Actele Sinoadelor Ecumenice
- Valentin Valentinovich Asmus

Conciliile Ecumenice

în șapte volume

Volumul 1
I. CONCILIUL DE LA NICEEA, PRIMUL CONCILIU ECUMENIC
În timpul domniei lui Constantin cel Mare , Biserica lui Hristos , abia ușurată de dușmanii externi, a fost indignată de învățăturile anticreștine ale lui Arie, un preot al Alexandriei. Mânat de ambiție și invidie față de nobilul său, Alexandru, ales de popor și cler în scaunul episcopal din Alexandria, Arie a decis să calomnieze învățătura episcopului său. Când Alexandru, ca de obicei, conversa cu clerul despre consubstanțialitatea Fiului lui Dumnezeu cu Dumnezeu Tatăl, Arie a început să-l acuze de sabelianism; dar, în timp ce respingea erezia imaginară, el însuși s-a dovedit a fi un predicator al unei erezii reale, care răsturna credința creștină chiar din temelii. Arie a început să învețe astfel: „A fost o vreme când Fiul lui Dumnezeu nu exista; Fiul lui Dumnezeu a fost creat din ceea ce nu exista și nu s-a născut în niciun fel din esența Tatălui; și născut în timp, și nu din veșnicie, nu ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ci creat ca instrument pentru crearea altor creaturi; el este atât prin fire inferior Tatălui, cât și prin voință schimbător; și este numit Fiul lui Dumnezeu nu prin fire, ci prin adopție, ca ascultător de voința Tatălui.” Infecția învățăturii false și dăunătoare a atins mai întâi clerul: șapte prezbiteri și doisprezece diaconi au fost primii săi adepți și, în același timp, primii predicatori. Alexandru s-a gândit la început să-l convertească pe Arie pe calea adevărului prin scurte conversații și îndemnuri; Dar când a văzut că Arius era neclintit în convingerile sale, că învățătura sa blasfemică se răspândea deja dincolo de granițele Alexandriei și infectase chiar și mai mulți episcopi, atunci, după ce a invitat reprezentanți ai bisericilor din Egipt și Libia, aproximativ o sută la număr, Alexandru a format un conciliu la Alexandria, la care, după ce erezia a fost demascată, printr-un verdict general ereticii au fost deposedați de funcțiile lor preoțești, excomunicați din Biserică și expulzați din Alexandria.
Arius, după ce s-a retras cu adepții săi în Palestina, a scris scrisori multor episcopi, printre care și lui Eusebiu, episcopul Nicomediei, care la acea vreme era puternic la Curtea Imperială, plângându-se de persecuția presupus nedreaptă a lui Alexandru și cerându-le protecția. Arogantul Eusebiu, în vederile sale ambițioase, i-a luat pe eretici sub protecția sa și, într-o scrisoare către episcopi, în justificarea și apărarea lui Arius, a contribuit la răspândirea ereziei nelegiuite, care a infectat astfel Palestina, Nicomedia, Viena și alte regiuni.
Între timp, Alexandru, crezând că erezia, după condamnarea ei de către Conciliu, va dispărea de la sine, a tăcut mult timp despre ceea ce se întâmplase în Biserica sa; dar când a aflat că ereticii fuseseră primiți sub protecția lui Eusebiu și că Eusebiu trimitea scrisori peste tot pentru a confirma erezia, a decis să-i informeze pe toți episcopii Bisericii Catolice printr-o enciclică atât despre evenimentul care se petrecuse în Biserica sa, cât și despre acțiunile răuvoitoare ale lui Eusebiu din Nicomedia. Episcopii Egiptului, Tebaidei, Libiei, Pentapolei, Siriei, Liciei, Pamfiliei, Asiei, Capadociei și ai altor regiuni învecinate au semnat scrisoarea lui Alexandru și, ca semn de unanimitate cu acesta, au trimis scrisori de autentificare din partea lor. Pentru a avea mai mulți apărători ai învățăturii ortodoxe de partea sa, a scris o scrisoare

specială episcopilor din districtul Constantinopolului, adresată primatului lor principal, episcopul Constantinopolului Alexandru. În ciuda acestui fapt, erezia lui Arie, având un patron puternic în persoana lui Eusebiu, și-a produs efectele dezastruoase; Trecând dintr-o regiune în alta, atrăgând poporul împreună cu conducătorii Bisericii, stârnind peste tot dispute și discordie, astfel încât, în cele din urmă, credința creștină a devenit obiect de abuz și ridiculizare chiar și în spectacolele publice. Adepții lui Eusebiu, luând partea lui Arie, s-au străduit din greu să-l convingă pe Alexandru să-i ierte pe eretici și să-i primească, împreună cu învățătura lor, în Biserică . Arie însuși, ca și cum ar fi vrut să se justifice, salutându-l pe Alexandru cu o scrisoare, a afirmat fără rușine că a primit învățătura de la el. Dar când Alexandru, ferm în mărturisirea dreptei credințe, nu a ascultat petiția apărătorilor lui Arie, episcopii - patroni ai învățăturii false, considerând acest lucru o insultă la adresa persoanei lor, au format un conciliu în Bitinia și, contrar canonului apostolic, l-au recunoscut pe Arie ca fiind condamnat nevinovat; în același timp, după ce i-au informat pe ceilalți complici despre acest lucru, i-au convins să-l accepte pe Arie ca fiu credincios al Bisericii.

Împăratul Constantin a aflat de astfel de sentimente în Biserica lui Hristos și a fost extrem de tulburat, considerând această chestiune propria sa nenorocire. L-a trimis imediat pe iubitul și respectatul său episcop Hosius de Cordoba la Alexandria cu o scrisoare de avertizare către Alexandru și Arius și cu ordinul de a stabili pacea între ei. Dar această măsură blândă a dus doar la o încăpățânare și mai mare a dușmanilor păcii, arienii. Împăratul era gata să ia măsuri decisive pentru a suprima învățătura falsă care se răspândise peste tot; dar încă o dată a decis să le scrie lui Arius și adepților săi, îndemnându-i și implorându-i să înceteze lupta pe care o purtaseră împotriva lui Hristos însuși; dar nici măcar acest lucru nu a afectat răutatea aprigă a dușmanilor adevărului.

În această perioadă, alte tulburări vechi se coaceseră în Biserică. Episcopul Meletie, care conducea dioceza tebaidă, care depindea de scaunul alexandrin, a fost excomunicat din Biserică de către Petru, episcopul Alexandriei, pentru diverse crime și în special pentru trădarea credinței în timpul persecuțiilor. În ciuda acestui fapt, Meletie a construit în mod arbitrar biserici în tot Egiptul și a hirotonit preoți și diaconi, chiar și episcopi, provocând astfel o schismă deschisă în Biserică. Aceasta a început sub Petru și a continuat sub episcopul Ahile și succesorul său, Alexandru. Când a apărut învățătura ariană, Meletie și oamenii săi cu aceleași idei i s-au alăturat lui Arie și, împărtășind cu el dușmănia împotriva lui Alexandru și a clerului său, au contribuit la răspândirea și mai mare a ereziei. În cele din urmă, la aceste tulburări s-a adăugat vechea neînțelegere dintre creștinii răsăriteni și cei apuseni cu privire la sărbătorirea Paștelui. Creștinii răsăriteni sărbătoreau Paștele în aceeași zi ca evreii, și anume, pe 14 a primei luni după echinocțiul de primăvară; creștinii apuseni – în prima duminică după luna plină a acelei luni. Din această neînțelegere a rezultat că, în același timp, unii se ocupau de muncile ascetice ale postului și rugăciunii, amintindu-și de suferințele Domnului, în timp ce alții se bucurau de bucuria sărbătorii atotluminoase; iar acest lucru a stârnit discordie între creștini și a slăbit respectul reciproc pentru post și sărbătoare. Sinoadele care au fost ținute cu această ocazie în secolele al II-lea și al III-lea nu au avut timp să-i împace pe cei care gândeau diferit. Atunci, împăratul Constantin, îndemnat de împrejurări atât de importante ale Bisericii, la sfatul unor episcopi bine intenționați, a intenționat să convoace un sinod pentru a rezolva problemele disputate. Reprezentanții tuturor bisericilor au primit ordin să se adune la Niceea, un oraș situat în Bitinia.

La glasul împăratului, conducătorii bisericilor din Asia, Africa și Europa, în număr de 318, s-au adunat la Niceea. Episcopul roman, care nu a putut să se prezinte personal din cauza vârstei sale extrem de înaintate, a trimis doi prezbiteri, pe Vito și Vincent. Printre pastorii adunați, mulți erau renumiți fie pentru darul vorbirii, fie pentru cunoașterea dumnezeieștilor Scripturi (cum ar fi, de exemplu, Eustatie al Antiohiei , Eusebiu al Palestinei și alții), fie pentru darul previziunii (Leonțiu, episcop al Capadociei) și al facerii de minuni (Spyridon, episcop al Trimythousului, Iacob al Nisibisului și alții), iar unii au purtat rănile chinurilor - dovezi ale unei credințe vii și active în Mântuitorul (Macarie al Ierusalimului, Pafnutie, episcop al Tebaidei Superioare, Pavel al Neocezareei, Ipatie al Gangrei și alții). Împreună cu episcopii, mulți prezbiteri și diaconi au venit la sinod, printre care Atanasie, diaconul (mai târziu episcop) al Alexandriei, care se distinsese în lupta sa cu arienii. În același timp, unii dintre filozofii păgâni au venit și ei la Niceea, unii pentru a se familiariza mai îndeaproape cu învățătura creștină, în timp ce alții, din ură față de aceasta, sperau cu ajutorul dialecticii să încurce discursurile episcopilor și să infirme învățătura pe care o apărau. Printre acești filozofi, scriitorii bisericești menționează în special pe unul care era foarte vanitos în ceea ce privește dialectica sa și îi batjocoria pe episcopi; dar acesta a fost convertit la Hristos prin cuvintele simple de credință ale unui sfânt bătrân.

Înainte de deschiderea discuției generale și solemne despre credință, episcopii s-au întâlnit de mai multe ori între ei și, invitându-l pe Arie, i-au testat opiniile pentru a afla mai exact esența învățăturii pe care o predica. Când a sosit ziua stabilită de împărat pentru deschiderea sinodului, episcopii s-au adunat în palat, unde fusese amenajată o cameră specială pentru sinod, cu un tron pentru rege și locuri pentru cei prezenți la sinod. La sosirea împăratului, unul dintre episcopi l-a întâmpinat cu un discurs în numele sinodului, la care împăratul a răspuns și el cu un discurs, exprimându-și bucuria de a se vedea în adunarea atâtor păstori ai Bisericii și îndemnându-i să fie de aceeași părere în chestiune de credință. După aceasta, au început activitățile sinodului. Arie, chemat la sinod împreună cu oamenii săi de aceeași părere, și-a expus învățătura la cererea acestuia. Conținutul său blasfemic i-a ofensat pe episcopii ortodocși, astfel încât aceștia, din nerăbdare, și-au astupat în mod repetat urechile. Apoi, expunerea credinței lui Eusebiu din Nicomedia a fost citită cu voce tare întregului sinod; Însă absurditatea sa era atât de evidentă încât a fost imediat respinsă și sfâșiată în văzul tuturor. Actele conciliului din Alexandria au fost, de asemenea, examinate, pentru a clarifica cât mai mult posibil învățătura lor din ordinea în care s-a desfășurat procesul ereticilor. Pentru a-i determina pe eretici la o recunoaștere voluntară a erorilor lor, ambelor părți li s-a permis să-și exprime liber opiniile. Împăratul i-a ascultat calm pe pretendenți, încercând doar să-i încline spre unanimitate. Arie a fost susținut la început doar de șaptesprezece persoane, dar majoritatea lor au trecut curând de partea ortodocșilor. În acest moment, Atanasie din Alexandria , în special, printre alți apărători ai dreptei credințe, a luat parte la disputele cu arienii și, cu o pricepere deosebită, prin puterea cuvântului și a gândului, le-a izbit înțelepciunea viclean țesută. Probabil că și unii dintre filozofi au fost de partea lui Arie atunci când au intrat în dezbateri cu episcopii.

Însă Arie, împreună cu câțiva dintre adepții săi, a rămas neclintit în opiniile sale; iar apoi părinții conciliului, după ce l-au mărturisit solemn și în unanimitate pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind consubstanțial (ὁμοούσιο) cu Tatăl, au anatematizat învățătura lui Arie, ca fiind contrară cuvântului lui Dumnezeu care conținea această învățătură. Și pentru a confirma cu precizie mărturisirea corectă de credință cu privire la Fiul lui Dumnezeu pentru toate timpurile ulterioare, părinții au expus această mărturisire în

simboluri, adăugând la ea o anatemă la păcatul care spunea despre Fiul lui Dumnezeu că a existat un timp când El nu a existat, că El nu s-a născut din esența Tatălui, ci a fost creat înaintea tuturor creaturilor, că El este schimbător etc. Când această expunere a fost citită cu voce tare, împăratul a acceptat-o ca un simbol dat de Dumnezeu și a ordonat tuturor episcopilor prezenți la conciliu să o semneze. Arie și adepții săi, pe lângă excomunicare, au fost condamnați la închisoare. Întrucât Arie își răspândea învățăturile false prin scrierile sale, dintre care cartea pe care a numit-o Θαλειά era deosebit de tentantă, împăratul a ordonat ca toate aceste scrieri să fie arse, declarând pedeapsa cu moartea pentru oricine era prins ascunzându-le. Mărturisirea de credință aprobată de conciliu a fost semnată și de mulți dintre patronii lui Arie, precum Eusebiu, episcopul Nicomediei, Teogniu al Niceei, Maris al Calcedonului, Patrofil al Scitopolei, Narcis al Neroniei și alții. Dar Teonas, episcopul Marmaricai, și Secundus, episcopul Ptolemeului, au rămas la fel de neînduplecați ca Arie. Cu toate acestea, Eusebiu și Teogniu, după ce au semnat Crezul, au refuzat să semneze condamnarea lui Arie, sub pretextul că Arie nu era personal așa cum era recunoscut a fi. Părinții conciliului, concluzionând din aceasta că acești doi episcopi semnaseră expunerea conciliară de credință doar din teama pedepsei și nu din convingere interioară, i-au condamnat ca apărători ai ereziei; iar împăratul i-a declarat deposedați de funcțiile lor ecleziastice și, împreună cu Arius, Theona și Secundus, i-a trimis în exil, de unde însă s-au întors curând când au trimis o căință scrisă pentru greșeala lor.

După depunerea lui Arie și învățătura sa, conciliul a discutat alte probleme contemporane din Biserică. Pentru a preveni consecințele dăunătoare ale dezacordului în celebrarea Paștelui și pentru a nu avea nimic în comun în această celebrare cu evreii respinși, conciliul a decis să celebreze Paștele în „întreaga Biserică la un moment dat, și anume: în prima duminică după luna plină a echinocțiului de primăvară”. Din acest moment, ciclul pascal a fost introdus în uz general, ca ghid în determinarea zilei de Paște pentru fiecare an. În ceea ce privește schisma lui Meletie, conciliul a hotărât: Meletie însuși să locuiască în Lyca (în Egipt), cu numele de episcop, dar fără nicio participare la treburile conducerii bisericești; iar cei care au fost hirotoniși de el - să-și păstreze demnitatea, dar în rang să fie inferior clerului hirotonit de Alexandru și să fie în deplină dependență de episcopul Alexandriei.

În grija sa pentru stabilirea unanimității bisericești între toți, împăratul l-a chemat la conciliu pe episcopul Acesius din secta Navatiană și, de îndată ce crezul a fost expus și semnat de conciliu, l-a întrebat dacă este de acord cu această mărturisire și cu hotărârea privind sărbătoarea Paștelui. Acesius a răspuns: „Ceea ce a fost hotărât de conciliu, domnule, nu este nou; așa au crezut ei mai înainte de la bun început”. Și când împăratul l-a întrebat din nou de ce se desparte de comuniunea bisericească, Acesius a menționat evenimentele din anii persecuției lui Decius și a pronunțat formula regulii sale stricte, ca cei care cădeau în păcat după botez - păcat pe care Divina Scriptură îl numește muritor - să nu fie admiși să participe la sacramentele divine, iar speranța iertării să nu mai fie primită de la preoți, ci de la Dumnezeu Însuși, care are puterea și autoritatea de a ierta păcatele. Împăratul a răspuns astfel: „Pune o scară, Acesius, și urcă-te singur la cer”.

Pe lângă dogmele de credință, conciliul a discutat și diverse subiecte privind decența bisericească. Rodul acestor discuții au fost 20 de canoane sau reguli, care, în cea mai mare parte, constau fie dintr-o repetare și o explicație, fie dintr-o adăugare și aplicare la starea contemporană a Bisericii a regulilor apostolice, care probabil, în timp, își pierduseră forța și claritatea în practica bisericească. Fără îndoială, în legătură cu aceste decrete, conciliul a exprimat acea judecată remarcabilă pe care istoricii bisericești o atribuie Sfântului Pafnutie, care era prezent acolo. Când au discutat

despre corectarea vieții clericilor, unii episcopi au propus introducerea unei reguli ca prezbiterii și diaconii să abandoneze căsătoria în care au intrat înainte de hirotonirea în cler; apoi Panfutie Mărturisitorul, care el însuși nu experimentase niciodată starea maritală, s-a opus acestei opinii. Numind căsătoria onorabilă și concubinajul cu o soție legitimă pură și neîntinată, i-a convins pe părinții conciliului să nu impună un astfel de jug tuturor clericilor. Conciliul i-a urmat opinia și a lăsat starea de celibat la latitudinea fiecărui cleric.
O altă acțiune este relatată la Sinodul lui Constantin, care nu se referă la decretele Sinodului, ci exprimă caracterul înalt al Împăratului. Când episcopii s-au adunat la Niceea, anumite persoane neliniștite au venit cu acuzații împotriva anumitor episcopi și au prezentat denunțuri scrise Împăratului însuși. Împăratul, în timp ce armonia opiniilor nu fusese încă restabilită la Sinod, a primit plângerile și, după ce le-a pus pe toate laolaltă, le-a pecetluit cu inelul său și a ordonat să fie păstrate; dar mai târziu, când Sinodul le-a ratificat în unanimitate și pacea a fost restabilită în Biserică, Împăratul a adus denunțurile care i-au fost prezentate în prezența episcopilor și le-a ars în fața lor, jurând pe jurământ că nu a citit nimic scris în denunțuri: „nu este necesar", a spus el, „să se facă publice faptele rele ale persoanelor sacre, ca nu cumva oamenii, primind din aceasta o ocazie de a argumenta împotriva lor, să înceapă să păcătuiască fără teamă".
După încheierea deliberărilor conciliului, atât împăratul, cât și episcopii au considerat prudent să informeze în scris Bisericile și poporul ortodox despre deciziile conciliului înainte de a părăsi Niceea, astfel încât să nu rămână nicio îndoială cu privire la autenticitatea a ceea ce urma să fie proclamat apoi de fiecare episcop în propria Biserică. Constantin însuși a scris scrisori 1) către Biserica Alexandrină, 2) către toți episcopii și popoarele împotriva lui Arie și a adepților săi, 3) către episcopii care nu au fost prezenți la conciliu. De asemenea, a fost trimisă o scrisoare din partea întregului conciliu către Biserica Alexandrină, cu vestea despre ceea ce se hotărâse la conciliu și cum Arie și adepții săi fuseseră detronați 4). Eusebiu, episcop de Cezareea Palestinei, a scris în special Bisericii sale.
Când părinții conciliului erau pe cale să plece din Niceea, Constantin i-a adunat pe toți episcopii și le-a adresat un îndemn, în care i-a îndemnat să se străduiască să păstreze pacea unii cu alții, să evite încăpățânarea în opinii și disputele dăunătoare și să nu-i invidieze pe frații lor care și-au câștigat slava prin înțelepciunea în învățătură, ci să-și considere meritele ca un bine comun și, în încheiere, i-a rugat să se roage cu sârguință lui Dumnezeu pentru el. După ce au primit această îndrumare, episcopii s-au dus la bisericile lor.
Conciliul de la Niceea, conform lui Socrate, a fost ținut „în consulatul lui Paulinus și Iulian, în ziua a 20-a a lunii mai, în anul 636, sub conducerea regelui macedonean Alexandru". Aceasta, prin acord comun, a fost anul 325 d.Hr., sau a 20-a a domniei lui Constantin.
Actele Sinodului de la Niceea nu au ajuns până la noi în întregime și în forma lor exactă. Avem doar câteva documente separate, deși fără îndoială autentice, referitoare la circumstanțele premergătoare conciliului și parțial la actele conciliului în sine. Aceste monumente sunt următoarele: 1) scrisoarea lui Alexandru, episcopul Alexandriei, către Biserica Catolică; 2) scrisoarea sa către Alexandru, episcopul Constantinopolului; 3) scrisoarea împăratului Constantin către Alexandru și Arie; 4) scrisoarea sa către Arie și arieni; 5) salutul conciliului către Constantin; 6) discursul lui Constantin către conciliu; 7) expunerea credinței conciliului și regulile conciliului; 8) scrisoarea împăratului către Biserica Alexandrină; 9) scrisoarea sa către toți episcopii și popoarele și 10) către episcopii care nu au fost prezenți la conciliu; 11)

epistola conciliului către Biserica din Alexandria; 12) epistola lui Eusebiu de Cezareea către Biserica sa și 13) un extras din îndemnul lui Constantin către episcopi înainte de plecarea lor din Niceea. Relatările istoricilor bisericești (Rufin, Socrate, Sozomen și Teodoret), care au trăit la scurt timp după conciliu, sunt fragmentare, incomplete și nu sunt în deplină concordanță între ele, fiind împrumutate fie din relatările părinților prezenți la conciliu, care au menționat întâmplător acțiunile conciliului în scrierile lor (în special cele scrise împotriva arienilor), fie din tradițiile orale care au ajuns la diverse persoane dintre cele prezente la conciliu. Însuși Eusebiu de Cezareea , martor personal la tot ce s-a întâmplat la conciliu, este extrem de scurt în relatarea sa despre acesta și se limitează doar la indicații generale. Din aceasta putem concluziona că o relatare detaliată a actelor conciliului, deși compilată în timpul conciliului în sine, nu a fost făcută publică în Biserică sau s-a pierdut la scurt timp după conciliu. Există o colecție de Acte ale Sinodului de la Niceea, publicată de Gelasius din Cyzic: dar această colecție, conform spuselor editorului însuși, care a trăit la sfârșitul secolului al V-lea, nu este altceva decât propria sa experiență de prezentare consecventă a informațiilor despre conciliu, pe care Gelasius a împrumutat-o dintr-un manuscris antic al unui anume preot Ioan, precum și din narațiunea lui Eusebiu Pamfil , Rufin și a multor alții (în special Socrate, ale cărui povești Gelasius le copiază adesea cuvânt cu cuvânt). Iar ceea ce găsim la Gelasius dincolo de aceste împrumuturi, care probabil i-au ajuns prin tradiții private, nu are semne de autenticitate istorică. Prezentăm aici doar câteva extrase din colecția lui Gelasius.

I. Enciclica lui Alexandru, episcop de Alexandria 1).

Iubiților și preacinstiților săi tovarăși de slujire, episcopilor întregii Biserici Catolice, Alexandru le urează tot binele în Domnul.

Întrucât Biserica Catolică este un singur trup și, după porunca divină a Scripturii, trebuie să păstreze unitatea Duhului în legătura păcii (Efeseni 4:3), trebuie să ne informăm unii pe alții prin scrisori despre evenimentele care se întâmplă fiecăruia dintre noi, pentru ca, fie că un mădular suferă, fie că se bucură, toți ceilalți să-l simpatizeze sau să se bucure împreună cu el (1 Corinteni 12:26). În țara noastră au apărut oameni care merg împotriva legii, luptători împotriva lui Hristos, care propovăduiesc o astfel de apostazie care poate fi pe bună dreptate recunoscută și numită premergătoare a Anticristului. Am vrut să tac despre aceasta, crezând că răul se va limita doar la apostați și am încercat în toate felurile să împiedic zvonul despre el, răspândindu-se în alte locuri, să-i ducă în eroare pe oamenii simpli. Însă Eusebiu, actualul episcop de Nicomedia, imaginându-și că tot ce privește Biserica se bazează pe el (motiv pentru care a părăsit Berytus și și-a îndreptat privirile ambițioase spre scaunul Nicomediei), și neîntâmpinând nicio opoziție de nicăieri, i-a luat pe acești apostați sub protecția sa și trimite scrisori peste tot în apărarea lor, pentru a-i atrage pe cei simpli și neexperimentați în credință în această erezie extrem de teribilă și luptătoare împotriva lui Hristos; prin urmare, amintindu-mi ce este scris în lege, văd nevoia să rup tăcerea și să vă informez pe toți despre ce s-a întâmplat printre noi, astfel încât să-i cunoașteți atât pe apostați, cât și învățătura lor eretică dăunătoare și să nu acordați atenție la ceea ce va scrie Eusebiu. Prin intermediul acestor apostați, el vrea acum să-și ducă la îndeplinire vechiul plan malefic, pe care l-a ascuns o vreme: se pare că scrie pentru ei, dar însuși faptul arată că face asta pentru propriile sale scopuri ambițioase.

Printre noi, următorii au devenit apostați: Arius, Ahile, Aithalus, Carpon, un alt Arius, Sarmatus, Euzoius, Lucius, Julius, Mina, Helladius, Gaius, precum și Secundus și Theon, care odinioară erau numiți episcopi. Doctrina pe care au inventat-o și predicat-

o, contrară Sfintei Scripturi, este aceasta: „Dumnezeu nu a fost întotdeauna Tatăl; a fost un timp când El nu a fost Tatăl. Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost întotdeauna, ci a primit ființa din nimic; pentru că Dumnezeu, care există întotdeauna, L-a creat din neființă din neființă. Prin urmare, concluzionează ei, a fost un timp când El nu a fost. Fiul este o creatură și o creație. Dar El este asemenea Tatălui în esență (ὀυσίαν), iar în natură (θύσει). El nu este adevăratul Cuvânt (λόγος) al Tatălui, nici adevărata Lui înțelepciune (σοθία), ci este una dintre lucrări și generații. Și El nu este numit Cuvânt și înțelepciune în adevăratul sens, fiind El Însuși născut din propriul Cuvânt și înțelepciune al lui Dumnezeu 2) care este în Dumnezeu și prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile, inclusiv pe Sine Însuși. Astfel, prin natură, El este supus transformării (τρεπτὸς); și schimbător (ἀλλοιωτὸς), ca toate ființele raționale. Cuvântul este înstrăinat, separat și distinct de ființa lui Dumnezeu. Și Tatăl nu este inteligibil pentru Fiu; Căci Fiul nu-L cunoaște deloc pe Tatăl și nu-L poate vedea. Fiul nici măcar nu-Și cunoaște propria esență așa cum este. El a fost creat pentru noi, pentru ca prin El, ca instrument, Dumnezeu să ne poată crea. Și nu ar fi existat, dacă Dumnezeu nu ar fi vrut să ne dea ființă. Când cineva i-a întrebat: „Poate fi Cuvântul lui Dumnezeu transformat, așa cum a fost transformat diavolul? Și nu s-au temut să spună: Da, poate. Căci, fiind zămislit și creat, El are o natură schimbătoare.”

Pe toți adepții lui Arie, care răspândesc o astfel de doctrină nelegiuită, precum și pe cei care îi susțin, noi, adunându-ne împreună cu episcopii Egiptului și Libiei, în număr de aproximativ o sută, i-am anatematizat. Dimpotrivă, cei care aderă la partea lui Eusebiu i-au primit și încearcă să amestece falsitatea cu adevărul, impietatea cu evlavia. Dar nu vor reuși în întreprinderea lor; adevărul triumfă întotdeauna și nu există comuniune între lumină și întuneric , nici armonie între Hristos și Belial (2 Corinteni 6:14). A auzit cineva vreodată așa ceva? Sau, auzind acum acestea, cine nu se va mira și nu-și va astupa urechile, ca să nu fie pângărit de astfel de cuvinte necurate? Cine, auzind cuvintele lui Ioan: „ La început era Cuvântul” (Ioan 1:1), nu-i va condamna pe cei care spun că a fost o vreme când El nu a mai fost? Sau cine, citind în Evanghelie: Fiul cel Unul-Născut și toate lucrurile s-au făcut prin El (Ioan 1:3, 18), nu-i va urî pe cei ce susțin că Fiul este una dintre făpturi? Căci cum poate fi El unul dintre cei care au primit ființa prin El? Sau cum va fi El Unul-Născut, când, după părerea lor, Îl includem în rândul tuturor celorlalte ființe? Cum se va întâmpla că El a venit la ființă din ceva ce nu există, când Tatăl spune: Voi turna din inima Mea Cuvântul cel bun (Psalmul 44:1) și: Din pântece, înaintea luceafărului, Te-am născut (Psalmul 110:3)? Sau cum nu este El asemenea esenței Tatălui, când El este chipul și strălucirea desăvârșită a Tatălui (Evrei 1:3) și când El Însuși spune: Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9)? Dacă Fiul lui Dumnezeu este Cuvântul și înțelepciunea lui Dumnezeu, cum ar fi putut exista un timp în care El să nu fi fost? Ar fi la fel ca și cum ar fi spus că Dumnezeu a fost odată fără Cuvânt și înțelepciune. Este corect să spunem că El este schimbător și mutabil, când El Însuși spune despre Sine: „ Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine ” (Ioan 14:10) și: „ Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30), sau prin profet: „ Vedeți că Eu sunt și nu Mă schimb” (Malache 3 :6)? Este adevărat, aceste cuvinte pot fi aplicate Tatălui Însuși, dar este mult mai natural să presupunem că ceea ce se spune aici este despre Cuvânt și anume că El, devenind om, nu S-a schimbat, ci, așa cum a spus apostolul, „ Iisus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8).). Ce alt motiv ne îndeamnă să spunem că El a venit la ființă pentru noi, când Pavel scrie: „ Pentru El sunt toate lucrurile și prin El sunt toate lucrurile” (Evrei 2:10)?

Cât despre opinia lor blasfemică conform căreia Fiul nu-L cunoaște perfect pe Tatăl, nu ar trebui să ne surprindă această opinie; căci de îndată ce au decis să se

împotrivească lui Hristos, au respins și ceea ce i s-a spus: „ Precum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, așa și Eu Îl cunosc pe Tatăl” (Ioan 10:15). Dacă am presupune că Tatăl Îl cunoaște pe Fiul doar parțial, atunci ar fi clar că și Fiul Îl cunoaște imperfect. Dar, din moment ce prima variantă nu se poate spune, deoarece Tatăl Îl cunoaște perfect pe Fiul, rezultă că, așa cum Tatăl Își cunoaște Cuvântul, tot așa și Cuvântul Îl cunoaște pe Tatăl Său, din care este Cuvânt.
Prezentându-le aceste gânduri și deschizându-le înaintea divinelor Scripturi, i-am făcut adesea să fie de acord cu noi; dar ei, asemenea unor cameleoni, s-au schimbat curând din nou, justificând în ei înșiși cuvintele Scripturii: Când cel rău ajunge în adâncurile răului, nu-i pasă (Proverbe 18:3). Au fost mulți eretici înaintea lor, care, întinzându-și îndrăzneala până la limitele extreme, au căzut în nebunie. Dar aceștia (arienii), folosind toate răstălmăcirile vorbirii lor doar pentru a nega Divinitatea Cuvântului, ca precursori imediați ai Anticristului, au arătat că cei dintâi erau chiar mai buni decât ei. Din acest motiv i-am excomunicat din Biserică și i-am anatematizat. Ne întristăm profund pentru distrugerea lor, mai ales că odată ei înșiși au zidit Biserica , iar acum s-au îndepărtat de ea: dar nu suntem surprinși, căci același lucru s-a întâmplat cu Imeneu și Filet 3 , și chiar mai devreme cu Iuda, care dintr-un adept a devenit trădător al Mântuitorului și apostat. Însuși Domnul ne-a avertizat despre astfel de oameni când le-a spus ucenicilor Săi: Luați seama să nu fiți amăgiți, căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: „Eu sunt!” și vremea este aproape. Nu ieșiți, dar, după ei (Luca 21:8). Apostolul Pavel, aflând despre aceasta de la Mântuitorul, a scris: „ În vremurile din urmă, unii se vor depărta de credința sănătoasă, luând aminte la duhuri înșelătoare și la învățătura dracilor , care urăsc adevărul (1 Timotei 4:1).
Așadar, dacă însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a anunțat și prin Apostol a arătat astfel de oameni, atunci noi, care am auzit personal discursurile lor nelegiuite, am procedat cu dreptate când, așa cum s-a spus mai sus, i-am anatematizat și i-am declarat excomunicați din Biserica Catolică și din credință. Despre aceasta vă înștiințăm pe evlavia voastră, iubiți și preacinstiți tovarăși de slujire, ca să nu primiți pe niciunul dintre ei, oricând vrea cineva să vină la voi, și să nu credeți nici pe Eusebiu, nici pe oricine altcineva ar scrie pentru ei. Noi, creștinii, trebuie să ne îndepărtăm de toți cei ce vorbesc și gândesc împotriva lui Hristos, ca de luptători cu Dumnezeu și corupători de suflete, nici măcar să le spunem salutările obișnuite, ca să nu ne facem părtași păcatelor lor, așa cum a poruncit fericitul Ioan (2 Ioan 1:10, 11). Salutați pe frații voștri și salutați-vă cei ce sunt cu mine.
II. Scrisoarea lui Alexandru, episcop al Alexandriei, către Alexandru, episcop al Constantinopolului. 4
Cel mai onest și unanim Alexandru, Alexandru îi urează tot binele în Domnul.
Oamenii răi, când acționează în ei duhul poftei de putere și al lăcomiei, folosesc de obicei tot felul de viclenie împotriva celor care ocupă funcții înalte în slujbă și, în multe feluri, încearcă să le dăuneze evlaviei bisericești. Purtați frenetic de diavolul care acționează în ei spre presupusa satisfacere (a pasiunii lor), pierd orice simț al evlaviei și calcă în picioare frica de judecata lui Dumnezeu. Acum, experimentând neplăceri din partea unor astfel de oameni, am considerat necesar să vă informez despre evlavia voastră, ca să vă feriți de ei, ca nu cumva vreunul dintre ei să îndrăznească să se strecoare în eparhiile voastre, fie singuri, fie prin alții (știu să se prefacă foarte iscusit pentru a-i înșela pe alții), fie prin mesaje elocvente, dar pline de minciuni, care pot induce în eroare cu ușurință pe cineva care vă primește cu o credință simplă și curată.

Arius și Ahile, intrând recent într-o alianță prin jurământ, au fost zeloși în imitarea ambiției lui Colluthus și chiar l-au depășit. Colluthus, acuzându-i, avea cel puțin un motiv pentru întreprinderea sa nelegiuită; iar ei, văzându-l pe Hristos vânzându-l, nu au vrut să rămână supuși autorității ecleziastice, ci, construindu-și peșteri de tâlhari, se adună în ele zi și noapte, născocind blasfemii împotriva lui Hristos și împotriva noastră. Profanând toată învățătura pioasă a apostolilor, ei, urmând exemplul evreilor, au format o mulțime care luptă împotriva lui Hristos, neagă Divinitatea Mântuitorului nostru și predică că El este egal cu toți oamenii. Colectând toate pasajele din Sfânta Scriptură care vorbesc despre construirea Sa mântuitoare și despre smerenia de sine pentru noi, se străduiesc să confirme învățătura lor nelegiuită cu ei; „Și nici măcar nu vor asculta acele expresii care vorbesc despre Divinitatea Sa veșnică și slava inefabilă la Tatăl. Susținând în acest fel opinia nelegiuită a grecilor și evreilor cu privire la Hristos, ei se străduiesc din toate puterile să merite aprobarea lor și își permit să facă tot ce ne-ar putea supune batjocurii lor. Zilnic stârnesc indignare și persecuție împotriva noastră: acum ne trag în instanță pe baza plângerilor femeilor imorale, pe care ei înșiși le seduc să facă acest lucru, acum necinstesc titlul creștin, permițându-le fecioarelor lor să alerge fără rușine pe toate străzile. Acest lucru nu este de ajuns: au îndrăznit să rupă acea tunică fără cusături a lui Hristos, pe care nici măcar războinicii înșiși - răstignitorii - nu au îndrăznit să o împartă în părți . ” 6

De îndată ce am aflat despre conduita și planurile lor nelegiuite, deși aceste informații, datorită secretului lor, ne-au ajuns târziu, ne-am adunat imediat, de comun acord, și i-am excomunicat din Biserica care mărturisește Divinitatea lui Isus Hristos. Dar ei, pentru a ne face rău, au început să se adreseze ici și colo tovarășilor noștri de aceeași părere cu noi și, sub pretextul păcii și concordiei, încearcă cu cuvinte lingușitoare să atragă unii dintre ei în infecția lor. Prin înșelăciune, le solicită scrisori prietenoase, pe care le arată celor pe care vor să-i înșele, ca și cum ar fi episcopi de partea lor care au avut același mod de gândire și, în acest fel, abătându-se de la calea adevărului, îi întăresc pe mulți în eroare și îi înrădăcinează în impietate. Nu spun ce au învățat în mod nelegiuit și înșelător printre noi, ce au făcut și pentru ce au fost excomunicați din Biserică; despre aceasta tac sau încearcă să o acopere cu discursuri și scrieri inventate cu măiestrie. Astfel, acoperind învățătura lor distrugătoare de suflete cu conversații elocvente și insinuante, ei îi duc în eroare pe oamenii simpli, care pot fi ușor înșelați, și în același timp nu ratează ocazia de a defăima evlavia noastră în fața tuturor. De aceea, unii și-au semnat declarațiile scrise de credință și le-au primit în comuniunea bisericească. Colegii noștri pastori care au decis să acționeze în acest fel, cred, merită cea mai mare condamnare, deoarece printr-un astfel de act nu numai că încalcă canonul apostolic 7 , dar dau și puterii diavolului, care este activ în eretici, oportunitatea de a acționa mai puternic împotriva lui Hristos. De aceea, iubiților, fără a pierde timpul, am decis să vă informez imediat despre credința rea a acestor oameni, care afirmă că „a fost odată un timp când Fiul lui Dumnezeu nu era - că El nu a existat înainte, ci a venit să existe mai târziu - și ori de câte ori a fost acesta, numai El a primit ființa la fel ca toți oamenii: căci, spun ei, Dumnezeu a creat totul din nimic”. Incluzându-L pe Fiul lui Dumnezeu în aceeași categorie cu toate creaturile, atât raționale, cât și irațională, ei afirmă pe această bază că natura Lui este schimbătoare și poate percepe binele și răul. După ce au acceptat ca adevărat că Fiul lui Dumnezeu a fost creat din ceva ce nu există, ei distorsionează acele pasaje din Scriptura divină care spun că El are o existență veșnică și care arată imuabilitatea Cuvântului și divinitatea Cuvântului Înțelepciunii, adică a lui Hristos. Iar noi, acești oameni răi hulimesc, putem deveni fii ai lui Dumnezeu așa cum a făcut El; căci este scris: Am născut și am înălțat fii (Isaia 1:2). Și când, ca răspuns la aceasta, le citesc ce

a fost scris mai departe: Dar ei s-au lepădat de Mine, ceea ce nu este propriu Mântuitorului, care are o fire neschimbătoare, atunci ne-au răspuns fără nicio rușine că Dumnezeu, știind prin prestiință și previziune că El (Mântuitorul) nu va fi respins, L-a ales în mod preeminent dintre toți fiii. Nu pentru că, spun ei, Dumnezeu L-a ales, că El prin fire are ceva preeminent față de ceilalți fii (după părerea lor, nu există nimeni care să fie Fiul lui Dumnezeu prin fire și nimeni nu are în sine proprietatea firii divine), ci pentru că El, asemenea celorlalți, schimbându-se, a meritat favoarea specială a lui Dumnezeu îndepărtându-se de toate păcatele și sfințenia desăvârșită, astfel încât, dacă Pavel sau Petru ar fi arătat aceeași putere în aceasta, atunci înfierea lor nu s-ar fi deosebit câtuși de puțin de înfierea Lui. În confirmarea acestei învățături nebunești, ei, cu o evidentă lipsă de respect față de Scriptură, citează următoarele cuvinte ale psalmistului, rostite despre Hristos: Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeul tău Te-a uns (Dumnezeu) 8 cu untdelemnul bucuriei mai mult decât tovarășii tăi (Ps. 44:8).
Însă faptul că Fiul lui Dumnezeu nu a venit din ceea ce nu era și că nu a existat niciun moment în care să nu fie, este învățat îndeajuns de Evanghelistul Ioan, când spune despre El: singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui (1:18). Dumnezeiescul Apostol, voind să arate că Tatăl și Fiul nu sunt separați unul de celălalt, L-a numit pe Fiul „în sânul Tatălui ”. Și că Cuvântul lui Dumnezeu nu aparține numărului creaturilor create din nimic, același Sfânt Ioan arată cu cuvintele: toate lucrurile au fost făcute prin El ; și felul Său de a fi El a exprimat astfel: la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și fără El nimic nu a fost făcut din ce a fost făcut (1:1-3). Dacă toate lucrurile au primit ființa prin El, atunci cum ar putea El, care a dat ființă fiecărei făpturi, să nu fi existat? Nu este în conformitate cu rațiunea ca Creatorul să fie de aceeași natură (φύσεως) cu ființele create. Și într-adevăr, dacă El era la început și toate lucrurile au venit în ființă prin El, și aceasta din nimic, atunci este evident că ceea ce este este opus ceea ce a venit în ființă din nimic; și distanța dintre ele este incomensurabilă. Prima arată că între Tatăl și Fiul nu există nicio distanță, iar duhul nu și-o poate imagina în gând. A doua, că lumea a fost creată din nimic, semnifică originea ulterioară și recentă a ființei, și anume, în momentul în care totul și-a primit ființa de la Tatăl prin Fiul. Așadar, Sfântul Ioan, încheind cu expresia „a fi ”, pe care a folosit-o despre Cuvântul lui Dumnezeu, un sens înalt, de neînțeles pentru mintea ființelor create, a considerat impropriu să spună că El a fost născut sau creat: nu a îndrăznit să folosească aceleași cuvinte despre Creator, pe care le-a folosit în raport cu creatura. Și a făcut-o nu pentru că Cuvântul lui Dumnezeu nu este născut - numai Tatăl nu este născut - ci pentru că imaginea inefabilă a ființei Fiului unic-născut al lui Dumnezeu depășește înțelegerea nu numai a evangheliștilor, ci chiar și a îngerilor înșiși. De aceea, nu-l socotesc evlavios pe cel ce îndrăznește să-și extindă curiozitatea la cercetarea acestei taine, fără să asculte de cuvintele Scripturii: Nu căuta pe cei ce sunt mai presus de tine, nu-i încerca pe cei ce sunt mai tari decât tine (Sir. 3:21). Dacă mintea omenească nu poate cunoaște multe dintre aceste lucruri, care sunt neasemuit mai prejos decât taina, cum de exemplu, a zis Apostolul Pavel: pe care ochiul nu le-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc (1 Cor. 2:9), sau cum Dumnezeu îi spune lui Avraam că omul nu poate număra stelele (Gen. 15:5), sau iarăși: nisipul mării și picăturile de ploaie cine le poate număra (Sir. 1:2)): atunci numai nebunia, lipsită de simț omenesc, ar îndrăzni să supună investigației existența ipostatică a Cuvântului lui Dumnezeu. Duhul profetic a spus direct despre El: Cine va vesti neamul Lui (Isaia 53:8)? Și Însuși Mântuitorul nostru, pregătindu-i neamului omenesc pe cei care urmau

să fie stâlpi în lume (apostolii), s-a grăbit să îndepărteze de la ei dinainte, ca pe o povară, orice curiozitate cu privire la esența Lui. El a anunțat că această taină divină este mai rațională decât puterile tuturor ființelor create și cunoașterea ei aparține numai Tatălui: nimeni nu cunoaște pe Fiul , a spus El, decât Tatăl, și nimeni nu cunoaște pe Tatăl decât Fiul (Matei 11:27). Mi se pare că și Tatăl vorbește despre același lucru în următoarele cuvinte: Secretul Meu este al Meu (și al Meu) 9 .
Însă faptul că este doar o nebunie să crezi că Fiul lui Dumnezeu a venit în ființă din ceva ce nu există și are o existență trecătoare, reiese din expresia: vine în ființă din ceva ce nu există , deși cei nebuni nu înțeleg nebunia propriilor lor cuvinte. Expresia: odată nu a existat - trebuie să fie legată fie de timp, fie de o continuare a veșniciei. Dar dacă este adevărat că toate lucrurile au venit în ființă prin El , atunci este clar că timpul, și veșnicia, și diviziunile timpurilor, și însăși odată , în care este conținută neexistența Lui , au primit existența prin El. Și ce absurditate poate exista decât să spui că Cel care a creat timpuri, veacuri și ani, în care așa-numitul odată trebuie să fie conținut , El Însuși odată nu a existat? Într-adevăr, ar fi extrem de lipsit de sens și ignorant să presupunem că făuritorul a ceva și-a primit existența după originea lucrului pe care l-a făcut. Potrivit ereticilor, continuarea timpului, în care, după cum spun ei, Fiul nu ieșise încă de la Tatăl, precede existența Înțelepciunii atotcreatoare a lui Dumnezeu. De aceea, conform modului lor de gândire, Sfânta Scriptură Îl numește pe nedrept pe Fiul lui Dumnezeu întâiul născut din toată făptura (Coloseni 1:15). Și aceste cuvinte sunt confirmate din nou de Apostolul Pavel, când vorbește clar despre Fiul lui Dumnezeu: Pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile (Evrei 1:2); de asemenea: Prin El au fost create toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie puteri, fie stăpâniri, fie tronuri. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate lucrurile (Coloseni 1:16, 17).
Dacă ar fi extrem de impiu să presupunem generarea Fiului lui Dumnezeu din ceea ce nu este, atunci este necesar să admitem că Tatăl este întotdeauna Tată. Și El este într-adevăr Tatăl Fiului care este întotdeauna prezent Lui; - de aceea El este numit Tată. - Și din moment ce Fiul este întotdeauna prezent Lui, atunci El este Tatăl perfect, fără nicio perfecțiune, care L-a născut pe Fiul unic-născut nu în timp, nici în continuarea timpului și nu din ceea ce este. Ar fi, de asemenea, extrem de impiu să afirmăm că Înțelepciunea lui Dumnezeu nu a existat odată, când ea însăși mărturisește despre sine: Am fost cu El (cu Dumnezeu), rânduind toate lucrurile: Am fost în ea, încât s-a bucurat (Proverbe 8:29, 30); sau să spunem că Puterea lui Dumnezeu nu a fost odată, că Cuvântul lui Dumnezeu a fost odată tăcut sau că în Dumnezeu nu au existat odată alte proprietăți prin care Fiul este cunoscut și Tatăl este semnificat (χαρακτηρίζεται). Oricine spune că nu există Strălucire a Slavei (Evrei 1:3) neagă existența Luminii originare, din care provine Strălucirea. Dacă Chipul lui Dumnezeu nu a existat dintotdeauna (2 Corinteni 4:4 ; Coloseni 1:15), atunci evident că Cel al cărui Chip este acesta nu a existat dintotdeauna. Dacă nu a existat un chip (χαρακτήρ) al ipostasului lui Dumnezeu (Evrei 1:3), atunci Cel care este chipuit în El este, de asemenea, lepădat. Din aceasta se poate vedea că filiația Mântuitorului nostru nu are nimic în comun cu filiația altor ființe. Căci, așa cum ipostasul Său inefabil, am spus, este incomparabil mai înalt decât toate făpturile cărora le-a dat ființă, tot așa filiația Sa, prin însăși natura sa, participând la Dumnezeirea Tatălui, este inefabil mai înaltă decât filiația oamenilor, care prin El au primit deja înfierea de fii la Tatăl ceresc. Întrucât natura Lui este neschimbătoare, El este atotdesăvârșit și nu are nevoie de nimic: dar ei, supuși oricărei schimbări, au nevoie de ajutorul Lui. Și în ce poate fi desăvârșită Înțelepciunea lui Dumnezeu? În ce poate primi o creștere Adevărul de

Sine sau Dumnezeu Cuvântul? Cum poate fi îmbunătățită adevărata Viață, adevărata Lumină? Dacă acest lucru nu este posibil, atunci cu cât mai nefiresc este ca nebunia să se alăture vreodată Înțelepciunii, ca puterea lui Dumnezeu să fie unită cu slăbiciunea, ca Rațiunea să fie întunecată de nerațiune, ca întunericul să se amestece cu adevărata Lumină? Apostolul spune direct: Ce părtășie are lumina cu întunericul? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial (2 Corinteni 17:14, 15)? Și Solomon consideră că este imposibil chiar și să-și imagineze că urma șarpelui s-ar găsi pe piatră (Proverbe 30:19), care, conform învățăturii lui Pavel, este Hristos (1 Corinteni 10:4)). Între timp, oamenii și îngerii, creațiile Sale, au primit de la El cinstirea de a fi desăvârșiți prin exercitarea virtuții și împlinirea legii lui Dumnezeu, care îi îndepărtează de păcate. Domnul nostru Iisus Hristos este Fiul Tatălui după fire și, de aceea, primește închinare de la toți; iar oamenii devin fii prin înfiere prin Iisus Hristos, Fiul firesc al lui Dumnezeu, iar apoi, când, eliberați de duhul lucrului, prin fapte bune și autoperfecționare, primesc duhul înfierii. Adevărata filiație a lui Iisus Hristos, proprie numai Lui, filiația după fire, întrecând înfierea, a înfățișat-o Apostolul Pavel când a spus despre Dumnezeu: care n-a cruțat nici pe nici pe Fiul Său, ci pentru noi , adică pentru fiii nu după fire, L-a dat în mâna Lui (Romani D. 32). Pentru a-L deosebi de fii, care nu sunt numiți așa în sens propriu, L-a numit Fiul Său (ϊὸιον) . În Evanghelie se citește și: Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea (Matei 3:17). Iar în Psalmi, Mântuitorul spune: Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu (Psalmul 2:7 ; cf. Evrei 1:5). Exprimând adevărata filiație cu aceste cuvinte, El arată că, în afară de El, nu există alți fii adevărați și naturali ai lui Dumnezeu. De asemenea, ce înseamnă următoarele cuvinte: din pântecele Mamei, înainte de luceafărul dimineții, Te-am născut (Psalmul 109:3)? Nu indică ele limpede filiația naturală, care Îi aparține Lui, ca fiind născut din Tatăl, în esența însăși firii Sale, și nu înfierea primită de obicei pentru curăția moravurilor și desăvârșirea sinelui în virtute? Prin urmare, filiația Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu este veșnică și neschimbătoare, în timp ce filiația creaturilor raționale, care nu le aparține prin fire, ci este dobândită prin curăția moravurilor și prin harul lui Dumnezeu, este prezentată în Sfânta Scriptură ca schimbătoare: se spune în ea că fiii lui Dumnezeu, văzând fiicele oamenilor, și-au luat neveste și așa mai departe (Geneza 6:2). Și prin Isaia, după cum știm, Dumnezeu a zis: „ Am născut fii și i-am înălțat, dar ei M-au lepădat” (Isaia 1:2). Aș putea să vă spun multe, iubiților, dar le voi lăsa la o parte, considerând că este superfluu să fac avertismente detaliate învățătorilor care gândesc la fel ca mine. Voi înșivă sunteți luminați de Dumnezeu și știți că învățătura care s-a ridicat acum împotriva evlaviei Bisericii a aparținut inițial lui Ebion și Artema și are o asemănare cu învățătura eretică a lui Pavel din Samosata 10, care la Sinodul de la Antiohia, prin verdictul general al tuturor episcopilor, a fost excomunicat din Biserică. Următorul său, Lucian, a rămas mulți ani în afara comuniunii Bisericii, în timp ce trei episcopi, unul după altul, au continuat să conducă Biserica . 11 Din această impietate a rămas aluatul celor care au apărut acum printre noi, care predică că Fiul lui Dumnezeu a fost creat din nimic; ramura sa secretă este alcătuită din Arie, Ahile și întregul consiliu al celor care sunt de un gând cu ei. Nu înțeleg cum trei episcopi 12 hirotoniți în Siria au decis să le accepte modul de gândire și astfel au aprins în ei zelul pentru răspândirea învățăturii lor false. Decizia cu privire la acești episcopi trebuie să aparțină în întregime judecății voastre. Apostații au studiat cu atenție pe de rost acele pasaje din Scriptură care vorbesc despre suferința Mântuitorului, despre smerenia Sa, despre umilința Sa, despre așa-numita Sa sărăcire și despre tot ceea ce a îndurat El pentru noi și cu aceste pasaje încearcă să respingă mărturisirea Divinității Sale celei mai înalte și veșnice. „Dar nici măcar nu vor să cunoască expresiile care vorbesc despre slava ce-I aparține prin fire,

despre măreția Lui și rămânerea Lui cu Tatăl.” Așa este, de exemplu, expresia: Eu și Tatăl suntem una (Ioan 10:30). Prin aceste cuvinte, Domnul nu exprimă că El este Tatăl, nici că două naturi, distincte în ipostas, constituie una, ci că Fiul-Tatăl menține și păstrează precis și perfect unitatea cu Tatăl, are în Sine asemănarea Lui imprimată prin însăși natura Sa, în niciun fel diferit de El, este Chipul desăvârșit al Tatălui, cea mai expresivă reflectare (χαρακτέρ) a Prototipului. Domnul nostru i-a exprimat clar acest lucru lui Filip când și-a exprimat dorința de a-L vedea pe Tatăl Său. Filip a zis: arată-ne pe Tatăl ; Domnul i-a răspuns: cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9): căci Tatăl este contemplat în Fiul, ca în cea mai curată și mai animată oglindă, în Chipul Său divin. La fel și sfinții spun în psalmi: În lumina Ta vom vedea lumina ((Psalmul 35:10). Așadar, oricine aduce venerație Fiului, Îl venerează pe Tatăl. Și acest lucru este întru totul drept; căci fiecare cuvânt nelegiuit pe care îndrăznesc să-l rostească împotriva Fiului, se aplică în același timp și Tatălui.
După acestea, nu vă mirați, iubiților, de ceea ce vă voi spune în continuare, nu vă mirați de minciunile și calomniile pe care ei (ereticii) le născocesc împotriva mea și a poporului nostru cel mai pios. Dacă au îndrăznit să nege Divinitatea Fiului lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu le va fi rușine să ne calomnieze cu toată insolența lor. Nu vor să compare niciunul dintre părinții din vechime cu ei înșiși; nu pot suporta să fie comparați cu acei oameni care ne-au fost învățători în tinerețea noastră; nu recunosc niciunul dintre tovarășii noștri contemporani ca fiind suficient de învățați, ci se consideră singuri înțelepți, atingând perfecțiunea în cunoaștere, înțelegând dogmele credinței; ca și cum lor și numai lor li s-ar fi revelat taine care nici măcar nu i-au trecut prin mintea nimănui sub soare. O, aroganță nelegiuită și nebunie nemăsurată! O, iubire deșartă de evlavie, caracteristică numai nebunilor! O, mândrie satanică, care le-a împietrit sufletele rele! Nici claritatea iubitoare de Dumnezeu a Scripturilor vechi nu-i poate lumina; nici doctrina lui Hristos, asupra căreia sunt de acord toți tovarășii noștri de slujire, nu poate să le înfrâneze insolența împotriva Lui. Nici demonii înșiși nu vor tolera o astfel de impietate; chiar și ei se tem să rostească cuvinte blasfemiatoare împotriva Fiului lui Dumnezeu.
Aceasta este ceea ce am considerat de datoria noastră, după puterile noastre, să vă explicăm spre mustrarea celor care au început războiul împotriva lui Hristos și au decis să ne zdruncine credința pioasă în El. Ei, născocitorii unor fabule absurde, spun că, respingând opinia lor nelegiuită, blasfemătoare și nebazându-se pe nicio mărturie a Scripturii, despre crearea Fiului lui Dumnezeu din ceva ce nu există, admitem două ființe nenăscute. Dar, fiind nebuni, nu înțeleg că există o mare diferență între Tatăl nenăscut și creaturile raționale și irațională create de El din ceva ce nu există; nici nu înțeleg că între ele există un intermediar, Natura unic-născută, prin care Tatăl Cuvântului a creat toate lucrurile din ceva ce nu există și care a fost zămislită de Tatăl care există prin Sine Însuși. Astfel, într-un loc Însuși Cuvântul lui Dumnezeu spune: Cine iubește pe Cel ce a născut iubește și pe Cel ce este născut din El (1 Ioan 5:1). În această privință, păstrăm aceeași credință pe care o păstrează întreaga Biserică apostolică . Anume, credem într-un singur Tată nenăscut, care nu are pe nimeni ca autor al ființei sale, neschimbător și neschimbător, mereu identic și același, neprimind nici creștere, nici descreștere, care ne-a dat legea, profeții și evanghelia, care este în cele din urmă Domnul patriarhilor, apostolilor și tuturor sfinților. Credem, de asemenea, într-un singur Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul-născut, născut nu din ceva ce nu există, ci din Tatăl care există, nu după asemănarea trupurilor, prin separare sau revărsare în părți, așa cum învață Sabellius și Valentinus, ci în mod inefabil și inexplicabil, așa cum se spune în cuvintele profetului citat mai sus: Și cine va vesti generația Lui (Isaia 53:8)? Ipostasul Lui este de neînțeles pentru orice fire

creată, așa cum Însuși Tatăl este de neînțeles; și aceasta pentru că felul nașterii Fiului lui Dumnezeu de către Dumnezeu Tatăl depășește concepția oricărei făpturi raționale. Totuși, oamenii în care trăiește duhul adevărului nu vor cere să-i învăț acest lucru. Ei cunosc de mult următoarele cuvinte rostite de Iisus Hristos: nimeni nu-L cunoaște pe Fiul, ci numai Tatăl, nici nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl, ci numai Fiul (Matei 11:27). De asemenea, am învățat de la părinții noștri să credem că Fiul lui Dumnezeu, asemenea Tatălui, este neschimbător și neschimbător, nu-i lipsește nimic și este Fiul desăvârșit, în toate asemenea Tatălui, deosebindu-se de El doar printr-un singur lucru - nenăscureatul. El este Chipul cel mai exact și în niciun fel diferit al Tatălui, căci El conține complet în Sine tot ceea ce constituie o asemănare desăvârșită cu Tatăl. Așa a învățat Însuși Domnul: Tatăl Meu , zice El, este mai mare decât Mine (Ioan 14:28), și de aceea credem că Fiul are întotdeauna (ipostasis) existență din Tatăl; căci El este Strălucirea slavei și Chipul ipostasului Tatălui (Evrei 1:3). Dar nimeni nu ar trebui să accepte întotdeauna cuvântulîn sensul de nenăscut, cum cred unii, ale căror sentimente spirituale sunt întunecate. Cuvintele: a fost și întotdeauna și înainte de veac nu exprimă conceptul de nenăscut, pentru a cărui desemnare mintea omenească nu este capabilă să inventeze niciun cuvânt. Cred că sunteți de acord cu mine în această privință și sunt chiar complet sigur că, după judecata dumneavoastră corectă, cuvintele respective nu înseamnă deloc nenăscut. Exprimând doar ceea ce se întâmplă în timp, astfel de cuvinte nu pot exprima în mod demn Divinitatea și, ca să spunem așa, primordialitatea (ἀρχαιότητα) Unul-Născut. În ciuda acestui fapt, ele au fost folosite de oamenii sfinți când au încercat să explice această taină cât mai bine au putut; dar folosindu-le, le-au cerut iertare ascultătorilor lor și, în justificarea lor, au spus că înțelegerea lor nu se poate ridica decât la aceasta. Dacă există unii care se așteaptă să audă mai mult decât pot exprima cuvintele omenești și care consideră că ceea ce este doar parțial cunoscut este insuficient, atunci așteptările unor astfel de oameni cu siguranță nu vor fi satisfăcute de cuvintele: a fost, întotdeauna și înainte de veac . Însă, indiferent de cuvintele inventate, acestea nu vor exprima niciodată cu toată exactitatea conceptul de nenăscut. Prin urmare, trebuie să atribuim Tatălui nenăscut o calitate specială proprie Lui, mărturisind că El nu are autor al ființei Sale. De asemenea, trebuie să-I aducem Fiului o cinste cuvenită, atribuindu-I o generație nenăscută de la Tatăl și, așa cum s-a spus mai sus, oferindu-I o închinare vrednică - și cuvintele: a fost, dintotdeauna și înainte de veci , folosind despre El doar cu evlavie și frică, netăgând în niciun caz Dumnezeirea Lui, ci ca în Chipul și reflectarea (χαρακτῆρι) Tatălui, văzând cea mai exactă asemănare cu El în toate; – considerând nenăscutul ca fiind o proprietate aparținând numai Tatălui, despre care vorbește Mântuitorul însuși în cuvintele: Tatăl Meu este mai mare decât Mine (Ioan 14:28). Acceptând această învățătură pioasă despre Tatăl și Fiul, așa cum ne învață Scripturile, mărturisim și noi un singur Duh Sfânt, care a înnoit atât poporul sfânt al Vechiului Testament, cât și pe învățătorii divini ai Noului Testament. – Mărturisim împreună cu această singură și unică Biserică sobornicească, apostolică , niciodată nebiruită și, chiar dacă întreaga lume este înarmată împotriva ei, respingând întotdeauna victorios orice atac nelegiuit al ereticilor; căci Gospodina ne-a încurajat cu acest îndemn: Îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea (Ioan 16:33).). În cele din urmă, recunoaștem și învierea morților, din care Domnul nostru Iisus Hristos a fost cel dintâi rod, nu în aparență, ci în realitate, împrumutând trupul Maicii Domnului Maria, - la sfârșitul veacurilor coborând la neamul omenesc pentru a îndepărta păcatul din el, - răstignit și murind, dar prin aceasta neîmputinat în Dumnezeire, - înviat din morți, s-a înălțat la cer și stă de-a dreapta maiestății lui Dumnezeu.

Am expus aici pe scurt această mărturisire de credință, deoarece, așa cum am spus mai sus, consider că este superfluu să vă scriu în detaliu despre fiecare subiect (al credinței): toate acestea, fără îndoială, sunt cunoscute de zelul vostru sfânt. Așa învățăm, așa predicăm, acestea sunt dogmele apostolice ale Bisericii, pentru care suntem gata să murim, fără să acordăm atenție celor care ne obligă să le renunțăm. În ele ne punem toată nădejdea, chiar dacă ne obligă prin felurite torturi să le abandonăm. Cei care li s-au opus, Arie, Ahile și ceilalți dușmani ai adevărului împreună cu ei, - întrucât s-au înstrăinat de învățătura noastră pioasă, - sunt excluși din Biserică, după cuvintele fericitului Pavel: Dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie contrară celei pe care ați primit-o, să fie anatema , chiar dacă predicatorul acela se numește înger din cer (Galateni 1:8, 9); și iarăși: Dacă cineva învață altfel și nu se apropie de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care este după credință, se umflă de mândrie, neștiind nimic etc. (1 Timotei 6:3, 4). Acum, nimeni dintre voi să nu primească la sine pe acești oameni, dintre toți frații, care sunt blestemați, nici măcar ce vor spune sau vor scrie; căci sunt înșelători, mint tot timpul și adevărul nu este cu ei. Ei umblă prin cetăți cu această singură intenție, ca sub pretextul prieteniei și sub numele de pace, să distribuie și să primească scrisori în mod ipocrit și lingușitor și, prin aceste scrisori, să întărească în rătăcire pe anumite femei pe care le-au amăgit, înecându-le în păcate etc. (2 Timotei 3:6).
De aceea, iubiți și unanimi frați! Întoarceți-vă de cei care dau dovadă de o asemenea obraznicie împotriva lui Hristos, care batjocoresc public creștinismul, îl blasfemiază în instanțe, ne prigonesc pe noi în mijlocul lumii, cât pot, care se străduiesc să înlăture puterea tainei inefabile a nașterii lui Hristos. Depărtați-vă de ei și exprimați-vă consimțământul față de noi pentru a le înăbuși obraznicia furioasă, așa cum mulți dintre colegii noștri slujitori și-au exprimat indignarea față de acești apostați de la credință și au confirmat acest lucru prin propriile lor scrisori către noi, semnând scrisoarea noastră, care v-o trimitem acum fiul meu, diaconul Apion. Și toți episcopii Egiptului au semnat-o, precum și cei ai Tebaidei, Libiei, Pentapolitanei, Sirienilor, Liciei și Pamfiliei, Asiei, Capadociei și episcopii altor regiuni desemnate. Sper că, urmând exemplul lor, și voi mă veți confirma cu scrisorile voastre. Printre multele mijloace pe care le-am folosit pentru a-i vindeca pe cei infectați, probabil că se va dovedi salutar faptul că cei care au fost înșelați vor fi asigurați de acordul colegilor noștri de slujire cu noi și astfel se vor grăbi să se pocăiască. Salutați-vă unii pe alții, împreună cu toți frații care sunt cu voi. Vă doresc să fiți întăriți în Domnul, preaiubiților! Dumnezeu să-mi dea și mie să primesc rodul sufletului vostru iubitor de Hristos!
Iată ereticii care au fost anatematizați: dintre prezbiteri - Arius, dintre diaconi - Ahile, Euzoius, Aithalus, Lucius, Sarmatus, Iulius, Mina, un alt Arius și Helladius.
III. Scrisoarea împăratului Constantin către episcopul Alexandru și preotul Arius 13 Cuceritorul Constantin, Marele Augustus, Alexandru și Arius.
Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu Însuși, ajutorul în acțiunile mele și Mântuitorul tuturor, că două motive m-au împins să împlinesc lucrările pe care le întreprinsesem. În primul rând, aveam o dorință puternică de a aduce la unitate ideile tuturor popoarelor despre Divinitate, în conformitate cu esența problemei, iar în al doilea rând, de a readuce la sănătatea sa de odinioară trupul întregului univers, ca și cum ar suferi de o boală gravă. Având aceste scopuri în vedere, am considerat unele lucruri cu ochiul lăuntric al minții și am încercat să le împlinesc pe altele cu o mână înarmată; știam că, dacă, prin rugăciunile mele, armonia ar fi restabilită între toți credincioșii, cursul treburilor publice ar primi o direcție corespunzătoare intențiilor pioase ale fiecăruia.

Prin urmare, când întreaga Africă a fost cuprinsă de o nebunie intolerabilă și unii oameni, cu o frivolitate nechibzuită, au îndrăznit să împartă cultul poporului în diferite secte, nu am găsit alt medicament pentru a vindeca această boală decât să distrug dușmanul comun al universului, care și-a opus părerii sale fără de lege conciliilor voastre sacre și să trimit pe unii dintre voi (în Africa) pentru ca aceștia să ajute la restabilirea acordului general.
Întrucât iluminarea și statutele cultului sacru, prin aranjamentul harnic al Atot-Binelui, au venit, ca să spunem așa, din adâncurile Orientului și au luminat întregul univers cu strălucirea lor sacră, nu fără motiv am dorit să te văd și să te cunosc mai îndeaproape: speram că vei călăuzi popoarele spre mântuire. Prin urmare, imediat după marea victorie și triumful asupra dușmanilor, am decis mai întâi să investighez ceea ce consideram prima și cea mai importantă problemă dintre toate.
Dar, o, bună și divină Providență! Ce rană mi-a adus inimii vestea că între voi înșivă au apărut neînțelegeri mult mai importante decât cele din Africa și că voi, prin care speram să le dau leacul altora, aveți mult mai multă nevoie de leacă. Am analizat cu atenție începutul și subiectul disputei voastre; pricina acesteia nu mi s-a părut deloc de așa natură încât să fie necesar să încep o dispută pe această temă. De aceea, am hotărât să scriu această scrisoare înțelepciunii voastre comune și, apelând la ajutorul Providenței divine, mă declar mediator în dezacordul vostru și doresc ca pacea să se stabilească între voi. Dacă într-o dispută mai dificilă, cu ajutorul unei Providențe atotbune, am reușit să-mi ofer cuvântul minților pioase ale ascultătorilor mei și să inspir fiecăruia ceva util: de ce nu mi-aș promite cel mai ușor succes atunci, când un astfel de eveniment ușor de evitat pune un obstacol în calea acordului comun?
Știu că disputa voastră actuală a început în felul următor: când tu, Alexandru, i-ai întrebat pe preoții tăi ce părere are fiecare dintre ei despre un anumit loc din lege sau , mai degrabă, ai scos la iveală latura inutilă a problemei, atunci tu, Arie, ai propus în mod neînțelept ceva la care nu ar fi trebuit să se gândească sau, după ce s-a gândit la asta, a fost necesar să se tacă. Aici a început dezacordul dintre voi; de atunci încolo, comuniunea s-a rupt între voi - iar poporul pios, împărțit în două părți, a căzut din unanimitate cu întreaga Biserică. Prin urmare, fiecare dintre voi să-l ierte pe celălalt cu aceeași sinceritate și să accepte ceea ce vă sfătuiește colegul vostru pastor, cu toată corectitudinea. Ce anume? De acum înainte, nici să nu puneți, nici să nu răspundeți la întrebări despre astfel de lucruri, pentru că astfel de întrebări, nefiind prescrise de lege, ci sugerate de simpla iubire a vorbirii, deși pot fi puse pentru exercițiul minții, trebuie să le păstrăm secrete și să nu le introducem în mod frivol în adunările publice și nici să le admitem în mod pripit în urechile oamenilor de rând. Căci cine poate cerceta temeinic și explica cum se cuvine forța unor subiecte atât de mari și dificile? Și chiar dacă altul ar considera această chestiune ușoară, câți dintre oamenii de rând va convinge? Mai mult, în investigarea atentă a unor astfel de întrebări, cine poate rezista pericolului de a fi indus în eroare? Prin urmare, în anchete de acest fel este necesar să ne abținem de la verbositate, ca nu cumva să-i ducem pe oameni la blasfemie sau la schismă, fără a avea puterea fie, prin propria noastră slăbiciune, să răspundem la întrebarea propusă, fie, prin lipsa de înțelegere a ascultătorilor, să le transmitem o înțelegere clară a doctrinei exprimate etc.
Așadar, iertați-vă reciproc atât întrebarea nepăsătoare, cât și răspunsul nechibzuit; pentru că disputa voastră nu a început cu privire la o învățătură principală din lege; nu introduceți o dogmă nouă în cultul lui Dumnezeu; esența gândurilor voastre este una și aceeași, astfel încât să puteți reveni cu ușurință în comunicare.
Când vă certați între voi despre lucruri neimportante, însăși discordia gândurilor voastre nu vă permite să guvernați o asemenea mulțime din poporul lui Dumnezeu; nu

numai atât, dar chiar vă face guvernarea nelegiuită. Și ca să dau un exemplu al prudenței voastre, voi spune următoarele. Știți că și filozofii unei școli trăiesc în unitate; dar când se întâmplă să nu se dezacorde asupra unui anumit subiect, atunci, deși sunt dezbinați între ei după gradul de înțelegere, totuși sunt de acord unii cu alții după unitatea școlii. Dacă se întâmplă acest lucru cu ei, atunci este mult mai potrivit pentru voi, care sunteți numiți în slujba marelui Dumnezeu, să vă urmați drumul cu unanimitate reciprocă. Să analizăm mai atent ceea ce v-am spus: este bine când, din cauza unei dispute dintre voi, un frate se ridică împotriva unui frate - când o adunare cinstită este dezbinată de diferențe de opinie necredincioase - și aceasta se întâmplă din partea noastră, din disputa noastră despre lucruri neimportante și complet inutile? Astfel de dispute sunt opera oamenilor de rând, sunt specifice doar nebuniei copilărești și sunt cu totul nepotrivite oamenilor înțelepți și celor învestiți cu demnitate sacră. Să ne retragem de bunăvoie de ispitele diavolului. Marele nostru Dumnezeu și Mântuitorul tuturor ne-a dat fiecăruia dintre noi una și aceeași lumină. Nu mă împiedicați pe mine, slujitorul Atotbunului, să ating sub providența Lui scopul spre care tind cu tot râvna, încercând când prin apeluri, când prin ajutor activ, când prin sugestii neîncetate să aduc poporul Său la unitatea sobornicească. Dacă, așa cum am spus, aveți o singură credință și o singură înțelegere a credinței noastre, dacă și porunca legii, prin ambele sale părți, îi obligă pe toți să păstreze o dispoziție unanimă a spiritului: atunci gândul care v-a stârnit la dispută nu ar trebui în niciun caz să producă dezbinare și ceartă între voi, mai ales că nu atinge esența întregii credințe. Nu spun aceasta pentru a vă obliga la un acord cu privire la una sau alta, la orice chestiune; (pentru că) demnitatea slujirii voastre poate rămâne inviolabilă, comuniunea voastră în toate poate fi păstrată neîntreruptă, chiar și în cazul în care există un dezacord între voi cu privire la o chestiune privată și neimportantă. Întrucât nu toți vor să vadă același lucru la alții, nici voi nu sunteți cârmuiți de o singură dispoziție, nici de un singur gând. Așadar, să aveți o singură credință în Providența divină, o singură înțelegere, o singură concepție despre Ființa atotbună! Cât despre chestiunile neimportante care v-au adus la dispută, atunci dezacordul cu privire la ele ar trebui să rămână în mintea voastră și să fie păstrat în secretul sufletelor voastre. Dar să rămână neclintită între voi dragostea comună cu roadele ei bune: să rămână credința în adevăr, cinstea față de Dumnezeu și respectul pentru cultul legitim. Restaurați-vă prietenia și dragostea de odinioară între voi, întindeți îmbrățișările către toți oamenii, curățiți-vă sufletele, astfel încât să vă puteți privi din nou unii pe alții cu ochi strălucitori. După dușmănie, prietenia este adesea mai plăcută.
Dă-mi înapoi, așadar, zilele mele liniștite și nopțile mele liniștite; permiteți-mi în sfârșit să găsesc mângâiere în lumina pură și bucuria unei vieți senine. Altfel, nu-mi va rămâne decât să gem, să vărs lacrimi și să-mi petrec viața în neliniște; căci nu mă pot odihni atâta timp cât poporul lui Dumnezeu, adică tovarășii mei de slujire, sunt dezbinați între ei de conflicte atât de nedrepte și fatale. Ca să-ți exprim cât de mult m-a întristat conflictul tău, îți voi relata următoarea împrejurare. Ajuns la Nicomedia, m-am gândit să merg imediat în Răsărit; dar când eram pe punctul de a veni la tine și eram deja cu tine în gânduri, am fost informat despre evenimentul descris în această scrisoare. Mi-am abandonat imediat intenția. Nu voiam să văd cu ochii mei ceea ce era dureros chiar și de auzit. Deschide-mi calea spre Răsărit prin unanimitatea ta, calea pe care mi-ai blocat-o prin disputele tale. Permite-mi să văd repede bunătatea ta și a tuturor celorlalte națiuni și apoi, de dragul unanimității și păcii generale, în imnuri de laudă, să aduc mulțumirile cuvenite Celui Atotbun!
IV. Epistola împăratului Constantin către Arie și arieni 15 .
Constantin August către Arius și arieni.

Interpretul rău intenționat este cu adevărat o anumită imagine și asemănare a diavolului. Celui care este prin firea sa cel mai dezgustător, distrugătorului muritorilor, ducându-i în rătăcire, artiștii iscusiți în imaginile lor îi dau de obicei o frumusețe vizibilă pentru a-și exprima viclenia seducătoare. Iată cea mai exactă imagine a unui om căruia un singur lucru i se pare vrednic de ocupație, să răspândească pe cât posibil în oameni otrava dăunătoare a nerușinării și insolenței sale. El introduce o nouă credință a necredinței, nemaiauzită de la începutul existenței omenești. În el cuvântul, rostit de mult prin Scriptura divină, este justificat în toată puterea sa, că este înțelept să faci răul (Ieremia 4:22). Nu putem să nu ne gândim că și-a pierdut complet înclinația de a accepta sfaturi; pentru că respinge orice ajutor din rațiune. Așadar, de ce, Hristoase, Hristoase, Doamne, Doamne, de ce suntem răniți de mulțimea oamenilor dușmani? Un fel de insolență jignitoare se ridică neîncetat împotriva noastră și o rușine urâtă, rănită de nenumărate crime, își scrâșnește dinții. Luată ca de o furtună și de valuri ale răului, folosește în evanghelia numelui tău și publică în scrierile sale cuvinte dăunătoare purității credinței, precum cele pe care tu, care ești una cu Tatăl veșnic, sursa ta, nu le-ai rostit niciodată despre tine însuți. Adună și combină impietate gravă și rea, batjocorind suferințele acelor nefericiți pe care îi prinde și îi distruge prin nepăsarea lor. Vreau să-l portretizez pe conducătorul acestei (insolențe). Ce spune el? „Ori”, spune el, „trebuie să ne ținem de ceea ce am urmat, ori să lăsăm să fie ceea ce vrem noi înșine.” 16... A căzut și a căzut irevocabil: dar fie prin trădare, fie prin amărăciune răuvoitoare, el spune că asta nu e nimic. Un lucru consideră important pentru sine, acela că opiniile despre el, răspândite printre oameni, desigur - nedrepte, îi atrag favoarea oamenilor. „Avem”, spune el, majoritatea (oamenilor de partea noastră). „Eu însumi voi veni înainte, după ce voi aștepta puțin, pentru a fi martor la războiul cu nebunia; spun, eu însumi voi veni înainte - eu, care până acum m-am obișnuit să nu acord atenție luptelor nebunilor. Da! Mars Arius! trebuie să luăm scuturile. Dar te implor, nu ajunge aici. Fie ca cuvântul iubirii să te oprească! O, de ai fi tu, la fel de faimos în revoltă, la fel de aprins de iubire pentru Hristos! Te implor și eu, lasă treaba pe care ai întreprins-o. Având multe arme, nu aș vrea să le ridic împotriva ta; Întărit de credința în Hristos, aș vrea să te vindec, precum și să-i îndrept pe alții. Dar de ce spui că nu este în caracterul tău să faci asta? Spune-mi, te implor, cu ce putere te-ai încins? Sau mai degrabă, care este nebunia cu care ai fost dus? O, îndrăzneală demnă de fulger! Ascultă ce mi-a spus recent, când a scris cu un pana otrăvit: «Așa», spune el, «credem». Apoi adaugă ceva ciudat și inventat cu grijă. Vorbind astfel tot mai departe, nu a omis nicio amărăciune, ci a dezvăluit întreaga, ca să zic așa, comoară a nebuniei. „Suntem alungați”, spune el, „și orice speranță de a ne primi este distrusă”. Dar asta nu este nimic. Ascultați mai departe: voi vorbi în cuvintele lui. „Cerem”, spune el, „dacă Episcopul Alexandriei rămâne de părerea sa, să ne permită după această slujbă divină legitimă și legitimă”. O, neînduplecare nemaiauzită, împotriva căreia zelul pentru adevăr trebuie să ia armele! De ce, sub pretextul înșelător al dezacordului, intenționezi să ne provoci o rană din inima ta, care este mânioasă pe noi, și te grăbești să-i distrugi în rău pe cei pe care i-ai înșelat? „Ce să fac atunci”, spui tu, „când nimeni nu binevoiește să mă primească în comuniune?” Adesea strigi astfel cu gâtul tău nelegiuit. Dar eu, dimpotrivă, îți voi spune: unde ai arătat dovezi clare și dovezi ale minții tale? Ar fi trebuit să te arăți și să te descoperi înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, nu așa cum șerpii veninoși sunt de obicei mai furioși când simt că se ascund în cele mai adânci bârloane. Recunoști că Dumnezeu este unul? Aceasta este părerea mea; așa crezi și tu. Spui că Cuvântul lui Dumnezeu, în esența sa, nu are nici început, nici sfârșit? Te laud și pentru asta; crede-o. Dacă adaugi ceva în plus, îl resping. Dacă inventezi altceva pentru o separare

nelegiuită (de Biserică), nu vreau să o văd sau să o aud. Nu o resping dacă în interpretarea acțiunilor divine admiți că trupul a fost un receptacul (al Necuprinsului). Cine îl cunoaște pe Tatăl, dacă nu Cel care a ieșit din Tatăl? Pe cine cunoaște Tatăl, dacă nu Cel pe care L-a zămislit din Sine în veșnicie și fără început? Crezând pe nedrept, crezi,ceea ce trebuie să presupună o ipostază trecătoare; eu, din partea mea, recunosc plinătatea puterii atotcuprinzătoare și atotcuprinzătoare a Tatălui și a Fiului și unitatea esenței Lor. Și astfel, Arie cel spiritual și cu grai dulce, care cânți cântece distrugătoare de suflete pentru necredința celor nebuni! părăsește-ți greșeala nesăbuită. Cu adevărat, diavolul, în răutatea sa, te-a doborât și, deși pentru unii, după cum crezi tu, acest lucru pare plăcut, totuși este o mare nenorocire. Trăiește cu înțelepciune, părăsește-ți gândurile absurde. Sărmanul Arie, ascultă: eu vorbesc cu tine. Nu simți că ești alungat din Biserica lui Dumnezeu? Să știi deci că ești pierdut dacă, privindu-te pe tine însuți, nu-ți condamni nebunia de față. Spui că o mare mulțime de oameni te ajută și îți ușurează grijile: dar ascultă, Arie cel nelegiuit, fii rezonabil și înțelege-ți nebunia. Dar tu, Dumnezeule, care porți de grijă tuturor lucrurilor, fii îngăduitor cu cuvintele mele pe care vreau să le rostesc. În nădejdea providenței tale divine, intenționez să arăt din cele mai vechi scrieri, grecești și romane, nebunia lui Arius, prevăzută și prezisă acum o mie de ani de Eretria. Ea a spus astfel: „Vai de tine, Libie, care zaci pe malul mării! Va veni vremea când o mare, lungă și grea luptă pentru credință și evlavie va avea loc printre oameni și printre fiicele tale: vei fi aruncată în nimicire deplină. Căci ai îndrăznit să sfâșii și să rupi adunarea florilor cerești și chiar ai pângărit-o cu dinții tăi de fier.” Așadar, unde crezi tu, viclenule, să-ți stabilești un loc? Desigur, acolo (în Libia) 17 ; căci am scrisori scrise cu pana nebuniei tale, în care spui că întregul popor libian este înclinat împreună cu tine spre mântuire. Dar dacă te gândești să negi realitatea profeției menționate, atunci, pe Dumnezeu, am o copie veche a Eretriei, pe care o voi trimite la Alexandria pentru grabnica ta distrugere. Dar te crezi cu adevărat nevinovat? Cuprins de un asemenea rău, nu vezi, nefericitoare, distrugerea ta? Îți cunoaștem gândurile: nu ne este ascuns ce griji și temeri te frământă. O! inima ta este nesimțitoare, nelegiuitule, nu poți înțelege boala și sărăcia sufletului tău; ascunzi adevărul de tine însuți cu cuvinte viclene țesute. Și rămânând așa, nu ți-e rușine să ne hulești: acum pari să vrei să denunți, acum să convingi, ca un excelent învățător al credinței, de la care săracii vor să primească ajutor. Dar nimeni nu ar trebui să se apropie de un astfel de om, nici să intre în conversație. Numai cel care crede că vede principiile ascunse ale vieții drepte în discursurile și versurile tale trădătoare își poate permite să facă acest lucru. Dar aceasta este nedrept: nu este deloc adevăr în ele. O, cât de nebuni sunteți voi, cei care ați intrat în comunicare cu el! Ce orbire v-a forțat să vă lăsați duși de limbajul lui, atât de plin de amărăciune, de privirea lui, atât de arogantă! Dar eu îmi adresez cuvântul către voi, nebuni în suflet, ageri la limbă, păcătoși în gânduri: dați-mi mie, celui necredincios, cel mai rău și viclean, un câmp pentru raționament, nu spun larg și spațios, ci determinat de o măsură precisă, nu putred, ci ferm și solid în însăși esența sa. Mă obligați să vorbesc: voi arunca un lat în jurul vostru și, lipsit de capacitatea de a vorbi, vă voi expune pentru ca tot poporul să vadă impietatea voastră. Dar să trecem la chestiune în sine. De pretutindeni (să ridicăm) mâini curate: să aducem rugăciuni lui Dumnezeu! Sau, opriți-vă puțin; vă voi întreba din nou. Spune-mi, cel mai trădător, la ce Dumnezeu veți chema în ajutor? Dar nu mă pot abține. O, Dumnezeule, creatorul a toate, Părintele singurei Puteri! de dragul acestui om necredincios Bisericasuferă insulte, boli, chiar răni și necazuri. Arie vrea să atribuie un loc Ființei tale și, ceea ce este deosebit de ciudat, stabilește un sfat de bunăvoie, care ți-ar însuși prin legea adoptării și ți-ar lăsa pe Fiul tău - Hristos, născut din tine,

primul nostru ajutor. Ascultă, te rog, Doamne, această credință minunată! El crede că Te miști într-un loc (definit); îndrăznește să-ți limiteze Ființa, desemnându-ți un anumit loc. Dar unde nu ești prezent sau unde nu se simt acțiunile și puterile legilor tale atotcuprinzătoare? Tu însuți conții totul și în afara Ta nu se cuvine să ne gândim nici la loc, nici la altceva. Astfel, puterea ta, împreună cu acțiunea ei, este nemărginită. Tu însuți, Dumnezeule, ascultă-ne. Dar voi, oameni, nu fiți fără temei. Este nerușinat și nevrednic cel care, ajungând la extrema impietate și neadevăr, totuși se gândește să se arate pios. „Nu", spune el (Arius), „nu vreau ca Dumnezeu să fie reprezentat ca suferind" – și de aceea propune și inventează ceva ciudat pentru credință, și anume: se presupune că „când Dumnezeu a creat o entitate nouă – Hristos, Și-a pregătit un ajutor". Aceasta este credința ta, seducător vătămător de suflet. Îi dai o imagine materială Celui care a condamnat imaginile păgânilor. Îl numești străin și, cum ar spune, un slujitor, care a creat totul fără raționament și fără inferență, din moment ce El a existat întotdeauna împreună cu Tatăl veșnic? Adaugă la Dumnezeu, dacă îndrăznești, poate adaugă și că El „este precaut, se teme și speră la viitor; că El gândește și deduce și, după reflecție, Își exprimă gândul și formează cuvinte; că El se bucură, zâmbește, suferă". Ce spui, cel mai nenorocit dintre toți nenorociții! Înțelege, dacă poți, necredinciosule, că tu însuți te lași prins în propria ta viclenie. „Hristos", spune el (Arius), „a suferit pentru noi". Dar am spus deja mai înainte că El a fost trimis sub formă de trup. „Tocmai", spune el, „dar trebuie să fim atenți să nu-L micșorăm în vreun fel." O, tâlcuitor ciudat! Nu ești nebun când spui asta? Nu este deja evident că ești nebun? Uită-te: chiar și lumea prezintă o anumită formă sau imagine; iar stelele au conturul lor. În ciuda acestui fapt, Dumnezeu este prezent peste tot. Ce este lipsit de glorie pentru El în asta? Sau cum este El micșorat aici? O, dușman ucigaș al adevărului! Judecă singur dacă este o greșeală sau nu că Dumnezeu este prezent în Hristos. El îi vede clar pe cei care batjocoresc Cuvântul, vede nelegiuirile săvârșite zilnic în lume; și totuși, cu toate acestea, El este prezent în lume și pedepsește pe cei răi. În ce fel, așadar, este diminuată măreția puterii Sale? și unde nu este simțită? Nu cred altfel; rațiunea însăși în lume este susținută de Dumnezeu; prin El toate lucrurile stau, prin El se execută fiecare judecată. Credința în Hristos există din El fără început. Legea lui Dumnezeu este în Hristos; din El are nemăsurare și infinit. Dar acest lucru este clar; și poți înțelege asta cu mintea ta. O, nebunie extremă! Întoarce atunci sabia diavolului spre nimicirea ta. Iată, iată, cum, înțepat de mușcătura viperei, scoate gemete jalnice; cum tendoanele și carnea sa, îmbibate cu otravă,i-au cauzat suferințe crude; cum trupul său, saturat de otravă, s-a scufundat și, revărsându-se de murdărie, de tristețe, deznădejde, disperare și o mie de alte rele, s-a uscat până la extrem; cum umblă urât la înfățișare, cu părul neîngrijit, ca pe jumătate mort, cu o privire ternă, o față fără sânge, epuizat de griji; cum furia, nebunia, golul spiritual, combinate împreună, cu răutatea prelungită în inimă, l-au făcut sălbatic și bestial. Dar nu simte nenorocirea în care se află. „Mă ridic, spune el, cu plăcere și sar, mă joc și sar de bucurie" - și chiar cu o batjocură tinerească adaugă: „vai, spune el, suntem pierduți"! Și într-adevăr așa este: răutatea te-a înzestrat cu generozitate cu darurile și dragostea ei pentru sine; tot ce a cumpărat la un preț mare, ți-a dat de bunăvoie. Du-te și spală-te în Nil, omule plin de impurități josnice, căci ai tulburat întregul univers cu impietatea ta. Nu înțelegi că eu, un om al lui Dumnezeu, știu totul? Dar mă întreb încă dacă ar trebui să trăiești sau să mori. Nu pot, Arie, să privesc la atâta răutate și mi-e rușine de păcat. Săracule, ai crezut că ne vei da lumină, dar te-ai aruncat în întuneric! Acesta este rezultatul isprăvilor tale. Tu spui: „Am mulți adepți". Asta e tocmai potrivit pentru tine: ia-i pentru tine; s-au dat să fie devorați de lupi și lei. Dar fiecare dintre ei va purta pedeapsa, i se va percepe o taxă pentru zece oameni,

dacă nu se va adresa repede Bisericii mântuitoare și nu se va uni cu ea într-o uniune de dragoste și unanimitate. Cei tulburați de o conștiință necurată nu vor mai fi înșelați de tine; și nu vor îndura distrugerea până la sfârșit, prinși de interpretările tale criminale. Mai târziu, sofismele tale vor fi evidente și dezvăluite; iar tu, care le acoperi cu discursuri plăcute și îți pui, ca să spunem așa, masca dreptății, în zadar îți imaginezi că vei izbuti în ceva. Toată arta ta va fi în zadar: căci în curând adevărul te va înconjura; În curând, ploaia puterii divine va stinge, ca să spunem așa, flacăra aprinsă și alimentată de tine; complicii și asociații tăi care au luat parte la sfatul tău vor fi deposedați de funcțiile publice, dacă în cel mai scurt timp, părăsind comunitatea ta, nu vor primi credința curată. Dar tu, neînduplecat în acceptarea adevărului, dă-mi o dovadă a convingerilor tale, dacă ești încrezător în tine însuți, dacă te încrezi în fermitatea credinței tale și ai o conștiință complet curată. Vino la mine, vino, spun, la omul lui Dumnezeu: fii sigur că cu întrebările mele voi rezolva nelămuririle secrete ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai ajuns să cunoști lumina adevărului, Îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.Golul spiritual, împreună cu răutatea îndelungată din inimă, l-au făcut sălbatic și brutal. Dar el nu simte nenorocirea în care se află. „Mă ridic”, spune el, „cu plăcere și sar, mă joc și sar de bucurie”, și cu o batjocură tinerească adaugă: „vai”, spune el, „suntem pierduți!” Și, într-adevăr, așa este: răutatea te-a înzestrat cu generozitate cu darurile și dragostea ei pentru sine; tot ce a cumpărat cu preț mare, ți-a dat de bunăvoie. Du-te și spală-te în Nil, omule plin de impuritate josnică, căci ai tulburat întregul univers cu răutatea ta. Sau nu înțelegi că eu, omul lui Dumnezeu, știu totul? Dar mă întreb încă dacă ar trebui să trăiești sau să mori. Nu pot, Arius, să privesc la un asemenea rău și mi-e rușine de păcat. Săracul de el, ai crezut că ne vei da lumină, dar te-ai aruncat în întuneric! Acesta este rezultatul isprăvilor tale. Tu spui: „Am mulți adepți”. Acest lucru este foarte potrivit pentru tine: ia-i pentru tine; S-au dat să fie devorați de lupi și lei. Dar fiecare dintre ei va suferi pedeapsa, i se va percepe o taxă pentru zece oameni, dacă nu va recurge repede la Biserica mântuitoare și nu se va uni cu ea într-o uniune de dragoste și unanimitate. Cei tulburați de o conștiință necurată nu vor mai fi înșelați de voi; și nu vor îndura distrugerea până la sfârșit, prinși de interpretările voastre criminale. Mai târziu, sofismele voastre vor fi evidente și dezvăluite; iar voi, care le acoperiți cu discursuri plăcute și vă puneți, ca să spunem așa, masca dreptății, în zadar vă imaginați că veți reuși în ceva. Toată arta voastră va fi în zadar: căci în curând adevărul vă va înconjura; în curând ploaia puterii divine, ca să spunem așa, va stinge flacăra aprinsă și alimentată de voi; complicii și asociații voștri care au luat parte la sfatul vostru vor fi deposedați de funcțiile publice, dacă în cel mai scurt timp, părăsind compania voastră, nu vor accepta credința curată. Dar tu, neînduplecându-te să accepți adevărul, dă-mi o dovadă a convingerilor tale, dacă ești încrezător în tine însuți, dacă te încrezi în fermitatea credinței tale și ai o conștiință complet curată. Vino la mine, vino, spun, la omul lui Dumnezeu: fii sigur că prin întrebările mele voi rezolva nedumeririle ascunse ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai recunoscut lumina adevărului, Îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.Golul spiritual, împreună cu răutatea îndelungată din inimă, l-au făcut sălbatic și brutal. Dar el nu simte nenorocirea în care se află. „Mă ridic”, spune el, „cu plăcere și sar, mă joc și sar de bucurie”, și cu o batjocură tinerească adaugă: „vai”, spune el, „suntem pierduți!” Și, într-adevăr, așa este: răutatea te-a înzestrat cu generozitate cu darurile și dragostea ei pentru sine; tot ce a cumpărat cu preț mare, ți-a dat de bunăvoie. Du-te și spală-te în Nil, omule plin

de impuritate josnică, căci ai tulburat întregul univers cu răutatea ta. Sau nu înțelegi că eu, omul lui Dumnezeu, știu totul? Dar mă întreb încă dacă ar trebui să trăiești sau să mori. Nu pot, Arius, să privesc la un asemenea rău și mi-e rușine de păcat. Săracul de el, ai crezut că ne vei da lumină, dar te-ai aruncat în întuneric! Acesta este rezultatul isprăvilor tale. Tu spui: „Am mulți adepți". Acest lucru este foarte potrivit pentru tine: ia-i pentru tine; S-au dat să fie devorați de lupi și lei. Dar fiecare dintre ei va suferi pedeapsa, i se va percepe o taxă pentru zece oameni, dacă nu va recurge repede la Biserica mântuitoare și nu se va uni cu ea într-o uniune de dragoste și unanimitate. Cei tulburați de o conștiință necurată nu vor mai fi înșelați de voi; și nu vor îndura distrugerea până la sfârșit, prinși de interpretările voastre criminale. Mai târziu, sofismele voastre vor fi evidente și dezvăluite; iar voi, care le acoperiți cu discursuri plăcute și vă puneți, ca să spunem așa, masca dreptății, în zadar vă imaginați că veți reuși în ceva. Toată arta voastră va fi în zadar: căci în curând adevărul vă va înconjura; în curând ploaia puterii divine, ca să spunem așa, va stinge flacăra aprinsă și alimentată de voi; complicii și asociații voștri care au luat parte la sfatul vostru vor fi deposedați de funcțiile publice, dacă în cel mai scurt timp, părăsind compania voastră, nu vor accepta credința curată. Dar tu, neînduplecându-te să accepți adevărul, dă-mi o dovadă a convingerilor tale, dacă ești încrezător în tine însuți, dacă te încrezi în fermitatea credinței tale și ai o conștiință complet curată. Vino la mine, vino, spun, la omul lui Dumnezeu: fii sigur că prin întrebările mele voi rezolva nedumeririle ascunse ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai recunoscut lumina adevărului, Îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.și mi-e rușine de păcatul meu. Săracul om, ai crezut că ne vei da lumină, dar te-ai aruncat în întuneric! Acesta este rezultatul isprăvilor tale. Spui: „Am mulți adepți". Tocmai asta îți trebuie: ia-i pentru tine; s-au dat să fie devorați de lupi și lei. Dar fiecare dintre ei va suferi pedeapsa, va fi taxat pentru zece oameni, dacă nu recurge repede la Biserica mântuitoare și nu se unește cu ea într-o uniune de iubire și unanimitate. Cei tulburați de o conștiință necurată nu vor mai fi înșelați de tine; și nu vor îndura distrugerea până la sfârșit, prinși de interpretările tale criminale. Mai târziu, sofismele tale vor fi evidente și dezvăluite; iar tu, acoperindu-le cu discursuri plăcute și punând, ca să spunem așa, masca dreptății, în zadar îți imaginezi că vei reuși în ceva. Toată arta ta va fi în zadar: căci adevărul te va înconjura curând; curând ploaia puterii divine va stinge, ca să spunem așa, flacăra aprinsă și alimentată de tine; Complicii și asociații tăi care au luat parte la sfatul tău vor fi deposedați de funcțiile lor publice, dacă în cel mai scurt timp posibil, părăsind compania ta, nu vor accepta credința curată. Dar tu, neînduplecat în acceptarea adevărului, dă-mi o dovadă a convingerilor tale, dacă ești încrezător în tine, dacă te încrezi în fermitatea credinței tale și ai o conștiință complet curată. Vino la mine, vino, spun, la omul lui Dumnezeu: fii sigur că prin întrebările mele voi rezolva nelămuririle secrete ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai recunoscut lumina adevărului, Îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.și mi-e rușine de păcatul meu. Săracul om, ai crezut că ne vei da lumină, dar te-ai aruncat în întuneric! Acesta este rezultatul isprăvilor tale. Spui: „Am mulți adepți". Tocmai asta îți trebuie: ia-i pentru tine; s-au dat să fie devorați de lupi și lei. Dar fiecare dintre ei va suferi pedeapsa, va fi taxat pentru zece oameni, dacă nu recurge repede la Biserica mântuitoare și nu se unește cu ea într-o uniune de iubire și unanimitate. Cei tulburați de o conștiință necurată nu vor mai fi înșelați de tine; și nu vor îndura distrugerea până la sfârșit, prinși de interpretările tale criminale. Mai târziu, sofismele tale vor fi

evidente și dezvăluite; iar tu, acoperindu-le cu discursuri plăcute și punând, ca să spunem așa, masca dreptății, în zadar îți imaginezi că vei reuși în ceva. Toată arta ta va fi în zadar: căci adevărul te va înconjura curând; curând ploaia puterii divine va stinge, ca să spunem așa, flacăra aprinsă și alimentată de tine; Complicii și asociații tăi care au luat parte la sfatul tău vor fi deposedați de funcțiile lor publice, dacă în cel mai scurt timp posibil, părăsind compania ta, nu vor accepta credința curată. Dar tu, neînduplecat în acceptarea adevărului, dă-mi o dovadă a convingerilor tale, dacă ești încrezător în tine, dacă te încrezi în fermitatea credinței tale și ai o conștiință complet curată. Vino la mine, vino, spun, la omul lui Dumnezeu: fii sigur că prin întrebările mele voi rezolva nelămuririle secrete ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai recunoscut lumina adevărului, Îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.că prin întrebările mele voi rezolva nedumeririle secrete ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai ajuns să cunoști lumina adevărului, îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.că prin întrebările mele voi rezolva nedumeririle secrete ale inimii tale și nădăjduiesc că ceea ce ți se pare nerezonabil, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ți se va părea cel mai bun; iar dacă vei părea sănătos în suflet și ai ajuns să cunoști lumina adevărului, îi voi mulțumi lui Dumnezeu și mă voi bucura de evlavia ta.

V. Discurs de bun venit adresat împăratului Constantin de la Consiliul din 18

Cel mai credincios suveran!

Binecuvântat fie Dumnezeu, care te-a ales ca rege al pământului, care a distrus idolatria prin mâna ta și, prin tine, a stabilit pacea în inimile credincioșilor! Puterea duhurilor răului a fost deja călcată în picioare; altarele politeismului au fost răsturnate; întunericul impietății este împrăștiat; iar lumina învățăturii divine luminează întregul univers. Tatăl este glorificat, Fiul este venerat, Duhul Sfânt este proclamat, Treimea de o singură esență: o singură Dumnezeire în trei Persoane sau Ipostase este predicată pretutindeni. Pe această învățătură, o, suveran, este stabilită măreția evlaviei tale. Păstrează-o nouă întreagă și neînfrântă, pentru ca niciun eretic, pătrunzând în Biserică , să nu dizolve unitatea Dumnezeului Treimic și să nu supună credința noastră abuzului! Cauza întâlnirii și discuțiilor noastre actuale este freneticul Arie, care, acceptând slujirea de preot în Biserica Alexandrină, s-a dovedit a fi străin de învățătura celor mai binecuvântați profeți și apostoli. Căci el nu recunoaște pe Fiul unul-născut și pe Cuvântul Tatălui ca fiind de o ființă și egali cu Tatăl și, admirator al făpturii, vrea să-L socotească pe Creator printre creație. Poruncește-i, doamne, ca, după ce și-a părăsit rătăcirea, să nu se ridice împotriva învățăturii apostolilor; sau, dacă rămâne încăpățânat în părerea sa nelegiuită, izgonește-l din societatea Bisericii Ortodoxe - să nu mai zdruncine credința sufletelor slabe cu părerile sale nelegiuite!

VI. Discursul împăratului Constantin către Sfântul Sinod 19

Mi-am dorit mult, o, prieteni, să mă bucur de contemplarea adunării voastre. După ce am realizat aceasta, mă consider obligat să-i mulțumesc Regelui tuturor pentru faptul că El, pe lângă alte nenumărate binecuvântări, mi-a acordat această binecuvântare cea mai bună dintre toate, adică mi-a acordat onoarea de a vă vedea pe toți adunați într-unul, cu unul, comun tuturor și cu un mod de gândire armonios. Așadar, niciun dușman pizmos să nu ne tulbure fericirea, mai ales după ce puterea lui Dumnezeu Mântuitorul a răsturnat complet lupta tiranilor împotriva lui Dumnezeu! Niciun demon viclean să nu supună legea divină unor abuzuri suplimentare! În opinia mea, tulburările interne din Biserica lui Dumnezeu sunt mai cumplite și mai împovărătoare

decât orice război sau bătălie: aceasta mă întristează mai mult decât toate bătăliile exterioare. De aceea, când eu, cu binecuvântarea și ajutorul Celui Preaînalt, am obținut victoria asupra dușmanilor, nu m-am gândit la nimic mai mult decât să-I mulțumesc lui Dumnezeu și să mă bucur împreună cu cei pe care El i-a eliberat prin noi. Dar, împotriva oricărei așteptări, primind vestea despre neînțelegerea voastră, nu am putut să o ignor. Prin urmare, dorind să vindec acest rău cu ajutorul meu, v-am adunat imediat pe toți. Mă bucur, văzând adunarea voastră; dar cred că dorințele mele se vor împlini pe deplin doar atunci când voi vedea că sunteți cu toții animați de un singur duh și mențineți o înțelegere pașnică comună, pe care voi, ca dedicați lui Dumnezeu, trebuie să o inspirați și altora. Nu întârziați, o, prieteni, slujitori ai lui Dumnezeu și buni slujitori ai Stăpânului și Mântuitorului nostru comun; nu întârziați chiar de la început să analizați cauzele neînțelegerii voastre și să rezolvați toate problemele controversate prin decrete pașnice. Prin aceasta veți îndeplini o lucrare plăcută lui Dumnezeu și îmi veți aduce cea mai mare bucurie mie, tovarășului vostru de slujire.

VII. Discursul împăratului Constantin către Sfântul Sinod 20

Pentru mântuirea neamului omenesc, Dumnezeu cel drept și atotputernic a pregătit multe căi glorioase, iar printre ele cea mai glorioasă și mai frumoasă este cea prin care ne-a adunat pe toți în sfânta Biserică catolică, ca într-un locaș suveran al credinței; aceasta este mai presus de orice minune. Pe de o parte vedem că vârful acestui locaș atinge strălucirea stelelor; pe de altă parte observăm că temeliile sale, încă de la începutul lucrării, prin chemare divină, au prins rădăcini atât de adânc și de ferm încât întregul univers le poate simți. Doisprezece stâlpi nemișcați, mai albi decât zăpada, prin puterea Divinității Mântuitorului nostru susțin neîncetat învățătura credinței. Pentru ca noi să putem înțelege această chestiune fără nicio interpretare greșită deliberată și să primim credința cea dreaptă din suflet, Dumnezeu a dăruit minților noastre conștiința sfințeniei legii Sale nemuritoare - și cel ce dorește trece prin porțile ei, călăuzit de dorința curată și sfântă, cu singura convingere a unei minți sănătoase. Această casă a Domnului este păzită de doi păzitori: pe de o parte, frica de Dumnezeu pentru îndreptarea gândurilor unor oameni; pe de altă parte, pentru cei sănătoși la minte, dragostea pururea prezentă a lui Dumnezeu, care este răsplata înțelepciunii. Când unii paznici stau la ușile locului preasfânt, ușile deschise primesc adevărul, care, trăind înăuntru, rămâne nevătămat; dar cât despre neadevăr, nu trebuie să se apropie de uși; fiind alungat de paznici, este alungat din acel loc. Aceste lucrări atât de evidente ale dispensației divine, frați preaslăviți și preaslăviți, m-au condus la strălucirea Luminii veșnice și nestricăcioase, astfel încât eu, îndepărtându-mă de ea, cu șovăielile credinței în sufletul meu, să nu devin vătămător adevărului. Ce să vă spun atunci mai întâi? Să vorbesc despre fericirea pe care o simt în inima mea? Sau despre acele binecuvântări divine pe care mi le-a arătat Dumnezeul Atotputernic? Atât de multe dintre ele au fost revărsate asupra mea, încât sunt suficiente pentru ca Domnul nostru și Tatăl tuturor să-mi înrobească smerenia față de Sine. Frați preacinstiți, care țineți adevărata credință! credeți ceea ce vă spun. Deși duhul meu, plin de binecuvântările lui Dumnezeu, se simte binecuvântat și, prin urmare, poate revărsa laude nemăsurate Binefăcătorului său, totuși niciun cuvânt, nici măcar mintea, așa cum mărturisește adevărata credință, nu este suficientă pentru a-L sluji cu vrednicie. Și acest lucru este întru totul așa. Deși mintea, într-un sentiment al măreției nemăsurate a binecuvântărilor lui Dumnezeu, prin natura sa se poate ridica în regiuni mai înalte decât cele în care trăiește trupul nostru; dar limba, închisă în limite înguste, este complet tăcută atunci când, aparent, se hotărăște să spună ceva în slăvirea lui Dumnezeu. Cine dintre noi are o minte atât de puternică încât, uitând acest lucru, ar

afirma cu îndrăzneală că poate rosti laude demne de marele și atotputernicul Dumnezeu, Creatorul a tot ce este mai frumos? Cel care reflectează la măreția Legii Dătătorului de Legi, care i-a dat ființă și viață, se va convinge ușor că este absolut imposibil să găsești cuvinte demne de slăvirea lui Dumnezeu. După aceasta, ce pot spune în justificarea moderației mele, dacă nu același lucru,Ce ne indică cuvântul divin al adevărului? Anume, că adevărata măreție este mărturisită și adevărata închinare i se aduce lui Dumnezeu, atunci când în conversațiile despre El se evită toate greșelile sau greșelile. O, de-aș avea eu, împreună-slujitorul tău, un dar atât de bogat al vorbirii, încât să pot slăvi acele fapte glorioase pe care Mântuitorul nostru divin, Furnizorul întregii creații, arătându-le oamenilor un exemplu al milei Sale, ni le-a arătat atunci când, pentru răscumpărarea noastră, a binevoit să locuiască în trupul curat primit de El de la Preacurata Fecioară! Cu ce să încep să vorbesc? Cu învățătura și măreția Lui? Dar cum aș putea vorbi despre acele taine divine pe care Însuși singurul Învățător le-a revelat, pe care nimeni nu le-a învățat vreodată? Ce să spun despre providența Lui divină, prin care o mare mulțime de oameni s-a potolit, satisfăcută cu cea mai mică cantitate de mâncare, și anume: câteva pâini și doi pești? Aceasta este puterea providenței Sale divine. L-a înviat pe Lazăr cel mort, care era prietenul Lui; l-a adus înapoi la viață. Și ce vom spune despre acea Dumnezeire preacurată prin care El, privind o anumită femeie într-un mod inefabil și, după ce i-a îngăduit să vorbească cu Sine, a vindecat-o îndată și a eliberat-o de orice suferință? Cine poate relata cu vrednicie acel eveniment minunat, acela că unul care fusese mult timp afectat de o boală constantă și debilitantă, slăbit în toate membrele sale și de aceea zăcea nemișcat, se vindecă brusc de leacul divin, își pune patul pe umeri și cu laude recunoscătoare curge în jurul granițelor patriei sale? Cine va găsi cuvinte cu vrednicie pentru a relata cum El, umblând și călcând în picioare marea furtunoasă, a potolit-o cu cuvântul Său, a compactat umezeala și a mers, ca pe uscat, pe suprafața mării adânci? - sau despre acea răbdare blândă, cu care El a îmblânzit triumfător furia oamenilor nerezonabili și, înmuindu-le grosolănia, i-a supus legii? - sau, în sfârșit, despre acele fapte mărețe și glorioase ale Dumnezeirii Sale, prin care trăim și suntem întăriți - noi, nu numai așteptând fericirea viitoare, ci deja într-o oarecare măsură posedând-o? Ce să mai spun în mica mea cuvântare pregătită, decât că sufletul meu, răscumpărat prin sângele Său, trebuie să rămână în puritate? Cât de atotputernic este Dumnezeul care locuiește în ceruri, care, pentru mântuirea întregii omeniri și mai ales pentru manifestarea celui mai înalt adevăr, a binevoit să-I permită Fiului Său Divin să locuiască în trupul cel preasfânt și astfel să devină Mântuitorul trupului omenesc! În ce măsură, după aceasta, sunt nebuni dușmanii adevărului, care, ca și cum ar fi posedați de un întuneric al întunericului distructiv, îndrăznesc să interpreteze greșit preasfânta și mântuitoarea dispensație a lui Dumnezeu, vă voi spune pe scurt, atât cât îmi permit credința și simțul interior al adevărului lui Dumnezeu să spun. Și anume: gândurile blasfemiatoare ale acestor oameni ajung la o asemenea nerușinare încât nu se tem să spună cu buzele lor nelegiuite, ca și cum Dumnezeul Atotputernic nu ar fi creat și nu ar vrea să creeze tot ce ne este proclamat de legea divină. O, glas nelegiuit, care cheamă asupra sa, în dreptate, cea mai crudă răzbunare!Nu este oare nebunie și obrăznicie faptul că vrea să golească slava acelei binefaceri divine, pe care niciun om nu o poate înțelege pe deplin cu mintea sa? Ce este mai vrednic de Dumnezeu decât puritatea sufletului? Ea a izvorât din preasfânta Fântână a adevărului, s-a răspândit peste întregul cerc al universului și a revelat oamenilor puterea celor mai sfinte virtuți, pe care odinioară le considerau ostile lor înșiși; rușinându-și exemplul rău, a convins alte națiuni să se conformeze acestor virtuți. Putem spune din propria noastră observație că mila divină a Mântuitorului nostru Dumnezeu acționează vizibil asupra

lor; prin aranjamentul Său, nebunia lor, zilnic și timp de mulți ani atât de puternic aprinsă, a primit în cele din urmă un leac mântuitor. S-a întâmplat că, odată convertiți, au respins din nou mila lui Dumnezeu; dar prin însăși cursul treburilor omenești au fost avertizați de greșeala lor. Dumnezeu Atotputernic a predestinat să orânduiască totul prin încuviințarea liniștită a Divinității Sale; Însă nebunia omenească, în ciuda iubirii nemărginite a lui Dumnezeu pentru omenire, care a folosit toate mijloacele pentru îndreptarea sufletelor omenești, îndepărtând de la sine lumina adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu, care strălucea atât de limpede chiar și în structura și ordinea lumii văzute, cu ură și nerecunoștință extremă, spre propria sa distrugere, s-a opus puterii mântuitoare a lui Dumnezeu. Nimeni nu era ferit de răutate; felurite feluri de superstiții se răspândiseră atât de mult în inimile oamenilor, încât strălucirea luminii noastre era înconjurată pentru ei de un întuneric vrednic de ei, iar mulți dintre ei erau lipsiți pentru totdeauna de lumină. Dar nicio putere a cuvântului nu poate smulge din sufletul meu convingerea celor spuse mai înainte. Căci răul nu a putut opune un obstacol puternic în calea triumfului Puterii desăvârșite, Cuvântului viu al Adevărului, singurul Păzitor omnipotent al tuturor lucrărilor și Ajutorul mântuirii noastre. Acest Cuvânt preasfânt păstrează în noi cunoașterea Celui Ce ne-a dat libertatea și ne dă strălucirea adevăratei lumini. Care este motivul, așadar, pentru care națiunile păgâne, fără să țină cont de lumina cerească, cu dispreț pentru adevărata evlavie, caută lumina pământului, care nu are nicio temelie în adevăr, nici claritatea luminii pure, nici puterea Dumnezeirii cerești? Un lucru ciudat! Chiar și acum, fără să-și abandoneze impietatea și fără să-L țină cont de Dumnezeu, nu văd Lumina universală și nu încetează să se pângărească cu faptele lor abominabile. Oferind lemn, pietre, cupru, argint, aur și alte obiecte pământești spre închinare și predicând solemn în ele speranța vieții, își construiesc temple cu ornamente magnifice și, după aceea, se laudă cu ritualurile onoarei lor; măreția lucrărilor ridicate de ei înșiși le prezintă o minune demnă de privirea lor. Dacă fac astfel de lucruri, este clar că ei înșiși nu au nici simț, nici vedere și, prin urmare, sunt nevoiți să se laude cu aroganță cu lucrările lor. Nu văd ce și cât de mare este Dumnezeul Atotputernic, Autorul și Judecătorul a toate: El le este necunoscut, din cauza prejudecății lor în demnitatea lor imaginară. Prin rânduiala Lui, trupul nostru a primit forma potrivită și,Pentru ca armonia să fie păstrată în noi sub orice presiune a activității noastre, El a legat toate mădularele cu cele mai puternice tendoane. Când toate acestea au fost aduse la îndeplinire prin acțiunea creatoare, El a insuflat în ele duhul care să le miște și să le întărească; El a dat vedere ochilor noștri și a pus rațiune în mințile noastre și, în același timp, a închis toate puterile activității noastre de gândire. Dacă oricine are bun simț ar lua în considerare sensul acestei rânduieli și, lăsând deoparte ceea ce nu poate fi îmbrățișat prin cuvânt sau gândire, ar recunoaște puterea mântuitoare și veșnică a Dumnezeului nemuritor: nu ar putea cădea în mod prostesc în nicio eroare, ci ar avea ocazia să înțeleagă și să vadă clar că totul a fost creat prin puterea lui Dumnezeu, creat așa cum I-a plăcut Lui să creeze. Scriptura divină ne face să vedem clar că ignoranța lui Dumnezeu printre oameni este produsă de comportamentul lor voit și că prima eroare a rațiunii a venit din batjocura vrăjmașului asupra sufletelor sărace ale oamenilor nefericiți. Ignoranța lui Dumnezeu a apărut în lume tocmai din momentul în care doi oameni, creați la începutul lumii, nu au păzit porunca divină și sfântă cu sârguință; Și după ce primii noștri părinți au fost respinși de voința divină, aceasta, înmulțindu-se tot mai mult, s-a răspândit pe pământ; nenorocirea omenească s-a revărsat peste tot Răsăritul și Apusul și i-a zguduit până în temelii; victoria puterii vrăjmașe a supus mințile tuturor oamenilor și i-a întunecat. Dar la sfârșitul timpurilor, Dumnezeu eliberează prin mine o mulțime nenumărată de popoare care erau supuse jugului

acestei sclavii, prin mine - slujitorul Său, și conduce la Lumina Sa veșnică. Astfel, dragi frați, sunt convins de cea mai curată credință că în posteritate voi fi pomenit prin providența specială a lui Dumnezeu și prin minunatele binefaceri ale Dumnezeului nostru nemuritor față de mine. Așadar, fie ca preacinstitul sobor al sfințeniei Voastre să mă primească! Nu-mi închideți porțile sfintei Biserici, mama noastră curată și comună a tuturor! Deși mintea mea consideră că este nefiresc să exploreze cea mai desăvârșită puritate a credinței catolice, totuși mă îndeamnă să iau parte la sfaturile și raționamentele voastre. Fruntea venerabilă a smereniei tale a fost împodobită cu pecetea tuturor virtuților cele mai frumoase și atinge deja porțile nemuririi, când tu, păstrând pacea credinței catolice, ai început să ierți cu mărinimie imprudența frăției noastre. Căci este plăcut lui Dumnezeu și potrivit credinței Bisericii Catolice și folositor treburilor publice, ca pentru preaprețioasa pace trimisă nouă de sus, să aducem cu toții împreună mulțumiri vrednice milostivirii Sale generoase. Și într-adevăr, cât de greu și în același timp cât de trist ar fi - după înfrângerea dușmanilor din afară, când niciunul dintre ei nu îndrăznește să se ridice împotriva noastră - cât de greu, zic eu, ar fi să ne învingem pe noi înșine și astfel să aducem bucurie chiar dușmanilor noștri, și mai ales în cazul în care disputăm despre lucruri divine, având cea mai curată învățătură a Duhului Atotsfânt, transmisă nouă în dumnezeiești Scripturi! Căci cărțile evangheliștilor și apostolilor și scrierile profeților antici ne învață clar cum ar trebui să gândim despre Dumnezeirea supremă. Așadar,După ce am respins toate competițiile scandaloase, să rezolvăm problemele în cauză prin dovezile Scripturilor inspirate de Dumnezeu!

VIII. Cât au spus filozofii în apărarea lui Arie împotriva sinodului sfinților părinți și cum unul dintre filozofi a fost convertit la credința lui Hristos prin cuvintele simple ale unui sfânt bătrân 21

Unul dintre acei filozofi angajați, care merita admirația mai presus de toți ceilalți, a certat zile întregi cu părinții noștri, apărând doctrina nelegiuită a lui Arie despre Fiul lui Dumnezeu, și anume că „a fost un timp când El nu era, că a fost creat și produs din ceva ce nu exista și dintr-o natură și esență diferită de Tatăl”. Dar când, respins de argumentele clare ale sfinților părinți, citate din cuvântul lui Dumnezeu, nu a încetat să se laude cu iscusința sa în vorbire și a batjocorit simplitatea credinței apărătorilor adevăratei doctrine, atunci un simplu bătrân, dintre cei care erau faimoși pentru mărturisirea lor de credință (în timpul persecuțiilor), nu și-a mai putut suporta mândria. Străin de viclenie și de toate subtilitățile, care nu știa nimic altceva decât pe Iisus Hristos și pe El răstignit, a cerut episcopilor să-i permită să intre în conversație cu filosoful. O astfel de hotărâre i-a înclinat la râs pe oamenii îndrăzneți care îl cunoșteau pe duhovnic; și a stârnit teamă în cei modești, ca nu cumva acest bătrân să pară slab în fața unui om iscusit în cuvinte. Cu toate acestea, episcopii nu au îndrăznit să-l contrazică mult timp și i-au permis. S-a apropiat de filosof și i-a spus: „În numele lui Iisus Hristos – ascultă, filosofe: există un singur Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, care a creat toate acestea prin puterea Cuvântului și le-a întemeiat prin sfințirea Duhului Său Sfânt. Acest Cuvânt”, a continuat el, „pe care îl numim Fiul lui Dumnezeu, din compasiune pentru oameni în greșelile și viața lor ticăloasă, a vrut să se nască dintr-o femeie, să trăiască pe pământ cu oamenii și să moară pentru ei. Și va veni din nou să judece ceea ce a făcut fiecare în viața sa. Noi credem pur și simplu în adevărul acestui lucru. Așadar, nu te strădui în zadar să cauți dovezi despre ceea ce este înțeles prin credință și despre cum ar putea fi sau nu fi; ci răspunde la întrebarea: crezi?” Filosoful, impresionat de aceste cuvinte, a părut să rămână fără cuvinte și nu a putut decât să spună ca răspuns bătrânului: „Toate acestea mi se par într-adevăr așa; cred că nu există nimic mai adevărat decât ceea ce ai

spus.” Atunci bătrânul i-a zis: „Dacă așa crezi, atunci ridică-te și urmează-mă, haideți să ne grăbim la biserică , unde vei primi pecetea acestei credințe.” Filosoful s-a ridicat și l-a urmat pe bătrân. Dar, întorcându-se către ucenicii săi și către ceilalți care erau de față, le-a zis: „Ascultați! Atâta timp cât mi-au dovedit prin cuvinte, «am opus cuvinte cuvintelor și prin arta cuvintelor am respins ceea ce se propunea; dar când în loc de cuvinte, puterea divină a apărut din gura vorbitorului, atunci cuvintele nu au putut rezista puterii, așa cum omul nu poate rezista lui Dumnezeu. Și de aceea, dacă vreunul dintre voi dorește să aibă înțelegerea pe care am primit-o eu, să creadă în Hristos și să urmeze acest bătrân, în care Dumnezeu însuși a vorbit.” Astfel, filosoful luminat a devenit creștin și i-a mulțumit lui Dumnezeu că a fost învins de bătrân.
Infirmarea de către Conciliu a opiniilor unui filosof pe nume Phaedon, care l-a apărat pe Arius și blasfemiile sale. 22
1. Întrebarea unui filosof propusă sfântului conciliu.
„Scriptura spune: Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” (Geneza 1:26). Dacă din aceste cuvinte trebuie să tragem concluzia că mintea (divină) a existat ca o (persoană) separată: atunci (prin aceeași inferență) cineva poate spune că Dumnezeu are și un chip uman. Dar știm că Dumnezeirea este simplă și nu asemănătoare unui chip. Ce înseamnă aceste cuvinte? - Spuneți-mi: are Dumnezeu cu adevărat un chip uman?”
Răspunsul Sfinților Părinți prin Eustatie, Episcopul Antiohiei.
Nu, filosofule! Această expresie se explică prin următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: să stăpânească peste peștii mării... și peste tot pământul și peste orice viețuitoare care se târăște pe pământ ; adică crearea omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu înseamnă stăpânirea lui asupra întregului pământ. Căci, așa cum Dumnezeu stăpânește peste tot pământul și peste tot ce este pe el, tot așa l-a făcut pe om, ca să zicem așa, al doilea conducător al pământului și al tot ce este pe el. Așa explic că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.
Un alt răspuns de la sfinții părinți prin același Eustatie al Antiohiei.
Și Dumnezeu a zis: „ Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” . Dar să întrebăm, filozofule, cui i-a zis El. Căci acolo unde se spune: „ Și Dumnezeu a zis: «Să facem om », se adaugă: « Și după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat» (v. 27). Prin urmare, sensul cuvântului „ să facem ” indică persoana care participă împreună cu alta la lucrarea creației și îi atribuie același nume. Și de aceea, precum Tatăl, care a zis: « Să facem om» , este Dumnezeu, tot așa Cel căruia i-a zis: « Să facem » este Dumnezeu ; și una și aceeași esență divină este în ambele Persoane - atât în Cel care a zis: « Să facem om după chipul și asemănarea Noastră» , cât și în Cel care a zis pe om. Așadar, sensul cuvântului „ să facem ” exprimă Dumnezeirea preasfântă și indivizibilă a Tatălui și a Fiului: întrucât Dumnezeirea preasfântă și indivizibilă a Tatălui și a Fiului: întrucât chipul lui Dumnezeu este simplu și străin de orice alcătuire; natura ei este ca focul.
Răspunsul general al Sfinților Părinți.
Esența Sfintei Treimi este lumina inaccesibilă și natura de neînțeles. Acesta este sensul cuvântului: să creăm .
2. Obiecția filosofului în apărarea lui Arius.
„Să presupunem că Divinitatea este simplă, fără formă (ἀσχηματιςον) și necompusă. Cum să înțelegem atunci cuvintele: după chipul și asemănarea noastră ? Și cum s-ar putea spune: să facem om , dacă Cel care a vorbit nu a existat înaintea Celui căruia i-a vorbit? Dați-ne o explicație suficientă a acestui lucru, dacă puteți.”
Răspunsul episcopilor prin Hosius din Cordoba.

Dacă, așa cum spui tu, Tatăl a existat înaintea Fiului, iar Fiul, care a apărut după aceea, a fost creat de Dumnezeu după un timp și apoi declarat de El a fi Fiul - dacă El a fost creat, așa cum afirmi în mod nelegiuit, asemenea altor ființe create, doar mai întâi: atunci, conform opiniei tale nelegiuite, Dumnezeul necreat ar fi trebuit să-i spună Fiului creat: fă-mă om după chipul și asemănarea Mea . Dar El a spus: să facem după chipul și asemănarea Noastră . Dacă deci Tatăl, așa cum am arătat mai înainte, este întotdeauna Dumnezeu, atunci Fiul există întotdeauna cu Tatăl, nu mai târziu în timp, nu mai puțin în putere, nu limitat în loc, ci existând întotdeauna și continuu cu Tatăl, zămislit în mod incomprehensibil și inefabil din El, Dumnezeul adevărat existând întotdeauna din Dumnezeul adevărat și Tatăl existând întotdeauna, domnind cu Tatăl, coetern cu Tatăl, domnind cu Tatăl, consubstanțial cu Tatăl, egal în putere cu Tatăl, partener cu Tatăl în creație. Dacă, după cuvintele Scripturii, toate lucrurile s-au făcut prin Fiul și nimic din ce s-a făcut nu s-a făcut fără El (Ioan 1:3). Dacă El a creat totul împreună și nu separat de Tatăl, dacă Dumnezeirea și voia Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh sunt una, pentru că Tatăl nu este niciodată separat de Fiu, nici Fiul de Tatăl: atunci trebuie să credem, filosofule, că Tatăl și Fiul sunt una în esență divină, așa cum exclamă însuși Fiul în Evanghelie: Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30), - același fiu căruia Tatăl i-a zis: să facem om după chipul și asemănarea Noastră .

3. Obiecția filosofului.

„În întrebările anterioare am spus deja că Dumnezeu nu are formă umană; ce înțeles ar trebui să aibă această expresie: după chipul și asemănarea ? - spuneți-ne. Acest loc ne prezintă o dificultate nu mică."

Răspunsul Sfântului Sinod prin același Hosius din Cordoba.

Cuvântul: după chip - este folosit nu în raport cu trupul, ci în raport cu sufletul. Ascultați și înțelegeți. Dumnezeu, care este bun prin esența Sa, a pus în ființa rațională a omului ceea ce se numește după chipul și asemănarea Sa, cum ar fi: bunătatea, simplitatea, sfințenia, puritatea, sinceritatea, cinstea, fericirea etc., astfel încât ceea ce este în Dumnezeu prin însăși esența Sa, același lucru pe care omul creat de El l-a putut avea în partea sa rațională, prin harul lui Dumnezeu. Și precum pictorii iscusiți înfățișează imagini ale obiectelor în tablouri nu cu aceeași vopsea, ci întotdeauna cu altele diferite, așa Dumnezeu i-a dat omului creat de El în templul rațional al sufletului său, adică în minte, puterea prin felurite virtuți de a realiza aceea de a fi zidit după chipul și asemănarea Sa. Chipul lui Dumnezeu în om se vede limpede din însușirile bune menționate anterior pe care Dumnezeu le-a pus în el, zicând: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră.

4. Obiecția filosofului.

„Întrebarea este în principal despre cine a folosit Dumnezeu pentru a crea omul și tot ce este vizibil și invizibil. Mi se pare că ceea ce ai spus este incorect, că Tatăl și Fiul au fost veșnic una în ei înșiși și că Fiul a fost întotdeauna Dumnezeu împreună cu Tatăl. Mi se pare că El a fost creat de Dumnezeu ca mediator pentru creație, deoarece Dumnezeu avea nevoie de un mediator pentru a crea omul și lumea. Astfel, Dumnezeu Creatorul, când a început să creeze, și-a făcut un instrument pentru a crea toate creaturile prin intermediul acestuia. Așa cum un artist își face mai întâi un instrument pentru a-și finaliza lucrările viitoare, același lucru se poate gândi și despre Dumnezeu, că L-a folosit pe Fiul pentru Sine ca instrument, creând lumea prin El. Iar cuvintele apostolului: toate lucrurile au fost făcute prin El - indică doar obiectele create prin El, ca printr-un instrument. În mod similar, când Dumnezeu a spus: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră , El Însuși a spus că omul a fost creat după chipul și asemănarea Lui printr-un instrument, adică prin Fiul."

Răspunsul Sfinților Părinți prin Leonțiu, episcopul Cezareei Capadociei, și Eupsihie, episcopul Tyanei.
Dacă spui că Fiul a fost creat de Tatăl ca instrument pentru producerea creaturilor, atunci tu însuți le iei puterea cuvintelor tale. Căci cuvântul Evangheliei spune, așa cum tu însuți ai menționat recent: toate lucrurile au fost făcute prin El , și apoi adaugă: și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El . Prin urmare, dacă tot ce a fost creat a fost creat prin El și fără El nimic din ce a fost creat nu există, iar Fiul a fost creat, așa cum tu însuți spui: atunci rezultă că El S-a creat pe Sine Însuși, și nu pe Tatăl.
5. Obiecția filosofului.
„Spun că Dumnezeu a creat totul prin El, ca printr-un instrument, creându-Se pe Sine în acest scop înaintea tuturor făpturilor."
Răspunsul sfinților părinți prin aceiași episcopi Leontie și Eupsihie.
Spune-mi, omule venerabil, cine și unde Îl numește pe Fiul lui Dumnezeu și pe Duhul Sfânt instrumente ale săvârșirii acțiunilor divine? În ce om divin inspirat ai citit o astfel de mărturie că Fiul este un instrument, în timp ce El este numit Creatorul tuturor veacurilor, al tuturor puterilor cerului și al tot ce există pe pământ? Și că Fiul este coetern cu Tatăl, este Creatorul și Făcătorul a tot ce a fost creat, avem dovezi pentru aceasta în Sfintele Scripturi. Ascultă, filosofe. În cartea Genezei, profetul Moise ne învață să credem că Fiul este Creatorul, împreună cu Dumnezeu Tatăl, tocmai în locul pe care ți l-am arătat anterior: să facem om după chipul și asemănarea noastră . Este firesc să adresăm un astfel de discurs doar persoanei care participă la creație, și nu instrumentului; întrucât următoarele cuvinte: și Dumnezeu a făcut pe om, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, bărbat și femeie i-a făcut, - indică persoana care acționează. Cuvintele: să facem om exclud ideea de instrument. Iată o altă mărturie adevărată, și mai clară, din cartea lui Baruc, care se referă la persoana unică a Fiului și arată că El este Creatorul tuturor lucrurilor create: Cel ce a creat pământul în timp veșnic l-a umplut cu vite cu două picioare și cu patru picioare; Cel ce trimite lumină și merge, L-a chemat și le-a ascultat cu tremur. Și stelele au strălucit în vistieriile lor și s-au bucurat. El le-a chemat și a zis: Am venit, au strălucit de bucurie către Cel ce le-a făcut. Acesta este Dumnezeul nostru, altul nu-I va fi socotit. El a născocit orice cale a înțelăciunii și a dat-o lui Iacov, robului Său, și lui Israel, iubitului Său. După aceasta S-a arătat pe pământ și a locuit cu oamenii (3:32-38). Și Isaia zice lui Israel: N-ați înțeles voi sau n-ați auzit? Dumnezeul cel veșnic, Dumnezeul care a stabilit marginile pământului (40:28). Cine este acest Dumnezeu veșnic, filosoful, care a stabilit marginile pământului, care s-a arătat pe pământ și a trăit cu oamenii? A fost Fiul sau Tatăl, după părerea voastră, care a trăit cu oamenii?
Răspunsul filosofului.
„Sunt pe deplin convins din mărturia Sfintei Scripturi că Fiul a apărut pe pământ și a trăit cu oamenii. Dar obiecția mea, împotriva căreia nu este nimic de spus, rămâne în vigoare, și anume că el a fost creat de Dumnezeu înaintea tuturor făpturilor, pentru ca prin el toate lucrurile să fie create: acest lucru îl voi demonstra în continuare."
Răspunsul sfinților părinți prin aceiași fericiți episcopi Leontie și Eupsihie.
Nu, filosofule; nu-ți poți dovedi cuvintele în niciun fel. Fiul lui Dumnezeu este nașterea lui Dumnezeu și nu o creație: ți-am dovedit deja acest lucru prin multe argumente. Și cine dintre oamenii plini de înțelepciune și evlavie nu se va uimi de o astfel de putere a acțiunii Sale, pe care El, ca Dumnezeu, a revelat-o în crearea lucrurilor și despre care Scriptura spune: Dumnezeu a făcut pe om; și Dumnezeu a văzut toate câte făcuse și iată că erau foarte bune (Gen. 1:27, 31)? Și Evanghelistul Ioan arată și mai limpede că El există pururea cu Tatăl, este co-etern și co-început cu

Tatăl: la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era dinainte cu Dumnezeu. Toate lucrurile s-au făcut prin El și fără El nimic din ce s-a făcut n-a fost făcut (1:1-3). Aici, filosofule, este cea mai clară dovadă că Fiul lui Dumnezeu este autorul oricărei creații. Dacă, însă, El este, așa cum este în realitate, Creatorul tuturor făpturilor vizibile și concepute, atunci este clar că El este Dumnezeu în esență și nu un instrument, cum spui tu, nu o creatură, nu o creație, nici mai puțin decât Tatăl. Căci Cel despre care Evanghelistul spune de patru ori: „era ", nu are nimic existent înaintea Lui. Și pentru ca să fii mai pe deplin convins că El nu este supus altuia, ci se conduce pe Sine însuși, asemenea Tatălui, iată o altă mărturie mai clară. Ascultă ce spune sfântul profet Isaia, adresându-se evreilor: „Căci ni s-a născut un Fiu și ni s-a dat stăpânirea; și numele Lui este numit Sfat Mare, Înger Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Domn al Păcii, Părintele Veacului Său" (9:5-6). Ia aminte, filosofe, că El este numit Stăpân și nu slujitor, cum spui tu. Într-una din faptele Sale miraculoase, singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a arătat în mod evident ca Domn și Creator al omului, și anume prin vindecarea unui orb din naștere, pe care a săvârșit-o ca Fiu al lui Dumnezeu. După Apostolul Pavel, El este strălucirea co-veșnică a Tatălui și chipul neschimbător al ipostasului Său (Evrei 1:3). Iată, filozofule, câte mărturii există în care Fiul lui Dumnezeu este prezentat ca fără început, adică necreat, asemenea Tatălui, și Creatorul tuturor făpturilor văzute și inteligibile, așa cum am spus de multe ori. Dar arată-mi unde sunt mărturiile că El este un instrument, dacă ai vreuna.

6. Obiecția filosofului din cuvintele cărții Proverbe: Domnul m-a făcut începutul căilor Sale în lucrările Sale (8:22).

„Dacă îți susții cu tărie ideea, atunci spune-mi cum să înțeleg următoarea zicală: Domnul m-a creat ca începutul căilor Sale în treburile Sale" ?

Răspunsul episcopilor prin Eusebiu Zamfil, episcop de Cezareea Palestinei.

În ceea ce privește zicala: Domnul m-a creat, trebuie menționat că părinții noștri au vorbit mult și, în același timp, cu totul diferit față de cum o înțelegeți dumneavoastră. Cu siguranță sunteți familiarizați cu învățătura în care au dezvăluit construcția manifestării în trup a Domnului nostru Iisus Hristos? Acum, cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, vom adăuga propriile noastre considerații la cele spuse înaintea noastră. Și dacă doriți, filosofe, să luăm acest loc în întregime, puțin mai sus. La început s-a spus: Dacă vă voi spune lucrurile care se întâmplă în fiecare zi, îmi voi aduce aminte de cele care au fost de la început, ca să le număr ; apoi se adaugă: Domnul m-a creat ca începutul căilor Sale în lucrările Sale. Înainte de veacuri a fost temelia mea, la început, înainte de a fi făcut pământul și înainte de a fi făcut adâncul, înainte de a țâșni izvorul de ape, înainte de a fi întemeiați munții și înainte de a mă naște toate dealurile (22-25). Mai departe, scriitorul, după ce și-a întărit exprimarea: Domnul m-a creat , continuă: Domnul a creat pământurile și nelocuitele . Să aprofundăm acum cine este - Domnul, care a creat-o (înțelepciunea), care a creat pământurile și nelocuitoarele . În cartea lui Baruc, așa cum am arătat mai sus, despre Cel care a creat pământurile și nelocuitoarele, prin gura profetului Ieremia se spune: fiii Agarului, care caută cunoștința, care sunt în țară, negustorii din Merani și Teman, povestitorii și căutătorii cunoștinței, n-au cunoscut calea înțelepciunii și nici nu și-au amintit de cărările ei (3:23). Și puțin mai departe: dar Cel care cunoaște toate lucrurile, cunoștința despre ea, a inventat-o prin propria sa pricepere (v. 32). Vorbind despre Cel care a inventat înțelepciunea prin propria sa pricepere, profetul indică și lucrările Sale: Cel care a făcut pământul pentru totdeauna l-a umplut de vite cu două și patru picioare; Cel care trimite lumina și merge, L-a chemat și L-a ascultat cu tremur. Și stelele au strălucit în vistieriile lor și s-au bucurat. Le-a chemat și a zis: Când vin,

strălucesc de bucurie pentru Cel ce le-a făcut. Acesta este Dumnezeul nostru, nimeni altul nu-I va fi socotit. El a născocit tot felul de viclenie și le-a dat lui Iacov, robului Său, și lui Israel, iubitului Său. După aceea, S-a arătat pe pământ și a locuit cu oamenii . Astfel, din combinarea cuvintelor lui Solomon și Baruh, sau Ieremia, este evident că se spune despre una și aceeași persoană că El m-a creat , adică înțelepciune, și că El a creat pământurile și nelocuitele . Să concluzionăm acum, om venerabil, cine este acesta - Domnul, care a creat pământurile și nelocuitele . Credem că acesta nu este nimeni altul; și în cele din urmă, Cel care a creat pământul în timpul veșnic (deoarece crearea țărilor și a locurilor nelocuite constă în crearea pământului), l-a umplut cu vite cu două picioare și cu patru picioare, a numit lumina și o ascultă cu frică etc. Despre El se spune că S- a arătat pe pământ și a trăit cu oamenii.Așadar, trebuie să ne gândim că El este și Domnul, care a creat înțelepciunea, care aparține rațiunii, la începutul căilor Sale, cu care l-a înzestrat și pe om, creându-l după chipul Său - care a creat pământurile și nelocuitoarele, care a creat pământul în timpul veșnic. - Dar să ne întoarcem din nou la începutul locului luat în considerare. Se spune: Dacă vă voi vesti lucrurile care vin în fiecare zi și nu pe cele care vor veni; și atunci: Îmi voi aduce aminte de lucrurile care sunt de la început și le voi număra , și nu înainte de început. Așadar, este clar că Cel care a creat înțelepciunea, care aparține rațiunii, care a întocmit pământul, care a creat pământurile și nelocuitoarele, este Fiul lui Dumnezeu, care spune lui Iov: Când au fost create stelele, toți îngerii mei M-au lăudat cu glas tare (38:7). Și Moise vorbește despre Creatorul luminii: Dumnezeu a zis: să fie lumină (Gen. 1:3), și apoi adaugă: și Dumnezeu a făcut cele două mari lumini... și stelele (16). Se pare, filosofe, că dovezile prezentate sunt suficiente pentru a stabili adevărul că Cel care, după Solomon, a creat înțelepciunea, care aparține rațiunii și tuturor creaturilor, este Fiul lui Dumnezeu și nu un instrument. Și pentru a vă prezenta acest subiect mai clar, să abordăm însăși esența problemei și să începem să o privim din perspectiva indicată în Scriptură. Moise, plecând din viață, l-a numit la sine pe Isus, fiul lui Nun, așa cum este descris în cartea răpirii lui Moise (Ανὰληψις Μωσὲως), și i-a zis: Dumnezeu a prevăzut mai dinainte de întemeierea lumii că eu voi fi mijlocitorul legământului Său . Iar în cartea cuvântărilor secrete ale lui Moise (βίβλος λόγων μυστικῶν Μωσὲως), Moise însuși a profețit despre David și Solomon; despre acesta din urmă astfel: Dumnezeu va turna peste el înțelepciune, dreptate și cunoștință deplină. El va zidi casa lui Dumnezeu etc. Pentru ca aceste cuvinte să vă fie mai clare, să abordăm întrebarea în felul următor: există omul pentru lume sau lumea pentru om?

Filosoful a răspuns: „Desigur, lumea este pentru om.”

Episcopii au vorbit prin intermediul aceluiași episcop Eusebiu Pamphilus.

Dar dacă lumea există pentru om, atunci, desigur, ea apare în intenția lui Dumnezeu după om și după înțelepciunea care aparține rațiunii. Prin urmare, omul trebuie să fie înainte de lume și, prin urmare, înainte de părțile ei separate, cum ar fi cerul, pământul, ziua, noaptea, norii, vânturile, abisurile, izvoarele, munții și dealurile. Dar, conform ordinii creației, el a trebuit să fie creat după, iar ceea ce în intenția lui Dumnezeu era după om, în seria creației apare înainte. Tot așa, înțelepciunea pe care Fiul lui Dumnezeu a inventat-o prin rațiunea sa și a dat-o omului creat după chipul său, în intenția lui Dumnezeu a existat și ea înainte de lume și de părțile ei separate. Astfel, Solomon, luminat de înțelepciunea dată lui de Dumnezeu, știind că omul și înțelepciunea există în intenția lui Dumnezeu înainte de lume și de părțile ei, a spus hotărât că există cu mult înainte de lume, iar ceea ce Domnul a inventat prin rațiunea sa înainte de formarea lumii, aceea a creat după lume și părțile ei. De aceea, el vorbește ca și cum ar fi în numele înțelepciunii omenești, care era în intenția lui

Dumnezeu înainte de lume: Domnul m-a creat începutul căilor Sale pentru lucrările Sale , adică aceasta se spune prin înțelepciunea dată minții omului, creată după chipul lui Dumnezeu. Iată ce înseamnă: Domnul m-a creat . Solomon a spus aceasta despre ceea ce era în intenția lui Dumnezeu înainte de lume; iar expresia - mă naște - a folosit-o, vorbind despre ceea ce a fost creat mai târziu prin metoda nașterii, din fire formată, adică să se înțeleagă firea care s-a obosit și se înnoiește. Așadar, cuvintele: Domnul m-a creat începutul căilor Sale pentru lucrările Sale - trebuie înțelese despre mintea și înțelepciunea dată oamenilor; iar expresia mă naște - trebuie să se refere la acea stare când a primit existență doar în mintea lui Dumnezeu, înainte de om, creată după chipul lui Dumnezeu, în a cărei minte Dumnezeu a așezat înțelepciunea creată și și-a întipărit iubirea Sa curată. Mântuitorul a menționat și acest lucru atunci când, rugându-se pentru mântuirea neamului omenesc, I-a spus Tatălui: „ Fiindcă M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii" (Ioan 17:24). În cele din urmă, cuvintele: „ mai înainte de veci, întemeierea mea" – Solomon le-a atribuit pe bună dreptate înțelepciunii și omului, înțelegând că veacurile din lumea actuală constau dintr-o succesiune secvențială de zi și noapte și că a exista înainte de zi și noapte este același lucru cu a exista înainte de veci. Astfel, El vorbește în numele înțelepciunii: Domnul m-a creat ca începutul căilor Sale, în lucrările Sale mai înainte de veci, temelia mea. Mai departe, în numele înțelepciunii, ca existentă înainte de lume și om, Solomon spune, enumerând lucrările lui Dumnezeu în lume: El a făcut Domnul locurile, atât cele nelocuite, cât și marginile locuite sub cer. Când a întocmit cerurile, eu am fost cu El și când Și-a înălțat scaunul de domnie peste vânturi și când a întărit norii cei mai înalți și când a întărit izvoarele sub ceruri și când a pus hotare mării, ca apele să nu treacă pe lângă gura Lui și a întărit temeliile pământului, eu am fost cu El, aranjând: Eu am fost în ea, de care se bucura ea (26-29). Aceasta spune înțelepciunea. Și aceasta arată, fără îndoială, că în intenția lui Dumnezeu ea exista înainte de lume, motiv pentru care lumea și-a primit structura; prin urmare, ea exista înainte de părțile lumii. Astfel, Cel care a existat mai înainte, fiind un spectator al lucrărilor naturii, enumeră totalitatea lor prin intermediul înțelepciunii pe care a inventat-o cu înțelegerea Sa și pe care a dăruit-o omului. Cine a creat și a dăruit omului această înțelepciune care a numărat lucrările Sale? Cu siguranță, nimeni altul decât Cel care a creat pământul în timpul veșnic , l-a umplut cu vite, bipede și patrupede, care trimite lumină și umblă, l-a chemat și i se supune cu tremur, care a apărut pe pământ și a locuit cu oamenii: acesta este moștenitorul înțelepciunii. Așadar, expresia: Domnul m-a creat - nu se referă la Fiul lui Dumnezeu, ci la înțelepciunea rațională pe care Domnul a creat-o și a dăruit-o omului, pentru care a fost creată lumea. Astfel, totul arată destul de clar că aceasta este spusă despre înțelepciunea aparținând rațiunii și aici (doar) personificată.
7. O altă obiecție a filosofului.
„Cartea Înțelepciunii lui Solomon, însă, mărturisește că tocmai Fiul lui Dumnezeu, adică Înțelepciunea lui Dumnezeu, este cea care spune: Domnul m-a creat etc."
Răspunsul episcopilor către filosof prin intermediul episcopului Eusebiu Pamfil.
Spune-mi, filosofe: înțelepciunea despre care ai spus că se află în Solomon era înțelepciunea lui Dumnezeu?
Filosoful . Da, așa este.
Episcopul : Spune-mi din nou: are Înțelepciunea lui Dumnezeu prestiință sau nu?
Filosofule . Fără îndoială că da.
Episcopul : Înțelepciunea care era în Solomon, este, în opinia ta, Fiul lui Dumnezeu?
Filosof . Fără îndoială.
Episcopul : Cum judecă judecătorul, prin prestiință sau nu?
Filosoful : Desigur; căci cum altfel ar putea cineva judeca?

Episcopul : Deci judecătorul judecă după preștiință și după faptele pe care le cunoaște?
Filosoful : Desigur; am mai spus asta.
Episcop . Cum spune atunci înțelepciunea lui Solomon: Trei lucruri nu le pot înțelege și pe al patrulea nu-l cunosc (Prov. 30:18)? Adică, înțelepciunea lui Solomon spune despre trei lucruri că nu le poate înțelege, dar despre al patrulea, și anume, căile omului în tinerețea lui, spune limpede că nu le cunoaște. Dacă înțelepciunea lui Solomon este înțelepciunea lui Dumnezeu, atunci cum va judeca lumea, când nu cunoaște căile omului în tinerețea lui? – Într-adevăr, cum putem crede că Cel ce a creat pe om după chipul lui Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu (cum mărturisește Moise prorocul și cum spune despre El Evanghelistul Ioan: Toate lucrurile au fost făcute prin El), nu cunoaște căile omului în tinerețea lui? Prorocul spune despre El: Cel ce le întocmește singur inimile, Cel ce le înțelege toate lucrările (Ps. 32:15); cercetează rărunchii și inimile (Ps. 7:10); apoi: Tu cunoști când mă așez și când mă scol și de departe ai înțeles gândurile mele; „Tu ai cercetat calea Mea și calea Mea și ai prevăzut toate căile Mele” (Ps. 139, 2-3); și în alt loc: „Cel ce pedepsește neamurile, nu mustră El și nu învață pe om priceperea? Domnul cunoaște gândurile oamenilor că sunt deșertăciune” (Ps. 93, 10-11). Așadar, cel ce cunoaște toate acestea, nu cunoaște oare căile omului în tinerețea lui? Și multe locuri pot fi găsite în Scriptură, expunând nebunia celor care înțeleg atât de prost această zicere. Cum, într-adevăr, nu cunoaște El căile omului în tinerețea lui, Cel ce Însuși îl învață pe om priceperea? Să știi, așadar, filosofe, că Solomon a primit doar acea înțelepciune a judecății pe care Fiul lui Dumnezeu a ales-o ca a Sa și a pregătit-o pentru om, creată după chipul Său, și anume înțelepciunea minții. Cuvintele Domnului din Evanghelie confirmă și cele spuse: „ Iată, aici este mai mult decât Solomon” (Matei 12, 42), care îi resping hotărât pe cei ce Îl numesc înțelepciunea lui Solomon. Căci dacă El, conform uzanțelor primite, este numit și Înțelepciune (pentru că Fiul lui Dumnezeu este Înțelepciunea lui Dumnezeu), atunci în același timp El este și Dumnezeul cel mai preștiutor, care judecă după preștiință și pe baza faptelor, așa cum spune despre El vasul ales, Pavel, în Epistola către Evrei: Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până la despărțirea sufletului și a duhului, a mădularelor și a măduvei și judecă după gândurile și gândurile inimii. Și nu este nicio făptură care să nu fie descoperită înaintea Lui, ci totul este gol și arătat înaintea ochilor Lui, pentru care ne este cuvântul (Evrei 4:12-15). Și în Epistola către Romani: ai cărora sunt părinții și din care este Hristos, după trup, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci, amin.(9, 15). Și aceasta arată că Înțelepciunea lui Dumnezeu și Tatăl este cu adevărat Dumnezeu din Dumnezeu Însuși, Veșnic din Veșnic, Adevărat din Adevărat; pentru că El este în esență întotdeauna Fiul lui Dumnezeu și Tatăl veșnic.
8. Obiecția filosofului.
„Și ce înseamnă cuvintele pe care le-ai citat: n-au cunoscut calea înțelepciunii și nici nu și-au amintit de cărările ei ? etc.” (Bar. 3:23)
Răspunsul episcopilor prin același episcop Eusebiu Pamfil.
În acest loc, discursul nu mai este despre înțelepciunea minții, așa cum ați înțeles, ci despre acea Înțelepciune de neînțeles care a creat-o atât pe ea, cât și toate lucrurile create, despre Înțelepciunea necreată și fără de început, adică despre Hristos; pentru că Hristos este Puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24), în Dumnezeirea Sa inefabilă, de la Dumnezeu, adevăratul Dumnezeu-Cuvânt: căci David spune: Prin cuvântul Domnului s-au întemeiat cerurile și toată puterea lor prin Duhul gurii Sale (Psalmul 32:6). Auziți aici despre Cuvântul lui Dumnezeu,

auziți și despre Duhul gurii Sale; ascultați și expunerea adevăratei credințe, așa cum este înțeleasă cu pioșenie și propovăduită de oameni pioși; cred că nu veți refuza ceea ce a fost acceptat de un astfel de sobor de episcopi consacrați. Ascultați deci cu evlavie și nu încercați să cercetați cu raționament omenesc ceea ce este inefabil. Cel Desăvârșit nici nu micșorează, nici nu sporește. Există un singur Dumnezeu și Tată nenăscut și un singur născut din El, Fiul unul-născut, Dumnezeu Cuvântul. Așa cum nu există alt Dumnezeu nenăscut în afară de Dumnezeu Tatăl: tot așa nu există alt născut nici înainte, nici după Fiu, nu există nimeni distinct de Dumnezeu, Fiul Său unic-născut, Dumnezeu Cuvântul. Așa cum Dumnezeu Tatăl nu este Tatăl doar în nume; tot așa Fiul nu este doar în nume, ci de fapt Fiul: adevăratul Tată, adevăratul Fiu; Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu și Fiul născut din El; Tatăl este perfect, iar Fiul Său este, de asemenea, perfect; Tatăl este netrupesc, iar Fiul este, de asemenea, netrupesc; căci El este reflexia netrupescului și, prin urmare, o imagine complet netrupească. Crezi tu, filosofe, că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu este născut din esența Tatălui, așa cum ți-am dovedit la începutul raționamentului nostru prin foarte multe și clare mărturii, sau nu?
Întrebarea unui filosof.
„Spune-mi, cum?”
Sfinții Părinți au răspuns prin Eusebiu Pamfil.
Nu întreba, filosofule, cum; căci altfel, așa cum am spus la începutul discursului nostru, ești în pericol de a cădea în abis, încercând să investighezi neînțelesul. Căci dacă ar fi posibil să întrebi cum n-a fost zămislit , atunci ar fi posibil să întrebi și cum a fost zămislit . Așadar, nu întreba despre neînțeles, căci nu vei rezolva. Caută ce se poate găsi și vei găsi. Și dacă începi să întrebi, de la cine poți afla? De la pământ? - dar acesta încă nu exista; de la mare? - marea încă nu fusese creată; de la cer? - de asemenea, necreat; de la soare, sau de la lună, sau de la stele? - acestea încă nu fuseseră create; de la îngeri și arhangheli? - și acestea încă nu existau, pentru că Fiul este și creatorul lor. Sau din veacuri? - El a fost zămislit înainte de veacuri. Așadar, nu întreba despre ceea ce n-a fost dintotdeauna, despre ceea ce a fost dintotdeauna. Tatăl este inefabil și nenăscut, iar Fiul este, de asemenea, inefabil și nenăscut din El. Taci, așadar, despre aceasta: cum? și lasă aceasta să fie cunoscută Celui care a născut și Celui care a fost născut. Căci nimeni nu cunoaște pe Fiul, ci numai Tatăl; nici nimeni nu cunoaște pe Tatăl, ci numai Fiul și oricui voiește Fiul să-L descopere , după cum spune Evanghelia (Matei 11:27). Și dacă nu vrei să-ți abandonezi ale tale: cum? dacă persistări în cercetarea celor nepătrunse: râdem de obraznicia ta și chiar te compătimim, că nu vrei să-L cuprinzi prin credință pe Dumnezeu, Tatăl cel veșnic al Fiului tău și pe Fiul Său unul-născut, Fiul Său veșnic, existenți pururea cu Tatăl, și nu mai târziu, așa cum afirmi cu nelegiuire. Prin credință înțelegeți și mărturisiți pe Fiul desăvârșit din Cel Desăvârșit, așa cum auziți întotdeauna, Lumina veșnică din Lumina veșnică, Dumnezeul adevărat din Dumnezeu și Tatăl adevărat, necreatul din necreat, necompusul din necompus, pururea existând cu Tatăl: căci Evanghelistul Ioan spune: La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu (1:1). Aceasta a fost , filosofe, nu are nimic înaintea ei; a fost superioară față de ceea ce nu a fost, așa cum Dumnezeu este superior față de ceea ce nu este Dumnezeu. Credeți Scriptura și, în ceea ce privește ceea ce nu este scris, nu cercetați sau nu încercați. Credeți că Fiul a creat tot ce a primit ființă prin voia Tatălui, nu prin vederea ochilor (căci Dumnezeu este necompus, așa cum am spus mai sus), ci prin voință, după cum El Însuși știe. Acceptând aceasta prin credință, predicăm, conform învățăturii Sfintei Scripturi, că prin voia Tatălui și a Sa, El a creat fiecare făptură atât din cer, cât și de pe pământ, vizibilă și concepută, nu prin intermediul unei unelte sau

al unei mașini și nu cu ajutorul altcuiva, ci, așa cum tocmai am spus, prin voia Tatălui, care a vorbit Lui și Duhului Sfânt: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră . El nu a spus: a crea , sau a crea., ci - să creăm, arătând spre Cel de o substanță și egal în onoare în sfânta și inefabila Treime. Nu contrazice, filosofe, și nu-ți întoarce privirea; ci privește cu ochii tăi mințiali la întreaga alcătuire a învățăturii apostolice și primește-o cu credință. Ascultă și înțelege. Cuvântul lui Dumnezeu, care era mai înainte de veci, Fiul Său, căruia i-a zis: să facem om etc., în zilele de pe urmă, după voia Tatălui și a Lui, S-a făcut om, S-a întrupat din Fecioară, pentru Adam cel căzut, Cel netrupesc S-a golit în trup, precum spune Apostolul Pavel, pentru cei trupești . Dumnezeu Cuvântul a luat învelișul trupului, ca să nu pârjelească ființele create ale acestei lumi; căci nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri (Ioan 1:18); a luat trup, ca să izbăvească trupul de moarte printr-o unire neschimbată cu Sine; Cel nevăzut s-a arătat în cel vizibil, pentru ca cel vizibil să nască; a devenit om în timp, dar în realitate a fost ambele: Dumnezeu și omul, omul și Dumnezeu sunt unul și același, unul și același Hristos din amândoi, a fost și este Dumnezeu, dar a devenit om pentru zidirea mântuirii. Pentru El sunt profeții, pentru El sunt apostolii, pentru El sunt martirii. Profeți pentru Cel care a fost prezis de ei: apostoli pentru Cel care a fost El însuși trimis pentru zidirea mântuirii; martiri pentru Primul Mucenic. Dumnezeu a venit pe pământ, Fiul în trup, ascunzând, așa cum El Însuși a vrut, măreția Dumnezeirii și nepierzând cea cerească; căci chiar înainte de întruparea Sa lumea nu a fost lipsită de El. El a fost și este Dumnezeu, dar a devenit om, pentru răscumpărarea omului S-a întrupat și S-a născut din Fecioară din dragostea Sa pentru neamul omenesc. Tatăl a născut un Fiu vrednic de Sine și egal cu Sine în felul acesta, filozof, după cum știe însuși Dumnezeu Tatăl, care L-a născut, și Fiul născut din El.

9. Obiecția filosofului.

„Nu încerca să întărești adevărul cu un set de cuvinte și nu încerca să întuneci zicerea deloc întunecată a Scripturii cu arta vorbirii, ca cu un nor; ci mergi direct la ceea ce este clar în Scriptură, fără să te abați. Zicerele: Domnul m-a creat începutul căilor Sale pentru lucrările Sale și: Domnul a creat pământurile și nelocuitele și marginile locuitelor sub cer - au unul și același sens. Ele vorbesc despre un singur Domn Dumnezeu, care a creat Cel Întâi-creat - începutul căilor Sale pentru lucrările Sale , și L-a numit Fiul Său; care prin acest Fiu, ca printr-un instrument, a creat pământurile și nelocuitele. Așadar, deși Înțelepciunea creată, adică Fiul, acționează și ea, dar nu prin ea însăși, ci prin ea, ca printr-un instrument, Dumnezeu creează neexistentul.”

Răspunsul episcopilor prin același episcop Eusebiu Pamfil.

După ce ai rămas atât de mult timp pe calea împărătească comună, adică în credința apostolică, cum îți permiți să te abați de la ea? Uite, tocmai ai auzit de la sfântul nostru sinod profeția marelui Ieremia, care, parcă arătând cu degetul, spune: acesta este Dumnezeul nostru și nu i se va socoti altfel etc., și adaugă mai departe: după aceasta S-a arătat pe pământ și a trăit cu oamenii . Îți amintești, filosofe, că la întrebarea sfinților episcopi: „Cine s-a arătat pe pământ și a trăit cu oamenii, Tatăl sau Fiul?”, ai răspuns că Fiul, după cum mărturisește Sfânta Scriptură. - La urma urmei, asta ai spus? De ce te cufunzi din nou în adâncurile impietății lui Arie, sau, mai bine zis, te bălăcești în ea? - Preferi, nefericitule, dogmelor apostolice cuvintele blasfemice ale lui Arie, care îl numește pe Fiul lui Dumnezeu creatură și instrument! Ascultă-ne pe noi, filosofe, dacă ești filosof și crezi că Fiul lui Dumnezeu nu este același lucru cu înțelepciunea creată, care aparține rațiunii și pe care omul a primit-o de la același Fiu al lui Dumnezeu, care a creat pământurile și nelocuitoarele. Încearcă să-ți aduci sufletul la o stare de liniște, astfel încât să nu se agiteze de mânie, ci să tindă spre adevăr, iar adevărul însuși te va călăuzi: vei ști că Fiul cel Unul-Născut al lui

Dumnezeu nu este o creatură, ci El Însuși Creatorul și Făcătorul tuturor lucrurilor create, așa cum ai înțeles după puțină reflecție și vei înțelege, sper, dacă vrei să te mântuiești.

10. Obiecția filosofului despre Duhul Sfânt.

„Să fie adevărat și sigur ceea ce ai spus despre Fiu, că El este Creatorul, sau că El este Creatorul împreună cu Dumnezeu Tatăl, și că El Însuși nu este o creatură, ci un produs al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu în esență, așa cum arată mărturiile: în aceasta suntem acum de acord. Dar ce ai de spus despre Duhul Sfânt? Nu este îndrăzneț să afirmi că Duhul Sfânt este Creatorul oricărei creaturi create? Unde sunt dovezile care arată că El a creat oricare dintre creaturile vizibile sau invizibile? - Care dintre scriitorii inspirați vorbește despre El la fel de direct ca despre Fiul? - Răspundeți-mi la aceasta, oricine poate."

Răspunsul părinților prin Protogenes, episcopul Sardesului.

Nu este greu, filosofe, să-ți arăt dovezi ale acțiunilor creatoare ale Duhului Sfânt, pe care părinții noștri le-au explicat despre El, și anume, ca Creator. Să citățm din nou ceea ce se spune în narațiunea creației: Și Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră" , și mai departe: „Și Dumnezeu a creat pe om, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat" . Prin urmare, așa cum Tatăl, care i-a zis Fiului: „ Să facem" , este Dumnezeu, tot așa este și Fiul, care a creat omul. Și dacă afirmăm că atât Cel care a zis și i-a creat pe Adam și pe Eva este Dumnezeu, atunci ascultați mai departe despre Duhul Sfânt. A fost Cel care l-a creat pe Adam Dumnezeu sau nu?

Filosoful : Desigur, Dumnezeu.

Episcop . În cartea lui Iov, Ilie Buzitul îi spune lui Iov: Duhul lui Dumnezeu care m-a creat (33:4). Dacă Cel care l-a creat pe Adam este Dumnezeu, atunci ce vei spune despre Cel care l-a creat pe Ilie? - Sau ți se pare Ilie a fi o ființă de altă natură decât Adam? - Dar este firesc ca un om să concluzioneze că aceleași lucrări trebuie să fie realizate de unul și același artist. Deci ce vei spune tu, filosofule, despre Cel care l-a creat pe Ilie? Nu-L vei recunoaște încă ca Dumnezeu și Creator al omului? Căci, așa cum se spune despre Cel care l-a creat pe Adam: și Dumnezeu l-a creat pe om , tot așa se poate spune și despre Creatorul lui Ilie, adică că Duhul Sfânt este Dumnezeu. Dacă sunt aceeași producție, atunci numele artistului este același. Dacă există o singură Dumnezeire în Sfânta Treime, reprezentată în trei Persoane diferite și perfecte, atunci aceste expresii vor fi echivalente: Dumnezeu l-a creat pe om și: Duhul lui Dumnezeu l-a creat pe Ilie . Și în carte: „luarea lui Moise" (ἀναληψις Μωσὲως), Mihail Arhanghelul, certându-se cu diavolul, spune: din Duhul Sfânt prin Ea am fost creați cu toții , și apoi adaugă: din fața lui Dumnezeu a ieșit Duhul Lui și lumea a primit existență . Căci preasfânta treime este nedespărțită și inefabilă: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, care împreună au creat orice făptură, mintală și perceptibilă simțurilor. Așadar, în Psalmul 32 se spune: prin cuvântul Domnului s-au întemeiat cerurile și toată puterea lor prin Duhul gurii Ei . Ascultați, în sfârșit, ce spune Dumnezeu prin profetul Isaia: Eu sunt Domnul Dumnezeu, îi voi asculta, Dumnezeul lui Israel (41:10, 17); apoi, vorbind despre beneficiile aduse poporului Său, adaugă: ca să vadă și să înțeleagă și să gândească și să cunoască împreună, că mâna Domnului a făcut aceasta și Sfântul lui Israel a arătat (v. 20); aici el numește mâna Duhului lui Dumnezeu, iar Sfântul lui Israel - Fiul lui Dumnezeu. Într-un alt loc, Iehova îi spune lui Iacov: mâna mea a întemeiat pământul și dreapta mea a întemeiat cerurile (48:13); iar profetul Ezechiel spune: mâna Domnului a fost peste mine (3:22); iar Scriptura, un filosof, numește de obicei mâna sau brațul - Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, iar mâna dreaptă - Fiul Său.

Sfinții Părinți au spus și prin Leonțiu, episcopul Cezareei Capadociei.
Cele spuse despre acțiunile creatoare ale Duhului Sfânt sunt suficiente pentru tine, filosofule, ca să te convingi că El este Creatorul oricărei creații, împreună cu Tatăl și Fiul, și are una și aceeași Dumnezeire și esență cu Tatăl și Fiul. Dar ascultă și cele mai clare mărturii despre același subiect din Sfânta Scriptură. Profetul David spune în Psalmul 27: Cântați Domnului o cântare nouă - de ce? - Căci Domnul a făcut lucruri minunate: cu ea dreapta Lui (și Fiul Său) a mântuit (v. 1) și brațul Său cel sfânt - arătând cu ultimele cuvinte către Duhul Sfânt. Evanghelistul Ioan în epistolele sale sobornice teologhisește și el despre Duhul Sfânt, ca și alți scriitori sfinți: Duhul mărturisește că Duhul este adevărul (1 Ioan 5:6). Și puțin mai jos: Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine (v. 10) (adică Duhul Sfânt al lui Dumnezeu); cine nu crede în Dumnezeu L-a făcut minciună. Și marele conducător al apostolilor, divinul Petru, zice lui Anania: De ce ți-a umplut Satana inima ca să minți Duhului Sfânt? Apoi adaugă: N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu (Faptele Apostolilor 5:3, 5). De asemenea, în Vechiul Testament se spune: Eu umplu cerul și pământul, zice Domnul (Ieremia 23:24); iar Solomon, explicând cine umple, zice: Duhul Domnului umple lumea (Înțelepciunea 1:7). Și astfel, convinge-te de puterea Duhului Sfânt, crede și aceste mărturii, care arată că Duhul Sfânt are una și aceeași Dumnezeire, esență și putere cu Tatăl și Fiul și există întotdeauna cu Tatăl și Fiul. - Auzi, filosofe?
11. Obiecția filosofului.
„Spui, așadar, că dovezile pe care le-ai adus din Sfintele Scripturi arată că Duhul Sfânt trebuie mărturisit ca Dumnezeu; dar mie această idee mi se pare încă nedovedită, cu excepția cazului în care se pot găsi dovezi pentru ea din alte Scripturi. Există o singură dovadă directă în favoarea ei, luată din cuvintele lui Elius Buzanitul. Dar despre cealaltă, adusă de tine din cartea numită Luarea lui Moise (ἀνὰ ληψις Μωσὲ ωσ), nu am mai auzit niciodată. Prin urmare, îți cer să-mi prezinți o dovadă mai satisfăcătoare pentru gândurile tale despre Duhul Sfânt; pentru că ceea ce s-a spus nu este suficient pentru o decizie finală asupra problemei noastre.”
Răspunsul sfinților părinți către filosof prin același episcop Leonty.
După o lungă expunere a cazului și cele mai clare mărturii ale Sfintei Scripturi, care ar trebui să fie suficiente pentru a te convinge de adevărul propus, ne minunăm, filosofe, că încă te îndoiești, un om care pari atât de prudent. Și întrucât dorim în mod special să ai adevărul în minte, te rugăm și îndemnăm atât prudența ta să nu îndrăznești să cercetezi cu raționamente omenești ceea ce este dincolo de minte și să nu-ți îngădui să susții atât de mult timp părerile absurde și nelegiuite ale lui Arie, mai ales că ești filosof, așa cum spui chiar tu; așadar, primește pe credință, așa cum te-am convins mai înainte, atât cele care ți s-au spus deja, cât și cele care se vor spune. Crede într-un singur Dumnezeu Tatăl, care naște în mod inefabil pe Fiul, și pe Fiul născut din El, și pe Duhul Sfânt, care purcede din același Tată și este Fiul Său, după cum spune Sfântul Apostol Pavel: Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8:9); și în alt loc: Ci Duhul este Domnul (2 Corinteni 3:17); și iarăși: Sunt împărțiri ale darurilor, dar este același Duh; și sunt împărțiri ale slujbelor, dar este același Domn; și sunt împărțiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți (1 Corinteni 12:4-6), și puțin mai departe: Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia puterea după cum voiește El (v. 11). Iată pentru tine, filosofe, cea mai clară mărturie despre Dumnezeirea Duhului Sfânt, arătând autocrația Lui. Vezi cum se spune aici: Sunt împărțiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți ; și apoi: toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind puterea fiecăruia după cum voiește El. Și Domnul, după cum știți, vorbește și mai limpede în Evanghelia către Samariteni: Duhul este Dumnezeu (Ioan 4:24). Și

dacă Duhul este Dumnezeu, atunci, desigur, Dumnezeu este Duh; și nu așa ca unul și altul, ci una și aceeași Dumnezeire a ambelor Persoane, dacă avem în vedere ipostasul Lui. Totuși, atunci când auzim despre Persoană, nu ar trebui să ne imaginăm Divinitatea ca fiind omenească: Nu este complexă și nici asemănătoare unei imagini, așa cum chiar tu ai recunoscut împreună cu noi la începutul raționamentului. Se spune uneori că atât cerul, cât și pământul au un chip; așa, de exemplu, Domnul le-a spus în Evanghelie cărturarilor și fariseilor: fățarnicilor! știți să ispitiți fața cerului și a pământului (Luca 12:26) .). Aceasta deoarece tuturor lucrurilor care există separat, atunci când sunt considerate separat, li se dă o anumită formă sau imagine, potrivită naturii lor. Însă, în timp ce cerul și pământul sunt create, asemenea altor părți ale naturii, Esența Divină și inefabilă este necreată, simplă și necompusă, indescriptibilă, eternă și nemuritoare. V-am dovedit până acum prin numeroase mărturii din Sfânta Scriptură că Duhul Sfânt, împreună cu Tatăl și Fiul, este Creatorul tuturor creaturilor, atât vizibile, cât și inteligibile; căci El nu este niciodată separat de Tatăl și de Fiu, așa cum Fiul este din Tatăl și Tatăl din Fiu. Și acum, dacă vă place, ascultați o demonstrație din asemănare, deși este mai slabă. Cuvântul vostru, ca și cel al oricărui om, vine din afară, dar nu se naște separat din minte, așa cum suflarea vine din voi; și totuși nu numiți cuvântul sau suflarea voastră străină de voi. Dacă nu crezi că este nedrept să gândești așa despre oameni, atunci cât de îndrăzneț ar fi să afirmi că în ființa inefabilă și de neînțeles a lui Dumnezeu, Cuvântul, nu exterior, ci pururea viu și activ, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și judecătorul tuturor lucrurilor, ca Creator al tuturor (Evrei 4:12, 15), înaintea căruia nu este nicio făptură care să nu fie descoperită, toate lucrurile sunt goale și manifeste înaintea ochilor Lui , - și Duhul Său Sfânt, care cercetează chiar și adâncimile lui Dumnezeu , sunt străine de El (1 Corinteni 2:10), adică că Cuvântul sau Duhul lui Dumnezeu este străin de Dumnezeu? - Va îndrăzni cineva să ia partea celor care vorbesc astfel? - Așa este, filosofe.

12. Întrebarea unui filosof către toți episcopii.

„Întrucât ai spus mai înainte că Tatăl este Dumnezeu și Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu, iar acum afirmi din nou că Divinitatea celor trei ipostase perfecte este una - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, atunci te rog: explică-mi aceste gânduri mai clar."

Răspunsul sfinților părinți către filosof prin același episcop Leonty.

Ființa divină, care este mai presus de toate și conține toate, este inefabilă, de neînțeles și de nepătruns. Dar ascultați aceasta de la noi: nu vă vorbim despre unul și altul Dumnezeu, așa cum blasfemiază nelegiuitul Arie, propovăduind un Dumnezeu necreat și altul creat și numind pe Duhul Sfânt, de asemenea, creat; nu, afirmăm că este necesar să concepem și să credem că există o singură esență și o singură stăpânire și o singură voință a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, că ipostasurile Sfintei Treimi sunt inseparabile și nedespărțite una de cealaltă; dar, în același timp, este necesar să știm că Dumnezeirea Sfintei și consubstanțialei și venerabilei Treimi este concepută și înțeleasă numai prin credință. Ascultați-ne pe noi și pe alții; și veți primi convingere deplină, ascultând învățătura mântuitoare, care pornește prin noi de la Duhul Sfânt, la cunoașterea unei singure Dumnezeiri a Sfintei, pururea vii și existente Treimi - la cunoașterea că Treimea este cu adevărat Treimea și că în Ea nu este nimic preexistent, ci există întotdeauna și în mod egal Treimea indivizibilă și consubstanțială.

13. Răspunsul filosofului.

„Să nu crezi că infirm dogmele adevărului. Și la începutul raționamentului meu nu ți-am respins cuvintele; dimpotrivă, vreau doar să pătrund în adâncurile gândurilor tale,

pentru ca pentru mine pozițiile pe care le afirmi să fie mai clare și mai ușor de înțeles.”
Răspunsul simbolic al sfinților părinți către filosof, împrumutat din asemănarea luminii și a strălucirii, prin intermediul aceluiași Episcop Leonty.
Ascultă, ascultă din nou, filosofe. Ți-am adus deja suficiente argumente din Sfânta Scriptură că Dumnezeirea este simplă și necompusă, așa cum ai declarat chiar tu la începutul raționamentului tău, și că este un foc nemuritor, etern și necreat prin natură, o lumină infinită și de neînțeles, reprezentată nu într-o singură persoană, cum cred evreii, ci într-o treime de Persoane care nu pot fi separate una de alta: astfel, toți creștinii cred și mărturisesc Treimea nemăsurată a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, așa cum am explicat deja. Acum învață, filosofe. Și deși acționăm cu îndrăzneală, măreția lui Dumnezeu este îngăduitoare față de noi; pentru că întreprindem această muncă pentru mântuirea ta și a altora. Cunoaște așadar din simț ce este intelectual, și din intelectual ce este mai presus de minte, și din ceea ce poate fi descris prin cuvinte ce întrece toate cuvintele. Deși nicio creatură vizibilă sau de conceput a cerului, a pământului și a lumii de dincolo nu se poate compara cu ființa necreată, de neînțeles și nemuritoare a lui Dumnezeu, totuși vom oferi, deși inegală, totuși o asemănare decentă, care explică oarecum corect imaginea adevărului pentru iubitorii de reflecții pioase. Focul sensibil, în esența sa unică, are trei fenomene: focul, strălucirea și lumina; și niciunul dintre aceste trei fenomene nu există înaintea celuilalt; ele sunt inseparabile unul de celălalt: din foc strălucirea, din strălucire lumina. Desparte, filosofe, dacă poți, aceste trei fenomene și dovedește-ne că unul dintre ele există înaintea celuilalt, focul înaintea strălucirii, ca fiind cel mai târziu, sau lumina după sau înaintea focului sau a strălucirii; dovedește, dacă poți, separând unul de celălalt, că focul, strălucirea și lumina nu există împreună. Așadar, imaginează-ți în mintea ta aceste obiecte sensibile și create, deși sunt incomparabile, așa cum am spus, cu ființa eternă și de neînțeles a lui Dumnezeu; și, după ce ți-ai înaripat privirea minții cu credință, prin ele înalță-te la cea mai înaltă contemplare a lui Dumnezeu, iar harul luminator al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh te va întâlni de sus, pe măsură ce ne rugăm și credem, și îți va descoperi că unica Dumnezeire este focul veșnic, strălucirea și lumina, simplă și necomplicată, nedespărțită și indivizibilă, Treimea imensă în gândire și inefabilă este cu adevărat de o singură ființă, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh.
Filosoful crede în Sfânta Treime.
Când filosoful a auzit acestea, a rămas uimit și uimit; gândurile l-au tulburat și l-a cuprins o mare frică. Apoi, venindu-și în fire, a strigat cu voce tare: „Slavă Ție, Dumnezeule, care ai descoperit sfinților Tăi taina Dumnezeirii curate, nemăsurate și necreate, care întrece orice pricepere. Te rog, Hristoase, Fiul preabun al Tatălui preabun, iartă-mă pentru tot ce am păcătuit împotriva Ta, fiind dus până acum de părerile nelegiuite ale lui Arie; să nu mă atingă pedeapsa de la Tine, Judecătorule cel drept, pentru acele cuvinte nelegiuite pe care eu, nefericitul, le-am rostit împotriva Ta. Vai de Arie și de oastea lui nelegiuită, care hulesc pe Fiul lui Dumnezeu, ca și cum ar fi fost un timp când El nu ar fi existat, ca și cum ar fi o ființă creată, și care susțin că Fiul și Duhul Sfânt sunt de o ființă diferită și nu același cu Tatăl. De acum înainte, îl condamn pe Arie și părerile lui nelegiuite și pe toți cei care gândesc și hulesc la fel ca el împotriva Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Căci cine nu are pe Fiul nu are pe Tatăl, iar cine hulește pe Fiul sau pe Duhul Sfânt hulește pe Tatăl. Eu” recunoaște că tot ceea ce afirmi și definești cu privire la Duhul Sfânt este adevărat și corect. Cred în taina despre care vorbește Apostolul Pavel: taina ascunsă din veacuri și din generații, dar care acum a fost descoperită , după cum mărturisește El (Coloseni 1:26

), sfinților apostoli și proroci și vouă – prin Duhul Sfânt, adică, că Fiul Său și Duhul Său Sfânt trăiesc pururea, coexistă și rămân cu Dumnezeu Tatăl.
Sfinții Părinți, prin episcopul Leonty, au adăugat o explicație pentru filosof, împrumutată din asemănarea dintre un izvor, un pârâu și apă.
Acum, venerabile filosof, să luăm în considerare un alt lucru care se referă la afirmarea acestui adevăr. Să luăm în considerare un izvor care dă naștere unui curent de apă; căci fiecare curent, după cum știi, își are originea într-o sursă, din care purcede curentul. Dar nimeni nu numește un curent sursă, nici o sursă curent: o sursă se numește sursă, iar un curent curent, și ambele împreună se numesc apă. Și când cineva vrea să scoată apă dintr-un pârâu, schimbă numele; așa, de exemplu, nu spune: „Du-te, scoate și adu-mi izvorul sau pârâul, ci apă". Și deși toate acestea sunt una și aceeași în natură, sunt numite cu trei nume: izvor, curent și apă. Sfânta Scriptură afirmă același lucru; căci nu-ți vorbim ceea ce este străin de ea, o, adevărat fiu al harului de acum înainte, deși explicăm cuvântul adevărului prin comparații, asemănări și imagini. Sfânta Scriptură spune despre Fiul: „Eu trimit peste el ca un râu de pace" (Isaia 66, 12), adică, curgând din adevăratul izvor al vieții – Dumnezeirea Tatălui, precum Însuși Domnul spune în Evanghelie: „ De la Dumnezeu am ieșit și am venit" (Ioan 8, 42); „Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10, 30); și iarăși: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine" (Ioan 14, 11). De la El noi toți, credincioșii, primim Duhul Sfânt, de o ființă cu Tatăl și cu Fiul, purcezând de la Tatăl și propriu Fiului, așa cum am arătat mai sus. Și că El este turnat în noi de la El, Însuși Domnul ne învață cel mai lămurit în Evanghelie, zicând: „ Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, precum a zis Scriptura, din pântecele lui vor curge râuri de apă vie" (Ioan 7, 37, 38). Explicând aceste cuvinte, Evanghelistul inspirat adaugă: „Dar aceasta a spus despre Duhul, pe care îl vor primi cei ce cred în Numele Lui " (v. 39). Uitați-vă și la ce spune prorocul David despre acest izvor de viață, Sfânta Treime: „La Tine este izvorul vieții: în lumina Ta vom vedea lumina" (Ps. 36, 10): aici îl numește pe Dumnezeu Tatăl izvorul vieții, dar vorbește despre Fiul, pentru că Tatăl este în Fiu și Fiul în Tatăl; și Îl numește pe Fiul Însuși lumină și mărturisește că în această lumină locuiește o altă lumină, Duhul Sfânt: „ În lumina Ta", spune el, „vom vedea lumina" . Căci izvorul vieții și al luminii este, fără îndoială, Tatăl; și Fiul este Lumină, din Tatăl Luminii; și Lumina și Duhul Sfânt sunt din aceeași Lumină; pentru că, așa cum am spus adesea, există o singură Dumnezeire a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, așa cum El Însuși spune în cuvinte profetice: „ Eu sunt Domnul Dumnezeu și nu este altul" (Isaia 45, 6); Eu sunt Dumnezeul dintâi și Eu sunt Cel ce va veni (Isaia 41:4); și din nou: Eu sunt Domnul Dumnezeul nostru și nu Mă schimb (Malachia 3:6).) etc.
Acum, pare necesar să repetăm dovezile anterioare, deși nu toate, din cauza multitudinii lor, cel puțin pe cele mai evidente, pentru ca tot ce s-a spus să capete o mai mare fermitate. Să oferim ceea ce a fost spus prin gura profetului Ieremia: Cel ce a creat pământul pentru veșnicie l-a umplut cu vite cu două picioare și cu patru picioare; Cel ce trimite lumina și merge, a chemat-o și s-a supus-o cu tremur; și stelele au strălucit în vistieriile lor și s-au bucurat; El le-a chemat și a zis: Am venit, au strălucit de bucurie către Cel ce le-a făcut. Acesta este Dumnezeul nostru, altul nu-I va fi socotit , etc. (Bar. 3:32-36). Este necesar, preaiubite filosof de Dumnezeu, să acordăm atenție acestui loc și să-i explicăm sensul. Evident, așa cum ai recunoscut chiar tu, aceasta a fost spusă despre Fiul; Căci se spune mai departe: De aceea S-a arătat pe pământ și a locuit printre oameni (v. 38). Dar dacă, conform opiniei nelegiuite a lui Arius, Fiul are o altă ființă, astfel încât El este Dumnezeu, dar inferior Tatălui, și totuși Scriptura spune despre El: Acesta este Dumnezeul nostru și nu se va imputa altfel decât Lui : atunci rezultă din nelegiuirea lui Arius că nici Tatăl nu este

Dumnezeu; căci se spune tocmai despre Fiu: Nu se va imputa altfel decât Lui . Astfel, nelegiuiții arieni sunt învinși de inventatorul blasfemiei lor și sunt demascați ca dușmani ai adevărului, prin faptul că sunt atei desăvârșiți; pentru că, pe lângă faptul că îl resping pe Fiul, îl privează pe Tatăl însuși de Divinitate: căci cine respinge pe Fiul nu are nici Tatăl , așa cum spune Ioan Teologul în epistola sa catolică (1 Ioan 2:23). Și singura credință universală recunoaște și onorează Divinitatea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și în afară de această credință nu va exista alta. Totuși, această taină a sfintei, veneratei și de o singură ființă a Treimii întrece orice minte și cuvânt, este complet de neînțeles și se însușește numai prin credință.
Filosof .
„Într-adevăr, ceea ce mi-ai expus prin inspirația Duhului Sfânt este divin și luminos. Dar te implor (pentru că iubesc discursurile sacre ale învățăturii tale): ascultă-mă cu blândețe și învață-mă ce altceva să cer, ca să poți primi o răsplată desăvârșită de la Dumnezeu pentru mântuirea mea."
Răspunsul sfinților părinți către filosof prin același episcop Leonty.
Spune ce vrei; dorim să știi totul pe deplin, mai ales când, prin iluminarea Duhului Sfânt, înțelegi deja cu ușurință explicațiile noastre.
Filozof.
„Mulțumesc sfântului vostru cap! Spuneți-mi, preafericiți părinți, cum ar trebui să înțelegem că Dumnezeu Cuvântul - Fiul lui Dumnezeu a apărut pe pământ și a trăit cu oamenii când era invizibil pentru orice creatură vizibilă și mentală, și de ce s-a întâmplat asta? - explicați-mi, vă rog."
Răspunsul Sfinților Părinți către filosof prin Episcopul Leonty.
Motivul arătării Sale în trup este căderea primilor părinți Adam și Eva în paradis, care s-a răspândit la toți urmașii lor. Când au pierdut harul divin prin călcarea poruncii, Creatorul a vrut să-l înapoieze neamului omenesc. Și trebuie menționat că, așa cum Dumnezeu a zis: să facem om după chipul și asemănarea Noastră, și Dumnezeu a creat pe om , așa a zis mai târziu: să mântuim omul cel pieritor, creat după chipul și asemănarea Noastră. Precum Dumnezeu Tatăl a zis: să facem , și Fiul, Dumnezeu din Dumnezeu, a creat, așa și mai târziu, prin voia Tatălui, a vrut să mântuiască omul prin Sine Însuși.
Întrebarea filosofului este despre același lucru.
„Cum a apărut El pe pământ și a trăit cu oamenii, când este un Dumnezeu neschimbător?"
Răspunsul Sfinților Părinți prin Macarie, Episcopul Ierusalimului.
După cuvintele sfântului Apostol Pavel, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup (1 Timotei 3:16), adică Fiul lui Dumnezeu. Când a luat trup, S-a arătat și îngerilor; căci Unul-Născut nu este nevăzut nici îngerilor, nici arhanghelilor, nici în general tuturor puterilor cerești, fiindcă nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri (Ioan 1:18). Dar când auziți despre venirea Lui din cer, nu vă gândiți deloc la o trecere locală a Dumnezeirii, ci înțelegeți cum s-a săvârșit întreaga alcătuire a acestei mari taine a evlaviei, prin care suntem înnoiți. Înnoirea a constat în a ne întoarce la starea noastră de dinainte; căci în acest scop Dumnezeu Cuvântul, care ne-a dat asemănarea Sa, S-a pogorât și el în asemănarea noastră. Dar este cu neputință ca Dumnezeu să devină asemenea nouă fără să Se întrupeze; de aceea, fiind netrupat, a asumat o ființă trupească. A luat trup din femeie; Căci astfel S-a făcut asemenea nouă prin naștere, ca să ne împărtășească nouă, asemenea celor născuți, slava Sa și să-Și mântuiască soția prin nașterea Sa, căci se spune: Soția se va mântui prin naștere de copii (1 Timotei 2:15). El a luat trup, care prin fire avea în sine ceva vital; căci niciun trup nu este lipsit de vitalitate, pe care Sfânta Scriptură o numește pe bună dreptate suflet.

Filozof.
„Cine nu se va uimi de aceste măreţe lucrări ale lui Dumnezeu pe care le povesteşti? Dar cum a luat trup dintr-o femeie, aşa cum spui?”
Răspunsul sfinţilor părinţi prin acelaşi Macarie al Ierusalimului.
Ţi-am spus deja, omule venerabile, că în privinţa tainelor lui Dumnezeu nu este nicidecum cu putinţă să spui: cum? – pentru că sunt inefabile şi de neînţeles. Dar, întrucât ni se revelează ceva în Sfânta Scriptură, atunci vom spune cât se poate exprima în cuvinte. Căci o înţelegere desăvârşită a tainei întrupării Fiului lui Dumnezeu este imposibilă: nimeni, nici dintre oameni, nici dintre îngeri, nici măcar Gavriil, slujitorul acestei taine, nici sfânta, neprihănita şi preacurata Fecioară Maria însăşi nu ar putea înfăţişa pe deplin în cuvinte chipul întrupării lui Dumnezeu Cuvântul. Dar ceea ce ni s-a transmis despre zidirea Fiului lui Dumnezeu în trup de la început , după cum spune Luca, martori oculari şi slujitori ai Cuvântului (Luca 1:3), şi anume: că El S-a întrupat din sămânţa lui David şi a lui Avraam; din care (adică Fecioară) S-a născut Iisus, care se cheamă Hristos (Matei 1:16); ai căruia sunt părinţii şi din care Hristos după trup (Romani 9:15); că El nu primeşte de la îngeri, ci din sămânţa lui Avraam (Evrei 2:16); că a fost ispitit în orice fel, afară de prin păcat (Evrei 4:15), - aceasta ştim; iar modul în care s-a săvârşit acest lucru depăşeşte înţelesul oricărei făpturi raţionale. Despre aceasta vorbeşte profetul Ieremia: El este om şi cine Îl poate cunoaşte (17:9)?
Când filosoful s-a mirat, sfinţii părinţi, în auzul tuturor celor adunaţi, au adăugat prin acelaşi Macarie, Episcopul Ierusalimului.
V-am arătat deja pe larg că Dumnezeu, Fiul unic al lui Dumnezeu, S-a făcut om din compasiune pentru neamul omenesc, S-a întrupat şi S-a născut din Fecioara Maria printr-o naştere inefabilă. Căci atunci când a vrut, aşa cum am spus mai înainte, să restaureze firea care pierea prin căderea primilor noştri părinţi, S-a născut în trupul nostru pentru a ne recrea în propria Sa fire, condescendent, ca un medic foarte iscusit, la slăbiciunea noastră. Dar din nou repetăm că expresiile: condescendent, coborât şi a fost trimis - trebuie înţelese în felul întrupării Sale, aşa cum am explicat mai înainte; căci cu Divinitatea Sa El umple toate lucrurile împreună cu Tatăl. Ascultaţi, aşadar. Noi suntem născuţi dintr-o femeie, iar El, din dragoste pentru omenire, S-a născut şi el dintr-o femeie; dar noi din plăcere senzuală şi sămânţă masculină, dar El numai din Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria. Ne hrănim cu lapte, iar Cel care, conform Divinităţii Sale, dă hrană oricărei trupuri, S-a hrănit cu el în trupul Său. Noi creştem, iar El nu a dispreţuit să fie acelaşi după trup, după cum este scris: „ Iisus creştea în înţelepciune, în statură şi în har la Dumnezeu şi la oameni” (Luca 2:52) şi a trăit până la vârsta de treizeci de ani, ca să sfinţească orice veac; apoi a venit la botez în vremea când Ioan, fiul lui Zaharia, propovăduia oamenilor botezul pocăinţei, fără a da, însă, iertarea păcatelor şi darul înfierii; pentru că nu era în puterea lui Ioan, nici a unui înger, să dea aceasta, ci numai a Dumnezeului Cuvântul întrupat şi întrupat. El a primit botezul nostru şi, deşi era fără păcat ca Dumnezeu, a fost botezat în trup, ca un om, neavând nevoie de botez El însuşi, ci pentru a înălţa botezul nostru, ca să credem că, aşa cum Duhul Sfânt S-a pogorât peste El, aşa Se pogoară şi peste noi, botezaţi în El. Apoi a trăit cu oamenii şi, propovăduind învăţătura poruncilor Sale dumnezeieşti şi făcând multe minuni, în al patrulea an al slujirii Sale a suferit în trup pentru păcatele noastre. Noi eram vinovaţi de moartea crucii; Dar chiar dacă am fi fost cu toţii răstigniţi, nu ne-am fi putut izbăvi de moarte: căci moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar şi peste cei ce n-au păcătuit (Romani 5:14). Au fost mulţi sfinţi, mulţi proroci, mulţi oameni drepţi şi niciunul dintre ei nu s-a putut izbăvi de sub stăpânirea morţii. Dar Mântuitorul tuturor a venit şi a pătimit în trupul Său fără păcat,

a împrumutat de la noi pedeapsa cuvenită nouă, pentru noi și în locul nostru. Noi, după moarte, ne-am coborât în iad; și El s-a supus și la aceasta și s-a coborât acolo de bunăvoie: totuși El nu a fost reținut, așa cum am fost noi; căci moartea nu avea nicio putere asupra Domnului vieții. Coborându-se singur, El a ieșit împreună cu mulți; căci El era acel bob spiritual de grâu, care pentru noi a căzut pe pământ și a murit în trup, care prin puterea Dumnezeirii Sale a restaurat templul Său trupesc, după Scriptură, aducând rod pentru mântuirea întregii omeniri. După ce li S-a arătat ucenicilor Săi după îngroparea de trei zile și învierea din morți, le-a arătat rănile crucii, zicând: „ Atingeți-Mă și vedeți că Eu sunt” (Luca 24:39).), care a făcut minuni și a pătimit în trup pentru neamul vostru. Apoi, rămânând cu ei patruzeci de zile și dându-le arvuna mântuitoare a poruncilor, S-a înălțat la cer în fața lor, iar cărțile sfinte spun că șade de-a dreapta Tatălui. Așteptăm ca la sfârșitul veacului, El, Cel Veșnic, să vină să judece viii și morții și apoi să domnească cu Tatăl în veacuri fără sfârșit. Iată credința noastră, apostolică și neatinsă, pe care Biserica o cinstește ca fiind transmisă de sus de la Domnul, prin apostoli și părinți către fii, o ține acum și o va ține întotdeauna, spre împlinirea cuvintelor Mântuitorului, rostite ucenicilor Săi: ducându-vă și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Matei 28, 19).

IX. Expunerea conciliară a credinței 23 .

Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; – și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut, precum în cer, așa și pe pământ, pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, care S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a suit la cer și vine să judece viii și morții; – și în Duhul Sfânt. Cei care spun că a existat un timp când Fiul nu era, că El nu a existat înainte de nașterea Sa și a venit la ființă din ceva ce nu există, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ființă sau esență; sau că El este creat, sau schimbător, sau transpozabil (τρεπτος) - aceștia sunt anatematizați de Biserica Catolică și Apostolică .

X. Despre cum trebuie înțelese cele trei Persoane în Una Dumnezeire a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh 24).

Sfântul, marele și ecumenicul sinod al sfinților părinți, adunat la Niceea, prin fericitul și sfântul Hosius, episcop al orașului Corduba din Spania, a spus: „Dumnezeirea nu este o singură persoană, cum cred evreii, ci trei persoane, nu numai în nume, ci și în ipostas, care se deosebesc una de cealaltă; și acest lucru este confirmat de multe mărturii din Vechiul și Noul Testament. Vechiul, raționând încă într-un mod trupesc, a prezentat Cuvântul ca și cum ar vorbi, dar Noul a numit direct Cuvântul Dumnezeu: la început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu (Ioan 1:1), și o persoană perfectă din perfect. Fiul este Dumnezeu, nu o parte, ci perfect, așa cum Tatăl este de aceeași esență cu Tatăl, care L-a născut într-un mod inefabil. Împreună cu Tatăl și Fiul este și Duhul Sfânt, care are aceeași esență și putere ca Tatăl și Fiul. Trebuie, așadar, să mărturisim o singură voință, o singură împărăție, o singură putere, o singură stăpânire peste toate ființele create, văzute și zămislite, o singură Dumnezeire și aceeași esență a Tatălui, Fiului și Sfântului Duh. Fără a admite vreo confuzie sau divizare a persoanelor Treimii inefabile și binecuvântate, credem că Tatăl este întotdeauna adevăratul Tată al adevăratului Fiu, întotdeauna existent și rămâne, iar Fiul este adevăratul Fiu al adevăratului Tată, întotdeauna existent și rămâne, iar Duhul Sfânt este adevăratul Duh Sfânt, întotdeauna

existent și rămâne, Treimea indivizibilă, inefabilă, credem că ea nu poate fi cu adevărat înțeleasă cu mintea sau exprimată cu cuvinte și are o singură Dumnezeire și aceeași esență. Astfel, credem în conformitate cu adevărata puritate a dogmelor credinței, transmise nouă de la început de la Domnul Însuși prin sfinții Săi apostoli și prin sfinții noștri părinți din vechime, care au păstrat neschimbată această credință apostolică și suntem gata să confirmăm cu numeroase mărturii ale scripturilor divine că așa trebuie să credem."

După ce aceste lucruri au fost spuse de cei de la sinod, sau mai degrabă de Duhul Sfânt prin ei, apărătorii impietății lui Arie (care erau cu Eusebiu din Nicomedia și Teogniu) au început să schimbe priviri cu anumiți filozofi plătiți, renumiți pentru elocvența lor, pe care Arie îi condamnase ca fiind apărători ai doctrinei sale impie, când a mers cu ei la sfântul sinod ecumenic. Căci erau mulți filozofi acolo, în care împotrivitorii adevărului își puseseră încrederea: dar și filozofii au primit pe bună dreptate condamnarea, împreună cu învățătorul hulei lor. Atunci în el și în ei s-au împlinit cuvintele Scripturii: Blestemat este omul care se încrede în om și inima lui se va depărta de Domnul (Ieremia 17:5). Cu adevărat, inima hulitoare a lui Arie, care a intrat în luptă cu Dumnezeu, s-a depărtat de Domnul; inima celor care s-au alăturat impietății lui s-a depărtat de Domnul și îndrăznesc să spună că Fiul lui Dumnezeu este o făptură și o creație, în timp ce El este Creatorul și Făcătorul tuturor făpturilor văzute și nevăzute.

XI. Regulile Conciliului de la Niceea 25 .

1. Dacă cineva, aflat în stare de boală, a fost supus amputării membrelor de către medici sau a fost castrat de barbari, poate rămâne în cler. Dar dacă cineva, aflat într-o stare sănătoasă, s-a supus decapitării, chiar dacă acest lucru a fost investigat după includerea sa în cler, trebuie exclus din cler. Și de acum înainte niciuna dintre astfel de persoane nu va fi promovată în cler. Dar, după cum este evident că acest lucru îi privește doar pe cei care acționează în acest fel în mod intenționat și îndrăznesc să se castreze singuri: tot așa regula îi admite în cler pe cei castrați de barbari sau de propriii lor stăpâni, dacă numai se dovedesc demni în alte privințe.

2. Întrucât multe, fie din necesitate, fie din diverse motive omenești, s-au făcut (în Biserică) împotriva regulilor bisericești, cum ar fi, de exemplu, oameni care se convertiseră recent la credință din păgânism și fuseseră în catehumenat pentru scurt timp, au fost aduși în grabă la fântâna spirituală și imediat după botez au fost ridicați la episcopat sau preoție: se consideră bine ca nimic de genul acesta să nu se întâmple în viitor. Căci este nevoie de timp suficient pentru catehumenat, iar după botez este nevoie de o încercare și mai mare . 26 Scriptura apostolică spune clar: nu celor nou botezați, ca nu cumva, umflându-se de mândrie, să cadă în judecată și în cursa diavolului (1 Timotei 3:6). Dar dacă în cineva, după un timp, se descoperă vreun păcat spiritual și este osândit de doi sau trei martori, o astfel de persoană trebuie exclusă din cler. Și oricine începe să acționeze împotriva acestei reguli, acela, ca unul care îndrăznește să se opună marelui sinod, va fi el însuși expus pericolului de a fi exclus din cler.

3. Marele Sinod a hotărât că nici unui episcop, nici unui preot, nici unui diacon, nici oricui din cler, 27 nu i se va permite să aibă o femeie locuind în casa sa, cu excepția, poate, a mamei, sau a surorii, sau a mătușii sau a unor persoane care sunt libere de orice suspiciune. Oricine acționează contrar acestei reguli este în pericol de a fi demis.

4. Este cât se poate de potrivit ca toți episcopii districtului local să hirotonească câte un episcop. Dacă acest lucru este dificil, fie din cauza împrejurărilor care îi constrâng, fie din cauza distanței călătoriei, atunci cel puțin trei episcopi, adunați într-un singur loc, să facă alegerea, însă astfel încât cei absenți să aibă parte de ea, exprimându-și

consimțământul prin scrisori. Aprobarea acestor acțiuni pentru fiecare district trebuie să aparțină mitropolitului.
5. În ceea ce privește persoanele care sunt private de comuniunea bisericească de către episcopi, fiecare în propria dioceză, fie că aceste persoane aparțin clerului sau ordinului laic, trebuie să respecte regula care stabilește că cei excomunicați de unii nu trebuie primiți în comuniune de alții . 28 Totuși, să se investigheze dacă au fost excomunicați din lașitate, din ceartă sau din altă nemulțumire a episcopului. Prin urmare, pentru o investigare corespunzătoare a acestui lucru, se consideră bine ca în fiecare district, de două ori pe an, să existe sinoade, astfel încât toți episcopii districtului, întruniți într-un singur loc, să examineze astfel de cazuri încurcate, iar apoi cei care sunt găsiți a fi fără îndoială vinovați în fața episcopului lor să fie recunoscuți pe bună dreptate ca nevrednici de comuniunea cu toți (episcopii) până când se va pronunța o decizie mai blândă despre ei printr-o judecată generală a episcopilor. Să existe sinoade - unul înainte de Postul Mare, pentru ca, după încetarea oricărei ostilități, să putem aduce un dar curat lui Dumnezeu, iar celălalt - în jurul toamnei.
6. Să se păstreze vechile obiceiuri care există în Egipt, Libia și Pentapole, conform cărora episcopul Alexandriei își are autoritatea în toate aceste locuri; așa cum episcopul Romei are propriile sale obiceiuri în această privință. La fel, în Antiohia și în alte districte, să se respecte privilegiile aparținând anumitor biserici. În general, să se știe că, dacă cineva ar fi hirotonit episcop fără consimțământul mitropolitului, acela a fost hotărât de marele sinod să nu fie episcop. Și când alegerea generală a tuturor, care este solidă și în conformitate cu canonul bisericii, este contrazisă de doi sau trei, doar din dragoste pentru ceartă, atunci opinia majorității trebuie să rămână în vigoare.
7. Întrucât obiceiul și tradiția străveche au fost deja stabilite pentru a onora Episcopul de Elia , 30 acesta să aibă o demnitate onorifică, iar scaunul metropolitan își va păstra drepturile ce îi revin.
8. În ceea ce privește cei care uneori se numesc puri , 31 care se alătură Bisericii Catolice , sfântul și marele sinod a hotărât ca cei care au primit hirotonirea de la ei să rămână în cler așa cum erau. Dar mai întâi, trebuie să ateste în scris că se vor alătura și vor urma decretele Bisericii Catolice și Apostolice, adică vor avea comuniune bisericească atât cu bigamii, cât și cu cei care au căzut în persecuție, scop în care au fost stabilite atât timpul, cât și termenul. În general, trebuie să urmeze decretele Bisericii Catolice în toate. Prin urmare, dacă în vreun sat sau oraș se găsește că toți (clerii) au fost hirotoniți numai de la ei (cei puri): atunci toți cei care s-au aflat în cler să rămână în aceleași rânduri. Dar dacă unii dintre ei se alătură (Bisericii) unde există un episcop al Bisericii Catolice, atunci, evident, demnitatea episcopală ar trebui să aparțină episcopului Bisericii Ortodoxe; și cel care a fost numit episcop de către așa-numiții puri va avea cinstea de preot; cu excepția cazului în care episcopului local îi place ca și el să se împărtășească de cinstea acestui nume. Dar dacă aceasta nu-i place episcopului, atunci să i se deschidă un loc (noului convertit) fie ca episcop de cor, fie ca prezbiter, astfel încât să se vadă că este membru al clerului, dar să nu fie doi episcopi într-un singur oraș.
9. Dacă unii sunt hirotoniți preoți fără examen sau își mărturisesc păcatele în timpul examenului, dar, în ciuda mărturisirii lor, oamenii, încălcând regula, își pun mâinile pe ei, atunci regula nu tolerează astfel de lucruri. Căci Biserica Catolică cere o viață ireproșabilă.
10. Dacă vreunul dintre cei căzuți este hirotonit preot, fie din ignoranță, fie chiar cu știrea celor care l-au hirotonit, aceasta nu slăbește forța canonului bisericesc. După investigare, acestor persoane trebuie să li se retragă gradele.

11. În ceea ce privește cei care s-au apostaziat de la credință nu sub constrângere, nu din cauza pierderii averii, fără vreun pericol și din motive similare, așa cum s-a întâmplat în timpul persecuției lui Licinius, conciliul a hotărât: deși sunt nevrednici de dragostea omenească, totuși, să le arătăm îngăduință. Și astfel, cei care arată o pocăință adevărată trebuie să petreacă trei ani printre ascultători , șapte ani printre cei care cad și apoi încă doi ani rămânând fără sfintele daruri, să participe doar la rugăciuni cu poporul 32 .
12. Cei care, fiind chemați prin harul lui Dumnezeu (la mântuire), au arătat deja prima izbucnire de zel și și - au lăsat deoparte centurile militare, 33 dar apoi, ca niște câini, s-au întors la vărsătura lor, astfel încât risipesc bani și daruri pentru a fi primiți din nou în serviciul militar - acești zece ani ar trebui să cadă după perioada de trei ani de ascultare . Totuși, în toate aceste cazuri, trebuie acordată atenție dispoziției inimii și modului de pocăință. Cei care, prin frică, lacrimi, răbdare, fapte bune, arată că s-au convertit cu adevărat (la credință), și nu doar în exterior, aceștia - după împlinirea timpului hotărât al ascultării , pot fi admiși, fără a încălca dreptatea, la comuniunea în rugăciune (cu credincioșii), astfel încât episcopului să i se acorde un tratament și mai blând față de aceștia. Dar cei care au acceptat pedeapsa cu indiferență și consideră o singură intrare exterioară în biserică suficientă pentru îndreptarea lor, trebuie să împlinească întregul timp (hotărât) (de pocăință).
13. În ceea ce privește cei care sunt pe cale să părăsească această viață, trebuie respectată și astăzi vechea rânduială canonică - că muribunzii nu trebuie lipsiți de ultimele, cele mai necesare cuvinte de despărțire. Iar dacă cineva care era în disperare de viață, după ce a primit sfintele daruri, se întoarce la viață: atunci trebuie să rămână printre cei cărora li se permite doar să participe la rugăciune (cu credincioșii). În general, tuturor, oricine ar fi, care pleacă spre veșnicie și cere împărtășirea sfintelor taine, episcopul, după ce l-a testat, trebuie să împărtășească sfintele daruri.
14. În ceea ce privește catehumenii care s-au îndepărtat (de la credință), sfântul și marele sinod a hotărât ca timp de trei ani să rămână doar printre ascultători și, după aceea, să participe la rugăciuni împreună cu catehumenii.
Din cauza numeroaselor confuzii și dezacorduri care apar din această cauză, s-a decretat ca obiceiul, contrar regulii, care se găsește în unele locuri, să fie complet desființat; și anume, ca nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul să nu se mute dintr-un oraș în altul. Dar dacă cineva, după prezentul decret al sfântului și marelui sinod, încearcă ceva similar sau începe să se ocupe de astfel de lucruri, atunci orice întreprindere de acest fel să fie complet desființată, iar cel vinovat să se întoarcă la biserica pentru care a fost hirotonit episcop, prezbiter sau diacon.
16. Toți cei care, fără motiv, neavând frica de Dumnezeu înaintea ochilor, necunoscând regulile Bisericii, își părăsesc propria Biserică , fie că sunt preoți sau diaconi, sau în general cei care sunt trecuți în rangul bisericesc, nu trebuie în niciun caz primiți într-o altă Biserică; ci trebuie să fie constrânși în orice mod să se întoarcă la parohiile lor; iar cei care se încăpățânează trebuie lipsiți de comuniunea bisericească. De asemenea, dacă vreunul (dintre episcopi) ar îndrăzni să-și însușească un cleric aparținând unui alt episcop și să-l hirotonească în Biserica sa, fără consimțământul episcopului locului pe care l-a părăsit și în al cărui cler se află, într-un astfel de caz hirotonirea ar trebui să fie invalidă.
17. Întrucât mulți dintre cei din cler, duși de lăcomie și camătă, uită cele spuse în dumnezeiasca Scriptură: Nu și-a dat banii cu camătă (Psalmul 14:5) și, împrumutând bani, cer sutimi de spor: atunci sfântul și marele sinod a hotărât: oricine, după definiția de față, începe să ia camătă la ceea ce a fost împrumutat, sau să facă alte tranzacții, sau să ceară jumătate din camătă, sau să născocească altceva de dragul unui

câștig rușinos, un astfel de om va fi izgonit din cler și înstrăinat de rânduiala bisericească.
18. S-a ajuns la cunoștința sfintei și marii adunări că în unele locuri și orașe diaconii administrează sfânta împărtășanie prezbiterilor, în timp ce nu s-a învățat prin regulă sau obicei ca cei care nu au autoritatea de a ridica trupul lui Hristos să o administreze celor care îl ridică. De asemenea, s-a constatat că unii diaconi chiar ating sfânta împărtășanie înaintea episcopilor. Toate acestea trebuie oprite; iar diaconii trebuie să rămână în limitele lor, amintindu-și că sunt slujitorii episcopului și inferiori prezbiterilor; trebuie să primească sfânta împărtășanie, în ordine, după prezbiteri, administrată fie de episcop, fie de prezbiter. Diaconilor nici măcar nu le este permis să stea printre prezbiteri; căci dacă se întâmplă acest lucru, este împotriva regulii și rânduielii. Dar dacă cineva nu vrea să fie ascultător nici după acest decret, să fie lipsit de diaconat.
19. În ceea ce privește cei care se convertesc la Biserica Ortodoxă de la erezia paulină, 34 s-a decretat că trebuie să fie rebotezați. Cei dintre ei care anterior erau considerați a fi în cler, dacă se dovedesc fără prihană și ireproșabili, după rebotez trebuie să primească hirotonirea de la un episcop al Bisericii Ortodoxe. Dar dacă, la examinare, se dovedesc incapabili, trebuie excluși din cler. Același decret trebuie respectat și în ceea ce privește diaconițele și, în general, toți cei care sunt înscriși în rangul bisericesc. Diaconițele, pe care le menționăm, sunt eligibile pentru acest rang doar prin aparență: întrucât nu au nicio hirotonire asupra lor și pot fi considerați complet printre laici.
20. Întrucât unii îngenunchează duminicile și în zilele de Rusalii, pentru a se păstra acordul în toate regiunile în toate privințele, sfântul sinod a hotărât ca rugăciunile către Dumnezeu să se facă în picioare (în aceste zile).
XII. Cele mai importante persoane prezente la consiliu 35 .
Episcopi :
Hosius, episcop de Cordoba.
Alexandru, episcop al Alexandriei.
Eustaviu, episcopul Antiohiei.
Leonty, episcop de Cezareea Capadociei.
Macarie, episcopul Ierusalimului.
Eusebiu, episcop de Cezareea Palestinei.
Nicolae Episcopul Mirei.
Spiridon, episcop de Trimythous.
Iacob, episcopul de Nisibis.
Pafnutie, episcop al Tebaidei Superioare.
Pavel, episcop de Neocezareea.
Ioan Persanul.
Feona, episcop de Cizic.
Alexandru, episcopul Tesalonicului.
Nunechius, episcopul Laodiceei.
Protogenes Episcopul Sardicei.
Cecilian, episcop de Carotheca.
Pistus, episcop de Marcianopolis.
Ipatie, episcopul Gangrei.
Harpocrație, episcop de Kinopol.
De la bătrâni :
Vito și Vincent, prezbiteri romani.
Episcopi neortodocși :

Eusebiu din Nicomedia.
Teognis din Niceea.
Maris din Calcedon.
Theona marmarica.
Secundus din Ptolemaida.
Menofant din Efes.
Patrofil din Scitopolis.
Narcis din Neronia.

XIII. Epistola împăratului Constantin către Biserica Alexandrină împotriva lui Arie 36
.

Constantin August, către Biserica Catolică din Alexandria. Bucurați-vă, iubiți frați! Providența divină, eliberându-ne de orice minciună, ne-a acordat harul desăvârșit pentru a mărturisi una și unica credință. Diavolul nu ne mai poate face nimic. Orice ar fi putut plănui împotriva noastră, a fost distrus chiar din temelie. Gândul dublu, schismele, acele confuzii, acea otravă mortală, ca să spunem așa, a discordiei - toate acestea, prin voia lui Dumnezeu, au fost învinse de adevărul strălucitor. Astfel, cu toții ne închinăm Unuia și credem în existența Unuia. Pentru a realiza acest lucru, eu, prin inspirația lui Dumnezeu, am chemat la Niceea mulți episcopi, cu care eu însumi, ca fiecare dintre voi (căci consider o mângâiere specială să fiu tovarășul vostru de slujire), am luat parte la cercetarea adevărului.

Și orice a stârnit nedumerire și discordie în gânduri, toate acestea au fost examinate cu atenție și definite cu exactitate. Câte și ce blasfemii cumplite (măreția lui Dumnezeu să ne cruțe!) au rostit unii împotriva Mântuitorului nostru, Nădejdea și Viața noastră, născocindu-și dogmele contrare Scripturilor inspirate de Dumnezeu și sfintei credințe! În timp ce peste trei sute de episcopi, minunați în smerenia și înțelepciunea lor, au mărturisit în unanimitate singura credință, care este într-adevăr adevărata credință, întemeiată pe cuvintele corect înțelese ale legii lui Dumnezeu, singurul Arie a fost luat de puterea diavolului și și-a semănat răul cu intenție nelegiuită mai întâi printre voi și apoi printre alții. Să primim, așadar, credința pe care ne-a dat-o Domnul Atotputernic; să ne întoarcem la frații noștri iubiți, de la care ne-a îndepărtat acel slujitor nerușinat al diavolului; să ne grăbim cu toată râvna la trupul de rând și la mădularele noastre sincere. Și prudența, și credința, și sfințenia voastră vă îndeamnă să vă întoarceți la harul divin, atunci când cel înșelat, care s-a dovedit a fi un dușman al adevărului, este condamnat. Ceea ce a fost recunoscut în unanimitate de trei sute de sfinți episcopi nu este altceva decât gândul la Însuși Fiul lui Dumnezeu, mai ales că Duhul Sfânt era prezent în mintea atâtor oameni mari și numeroși, care le-a revelat voința divină. Așadar, să dispară din voi orice îndoială sau ezitare! Cu un spirit ferm, intrați cu toții pe calea adevărului, pentru ca atunci când voi fi cu voi, eu, împreună cu voi, să aduc mulțumiri Dumnezeului atotvăzător - pentru că ne-a revelat adevărata credință și ne-a întors iubirea dorită. Dumnezeu să vă păzească, iubiți frați!

XIV. Epistola împăratului Constantin către toți episcopii și popoarele 37
.

Arie, imitând oameni vicleni și nelegiuiți, merită pe bună dreptate aceeași dispreț ca și ei. Așadar, așa cum Porfirie, un dușman înrăit al evlaviei, care a scris lucrări nelegiuite împotriva credinței (creștine), a primit o pedeapsă vrednică (căci nu numai că el însuși, devenind detestat pentru toate veacurile viitoare, a fost supus unor mari abuzuri, dar și lucrările sale nelegiuite au fost complet distruse); tot așa am hotărât să-i numim pe Arie și pe complicii săi Porfirieni, pentru ca cei pe care i-au imitat să fie numiți pe numele lor. Poruncim ca fiecare lucrare scrisă de Arie, pe care cineva o poate găsi, să fie aruncată în foc, pentru ca în acest fel nu numai că învățătura sa

nelegiuită să dispară, dar nici amintirea ei să nu rămână. Dacă cineva este condamnat pentru ascunderea cărților arienilor și nu le prezintă imediat spre ardere, declarăm dinainte că va fi pedepsit cu moartea: imediat după descoperirea crimei, i se va tăia capul. Dumnezeu să vă păzească, iubiți frați!

XV. Epistola împăratului Constantin din Niceea către episcopii care nu au fost prezenți la conciliu 38

.

Suveranul Constantin urează tot binele bisericilor și episcopilor care nu au fost prezenți la sfântul și marele Sinod de la Niceea.

Văzând din mersul prosper al treburilor publice cât de mare este puterea harului divin, mi-am asumat ca primă datorie să mă asigur că printre toate comunitățile preafericite ale Bisericii universale se va observa o singură credință, o dragoste sinceră și o slujire armonioasă față de Dumnezeu Atotputernic. Dar, întrucât acest lucru nu putea fi adus într-o ordine permanentă și fermă până când toți, sau cel puțin un număr mare de episcopi, adunați împreună, nu vor fi examinat fiecare subiect referitor la credința divină, am adunat la Niceea câți mai mulți dintre episcopii preaiubiți de Dumnezeu am putut, și printre ei, ca și cum aș fi fost ca tine (căci nu-ți voi ascunde că simt o mare mângâiere fiind împreună cu tine în slujire), eu însumi am fost prezent la sinod, unde totul a fost supus unei examinări cuvenite, până când gândul plăcut lui Dumnezeu, care vede totul, a fost scos la lumină, astfel încât a devenit clar pentru toți și până când nu a mai rămas nimic care să servească drept motiv de dezacord sau nedumerire cu privire la credință. Și aici a fost examinată cea mai sfântă zi a Paștelui și, prin opinia comună, s-a recunoscut ca fiind bine ca toți creștinii, în orice țară ar trăi, să celebreze sărbătoarea mântuitoare a Preasfintei Paște în aceeași zi. Căci ce ar putea fi mai frumos și mai solemn decât atunci când o sărbătoare care ne insuflă speranța nemuririi este celebrată de toți invariabil, după un singur rit și o rânduială stabilită? În primul rând, părea nepotrivit să celebrăm această preasfântă sărbătoare împreună cu evreii, care, întinandu-și mâinile cu o faptă nelegiuită, au fost pe bună dreptate loviți, ca necurați, de orbire spirituală. Lepădând obiceiurile lor, va fi mult mai bine - și pentru veacurile viitoare - să continuăm acea rânduială adevărată, pe care am respectat-o chiar din vremea pătimirilor Domnului până acum. Așadar, să nu avem nimic în comun cu cea mai urâtă mulțime evreiască. O altă cale ne-a fost indicată de Mântuitorul; preasfânta noastră închinare la Dumnezeu se potrivește propriei sale rânduieli de timp și propriei sale legi. Prin urmare, iubiți frați, vom îndepărta noi înșine părerea rușinoasă a evreilor despre noi, care se laudă în mod ciudat că nu mai suntem capabili să facem acest lucru independent de decretele lor. Și la ce pot gândi corect cei care, după ce au comis uciderea Domnului, au înnebunit în mintea lor? Ei nu merg într-o direcție rațională, ci sunt atrași de o dorință irezistibilă, oriunde i-ar îndruma slăbiciunea lor dușmănoasă. Prin urmare, în cazul de față, ei nu văd adevărul; înșelându-se mereu pe cât posibil, în loc de corecția cuvenită, sărbătoresc Paștele de două ori în același an. De ce să-i urmăm, când în mod evident sunt în cea mai mare greșeală? Noi, desigur, nu vom permite ca Paștele să fie sărbătorit de două ori în același an. Și chiar dacă toate acestea nu vi s-ar oferi, propria voastră prudență ar trebui să aibă toată grijă ca sufletele voastre curate să nu comunice în niciun fel și să nu convergă cu obiceiurile celor mai nevrednici oameni. În plus, ar trebui să luați în considerare și voi,acea dezacord într-o astfel de chestiune și cu privire la o sărbătoare atât de importantă a credinței este extrem de incompatibilă cu evlavia. Mântuitorul nostru ne-a acordat o zi pentru a sărbători eliberarea noastră, adică ziua celor mai sfinte suferințe, și a fost bucuros să aibă una universală Biserica , pentru ca membrii ei, oricât de împrăștiați ar fi în diverse locuri, să fie toți încălziți de un singur duh,

adică de o singură voință divină. Socotiți-vă în sfințenia voastră cât de rău și nepotrivit este ca la un anumit moment unii să postească, în timp ce alții sărbătoresc, iar apoi, după zilele de Paște, unii petrec timpul în sărbătoare și odihnă, în timp ce alții țin posturile stabilite. Prin urmare, Providența Divină a binevoit să corecteze acest lucru în mod corespunzător și să-l aducă sub o singură regulă, cu care, cred, toți vor fi de acord. Și când toate acestea au trebuit corectate, astfel încât să nu avem nimic în comun cu acei paricidi și ucigași de lorzi, atunci a fost decretat de toți să acceptăm acea rânduială ca fiind cea mai bună și mai potrivită, care este respectată de toate bisericile situate în regiunile vestice, sudice și nordice ale imperiului și la care doar unele biserici orientale nu aderă. Cred că acest lucru va fi plăcut prudenței tale: judecata ta va accepta cu siguranță cu plăcere ceea ce este observat în unanimitate și armonios la Roma și Italia, în toată Africa, Spania, Galia, Britania, Egipt, Libia, în toată Grecia, în regiunile Asiei, Pont și Cilicia, ținând cont nu numai de majoritatea bisericilor din locurile numite, ci și de faptul că acordul general în această privință ar trebui să fie în primul rând o chestiune sacră pentru toți. Da, se pare că și bunul simț cere același lucru, că nu avem comuniune cu evreii perjuri. Pe scurt: prin judecata generală a tuturor s-a decretat ca preasfânta sărbătoare a Paștelui să fie celebrată de toți în aceeași zi. Nu este potrivit să existe dezacorduri în legătură cu o chestiune atât de sacră și este mai bine să se urmeze un astfel de decret în care nu există amestec de eroare și păcat străin. Acceptă cu bucurie ceea ce a fost decretat prin sfatul divin inspirat al atâtor și atâtor sfinți episcopi, ca un dar de sus și ca o poruncă cu adevărat divină; căci tot ceea ce a fost decretat în sfintele sinoade ale episcopilor trebuie atribuit voinței divine. Așadar, după ce am anunțat hotărârile sinodului tuturor iubiților noștri frați, trebuie să primiți și să puneți în aplicare atât cele spuse mai înainte, adică forma menționată mai sus a credinței universale, cât și respectarea preasfintei zile de Paște. Doresc aceasta ca, atunci când se va împlini dorința mea de multă vreme de a vă vedea iubirea în persoană, să pot sărbători împreună cu voi preasfânta sărbătoare în aceeași zi și să mă bucur împreună cu voi de toate, astfel încât, văzând cruzimea diavolului îmblânzită de faptele noastre, cu ajutorul harului lui Dumnezeu și observând pretutindeni înflorirea credinței noastre, pacea și unanimitatea, să înalț împreună cu voi un cântec de mulțumire Dătătorul tuturor binecuvântărilor și Mântuitorului Dumnezeu. Dumnezeu să vă păzească, iubiți frați!

XVI. Epistolă generală către Bisericile lui Dumnezeu din Alexandria, Egipt, Pentapole, Libia și din tot tărâmul ceresc, către clerici și laici care mărturisesc credința ortodoxă 39 .

Sfintei și marii Biserici din Alexandria, prin harul lui Dumnezeu, și iubiților frați din Egipt, Pentapole, Libia și din tot tărâmul ceresc, episcopii care s-au adunat la Niceea și au constituit un sfânt și mare sinod, le urează tot binele în Domnul.

După ce marele și sfântul sinod a fost format la Niceea, prin harul lui Hristos și râvna preaiubitorului Împărat Constantin, care ne-a adunat din diverse dieceze și orașe, am considerat necesar să vă trimitem o scrisoare în numele întregului sfânt sinod, din care să puteți afla atât ce s-a propus și examinat acolo, cât și ce s-a hotărât și confirmat. Mai întâi, în prezența preaiubitorului nostru Împărat Constantin, a fost examinat cazul privind nelegiuitul și nelegiuitul Arie și complicii săi. În același timp, toți au fost condamnați în unanimitate să condamne învățătura sa nelegiuită, expresiile și gândurile sale blasfemice, pe care le-a rostit spre denigrarea Fiului lui Dumnezeu, când a spus că Fiul lui Dumnezeu a venit din nimic și nu a existat înainte de a se naște - că a existat un timp când nu a existat - că, prin voința sa liberă, a avut ocazia să păcătuiască și să fie virtuos - că este o creatură. Toate acestea sfântul conciliu le-a anatematizat; era greu chiar și pentru el să audă o astfel de învățătură nelegiuită și

astfel de cuvinte blasfemice. Cum a fost tratat Arie însuși, fie ați auzit, fie veți auzi: nu vom vorbi despre asta, ca nu cumva să se creadă că atacăm un om care a primit deja o răsplată vrednică pentru păcatul său. Impietatea lui a avut o asemenea forță încât i-a dus la ruină atât pe Teonas din Marmarica, cât și pe Secundus din Ptolemaida; căci și ei au suferit același lucru. Însă, când harul lui Dumnezeu a eliberat Egiptul de doctrina și blasfemia dăunătoare și de acei oameni care au îndrăznit să stârnească disensiuni și dezbinări într-un popor împăcat de sus, îndrăzneala lui Meletie și a celor hirotoniși de el a rămas încă în vigoare. Vă informăm, iubiți frați, și pe voi despre ceea ce a decis conciliul cu privire la această sectă. Într-o anumită indulgență față de Meletie (dar judecând strict, nu era vrednic de nicio indulgență), conciliul a decretat ca Meletie să rămână în orașul său, dar fără dreptul de a hirotoni, de a vota la alegerea episcopilor, de a se prezenta în acest scop în sate și orașe și de a păstra doar numele demnității sale. conciliul a stabilit că cei pe care i-a stabilit și confirmat prin hirotonire sacramentală vor fi admiși la comuniunea bisericească, dar cu condiția ca aceștia să ocupe întotdeauna locul al doilea în demnitate și slujire după toți clericii, în orice dieceză și biserică, care au primit hirotonire de la preaveneratul nostru concelebrian Alexandru. De asemenea, nu li se permite în niciun caz să aleagă pe cine doresc în gradele sacre, nici să voteze în favoarea cuiva și, în general, să nu facă nimic fără consimțământul episcopilor Bisericii catolice și apostolice, care sunt sub conducerea lui Alexandru, preasfântul nostru concelebrian. Dimpotrivă, cei care, prin harul lui Dumnezeu și rugăciunile voastre, nu sunt duși de vreo schismă, ci trăiesc în sânul Bisericii catolice - aceștia au puterea și dreptul atât de a alege, cât și de a propune numele celor vrednici să fie în cler și, în general, de a face tot ce este hotărât de legile și decretele bisericești. Dacă vreunul dintre clericii bisericești va muri, atunci cei adăugați recent la Biserică pot fi admiși să ia locul decedatului, numai dacă se dovedesc vrednici și dacă poporul îi alege, însă, cu consimțământul și aprobarea Episcopului Alexandriei. Acest lucru le este permis și tuturor celorlalți. La Meletie, acest lucru s-a făcut din cauza încăpățânării de sine pe care a arătat-o, a naturii sale nesăbuite și încăpățânate: nu i s-a dat niciun drept sau autoritate, ca om,ceea ce poate produce din nou aceleași tulburări ca și înainte. Toate aceste decrete privesc în mod propriu și exclusiv Egiptul și preasfânta Biserică Alexandrină, cât despre celelalte decrete și definiții întocmite în prezența domnului și preasfințitului tovarăș de slujire și frate al nostru Alexandru, el însuși vă va povesti despre ele mult mai precis și mai detaliat la întoarcerea sa, întrucât el a fost personajul principal și participant la tot ceea ce s-a întâmplat la conciliu.

Vă aducem vești îmbucurătoare și acord cu privire la momentul sărbătoririi Preasfântului Paște: prin rugăciunile voastre s-a hotărât și această chestiune, astfel încât toți frații noștri din răsărit, care odinioară au sărbătorit Paștele împreună cu evreii, să-l sărbătorească de acum înainte în conformitate cu romanii, cu noi și cu toți cei care l-au sărbătorit din cele mai vechi timpuri, conform obiceiului nostru. Așadar, bucurându-vă de fericitul succes al lucrurilor, de restabilirea păcii și armoniei generale și de eradicarea oricărei erezii, primiți cu cu atât mai multă cinste și cu atât mai multă dragoste pe împreună-slujitorul nostru, Episcopul vostru Alexandru, care ne-a încântat cu prezența sa și, fiind la o asemenea vârstă, a întreprins atâta muncă pentru a stabili pacea între voi și întreaga Biserică. Rugați-vă pentru noi toți, ca tot ce este recunoscut ca fiind cel mai bun să rămână neclintit. Credem că toate acestea s-au făcut prin bunăvoința lui Dumnezeu Atotputernic și a singurului Său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, și a Sfântului Duh, Căruia fie slava în veci. Amin.

XVII. Enciclica lui Eusebiu, episcopul Cezareei Palestinei 40

.

Cred, iubiților mei, că ați auzit deja, într-un fel, despre lucrările marelui Sinod de la Niceea, care a discutat credința Bisericii. Zvonurile previn de obicei știrile autentice despre evenimente. Dar, pentru ca acestea să nu distorsioneze adevărul, am considerat necesar să vă trimitem atât expunerea credinței pe care am propus-o Sinodului, cât și cea în care sunt făcute publice anumite completări la expresiile mele. Expunerea pe care am prezentat-o a fost citită în prezența Împăratului nostru iubitor de Dumnezeu și a fost găsită corectă și demnă de aprobare. Aceasta constă în următoarele.
„Ținem și mărturisim credința așa cum am primit-o de la episcopii care ne-au precedat la prima noastră hirotonire și la botez, așa cum am învățat-o din dumnezeiești Scripturi, așa cum am observat-o și am mărturisit-o în prezbiterat și apoi în episcopat. Aceasta este credința: credem într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Viață din Viață, Fiul unul-născut, Cel întâi născut din toată făptura, născut din Tatăl înainte de toți vecii, prin care toate s-au făcut, care S-a întrupat pentru mântuirea noastră și a trăit printre oameni, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la Tatăl și va veni din nou întru slavă să judece viii și morții. De asemenea, credem într-unul Duh Sfânt. Credem că fiecare dintre ele este și are propria sa ființă, că Tatăl este cu adevărat Tatăl, Fiul este cu adevărat Fiul, Duhul Sfânt este cu adevărat Duhul Sfânt. Așadar, Domnul nostru, trimițându-și ucenicii să predice, a zis: Duceți- vă și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și..." „...a Fiului și a Sfântului Duh (Matei 28:19). În această învățătură suntem ferm stabiliți, așa credem, așa credeam și mai înainte și nu o vom lepăda până la moarte, anatematizând orice erezie care este potrivnică lui Dumnezeu. Am simțit toate acestea cu inima și cu sufletul nostru, pe cât ne cunoaștem pe noi înșine, simțim toate acestea acum; și că vorbim cu sinceritate, suntem mărturisiți de Dumnezeu Atotputernic și de Domnul nostru Iisus Hristos și suntem gata să vă dovedim și să vă convingem cu argumente că așa am crezut și așa am propovăduit în trecut."
Expunerea a fost ascultată și nu a întâmpinat obiecții de nicăieri. Dimpotrivă, cel mai iubitor de Dumnezeu împărat a mărturisit fidelitatea ei deplină; a mărturisit în același timp că și el însuși gândește la fel și, de aceea, a ordonat tuturor să accepte expunerea, să semneze dogmele conținute în ea și să nu o respingă, adăugând doar cuvântul - „consubstanțial" , căruia el însuși i-a dat următoarea interpretare: Fiul este numit consubstanțial cu Tatăl nu în sensul unei unități corporale a naturii și nu purcede de la Tatăl prin diviziune sau separare. Natura imaterială, inteligibilă și imaterială (a Dumnezeirii) exclude orice proprietate corporală. Dar este posibil să exprimăm învățătura despre aceasta cu exactitate nu altfel decât în limbaj divin și misterios. Așa a filosofat înțeleptul și piosul nostru împărat. Episcopii, cu ocazia cuvântului consubstanțial , au compus următoarea expunere de credință.
„Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o esență cu Tatăl, prin care toate lucrurile au fost făcute, atât în cer, cât și pe pământ; care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, care S-a înălțat la cer și va veni să judece viii și morții; și în Duhul Sfânt. Dar pe cei care spun că a fost un timp când Fiul nu era, că nu a existat înainte de nașterea Sa, ci a venit din ceva ce nu exista, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă esență sau substanță, sau este supus transformării, sau este schimbător, Biserica apostolică și catolică îi anatemizează."

Când această expunere a fost anunțată de ei (episcopii), nu am lăsat-o fără o investigație atentă din partea lor, cum ar trebui înțelese expresiile „ din esența Tatălui ” și „ consubstanțial cu Tatăl ” folosite de ei. Cu această ocazie, au fost date întrebări și răspunsuri, iar sensul cuvintelor a fost examinat cu atenție. Anume, au recunoscut că expresia „ din esența Tatălui ” înseamnă același lucru cu „din Tatăl”, doar că Fiul nu este nicidecum o parte din Tatăl. Acest sens al acestor expresii ni s-a părut, de asemenea, a fi în deplin acord cu sensul acelei învățături pioase că Fiul purcede din Tatăl, dar nu este o parte a esenței Sale și, prin urmare, l-am confirmat. Nu am respins cuvântul „ consubstanțial” , având în vedere să păstrăm lumea, ceea ce dorim din tot sufletul nostru, și să nu ne abatem de la modul drept de gândire. Din aceleași motive, am acceptat și expresiile „ zămislit, nu creat ”. Cuvântul „ creat” semnifică proprietatea comună a tuturor creaturilor care au primit existența prin Fiul, cu care El nu are nimic în comun. Fiul nu este o creatură asemenea celor pe care El Însuși le-a creat, ci este o ființă superioară oricărei creaturi. Și nicio creatură muritoare nu poate înțelege cu mintea sa sau rosti în cuvinte acel fel de naștere (a Fiului) despre care predică Sfintele Scripturi. După o investigație similară, se aprobă și expresia că Fiul este de o ființă cu Tatăl, adică de o ființă nu după felul trupurilor, sau așa cum se manifestă de o ființă cu ființa animalelor muritoare. Consubstanțialitatea Fiului cu Tatăl nu poate avea loc nici prin divizarea esenței și puterii Tatălui, nici printr-o secțiune, sau prin vreo suferință, transformare sau schimbare. Natura nenăscută a Tatălui este străină de toate acestea, iar expresia - de o ființă cu ființă - nu înseamnă altceva decât că Fiul lui Dumnezeu nu are nicio asemănare cu creaturile, ci în toate seamănă doar cu Tatăl care L-a zămislit și nu există din nicio altă natură și esență, decât din Tatăl. De îndată ce aceasta (consubstanțialitatea) a fost astfel explicată, am considerat că este bine să o acceptăm, mai ales că, din câte știm, episcopii și scriitorii antici, renumiți pentru înțelepciune și glorie, foloseau această expresie atunci când teologiau despre Tatăl și Fiul. Dar destul despre această doctrină, expusă și publicată la Sinodul de la Niceea, la care am fost cu toții de acord nu fără reflecție, ci pe motivele prezentate și examinate în prezența preaiubitorului nostru împărat de Dumnezeu. După aceasta, am considerat demnă de acceptare și anatematizarea publicată de episcopi, interzicând folosirea cuvintelor care nu sunt în Scriptură și din care a izvorât aproape toată confuzia și discordia bisericilor. Căci în nicio carte inspirată nu există cuvintele: „Fiul lui Dumnezeu a venit din nimic ” sau „A fost un timp când El nu era”.și alții ca ei, atunci este nepotrivit să le folosim și să le exprimăm în fața oamenilor. Am fost de acord cu această opinie excelentă și pentru că înainte nu aveam obiceiul să folosim astfel de cuvinte.

Necesitatea, iubiților mei, ne-a împins la această scrisoare. Am vrut să vă arătăm că acordul nostru față de declarația acceptată a venit în urma unei examinări atente a problemei și, atunci când în declarațiile scrise prezentate de alții am găsit dezacorduri cu ale noastre, ne-am apărat opinia la maximum. Dar când, după o examinare temeinică a sensului cuvintelor, s-a dovedit că acestea concordau cu cele folosite în mărturisirea noastră de credință, atunci le-am acceptat fără dispută, ca neprezentând alte dificultăți. Vă salutăm, iubiților mei, împreună cu toată frăția voastră și ne rugăm pentru mântuirea voastră în Domnul!

XVIII. Extras din discursul de îndemnare al împăratului Constantin către episcopi înainte de plecarea lor din Niceea după Sinod 41

.

... Cei mai buni nu ar trebui să fie mândri în fața mediocrilor, căci numai Dumnezeu știe cine este cu adevărat cel mai bun; și ar trebui să se poarte cu cei slabi cu dispreț, pentru că cei cu adevărat perfecți sunt rari peste tot. Trebuie să ne iertăm unii pe alții

pentru greșelile minore și să avem indulgență pentru slăbiciunea omenească; să prețuim foarte mult acordul reciproc, ca nu cumva, prin dușmănie personală, să dăm motiv de mustrare a legii divine celor care sunt gata să o censureze, deși, văzând în noi tot ce este demn de imitat, s-ar putea abține cu ușurință de la aceasta; să nu ne jenăm de faptul că nu toți beneficiază de învățături, căci unii le ascultă cerșind de pomană, alții aleargă la predică pentru a câștiga patronaj, alții îi salută pe predicatori ca pe oameni care primesc cu bunăvoință, iar unii îi iubesc pentru că dau daruri. Adevărații iubitori de cuvânt sunt puțini; iubitorii de adevăr sunt, de asemenea, rari. Prin urmare, este necesar să ne adaptăm la fiecare și, asemenea unui doctor, să dăm fiecăruia ceea ce este necesar pentru mântuirea sa, astfel încât învățătura mântuitoare să fie faimoasă printre toți și în toate....

XIX. Epistola împăratului Constantin către Nicomedia împotriva lui Eusebiu și Teognis 42

.

Constantin August – al Bisericii Catolice din Nicomedia.

Voi toți, iubiți frați, prin harul Domnului Dumnezeu, Mântuitorul nostru Hristos, știți bine că există un Tată și un Fiu. Tatăl este fără început, fără sfârșit, Tatăl veacului prezent. Dar Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, autorul nemuririi noastre, S-a născut, așa cum ne învață credința pe care o mărturisim, și a luat un trup pentru a-și arăta puterea și a distruge păcatul, care a venit de la diavol, pentru a izbăvi neamul omenesc de la pieire, pentru a da o nouă învățătură de credință ignoranței, pentru a curăți gândurile nevrednice ale minții, pentru a îmblânzi furia morții și pentru a vesti oamenilor speranța nemuririi. Cu toate aceste binecuvântări, mă bucur în mod special de reînnoirea universului. Este cu adevărat minunat că atâtea popoare, despre care se spunea odinioară că nu-L cunosc pe Dumnezeu, au fost aduse la unanimitate și acord în credință. Dar cum vor ajunge popoarele să știe ceea ce am făcut subiect de dispută? Înțelegeți, iubiți frați, că mă acuz pe noi înșine. Suntem creștini și nu suntem de acord, purtați de o patimă jalnică. Este aceasta chiar credința noastră? Este aceasta învățătura legii celei mai sfinte? De unde a degenerat acest rău prezent? Cine a învățat aceasta unui popor atât de blând? Nimeni altul decât Eusebiu, aliatul cruzimii tiranului; căci se poate vedea din multe lucruri că el a fost întotdeauna de partea tiranului 43: acest lucru este dovedit de uciderea episcopilor și a adevăraților episcopi; acest lucru este, de asemenea, strigat de persecuția zgomotoasă și cea mai crudă a creștinilor. Nu voi vorbi acum despre insultele aduse mie personal, prin care mulțimile de adversari au avut un succes foarte mare. El chiar mi-a trimis spioni și i-a oferit tiranului ajutor aproape armat. Nimeni să nu creadă că nu pot dovedi acest lucru. O dovadă sigură este că, după cum se știe, am capturat în mod deschis preoți și diaconi devotați lui Eusebiu. Dar voi lăsa acest lucru; nu indignarea îmi mișcă buzele, ci dorința de a-i rușina. Singurul lucru mă tem, singurul lucru de care mă îngrijorează este că văd că și pe voi v-au făcut părtași la crimă; căci prin învățătura și învățătura perversă a lui Eusebiu gândurile voastre s-au străin de adevăr. Dar nu veți întârzia să vă vindecați dacă, primind acum un episcop credincios și fără prihană, vă uitați la Dumnezeu. Aceasta este acum în puterea ta și ar fi depins de judecata ta mai înainte, dacă menționatul Eusebiu, cu ajutorul unor oameni puternici la vremea respectivă, nu ar fi venit aici și nu ar fi tulburat fără rușine ordinea cuvenită. Dar, din moment ce trebuie să i se vorbească lui Eusebiu despre aceasta cu dragostea ta, fie ca blândețea ta să-și amintească de conciliul care s-a ținut în orașul Niceea, la care am fost prezent eu însumi, neavând în minte altceva decât dorința de a aduce pe toată lumea la un acord și, mai ales, de a expune și înlătura răul care își avea originea în nebunia lui Arie din Alexandria și a fost întărit de zelul absurd și dăunător al lui Eusebiu. Acest Eusebiu,

preaiubitul meu, cu ce efort, credeți, fiind copleșit de propria conștiință și cu ce nerușinare, a apărat o minciună care fusese respinsă din toate părțile! Mi-a trimis diverși mijlocitori în numele său și apoi el însuși mi-a cerut ajutor, pentru ca el, acuzat de o crimă atât de gravă, să nu-și piardă onoarea. Mărturisesc aceasta de la Dumnezeu Însuși, care este milostiv cu mine și cu tine. Și că Eusebiu m-a înșelat și m-a înșelat josnic chiar și pe mine, veți afla acum. Atunci totul s-a întâmplat conform dorinței sale, deși în sufletul său nutrea tot felul de rele. Ca să nu mai vorbim de celelalte fapte necinstite ale sale, vă rog să ascultați mai ales ce a făcut împreună cu Teognis, complicele nebuniei sale. Am poruncit ca anumiți oameni care se îndepărtaseră de credința noastră să fie trimiși aici din Alexandria; pentru că prin intrigile lor s-a aprins flacăra vrăjmășiei. Dar episcopii onești menționați mai sus, odată cruțați de mila conciliului de dragul pocăinței, nu numai că i-au primit și le-au oferit un refugiu sigur, dar au început să le împărtășească și intențiile lor rele. De aceea am hotărât să mă port cu acești oameni nerecunoscători în acest fel: am poruncit să fie duși și exilați în cele mai îndepărtate locuri. Acum este treaba voastră să vă întoarceți la Dumnezeu cu credința în care, după cum se știe, ați trăit întotdeauna și trăind corect conform acestei credințe, să acționați în așa fel încât să ne bucurăm că avem episcopi fără prihană, ortodocși și umani. Și oricine îndrăznește să-și amintească de acei distrugători sau să-i laude cu imprudență, va fi imediat înfrânat în insolența sa de autoritatea slujitorului lui Dumnezeu, adică a mea. Dumnezeu să vă păzească,iubiți frați!

II. PRIMUL CONCILIU DE LA CONSTANTINOPOL, AL DOILEA ECUMENIC.

Când împăratul Constans, a cărui domnie fusese un refugiu și o apărare constantă pentru pastorii ortodocși împotriva atacurilor ariene, a fost ucis în Galia de către Magnențiu, Constanțiu, după ce s-a eliberat de fratele său, de care se temea, și după ce s-a lăsat pradă propriilor înclinații, a revărsat asupra Bisericii toată răutatea care se acumulase de mult în sufletul său. Aici putem cita cuvintele lui Ilarie, episcopul de Poitiers, care în acele vremuri tulburi a dat dovadă de cel mai mare curaj și a îndurat cea mai aspră persecuție. „Îți proclam, Constanțiu", a spus el, „ceea ce i-aș fi spus lui Nero și ce Decius și Maximian ar fi auzit de la mine! Lupti împotriva lui Dumnezeu, te înfurii împotriva Bisericii, îi persecuți pe sfinți, îi urăști pe predicatorii lui Hristos, distrugi credința. Am vorbit despre ceea ce ai în comun cu ei: acum ascultă ce ți se cuvine personal. Te prefaci doar că ești creștin, dar în realitate ești un nou dușman al lui Hristos. Zidești credința, dar trăiești împotriva credinței; dai episcopii propriilor tăi (adepți), îi înlocuiești pe cei buni cu cei răi; închizi preoți; îți plasezi trupele spre teroarea Bisericii; convoci sinoade și forțezi credința creștinilor din Apus la impietate: după ce i-ai închis într-un singur loc, îi sperii cu amenințări, îi slăbești cu foame, îi ucizi cu frig, îi corupi cu batjocură; și aprinzi cu abilitate discordia răsăritenilor: cauți lingușitori, incite pe cei care doresc bine. Săvârșești tot felul de cruzimi fără ură împotriva celor care mor." moarte glorioasă. Voi învingeți cu un triumf nou și nemaiauzit al minții demonice și persecutați fără martiriu. Suntem foarte îndatorați cruzimii voastre, Nero, Decius și Maximian: căci prin voi l-am învins pe diavol. Pretutindeni triumfă sângele sfânt al fericiților martiri, când demonii răcnesc, bolile se vindecă, faptele minunate se contemplă, sufletele ard fără foc, credința se mărturisește fără a-i sili pe cei care se întreabă. Dar voi, cel mai crud dintre toți cruzii, vă înfuriați împotriva noastră cu mai mare rău și mai puțină milă. Vă strecurați în liniște sub numele nostru, ucideți cu blândețe, săvârșiți impietate sub masca evlaviei, distrugeți credința creștină, fiind un fals predicator al lui Hristos. Nu le lăsați nefericiților nici măcar o scuză, adică nu le permiteți să prezinte Judecătorului lor veșnic vreuna dintre rănile trupurilor lor chinuite, pentru ca inevitabilitatea (căderii) să fie scuzată prin slăbiciune. Voi, cel mai criminal dintre muritori, aranjați toate calamitățile persecuției

în așa fel încât să distrugeți atât iertarea în păcat, cât și martiriul în spovedanie. Dar aceasta este ceea ce a învățat tatăl vostru, autorul morții omenești. „tu: să cucerești fără curaj, să ucizi fără sabie, să persecuți fără insultă, să urăști fără suspiciune, să înșeli fără socoteală, să mărturisești fără credință, să mângâi fără afecțiune, să faci ce vrei, dar să nu arăți ce vrei” 44În timp ce Constanțiu se înfuria astfel, mulți vlăstari au apărut din rădăcina ereziei ariene, care, ca un copac putred, părea să fi fost tăiată de sinoadele niceene și de alte sinoade (locale). Dintre acestea, trei au fost deosebit de dăunătoare - Primul: Macedonius, pe care Constanțiu l-a numit episcop al Bisericii Constantinopolului, după ce l-a detronat pe Pavel, succesorul lui Alexandru. La început, el împărtășea doar gândurile lui Arie. Dar în timp ce conducea episcopatul, a atras ura puternică nu numai a ortodocșilor, care erau numiți atunci homousieni 45 , pentru acțiunile sale crude față de ei, ci și a episcopilor arieni, în special a lui Acachie și Eudoxie, pentru ticăloșiile lor extraordinare. Și Constanțiu însuși îl ura pe Macedonius pentru că, fără știrea lui, mutase osemintele tatălui său, Constantin, în biserica martirului Acachie: și a avut loc o asemenea revoltă a poporului încât pridvorul bisericii a fost pătat cu sângele cetățenilor uciși. Când Eudoxie și-a îndreptat atenția către Biserica din Constantinopol , profitând de indignarea împăratului, cu ajutorul adepților lui Acachie, a luat puterea episcopală de la Macedonie și i-a ocupat scaunul episcopal. Insultatul Macedonie a trecut de la acaci la partea semi-arienilor și, pentru a le câștiga favoarea, a început să folosească cuvântul δμοιούσιος (de aceeași esență), în timp ce până atunci aparținea partidului arianilor care, sub conducerea lui Acachie, susținea că Fiul nu este de aceeași esență (όμοιούσιος) cu Tatăl, ci doar similar (όμοιος) cu El. Când ortodocșii au întrebat de ce se întâmplă așa, macedonenii le-au răspuns prin Sofronie, episcopul Pompeiopolisului din Paflagonia, astfel: „Respingem cuvântul consubstanțial ὸμοούσιον , pentru a nu contopi, precum Sabellius, ipostasele Tatălui și Fiului; îi condamnăm și pe cei care predică o diferență de esență între Tatăl și Fiul: pentru că îl distanțează prea mult pe unul de celălalt. Între aceste diferențe extreme, noi ținem de calea de mijloc și credem că Fiul este în esență similar cu Tatăl.” Așa au răspuns macedonenii. Dar arogantul Macedonie, considerând o umilință pentru sine să urmeze opiniile altora, a vrut să fie capul unei secte și a inventat o nouă erezie, constând în blasfemia împotriva Duhului Sfânt. Macedonie a început să afirme că Duhul Sfânt nu are deloc unitate cu Tatăl și Fiul în dumnezeire și slavă: de unde adepții lui Macedonie au fost numiți spiritualiști și, de asemenea, semi-arieni. Totuși, nu după mult timp, când împăratul Valens a declarat doctrina similarității intolerabilă, adepții lui Macedonius, persecutați de Valens mai mult decât se așteptau, au recurs la comuniunea cu Roma și, prin intermediul ambasadorilor, au jurat Papei Liberius să recunoască consubstanțialitatea; dar mai târziu, când Augustus Grațian, la începutul domniei sale, a permis poporului libertatea religioasă, macedonenii, asemenea animalelor necurate într-o mlaștină, s-au întors la erorile lor. Episcopii macedoneni, profitând de timpul de impunitate, s-au adunat la Antiohia și au proclamat că Fiul nu este consubstanțial, ci coesențial cu Tatăl. Cu toate acestea, unii dintre ei au totuși rațional corect despre Fiul, deși toți au negat divinitatea Duhului Sfânt. Aceasta a fost prima buruiană care a crescut din sămânța ariană.

O alta a fost învățătura falsă a lui Aetius, care era numit ateu (αθεος) pentru marea sa impietate. A fost hirotonit diacon de un episcop arian. Epifanie scrie despre ignoranța și grosolănia sa: „Conform zvonurilor, acest Aetius nu era familiarizat cu educația seculară până când nu a ajuns la vârsta adultă. Dar, după ce a mers la Alexandria, a început să ia lecții de la un filosof din școala lui Aristotel și a sofiștilor. După ce a învățat subtilități dialectice aici, s-a gândit doar la cum să inventeze o nouă învățătură

despre Dumnezeu Cuvântul și a fost atât de sârguincios în această chestiune încât a fost constant ocupat cu ea, de dimineața până seara; se gândea să învețe și să raționeze despre Dumnezeu cu ajutorul matematicii, dar între timp a învățat și a trăit ca un adevărat arian. Când a acceptat învățătura frenetică a lui Arias, și mai mult rău a venit din această comunicare: își ascuțea zilnic limba împotriva Fiului lui Dumnezeu și împotriva Duhului Sfânt." 46 El a transmis aceeași artă sofistă și insidioasă de a-și demonstra gândurile ascultătorului său Eunomius, care, fiind mai îndrăzneț și mai elocvent decât învățătorul său, a obținut faptul că secta sa a fost numită Eunomiană. Adepții acestei secte au respins nu numai consubstanțialele , ci și similar-substanțialele și astfel au introdus heterosubstanțialele (ετερούσιος), adică au învățat că Fiul are o esență complet diferită de Tatăl. Eunomius, potrivit lui Teodoret, a exprimat și mai direct că Fiul este prima și cea mai excelentă creatură a Tatălui, iar Duhul Sfânt a fost creat de Fiul înaintea altor creaturi. Eunomius a vorbit, de asemenea, extravagant despre botez: i-a primit doar pe cei care au fost botezați de el pentru a doua oară și a săvârșit botezul nu după chipul transmis de Iisus Hristos apostolilor: „în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh" (Matei 28:19), ci în moartea lui Hristos ; a spus alte prostii similare. Din cauza acestei învățături despre diferența sau neasemănarea dintre Tatăl și Fiul, Aetius, Eunomius și adepții lor sunt numiți anomoeni sau anomoeni (ανομοιάνοι), din cuvintele: αν nu și ομοιος similar). Acesta este al doilea monstru care a degenerat din arianism.
A treia a apărut la Sinodul de la Arimina din minciunile lui Valens și Ursachie, care i-au înșelat pe episcopii ortodocși proclamând că Fiul lui Dumnezeu era din Dumnezeu și asemenea Tatălui, și nu o creatură precum alte creaturi. „Cuvintele lor", spune Ieronim 47 , „sunau pioase și nimeni nu bănuia că otravă fusese amestecată într-o astfel de mărturisire deschisă. Și pentru abolirea cuvântului esență (οὐσια) a fost prezentat un motiv plauzibil: din moment ce, spuneau ei, nu se găsește în Scriptură și ispitește mulți oameni simpli cu noutatea sa, este mai bine să fie abolit. Episcopilor nu le-a păsat de cuvânt, presupunând că sensul a rămas intact." Constanțiu a fost infectat cu această învățătură dăunătoare și s-a ținut de ea cu încăpățânare. Astfel, potrivit lui Teodoret, a emis un decret prin care nimeni nu ar trebui să îndrăznească să-l numească pe Fiul lui Dumnezeu nici consubstanțial , nici disubstanțial : căci, spunea el, nu este permis să se cerceteze esența lui Dumnezeu și a poruncit ca Fiul să fie numit în toate lucrurile asemenea Tatălui. Însă, afirmând această asemănare, el nu a fost de acord cu macedonenii. Aceștia din urmă au spus că Fiul este asemenea esenței lui Dumnezeu, dar a susținut că Fiul nu este asemenea esenței lui Dumnezeu sau a lui Dumnezeu , ci asemenea Tatălui . Diferența dintre cele două expresii a fost explicată astfel de cineva familiarizat cu secta macedoneană lui Ilarie, care l-a întrebat despre aceasta: „Fiul nu este asemenea lui Dumnezeu, dar cineva se poate gândi la el ca fiind similar Tatălui, deoarece Tatăl a vrut să creeze o creatură care să tindă spre ceva asemănător cu el însuși; și, prin urmare, Fiul este asemenea Tatălui, deoarece El este Fiul voinței mai degrabă decât al divinității. Dar el nu este asemenea lui Dumnezeu: pentru că nu este Dumnezeu și nu este născut din Dumnezeu, adică din esența lui Dumnezeu." 48 Acționând în acest fel, Constanțiu nu-i putea tolera pe cei care foloseau în vreun fel cuvântul οὐσια (esență). Și în primul rând, Constanțiu i-a atacat pe homoousieni (care mărturiseau consubstanțialitatea Fiului cu Tatăl), cu o asemenea cruzime încât persecuția sa a smuls mulți oameni din Biserică. Apoi, netolerând nici heterodoxia , i-a exilat pe vinovații ei - Aetius și Eunomius, primul în Frigia, al doilea în Pamfilia. A vrut să facă același lucru cu Eudoxius, care, în opinia multora, a inventat această învățătură monstruoasă: dar Eudoxius, temându-se de mânia lui Constanțiu, a dat vina pentru heterodoxie pe Aetius.

Aceste trei erezii din timpul domniei lui Constanțiu nu au încetat niciodată să zguduie Biserica lui Dumnezeu. Nu vorbim încă despre Fotin, care a fost condamnat de Sinodul de la Sirmium pentru unanimitatea sa cu Pavel de Samosata și Sabellius; nici despre Apollinaris, care credea că trupul lui Hristos Domnul a fost luat din cer, din sânul Tatălui, dar nu avea suflet și rațiune omenească, că absența unui suflet a fost suplinită de Cuvântul lui Dumnezeu și că Divinitatea a rămas moartă timp de trei zile; nici despre Lucifer, episcopul Calaritei, care, deși a îndurat cu vitejie exilul pentru credința niceeană, dar, fiind mânios pe unii episcopi ortodocși, a apostaziat din Biserică: Ieronim a deplâns amarnic căderea acestui om ; 49 – în cele din urmă, nu vorbim despre alții care, cu opiniile lor contradictorii și diverse particularități, deși neimportante, au sfâșiat trupul Bisericii, astfel încât credința, după cuvintele lui Ilarie, 50 a devenit credința vremurilor, și nu a Evangheliei. Și aceste ulcerații în diverse învățături, care au apărut sub Constanțiu sau la scurt timp după moartea sa, au continuat și s-au agravat până la domnia lui Teodosie. Iulian, deși a ordonat episcopilor exilați sub Constanțiu să se întoarcă la bisericile lor, dorind să câștige dragostea poporului, nu s-a gândit să confirme adevărata credință, care a suferit atât de mult, ci mai degrabă să o răstoarne. Jovian, în timpul domniei sale de șapte luni, a putut doar să onoreze personal credința ortodoxă și nu să o apere de atâtea furtuni și nenorociri. Valentinian, când au început cercetările credinței în Orient, el însuși a apărat credința în consubstanțialitate, dar, distras de guvernarea Occidentului și de războiul cu Sauromații, a încredințat guvernarea Orientului fratelui său, arianul Valens, a cărui cruzime este descrisă pe scurt de Grigore de Nazianz , care a îndurat cu statornicie calamitățile acelei vremi împreună cu Vasile, în următoarele cuvinte: „Oricât de strălucite au fost primele fapte rele ale lui Valens, ultimele sale isprăvi cu noi au fost și mai strălucite. Ce înțeleg prin primele fapte rele? Expulzări, confiscare de proprietăți, viclenie fățișă și secretă; înșelăciune cu cuvinte, acolo unde s-a ivit ocazia; violență, acolo unde lingușirea nu a ajutat; expulzarea din biserici a mărturisitorilor dreptei credințe, introducerea în biserică a celor care țineau de învățătura pernicioasă a împăratului, care a căutat manuscrise nelegiuite și a compus scrieri și mai nelegiuite: arderea prezbiterilor pe mare; „liderii militari nelegiuiți care nu i-au învins pe perși, nu i-au subjugat pe sciți, nu au persecutat niciun popor barbar, ci au luat armele împotriva…” biserici, au batjocorit altarele, au pătat ritul sacru fără vărsare de sânge cu sângele oamenilor și al victimelor și au pângărit puritatea fecioarelor cu cea mai mare profanare” 51 .

Însă după ce Valens, învins și ars de goți, primise o pedeapsă potrivită pentru sacrilegiul său, Augustus Grațian l-a recunoscut pe Teodosie ca partener în puterea sa, sub a cărui conducere, ca răzbunare pentru moartea unchiului său, i-a distrus și învins pe goți și i-a încredințat conducerea întregului Orient. Acest cel mai zelos închinător al consubstanțialității , botezat în Tesalonic, a promulgat o lege prin care toate popoarele, lăsând deoparte dezacordurile și disputele despre credință de pe piețe, acceptau în unanimitate credința în unica divinitate a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, transmisă de apostoli. Plecând curând spre Constantinopol, a conceput ideea de a examina ereziile la un conciliu ecumenic și, prin intermediul acestuia, de a uni Bisericile într-o singură credință adevărată. În acest scop, Teodosie a convocat o sută cincizeci de episcopi ortodocși. Aceasta s-a întâmplat în timpul consulatului lui Eucherius și Siagrius în 381. Cine a prezidat acest conciliu nu se știe exact. Faptul că împăratul nu era președintele conciliului, ci doar i-a chemat pe episcopi la conciliu este demonstrat de scrisorile conciliului despre acțiunile conciliului către Papa Damasus și către împărat. Papa Damasus nu a participat la acțiunile conciliului nici personal, nici prin legații săi. Episcopul Nectarie nu fusese încă instalat în locul lui

Grigore de Nazianzen , care refuzase scaunul de la Constantinopol. Aşadar, conciliul a fost prezidat fie de Grigore de Nazianzen , care rămânea încă episcop al bisericii din Constantinopol, fie de Meletie al Antiohiei ; Timotei al Alexandriei a venit la conciliu mai târziu, când Meletie murise deja, iar discuţiile despre credinţă se terminaseră52 . Printre mulţii oameni cu merite remarcabile care au fost prezenţi la acest conciliu sunt menţionaţi: Helladies, episcop de Cezareea, succesorul lui Vasile cel Mare ; Pelagius al Laodiceei, pe care Valens, pentru confesiunea niceeană, l-a exilat în munţii Arabiei; Amfilohie , episcop de Iconium în Licaonia, prieten al lui Vasile cel Mare şi al lui Grigore, care a petrecut mulţi ani în exil; Martiriu, episcop de Marcianopolis; Chiril al Ierusalimului , care a suferit multă durere pentru mărturisirea consubstanţialităţii şi a intrat în controverse importante cu arienii; Gelasie, episcop de Cezareea Palestinei, faimos pentru virtuţile şi cunoştinţele sale; Acoliu al Tesalonicului, care prin harul botezului l-a înviat pe Teodosie pentru Hristos . Dar trei au fost cei mai faimoşi: - Grigore de Nyssa , fratele lui Vasile cel Mare , unit cu el nu numai prin rudenie de sânge, ci şi prin gloria unei evlavii şi învăţături excelente; - Meletie al Antiohiei, un om renumit pentru sfinţenia sa, care în timpul tiraniei lui Valens a devenit faimos pentru dezastrele, exilul, diversele dispute şi frecventele minuni; Teodosie, pe când era încă un om privat, a văzut în vis că Meletie îi dădea însemnele puterii imperiale - o mantie şi o coroană; şi când la sinod Teodosie l-a recunoscut pe Meletie după chipul său, ale cărui trăsături i s-au păstrat în memorie, a fost foarte încântat, încât abia se putea mulţumi cu îmbrăţişarea onorabilă a sfântului om; - Grigore de Nazianz , cea mai faimoasă lumină a Bisericii, care, pe de o parte, văzând că Biserica Constantinopolului fusese zguduită timp de aproximativ patruzeci de ani de diverse erezii şi zguduită de Macedonie, Eudoxie şi Demofil, episcopi arieni, succesori unul altuia, şi pe de altă parte, încântat de cererile şi provocările episcopilor ortodocşi, a intrat în conducerea acestei Biserici, pentru a o curăţa de spini şi buruieni care aproape sufocau câmpul apostolic. Pe vremea aceea, Grigore predica într-o biserică mică, în care mai târziu, mişcaţi de evlavie, împăraţii au construit un templu mare, numit Anastasia (învierea), deoarece în acest loc a fost reînviată mărturisirea Sinodului de la Niceea, călcată în picioare de impietatea oamenilor. Dar, epuizat de osteneli îndelungate, îndurând diverse necazuri în ciocnirile cu arienii, Grigore nu a scăpat în cele din urmă de invidia unor ortodocşi. Episcopii egipteni l-au ales în mod arbitrar în locul său pe Maxim, un filosof cinic, care i-a mituit cu bani şi care ulterior a fost orbit de Apollinaris. Grigore şi-ar fi cedat imediat locul altuia şi s-ar fi retras de bunăvoie în pacea pe care şi-o dorea, dacă cererile pioşilor nu l-ar fi ţinut aproape împotriva voinţei sale.

Actele conciliului în întregime nu au ajuns la noi în forma lor originală. S-au păstrat doar următoarele: 1) discursul rostit de Grigore de Nazianz la conciliu, 2) decretele canonice ale conciliului cu scrisoarea părinţilor conciliului către împăratul Teodosie, 3) expunerea credinţei, 4) semnăturile celor prezenţi la conciliu şi 5) scrisoarea episcopilor răsăriteni către Roma după conciliu. Având în vedere indicaţiile conţinute în aceste documente, precum şi mărturiile istoricilor contemporani conciliului, actele conciliului pot fi prezentate în următoarea ordine. Meletie şi ceilalţi episcopi chemaţi la conciliu, în primul rând, au dorit să restabilească ordinea în biserica din Constantinopol, a cărei dezordine dăuna grav cauzei credinţei însăşi. Ei au declarat că Maxim, care fusese hirotonit episcop al Bisericii din Constantinopol de către episcopii egipteni, nu era şi nu era episcop; că, în consecinţă, clerul hirotonit de el, neconfirmat de autoritatea dreaptă (canonică), nu aparţinea niciunui grad al clerului; că el însuşi era un adept al ereziei lui Apollinaris şi, prin urmare, nu avea drepturi în Biserică. Apoi, Maxim a fost expulzat din casa bisericii, iar Grigore, ca pastor legitim şi

venerabil după meritele sale, a fost din nou confirmat în scaunul Constantinopolului prin votul general al conciliului. Dar însuși Grigore de Nazianz , văzând că episcopii egipteni deveneau din ce în ce mai iritați împotriva lui, a ținut un discurs foarte puternic, elocvent și emoționant în apărarea sa în fața conciliului părinților și a cerut cu hotărâre demiterea sa din funcția episcopală. Apoi, conciliul, pentru liniștirea Bisericii, nu l-a reținut și, atât din dorința împăratului, cât și din consimțământul tuturor părinților, Nectarie din Tars, din nobilă familie senatorială, care era atunci pretor, un om de vârstă înaintată și cu o viață cât se poate de cinstită, a fost pus în scaunul Constantinopolului. Episcopii, care anterior fuseseră atât de în conflict unii cu alții, au fost atât de unanimi în alegerea lui Nectarie încât chiar locul alegerii, în care pacea a fost restabilită în treburile lor, a fost numit concordie .
Între timp, Teodosie a invitat la conciliu alți 36 de episcopi macedoneni, sub conducerea lui Eleusie din Cyzic, sperând că, de dragul alianței pe care o încheiase cu Papa Liberius, aceștia vor fi de acord să recunoască consubstanțialitatea . Dar, întrucât au declarat cu hotărâre că nu vor fi niciodată de acord să permită acest lucru, au părăsit conciliul. Apoi, părinții conciliului au început să discute despre credință. Un sul al apusenilor a fost supus spre examinare conciliului , conținând mărturisirea de credință pe care Papa Damasus o trimisese de la conciliul roman episcopului Antiohiei, Paulinus. Citind acest sul, părinții au decis în unanimitate, împotriva lui Macedonie, că Duhul Sfânt nu este o ființă ministerială, ci Domnul dătător de viață, purcezând de la Tatăl, venerat și glorificat împreună cu Tatăl și cu Fiul . Iar pentru condamnarea altor erezii - eunomienii, arienii și semi-arienii, toți au acceptat și confirmat imediat Crezul niceean al credinței ortodoxe. Întrucât vorbea pe scurt despre divinitatea Duhului Sfânt, deoarece în timpul Sinodului de la Niceea nu apăruse încă nicio erezie împotriva Duhului Sfânt, atunci conciliul a considerat că este bine (așa cum Sinodul de la Niceea a făcut o adăugire despre Divinitatea Fiului) să adauge câteva cuvinte despre Divinitatea Duhului Sfânt, în care să fie exprimată consubstanțialitatea Duhului Sfânt cu Tatăl și cu Fiul împotriva tuturor ereticilor. Astfel, cu consimțământul general al tuturor părinților, a fost scrisă o expunere a credinței și, printr-un decret special, ereziile eunomienilor, arienilor și ale altora, împreună cu autorii lor, au fost anatematizate. În cele din urmă, conciliul a stabilit mai multe reguli particulare referitoare la guvernarea Bisericii. După aceasta, părinții au trimis o scrisoare conciliară împăratului Teodosie, expunând acțiunile lor și confirmându-le cu semnăturile lor. La sfârșitul conciliului, episcopii au dorit să se întoarcă la bisericile lor: dar moartea subită a lui Meletie, episcopul Antiohiei, și numirea succesorului său i-au ținut la Constantinopol 54 .
Împăratul, la rândul său, a decretat prin cele mai stricte legi55 ca toți episcopii care se îndepărtau de Crezul Constantinopolului să fie deposedați de episcopatul lor și nu numai că nu trebuiau mutați în alte locuri, ci să fie îndepărtați din biserici, din zidurile orașului și din comunitatea oamenilor56 . Când, din cauza aceasta, ereticii au început să stârnească tulburări în orașe și cu tulburările lor de pretutindeni provocau dezordine, Teodosie, care dorea cu zel să restabilească pacea în Biserică, primind o scrisoare de la Damasus prin care îi invita pe episcopii răsăriteni la Sinodul Ecumenic Roman57 , a ordonat episcopilor din stăpânirile sale, indiferent de credința pe care o aveau sau de ce sectă aparțineau, să se adune din nou la Constantinopol. Aceasta se întâmpla deja în anul 382. Când episcopii s-au adunat, împăratul, la sfatul lui Nectarie, i-a întrebat pe arieni, eunomieni și macedoneni dacă doreau să-i urmeze pe sfinții învățători ai Bisericii, care, chiar înainte de originea ereziilor lor, discutaseră despre adevărata credință în Dumnezeu. Unii au aprobat intenția și gândul împăratului, alții au disprețuit-o, fiind duși nu atât de învățătura părinților antici, cât

de subtilitățile dialecticii. În timp ce primii și cei din urmă se certau și se certau între ei, Teodosie a ordonat liderilor sectelor să-și arate fiecare pe hârtie modul de gândire despre credință. După ce a primit notițele lor în ziua stabilită și le-a citit, împăratul a cerut cu respect lumina înțelepciunii divine într-o chestiune atât de dificilă; apoi, după ce a condamnat și a rupt în fața tuturor notițele eretice, a confirmat credința în consubstanțialitate ca fiind cea adevărată, ortodoxă. Ereticii s-au împrăștiat deznădăjduiți, învinovățiți chiar și de adepții lor pentru dezacordurile lor reciproce, care aduseseră dispreț general asupra cauzei lor.

Atunci împăratul i-a anunțat pe episcopi că merg la Roma, la chemarea lui Damasus. Episcopii, dându-și seama că în mijlocul atâtor necazuri și intrigi eretice nu-și puteau abandona turmele, mai ales pe cele care fuseseră recent smulse din prăpastia arianismului, au trimis trei episcopi la Damasus: pe Cyriacus, Eusebius și Nriskianus, cu o înștiințare din partea conciliului despre motivele care nu le permiteau să meargă la Roma și au înaintat pontifului roman actele conciliului ecumenic care a avut loc la Constantinopol în anul 381? 58 .

I. Discursul Sfântului Grigore de Nazianz, rostit în prezența a o sută cincizeci de episcopi ai conciliului.

Cum vi se par faptele mele, dragi păstori și tovarăși păstori? Frumoase sunt picioarele voastre, care propovăduiți Evanghelia păcii și a bunătăților (Isaia 52:7), cu care ați venit aici; și mai ales frumoase mie, la care ați venit la momentul potrivit, nu ca să întorci oaia pierdută, ci să vizitezi păstorul rătăcitor. Cum vi se par rătăcirile mele? Și care este rodul ei, sau mai degrabă, care este rodul Duhului care locuiește în mine, de care am fost întotdeauna mișcat și sunt mișcat acum, nevrând să am și poate neavând nimic al meu? Înțelegeți și cercetați voi înșivă faptele mele și sunteți gata să fiți evaluatori îngăduitori ai lor sau, așa cum altora li se cere să dea socoteală în comanda militară, în guvernarea poporului, în administrarea averilor, așa trebuie să vă dau și eu socoteală publică de administrarea mea? Nu mi-e rușine să fiu judecat, pentru că și eu judec la rândul meu: și cu aceeași dragoste fac ambele. Aceasta este o lege străveche. Căci Pavel nu le-a comunicat apostolilor Evanghelia sa pentru a primi laudă (Duhul este departe de orice ambiție), ci pentru ca fie să se întărească ceea ce a rânduit el, fie să se îndrepte ceea ce era neterminat (dacă exista ceva de genul acesta în cuvintele sau faptele sale), după cum arată el însuși, vorbind despre sine (Galateni 2:2). Iar duhurile profeției sunt supuse profeților (1 Corinteni 14:32), după îndrumarea Duhului, care rânduiește și împarte frumos toate lucrurile. Iar dacă Pavel a dat socoteală în particular și puținilor, iar eu în public și tuturor, să nu vă mirați de aceasta. Eu am mai multă nevoie decât Pavel să mă folosesc de libertatea mustrării, dacă se va găsi că am neglijat ceva ce se cuvine, ca nu cumva să fi alergat sau să fi alergat în zadar . Și nu se poate cineva să se îndreptățească altfel decât dând socoteală celor ce cunosc lucrul. Care este deci scuza mea? Dacă este falsă, mustră-o; dar dacă este adevărată, mărturisește pentru cine și înaintea cui este cuvântul meu. Căci voi îmi sunteți o îndreptățire și martori și (îndrăznesc să folosesc cuvântul apostolului) o cunună a laudei (1 Tesaloniceni 2:19).

Această turmă era odată mică și imperfectă și, judecând după toate aparențele, nu era o turmă, ci doar o mică urmă, sau o rămășiță a unei turme; fără rânduială, fără supraveghere, fără granițe precise; nu avea nici pășune liberă, nici curte împrejmuită, rătăcea prin munți, prin peșteri și prin abisurile pământului (Evrei 11:38), era împrăștiată și dispersată ici și colo: fiecare, întâmplător, își găsea un supraveghetor și un păstor și își căuta mântuirea. Era ca o turmă pe care leii au măcinat-o (Ieremia 50:17), sau distrusă de o furtună, sau risipită de o noapte întunecată - lucru pe care profeții îl plâng, asemănând cu el nenorocirile lui Israel, dat neamurilor (Ezechiel

34:12). - Și noi am plâns, în timp ce faptele noastre erau vrednice de lacrimi. Căci într-adevăr și noi am fost izgoniți, alungați, risipiți pe toți munții și dealurile, așa cum se întâmplă atunci când nu există păstor. O vreme rea a venit peste Biserică; Fiare feroce au atacat-o, care nici acum, după întoarcerea zilelor senine, nu ne cruță și nu se rușinează că sunt mai puternice decât timpul însuși. Un întuneric trist a îmbrățișat și a acoperit totul - mult mai greu decât a noua urgie a Egiptului (Exod 10:21) - mă refer la acel întuneric tangibil în care abia ne puteam vedea unii pe alții. Voi spune ceva și mai jalnic, încrezându-mă în Cel ce ne-a trădat ca într-un Tată: Avraam nu ne-a cunoscut și Israel nu ne-a cunoscut, dar Tu ești Tatăl nostru (Isaia 63:16), și privind la Tine, nu știm pe altul, pe care să-l chemăm pe Numele Tău (Isaia 26:13). De aceea răspund: totuși Îți voi spune judecăți , spune Ieremia (Ieremia 12:1). Eram ca odinioară, când nu aveai stăpânire peste noi (Isaia 63:19); ai uitat legământul Tău cel sfânt și Ți-ai păstrat îndurarea pentru noi. De aceea am ajuns o ocară pentru iubiții Tăi, noi – închinătorii Treimii, complet devotați Dumnezeirii desăvârșite, neîndrăznind să ne smerim până la ceea ce este mai presus de noi, nici să ne înălțăm atât de mult, urmând exemplul oamenilor necredincioși și fără de Dumnezeu, încât să considerăm Domnia ca o robie ca și noi. Dar, fără îndoială, pentru celelalte păcate ale noastre, pentru faptul că ne-am comportat nevrednic de poruncile Tale, ci am urmat calea minții noastre rele (pentru ce altceva)? Am fost dați unor oameni care sunt cei mai nedrepți și răi dintre toți cei vii de pe pământ. Primul care ne-a insultat a fost Nebucadnețar 59 care, depărtându-se de Hristos, s-a ridicat împotriva lui Hristos și L-a urât pe Hristos pentru că a fost mântuit de El și care a înlocuit cărțile sfinte cu jertfe necredincioase. El m-a mistuit, m-a zdrobit, întunericul m-a acoperit (Ieremia 51:34): (Nu mă voi depărta de Scriptură, nici când vărs lacrimi). Dacă nu m-ar ajuta Domnul, nu l-ar fi dat pe dreptate în mâinile celor fără de lege, ducându-l la perși (așa sunt judecățile lui Dumnezeu!), iar pentru sângele vărsat pe nedrept, sângele nu ar fi fost vărsat pe drept (aici numai judecata lui Dumnezeu nu a dat loc îndelungii răbdări): sufletul meu ar fi locuit într-un mic iad (Psalmul 93:17). - Un alt 60 , nu mai uman decât primul, dacă nu chiar mai crud, purtând numele lui Hristos, a fost un Hristos fals și o ocară pentru creștini, pentru care era atât împotriva lui Dumnezeu să acționeze, cât și lipsit de glorie să sufere, pentru că, se pare, nici nu îndurau nedreptatea, nici nu erau împodobiți cu nobilul nume de martiriu; dar chiar și în aceasta adevărul era ascuns: suferind ca creștini, au fost pedepsiți ca cei răi. O, cât de bogați eram în nenorociri! Din cel roșu a devorat lumea (Ioel 1:19); Restul omizilor le-au devorat viermii, iar restul izvoarelor le-a devorat mușchiul (Ioel 1:4), apoi viermii, și apoi nu știu ce s-a întâmplat apoi și cum s-a născut un rău dintr-un altul. Și cine ar putea descrie pe deplin toate nenorocirile din acel timp și pedeapsa care s-a abătut asupra noastră atunci (este corect să spunem) sau încercarea și purificarea prin foc? Totuși, am trecut prin foc și apă (Psalmul 65:12) și, prin bunăvoința Dumnezeului mântuitor, am intrat în odihnă .

Dar să revin cuvântul meu la ceea ce s-a spus la început. Acest ogor era odată mic și sărac și nu părea a fi ogorul lui Dumnezeu, care cu semințele bune ale evlaviei și învățăturii a cultivat și cultivă întreaga lume, ci chiar ogorul unui om nesuferit și sărac. Nu era deloc un ogor, poate că nu merita nici grânare, nici arie de treierat, nici seceră; nu erau stive sau snopi pe el, ci poate mânere mici și necoapte , cum cresc pe acoperișuri , cu care secerătorul nu-și va umple mâna , care nu vor chema asupra lor binecuvântarea celor care trec (Psalmul 128:6-8). Așa era ogorul nostru, așa este secerișul! Deși este mare, grasă și abundentă în spice de grâu înaintea Celui ce vede cele ascunse, este potrivită pentru un astfel de Agricultor, iar văile sufletelor, bine cultivate prin cuvânt, o înmulțesc (Isaia 64:14), dar este necunoscută printre oameni,

nu este unită într-un singur loc, ci se adună puțin câte puțin, ca un vlăstar în secerиș și ca o turmă în îmbrățișarea strugurilor care nu rod ciorchine (Mica 7:1). Voi adăuga și, și pare foarte potrivit, cuvintele: ca un smochin în pustiu am găsit pe Israel (Osea 9:10), și ca una sau două boabe coapte pe un ciorchine de struguri necoapte, care sunt păstrate, este adevărat, ca o binecuvântare (a Domnului) și sfințite, ca pârgile (Isaia 65:8), dar mici și rare, nu pot umple gura celui ce mănâncă, și ca un steag pe un deal și ca un catarg (stâlp) pe un munte (Isaia 30:17), sau altceva, stând singură și nevăzută din cauza multor alte obiecte. Așa era sărăcia și tristețea de odinioară!
Dar de îndată ce Dumnezeu, care face pe cei săraci și pe cei bogați, face morți și dă viață (1 Samuel 2:6, 7), și printr-o singură voință creează și transformă toate lucrurile (Amos 5:8), face ziua din noapte, primăvara din iarnă, liniștea din furtună, ploaie abundentă din secetă și toate acestea - adesea prin rugăciunea unui singur om drept, mult timp prigonit - de îndată ce Dumnezeu, care primește pe cei blânzi în înălțime și smerește păcătoșii până la pământ (Psalmul 146:6), și-a spus acest cuvânt: „ Am văzut că Israel era amărât ” (Exodul 3:7) și nu-l vor mai obosi cu lut și cu plinte (Exodul 1:14), și vorbind, a cercetat și, cercetând, a mântuit și a scos poporul Său cu mână puternică și cu braț întins , prin mâna lui Moise și a lui Aaron, aleșii Săi: atunci ce s-a întâmplat, ce minuni s-au făcut? Ele sunt păstrate în cărți și în memoria oamenilor. Căci, pe lângă evenimentele miraculoase de pe drum și marea faimă legată de ele (Iosua 2:11) (să o spunem cât mai pe scurt posibil), numai Iosif a venit în Egipt, iar după un timp au ieșit din Egipt șase sute de mii de oameni (Exod 12:37). Ce este mai minunat decât aceasta? Este nevoie de o dovadă mai mare a marii înțelepciuni a lui Dumnezeu, când Dumnezeu binevoiește să dea o ieșire liberă unei probleme din cea mai disperată situație? Prin cel care a căzut în ură, țara făgăduinței este împărțită prin tragere la sorți; vândut reașează neamurile, iar el însuși este ridicat într-un neam mare, iar această mică mlădiță devine o vie bună (Osea 10:1), atât de vastă încât trece dincolo de râuri, se întinde până la mare, se extinde de la o graniță la alta, acoperă munții cu măreția slavei, întrece cedrii și chiar munții și cedrii lui Dumnezeu (oricare ar fi munții și cedrii care ar trebui înțeleși aici. Psalmul 79:11, 12).
Așa era odată această turmă; și așa este și acum, atât de bine ordonată și extinsă! Și dacă nu este încă perfectă, se ridică spre perfecțiune prin creșteri treptate și, spun profetic, se va ridica. Duhul Sfânt îmi prezice acest lucru, dacă și eu am vreun dar profetic, pot vedea înainte, pot spera în viitor din cele de dinainte și pot întreba prin deducție, ca un ucenic al Cuvântului. Căci este mult mai minunat că această turmă a venit de la starea ei anterioară în prezent, decât că a ajuns la culmea gloriei din prezent. Dacă, la glasul Dătătorului de viață al morților, oasele au început deja să se unească cu oase, încheieturile cu încheieturi, iar duhul vieții și al regenerării a fost dat oaselor uscate (Ezechiel 37:7): atunci știu bine că trebuie să aibă loc și învierea completă. Cei ce sunt amari în ei înșiși să nu se înalțe (Ps. 65:7), să nu creadă că au ceva, prinzând o umbră sau somnul celor ce se scoală (Ps. 72:20), sau un vânt care trece, sau urma unei corăbii pe apă. Să plângă pinul , pentru că a căzut cedrul (Zah. 11:2). Să fie învățați de nenorocirile altora și să învețe că cei săraci nu vor fi complet uitați (Ps. 9:13) și, după cum spune Habacuc, în frenezia de a tăia capetele celor puternici (Habacuc 3:14) nu va întârzia Dumnezeirea, tăiată în două și prost împărțită în principal și subordonat, prin care atât Dumnezeirea este foarte ofensată, redusă la o creatură, cât și creatura este asuprită de o onoare egală cu Dumnezeirea.
Mi se pare că aud aceste cuvinte ale Celui care adună pe cei necăjiți și primește pe cei asupriți: Întinde-ți frânghia, întinde-o încă la dreapta și la stânga, ridic-o, nu cruța învelitoarea (Isaia 54:2, 3). Te-am dat în mâna mea și te voi ajuta; te -am lovit cu

puțină mânie și te voi slăvi cu o îndurare veșnică (v. 8). Măsura iubirii față de omenire întrece măsura zidirii. Aceasta a fost pentru nedreptate, și aceasta pentru închinarea la Treime; aceea pentru curățire, și aceasta pentru slava Mea; căci voi slăvi pe cei ce slăvesc și voi întrista pe cei ce sunt întristați (1 Samuel 2:30). Aceste lucruri sunt pecetluite cu Mine (Deuteronom 32:34); aceasta este legea inviolabilă a pedepsei. Dar mi-ați luat ziduri și scânduri și pietre ornamentate, pasaje lungi și alei, ați strălucit și ați strălucit cu aur, când l-ați împrăștiat ca apa, când l-ați adunat ca nisipul, neștiind că credința în aer liber este mai bună decât impietatea măreață și că trei adunați în numele Domnului sunt mai mulți înaintea lui Dumnezeu decât multe mii care neagă Divinitatea. Veți prefera canaaniții, oricât de mulți ar fi, lui Avraam numai, sau sodomiții lui Lot numai, sau madianiții lui Moise - acești străini și pelerini? Ce atunci? Pe cine veți prefera? Cei trei sute de oameni care au căzut să bea apă sub Ghedeon sau miile care au fugit (Judecători 7:7, 21)? Casa lui Avraam, care era puțin mai mare decât soldații lui Ghedeon, sau mulții regi și zecile de mii de oaspeți pe care primii, deși puțini la număr, i-au alungat și i-au pus pe fugă? Cum înțelegeți următoarele cuvinte: Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, tot o rămășiță va fi mântuită (Romani 9:27)? sau următoarea: Mi-am lăsat șapte mii de oameni care n-au plecat genunchiul înaintea lui Baal (Romani 11 :4)? Nu, nu; Dumnezeu n-a fost plăcut de mulțimi (1 Corinteni 10:5). Voi socotiți zeci de mii, dar Dumnezeu îi socotește pe cei ce sunt mântuiți; voi sunteți țărână nemăsurată, iar Eu sunt un vas ales (Faptele Apostolilor 9:15). Căci nimic nu este atât de frumos înaintea lui Dumnezeu ca un cuvânt curățit și un suflet desăvârșit prin învățătura adevărului. Nu putem da și oferi nimic vrednic de Dumnezeu, care a creat toate, din care sunt toate și pentru care sunt toate, nu pentru că ceea ce se oferă este lucrarea unei singure mâini sau prisosul unui singur om, ci chiar dacă cineva, voind să-L cinstească pe Dumnezeu, ar aduna laolaltă toată bogăția și munca mâinilor omenești. Nu umplu Eu oare cerul și pământul?, zice Domnul (Ieremia 23:24). Și ce casă Îmi veți zidi voi? Sau ce loc de odihnă Îmi veți zidi?(Isaia 66:1)? Dar, întrucât există o lipsă inevitabilă de demnitate în dar, cer de la tine ceea ce este a doua , (adică) evlavia, această bogăție comună și la fel de onorabilă înaintea Mea, prin care uneori chiar și cel mai sărac, dacă este numai înalt în duh, îl poate întrece pe cel mai nobil. Căci aici generozitatea vine din arbitrar, și nu din bogăție. Voi primi aceasta din mâinile tale; dar să știi și că nu vei călca în picioare curtea Mea, ci picioarele celor blânzi o vor călca (Isaia 26:6), care M-au cunoscut temeinic și sincer pe Mine și pe singurul Meu Cuvânt și pe Duhul Sfânt. Până când veți moșteni muntele Meu cel sfânt (Isaia 57:13)? Până când va fi arca cu străinii? Bucură-te acum pentru puțină vreme de averea altora, vindecă ceea ce îți dorești. După cum ai hotărât să Mă lepăzi (Ps. 61:5), așa te voi lepăda și Eu pe tine, zice Domnul Atotputernic (Ezech. 5:11). Mi s-a părut că-L aud pe Domnul vorbind și am simțit cum El duce la îndeplinire și, mai mult, El chema acest popor, care din puțini devenise deja numeros, din risipit, complet adunat, din nefericit, poate chiar stârnind invidie: „Intrați pe porțile Mele (Isaia 62:10) și lărgiți-vă; nu veți suferi pururea, locuind în corturi, și cei ce vă greșesc se vor bucura peste măsură”! El invocă și îngerii – patroni (căci sunt sigur că un înger special patronează fiecare Biserică, așa cum mă învață Ioan în Apocalipsa): faceți o cale poporului Meu și puneți pietrele care sunt în cale (Isaia 62:10), ca să nu fie nicio piedică și nicio dificultate pentru poporul Meu în procesiunea și intrarea sa divină – acum în templele făcute de om, iar mai târziu în Ierusalimul ceresc și în Sfânta Sfintelor acolo, unde, după cum știu, va fi sfârșit suferințelor și eforturilor de aici pentru cei ce umblă cu vitejie, între care sunteți și voi – sfinții chemați (Romani 1:7), poporul ales (Tit 2:14), preoția împărătească (1 Petru 2:8), moștenirea suverană a

Domnului (Psalmul 15:6), dintr-o picătură un râu întreg, dintr-o scânteie un corp ceresc, dintr-un bob de muștar Copacul este un liman pentru păsări.
Acestea (cei care merg astfel) vi le aducem ca dar, dragi pastori și tovarăși pastori; le aducem, le oferim prietenilor noștri, străinilor și călătorilor ca noi. Nu vă putem aduce nimic mai frumos și mai strălucitor decât acestea, chiar dacă am căuta ce e mai bun din tot ce avem, ca să știți că noi, fiind străini, nu suntem săraci, ci dimpotrivă , săraci și totuși bogați în multe (2 Corinteni 6:10). Dar dacă aceasta este de mică importanță și fără valoare, atunci vreau să știu ce este mai important și vrednic de o mai mare atenție? Căci dacă o astfel de cetate este ochiul universului, cea mai puternică pe uscat și pe mare, ca și cum ar fi centrul comun al Răsăritului și Apusului, către care de pretutindeni curge și din care, ca dintr-o cetate comună, iese tot ce este mai important în credință, dacă această cetate, în plus, tulburată de pretutindeni de o atâta mulțime de limbi, nu este importantă pentru a fi întemeiată și întărită cu o învățătură sănătoasă; atunci se va găsi ceva altceva mare și vrednic de grijă? Și dacă aceasta merită laudă: permiteți-mi și mie să mă laud cumva cu aceasta, căci am contribuit și eu ceva la ceea ce vedeți. Ridicați-vă ochii în jur și vedeți, oricine sunteți, un apreciator al cuvintelor mele! Priviți cununa împletită a slavei, în locul mercenarilor lui Efraim și cununa mândriei (Isaia 28:1). Priviți adunarea prezbiterilor, împodobită cu păr cărunt și înțelepciune, decența diaconilor, nu departe de același Duh, smerenia cititorilor, dragostea de învățătură în popor. Priviți bărbații și femeile - toți sunt egali în cinstea virtuții. Dintre bărbați - priviți cei înțelepți și simpli - toți sunt înțelepți în lucrurile dumnezeiești; la conducători și subordonați - aici toți sunt bine conduși; pe războinici și pe nobili, pe învățați și iubitori de învățătură - toți sunt luptători pentru Dumnezeu și, blânzi în alte privințe, sunt purtători de luptă pentru Duh; Toți cinstesc adunarea cerească, în care nu intră litera care ucide, ci Duhul dătător de viață, toți sunt învățați în adevăratul sens, toți sunt slujitori ai Cuvântului adevărat. Despre femei - priviți la cele care trăiesc în căsătorie - sunt legate mai mult de Dumnezeu decât de trup; priviți la cele dezlegate prin căsătorie și libere - au dedicat totul lui Dumnezeu; - la tineri și bătrâni - unii se străduiesc cu vitejie spre bătrânețe, alții se străduiesc să rămână nemuritori, înnoindu-se cu nădejdi mai bune. Celor ce țes o astfel de cunună (ceea ce spun, nu spun după Domnul (2 Corinteni 11:17))), totuși, voi spune) am contribuit și eu oarecum. Una dintre ele este lucrarea cuvintelor mele, nu cele pe care le-am respins, ci cele pe care le-am iubit - nu cuvinte adulterine (cum spunea spre ocara noastră unul care era adulterin în cuvânt și în felul său de a fi), ci cuvinte foarte caste. Una dintre ele este urmașul și rodul duhului meu, cum poate duhul să lovească pe cei ce s-au lepădat de trup. Despre aceasta, sunt sigur, vor mărturisi cei care sunt recunoscători dintre voi, sau chiar toți, pentru că am trudit la toate. Și răsplata mea este o singură mărturisire; nu caut și nu am căutat nimic altceva; pentru că virtutea trebuie să fie dezinteresată dacă vrea să fie o astfel de virtute care are în vedere numai binele.
Ați vrea să adaug ceva mai îndrăzneț? Iată, limbile potrivnicilor s-au îmblânzit, iar cei care s-au înarmat împotriva Dumnezeirii au tăcut înaintea mea. Și acestea sunt roadele Duhului și acestea sunt roadele lucrării mele. Căci nu învăț ca un om neînvățat și nici nu-i lovesc pe potrivnicii mei cu reproșuri, cum fac mulți, care luptă nu împotriva învățăturii, ci împotriva celor care învață, și uneori acoperă slăbiciunea concluziilor lor cu reproșuri, precum sepia, care, cum spun ei, scuipă umezeală neagră înaintea ei ca să scape de prinzător sau, ascunzându-se în ea, ca să prindă ceva. Ci ne dovedim lupta pentru Hristos prin aceasta, că luptăm, imitând pe Hristos, care este pașnic, blând și a purtat slăbiciunile noastre; nu facem pace în detrimentul învățăturii adevărului, cedând ceva de dragul slavei de a fi numiți indulgenți (nu realizăm binele

prin mijloace rele), și păstrăm pacea, luptând după dreptate, fără a depăși limitele și regulile Duhului. Iată cum înțeleg eu aceasta și o imput ca lege tuturor ziditorilor de suflete și distribuitorilor cuvântului: nici să se împietrească cu severitate, nici să se umfle de îngăduință, ci să păzească prudența în vorbire și nici în una, nici în alta să nu depășească măsura.
Dar poate că, la cererea ta, ar trebui să prezint și învățătura credinței însăși, pe care o susținem. Căci și eu voi fi sfințit prin aducere aminte neîncetate, iar acest popor va beneficia, desfătându-se în astfel de cuvinte mai mult decât în altele, și vei afla că nu în zadar ne invidiază, deoarece în descoperirea adevărului concurăm cu unii și mergem mână în mână cu alții. Asemenea apelor subterane, unele sunt complet ascunse în adâncuri, altele fierb de apăsare și, după cum se simte urechea, par gata să se spargă în sus, dar totuși zăbovesc, în timp ce altele chiar sparg: tot așa, printre cei care filozofează despre Dumnezeu (nu vorbesc despre oameni care sunt complet inconștienți), unii păstrează evlavia complet secretă și o ascund în ei înșiși, alții sunt aproape doar să se rezolve în cuvinte, și aceştia sunt cei care, deși fug de impietate, totuși nu îndrăznesc să vorbească cu evlavie, fie călăuziți de un fel de precauție cu privire la cuvânt, fie recurgând la el din timiditate, și deși ei înșiși sunt sănătoși la minte, așa cum spun despre ei înșiși, dar nu vor să-i facă pe oameni sănătoși, ca și cum li s-ar impune datoria de a avea grijă doar de ei înșiși și nu de alții; Alții, însă, dezvăluie comoara tuturor, nu ascund faptul că sunt bolnavi de evlavie, nu o consideră mântuire dacă numai ei sunt mântuiți și această binecuvântare nu se revarsă din abundență asupra altora. Aș vrea să fiu alături de aceştia din urmă, precum și de cei care sunt cu mine, pentru ca, îndrăznind cu bună îndrăzneală, să mărturisim evlavia.
Schița doctrinei noastre este întotdeauna una și scurtă; este ca o inscripție pe un stâlp, ușor de înțeles de către toată lumea; aceştia sunt acești oameni, închinători sinceri ai Treimii, încât unul dintre ei ar fi mai degrabă separat de viață decât să-L separe pe Unul dintre Cei Trei de Dumnezeire; ei gândesc în acord și sunt la fel de zeloși, uniți printr-o singură doctrină unul cu celălalt, cu mine și cu Treimea. Dar voi expune pe scurt detaliile doctrinei: Cel fără de început, Începutul și Ființa cu Începutul - un singur Dumnezeu. Dar lipsa de început sau nenăscurea nu este natura Celui fără de început. Căci fiecare natură este definită nu prin ceea ce nu este, ci prin ceea ce este: este o poziție, și nu negarea a ceea ce există. Și Începutul, prin faptul că este un început, nu este separat de Cel fără de început; căci faptul că El este un început nu constituie natura, la fel cum Primul este fără de început; pentru că aceasta aparține doar naturii și nu este natura însăși. Și ceea ce este cu Cel fără de început și cu Începutul nu este altceva decât același lucru cu ele. Numele Celui fără de început este Tatăl, numele Începutului este Fiul, numele a ceea ce este cu Începutul este Duhul Sfânt: iar natura celor Trei este una - Dumnezeu. Unitatea este Tatăl, din care și către care sunt ridicate, necontopindu-se, ci coexistând cu El și neseparate unele de altele prin timp, sau prin voință, sau prin putere. Ceea ce ne face mulți este faptul că fiecare dintre noi este în contrast cu sine însuși și cu ceilalți. Dar Celor a căror natură este simplă și a căror ființă este identică, le aparține unitatea.
Dar nu ne asumăm sarcina de a înclina în mod persistent doctrina într-o parte sau alta și de a uniformiza opiniile diferite; nu vrem să ne înarmăm împotriva Celui Trei cu doctrina Unului a lui Sabellius și să distrugem dezbinarea printr-o uniune malefică, nici nu vrem să ne înarmăm împotriva Celui Trei cu doctrina lui Arius despre Cei Trei și să pervertim unitatea printr-o dezbinare malefică. Căci ceea ce se cere nu este să înlocuim răul cu răul, ci să nu păcătuim în bine: primul este amuzamentul celui rău, care cântărește greșit doctrinele noastre. Noi înșine, mergând pe calea de mijloc și regală (în care constă perfecțiunea, ca cei care cunosc acest motiv), credem în Tatăl,

Fiul și Duhul Sfânt, care sunt consubstanțiali și de o singură esență. În aceste nume și acțiuni, botezul (după cum știți, cei care au primit sacramentul) își are împlinirea, fiind o renunțare la ateism și o mărturisire a Divinității. Și astfel nu ne contrazicem, recunoscându-L pe Unul prin esență și prin inseparabilitatea cultului, iar pe Trei prin ipostase, sau prin persoane, cum unii preferă ultima expresie. Să nu se rușineze de ei înșiși cei care dispută despre aceste expresii, ca și cum evlavia noastră ar consta în nume și nu în fapte?! Căci ce vrei să spui, care introduci trei ipostase? Cu siguranță spui aceasta fără a presupune trei ființe? Știu că vei striga tare împotriva celor care presupun aceasta; căci înveți că una și aceeași esență este în Trei. Și tu, care folosești expresia: persoane, nu formezi ceva unul și în același timp, ca să zic așa, complex, complet tripersonificat sau asemănător omului? Deloc; vei striga și tu: să nu vadă nimeni fața lui Dumnezeu (oricare ar fi ea), care gândește așa. Ce atunci (voi continua să întreb) înțelegi prin ipostase sau persoane? Trei împărțit, nu prin naturi, ci prin proprietăți personale. Excelent! Este posibil să gândești și să vorbești mai armonios decât cei care afirmă acest lucru, deși diferă în mai multe silabe? Vedeți ce împăcător sunt între voi, ridicând de la literă la gând, ca și cum aș împăca Vechiul și Noul Testament.

Dar trebuie să mă întorc la discursul meu anterior. Oricine dorește să inventeze din nou nume, să spună și să-și imagineze: Nenăscut, Născut și Procedând: să nu ne temem că incorporealul ar putea fi înțeles corporal, deoarece aceasta pare a fi o calomnie la adresa Divinității. Spuneți și despre creatură că este a lui Dumnezeu (căci și acest lucru este important pentru noi); dar în niciun caz să nu numiți creatura Dumnezeu; atunci cum voi admite că creatura este Dumnezeu, când eu însumi în sensul propriu voi fi Dumnezeu? Ideea este: dacă Dumnezeu, atunci nu o creatură: căci creatura este la același nivel cu noi, iar noi nu suntem zei; dar dacă o creatură, atunci nu Dumnezeu: căci a început în timp; și dacă a început, atunci a existat un timp când nu a existat, iar ceea ce a fost precedat de non-existență, atunci nu este în sensul propriu al ființei; și ceea ce nu este în sensul propriu al ființei, poate fi Dumnezeu? Așadar, niciunul dintre cei Trei 61 nu este o creatură și nici nu a fost produs (ceea ce este mai rău decât primul) de dragul meu, astfel încât să devină nu doar o creatură, ci chiar o creatură de o valoare mai mică decât noi. Căci dacă eu exist pentru slava lui Dumnezeu, iar El este pentru mine precum cleștele este pentru un car sau un ferăstrău pentru o ușă: atunci sunt mai înalt în scop: cu cât Dumnezeu este mai înalt decât creaturile, cu atât ceea ce este creat pentru mine este mai mic decât mine, care am fost creat pentru Dumnezeu.

Mai mult, moabiții și amoniții să nu aibă acces în Biserica lui Dumnezeu, adică pentru dialectică, dispute și acele întrebări curioase despre nașterea și procesiunea inefabilă a lui Dumnezeu, cu care se ridică cu îndrăzneală împotriva Dumnezeirii; ca și cum ar fi necesar ca fie ceea ce depășește rațiunea să fie de înțeles doar pentru ei, fie ceea ce ei nu înțeleg să nu poată fi. Noi însă, urmând Scripturile divine și înlăturând obstacolele pe care le întâmpină orbii, să ne ținem cu tărie de mântuire, îndrăznind să facem totul înainte de a îndrăzni să facem ceva împotriva lui Dumnezeu. Și să lăsăm adunarea dovezilor în sine altora, deoarece mulți le-au scris adesea, iar noi înșine nu le-am atins în treacăt. Mai mult, după părerea mea, este extrem de rușinos să adunăm acum dovezi pentru ceea ce suntem de mult siguri. Căci nu este o rânduială bună să învățăm mai întâi și apoi să învățăm, chiar dacă subiectul nu este divin și atât de înalt, ci ceva de mică importanță și lipsit de valoare. Și a rezolva și explica dificultățile care se găsesc în Scriptură nu este lucrarea timpului prezent; Aceasta necesită o ocupație mai perfectă și mai mare decât cea care este în conformitate cu intenția actuală a cuvântului. - Aceasta este în esență învățătura noastră; și am expus-o nu pentru a intra

într-o competiție cu cei care gândesc contrar (căci deja de multe ori, deși moderat, am contestat cu ei), ci pentru a vă arăta natura învățăturii mele, dacă sunt cu adevărat un colaborator al dogmelor voastre și dacă sunt alături de voi împotriva acelorași dușmani și pentru aceleași adevăruri.
Astfel, oameni venerabili, este justificarea șederii mele aici. Dacă merită laudă, mulțumiri lui Dumnezeu și vouă, care m-ați chemat; dar dacă nu corespunde așteptărilor, atunci din nou mulțumiri vouă. Căci știu bine că nu este întru totul ofensator și vă cred pe voi, cei care o confirmați. Am câștigat ceva de la acest popor? Mi-am sporit cumva averea, lucru pe care îl văd la mulți. Am întristat cumva Biserica ? Poate că i-am ofensat pe unii care credeau că am vorbit în zadar și cărora le-am împotrivit cuvântului meu. Dar vouă, din câte știu eu, nu v-am ofensat cu nimic. Nu v-am luat niciun bou, a spus marele Samuel, luptându-se cu Israel pentru împărat, nici o răsplată pentru sufletele voastre; Domnul este martor printre voi (1 Samuel 12:5). N-am luat nici unul, nici altul, a continuat el: dar nu voi enumera acestea în detaliu. Dimpotrivă, am păstrat preoția curată și neîntinată. Dar dacă am iubit stăpânirea sau înălțimea tronurilor sau dacă mi-a plăcut să calc în picioare curțile regilor, să nu am altă glorie; iar dacă am câștigat-o, să o pierd.
Ce înseamnă cuvintele mele? Nu sunt un lucrător gratuit pentru virtute și nu am atins încă o astfel de perfecțiune. Răsplătește-mă pentru osteneala mea. Cu ce? Nu cu ceea ce ar crede unii, care sunt capabili să suspecteze pe toată lumea; ci cu ceea ce pot dori în siguranță. Eliberează-mă de osteneli lungi, respectă acest păr gri, cinstește-mi pelerinajul; introduce în locul meu pe altul, prigonit pentru tine. Unul ale cărui mâini sunt curate, al cărui cuvânt nu este nerezonabil, unul care să te poată satisface în toate și să suporte cu tine grijile Bisericii; căci timpul prezent are nevoie mai ales de astfel de păstori. Și vezi în ce stare este trupul meu, epuizat de timp, boală, munci. Ce nevoie ai de un bătrân, timid, slăbit, pe moarte, ca să zic așa, zilnic, nu numai cu trupul, ci și cu grijile - și aceasta cu greu vorbindu-ți? Crede glasul învățătorului, din moment ce nu ai refuzat niciodată să ai încredere în el. M-am săturat să ascult acuzații la adresa blândeții mele; m-am săturat să mă cert cu cuvinte și cu invidie, cu dușmanii și cu ai mei; Unii lovesc în piept și reușesc mai puțin, pentru că este ușor să te aperi de un dușman evident; alții țintesc șira spinării și provoacă mai multă durere, pentru că cel nebănuit (dușmanul) este mai distructiv. Dacă aș fi cârmaci și chiar cel mai priceput, dar o mare vastă ne-ar înconjura, agitată violent în jurul navei și, în același timp, s-ar stârni o revoltă puternică printre înotători, toți certându-se despre una și alta și înecându-se unii pe alții și valurile: atunci eu, stând la cârmă, cât timp aș putea lupta atât cu marea, cât și cu înotătorii și să salvez în siguranță corabia de o furtună dublă? Unde salvarea este dificilă, când toți și prin toate mijloacele se străduiesc pentru una (materie): cum nu se poate îneca cineva, când toți se luptă unii împotriva altora? Este oare necesar să vorbim despre altceva? Dar cum voi îndura această luptă sfântă? (Să se numească și alte războaie sfinte, așa cum există război barbar.) Cum îi voi uni și aduce în unitate pe acești oameni, care stau unul față în față cu altul și păstoresc, și odată cu ei poporul, sfâșiat și adus în conflict, (așa cum în cutremure locurile vecine și apropiate sunt despărțite, sau în vremuri de boli contagioase suferă slujitorii și gospodăriile, pentru că boala se transmite ușor de la unul la altul); și nu numai acest popor, ci părți întregi ale lumii, duse de același spirit rebel, astfel încât Răsăritul și Apusul sunt împărțite în două părți opuse și există pericolul ca, formând porțiuni diferite, să difere și la fel de mult în opinii.
Cât timp vor mai fi în uz cuvintele „al meu” și „al tău”, „vechi” și „nou”, „mai învățat” sau „mai spiritual”, „mai nobil” sau „mai josnic”, „mai bogat” sau „mai sărac”? Mi-e rușine de bătrânețea mea, când eu, mântuit de Hristos, primesc un nume

din altceva. Turneele, spectacolele voastre, cheltuielile și grijile la care vă dedați cu atâta zel frenetic îmi sunt intolerabile. Și acum ne înhamăm, acum ne dezhamăm caii, ne delectăm cu extazuri, aproape că batem aerul ca ei, aruncăm praf pe cer, ca niște nebuni care se ceartă în numele altora, ne satisfacem propria pasiune pentru ceartă, devenim răi evaluatori ai concurenței, judecători nedrepți ai afacerilor. Astăzi avem un singur tron și o singură credință, dacă așa ne inspiră conducătorii noștri: mâine va sufla un vânt potrivnic, iar tronurile și credința noastră vor fi diferite. Odată cu dușmănia și prietenia, numele se schimbă; dar ceea ce este mai rău dintre toate, nu ne este rușine să spunem contrariul în prezența aceluiași public și noi înșine nu stăm alături de unul, pentru că dragostea de dispută ne face uneori într-un fel, alteori în altul; și în tine există aceleași schimbări, fluxuri și refluxuri, ca în Eurip . 62 Când copiii se joacă și servesc drept jucării pentru alții la piață, ar fi rușinos și nefiresc pentru noi, lăsându-ne propriile treburi, să ne amestecăm în jocurile lor, deoarece distracțiile copiilor sunt nepotrivite bătrâneții. Așadar, când alții captivează și sunt captivați, eu, care știu alte lucruri mai bine decât mulți, nu voi fi de acord să fiu unul dintre ei și nu ceea ce sunt acum, un om de rând, ci liber. Căci, pe lângă toate celelalte, există în mine faptul că nu sunt de acord cu mulți în multe lucruri și nu-mi place să merg pe același drum cu ei. Poate că acest lucru este obraznic și ignorant, dar sunt supus la asta. Ceea ce le place altora are un efect neplăcut asupra mea și mă bucur de ceea ce este neplăcut pentru alții. De aceea nu m-ar mira dacă eu, ca un om neliniștit, aș fi legat și mulți socotit nebun, ceea ce, cum se spune, s-a întâmplat cu unul dintre filozofii eleni 63 , căruia castitatea i se socotea ca nebunie, pentru că râdea de orice, găsind demn de râs ceea ce multora li se părea a merita o muncă asiduă; nu m-ar mira dacă m-ar considera beat, așa cum mai târziu ucenicii lui Hristos, când au început să vorbească în limbi, au fost considerați beți, neștiind că aceasta era puterea Duhului și nu o frenezie a minții.

Gândiți-vă la greșelile mele. Ei spun: „Ați condus Biserica atât de mult timp, împrejurările vă sunt favorabile, iar autocratul este zelos (ceea ce este foarte important): în ce fel vedem o schimbare? Câți dintre vinovații noștri sunt în fața noastră? Ce calamități nu am suferit? Nu am văzut insulte, amenințări, expulzări, jafuri și descrieri de moșii, arderea preoților pe mare? Nu am văzut biserici pătate cu sângele sfinților și biserici transformate în cimitire? Nu am văzut măcelul public al preoților, episcopilor sau, mai exact, al patriarhilor? Nu era fiecare loc impracticabil doar pentru cei pioși? Nu am suferit atât de mult încât este imposibil să relatăm toate calamitățile? Și cum i-am răsplătit pe cei care ni le-au cauzat? Între timp, ceea ce este deosebit de bine este că ni s-a redat oportunitatea de a acționa și a fost necesar să-i aducem pe vinovați la realitate.” Voi lăsa restul și le voi oferi pe ale mele, ca să nu vorbesc despre ale voastre în orice situație. Nu am fost persecutați? Nu am suferit insulte? Nu am fost izgoniți din Biserici, din casele noastre și (ceea ce este cel mai cumplit dintre toate) chiar din deșerturi? Nu am îndurat oamenii care devin nebuni, guvernatorii provinciilor care comit infracțiuni și regii și decretele lor sunt disprețuiți? Ce se întâmplă atunci? Am devenit puternici, iar persecutorii au fugit. Și aceasta, în opinia mea, este o pedeapsă suficientă pentru vinovați, adică însăși puterea pe care o avem de a ne răzbuna. Dar acești oameni gândesc altfel; sunt prea precișii și sinceri când vine vorba de răzbunare; de aceea cer să nu se rateze nicio ocazie. Ei spun: „Care guvernator al provinciei a fost pedepsit? Care oameni și care dintre cei care l-au tulburat și-au venit în fire? Am folosit ceva pentru noi înșine ca să insuflăm frică în viitor?”

Poate că mă vor învinovăți pentru asta (așa cum m-au învinovățit deja) pentru că nu am nici o masă bogată, nici haine potrivite rangului meu, nici înfățișări ceremoniale,

nici măreție în comportamentul meu. Nu știam că trebuie să concurez cu consulii, guvernatorii provinciilor, cei mai nobili dintre comandanții militari, care nu știu unde să-și risipească averea - că și eu, trăind în lux din averea săracilor, trebuie să-mi împovărez burta, să cheltuiesc cele necesare pe excese, să vomit pe altare. Nu știam că și eu trebuie să călăresc pe cai excelenți, să stau strălucitor într-un car - că și eu trebuie să fiu întâmpinat, primit cu servilism, că toată lumea trebuie să-mi facă loc și să se dea la o parte din fața mea, ca din fața unei fiare sălbatice, de îndată ce îmi văd procesiunea de departe!
Dacă ceva ți-a fost greu, s-a terminat. Iartă-mi această amărăciune! Pune pe altul peste tine care să fie plăcut oamenilor și dă-mi deșertul, viața la țară și pe Dumnezeu. Îi voi fi pe plac numai Lui, chiar și prin simplitatea vieții mele. Este greu dacă sunt lipsit de conversații, întâlniri, sărbători și aceste aplauze inspiratoare, de vecini și prieteni, de onoruri, de frumoasa priveliște a orașului, de grandoare, de strălucirea care pretutindeni îi uimește pe cei ce o privesc și nu pătrund înăuntru. Dar aceasta nu este la fel de greu ca a fi indignat și calomniat de răzvrătirile și tulburările care sunt în societate și de adaptările la obiceiurile oamenilor. Ei nu caută preoți, ci retori; nu ziditori de suflete, ci colectori de averi; nu preoți puri, ci reprezentanți puternici. Voi spune ceva în apărarea lor: i-am învățat aceasta, eu, care m- am făcut totul pentru toți , numai că nu știu dacă îi voi mântui pe toți sau îi voi nimici (1 Corinteni 9:22).
Ce zici? Te-am convins și te-am cucerit cu aceste cuvinte? Sau ai nevoie de expresii mai puternice ca să te convingi? Așadar, pentru însăși Treimea, pe care o cinstesc și tu o cinstesci, pentru nădejdea noastră comună și pentru unirea acestui popor, acordă-mi această favoare - lasă-mă să plec cu rugăciuni. Fie aceasta o mărturie a isprăvilor mele! Dă-mi o scrisoare de eliberare din povara poporului, așa cum o dau regii soldaților și, dacă vrei, cu o mărturie bună, ca aceasta să-mi slujească la cinstea mea; dar dacă nu, - cum dorești; nu te voi contrazice până când Dumnezeu nu va vedea faptele noastre. „Pe cine vom pune atunci în locul tău?” - Domnul va vedea pentru Sine un păstor pentru conducere, așa cum a văzut un berbec pentru ardere de tot (Geneza 22:8). Un singur lucru cer: să fie unul dintre cei care stârnesc invidie și nu milă, unul dintre cei care nu se cedează tuturor în toate, ci sunt capabili în alte cazuri să reziste pentru binele mai mare: căci prima este cea mai plăcută aici , iar a doua este cea mai utilă acolo . - Și compune un cuvânt la plecarea mea, iar eu te voi răsplăti pentru asta cu aceste cuvinte de rămas bun:
Iartă, Anastasia , 64, care ai primit numele ei de la Ortodoxie; căci ai înviat pentru noi învățătura care până acum a fost disprețuită! Iartă, loc al victoriei noastre comune, noul Silo, în care am ridicat mai întâi tabernacolul, care timp de patruzeci de ani a fost purtat și a rătăcit în pustiu! Iartă și pe tine, templu mare și slăvit, care ai primit măreția sa actuală de la Cuvânt, templul care odinioară era Iebus, dar prin mine a fost făcut Ierusalim! Iartă și celelalte temple, apropiate în frumusețe de Anastasia, temple care, ca niște legături, leagă între ele diferitele părți ale orașului și sunt însușite acelei părți care este alăturată tuturor, temple pe care eu, care am atâta slăbiciune, nu le-am umplut, dar pe care harul le-a umplut, cel ce cu mine este disperat! Iartă-i pe Apostoli, frumoasă tovarășie, învățătorii mei în asceză, deși prea rar am triumfat în cinstea ta, purtând în trup, spre folosul meu, poate pe același Satan care i-a fost dat lui Pavel al tău (2 Corinteni 12:7), pentru care mă îndepărtez acum de tine! Iertați catedrala - această înălțime de invidiat și periculoasă; iertați adunarea episcopilor și preoților, onorate prin demnitate și ani; iertați pe toți cei ce slujesc lui Dumnezeu la masa sfântă și se apropie de Cel ce se apropie de Dumnezeu (Lev. 10:3)! Iertați fețele nazarinenilor, psalmodia armonioasă, privegherile de toată noaptea, cinstea fecioarelor, decența soțiilor, mulțimile de văduve și orfani, ochii săracilor, îndreptați

către Dumnezeu și către noi! Iertați casele ospitaliere și iubitoare de Hristos, ajutătoare ale slăbiciunii mele! Iertați, iubitorilor cuvintelor mele, iertați aceste fluxuri și refluxuri populare și aceste trestii care scriu deschis și în secret și acest gard care abia poate suporta pe cei care se apasă să asculte! Iertați, regi și palate regilor și slujitori regilor, membri ai casei65 , poate credincioși regelui (nu știu asta), dar în cea mai mare parte necredincioși lui Dumnezeu. Bateți din palme, strigați cu glas tare, ridicați-vă oratorul! Limba cea vrăjmașă și profetică a tăcut pentru voi. Deși nu va tăcea complet, ci va tot argumenta cu mână și cerneală; dar în vremea de acum am tăcut. Iartă, cetate mare și iubitoare de Hristos! Căci mărturisesc adevărul, deși râvna mea nu este după cunoștință. (Romani 10:2)): despărțirea ne-a făcut mai indulgenți. Veniți la adevăr; schimbați-vă viața, chiar dacă târziu; onorați-L pe Dumnezeu mai mult decât sunteți obișnuiți! O schimbare a vieții nu este deloc rușinoasă; dimpotrivă, constanța în rău este distructivă. Iertați-mă, Răsărit și Apus! De dragul vostru și de la voi suferim un atac: El este martor al acesteia cel care ne va împăca, dacă numai câțiva vor imita retragerea mea. Căci cei care au plecat de pe tronuri nu vor fi lipsiți de Dumnezeu, ci vor avea un scaun ceresc, care este mult mai înalt și mai sigur decât aceste scaune. Și mai presus de toate și cel mai puternic voi exclama: iertați îngerii, păzitorii acestei biserici, și, de asemenea, șederea mea aici și plecarea de aici, dacă numai faptele mele sunt în mâna lui Dumnezeu! Iartă-mă, Treime - gândul și podoaba mea! Fie ca Tu să fii păstrată alături de acest popor al meu și fie ca Tu să-i păzești (căci ei sunt ai mei, deși viața mea este rânduită altfel); Să mi se declare că el Te înalță și Te slăvește întotdeauna atât în cuvânt, cât și în viață! Copii! (1 Timotei 6:20) Păstrați datinile . Aduceți-vă aminte cum m-au ucis cu pietre! Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți. Amin . (Romani 16:24)

II. Regulile a o sută cincizeci de sfinți părinți, adunați la Constantinopol, în timpul consulatului lui Flavius Eucherius și Flavius Evagrius 66 .

Mesajul sfântului sinod către preacuviosul împărat Teodosie cel Mare, cu anexa regulilor stabilite de părinți.

Către preacuviosul Împărat Teodosie - Sfântul Sinod al episcopilor adunați la Constantinopol din diverse regiuni.

La începutul scrisorii noastre către evlavia voastră, aducem mulțumiri lui Dumnezeu, care a marcat domnia voastră pioasă cu pacea generală a Bisericilor și confirmarea dreptei credințe; și, aducând lui Dumnezeu mulțumirile cuvenite, considerăm necesar să raportăm evlaviei voastre cele ce s-au întâmplat la sfântul sinod. Adunându-ne, din porunca voastră, la Constantinopol, am reînnoit mai întâi un acord reciproc între noi; apoi am pronunțat scurte definiții în care am confirmat credința părinților care s-au întâlnit la Niceea și am condamnat ereziile care s-au ridicat împotriva ei; în plus, am stabilit reguli precise pentru buna rânduială a Bisericilor. Toate acestea le anexăm la scrisoarea noastră de față. Prin urmare, vă rugăm evlaviei voastre să confirmați decretele sinodului, astfel încât, așa cum ați onorat Biserica cu scrisoarea voastră, cu care ne-ați convocat, tot așa, prin confirmarea voastră, să puneți capăt deliberărilor noastre. Domnul să-ți așeze domnia în pace și adevăr, să o extindă prin generații și să adauge la stăpânirea voastră pământească bucuriile împărăției cerurilor. Dumnezeu, prin rugăciunile sfinților, să te păzească pentru univers puternic și împodobit cu toate virtuțile, cu adevărat preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu împărat!

Episcopii, prin harul lui Dumnezeu, adunându-se la Constantinopol din diverse regiuni, la chemarea preacuviosului împărat Teodosie, au hotărât.

1. Credința celor trei sute optsprezece părinți care s-au întâlnit la Niceea, în Bitinia, nu trebuie anulată, ci trebuie să rămână dominantă; și orice erezie trebuie anatematizată, și anume erezia eunomienilor sau aneenilor, a arienilor sau

eudoxienilor, semi-arienilor sau spiritualiștilor, precum și sabelienii, marcelienii, fotinienii și apolinarienii.
2. Episcopii regionali nu trebuie să-și extindă autoritatea asupra altor Biserici din afara propriilor regiuni și nici să amestece Bisericile; ci conform regulilor: episcopul alexandrin trebuie să administreze treburile bisericești numai în Egipt, iar episcopii din Răsărit trebuie să prezideze numai Biserica Răsăriteană, păstrând privilegiile Bisericii Antiohiei, stabilite prin canoanele niceene 67 ; de asemenea, episcopii din regiunea asiatică trebuie să administreze Biserica numai în Asia, cea pontică - numai în regiunea pontică și cea tracă - numai în Tracia. - Fără a fi chemați, episcopii nu trebuie să depășească granițele regiunii lor, pentru hirotonire sau orice altă rânduială bisericească. Păstrând regula scrisă mai sus despre regiunile (ecleziastice), este evident că treburile fiecărui district vor fi aranjate de conciliul districtual, așa cum s-a stabilit în Niceea 68. - Iar Bisericile lui Dumnezeu care sunt în națiuni străine trebuie să fie guvernate după obiceiul părinților observat până acum.
3. Episcopul Constantinopolului va avea avantajul onoarei după Episcopul Romei, întrucât Constantinopolul este noua Romă.
4. În ceea ce privește Maxim Cinicul și tulburarea care a apărut din cauza lui la Constantinopol, s-a stabilit că nici Maxim nu a fost și nici nu este episcop, nici cei hirotoniți de el (nu au fost și nu sunt) de vreun rang în cler; tot ce s-a făcut pentru el și de el este distrus ca fiind invalid.
5. Referitor la Sulul Apusean 69 se decretează: îi primim (în comuniune) și pe cei care sunt în Antiohia, de îndată ce mărturisesc una Dumnezeire a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.
6. Întrucât mulți, dorind să provoace confuzie și să răstoarne buna rânduială a Bisericii, inventează în mod dușmănos și calomnios felurite acuzații împotriva episcopilor ortodocși care conduc Bisericile, încercând astfel doar să întunece buna reputație a clerului și să provoace confuzie printre oamenii pașnici: de aceea Sfântul Sinod al episcopilor adunați la Constantinopol a hotărât: să nu se admită acuzatori fără investigație și să nu se permită tuturor să acuze pe conducătorii Bisericii, totuși, să nu se interzică tuturor. Dar dacă cineva aduce o plângere personală, adică privată, împotriva unui episcop, ca de exemplu, că a fost înșelat de acesta sau a suferit o altă neadevăr din partea lui: în astfel de acuzații nu se va face nicio investigație nici despre persoana acuzatorului, nici despre credința sa. Căci în orice caz, conștiința episcopului trebuie să fie liberă, iar cel care se declară ofensat, de orice credință ar fi, trebuie să găsească dreptate. Dacă acuzația adusă împotriva unui episcop este bisericească, atunci trebuie investigată persoana acuzatorului. Și mai întâi, să nu li se permită ereticilor să facă acuzații împotriva episcopilor ortodocși în chestiuni bisericești. Îi numim eretici atât pe cei care au fost mult timp înstrăinați de Biserică, cât și pe cei care au fost ulterior anatematizați de noi; și împreună cu aceștia, pe cei care pretind că mărturisesc adevărata credință, dar s-au separat și își formează propriile adunări împotriva episcopilor noștri pe bună dreptate numiți. Apoi, dacă vreunul dintre ei a fost anterior condamnat de Biserică pentru vreo ofensă și exclus sau excomunicat din cler sau din rândurile laicilor, atunci nici măcar acestora nu li se permite să acuze un episcop până când nu se vor fi mai întâi despăgubit de propria vină. De asemenea, cei care au fost ei înșiși anterior supuși unei acuzații nu trebuie să aibă voie să acuze un episcop sau alt cleric până când nu dovedesc că ei înșiși sunt nevinovați de crimele care le sunt atribuite. Dacă cineva, care nu a fost eretic, nici excomunicat, nici condamnat, nici acuzat anterior de vreo crimă, spune că are vreo acuzație împotriva unui episcop într-o chestiune bisericească, Sfântul Sinod poruncește acestor oameni să prezinte mai întâi acuzațiile lor tuturor episcopilor provinciei și să dovedească în fața

lor crimele episcopului care a fost acuzat. Dacă se întâmplă ca episcopii provinciei să nu poată îndrepta crimele aduse episcopului, atunci acuzatorii trebuie să se adreseze unui consiliu mare de episcopi ai provinciei respective, convocat în acest motiv; dar nu pot insista asupra acuzației lor înainte de a se fi angajat în scris să sufere aceeași pedeapsă ca și acuzații, dacă, la examinarea cazului, se constată că l-au calomniat pe episcopul acuzat. Dar dacă cineva, ignorând decizia luată în modul menționat mai sus, îndrăznește fie să tulbure auzul regal, fie instanțele conducătorilor seculari, fie să tulbure conciliul ecumenic, spre insultarea onoarei tuturor...
7. Îi primim pe cei care se alătură Ortodoxiei și partea ereticilor care se mântuiesc conform următorului rit și obicei. Îi primim pe arieni, macedoneni, savatieni și novatieni - care se numesc puri și cei mai buni, și tesaradacecatiți sau tetradiți și apolinarieni, atunci când dau mărturie scrisă și anatematizează orice erezie care nu gândește așa cum gândește sfânta sobornicească și apostolică Biserică a lui Dumnezeu, pecetluindu-i, adică ungându-i mai întâi cu sfântul mir fruntea, ochii, nările, gura și urechile; și pecetluindu-i spunem: „Pecetea darului Sfântului Duh”. Eunomienii, care botează prin o singură scufundare, și montaniștii, care sunt numiți aici frigieni, și sabelienii, care susțin părerea despre paternitatea fiică și fac alte lucruri intolerabile, și toate celelalte erezii (căci sunt mulți eretici aici, mai ales cei care vin din regiunea Galatiei) pe toți cei care doresc să se alăture ortodoxiei, îi primim ca păgâni. În prima zi îi facem creștini, în a doua catehumeni, apoi în a treia îi conjurăm, suflându-le de trei ori în față și în urechi: și în acest fel îi catehumenim și îi obligăm să rămână mult timp în Biserică și să asculte Scripturile; și apoi îi botezăm.
III. Crezul așa cum a fost stabilit de Conciliul de la Constantinopol.
Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut; Care S-a pogorât din cer pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om; Care S-a răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, și a pătimit și S-a îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și s-a suit la cer și șade de - a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Și în Duhul Sfânt, Domnul, Dătătorul de viață, Care purcede din Tatăl, Care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci. Într-o sfântă, sobornicească și apostolică Biserică ; mărturisim un singur botez, spre iertarea păcatelor. Așteptăm învierea morților și viața veacului viitor. Amin.
IV. Semnat de o sută cincizeci de episcopi prezenți la acest sinod. Nectarie al Constantinopolului.
Regiunea Egiptului:
Timotei din Alexandria.
Dorofey din Oxyrin.
Regiunea palestiniană :
Chiril al Ierusalimului .
Falassiy 70 Cezareea,
Făuritorul Ierihonului.
Dionisie din Diospolis.
Priscian din Sevaste.
Saturninus 71 Scythopolis.
Rufus din Nicopol.
Auxențiu din Ascalon.

Elian din Iamnia.
Regiunea feniciană :
Zenon din Tir.
Pavel din Sidon.
Nectavus din Ptolemaida.
Filip din Damasc.
Vatrakh 72 Paneian.
Timotei din Berit.
Vasilid de Vivil.
Mohim 73 Arad.
Alexandru din Arakh 74 .
Regiunea siriană 75 :
Meletie al Antiohiei .
Pelagius 76 Laodicean.
Akakiy Vereisky.
Ioan din Apameea.
Visa 77 Seleucian.
Eusebiu de Epifanie.
Marcian din Seleucopolis 78 .
Patrophilus larissens.
Patrasul de Nord 79 .
Flavian și Elpidius, prezbiteri ai Antiohiei.
Eusebiu din Chalcis.
Domn Gavalsky.
Vasili Rafanski 80).
Regiunea arabă :
Agapius 81 .
Vagadiy 82 .
Regiunea Bostona :
Elpidius din Dionysos 83 .
Uraniu adranum 84 .
Chilon al Constantinopolului 85 .
La nord de Napoli.
Regiunea Ozroy :
Eulogius din Edessa.
Vit Carr 86 .
Abram Batnsky 87 .
Regiunea Mesopotamiană :
Marey din Amid.
Wat 88 Constantinian.
Jovian 89 Imerian.
Regiunea Eufratului augustan :
Teodot 90 din Hierapolis.
Antioh din Samosata.
Isidor de Surre 91 .
Jovin din Pella 92 .
Marius Dolichius 93 .
Regiunea Ciliciană :
Diodor din Tarra.
Ciriac din Adana.

Gesihie al lui Epifanie.
Herman din Coryca.
Lerius din Zefiria.
Philomuz 94 Pompeiopolis.
Olympius Pugsuetsis.
Filomus 95) din Alexandria, în persoana preotului Alypius.
Regiunea Capadociei :
Helladius din Cezareea.
Grigore de Nyssa .
Eferius al 96-lea din Tyana.
Bosforul colonial.
Olimpius din Pharnacia 97 .
Grigore de Nazianz.
Regiunea Malo-Armensky :
Oterium melitinum.
Otherium aravinensis.
Regiunea Isaurianǎ :
Simnosiu din Seleucia.
Filoteu din Irenopolis 98 .
Montanus din Claudianopolis 99 în persoana presbiterului Paul.
Ipsistius 100 Philadelphia.
Marin din Daliand.
Teodosie al Antiohiei.
Artemi Titopolsky 101 .
Selenus neon 102 .
Eusebiu din Olbia.
Montanus din Diocesarea.
Musonium calenderensis 103 .
Regiunea Ciprului :
Iulius din Paphos.
Teopomp din Trimythous.
Tihon Tamassky.
Mnemius 104 Kittian.
Regiunea Pamfilia :
Troilus din Geon 105 .
Kai Lirbsky 106 .
Longinus colobrasensis 107 .
Teodul din Korakesius 108 .
Hesichius din Commake 109 .
Tuesianus din Cassonia.
Pantenesque mijlociu 110 .
Heraclide din Tit 111 .
Teodul din Sylvia 112 .
Pammenium ariasensis.
Regiunea licaonicǎ :
Amfilohie din Iconium .
Chiril de Homonad 113 .
Aristofan din Sobara 114 .
Pavel din Listra.
Inz Kotensky 115 .

Darius din Mystia.
Leontie din Perga.
Teodosie de Gyd 116 .
Eustațiu de Kan.
Daphne 117 Derby.
Evgheni Paspanski 118 .
Iluarius 119 Isaurian.
La nord de Amblad.
Regiunea Pisidiană :
Optimus 120 Antiohia.
Temistius din Adrianopol.
Attalus Prostamitul.
Anania din Hadad 121 .
Faustus din Lisinia 122 .
Ionius din Sagales 123 .
Kallinikos Podaliisky 124 .
Mitropolitul Eustațiu.
Patrick din Paralia 125 .
Luca din Napoli.
Longian 126 din Sozopol, reprezentat de Presbiter Simplicius.
Tyrannus, presbiterul amorian 127 .
Aucanon 128 , preot al Apomeei.
Helladius, un preot al comunei.
Teosebius din Philomeli, reprezentat de presbiterul Bassus.
Regiunea Liciană :
Tatian al lumii.
Paeonia comascensis.
Eudemius din Patara.
Patrick de Enanda 129 .
Lupikin Limirsky.
Macedoneanul din Xanthus 130 .
Roman Vivonsky 131 .
Feantim 132 Araxes.
Ermey din Vuvutei.
Regiunea Friiană :
Vit Prymnesian 133 .
Auxaman 134 Eucarpian.
Nectarie din Apire 135 .
Teodor din Eumenes, în persoana preotului Profutur.
Regiunea Carianã :
Eudoxie 136 din Afrodisia. Leonty din Kivur 137 .
Regiunea Bitinia :
Eufrasie din Nicomedia. Dorotheus din Niceea.
Olimpius din Neocezareea. Teodul din Calcedon. Eustace 138 al Prusiei.
Regiunea ponto-amasiană : Pantophilus 139 iberică.
Regiunea Mysiană :
Martiriu din Marcianopolis 140 .
Regiunea scitică :
Geronțiu 141 din Tomsk.
Eferius din Tersonia 142. Sebastian din Anchialos.

Regiunea spaniolă :
Agrius Immontinsky 143 .
Regiunea Ponto-Polemoniană :
Atarbiy, reprezentată de cititorul Kila 144. – 145 .
V. Scrisoare către Biserica Romană din partea episcopilor adunați la Constantinopol 146
Prea venerabililor domni și prea binecuvântaților frați și tovarăși de slujire: Damasus, Ambrozie, Britton, Valerian, Ascholius, Anemius, Vasile și celorlalți sfinți episcopi adunați în marele oraș Roma - Sfântul Sinod al episcopilor ortodocși adunați în marele oraș Constantinopol, le urăm mântuire în Domnul.
Poate fi de prisos să-i explici înțelepciunii tale, ca și cum nu ar ști, și să relatezi mulțimea necazurilor pe care ni le-a pricinuit stăpânirea ariană. Căci credem că evlavia ta nu prețuiește atât de puțin faptele noastre, încât este necesar să te instruiești chiar în acele lucruri în care tu însuți ar fi trebuit să simpatizezi cu noi; iar nenorocirile care ne-au asuprit nu sunt atât de mici, încât să-ți fi putut scăpa neobservate. Mai mult, timpul persecuției a fost atât de recent, încât toate acestea sunt încă proaspete în memoria nu numai a celor care au suferit, ci și a celor care, prin dragoste, au împărtășit suferințele lor. Chiar ieri, ca să spunem așa, și alaltăieri, unii, fiind eliberați din lanțurile exilului și îndurând nenumărate asupriri, s-au întors la bisericile lor; iar dintre alții, care au murit în exil, doar rămășițele au fost aduse în patria lor. Unii, chiar și după întoarcerea lor din exil, fiind supuși mâniei încă aprige a ereticilor, au suferit torturi mai crude în patria lor decât înduraseră într-o țară străină și au murit, asemenea fericitului Ștefan, uciși cu pietre. Alții, chinuiți de felurite execuții, poartă încă pe trupurile lor rănile și rănile lui Hristos. Și cine poate număra privarea de proprietate, pedepsele publice, publicitatea rușinoasă despre fiecare în parte, intrigile, insultele și închisorile? Toate asupririle posibile împotriva noastră s-au înmulțit fără număr, poate pentru că ne-am adus pedeapsa pentru păcate și poate și pentru că Dumnezeul cel milostiv ne învață la isprăvi prin multe suferințe. Pentru aceasta - mulțumire lui Dumnezeu, care a învățat pe slujitorii Săi atâtea necazuri și prin mulțimea îndurărilor Sale ne-a scos din nou la odihnă (Ps. 65:12). Dar am avut nevoie de multă libertate, timp și muncă pentru a îndrepta bisericile, astfel încât, vindecând trupul Bisericii ca de o boală lungă, puțin câte puțin, cu medicamente, să-l putem ridica la evlavia sa primitivă, sănătoasă. Căci, deși, se pare, ne-am eliberat complet de persecuții crude și am întors din nou bisericile, ocupate de mult timp de eretici, - totuși avem mulți lupi răpitori, care, chiar și după ce sunt alungați din staule, fură turmele prin păduri, formează adunări împotriva noastră, incită poporul la revoltă și nu fac nimic pentru a vătăma bisericile. Așadar, așa cum am spus, a trebuit să petrecem mult timp cu aceasta. Ți-ai arătat dragostea frățească față de noi prin faptul că, atunci când ai adunat un sinod la Roma prin voia lui Dumnezeu, ne-ai invitat, ca membri ai tăi, printr-o scrisoare către cel mai iubitor de Dumnezeu împărat, pentru ca acum (și atunci numai noi am fost supuși persecuției), acum, cu consimțământul autocraților în evlavie, să nu domnești fără noi , ci noi să domnești cu tine , după cuvintele apostolului (1 Corinteni 4:8). Și dorința noastră a fost să împlinim intenția ta, sau folosul bisericilor, când toate împreună le părăsesc. Cine ne va da aripi ca de porumbel, ca să putem zbura și să ne odihnim printre tine? Psalmul 54:8)? Dar cum ar putea aceasta (călătoria noastră) să dea pe spate complet bisericile, a căror restaurare abia începuse, și pentru mulți ar fi fost complet imposibil, deoarece mergeam la Constantinopol, conform scrisorilor trimise de onoarea dumneavoastră anul trecut, după Sinodul de la Aquileia, către preaiubitorul de Dumnezeu Împărat Teodosie: atunci ne-am pregătit doar pentru această singură călătorie - la

Constantinopol, și i-am convins pe episcopii care au rămas în regiunile lor să consimtă doar la acest singur sinod și nu ne-am așteptat că va fi necesară o altă călătorie și nici măcar nu am auzit despre ea înainte de a ne aduna la Constantinopol. Mai mult, timpul stabilit, din cauza scurtimei sale, nu a permis nici pregătirea pentru o altă călătorie, nici înștiințarea tuturor episcopilor regionali, membrii noștri, și primirea consimțământului lor. Întrucât acestea și multe altele au împiedicat mulți episcopi să vină la voi, am făcut tot ce a fost posibil pentru rânduirea treburilor bisericești și pentru menținerea iubirii voastre față de noi și i-am rugat pe preasfinții și onorabilii noștri frați și împreună-slujitori, episcopii Chiriac, Eusebiu și Priscian, să se ocupe cu generozitate de călătoria la voi. Prin ei vom dovedi că dorința noastră este pacea, scopul nostru este unitatea (a Bisericilor) și vom arăta râvna noastră pentru credința sănătoasă. Căci am îndurat persecuții, chinuri, amenințări din partea împăraților, cruzimi din partea conducătorilor și toate celelalte încercări din partea ereticilor, pentru credința evanghelică, întemeiată la Niceea Bitiniei de trei sute optsprezece sfinți părinți purtători de Dumnezeu. Această credință trebuie să fie primită de noi și de voi și de toți cei care nu pervertesc cuvântul dreptei credințe; pentru că este străveche și conformă cu botezul și ne învață să credem în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, adică în divinitatea, puterea și o singură esență a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, demnitatea egală și împărăția co-eternă, în trei ipostase desăvârșite sau în trei persoane desăvârșite; astfel încât învățătura pernicioasă a lui Sabellius, în care ipostasele sunt contopite, adică proprietățile (personale) sunt distruse, nu mai are niciun loc, iar învățătura blasfemică a eunomienilor, arienilor și duhoborilor, care disecă esența, sau natura, sau divinitatea și introduce în Treimea necreată, consubstanțială și co-eternă o natură post-născută, sau creată, sau heterodoxă, nu are nicio putere. Și în plus, păstrăm învățătura nepervertită despre întruparea Domnului și nu admitem că alcătuirea trupului Său nu are suflet și rațiune sau este imperfectă; dar recunoaștem că Cuvântul lui Dumnezeu înainte de veacuri a fost în sine perfect și în zilele din urmă a devenit un om perfect pentru mântuirea noastră. Iată, în cuvinte scurte, expunerea credinței pe care o mărturisim fără teamă; vă puteți încânta sufletele mai pe deplin dacă vă place să citiți expunerea 147, emise la Antiohia de conciliul ținut acolo și, de asemenea, compilate anul trecut la Constantinopol de conciliul ecumenic: în ele am expus mai detaliat mărturisirea noastră de credință și am pronunțat în scris anatema asupra ereziilor recent inventate. Iar în ceea ce privește guvernarea bisericilor particulare, legea și definiția anterioară a sfinților părinți din Niceea a rămas în vigoare, după cum știți, că în fiecare regiune hirotonirea trebuie să fie săvârșită în folosul Bisericii de către episcopii regionali și, împreună cu aceștia (dacă doresc) și de către cei adiacenți lor. În conformitate cu această lege și definiție, după cum știți, sunt guvernate și celelalte biserici ale noastre și au fost aleși și conducătorii celor mai faimoase biserici. Așadar, pentru Biserica Constantinopolului, ca să zicem așa, nou zidită, pe care noi, prin mila lui Dumnezeu, am smuls-o recent ereticilor, ca din fălcile unui leu, l-am hirotonit episcop pe preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Nectarie, într-un sinod ecumenic, de comun acord, sub supravegherea preapiosului împărat Teodosie, prin alegerea întregului cler și a întregii cetăți. Apoi, pentru cea mai veche și cu adevărat apostolică biserică din Antiohia (în Siria), care a început prima dată să folosească venerabilul nume de creștini (Faptele Apostolilor 11:26), episcopii acestei regiuni și ai districtului estic, adunându-se împreună, după rânduieli l-au hirotonit episcop pe preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Flavian, prin alegerea întregii Biserici, care l-a lăudat pe acest om ca dintr-o gură; - această hirotonire legitimă a fost confirmată de întregul sinod. În cele din urmă, pentru mama tuturor bisericilor, biserica

Ierusalimului, l-am confirmat ca episcop pe preavreosul și iubitorul de Dumnezeu Chiril, care fusese hirotonit mai înainte, după rânduială, de către episcopii provinciali și care se luptase mult împotriva arienilor în diferite locuri. După ce am stabilit toate acestea în mod legitim și după rânduială, vă chemăm și pe voi, bărbați preavreiești, să vă împărtășiți bucuria; pentru că dragostea duhovnicească ne leagă împreună, iar frica de Domnul, pe de o parte, alungă orice patimă omenească, iar pe de altă parte, preferă rânduirea bisericilor compasiunii sau dragostei private - unii față de alții. Când învățătura credinței va fi astfel în acord și dragostea creștină va fi stabilită în noi, vom înceta să rostim cuvintele condamnate de apostoli: „ Eu sunt al lui Pavel, eu al lui Apollo și eu al lui Chifa ” (1 Corinteni 1:12); și când toți ne vom arăta a fi ai lui Hristos , întrucât Hristos nu este împărțit în noi, atunci, prin harul lui Dumnezeu, vom păstra trupul Bisericii neîmpărțit și vom sta cu îndrăzneală înaintea tronului Domnului.

III. CONCILIUL DE LA EFESE, AL TREILEA CONCILIU ECUMENIC.

INFORMAȚII ISTORICE DESPRE AL TREILEA CONCILIU ECUMENIC

Încă din vremea celui de-al Doilea Sinod Ecumenic, succesorul lui Nectarie în scaunul Constantinopolului a fost Sfântul Ioan Gură de Aur , Gură de Aur Arsachie, fratele lui Nectarie, Arsachie Atticus, Atticus Sisinie. După moartea sa, împăratul Teodosie cel Tânăr, împiedicat de dorințele contradictorii ale cetățenilor în alegerea unui episcop, a decis să aleagă un episcop nu din Biserica Constantinopolului, ci din Antiohia, și anume pe Nestorie. Nestorie s-a născut în Germanicia în anul 148. Avea darul vorbirii, deși nu era capabil de funcții publice. Distins prin asprimea hainelor obișnuite, măreția mersului și a privirii sale, paloarea și uscăciunea feței sale, el forța pe oricine să presupună abstinența, evlavia, o viață conformă cu regulile creștinilor antici. Prin urmare, prin consimțământul general, a fost chemat la Constantinopol și ridicat la rangul de episcop. L-a adus cu el din Antiohia pe prefectul Anastasie, care fusese întotdeauna persoana sa cea mai apropiată și de încredere și cu care Nestorie se purta prietenos. Acest prefet, într-una din predicile sale către popor, a ajuns la o asemenea impietate încât a spus cu cea mai mare nerușinare: că Preasfânta Maria nu trebuie numită Maica Domnului (Εθεοτόκον , pentru că Dumnezeu nu se poate naște din om). Cuvintele sale nelegiuite au provocat tulburare și confuzie în rândul poporului. Nestorie, după ce a chemat poporul la biserică , l-a justificat elocvent pe prefectul său, în timp ce autorul unei astfel de tulburări a meritat o sentință teribilă de excomunicare din partea Bisericii și cea mai aspră pedeapsă. Susținând blasfemia cu blasfemia, a prezentat două persoane în ipostasul sau persoana lui Hristos Domnul și a afirmat că în el există două naturi, precum și doi fii și doi Hristoși: unul este Dumnezeu din Dumnezeu, celălalt este om din mamă; de aceea a numit-o pe Sfânta Fecioară nu Maica lui Dumnezeu, ci Maica lui Hristos.

De asemenea, unul dintre episcopi, Dorotei, a trădat credința din motive egoiste. În biserică, când Nestorie săvârșea sacramentul, s-a aruncat pe amvon și de acolo, contrar așteptărilor celor prezenți, a rostit un blestem asupra tuturor celor care foloseau cuvântul Maica Domnului.... Nestorie a aprobat acțiunea sa și l-a onorat pe omul nelegiuit să săvârșească sfintele mistere. Dar oamenii iritați au ridicat un strigăt și un zgomot continuu împotriva episcopului: murmurul a înecat cuvintele predicatorului; în mare alarmă, oamenii au început să alerge prin oraș; atât oamenii de rând, cât și senatorii și clerul au încetat să mai comunice cu omul nelegiuit și, în cele din urmă, cuvintele jalnice s-au răspândit prin sate că există un domn în oraș, dar niciun episcop. În astfel de împrejurări, Nestorie, tulburat atât de frică, cât și de mânie, îi supune pe cei pe care îi poate interoga de către judecători, îi alungă din biserici și din case pe acei clerici care au un mod de gândire corect, îi chinuie cu

foame, lanțuri și bătăi fizice. Între timp, discursurile lui Nestorie în copii s-au răspândit în tot Orientul și au răspândit duhoare și otravă. Împotriva lor, oamenii de rând ortodocși și rectorii bisericilor își ridică vocile cu indignare, iar printre ei în special Chiril, episcopul Alexandriei, un om care a strălucit mai presus de toți prin înțelepciune și sfințenie exemplară, pe care Dumnezeu, în cele mai dificile vremuri pentru Biserică, l-a numit apărător al credinței apostolice și cel mai puternic denunțător al opiniilor lui Nestorie. La început, i-a informat pe călugării egipteni în scrisoarea sa despre Nestorie și i-a expus, pe cât a fost necesar, învățătura sa impie și nebunească; apoi, când erezia nestoriană a început să se răspândească din ce în ce mai mult, a respins-o cu cele mai clare argumente în cele trei scrisori ale sale, către Teodosie și către reginele Pulcheria și Eudokia. Dar împăratul, gândindu-se altfel la lucrurile, la instigarea lui Nestorie, i-a scris o scrisoare lui Chiril în care l-a acuzat cu toată severitatea. Chiril a mai scris câteva scrisori pe aceeași temă către alte persoane; Când aceste scrisori au fost transmise lui Nestorie de către niște oameni pioși, acesta, foarte supărat, a început să umilească demnitatea omului sfânt, aducând împotriva lui cele mai crude acuzații și blasfemii. Dimpotrivă, Chiril, în numeroasele sale scrisori, a încercat să-l aducă la realitate, arătând cât de mult se îndepărtase de tradițiile apostolice. Nestorie a insistat și, mustrându-și îndemnătorul, l-a prezentat în scrisorile sale ca pe un om insolent și needucat. Nelimitându-se la granițele Imperiului Constantinopolului, acest om cel mai nelegiuit a îndrăznit să-i tulbure și pe romani. El a trimis predicile sale, pe care le-a ținut la Constantinopol, episcopului roman Celestin, trimițându-le împreună cu Antioh, unul dintre demnitari. Și Chiril i-a trimis lui Celestin, împreună cu Posidonius, un diacon al Bisericii Alexandrine, scrisorile sale către Nestorie și pe cele ale lui Nestorie către el. Celestin a convocat imediat un sinod format din mulți episcopi la Roma, a examinat cu atenție sensul învățăturii lui Nestorie și, prin verdictul întregului sinod consacrat, a condamnat erezia fatală. Apoi l-a informat pe Nestorie că va fi supus anatemei și privării de onoarea episcopală dacă nu va renunța solemn la erezia pe care o introdusese în termen de zece zile: i-a repus la demnitatea lor de odinioară pe cei pe care Nestorie îi îndepărtase din comuniunea cu Biserica sau din sacrament.În același timp, în scrisorile sale către episcopii de frunte ai Răsăritului, Celestin i-a îndemnat cu vehemență să apere credința ortodoxă împotriva nebuniei westoriene și, în special, l-a îndemnat pe Chiril, căruia i-a propus să-l judece pe Nestorie (dacă nu se pocăiește de vina sa într-un anumit timp) și să-l excludă din comunitatea credincioșilor, ca pe un om purtător al unei infecții distrugătoare de suflet. Celestin a scris despre acest lucru și locuitorilor Constantinopolului. Chiril, îndeplinindu-și datoria, a scris și mesaje despre adevărata învățătură a credinței și despre eroarea lui Nestorie și le-a trimis, împreună cu mesajul lui Celestin, lui Ioan al Antiohiei, lui Juvenal al Ierusalimului și lui Acachie al Bereeii. Acționând cu prudență, a convocat un conciliu la Alexandria și a trimis patru episcopi la Nestorie, pentru ca aceștia să poată discuta cu el, intrând personal în conversație cu el și să-i înmâneze o scrisoare specială de la conciliu, conținând doisprezece capitole, care au fost numite anateme, deoarece conțineau blesteme la adresa ereticilor. Însă Nestorie a arătat dispreț pentru toate acestea: nu le-a permis episcopilor să vină la el, în ciuda convingerilor lor; a răspuns blestemelor cu blesteme; pe călugării care s-au împotrivit modului său de gândire cu mai multă fermitate decât alții, i-a închis și i-a supus la torturi; iar pe toți ceilalți i-a tratat cu o cruzime extremă. Atunci Chiril a văzut că era necesar să se întrunească un conciliu ecumenic și, în scrisori, așa cum s-a spus, către principalele biserici orientale și către conducătorii lor, le-a cerut insistent ca acestea, după ce au intrat într-o conferință între ele, să examineze învățătura lui Nestorie și fie să-l readucă la o gândire corectă, fie, în

funcție de cursul evenimentelor, să-l izoleze de Biserică. Chiril le-a înțeles acest lucru tuturor episcopilor cărora le-a scris.
Întrucât multe lucruri necesare atât pentru deschiderea conciliului, cât și pentru asistența acestuia în atingerea scopului propus puteau fi realizate doar prin autoritatea împăratului, în astfel de circumstanțe era obișnuit să se apeleze la împărat cu o cerere de ajutor. Chiril l-a sfătuit pe Juvenal, episcopul Ierusalimului, să ceară cu stăruință împăratului să ofere ajutor și să folosească forța pentru a opri tulburările nestoriene care chinuiau Biserica . De asemenea, le-a scris locuitorilor Constantinopolului, care erau de aceeași părere cu el, că, dacă Nestorie nu accepta îndemnurile prietenoase, atunci problema trebuia trimisă judecății conciliului. Întregul ordin monastic din Constantinopol, îndemnat de cuvintele lui Chiril și insultat zilnic de Nestorie, i-a cerut cu stăruință lui Teodosie să-i cheme pe episcopi la un conciliu pentru a restabili unitatea și pacea bisericii, rupte de Nestorie. Împăratul Teodosie, înclinându-se spre cererile lor, în al treisprezecelea an al domniei sale, în a treisprezecea zi înainte de Calendele lui Decembrie (19 noiembrie), printr-o scrisoare către Chiril și alți episcopi de frunte, a numit un sinod ecumenic, care urma să se deschidă la Efes la sărbătoarea Rusaliilor din anul următor.
După sărbătoarea Paștelui, Nestorie s-a grăbit să meargă la Efes, însoțit de un număr mare de oameni. Când a sosit sărbătoarea Rusaliilor, a sosit acolo Chiril, care urma să fie președintele conciliului. În a patra zi după Rusalii, Juvenal, episcopul Ierusalimului, a sosit acolo cu episcopii palestinieni. Capreolus, episcopul Cartaginei, l-a trimis pe diaconul Vesula, care a informat conciliul că episcopilor africani nu le era permis să meargă la Efes din cauza constrângerii vandalilor, care asupreau toată Africa, că Augustin, episcopul Hipponei, murise înainte de a primi scrisoarea cu care împăratul îl chema la conciliu și, prin urmare, conciliul nu va aștepta niciunul dintre starețiii bisericilor africane. După aceasta, l-au așteptat doar pe Ioan al Antiohiei cu episcopii săi: timp de mai bine de două săptămâni de la ziua stabilită pentru conciliu, acesta nu s-a prezentat, motivul pentru care nu a fost distanța locului, ci teama - așa cum i-a scris Sinodul din Efes lui Celestine - de a aduce cu el moartea lui Nestorie. După ce a zăbovit atât de mult, Ioan, prin intermediul celor doi episcopi ai săi, Anaea și Hierapolis, i-a informat pe părinții efeseni că nu ar trebui să-l mai aștepte și să nu amâne ședințele sinodului.
Această întârziere a fost foarte grea pentru episcopi; erau peste două sute dintre ei în Efes: unii dintre ei sufereau din cauza lipsei de sprijin, alții din cauza unor boli grave; alții spuneau că o întârziere suplimentară ar atrage după sine o lipsă de respect jignitoare din partea poporului față de conciliu. Prin urmare, prin consimțământul comun, s-a hotărât deschiderea conciliului în biserica Preasfintei Fecioare Maria, în a zecea zi înainte de calendele din iulie (22 iunie). În acest moment, doi demnitari, Irineu și Candidian, sosiseră la Efes; nu li s-a permis să ia decizii în chestiuni de credință: Irineu a venit după Nestorie din prietenie față de el, fără nicio autoritate; Candidian cu instrucțiuni de la Teodosie, ca în locul împăratului să-și asume grija de a păzi conciliul și de a-i promova succesul. Episcopii în adunare generală, după ce au citit scrisoarea împăratului, prin care acesta i-a chemat la sinod, înainte de începerea examinării problemei disputate, l-au chemat pe Nestorie la sinod, pentru ca acesta să asculte la sinod doctrina sa sacrilegică, de care era acuzat, și să o renunțe. El nu a acceptat invitația și, nesocotind porunca sinodului, a cerut ca examinarea cazului să fie amânată până la sosirea episcopului Ioan. În a doua și a treia zi, au fost trimiși episcopi la el pentru ca, în numele sinodului, să-l convingă să asculte: au așteptat o zi întreagă la ușile casei sale, dar nu au primit decât reproșuri; au fost primiți cu insolență de tovarășii lui Nestorie, care i-au înconjurat casa și i-au alungat.

După ce au încercat în zadar toate mijloacele prin care era posibil să vindece mintea bolnavă a lui Nestorie, părinții au început o examinare conciliară a problemei. În acest scop, Crezul de la Niceea , scrisorile lui Chiril către Nestorie și ale lui Nestorie către Chiril, precum și discursurile, scrisorile și scrierile minore ale lui Nestorie au fost citite solemn; s-a constatat că toate erau în dezacord cu Mărturisirea de la Niceea și cu învățătura sfinților părinți, multe dintre scrierile cărora au fost apoi propuse la conciliu. În cele din urmă, au fost prezentați câțiva bărbați respectați care au mărturisit blasfemiile lui Nestorie împotriva lui Hristos și a Fecioarei Maria. După ce au examinat toate acestea cu atenție și grijă, conciliul l-a deposedat pe Nestorie de episcopat și l-a excomunicat din preoție, confirmând verdictul cu semnăturile tuturor episcopilor. Vestea acestei sentințe a fost imediat dusă solemn prin mesageri în tot orașul, și nu numai în cuvinte, ci și prin notificări scrise. Poporul, care de la răsăritul soarelui până seara așteptase cu nerăbdare sentința sinodului, și-a exprimat recunoștința față de episcopi într-un mod neobișnuit: i-au însoțit în casele lor cu lămpi aprinse, au ars tămâie în timp ce treceau; cu strigăte și aplauze au aprobat solemn condamnarea omului nelegiuit. Un raport scris despre cele făcute a fost trimis imediat împăratului. Mesajul sinodului către el, deși contele Candidian, pentru a-l mulțumi pe Nestorie, a încercat să-l intercepteze atât pe uscat, cât și pe mare, a fost transmis împăratului. Informat despre aceasta de glasul lui Dumnezeu, fericitul Dalmat, minunat în viața sa sfântă, a părăsit mănăstirea în care se ascunsese timp de patruzeci și opt de ani, rupând orice comunicare cu oamenii și, însoțit de o mulțime de arhimandriți și călugări, cântând psalmi, s-a dus în grabă la palatul împăratului pentru a afla de la el ce hotărâse Sfântul Sinod. Și pustnicii s-au adunat cu lămpi și cântece sacre; numărul oamenilor era mare. În auzul tuturor, în templul Sfântului Mokie, s-a citit scrisoarea părinților efeseni: toți s-au bucurat; Strigătul poporului s-a auzit: Anatema lui Nestorie!

Ambasadorii Papei de la Roma, care au sosit la Efes după ce fusese luată decizia Sinodului, și-au confirmat consimțământul pentru condamnarea lui Nestorie cu propriile semnături. Însă Ioan al Antiohiei, care a sosit la Efes cu episcopii săi după condamnarea lui Nestorie și înainte de sosirea ambasadorilor romani, a fost dus de sugestiile viclene ale contelui Candidianus și a declarat deschis că Sinodul a acționat pe nedrept condamnându-l pe Nestorie în absența sa și fără a intra în comunicare cu el și confirmând anatemele lui Chiril. Prin urmare, Ioan a decis să se separe de Sinod și, acționând de comun acord cu Nestorie, a format o adunare specială mică de episcopi, căreia i-a dat numele de conciliu ecumenic. Acesta era format din aproximativ treizeci de episcopi sau, mai exact, o colecție a celor mai nesemnificative, neînsemnate persoane: unii dintre ei erau exilați și rătăceau din loc în loc; alții, din motive grave, au fost deposedați de episcopatele lor de către mitropoliții lor; unii dintre ei au fost alungați din locurile lor în Tesalia din cauza învățăturii lor eretice; alții au susținut în cele din urmă erorile pelagienilor. Bazându-se pe această mulțime, Ioan a respins mai întâi, pe baza scrierilor lui Teodoret din Cirus,, cele douăsprezece anateme ale lui Chiril; apoi le-a luat onoarea și numele de episcopi lui Chiril și Memnon, episcop de Efes, pe care toată lumea i-a onorat profund atât datorită vârstei lor, cât și pentru viața lor ireproșabilă, acuzându-i că susțin opiniile lui Apollinaris; pe ceilalți episcopi care alcătuiau conciliul, i-a lipsit de comuniunea cu Biserica fără motiv și i-a scris imediat împăratului că rangul episcopal fusese îndepărtat de la Chiril și Memnon printr-un verdict general al judecătorilor pe motive legale. Mișcați de un astfel de act nedemn, părinții conciliului de la Efes, după ce au primit petiții de la Chiril și Memnon în care cereau protecție pentru ei înșiși, au trimis trei episcopi la Ioan cu îndemnul de a veni la conciliu și de a da socoteală despre ceea ce îi acuzase pe nedrept pe Chiril,

Memnon și pe ceilalți episcopi. Ioan a fost la început nedumerit, pocăit, speriat; dar încrezându-se mai mult în puterea soldaților care îl înconjurau decât în dreptatea cauzei sale, a refuzat să meargă unde a fost chemat. În aceste circumstanțe, Sfântul Sinod l-a condamnat pe el și pe acoliții săi la excomunicare și i-a deposedat de episcopat; a declarat că Chiril, Memnon și ceilalți episcopi au fost condamnați cu încălcarea atât a ordinii legale, cât și a justiției și l-a informat pe Papa Celestin despre toate acestea prin scrisoare. Dar Teodosie, înșelat de scrisoarea lui Ioan și a celorlalți episcopi răsăriteni, a crezut că Nestorie, Chiril și Memnon au fost condamnați în mod legal și l-a trimis pe contele Ioan la Sinod, care, la sosirea acolo, a ordonat să fie puși sub pază. În ce durere i-a cufundat nenorocirea lui Chiril și Memnon atât pe Sfântul Sinod, cât și pe clerul Constantinopolului! Sinodul a trimis imediat opt episcopi la Constantinopol, pentru ca aceștia să prezinte întreaga chestiune Împăratului în ordine. Auzind cuvintele lor despre acțiunile sinodului, i-a primit cu respect, a ordonat ca Chiril și Memnon să fie eliberați din arest, a ordonat ca Nestorie să fie exilat și a ordonat episcopilor care se aflau atunci la Constantinopol să aleagă un alt ierarh în locul său pe tronul Constantinopolului. Au intrat într-o consultație între ei cu privire la această chestiune dificilă și în cele din urmă l-au numit episcop pe Maximian, cunoscut de toți pentru viața sa pioasă. Celestin, primind vestea alegerii lui Maximian de la conciliu și de la Teodosie prin intermediul unor ambasadori și a unei scrisori, a aprobat-o cu deplină bucurie.

Însă, întrucât Ioan nu înceta în sufletul său răutatea pe care o arătase la Efes împotriva lui Chiril, Bisericile din Antiohia și Alexandria, precum și starețiile lor, erau în puternică dezacord între ele, spre marea durere a celor pioși și spre satisfacția nestorienienilor. Aceasta a continuat aproape trei ani după încheierea conciliului, iar fluxul acestui rău nu s-ar fi potolit mult timp, dacă împăratul nu l-ar fi oprit, arătând o deosebită vigilență și un zel viu pentru păstrarea ortodoxiei. El, prin tribunul și notarul Aristolau, cu un sentiment de profundă evlavie, i-a sfătuit și cu severitatea autorității imperiale i-a poruncit lui Ioan, lăsând deoparte vrăjmășia sa, să se împace cu Chiril și să confirme decretele conciliului din Efes cu semnătura sa și cu semnăturile episcopilor patriarhiei sale. În acest scop, Ioan l-a trimis la Alexandria pe Paul, episcopul Emesei, care, venind la Chiril, a analizat cu atenție cazul disputat al lui Nestorie și, când a văzut că a fost făcut corect și în ordine, în numele lui Ioan și al Bisericii Antiohiei, a condamnat erezia lui Nestorie și a aprobat depunerea sa; a confirmat alegerea lui Maximian și a restabilit comuniunea și pacea între cele două Biserici și faimoșii lor primați. Împăratul pios nu s-a limitat doar la această chestiune: pentru a stârni un dezgust și mai mare față de această erezie blasfemică, a condamnat chiar numele lui Nestorie; prin edictul său a poruncit ca adepții săi să fie numiți nu nestorieni, ci simonieni. Sub pedeapsa confiscării proprietății, a interzis citirea, păstrarea sau copierea scrierilor lui Nestorie. A numit Oazus, care se mai numește și Ibis, un oraș din deșerturile libiene, ca loc de închisoare pentru el. După ce acest oraș a fost pustiit de un popor nomad care îl atacase, Nestorie, eliberat de barbari, s-a dus în Tebaidă, în orașul Pan; și de acolo i s-a ordonat să se mute în Elefantina, care se afla dincolo de regiunea tebană. Nestorie, mutat dintr-un loc în altul, nu s-a îmbunătățit în mijlocul suferințelor exilului: oriunde venea, nu înceta să rostească blasfemii împotriva Domnului Hristos și a Fecioarei Maria. Dar, ca un semn evident al pedepsei lui Dumnezeu asupra acestui om nelegiuit, viermii i-au umplut gura și i-au mâncat limba blasfemătoare până în ultima zi a vieții sale, în care a trecut prin cele mai cumplite suferințe. După unii, a murit, ucis căzând la pământ; alții au spus că a fost înghițit de pământ; există o tradiție că a murit pierzându-și mințile.

Sinodul de la Efes este, fără îndoială și pe bună dreptate, numărat printre sinoadele ecumenice, deoarece a fost deschis și ulterior confirmat în mod legitim; a fost format din episcopi adunați din toate locurile Bisericii Ortodoxe universale și a examinat și confirmat una dintre cele mai mari dogme ale credinței universale. Sinoadele ecumenice ulterioare, în actele lor, au confirmat cu o reverență clară Sinodul de la Efes.

Discurs al lui Proclu, episcopul Cizicului, rostit în prezența lui Nestorie în marea biserică din Constantinopol, despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, despre faptul că Sfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu și că Cel născut din ea nu este numai Dumnezeu și nici numai om, ci Emanuel, care este atât Dumnezeu, cât și om, în mod inseparabil și neschimbat.

Adunarea noastră de față în cinstea Preasfintei Fecioare mă cheamă, fraților, să spun un cuvânt de laudă. Solemnitatea de față este unită cu folos pentru cei care au venit aici, mai ales pentru că este celebrată în cinstea Preacuratei Fecioare; este o laudă a femeilor, o slavă a sexului lor, care îi este dată de cea care este în același timp mamă și fecioară. O adunare dorită și minunată! Iată, atât pământul, cât și marea aduc oamenii să o slăvească pe Fecioară, unul deschizându-și spatele cu pace pentru corăbii, celălalt deschizând nestingherit calea celor ce călătoresc. Triumfează, fire, căci cinste se dă femeii; bucură-te, neam omenesc, căci fecioara a fost slăvită. Căci unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit mai mult (Romani 5, 20). Am fost adunați aici de sfânta și Născătoarea lui Dumnezeu Fecioară Maria, comoara curată a fecioriei, raiul minții celui de-al doilea Adam, locul unde s-a săvârșit unirea firilor, unde s-a așezat soborul împăcării mântuitoare; camera în care Cuvântul s-a logodit cu trupul; Rugul însuflețit pe care focul nașterii divine nu l-a pârjolit; norul ușor care a purtat cu trupul pe cel care ședea pe heruvimi; lâna cea mai curată, udată de ploaia cerească, din care păstorul a făcut haine pentru oi; slujitorul și mama, fecioara și cerul; podul peste care Dumnezeu S-a pogorât la oameni; războiul minunat al dispensației divine, pe care s-a țesut în mod inexprimabil tunica unirii, al cărui țesător a fost Duhul Sfânt, artistul - puterea care a umbrit de sus, pentru care valul a fost străvechea cingătoare de piele a lui Adam; temelia a fost carnea curată a fecioarei, suveica - harul nemăsurat al celei care o purta; cuvânt artist, intrat prin auz. Care a văzut, care a auzit, că Dumnezeul cel nemărginit locuia în pântece, pe care cerurile nu-L cuprind, pe care pântecele unei fecioare nu-L mărginiește.

Cel ce s-a născut din femeie nu este numai Dumnezeu și nu numai om: acest cel ce s-a născut a făcut femeia, ușa străveche a păcatului, ușa mântuirii; unde șarpele și-a vărsat otrava, găsind neascultarea, acolo Cuvântul și-a ridicat un templu însuflețit, intrând acolo prin ascultare; unde s-a ridicat primul păcătos Cain, acolo s-a născut Mântuitorul fără sământă al neamului omenesc, Hristos. Iubitorul de oameni nu a disprețuit să se nască din femeie, pentru că această lucrare a Lui a dat viață. El nu a fost supus necurăției, intrând în pântecele pe care El Însuși l-a făcut liber de orice rău. Dacă această mamă nu ar fi rămas fecioară, atunci cel născut din ea ar fi fost un om simplu, iar nașterea nu ar fi fost miraculoasă. Dar din moment ce a rămas fecioară chiar și după naștere, atunci cine este cel născut dacă nu Dumnezeu? Taina este inexplicabilă, pentru că El s-a născut într-un mod inexplicabil, El, care a trecut nestingherit prin uși când erau închise, în care Toma, mărturisind unirea a două firi, a exclamat: Domnul meu și Dumnezeul meu! (Ioan 20:28)

Nu considera această naștere, omule, o umilitoare, când pentru noi a devenit izvorul mântuirii. Dacă nu s-ar fi născut din femeie, nu ar fi murit; dacă nu ar fi murit, nu l-ar fi nimicit prin moartea Sa pe Cel ce avea puterea morții, adică pe diavolul (Evrei 2:14). Nu este nimic necinstit pentru un arhitect să locuiască în casa pe care a zidit-o; lutul

nu slujește la umilirea olarului când face din el un vas nou. Așadar, Sfânta Divinitate nu este pângărită prin nașterea din pântecele unei fecioare; Dumnezeu Însuși a făcut-o și, de aceea, trecând prin ea, nu S-a expus necurăției sau umilinței. O, pântece binecuvântat! în tine este scrisă charta eliberării universale. O, pântece minunat! în tine este făurită o armă împotriva morții. Câmp binecuvântat! în tine a crescut fără sămânță săditorul creației. O, templu maiestuos! În tine, Cel Sfânt, S-a arătat Dumnezeu, Care, fără să-Și schimbe firea, din milă pentru noi, S-a îmbrăcat în umanitate și S-a făcut preot , după rânduiala lui Melhisedec (Psalmul 109:4). Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14), deși iudeii nu cred pe Domnul care a spus aceasta. Dumnezeu a luat chip de om, deși grecii râd de această minune. De aceea, Apostolul Pavel spune că Hristos este o piatră de poticnire pentru iudei, iar nebunie pentru greci (1 Corinteni 1:23): ei nu cunoșteau puterea tainei, pentru că este de neînțeles pentru minte. Căci dacă ar fi știut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei (2:8). Dacă Cuvântul n-ar fi intrat în pântece, trupul n-ar fi șezut împreună cu El pe tronul divin. Dacă ar fi fost ofensator pentru Dumnezeu să intre în pântecele pe care l-a creat, atunci și îngerii s-ar fi ofensat slujind omului.

Cel ce prin firea Sa nu este supus suferinței, în milă față de noi S-a supus multor suferințe. Noi credem că Hristos nu a devenit Dumnezeu printr-o urcuș treptat la firea divină, ci, fiind Dumnezeu, prin mila Sa a devenit om. Nu spunem: omul a devenit Dumnezeu; ci mărturisim că Dumnezeu S-a întrupat. El a ales-o pe roaba Sa să-I fie mamă, El care prin ființa Sa nu are mamă și care, apărând pe pământ conform dispensației divine, nu are tată aici. Cum este unul și același fără tată și fără mamă, după cuvântul Apostolului? (Evrei 7:3). Dacă este numai om, atunci nu ar putea fi fără mamă: și într-adevăr, are o mamă. Dacă este numai Dumnezeu, atunci nu este fără tată: într-adevăr, are un Tată. Nu are mamă ca Dumnezeu creator și nu are tată ca om.

Convinge-te de aceasta chiar prin numele arhanghelului care i-a adus vestea bună Mariei. Numele lui era Gabriel. Ce înseamnă acest nume? Ascultă și învață. Înseamnă Dumnezeu și om. Întrucât Cel despre care a predicat era Dumnezeu și om, numele lui a prefigurat această minune, pentru ca lucrarea dispensației divine să fie acceptată prin credință. Învață motivul venirii Dumnezeului întrupat în lume și slăvește puterea Lui. Rasa umană intrase în datorii mari prin păcatele sale și nu a găsit nicio modalitate de a le plăti. Toți oamenii din Adam și-au dat un scris în păcat, iar diavolul ne-a făcut sclavii lui; folosind trupul nostru slab drept scris, ne-a amintit că ne-am vândut lui și, stând în fața noastră, el, vicleanul inventator de patimi, ne-a arătat acea datorie a noastră și ne-a cerut plata ei. Drept urmare, trebuia să se întâmple unul din două lucruri: fie vom fi cu toții supuși morții, la care eram condamnați, pentru că toți păcătuiserăm; fie pentru răscumpărarea noastră trebuia să se dea un astfel de preț încât întreaga cerere să fie plătită integral. Niciun om nu putea să-l plătească, pentru că el însuși îi era dator prin păcat; niciun înger nu putea răscumpăra rasa umană, pentru că nu a găsit un preț atât de mare. Rămânea necesar ca Dumnezeu, care este nevinovat de păcat, să moară pentru cei care au păcătuit. Acesta este singurul mijloc pentru distrugerea răului.

Ce s-a întâmplat de fapt? Cel care a adus întreaga lume la ființă din nimic, Cel care nu este deloc împiedicat în distribuirea darurilor, a descoperit cea mai sigură cale de a aduce viață celor condamnați și de a distruge moartea în modul cel mai potrivit pentru Sine: El devine om, născându-se din Fecioară, într-un mod cunoscut numai de El; căci mintea nu-și poate explica sieși această minune. El moare prin ceea ce se naște în El și împlinește răscumpărarea prin puterea a ceea ce rămâne pururea în El. Apostolul Pavel vorbește despre aceasta: În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, și iertarea

păcatelor (Efeseni 1:7). Ce eveniment măreț! El a adus nemurirea altora, pentru că El Însuși a fost nemuritor. În dispensația lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, nu a fost, nu este și nu va fi nimeni ca El, născut din Fecioară, Dumnezeu și om. Pentru răscumpărarea celor condamnați, El are în Sine o valoare nu numai proporțională cu întreaga lor mulțime, ci și depășește orice cantitate. În raport cu Tatăl, ca Fiu, El păstrează neschimbarea firii; Ca Creator, El nu duce lipsă de omnipotență; ca Milostiv, El a arătat o iubire nemărginită față de oameni; ca Mare Preot, El are ca mijlocire pentru alții tot ceea ce confirmă credința în El. Nimeni nu va găsi vreodată în nimeni altcineva un egal sau măcar o potrivire apropiată pentru toate acestea. Gândiți-vă cât de mare este iubirea Lui față de omenire: supunându-se de bunăvoie condamnării, El a distrus moartea, care domnea peste cei care L-au răstignit; și a transformat nelegiuirea ucigașilor Săi în mântuire pentru ei înșiși, care au acționat cu nelegiuire.

Astfel, era imposibil ca un om simplu să mântuiască oameni, pentru că fiecare om avea nevoie de un mântuitor: căci toți , spune Sfântul Pavel, au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Întrucât păcatul l-a supus pe păcătos puterii diavolului, iar diavolul l-a supus morții, starea noastră a devenit extrem de dezastruoasă; nu exista nicio modalitate de a scăpa de moarte. Medici, adică proroci, au fost trimiși, dar ei nu puteau decât să arate mai clar neputințele. Ce au făcut ei? Când au văzut că boala întrecea priceperea omenească, au chemat un doctor din ceruri; unul a zis: Doamne, plecă cerurile și coboară-te (Psalmul 143:5); altul a strigat: Vindecă-mă, Doamne, și voi fi vindecat (Ieremia 17:14); înalță-ți puterea și vino să ne mântuiești (Psalmul 79:3). Altul: Cum va locui cu adevărat Dumnezeu cu oamenii pe pământ ? (3 Dar. 8:27) Doamne, să vină repede îndurarea Ta înaintea noastră, căci am ajuns foarte săraci. (Psalmul 79:8) Alții ziceau: Vai de mine, căci cel evlavios a pierit de pe pământ și nu este nimeni care să-i îndrepte printre oameni. (Mica 7:2) Dumnezeule, ia aminte la ajutorul meu, Doamne, grăbește-te să mă ajuți . (Psalmul 69:1) Dacă zăbovește, ai răbdare cu el, căci cine iese va veni și nu va zăbovi. (Hab. 2:3) Rătăcesc ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău care se încrede în Tine. (Psalmul 119:156) Dumnezeu va veni deschis, Dumnezeul nostru și nu va tace . (Psalmul 50:3) De aceea, Cel ce este prin fire Rege, nu a disprețuit firea umană, înrobită de puterea crudă a diavolului; Dumnezeul cel milostiv nu a îngăduit ca ea să fie mereu sub puterea diavolului: Cel Veșnic a venit și Și-a dat sângele ca plată; „Pentru răscumpărarea neamului omenesc de moarte, El și-a dat trupul, pe care L-a primit de la Fecioară, a eliberat lumea de blestemul legii, distrugând moartea prin moartea Sa. Hristos ne-a răscumpărat de blestemul legii” , exclamă Sfântul Pavel.

Să știi deci, iudeule, că Mântuitorul nostru nu este un simplu om, căci tot neamul omenesc este înrobit păcatului; dar nici El nu este singurul Dumnezeu, neimplicat în firea omenească, așa cum vrei tu, maniheeanule, să-L socotești: El a avut un trup, căci dacă nu S-ar fi îmbrăcat în mine, nu m-ar fi mântuit. Ci intrând în pântecele Fecioarei, S-a îmbrăcat în mine, cel condamnat, și în el – în acel pântece – a săvârșit un schimb minunat: A dat Duhul și a luat un trup, unul și același cu Fecioara și (născut) din Fecioară. Unul (Duhul) a umbrit-o; celălalt s-a întrupat din ea. Dacă Hristos ar fi cineva special, iar Dumnezeu Cuvântul special, atunci nu ar mai fi Treime, ci cvaternitate. Nu rupeți haina dispensației mântuirii, țesută de sus; nu primiți învățătura lui Arie: el, cel nelegiuit, taie ființa; nu despărțiți unirea celor două firi, ca să nu vă despărțiți de Dumnezeu. Spune-mi: cine ni s-a arătat, șezând în întuneric și în umbra morții (Luca 1:79)? Un om? Dar cum ar putea El, care El însuși trăia în întuneric, precum spune Sfântul Pavel, să ne izbăvească de puterea întunericului (Coloseni 1:13)? Întrucât Scriptura spune despre noi: căci altădată erați întuneric (Efeseni 5:8).

Cine este deci Cel ce ni s-a arătat? Prorocul David vă arată prin aceste cuvinte: Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului (Psalmul 118:26). Dar spune-ne mai lămurit, proorocule, strigă mai tare, nu-ți slăbi glasul, cuvântul tău să sune ca o trâmbiță (Isaia 58:1), spune-ne cine este El? Domnul Dumnezeul oștirilor , zice prorocul; Dumnezeu este Domnul și ni s-a arătat (Psalmul 117:27). Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14): două firi s-au unit, iar unirea a rămas neamestecată.
El a venit să mântuiască, dar a trebuit să și sufere. Cum ar putea fi amândouă în același timp? Un simplu om nu putea mântui; iar Dumnezeu, în firea Sa singură, nu putea suferi. Cum s-au împlinit atunci amândouă? Așa că El, Emanuel, rămânând Dumnezeu, a devenit și om, și ceea ce era, a fost mântuit; și ceea ce a devenit, a suferit. De aceea, când Biserica a văzut că adunarea iudaică L-a încoronat cu spini, deplângând zarva adunării, a spus: Fiice ale Sionului, ieșiți și vedeți cununa cu care L-a încoronat mama Lui (Cântarea Cântărilor 3:11). El a purtat cununa de spini și a distrus condamnarea de a suferi din cauza spinilor. El a fost unul și același atât în sânul Tatălui, cât și în pântecele Fecioarei; unul și același în brațele mamei și pe aripile vânturilor (Psalmul 103:3); El, căruia îngerii i se închinau, stătea la masă cu vameșii. Serafimii nu îndrăzneau să se uite la El și, în același timp, Pilat L-a cercetat. El este același pe care sclavul l-a pălmuit și înaintea căruia toată creația tremura. El a fost pironit pe cruce și a șezut pe tronul slavei; a fost pus în mormânt și a întins cerurile ca o piele (Ps. 103:2); a fost numărat printre morți și a desființat iadul; aici, pe pământ, L-au defăimat ca pe un înșelător, acolo, în cer, I-au dat slavă ca pe Cel Preasfânt. Ce taină de neînțeles! Văd minuni și mărturisesc că El este Dumnezeu; văd suferințe și nu pot nega că El este om. Emanuel a deschis ușile firii, ca un om, și a păstrat nevătămat cheile fecioriei, ca Dumnezeu; a ieșit din pântece așa cum a intrat prin ureche; în mod egal și S-a născut și zămislit: a intrat nepăsător, fără stricăciune a ieșit, așa cum spune prorocul Ezechiel despre aceasta: întoarce-mă spre calea sfintelor porți, din afară, privind spre răsărit: și aceasta, era închisă. Și mi-a zis Domnul : Fiul omului, poarta aceasta va fi închisă și nu se va deschide și nimeni nu va trece prin ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel , El singur, va intra și va ieși, și vor fi închise (Ezechiel 44, 1, 2). Iată o indicație clară a Sfintei Fecioare și Născătoare de Dumnezeu Maria. Să înceteze orice contradicție și Sfânta Scriptură să ne lumineze înțelegerea, ca să putem primi Împărăția cerurilor în vecii vecilor. Amin.
II. Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Nestorie, când a aflat de modul său de gândire greșit.
Preacuvântatului și iubitorului de Dumnezeu Episcop Nestorie, împreună-slujitorul nostru, Episcopul Chiril (îi urează) tot binele în Domnul.
Anumiți oameni venerabili și de încredere au sosit în Alexandria. Mi-au spus că evlavia voastră era foarte indignată și folosea toate mijloacele pentru a mă supăra. Când am vrut să aflu motivul unei astfel de supărări a evlaviei voastre, mi-au spus că unii dintre alexandrini răspândiseră printre oameni o epistolă scrisă de mine către sfinții monahi și că aceasta devenise pricină de ură și răutate. Sunt surprins că evlavia voastră nu a examinat această chestiune cu cea mai mare atenție. Confuzia în credință nu a apărut din epistola care a fost scrisă de mine anterior, ci din anumite învățături rostite de evlavia voastră sau de altcineva. Dimpotrivă, când au început să circule scrieri sau explicații care conțineau învățături perverse, ne-am îngrijit să corectăm această învățătură. Pentru că unii au ajuns la punctul în care nu vor să-L mărturisească pe Hristos ca Dumnezeu, ci să-L mărturisească ca organ sau instrument al lui Dumnezeu și om purtător de Dumnezeu, și ceva chiar mai absurd decât acesta. Suntem întristați de cuvintele rostite de evlavia voastră sau de oricine altcineva; căci nu cred cu adevărat aceste scrieri fără valoare care s-au răspândit printre oameni. Cum

am putea tăcea într-un moment în care credința este pervertită, când se produc atâtea schimbări în ea? Sau nu ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos? Putem cu adevărat să ne îndreptățim într-o tăcere nepotrivită, noi, cei care suntem numiți să spunem ceea ce este drept? Ce ar trebui atunci să fac acum? Trebuie să intru în comunicare cu evlavia voastră în această privință, după ce cel mai reverend și iubitor de Dumnezeu episcop al Romei, Celestine, și episcopii iubitori de Dumnezeu care sunt cu el, au întrebat despre scrierile care au venit acolo de nu se știe de unde, fie de la evlavia voastră, fie de la altul. Ei scriu despre ele, considerându-le un mare scandal. Cum putem să-i liniștim pe cei care, venind aici din toate bisericile răsăritene, murmură despre aceste scrieri? Crede evlavia voastră că confuzia care a apărut în biserici din cauza acestor învățături neobișnuite este de mică importanță? Suntem cu toții acum într-o luptă și în trudă pentru a-i întoarce la adevăr pe cei care, nu știu cum, au fost înșelați de gânduri străine de adevăr. Cât de repede a dat naștere evlaviei voastre acestui murmur general; este drept să dai vina pe altul pentru asta? De ce mă urăște evlavia voastră? De ce mă hulește pe nedrept, când cât de bine ar fi să-ți corectezi cuvintele, pentru a opri scandalul în Biserica universală? Chiar dacă cuvântul a curs de pe buze și, să presupunem, s-a răspândit deja printre oameni, acest lucru poate fi totuși ajutat prin revizuirea cuvintelor tale. Fii convins că cel mai bun lucru în acest caz va fi să le spui un cuvânt celor care sunt scandalizați și să o numești pe Sfânta Fecioară Maica Domnului, astfel încât noi, după ce i-am mângâiat pe logodnici și având mintea dreaptă, ca toți ceilalți, să putem îndeplini slujba publică în pace și unanimitate. Să nu se îndoiască evlavia ta că suntem gata să îndurăm totul pentru credința în Hristos, să trecem prin lanțuri și chiar moarte. Voi spune adevărul că chiar în timpul vieții fericitei amintiri a lui Atticus am scris o carte mică despre Sfânta și consubstanțială Treime: în ea există și un cuvânt despre întruparea Unul-Născut.Scrierea mea de față este în acord cu ei. Am citit-o episcopilor, clerului și celor din popor care iubesc lecturile. Dar până acum nu am dat-o nimănui. Probabil că, odată cu publicarea acestui cuvânt, mă vor acuza din nou; pentru că această lucrare a fost compusă de mine înainte ca evlavia ta să fie aleasă pentru arhiepiscopat.

III. Epistola lui Nestorie către Chiril al Alexandriei, trimisă împreună cu preotul și călugărul Lampon.

Preaiubitului și sfântului meu tovarăș de slujire, Chiril, Nestorie, în Domnul, îi urează tot binele.

Nu există virtute mai puternică decât blândețea creștină. Ea ne-a obligat în acest moment să trimitem această scrisoare prin intermediul preacuviinciosului preot Lampon, după ce ne-a vorbit multe despre evlavia voastră și a auzit multe despre ea de la alții. A fost atât de insistent încât ne-a cerut această scrisoare: ne-am supus puterii acestui om. Mărturisesc că am o profundă reverență pentru blândețea deplină a fiecărui creștin, crezând că Dumnezeu rămâne întotdeauna cu ea. Din partea noastră, în ciuda faptului că, ca să spunem mai blând, s-au făcut multe din dragoste frățească datorită evlaviei voastre, a fost necesar să scriem o scrisoare de salut în spiritul răbdării și al dragostei. Experiența va arăta ce roade vor aduce pentru noi stăruința preacuviinciosului preot Lampon. Salutăm toată frăția care este cu voi - eu și toți cei care sunt cu mine.

IV. Preacuvântatului și iubitorului de Dumnezeu slujitor împreună-slujitor Nestorie, Chiril (îi urează) în Domnul tot binele.

Aud că unii vor să slăbească părerea voastră despre mine în evlavia voastră și fac adesea acest lucru, căutând pentru aceasta momentul în care demnitarii țin adunări și uneori pentru că speră să vă placă urechii. Rostesc astfel de cuvinte jignitoare, nu pentru că sunt ofensați de mine, ci pentru că i-am mustrat spre propriul lor folos: unul

pentru că a asuprit pe cei șchiopi și pe săraci, altul pentru că a scos o sabie asupra mamei sale și al treilea pentru că a furat bani de la altul prin intermediul slujnicei sale și a fost mereu chinuit de o suspiciune pe care nimeni nu și-ar dori-o celui mai rău dușman. Dar despre astfel de oameni nu voi spune multe, ca nu cumva cuvintele mele să depășească limita indicată de Domnul și de învățător, precum și de părinți. Nimeni nu poate scăpa de insolența ignorantă a oamenilor răi, indiferent de modul de viață pe care îl alege. Cei ale căror guri sunt pline de blesteme și amărăciune (Ps. 35:4, 13:4), vor da un răspuns Judecătorului tuturor. Dar mă voi întoarce din nou la ceea ce mi se potrivește cel mai mult: și acum vă reamintesc, ca un frate în Domnul, ca în cuvintele voastre instructive să oferiți oamenilor învățătura credinței cu toată atenția și să țineți minte că a ispiti chiar și pe unul dintre cei mai mici dintre cei ce cred în Hristos merită mânia nemiloasă a lui Dumnezeu. Și dacă acum sunt atâția care sunt confuzi, atunci cum să nu ne folosim toate eforturile nu numai pentru a îndeplini datoria de a opri cu înțelepciune ispita, ci și pentru a oferi cuvântul sănătos al credinței celor ce caută adevărul? Pentru aceasta, fapta noastră cea mai corectă va fi dacă, întorcându-ne la cuvintele sfinților părinți, vom încerca să le acceptăm ca ghid principal și, testându - ne pe noi înșine după cuvântul Scripturii , dacă suntem în credință , vom, pe cât posibil, alinia mai exact propria noastră rațiune cu gândurile lor adevărate și fără prihană.

Astfel, sfântul și marele sinod a spus că singurul Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, născut din ființa Sa, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, prin care Tatăl a creat toate lucrurile, a coborât din cer, s-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit, a înviat a treia zi și s-a înălțat la cer. Și noi trebuie să urmăm aceste cuvinte și dogme, pătrunzând în gând sensul cuvintelor: Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat și s-a făcut om . Nu spunem că firea Cuvântului, schimbându-se, s-a făcut trup, nici că s-a transformat într-un om întreg, alcătuit din suflet și trup; ci spunem că Cuvântul, unindu-se cu Sine, în unitatea persoanei, un trup însuflețit de un suflet rațional, într-un mod inefabil și de neînțeles pentru mintea noastră, s-a făcut om, s-a făcut fiu al omului, nu numai prin voință și bună plăcere, nu numai prin asumarea unei persoane; ci spunem că firile, cu adevărat unite între ele, deși diferite, totuși în unirea acestor două firi este un singur Hristos și Fiul. Nu vrem să spunem aceasta în sensul că în această unire diferența de fire a fost distrusă, ci că divinitatea și umanitatea, într-o unire inefabilă și inexplicabilă, au rămas perfecte, descoperindu-ne un singur Domn, Iisus Hristos, și Fiul. Astfel, spunem că Cel ce există și a fost născut din Tatăl mai înainte de veci, s-a născut și din femeie după trup, nu ca și cum natura Sa divină a primit începutul ființei în sfânta Fecioară și nu ca și cum, după ce s-a născut din Tatăl, ar fi avut nevoie să se nască din ea. Căci ar fi o prostie și o frivolitate să spunem că Cel ce mai înainte de toate vecile rămâne mereu cu Tatăl mai trebuie să se nască pentru a-Și începe ființa. Întrucât s-a născut din femeie pentru noi și pentru mântuirea noastră, unind cu Sine, în ipostasul Său, natura umană, de aceea se spune că s-a născut după trup. Nu este vorba că un simplu om s-a născut mai întâi din sfânta Fecioară și apoi Cuvântul s-a pogorât peste El; Ci El, unindu-se cu trupul în chiar pântece, S-a născut după trup, însușindu-Și trupul cu care S-a născut. Și Îl mărturisim a fi astfel atât în suferința Sa, cât și în învierea Sa: nu spunem că Cuvântul lui Dumnezeu, după firea Sa, a fost supus loviturilor, rănilor cu cuie și altor răni, deoarece firea divină, fiind netrupală, nu este supusă suferinței. Dar, întrucât trupul Său , care este al Lui, a fost supus tuturor acestor suferințe, spunem că Cuvântul a suferit pentru noi; pentru că cel nepătimitor era într-un trup suferind. În același fel înțelegem moartea Sa; nemuritor prin fire, nestricăcios, de viață și dătător de viață este Cuvântul lui Dumnezeu. Căci trupul Său, prin harul lui Dumnezeu , așa cum spune Pavel, a gustat

moartea pentru toți (Evrei 2:9) .), spunem că El a suferit moartea pentru toți; nu că a suferit moartea după firea Sa: căci a vorbi și a gândi așa ar fi o nebunie; ci că trupul Său, așa cum am spus mai sus, a gustat moartea. De asemenea, când spunem că trupul Său a înviat, ne referim din nou la înviere, nu ca și cum Ar fi suferit moartea (φθοράν), nu, ci ca și cum trupul Său a înviat. Astfel, îl mărturisim pe Hristos ca fiind unul și Domn, nu ca și cum ne-am închina Cuvântului și, în același timp, ne-am închina unui alt om; nicio idee de separare nu este introdusă aici prin cuvântul împreună: ci ne închinăm unuia și aceluiași, pentru că trupul Său, cu care stă împreună cu Tatăl, nu este ceva separat de Cuvânt; nu doi fii stau împreună cu Tatăl, ci unul, unit cu trupul Său. Dacă am respinge unirea ipostatică ca fiind ceva de neînțeles și ciudat, atunci ar trebui să admitem doi fii; Căci atunci ar fi necesar să se facă o distincție și să se numească unul pe bună dreptate om, vrednic de titlul de Fiu, iar celălalt pe bună dreptate Cuvântul lui Dumnezeu, având numele și demnitatea de filiație prin natura Sa. Prin urmare, nu trebuie să-L împărțim pe singurul Domn Iisus Hristos în doi fii. Învățătura dreaptă a credinței nu este deloc susținută de faptul că unii consideră că este mai bine să admită unirea persoanelor. Căci Scriptura spune că Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14), și nu că Cuvântul a unit persoana omului cu sine. Expresia: Cuvântul s-a făcut trup înseamnă un singur lucru, că Cuvântul s-a împărtășit cu adevărat din trupul și sângele nostru (Evrei 2:14); trupul nostru a luat la Sine și din femeie s-a făcut om, fără a înceta să fie Dumnezeu, născut din Dumnezeu Tatăl și, prin asumarea trupului, rămânând ceea ce era. Aceasta este învățătura dreptei credințe, mărturisită pretutindeni. Așa gândeau sfinții părinți, așa cum găsim în scrierile lor. Ei au spus cu îndrăzneală că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, nu pentru că natura Cuvântului sau Dumnezeirea Sa a început să fie din Sfânta Fecioară, ci pentru că din ea s-a născut trupul sfânt, având un suflet rațional; astfel, Cuvântul, unit cu el ipostatic, s-a născut după trup. Vă scriu aceste cuvinte, îndemnat de dragostea în Hristos și, ca un frate, vă sfătuiesc și vă rog înaintea lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri, să gândiți și să învățați la fel ca noi, pentru ca pacea bisericilor să fie păstrată și unirea unanimității și a iubirii să rămână neîntreruptă între preoții lui Dumnezeu. Salutați frații care sunt cu voi; frații care sunt cu mine vă salută.

V. Epistola lui Nestorie către Chiril, neaprobată de toți părinții prezenți la sfântul sinod.

Iubitului și preaiubitorului său împreună-slujitor Chiril, Nestorie îi urează tot binele în Domnul.

Îți iert reproșurile pe care mi le conține ciudata ta scrisoare, pentru că, după părerea mea, necesită răbdare, care ți-ar servi drept leac; iar faptele însele vor servi drept răspuns la ele la momentul potrivit. Dar ceea ce nu se poate tăcea, ceea ce amenință cu un mare pericol dacă se tace, voi încerca să spun pe scurt cât pot de bine, fără a intra în verbositate, având grijă să nu stârnesc neplăceri printr-o verbositate întunecată și grea. Voi începe cu cuvintele înțelepte rostite de iubirea ta și le voi cita exact. Care sunt aceste cuvinte cu care exprimi o învățătură minunată în scrisoarea ta? „Sfântul și marele sinod”, scrii tu, spune că Fiul Unul-Născut, născut după firea lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, prin care Tatăl a creat toate lucrurile, S-a coborât, S-a întrupat, s-a făcut om, a pătimit și a înviat.” Acestea sunt cuvintele evlaviei tale și tu însuți știi că sunt ale tale. Ascultă și îndemnul nostru, frățesc în duhul evlaviei, același pe care marele Pavel, mărturisind despre Dumnezeu, i l-a transmis iubitului său Timotei: Ia aminte la lectură, la învățătură și la învățătură; căci făcând acestea, te vei îndura și pe tine însuți și pe cei ce te ascultă (1 Timotei 4:16). Ce înseamnă cuvântul „ ia aminte” ? Vreau să spun că tu, citind într-o copie tradiția oamenilor sfinți, nu ți-ai recunoscut neînțelegerea,

vrednică de scuză, crezând că ei numeau Cuvântul, veșnic rămăscând cu Tatăl, supus suferinței. Privește cu atenție, dacă vrei, la cuvintele rostite și vei vedea că rangul divin al părinților nu numea divinitatea consubstanțială suferind, nici pe cea co-veșnică cu Tatăl zămislită în timp, nici pe cea care a restaurat templul distrus înviat. Dacă ți-ai fi plecat urechea la îndemnul frățesc oferit, pătrunzând în cuvintele oamenilor sfinți, atunci te-aș fi izbăvit. să-i calomnieze și, prin ele, scripturile divine. „Credem în Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut." Luați în considerare cum ei, punând în față cuvintele: Domn, Iisus, Hristos, unul-născut și Fiul - nume comune atât divinității, cât și umanității - ca temelii, clădesc pe ele tradiția întrupării, a suferinței și a învierii, astfel încât, punând în față aceste nume semnificative comune ambelor firi, să nu se permită o separare a proprietății Fiului de proprietatea Domnului și astfel încât proprietățile celor două firi să nu fie distruse de ceea ce este propriu numai Fiului. În aceasta, învățătorul lor a fost Pavel; el, amintind de întruparea divină, când a fost necesar să se vorbească despre suferință, a pus mai întâi cuvântul „Hristos", un nume comun, așa cum am spus deja, ambelor firi și introduce un cuvânt corespunzător ambelor firi. Care sunt cuvintele Lui? Acestea , spune el, să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Iisus: care fiind în chipul lui Dumnezeu, nu prin răpirea trupului, nu va fi deopotrivă cu Dumnezeu (nu voi cita aici alte cuvinte), „făcându-se ascultător până la moarte, și încă moartea crucii" (Filipeni 2:5, 6, 8). Întrucât a vrut să ne amintească de moarte, ca nimeni să nu socotească pe Dumnezeu Cuvântul ca suferind, a folosit numele: Hristos, ca titlu care indică într-o singură persoană ființa supusă suferinței și nesupusă lor, astfel încât să se poată înțelege că Hristos a fost atât nepătimit, cât și suferind - nepătimit în dumnezeire și suferind în trup. Aș putea spune mai multe despre aceasta și mai ales despre faptul că sfinții părinți, vorbind despre construirea mântuirii noastre, nu indică nașterea lui Hristos, ci întruparea Sa; dar amintindu-mi că am făgăduit mai întâi să înfrânez cursul cuvântului meu cu frâul scurtimei, voi trece acum la o altă întrebare principală propusă de dragostea ta.

Aprob vorbirea ta despre umanitate și divinitate, despre separarea unei naturi de cealaltă și despre unirea lor într-o singură persoană; afirmarea ta că Dumnezeu Cuvântul nu a avut nevoie de o a doua naștere dintr-o femeie; mărturisirea ta că divinitatea nu este implicată în suferință. Toată această învățătură este ortodoxă și se opune opiniilor false ale tuturor ereticilor despre natura Domnului. Dar celelalte cuvinte ale tale, câtă înțelepciune conțin, de neînțeles și de neînțeles pentru cei care le citesc, numai perspicacitatea ta poate vedea; dar mi se pare că conțin un sens cu totul opus celui dintâi. Pe Cel pe care l-ați numit mai întâi imparțial față de suferință, nepermițându-și o a doua naștere, l-ați prezentat apoi, nu știu de ce, ca suferind și din nou creat, ca și cum proprietățile naturale ale lui Dumnezeu Cuvântul ar fi fost distruse prin unirea Lui cu templul trupului , ca și cum convingerea că templul trupului Său, imparțial față de păcat și inseparabil de firea divină, se naște și moare pentru păcatele noastre ar fi de mică importanță pentru oameni, ca și cum cuvintele Domnului, spuse iudeilor: distrugeți această biserică și în trei zile o voi ridica (Ioan 2:19), nu ar necesita credința noastră. El nu a spus: distrugeți dumnezeirea Mea și în trei zile va fi ridicată. Aș vrea să vorbesc mai mult aici din nou, dar mă abțin să o fac, amintindu-mi promisiunea mea. Voi vorbi pe scurt despre ceea ce trebuie să spun. În Sfânta Scriptură, oriunde se vorbește despre dispensația divină, ne transmite nașterea și suferința firii omenești în Hristos, și nu a celor necredincioși. Și de aceea, cel mai corect titlu pentru Sfânta Fecioară nu ar trebui să fie Maica lui Dumnezeu, ci Născătoarea lui Hristos. Ascultați cum vorbesc Evangheliile despre aceasta: Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam (Matei 1:1). Este clar că

Cuvântul Dumnezeu nu era fiul lui David. Dar iată o altă dovadă pentru voi: Și Iacov a născut pe Iosif, soțul Mariei, din care s-a născut Isus, care se cheamă Hristos (1:16). Luați în considerare și alte cuvinte care dau același sens: Nașterea lui Iisus Hristos a fost așa: căci, după ce mama Lui, Maria, a fost logodită cu nevasta lui Iosif, S-a aflat însărcinat de la Duhul Sfânt (1:18). Din aceste cuvinte, va deduce cineva ideea că divinitatea singurului născut este creația Duhului? De asemenea, care este sensul acestor cuvinte: Mama lui Iisus era acolo ? (Ioan 2:1). De asemenea: Cu Maria, mama lui Isus (Faptele Apostolilor 1:14); ce s-a născut în ea este de la Duhul Sfânt (Matei 1:20); iarăși: Ia pe Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt (2:13). De asemenea: Despre Fiul Său, care a fost din sămânța lui David, după trup (Romani 1:3), și despre suferința Lui: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos și, din pricina păcatului, a osândit păcatul în trup (8:3). Și: Hristos a murit pentru păcatele noastre (1 Corinteni 15:3); Hristos a suferit în trup (1 Petru 4:1). Nici n-a zis: „Aceasta este dumnezeirea Mea , ci trupul Meu , care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor” (Luca 22:19). Există multe alte cuvinte în Scriptură prin care se proclamă direct neamului omenesc că nu dumnezeirea a apărut în timp și a suferit suferințe trupești, ci trupul unit cu natura divină. De aceea, Hristos se numește atât Domnul lui David, cât și fiul său: Ce credeți despre Hristos? Al cui fiu este? Ei I-au zis: „Al lui David.” El le-a zis: „Cum deci David, în duh, Îl numește Domn, zicând: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea ?» ” (Matei 22:42-44). După trup, el este cu siguranță fiul lui David, iar după dumnezeire este Domnul său. Prin urmare, este corect și în conformitate cu tradiția Evangheliei să mărturisim că trupul lui Hristos este templul dumnezeirii sale, un templu unit cu dumnezeirea printr-o uniune înaltă, divină, în care natura divină și-a asimilat ceea ce este caracteristic trupului. Dar cu cuvântul: asimilareA-I atribui calitățile trupului unit cu El, cum ar fi nașterea, suferința, moartea, este, iubitule frate, o idee greșită, care poate fi acceptată doar fie de mintea grecilor, fie de o minte infectată cu învățătura nebunului Apollinaris, Arius sau a altor eretici: chiar mai departe decât cei rătăciți ai lor. O astfel de idee de asimilare îi poate conduce la faptul că, admițând această asimilare, vor afirma că Dumnezeu Cuvântul a fost hrănit cu lapte și a crescut treptat și a fost cuprins de frică în timpul suferinței, a avut nevoie de întărire îngerească. Nu voi vorbi aici despre circumcizie, despre aducerea de jertfe, despre sudoare, despre sete - slăbiciunile pe care trupul Său le-a îndurat pentru noi și le-a suferit. A atribui aceasta divinității este fals și suntem supuși condamnării pentru aceasta ca blasfemiatori. Așa sunt tradițiile sfinților părinți, așa este învățătura Sfintei Scripturi. Așadar, fiecare ar trebui să teologăsească despre dragostea lui Dumnezeu pentru omenire și despre măreția Sa divină, conform cuvintelor lui Pavel: Învățați aceste lucruri și stăruiți în ele, pentru ca să se arate isprava voastră în toți și față de toți (1 Timotei 4:15).
Bine faci că nu-ți abandonezi grija pentru cei ispitiți și îți mulțumesc că ești plin de râvnă duhovnicească pentru Dumnezeu și te îngrijești de treburile noastre. Dar să știi că tu însuți ai fost rătăcit de unii clerici de aceeași gândire ca tine, cei care ai fost detronați aici de sfântul sinod pentru că erau infectați cu opinii maniheiste. Dar Biserica capătă noi adăugiri în fiecare zi și, prin bunătatea lui Dumnezeu, adăugarea de păgâni la ea este de așa natură încât, privind la această creștere, se poate exclama împreună cu profetul: „ Plin este pământul de cunoașterea Domnului, cât de multă apă acoperă marea” (Isaia 11:9). Viața împăraților, luminați de învățătură, este plină de bucurie. Voi spune pe scurt: oricine poate vedea că cuvântul rostit împotriva tuturor ereziilor care luptă împotriva Ortodoxiei Bisericii se împlinește în noi în fiecare zi: „ Casa lui Saul mergea și obosea, iar casa lui David mergea și se întărea” (2 Samuel 3:1). Acesta este sfatul nostru, pe care ți-l dăm, ca de frate la frate. Dacă cineva pare

să fie certăreț , Pavel strigă împotriva lui pentru noi. Noi n-avem un astfel de obicei, nici biserica lui Dumnezeu . (1 Corinteni 11:16) Eu și frații care locuiesc împreună cu mine vă salutăm cu căldură pe toți frații care sunt împreună cu voi. Fiți sănătoși și rugați-vă neîncetat pentru noi, fiindcă voi fi mereu stimați și iubitori de Dumnezeu.
VI. Scrisoarea lui Chiril către cei care l-au acuzat în scrisorile lor pentru că, aflând despre răspândirea învățăturii nelegiuite a lui Nestorie, nu a păstrat tăcerea în privința ei.
Evlavia Voastră a binevoit să-mi scrie că preacuviinciosul Nestorie a fost întristat de scrisoarea mea, pe care am scris-o monahilor, dorind să-i întorc la evlavie pe cei dintre ei care fuseseră îndepărtați de el prin zvonuri alarmante. Trebuie să spun acum că această întristare nu a izvorât atât de la mine, cât din propria sa evlavie. Astfel, pentru cei care au fost seduși de învățăturile sale, am expus învățătura dreptei credințe. Și i-a permis Episcopului Dorotei să spună deschis în biserica catedrală a ortodocșilor: Anatema celui care spune că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu. Auzind aceste cuvinte, nu numai că a tăcut, dar l-a și primit în comuniune în momentul celebrării sacramentului liturghiei . Acum noi, din porunca lui - nu voi spune că suntem supuși direct excomunicării de către el - auzim anatema. Episcopul Dorotei nu a vorbit în biserică în ciuda modului său de a gândi. Astfel, nu numai împotriva noastră și a celorlalți episcopi ai întregii Biserici universale care încă trăiesc, ci și împotriva părinților noștri care au plecat la Dumnezeu, a fost pronunțată anatema. Ce ne-ar împiedica, așadar, să scriem împotriva cuvintelor lor și să spunem: cel care spune că Sfânta Maria nu este Maica Domnului, este anatema? Nu am făcut asta până acum, ca nu cumva cineva să spună că Episcopul Alexandriei sau Sinodul Egiptean au pronunțat anatema împotriva lui. Când cei mai evlavioși episcopi ai Apusului și Răsăritului vor afla că toți sunt supuși excomunicării (pentru că toți spun și mărturisesc că Sfânta Maria este Maica Domnului), atunci ce vor simți? Nu-i vor cuprinde pe toți întristarea, dacă nu pentru ei înșiși, atunci pentru sfinții părinți, în ale căror scrieri, așa cum citim, sfânta Fecioară Maria este întotdeauna numită Maica Domnului? Dacă viitorul nu ar amenința o mare alarmă, v-aș trimite multe scrieri ale Sfinților Părinți, în care se pot găsi, nu într-un singur loc, ci în multe locuri, cuvinte prin care se mărturisește că Sfânta Fecioară Maria este Maica Domnului.
VII. Epistola lui Chiril către unul dintre apărătorii zeloși ai lui Nestorie.
Cunosc sinceritatea iubirii tale, înțeleg zelul tău. Dacă i-aș scrie unui om care nu-mi cunoaște viața, ar trebui să spun multe pentru a-l asigura că sunt un om iubitor de pace, nu înclinat spre certuri și dispute, ci unul care vrea să iubească pe toată lumea și să merite iubirea tuturor. Dar, întrucât scriu cuiva care mă cunoaște, voi spune în puține cuvinte că, dacă aș avea nevoie să potolesc durerea unui frate pentru pierderea averii sau a banilor, aș face acest lucru cu mare plăcere, pentru ca să nu creadă că prețuiesc ceva mai mult decât iubirea. Dar, din moment ce problema privește credința și toate bisericile care există în Imperiul Roman sunt confuze (căci din orice oraș, din orice sat vine cineva, toată lumea întreabă: ce este această vorbărie generală? Ce învățătură nouă se răspândește prin biserici?): atunci ce ne rămâne de făcut nouă, cărora Dumnezeu le-a încredințat învățătura despre sacramentele credinței? Noi, care vom fi chemați să răspundem pentru cei încredințați îndrumării noastre în ziua judecății generale? Vor spune că au păstrat credința așa cum i-am învățat noi. Așadar, dacă le-am transmis învățătura cea dreaptă, vom primi răsplată, vom primi laude; dar dacă - diferite și perverse, atunci ce flacără va fi suficientă pentru pedeapsa noastră? Vom auzi atunci aceste cuvinte rostite în Scriptură: Țara Mea ai nimicit-o și poporul Meu ai ucis-o (Isaia 14:20). Acolo, laicul va da socoteală doar pentru viața sa; dar noi, cărora ne-a fost încredințată slujirea preoției, va trebui să dăm socoteală nu numai

pentru noi înșine, ci și pentru toți credincioșii în Hristos. Nu consider că durerea, insultele, calomnia sunt importante pentru mine, oricât de mult ar vrea să-mi facă unii oameni nerezonabili; toate acestea trebuie condamnate la uitare, Dumnezeu îi va judeca pentru vorbele lor deșarte; este necesar doar ca credința să rămână solidă. Prietenia și dragostea sunt sentimente constante în mine; și nu voi ceda nimănui în dragostea mea pentru preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Nestorie: Îmi doresc în ceea ce privește pe Hristos - așa cum spun aceasta înaintea lui Dumnezeu - să-și păstreze bună părere despre sine, ca să ispășească ocara pe care și-a adus-o prin faptele sale anterioare și să dovedească că noile opinii pe care unii le-au răspândit în credință îi sunt atribuite prin calomnie și că nu există adevăr în acele zvonuri. Dacă Hristos ne-a poruncit să-i iubim chiar și pe cei care ne urăsc, nu ar trebui să facem acest lucru cu atât mai mult cu privire la cei care sunt frații și tovarășii noștri de preoție? Dacă unii vor să facă rău credinței, nu vom fi trădători ai sufletelor noastre; și chiar dacă ar fi necesar să trecem prin moarte însăși, nehotărârea este deplasată. Dacă ne este frică să spunem adevărul în apărarea slavei lui Dumnezeu, ca să nu ne atingă prin aceasta neplăceri: cu ce chip vom slăvi înaintea oamenilor isprăvile sfinților martiri? Cum îi putem lăuda pentru că împlinesc cuvântul Scripturii: străduiți-vă pentru adevăr până la moarte (Iosua Sir 4:32)?

VIII. Epistola lui Chiril către clerul din Constantinopol, tulburat de disidența din biserică.

Am citit biletul pe care mi l-ați trimis. Din el am aflat că Anastasie preotul, în discursul său către dumneavoastră, a încercat să arate că caută unanimitate și pace; a spus despre mine: „Modul nostru de gândire este același ca al său în scrisoarea sa către monahi”. Dar mai târziu, abătându-se de la modul său de gândire, a spus despre mine: „Și a spus că sfântul sinod nu a folosit cuvântul: Theotokos ”. Dar am scris aceasta: sinodul, chiar dacă nu a folosit cuvântul Theotokos , a acționat foarte bine, pentru că pe vremea sa nu existau astfel de tulburări ca acum și, prin urmare, nu era nevoie să se scoată la lumină ceea ce nu necesita investigare. Sinodul, dacă ne adâncim în esența gândurilor sale, a recunoscut că Sfânta Fecioară Maria este Theotokos; pentru că spune că Cel ce S-a născut din Tatăl, Cel prin care toate lucrurile au venit în ființă, S-a întrupat, s-a făcut om, a pătimit, a înviat din morți, s-a înălțat la cer și va veni să judece viii și morții; dar nu spune că Cuvântul, care s-a născut din firea Tatălui, a murit sau a fost străpuns în coastă de o suliță. Ce fel de coastă, spuneți-mi, este Cel ce este netrupesc? Ca și cum viața ar fi murit? Dar Cuvântul, unindu-se cu trupul, când acesta a fost supus suferinței, își însușește suferința, pentru că propriul Său trup suferă. Cei care vorbesc altfel sunt înțelepți și greșesc cei care vorbesc altfel.

Că sunt înșelați și poartă otrava credinței rele în inimile lor se poate vedea din cele ce urmează. Martirului, diaconul Vuf, care ia parte cu grijă la treburile bisericești, i-au scris două scrisori: una compusă de Fotie, sau de altcineva, împotriva scrisorii mele către monahi; iar cealaltă, care formează un mic caiet, are un titlu ciudat, în aceste cuvinte: „Împotriva celor care, în doctrina unirii firilor (în Hristos), fie degradează divinitatea Unul-Născut, fie îndumnezeesc umanitatea”. În prefață se atacă blasfemiile eretice, care sunt prezentate foarte aspru; apoi autorul încearcă să demonstreze că trupul a suferit, și nu Cuvântul Dumnezeu, întrucât, potrivit lui, unii spun că Cuvântul divin, nepărtășind suferința, a suferit. Dar nimeni nu a ajuns încă la o astfel de nebunie. Sfântul Sinod, așa cum am spus adesea, a spus că Însuși Cuvântul a suferit - El prin care toate lucrurile au venit în ființă, dar El a suferit în trup, conform Scripturii. Se spune că Însuși Cuvântul a suferit când trupul Său a suferit, așa cum spunem despre un om că sufletul său suferă atunci când numai trupul său suferă,

pentru că acesta, prin natura sa, nu este supus suferinței. Și întrucât gândul lor ascuns este să admită doi Hristoși și doi Fii, dintre care unul este numai om, iar celălalt este numai Dumnezeu, și să admită unirea numai a persoanelor (și nu a naturilor): atunci de aici sunt atât de înfloriți în cuvinte, atât de iscusiți în a nu recunoaște vina pentru păcate , precum spune Scriptura (Psalmul 140:4).). Când se întâmplă să vorbești cu ei, spune-le: Nu faceți bine că îi faceți pe unii să-l tulbure pe episcopul vostru cu vorbele voastre deșarte și, cu favoarea și aprobarea voastră, îi faceți instrumente ale răutății voastre. Dar aceasta nu este cauza întristării; episcopul vostru nu se răzvrătește împotriva acestui lucru. Ceea ce îi întristează pe toți episcopii, orientali și occidentali, este că a apărut o învățătură despre Hristos care nu este doar greșită, ci și pervertită. Pentru a expune acest lucru, este suficient să arătăm ce este conținut în conversațiile lui Nestorie și ce nu a spus nimeni vreodată în biserici. Această învățătură este aceasta: Nestorie spune: „Eu măsor dragostea oamenilor pentru mine nu după strigătele lor, ci după râvna lor pentru învățătură, după cum gândesc despre divinitatea și umanitatea Domnului". Câteva cuvinte mai târziu, citim: „Observând cu atenție oamenii, văd că au atât o reverență profundă, cât și căldura evlaviei; dar în cunoașterea lui Dumnezeu sunt plini de concepte inexacte. Vina pentru aceasta nu stă în poporul însuși; ci în faptul că (voi spune mai aproape de subiect) învățătorii nu au avut timp să le transmită o învățătură mai corectă." Cum ar fi putut predecesorii săi să nu dedice timp învățării oamenilor? Este el mai elocvent decât Ioan? Este el mai prudent decât fericitul Atticus, sau cel puțin egal cu el? Pe ce se bazează această aroganță a lui? Nu ar fi mai bine pentru el să recunoască sincer că a adus o învățătură ciudată, fără precedent, cum niciuna dintre sfintele biserici, nicio adunare de credincioși nu a considerat vreodată absurdă? Până acum nu am avut nicio legătură cu el. Dar ce bine ar fi dacă s-ar pocăi și ar mărturisi adevărata credință! Și pentru ceea ce a făcut împotriva mea, că a stârnit dușmani împotriva mea, i-a iritat împotriva mea, va da socoteală lui Dumnezeu. Nu este deloc surprinzător că suntem calomniați de cei mai neînsemnați oameni din oraș, precum Heiremon, Victor, Sofroniu și slujitorul lui Flavian, care stârnește tulburări peste tot: în orice vreme există oameni răi, în detrimentul lor și al altora. Dar cel care îi incită împotriva noastră să știe că nu ne temem de o călătorie lungă, nici de truda de a ne apăra în fața curții lor, de îndată ce împrejurările o cer. De obicei se întâmplă ca Providența Mântuitorului, chiar și din cauza unor chestiuni mici și neînsemnate, să adune un consiliu pentru a-și purifica Biserica , care menține o credință fără prihană, curată și plină de har. Dar acel nefericit om, chiar dacă mulți demnitari, la cererea sa, au fost acuzatorii mei, să nu nădăjduiască să fie judecător în cazul meu, chiar dacă dreptul de a face acest lucru i-a fost dat de Amfiction. La sosirea mea acolo, voi cere un alt proces, iar el însuși, dacă va fi binevoitor pentru Dumnezeu, va trebui să-și justifice cuvintele blasfemiate. Noi nu ne îndepărtăm deloc de lume; dar noi totuși ne străduim pentru asta, numai să mărturisească dreapta credință și să înceteze să rostească acele cuvinte ciudate cu care pricinuiesc moartea. Caietul pe care l-au trimis cu învățătura lui blasfemătoare conține atât de multe lucruri perverse, încât cititorul este pângărit de impuritatea lui.
El dă vina pe Scriptură, sau ceea ce este același lucru, pe sfântul sinod, pentru că folosește un cuvânt care nu mai fusese folosit până atunci, numind-o pe sfânta Fecioară Maica lui Dumnezeu; dar să-i întrebăm și pe ei: unde au găsit în Scriptură cuvântul: purtător de Hristos, sau cuvântul: primitor de Dumnezeu? De altfel, a adăugat și aceste cuvinte: „folosind cuvântul primitor de Dumnezeu, nu o echivalăm pe Fecioară cu Dumnezeu." Nu înțelege ce spune. Dacă Fecioara nu l-a născut pe Dumnezeu, nu l-a avut în pântece pe Hristos, care este Dumnezeu, atunci cum a devenit primitoare de Dumnezeu? Îl numește chiar pe Însuși Tatăl purtător de

Dumnezeu. Unde a citit astfel de cuvinte, nu știu. Pe lângă acestea, multe alte gânduri false se succed una după alta în lucrările sale interpretative; ele vor rămâne (cu mine) până la vreme, dacă nu se pocăiește. Am primit și am citit cererea pe care mi-ai trimis-o, care, nu fără părerea noastră, ar trebui prezentată împăratului. Întrucât conține multe dovezi împotriva celui care este acolo cu tine - fie că este frate sau sub alt nume - le-am păstrat la mine, ca nu cumva să se gândească să spună: „M-ai acuzat înaintea împăratului ca eretic". Am formulat petiția în alte cuvinte: în plus, vă rugăm să nu-i încredințați procesul, arătând acțiunile sale ostile împotriva noastră, ci ca procedurile să fie transferate altor demnitari care ar fi complet imparțiali. Dumneavoastră, după ce citiți această notă, trimiteți-o când va fi nevoie. Dacă vedeți că rămâne cu gândurile sale și întreprinde o acțiune îndreptată direct împotriva noastră, atunci nu întârziați să scrieți despre aceasta. Și voi alege dintre episcopi și călugări mai multe persoane pioase și înțelepte și vi le voi trimite la prima ocazie. Nu-mi voi da ochii , voi spune cu cuvintele Scripturii, somn pleoapelor mele și odihnă tâmplelor mele (Psalmul 131:4), până nu voi fi împlinit isprava pentru mântuirea tuturor. De aceea, cunoscând felul gândurilor mele, fiți curajoși. Nu vom întârzia să scriem scrisorile care sunt necesare și cui sunt necesare. Pentru credința în Hristos sunt gata să sufăr și să îndur toate chinurile care sunt considerate cele mai grele, astfel încât să întâmpin cu plăcere chiar moartea atunci când voi fi supus ei pentru aceasta.
Mărturia clerului din Constantinopol, proclamată public întregii biserici, este că Nestorie este de un gând cu Pavel de Samosata, care, cu o sută șaizeci de ani înaintea lui Nestorie, a fost anatematizat de episcopii ortodocși.
În numele Sfintei Treimi, conjur pe toți cei care primesc această carte să o declare episcopilor, preoților, diaconilor, cititorilor și laicilor care locuiesc în Constantinopol și, de asemenea, să le dea copiilor ei, ca dovadă că ereticul Nestorie este de aceeași părere ca Pavel de Samosata, care a fost anatematizat de episcopii ortodocși cu o sută șaizeci de ani înainte. Învățătura lor este aceasta:
Pavel spune: „Maria nu a născut Cuvântul." Nestorie spune și el, în acord cu aceste cuvinte: „Preaiubita mea, Maria nu L-a născut pe Dumnezeu."
Pavel: „El nu a fost înainte de veacuri." Nestorie: „Lui Dumnezeu, creatorul timpurilor, i se dăruiește o mamă care a trăit în timp."
Pavel: „Maria a zămislit Cuvântul, dar nu era înainte de Cuvânt." Nestorie: „Cum se poate ca Maria să-L fi născut pe Cel care era înainte de ea?"
Pavel: „Maria a născut un bărbat, așa cum suntem și noi." Nestorie: „Cel ce s-a născut din Fecioară este bărbat."
Pavel: „Care este în toate mai bun decât noi, fiindcă este Sfânt prin Duhul ; de la El au venit făgăduințele și, după cum spune Scriptura, harul era peste El." Nestorie spune: „Am văzut Duhul coborându-se ca un porumbel și rămânând peste El; acest Duh I-a dat înălțarea: după ce a poruncit apostolilor pe care îi alesese , Scriptura spune că S-a înălțat prin Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 1:2); El a fost Cel care I-a dat lui Hristos o slavă atât de mare."
Pavel spune: „Cel care a venit din David a fost uns să fie părtaș la înțelepciune și ca înțelepciunea să locuiască în El mai mult decât în oricine altcineva. Era în profeți, dar și mai mult în Moise; era în mulți dintre sfinți, dar și mai mult în Hristos, ca templu al lui Dumnezeu." În alt loc spune: „Isus Hristos este unul și Cuvântul este altul."
Nestorie spune: „Este cu neputință ca cel ce s-a născut înainte de toate veacurile să se nască din nou și să se nască după divinitate."
Iată o indicație clară că Nestorie este un apostat de la adevăr, atunci când învață că Cel ce S-a născut din Tatăl nu S-a născut din Fecioară. Iată unanimitatea sa cu ereticul

Pavel de Samosata, care, spunând că Cuvântul este unul, iar Iisus Hristos este altul, și ei nu sunt una (persoană), învață altfel decât credința ortodoxă.
Îți arăt aici, zelotule al sfintei credințe, cum Biserica din Antiohia a mărturisit această parte a doctrinei creștine , din care în timpurile de la început s-a răspândit până la noi numele de creștini. Ea nu a cunoscut doi fii ai lui Dumnezeu, dintre care fiecare este o ființă separată, ci un singur Fiu, născut înainte de toți vecii, Dumnezeu din Dumnezeu Tatăl, de o ființă cu Tatăl; născut din Fecioara Maria sub Cezarul August. Această doctrină este exprimată chiar în aceste cuvinte: Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl, prin care au fost create veacurile și toate lucrurile au venit în ființă; care pentru noi S-a pogorât și S-a născut din Sfânta Maria pururea Fecioară și a fost răstignit sub Pontius Pilat, și mai departe, așa cum se spune în Crez. Fericitul Eustatie, episcop al aceleiași Antiohii, învață același lucru, unul dintre cei trei sute optsprezece episcopi care au fost la sfântul și marele sinod; Cuvintele Sale sunt acestea: „El nu este numai om, ci și Dumnezeu, după cum spune prorocul Baruh: Acesta este Dumnezeul nostru, altul nu-I va fi socotit. El a urzit tot felul de vicleșuguri și le-a dat lui Iacov, robului Său, și lui Israel, iubitului Său. Apoi S-a arătat pe pământ și a locuit cu oamenii (Baruh 3:36-38). Dar nu a trăit El oare cu oamenii atunci, când S-a născut din Fecioară, așa cum se nasc oamenii? La fel ca ei, El a fost prunc, a crescut, a băut, a mâncat, însușindu-și toate celelalte calități ale naturii omenești? Așadar, oricine îndrăznește să spună că un Fiu este singurul născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii și că un altul este născut din Fecioara Maria și că Domnul Iisus Hristos nu este unul și același, să fie anatema!”
X. Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Celestine, episcopul Romei.
Preacuvântatului și iubitorului de Dumnezeu Părinte Celestin, Chiril îi urează tot binele în Domnul.
Dacă mi-ar fi cu putință să tac și să nu scriu evlaviei tale despre toate necazurile prezente, dacă ar fi cu putință să evit plângerile și să scap de durere, mai ales în timpul unor evenimente atât de importante, când adevărata credință este zdruncinată de unii: atunci mi-aș spune: ei bine! și nu este nimic de temut pentru cei tăcuți; pacea este mai bună decât îngrijorarea! Dar, din moment ce Dumnezeu ne cere veghere în astfel de împrejurări, iar obiceiul străvechi al Bisericilor indică să intrăm în comunicare cu evlavia ta: atunci trebuie neapărat să-ți scriu și să te informez că Satana chiar și acum aduce totul în confuzie, se înfurie împotriva Bisericilor lui Dumnezeu și pretutindeni încearcă să-i abată de la calea cea dreaptă a credinței pe cei care o urmează. Această fiară atotvicnică, răspândind rapid răutatea, nu se liniștește. Până acum am tăcut și nu am scris nimic despre actualul conducător al Bisericii Constantinopolului, nici evlaviei tale, nici vreunui dintre colegii noștri slujitori, crezând că graba într-o astfel de chestiune ar merita dezaprobare; dar, din moment ce răul a ajuns deja la gradul său extrem, am considerat că este de datoria mea absolută să nu mai tac și să spun totul despre necazurile care au avut loc.
Omul despre care vorbesc, imediat ce a intrat în episcopat, în loc să facă bine prin învățături ziditoare nu doar locuitorilor permanenți de acolo, ci și străinilor temporari, despre care, se spune, sunt foarte mulți din toate orașele și satele, și-a pus sarcina de a spune lucruri ciudate și absurde, care se îndepărtează mult de credința apostolică și evanghelică, pe care părinții au păstrat-o cu exactitate și ne-au transmis-o ca o perlă de mare preț. Disciplinele sale, pe care le-a rostit în biserică, și chiar foarte des, și până în ziua de azi nu încetează să le vorbească, le-am trimis evlaviei voastre, ca o dovadă directă a învățăturii sale. Mărturisesc că am vrut să-i aduc la cunoștință printr-o scrisoare conciliară că nu putem intra în comuniune cu cineva care vorbește și gândește în acest fel; dar nu am făcut acest lucru. Fiindcă am considerat că cei care

alunecă trebuie sprijiniți de o mână, iar cei care au căzut trebuie ridicați ca frați, l-am sfătuit în scrisorile mele să abandoneze o astfel de învățătură nelegiuită; dar nu am primit niciun beneficiu din aceasta. De îndată ce a aflat că nu numai că eram departe de a gândi la fel ca el, dar, neaprobându-l, l-am îndemnat să-și abandoneze ficțiunile - nu vreau să le numesc învățături - a început să mă atace cu trădare și până în ziua de azi nu încetează să provoace probleme. Când ne așteptam să se vindece de boala sa, să se abțină de la învățăturile anticreștine, am aflat că ne-am înșelat în speranțele noastre din următorul eveniment. În Constantinopol era un episcop pe nume Dorotei, de aceleași gânduri ca și el, un om egoist și lingușitor și obraznic în cuvinte. În timpul unei slujbe publice, și aceasta era deja pe vremea când Nestorie ocupa tronul Bisericii din Constantinopol, s-a ridicat de pe scaun și a îndrăznit să spună cu voce tare: „Oricine spune că Maria este Maica Domnului, să fie anatema!" Tot poporul a ridicat un strigăt puternic și a părăsit templul; nu voia să fie în comuniune cu cei care aveau astfel de gânduri; așa că nici în prezent locuitorii Constantinopolului nu participă la rugăciunile catedralei, cu excepția câtorva oameni frivoli și a celor care îi plăceau. Aproape toate mănăstirile și arhimandriții lor și mulți dintre membrii senatului nu participă la slujbe, temându-se că credința lor s-ar putea înșela din cauza acelei învățături perverse pe care el și acoliții săi, veniți cu el din Antiohia, au răspândit-o peste tot. Predica lui a fost adusă și în Egipt și am aflat că unii oameni nebuni au fost duși de ei în eroare, iar unii, nedumeriți, se întrebau unii pe alții: sunt adevărate cuvintele lui? Sau se înșală? Temându-mă că otrava acestei boli va pătrunde în inimile celor simpli, am scris o enciclică tuturor mănăstirilor egiptene, întărindu-le în ortodoxie. Copii ale acesteia au fost trimise de unii și la Constantinopol; cei care au citit-o au primit mare folos de pe urma ei, așa că mulți dintre demnitarii statului mi-au mulțumit în scris. Dar aceasta nu a făcut decât să-l irite tot mai mult împotriva mea: ridică o ceartă împotriva mea ca împotriva unui dușman, deși nu găsește altă vină în mine decât aceea că,că nu vreau să am aceleași gânduri cu el, că eu, în ciuda lui, am susținut în mulți credința pe care am primit-o de la părinți, convingându-i pe mulți să considere drept adevărate cele pe care le învățam din Sfânta Scriptură. Nepăsându-mă de planurile lui împotriva mea și încredințându-mă Dumnezeului atotștiutor și atotputernic, i-am scris o altă scrisoare în care, după ce am expus pe scurt învățătura dreptei credințe, l-am îndemnat și l-am implorat pe Dumnezeu să gândească și să vorbească în consecință; dar nici prin aceasta nu i-am adus niciun folos; el este tot același ca înainte și nu încetează să vorbească pervers. Socotesc necesar să informez evlavia voastră că toți episcopii răsăriteni sunt de acord cu cuvintele mele; toți sunt acum în durere, în întristare, și mai ales episcopii pioși din Macedonia. Și el, știind aceasta, se consideră mai înțelept decât toți, crezând că numai el cunoaște sensul Scripturii inspirate de Dumnezeu și a înțeles taina lui Hristos. Nu ar trebui el să fie mai degrabă convins că, atunci când toți episcopii și laicii ortodocși din întregul univers mărturisesc că Hristos este Dumnezeu și că Fecioara care L-a născut este Maica lui Dumnezeu, el singur, negând acest lucru, greșește? Dar el, orbit de mândrie, crede că acționând asupra tuturor prin autoritatea tronului său, ne va obliga pe noi și pe toți ceilalți să gândim la fel ca el. Așadar, ce ne mai rămâne de făcut acum, când nu putem nici să raționăm cu el, nici să-l îndepărtăm de astfel de conversații, când poporul Constantinopolului devine din ce în ce mai infectat cu credințe rele pe zi ce trece, iar unii cu sufletele tânjite așteaptă ajutorul episcopilor ortodocși? Nu este o chestiune obișnuită care este supusă analizei noastre, iar tăcerea aici nu ne va justifica în niciun fel. Hristos este hulit; cum putem atunci să rămânem tăcuți? Fiecare dintre noi cunoaște cuvintele lui Pavel:nici să ne întoarcem de la astfel de conversații, când oamenii din Constantinopol sunt din ce în ce mai infectați cu o credință rea pe zi ce

trece, iar unii, cu languros în suflete, așteaptă ajutorul episcopilor ortodocși? Nu este o chestiune obișnuită supusă analizei noastre, iar tăcerea aici nu ne va îndreptăți deloc. Hristos este hulit; cum putem rămâne tăcuți? Fiecare dintre noi cunoaște cuvintele lui Pavel:nici să ne întoarcem de la astfel de conversații, când oamenii din Constantinopol sunt din ce în ce mai infectați cu o credință rea pe zi ce trece, iar unii, cu languros în suflete, așteaptă ajutorul episcopilor ortodocși? Nu este o chestiune obișnuită supusă analizei noastre, iar tăcerea aici nu ne va îndreptăți deloc. Hristos este hulit; cum putem rămâne tăcuți? Fiecare dintre noi cunoaște cuvintele lui Pavel: „Deci, dacă fac aceasta de bunăvoie, am răsplată; dar dacă o fac fără voia mea, mi se dă în mrejele ei.” (1 Corinteni 9:17) Așadar, noi, cărora ne-a fost încredințată slujba Cuvântului, nouă ne-a fost încredințată să păzim statornicia credinței, ce vom zice în ziua judecății, dacă vom tăcea la evenimentele prezente din Biserică?
Însă nu dorim să întrerupem în mod deschis comunicarea noastră cu el fără a stabili mai întâi o comunicare cu evlavia dumneavoastră. Prin urmare, vă rugăm să ne exprimați în scris opinia dumneavoastră cu privire la faptul dacă ar trebui să avem în continuare comuniune cu el sau să declarați direct că nimeni nu ar trebui să intre în comuniune cu el atâta timp cât continuă cu un astfel de mod de gândire și învață în acest fel. Judecata evlaviei dumneavoastră în această privință trebuie, de asemenea, transmisă în scris celor mai evlavioși și iubitori de Dumnezeu episcopi ai Macedoniei și tuturor celorlalți păstori ai Bisericilor Răsăritene. Conform dorinței lor, le vom da sprijin și arme, astfel încât toți să stea în unanimitate și cu un singur gând și să lupte pentru dreapta credință, împotriva căreia s-a deschis războiul. Și împotriva lui înșuși marii, venerabilii și glorioșii noștri părinți au pronunțat deja anatema, care au învățat că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, și împreună cu ei noi, cei care trăim acum. El nu a vrut să-și exprime învățătura în limba sa, ci l-a propus pe altul, Dorotei, despre care am vorbit, și l-a convins să-și exprime gândurile în timp ce el însuși stătea acolo și asculta; și, coborând de pe scaunul său, l-a admis la celebrarea dumnezeieștilor taine. Pentru ca evlavia voastră să vadă mai clar ce învață și cum gândește, precum și ce au învățat fericiții și marii noștri părinți, v-am trimis cărți care conțin articolele fundamentale ale doctrinei; din ordinul meu, s-a făcut o traducere din ele, așa cum s-ar putea face în Alexandria. Scrisorile scrise de mine le-am dat iubitului meu Posidonius, încredințându-i să le transmită evlaviei voastre.
XI. Epistola lui Celestin către Chiril.
Către iubitul meu frate Kirill Kellestine.
Scrisorile trimise nouă de preoția voastră împreună cu fiul nostru, diaconul Posidoniu, ne-au adus mângâiere în tristețea noastră; dar această bucurie, la rândul ei, a fost înlocuită în noi de un sentiment de tristețe. Examinând și discutând învățătura falsă pe care tulburătorul Bisericii Constantinopolului a exprimat-o în conversațiile sale, am simțit o profundă tristețe în sufletele noastre; și acum suntem chinuiți de diverse considerații în care ne gândim cum putem contribui la confirmarea credinței. Când ne oprim în reflecția asupra a ceea ce ați scris, fratele nostru, atunci acesta este cel mai bun medicament pentru noi, a cărui putere vindecătoare poate distruge boala contagioasă: mă refer la șuvoiul acestui râu curat, care măgulește cuvântul iubirii voastre, spălând toată mocirla adusă de pâraiele noroioase, dezvăluind tuturor înțelegerea corectă a credinței noastre. Și de aceea, așa cum îl mustrăm și îl condamnăm, tot așa îmbrățișăm evlavia voastră, așa cum o vedem în scrisorile voastre, cu dragoste în Domnul, știind că gândim același lucru despre Domnul. Nu este de mirare că cel mai perspicace preot al Domnului, încălzit de dragostea pentru credință, luptă cu atâta curaj încât este capabil să reziste îndrăznelii nesăbuite a vrăjmașilor și să întărească cu cuvintele sale încurajatoare pe cei încredințați în grija

sa. Precum ne este greu, așa ne este plăcut; pe cât este unul murdar, pe atât este altul curat. Ne bucurăm, văzând în evlavia ta o priveghi neîncetată, așa cum i-ai întrecut pe predecesorii tăi, care au fost întotdeauna apărători ai învățăturii ortodoxe. Cuvintele Evangheliei ți se potrivesc pe deplin: „ Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10:11). Dar, precum ești un păstor bun, el nu este vrednic de numele unui mercenar rău nici măcar: merită să fie acuzat nu pentru că și-a părăsit oile, ci pentru că el însuși, după cum s-a dovedit, le risipește.
Din partea noastră, ar trebui să-ți dăm mai multe îndrumări, iubite frate, dacă nu am vedea că ai aceleași gânduri în tot ceea ce avem noi și dacă nu am învăța din experiență că ești cel mai curajos campion în apărarea credinței. Căci fiul nostru, diaconul Posidoniu, ne-a transmis în ordine în această privință tot ce a scris preoția ta. Ai descoperit cursele în conversațiile viclene (ale lui Nestorie) și ai protejat credința în așa fel încât inima celor care cred în Hristos și Dumnezeul nostru să nu se poată întoarce în partea opusă. Mare este triumful credinței noastre după ce ai dovedit atât de ferm adevărul învățăturii noastre și ai răsturnat atât de victorios opiniile potrivnice ei prin mărturia divină Scripturii. Ce va face el după aceasta? Încotro se va întoarce? El, iubitor de noutăți nelegiuite - căci asta a vrut - în învățătura sa s-a arătat mai mult rob al său decât urmaș al lui Hristos; și a vrut să otrăvească poporul încredințat lui cu otrava conversațiilor sale. Ar fi trebuit să citească în Scriptură și să țină cont că trebuie mai degrabă să fugim de cercetările deșarte, care nu ajută la mântuire, ci slujesc la distrugerea sufletelor, decât să ne aruncăm în ele. Dar în timp ce se apropie de marginea prăpastiei sau a ajuns deja în acel loc al prăpastiei de unde începe căderea, noi, dacă putem, ar trebui să-l chemăm înapoi; fără să-i dăm un glas de avertizare, l-am împinge, ca să zicem, și i-am grăbi căderea. Hristos Dumnezeul nostru, despre a cărui naștere au început cercetările, ne-a arătat că a îndurat osteneli pentru mântuirea chiar și a unei singure oi și a vrut să o ducă pe umerii Săi, ca nu cumva lupul să o răpească. Când ne-a învățat să acționăm în acest fel pentru mântuirea unei singure oi, nu vrea El să îndurăm și mai multă osteneală pentru mântuirea păstorului oilor, care, uitând numele și datoria Sa, s-a predat lupului răpitor, încercând să-i distrugă turma, pe care era obligat să o protejeze?
Dar trebuie să-l scoatem din staul dacă nu-l îndreptăm așa cum dorim; și dacă mai există speranță că va fi îndreptat prin recunoașterea vinovăției sale, vrem să se convertească și să trăiască , și nu să-i distrugem pe cei ale căror vieți sunt încredințate în grija lui. Dar dacă există încăpățânare din partea lui, atunci trebuie să-l condamnăm deschis: este necesar să-i tăiem acest mădular bolnav, de care nu numai el suferă, ci întregul trup al Bisericii este devorat. Ce să facă el în cercul celor care sunt de un gând între ei - cel care se consideră singurul care înțelege mai bine decât toți, care gândește diferit de credința noastră? Așadar, cei pe care i-a scos din comuniunea cu Biserica pentru că l-au contrazis, să rămână în comuniune cu ea și să știe că el însuși nu poate avea comuniune cu noi dacă rămâne pe calea sa strâmbă, opunându-se învățăturii apostolice. Așadar, voi, asumându-vă autoritatea cuvenită și luând locul nostru cu autoritatea care vă este încredințată, îndepliniți această sentință cu fermitate neclintită: în termen de zece zile, numărându-le de la ziua pronunțării sentinței, el trebuie să mărturisească în scris greșeala doctrinei propovăduite de el, să o blesteme și să promită sincer că va mărturisi acea credință despre nașterea lui Hristos și Dumnezeul nostru pe care o deține Biserica Romană , Biserica preoției voastre și întreaga sfântă Biserică universală . Dacă nu face aceasta, să știe preoția voastră, care îngrijește cu înțelepciune Biserica, că trebuie să fie complet excomunicat dintre noi, ca un bolnav care nu a vrut să primească ajutor de la medici și care, spre distrugerea sa și a tuturor celor încredințați lui, ca unul care suferă de o boală contagioasă, se

grăbește să-și răspândească boala în întregul corp al Bisericii. Am scris același lucru și sfinților noștri frați și episcopi, Ioan, Rufus, Juvenal și Flavian, pentru ca ei să cunoască judecata noastră despre el, sau mai degrabă judecata divină a lui Hristos al nostru.
Dat la 3 idele lunii august, în timpul domniei lui Teodosie al XIII-lea și Valentinian al II-lea.
XII. Epistola lui Nestorie către Papa Celestin 149
.
Cu încredere frățească unii în alții, trebuie să conversăm unii cu alții, astfel încât, cu un consimțământ unanim, să putem rezista mai bine dușmanului păcii – diavolului. Ce vreau să spun, începând conversația mea în acest fel? Că anumiți clerici, Iulian, Florus, Orontes și Fabius, numindu-se episcopi ai bisericilor situate în regiunile Imperiului de Apus, ajungând adesea la cel mai pios și august împărat, se plâng amarnic de severitatea instanței în cazul lor, de faptul că ei, ortodocșii, în epoca ortodoxiei, se presupune că suferă persecuții. Cu aceleași plângeri vin adesea la noi; și, în ciuda faptului că le respingem plângerile de fiecare dată, nu încetează să facă același lucru: în fiecare zi apar și, cu lacrimi, povestesc tuturor durerea lor. La discursurile lor, desigur, răspundem cu cuvinte care trebuie spuse într-un caz în care nu le cunoaștem corect faptele. Dar trebuie să avem cele mai detaliate informații despre cazul lor, atât pentru ca cel mai pios și mai creștin împărat al nostru să nu fie împovărat de sâcâielile lor, cât și pentru ca noi, necunoscând corect cazul lor, să nu le oferim protecție atunci când nu o merită. Binevoie să ne comunici informații despre ei, pentru ca nimeni, necunoscând corect adevărul, să nu le arate milă atunci când nu o merită, iar mânia ta, la care evlavia ta, poate, în conformitate cu canoanele, i-a supus pe bună dreptate pentru opiniile lor particulare în credință, să nu fie considerată altceva decât ceea ce este. Sectele nou apărute nu merită cu adevărat să fie apărate de păstori buni. De aceea, noi, văzând aici că unii au adus un prejudiciu nu mic Ortodoxiei, arătăm zilnic când mânie, când blândețe față de acești oameni bolnavi. Căci boala nu este o chestiune mică; este aproape de putrezirea învățăturii apolinariene și ariene. Vorbind despre unirea Domnului cu omul, ei admit în mod neclar un fel de dizolvare și confuzie, astfel încât unii dintre clericii noștri, unii din ignoranță, alții din cauza învățăturii eretice false, de mult ascunse în ei, care în multe forme a ajuns până în vremea noastră din vremurile apostolilor, infectați cu boala opiniilor eretice, blasfemiază pe față, spunând că Dumnezeu Cuvântul, de o ființă cu Tatăl, a primit începutul de la Fecioara purtătoare de Hristos, ca și cum ar primi existența de la ea; spun că după ce templul Său a fost recreat 150, El a fost îngropat împreună cu trupul, dar după înviere S-a destrămat împreună cu același trup și apoi a trecut la firea divină; voi spune pe scurt: ei învață că dumnezeirea Unul-Născut a început împreună cu trupul, pe care l-a luat și împreună cu trupul a murit. Trupul, unit cu dumnezeirea, a devenit, așa cum învață ei blasfemitor, divin, primind îndumnezeirea în Cuvântul însuși. Și aceasta nu înseamnă altceva decât să distorsioneze conceptele ambelor firi. Ei chiar o numesc pe Fecioara Hristos Maica lui Dumnezeu cu oarecare îndrăzneală. Numind-o Maica lui Dumnezeu, ei nu tremură de frică, în timp ce sfinții și atotlăudații părinți din Niceea au spus doar, așa cum citim în scrierile lor, că Domnul nostru Iisus Hristos S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria. Tac despre acele cuvinte ale Scripturii, în care atât îngerii, cât și apostolii proclamă că Fecioara este mama lui Hristos și nu a lui Dumnezeu Cuvântul. Câte dispute am îndurat despre aceasta, zvonul, cred, v-a informat de mult evlavia și v-a arătat atenția că nu ne-am luptat în zadar, ci că mulți, prin mila Domnului, au fost îndreptați, cei care aveau noțiuni perverse, neconcordante cu ale noastre..... 151 2.

Dacă cineva aplică cuvântul Theotokos firii umane, care s-a născut în unire cu Dumnezeu Cuvântul, și nu celei care o naște: atunci vom spune pe bună dreptate că acest cuvânt nu corespunde cu ceea ce a născut ea; pentru că adevărata mamă trebuie să fie de aceeași natură cu cel născut din ea. Dar putem considera acest cuvânt și în oarecare măsură pentru ea: putem folosi acest nume despre Fecioară doar în această privință, că templul lui Dumnezeu Cuvântul este considerat inseparabil de ea; și nu pentru că este, cum ar spune, mama lui Dumnezeu Cuvântul: căci nicio mamă nu poate naște pe cineva care a fost înaintea ei. Cred că zvonurile despre această doctrină au ajuns deja la voi; dar vă transmitem și ceea ce ne privește pe amândoi personal. Din cursul evenimentelor, explicăm că dorim să cunoaștem treburile acelor persoane despre care am vorbit cu grijă frățească și nu doar pentru a ne satisface propria curiozitate obositoare. Să ne informăm unii pe alții, ca de la frate la frate, despre ceea ce ne va preocupa, transmițându-ne unii altora informații de încredere despre toate tendințele în doctrina credinței, deoarece am făcut dintr-un adevăr conținutul principal al corespondenței mele; la începutul acestei scrisori am spus că suntem datori să vorbim unii cu alții cu încredere frățească. Vă salutăm împreună cu toți frații în Hristos; eu, care sunt cu voi, și toți cei care sunt cu mine.

XIII. O altă epistolă a lui Nestorie către Papa Celestin.

Am scris adesea evlaviei voastre despre Iulian, Orontes și alții care își asumă demnitatea de episcopi, care, obținând adesea acces la cel mai pios și august împărat, îi cer protecția și ni se plâng constant că în epoca ortodoxiei sunt expulzați din regiunile Apusului ca fiind neortodocși; dar până în acest moment nu am primit nicio scrisoare de la evlavia voastră despre ei. Dacă le-aș avea, aș putea răspunde și răspunde pe scurt plângerilor lor; dar acum, când nu se știe dacă cuvintele lor sunt adevărate, nimeni nu știe ce să facă cu ei; căci unii îi numesc eretici și spun că din această cauză sunt expulzați din regiunile Apusului, în timp ce ei înșiși jură că sunt persecutați prin calomnie și că suferă nenorociri pentru credința ortodoxă prin intrigi. Care dintre aceste lucruri este adevărat ne este complet necunoscut. A-i compătimi când sunt cu adevărat eretici este o crimă; dar a nu-i compătimi când sunt acuzați pe nedrept este crud și inuman. Prin urmare, sufletul vostru cel preaiubitor de Dumnezeu binevoiește să ne dea învățături în acest moment, când oscilăm între două sentimente, între disprețul față de ei și mila față de ei. Astfel, dorim să primim o indicație despre ce ar trebui să decidem cu privire la judecata acestor oameni. Zi de zi, ținându-i pe acești oameni alături de noi, nu încetăm să așteptăm cu nădejde ajutorul evlaviei tale. Nu este o treabă mică, după cum știi, preaslăvitule, să investigăm doctrina credinței și nu este nevoie de mică pricepere și experiență de la cei care întreprind această lucrare. Pentru noi, osteneala de aici se înmulțește și pentru că încercăm să eradicăm din Biserica lui Dumnezeu cea mai necurată dintre interpretările nelegiuite - învățătura rea a lui Apolinarie și Arie. Nu știu cum unii dintre cei care aparțin clerului s-au infectat cu boala ereticilor pe care i-am numit, admițând un fel de dizolvare a divinității cu umanitatea în Unul-Născut, când îndrăznesc să transfere suferințele trupești în natura divină a Unul-Născut și, în același timp, cred că natura neschimbătoare a lui Dumnezeu a trecut în natura trupească, astfel încât ambele naturi, pe care le venerăm în persoana Unul-Născut, se contopesc una cu cealaltă printr-o unire superioară și necontopită, permițând o schimbare în ele prin dizolvarea lor una cu cealaltă. Ei, orbii, nu înțeleg învățătura expusă de sfinții părinți, rostind cuvintele lor clare: „Credem într-un Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria”. Aceasta este semnificația numelui Hristos, care semnifică două firi: El este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire; iar umanitatea s-a născut mai târziu în timp din sfânta Fecioară, căreia, pentru că a fost unită cu

dumnezeirea, îngerii și oamenii îi aduc cinste. Și astfel cred că cel care îndură aici atâtea osteneli în mustrarea opiniilor false, câte chinuri trebuie să îndure când nu cunoaște faptele acelor oameni despre care s-a spus și se teme foarte mult ca nu cumva, în această stare a sa, prin ignoranța sa, să sporească numărul ereticilor. De aceea, rog ca sfântul tău suflet să aibă grijă să ne informeze despre acei oameni, și mai ales după preaadevăratul Valeriu,deținând funcția de scrib și camerist, pot povesti evlaviei voastre despre dificila lor situație. Îi salutăm cu căldură pe toți frații în Hristos care sunt cu voi, eu și cei care sunt cu mine.

XIV. Epistola lui Celestin către Nestorie.

Către iubitul meu frate Nestorius Celestin.

Credința universală a fost în pace pentru câteva zile din timpul nostru, după ce învățătura nelegiuită și condamnată universal a lui Pelagiu și Celestiu a încetat să existe, când Răsăritul și Apusul i-au lovit cu sabia unei judecăți unanime, împreună cu toți adepții erorilor lor. În acea vreme, Atticus, de binecuvântată amintire, învățătorul credinței universale, cu adevărat succesorul fericitului Ioan în această lucrare de slujire, luptând pentru Regele tuturor, i-a persecutat atât de mult încât nu le-a permis să găsească refugiu acolo (în Răsărit). După moartea sa, nu puțin ne-a tulburat așteptarea: oare cel care îi va urma la putere îi va urma și în credință? Căci lucrurile bune rareori durează mult; mai des contrariile se înlocuiesc alternativ. Dar chiar și după el l-am avut ca tovarăș de slujire, care urma și el să ne părăsească în curând, pe sfântul Sisinius, care dobândise dragostea tuturor prin simplitatea și sfințenia sa, care propovăduia credința așa cum o primise. Evident, evlavia sa simplă și simplitatea pioasă erau călăuzite de cuvintele pe care le citea în Scriptură, că este necesar să ne temem mai degrabă decât să fim trufași , aprofundând cercetarea (Romani 11:20); că nu este necesar, așa cum se spune în alt loc, să cercetăm singuri lucrurile mai înalte (Iosua Sirah 3:20); că cel ce va propovădui altceva și va învăța altceva, și nu ceea ce au propovăduit apostolii, să fie anatema (Galateni 1:8, 9).). Dar când și el a plecat din această lume, iar grija noastră s-a prelungit atât cât a rânduit Domnul, atunci sufletele noastre s-au bucurat de vestea despre solii care veniseră la noi în legătură cu alegerea ta, veste confirmată în curând de raportul colegilor noștri de slujire care au fost prezenți la alegere. Ei au vorbit în favoarea ta cât se putea spune despre un om ales dintr-o altă Biserică. Căci înainte de aceasta faima vieții tale era de așa natură încât un oraș străin îți invidia virtuțile; dar acum îi faci pe oameni să fugă de tine prin faptele tale ciudate, astfel încât foștii tăi compatrioți să judece după alții de care au scăpat. Nu am putut răspunde rapid la scrisorile tale, pe care le-am primit recent, pentru că trebuiau traduse în limba romană. În timp ce această chestiune se desfășura printre noi – încet din cauza modului înfloritor în care au fost prezentate – am primit scrisori de la sfântul frate și co-episcop Chiril, un preot al lui Dumnezeu aprobat de toți, împreună cu fiul meu, diaconul Posidoniu: în ele scrie ceva despre tine care, spre marea noastră tristețe, distruge opinia favorabilă a celor care au dat-o la alegerea ta. Începutul tău excelent a fost înlocuit de un sfârșit rău, după cum vedem: numesc acele opinii despre tine începuturi excelente care au fost atât de favorabile încât am arătat în răspunsul nostru la raportul fraților cât de mult am împărtășit bucuria comună. Și acum, luând în considerare atât plângerea împotriva ta a fratelui meu, pe care l-am numit mai sus, cât și scrisorile tale traduse în limba noastră, care conțin în mod clar învățături nelegiuite, vedem că cuvântul apostolic trebuie să ne spună: Aș vrea să-mi schimb glasul, căci nu vă înțeleg (Galateni 4:20). Totuși, l-am schimbat, nădăjduind că acest compozitor de discursuri nelegiuite nu se va împiedica să cadă în ruină. Este necesar ca noi, așa cum ni se poruncește, să îndepărtăm răul din noi înșine (1 Corinteni 5:13).

După ce am citit scrisorile și cărțile pe care eminentul Antioh, fiul nostru, ni le-a adus, am examinat cu atenție conținutul lor. Când vă urmărim în scrierile voastre, vă ajungem din urmă, vă prindem, încercați să ne scăpați cu o vorbărie oarecare, acoperind claritatea adevărului cu obscuritatea lui; și apoi, afirmând din nou ceea ce a fost negat și negând ceea ce a fost afirmat, încercați să amestecați unele cu altele. În scrisorile voastre, însă, nu ați explicat atât de mult credința noastră, cât v-ați arătat pe voi înșivă, dorind să dați o învățătură diferită despre Dumnezeu Cuvântul, și nu cea pe care o conține credința universală. Așadar, acum noi, ca judecători, trebuie să dăm această judecată despre voi, așa trebuie considerate inovațiile voastre! Când erați necunoscut, ați fost ales, iar când ați fost recunoscut, ați fost condamnat. Acum trebuie să spunem împreună cu învățătorul neamurilor: Căci pentru ce să ne rugăm așa cum se cuvine, nu știm (Romani 8:26). Nu este oare potrivit să aplicăm aceste cuvinte acelei Biserici care, călăuzită mai mult de zvonul despre voi decât de cunoaștere, i-a disprețuit pe oamenii vrednici care erau în ea? Părerea celor care te-au binecuvântat s-a dovedit a fi greșită. Cine ar fi putut crede că un lup râvnitor se ascunde sub haina unei oi? Apostolul are cuvintele: „ Se cuvine să fie și erezii între voi, ca să fie în voi arătări bine primite” (1 Corinteni 11:19). „Pleacă-ți urechea și ascultă cuvintele pe care le-a spus lui Timotei și Tit. Ce le poruncește? Să se ferească de vorbele murdare și deșarte (1 Timotei 6:20). Căci aceasta contribuie la succesul răutății, aducând întotdeauna spini și mărăcini. El i-a cerut lui Timotei să rămână în Efes, ca să poruncească unora să nu învețe altfel (1 Timotei 1:3). Înaintea ochilor mei sunt cuvintele profetului Ieremia: „ Un lucru cumplit s-a întâmplat pe pământ: profeții au profețit nedrept” (Ieremia 5:29, 30). „Spune-mi: aceste cuvinte ale Scripturii rămân necunoscute pentru tine sau le cunoști, dar le neglijezi?” Dacă îți rămân necunoscute, nu te rușina să cunoști adevărul, așa cum nu te-ai temut să cunoști o minciună și să o înveți. Dar dacă le neglijezi, deși le știi, atunci gândește-te că nu vei fi îndreptățit în niciun fel când Cel ce prin ele vrea întotdeauna să primească pentru Sine un profit din acest împrumut sfânt îți cere socoteală de talantul încredințat ție. Gândește-te ce pedeapsă a abătut cel ce a ascuns talantul pe care îl primise și l-a returnat în forma în care îl primise (Matei 25:24-30). De aceea, gândește-te cu atenție cât de mare și cumplită este primejdia de a nu returna ceea ce ai primit. Poți atunci să-I spui Domnului nostru: „ Ceea ce Mi-ai dat Mie, l-am păstrat , când Tu măcelărești și chinuiești, cum auzim, Biserica. ”El? Ce-ți spune conștiința ta, când trăiești în acest oraș, abandonat de aproape toată lumea? O, dacă ar fi fost mai precauți atunci decât folosesc acum, când trebuie să caute mântuirea! De unde a venit dorința de a-ți îndrepta discursurile către astfel de întrebări, a căror soluție, conform principiilor rațiunii, este impietatea? De ce ar trebui un episcop să predice oamenilor lucruri care le slăbesc respectul față de nașterea Fecioarei? Puritatea credinței străvechi nu trebuie tulburată de cuvinte nelegiuite despre Dumnezeu. Nu a considerat întotdeauna judecata Bisericii pe oricine merită excomunicarea, de îndată ce a scos din credință sau a adăugat la ea? Căci credința, transmisă nouă pe deplin și clar de apostoli, nu îngăduie nici adăugare, nici micșorare. Citim în cărțile noastre sfinte că nu este drept să adaugi, nici să scoți; o pedeapsă crudă va ajunge atât pe cel ce adaugă, cât și pe cel ce scoate (Apocalipsa 22:18). De aceea, pregătim cauterizarea și fierul; Nu trebuie să mai folosim plasturi pentru acele membre bolnave care trebuie doar tăiate: știm că rănile grave se vindecă întotdeauna cu mare durere. Plângând multe lucruri pe care le-ai propovăduit cu nelegiuire și pe care Biserica Catolică le respinge, plângem mai ales pentru că ai îndepărtat din simbolul credinței acele cuvinte prin care se întărește în noi nădejdea unei vieți desăvârșite și a mântuirii. De ce se întâmplă asta? - aceasta arată scrisorile tale, cu privire la care nu avem nicio

neînțelegere, din moment ce tu însuți ni le-ai trimis. Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi ajuns niciodată în mâinile noastre, ca să nu fim nevoiți să judecăm asupra unei chestiuni atât de grele. Toate căile cercetărilor tale converg spre un singur gând: te extinzi mult în conversațiile tale, mergi pe multe cotituri și răsuciri; dar în cele din urmă pe drumuri diferite ajungi la scopul tău nelegiuit. Știm împotriva a ceea ce a avertizat Cel ce a poruncit să se evite disputele și certurile despre lege, căci sunt , spune el, nefolositoare și deșarte (Tit 3:9).). Ceea ce este considerat inutil și zadarnic în prezent, fără nicio îndoială, nu va aduce niciun folos în viitor. De aceea, după ce fratele Chiril a vrut să vă îndrume pe calea cea dreaptă cu cele două scrisori ale sale, vreau să vă anunț că, după prima și a doua sa îndemnare și după această mustrare a mea, care, după cum vedeți, este deja a treia, sunteți complet excomunicați atât de pe tronul episcopal, pe care îl ocupați la noi, cât și din întreaga societate a creștinilor, dacă nu vă îndreptați repede învățătura rea, dacă nu vă întoarceți pe acea cale, care este Hristos, așa cum se numește El însuși. Împovărați de disperare, ați luat armele cu răutate împotriva Celui care în casa Sa v-a pus, ca un rob credincios și inteligent, mai presus de toți slujitorii Săi și ați pierdut fericirea promisă ca răsplată pentru o astfel de slujire; pentru că nu numai că nu distribuiți hrană la timp, dar îi distrugeți cu otravă pe cei pe care El i-a dobândit pentru Sine cu sângele Său și cu moartea Sa. Vedem că ai otravă sub buzele tale , că vorbele tale sunt pline de blesteme și amărăciune (Ps. 12:9), când începi să vorbești despre Cel care este cel mai dulce. Unde este grija pastorală aici? Bunul păstor își dă viața pentru oile sale : dar este un plătit care le părăsește și le dă lupilor (Ioan 10:11, 12). Ce vrei deci să faci tu aici, păstore? În loc de lupi, tu însuți risipești turma Domnului. În ce gard își poate găsi refugiu când este junghiată în curtea Bisericii? Sub ce ocrotire va fi în siguranță când va vedea în tine nu un apărător, ci un prădător? Și am și alte oi , zice Domnul, care nu sunt din staulul acesta: și pe acelea trebuie să le aduc (Ioan 10:16). El promite să aducă altele, dar tu le nimicești pe cele pe care le ai, în timp ce există multe cazuri cunoscute când nu oile păstorilor, ci păstorii pier pentru oi. Și glasul Meu , spune El, trebuie să se audă . Pentru ce? „Ca să fie o turmă și un păstor . La glasul Lui, oile se unesc într-o turmă, dar la glasul vostru sau se pierd, sau se împrăștie. Îmi este amar că vi se aplică cuvintele fericitului Pavel, rostite în cartea Faptele Apostolilor! Știu că, după plecarea mea, vor năvăli între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și din voi se vor scula oameni, grăind lucruri stricate, ca să-i smulgă pe ucenici după ei.” (Faptele Apostolilor 21:29. 30)). Este de dorit să rostești aceste cuvinte despre alții, și nu alții despre tine; să vorbești pentru învățătura altora și să nu iei ceea ce spunem noi drept propria ta învățătură. Cui nu i se va părea ciudat că un episcop este învățat ce ar trebui să fie un creștin? Gândește-te mai atent la situația în care te-ai pus: ești chemat în instanță, ești denunțat, ești condamnat. Ce este în toate acestea compatibil cu demnitatea unui preot? Oamenii încăpățânați sunt încăpățânați chiar și în propria lor responsabilitate, dacă există un mijloc de a vorbi în apărarea blasfemiei. Crezi cu adevărat că te vom cruța, când tu însuți nu-ți cruți propriul suflet, când vrei să-i privezi pe toți cei care au fost înainte, care trăiesc acum și care vor fi după aceea, de speranța lor de mântuire? Vezi tu, ca un slujitor credincios al bunului meu Domn, îi persecut pe vrăjmașii Săi, despre care profetul a spus: Am urât cu o ură desăvârșită (Psalmul 139:22). Cuvintele unui alt profet îmi amintesc să nu cruț (Deuteronom 7:2, 13:8). Cui să-mi arăt atenția, cui să-i dau cinste, când văd aici un astfel de lucru prin care mi se ia temelia întregii nădejdi? Însuși Domnul a spus în Evanghelie că nici tatăl, nici mama, nici copiii, nici alte rude nu trebuie să-I fie preferați: căci există și o astfel de cinste din care vine nelegiuirea. Când predomină firea trupească, atunci dragostea trupească este preferată dragostei care este Dumnezeu și, sub influența

acelei dragoste, se aduce cinste unor oameni. Dar când Cel care este însăși dragostea este preferat, atunci toate acele gânduri de care vinovatul este supus condamnării sunt în mod necesar respinse. Trezește-te în sfârșit. Timpul pe care îl folosești nu pentru pază, ci pentru jaf, nu poate fi numit veghe. O, de-ai fi somnoros în ceea ce înveți și veghetor în ceea ce te împotrivești! Dar ce spun? Ar fi mai suportabil pentru noi dacă ai fi somnoros în ambele. Atunci n-ai fi nimicit pe nimeni, n-ai fi înșelat pe nimeni cu viclenia ta; BisericaEa nu s-ar întrista de nimicirea vreunui suflet, s-ar bucura că nu este răutate în mijlocul ei, s-ar mulțumi că tu ai să o prezinți Mirelui tău așa cum ai primit-o. Dar de ce să vorbesc mult, când există cuvinte despre acesta, despre primul ziditor al Bisericii, Pavel? În zadar caut ceva zidit de tine unde nu văd temelie (1 Corinteni 3:9, 11). Auzim că clericii, care practică după credința universală, cu care suntem de un gând, suferă o mare asuprire, încât nu sunt primiți, spun ei, nici măcar în cetate: ne bucurăm că au primit o răsplată pentru isprava mărturisirii; dar ne întristăm că prigonitorul lor este un episcop. Fericitul Apostol Pavel s-a transformat din prigonitor în predicator; dar acum, a te transforma din predicator în prigonitor - ce teribilă impietate! Enumerați ereticii antici care au apărut în Biserică cu secte atât de diverse; cine a ieșit vreodată dintr-o luptă cu ei fără să obțină victoria asupra lor? Un exemplu pentru tine în propria ta cetate. Pavel de Samosata, fiind episcop al Bisericii Antiohiei, a cules o recoltă în conformitate cu semințele doctrinei sale, pe care a propovăduit-o. Aceeași severitate a judecății i-a detronat întotdeauna pe alți inventatori de doctrine false, care conduceau bisericile. Și pe acei eretici despre care ați binevoit să ne întrebați, ca și cum nu le-ați cunoaște soarta, i-ați alungat cu o condamnare dreaptă, detronându-i de pe tronurile lor, pentru că au vorbit nedrept. Nu este de mirare pentru noi că și-au găsit pacea, pentru că au găsit o doctrină nelegiuită cu care, atunci când au comparat-o pe a lor, s-au considerat nevinovați. Aici - potrivirea cuvântului ne cere să spunem asta - nu putem rămâne tăcuți cu privire la ceea ce ne uimește. Credința voastră este corectă, așa cum citim la voi, în doctrina păcatului; Dovediți că omul prin starea sa naturală este un datornic și că această datorie este pe deplin plătită de Cel care vine din linia datornicului. Cum rămân de partea voastră cei care sunt condamnați pentru că neagă acest lucru? Unde există contrarii, nu există niciun acord care să excludă neîncrederea. Și voi ar fi respins-o, dacă ați fi fost nemulțumiți de ei. De ce să cercetăm ce s-a făcut împotriva lor atunci, când se știe că de acolo ne-au fost trimise înștiințări scrise despre ei de către episcopul ortodox de atunci, Atticus? De ce nu a întrebat Sisinius de fericită pomenire despre ei? Pentru că, evident, a considerat că este drept ca ei să fie condamnați sub predecesorul său. Ei, cei nefericiți, ar trebui să plângă pentru că și-au pierdut orice încredere în ei înșiși printre oameni, ei care aveau doar pocăința ca mijloc de a intra în comuniune cu Biserica. Acum ai început să afli despre ei, dacă înainte nu știai nimic; ci mai degrabă ia leacul propriei tale boli, și nu al altora, grăbindu-te să meditezi la credința sobornicească. De aceea, pe bună dreptate îți spunem: doctore, tu însuți te-ai vindecat , când vrei să ajuți pe alții. (Luca 4:23)). Boala ta este de așa natură încât nu permite nicio întârziere. Credința preotului Bisericii Alexandrine a fost și este adevărată, iar tu, conform învățăturii sale, fii din nou cu noi de un singur mod de gândire, dacă vrei să fii împreună cu noi, o, frate! Dacă ai simțire, atunci, după ce ai condamnat toate acele opinii pe care le-ai avut până acum, începe fără întârziere, așa cum dorim noi, să înveți ceea ce vezi că el învață. Noi, negândindu-ne să încălcăm cuviința față de noi înșine, vrem să-i îndreptăm pe preoți în credință. Dar, așa cum ne preocupă mai întâi să le arătăm calea cea dreaptă, tot așa, dacă nu se folosesc de învățătura noastră, vedem nevoia să dăm o sentință decisivă de condamnare asupra lor. După ce vei condamna învățătura nelegiuită, dovada deplină a îndreptării în

credință va fi întoarcerea la Biserică a tuturor celor care au fost excomunicați de tine din ea pentru Hristos, capul ei. Dacă ceea ce spunem noi nu li se întâmplă, atunci cel care i-a excomunicat trebuie să fie excomunicat; căci cei cu care te-ai arătat a fi astfel sunt în comuniune perfectă cu noi. Iar clerului Bisericii din Constantinopol și tuturor celor care poartă numele de creștini, le vom trimite scrisori așa cum va cere cazul; astfel încât, în cazul în care vei rămâne încăpățânat în învățătura ta perversă și nu vei predica ceea ce predică ei împreună cu noi, frate Chiril, să știe că ești îndepărtat de pe tronul episcopal, pe care îl ocupi împreună cu noi, și că nu ai nicio comuniune cu ei, astfel încât să știe, zidiți de acest exemplu, cum ar trebui să fie mișcați de o judecată fermă și temeinică să se îngrijească de mântuirea sufletelor lor.
Să știți deci că am luat această hotărâre: dacă nu învățați despre Hristos Dumnezeul nostru așa cum crede Biserica Romană, Alexandrină și întreaga Biserică universală și așa cum a crezut sfânta Biserică din marele Constantinopol înaintea voastră în adevăr desăvârșit, și dacă nu faceți asta, în termen de zece zile, socotind acest timp de la ziua în care primiți această notificare, să renunțați la noua învățătură nelegiuită, care caută să despartă ceea ce, conform învățăturii Sfintei Scripturi, este unit, după ce ați dat o astfel de mărturisire solemnă și în scris: atunci veți fi excomunicați din orice comuniune cu Biserica Catolică. Am trimis actul scris al judecății noastre împotriva voastră, împreună cu toate celelalte documente, împreună cu fiul nostru, Diaconul Posidonius, preotului sfințit din Alexandria și colegului meu episcop, care ne-a dat informații complete despre aceasta, astfel încât să fie locul nostru de muncă și, în îndeplinirea acestei probleme, să vă anunțe decizia noastră vouă și tuturor fraților: pentru că toată lumea ar trebui să știe această problemă, deoarece privește pe toți. Dumnezeu să te binecuvânteze, fratele meu cel mai iubit.
XV. Următoarea epistolă a fost citită la Conciliul din Efes după ce acesta a expus adevărata doctrină pentru a respinge învățătura lui Nestorie.
Epistola lui Celestin către clerul și poporul Constantinopolului
Episcopul Celestin, către preoți, diaconi, tot clerul care slujește lui Dumnezeu și poporul catolic care locuiește în Constantinopol, iubiți frați, în Domnul (urează) tot binele.
Fie ca cuvântul apostolului să fie începutul conversației mele cu cei care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu, pentru ca ucenicii pioși să audă mai întâi cuvintele învățătorului care a predicat păgânilor. Pe lângă cei de afară, spune apostolul, sunt îngrijorat de asaltul care este zilnic (fluxul zilnic de oameni către mine) și de grija tuturor bisericilor. Cine este slab , continuă el, și eu nu sunt slab? Cine se ofensează și eu nu mă aprind pentru el? Tot așa și noi, fiind aici depărtați și departe de voi, de îndată ce am aflat că mădularele noastre erau sfâșiate de învățături false, ne-am aprins de focul zelului părintesc, care ne-a aprins pentru voi: printre bisericile lui Dumnezeu, care, oriunde s-ar afla, formează o singură cameră a lui Hristos, ce depărtare poate exista care să poată fi considerată străină? Din moment ce sunteți mădularele noastre, era firesc să ne îngrijorăm ca nu cumva influența unui învățător rău să vă abată credința, propovăduită pretutindeni, de la calea adevărului. Căci Episcopul Nestorie propovăduiește impietatea, insuflă învățături intolerabile despre divinitatea lui Hristos și Dumnezeul și Mântuitorul nostru și despre nașterea Sa din Fecioară, ca și cum ar fi pierdut sentimentul de evlavie pentru această taină și ca și cum ar fi uitat că mântuirea comună a tuturor depinde de ea: acest lucru este dovedit atât de scrierile sale, pe care ni le-a trimis sub semnătura sa, cât și de raportul sfințitului meu frate și co-episcop, Chiril, adus mie de fiul meu, diaconul Posidonie. Citind toate scrierile (lui Nestorie), am găsit în ele o învățătură adusă la gradul extrem și teribil de impietate: el separă firea umană și firea divină în Hristos una de cealaltă, numindu-l uneori pe Hristos

doar om, alteori reprezentându-l în comuniune cu Dumnezeu în măsura în care este vrednic de aceasta. Dar noi , vom spune ca Ieremia, nu ascultăm de cuvintele profeților care prorocesc înșelăciune (Ieremia 23:16). Să-l asculte pe Ezechiel și să citească cuvintele sale cu care amenință: „Îmi voi întinde mâna împotriva profeților care văd minciuni și spun deșertăciuni: poporul Meu nu va fi la număr și nu va intra în țara lui Israel, pentru că au înșelat poporul Meu.”(Ezechiel 13:9, 10). Unde este grija pentru turma sfântă, care este datoria păstorului? Unde este grija pentru tăria gardului Domnului? Ce siguranță poate aștepta turma când păstorul ei se transformă în lup și, venind la oi, atacă pe fiecare cu furie? Buzele care rostesc răutate nu fac decât să sfâșie, ca fălcile unui lup. Hrana dată nu îngrașă, ci istovește. Dar chiar și așa, turma este fericită pentru că Domnul a lăsat-o să-i judece pășunea; și de aceea credința voastră trebuie - nu ne îndoim că faceți acest lucru - să respingă învățătura nelegiuită, pentru ca cei dintre voi care sunteți treji în Hristos să poată deosebi între mâncare și otravă și să rămâneți tari în ceea ce ați învățat de la foștii păstori, știind că până acum ați avut preoți înalți în învățătură și sfințenie, care, fără să se abate niciodată de la tradițiile părinților, au condus cârma Bisericii Domnului în pace profundă. Voi începe cu cei care ne-au fost cei mai apropiați în timp. Câtă putere a exercitat asupra sufletelor voastre învățătura sfântului Episcop Ioan, al cărui cuvânt s-a răspândit în întreaga lume, susținând credința catolică pretutindeni. Nu există loc unde să nu fie cu învățătura sa: este predicator oriunde este citit. Înțelepciunea sa atentă a fost urmată de binecunoscuta fermitate a sufletului; Episcopul Atticus, de binecuvântată memorie, a condus poporul creștin după exemplul predecesorului său și a persecutat învățătura nelegiuită și nebună a ereticilor. După moartea sa, Sisinius, de binecuvântată memorie, a devenit tovarășul nostru, care și-a datorat slava păstrării întregii și nevătămate a frumuseții credinței catolice, așa cum fusese până în vremea sa: am văzut că nu-i lipsea nici simplitatea porumbelului, nici înțelepciunea șarpelui. Curând lipsiți de activitatea sa protectoare, am plâns pentru ea, iubiți frați, ca și cum am prevedea viitorul nostru. Într-adevăr, nu știu ce fel de protecție vom găsi la actualul episcop, care nu are deloc acele noțiuni despre Dumnezeul nostru care ne-au fost date de El Însuși și de apostoli? Nu numai că nu face bandaje pentru cei răniți, ci îi rupe chiar și pe cei pentru care s-au făcut bandaje; Nu numai că nu-i ridică pe cei doborâți, ci încearcă să-i doboare chiar și pe cei care stau în picioare; nu numai că nu-i adună pe cei împrăștiați, ci îi și împrăștie pe cei adunați, deși știm că mintea sfințită de Dumnezeu nu poate fi clătinată, că cel care stă în picioare, întărit de puterea cerească, nu va fi doborât și legătura societății sfinte nu poate fi desfăcută. Astfel, vă arăt direct dragostei voastre ceea ce nu putem spune fără lacrimi: raționamentul vostru poartă război împotriva adevărului, își ridică mâinile împotriva credinței antice, luptă cu apostolii, luptă împotriva profeților: nu acordă atenție cuvintelor pe care Domnul nostru Însuși le rostește despre Sine. Folosind Noul și Vechiul Testament pentru rău, de ce credință, de ce lege se consideră episcop? El respinge acele concepte al căror sens este deja determinat, nu acceptă adevărul care este evident prin apropierea sa de noi; voi spune mai simplu: el gândește la taina lui Hristos Dumnezeul nostru nu așa cum permite sfințenia credinței noastre, căreia i se supune cu respect orice gânditor catolic.Nicio persoană cu adevărat pioasă nu a gândit vreodată despre Hristos altfel decât ne-a arătat El Însuși să gândim. Odată, Pavel de Samosata a ridicat aceeași întrebare nelegiuită, devenind rector al sfintei Biserici din Antiohia, dar a fost detronat de pe tronul pe care îl ocupase, spre întristarea Bisericii, prin judecata unanimă a ierarhilor catolici: pentru că cei care, tulburând sufletele creștinilor prin denaturarea învățăturii Evangheliei după propriul lor mod de gândire, nu pot aduce roade lui Dumnezeu, trebuie întotdeauna despărțiți de Biserică la timp; trebuie neapărat să se

lucreze în vie, atunci când se știe ce ar trebui să fie pentru proprietarul ei. Se știe că noile doctrine izvorăsc dintr-o dorință frivolă de glorie, din faptul că unii vor să fie cunoscuți printre ai lor ca fiind spirituali, perspicace, profunzi, se străduiesc să inventeze ceva ce nu există, pentru ca prin aceasta, printre oameni needucați, să-și poată dobândi pentru o vreme slava unui om perspicace. Dar care dintre aceștia și-a dobândit vreodată adevărata glorie, chiar dacă s-a crezut înțelept? Dumnezeul nostru alege lucrurile slabe ale lumii pentru a le învinge pe cele puternice și îi face de rușine pe cei înțelepți cu lucrurile nebunești ale lumii (1 Corinteni 1:27). Nu se poate lăuda cu înțelepciunea lumească doar cel care mărturisește că este din lume, ci cel care nu se recunoaște ucenicul celui care a spus despre sine: „Eu nu sunt din lume" (Ioan 17:16). Singura cale spre slavă este cea despre care vorbește apostolul: „ Cine se laudă, să se laude în Domnul" (1 Corinteni 1:31). Nu se pot aplica aceste cuvinte pe bună dreptate episcopului vostru (da, el este al vostru până în ziua de azi, deși nu crede ceea ce credem noi): zicând că sunt înțelepți, au devenit nebuni? (Romani 1:2). Căci este o nebunie vădită să nu-L cunoaștem pe Cel ce este Puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24). El însuși, după cum mărturisește, nu știe ce vrea să explice. Preaiubiților, nu vi se poate părea surprinzător că s-a abătut de la calea adevărului, cel ce, după cum vedeți, L-a pierdut pe Hristos, care este calea noastră. Vedem că uneori se deda la interpretări viclene, alteori se refugiază în niște judecăți ascunse de el, pentru a ascunde otrava învățăturii sale. Noi, urmând învățătura înțeleptului Solomon, nu ar trebui să dăm niciun răspuns nebuniei lui, ca să nu fim ca el (Prov. 26:4); ci îl sfătuim, împreună cu noi, să-i urmeze pe apostoli și pe proroci, ca să nu fie respins de toți, când merge împotriva tuturor. Voi, însă, trebuie să fiți mai treji pentru a rezista strigătelor lui dușmănoase: trebuie să aveți mai multă grijă de voi înșivă, când vi se spune în interiorul Bisericii ce este potrivnic Bisericii. Pentru cei care sunt amenințați de vrăjmașul din afară, există o slăbiciune în osteneala lor; ei, fiind învinși în afara fortificației, își găsesc siguranță sub ocrotirea zidurilor; dar cei tulburați de vrăjmașul dinăuntru nu cunosc odihnă. În acest război lăuntric, în această luptă domestică a voastră, credința trebuie să vă slujească drept zid, cu săgețile ei spirituale vă puteți apăra împotriva necredinței. Să o păzim, pentru că ne păzește: prin ea Dumnezeu devine apărătorul nostru, gardul nostru. El ne va izbăvi din mâna păcătosului (Psalmul 71:3, 4). În mijlocul valurilor care ne copleșesc, putem rosti cu demnitate cuvintele: Doamne, mântuiește-ne pe noi! Pierim (Matei 8:25). Acum trebuie să ne adresăm vouă, clerici, și tuturor celor care ați primit sfințirea pentru slujirea lui Dumnezeu. Dar unii dintre voi vor spune că nu am respectat rânduiala. Și am vrut să vorbim mai întâi cu voi, așa cum cerea ritul bisericesc; dar ne preocupa mai mult starea celor a căror mântuire este cauza noastră comună. Căci nu aveam nicio îndoială cu privire la voi; nădăjduim că voi, ca lideri ai altora, rămâneți tari în credință. Raportul sfântului și iubitului meu de Dumnezeu frate și împreună-episcop Chiril, pe care mi l-a trimis împreună cu fiul nostru, diaconul său, Posidoniu, a arătat că se fac împotriva voastră lucruri pe care numai cel care nu cruță însăși capul Bisericii le poate face împotriva membrilor Bisericii. Dar aceasta nu ar trebui să vă tulbure: cu cât mai mare este suferința, cu atât mai mare este slava; gradul răsplătirii pentru ispravă este determinat de natura ispravei. Citiți împreună cu noi în Scriptură: Chiar dacă un om se luptă, nu este încoronat, dacă nu se luptă după drept (2 Timotei 2:5). De aceea este datoria noastră să vă încurajăm, de care au nevoie atât cei slabi de inimă, cât și cei ce stau cu vitejie în luptă, pentru ca cei slabi să capete putere să îndure ispitele, iar cei ce se împotrivesc lor să stea mai tari în luptă. Oștirile împăratului nostru nu părăsesc niciodată lupta învinse. Fiecare ispită slujește ca o încercare pentru un creștin, pentru că, după cum spune Scriptura, ea produce răbdare ;

din ea se naște nădejdea , care, ne asigură Scriptura, nu va rușina pe nimeni (Romani 5:3-5). Așadar, preaiubiților frați, fiindcă mângâierea voastră este de la Dumnezeu, Căruia aduceți trupurile voastre , adică pe voi înșivă ca o jertfă vie , cum spune apostolul, nu obosiți în lupta voastră. Veți primi putere de la Cel ce voiește ca mădularele noastre, așa cum ne învață prin Apostolul, să fie arme ale dreptății Sale (Romani 6:13). Aveți o pildă pentru voi înșivă în sfinți, care au semănat odinioară cu lacrimi și apoi seceră cu bucurie (Psalmul 125:5) .). Domnul nostru iubește doar pe slujitorul a cărui bunătate a fost dovedită în ispită. Numai câmpul activității face sufletele creștinilor capabile de isprăvi: treceți prin isprăvi, astfel încât să vă întreceți unii pe alții pe cărările către Domnul. Nu vreau ca potrivnicii voștri să vă depășească vreodată, deși trebuie să fie, așa cum spune și Apostolul, ceea ce vedem acum printre voi. Numai în locul isprăvilor se va dovedi puterea și credința. Cel care caută pacea nu va primi cununa biruinței: o răsplată se dă doar pentru isprăvi. Cel dintre voi care vrea pe bună dreptate să fie numit ostaș al lui Hristos să nu-și scoată niciodată casca mântuirii de pe cap, să nu lepede armura credinței. Propriii noștri camarazi au deschis război împotriva noastră, dacă trebuie să-i numim ai noștri pe aceia care, după ce văd, după ce au rupt legământul iubirii cu noi, au trecut de partea vrăjmașului. Acum este de datoria voastră să aveți picioarele înăuntrul porților Ierusalimului (Psalmul 121:2). Aș vrea ca umblarea voastră pe cale să fie dreaptă, ca pașii nimănui să nu se clatine vreodată, precum cei pe care i-am arătat, și, purtând răul în ei înșiși, să deveniți urmași ai diavolului, cu conștiința că sunt de la el. Voi, care prin faptele voastre arătați că sunteți fii ai lui Dumnezeu - fiindcă fiecare dintre voi nădăjduiește să se dovedească prin roadele sale (Matei 7:17) - încurajați între voi inimile celor slabi de inimă, întăriți pe cei slabi, primind pe fiecare dintre ei cu dragoste. Nu vă lăsați amăgiți de răutate, ci, recunoscând binele și răul după firea fiecăruia, fugiți de rațiunile rele și gândiți-vă numai la adevăr. Urâciune înaintea lui Dumnezeu, după cuvântul lui Solomon, este cel ce judecă pe cel drept cu nedreptate și pe cel drept pe cel nedrept (Proverbe 17:15). Întristarea vremelnică nu înseamnă nimic; înaintea ochilor ar trebui să fie întotdeauna o răsplată veșnică, mai presus de care nimic nu trebuie pus. Psalmistul exclamă că, dacă se va izbucni război împotriva lui, nu se va teme deloc, având încredere că Domnul va fi lumina lui (Psalmul 26:3.1). Dacă ai purta război cu neamurile, ar fi o mare victorie pentru tine să-ți învingi dușmanii permanenți: dar cât de mare ar trebui considerată o victorie într-un război în care dușmanul a fost un persecutor al creștinilor catolici, un preot care, schimbându-și doctrina credinței, gândește aproape în toate contrar lui Pavel, care a devenit predicator al Evangheliei Domnului, după ce anterior fusese persecutorul Său. Rău competitor a fost părăsit de Duhul lui Dumnezeu după ce a început să gândească contrar Duhului lui Dumnezeu. Dacă va continua în acest fel de a gândi, va auzi pe bună dreptate de la noi cuvintele pe care Samuel i le-a spus lui Saul: Domnul te va smeri, nu vei fi rege în Israel.(1 Samuel 15:23). Dacă a devenit nevrednic pentru că a disprețuit porunca lui Dumnezeu doar în faptele pe care le-a săvârșit, atunci ce pedeapsă ar trebui să cadă pe bună dreptate asupra celui care s-a răzvrătit împotriva măreției divine a Domnului? Acum este datoria voastră să vindecați rănile pe care le-a făcut și să-i vindecați pe cei infectați de învățătura Lui. Stați tari pe pașii voștri, împotrivindu-vă celui care a deja căzut, așa cum arată cuvintele Lui. Suportați cu mărinimie durerile pe care vi le-a pricinuit. El v-a nedreptățit, v-a asuprit: dar Cel care pentru mântuirea noastră a luat firea umană a pătimit același lucru de la ai Săi, lucru pe care acest învățător al religiei nu-l recunoaște la El. De aceea, nimeni nu ar trebui să se plângă de planurile Lui împotriva vreunuia dintre voi. Un exemplu de mărinimie și fermitate pentru voi este Ștefan, primul mucenic pentru Hristos. Când mulțimile de

necredincioși scrâșneau din dinți împotriva lui (Faptele Apostolilor 7:54), el, urmaș al lui Hristos, nu a tăcut în legătură cu ceea ce a văzut: în mijlocul mulțimii înfuriate, printre vrăjmașii credinței, a proclamat că a văzut cerurile deschise și pe Fiul Omului, pentru care a pătimit, stând la dreapta lui Dumnezeu (7:55). Ar dura mult să vorbim despre toți cei care și-au cumpărat viața veșnică fie prin moarte, fie prin spovedanie. Voi, care ați fost izgoniți din Biserică de către el, aveți pentru voi un exemplu ziditor, care a fost aproape în vremea noastră, Atanasie, de fericită pomenire, sfântul înțelept al Bisericii Alexandrine. Cine nu poate fi încurajat de răbdarea lui? Cine nu va fi zidit de statornicia lui? A cărui nădejde nu va fi susținută de întoarcerea lui plină de bucurie la locul său de odinioară pentru mulți? A fost izgonit de prigonitorul Arie, dar a fost întors de Domnul, care l-a însoțit. A fost în închisoare, a fost în mijlocul chinurilor: nu este de mirare că omul apostolic a îndurat chiar acele suferințe, în care apostolul și-a pus propria laudă (2 Cor. cap. 11). În toate acestea l-a urmat pe cel care spunea despre sine că își găsește plăcere în suferințele sale (12:10). De acolo a fost izgonit și în țările noastre a găsit un refugiu. Într-adevăr, aici a fost din nou redat la demnitatea sa și a găsit pacea comuniunii la tronul nostru, în care toți mărturisitorii credinței catolice își găsesc ocrotire. Fiind persecutat, acest mărturisitor nu s-a simțit epuizat în mijlocul durerilor sale. Prin urmare, niciun creștin nu ar trebui să fie descurajat în exilul la care este supus temporar, pentru că nu este un exilat înaintea lui Dumnezeu. Să ne ferim mai degrabă să nu fim exilați din țara celor vii, adică din acea țară pe care dorim să o avem pentru noi ca patrie. Numai ea este a noastră, este constantă, este veșnică. Aceea nu este locuința noastră, prin care trebuie doar să trecem; a noastră este doar aceea, cu adevărat cea mai solidă, pe care ne-o promite nădejdea noastră. Cuvintele Apostolului ne arată aceasta: Ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului n-a scăpat, aceea a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.(1 Cor. 2:9) Ca să nu se creadă că această judecată este valabilă doar în ceea ce privește pe cel care a chemat deja judecata lui Dumnezeu asupra sa, am hotărât, prin autoritatea tronului nostru, ca episcopul sau clericul și fiecare creștin care se afla în rangul Bisericii, dintre cei care au fost înlăturați din locul lor și din comuniunea cu Biserica de către Nestorie sau de cei ca el, din momentul în care au început să predice doctrina lor nelegiuită, să nu fie considerați înlăturați sau lipsiți de comuniune; ci toți au fost și rămân în comuniune cu noi până în prezent: căci nimeni nu putea fi doborât sau înlăturat care, predicând o astfel de doctrină, nu a rămas ferm în doctrina adevărului. Astfel, cuvântul meu prezent îi unește pe toți în comuniune unii cu alții, pentru ca voi, fiind tot mai întăriți și primind încurajare în Domnul, să nu fiți mai tulburați, ci să lucrați cu mai multă sârguință pentru a vindeca slăbiciunile altora. Acum vă încredințăm pacienții voștri acolo, atunci când medicul însuși este bolnav. Dar dorim să-l ajutăm și pe el, dacă mai există o posibilitate. Așa cum am trimis răspunsurile potrivite sfântului nostru frate și episcop împreună cu el Chiril, tot așa v-am trimis această scrisoare împreună cu diaconul său, iubitul Posidonie, precum și scrisori de la fratele meu către el, despre care avem aceste vești. Am văzut că într-o chestiune atât de importantă era necesară prezența noastră personală, dar, fiind ținuți în urmă de marea distanță pe care ne-o prezintă marea și uscatul, i-am încredințat sfântului nostru frate Chiril autoritatea de a fi locul nostru de veci, pentru ca boala să nu fie agravată de întârzierea tratamentului ei. Numai să țineți înaintea ochilor voștri cuvintele Apostolului: „Ca să vă întăriți în același gând și judecată” (1 Corinteni 1:10), ca, răbdând până la sfârșit , precum citim în Evanghelie, să vă mântuiți (Matei 10:22). Și ca să știți cu ce hotărâre am trimis epistola noastră către Nestorie, am poruncit ca hotărârea noastră să fie adăugată aici, la sfârșitul acestei epistole, și să

puteți vedea în ce formă este dată împotriva lui. Dumnezeu să vă păzească, preaiubiți frați.
Definiția (de mai sus) este:
„Să știi, așadar, cu siguranță că judecata noastră este aceasta: dacă nu înveți despre Hristos Dumnezeul nostru așa cum gândesc despre El Bisericile romană, alexandrină și toate Bisericile ecumenice , cu care, înaintea ta, venerabile, a gândit preasfânta Biserică a Constantinopolului , conform expunerii credinței Sinodului de la Niceea, și dacă nu renunți la noutatea ta, contrară sentimentului de credință, după ce ai dovedit abandonarea ei printr-o expunere scrisă a pioasei și sfintei credințe, timp de zece zile, socotind acest timp din ziua în care această scrisoare îți ajunge la cunoștință: atunci să știi că rămâi în afara comuniunii cu întreaga Biserică Catolică și puterea ta preotească rămâne în toate privințele fără niciun efect."
XVI. Epistola lui Celestin către Ioan, episcopul Antiohiei.
Către iubitul meu frate, John Celestine.
Dorim ca, așa cum există un singur Dumnezeu, toți oamenii, oriunde s-ar afla, să aibă neîncetat o singură credință adevărată. Nu este o mare tristețe că unii, despărțindu-se de turma Domnului și ascunzându-se în locuri secrete și întunecate, prin discursuri frivole îi îndreaptă pe alții spre unanimitate cu ei înșiși în rătăcirea lor secretă; dar când în sfânta Biserică a lui Dumnezeu, Cel ce este înălțat mai presus de alții prin numele de preot întoarce poporul lui Hristos de la calea adevărului în desișul învățăturilor false și face aceasta în cele mai importante orașe ale imperiului, unde, ca reședință a împăratului, se adună mulțimi de oameni din toate părțile lumii: atunci, evident, tristețea noastră trebuie să fie dublată, grija noastră trebuie sporită, ca nu cumva lăcomia lupului să crească. Vrăjmașul nu este atât de teribil când asediază din afară, ca atunci când se înfurie în interiorul zidurilor; și lupul este mai puțin tulburător când umblă în jurul turmelor, decât atunci când ia locul păstorului în interiorul turmei. Războiul actual este mai cumplit decât orice război intern, când săgețile doctrinei nelegiuite plouă în interiorul Bisericii sau, ceea ce este același lucru, în chiar casa lui Dumnezeu. De aceea sufletul nostru tremură foarte tare când acest învățător, care, după cum vedeți, ține Biserica Constantinopolului în puterea sa , revarsă printre sfintele oștiri ale lui Hristos o învățătură perversă, care ia cinstea și respectul cuvenit celui care S-a născut din Sfânta Fecioară și care este contrară nădejdii mântuirii noastre. Ceea ce ne-au spus credincioșii, care au suferit această durere, despre aceasta, am aflat din cărțile trimise de el. Cea mai clară dovadă a acestui fapt au fost scrisorile sale trimise către noi, pecetluite cu semnătura mâinii sale autoritare, astfel încât să nu se mai poată pune la îndoială. Însă, întrucât o neatenție suplimentară la o greșeală atât de mare ar fi periculoasă, deoarece ignorarea unei astfel de chestiuni este o greșeală aproape la fel de mare ca păcatul de a predica o învățătură atât de nelegiuită: atunci îl excomunicăm pe Episcopul Nestorie și pe fiecare urmaș al său care vorbește același lucru cu el, din comuniunea cu noi până când va condamna învățătura falsă pe care a inventat-o, trimițându-ne o mărturisire scrisă și până când va mărturisi că are credința despre cel născut din Fecioară sau, ceea ce este același lucru, despre mântuirea neamului omenesc, aceeași credință pe care Biserica o are, o onorează și o mărturisește conform învățăturii apostolice.Roman, Alexandrin și universal în general. Dar dacă cineva, fie de către Nestorie, fie de către oricare dintre adepții săi, din momentul în care au început să promulge doctrina lor, a fost îndepărtat de la comuniune, lipsit de onoarea preoțească sau de alt rang în cler, a fost întotdeauna și rămâne în comuniune cu noi. Nu-l considerăm pe drept excomunicat, deoarece nu am putea excomunica pe nimeni prin judecata unui astfel de om care s-a făcut vrednic de excomunicare. Am scris acum despre aceasta preoției tale, preaslăvitule frate, pentru

ca să fii tare în Domnul și, îmbrăcat în armura confesiunii catolice, în această armă a lui Hristos, cu care pieptul tău s-a obișnuit, să poți apăra de doctrina cea rea și rușinoasă turma Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a născut și a pătimit pentru mântuirea noastră, care, deschizând porțile iadului și învingând moartea, a înviat a treia zi pentru îndreptățirea noastră. Așa cum i-am scris preasfințitului nostru frate și episcop Chiril, un apărător zelos al Bisericii și credinței Catolice, tot așa informez și preoția voastră că noi, sau mai degrabă Hristos Domnul nostru și Dumnezeu Însuși, am decretat ca Nestorie să denunțe, în termen de zece zile de la data la care primește vestea despre aceasta, în scris, învățătura sa nelegiuită despre nașterea lui Hristos și să se declare mărturisitor al credinței pe care o deține Biserica Romană, Alexandrină și Universală. Dacă nu face aceasta, să știe că, fiind excomunicat din conciliul episcopal, piere din vina sa. Și pentru ca acest decret al nostru să fie îndeplinit cu exactitate, am considerat potrivit să încredințăm fiului nostru Posidoniu, diacon al Bisericii Alexandrine, transmiterea fidelă a scrisorii noastre de dragoste către dumneavoastră. Dumnezeu să vă păzească, preaslăvit frate!

Exact aceeași scrisoare a fost scrisă către Juvenal din Ierusalim, Rufus din Tesalonic și Flavian din Filipi, episcopii răsăriteni.

XVII. Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Ioan al Antiohiei.

Domnul meu, iubitului frate și împreună-slujitor Ioan, Chiril îi urează în Domnul tot binele.

Probabil că evlavia dumneavoastră este bine conștientă, din multe exemple, de starea actuală a sfintei Biserici a Constantinopolului, că se află acum într-o confuzie extremă și că mulți dintre cei cunoscuți pentru viața lor pioasă și bună se retrag din adunările pentru cultul public, după ce au înțeles că o schimbare foarte importantă este introdusă în credința lor prin învățăturile pe care preastimatul Episcop Nestorie le rostește în această Biserică. În scrisorile mele către el, l-am sfătuit să se abțină de la astfel de interpretări nedrepte și impie și să urmeze credința părinților; dar el a crezut că am scris aceasta din ostilitate față de el. Nu numai că nu a vrut să acorde atenție faptului că am scris aceasta din dragoste pentru el, dar a crezut că ar putea inspira astfel de opinii și cuvinte ciudate ale sale chiar și la romani. După ce a expus învățătura sa ciudată într-o scrisoare lungă, a trimis-o domnului meu, cel mai pios Episcop al Bisericii Romane, Celestine. În scrisorile sale, respingând pe cei care gândeau diferit de el, a plasat și aceste cuvinte: „Ei numesc pe Sfânta Fecioară Maica Domnului fără tremur”. De asemenea, i-a trimis caiete cu interpretările sale. Toți episcopii cei mai pioși din marele oraș Roma, citindu-le în numeroasele lor adunări, l-au condamnat; arătând clar că el inventase cea mai nelegiuită erezie, pe care niciunul dintre ereticii anteriori nu o inventase vreodată.

Când Nestorie a scris acolo despre aceasta, eu, din partea mea, a trebuit să dau informații despre tot ce se întâmplase între noi, să-i trimit copii ale scrisorilor mele, iar în acest scop a fost trimis imediat un cleric al Bisericii Alexandrine, iubitul diacon Posidoniu. Acolo, în adunarea episcopilor, au fost citite scrisorile, în special cele care nu dădeau naștere la nicio interpretare nedreaptă, cum ar fi cele semnate de el însuși. Sfântul Sinod Roman a dat o judecată directă asupra lor, așa cum a scris deja evlaviei voastre. Toți cei care sunt în comuniune cu bisericile occidentale sunt obligați să respecte decretul său. Copii ale acestuia au fost trimise preaiubitorului de Dumnezeu Rufus, episcop al Tesalonicului, și altor episcopi macedoneni pioși, care sunt întotdeauna de acord cu judecățile sale. Au scris despre același lucru lui Juvenal, preapiosul episcop al Eliei . Acum depinde de evlavia voastră să discerneți cum să acționați cel mai bine. Vom fi de acord cu judecata sa (a episcopului de Roman), temându-ne să ne despărțim de comuniunea cu cei care s-au indignat nu pentru ceva

ce nu avea legătură cu ei, s-au alarmat și și-au dat judecata nu asupra unei chestiuni neînsemnate, ci pentru apărarea credinței înșăși, a bisericilor, care sunt acum toate în alarmă, și a bunăstării popoarelor. Transmiteți urările noastre de bine fraților care sunt cu voi; frații care sunt cu mine vă salută.

XVIII. Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Acachie, episcopul Verriei, despre Nestorie.

Domnul meu, iubitului frate și tovarășului meu de slujire, Akakiy, Kirill îi urează în Domnul tot binele.

Cei care sunt în mare întristare, ale căror inimi sunt împovărate de greutatea grijilor, găsesc nu mică mângâiere atunci când povestesc altora care sunt de acord cu ei în sentimentele lor ceea ce îi întristează. Și eu sunt în aceeași situație acum. De aceea, am considerat necesar să scriu sfântului vostru locaș despre motivele pentru care sunt pe bună dreptate, așa cum recunosc, întristat și de care sunt întristat până în ziua de azi. Prea Venerabilul Episcop Nestorie nu s-a mulțumit să spună în Biserică ceva ce a provocat confuzie în Biserică și care a distrus credința în Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, ci i-a permis și Episcopului Dorotei, în timpul unei adunări a Bisericii pentru cultul public, să spună public și cu îndrăzneală: „Oricine spune că Maria este Maica Domnului este anatema". După aceasta, ce să facem în Biserica Ortodoxă, când ne vor pronunța anatema împreună cu Sfinții Părinți? Din scrierile Părinților văd că pururea pomenitul Episcop Atanasie o numește adesea Maica Domnului, așa cum o face și fericitul nostru părinte Teofil și mulți alți sfinți episcopi care au trăit în diferite vremuri, Vasile, Grigore, Atic. Niciunul dintre învățători, desigur, ortodocșii, nu s-a temut să o numească Maica Domnului, considerând acest lucru adevărat, așa cum este adevărat că Emanuel este Dumnezeu. Anatema a fost rostită asupra sfinților părinți care acum rămân cu Dumnezeu și asupra tuturor celor care, urmând dreptele dogme ale adevărului, mărturisesc că Hristos este Dumnezeu! Efectul distructiv al învățăturii lor nu s-a limitat la aceasta, ci a tulburat mințile oamenilor. Este trist să auzi că unii au ajuns la o asemenea necredință și nesăbuință încât nu-L mărturisesc pe Hristos ca Dumnezeu, în timp ce alții, deși nu încetează să-L mărturisească ca Dumnezeu, nu au concepții sănătoase despre El, spunând că a fost numit cu acest nume din bunăvoința și harul lui Dumnezeu, așa cum suntem și noi. Cum să nu plângi, cum să nu regreți acest lucru? Și ce nevoie a fost să propunem tuturor aceste întrebări care sunt insolubile și constituie un mister pentru minte? Nu am fi adus mai mult folos oamenilor explicând învățătura morală, când încă nu suntem capabili să interpretăm învățătura dogmatică cu fidelitatea cuvenită? Când călugării care trăiau în Egipt și Alexandria au fost alarmați de scrierile sau de interpretările sale și noi le-am expus învățătura dreaptă a credinței, atunci s-a deschis ostilitate împotriva mea, iar el a devenit dușmanul meu: a ridicat împotriva mea câțiva rătăcitori și oameni remarcabili pentru fapte reprobabile și i-a obligat să mă defăimeze printre oameni. Poate că meritățm: dacă am avea râvnă pentru Dumnezeu și dacă i-am imita pe părinți în dragostea pentru Dumnezeu, atunci deja, conduși de un simț al evlaviei, am fi pronunțat o judecată asupra celor care vorbesc cu îndrăzneală împotriva lui Hristos și ne blestemă atât pe noi, cei vii, cât și pe sfinții părinți care au plecat deja la Dumnezeu. Această judecată ar servi, așa cum trebuie să sperăm, la vindecarea aceia în care dreptatea credinței a șovăit. Transmiteți urările noastre de bine fraților care sunt cu voi; toți cei care sunt cu mine vă salută în Domnul.

XIX. Epistola lui Acachie, episcop de Verria, către Chiril.

Domnul meu, preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu Episcop Kirill, Akakiy, îi urează toate lucrurile bune în Domnul.

Am citit scrierea pe care evlavia voastră mi-a înmânat-o recent, oricât de smerită ar fi, conținând lacrimi și tristețe din cauza tulburărilor din Biserica Constantinopolului; dar și puterea și căldura credinței creștine. Conține și aceste cuvinte: „Nici măcar de la început nu a fost nevoie să se propună această învățătură". Într-adevăr, ce folos a adus Bisericii Apolinarie din Laodiceea, care se credea un mare luptător înaintea altora în apărarea dreptei credințe, un războinic puternic împotriva dușmanilor ei? Încrezându-se în înțelepciunea sa și dorind să deschidă niște căi către credința curată și simplă a lui Hristos prin locuri de netrecut, nu a forțat el Biserica Catolică să -l pună în rândul apostaților? Nu există oare o prudență puternică, o prudență completă în cuvintele rostite de unul dintre foștii episcopi, care a vrut să împiedice oamenii inteligenți să investigheze ceea ce este dincolo de puterile omenești? Cuvintele sale sunt acestea: „Taina modului în care Tatăl l-a născut pe Unul-Născut trebuie onorat cu o tăcere respectuoasă în legătură cu ea". Și continuându-și conversația, a adăugat cuvintele: „Cercetarea acesteia este inaccesibilă tuturor puterilor cerești, și nu numai oamenilor și minții omenești" 153. Nu este oare aici nevoie și se aplică în mod direct avertismentul Sfintei Scripturi, care învață: Nu căuta pe cei ce sunt mai presus de tine și nu-i încerca pe cei ce sunt mai tari decât tine: înțelege aceste lucruri care ți s-au poruncit, căci nu ai nevoie de lucruri tainice (Iosua Sirah 3:21-22). Cei care încearcă să-i îndreptățească pe cei ce se angajează să raționeze și să vorbească despre cele negrăite în credință sunt supuși aceluiași lucru pe care l-a experimentat fericitul episcop Paulin: nu a vrut să folosească expresia directă și definită: trei ipostase , deși a gândit corect și cu adevărat despre ele în același mod ca și alții. În aceasta i-a urmat pe episcopii apuseni iubitori de Dumnezeu, a căror limbă romană, datorită sărăciei sale în comparație cu limba noastră greacă, nu putea folosi cuvintele: trei ipostase cu adevăratul sens.

Asupra tuturor celor care putem fi părtași la necazurile și suferințele Bisericii lui Dumnezeu revine datoria gravă de a nu permite să mai apară astfel de cuvinte, prin care unor oameni leneși li s-ar da ocazia să introducă dezbinări și schisme în Biserica lui Dumnezeu. De aceea, în prezent, când a apărut o astfel de învățătură, care poate întrista și tulbura mulți dintre oamenii pioși și iubitori de Hristos, asupra deplinei și învățatei voastre prudențe revine datoria de a calma această neliniște. Și acest lucru se cere mai ales pentru că mulți dintre cei care vin de la Constantinopol la Antiohia și la noi, atât clerici, cât și laici, apără deschis învățătura sa, neconsiderând sensul ei contrar credinței apostolice și învățăturii despre Tatăl Consubstanțial, expusă la inspirația Duhului lui Dumnezeu de către Sfinții Părinți care au format conciliul la Niceea și transmisă Bisericii Universale. Așadar, prin sugestia prudenței, compasiunii și autorității preoției tale, binevoiește să-ți asumi lucrarea de învățător, așa cum cer împrejurările acum, pentru a slăbi această învățătură în cei care au auzit-o și au fost smulși de la credință de către ea: pentru ca Sfinția Ta să poată concepe și să împlinească tot ce se poate face în timpul prezent, când Biserica universală este agitată , când neliniștea crește tot mai mult. Acum, când această mare a minții este agitată, spune-i cuvintele Domnului și spune-i cu asprime: taci, stai liniștit!

I-am înmânat preasfințitului Ioan, episcop al Antiohiei, scrisoarea cu evlavia ta, spre citire: a ascultat-o cu mare atenție și simpatie: el, care intrase de curând în episcopat, avea aceleași dorințe ca și noi, care ajunseserăm la bătrânețe. El, prin harul lui Dumnezeu, este activ în îndeplinirea isprăvilor care constituie îndatoririle indispensabile ale funcției episcopale, astfel încât toți episcopii răsăriteni nădăjduiesc mult de la el și se laudă cu el. El cere evlaviei tale, pe care o transmit acum, ca sfințenia ta, folosind toată prudența sa, să acționeze împotriva acestei învățături intolerante apărute pe neașteptate, pentru ca în cuvântul și în fapta ta, în cazul de față,

să se împlinească cuvântul apostolului: Chiar dacă mă voi lăuda puțin cu puterea noastră, pe care ne-a dat-o Domnul spre zidire și nu spre distrugere, nu mă voi rușina (2 Corinteni 10:8).
Primește-l, te rog, cu bunătatea ta obișnuită pe cel care ți-a adus scrisoarea noastră, un creștin vrednic și credincios, ai cărui strămoși au fost creștini; și dacă te va întreba de ceva, nu-l lăsa să se lase călăuzit de înțelepciunea ta. Îi salutăm pe mine și pe toți frații care sunt cu tine.
XX. Epistola lui Chiril către Juvenal, episcopul Ierusalimului.
Domnul meu, preaiubitului frate și împreună-slujitor Juvenal, Chiril îi urează în Domnul tot binele.
Aș dori ca preaslăvitul Episcop Nestorie să urmeze adevărata credință, umblând pe cărările oamenilor evlavioși! Și cine dintre cei înțelepți nu ar dori ca cei cărora le cade soarta să fie conducătorii turmelor Mântuitorului să fie pe deplin cunoscuți pentru adevărul credinței? Și întrucât lucrurile noastre prezente nu s-au dovedit a fi așa cum speram, când în cel în care așteptam un păstor adevărat, am găsit un prigonitor al adevăratei credințe: atunci trebuie să ne amintim acum cuvintele lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor: N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie, căci am venit să despart pe om de tatăl său (Matei 10:34, 35). Dacă pentru noi războiul împotriva părinților nu este reprobabil și fără prihană, când știm că tindem spre slava lui Hristos: atunci cum am putea să nu considerăm că este datoria noastră absolută, în timp ce jelim pierderea unui frate, să ne încingem cu sabia râvnei pentru Dumnezeu și să spunem tuturor celor care trăiesc pe pământ aceste cuvinte: Dacă este cineva al Domnului, să vină la mine (Exod 32, 26)! În acea scrisoare și în alta a mea l-am îndemnat să nu-și urmeze propriile păreri, ci credința dreaptă și apostolică, transmisă sfintelor biserici, nădăjduind să-l îndepărtez de nedreptatea care este în scrierile sale; dar remediul pe care l-am propus nu a ajutat deloc, sfatul nu a fost pus în aplicare. Nu numai că nu a vrut să urmeze învățătura adevărului, dar mi-a trimis și o scrisoare semnată de el însuși, în care mă mustra că l-am supărat, și în același timp a afirmat direct că Sfânta Fecioară nu poate fi numită Maica Domnului. Și nu înseamnă aceasta să spunem direct că Emanuel, în care este temelia nădejdii noastre de mântuire, nu este cu adevărat Dumnezeu?
Presupunând că ar putea câștiga Biserica Romană , i-a scris domnului meu, cel mai pios și iubitor de Dumnezeu frate și împreună-slujitor Celestin, episcop al Bisericii Romane, și i-a expus în scrisori doctrina sa pervertită. De asemenea, a trimis acolo multe lucrări interpretative, din care s-a dovedit că gândea greșit. Și a fost condamnat categoric ca eretic. Cel mai pios și iubitor de Dumnezeu episcop al Bisericii Romane, Celestin, a scris despre el ceea ce aflase pe bună dreptate despre el și mi-a trimis aceste scrisori. Am considerat necesar să ți le transmit și, prin ele, să stârnesc în evlavia ta zelul pentru cauza sfântă, care este întotdeauna puternică în tine prin puterea sa interioară, astfel încât noi, cu unanimitate și zel zelos, încingându-ne cu centura iubirii pentru Hristos, să salvăm oamenii care au căzut în pericol și să susținem Biserica în lumina ei. Fără îndoială, noi toți, în unanimitate între noi, după ce am stabilit un plan pentru noi înșine, îi vom scrie lui și oamenilor. Dacă vom reuși și îl vom întoarce de la modul său actual de gândire la adevăr, atunci am câștigat un frate (Matei 18:15) și l-am mântuit pe păstor. Dar dacă intenția noastră rămâne nereușită, atunci el însuși va fi vinovat de soarta lui și va gusta roadele faptelor sale. De asemenea, trebuie, cu siguranță, să scriem împăratului iubitor de Hristos și prea evlavios și tuturor demnitarilor statului și să-i sfătuim să nu pună pe nimeni deasupra credinței evlavioase în Hristos, ci să întărească universul în el și să-și izbăvească turma de păstorul cel rău, în cazul în care nu primește îndemnurile noastre, ale tuturor.

Transmiteți urările noastre de bine fraților care sunt cu voi. Cei care sunt cu mine vă salută în Domnul.
XXI. Epistolă scrisă de Ioan, episcopul Antiohiei, către Nestorie.
Domnul meu, preaiubitorului de Dumnezeu și preareverendului Episcop Nestorie, Ioan îi urează în Domnul tot binele.
I. Dorințele mele cu privire la evlavia dumneavoastră vi le-am dezvăluit cu tot adevărul prin domnul meu, ilustrul Conte Irineu. Presupunând că mă aflu sub protecția sincerității și nu mai stârnesc în dumneavoastră nicio suspiciune împotriva mea, vă ofer sfatul meu direct prudenței dumneavoastră. În ceea ce vă voi sfătui, puteți vedea atât o garanție a sincerității noastre în relația dumneavoastră, cât și o grijă nu mică în noi de a fi călăuziți de dragostea față de Dumnezeu: cei care sunt călăuziți de ea împlinesc legea lui Dumnezeu: dar cei care o părăsesc și acționează cu trădare împotriva semenilor lor, își fac mai mult rău lor înșiși decât celor împotriva cărora acționează. Considerând aceste cuvinte ca fiind cel mai bun început pentru conversația noastră, vă rog: acceptați-mă ca un bun sfătuitor, nu respingeți ceea ce este util în ceea ce vă voi spune, ceea ce se va spune din sentimentul de dragoste față de Dumnezeu.
II. A fost necesar să examinăm împreună anumite aspecte care erau utile în direcția lor; dar, întrucât erorile noastre au provocat o mare confuzie în biserici, m-am simțit obligat să anunț evlavia voastră ce ni s-a scris recent din Roma și Alexandria. Tot clerul din Alexandria mi-a trimis mai multe scrisori în care scriu despre evlavia voastră: o scrisoare de la preasfințitul Episcop Celestin, altele de la preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Chiril. Trimițându-vă copii ale acestora, vă rog să le citiți cu o asemenea dispoziție sufletească încât în mintea voastră să nu apară acea anxietate din care apar adesea dispute și dezacorduri dăunătoare. Nu considerați această chestiune de mică importanță: căci diavolul, stârnind mândria, adesea îndrumă și aduce chiar și chestiuni nesemnificative la o asemenea extremă încât nu mai pot fi corectate. Prin urmare, citiți aceste scrisori cu atenție. Admiteți la luarea în considerare a problemei din fața voastră pe cineva de aceeași părere cu voi; dați-le dreptul să vorbească despre ceea ce este util și nu despre ceea ce este plăcut. Dacă toți, după ce au abordat cu sârguință analiza împreună a acestei chestiuni, sunt liberi de orice teamă, atunci o vor discuta cu ușurință împreună, iar ceea ce acum pare sumbru va apărea luminos.
III. Domnul meu, preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Celestin, după cum reiese din scrisoarea sa, a stabilit un timp foarte scurt, stabilind zece zile pentru un răspuns; dar această chestiune se poate rezolva într-o singură zi, chiar și în câteva ore. Căci în învățătura despre mântuirea noastră prin Hristos, Regele întregii lumi, este cel mai bine să folosim un cuvânt care Îi corespunde, folosit de mulți părinți, corespunzător adevărului nașterii Sale mântuitoare din Fecioară. Evlavia ta nu ar trebui să respingă acest lucru ca pe ceva în care nu există niciun pericol. Nici să crezi că este nepotrivit să vorbești împotriva ta. Căci dacă mintea ta gândește la fel ca părinții și învățătorii Bisericii (și știm acest lucru despre tine, doamne, prin mulți dintre prietenii noștri comuni), atunci de ce ar trebui să fii împovărat să exprimi deschis un gând pios într-un cuvânt corespunzător acestui gând, și mai mult într-un moment în care o astfel de neliniște a început din interpretările tale ale credinței? Cu siguranță știi, preaiubitorule de Dumnezeu, că peste tot, atât în locuri departe de noi, cât și aproape de noi, totul a intrat în mișcare și peste tot se spune același lucru: o furtună mare a cuprins brusc bisericile: peste tot credincioșii se despart unii de alții zi de zi din cauza acestei tendințe. Că exact așa este, reiese din evenimentele actuale: Occidentul, Egiptul și chiar Macedonia s-au despărțit hotărât de unitatea pe care harul lui Dumnezeu a dăruit-o bisericilor, prin osteneala multor episcopi sfinți și glorioși, și mai ales a

preasfântului și preasfântului părinte comun al nostru, marele Acachie. Și cine te va învinovăți când vei începe să spui ceea ce gândești? Dimpotrivă, nu va aproba toată lumea faptul că accepți acel nume, a cărui semnificație evlavia ta, după cum știm, o înțelege, pentru a păstra bunăstarea și pacea Bisericii universale? Consider oportun să-ți arăt un exemplu frumos, pe care doresc să-l ții minte. A trecut puțin timp de când s-a întâmplat acest lucru la noi, așa că nu a putut fi uitat. Fără îndoială, vă amintiți de fericitul Episcop Pavel: într-una din tâlcuirile sale, a spus niște cuvinte care nu au fost aprobate, mai întâi de dumneavoastră (pe atunci acționați mai liber și mai îndrăzneț decât alții), iar apoi de toți cei care au auzit. Observând răul și neliniștea care au urmat primei neplăceri și dându-și seama că această neliniște poate produce nu numai dezbinare, ci și confruntare între oameni, pentru că de obicei încep să se împartă în zvonuri, încep să se opună unii altora din ce în ce mai mult, de îndată ce găsesc o ocazie pentru aceasta, deși scânteia ispitei, aparent, este nesemnificativă (cum este cazul și la noi în prezent), acest episcop mărinimos, după câteva zile, s-a arătat oamenilor și, roșind de rușine, și-a corectat cuvintele anterioare, spre binele Bisericii. După ce și-a arătat îmbunătățirea, a îndreptat imediat mustrarea la care fusese supus; nu a considerat corecția ca fiind ceva umilitor pentru sine. Toată lumea știa că cuvintele pe care le rostise anterior erau cuvinte putrede, dar s-au împăcat imediat cu el de îndată ce au văzut o schimbare la el.

IV. Îndemn evlavia voastră la o astfel de schimbare a unui cuvânt cu altul, care v-ar aduce necinste, nu la o schimbăciune tinerească în gândurile voastre, așa cum ar considera alții. Dar, din moment ce ați spus adesea multora, după cum știu, că nu respingeți însăși semnificația credinței pioase, ci doar dezaprobați exprimarea ei: atunci, dacă unul dintre faimoșii învățători ai Bisericii v-ar sugera să folosiți și acest cuvânt, adică să o numiți pe Sfânta Fecioară Maica Domnului , atunci, fără îndoială, nu l-ați refuza. Îndemnându-vă, vă provoc să spuneți exact ceea ce, după cum știu, nu greșiți în modul vostru de gândire; veți folosi doar un cuvânt și un nume care a fost compus de mulți părinți, a fost folosit de ei atât în cărți, cât și oral, nu veți refuza un astfel de cuvânt care dezvăluie doar gândul pios al minții. Niciunul dintre învățătorii Bisericii nu a refuzat acest nume. Cei care l-au folosit au fost mulți și într-adevăr faimoși; iar cei care nu l-au folosit nu i-au condamnat pe cei care l-au folosit. Într-adevăr, printr-o indulgență excesivă față de opiniile false ale ereticilor, noi, pe nedrept, lipsim de respect față de conștiința fraților noștri și o tulburăm în mod inutil, respingând cuvântul al cărui sens îl recunoaștem a fi corect și adevărat. Și dacă nu-l acceptăm cu sensul care este conținut în el, atunci vom cădea inevitabil în multe erori și, ceea ce este cel mai periculos dintre toate, ne vom priva de mântuirea care este asigurată de creația inefabilă a singurului Fiu al lui Dumnezeu. Căci, de îndată ce acest cuvânt este respins și, în consecință, sensul care este conținut în el, atunci va urma gândul că Cel care pentru mântuirea noastră S-a arătat inefabil pe pământ nu a fost Dumnezeu, că Dumnezeu Cuvântul, care S-a golit pe Sine până la punctul de a lua chip de rob (Filipeni 2:7), nu ne-a arătat dragostea inefabilă pentru omenire; Întrucât Sfânta Scriptură confirmă mai ales dragostea lui Dumnezeu pentru noi, atunci când spune că Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, veșnic și pururea cu El, S-a născut în mod nepătimitor din Fecioară, despre care dumnezeiescul apostol vorbește astfel: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie (Galateni 4:4). El arată clar că Unul-Născut S-a născut în mod inefabil din Fecioară, așa cum am spus mai înainte. Dacă pentru această naștere părinții au numit-o pe Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu, așa cum o numim noi acum cu acest nume: atunci nu știu de ce noi (iertați-mă pentru aceste cuvinte) ar trebui să întreprindem o investigație cu totul inutilă a acestei dogme, spre confuzia, cum vedeți, a noastră și a lumii bisericești?

Pentru noi, nu există niciun pericol în a vorbi și a gândi în acord cu faimoșii învățători ai Bisericii lui Dumnezeu. Consider că este superfluu să le enumăr numele aici; îi cunoașteți nu mai puțin decât fiecare dintre noi, pentru că dumneavoastră înșivă și noi cu toții considerăm o onoare să fim ucenicii lor.
Vă rog să primiți acest sfat de la noi; faceți ceea ce vă îndemnăm să faceți; nu dați unei noi opinii un motiv de a aduce discordie și dezbinare în Biserică , gândiți-vă: dacă înainte de aceste scrisori care au fost trimise, au fost mulți care au fost nepoliticoși cu noi, atunci câți vor fi acum care, după ce au primit curaj cu ocazia acestor scrisori, vor vorbi deschis împotriva noastră? V-am scris această scrisoare în prezența multora dintre cei mai pioși episcopi, binevoitori față de evlavia dumneavoastră, care, întâmplător, erau cu mine în momentul în care mi-au fost înmânate acele scrisori neplăcute. M-am gândit că prin aceasta voi îndeplini datoria unui prieten, conform promisiunii mele, și prin sfaturi frățești voi ajuta mintea dumneavoastră, obosit de împrejurările prezente, să judece corect. Vă rog sufletul iubitor de Dumnezeu să primească fără dispută acest sfat, pe care vi-l ofer cu sentiment de evlavie față de Dumnezeu și dragoste față de dumneavoastră, pentru instaurarea păcii Bisericii. Nu propun acest lucru singur, ci și toți episcopii care, așa cum am spus, au fost cu mine - domnul meu, preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Arhelaus, și cu el Apringius, Teodoret, Iliada, Meletie și Macarie, care, prin harul lui Dumnezeu, a devenit recent rector al Bisericii lui Dumnezeu din Laodiceea. Toți aceștia, ținând cu tărie învățătura Bisericii și încălziți, ca și mine, de dragostea față de tine, te rog, Învățătorule, să arăți smerenie, după ce ai studiat conținutul acelor scrisori, a căror putere este mai cumplită decât o furtună: nu va tulbura, nu va alarma, dacă cedăm, ci va răsturna dacă începem să i se opunem. Considerând cazul tău ca fiind al nostru, am vrut să-ți oferim acest sfat: primește-l cu bunăvoință și nu în ciuda faptului că, dacă vreunul dintre cei care sunt rău intenționați față de noi începe să te inspire să neglijezi această chestiune, în detrimentul atât al tău, cât și al întregii Biserici. Vă rog, vă implor, ca răspuns la această scrisoare, să-mi spuneți ce părere aveți despre asta sau, mai bine, să scrieți nu ce părere aveți, ci ce este spre bine.
XXII. Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Nestorie despre excomunicare.
Chiril și conciliul adunat la Alexandria din districtul egiptean îi urează tot binele în Domnul lui Nestorie, cel mai evlavios și iubitor de Dumnezeu împreună-slujitor.
I. După ce Mântuitorul nostru spune limpede: „ Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37), ce trebuie să suferim noi, de la care cinstirea ta cere o dragoste mai mare pentru tine decât pentru Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor? Cine ne va putea ajuta în ziua judecății? Sau ce îndreptățire vom găsi pentru noi înșine într-o tăcere atât de lungă în fața hulelor tale împotriva lui Hristos? Dacă tu, având astfel de gânduri și învățături, te-ai vătămat numai pe tine însuți, ar trebui să ne îngrijorăm mai puțin. Dar, din moment ce ai sedus Biserica și ai răspândit printre oameni aluatul unei erezii extraordinare și străine, iar cărțile comentariilor tale au fost împrăștiate nu numai acolo 154 , ci peste tot: ce alt motiv va fi suficient pentru tăcerea noastră? Sau cum poți să nu-ți amintești fără voie cuvintele lui Hristos: „ Nu credeți că am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie.” „Căci am venit să despart pe om de tatăl său și pe fiică de mama sa.” (Matei 10:34, 35) Căci atunci când credința este distorsionată, atunci respectul față de părinți piere, ca și cum ar fi depășit și nefondat, legea iubirii de copii și de frați încetează și, în cele din urmă, moartea devine pentru cei evlavioși mai plăcută decât viața, pentru ca, după Scriptură, să dobândească o înviere mai bună (Evrei 11:35).

II. Iată, așadar, împreună cu sfântul sinod adunat în marea Romă, sub președinția preasfințitului și piosului nostru frate și împreună-slujitor Episcopul Celestin, ne adresăm acum vouă cu o a treia epistolă și vă sfătuim în unanimitate să abandonați acea învățătură falsă și perversă pe care o inventați și o răspândiți și, în locul ei, să alegeți credința cea dreaptă, care a fost transmisă mai întâi bisericilor de către sfinții apostoli și evangheliști, care au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului (Luca 1:2). Dacă evlavia voastră nu face aceasta până la timpul rânduit în epistola preasfințitului și piosului frate și împreună-slujitor al nostru menționat anterior, Episcopul Celestin al Bisericii Romane: atunci să știți că nu aveți nicio comuniune cu noi, nici niciun loc sau socoteală printre preoții lui Dumnezeu și episcopi. Căci este imposibil pentru noi să rămânem nepăsători, când bisericile sunt atât de tulburate, oamenii sunt scandalizați, adevărata credință este călcată în picioare și voi risipiți turma, voi, care ar trebui să o păziți, dacă, ca noi, ați avea o dragoste puternică pentru adevărata credință, urmând cu strictețe evlavia sfinților părinți. Și cu toți laicii și clericii pe care evlavia ta i-a excomunicat sau i-a detronat pentru credință, suntem cu toții în comuniune - căci este nedrept ca cei care știu să raționeze ortodox să fie supuși gravelor tale sentințe, pentru că au început să te contrazică cu un scop bun. Aceasta este ceea ce ai declarat în scrisoarea pe care ai scris-o preasfințitului episcop al marii Rome și colegului nostru episcop Celestin. Totuși, nu va fi suficient pentru evlavia ta să mărturisească împreună cu noi simbolul credinței , odată expus, în Duhul Sfânt, de sfântul și marele sinod, care a fost adunat, din motive de împrejurări, la Niceea; Căci l-ai înțeles și l-ai explicat greșit și chiar pervertit, deși mărturisești în cuvinte așa cum este expus; ci este necesar să mărturisești în scris și cu jurământ că îți blestemi învățătura nelegiuită și josnică și că vei filozofa și vei învăța așa cum facem noi toți, episcopi apuseni și răsăriteni, învățători și conducători ai popoarelor. Cât despre scrisorile scrise către evlavia voastră de către biserica din Alexandria, ca fiind compuse corect și fără vină, Sfântul Conciliu Roman și noi toți suntem de acord cu ele. La scrisoarea noastră de față am anexat ceea ce trebuie conținut și învățat și ceea ce trebuie evitat. Aceasta este credința Bisericii catolice și apostolice, în care sunt de acord toți episcopii ortodocși, occidentali și orientali.

III. Credem într-unul Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul-născut, născut din Tatăl, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile au fost făcute, atât în cer, cât și pe pământ, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la cer și va veni să judece viii și morții; și în Duhul Sfânt. Dar pe cei care spun că a fost un timp când Fiul nu era, că El nu exista înainte de a se naște, ci a venit din ceva ce nu exista, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ființă sau esență și că El este supus transformării sau schimbării, pe aceștia îi anatemizează Biserica Catolică și Apostolică . Urmând toată mărturisirea sfinților părinți, care a fost stabilită sub călăuzirea Duhului Sfânt care a vorbit în ei, examinând cu strictețe scopul gândurilor conținute în ea și mergând ca pe calea împărătească, spunem: Însuși Cuvântul unul-născut al lui Dumnezeu, născut din însăși ființa Tatălui, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină, prin care tot ce este în cer și pe pământ a primit ființă, spre mântuirea noastră, coborându-se (din cer) și smerindu-se, S-a întrupat și s-a făcut om, adică primind trup de la Sfânta Fecioară și asimilându-l cu Sine de la însăși zămislire, a luat nașterea noastră și a ieșit din femeie ca bărbat, nepierzând ceea ce era, ci chiar și după ce a primit trup și sânge rămânând același care era, adică Dumnezeu după fire și în

adevăr. Dar nu spunem că trupul s-a transformat în firea Dumnezeirii, nici că firea inefabilă a lui Dumnezeu Cuvântul s-a schimbat în firea trupului. Căci nu este supusă prefacerii și schimbării, ci, după Scripturi, rămâne pururea cu totul aceeași (Evrei 13:8). Ci, fiind văzută și fiind încă un prunc în scutece, ea, ca Dumnezeu, chiar în pântecele Fecioarei care a născut, a umplut toată făptura și a șezut cu Cel ce a născut-o. Căci Dumnezeirea nu are nici cantitate, nici mărime și nu tolerează nicio limită.
IV. Mărturisind că Cuvântul s-a unit cu trupul în mod ipostatic (καθ᾽ ὑπόςτασίν), ne închinăm unicului Fiu și Domn Iisus Hristos, iar în acest caz nu disecăm și nu separăm omul și Dumnezeu, mai ales când nu sunt uniți prin unitatea demnității și voinței (căci aceasta este o vorbărie deșartă și nimic altceva); nu numim Cuvântul Hristos separat, care este din Dumnezeu, și nici Hristos separat, care este din femeie, ci recunoaștem doar pe Hristos - Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, cu propriul Său trup. Căci atunci El este uns (de Duhul Sfânt) după umanitatea Sa, deși El Însuși dă Duhul celor ce sunt vrednici să-l primească și nu-l dă cu măsură, așa cum spune fericitul evanghelist Ioan (3:34). Nici nu spunem că Cuvântul, fiind din Dumnezeu, a locuit în cel născut din sfânta Fecioară, ca într-un om obișnuit, ca nu cumva să-L înfățișeze pe Hristos ca pe un om purtător de Dumnezeu. Căci, deși Cuvântul a locuit cu noi (Ioan 1:14), se spune că toată plinătatea Dumnezeirii a locuit trupește în Hristos (Coloseni 2:9). Dar noi ținem cont și definim că Cuvântul, făcându-se trup, a locuit în Hristos, nu în același fel cum, se spune, a locuit în sfinți; ci, făcându-se una cu firea umană în existență ipostatică și nefiind transformat în trup, Cuvântul a aranjat o astfel de locuință pe care, s-ar putea spune, o are sufletul omului cu propriul său trup.
V. Prin urmare, Hristos este un singur Fiu și Domn, dar nu ca și cum omul ar avea unire cu Dumnezeu doar prin unirea cu Dumnezeu în demnitate sau în voință. Căci demnitatea egală nu unește încă firile. De exemplu, Petru și Ioan sunt egali în demnitate, ca apostoli și sfinți ucenici, dar amândoi nu sunt una. Nu înțelegem imaginea unirii nici ca pe o adăugare, căci aceasta nu este suficientă pentru unirea firilor, nici ca pe un acord al proprietăților, așa cum noi, lipindu-ne de Domnul, conform Scripturii, suntem un singur duh cu El (1 Corinteni 6:17). Evităm chiar și numele de unire (συναπείας), ca neputând exprima suficient unitatea (ένωσιν). Nu numim Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu sau Domn al lui Hristos , ca nu cumva să-L tăiem din nou vizibil pe singurul Hristos, Fiu și Domn, în doi și, făcându-L Dumnezeu și Domn al Sinelui, să cădem în vina blasfemiei. Căci Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum am mai spus, fiind făcut una cu trupul în mod ipostatic, este Dumnezeu al tuturor și domnește peste toate, dar pentru Sine Însuși El nu este nici rob, nici Domn. A raționa și a vorbi în acest fel este o nebunie și chiar o nelegiuire. Adevărat, El Îl numește pe Tatăl Dumnezeul Său, deși El Însuși este Dumnezeu prin fire și (se naște) din esența Sa: dar știm că, rămânând Dumnezeu, S-a făcut și om, supus lui Dumnezeu, conform legii căreia îi este supusă firea umană. Dar pentru Sine Însuși, cum poate fi Dumnezeu sau Domn? Prin urmare, ca om și coborându-se la umilință în starea exterioară, El spune că împreună cu noi este supus lui Dumnezeu. În același fel S-a făcut sub lege, deși El Însuși a rostit-o și, ca Dumnezeu, este El Însuși legiuitorul.
VI. Evităm discursuri despre Hristos, cum ar fi: „Pentru cel ce poartă, cinstesc pe cel ce este purtat; pentru cel nevăzut, mă închin celui ce este văzut.” Este teribil să adăugăm la aceasta și următoarele: „Dumnezeul asumat lucrează împreună cu cel ce a asumat.” Cel care vorbește astfel îl împarte din nou pe Hristos în două și îl face pe om o parte separată, și pe Dumnezeu de asemenea; căci neagă deschis unirea, conform căreia nimeni nu primește închinare ca unul în altul, nici Dumnezeu nu lucrează

împreună (cu omul), ci numai Iisus Hristos este recunoscut, Fiul unul-născut, care cu propriul Său trup este venerat cu o singură închinare. Mărturisim că Însuși Fiul, născut de Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu unul-născut, deși nepătimitor în propria Sa natură, a suferit totuși pentru noi în trup, conform Scripturilor, și în trupul răstignit a luat asupra Sa, nepătimitor, suferințele propriului Său trup. Prin bunăvoința lui Dumnezeu, El a acceptat moartea pentru toți (Evrei 2:9), dându-Și propriul trup, deși prin natură El este Viață și este El Însuși învierea. Pentru ca în trupul Său, precum la început (πρώτη), călcând în picioare moartea cu o putere nespusă, să fie întâiul născut din morți (Coloseni 1:18) și pârga celor adormiți (1 Corinteni 15:20) și să deschidă firii omenești calea spre dobândirea nestricăciunii, El, prin bunăvoința lui Dumnezeu, așa cum am spus, a gustat moartea pentru toți și, după ce a jefuit Locuința Morților, a înviat a treia zi. De aceea, deși se spune că învierea morților a fost săvârșită printr-un om (1 Corinteni 15:21), prin om înțelegem Cuvântul, născut din Dumnezeu și înțelegem că prin El puterea morții a fost nimicită. Ca singurul Fiu și Domn, El va veni într-o zi în slava Tatălui, ca, după cum este scris, să judece lumea cu dreptate (Psalmul 37:9). – Socotim necesar să adăugăm următoarele:

VII. Proclamând moartea după trup a singurului Fiu al lui Dumnezeu, adică a lui Iisus Hristos, mărturisind învierea Lui din morți și înălțarea Lui la cer, săvârșim în biserici jertfa cea fără de sânge și astfel ne apropiem de binecuvântările mistice și suntem sfințiți, împărtășindu-ne cu sfântul trup și cu scump sângele lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor; îl primim nu ca pe un trup obișnuit (fie ca niciodată să nu fie!), nu ca pe trupul unui om sfințit și unit cu Cuvântul prin unirea demnității, sau devenind locaș al dumnezeirii, ci ca pe sânge cu adevărat dătător de viață și propriu Cuvântului însuși. Căci El, ca Dumnezeu și Viață prin fire și devenind una cu trupul Său, l-a făcut în mod clar dătător de viață. Așadar, deși El ne spune: Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, nici nu beți sângele Lui (Ioan 6:53), totuși trebuie să înțelegem trupul nu al unui om, unul dintre cei ca noi (căci cum poate fi trupul omului dătător de viață prin natura sa?), ci trupul care aparține cu adevărat în mod specific Celui care pentru noi S-a făcut și a lucrat ca Fiu al omului.

VIII. Cât despre cuvintele Mântuitorului nostru conținute în Evanghelii, nu le atribuim separat nici la două ființe, nici la două persoane. Căci unicul Hristos, deși este recunoscut ca fiind unit într-o unitate inseparabilă din două naturi diferite, nu este dual; așa cum omul este recunoscut ca fiind alcătuit din suflet și trup, totuși nu dual, ci unul din ambele. Raționând după cum este potrivit, credem că cuvintele omenești și în același timp divine au fost rostite de unul singur (Hristos). Anume, atunci când vorbește despre Sine în chip dumnezeiesc: Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9) și: Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30), atunci înțelegem natura Lui divină, inefabilă, după care El este una cu Tatăl Său și, după identitatea esenței, este chipul, semnul și strălucirea slavei Sale (Evrei 1:3). Când, negăsind nicio necinste în firea omenească, El le spune iudeilor: „ Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, omul care v -a spus adevărul” (Ioan 8:40), noi din nou, și din însușirile umanității Sale, nu mai puțin Îl recunoaștem ca Dumnezeu, egal și asemenea Tatălui. Căci dacă este necesar să credem că adevăratul Dumnezeu prin fire S-a întrupat, adică om însuflețit de un suflet rațional, atunci ce motiv are cineva să se rușineze de astfel de cuvinte ale Sale care s-ar potrivi unui om? Dacă a refuzat să spună lucruri potrivite unui om, cine L-ar fi silit să devină om ca noi? Și când, pentru noi, S-a coborât până la umilința de bunăvoie, atunci din ce motiv ar refuza să spună lucruri potrivite umilinței? Prin urmare, toate cuvintele conținute în Evanghelii trebuie să se refere la o singură persoană, la o singură ipostază întrupată a Cuvântului. Căci, după Scriptură, este un singur Domn Iisus Hristos (1 Corinteni 8:6).

IX. Deși Hristos este numit apostolul și marele preot al mărturisirii noastre (Evrei 3:1), ca cel care slujește înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui în mărturisirea de credință pe care I-o oferim și prin El lui Dumnezeu Tatăl și chiar Duhului Sfânt, totuși spunem că El este prin fire Fiul unul-născut al lui Dumnezeu și nu atribuim nici numele, nici însăși îndeplinirea preoției unui om separat de El. Căci El, dându-Se pe Sine ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu și Tatăl (Efeseni 5:2), a devenit un mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1 Timotei 2:5) și un avocat al împăcării. De aceea a zis: Jertfă și prinos n-ai voit, ci M-ai făcut un trup. Arderi arse și păcat n-ai primit plăcere. Atunci am zis: „Iată, vin! În capetele cărții este scris despre Mine, ca să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:5-7 ; Psalmul 40:7, 8). El Și-a adus trupul ca o mireasmă plăcută pentru noi, și nu pentru Sine. Căci, fiind Dumnezeu mai presus de orice păcat, ce nevoie avea El de o jertfă sau de o jertfă pentru Sine? Dacă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23), din moment ce am devenit predispuși la greșeală, iar natura umană a devenit slabă prin păcat; dar El nu este astfel și de aceea suntem biruiti de slava Lui. Ce îndoială, totuși, poate exista că El, adevăratul Miel, a fost junghiat pentru noi și pentru noi? A spune că S-a adus pe Sine însuși pentru Sine și pentru noi este aproape același lucru cu a fi vinovat de impietate. Căci El n-a păcătuit în nimic și nici nu a comis vreun păcat. Ce nevoie avea atunci de o jertfă (pentru Sine), când nu există niciun păcat pentru care dreptatea să ceară o jertfă?
X. Când spune despre Duh: El Mă va proslăvi (Ioan 16:14), noi, raționând corect, spunem că singurul Hristos și Fiu va primi slavă de la Duhul Sfânt, nu în sensul că are nevoie de slavă de la altcineva, pentru că Duhul Său nu este nici mai bun, nici mai înalt decât El. Dar, întrucât El a folosit (puterea) Duhului Sfânt în săvârșirea unor lucrări mărețe pentru a-Și dovedi dumnezeirea, atunci în acest sens El spune că va fi proslăvit de El, întocmai ca și cum unul dintre noi ar spune despre puterea sau cunoștința pe care o are într-o anumită privință: ei Mă vor proslăvi. Deși Duhul există în propria Sa ipostasă și este recunoscut de Sine Însuși (ca existent), întrucât Duhul nu este Fiul; totuși, nici nu este străin de El, deoarece El este numit Duhul adevărului (Ioan 16:13), iar adevărul este Hristos (Ioan 14:6). De aceea, când Duhul prin sfinții apostoli a săvârșit minuni, după înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, El L-a proslăvit. Căci oamenii credeau atunci că El este Dumnezeu prin fire, că El lucrează din nou prin Duhul Său: de aceea a zis: După cum va primi din al Meu, vă va vesti (Ioan 16:14). Totuși, nu spunem prin aceasta că Duhul este înțelept și puternic prin împrumut (εκ μετόχης) (de la o altă persoană): căci El este atotdesăvârșit și nu are nevoie de niciun bine. Ci, din moment ce El este Duhul Puterii și Înțelepciunii Tatălui, adică al Fiului: atunci prin acest fapt El este Înțelepciune și Putere.
XI. Și precum sfânta Fecioară după trup a născut pe Dumnezeu, unită cu trupul într-un singur ipostas: de aceea spunem că ea este Maica lui Dumnezeu, nu însă în sensul că firea Cuvântului are un început de ființă din trup (căci la început era, și Dumnezeu era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu , Ioan 1:1 , și El Însuși este creatorul veacurilor, co-veșnic cu Tatăl și creatorul tuturor lucrurilor), ci prin faptul că Cuvântul, așa cum am mai spus, primind firea umană în unire personală cu Sine, a suferit o naștere trupească din pântecele Ei, nu din nou pentru că, de dragul firii Sale, a avut nevoie de o naștere trecătoare, în vremurile din urmă ale lumii, ci pentru a binecuvânta chiar începutul ființei noastre, astfel încât odată cu nașterea Sa, unită cu trupul, dintr-o femeie, să înceteze în sfârșit blestemul asupra întregului neam omenesc, care trădează trupurile noastre pământești spre moarte, astfel încât odată cu abolirea prin El a sentinței: cu dureri vei naște copii (Gen. 3:16) să fie justificată. ce a fost spus de profet: moartea va fi devorată, chiar dacă ar putea ; și iarăși: Dumnezeu va lua orice lacrimă de pe orice față (Isaia 25:8). Spunem că, în același scop, El

Însuși, printr-un aranjament special, a binecuvântat nunta și, fiind invitat împreună cu sfinții apostoli, s-a dus la Cana Galileii. Am fost învățați să gândim așa de sfinții apostoli și evangheliști și de toată Scriptura inspirată și de adevărata mărturisire a fericiților părinți. Toate acestea trebuie să le accepți evlavia ta și să le accepți fără nicio înșelăciune. Și ceea ce trebuie să anatemize evlavia ta este expus mai jos, în anexa la epistola noastră.

1) Oricine nu mărturisește pe Emanuel ca Dumnezeu adevărat și, prin urmare, pe sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, întrucât ea a născut în trup pe Cuvântul, care este din Dumnezeu, care s-a întrupat: să fie anatema.

2) Oricine nu mărturisește că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu Tatăl, a fost unit cu trupul în mod ipostatic și că, prin urmare, Hristos este una cu trupul său, adică unul și același este Dumnezeu și în același timp om: anatema.

3) Oricine întru unul Hristos, după unirea (firilor), desparte persoanele, unindu-le doar prin unirea demnității, adică în voință sau în putere, și nu, mai bine zis, prin unirea constând în unirea firilor: anatema.

4) Oricine atribuie spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, folosite de sfinți fie despre Hristos, fie de El Însuși despre Sine, separat la două persoane sau ipostase și aplică unele dintre ele unei persoane pe care o prezintă ca fiind distinctă de Cuvântul lui Dumnezeu, iar altele, ca fiind potrivite lui Dumnezeu, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl: anatema.

5) Oricine îndrăznește să-L numească pe Hristos om purtător de Dumnezeu și nu, mai degrabă, Dumnezeu adevărat, ca singurul Fiu (cu Tatăl) după fire, întrucât Cuvântul S-a făcut trup și S-a apropiat de noi, luând trupul și sângele nostru (Evrei 2:14): anatema.

6) Oricine îndrăznește să spună că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu sau Domnul lui Hristos și nu se mărturisește, mai degrabă, ca Dumnezeu și în același timp om, întrucât, conform Scripturilor (Ioan 1:14), Cuvântul S-a făcut trup: anatema.

7) Oricine spune că Iisus, ca om, a fost un instrument al acțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul și a fost înconjurat de slava Unul-Născut, ca existând separat de El: anatema.

8) Oricine îndrăznește să spună că un om care a fost luat (de Dumnezeu) trebuie să fie venerat împreună cu Dumnezeu Cuvântul, trebuie să fie glorificat împreună cu El și numit împreună Dumnezeu, ca unul în celălalt (căci asta obligă pe cineva să gândească particula 155 adăugată constant - συν împreună), și nu-l onorează pe Emanuel cu o singură închinare și nu-I trimite o singură glorificare, de când Cuvântul s-a făcut trup: anatema.

9) Oricine spune că unicul Domn Iisus Hristos este glorificat de Duhul, în sensul că a folosit prin El ca o putere străină și a primit de la El puterea de a învinge duhurile necurate și de a face semne divine în oameni, și nu-L consideră Duhul Său, prin care a făcut minuni: anatema.

10) Dumnezeiasca Scriptură spune că Hristos a fost Marele Preot și Mijlocitor al mărturisirii noastre, că S-a adus pe Sine însuși ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu și Tatăl. Prin urmare, dacă cineva spune că Dumnezeu Cuvântul Însuși nu a fost Marele Preot și Mijlocitor al nostru când S-a făcut trup și om asemenea nouă, ci ca un altul, deosebit de El, un om făcut din femeie; sau oricine spune că S-a adus pe Sine însuși ca jertfă și pentru Sine însuși, și nu numai pentru noi, întrucât, necunoscând păcatul, nu a avut nevoie de jertfă (pentru Sine însuși): anatema.

11) Cine nu mărturisește trupul Domnului ca dătător de viață și ca aparținând în mod propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl Însuși, ci ca aparținând parcă altcuiva, distinct de El și unit cu El prin demnitate, adică dobândind doar locuința divină (în sine), și nu

mărturisește, așa cum am spus, trupul Său ca dătător de viață, întrucât a devenit propriu Cuvântului, care poate da viață tuturor: anatema.
12) Oricine nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul ca a suferit în trup, a fost răstignit în trup, a primit moartea în trup și în cele din urmă a devenit întâiul născut din morți, întrucât El este viață și dătător de viață ca Dumnezeu: anatema.
XXIII. Epistola aceluiași Chiril către clerul și poporul Constantinopolului.
Iubiților și preadoriților frați, prezbiterilor, diaconilor și poporului Constantinopolului, Episcopul Chiril și sinodul care s-a întrunit la Alexandria din districtul Egiptului, le urează în Domnul tot binele.
Târziu și cu greu am ajuns la ceea ce ar fi fost mai bine să abordăm de la început, și anume, să ne ocupăm de mântuirea voastră a tuturor și de eliberarea de confuzia cu privire la credință. Totuși, vă împărtășim durerea comună cu această ocazie. Căci nu am petrecut timpul trecut fără lacrimi. Ci ne așteptam ca preasfințitul episcop Nestorie, ca urmare a sfaturilor și convingerilor Bisericii și ca urmare a acuzațiilor voastre ale tuturor, să-și părăsească învățătura josnică și, împreună cu noi, să onoreze acea credință care a fost transmisă bisericilor de sfinții apostoli și evangheliști și de toate sinoadele sfințite și care a fost pecetluită în adevărul ei de cuvintele sfinților profeți. Însă atât din discursurile sale, pe care nu încetează să le rostească printre voi în biserici, cât și din explicațiile sale scrise, îl vedem a fi greșit și nemărginit de impiu în ceea ce privește credința: prin urmare, în cele din urmă, suntem nevoiți să depunem mărturie înaintea lui printr-o scrisoare conciliară că, dacă nu renunță repede la inovațiile sale și, în timpul stabilit de preasfântul și piosul Celestin, episcopul Bisericii Romane, nu denunță în scris ceea ce a spus printre voi și a expus în cărți sau cel puțin a pregătit pentru publicare, cărți pe care le avem și noi, atunci va fi lipsit de orice comuniune cu preoții lui Dumnezeu și va fi înstrăinat de toată lumea.
Dar nimeni să nu ne învinuiască de lenevie. Căci nu am fost nepăsători când o turmă atât de mare, și chiar neamuri și biserici în toate locurile, erau în confuzie. Ci i-am imitat pe medicii experimentați, care nu alungă imediat atacurile dureroase din trup aplicând fier și foc, ci le slăbesc mai întâi cu medicamente blânde, așteptând momentul potrivit pentru disecție. De aceea, fiți curajoși în Domnul și, păstrându-vă credința neschimbată, străduiți-vă să fiți plăcuți lui Hristos, singurul și adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, pomenind de sfinții noștri părinți, care cu dreptate și cu sărbătoare au slujit printre voi, care în timpul vieții lor au numit-o pe Sfânta Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu. Căci ea a născut pe Emanuel, care este adevăratul Dumnezeu. Acum Cuvântul S-a făcut trup și S-a născut din femeie în trup, ca să devenim frați ai Celui ce este mai presus de orice făptură. V-au propovăduit nu doi Hristoși, ci unul, același - Dumnezeu Cuvântul și în același timp om după trup din femeie, om unit cu Dumnezeu nu prin simplu contact și, cum s-ar spune, doar prin egalitate în onoare (o astfel de învățătură rece, fără rod și stupidă îi aparține Lui (Nestorie). Au spus că același Hristos a suferit moartea în trup pentru noi și a înviat prin divinitate, călcând în picioare puterea morții, și El va veni ca Judecător al tuturor. Aprinzând mereu această credință în voi înșivă, păstrați-vă neîntinați și fără prihană, nu aveți părtășie cu omul menționat mai sus, nu luați aminte la învățătura Lui, dacă în loc de păstor rămâne lup și dacă după o astfel de avertizare din partea noastră se hotărăște să filozofeze în continuare pervers. Cu cei din cler sau laici care au fost excomunicați sau alungați de El (Nestorie) pentru credința ortodoxă, avem părtășie, nu aprobăm decizia Lui nedreaptă, ci îi încurajăm mai ales pe cei care au suferit, spunându-le și lor: dacă sunteți huliți pentru Domnul, atunci Fericiți sunteți voi: căci Duhul puterii și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi (1 Petru 4:14).

XXIV. Despre același (Chiril) și despre același conciliu (mesaj) către călugării din Constantinopol.
Părinților preacuvioși și iubitorilor de Dumnezeu ai mănăstirilor care locuiesc în Constantinopol, Chiril și sfântul sinod adunat la Alexandria le urează tot binele în Domnul.
Cunoaștem bine zelul pentru Hristos pe care l-a arătat evlavia superioară atunci când a fost hulit, și în Biserica Ortodoxă, pe deasupra. Și aprobăm cu căldură devoțiunea voastră față de Hristos și dragostea pentru Numele Lui. Noi înșine suntem neîncetat în lacrimi și ne rugăm lui Hristos, Mântuitorul tuturor, ca să rupă acum mrejele diavolului, să desființeze ispita din biserici și să oprească hulele împotriva slavei Sale. Dar, fiindcă este îndelung răbdător, I-a dat preacuviosului Episcop Nestorie mult timp pentru pocăință. Căci toți tăcuseră pentru el atât de mult timp și toți se rugaseră și așteptaseră ca el să renunțe la vorbele sale deșarte și nelegiuite, să primească împreună cu noi înțelepciunea sănătoasă și corectă, conform Scripturilor inspirate de Dumnezeu, și să adopte cu hotărâre credința, dată inițial bisericilor de sfinții apostoli și evangheliști, care au fost adevărații constructori ai tainelor lui Hristos și au primit porunca de a sluji Evanghelia Sa tuturor celor de sub cer. Însă, întrucât (Nestorie) continuă pe aceeași cale de gândire și poate a mers chiar mai departe (căci adaugă încontinuu blasfemie peste blasfemie și predică o doctrină complet ciudată și străină, pe care sfânta Biserică Catolică nu o cunoaște deloc), atunci am pronunțat deja judecata asupra lui în a treia scrisoare 156 - cea trimisă de noi și de preasfântul și piosul nostru frate și împreună-slujitor Celestin, Episcopul Marii Rome. Și anume: Dacă se hotărăște să-și schimbe modul de gândire și, după ce și-a plâns discursurile, blestemă în scris învățătura sa coruptă și mărturisește drept și sincer credința Bisericii Catolice, atunci să rămână (în comuniune cu Biserica și în rangul său), cerând iertare și învățând cele necesare. Dar dacă nu îndrăznește să facă aceasta, atunci este înstrăinat și excomunicat din ceata episcopilor și din demnitatea de învățător. Căci nu este sigur sub înfățișarea unui păstor să părăsești un lup, cumplit pentru turmele Mântuitorului. De aceea, fiți curajoși, ca slujitori ai lui Hristos, și îngrijiți-vă sufletele, făcând totul spre slava lui Hristos și pentru ca adevărata și fără prihană credință în El să fie propovăduită pretutindeni. Aceasta vă va mântui de necazurile viitoare, vă va face vrednici de cununi de la judecata divină, când Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, va primi pe toți la Sine numai pentru dragostea Lui. Sărutați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă (Romani 16:16). Toți frații care sunt cu mine vă salută. Vă rog, iubiților și preadoriților, să fiți sănătoși și tari în Domnul.
XXV. Învățătura lui Nestorie și anatemele sale îndreptate împotriva anatemelor lui Chiril.
1) Oricine spune că Emanuel este adevăratul Dumnezeu, și nu: Dumnezeu cu noi 157 , adică că El a locuit într-o fire asemănătoare cu a noastră, încât S-a unit cu firea noastră, primită de la Fecioara Maria, oricine o va numi și pe ea Maica lui Dumnezeu Cuvântul, și nu Emanuel, și va spune că Însuși Cuvântul lui Dumnezeu S-a transformat în trup 158 , pe care L-a luat pentru a-Și descoperi dumnezeirea, ca să devină la înfățișare ca un om (Filipeni 2, 7): – anatema.
2) Oricine spune că în unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, conform intenției lui Dumnezeu, s-a aranjat o schimbare locală (a naturii) 159 , că trupul a devenit părtaș firii divine și a devenit una cu trupul în toate privințele: sau din nou, că (Hristos) trebuie recunoscut ca Dumnezeu, trupul extinzându-se în infinitatea naturii indescriptibile 160 , că unul și același (Hristos) este prin fire Dumnezeu și om: – anatema.

3) Oricine Îl recunoaște pe Hristos, care este în esență Emanuel, ca fiind unul care nu se datorează unirii persoanelor și nu-L mărturisește (ca fiind alcătuit) din două persoane, Dumnezeu Cuvântul și omul asumat de El, uniți într-una în Fiul, în timp ce unitatea lor este păstrată în noi fără confuzie (a naturii) 161 : – anatema.
4) Oricine acceptă spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, folosite despre Hristos, ca fiind alcătuite dintr-o natură și alta, ca și cum ar fi despre o singură natură 162 , și încearcă să atribuie suferința lui Dumnezeu Cuvântul, atât în trup, cât și în divinitate: - anatema.
5) Oricine îndrăznește să spună că, după percepția omului, Fiul lui Dumnezeu este unul în esență 163 , în timp ce El este Emanuel: – anatema.
6) Oricine după întrupare Îl va recunoaște pe Dumnezeu Cuvântul ca altcineva decât Hristos, oricine îndrăznește să spună că nici măcar chipul de rob împreună cu Dumnezeu Cuvântul nu are început și, asemenea Lui Însuși, nu a fost creat, oricine nu-l va recunoaște (pe rob) ca fiind creat de El, ca Domn, creator și Dumnezeu după fire, deoarece El a făgăduit că-l va învia prin puterea Sa, zicând: distrugeți această biserică și în trei zile ridicați-o (Ioan 2:19): - anatema.
7) Oricine spune că omul creat în Fecioară este Însuși Unul-Născut, care S-a născut din pântecele Tatălui înainte de luceafăr (Psalmul 109:3), și nu mărturisește că a primit numele de Unul-Născut de la Tatăl prin unirea cu Unul-Născut prin fire; oricine îl numește și pe Iisus altcineva decât Emanuel: – anatema.
8) Oricine spune că forma unui rob este vrednică de respect în sine, adică prin demnitatea firii sale, deși nu este Stăpânul tuturor și nu este venerată pentru faptul că este primită în comuniune cu firea binecuvântată a Unul-Născut și prin însăși firea Domnului: - anatema.
9) Oricine spune că forma unui rob este coesențială cu Duhul Sfânt și nu intră în comuniune cu el prin mijlocirea lui Dumnezeu Cuvântul și că încă de la zămislire a avut o unire cu el, în urma căreia a săvârșit odată vindecări miraculoase în oameni și cu autoritate a scos duhuri: - anatema.
10) Oricine spune că Însuși Cuvântul, care era la început, S-a făcut mare preot și mesager al mărturisirii noastre (Evrei 3:1) și S-a adus pe Sine Însuși ca jertfă pentru noi și nu-l recunoaște pe Emanuel ca mesager și, prin urmare, atribuie jertfa (Sieși) care l-a primit (pe om) în unire, (toate) referindu-se la o singură persoană a Fiului și atribuindu-I, ca lui Dumnezeu, ceea ce aparține lui Dumnezeu și ca omului, ceea ce este propriu omului: - anatema.
11) Oricine spune că trupul primit în unire este dătător de viață prin puterea firii sale, când Însuși Domnul și Dumnezeu proclamă: Duhul este cel care învie; trupul nu folosește la nimic (Ioan 6:63): - anatema. - Duhul este Dumnezeu (Ioan 4:24), s-a mai spus. Prin urmare, oricine spune că Cuvântul Dumnezeu S-a făcut trup ipostatic, când trupul își păstrează forma proprie în Domnul Hristos - mai ales când după înviere El Însuși le spune ucenicilor Săi: Pipăiți-Mă și vedeți că un duh n-are carne și oase, cum vedeți că Eu am (Luca 24:37): - anatema.
12) Oricine, mărturisind suferințele firii, dar nedeosebind demnitatea firilor, atribuie aceleași suferințe lui Dumnezeu Cuvântul, ca și trupului pe care El l-a asumat: - anatema.
XXVI. Petiția diaconului Vasile și a altor călugări.
Către cei mai pioși, venerabili și respectați de Dumnezeu și de oameni, împărații creștini Flavius Teodosie și Valentinian, o petiție din partea diaconului și arhimandritului Vasile, a citețului și călugărului Talasie și a altor călugări creștini.
I. Iubirea lui Dumnezeu pentru omenire, care a dat și continuă să dea neamului omenesc participarea la nenumărate binecuvântări pentru oameni, este evidentă în

toate și mai presus de toate. Printre aceste daruri de la Dumnezeu se numără adevărata cunoaștere și ura față de mincinoasa cunoaștere, și anume, să cunoaștem credința, transmisă de sus și de la început Bisericii Catolice de la apostoli, mucenici, mărturisitori, sfinți episcopi care o ajută și cei mai pioși împărați: și mai întâi de la apostolul Petru, cel dintâi, care după descoperire și cunoaștere a rostit mărturisirea și a transmis-o generațiilor următoare - în cuvintele: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16:16); de la Iacov apostolul și primul episcop, Ioan apostolul și evanghelistul și ceilalți evangheliști; de la mucenici, mărturisitori, episcopi și toți cei care au crezut și cred în Treimea de o singură ființă; de la Irineu, marele Grigore, episcop al Neocezareei; din sfântul sinod format din o sută optzeci de episcopi care s-a întrunit la Antiohia împotriva lui Pavel de Samosata, care l-a detronat pentru impietatea sa, pentru că nu l-a mărturisit pe Hristos Dumnezeu prin fire și Fiul lui Dumnezeu Tatăl; din marele și sfântul sinod de la Niceea, format din trei sute optsprezece episcopi, care a confirmat definiția părinților care erau la Antiohia; de la Vasile și Grigorie, frații episcopi, Atanasie episcopul Alexandriei, Efrem Sirianul , Grigorie episcopul, Amon episcopul, Vitalius episcopul, Amfilohie, Pavel, Antioh, Eustatie, Metodiu, Optimus, Leporius, Ambrozie de Milano ; din întregul sinod al Africii; de la Ioan Severian, episcopul Atticus, Chiril episcopul Alexandriei, care este încă în viață și urmează legea evlaviei noastre. Și nimeni nu poate enumera toți credincioșii care au crezut în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și cred că El este cu adevărat Dumnezeul adevărat. Căci după ce S-a făcut om pentru noi, rămânând ceea ce era, Dumnezeu (așa cum recunoaște și evlavia voastră), nu negăm în El ceea ce era. Dar noi credem, mărturisim și propovăduim că Dumnezeu cel veșnic, Cuvântul, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, pentru marea Lui dragoste pentru noi, S-a făcut om desăvârșit, asemenea nouă în toate, afară de păcat, pentru mântuirea neamului nostru, născându-se din Sfânta Fecioară Maria, după cum numai El Însuși știe.
II. Din cauza acestei doctrine adevărate, propovăduită cu grijă în Preasfânta Biserică și din cauza ereticului Pavel, care a fost pe bună dreptate expulzat, au apărut schisme între neamuri, tulburări printre preoți și tulburări printre pastori. De aceea, chiar și acum, unii dintre cei mai evlavioși prezbiteri, în adunări, îl denunță adesea în față pe Nestorie, căruia i-a fost încredințat tronul episcopal (dacă trebuie numit episcop), și din cauza încăpățânării sale de a nu recunoaște pe Sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu și pe Hristos ca Dumnezeu adevărat prin fire, s-au despărțit de comuniunea cu el și continuă această despărțire până în ziua de azi. Alții, de asemenea, evită în secret comuniunea cu el. Unii dintre cei mai evlavioși prezbiteri au primit interdicția de a vorbi, pentru că au vorbit în această sfântă biserică, Irina de la Marea , împotriva dogmei nou denaturate. De aceea, poporul, căutând învățătura obișnuită a Ortodoxiei, a exclamat deschis: „Avem un împărat, dar nu și episcop!” Totuși, această încercare a poporului nu a rămas nepedepsită. Unii dintre ei au fost capturați de slujitori, iar în cetatea imperială, la proces, i-au bătut în tot felul de lucruri, așa cum nu se întâmpla nici măcar la popoarele barbare. Unii, în preasfânta biserică, în fața poporului, l-au denunțat (pe Nestorie) în față, și pentru aceasta au suferit nu puține insulte. Și unul dintre călugării simpli, mișcat de zel, a hotărât, în timpul adunării, în mijlocul bisericii, să oprească intrarea predicatorului fărădelegii, deoarece era un eretic. Dar acesta, după ce l-a bătut, l-a predat autorităților civile. Mai mult, după ce l-a supus pedepselor publice și batjocurilor, l-a trimis în exil, cu un heraldic în față. Aceasta nu este de ajuns. Dacă ajutorul lui Dumnezeu nu i-ar fi oprit, înșuși curtenii conducătorului, după conversația sa nelegiuită (a lui Nestorie), ar fi comis o crimă în preasfânta biserică.

III. Și ceea ce am suferit poate părea incredibil multora care aud despre asta. Astfel, la porunca și încurajarea lui (Nestorie), am intrat în camera episcopului cu scopul de a verifica dacă am înțeles sau nu ceea ce auziserăm despre el în acest fel. Dar ne-a trimis de două și trei ori să așteptăm, și apoi abia ne-a permis să exprimăm ceea ce doream. Când a auzit de la noi că expresiile sale - „Maria a născut doar un om de aceeași esență ca ea" și „ceea ce este născut din trup este trup" - nu erau potrivite pentru ortodocși, a ordonat imediat să fim prinși și - slujitorii judecătorului ne-au condus sub lovituri la tribunal. Aici, după ce ne-au dezbrăcat și ne-au încătușat, ca cei supuși pedepsei, am fost însemnați, întinși și bătuți cu călcâiele lor. Așadar, ceea ce nu este tolerat în instanțele externe (civile), nu spunem, de către clerici și arhimandriți sau călugări, și chiar de către niciunul dintre laici, am suferit în biserică din partea călcătorului de lege, contrar legilor. Și am petrecut mult timp în insultele curții, în foame, sub paza slujitorilor. Dar mânia lui nu s-a potolit cu aceasta. După oarecare înșelăciune, ne-au dat pe mâna celui mai nobil conducător al unei mari cetăți și, legați în fiare, am fost duși la închisoare; apoi, întocmai, în lanțuri, ne-au dus la pretoriu. Dar, nefiind niciun acuzator, ne-au dus din nou sub pază la tribunal. Aici ne-a chinuit din nou, lovindu-ne peste față. Apoi a început să vorbească și, după cum s-a dovedit mai târziu, s-a prefăcut că este de acord că Fiul lui Dumnezeu s-a născut după fire din Sfânta Maria Născătoarea de Dumnezeu, zicând: „căci mai este un fiu", și astfel ne-a trimis departe.

IV. Așadar, vă rugăm credința voastră nemuritoare și preapioasă, să nu abandonați în cele din urmă Biserica Ortodoxă în fața necinstirii ereticilor în timpul domniei voastre, împărați ortodocși și preapioși. Nu vă cerem pentru că vrem să răzbunăm jignirile care ni s-au făcut (Dumnezeu îmi este martor!), ci dorim ca temelia credinței creștine să rămână neclintită. Fie ca maiestatea voastră să poruncească un sfânt și ecumenic sinod aici, pentru ca prin convocarea lui Dumnezeu să unească preasfânta Biserică , să adune poporul și să le dea preoților posibilitatea de a predica adevărata credință și de a întrerupe învățătura nelegiuită înainte ca aceasta să se răspândească. Vă rugăm cu stăruință pentru aceasta, deoarece Nestorie încearcă să intimideze prin amenințări, exil, închisoare, (să acționeze) prin viclenie, seducție, insulte și, pentru a-și confirma nebunia și impietatea, face totul, necruțând nimic, nici temându-se de Dumnezeu, nici rușinându-se de oameni, nerespectând nici episcopi, nici preoți, nici clerici, nici sfinți monahi, nici laici pioși, netemendu-se nici de execuția care amenință oamenii fără de lege, nici de legea slujitorilor mâniei lui Dumnezeu asupra celor care o provoacă asupra lor înșiși, ci face toate acestea, înarmat cu dispreț față de toți, bazându-se pe propria stare și pe puterea unor oameni corupți în caracter și chiar, ca să vorbim fără teamă, pe măreția voastră. Vă rugăm, nu-i permiteți să facă nimic nimănui înainte ca integritatea credinței ortodoxe să fie restaurată, astfel încât prin astfel de fapte să nu o înlocuiască și să introducă propria credință. Căci va putea, după cum se pare, să slăbească mulți prin frică și să-i îndepărteze de la credință; apoi, găsind oameni cu aceleași gânduri, le va da curajul să atace pe toată lumea pe față, chiar cu bătăi, și să-i persecute. Și nu numai că și-a atras de partea sa propriul cler sau propria familie, ci a primit și din eparhii străine mai multe persoane cărora, conform rânduielilor bisericești, nu le este îngăduit în niciun caz să rămână în altă episcopie sau în altă biserică, ci trebuie să fie în propriile parohii sau orașe, unde sunt hirotonisite și să trăiască aici în tăcere. O, de-aș vrea ca, odată cu trecerea timpului, cu favoarea guvernării, această impietate să nu se răspândească prea mult! Ea va fi pusă în seama evlaviei voastre: căci Dumnezeu v-a rânduit slujitorii Lui pentru aceasta, ca să păstrați slava Lui, care v-a glorificat și vă glorifica și care este pe cale să vă dea răsplată împreună cu toți sfinții care au păzit cu credință slujbele încredințate lor.

Unora ca aceștia le va zice: „ Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste mulți; intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25:21). Adevărații creștini cred aceste cuvinte și își mărturisesc credința prin faptele lor. Dar necredincioșii și cei lepădați, care trăiesc pentru pântecele lor și cheltuiesc totul pe acest lucru, dacă aud că cineva Îl mărturisește pe Hristos ca Dumnezeu, scrâșnesc din dinți, precum evreii de atunci își astupau urechile când Sfântul Întâiul Mucenic Ștefan a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului la dreapta.stând înaintea Dumnezeului nevăzut (Faptele Apostolilor 7:56). Așadar, acești oameni scrâșnesc din dinți împotriva creștinilor și încearcă să le aducă tot felul de mânie.
V. De aceea, vă rugăm ca cei ce se ridică împotriva ortodocșilor și, sub pretextul autoapărării, cum spun ei, atacă pe oricine, să fie îmblânziți prin grija preanobilului eparh al noii Rome, până când se va restaura integritatea credinței. Dar dacă nu ascultați și ne disprețuiți, atunci noi, înaintea feței Împăratului veacurilor, nestricăciosului, nevăzutului, singurului Dumnezeu înțelept (1 Timotei 1:17), care a venit și S-a arătat, după cum a binevoit Lui, pentru mântuirea noastră și are să vină din nou pentru judecata celor vii și a celor morți (Faptele Apostolilor 10:42), înaintea căruia se pleacă orice genunchi, în ceruri, pe pământ și sub pământ și pe care Îl mărturisește orice limbă (Filipeni 2:10, 11), vă chemăm martori ai nevinovăției noastre. Căci v-am rugat să convocați un sinod ecumenic, care să poată întări ferm ce se clatină sau să restabilească ce a fost răsturnat. Dar, prin harul și ajutorul lui Dumnezeu, care lucrează în voi, porțile iadului, care sunt gura ereticilor, nu vor putea să-i facă rău (credinței) (Matei 16:18). O, de am putea, după ce am realizat aceasta, să trimitem cu plăcere și în unanimitate către Dumnezeu rugăciunile obișnuite pentru mântuirea tuturor și pentru împărăția Ta. Amin.
XXVII. Scrisoarea împăraților Teodosie și Valentinian către episcopul Alexandriei Chiril 165
.
Împărații autocrați, Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, mari, preavenerabili, preaaugușți, către episcopul Chiril.
Mai presus de toate, punem frica de Dumnezeu, pentru care chiar și celor care păcătuiesc li se arată indulgență. Dar este nedemn de laudă că cei care ar trebui să merite din partea noastră toată lauda și respectul special pentru evlavia lor profundă nu au indulgență. Clericii ar trebui să fie un exemplu de bune moravuri și puritate a credinței, ar trebui să se distingă întotdeauna prin simplitatea vieții, să cunoască esența fiecărui lucru și mai ales învățătura evlaviei, mai ales dacă apare vreo întrebare sau îndoială. Căci la început această învățătură ne-a fost determinată nu de amenințările vreunui conducător sau ale cuiva care se gândește să conducă, ci de consultările sfinților părinți și ale sfântului conciliu. Totuși, toată lumea știe dacă evlavia primește mai multă fermitate din porunci sau din înțelegere. De aceea, evlavia voastră trebuie să ne explice acum de ce voi, trecând pe lângă noi, care, după cum știți, sunteți foarte preocupați de evlavie, și persoanele sacre din toate locurile, a căror adunare putea rezolva cu ușurință nedumeririle, ați provocat confuzie și dezbinare în biserici. Ca și cum izbucnirile de zel ar fi mai potrivite pentru învățătura evlaviei decât investigația precisă și ca și cum îndrăzneala ar avea mai multă putere la noi decât moderația, iar subtilitatea (în doctrină) ne-ar fi mai plăcută decât simplitatea. Da, nu ne-am gândit că evlavia voastră va accepta atât de mult onorurile pe care vi le aducem, încât să tulburați totul în acest fel - ca și cum și noi am fi înclinați spre iritare. Dimpotrivă, vom avea grijă de pacea Bisericii. Dar știți că ați tulburat totul, așa cum nu ar fi trebuit. Și nu este deloc surprinzător că cel care a depășit limitele în această chestiune nu s-a oprit în a ataca bisericile și preoții, ci a crezut și ceva despre

noi, care este nedemn de evlavia noastră. Pentru ce motiv a existat să ne scrieți una și alta soției mele, preacuvioasei Augusta Eudokia, și alta surorii mele, preacuvioasei Augusta Pulcheria, dacă nu credeați că suntem în dezacord sau dacă sperați să creați dezacord între noi prin scrisorile voastre? Dacă un astfel de dezacord a existat cu adevărat, atunci este complet reprobabil ca un om atât de departe de noi să afle despre el din curiozitate. Și dacă nu a existat niciun dezacord, atunci a dori să-l creeze este mai potrivit pentru oricine altcineva decât pentru o persoană sfântă. Într-adevăr, aceasta ar fi putut proveni dintr-o singură intenție și dorință de a crea o diviziune în treburile bisericești și regale, ca și cum nu ar fi existat altă ocazie pentru a atinge gloria.
Învățați, așadar, care este modul nostru de gândire; să știți, de asemenea, că Biserica și statul sunt în uniune unul cu celălalt și, sub influența noastră, vor fi și mai unite prin providența Mântuitorului nostru Dumnezeu. Dar vă acordăm iertare, astfel încât să nu existe niciun pretext și să nu puteți spune că ați fost mustrați pentru o chestiune de credință și evlavie. Dorim doar ca această chestiune să fie examinată la un conciliu sacru și decisă în cel mai bun mod, dacă cei învinși vor primi sau nu iertare de la părinți. Totuși, nu vom tolera ca orașele și bisericile să fie în confuzie și ca doctrina să rămână neexaminată, ai cărei primi judecători ar trebui să fie capii preoției din toate locurile, prin care și noi ținem cu tărie și vom ține de adevărata doctrină. Dintre cei care iau chiar și o mică parte în guvernare, în niciun caz nu ar trebui să se considere îndreptățit să-și exercite propria voință dacă intenționează, prin înfumurare, să se elibereze de o astfel de judecată. Acest lucru nu va fi permis nimănui care dorește. Majestatea Noastră îi va aproba cu siguranță pe cei care se vor grăbi cu promptitudine la o astfel de investigație, dar nu va tolera pe nimeni care ar prefera să comande decât să-și exprime doar propriile opinii sau să se consulte cu alții despre astfel de chestiuni. Prin urmare, evlavia voastră trebuie să sosească la momentul stabilit prin alte scrisori trimise tuturor episcopilor orașelor principale și nu sperați să ne întoarceți favoarea altfel decât dacă, abandonând tot ce este ofensator pentru alții și scandalos, vă prezentați de bunăvoie pentru investigarea problemelor în cauză. Căci în acest caz veți dovedi că nu din cauza unei neplăceri personale, nu din cauza unei ostilități indecente față de cineva, ați acționat atât de crud și nechibzuit în apărarea opiniei voastre și că, în cele din urmă, doriți să acționați conform legii. Și chiar dacă ați dori să faceți altfel, nu vom tolera acest lucru.
Cea mai înaltă scrisoare trimisă la Alexandria episcopului Chiril și episcopilor metropolelor regionale.
Împărații autocrați, Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, mari, preavenerabili, preaaugusți, către episcopul Chiril.
Starea statului nostru depinde de modul de a ne închina lui Dumnezeu și au multe în comun și înrudiri între ele. Se susțin reciproc și fiecare dintre ele crește odată cu succesele celuilalt, astfel încât adevărata închinare la Dumnezeu strălucește cu o activitate sinceră, iar statul înflorește atunci când le unește pe amândouă. De aceea, așezați de Dumnezeu în împărăție, numiți să fie centrul evlaviei și al bunăstării supușilor, păstrăm întotdeauna unirea lor neîntreruptă, slujind Providenței și oamenilor: Slujim Providenței în prosperitatea statului, iar supușii noștri, în tot ceea ce, ca să spunem așa, le aparține, le rânduim în credință pioasă și într-o viață potrivită credincioșilor. Ne străduim pentru amândouă, așa cum se cuvine. Căci este cu neputință, însușindu-ne una, să nu ne îngrijim în mod egal de cealaltă. Mai presus de toate, ne preocupă ca starea Bisericii să rămână vrednică de Dumnezeu și potrivită vremurilor noastre, ca din unanimitatea tuturor să vină pacea, iar din pacea în treburile bisericești să vină o liniște netulburată, ca închinarea la Dumnezeu și slujba divină să

fie impecabile, ca cei din cler și care îndeplinesc marea slujbă a preoției să fie liberi pe tot parcursul vieții de orice reproș din partea rea.
Considerând că toate acestea sunt susținute de dragostea față de Dumnezeu și de gândirea unanimă a credincioșilor, am recunoscut de mult necesitatea unei adunări iubitoare de Dumnezeu a celor mai sfinți episcopi din toate locurile, datorită împrejurărilor vremii. Totuși, pentru a nu-i împovăra, am amânat mult timp. Dar investigarea actualelor chestiuni bisericești și sociale conexe necesare a arătat nevoia inevitabilă a unei astfel de adunări. Prin urmare, pentru ca neglijența în investigarea viitoare a unor chestiuni atât de importante să nu ducă la ceva mai rău, ceea ce nu este caracteristic evlaviei vremurilor noastre, Preasfinția Voastră (fie ca Dumnezeu să se spună!) să aibă grijă, după sfintele Paște care vor veni, să vină în Asia, la Efes, chiar în ziua sfintei Rusalii, poruncind să aduceți câțiva dintre voi, pe care îi veți dori, cei mai sfinți episcopi din districtul supus vouă, astfel încât în districtul însuși să rămână un număr suficient (de episcopi) pentru cele mai sfințite biserici și pentru conciliu să nu lipsească cei capabili.
Referitor la preasfântul sinod menționat, același lucru a fost scris de maiestatea noastră iubiților episcopi ai tuturor mitropoliilor. Când aceasta se va realiza, atunci confuzia apărută din dispute va fi rezolvată conform regulilor bisericești, acțiunile ilegale vor fi corectate și se va da o temelie solidă cultului lui Dumnezeu și binelui public. Este de la sine înțeles că înaintea preasfântului sinod și conform hotărârii sale generale a regulii date tuturor, nu trebuie să existe nicio inovație din partea nimănui în particular. Suntem încrezători, pe de o parte, că fiecare dintre preaiubiții clerici de Dumnezeu, aflând că prin această hotărâre a noastră preasfântul sinod este stabilit pentru treburile bisericești și universale, va încerca să vină și să ofere tot ajutorul posibil treburilor care sunt atât de necesare și care promovează plăcerea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, noi, care suntem atât de preocupați de acest lucru, nu vom îndura cu indiferență absența nimănui. Și nu va exista nicio justificare nici înaintea lui Dumnezeu, nici înaintea noastră pentru cineva care nu se grăbește să ajungă la ora stabilită la locul desemnat. Căci oricine este chemat la un sfânt sinod și nu se grăbește să sosească cu gata, are în mod evident o conștiință necurată.
Dumnezeu să te păzească, preasfinte și cuvios părinte, pentru mulți ani.
Dat la Constantinopol la 13 decembrie, în anul domniei pururi augustilor noștri conducători, Teodosie - al treisprezecelea, și Valentinian - al treilea.
XXIX. Prima epistolă a lui Chiril, scrisă din Rodos, înainte de conciliu.
Chiril urează toate lucrurile bune în Domnul iubiților și preadoriților săi prezbiteri și diaconi și locuitorilor Alexandriei.
Prin harul și dragostea lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, am traversat marea cea mare și largă, cu vânturi ușoare și prea blânde, și am ajuns la Rodos, navigând fără frică și fără nicio primejdie, pentru care Îl slăvim pe Dumnezeu cu cuvintele psalmistului: Tu stăpânești puterea mării, dar Tu liniștești tulburarea valurilor ei (Isaia 88:10). Și fiindcă, fiind absenți cu trupul, dar prezenți cu duhul, era nevoie să vă îmbrățișez măcar în scris, ca pe niște copii, am socotit că este nevoie să vă scriu și să vă anunț măcar despre aceasta. Nădăjduiesc că Dumnezeu, plecat de rugăciunea voastră a tuturor, va adăuga restul. Așadar, ca un rod al dragostei, rugați-vă pentru noi, mai ales în această vreme (și fac aceasta neîncetat), pentru ca Dumnezeu, care zdrobește orice ceartă, Domnul oștirilor, după ce a oprit discordia care s-a iscat și a potolit orice ceartă, să ne întoarcă iarăși cu bucurie, spre bucuria voastră, ca pe niște copii. Căci El poate face toate, după Scripturi, și nimic nu este cu neputință Lui (Luca 1:37). Iar tu, păzește smerenia care ți se cuvine și este firească. Aceasta va dovedi mai ales dreptul tău la respect, și anume că tu, atât în prezența, cât și în absența unui

părinte duhovnic, prețuiești o viață nobilă și vrednică de laudă. Sărutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă . (Romani 16:16) Vă salută frații care sunt cu mine. Vă doresc sănătate în Domnul, iubiților și preadoriților mei oameni.
XXX. Al doilea său mesaj.
Chiril urează toate lucrurile bune în Domnul iubiților și preadoriților săi prezbiteri și diaconi și locuitorilor Alexandriei.
În timp ce tânjeam să vorbesc din nou cu smerenia ta, mi s-au ivit timp și ocazie să scriu. Și astfel (să știți), prin rugăciunile voastre comune, suntem în Efes, sănătoși și ne apropiem în sfârșit de vremea sinodului. Nădăjduim că Hristos, Mântuitorul tuturor, va arăta bisericile Sale curate de gânduri perverse și va restaura credința ortodoxă în toată splendoarea ei, astfel încât toți cei curați și fără prihană, păstrând-o neclintită, să întindă pretutindeni mâini drepte în rugăciune, vorbind după cuvintele fericitului David: „ Rugăciunea mea să fie ca tămâia înaintea Ta, ridicarea mâinilor mele ca jertfă de seară” (Psalmul 140:2). Cel rău, această fiară neadormită, umblă pretutindeni, uneltind împotriva slavei lui Hristos: dar cu siguranță nu reușește nimic, căci necinstea lui rămâne zadarnică și viclenia lui nu are putere. El nu unelteşte împotriva unui om obișnuit, nu împotriva unui om simplu ca noi, cum cred noii învățători, ci împotriva Dumnezeului Atotputernic. De aceea, oricine Îl iubește pe Hristos Îi va zice: Greu este pentru tine să dai cu piciorul în țepușă (Faptele Apostolilor 9:5). Nefericit, se lovește pe sine și va cădea împreună cu urmașii lui în pierzare. Căci cei ce strică adevărata învățătură a Sfintei Biserici sunt complicii lui și nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru noi, ca Dumnezeu, Mântuitorul tuturor, să ne întoarcă cu bucurie la bucuria voastră. El poate face totul și nimic nu este cu neputință pentru El. Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă. Frații care sunt cu mine vă salută. Vă doresc sănătate în Domnul, iubiților și preadoriților voștri.
XXXI. Cea mai importantă scrisoare trimisă sfântului conciliu prin intermediul demnitarului de la curte Candidian, căruia i s-a încredințat și supravegherea decenței la conciliu.
Împărații autocrați Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, mari, preavenerabili, preaaugusți, către sfântul conciliu.
Ne preocupă foarte mult tot ce este folositor publicului, dar mai ales ceea ce privește evlavia: căci evlavia aduce oamenilor și alte binecuvântări. Prin urmare, ceea ce era necesar, am scris deja mai înainte cu privire la întâlnirea voastră din mitropolia Efesului. Dar, întrucât dreptatea cere să avem grijă și de decența și liniștea de care are nevoie preasfântul vostru sinod în timpul deliberărilor sale, nu am trecut cu vederea faptul că aceasta trebuie păstrată calm din toate părțile. Deși suntem siguri că evlavia voastră nu are nevoie de niciun ajutor exterior pentru a aduce pace altora, totuși, grija noastră atentă pentru evlavie a hotărât să nu neglijeze nici aceasta.
Prin urmare, ilustrului nostru funcționar de curte, Candidian, i se poruncește să vină la preasfântul vostru conciliu, cu înțelegerea că nu trebuie să se amestece în niciun fel în cercetarea dogmelor în curs (căci este nedrept ca cineva care nu este unul dintre cei mai sfinți episcopi să se amestece în treburile bisericești) și, pe de altă parte, să țină departe de cetate în sine atât laicii, cât și monahii, atât pe cei care s-au adunat deja, cât și pe cei care urmează să se adune (căci oamenilor care nu sunt necesari în niciun fel pentru viitoarea cercetare a dogmelor nu trebuie să li se permită să provoace confuzie și să împiedice astfel hotărârile pașnice ale sanctuarului vostru); De asemenea, va trebui să aibă grijă ca, prin ostilitate reciprocă, diferențele de opinie să nu crească prea mult și ca deliberările preasfintei voastre consilii să nu fie împiedicate de aceasta și ca investigarea atentă a adevărului să nu fie întârziată de zgomotul dezordonat care s-ar

putea ivi, ci fiecare, ascultând fără răutate la cele spuse, fie să-și dea părerea, fie să obiecteze, și în acest fel, prin propunerea opiniilor și decizia lor, investigarea adevăratei doctrine să fie finalizată fără nicio confuzie și, prin decizia generală a sfinției voastre, să primească o confirmare incontestabilă și plăcută. Și în special de către maiestatea noastră, același preanobil om Candidian a fost poruncit să vegheze ca nimeni să nu părăsească locul desemnat pentru deliberări, fie pentru a se întoarce acasă, fie din dorința de a merge la curtea maiestății noastre, fie cu intenția de a merge în alt loc; de asemenea, pentru ca la cererea cuiva să nu se propună o chestiune bisericească complet străină sau să nu apară o propunere din partea cuiva care nu are legătură cu viitoarea analiză a sfintei învățături, înainte ca toate nelămuririle legate de subiectul în cauză să fi fost rezolvate, și ceea ce este necesar pentru cercetarea adevărului, toate acestea, după o investigație precisă, vor primi confirmare potrivită cultului ortodox al lui Dumnezeu. Să știe și evlavia voastră că este binevoitoare pentru maiestatea noastră ca nici la sfântul vostru sinod, nici la tribunalul poporului de acolo, să nu se aducă o acuzație împotriva cuiva în chestiuni bănești sau o acuzație de crimă, dacă se întâmplă cuiva așa ceva, ci ca toate cazurile de acest fel să fie adunate în orașul cel cunoscut; ca prea nobilul om Irineu să meargă împreună cu Nestorie, preaiubitul de Dumnezeu episcop al marelui oraș numit, doar din prietenie cu el, dar în niciun fel să nu ia parte la treburile preasfintului vostru sinod, nici la însărcinările celui mai faimos om trimis de noi - Candidian.

XXXII. Epistola lui Ioan al Antiohiei către Chiril.

Domnul meu, preaiubitului și sfântului împreună-slujitor Chiril, Ioan îi urează tot binele în Domnul.

Nu mică mă întristează faptul că am întârziat în aceste zile, în timp ce sfinția voastră a ajuns deja la Efes. Căci dragostea pentru sfinția voastră, mai mult decât nevoia însăși, mă îndeamnă să fac călătoria mai repede. Dar iată, prin rugăciunile sfinției voastre, sunt deja la ușă, după ce am îndurat marea greutate a călătoriei. Căci sunt deja pe drum de treizeci de zile (atât este lungimea călătoriei), fără să-mi permit nicio odihnă, așa că unii dintre cei mai iubiți episcopi de Dumnezeu au suferit o avarie în timpul călătoriei, iar multe dintre animale au căzut din grabă pe drum. De aceea, stăpâne, roagă-te ca să putem termina aceste cinci sau șase zile de călătorie fără întristare și cu mângâiere să îmbrățișăm capul tău, sfânt nouă și sfânt. Doamne, preaiubitele episcope Ioan, Pavel, Macarie, salutăm sfinția voastră. Eu și cei care sunt cu mine salutăm întreaga voastră frățietate de multe ori. Fii sănătos și roagă-te în continuare pentru noi, preaiubitul de Dumnezeu și preasfinte stăpâne.

SECȚIUNEA A DOUA 166. ÎNCEPUTUL CONSILIULUI

ACTUL I.

În anul domniei pururi augustilor noștri domni, Flavius Teodosie – al XIII-lea, și Valentinian – al III-lea, pe 23 iunie, în mitropolia Efesului, prin numirea celor mai iubitori de Dumnezeu și iubitori de Hristos împărați, s-a întrunit un sinod, și în preasfânta biserică, numită Maria, au șezut cei mai iubitori de Dumnezeu și preasfinți episcopi:

Chiril al Alexandriei , care l-a reprezentat și pe Celestine, cel mai sfânt arhiepiscop al Bisericii Romane,

Juvenal din Ierusalim,

Memnon din Efes,

Flavian Philippi, care l-a reprezentat și pe Rufus, cel mai devotat episcop al Tesalonicului,

Teodot din Ancyra, din prima Galație,

Firmus din Cezareea, din prima Capadocia,

Akakiy Melitinsky , din Armenia,
Iconiul din Gortina, din Creta,
Perigenes din Corint din Elada,
Cirus din Afrodisias, din Caria,
Valerian din Iconium,
Hesihie din Paria,
Ellanik Radossky,
Donatus din Nicopole, din Epirul antic,
Eucharius din Pre-Aracus, din Noul Epir,
Compania farmaceutică Perkey,
Eudoxius din Chomata, din Licia,
Siluan din Heretop, din Frigia,
Verinian din Perga, din Pamfilia,
Amfilochie din Side, din Pamfilia,
Epifanie din Cratia din Onorias,
Grigore de Kerasunt, din Pontul polemoniac,
Profimy Comansky,
Iialladius din Amasia, din Hellespont,
Senecio din Codri,
Dalmația cyzicum,
Akakiy din Arca,
Dokimasios din Maronia, din Tracia,
Ioan din Prikonnisi,
Daniel Colonistul, din a doua Capadocie,
Rafie Goman,
Paulianus maiumensis,
Paul din Aneidon,
Fid din Iopia,
Sicamazonic Aian,
Teodor de Gadara,
Litoi din Livia,
Ampelai elusii,
Teodor de Arivil,
Peter Paremvolsky,
Ioan de Augustopolis,
A spus Fensky,
Rufinus din Tava,
Anisius din Teba,
Calicrates din Naupactus,
Domnus Opuntsky,
Nikias din Megara,
Agatocle din Colonia,
Feliscus din Apollonia și Velliad,
Teodor din Dodona,
Kirill din Pilsk, din Khersones,
Andiriherronis, din Creta,
Pavel Lampsky,
Zinoviy din Knossos,
Lucian din Topira, din Tracia,
Ennepius din Maximianopolis,

Secundianus Lamianus,
Dion din Teba, din Tesalia, Teodor din Echinaeus.
Martiriu din Ilistra,
Toma din Derby,
Atanasie de Parosif,
Themistius din Iassus,
Affonit din Heraclia,
Philetus amazonicus,
Apellaius din Quivirra,
Ceramică Spudasii,
Arhelau din Myndus,
Fania Arnassius,
Promachius din Alinda,
Filip din Pergamon, din Asia,
Maxim Kumsky,
Doroteu din Mira,
Maxim asskiy,
Apor Ipepsky,
Alexandru din Arkadiopolis,
Eutihie din Teodosiopolis,
Rododendron palaeopolitanus,
Eutropius al Mării Egee,
Afoviy din Colonus,
Nestorie al Sionului,
Herakleionul din Tralles,
Teodot din Nyssa,
Teodor din Aninita,
Timofei Vriulski,
Teodosie de Mastavra,
Eutihie din Eritria,
Eusebiu de Klazomenus,
Eufalius din Colofon,
Modestus al lui Aeneas,
Teodosie din Priene,
Eusebiu al Magneziei,
Sapricius din Paphia, din Cipru,
Zenon din Cirene (din Cipru),
Rigin al lui Constantin,
Evagrie din Sol,
Cezareea, episcop regional,
Trivonian din Aspend, din Pamfilia,
Nunehi Selgiyskiy,
Solon coralli,
Akakiy Kogensky,
Nisius din Coryvras,
Matidian din Korakis,
Nectarii sinensis,
Eutropius de Eten,
Taurian din Lyria,
Eusebiu de Asponia, din Galatia,

Încrengătura cynnensis,
Astrapit,
Eusebiu din Heraclea, din Onorias,
Paralius din Andrapus, din Helespont,
Silouan din Keratap,
Hermogenes rhinocururus,
Euoptie din Ptolemaida, din Pentapolis,
Eusebiu din Piluzia,
Eulogius de Terepufid,
Adelphius din Onufei,
Paul din Flavonia,
Copta Thebeammon,
Teopemptul din Cavassa,
Macarie din Metilaeus,
Adelphius din Sassy,
Macedonius din Xos,
Marin Iliopolsky,
Metrodor din Leonțiu,
Macarie din Anteu,
Paviscus din Apollonia,
Petru din Oxyrhynchus,
Strategiul Africii,
Afanasy Paralsky,
Siluan din Coprifius,
Ioan din Ifastus,
Aristobul din Fmui,
Theona din Sephrite,
Lampon cassia,
Cirus din Achaea,
Poplius olbiense,
Samuel din Disfeu,
Zinovi Varkski,
Zinon din Tivhir,
Daniel din Darnay,
Sosipater de Septimiac
Eusebiu de Nilopolis,
Iraklid din Irakleia,
Chrysaorius al Afroditei,
Andrei Ermoiolsky,
Savin Panossky,
Abraham Ostrakin,
Hierak din Afna,
eliptică rurală,
Alexandru al Cleopatrei,
Isaac din Tavai,
Amon din Vut,
Iraklid Phineus,
Isaac al Elearhiei,
Iraclides tamiafis,
Feona din Psychos,

Amonius din Papefes,
Vesula, diacon al Cartaginei.
Atunci Petru, presbiterul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a spus: „Trecuseră doar câteva zile de la hirotonirea preacuviosului Nestorie ca episcop al sfintei biserici a Constantinopolului, când unii din Constantinopol aduseseră deja explicațiile sale, scandaloase pentru cititori, astfel încât de aici s-a iscat o mare tulburare în sfintele biserici. Cel mai pios și iubitor de Dumnezeu episcop al Alexandriei, Chiril, aflând despre aceasta, i-a scris venerabilului Nestorie una după alta două scrisori, pline de îndemnuri și convingeri. Nestorie le-a scris negativ și i-a tratat pe mesageri cu ostilitate. Mai mult, același preacuvios episcop Chiril, aflând că scrisorile și cărțile explicațiilor sale fuseseră trimise și la Roma de către Nestorie, a scris el însuși preacuviosului episcop al Romei, Celestin, prin diaconul Posidonius, dându-i următoarea poruncă: „Dacă găsești că cărțile explicațiilor și scrisorilor lui Nestorie au fost date (lui Celestin), atunci dă-i și scrisorile mele; iar dacă nu, atunci, fără să le dai, dă-le pe ale mele aici.” Posidonius, aflând că explicațiile și scrisorile (ale lui Nestorie) fuseseră date (lui Celestine), i le-a dat și pe cele ale lui Chiril în numele său. Preasfântul Episcop al Bisericii Romane, Celestine, a scris ceea ce era necesar în termenii cei mai clari. Prin urmare, când, prin voința imperială, iubită de Dumnezeu, sfântul vostru sinod s-a întrunit aici, considerăm că este de datoria noastră să declarăm că avem în mâinile noastre hrisoavele referitoare la aceasta pentru închinarea sfintelor voastre moaște.
Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Să se citească scrisoarea iubitoare de Dumnezeu a preapioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, scrisă mitropoliților, și să lumineze calea acțiunilor care sunt începute acum.”
Preacuvântatul preot alexandrin Petru , aducând scrisoarea, a citit-o astfel: „Împărați autocrați, Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, mari, întotdeauna augusti, – către episcopul Chiril. – Starea statului nostru depinde de modul de a ne închina lui Dumnezeu” etc. 167 .
Firmus, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: „Preaiubitul și preasfântul episcop al orașului Efes, Memnon, să mărturisească înaintea noastră câte zile au trecut de la sosirea noastră.”
Memnon, episcopul orașului Efes, a spus: „Șaisprezece zile au trecut de la vremea rânduită în scrisoarea cea pioasă și iubitoare de Dumnezeu.”
Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul și marele sinod a petrecut mult timp așteptând sosirea episcopilor cei mai iubitori de Dumnezeu, a căror sosire spera. Dar, întrucât unii dintre episcopi s-au îmbolnăvit, iar alții au murit și a venit vremea să îndeplinim lucrarea destinată nouă și să investigăm doctrina credinței spre folosul tuturor celor de sub cer, să se citească în ordine hrisoavele referitoare la această chestiune, mai ales că prin intermediul lui Candidian, cel mai ilustru și faimos demnitar de curte, a fost trimis sinodului un al doilea hrisov al împăraților cei mai iubitori de Dumnezeu și de Hristos, poruncind ca doctrina credinței să fie investigată și explicată fără nicio întârziere.
Teodot, episcopul Ancyrei, a spus: „Cartele vor fi citite la timpul potrivit, dar acum este necesar ca preaiubitul de Dumnezeu episcop Nestorie să fie prezent la deliberările noastre, pentru ca învățătura despre evlavie să fie stabilită prin judecată și acord comun.”
Hermogenes, episcopul Rinocururei, a spus: Ieri am fost trimiși de evlavia voastră să-i amintim preacuviinciosului Nestorie că trebuie să stea cu voi la acest sfânt sinod și am fost cu el ca să-i amintim de aceasta. Dar el a spus hotărât: Voi vedea și, dacă va trebui să merg, voi veni.

Atanasie, episcopul Paralului, a spus: „Prin evlavia voastră, am fost trimiși ieri să-l înștiințăm pe preacuviinciosul Nestorie că trebuie să stea cu voi la acest sfânt sinod. Ajunși la el, i-am spus aceasta. Dar el a spus cu fermitate: „Voi vedea și, dacă va trebui să merg, voi veni”.
Petru, episcopul Parembolului, a spus: Ieri am fost trimiși de evlavia voastră la preacuviinciosul episcop Nestorie pentru a-i reaminti că Sfântul Sinod se va întruni astăzi. El a răspuns: Voi căuta și, dacă va trebui să merg, voi veni. De asemenea, le-am reamintit celor mai cucernici și iubitori de Dumnezeu episcopi care erau cu el, care erau șase sau șapte la număr. Ei au mai spus: Vom căuta și, dacă vom crede că este necesar, vom veni dimineața.
Pavel, episcopul de Lampe, a spus: Sfântul și binecuvântatul vostru sinod ne-a însărcinat să mergem la preacuvântatul Nestorie și să-i informăm că ar trebui să vină la sfântul și binecuvântatul vostru sinod astăzi. Împreună cu sfinții frați care au vorbit deja despre aceasta, m-am dus și eu să-i informăm că ar trebui să vină la sfântul vostru sinod astăzi pentru o sesiune comună. Dar el a spus: Dacă voi considera necesar, voi veni la timpul potrivit. Și l-am înștiințat nu numai pe el, ci și pe unii dintre cei mai evlavioși episcopi care erau cu el. Și erau șase sau șapte episcopi cu el.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: „Să meargă câțiva dintre cei mai evlavioși episcopi și să-i amintească din nou lui Nestorie să vină să șeadă la sfântul sinod.”
Și sfântul sinod i-a trimis pe Teodol, episcopul Elusei din Palestina, pe Andirius, episcopul Cherronis din Creta, pe Teoempt, episcopul Cavasului din Egipt, și pe Epafrodit, lector și notar al preasfințitului Elanicus, episcopul Rodosului. De asemenea, au primit de la sfântul sinod o poruncă către însuși preasfințitul episcop Nestorie, după cum urmează:
„Evlavia voastră, fiind înștiințată ieri de cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu episcopi că ar trebui să veniți la sfântul sinod, care astăzi s-a ținut în sfânta și sobornica biserică, nu ar fi trebuit să se ferească de aceasta. Dar, întrucât sfințenia voastră lipsește chiar și acum la sfântul sinod care s-a adunat deja, atunci prin cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu episcopi, Theopemptus, Theodulus și Andirius, și prin lectorul și notarul din Rhodos Epafrodit, vă îndemnăm din nou, din necesitate, să veniți și să nu evitați problema, mai ales că cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu împărați ne-au poruncit, lăsând totul, să ne ocupăm de confirmarea credinței.”
Și când s-au întors, Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: „Întrucât au sosit cei mai evlavioși și iubitori de Dumnezeu episcopi trimiși de sfântul conciliu, dorim să declare ce răspuns au primit”.
Teopempt, episcopul Cavassei, a spus: Fiind trimiși de sfântul și marele sinod la preacucernicul Nestorie, ne-am dus la casa lui și, văzând acolo o mulțime de soldați cu bâte, am cerut să fim primiți la el. Dar ne-au oprit, zicând: Se odihnește și se odihnește și ni s-a poruncit să nu primim pe nimeni la el. Și când am spus că nu putem pleca,
neprimind niciun răspuns, pentru că sfântul conciliu îi trimisese o poruncă, poruncindu-i să se prezinte la întâlnire împreună cu ceilalți: atunci clerul său a ieșit și ne-a dat același răspuns ca și soldații. Am continuat să-i întrebăm, precum și pe soldați, ca să putem primi un răspuns. Atunci tribunul Florențiu, care îl însoțea pe Candidian, cel mai nobil funcționar al curții, ne-a rugat să așteptăm, ca și cum ar fi intenționat să ne aducă un răspuns. Și am așteptat. Dar apoi, ieșind cu clerul său, ne-a spus: Nu l-am putut vedea (pe Nestorie); dar a poruncit să i se spună evlaviei voastre că atunci când se vor aduna toți episcopii, atunci și noi vom ieși la ei. Apoi l-am rugat pe Florențiu, pe toți soldații care erau acolo și pe clerul lui Nestorie să fie martori și ne-am retras.

Teodul, episcopul Elusiei, a spus: Am auzit același lucru și declar același lucru.
Andirios, episcopul de Herronis din Creta, a spus: Conform hotărârii sfântului și binecuvântatului sinod, am fost și eu acolo și am spus și am auzit același lucru pe care l-au declarat fără omisiune cei mai pioși episcopi care erau cu mine.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: Întrucât nimic nu trebuie omis din rânduiala bisericească, și totuși preaiubitul de Dumnezeu Nestorie, în ciuda dublelor avertismente, de ieri și de azi, se opune în mod clar, este necesar să-i reamintim din nou cu o a treia poruncă. Anume, cei mai pioși tovarăși de slujire, Anisie, episcopul Tebei din Elada, și Domnus, episcopul aceleiași Elade, Ioan, episcopul Ifestului din Augustamnic, și Daniel, episcopul Darneului din Libia, să meargă (la Nestorie) și să-i amintească a treia oară. Și s-au dus cu Anisie, notarul și cititorul lui Firmus, episcopul Capadociei, având cu ei următoarea poruncă:
„Preasfântul sinod, îndeplinind regulile și arătându-vă o indulgență mărinimoasă, acum pentru a treia oară cheamă respectul vostru. Binevoiește, așadar, măcar acum să te prezinți și să te justifici în fața adunării bisericii în acea învățătură eretică pe care, spun ei, ai propovăduit-o în biserici. Să știi, de asemenea, că dacă nu te prezinți și nu te opui celor arătate împotriva ta verbal și în scris, atunci preasfântul sinod va fi obligat să redacteze o rezoluție împotriva ta, care ar trebui să fie conform regulilor sfinților părinți."
La întoarcerea solilor, Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: „Întrucât astăzi s-au întors cei mai evlavioși episcopi care au fost trimiși, vă rugăm să ne anunțați ce răspuns au primit."
Ioan, episcopul Ifastului, a spus: „Am fost trimiși de sfântul și iubitul de Dumnezeu Sinod cu o a treia poruncă către preacuviosul Nestorie, ca măcar acum să se prezinte înaintea sfântului Sinod pentru examinarea învățăturii credinței în prezența evlaviei sale. Conform poruncii date nouă de evlavia voastră, ne-am dus la locul unde stătea el. Când ne-am apropiat de vestibul, am întâlnit o mulțime de soldați cu bâte stând chiar în camera din față a acesteia. Am cerut fie să ni se permită să intrăm pe ușa camerei ocupate de preacuviosul Nestorie însuși, fie măcar ca soldații înșiși să-i raporteze despre noi, că am fost trimiși de sfântul Sinod cu o a treia poruncă, invitându-l cu blândețe și în cel mai prietenos mod la sfântul Sinod. Am petrecut mult timp. Soldații nu ne-au lăsat să stăm nici măcar sub baldachin, ci ne-au împins și ne-au alungat cu insolență din loc și nu ne-au dat niciun răspuns omenesc." Dar când nu am încetat să întrebăm și să spunem mult timp că noi, patru episcopi la număr, nu am fost trimiși pentru o insultă sau pentru vreo faptă nedreaptă sau necuvenită, ci pentru a respecta tot ce se cuvine și acum să-l rugăm pe Nestorie să vină la sfânta biserică pentru a fi prezent la sfântul sinod: atunci soldații ne-au trimis în cele din urmă, spunând că nu vom primi niciun alt răspuns, chiar dacă vom aștepta până seara în tinda casei. Au adăugat în continuare că fuseseră numiți în acest scop să nu admită pe niciunul dintre cei trimiși de sinod, că primiseră astfel de ordine chiar de la Nestorie.
Anisie, episcopul Tebei, a spus: „Ceea ce a declarat preasfințitul frate și tovarășul nostru de slujire Ioan este adevărat. Și anume, stând mult timp în anticameră a preacuviinciosului Nestorie, am văzut și am auzit chiar acest lucru."
Domnus, episcopul Opuntiei din Elada, a spus: „Și eu am văzut și am auzit același lucru pe care l-au spus preasfinții și iubiții de Dumnezeu frați și împreună-slujitori Ioan și Anisie."
Daniel, episcop de Darnay, a spus: „Ceea ce au prezentat acești episcopi prea evlavioși, am auzit și eu și este chiar adevărul."
După aceasta, sfântul sinod a început să discute învățăturile lui Nestorie.

Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Deși decretele bisericești poruncesc să fie suficient să-i cheme pe cei chemați să se justifice de trei ori, pentru care sunt acuzați, am fost totuși pregătiți, dincolo de datoria noastră, prin intermediul preaiubiților episcopi de Dumnezeu, printr-un al patrulea ordin să-l invităm din nou pe preacuviinciosul Nestorie. Dar, întrucât acesta, după ce a așezat un rând de soldați în jurul locuinței sale, așa cum au arătat cei mai pioși episcopi, nu le permite (celor trimiși) să intre la el, este clar că refuză să vină la sfântul conciliu fără o conștiință bună. Prin urmare, este necesar să se procedeze mai departe în ordinea regulilor și să se facă ceea ce este util pentru confirmarea credinței noastre ortodoxe și pioase. Mai întâi, să se citească Crezul , expus de cei 318 preasfinți părinți și episcopi care s-au întâlnit la Niceea, astfel încât, comparând învățătura cu această expunere, ceea ce este de acord să fie confirmat, iar ceea ce nu este de acord să fie respins. Și simbolul se citește după cum urmează.
Conciliul de la Niceea a stabilit credința astfel:
„Credem într-un singur Dumnezeu Tatăl” și așa mai departe până la sfârșit.
După citirea simbolului, Petru, preotul Alexandriei și primul dintre notari, a spus: „Avem în mâinile noastre scrisoarea preasfințitului și cuviosului Arhiepiscop Chiril, scrisă către preacuviosul Nestorie, plină de sfaturi și convingere că este înțelept într-un mod greșit. Dacă sfinția Voastră poruncește, voi citi scrisoarea.”
Akakios, episcopul Melitinei, a spus: Întrucât preacuviinciosul și iubitorul de Dumnezeu Prezbiter Petru, care a început discursul, a spus că preacuviinciosul și dreptul episcop Chiril i-a scris ceva preacuviinciosului Nestorie, expunând o învățătură neortodoxă, atunci și această scrisoare ar trebui citită.
Și este citit și plasat între documentele preliminare. Începutul mesajului este următorul:
„Unii, după cum am aflat, îmi distorsionează opinia în fața evlaviei voastre” etc.
După ce scrisoarea a fost citită, Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul și marele sinod a auzit că i-am scris preacuviinciosului Nestorie în apărarea credinței ortodoxe. Și cred că nu pot fi în niciun fel condamnat pentru apostazie de la adevărata învățătură a credinței sau pentru o crimă împotriva simbolului stabilit de sfântul și marele sinod care a avut loc odată la Niceea. Totuși, rog sfinția Voastră să spuneți dacă am scris aceasta corect, ireproșabil și în conformitate cu acel sfânt sinod sau nu.
Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Întrucât, după citirea Crezului Sfintei Credințe, expus la Niceea, și a Epistolei Preasfințitului Arhiepiscop Chiril, precum și a Epistolei și Expoziției Sfântului Sinod, ambele s-au dovedit a fi în acord, atunci sunt de acord cu această învățătură pioasă și o aprob.
Firmus, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: „Evlavia voastră a explicat cu precizie și detaliu ceea ce Sfântul Sinod de la Niceea a expus pe scurt și în principiile sale principale și, astfel, a făcut ca înțelegerea credinței expuse pentru noi să fie mai clară și mai evidentă, astfel încât nu există nimic reciproc în expresii, toate sunt de acord între ele și credința este confirmată. Și întrucât sunt precise și neschimbate și nu introduc nicio noutate, atunci și eu, care am primit aceeași învățătură de la părinții mei, sfinții episcopi, sunt de acord cu litera.”
Memnon, episcopul Efesului, a spus: Scrisoarea preasfințitului și piosului părinte, episcopul Chiril, care a fost citită, este în conformitate cu conținutul Crezului expus de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea; prin urmare, negăsind nicio greșeală sau contradicție în scrisoare, sunt de acord cu ea și o aprob.
Teodot, episcopul Ancyrei, a spus: Minunata și preapioasa și corecta expunere a Sfintei Credințe, alcătuită de cei 318 sfinți părinți adunați la Niceea, a devenit și mai clară și mai ușor de înțeles prin scrisoarea preaiubitului nostru părinte și episcop

Chiril, care nu contrazice în niciun fel acea expunere a Credinței, ci a expus mai detaliat ceea ce s-a spus acolo într-o formă mai scurtă. Prin urmare, recunoscând unanimitatea respectivei scrisori cu înțelegerea și credința celor 318 sfinți părinți, suntem în deplină concordanță atât cu ei, cât și cu acest părinte al nostru, care prin scrisoarea sa a clarificat expunerea lor și primim cu credință ceea ce au expus ei și ceea ce a explicat scrisoarea preasfințitului episcop Chiril menționat anterior.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: „După ce ne-a citit Crezul expus la Niceea de cei 318 sfinți părinți adunați în acel oraș, și după acesta scrisoarea preasfințitului părinte și episcop Chiril, scrisă către preasfințitul Nestorie despre credință, am constatat că această scrisoare este în cel mai clar acordă cu expunerea niceeană a credinței și aruncă o mare lumină asupra înțelegerii spuselor sale. Prin urmare, sunt de acord și cu scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu părinte și împreună-slujitor Chiril, care nu se îndepărtează în niciun fel de credința ortodoxă, ci este în conformitate cu predica apostolică și cu credința ortodoxă expusă de sfinții părinți la Niceea."
De asemenea, afirm că Preasfântul Părinte al nostru Ruf, Mitropolitul Tesalonicului, este de acord cu aceasta. Căci, refuzând să vină personal aici din cauza bolii, mi-a dat această însărcinare când am fost trimis la marele și sfântul sinod. Sunt, de asemenea, convins că toți episcopii din Iliricul sunt de aceeași părere ca mine și nu au nicio îndoială cu privire la scrisoarea pe care am citit-o.
Acachie, episcopul Melitinei, a spus: „Văzând că scrisoarea preasfințitului și cuviosului episcop Chiril este pe deplin pioasă și în acord cu cei 318 părinți care au fost la Niceea, primesc gândurile sale și mărturisesc că Biserica a gândit exact în același fel de la bun început și știu că are exact aceeași gândire pe baza lucrărilor sfinților părinți, a sfintei scripturi și a tradițiilor de credință."
Iconiu, episcopul orașului Gortyn, metropola Cretei, a spus: Din citirea simbolului preasfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și din scrisoarea preasfințitului părinte și episcop Chiril, am aflat că expunerea acestuia din urmă este de acord cu cea dintâi și, prin urmare, sunt întru totul dispus să ader la aceleași gânduri pe care le au și ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, iar cât despre cei care nu filozofează în acest fel, știu că sfântul sinod îi va alunga.
Ellanik, episcopul mitropoliei Rodosului, a spus: Urmez expunerea niceeană a credinței ortodoxe și scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril, în acord cu aceasta, și păstrez această credință ca fiind adevărată și ortodoxă. Dumnezeu însuși se împotrivește celor care raționează contrar acestui lucru. Anatema celui care nu crede că Sfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu.
Paladie, episcopul Amasiei, a spus: Scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Părinte al nostru Chiril, care a fost citită, este în acord în toate cu credința expusă de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea. Prin urmare, ca fiind corectă în sine și, așa cum am spus, în acord cu expunerea sfinților părinți, primesc cu dragoste această scrisoare și păstrez aceleași gânduri ca el (Chiril) și sfinții părinți, adică cei care s-au adunat în orașul Niceea.
Cirus, episcopul orașului Afrodisias, o regiune din Caria, a spus: „Văzând că scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie, este în acord și de un singur cuget cu credința expusă de preasfinții părinți adunați în orașul Niceea, declar aceeași opinie pe care părinții au exprimat-o înaintea mea."
Perigen, episcopul Corintului, a spus: „Sunt de aceeași părere despre expunerea credinței, pe care preasfințitul și preadreptul nostru episcop Chiril a alcătuit-o acum atât de bine, așa cum sunt despre simbolul alcătuit de preasfinții și preadrepții Părinți

la sfântul Sinod de la Niceea. De aceea, doresc să păstrez fără îndoială decretele date de la început și păstrate de noi până acum."
Amfilohie, episcopul de Side, a spus: „Întrucât scrisoarea preaiubitorului de Dumnezeu în toate privințele și preadreptului Arhiepiscop Chiril respectă întocmai tradiția apostolică și este în conformitate cu expunerea credinței sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, primesc cu dragoste această învățătură ortodoxă, recunosc și confirm evlavia dogmelor mărturisite."
Profimy, Episcopul Comanei, a spus: Consider că expunerea de credință, citită din scrisoarea preasfințitului nostru părinte și episcop Chiril, nu este nici mai mare, nici mai mică (cu excepția cuvintelor) decât doctrina expusă de 318 părinți și, prin urmare, mărturisesc că în această credință am fost botezat, crescut, hirotonit și onorat cu preoția; în această credință vreau să mor și să o păstrez pentru Domnul Hristos în ziua învierii.
Ioan, episcopul de Prikonnisi, a spus: „Și eu declar și cred în același fel ca preasfințitul episcop Profimy."
Constantin, episcopul Frigiei Pacatianus, a spus: Și eu declar același lucru și cred.
Valerian, episcopul Iconiei, a spus: În diverse exprimări găsim una și aceeași regulă de credință, căci fiecare dintre ele este inspirată de unul și același Duh Sfânt. Prin urmare, înțelegând că scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte și episcop Chiril este similară și în acord cu exprimările și expunerea ortodoxă și precisă a sfântului Sinod de la Niceea, aprobăm și primim scrisoarea și constatăm că ea revarsă din nou mireasma credinței părinților, ca o anumită pictură murală.
Teodosie, episcopul Elousei, a spus: Urmez cu dragoste credința ortodoxă a sfântului și marelui sinod, adică atât simbolul credinței expus la Niceea de 318 dintre sfinții noștri părinți, cât și scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril.
Fid, episcopul de Iope, a spus: Respect expunerea credinței celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea. Nu respect mai puțin scrisoarea celui mai sfânt în credință și preaiubit de Dumnezeu episcop Chiril, care a fost citită astăzi, în conformitate cu Crezul de la Niceea, ca fiind scrisă prin inspirația Duhului Sfânt. Și sunt sigur că cel care nu rămâne în această credință prin Duhul Sfânt este excomunicat din sfânta și universală Biserică.
Paulian, episcop de Maiuma, din prima Palestină, a spus: „Aflând că preacuviosul episcop Chiril a expus credința părinților, pe care am învățat-o de la cei 318 care erau în Niceea și că ceea ce a spus este în conformitate cu inspirația Duhului Sfânt, onorăm scrierea sa, o păstrăm și ne conformăm ei."
Daniel, episcopul Capadociei Colonia, a spus: „Înțelegând spusele și, s-ar putea spune, chiar scrisorile conținute în expunerea sfinților părinți care au format cândva Sinodul de la Niceea, precum și gândurile despre dogme tipărite în scrisoarea preasfințitului și preadreptului nostru părinte Chiril, studiind, cum s-ar spune, un fel de scrisori patristice, primind eu însumi această învățătură și știind că este înrădăcinată în biserica încredințată mie, confirmată și insuflată de sfinții părinți, mărturisesc că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril este de acord cu expunerea sfinților părinți. Și aceasta nu este doar părerea mea, ci și a mea și a sfintei biserici încredințate mie, în numele sfintei și de o singură ființă a Treimii, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh."
Anisie, episcopul Tebei, a spus: participând la prezența generală a tuturor preasfinților episcopi și având aceleași gânduri cu ei, simțind corectitudinea învățăturii preasfinților și dreptului Arhiepiscop Chiril, o accept ca fiind similară și în acord cu prezentarea sfinților părinți adunați la Niceea.

Calicrates, episcopul de Nafpaktos, a spus: „Accept mesajul prezentat de preasfințitul nostru părinte și de arhiepiscopul Chiril ca fiind în acord cu prezentarea sfinților și binecuvântaților părinți care s-au întâlnit la sfântul sinod de la Niceea."
Domnus, Episcopul Opuntiei, a spus: Dacă ceva părea odată incomod celor care nu cunoșteau credința în detaliu, atunci părea nedrept. Dar noi, ceea ce a fost descris de Preasfântul Arhiepiscop Chiril, recunoaștem chiar și acum ca fiind drept și complet egal cu sfântul Sinod de la Niceea, format din 318 părinți purtători de Dumnezeu. Prin urmare, recunoaștem cu hotărâre că este drept să păstrăm învățătura lui Chiril împreună cu Sinodul. Cred în Tatăl și în Fiul și în Duhul Sfânt și în această credință doresc să rămân până la sfârșitul vieții mele și să mor în ea.
Nikias, episcopul Megarei, a spus: „Întrucât am venit cu aceleași gânduri, am învățat să spunem același lucru. Întrucât ceea ce a fost expus de preasfântul Arhiepiscop Chiril și, mai înainte, de sfinții părinți din Niceea, este în acord unul cu celălalt, atunci suntem de aceeași părere cu ceilalți și nu ne îndoim deloc că și acum doctrina credinței a fost bine expusă."
Roman, episcopul Rafiei, a spus: „Și eu judec în conformitate cu expunerea sfinților 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea; primesc și scrisoarea preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care este de acord în conținut cu credința sfinților părinți."
Grigorie, episcopul de Kerasunt, a spus: Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril, în conținutul său, este în acord cu credința sfântului Sinod de la Niceea; mulțumit de ea, ca fiind în acord cu credința Bisericii, o primesc și o aprob; și am venit (aici) nu numai pentru mine, ci și pentru preacuviosul Eleusie, mitropolitul Neocezareei, primind de la el încredere în aceasta.
Nunechius, episcopul Selgiei din Pamfilia, a spus: „Întrucât scrisoarea citită nouă de preasfântul și iubitul de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, este de acord în toate cu Crezul alcătuit de Sfinții Părinți din Niceea, și eu sunt de acord cu ei și cred așa și, trăind în această credință, doresc să mă înfățișez cu îndrăzneală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, păstrând această credință ortodoxă."
Solon, episcopul Coralliei, din Pamfilia, a spus: „Precum preasfântul și piosul Arhiepiscop Chiril a transmis și transmite credința lui Hristos în toate, în conformitate cu sfântul și marele Sinod de la Niceea, așa am fost botezat și așa cred și vreau să păstrez această credință până la ultima mea suflare."
Acachie, episcop de Koten, din Pamfilia, a spus: „Auzind mesajul preasfințitului nostru părinte și arhiepiscop Chiril, care este în deplină concordanță cu credința ortodoxă a sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, mărturisesc și eu că și eu cred și cred în acest fel și doresc să păstrez această credință până la sfârșit."
Gavrian, episcopul Lyrviei, din Pamfilia, a spus: „Auzind scrisoarea preasfințitului nostru părinte și a arhiepiscopului Chiril, care este în totul de acord cu credința ortodoxă a sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, mărturisesc că și eu cred și cred în acest fel și doresc să păstrez această credință până la sfârșit."
Nectarie, episcopul Sieii din Pamfilia, a spus: „Și eu cred și susțin învățătura sfinților noștri părinți și episcopi și mesajul preacucernicului și piosului Arhiepiscop Chiril."
Matidian, episcop de Korakis din Pamfilia, a spus: „Și eu sunt de acord cu mărturisirea dreptei și sănătoasei credințe, alcătuită de sfinții părinți prezenți acum și de cei care în cetatea Niceea au alcătuit o expunere a credinței nu fără inspirația lui Dumnezeu; o recunosc ca fiind apostolică; vreau să rămân în ea și să o păstrez în curăție până la ultima mea suflare."
Nysias, episcopul Corybrasului din Pamfilia, a spus: Scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril, care tocmai a fost citită, este în acord cu

sfânta credință propovăduită de sfinții și fericiții părinți din Niceea. Doresc să păstrez această credință până la ultima mea suflare.
Epifanie, episcopul Cratiei, a spus: „Și eu primesc învățătura sfinților părinți și episcopi și scrisoarea scrisă de Sanctitatea Sa Arhiepiscopul Chiril și doresc să rămân în ele până la ultima mea suflare."
Eusebiu, episcopul Heracleei, din regiunea Onoriada, a spus: „Sunt de acord cu mesajul preasfințitului și preadreptului părinte al nostru Chiril, întrucât este în toate privințele conform credinței sfinților 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea și doresc în această credință să termin timpul vieții care mi-a fost hotărât de Cel Atotputernic."
Siluan, episcop de Kheretop, din Frigia Pacatiana, a spus: „Deși am primit sfântul botez foarte târziu, am fost totuși botezat în această credință, care a fost propovăduită de sfinții 318 părinți-episcopi din Niceea și este acum explicată mai detaliat în scrisoarea Arhiepiscopului Chiril, în acord cu ea; am botezat foarte mulți în ea și vreau să o păstrez fără prihană până în ziua învierii și să o prezint lui Hristos."
Eutropiu, episcopul Etenului, din Pamfilia, a spus: „De asemenea, primesc și aprob scrisoarea citită de preasfântul și dreptelestul nostru părinte și arhiepiscop Chiril, care este de acord în toate cu tot ce a fost expus de sfinții 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea și, prin această mărturisire, doresc să mă înfățișez înaintea Domnului Hristos."
Secundianus, episcop al orașului Lamia, din regiunea Tesaliei, a spus: „Am crezut și cred și am gândit și voi gândi așa cum ne învață simbolul credinței , expus la Niceea de sfinții părinți duhovnicești, 318 episcopi, cu care este de acord și scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte și episcop Chiril."
Teodor, episcopul orașului Echinos, din regiunea Tesaliei, a spus: Și eu declar și accept același lucru.
Rufin, episcopul de Taubes, a spus: „Și eu gândesc exact în același fel ca preasfinții părinți care s-au adunat la Niceea și primesc mesajul preasfințitului și preadreptului, iubitului de Dumnezeu părinte și episcop al nostru Chiril, care în conținutul său este bun și drept și în conformitate cu chiar această credință expusă."
Teodor, episcopul de Arivilege, a spus: „Și eu declar același lucru și accept mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care în conținut este bun și ortodox."
Pavel, episcopul Aneidonului, a spus: „Și eu primesc mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care în conținut este bun și ortodox și similar cu credința sfinților noștri părinți care s-au întâlnit la Niceea."
Litoy, episcopul Liviei, a spus: „Și eu cred așa cum au hotărât sfinții noștri părinți care s-au întâlnit la Niceea, căci ei au expus în simbol adevărata credință ortodoxă și primesc mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril."
Petru, episcopul de Paremvol, a spus: „Și eu gândesc exact în același fel și primesc mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril, bun și pios în conținut."
Ioan, episcopul Augustopolisului, a spus: „Așa cum au scris sfinții noștri părinți prin pana lor, așa cred și eu și primesc mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care în conținut este de acord cu această credință."
Said, episcop de Fen, a spus: Întrucât mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril este în conformitate cu credința ortodoxă, îl accept.
Teodor, episcopul Gadarei, a spus: Întrucât scrisoarea preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care a fost citită, este bună în conținutul ei, pioasă și în conformitate cu credința expusă de sfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea, atunci o primesc și eu.
Aian, episcopul de Sicamazon, a spus: „Și eu primesc mesajul preasfințitului și dreptului episcop Chiril, care este în conformitate cu credința ortodoxă, așa cum a fost expusă de preasfinții noștri părinți."

Teodosie, episcopul de Mastaurus, din Asia, a spus: „De la început și până acum am susținut cu tărie expunerea credinței sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, și anume 318; rămân credincios și scrisorii preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril, pe care a scris-o preasfințitului episcop Nestorie, în conformitate cu aceasta, și o accept ca fiind în concordanță, așa cum s-a spus mai sus, cu învățătura folositoare de suflet a părinților."
Alexandru, episcop de Arcadiopole, din Asia, a spus: Conform scrisorii preaiubitului de Dumnezeu episcop Chiril, unanim cu credința expusă de sfinții părinți adunați în orașul Niceea, adică în anul 318, și eu cred, am crezut și vreau să continui să gândesc așa.
Maxim, episcop de Cumae, din Asia, a spus: Aprob și accept mesajul preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, care este în conformitate cu credința ortodoxă propovăduită de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și mărturisesc că această credință este ortodoxă.
Teosebiu (Teodosie), episcop de Priene, a spus: „Țin credința expusă de 318 sfinți părinți, care a fost transmisă de la mine sfintelor biserici ale lui Dumnezeu; primesc, de asemenea, scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie, întrucât este în concordanță cu credința sfinților părinți care au fost în Niceea."
Eutropiu, episcopul Evasiei, a spus: „În conformitate cu credința celor 318 episcopi care s-au întâlnit la Niceea și cu scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu episcop Chiril, în acord cu aceasta, am crezut, cred și în această credință vreau să mor."
Eufalie, episcopul de Colofon din Asia, a spus: „Susțin, aprob și cred în credința sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și în scrisoarea preasfințitului și piosului episcop Chiril către preacuviosul Nestorie, care este de acord cu aceasta, conform acestei tradiții."
Docimasie, episcopul Maroniai, a spus: „Văzând că scrisoarea preaiubitorului de Dumnezeu și preasfințitului părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, este în conformitate cu credința sfinților părinți, pe care au expus-o în cetatea Niceea cu evlavie și dragoste pentru Hristos, sunt de acord cu scrisoarea și o primesc; așa am raționat și doresc să-mi păstrez credința neschimbată până la sfârșit."
Lucian, episcopul Topyriei, a spus: Sunt de acord cu conținutul scrisorii preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu părintelui nostru Chiril, pe care a trimis-o preacuviinciosului Nestorie, pe care am citit-o, și cu sfântul sinod care a avut loc în mitropolia Niceei, îl primesc și îl voi păstra neschimbat până la sfârșitul (vieții mele).
Ennepius, episcopul Maximianopolisului, a spus: „Observând că scrisoarea preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu părinte al nostru, episcopul Chiril, scrisă către preacuviosul Nestorie, este conformă cu credința expusă de preasfinții părinți din cetatea Niceea, o primesc și sunt de acord cu rațiunea așa cum este și nădăjduiesc să păstrez această credință neclintită."
Ștefan, episcopul de Di, a spus: Am citit scrisoarea preasfințitului și de trei ori binecuvântatului părinte al nostru, episcopul Chiril, conform credinței propovăduite de sfinții și purtătorii de Dumnezeu părinți care s-au adunat la Niceea; de aceea și eu o primesc și am crezut și cred așa cum este.
Modestus, episcopul orașului frigian Aneus, a spus: „Și eu rămân în credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea, așa cum primesc scrisoarea preasfințitului nostru părinte, Arhiepiscopul Chiril, care a fost citită astăzi, scrisă preacuviosului Nestorie, întrucât este în acord cu credința expusă de sfinții părinți pomeniți mai sus."

Aphobius, episcopul Colonului, a spus: „Întrucât scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu episcop Chiril, citită în fața sfântului sinod, este în conformitate cu credința expusă la Niceea de 318 sfinți părinți, atunci sunt de acord cu această credință și cred așa."
Maxim, episcop de As, din Asia, a spus: „Și eu cred și rămân în credință așa cum a definit-o preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu episcopul nostru Memnon."
Dorotei, episcopul Mirei, din Asia, a spus: „Și eu cred și judec așa cum (învață) epistola citită a preasfințitului și preaiubitului de Dumnezeu episcop și părintelui nostru Chiril, în acord cu credința expusă de 318 sfinți părinți."
Euharie, episcopul de Doraki, a spus: Am înțeles că scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu arhiepiscop și părintelui nostru Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie, este ortodoxă și adevărată în toate privințele și am găsit-o în acord cu credința expusă de sfinții noștri părinți care s-au întâlnit odată la Niceea; de aceea și eu gândesc și cred în același fel și vreau să trăiesc și să mor în Domnul.
Teodor, episcop de Aninit (Aninisian), a spus: „Sunt de acord și cu definiția sfinților părinți cu privire la credința expusă la Niceea și cu scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril, scrisă preacuviinciosului episcop Nestorie."
Eudoxie, episcopul orașului Licia, din Chomata, a spus: Am fost uimit de scrisoarea preadreptului și preasfințitului părinte al nostru Chiril către preacuviinciosul Nestorie, cum se potrivește cu credința expusă de sfinții părinți din Niceea; și sunt de acord cu el și mărturisesc că raționez în același fel cum au expus-o preasfinții noștri părinți.
Filip, episcopul Pergamonului, a spus: „Sunt de acord cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea; și conform regulilor pe care le-au stabilit, accept scrisoarea preasfințitului arhiepiscop Chiril, ca fiind în acord cu aceste reguli și astfel raționez și cred."
Eusebiu, episcop al Magneziei, din Asia, a spus: „Și eu sunt de acord cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și cu scrisoarea preasfințitului nostru părinte Arhiepiscopul Chiril, care este identică cu aceasta în conținut și (așa cum învață ei) așa cred și eu."
Eutihie, episcopul orașului Eritrei, din Asia, a spus: Mă supun în mărturisire și credință judecății și dovezilor sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și mitropoliților din diferite regiuni, precum și scrisorii preasfințitului episcop Chiril, pe care a scris-o preacuviinciosului Nestorie.
Donatus, episcopul Nicopolei, din vechiul Epir, a spus: „Auzind scrisoarea citită astăzi la acest sfânt și mare sinod, pe care preasfântul și iubitul de Dumnezeu părinte și împreună-slujitor al nostru Chiril a scris-o preacuviinciosului Nestorie și găsind-o în acord și unanimitate cu sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și au expus credința ortodoxă și recunoscând expunerea scrisorii și credința ortodoxă scrisă în ea ca fiind vrednice de toată primirea, cred și declar în același fel."
Dorofei (Teodor), episcopul orașului Dodona, a spus: De asemenea, aprob și accept ceea ce a hotărât preasfințitul episcop al mitropoliei mele, Donatus.
Heracleon, episcopul Trallesului, a spus: „Calc pe urmele Sfinților Părinți și mă supun expunerii Sinodului care a fost la Niceea, a 318 episcopi care au proclamat Ortodoxia; apoi, la acest sfânt Sinod, ținut în Mitropolia Efesului, după ce l-am ascultat pe preasfântul și iubitul de Dumnezeu episcop, părintele nostru Chiril, propovăduind același lucru și luminându-ne și mai mult, și recunoscând această predică ca fiind în acord cu cei 318 Părinți, o primesc și doresc să rămân în această credință și să mor în ea prin rugăciunile voastre."
Paraliy, episcopul orașului Andrapov, a spus: „Fiind crescut în credința propovăduită de cei 318 sfinți părinți din Niceea, cred și eu acum, confirm această credință și

doresc să o păstrez în viitor. Și consider că scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte Arhiepiscopul Chiril, citită recent, este în deplină concordanță cu expunerea (sfinților părinți), doar explicată mai pe larg; de aceea o aprob și doresc să mor în această credință."
Arhelau, episcopul orașului Minda, din Caria, a spus: Mesajul preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, este în deplină concordanță cu credința, învățată cu pioșenie și mântuire nouă de sfinții și preaiubitorii de Dumnezeu părinți și episcopi adunați în orașul Niceea; și mărturisesc și doresc să cred și în viitor.
Apellaius, episcopul Cibirei, din Caria, a spus: Și eu declar același lucru și sunt de acord cu acesta.
Toma, episcopul Derbei, din Licaonia, a spus: „Și eu țin la ceea ce este în conformitate cu credința sfinților părinți și cu scrisoarea scrisă de preasfântul și piosul arhiepiscop Chiril; și sunt de aceeași părere și credință cu el."
Temistiu, episcopul Iassei, din Caria, a spus: „Așa cum ne învață credința sănătoasă a celor 318 sfinți părinți care au fost în Niceea și epistola preaiubitului nostru Părinte Arhiepiscop Chiril, citită (aici), care este în acord cu aceasta, așa cred și raționez și eu."
Spudasius, episcop de Kerama, din regiunea Cariei, a spus: „Am trăit și vreau să trăiesc conform credinței propovăduite de sfinții părinți care s-au adunat în orașul Niceea. De asemenea, văzând că scrisoarea scrisă de preasfântul nostru Arhiepiscop și părinte Chiril către preacuviosul Nestorie este aceeași, o accept și nu o găsesc în niciun fel contrară credinței: de aceea cred în ambele și le accept pe amândouă."
Afonit, episcop al Heracleei, din Caria, a spus: Scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte și arhiepiscop Chiril este o explicație și o confirmare a credinței pioase transmise nouă de preasfinții părinți și episcopi care au fost în Niceea; de aceea mărturisesc și vreau să cred în acord cu amândoi.
Filet, episcopul Amazoniei, din Caria, a spus: „Așa cum ne învață credința cerească și ortodoxă, expusă de 318 episcopi preacuvioși și iubitori de Dumnezeu care s-au întâlnit la Niceea, și scrisoarea scrisă de preasfântul și iubitorul de Dumnezeu Părinte Arhiepiscopul Chiril, care este de acord cu această preasfântă expunere, așa și eu cred, cred și aprob evlavia lui."
Fanias, episcopul orașului Arpas, din Caria, a spus: Declar și afirm că raționez exact așa cum este învățat de expunerea credinței cerești, compilată de 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea, și de scrisoarea citită nouă de la preasfântul și iubitul de Dumnezeu episcop și părintele nostru comun Chiril, scrisă către preasfințitul episcop Nestorie, care este în esență aceeași cu credința sfinților părinți.
Promahie, episcopul Alindei, din Caria, a spus: „Știind că scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu părinte și arhiepiscopului nostru Chiril este în conformitate cu credința expusă de preasfinții și iubitorii de Dumnezeu părinți ai noștri, episcopii care s-au adunat la Niceea, și eu cred exact în același fel și raționez și aprob."
Said, episcop de Fenus, din Salutarul Palestinei, a spus: Sunt de acord cu scrisoarea expusă de preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, știind că este în conformitate cu credința expusă de sfinții și purtătorii de Dumnezeu părinți care s-au întâlnit la Niceea și cred și raționez în conformitate cu ea; accept și aprob în egală măsură definiția preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop al nostru Juvenal, întrucât este în acord și cu expunerea părinților.
Senecio, episcopul orașului Codria, a spus: Cred și afirm conform credinței definite la Niceea de 318 dintre sfinții noștri părinți, umpluți de Duhul Sfânt, și, de asemenea,

conform scrisorii preasfințitului și iubitului de Dumnezeu părinte al nostru Chiril, care ne-a fost citită.
Ioan, episcopul Augustamnicului Ifaist, a spus: „Întrucât credința expusă de sfântul sinod al sfinților părinți din Niceea și scrisoarea către preacuviinciosul Nestorie, scrisă de preasfântul și iubitul nostru părinte și episcop Chiril, au un singur gând și o singură credință doar în cuvinte diferite, atunci sunt de acord cu ele, gândesc același lucru cu ele și, prin harul Sfintei Treimi, vreau să rămân în această credință până la sfârșitul vieții mele."
Atanasie, episcopul Paraliei, a spus: „Sunt exact de aceeași părere și aprob credința ortodoxă a părintelui nostru, arhiepiscopul Kirill."
Eusebiu, episcopul orașului Aspon, din Ancyra, a spus: „Aflând că există o mare concordanță între credința expusă în scrisoarea preacuviosului și iubitorului de Dumnezeu părinte și episcop al nostru Chiril și credința expusă în vremurile de demult de preasfinții părinți, le aprob și le primesc și cred, gândesc și învăț întocmai în același fel."
Theona, episcop de Sefrit, a spus: „Și eu aprob scrisoarea preasfințitului nostru Arhiepiscop Chiril, întrucât este în conformitate cu credința expusă odată de preasfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea."
Daniel, episcop de Darnay, a spus: „De asemenea, aprob scrisoarea care a fost citită de la preasfințitul și iubitul de Dumnezeu părinte al nostru Chiril, întrucât este formulată în conformitate cu credința preasfinților părinți ai noștri care au fost în Niceea."
Macarie, episcopul orașului Anteu, a spus: „Găsind unul și același har al Sfântului Duh în credința expusă de preasfinții noștri părinți în Nixa și în scrisoarea preasfințitului și dreptului Arhiepiscop Chiril, rămân în ea cu evlavie și doresc de acum înainte să păstrez acest har, călăuzind și mântuind neamul omenesc."
Sosipater, episcopul Septimiakului, a spus: „A vorbi pe larg și a descrie minunile sfinților părinți ar fi peste puterile mele, dar ar fi potrivit pentru altcineva, cunoscut pentru o învățătură mai mare. Totuși, întrucât scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte și arhiepiscop Chiril, scrisă către Nestorie, pe care am citit-o, este în acord în conținut cu Sinodul care a avut loc la Niceea, atunci și eu gândesc și afirm așa cum au gândit și au crezut sfinții noștri părinți."
Samuel, episcopul Disteului, din Pentapole, a spus: Cred în conformitate cu sfinții părinți care s-au întrunit la Sinodul de la Niceea și gândesc și cred așa, urmând mesajul preasfințitului și iubitului nostru părinte și arhiepiscop Chiril.
Strategie, episcop de Afrivida, din regiunea Augustamnik, a spus: „De când a fost citită scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie, conținutul ei este în acord cu credința sfinților noștri părinți, cei 318 episcopi care au stat la Niceea; atunci și eu am gândit și gândesc, am crezut și cred în același fel și, prin harul Sfintei Treimi și al acestui sfânt sinod iubitor de Dumnezeu, (de acum înainte) voi rămâne în aceeași credință."
Eusebiu, episcopul Nilopolisului, din regiunea Arcadia, a spus: „Primesc mesajul, care este în acord cu credința sfinților părinți și cred într-un suflet cu el".
Marinus, episcop de Heliopolis, din regiunea Augustamnik, a spus: „Accept mesajul preasfințitului nostru Arhiepiscop Chiril, întrucât este ortodox și în conformitate cu credința sfinților părinți din Niceea."
Pavel, episcopul Flavoniei, a spus: „Țin aceeași credință strălucitoare, care a fost expusă mai înainte la Niceea de sfinții părinți și care a fost acum declarată în unanimitate de acest mare conciliu și proclamată și mai clar prin scrisoarea

preasfințitului părinte al nostru Chiril; cred în ea, o aprob și prin ea nădăjduiesc să fiu mântuit, mărturisind-o în Hristos."
Metrodor, episcopul Leonțiului, a spus: „Întrucât sfânta credință, expusă de sfinții noștri părinți la Niceea, și epistola citită acum a preasfințitului și iubitului de Dumnezeu părinte și arhiepiscop Chiril, scrisă mai devreme către preacuviosul Nestorie, conțin o singură mărturisire și învățătură în cuvinte diferite, atunci și eu aprob această epistolă și, prin harul Sfintei Treimi, cred, gândesc și mărturisesc întocmai în același fel."
Teopimt, episcopul de Kavas, a spus: A cere socoteală de credința ortodoxă de la episcopii egipteni este superfluu; căci este evident pentru toată lumea că urmăm credința propovăduită de preasfântul și dreptelestul nostru părinte și arhiepiscop Chiril și o susținem ca fiind în acord cu credința Sfinților Părinți.
Iraklid, episcopul Irakliei, din Arcadia, a spus: Întrucât credința sfinților noștri părinți, care s-au adunat mai înainte la Niceea, și scrisoarea preasfințitului și iubitului nostru părinte și arhiepiscop Chiril, propovăduiesc și mărturisesc o singură învățătură, atunci eu, născut și crescut în ea, prin harul Sfintei Treimi, vreau să rămân veșnic întru un singur gând cu această învățătură.
Sabinus, episcop de Panos, din regiunea Tebaidei, a spus: „Întrucât credința sfinților părinți, expusă mai înainte la Niceea, și epistola preacuviosului și reverențiosului nostru părinte Chiril conțin aceeași învățătură, atunci eu, prin harul Sfintei Treimi, țin de aceeași credință."
Iraklid, episcop de Tamiafida, a spus: Întrucât scrisoarea preasfințitului și piosului nostru părinte și arhiepiscop Chiril nu conține nicio modificare împotriva credinței expuse anterior de sfinții părinți la Niceea, eu, prin harul lui Hristos, mă apropii de ea.
Isaac, episcopul Elearchiei, a spus: Mărturisesc că simbolul sfinților părinți și scrisoarea preasfințitului Chiril sunt în deplină concordanță; de aceea, prin harul lui Hristos, sunt de acord cu ele.
Eutihie, episcopul Theodosiopolei, din Asia, a spus: „Așa cum am crezut din tinerețea noastră, nu ne-am îndepărtat deloc de scrisoarea scrisă de preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril, trimisă preacuviosului Nestorie, căci s-a constatat că este în acord cu credința expusă de cei 318 (episcopi) care s-au întâlnit la Niceea; și cred în același fel în care învățătura sfinților părinți a fost expusă la acest mare sinod."
Adelfie, episcopul Sassy, a spus: „Întrucât credința sfinților părinți, expusă mai înainte la Niceea, și epistola preaiubitorului de Dumnezeu și preacucernicului părinte al nostru Chiril conțin aceeași învățătură, atunci și eu sunt de acord cu ele, prin harul Sfintei Treimi."
Rodon, episcopul orașului Paleia, din Asia, a spus: întrucât scrisoarea preasfințitului și dreptului episcop Chiril nu contrazice în niciun fel sfinții părinți care s-au întâlnit în orașul Niceea, atunci și eu cred în același fel și confirm credința expusă de ei.
Nestorie, episcopul Sionului, din Asia, a spus: „Am crezut și cred conform expunerii alcătuite de sfinții părinți din Niceea; am găsit, de asemenea, scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu episcop Chiril în acord cu ea în conținut. Prin urmare, sunt și eu de acord cu această credință și cu expunerea sfinților părinți și în această credință doresc, prin harul lui Hristos, să trăiesc restul vieții mele."
Andirios, episcopul orașului Cherronis, din regiunea Cretei, a spus: Credința sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, care s-a răspândit ca un mir prețios, s-a făcut și mai parfumată pentru noi prin scrisoarea preasfințitului și cuviosului nostru părinte Chiril, care este de acord și de un gând cu ea. Și eu o țin și vreau să cred așa tot restul vieții mele.

Pavel, episcopul orașului Lampa, din regiunea Cretei, a spus: „Auzind scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril și găsind-o în acord și unanimitate cu credința expusă de sfinții părinți care s-au adunat în orașul Niceea, o primesc, cred conform ei și doresc să rămân în această credință pentru totdeauna."
Zinoviy, episcopul orașului Knossos, din regiunea Cretei, a spus: întrucât credința ortodoxă a sfinților părinți care s-au întâlnit în orașul Niceea este clară și găsim scrisoarea preasfințitului părinte și episcop Chiril ca fiind de un singur simț și în acord cu părinții care au expus atunci credința ortodoxă: atunci o primesc și o aprob și doresc să rămân în această credință (pentru totdeauna).
Macarie, episcopul Metileei din Egipt, a spus: Întrucât scrisoarea preasfințitului nostru Arhiepiscop Chiril, care a fost citită, este în acord cu credința expusă prin inspirația Duhului Sfânt de către Sfinții Părinți care s-au întâlnit la Niceea: atunci cred în egală măsură cu el, pentru că nu conține o învățătură diferită, ci, așa cum am spus mai înainte, este în acord cu credința pe care preasfinții Părinți au propovăduit-o sfintei Biserici a lui Dumnezeu.
Lampetius (Lampon), episcop de Cassius, din regiunea Augustamnic, a spus: „Sunt de acord cu scrisoarea preasfințitului nostru Arhiepiscop Părinte Chiril, pe care am citit-o, întrucât este în acord cu Sinodul de la Niceea și cu credința expusă de Sfinții Părinți."
Macedonie, episcopul de Xos, a spus: „Cred și eu, conform credinței sfântului sinod al preasfinților părinți, care ni s-a citit astăzi, pe care o confirmă și preasfințitul nostru arhiepiscop Chiril, care este de acord cu ea; cred așa cât voi trăi și așa am fost învățat să transmit și altora."
Amon, episcopul orașului Vouta, a spus: „Sunt de acord cu sfântul sinod al sfinților părinți care a avut loc la Niceea și cu mesajul preasfințitului nostru arhiepiscop Chiril și doresc să păstrez această credință până în ultima zi a vieții mele."
Amonius, episcopul orașului Panefes, din regiunea Augustamnică, a spus: Cred și rămân în credința celor 318 episcopi; primesc și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril, scrisă către Nestorie, în acord cu sfinții părinți; cred că da și doresc să mor în această credință.
Alipiy (Elip), episcop de Sela, din regiunea Augustamnik, a spus: Am auzit scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie; această scrisoare este în conformitate cu credința propovăduită de sfinții și purtătorii de Dumnezeu părinți: și cred în această credință ortodoxă și cu ea doresc să sfârșesc această viață aici și să mă înfățișez înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.
Perrevius (Perecius), episcopul munților Tesaliei, a spus: întrucât credința expusă de sfinții părinți la Niceea este inviolabilă și neschimbată, iar credința expusă în scrisoarea preasfințitului episcop Chiril este de acord cu ea, atunci o primesc cu dragoste, așa cum au vorbit toți sfinții părinți dinaintea mea (care au vorbit).
Philumenos, episcopul orașului Cinna, din Galatia, a spus: „Găsind scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu episcop Chiril în acord cu expunerea credinței celor 318 sfinți episcopi care au fost în Niceea, sunt de acord cu ei și cred în același fel cum au expus acești sfinți părinți și cum conține scrisoarea preasfințitului episcop Chiril."
Hermogenes, episcopul Rinocurului, a spus: Unul și același Duh Sfânt a vorbit despre credință în părinții care erau în Niceea și în sufletul și limba preasfântului și dreptului părinte și arhiepiscop Chiril, care a scris o epistolă pentru a îndrepta ceea ce preacuviosul Nestorie spusese greșit în biserici. De aceea, eu, minunându-mă de

această înțelegere și având aceeași părere cu părinții, cred întru totul același lucru ca și preasfântul conciliu.
Euoptie, episcopul Ptolemaidei, din Pentapole, a spus: „Sunt uimit de acordul dintre scrisoarea preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu părinte al nostru și Arhiepiscopul Chiril, scrisă pentru a corecta expresiile neortodoxe ale preacuviosului Nestorie, și dintre simbolul preasfinților și preaiubitorilor de Dumnezeu părinți ai noștri, adunați la Niceea, și nerecunoscând nicio schimbare în primul (împotriva celui de-al doilea), îl accept în egală măsură cu întregul conciliu, ca fiind în acord cu credința ortodoxă."
Thebeammon, un episcop copt din Tebaida, a spus: Scrisoarea preasfințitului părinte al nostru Chiril, care a fost citită, nu se abate în niciun fel de la dogmele stabilite la Sinodul de la Niceea și are aceeași putere ca acestea de a confirma învățătura ortodoxă și de a răsturna înțelepciunea eretică: de aceea și eu cred și mărturisesc în acest fel.
Zenon, episcopul orașului Curiei 168 din insula Cipru, a spus: întrucât definițiile sfinților părinți din Niceea sunt în deplină concordanță cu ceea ce a scris preasfințitul nostru părinte Arhiepiscopul Chiril, atunci noi, în conformitate cu ele, mărturisim aceeași credință.
Martiriu, episcopul Ilistrei, a spus: „Fiind crescuți din copilărie în regulile Sinodului de la Niceea, nădăjduim să le păzim până la sfârșit (al vieții). Considerăm că scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Chiril, pe care am auzit-o, este în acord cu acele sfinte canoane și nădăjduim să păzim și să păzim până la sfârșit (cu credință sănătoasă) poporul încredințat nouă."
Isihie, episcopul Pariei, a spus: „Deși sunt singurul din ținutul meu și am venit aici prin jurământ, totuși nu ezit să mărturisesc aceeași credință care a fost dată de preasfinții și pioșii părinți care s-au adunat la Niceea și pe care preasfințitul și iubitul de Dumnezeu Chiril a confirmat-o în scrisoarea sa către preasfințitul Nestorie."
Helladies, episcopul Atramitiei, a spus: „Primesc expunerea (credinței) a 318 dintre cei mai sfinți și iubiți de Dumnezeu părinți ai noștri și mesajul preafericitului Arhiepiscop Chiril și voi păstra această credință (pentru totdeauna)."
Dion, episcopul orașului Teba, a spus: credința mea este credința sfinților părinți din Niceea, această credință o mărturisesc; totuși, sunt convins că preasfântul părinte și împreună-slujitor (al nostru) Arhiepiscopul Chiril a expus și a rostit (credința) în același sens în scrisoarea sa sacră către Nestorie.
Andrei, episcopul orașului Ermopolis, care se află în Tebaida, a spus: Cred și mărturisesc credința ortodoxă în conformitate cu definițiile referitoare la credința dreaptă și mântuitoare ale sfinților părinți, 318 episcopi, adunați la Niceea, și în conformitate cu scrisoarea preasfințitului și binecuvântatului părinte al nostru Arhiepiscopul Chiril către preacuvântatul Nestorie, care a fost citită astăzi, întrucât această scrisoare nu contrazice în niciun fel definițiile antice ale preasfințiților părinți adunați la Niceea.
Și toți ceilalți episcopi, numiți mai sus în ordinea lor, mărturisesc și cred, de asemenea, așa cum au stabilit părinții și așa cum explică scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril către Nestorie.
Paladie, episcopul Amasiei, a spus: „Acum trebuie să citim și scrisoarea preasfințitului Nestorie, pe care preasfințitul preot Petru a menționat-o la început, ca să putem vedea dacă și ea este în acord cu simbolul sfinților părinți din Niceea."
Și a fost citită scrisoarea lui Nestorie către Chiril, așa cum s-a spus mai sus: „Preaiubitului și preaiubitorului de Dumnezeu tovarăș slujitor Chiril, Nestorie îi urează tot binele în Domnul. – Iert reproșurile care sunt conținute împotriva mea în

ciudata ta scrisoare, deoarece ele, în opinia mea, necesită răbdare, care ți-ar servi drept leac” etc. 169 .
După ce scrisoarea a fost citită, Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Ce părere are acest sfânt și mare sinod despre scrisoarea care tocmai a fost citită? Este ea în acord sau nu cu credința stabilită la sfântul sinod de sfinții părinți care s-au adunat odată la Niceea?
Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Nu este deloc în acord cu credința pioasă expusă de sfinții părinți la Niceea: îi anatematizez pe cei care cred așa; căci toate acestea sunt străine de credința ortodoxă.”
Flavian, episcop de Filipi, a spus: Tot ceea ce este conținut în scrisoare contrazice în mod clar și este complet străin de credința ortodoxă, expusă la Niceea de cei mai sfinți părinți: de aceea îi recunoaștem pe credincioși ca fiind străini de credința ortodoxă.
Firmus, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: La începutul scrisorii el (Nestorie) păstrează încă imaginea evlaviei, dar pe măsură ce discursul avansează, nemaiavând ocazia să-și ascundă modul de gândire, își exprimă deschis opiniile, care sunt în dezacord fie cu credința sfinților 318 părinți, fie cu scrisoarea arhiepiscopului Chiril.
Valerian, episcopul Iconiei, a spus: Este evident pentru toată lumea că scrisoarea preasfințitului Nestorie nu este doar contrară credinței sfinților părinți din Niceea și scrisorii preaiubitorului și sfântului Arhiepiscop Chiril, ci este și incompatibilă cu ea însăși.
Iconiu, episcopul Gortinei, a spus: Scrisoarea preasfințitului Nestorie, care tocmai a fost citită, nu este deloc de acord cu expunerea sfinților părinți adunați la Niceea, nici cu scrisoarea preasfințitului nostru părinte episcop Chiril. Prin urmare, respingând această scrisoare și anatematizându-i pe cei care cred astfel, primesc expunerea sfinților părinți de la Niceea și scrisoarea preasfințitului părinte și arhiepiscop Chiril.
Ellanik, episcopul Rodosului, a spus: Am declarat deja mai înainte că ader la expunerea credinței ortodoxe a sfinților 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea și o mărturisesc pe Sfânta Fecioară Maria drept Maica lui Dumnezeu. Anatema celor care nu cred așa!
Acachie, episcopul Melitinei, a spus: Scrisoarea preasfințitului episcop Nestorie, pe care am citit-o, ne arată lămurit că nu în zadar s-a temut să vină la acest sfânt și mare sinod. Pe deplin conștient că a denaturat dumnezeiasca Scriptură și a răsturnat dogmele sfinților părinți, s-a înspăimântat atât de tare încât și-a înconjurat casa cu o mulțime de ostași. Căci din scrisoarea sa pe care am citit-o este foarte clar că el, după ce a respins spusele despre singurul Fiu al lui Dumnezeu, pe care cei 318 sfinți părinți le-au folosit în simbolul credinței 170 și chiar a calomniat Scriptura însăși, ca și cum aceasta ar atribui nașterea și suferința nu dumnezeirii, ci unei singure umanități 171 , a calomniat și scrierile preasfintului și iubitului de Dumnezeu episcop Chiril, ca și cum în ele Dumnezeu ar fi numit supus suferinței (παθητὸν), lucru pe care nici el, nici vreun altul dintre cei cu gândire pioasă nu l-a gândit sau nu l-a îndrăznit să-l spună. În general (Nestorie) a arătat că recunoaște unirea lui Dumnezeu cu trupul doar cu numele, dar în realitate o respinge complet. O dovadă a stranietății învățăturii sale este și faptul că afirmă că abia acum și tocmai prin el sunt explicate dogmele (în mod corespunzător). Resping toate acestea ca fiind străine de adevăr și foarte nelegiuite și nu vreau să am părtășie cu cei ce spun astfel de lucruri.
Memnon, episcopul Efesului, a spus: Scrisoarea care a fost citită este plină nu numai de calomnie, ci și de blasfemie: prin urmare, este complet contrară credinței expuse de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea.
Teodot, episcopul Ancyrei, a spus: „În opinia noastră, scrisoarea preasfințitului Nestorie nu are nicio asemănare cu simbolul sfinților părinți și episcopilor purtători de

Dumnezeu care s-au întâlnit la Niceea. Prin urmare, urmăm expunerea lor și recunoaștem scrisoarea lui Nestorie ca fiind străină de adevărata credință și îi considerăm, de asemenea, pe adepții săi străini de credința creștină."
Paladie, episcopul Amasiei, a spus: Cât despre mine, îmi astup urechile de la blasfemia conținută în scrisoare (a lui Nestorie) și, din cauza unei dureri excesive, fiindcă am devenit ca din piatră, abia pot vorbi. Sunt sigur că întregul sfânt și iubit de Dumnezeu conciliu împărtășește opinia mea despre scrisoarea tocmai citită. Voi spune un lucru, și anume că această scrisoare se îndepărtează mult de Crezul Sfinților Părinți: de aceea o recunoaștem ca fiind complet străină Bisericii Catolice.
Donatus, episcop de Nicopole, din vechiul Epir, a spus: Scrisoarea preasfințitului Nestorie care a fost citită nu conține deloc învățătura adevărului; ea, după părerea noastră, nu este de acord nici cu Crezul sfinților părinți din Niceea, nici cu tradiția Bisericii Catolice. Dacă altcineva (cu excepția lui Nestorie) gândește așa, atunci se îndepărtează de credința Bisericii Catolice.
Profimy, Episcopul Comanei, a spus: Recunosc ca adevărate scrierile compuse de sfinția voastră (Chiril), dar îi anatematizez pe cei care nu o numesc pe Sfânta Fecioară Maica Domnului.
Grigorie, episcopul Kerasuntului, a spus: Ceea ce i-a scris preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu arhiepiscop Chiril este contrar credinței pioase a celor 318 episcopi care au fost la Niceea: de aceea nu sunt de acord cu gândurile și învățăturile sale, ci urmez învățăturile celor pomeniți - arhiepiscopul Chiril și ale sfinților părinți.
Roman, episcopul Rafiei, a spus: Preacuvântatul Nestorie a expus o credință înșelătoare și străină de sfinții părinți: de aceea o anatemizăm după cuvântul apostolului, care a zis: dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie contrară celei pe care ați primit-o, să fie anatema (Galateni 1:9).
Teodosie (Ampelaus), episcop de Elousa, a spus: Resping scrisoarea pe care preasfințitul Nestorie a scris-o preasfințitului episcop Chiril, deoarece a fost compusă pe nedrept și contrar decretelor Bisericii; dar recunosc credința niceeană în mod neschimbat.
Hermogenes, episcopul Rinocurului, a spus: Învățătura preacuviosului Nestorie este complet contrară credinței ortodoxe și simbolului sfinților părinți, precum și celor scrise de preafericitul și preaiubitorul de Dumnezeu Chiril, întru totul în conformitate cu gândul sfinților părinți.
Euoptie, episcopul Ptolemaidei, a spus: „Așa cum falsificatorii de monede regale sunt supuși celei mai aspre pedepse prin lege, tot așa preasfințitul Nestorie, care a îndrăznit să denatureze dogmele Ortodoxiei, este vrednic de orice pedeapsă atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor; (la fel de vrednică de condamnare) este învățătura sa, contrară Bisericii Catolice, pe care a inventat-o pentru distrugerea și ruina oamenilor care îl urmează. De aceea, întrerup comunicarea atât cu el însuși, cât și cu toți cei care au aceleași gânduri ca el."
Fid, episcopul Iopei, a spus: Ce legătură are lumina cu întunericul? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial (2 Corinteni 6:14, 15)? Epistola preasfințitului Nestorie, care tocmai a fost citită, este departe de adevăr și se apropie foarte mult de opinia falsă a lui Pavel din Samosata. Prin urmare, nimeni nu poate accepta această epistolă din cauza blasfemiei conținute în ea.
Teodor, episcopul Arivilegei, a spus: Scrisoarea preasfințitului Nestorie nu are nimic în comun cu credința ortodoxă și cu expunerea sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea, ci este complet contrară acestora. De aceea, îl anatematizez pentru o asemenea sofisticare.

Teodor, episcopul Gadarei, a spus: „Îl anatematizez și pe preasfințitul Nestorie, deoarece, așa cum reiese din scrisoarea pe care am citit-o despre el, înțelege greșit învățătura sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea."
Rufinus, episcop de Taube, a spus: Scrisoarea preasfințitului Nestorie, pe care am citit-o, arată că el gândește contrar credinței expuse de sfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea: de aceea îl anatematizez și resping opiniile sale absurde și blasfemice.
Paulian, episcopul de Maiuma, a spus: „Îl anatematizez și eu, căci gândește greșit, contrar credinței ortodoxe, după cum reiese din scrisoarea sa."
Aian, episcop de Sicamazona, a spus: În scrisoarea preasfințitului Nestorie care a fost citită, opinia sa nu a fost exprimată sub forma unei erori simple și obișnuite; dimpotrivă, această scrisoare arată clar și direct că el filozofează împotriva credinței ortodoxe: de aceea și eu îl anatematizez.
Petru, episcopul Parembolului, a spus: „Întrucât oamenii dedicați lui Dumnezeu trebuie să urmeze credința expusă de sfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea, iar preasfințitul Nestorie filozofează contrar acestei credințe, îl anatematizez și pe el pentru scrisoarea tocmai citită."
Ioan, episcopul Augustopolisului, a spus: Din scrisoarea citită reiese clar că preasfințitul Nestorie gândește contrar credinței ortodoxe: de aceea îl anatematizez.
Pavel, episcopul Anfidonului, a spus: Adevărații creștini nu ar trebui să se asocieze cu cei care gândesc greșit: și îl anatematizez pe preasfințitul Nestorie; pentru că scrisoarea sa care a fost citită contrazice în mod clar credința ortodoxă, expusă de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea.
Litoius, episcopul Liviei, a spus: Părerea preasfințitului Nestorie se abate mult de la credința ortodoxă, după cum reiese din cele citite: de aceea și eu îl anatematizez.
Said, episcop de Fen, a spus: „Îl anatematizez și pentru gândirea sa greșită și pentru opoziția față de credința sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea; căci citirea scrisorii i-a dezvăluit clar gândurile."
Eusebiu, episcopul de Pilusiu, a spus: Tot ce este conținut în scrisoarea preasfințitului Nestorie, care a fost citită, este străin de credința expusă de sfinții părinți din Niceea: de aceea îi anatematizez pe toți aceștia și pe cei care raționează în acest fel.
Macarie, episcopul de Anteu, a spus: „Ceea ce este expus în scrisoarea preasfințitului Nestorie este în mare dezacord cu credința stabilită de sfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea: de aceea îi anatematizez pe cei care gândesc în acest fel, ca fiind în afara credinței ortodoxe."
Thebeammon, episcopul copt, a spus: Scrisoarea preasfințitului Nestorie nu este deloc de acord cu credința expusă de sfinții părinți care s-au întâlnit la Niceea, nici cu scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Chiril: de aceea îi anatematizez pe cei care cred astfel.
Theopemptus, episcop de Cavassa, a spus: Din scrisoarea pe care am citit-o este evident că preasfințitul Nestorie gândește într-un mod care este complet în contradicție cu credința sfinților părinți: de aceea îl anatematizez atât pe el, cât și pe toți cei care împărtășesc gândurile sale.
Aristobul, episcopul Phmuiaei, a spus: Din scrisoarea pe care am citit-o este evident că preasfințitul Nestorie filozofează împotriva adevăratei credințe: de aceea îl anatematizez.
Amfilohie, episcopul de Side, a spus: Ciudățenia și inconsecvența (cu credința) opiniilor văzute în scrisoarea preasfințitului Nestorie, care a fost citită, nu numai că jignește urechile pioșilor, ci arată ostilitate împotriva dreptei credințe.
În cele din urmă, toți episcopii au strigat împreună: „Oricine nu-l anatemizează pe Nestorie, să fie anatema el însuși! Credința ortodoxă îl anatemizează! Sfântul Sinod

anatemizează! Oricine comunică cu Nestorie, să fie anatema! Toți anatemizăm litera și învățătura lui Nestorie! Toți anatemizăm pe ereticul Nestorie! Toți anatemizăm pe cei care comunică cu Nestorie! Anatemizăm credința nelegiuită a lui Nestorie! Toți anatemizăm învățătura nelegiuită a lui Nestorie! Toți anatemizăm pe nelegiuitul Nestorie! Întregul univers anatemizează învățătura nelegiuită a lui Nestorie! Oricine nu-l anatemizează, să fie anatema el însuși! Credința ortodoxă îl anatemizează! Sfântul Sinod anatemizează! Oricine comunică cu Nestorie, să fie anatema!"
„Să se citească mesajul Preasfântului Episcop de Roman."
Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Așa! trebuie citită scrisoarea lui Celestine, preasfântul arhiepiscop al Romei, pe care a scris-o despre credință."
Petru, prezbiterul Alexandriei și primul dintre notari, a început să citească: o traducere a scrisorii lui Celestine, episcopul Romei, către Nestorie: „Către iubitul frate Nestorie Celestine. – Credința universală a fost în lume timp de câteva zile din timpul nostru, după ce învățătura nelegiuită și condamnată universal a lui Pelagiu și Celestine a încetat să mai existe" etc. 172).
Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: „După cele citite, sfântul și preacuviosul nostru episcop Chiril a scris. Avem la îndemână scrisoarea lui și, dacă poruncește evlavia voastră, o vom citi."
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: Să se citească și să se treacă în acte.
Petru, prezbiterul Alexandriei și primul dintre Natarieni, a început să citească: „Chiril și conciliul, adunați în Alexandria din ținutul Egiptului, urează tot binele în Domnul lui Nestorie, preacuviinciosului și iubitorului de Dumnezeu împreună-slujitor. – După ce Mântuitorul nostru spune lămurit: cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine (Matei 10, 37), ce să îndurăm noi, de la care cinstirea voastră cere o mai mare dragoste față de voi decât față de Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor"? și așa mai departe 173 .
Petru, preotul Alexandriei și primul dintre Natarieni, a spus: „Așa cum scrisoarea preasfințitului și fericitului Celestin, episcop al Bisericii Romane, a fost trimisă și înmânată preasfințitului Nestorie, tot așa și ceea ce a scris preasfințitul și cuviosul Chiril, episcop al Bisericii Alexandrine și al conciliului Egiptului, i-a fost înmânat prin preasfinții episcopi Teopempt, Daniel, Potamon și Comarie." Nu ar fi plăcut să-i întrebăm despre aceasta pe preasfinții episcopi Teopempt și Daniel, care sunt prezenți aici?
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: „Prea venerabilii noștri colegi miniștri Theopemptus și Daniel, care sunt prezenți aici, să explice dacă au înmânat respectivele scrisori."
Theopemptus, episcopul Cavassei, a spus: Duminică, în timpul adunării sacre, am venit la locuința episcopului și acolo, în prezența întregului cler și a aproape tuturor nobililor, i-am dat lui Nestorie scrisorile menționate.
Același lucru a fost confirmat și de Daniel, episcop de Darnay.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: A dat el un răspuns satisfăcător la aceste scrisori?
Daniel, episcop de Darnay, a spus: „Ne-a spus atunci că ar trebui să mergem la el a doua zi și să vorbim cu el singur. Dar când am ajuns, a încuiat ușile și nu a binevoit să ne răspundă."
Theopemptus, episcopul Cavassei, a spus: „După ce a primit scrisorile menționate anterior, ne-a poruncit să venim la el a doua zi. Am plecat. Apoi, când ne-am întors, nu ne-a primit și nu a îndeplinit cerințele expuse în scrisori; dimpotrivă, a predicat aceeași doctrină, și chiar mai rea, în biserică. Și nu numai că a învățat astfel înainte de a primi scrisoarea, dar după ce a primit-o a început să învețe și mai rău, și așa continuă până în ziua de azi."

Fidus, episcopul Iopei, a spus: Dacă Nestorie încă se agață de vechea sa învățătură, cei mai pioși episcopi Acachie și domnul Teodot, care sunt prezenți aici și care, nu fără pericol personal pentru ei înșiși, au avut o conversație cu el, pot spune. De aceea îi rugăm și îi conjurăm pe Sfânta Evanghelie care este prezentată aici, în confirmarea și confirmarea raționamentului actual, să ne spună ce au auzit de la însuși Nestorie cu trei zile înainte de aceasta.
Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Nu vorbim despre lucruri obișnuite, ci despre cel mai important lucru, și anume despre dreapta credință în Hristos. Așadar, episcopii Teodot și Acachie, ca oameni evlavioși și iubitori de adevăr, în conformitate cu cererea și îndemnul preacuviosului episcop Fid, să ne dezvăluie ce au auzit de la Nestorie în acest oraș Efes, când au avut o convorbire cu el despre dreapta credință.
Teodot, episcopul Ancirei, a spus: „Mă întristez pentru prietenul meu, dar prefer evlavia oricărei prietenii; de aceea trebuie, deși…”
Nu fără mare întristare, să exprimăm întregul adevăr asupra întrebării propuse. Totuși, în opinia mea, nu este nevoie de mărturia noastră, deoarece modul său (al lui Nestorie) de a gândi este limpede dezvăluit din scrisoarea sa către evlavia ta (a lui Chiril). Așa cum în scrisoare a negat cu încăpățânare că ceva omenesc ar putea fi atribuit lui Dumnezeu Cuvântul, adică Unuia Născut, considerând acest lucru umilitor pentru El: tot așa în conversație a repetat același lucru. Așa cum acolo a afirmat că nu se poate spune despre Dumnezeu că a fost hrănit cu lapte sau născut din Fecioară: tot așa și aici a spus în repetate rânduri că nu se poate spune despre Dumnezeu că are două sau trei luni. Și nu numai că am auzit acest lucru de la el când am avut o conversație cu el cu câteva zile înainte, ci și mulți alții.
Acachie, episcopul Melitinei, a spus: „Când este vorba de credință și de închinare, orice părtinire personală trebuie redusă la tăcere. De aceea, deși l-am iubit pe domnul Nestorie mai mult decât pe oricine altcineva și am încercat în toate felurile să-l salvez, acum, din dragoste pentru adevăr, trebuie să dezvălui ceea ce am auzit de la el, ca să nu-mi condamn sufletul pentru ascunderea adevărului.” Imediat după sosirea la Efes, am avut o conversație cu respectivul om. Aflând că filozofa greșit, am încercat în toate felurile să-l abat de la gândurile false. El a fost de acord cu mine, cel puțin în cuvinte, că trebuie să-și abandoneze opinia anterioară. Dar după zece sau doisprezece zile, când conversația dintre noi s-a reluat și eu, conform obiceiului, am început să apăr adevărul, am observat că se opunea adevărului și cădea în două erori absurde. Căci mai întâi, prin întrebările sale absurde, el a încercat să-și forțeze interlocutorii fie să nege complet că divinitatea Unul-Născut s-a întrupat, fie să admită ideea absurdă că divinitatea Tatălui și a Sfântului Duh s-au întrupat împreună cu Dumnezeu Cuvântul: ceea ce era caracteristic doar unei minți extrem de răuvoitoare, gata să răstoarne complet credința pioasă. Apoi, în timpul unei alte conversații, unul dintre episcopii care erau cu el a intrat în conversație, care a afirmat că Fiul care a pătimit este unul, iar Dumnezeu Cuvântul altul. Nu am putut suporta o astfel de blasfemie, mi-am luat rămas bun de la toți și am plecat. Un altul dintre cei care erau cu el i-a îndreptățit pe evrei, afirmând că nu au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, ci împotriva omului.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: Relatarea preasfinților și pioșilor noștri tovarăși de slujire Teodot și Acachie este foarte clară. Acum este necesar să citim învățătura fericiților noștri părinți și episcopi despre acest subiect și, după ce o citim, să o includem în acte.
Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: „Avem la îndemână cărțile preasfinților și fericiților părinți și episcopi și ale diferiților martiri și am ales din ele mai multe capitole: nu v-ar plăcea să ascultați?”

Flavian, episcopul Filipilor, a spus: „Să fie citite și trecute în acte.” Și au fost citite următoarele pasaje.
Din cartea despre dumnezeirea lui Petru, preasfințitul episcop și martir alexandrin.
„Fiindcă harul și adevărul au venit prin Isus Hristos (Ioan 1:17): atunci, conform învățăturii apostolului, suntem mântuiți prin har : căci el zice: și aceasta nu de la voi; ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:8). Cuvântul, după bunăvoința lui Dumnezeu, S-a făcut trup (Ioan 1:14) și a fost găsit în chip omenesc (Filipeni 2:7), fără să se despartă de Dumnezeire. Fiind bogat, S-a făcut sărac (2 Corinteni 8:9), nu că Și-a părăsit complet scaunul sau slava Sa, ci S-a făcut sărac, ca să sufere moartea pentru noi, păcătoșii, Cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar viu în Duh ” (1 Petru 3:18). Și puțin mai departe: „De aceea și Evanghelistul proclamă adevărul când zice: și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14). Adică atunci (Cuvântul s-a făcut trup), când îngerul, salutând Fecioara, a zis: Bucură-te, plină de har, Domnul este cu tine (Luca 1:28). Cuvintele lui Gavriil: Domnul este cu tine , înseamnă același lucru cu: Dumnezeu Cuvântul este cu tine. Ele înseamnă că Cuvântul s-a născut în pântecele Fecioarei și s-a făcut trup, după cum este scris: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea și ce se va naște sfânt, Fiul lui Dumnezeu, se va chema ” (Luca 2:35). Și mai jos: „Dar Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat în pântecele Fecioarei fără ajutorul unui om, prin voia lui Dumnezeu, care este capabil să facă totul, neavând nevoie nici de acțiunea, nici de prezența unui om. Căci puterea lui Dumnezeu, după ce a umbrit-o pe Fecioară «prin inspirația Duhului Sfânt, ea a lucrat mai puternic decât soțul ei».”
Din cartea împotriva arienilor de Preasfințitul Atanasie, fost episcop al Alexandriei.
„Mulți au devenit sfinți și curați de orice păcat: Ieremia a fost sfințit din pântecele maicii sale (Ieremia 1:5); Ioan, încă în pântece, a săltat de bucurie la glasul Maicii Domnului Maria (Luca 1:44). Cu toate acestea, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei ce nu păcătuiseră după asemănarea fărădelegii lui Adam (Romani 5:14). Și astfel, oamenii au rămas totuși muritori, stricăcioși, supuși suferințelor inerente firii. Dar acum, după ce Cuvântul s-a făcut om și a luat asupra Sa tot ce aparține trupului, nimic de genul acesta nu se mai atinge de trup din cauza Cuvântului care era în trup, ci a fost nimicit de el, și oamenii nu mai rămân păcătoși și morți în patimile lor, ci, fiind înviați prin puterea Cuvântului, rămân pentru totdeauna nemuritori și nestricăcioși. De aceea, când trupul se naște din Maica Domnului Maria, El Însuși este numit născut, care dă naștere altora în ființă, pentru a transfera nașterea noastră la Sine, pentru ca după aceasta și noi, nu ca niște simple ființe pământești, să ne întoarcem la „pe pământ, ci ca cei uniți cu Cuvântul, care este din cer, vor fi înălțați la cer prin El. De aceea, nu fără motiv El a transferat asupra Sa și celelalte neputințe ale trupului, astfel încât noi, nu numai ca oameni, să murim, ci, ca cei adoptați de Cuvânt, să devenim părtași la viața veșnică. Căci nu mai murim conform existenței noastre anterioare în Adam, ci, din moment ce existența noastră și toate neputințele trupești au fost luate asupra noastră de Cuvânt, ne ridicăm de pe pământ prin eliberarea blestemului pentru păcat de către Cel care a devenit blestem în noi și pentru noi.”
Din aceeași scrisoare către Epictet .
„Cum au îndrăznit cei care se numesc creștini să se îndoiască de faptul că Domnul care a venit din Maria este prin esență și natură Fiul lui Dumnezeu și, după trup, a venit din sămânța lui David și din trupul Sfintei Maria? Chiar și-au întins unii îndrăzneala până la punctul de a spune: Hristos, care a pătimit în trup și a fost răstignit, nu este Domn, Mântuitor, Dumnezeu, Fiul Tatălui? Sau cum vor să fie

numiți creștini cei care afirmă că Cuvântul s-a pogorât peste un om sfânt, ca peste unul dintre profeți, și nu s-a făcut El însuși om, primind un trup de la Maria, și că unul este Hristos și altul este Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui care a existat înainte de Maria și înainte de veacuri? Și cum pot fi creștini cei care spun că unul este Fiul și altul este Cuvântul lui Dumnezeu?" – Și puțin mai departe: „Acest lucru nu s-a făcut prin însușire (οὐ θὲσει), așa cum unii și-au imaginat, fie ca să nu fie! Dar, din moment ce Mântuitorul a devenit cu adevărat și de fapt om, atunci mântuirea întregului om s-a împlinit. Căci dacă, așa cum se spune, existența Cuvântului în trup este exprimată în acest fel doar prin însușire, iar exprimarea singură prin însușire este doar o reprezentare mentală: atunci rezultă că atât mântuirea, cât și învierea oamenilor, după cel mai nelegiuit maniheist, sunt imaginare sau doar așa numite. Dar mântuirea noastră nu este o reprezentare mentală, iar mântuirea nu a unui singur trup, ci a întregului om, adică a sufletului și trupului, este cu adevărat perfectă. Astfel, trupul Mântuitorului, după dumnezeieștile scripturi, a fost uman prin fire, primit de la Maria și adevărat."

Din scrisoarea către Docimus a lui Iulius, cel mai sfânt episcop al Romei.

„Pentru deplinătatea credinței se propovăduiește că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Fecioara Maria și a trăit printre oameni, că nu a lucrat doar în om (acest lucru poate fi atribuit doar profeților și apostolilor), ci că El este Dumnezeu desăvârșit în trup și om desăvârșit în Duh - nu doi fii, - adică un Fiu adevărat, care a asumat omul, și celălalt om muritor, asumat de Dumnezeu; ci un Dumnezeu Unul-Născut în cer și Unul-Născut pe pământ."

Din scrisoarea lui Felix, preasfântul episcop și martir al Romei, către episcopul Maxim și clerul alexandrin .

„Cât despre întruparea Cuvântului și credință, credem în Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Fecioara Maria, credem că El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Cuvântul, și nu un om asumat de Dumnezeu pentru a fi diferit de El; căci Fiul lui Dumnezeu nu a asumat omul în așa fel încât să fie diferit de El, ci fiind Dumnezeu perfect, a devenit în același timp om perfect, întrupându-se din Fecioară."

Din Epistola a cincea de Paște a lui Teofil, Preasfântul Episcop al Alexandriei.

„Și acum există rămășițe ale unor minuni de altădată. De aceea, nimeni să nu se îndoiască că puterea lui Dumnezeu poate produce aceasta, ca Fecioara să nască. Din ea S-a născut Cuvântul viu al lui Dumnezeu, pentru a deveni asemenea nouă, căci altfel nu ar putea intra în strânsă comuniune cu noi. Ca să nu ia trup din poftă și din plăcerea somnului (Înțelepciunea Sol. 7:3), așa cum se întâmplă cu toți ceilalți oameni, El Se naște după asemănarea noastră, dar ia trup din Fecioară; și astfel, în chip de rob, Se arată ca un om asemenea nouă, dar prin faptele Sale arată că este Creatorul și Domnul tuturor, căci El a făcut lucrările lui Dumnezeu."

Din a șasea sa epistolă.

„Așa cum cei mai buni artiști nu își etalează arta doar pe substanțe nobile și merită admirație, ci adesea iau ceară fără valoare și lut desprins, și pe ele își arată puterea artei lor, și prin aceasta sunt vrednici de o laudă și mai mare: tot așa cel mai înalt dintre toți Artiștii, Cuvântul viu și activ al lui Dumnezeu, care a împodobit universul cu o ordine armonioasă, condescendent față de noi, nu acceptă o substanță excelentă, de exemplu, un corp ceresc, ci își arată măreția artei sale pe țărână, înnoind omul, creat din țărână. El însuși într-un mod nou, neobișnuit, apare ca un om din Fecioară. Și deși felul nașterii diferă de noi, totuși, în toate, cu excepția păcatului, este asemenea nouă. Se naște și este înfășurat în scutece și este hrănit cu lapte, în pruncie este culcat într-o iesle; (în general) din motivele menționate, acceptă toate slăbiciunile firii noastre. Cu toate acestea, fiind încă un prunc, El înspăimântă atât vrăjmașul, cât și

hoarda lui, atrage pe magi la pocăință și aranjează astfel încât să-l disprețuiască pe regele care i-a trimis."
Din cuvântul despre milostenie al lui Ciprian, preasfințitul episcop și mucenic.
„Mari și numeroase, preaiubiți frați, sunt binefacerile lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu Tatăl și Hristos le-au arătat și le vor arăta întotdeauna pentru mântuirea noastră, după bogata și marea lor îndurare.
Pentru mântuirea și învierea noastră, Tatăl L-a trimis pe Fiul Său să ne reînnoiască. Fiul trimis (al lui Dumnezeu) a binevoit să devină fiu al omului, pentru a ne face fii ai lui Dumnezeu. S-a smerit pentru a-i înălța pe oamenii care fuseseră doborâți, a fost rănit pentru a ne vindeca rănile, a luat chip de rob pentru a ne conduce din robie la libertate, a suferit moartea pentru a acorda nemurirea muritorilor.
Explicația credinței Preasfințitului Ambrozie, fost episcop de Milano.
„Dacă nu mă cred, atunci să-l creadă pe apostol, care spune: Când s-a împlinit anul, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, care este sub Lege (Galateni 4:4). El spune Fiul Său , nu unul dintre mulți, nu adoptat, ci al Său . Când spune al Său , el indică generarea veșnică a Fiului. Mai departe, el spune că acest Fiu s-a născut din femeie, astfel încât generarea să fie atribuită nu Divinității, ci luării Lui de trup. Născut din femeie , prin luarea de trup; fiind sub lege , prin împlinirea legii. Căci generația cerească este înainte de lege, dar aceasta este după lege."
Din a doua sa carte despre credință .
„Să înceteze disputele deșarte; căci Împărăția lui Dumnezeu , după cum este scris, nu stă în certuri de cuvinte, ci în demonstrarea puterii (1 Corinteni 2:4). Să observăm distincția dintre dumnezeire și trup. În ambele vorbește singurul Fiu al lui Dumnezeu, căci în El sunt ambele firi. Dar, deși vorbește unul și același, totuși nu întotdeauna în același fel. Observați în El uneori slava lui Dumnezeu, alteori mișcările omului. Ca Dumnezeu, El învață lucruri dumnezeiești, căci El este Cuvântul lui Dumnezeu; ca om, El vorbește despre lucruri omenești, căci a vorbit în firea Mea. Aceasta este pâinea vieții, care s-a pogorât din cer . Această pâine este trup, după cum El Însuși a spus: „ Și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu" (Ioan 6:7). „Cel ce s-a pogorât din cer, este același pe care L-a sfințit Tatăl și L-a trimis în lume " (Ioan 10:36). Chiar această vorbă ne învață că nu dumnezeirea avea nevoie de sfințire, ci trupul."
Marele și Preasfântul Grigorie, fost Episcop de Nazianz.
„Să nu-i înșele oamenii pe alții și să nu fie ei înșiși înșelați, admițând că omul Domnului, cum spun ei, sau mai degrabă, Domnul și Dumnezeul nostru, nu are minte (adică umană). Noi nu separăm omul de divinitate în El, ci învățăm că El este unul și același – nu mai întâi om, ci Dumnezeu și Fiul unic-născut, veșnic, neavând nici trup, nici nimic trupesc, și în final om, asumat pentru mântuirea noastră, supus suferinței în trup, lipsit de patimă în divinitate, limitat în trup, nelimitat în spirit; unul și același – pământesc și ceresc, vizibil și inteligibil, de cuprins și de neconținut, astfel încât omul întreg care a căzut sub păcat să poată fi recreat ca om întreg și Dumnezeu."
„Dacă cineva nu o recunoaște pe Maria ca Maică a lui Dumnezeu, atunci este excomunicat din divinitate."
„Dacă cineva spune că Hristos a trecut prin Fecioară ca printr-o trâmbiță și nu a fost format în ea atât divin, cât și omenește - divin, ca născut fără soț, omenește, ca născut după legea sarcinii: să fie anatema!"
„Dacă cineva spune că omul a fost format în Fecioară și apoi s-a predat lui Dumnezeu, atunci este condamnat, căci aceasta înseamnă a nu recunoaște nașterea lui Dumnezeu, ci a evita nașterea.
„Dacă cineva aduce doi fii, unul de la Dumnezeu și Tatăl și altul de la mamă, și nu unul și același, atunci să fie lipsit de înfierea promisă drepților credincioși. Căci, deși

sunt două firi - Dumnezeu-omul (cum în om sufletul și trupul) - dar nu doi fii, nu doi Dumnezei, - (cum aici nu doi oameni, deși Pavel 2 Cor. 4:16 a numit atât cel exterior, cât și cel interior în om om). Pe scurt spus: în Mântuitorul este unul și altul: pentru că nevăzutul nu este identic cu vizibilul, nici pretemporalul cu ceea ce este sub timp; dar nu este loc în El pentru unul și altul. Să nu fie așa. Căci unul și altul sunt în contopire - și Dumnezeu s-a făcut om, iar omul s-a îndumnezeit, sau cum ar numi cineva. Dar când spun: unul și altul, înțeleg aceasta altfel decât ar trebui înțeleasă despre Treime. Există Altul și Altul, astfel încât nu contopim ipostasele, ci nu altul și altul; căci cele trei ipostasele după dumnezeire sunt una și identice.
„Dacă cineva spune că în Hristos divinitatea, precum în profeți, a acționat cu har și nu a fost legată în mod esențial și este legată: atunci să nu aibă o inspirație mai bună în sine, ci dimpotrivă, să fie umplut de contrariul!"
„Dacă cineva nu se închină celui răstignit, să fie anatema și să fie numărat printre deicide!"
„Dacă zice cineva că Hristos a fost făcut desăvârșit prin fapte și că fie prin botez, fie prin înviere din morți a fost socotit vrednic de înfiere, așa cum grecii recunosc că zeii sunt numărați printre ei, să fie anatema! Căci Dumnezeu nu are început, nici nu merge mai departe, nici nu se desăvârșește, deși acestea se spun (Luca 2:52) despre arătarea treptată" (a divinității în Hristos).
Sanctitatea Sa Vasile, fost episcop de Cezareea Capadociei.
„Superioritatea puterii nu este dovedită atât de cer și pământ, și de vastitatea mărilor, și de animalele care trăiesc în ape și pe uscat, și de plante și stele, și de aer, și de anotimpuri, și de podoaba variată a universului, cât de faptul că Dumnezeul nemărginit a putut, prin trup, să intre într-o luptă detașată cu moartea, pentru a ne acorda detașare prin propria Sa suferință."
Grigore, preasfințitul episcop al Nyssei.
„ Aceasta să fie gândul vostru, care era și în Hristos Isus, care nu S-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu prin răpire, ci S-a smerit pe Sine, luând chip de rob (Filipeni 2:5). Ce este mai smerit înaintea lui Dumnezeu decât chipul de rob? Ce este mai smerit pentru Împăratul tuturor decât să intre de bunăvoie în comuniune (sinceră) cu firea noastră slabă? Darul împăraților și Domnul domnilor ia chipul de rob; Judecătorul tuturor devine tributarul stăpânitorilor; Domnul creației locuiește într-o peșteră; Cel ce măsoară totul cu palma nu găsește loc în han, ci este pus în ieslea muților; cel curat și fără prihană nu se da în lături de necurăția firii omenești, ci, după ce a trecut prin toate treptele ticăloșiei noastre, în cele din urmă suferă însăși moartea. Iată măreția smereniei Sale. Viața gustă moartea, Judecătorul este condus în Pretor, Domnul a toată viața este supus sentinței judecătorului: Împăratul tuturor puterilor supreme este dat în mâinile călăilor. „Să se măsoare, zice el, măsura smereniei voastre prin această pildă."
Atticus, episcopul Constantinopolului.
„Acum, Hristos și Domnul, în dragoste pentru om, se naște (după trup); căci El se născuse deja mai înainte după dumnezeire." Apoi adaugă la aceasta: „Cuvântul, care iubește omul, este micșorat, fiind incapabil să se micșoreze după dumnezeirea Sa: căci El S-a micșorat pe Sine, luând chip de rob. Cel Netrupat s-a întrupat pentru voi: Cuvântul s-a făcut trup . Cel care nu este supus atingerii după natura Sa netrupală devine tangibil, Cel care nu are început primește un început după trup, Cel Desăvârșit crește, Cel Neschimbat prosperă, Cel Bogat se naște într-un adăpost trecător, Cel care acoperă cerul cu nori este înfășurat în scutece, Regele este culcat într-o iesle."
Al lui.

„Dacă cineva este îndepărtat de noi prin întruparea Unul-Născut, nașterea din Fecioară, comuniunea patimilor, crucea, moartea și învierea: să știe că toate acestea au fost pentru mântuirea lumii și să nu creadă că acestea sunt nedemne de dragostea de omenire a Celui Prea Desăvârșit. Căci dacă a fost umilitor pentru Dumnezeu să intre în Fecioară, atunci ar fi fost mult mai umilitor să o creeze. Dar, întrucât nu a fost umilitor pentru El să o creeze, atunci nu a considerat rușinos să intre în creația Sa. Și dacă suferința este rea, atunci ce binecuvântare este să izbăvești de suferință! De aceea, Cel Nemuritor a murit pentru a umili moartea și a înviat, aranjând învierea noastră. Și a făcut toate acestea nu cu firea divină, ci prin primirea trupului: după dumnezeire a rămas nepătimitor, dar în trup a îndurat și a pătimit totul, pentru a fi conducătorul și legiuitorul celei mai bune vieți."
Amfilohie, episcopul Iconiei.
„Întrucât El este unul și același Rege și Dumnezeu și, conform dispensației, urma să guste moartea, atunci darurile servesc ca semne ascunse ale misterelor. Magii aduc aur, recunoscându-L ca rege; aduc tămâie, știind că o aduc lui Dumnezeu; aduc smirnă din cauza misterului suferinței și morții Sale."
Al lui.
„Dacă El nu S-ar fi născut după trup, voi nu v-ați fi născut din nou în duh. Dacă n-ar fi luat chip de rob, nu ați fi primit slava înfierii. De aceea, Cel ce este în ceruri Se coboară pe pământ, pentru ca voi, cei ce sunteți pe pământ, să vă înălțați la cer. De aceea, Hristos S-a smerit, pentru ca noi toți să primim din plinătatea Lui. Moartea Lui s-a făcut nemurire pentru voi; suferința Domnului s-a făcut înălțare pentru rob. Dar voi schimbați un folos într-un prilej de hulă."
Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a spus: „Avem la îndemână și cărțile blasfemiatoare ale preasfințitului Nestorie, și dintr-una dintre ele am ales mai multe capitole. Nu ar fi binevoitor sfântului conciliu să ordone citirea acestor capitole?"
Flavian, episcopul Filipilor, a zis: Să fie citite și trecute în acte. - Iar ceilalți episcopi au zis: Toți credem la fel.
Din cartea lui Nestorie, pagina 17 despre dogmă . – Și se citea astfel:
„Când dumnezeiasca Scriptură începe să vorbească despre nașterea lui Hristos din Fecioara Maria sau despre moartea Lui, nicăieri nu folosește numele: Dumnezeu, ci fie Hristos, fie Fiul, fie Domnul. Căci aceste trei nume denotă ambele firi, uneori una, alteori cealaltă și alteori ambele împreună. De exemplu, explicându-ne nașterea din Fecioară, Scriptura spune: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ; nu spune: Dumnezeu a trimis pe Dumnezeu Cuvântul, ci ia un nume care denotă ambele firi. Întrucât Fiul este și Dumnezeu și om, spune și: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie (Galateni 4:1), astfel încât, atunci când auzi: născut din femeie și apoi vezi numele anterior, care denotă ambele firi, atunci ai numi și nașterea din Sfânta Fecioară Fiul; căci Fiul lui Dumnezeu s-a născut și el din Fecioara Maica lui Hristos. Dar, întrucât Fiul lui Dumnezeu are două firi, ea nu L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu, ci a născut omenirea, care este tot fiu, de dragul Fiului care S-a unit cu ea."
Frunza lui proprie
21. „Ia aminte, eretice, esența problemei. Nu înlătur slava Fecioarei Născătoare a lui Hristos; dimpotrivă, știu că este vrednică de venerație cea care L-a primit pe Dumnezeu, prin care Dumnezeul tuturor s-a arătat sau a venit în lume, prin care a strălucit Soarele dreptății.
„Dar, din nou, nu am încredere în aplauzele tale. Cum ai înțeles cuvântul: a ieșit (προὴθεν)? În opinia mea, aceasta nu înseamnă același lucru cu: s-a născut; căci nu mă uit atât de repede. Că Dumnezeu Cuvântul a ieșit din Fecioara purtătoare de

Hristos, am învățat asta din dumnezeiasca scriptură; dar că Dumnezeu s-a născut din ea, acest lucru nu este nicăieri învățat în scripturi.”
Și mai jos:
„Așadar, dumnezeiasca Scriptură nicăieri nu spune că Dumnezeu S-a născut din Fecioara Hristos, ci fie Iisus Hristos, fie Fiul, fie Domnul: aceasta o recunoaștem cu toții. Nefericit este cel care nu recunoaște imediat ceea ce învață Scriptura. Scoală-te, ia pe Pruncul și pe Maica Lui : acesta este glasul unui înger. Arhanghelii, desigur, știau mai bine decât tine ce are legătură cu taina nașterii; dar ei nu spun: Scoală-te, ia pe Dumnezeu și pe Maica Lui, ci: Scoală-te, ia pe Pruncul și pe Maica Lui .”
Frunza lui proprie
24. „Se spune: Nu vă temeți să luați pe Maria, soția voastră, căci ce s-a zămislit în ea prin Duhul, sfânt este” (Matei 1:20). Aici, în cuvântul γεννηθέν , fie că acceptăm două ν sau una, nu strică sensul, atâta timp cât spunem că Dumnezeu Cuvântul S-a arătat în trup; căci una este să fii cu Cel ce s-a zămislit și alta să te naști. Căci „ ce s-a zămislit în ea ”, se spune, „sfânt este ”, adică Duhul Sfânt a creat ceea ce este în ea. Prin urmare, Părinții, fiind versați în dumnezeiești Scripturi, au văzut că dacă (în simbol) în loc de „ întrupat ”, spunem „ zămislit ”, va rezulta că fie Dumnezeu Cuvântul este Fiul Duhului, fie că are doi tați, sau în final, dacă acceptăm un singur „ ν” (adică vom citi γενηθέν , și nu γεννηθέν), că Dumnezeu Cuvântul este creația Duhului Sfânt. Prin urmare, evitând cuvântul „ naștere ”, au explicat: „pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, care S-a pogorât (din cer) și S-a întrupat”. Ce înseamnă „ întrupat” ? Nu că dumnezeirea Lui s-a transformat în trup. - Spunând: „născut din Duhul Sfânt ”, Părinții l-au urmat pe Evanghelist în aceasta. Căci Evanghelistul, vorbind despre întrupare, nu a atribuit Cuvântului nașterea, ci a folosit întruparea . Unde? Ascultați. Și Cuvântul s-a făcut trup , nu a spus: Cuvântul s-a născut în trup. Dimpotrivă, acolo unde Apostolii sau Evangheliștii pomenesc pe Fiul, ei spun întotdeauna că S-a născut din femeie. Luați aminte, vă rog, la cuvintele mele. Unde spun eu, ei folosesc numele: fiu , ei spun și S -a născut , ei afirmă, adică, că S-a născut din femeie. Dimpotrivă, acolo unde pomenesc Cuvântul , niciunul dintre ei nu a îndrăznit să spună că S-a născut prin umanitate. Ascultați! Fericitul evanghelist Ioan, vorbind despre Cuvânt și despre întruparea Sa, scrie aceasta: și Cuvântul S-a făcut trup , adică a luat trup și a locuit printre noi , adică s-a îmbrăcat în firea noastră și a locuit printre noi, și noi am văzut slava Lui , adică pe Fiul, și n-a spus: „noi am văzut nașterea Cuvântului”.
Foaia sa 15 este despre dogmă .
„Așadar, și noi Îl numim pe Hristos, Cel ce este în trup, Dumnezeu, din cauza unirii (συναθέιας) cu el a lui Dumnezeu Cuvântul, știind în același timp că aparent era un om simplu. Ascultați, Pavel predică ambele: de la iudei , spune el, Hristos, Cel ce este în trup, Dumnezeu peste toate (Romani 9:5). Mai întâi spune că este om, apoi îl numește pe acest om văzut Dumnezeu (θεολογῶ), din cauza unirii lui Dumnezeu cu el, pentru ca nimeni să nu acuze creștinismul de îndumnezeire a omului.”
Frunza lui proprie
27. „După cum Îl numim pe Creatorul tuturor lucrurilor Dumnezeu, iar Moise este numit și el zeu, după cum se spune: Iată, te-am dat ca zeu al lui Faraon (Exod 7:1), iar Israel este numit fiul lui Dumnezeu: primul meu născut fiu Israel (Exod 4:22), - după cum Saul este numit Hristos: nu este în niciun fel de la Domnul , spune el, să pun mâna peste el, căci acesta este Hristosul Domnului (1 Samuel 24:7), și se spune, de asemenea, despre Cirus: Așa vorbește Domnul Dumnezeu către unsul meu (χριςτω) Cirus (Isaia 45:1), și în final babilonienii sunt numiți sfinți: Eu poruncesc, ei sunt sfințiți (ἅγιοι) : și îi conduc (Isaia 13:3): așa Îl numim pe Hristos atât Domn, cât și

Dumnezeu, și Fiu, și Sfânt, și Hristos. Dar, deși aici numele sunt comune și similare, totuși, demnitatea nu este aceeași."
Frunza lui proprie
15. „ Aceasta să fie gândul în voi, care era și în Hristos Isus, care era în chipul lui Dumnezeu... S-a smerit pe Sine și a luat chip de rob (Filipeni 2:5). El n-a zis: Aceasta să fie în voi gândul care era și în Dumnezeu Cuvântul, care era în chipul lui Dumnezeu și a luat chip de rob; ci folosind numele Hristos - nume care denotă ambele firi, fără nicio primejdie Îl numește Dumnezeu și totodată pe Cel ce a luat chip de rob, referindu-se în mod clar la ambele firi."
Frunza lui proprie
16. „ În Numele lui Isus ", spune el, „să se plece orice genunchi al celor din ceruri, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ; și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul" (Filipeni 2:10). „Din pricina celui ce poartă, cinstesc pe cel ce este purtat; din pricina celui ascuns, cinstesc pe cel ce este văzut. Dumnezeu este nedespărțit de cel văzut (adică Hristos); de aceea nu împărtășesc cinstea Celui Nedespărțit; împart firea, ci unesc închinarea."
Frunza lui proprie
17. „Dumnezeu Cuvântul, chiar înainte de întrupare, era atât Fiu, cât și Dumnezeu și coexista cu Tatăl, dar în vremurile ulterioare a luat și chip de rob. Totuși, deși mai înainte a fost numit Fiu, totuși, după ce a asumat trupul, El Însuși, separat, nu ar trebui să fie numit Fiu, ca nu cumva să introducă doi fii în mijlocul nostru. Dar, din moment ce Cel ce era la început Fiul a fost unit (συνῆςιται) cu El, atunci în raport cu demnitatea filiației, și nu în raport cu firile, nicio dezbinare nu poate fi admisă în El; spun: în raport cu demnitatea filiației, și nu în raport cu firile. Din acest motiv, Dumnezeu Cuvântul este numit și Hristos, deoarece are comuniune constantă (συναφέιαν) cu Hristos."
Foaia sa 15 este despre dogmă .
„Să păstrăm, deci, comuniunea neîntreruptă (συναφέιαν) a firilor, să-L mărturisim pe Dumnezeu în om, să-L cinstim pe om, închinat împreună cu Dumnezeu Atotputernicul, datorită comuniunii divine (συναφέιας)."
Frunza lui proprie
6. Vezi ce se spune: „Pentru ca marele preot să fie milostiv și credincios față de cei ce sunt față de Dumnezeu; căci, prin el, după ce a suferit și a fost ispitit, poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți" (Evrei 2:17). Așadar, cel ce a suferit este marele preot milostiv; dar ceea ce poate suferi este templul, nu Dumnezeu, care dă viață celui ce a suferit."
Frunza lui proprie
27. „Să știți cât de excelentă a fost comunicarea Divinității (cu umanitatea), chiar și în momentul în care trupul Domnului a fost contemplat într-un copil. Căci Același era atât copil, cât și Domnul copilului. Ați aprobat cuvântul; vedeți să nu vă țineți de el în mod inconștient; căci am spus: Același era atât copil, cât și locuia în copil."
Frunza lui proprie
1. „Acțiunile Treimii sunt comune și diferă doar după ipostase. Astfel, glorificarea Unul-Născut este uneori atribuită Tatălui, căci El spune: Tatăl Meu Mă preaslăvește (Ioan 8:54), alteori Duhului, căci El spune: Duhul adevărului Mă va preaslăvi (Ioan 16:14) și alteori puterii lui Hristos."
Foaia sa 16, unde vorbește despre Hristos.
„Acesta este Cel ce a zis: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit? (Matei 27:46), Cel ce a suferit o moarte de trei zile. Îl venerez împreună cu divinitatea, ca părtaș la măreția divină." - Și mai jos: „Ceea ce a fost format în pântece nu este în sine Dumnezeu, ceea ce a fost creat de Duhul nu este în sine Dumnezeu,

ceea ce a fost pus în mormânt nu este în sine Dumnezeu: căci în acest caz am fi închinători evidenti ai omului și închinători ai morților. Dar, din moment ce Dumnezeu este în cel primit (locuiește), atunci cel primit, ca unit (συναφέις) cu cel care a primit, este numit și Dumnezeu de către cel care a primit."
Foaia 3 împotriva ereticilor , unde vorbește despre Duhul Sfânt.
„Cum poate fi rob Cel ce lucrează împreună cu Tatăl și cu Fiul? Dacă cineva examinează acțiunile Duhului, va descoperi că acestea nu sunt în niciun fel inferioare acțiunilor Tatălui și ale Fiului. Aceasta nu înseamnă că o singură Dumnezeire este împărțită în părți, ci Scriptura divină, pentru a arăta egalitatea Treimii, uneori împarte în ipostase ceea ce aparține unei singure puteri. Văd ceva similar din lucrările care au început în timp. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi . Tatăl a așezat lângă Sine umanitatea pe care a asumat-o (Efeseni 1:20; 2:6), căci se spune: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea (Ps. 110:1). Duhul care se cobora a sporit slava celui ce L-a primit, căci zice: Când va veni Duhul adevărului, El Mă va proslăvi " (Ioan 16:13, 14).
Foaia sa 6, unde vorbește despre Hristos.
„El a fost trimis să propovăduiască robilor de război eliberarea și orbilor căpătarea vederii (Luca 4:18) și, după cum adaugă Apostolul, zicând: S-a făcut mare preot credincios lui Dumnezeu (Evrei 2:17). Așadar, a devenit și nu a mai existat din veacuri. Eretic! Încetul cu încetul a ajuns la demnitatea de mare preot. Ascultați, iată cuvintele care vă vorbesc mai limpede despre aceasta: care în zilele vieții Sale pământești a adus rugăciuni și cereri Celui ce putea să-L mântuiască de la moarte cu strigăt mare și cu lacrimi și a fost ascultat din evlavie; chiar dacă era Fiu, totuși a învățat din lucrurile pe care le-a suferit în ascultare; și fiind desăvârșit, a devenit responsabil pentru mântuirea veșnică a tuturor celor ce-L aud (Evrei 5:7-9). Dar ceea ce este desăvârșit (τελειοῦται), un eretic, este acela care crește puțin câte puțin câte puțin. Ioan vorbește și despre aceasta în Evanghelie: Isus creștea în înțelepciune, în statură și în har 174. În acord cu aceasta, și Pavel spune: El a devenit vinovat de mântuire veșnică pentru toți cei care Îl ascultă și a fost numit de Dumnezeu mare preot, după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 5:9, 10), iar mai jos: A fost numit mare preot . De ce atunci îl interpretați greșit pe Pavel, amestecând Cuvântul nepătimitor al lui Dumnezeu cu o asemănare pământească și făcându-L un mare preot suferind?
Frunza lui proprie
17. Prin aceasta, fraților, înțelegeți pe apostolul și sfântul mărturisirii noastre, Iisus Hristos, care este părtaș chemării cerești: fiind credincios Celui ce L-a făcut " (Evrei 3:12). Și mai jos: „fiindcă avem un singur Mare Preot, care suferă împreună cu noi, de aceeași fire cu noi și neclintit, de aceea nu vă depărtați de credința Lui. Căci El a fost trimis din pricina binecuvântării care ne-a fost făgăduită din sămânța lui Avraam, ca unul care aduce jertfa trupului pentru Sine și pentru cei de aceeași fire cu El. Notă: (apostolul) a spus mai înainte că orice mare preot are nevoie de jertfă și L-a exclus pe Hristos, ca neavând nevoie de aceasta; dar aici afirmă că aduce jertfa pentru Sine și pentru cei de aceeași fire cu El."
Frunza lui proprie
4. „Ascultați, deci, cu atenție la aceste cuvinte: Cel ce mănâncă trupul Meu , zice El (Ioan 6:56). Amintiți-vă că aici se spune despre trup, iar cuvântul trup nu a fost adăugat de Mine. Nu credeți că îl interpretez greșit. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu ; nu a spus: Cel ce mănâncă divinitatea Mea și o bea, ci: Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Dumnezeu este în el . Amintiți-vă, aceasta se spune despre trup. Precum M-a trimis Tatăl cel viu (51), pe Mine, pe care-L vedeți. Dar ei spun că uneori îl interpretez greșit. Aflăm din următoarele: precum M-a

trimis Tatăl cel viu. El (adversarul) explică aceasta despre divinitate, Eu despre umanitate. Să vedem cine îl interpretează greșit: precum M-a trimis Tatăl cel viu . Ereticul spune că aici vorbim despre dumnezeire: El M-a trimis pe Mine , adică Dumnezeu Cuvântul. Conform opiniei lor (a adversarilor): precum M-a trimis Tatăl cel viu, așa Eu , Dumnezeu Cuvântul, trăiesc pentru Tatăl . Dar apoi urmează aceasta: cine Mă mănâncă pe Mine, și acela va trăi (–57). Pe cine va mânca? Divinitatea sau omenirea?

Frunza lui proprie

16. „Și, în general, dacă examinăm cu atenție întregul Noul Testament, nu vom găsi nicăieri în el că moartea este atribuită lui Dumnezeu, ci fie lui Hristos, fie Domnului, fie Fiului. Și aceste nume: Hristos, Fiu, Domn, atunci când sunt atribuite în Scriptură Unuia-Născut, denotă ambele firi, uneori divinitatea, alteori umanitatea și alteori ambele împreună. De exemplu, când Pavel predică în Epistola: Căci, măcar că eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său (Romani 5:10): el denotă prin aceasta umanitatea Fiului. Dar când spune (în Epistola) către Evrei: Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul, prin care a făcut și veacurile (Evrei 1:1, 2): el arată divinitatea Fiului; căci trupul nu a făcut veacurile, fiind el însuși făcut după multe veacuri.” Și mai jos: „Nu dumnezeirea l-a avut pe Iacov ca frate, nici noi nu propovăduim moartea lui Dumnezeu Cuvântul atunci când mâncăm trupul și sângele Domnului” (1 Corinteni 11:26).

Frunza lui (a lui Nestorie)

23. „Observ la poporul nostru un mare atașament față de credință și un zel aprins pentru evlavie, dar din cauza necunoașterii dogmelor divine, ei cad adesea în greșeală. Totuși, poporul însuși nu este de vină pentru aceasta, dar, cum aș putea să o spun mai decent? – Învățătorii voștri nu au avut timp să vă transmită cea mai precisă învățătură.”

Petru, prezbiterul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: Iată, spune aici lămurit că niciunul dintre învățătorii care au fost înaintea lui n-a spus oamenilor ceea ce a spus el.

Flavian, episcopul Filipilor, a spus: „Întrucât tot ce spune Nestorie este dezgustător și blasfemiant, iar urechile noastre nu mai pot suporta aceste urâciuni: atunci toate cuvintele sale blasfemiante, pentru demascarea autorului lor, să fie incluse în acte.”

Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a spus: „Prea venerabilul și piosul mitropolit și episcop al Cartaginei, Capreolus, împreună cu diaconul Vesula, au trimis o scrisoare acestui sfânt sinod. Dacă evlavia voastră poruncește, voi citi această scrisoare, precum și traducerea ei.”

„Episcopul Capreolus urează toate lucrurile bune în Domnul celor mai pioși și binecuvântați împreună-slujitori care au venit de pretutindeni la sinod.”

„Am dorit, frați preacuvioși, ca în starea actuală de lucruri să fie convocat venerabilul vostru sinod și am dori să trimitem acestui sinod nu o scuză plângătoare, ci o ambasadă bine organizată, formată din mai mulți frați și episcopi ai noștri, aleși de o singură voce. Dar diverse motive au împiedicat îndeplinirea acestei dorințe a noastre. Și în primul rând, scrisoarea care a ajuns în mâinile noastre de la domnul și fiul nostru, preacuviosul Împărat Teodosie, era de așa natură încât necesita prezența personală (la sinod) a fratelui și colegului nostru episcop Augustin de binecuvântată memorie. Dar, întrucât scrisoarea menționată nu l-a mai găsit în viață, atunci eu, acceptând notificarea regală, deși era de fapt destinată numitului Augustin, și trimițând scrisori potrivite și îndemnurile obișnuite tuturor diecezelor Africii, am vrut să convoc un sinod potrivit, astfel încât, alegând la el câțiva frați și episcopi ai noștri, să-i pot trimite la venerabilul sinod al binecuvântării voastre. Dar de data aceasta toate

liniile de comunicare s-au găsit impracticabile. Din cauza mulțimii de dușmani, care se răspândea peste tot, și a devastării generale a provinciilor, care, parțial din cauza uciderii locuitorilor, parțial din cauza fugii lor, atât în lungime, cât și în lățime, prezintă ochiului o tristă înfățișare a pustiirii, distruși în toată dorința și disponibilitatea de a merge la conciliu. Din cauza acestor obstacole, episcopii care trebuiau să apară la conciliu nu s-au putut aduna într-un singur loc din diferite regiuni ale Africii. Mai mult, scrisoarea împăratului ne-a fost livrată în timpul Paștelui, când nu mai rămâneau mai mult de două luni până la venerabilul conciliu ecumenic, timp care cu greu ar fi fost suficient pentru convocarea conciliului african, chiar dacă nu ar fi existat obstacole din partea dușmanilor. Dar, deși, din cauza acestor circumstanțe, nu am putut în niciun fel să vă trimitem o ambasadă solemnă, totuși, din respect și în ascultare de ordinea stabilită a Bisericii, v-am numit, venerabili frați, pe fiul diaconului nostru Vesula cu această scrisoare de justificare. Și astfel, deși sunt pe deplin încrezător că credința catolică va fi păstrată fermă și neclintită printr-un conciliu atât de mare de venerabili preoți, cu ajutorul lui Dumnezeu, vă rog și implor sfinția voastră ca, cu asistența... Duh Sfânt, care, după cum nu mă îndoiesc, va fi în inimile voastre în toate acțiunile voastre, cu puterea tradiției străvechi, dărâmați învățături noi și neauzite până acum în Biserică și astfel opuneți-vă tuturor felurilor de erori noi, fără a atinge pe cele pe care Biserica le-a respins deja....și cele care au apărut în vremurile noastre, care au fost, de asemenea, răsturnate de verdictul unanim al preoților, astfel încât, sub pretextul unei a doua examinări, să nu reînnoim ceea ce a fost deja respins anterior. Căci este necesar să examinăm chestiunile controversate nou apărute, fie pentru a aproba ceea ce este spus corect, fie pentru a respinge ceea ce este vrednic de condamnare. Și dacă cineva începe să supună chestiuni deja decise unei noi examinări, trebuie spus cu toată corectitudinea că nu face nimic altceva decât să se îndoiască de credința care a fost până acum în vigoare. Apoi, pentru ca definițiile actuale privind credința catolică să-și păstreze fermitatea veșnică, este necesar, ca exemplu pentru posteritate, să lăsăm neschimbat și inviolabil tot ceea ce a fost stabilit în vremurile trecute de sfinții părinți. „Căci dacă cineva dorește să dea o fermitate permanentă definițiilor sale privind credința catolică, trebuie să-și confirme opinia prin judecata părinților antici și să nu se bazeze pe propria autoritate, astfel încât să se poată vedea în acest fel că el, confirmându-și opinia prin definiții parțial antice, parțial moderne, afirmă, predică și susține unicul adevăr al Bisericii, păstrat de la început până în prezent în simplitate și puritate, cu o fermitate și o demnitate de nezdruncinat. Aceasta este ceea ce am decis să supun venerabilei dumneavoastră atenție în locul actualei ambasade africane, care a fost împiedicată de circumstanțele dificile explicate mai sus. Vă rog cu căldură, ținând cont de aceste circumstanțe calamitoase ale vremii, să atribuiți absența noastră nu mândriei sau neglijenței, ci tocmai acestei situații strâmtoare a noastră."
Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Scrisoarea preaslăvitului și preaiubitului de Dumnezeu episcop al Cartaginei, Capreolus, care tocmai a fost citită, să fie inclusă în actele de credință ca conținând o idee clară. Căci el dorește ca vechile dogme de credință să fie confirmate în forța lor anterioară, iar cele noi, inventate în mod absurd și propovăduite în mod impiu, să fie condamnate și respinse.
Toți episcopii au strigat: Aceasta este părerea noastră, a tuturor; toți spunem același lucru; aceasta este dorința noastră comună.
Sentința de depunere a lui Nestorie.
Sfântul Sinod a declarat: Întrucât cel prea nelegiuit Nestorie, în plus, nu a vrut să se supună invitației noastre și nu i-a primit pe cei mai sfinți și pioși episcopi trimiși de noi, am fost nevoiți să investigăm învățătura lui nelegiuită. Descoperind, parțial din

scrisorile sale, parțial din alte scrieri, parțial din conversațiile pe care le-a avut recent în această metropolă (Efes) și care sunt confirmate de martori, că atât gândește, cât și predică nelegiuit, am fost nevoiți, pe baza canoanelor și a scrisorii preasfințitului părinte și împreună-slujitor al nostru Celestin, Episcopul Romei, să pronunțăm împotriva lui, deşi nu fără lacrimi amare, următoarea definiție tristă:
„Domnul nostru Iisus Hristos, împotriva căruia a rostit blasfemii, prin buzele acestui preasfânt conciliu hotărăște să-l priveze de rangul său episcopal și să-l excomunice din comuniunea bisericească."
Subscriu și condamn împreună cu sfântul conciliu, pe Chiril, episcopul Alexandriei.
Subscriu și condamn împreună cu sfântul conciliu pe Iuvenal, episcopul Ierusalimului.
Subscriu lui Flavian, episcop de Filipi, și condamn împreună cu Sfântul Sinod.
Semnez Firm, episcopul Cezareei, Capadociei etc.
Semnez Memnon, episcop de Efes etc.
Semnez Akakiy, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Melitinei, în deplin acord cu definiția menționată anterior a Sfântului Sinod.
Semnez Teodot, Episcopul Sfintei Biserici din Ancyra, în acord cu Sfântul Sinod.
Semnez, Palladius, Episcop al Amasiei, în acord cu definiția menționată a Sfântului Sinod.
Semnez pe Amfilohie, episcop de Side, și condamn împreună cu Sfântul Sinod.
Semnez pe Iconiu, episcop de Gortina Cretei, și condamn împreună cu Sfântul Sinod.
Semnez pe Anisius, episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Grecia, din Teba, și condamn etc.
Semnez Domnus, Episcopul Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Opuntia etc.
Semnez, Agathocles, episcop al orașului Colonia, etc. Semnez, Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kerasunt, etc.
Semnez Paraliy, din harul lui Dumnezeu, Episcop de Andranpv, etc.
Subscriu la Callicrates, episcop de Naupactus etc. Subscriu la Nicias, episcop de Megara etc.
Semnez pe Dokimasius, episcop al orașului Maronia, dioceză tracă, în provincia Rodos, etc.
Semnez Lucian, episcop al orașului Topira din aceeași provincie etc.
Semnez pe Ennepius, episcop al orașului Maxa din aceeași provincie etc.
Semnez, Riginus, episcop de Constantin, etc. Semnez, Sapricius, episcop de Paphos, etc.
Îl semnez pe Themistius, cel mai mic episcop al Iassusului, și îl condamn împreună cu sfântul conciliu.
Subscriu pe Perrevius, episcopul Munților Tesalonicului, și condamn împreună cu Sfântul Sinod.
Semnez pe Affonites, cel mai mic episcop al Heracliei etc. Semnez pe Spudasius, episcop al Keramae etc.
Îl semnez pe Filet, cel mai mic episcop al Amazonului etc. Îl semnez pe Arhelau, episcop al Mindusului etc.
Îl semnez pe Apellaius, cel mai mic episcop al Quivirrei etc.
Îl semnez pe Fania, cel mai mic episcop al orașului Arpas etc.
Semnez Promachius, episcop de Alinda etc.
Semnez pe Andirios, episcop al orașului Herronis din provincia Creta etc.
Semnez Paul, episcop al orașului Lampa din regiunea Cretei etc.
Semnez Zinoviy, episcop al orașului Knossos din regiunea Creta.
Semnez pe Teodor, episcop al Dodonei în Epirul antic etc.
Semnez Secundian, Episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Lamia etc.

Semnez Dion, episcop al Tebei din Tesalia etc.
Semnez Teodor, episcop de Echinus etc.
Semnez Herakleon, cunoscut și sub numele de Teofil, episcop de Tralles etc.
Semnez Euporus, episcop de Hype etc.
Semnez pe Rodon, episcop al orașului Paleopolis din Asia etc.
Semnez pe Tihic, episcop al orașului Eriffa etc.
Semnez pe Nestorie, episcopul Sionului etc.
Semnez Eutihie, Sfântul Bisericii Catolice și Apostolice a lui Dumnezeu din Teodosiopolis etc.
Semnez pe Modestus, episcop de Neat etc. Semnez pe Theosebius, cel mai mic episcop de Priene etc.
Semnez Teodot, episcop de Mnaza etc.
Îl semnez pe Maximus, cel mai mic episcop al Assai etc.
Subscriu la Maxim, episcop de Kuma etc.
Semnez Alexandru, episcop de Arcadiopolis etc.
Semnez Teodor, Episcop de Aninița etc.
Subscriu la Eusebiu, Episcopul Clazomen etc.
Subscriu la Eusebiu, episcopul Magneziei etc.
Semnez Teodosie, episcop de Mastavra etc.
Îl semnez pe Eutropius, cel mai mic episcop al lui Evas etc.
Semnez Filip, episcop de Pergam etc.
Semnez, Aphobius, cel mai mic episcop al Colonului, etc.
Îl semnez pe Dorotheus, cel mai mic episcop al Myrrhinei etc.
Subscriu pe Eufalius, episcop de Colofon etc.
Îl semnez pe Iliotheus, Episcop de Varioulitis etc.
Semnez Atanasie, episcop al insulei Paras etc.
Semnez, Hesychius, episcop al orașului Parium din regiunea Helespontină, etc.
Subscriu lui Eusebiu, episcop de Aspona etc.
Semnez pe Philoumenos, episcop de Cinna etc.
Semnez Zeno, episcop al orașului Kyria din Cipru, etc.
Semnez Trivonian, Episcop al Sfintei Biserici din Priamopolis etc.
Semnez Nunehiy, Episcop al Sfintei Biserici din Selga etc.
Semnez pe Evagrie, episcop de Solia etc.
Semnez Caesarius, corepiscop al orașului Alca etc.
Semnez Ioan, episcop de Prikonnis etc.
Semnez Nisias, Episcopul Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Corint, etc.
Semnez Akakiy, Episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Koteny etc.
Semnez Nectarie, Episcop al Bisericii Catolice din Sinai etc.
Semnez Solon, episcop de Corallia etc.
Semnez Matidian, episcop al orașului Coracissus etc.
Subscriu Marian, Episcop de Lirva, etc.
Semnez Theodulus, episcop de Elusa etc.
Semnez Filadelf, episcop de Gracianopol etc.
Semnez Teoctist, episcop al orașului Foceea etc.
Semnez Rufinus, episcop de Tava etc.
Semnez Ioan, episcop de Augustopolis etc.
Semnez Roman, Episcop de Rafia etc.
Semnez Fid, episcop de Joppa etc.
Semnez Aian, episcop de Sicamazon etc.
Semnez Paulian, episcop de Maiume etc.

Semnez Theodore, episcop de Arivilege etc.
Semnez Petru, episcop de Paremvoli etc.
Semnez Paul, episcop de Anfidona etc.
Semnez Nestor, episcop de Gaza etc.
Semnez, Said, episcop de Fena, etc.
Semnez Serenial, episcop de Mireille, și alții Cyril, episcop de Pyl. Din cauza bolii sale, preotul Selinispondius a semnat pentru el și alții.
Semnez: Hermogenes, episcop de Rinocur etc.
Subscriu la Eusebiu, episcop de Pelusium etc.
Semnez Euoptius, episcop al Ptolemaidei etc.
Subscriu pe Thebemmon, episcop al copților etc. Subscriu pe Paul, episcop de Flavoney etc.
Subscriu pe Macedonius, episcop de Xos, etc.
Semnez Petru, episcop de Oxyrhynchus etc.
Semnez Adelphius, episcop de Onffei etc.
Semnez Atanasie, episcop de Parala etc.
Semnez Iraklid, Episcop al Diecezei de Phineas etc.
Subscriu pe Siluan, episcop de Copritha etc.
Semnez pe Cyrus, episcop al Achaiei etc.
Semnez Marinus, episcop de Iliopolis etc.
Semnez pe Macarie, episcop de Metileea etc.
Semnez Adelphius, episcop de Sassy etc.
Semnez: Metrodor, Episcop de Leontius etc.
Semnez Ioan, episcop de Ifestus etc.
Semnez Leonty, episcop..., etc.
Subscriu la Stratigius, episcop de Afrivid etc.
Semnez Lampetius, episcop de Cassius etc.
Semnez Theopempt, episcop de Cavassa, etc.
Subscriu la Eusebiu, episcop de Nicopole etc.
Semnez Chrysaorius, episcop al Afroditei etc.
Semnez Alexandru, episcop al Cleopatrei etc.
Semnez Theona, Episcop de Heraclius Sephrita etc.
Semnez Theona, Episcop de Psinha etc.
Semnez Iraklid, Episcop al Bisericii din Iraklia de Sus etc.
Semnez Aristobul, episcop al orașului Vouta etc.
Semnez Andrey, episcop de Ermopolis etc.
Semnez Macarie, episcop de Anteu etc.
Semnez Savin, episcop de Pan, etc.
Semnez Irakli, episcop de Tamifa etc.
Îl semnez pe Zinoviy, episcop de Varka în Pentapolis etc.
Semnez Isaac, episcop de Elarhia etc.
Semnez Zeno, episcop de Tevkhir etc.
Semnez Abraham, episcop al orașului Ostrakina etc.
Semnez Hierac, episcop de Athenaeus, și Ir.
Îl semnez pe Samuel, Episcop de Dysthea etc.
Semnez Daniel, episcop de Darna etc.
Semnez Sosipater, episcop al Libiei Septimice etc.
Semnez Alipiy, episcop de Sela etc.
Subscriu pe Ammonius, episcop de Panethes etc.
Semnez Helladius, Episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu,... etc.

Semnez Bosporius, episcop al Gangrei, principalul oraș din provincia Pamfilia, și condamn împreună cu sfântul conciliu. Din cauza propriei sale boli, preotul Ipatius, împuternicit de el, a semnat.
Semnez Arginus, episcop de Pompeiopolis în Paphlagonia. Din cauza bolii sale, a semnat preotul Synesius.
Semnez Elladius, Episcop al Sf. biserici din Adromit etc.
Semnez pe Ștefan, episcop al orașului Tit din Asia, etc. Semnez pe Idduus, episcop al Smirnei, etc.
Îl semnez pe Aristonicus, cel mai mic episcop al mitropolei Laodiceei etc.
Wensag, Episcop al Bisericii din Hierapolis. Subscriu în numele lui, Prezbiterul Paul, în prezența și din porunca sa.
Îl subscriu pe Silouan, Episcopul Keratap etc.
Semnez pe Constantin, episcop de Diocletianopolis etc. Semnez pe Hermolaus, episcop de Sattude etc.
Semnez Asclepiades, episcop al bisericii din Trapezopolis etc.
Semnez Ioan, episcop de Lezbia etc.
Îl semnez pe Petru, cel mai mic episcop al Crusei, etc. Îl semnez pe Eugenius, cel mai mic episcop al Apolloniei, etc.
Semnez Callinicus, episcop al Apameei etc.
Semnez Atanasie, Episcopul Bisericii din Duelt și Sozopol etc.
Semnez Valerian, episcop de Iconium etc.
Subscriu lui Pius, episcop de Pessinutia etc.
Semnez Toma, episcop al Bisericii din Derbe etc.
Subscriu pe Martyrius, episcop al Istriei etc. Subscriu pe Avlavius, episcop al Amoriei etc.
Îl semnez pe Litoy, Episcop de Liviada etc.
Semnez pe Severus, episcop de Sinada din regiunea Frigia-Salutaria etc.
Semnez pe Domnin, episcop de Kotnea în regiunea Frigia-Salutaria etc.
Îl semnez pe Eustathius, Episcop de Docimium în regiunea Frigia-Salutaria etc.
Semnez Dalmațiu, Episcopul Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Cizic etc.
Semnez pe Timotei, episcop... în regiunea Sciției etc.
Semnez pe Atanasie, episcop al orașului Skipsie, din regiunea Hellespontului, etc.
Îl semnez pe Maeonius, episcop de Sardes în Lidia etc.
Semnez Theophan, episcop de Filadelfia etc.
Semnez Fascus, episcop al Tiatirei etc.
Semnez pe Timotei, episcop de Ferman, în regiunea Hellespontului, etc.
Semnez Commodus, episcop de Tripoli etc.
Semnez pe Eupherius, episcop al orașului Stratonikos din Lidia etc.
Semnez, Paul, cel mai mic episcop al Dardanei din Lidia, și condamn împreună cu sfântul conciliu, folosind în aceasta, din cauza sănătății mele precare, mâna fratelui și colegului meu ministru Fascus.
Semnez pe Limenius, Episcopul Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Sella, în regiunea Mediei, etc.
Îl semnez pe Teodor, cel mai mic episcop al Atalului etc.
Semnez Paul, Episcopul Bisericii din Frimna etc.
Semnez Timotei, episcop de Thermis și Eudokiada etc.
Semnez Edesius, episcop al orașului Isiot etc.
Semnez, Libenius, episcop al orașului Paleia, etc.
Îl semnez pe Ioan, cel mai mic episcop al Aurelianopolului, în regiunea Lidiei, etc.

În locul lui Teodor, episcopul Gadarei, semnez, din ordinul său, pe diaconul Etherius, întrucât el însuși, din cauza sănătății sale precare, nu a putut scrie.
Semnez Daphne, episcop al Magneziei sub Maeandru etc.
Semnez pe Thomas, episcop de Valentinopol etc.
Subscriu la Euprenius, episcop de Visia etc.
Semnez Verinian, episcop de Perga etc.
Semnez Paviscus, episcop al Apolloniei etc.
Subscriu la Eulogius, episcop de Terenufa etc.
Ioan, episcop de Tavla. Din cauza bolii sale, la cererea sa, Adelphius, episcop de Onotheus, a semnat în locul său.
Semnez pe Eudoxie, episcop al orașului Khomata, din regiunea Licia, etc.
Semnez numele meu, Aristocrat, Episcop al Olimpului, și sunt întru totul de acord cu definiția menționată mai sus a Sfântului Sinod.
După ce toți episcopii menționați anterior au semnat depunerea lui Nestorie, ceilalți episcopi care se alăturaseră sfântului conciliu au semnat și ei decretul menționat mai sus. Astfel, episcopii care l-au depus pe Nestorie au fost peste două sute; căci unii dintre ei erau reprezentanți ai altor episcopi care nu au putut veni la Efes.
Sentința de depunere trimisă lui Nestorie.
Sfântul Sinod, întrunit prin harul lui Dumnezeu, din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri în mitropolia Efesului, Nestorie, noul Iuda.
Să știi că tu, pentru predicile tale nelegiuite și împotrivirea față de canoane, în ziua de douăzeci și două a lunii iunie curente, pe baza rânduielilor bisericești, ai fost detronat de sfântul sinod și lipsit de orice rang bisericesc.
Această sentință a fost trimisă de Sfântul Sinod lui Nestorie chiar a doua zi după depunerea sa.
O scrisoare către clericii și administratorii bisericii din Constantinopol, trimisă în aceeași zi în care a fost trimisă sentința de depunere a lui Nestorie însuși.
Sfântul Sinod, prin harul lui Dumnezeu, la porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Dumnezeu împărați ai noștri, adunați la Efes, urează toate binele preasfințitului Euharie, preacuvioșilor prezbiteri și administratori și celorlalți preacuvioși clerici ai sfintei Biserici a lui Dumnezeu, existenți în iubitorul de Hristos Constantinopol.
Să se știe evlaviei voastre că blasfemiul Nestorie, pentru predicile sale nelegiuite și împotrivirea față de rânduielile Bisericii, a fost detronat ieri, adică în ziua a douăzeci și două a lunii iunie curente, de sfântul sinod, conform hotărârilor Bisericii, și lipsit de orice grad bisericesc. Așadar, păziți tot ce aparține Bisericii, întrucât va trebui să dați socoteală celui care, prin voia lui Dumnezeu și porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, va fi hirotonit episcop al Bisericii Constantinopolului.
Epistola lui Chiril către anumite persoane aparținând clerului din Constantinopol.
Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, urează toate binecuvântările Episcopilor Comarius și Potamon, Arhimandritului mănăstirilor, Domnul Dalmatie, și preoților Timotei și Eulogie, preaiubiți și preadoriți și sfințiți în Hristos.
Ne așteptam ca venerabilul Nestorie să vină (la sinod) și să se pocăiască de toate blasfemiile pe care le rostise de pe buzele sale de la sfințirea sa și să ceară iertare sfântului sinod, deși era foarte periculos să i se acorde iertare, căci acest om, care cu predicile sale tulburase întregul univers și zdruncinase credința cu pioșenie păstrată în biserici, nu merita iertare. Dacă nici cel care a îndrăznit să rostească măcar un cuvânt blasfemic împotriva împăraților noștri cei mai pioși și iubitori de Hristos este pe bună dreptate supus pedepsei conform legilor: atunci nu este oare cel perfect nelegiuit supus pedepsei cu atât mai mult, care răstoarnă marea taină a evlaviei și distruge construcția pe care sfântul și filantropul, unic-născut Fiu al lui Dumnezeu Tatăl a

săvârșit-o pentru noi, binevoindu-se să se facă om pentru a ne mântui pe toți și a elibera întreaga lume de păcat și moarte? Cu adevărat, am fost uimiți de împietrirea inimii acestui om. Căci nu s-a pocăit și nici nu a plâns pentru că a îndrăznit să vorbească împotriva măreției și demnității Mântuitorului nostru comun, Hristos; dimpotrivă, chiar și la sosirea sa la Efes, a folosit aceleași expresii (despre Hristos) și prin aceasta a arătat clar că nu se retrăgea deloc de la opinia sa perversă. Când unii venerabili mitropoliți și episcopi foarte pioși au intrat într-o dezbatere cu el și i-au dovedit din Scriptura inspirată că Cel ce S-a născut după trup din Sfânta Fecioară este Dumnezeu, el a rostit următoarele cuvinte nelegiuite: „Nu recunosc un Dumnezeu de două luni și de trei luni". La acestea a adăugat alte lucruri nu de mică importanță, răsturnând complet întruparea Unul-Născut.

Sărbătoarea Rusaliilor a fost stabilită de împărații noștri cei mai iubitori de Dumnezeu ca timp pentru sfântul sinod. Așa este scris în prima lor scrisoare prin care ne-au chemat. Am ajuns la Efes înainte de timpul hotărât, căci era nepotrivit să neglijăm ordinele suveranilor. Dar chiar și după ce am primit vestea plecării preacuviosului și iubitorului de Dumnezeu Ioan, episcop al Antiohiei, l-am așteptat încă șaisprezece zile; între timp, întregul sinod a strigat împotriva acestui lucru și a spus că el (Ioan) nu vrea să fie prezent la întâlniri, temându-se ca nu cumva preacuviosul Nestorie, luat din biserica sa, să cadă în depoziție, lucru care, poate, i-ar fi cauzat rușine. Experiența ulterioară a demonstrat clar adevărul acestei presupuneri; căci el și-a întârziat sosirea. Între timp, unii dintre cei mai pioși episcopi răsăriteni, trimiși de ei dinainte, au anunțat următoarele: Domnul episcop Ioan a poruncit să spun evlaviei voastre: „Faceți-vă lucrarea". Așadar, sfântul sinod, în ziua a douăzeci și opt a lunii Paunus, cum spun alexandrinii, adunându-se în marea biserică numită Sfânta Maria , i-a trimis pe cei mai pioși episcopi la Nestorie ca să-i spună să se prezinte la adunare și să dea socoteală despre învățăturile și scrisorile sale. Dar el a dat mai întâi acest răspuns: „Voi privi și voi vedea". Apoi a urmat o altă invitație; sfântul sinod i-a trimis alți episcopi pioși. Apoi a făcut ceva complet nelalocul lui, căci a luat soldați de la prea ilustrul conte Candidian și i-a așezat cu bețe în mâini în fața locuinței sale, ca să nu permită nimănui să se apropie de el. Când cei mai sfinți episcopi trimiși au insistat, spunând că nu au venit să spună sau să audă ceva jignitor, ci doar să-l invite din ordinul sfântului sinod, el, convins de conștiința sa și nevrând să meargă, a recurs la diverse pretexte și scuze. L-am invitat a treia oară; i-au fost trimiși și episcopi din diverse dieceze - și din nou a recurs la violența soldaților și nu a vrut să meargă. Așadar, sfântul sinod a deschis sesiunile și, conform regulilor Bisericii, a poruncit să fie citite scrierile și comentariile sale și le-a găsit pline de blasfemie. Întrucât, în plus, unii episcopi și mitropoliți venerabili și pioși au mărturisit că chiar în acest oraș Efes, în timp ce discuta cu ei, el a negat deschis divinitatea lui Isus: sinodul l-a detronat și a pronunțat o sentință dreaptă și legitimă împotriva lui.

Am considerat necesar să vă informez despre aceasta, întrucât este necesar pentru evlavia voastră atât să știți voi înșivă, cât și să-i informați pe alții care au nevoie, ca nu cumva el sau complicii săi să inducă pe cineva în eroare. Avem, de asemenea, o scrisoare către el de la preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu Ioan, care îl mustră puternic pentru introducerea unor dogme noi și nelegiuite în Biserici și răsturnarea învățăturii transmise Bisericilor de către sfinții evangheliști și apostoli. Neavând nimic de spus în apărarea impietății sale, el spune doar, acoperindu-și vina: „Am cerut o întârziere de patru zile până la sosirea Episcopului Antiohiei; dar cererea mea nu a fost respectată": deși respectivul preasfințit Episcop Ioan a refuzat să vină. Căci dacă ar fi vrut să fie prezent, de ce ar trebui să ne informeze prin episcopii săi: „Dacă întârzii, atunci faceți lucrarea voastră"? Dar el, așa cum am spus, nu a vrut să fie

prezent (la conciliu), știind că sfântul conciliu îl va detrona cu siguranță pe Nestorie, care vorbise în mod nelegiuit și blasfemic despre Hristos, Mântuitorul nostru comun. Întrucât ilustrul Conte Candidian, după cum am aflat, a trimis deja un raport, fiți vigilenți și explicați că actele conciliului despre depunerea lui Nestorie nu au fost încă copiate, prin urmare nu am putut încă trimite raportul corespunzător celor mai pioși și victorioși suverani ai noștri, dar, cu voia lui Dumnezeu, acesta va fi trimis împreună cu actele, dacă vom putea găsi o persoană care să le poată transmite. Dacă vom întârzia în transmiterea lor, să știți că am fost împiedicați să le trimitem. Adio.
Raportul lui Nestorie și al episcopilor de aceeași părere cu el către împărați despre acțiunile sfântului sinod, scris înainte de sosirea episcopului Antiohiei la Efes.
Fiind invitați de evlavia voastră la Efes, am ajuns aici fără nicio întârziere și, în conformitate cu decretul vostru pios, am vrut să așteptăm sosirea preaiubiților episcopi care se adunaseră de pretutindeni, în special a preasfințitului episcop al marelui oraș Antiohia cu preaiubiții săi mitropoliți și episcopi, precum și a episcopilor Italiei și Siciliei, și astfel să organizăm o adunare generală și completă și să întărim cu o voce comună credința sfinților părinți din Niceea. Căci, deși au fost multe sinoade după Niceea, niciunul nu a îndrăznit să introducă ceva nou contrar celui de la Niceea și toți au legiferat ca acest sinod să fie urmat. Dar când am aflat că episcopii egipteni erau indignați de aceasta și credeau că vrem să profităm de această întârziere în propriul nostru avantaj, am hotărât să mergem imediat la adunare, de îndată ce ne va invita preailustul conte Candidianus, care a fost trimis aici chiar în acest scop de evlavia voastră; și i-am anunțat acest lucru prin intermediul preaiubiților episcopi. Dar când domnia sa a aflat că, așa cum preasfințitul Episcop Ioan al Antiohiei era prin apropiere cu episcopii săi (acest lucru i-a fost raportat de magistrii trimiși de Ioan), tot așa și ceilalți preaiubiți episcopi ai Apusului erau pe drum, i-a convins pe toți să-i aștepte sosirea, conform rânduielii maiestății voastre pioase. Astfel, noi, nevrând să încălcăm rânduielile evlaviei voastre, am rămas în pace. Egiptenii și asiaticii, negândindu-se la binele comun al bisericilor, pierzând din vedere scopul pacifist și legitim al evlaviei voastre și chiar disprețuind decretele bisericești și imperiale, s-au abătut de la mărturisirea obișnuită și armonioasă a credinței și, ca și cum ar fi vrut să dezmembreze trupul Bisericii, au format o adunare de bunăvoie: o faptă contrară atât obiceiului Bisericii, cât și decretului evlaviei voastre emis recent. Căci prin acest decret al evlaviei voastre s-a prescris să se prezinte una credință mărturisită în conformitate cu toți, să se prezinte pe baza scrierilor Evangheliei și a Apostolilor și a dogmelor sfinților părinți. Însă cei menționați mai sus, fără să țină cont de aceasta, au făcut între ei ceea ce maiestatea voastră va afla de la fiecare dintre ei: după ce și-au așezat soldații în piață, au tulburat tot orașul, ne-au păzit casele, au tulburat adunările noastre comunitare cu atacurile lor și au amenințat cu ceva extraordinar. Principalul vinovat al acestor tulburări a fost Episcopul Memnon; el ne-a închis sfintele biserici, sfintele locuri ale martirilor și bazilica sfântului apostol (Ioan), astfel încât în caz de persecuție să nu putem găsi refugiu în ele, ci dimpotrivă le-a deschis marea biserică .și a aranjat locuri pentru întâlniri acolo, amenințându-ne în același timp pe toți cu moartea. Prin urmare, noi, venind la Efes din ordinul maiestății voastre iubitoare de Hristos, neprevăzând deloc astfel de barbare asupriri, vă rugăm, vă implorăm și vă conjurăm evlavia, ca fie să porunciți să fim protejați de orice ofensă și să ținem un sinod legitim, neadmițând la el niciun cleric și călugăr, fie că este vorba de ai noștri, fie de egipteni, și niciun episcop dintre cei care au venit neinvitați să tulbure sinodul, ci ca din fiecare provincie să fie aleși doi oameni familiarizați cu treburile și, împreună cu mitropoliții lor, să fie admiși la sinod și să confirme credința sfinților

părinți în pace și armonie, - sau cel puțin să ne permită să ne întoarcem acasă în siguranță; căci ei amenință să ne priveze chiar și de viață.
Abonat:
Nestorie, episcopul Constantinopolului.
Fritilus, episcop al Heracleei din Tracia.
Elladius, episcop de Tara.
Dexianus, episcopul Seleuciei în Isauria.
Imerius, episcopul Nicomediei.
Alexandru, Episcop al Apameei, Scaun Mitropolitan.
Eufirie, episcopul Tyanei.
Vasile, episcopul Tesaliei.
Maxim, episcop de Anazarva.
Alexandru, episcop de Hierapolis în Eufrat.
Dorotheus, episcop de Marcianopolis din Misia.
Raportul Sfântului Sinod către cei mai pioși suverani despre depunerea lui Nestorie.
Către cei mai pioși și iubiți de Dumnezeu împărați, Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, augusti, sfânți sinoduri, convocate prin harul lui Hristos și din porunca măriei voastre în cetatea Efes.
Evlavia voastră, suverani iubitori de Hristos și de Dumnezeu, primind adevărata credință de la strămoșii voștri și sporind-o zilnic, aplicați mare grijă dogmelor adevărului. Căci atunci când, în legătură cu predicarea și învățătura lui Nestorie, străină de tradiția sfinților părinți și a preasfinților apostoli și evangheliști, au apărut dispute nu numai în marele oraș 175 , ci și în întreaga lume, atunci măreția voastră nu a tolerat ca sfintele biserici să fie tulburate și dogmele credinței și adevăratei evlavii să fie schimbate, ci a poruncit ca pentru sărbătoarea Rusaliilor să vină din fiecare regiune cei mai evlavioși mitropoliți cu episcopii lor și câțiva episcopi ai altor orașe. A rămas suficient timp pentru adunarea lor. Dar în timp ce eram cu toții adunați în Efes la timpul hotărât, preasfințitul Ioan, episcop al Antiohiei, și-a întârziat sosirea. Considerând dificultatea călătoriei drept cauza acestei întârzieri, nu am deschis adunarea timp de șaisprezece zile după ce expirase timpul hotărât de măreția voastră. Între timp, unii dintre sfinții episcopi, asupriți de slăbiciunile bătrâneții, nu au putut suporta să rămână într-un oraș străin; Alții, care se aflau într-o stare bolnavă, erau în pericol de moarte; alții chiar au murit în acest oraș; iar unii, în cele din urmă, suferind din cauza lipsei de toate, au cerut cu insistență să începem imediat deliberările. Prin urmare, după trecerea a șaisprezece zile de la Rusalii, ne-am adunat pentru deliberări, deoarece preasfințitul Ioan, episcopul Antiohiei, prin cei mai pioși episcopi Alexandru al Apameei și Alexandru al Hieranolusului, pe care îi trimisese înainte, ne-a anunțat că ar trebui să începem lucrarea intenționată, deși prin această întârziere a cauzat supărare sfântului sinod. Așadar, în ziua a douăzeci și două a lunii iunie, conform socotelilor romane, ne-am adunat. Dar cu o zi înainte, prin intermediul unora dintre cei mai pioși episcopi, l-am rugat pe minunatul Nestorie să se alăture adunării noastre și să participe cu noi la examinarea credinței și a evlaviei, dar nu am primit niciun răspuns de la el în afară de aceste cuvinte, transmise de el prin mesageri: „Voi vedea și, dacă îmi va plăcea, voi veni”. Așadar, a doua zi ne-am adunat în sfânta și marea biserică numită Maria, a așezat pe masă, în mijloc, sfânta evanghelie, care ni L-a arătat pe Hristos însuși prezent și, urmând canoanele, i-a trimis din nou alți trei episcopi preasfințiți, rugându-l să se prezinte la sfântul sinod și să dea socoteală despre învățătura sa. Dar el, după ce i-a înconjurat casa cu soldați, deși nici atunci, nici înainte nu fusese vreo revoltă în oraș, nici măcar nu a binevoit să răspundă trimișilor noștri. Conform regulilor, care prescriu ca o persoană neascultătoare să fie

invitată a treia oară, i-am trimis din nou câțiva episcopi, dar el a insistat, iar trimișii noștri s-au întors cu rușinea și necinstirea pricinuite lor de soldații care i-au înconjurat casa. Însă, întrucât nu se cuvenea ca un conciliu atât de mare să rămână inactiv după ce Nestorie, condamnat de conștiința sa, nu s-a prezentat la conciliu, am fost nevoiți să începem o investigație a dogmelor credinței și evlaviei și, mai întâi, am adus în discuție preaiubita scriptură a evlaviei voastre, apoi expunerea credinței pioase transmisă nouă de la început de către preasfinții apostoli și apoi expunerea celor 318 sfinți părinți adunați la Niceea de Sfântul Constantin, a cărui adevărată credință o arată maiestatea voastră a fi și mai sfântă. Cu această expunere a credinței, am comparat mai întâi scrisorile despre credință ale preaiubitului și preasfințitului Arhiepiscop Chiril și le-am găsit în acord cu dogmele și definițiile, iar învățătura sa nu diferă în niciun fel de expunerea pioasă (niceeană). Apoi, a rămas să supunem investigației opiniile propovăduite de preaubitorul Nestorie. (Și nu erau necunoscute, căci erau exprimate clar în scrisorile și cărțile sale și erau auzite în conversațiile sale publice, iar chiar în acest oraș Efes au fost exprimate clar de el unora dintre cei mai pioși episcopi; nu a încetat să spună că nu trebuie să numim Dumnezeu pe Cel ce S-a făcut om pentru noi, ca și cum umanul, pe care l-a asumat nu prin slăbiciune, ci prin dragoste pentru omenire, ar fi umilitor pentru Divinitate. El, într-o conversație cu unii dintre cei mai pioși episcopi, parcă batjocorind venerabila și divină taină a noastră, a îndrăznit să spună: „Nu recunosc un Dumnezeu de două luni sau de trei luni” - și aceasta cu trei zile înainte de sesiunile sfântului sinod, așa cum atestă și înregistrările actelor.) Comparând aceste opinii ale sale cu simbolul Sfinților Părinți, le-am găsit în dezacord cu el și complet contrare credinței noastre catolice și apostolice, astfel încât nu era nevoie să-l justificăm pe Nestorie, care se acuza în fiecare zi, persistând în opiniile sale perverse, complet contrare credinței noastre catolice și apostolice.
Din acest motiv l-am lipsit de preoția sa și de dreptul său de a învăța, de care a abuzat, și l-am detronat conform legii; dar l-am lăudat pe Celestine, cel mai iubit de Dumnezeu și sfânt episcop al marii Rome, pentru că înainte de sentința noastră a respins opiniile eretice ale lui Nestorie și a pronunțat o condamnare împotriva lui, fiind preocupat de siguranța bisericilor și de credința pioasă și mântuitoare transmisă nouă de sfinții apostoli și evangheliști și sfinții părinți, pe care a încercat să o răstoarne prin învățătura sa perversă, răspândind-o peste tot chiar și după depunerea sa. De aceea, vă rugăm pe măreața voastră să porunciți ca toată învățătura sa să fie distrusă în biserici și ca cărțile sale, oriunde s-ar găsi, să fie aruncate în foc, deoarece prin intermediul lor încearcă să distrugă harul lui Dumnezeu, care din dragoste pentru noi S-a făcut om, considerând aceasta nu o dragoste de omenire, ci o umilință a Divinității. Dacă cineva disprețuiește poruncile voastre, să se teamă de mânia măreției voastre. Și astfel, credința apostolică, protejată de evlavia voastră, va rămâne neschimbată și
Cu toții vom înălța rugăciuni fierbinți pentru puterea voastră, prin care Hristos este glorificat, credința este întărită și harul lui Dumnezeu este vestit tuturor oamenilor. Pentru cea mai clară și mai completă înțelegere a acțiunilor sinodului, actele sale sunt anexate la prezentul document. Și toți episcopii numiți mai sus, cei mai pioși, au semnat.
Mesajul Conciliului către clerul și poporul Constantinopolului.
Către cel mai pios cler și popor din Constantinopol, din partea Sfântului Sinod.
Niciun om care a îndrăznit vreodată să se răzvrătească împotriva Creatorului său nu a scăpat de dreptatea divină, ci a fost supus imediat unei pedepse, pe cât poate vedea vederea omenească, pentru că cea mai deplină pedeapsă este rezervată veacului viitor. Așadar, Nestorie, restauratorul ereziei nelegiuite, când a ajuns în cetatea Efes, unde

Ioan Teologul și sfânta Fecioară Maria 176 , și condamnat de conștiința sa s-a ținut departe de adunarea sfinților părinți și episcopi, neîndrăznind să se apropie de ea: apoi, după o întreită invitație, prin judecata dreaptă a Sfintei Treimi și prin sentința lor (a părinților și episcopilor) divin inspirată, a fost condamnat și, așa cum este scris în înregistrările actelor sinodului, lipsit de orice grad sacru! De aceea, bucurați-vă pururea în Domnul și iarăși zic: Bucurați-vă (Filipeni 4:4); căci ispita a fost îndepărtată și buruienile au fost dezrădăcinate din câmpul lucrării duhovnicești. „Fiți plini de curaj și, luând scutul credinței, îndepărtați imediat de la voi pe zeloții inovațiilor nelegiuite și dăunătoare și veți primi o răsplată nu mai mică decât cei care au lucrat aici (la sinod). Frații care sunt cu noi vă salută pe toți."
Mesajul Episcopului Chiril către clerul și poporul din Alexandria.
Chiril urează toate lucrurile bune în Domnul preoților, diaconilor și locuitorilor Alexandriei, iubiților și preadoriților.
Deși era necesar pentru evlavia voastră să comunicați cele mai detaliate informații despre cele întâmplate aici, întrucât purtătorii acestei scrisori se grăbeau, vă scriu pe scurt. Să știți, așadar, că sfântul sinod s-a ținut în ziua a douăzeci și opt a lunii Paunus în Efes, în marea biserică numită: Fecioara Noastră Maria . După ce am petrecut toată ziua acolo, l-am condamnat în cele din urmă pe blasfemiul Nestorie la detronare, care nu a îndrăznit să se prezinte la sfântul sinod, și l-am deposedat de rangul său episcopal. Eram acum aproximativ două sute de episcopi adunați, mai mult sau mai puțin. Toți cetățenii orașului așteptau sentința sfântului sinod de dimineața până seara și, auzind că omul nelegiuit a fost detronat, au început cu toții în unanimitate să laude sfântul sinod și să slăvească pe Dumnezeu, căci vrăjmașul credinței a fost înfrânt. Și îndată ce am ieșit din biserică, ne-au însoțit cu lămpi la casele noastre, fiindcă era seară! Și a fost mare sărbătoare și iluminare în oraș, pentru că femeile, luând cădelnițe aprinse, mergeau înaintea noastră. Și astfel, Domnul le-a arătat celor care disprețuiseră slava Lui că El poate face totul. - Intenționăm, de îndată ce vom termina documentele referitoare la depunerea sa, să ne grăbim la dumneavoastră. Prin harul Mântuitorului, suntem cu toții bine dispuși și sănătoși. Vă doresc sănătate în Domnul, iubiților și preadoriților mei.
Al doilea mesaj al aceluiași Chiril către același cler și popor
Chiril urează, Doamne, tot binele preoților, diaconilor și locuitorilor Alexandriei, iubiților și preadoriților.
Faptele glorioase și mari ale virtuții nu se termină fără osteneală. De obicei, orice faptă cu adevărat bună este precedată de o muncă asiduă. Și nu este de mirare dacă în faptele mari observăm această ordine, când nici faptele obișnuite și smerite nu se săvârșesc fără grijă și osteneală. Dar chiar și în mijlocul ostenelii am învățat să spunem: fiți plini de curaj și să vă fie inima ta tare și îndelung răbdătoare cu Domnul (Ps. 26:14). Căci suntem ferm convinși că ostenelile de dragul virtuții vor avea roade glorioase și că vom găsi răsplată de la Dumnezeu pentru curajul duhovnicesc. Astfel, cea mai distructivă erezie, care era gata să se răspândească în tot tărâmul ceresc, și-a ridicat cornul sus și a grăit neadevăr împotriva lui Dumnezeu (Ps. 74:6), El Însuși a distrus-o, iar când aceasta, ca o flacără, a vrut să mistuie adevăratele dogme ale Bisericii, Unul-Născut Cuvânt al lui Dumnezeu a zdrobit-o, detronând chiar pe vinovat și inventatorul ei și lipsindu-l de preoția sa prin verdictul Sfântului Sinod. Așadar, putem spune cu bucurie: Domnul a mărit ceea ce a făcut cu noi: ne-am bucurat (Ps. 125:3). Cu adevărat, bucurie acum pentru învățătorii și conducătorii poporului, căci dreapta credință este instaurată și pretutindeni Mântuitorul comun și Dumnezeul tuturor este slăvit, iar Satana este doborât și ispitele pe care le-a creat sunt distruse, iar dogmele adevărului au câștigat biruința asupra minciunii, astfel încât toți

cu o gură și un glas putem spune: un Domn, o credință, un botez (Efeseni 4:5). Și acum vă scriu ca și copiilor mei, cugetând la faptele minunate ale Mântuitorului și vă rog să trimiteți către Dumnezeu cele mai fierbinți rugăciuni, pentru ca, prin mila Lui, să ne întoarcem la voi sănătoși și bucuroși și să vă găsim și pe voi bucuroși. Vă doresc sănătate în Domnul.

Epistola lui Chiril, scrisă din Efes, către stareții monahali.

Chiril, către cei mai pioși și evlavioși stareți ai monahilor și cei care duc viața monahală împreună cu voi, întăriți în credința lui Dumnezeu, iubiți și preadoriți, vă urează în Domnul tot binele.

Domnul nostru Iisus Hristos, îndurând ocări, insulte, lovituri și torturi din partea iudeilor cei fără de lege și, în cele din urmă, fiind răstignit pentru noi și pentru noi pe cruce, când a văzut că toți s-au ridicat împotriva Lui pe nedrept și au ridicat capete nelegiuite, a zis: „ Am așteptat pe cineva să mă întristeze, dar nu era nimeni; și pe cineva să mângâie, dar n-am găsit pe nimeni” (Psalmul 68:21). Ceva similar, vedem, s-a întâmplat și acum. Dar, pentru a nu întrista râvna celor credincioși și apropiați, (voi spune că) El (Hristos) a avut mulți care s-au întristat pentru impietatea lui Nestorie, deși unii dintre cei înveșmântați cu treaba preoției L-au respins (pe Hristos) și, ajutându-l pe eretic, sunt în vrăjmășie cu cei care s-au ridicat împotriva lui. Dar Hristos va demasca nebunia unora ca aceștia, sau, mai bine zis, a deja demascat-o. Căci gura hulitoare este oprită și limba cea mai nelegiuită este redusă la tăcere; nu va mai rosti hule împotriva lui Hristos cu autoritatea unui învățător și a unui preot. Și cei care au preferat prietenia cu el (Nestorie) în locul iubirii pentru Hristos sunt acum acoperiți de rușine și ocară - și pe bună dreptate. Dar, deși vrăjmașul a fost deja înfrânt și ne mai rămâne acum puțin de lucru, totuși pentru aceasta avem nevoie de rugăciunile voastre către Dumnezeu. Este necesar ca voi, care v-ați închinat viețile lui Dumnezeu, să vă rugați, ridicând mâinile voastre sfinte (1 Timotei 2:8) și să faceți aceasta mai des pentru noi. Aduceți-vă aminte că atunci când Iisus Navin cu israeliții aleși a luptat împotriva lui Amalec, binecuvântatul Moise, ridicându-și mâinile spre cer, a cerut lui Dumnezeu victoria asupra vrăjmașilor. Și evlavia voastră să se străduiască în rugăciune, ajutând, ca niște copii adevărați, pe părinții voștri, care au nimicit învățătura mincinoasă a lui Nestorie, ca pe o ulcer infecțios - pentru ca, păstrând credința fără prihană și nestricăcioasă și străină de orice ocară, să-I putem plăcea lui Hristos, care a suferit totul pentru noi și pentru noi. Îl veți mulțumi pe noi cu scrisorile voastre: ele ne vor fi o mare mângâiere. Vă doresc sănătate, frați preaiubiți și preadoriți.

Un discurs al lui Riginus, episcop al orașului Constantia de pe insula Cipru, rostit la Efes după depunerea lui Nestorie.

Aș vrea să tac și astfel să cinstesc părinții și să nu las acest cuvânt ca monument al ignoranței mele. Dar, fiindcă tu, înțeleptule, nu-i îngădui nici celui ce vrea să tacă, atunci este necesar să încep eu cuvântul, căci se spune undeva: „ Înțelepții vor asculta sfaturile” (Proverbe 12:15).

– Și din moment ce văzătorul te-a descris deja (pe Nestorie), când a zis: cum a căzut din cer luceafărul dimineții (Isaia 14:12) și: cum a căzut Babilonul (Apocalipsa 18): atunci nu este nimeni altul cu care să te compari, decât cu evreii care L-au ucis pe Domnul, a căror nelegiuire ai reînnoit-o. Căci ei au fost odată partea lui Dumnezeu și au primit legea și au fost socotiți vrednici de înfiere (Deuteronom 32: 9 , Romani 9:4) și s-au bucurat de nenumărate binecuvântări; dar când, ca să zic așa, s-au îmbătat cu fapte bune, au auzit de la Dumnezeu cuvintele: Am născut fii și i-am înălțat, dar ei M-au lepădat (Isaia 1:2). Cu ce alt nume te-ar putea numi pe bună dreptate? – Blestematul Cain? – dar nelegiuirea lui este mai puțin gravă decât a ta. Nenorocitul

Ham, care a batjocorit goliciunea tatălui său? - Dar dacă (chiar și) păcatele Sodomiților sunt comparate cu blasfemiile tale, atunci trebuie spus: Sodoma a fost îndreptățită mai mult decât tine (Ezech. 16:52). Căci în scurtă vreme ai tulburat universul, ai închipuit să perverti credința și ai încercat, cât de mult depindea de tine, să nu răstorni inefabila construcție a venirii în trup a Unul-Născut, astfel încât să se poată spune despre tine: nu este plasture să-ți aplici pe răni, nici untdelemn , nici obligație (Is. 1:6). Și ar fi fost necesar de mult, ca o descoperire a răutății tale, să primești pentru insolența ta măcar o mică pedeapsă și ca îndoiala ta să fie fie arsă de foc, fie înghițită de pământ, astfel încât chiar și pentru oamenii simpli să fie evident că ai suferit pedeapsa. În ochii noștri ai fost deja pedepsit: căci Dumnezeu Cuvântul, întrupat din Maica Domnului Maria, pe care ai împărțit-o, va hotărî pentru tine în ziua judecății o pedeapsă inevitabilă. Și ce veți zice voi, cei mai nebuni decât marea și moartea? Căci marea, văzând pe Domnul, i-a întors spatele, iar moartea, împotriva rânduielii obișnuite, l-a întors pe Lazăr la ai lui. Tac despre soarele, ascuns de frică din cauza suferințelor Domnului, despre stâncile care s-au prăbușit, despre mormintele care s-au deschis. Și dacă aceasta nu este de ajuns pentru voi, ar trebui să vă rușinați măcar de (măcar) mărturia morților înviați, de tremurul paznicilor iadului, de ruperea vălului, de schimbarea luminii, de întunecarea zilei. Dar cu toate acestea, nefericitul a rămas neînduplecat, având o înclinație necorigibilă spre rău. Aceasta este starea lui! Noi, urmând inspirațiile divine, ne vom închina lui Dumnezeu Cuvântul, care a binevoit să trăiască printre noi în trup, fără, totuși, să se despartă de firea Tatălui, fiind strălucirea slavei și chipul ipostasului Său, purtând toate lucrurile prin cuvântul gurii Sale.

Un discurs al lui Chiril, episcop al Alexandriei, rostit la Efes în timpul adunării sacre de după depunerea lui Nestorie.

Ar trebui să vă mulțumiți cu învățăturile învățătorilor precedenți și, ca și cum ați fi adăpați de râuri sacre, să nu mai simțiți sete. Dar, întrucât observ în voi o sete nestăvilită de ascultare, atunci vom spune puțin în acord cu ceea ce știți deja. - Nu există nicio îndoială că strălucitoarea oaste a sfinților consideră că este o onoare și o glorie deosebită să-L slăvească pe Hristos și, ca să spunem așa, se laudă cu această slăvire din dragoste arzătoare pentru El. De exemplu, fericitul proroc Isaia strigă către El: Doamne, Dumnezeul meu, Te voi slăvi, voi cânta Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate (Isaia 25:1); iar fericitul proroc David spune: Limba mea va cugeta la dreptatea Ta, toată ziua la lauda Ta (Psalmul 34:28). Și acesta este scopul sfinților. Cei răi și fără de lege, neînțelegând marea, venerabila și profunda taină a întrupării Unul-Născut, hulesc pe față, deschizându-și buzele nestăpânite și nestăpânite. Să-l audă pe profetul Isaia, care le vorbește astfel: „ Dar veniți voi, fii ai fărădelegii, sământă de adulter și de curve! Ce v-ați desfătat și împotriva cui v-ați deschis gura? Nu sunteți voi fii ai pierzării, o sământă fărădelege?” (Isaia 57:3). Într-adevăr, fiii pierzării și sământa fărădelege sunt cei care L-au lepădat pe Domnul, care i-a răscumpărat. Căci a fost cumpărată cu un preț (1 Corinteni 6:20), și nu cu argint sau aur stricăcios, ci cu sângele scump al lui Hristos, ca al unui miel, fără cusur și fără pată (1 Petru 1:18, 19). Cum ar putea atunci sângele unui om obișnuit ca noi să fie prețul de răscumpărare al întregii lumi? Cum a murit unul singur pentru toți, ca să-i mântuiască pe toți? Cum am ajuns să-I aparținem Lui, noi, care aparținem adevăratului Dumnezeu prin fire? De ce Îi slujim și Îi slujim, când ni se interzice să slujim unei făpturi mai mult decât Creatorului? Însă, așa cum am mai spus, unii sunt nerecunoscători față de bunăvoința Mântuitorului nostru, se leapădă de Domnul, leapădă jugul robiei, așa că Hristos a putut spune despre ei prin cuvintele profetului: Vai de ei, căci au fugit de la Mine ; s-au înfricoșat, pentru că s-au purtat cu Mine cu

nelegiuire; dar Eu i-am izbăvit, dar aceştia au spus minciuni împotriva Mea (Osea 7:13). Imitatorii răutăţii şi ticăloşiei fariseilor mint împotriva slavei şi măriei Mântuitorului nostru. Ei poartă numele de creştini, dar sensul lor este iudaizant, iar limbajul lor este otrăvit şi plin de amărăciune, aşa că Hristos a putut spune despre ei prin gura lui Ieremia: Iată, Eu sunt împotriva ta, mândrule, zice Domnul (Ieremia 50:31). Cu adevărat, evreii din vechime L-au prigonit pe Hristos, Mântuitorul nostru comun, L-au atacat ca fiarele sălbatice, au vrut să-L ucidă cu pietre pe binefăcătorul şi mântuitorul lor; de ce le-a vorbit atunci Mântuitorul: Multe fapte bune v-am arătat de la Tatăl Meu: de ce aruncaţi cu pietre în Mine? I-au răspuns iudeii, zicând: „Nu aruncăm cu pietre în voi pentru această faptă bună, ci pentru hula aceasta, că tu, fiind om, te faci Dumnezeu .” (Ioan 10:32) Aşa sunt hulele iudeilor din vechime împotriva Mântuitorului nostru, iar imitatorii nebuniei şi impietăţii lor, reînnoind aceste hule, zic: „De ce te faci Dumnezeu, fiind om? O, nebunul şi prearăul! Nu înţelegi taina. El nu S-a făcut Dumnezeu, fiind om, ci, fiind prin fire Dumnezeu, S-a făcut om neschimbat şi netăiat şi, fiind născut în mod inefabil din Dumnezeu Tatăl, a binevoit să se nască în trup de femeie şi să fie numit Fiul omului, ca să ne mântuiască. S-a făcut asemenea vouă pentru voi şi a rămas în Sine ceea ce era. Recunoaşteţi, aşadar, pe Unul Născut ca fiind născut după trup, mărturisiţi ca Dumnezeu pe Cel ce s-a făcut om pentru noi; El Se oferă vouă, zicând: Eu sunt Cel ce vorbesc (Isaia 52:6). El a dat legea oamenilor din trecut prin Moise, apoi S-a arătat în trup. Iată sfinţii proroci ca martori pentru voi. Ce spune Baruc, arătând aproape cu degetul pe Emanuel? Acesta este Dumnezeul nostru, nimeni altul nu i se va socoti. Fiecare a născocit o cale a înşelăciunii şi a dat-o lui Iacov, robului Său, şi lui Israel, iubitului Său. Apoi S-a arătat pe pământ şi a locuit cu oamenii (Baruc 3:36-38). Fericitul David cântă şi el despre El: Dumnezeul nostru va veni pe faţă (Ps. 49:3). Vreţi să auziţi mărturie despre El de la predicatorii Noului Testament? Ascultaţi, aici Ioan Botezătorul spune: pregătiţi calea Domnului, îndreptaţi cărările Dumnezeului nostru (Matei 3:3). Vreţi să aveţi o altă confirmare mai completă? Dumnezeu i-a făgăduit fericitului David să aşeze rodul pântecelui său pe tronul Său (2 Samuel 7:12 ; Psalmul 131:11). El (David), bucurându-se foarte mult de aceasta, a căutat cu grijă locul naşterii acestui (fruct). Dar tu însuţi ar trebui să-l asculţi: dacă mă voi sui în patul meu, dacă voi da somn ochilor mei, dacă voi aţipi pleoapelor mele şi dacă voi odihni tâmplele mele (Psalmul 131:3). Până când crezi? Până voi găsi un loc pentru Domnul, un cort pentru Dumnezeul lui Iacov (–5). Caută cu grijă locul, fericite David; aprob râvna ta, îţi laud răbdarea, dar dacă ai mai aflat ceva, spune-ne şi nouă. Unde se va naşte El? În ce loc Se va naşte? Ascultă, iată cuvintele Lui limpezi: Iată, am auzit în Efrata şi i-am găsit în câmpurile Dumbravei (Psalmul 131:6). Când vorbeşte despre Efrata, se referă la Betleem. Dumnezeu mărturiseşte şi despre aceasta printr-unul dintre sfinţii proroci: „Şi tu, Betleem, casa Efratei, eşti prea mic ca să fii între miile lui Iuda, căci din tine va ieşi un bătrân care va fi domn în Israel. El a ieşit de la început, din zilele lumii .” (Mica 5:2) Auzi cum afirmă El despre acest betleemit (de vreme ce a devenit bărbat) că a ieşit de la începutul lumii? Căci la început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu . (Ioan 1:1) „Dar Mie mi-e ruşine, zici tu, să mărturisesc ca Dumnezeu pe cel născut din femeie? Nesocoteşti atunci poruncile divine? Respingi dispensaţia? Te împotriveşti voinţei Domnului? – Tocmai în acest fel a vrut El să mântuiască lumea. Eşti tu mai înţelept decât înţelepciunea însăşi? Un lucru minunat! Lampa vrea să fie egală cu soarele. Domnul a toate ştie ce face. Aşadar, recunoaşte dispensaţia, aproape taina prin credinţă, nu cerceta cu atenţie ce este mai presus de mintea noastră, nu te strădui în zadar să înţelegi ceea ce este de neînţeles: crede împreună cu noi.” „Dar dacă rămâneţi necredincioşi, El rămâne credincios, pentru că nu se poate tăgădui pe

Sine Însuși." (2 Timotei 2:13) A Lui fie slava și puterea împreună cu Duhul Sfânt, în veci de veci. Amin.
(Conversația) sa împotriva lui Nestorie (rostită după), când s-au alăturat Sfintei Maria 178 .
Văd o adunare luminoasă a tuturor sfinților, care s-au adunat în grabă la chemarea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și a Pururea Fecioarei Maria. De aceea, deși eram în mare întristare, această prezență a sfinților părinți mi-a schimbat întristarea în bucurie. Acum s-a împlinit în noi dulcele zis al imnografului David: Iată, ce este bun și ce este frumos, nu ca frații să locuiască împreună în unitate (Psalmul 13:1). Așadar, te binecuvântăm, Sfântă Treime tainică, care ne-ai chemat pe toți la acest templu al Născătoarei de Dumnezeu Maria. Te binecuvântăm, Născătoare de Dumnezeu Maria, comoară preaslăvită a întregii lumi, candelă nestinsă, cunună a fecioriei, sceptru al Ortodoxiei, templu nestricat, receptacul al Necuprinsului, mamă și fecioară; prin tine, cel ce vine în numele Domnului, este numit binecuvântat în sfintele evanghelii. Te binecuvântăm, care ai cuprins Cel Necuprins în sfântul tău pântece feciorelnic; Prin tine este cinstită și preaslăvită Sfânta Treime, prin tine este cinstită și venerată crucea cea cinstită în tot universul, prin tine triumfă cerul, se bucură îngerii și arhanghelii, sunt împrăștiați demonii, prin tine a căzut din cer diavolul ispititor, prin tine este înălțată la cer creația căzută, prin tine toată creația, supusă idolatriei, este adusă la cunoașterea adevărului, prin tine se împărtășește sfântul botez credincioșilor, prin tine untdelemnul bucuriei, prin tine sunt întemeiate Bisericile în tot universul, prin tine sunt aduși păgânii la pocăință. Dar de ce să spunem atât? Prin tine a strălucit singurul Fiu al lui Dumnezeu, lumină celor ce stau în întuneric și umbra morții, prin tine au proorocit prorocii, prin tine au propovăduit apostolii mântuirea păgânilor, prin tine învie morții, prin tine domnesc regii, prin puterea Sfintei Treimi. Dar cine dintre oameni ar putea lăuda cu vrednicie pe prealăudata Maria? Pântecele fecioarei. Lucru minunat! Această minune mă umple de uimire. Cine a auzit vreodată că unui zidar care și-a zidit propria casă i s-a interzis să locuiască în ea? Cine este supus ocării pentru că și-a ridicat propriul sclav la demnitatea de mamă? Și iată, toți se bucură: marea, recunoscându-și tovarășii de robie, s-a supus, iar trecerea sfinților a potolit valurile furioase. Căci sclavul neascultător și-a adus aminte de glasul Mântuitorului, care a zis: Taci și încetează (Marcu 4:39). Țara cea pustiită odinioară de tâlhari a fost și ea împăcată pe calea (sfinților) părinți. Căci cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia păcii (Romani 10:15).). Ce pace? Domnul, Isus al nostru, pe care L-a născut Maria, așa cum El Însuși a dorit. Totuși, de ce să examinez cu atenție Scripturile și să nu filozofez în simplitatea inimii mele, în conformitate cu ele? Îmi vei arăta renunțarea evreilor? - Dar profeții din vechime au rostit o sentință solemnă asupra lor, ca asupra ucigașilor lui Hristos, de aceea L-au renunțat pe Hristos. Îmi vei arăta boala amară a lui Arie? - Dar el a fost infectat de dorința fatală a celui mai înalt scaun (episcopal). Vei arăta în cele din urmă desfrânarea grecilor, înțelepciunea lor lipsită de glorie și fără de Dumnezeu? Dar aceasta a fost o consecință și un semn al ignoranței lor. Și la ce bun să spunem atât! El (Nestorie) a întrecut orice popor care umblă pe căi rele cu desfrânarea sa. Căci păgânii, în cea mai mare parte, Îl necinstesc pe Dumnezeu fără să vrea, dar prin necunoașterea Scripturii, iar el, având toate Scripturile la îndemână și părând încă angajat în delirul magiei (îndrăznesc să spun și eu asta), nu s-a îndreptat sincer către Scripturile inspirate, ci a avut în minte aurul și argintul. Orbiți și întunecați de mania hulei, te-ai excomunicat de pe tron și te-ai exclus din lista fraților, nerecunoscându-L și necinstindu-L pe Cel ce ți-a acordat soarta marelui preot. Nu te-a convins oare Pavel, cel care spune: Dacă un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie mai mare decât cea pe care am propovăduit-o noi, să

fie anatema (Galateni 1:8)? Și dacă Pavel nu ți-a oprit gândirea deșartă, nu te-a putut opri Isaia, cel care a zis: iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un fiu și-i vor pune numele Emanuel, care înseamnă: Dumnezeu este cu noi (Matei 1:23 ; Isaia 7:14)? Și dacă nu a putut (să te ferească de gândurile rele), din moment ce mintea ta este infectată cu gânduri rele cumplite, ascultă măcar demonii care strigă: ce ești tu și noi, Fiule al lui Dumnezeu? Ai venit înainte de vremea ta ca să ne chinuiești(Matei 8:29) Cine te-a sfătuit să propovăduiești astfel de gânduri deșarte? Cine a fost molipsit împreună cu tine de această boală ciudată? Nu ți-a fost teamă să-L compari pe Dumnezeu cu împărăția persană? Nu ți-a fost rușine să răstorni tradițiile părinților, evangheliștilor și proorocilor? Crezându-te că ești responsabil peste toate bisericile, nu ți-ai adus aminte de Cel ce te-a ridicat din țărână la înălțimile cerești. Grijă de lucrurile create, nu L-ai cunoscut pe Creator, hotărând să tulburi universul cu gânduri rele, insultând templul lui Dumnezeu și voind să-L desparți pe Cel născut din Fecioara Maria, introducând în lume o dogmă rea și o ură aprigă care nici nu încetează, nici nu se manifestă, chiar ai crezut, neinvitat, devenind un imitator al lui Belial înainte de vremea ta, te-ai gândit să-l prinzi cu mrejele gândurilor tale nelegiuite pe împăratul, campionul Ortodoxiei și închinător al Treimii de o singură ființă, prin care domnește cu tărie, prin care zdrobește neamurile vrăjmașe și prin care menține pacea în lume. Pe el, prin cuvântările tale viclene, te-ai gândit să-l faci apostat. Ai vrut să-i corupi pe poporul iubit de Dumnezeu și ai risipit mulți părinți care trăiau în tăcerea singurătății. Nu te-ai mulțumit să te distrugi pe tine însuți prin hulă, ci ai răspândit gânduri hulitoare în tot universul. Și iată, s-au împlinit în tine cuvintele: Păcătosul se încurcă în faptele mâinii sale (Ps. 9:17). Ai excomunicat pe sfântul cler, format din prezbiteri și diaconi, care ți-au denunțat frenezia nepotrivită și te-au convins să nu filozofezi după Arie. Și acum nu-i calc în picioare pe cei căzuți, nu-i scufund pe cei care se înecă, ci lepăd minciunile deșarte ale planurilor fără de lege. Cine a văzut o corabie care ajunsese în siguranță într-un port sigur naufragiind? Cine a văzut un soldat căzut pe câmpul de luptă să nu se ridice și să nu-și revină? Dar nu ți-am întins noi o mână de ajutor când ai căzut și ai suferit naufragiul în credință? Martor al acestora să fie venerabilul și sfântul Arhiepiscop al Marii Rome, Celestin, care te-a rugat cu stăruință prin scrisoare să părăsești învățătura ta deșartă, nefolositoare și fără temei. (Smerenia noastră să fie martoră al acestora), căci și noi te-am îndemnat în scurte scrisori să asculți cuvintele noastre despre Dumnezeu. Dar tu nu ai luat aminte la îndemnurile noastre, îmbrăcându-te (ca să zicem așa) cu o nesimțire și o nebunie, lăudându-te cu răul, ca și cum ai fi puternic și având nelegiuire în gândurile tale. Și urzind viclenie, te-ai făcut ca un topor ascuțit împotriva ta. Și iată, Dumnezeu, față de Care erai rău, te-a doborât și te-a smuls din rădăcini din pământul celor vii, pentru că nu ai știut să gândești despre Dumnezeu. Dar destul am spus de la noi în a-L mustra. Dumnezeu este judecătorul și răsplătitorul fiecăruia după faptele lui. (Romani 2:6)Cât despre noi, să cinstim cu evlavie și să mărturisim cu smerenie unitatea (adică dintre Divinitate și umanitate în Hristos), să ascultăm de preaiubitul împărat, să ne supunem principatelor și puterilor și cu frică și cutremur să cinstim și să slăvim Treimea cea nedespărțită, binecuvântând atât pe pururea Fecioara Maria, cât și sfântul templul (al Divinității) și pe Fiul ei și mirele ei neprihănit: căci a Lui fie slava în vecii vecilor. Amin.

Faptele Sinagogii Apostate. 179

O notă despre acțiunile episcopilor răsăriteni, în care îi detronează pe preasfinții Chiril și Memnon și îi excomunică pe toți cei prezenți la sfântul sinod.

Când preasfântul și iubitul de Dumnezeu Ioan, episcop al Antiohiei, mitropolia districtului estic, se afla în reședința sa și sfântul conciliu era prezent, preasfințitul și

gloriosul Candidian, un demnitar de curte, a spus: „Am dorit în prezența evlaviei voastre și după adunarea întregului conciliu să prezint scrisorile domnilor noștri și ale celor mai pioși împărați, pentru ca după adunarea întregului conciliu, așa cum am spus, să se îndeplinească ceea ce cer ei.” Dar cu cinci zile înainte de aceasta, preasfințitul episcop Chiril și Memnon, episcop al acestui oraș, și preasfinții episcopi care erau cu ei, s-au adunat în sfânta biserică, deși le interzisesem să țină întâlniri între ei împotriva rânduielii domnilor noștri și a celor mai pioși împărați și îi îndemnasem să aștepte sosirea noastră a tuturor. Dar ei au cerut să le citesc scrisoarea cea mai împărătească. Când am refuzat să fac acest lucru din cauza lipsei voastre de sfințenie și pentru că mulți alți episcopi și mitropoliți nu au venit la conciliu, m-au obligat să fac acest lucru, spunând că nu știu ce scriu domnii noștri. Din acest motiv și pentru a nu crea confuzie, am fost nevoit să le citesc scrisoarea în prezența întregii adunări. Totuși, atât în timp ce mă aflam (în adunarea lor), cât și când am plecat de la ea, i-am sfătuit să nu facă nimic pripit, așa cum știu mulți dintre cei mai sfinți episcopi care au venit la ei cu mine. Dar ei, neacordând atenție la aceasta, au făcut ce le-a plăcut.
Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Ioan a spus: Este de dorit (pentru noi) să ascultăm scrierile pioase (ale împăraților); căci nu trebuie să judecăm lucrurile după presupuneri, ci să ne străduim după adevărul însuși și să învățăm scopul pios al preaiubitorilor noștri conducători, care depun toate eforturile pentru bisericile lui Hristos și nu pun nimic mai presus de aceasta. Acum, să ne spună domnia voastră ce s-a întâmplat cu ei după ce li s-a citit această preaiubitoare scrisoare de Dumnezeu.
Ilustrissimumul Conte Candidian a spus: „Când s-a citit carta, a urmat un aplauz general, încât am crezut că tot ce au prescris cei mai pioși împărați ai noștri se va îndeplini întocmai și m-am bucurat. Dar când, după aceasta, am început să-i conving pe toți să se supună cerințelor cartei, nimeni nu a vrut să mă asculte; dimpotrivă, așa cum i-au alungat cu ocară pe cei mai venerabili episcopi trimiși de preasfințitul Episcop Nestorie și pe cei care erau cu ei, tot așa m-au alungat și pe mine din adunarea lor când am început să-i conving cu mai multă insistență, pe motiv că nu aveam dreptul să particip la decretele lor. Nici măcar nu au permis să fie citită îndemnul trimis lor de cei mai pioși episcopi, așa cum știu cei mai sfinți episcopi care au fost cu mine, care pot, de asemenea, să depună mărturie despre ceea ce am făcut atunci. Am făcut cunoscute toate acestea conducătorilor universului, explicând că așteptăm sosirea sfinției voastre și a celor mai sfinți episcopi care sunt cu voi.”
Preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: „Să ni se citească și nouă această scrisoare pioasă”. Și când preasfinții episcopi s-au ridicat de pe scaunele lor, preailustul Conte Candidian a citit-o. - După aceasta, preacuvioșii episcopi au înălțat rugăciuni pentru starea lor pioasă (a împăraților); după care preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: „Claritatea acestei scrisori pioase a fost suficientă pentru a-i inspira toată cuviința, chiar dacă nu aparțineau rânduielii sacre. Dar dacă, după citirea scrisorii, așa cum a spus domnia voastră, totul a fost plin de confuzie și au cauzat ofensă atât celor preaiubitori de Dumnezeu episcopi, cât și domniei voastre: atunci noi, după ce am ascultat scrisoarea cu cuviință și supunere, ne exprimăm disponibilitatea de a îndeplini planurile preaiubitorilor noștri împărați, dacă Dumnezeu ajută. Dar rog domnia voastră să ne spună dacă a mai fost ceva făcut de ei.”
Ilustrissimumul Conte Candidian a spus: „Întrucât sfințenia voastră dorește să știe totul cu precizie și în ordine, consider drept să vă povestesc despre restul.” A doua zi, când nu știam deloc ce se întâmpla printre ei, am auzit deodată că preasfințitul Episcop Nestorie fusese detronat de ei; scrisoarea detronării sale a fost expusă public, am rupt-o, am citit-o și am trimis-o celor mai pioși împărați ai noștri. Puțin mai târziu,

am auzit că chiar și vestitorii publici se plimbau prin piață și proclamau solemn detronarea menționatului preasfințit Episcop Nestorie. Aflând despre aceasta, le-am trimis o interdicție de a întreprinde orice dincolo de ceea ce fusese prescris de cei mai pioși împărați ai noștri și i-am îndemnat pe cei mai sfinți episcopi ai noștri, care nu erau prezenți la întâlnirea lor, să aștepte sosirea sfințeniei voastre.
Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: Cum au ajuns să-l condamne pe acest om? L-au examinat (cazul său), așa cum cer canoanele, decretele bisericești și hrisovul imperial, în prezența tuturor? L-au întrebat despre tot ce ținea de acest caz, au ascultat răspunsurile și (astfel) au avut dovezi sau l-au condamnat fără nicio dovadă?
Cel mai ilustru conte Candidian a spus: Toți cei mai pioși episcopi prezenți aici știu că au dat un decret fără niciun proces sau anchetă.
Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: „Acest lucru este cât se poate de potrivit cu felul în care ne-au tratat. Căci ar fi trebuit să ne salute frățește, tocmai terminaseră o călătorie lungă, și să ne primească cu prietenie când eram încă acoperiți de praf, și să ne consoleze și să ne încurajeze cu o atitudine frățească; dar au venit imediat la noi cu amenințări și temeri și au arătat clar indecența lor obișnuită. Dar sfântul sinod, care era prezent cu mine, nu a ținut cont de sugestiile lor. Prin urmare, acest sfânt sinod să dea un decret potrivit cu privire la acești oameni, care au aruncat totul în haos, atât de ilegal și violent."
După aceasta, adică după ce a ieșit preailustul Candidian, demnitarul curții, și a fost citită scrisoarea pioasă, iar conversația mai sus menționată a încetat, preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: „Iubitorul vostru de Dumnezeu a ascultat scrisoarea pioasă a preaiubitorilor noștri împărați și relatarea preailustului Conte Candidian, și acum știți scopul preapiilor împărați, (știți) cum ei, depunând toată grija pentru pacea bisericii, pentru credința sănătoasă și neschimbată și dogmele apostolice, au convocat aici un sfânt sinod, după cum, vrednici de maiestatea lor iubitoare de Dumnezeu, au poruncit ca, după ce se vor aduna toți (episcopii), subiectele care urmează să fie examinate să fie discutate și decise frățește și cu decența cuvenită preoților, prin propuneri și decizii, întrebări și răspunsuri, fără nicio confuzie sau indignare, astfel încât nicio altă chestiune, fie penală, fie civilă, să nu fie discutată înainte ca pioasa credință expusă de sfinții și binecuvântații părinți care s-au întâlnit la Bitinia Niceea să fi fost cu grijă stabilită." Ce consideră, așadar, evlavia voastră necesar să hotărască cu privire la cei care au disprețuit atât de nedemn scrisoarea pioasă?
Sfântul Sinod a spus: Este evident că Chiril, cel mai venerabil episcop al bisericii din Alexandria, și Memnon, cel mai venerabil episcop al bisericii acestui oraș, care l-au ajutat pe Chiril în toate, după cum ne este cu adevărat cunoscut, care au ajuns aici în fața sfinției voastre și, s-ar putea spune, au văzut cu ochii noștri tot ce a îndrăznit să facă (a închis sfintele biserici, sfintele locuri ale martirilor, precum și sfântul mormânt al apostolului, nepermițându-le nici măcar celor mai iubitori de Dumnezeu episcopi să sărbătorească sfânta Rusalii; el, adunând o mulțime de săteni, a adus orașul în confuzie, și-a trimis clerul la casele celor mai iubitori de Dumnezeu episcopi și i-a amenințat cu cele mai grave consecințe dacă nu se alătură adunării lor dezordonate), la sugestia conștiinței lor rele, au tulburat totul și au adus confuzie, au adus tulburare în treburile bisericești, au disprețuit pioasa hrisov și au încălcat decretele bisericești cu acest scop, ca răutatea lor eretică, pe care am găsit-o în capitolele trimise recent orașului regal de către cel mai venerabil episcop Chiril, să nu fie supusă investigației, capitole în care există multă asemănare cu impietatea lui Arie. Apollinaris și Eunomie. De aceea este necesar ca sfințenia voastră și ca noi toți să luptăm cu toată puterea pentru evlavie, ca nimeni să nu fie dus de capitolele eretice ale preaiubitului

de Dumnezeu episcop Chiril și ca să nu fie încălcată credința sfinților părinți; (este, de asemenea, necesar) ca autorii gândirii eretice și ai dezordinii trecute, care nu poate fi descrisă în cuvinte, să fie supuși unei pedepse vrednice de crima lor, iar ceilalți preasfinți episcopi, pe care i-au atras la ei și i-au înșelat prin viclenie și înșelăciune, să poarte penitența bisericească.
Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Ioan a spus: Nu aș vrea să îndepărtez din trupul Bisericii pe nimeni care a fost numit la preoția lui Dumnezeu. Dar, întrucât, pentru sănătatea întregului trup, necesitatea ne obligă uneori să îndepărtăm anumite mădulare infectate cu o boală incurabilă, și întrucât Chiril și Memnon au fost principalii autori ai fărădelegii care s-a comis și au dat prilej încălcării decretelor bisericești și a poruncilor pioase ale preacuvioșilor noștri împărați, și în capitolele menționate anterior au dezvăluit înțelepciune eretică: atunci dreptatea cere ca ei să fie depuși, iar restul, atrași în eroarea lor, excomunicați din comuniune, până când, recunoscându-și greșeala, vor pronunța anatema asupra capitolelor eretice ale lui Chiril și vor da o promisiune de a rămâne cu statornicie în credința expusă de sfinții părinți care s-au adunat odată la Niceea, fără a adăuga nimic contrar sau străin de evlavie, și până când ni se vor alătura, în conformitate cu cerința scrisorii pioase a preacuvioșilor noștri împărați și, după ce au făcut împreună cu noi o investigație frățească a problemelor disputate, vor confirma credința pioasă.
Sfântul Sinod a spus: „Sfinția Voastră a pronunțat o sentință dreaptă și legitimă. Așadar, să fie ca printr-o carte generală, semnată de noi toți, Chiril și Memnon să fie condamnați la depunere, iar ceilalți la excomunicare."
Preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan a spus: să se execute sentința generală.
Ioan, episcopul Antiohiei, a proclamat.
Definiţie:
Sfântul Sinod, prin harul lui Dumnezeu, întrunit la Efes, conform hrisoavei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, hotărăște următoarele:
Am vrut ca sinodul să se țină pașnic, conform rânduielilor sfinților părinți și conform hrisoavei împăraților noștri cei mai pioși și iubitori de Hristos. Dar voi, mânați de insolență, dezordine și gândire eretică, v-ați adunat separat (deși noi, conform hrisoavei împăraților noștri cei mai pioși, eram deja la uși) și ați provocat tot felul de tulburări în oraș și în sfântul sinod, cu scopul ca liderii care erau de acord cu credința rea și impietatea lui Apollinaris, Arius și Eunomius să nu fie supuși anchetei; nu ați așteptat sosirea de pretutindeni a preasfinților episcopi, chemați de preasfinții noștri împărați, deși ilustrul conte Candidian v-a îndemnat în scris și verbal să nu îndrăzniți așa ceva, ci să așteptați adunarea generală a tuturor preasfinților episcopi. Așadar, tu, Chiril al Alexandriei , și tu, Memnon, episcop al acestui oraș, știți că sunteți destituiți, lipsiți de episcopat și excomunicați din toate riturile bisericești, ca instigatori și conducători ai tulburării și fărădelegii și făptași ai încălcării regulilor patristice și a decretelor imperiale. Iar voi, toți ceilalți, care ați fost de acord cu acei încălcători ai regulilor bisericești și ai decretelor imperiale, puteți fi excomunicați până când, recunoscându-vă vina, vă pocăiți și primiți credința sfinților părinți adunați la Niceea, fără a adăuga nimic străin (la ea), până când nu condamnați capitolele eretice publicate de Chiril al Alexandriei , contrare învățăturii evanghelice și apostolice, și nu vă supuneți hrisoavei împăraților noștri prea pioși și iubitori de Hristos, care poruncesc ca problemele de credință să fie examinate în pace și cu atenție.
Semnat:
Ioan, episcop al Antiohiei.
Alexandru, Mitropolitul Apamei.
Ioan, Mitropolit de Damasc.

Dorotheus, Mitropolitul Marcianopolisului.
Alexandru, Mitropolitul Ieropolei.
Dexian, Mitropolitul Seleuciei în Isauria.
Vasile, Mitropolitul Tesaliei.
Antioh, Mitropolit al Vostrei.
Pavel Emessky.
Aprigius din Chalcis.
Polichronius din Heraclius.
Chiril al lui Adam.
Ausonius din Hilaria.
Muzeul Aradului și Angaradului.
Isihie din Castavall.
Salustius corycus.
Iacob din Dorostol.
Zos (după alții, Zosius) din Isvunt.
Eustațiu al Parnasului.
Diogene din Seleucilium.
Placon din Laodiceea.
Polichronia Epifanin.
Fritill, Mitropolit de Heraclius.
Imeriy, Mitropolitul Nicomediei.
Helladius, Mitropolitul Tarei.
Eufirie, mitropolitul Tyanei.
Asterius, Mitropolit de Amid.
Teodoret din Cirus .
Macarie din Laodiceea.
Teosebiu al Kievului (în Bitinia).
Maximian, Mitropolitul Anazarului.
Geronțiu din Claudiopolis.
Cirus din Marcopolis.
Avriliy din Irenopolis.
Meletie din Neocezareea.
Helladius din Ptolemaida.
Tarian al lui Augustus.
Valentina din Mall.
Marcian al Austriei.
Daniel din Faustinopol.
Iulian din Larissa.
Iliadis din Zeugmata.
Marcellinus de Arc.
Scrisoare de excomunicare a aceluiași, trimisă sfântului conciliu.
Sfântul Sinod declară și instruiește episcopii excomunicați de noi după cum urmează: Este cu adevărat un lucru grav să păcătuiești și să mânii pe Domnul Dumnezeu; dar este mult mai grav și periculos să nu fii eliberat de păcat prin pocăință. Și încă faci aceasta, participând la acțiunile nelegiuite și dezordonate ale lui Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului, pentru care ai fost excomunicat de noi. Văzând ușa iubirii de omenire, deschisă ție prin decretul nostru, nu te grăbești (să intri) în ea și nu strigi să fii eliberat de legăturile excomunicării: dimpotrivă, iei partea oamenilor care aderă la un mod de gândire eretic, disprețuind legile sfinților părinți și rânduielile celor mai pioși împărați și săvârșind multe alte fapte nelegiuite, și pentru aceasta te-am detronat

și te-am lipsit de episcopatul tău. De aceea, să știi că, dacă nu îți recunoști imediat datoria și, după ce te-ai retras din comunitatea păcătoasă, Dacă nu mărturisiți că țineți de credința fericiților părinți care s-au adunat la Niceea și nu vreți să luați parte la întâlnirea noastră în pace și fără zgomot, conform poruncii împăraților noștri prea evlavioși, atunci nu vă plângeți de noi, ci învinovățiți-vă singuri pentru nerezonabilitatea voastră.

Același mesaj către împărat, cu notificarea acțiunilor sale și motivul sosirii târzii a episcopului antiohian.

Ascultând de scrisorile voastre pioase, am ajuns în metropola Efesului și am găsit aici treburile bisericești extrem de confuze și devenind subiect de conflicte interne, deoarece Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului, formând o alianță strânsă între ei, au adunat o mulțime de săteni și nu au permis celebrarea sărbătorii Sfintei Rusalii, nici slujbele de seară, nici cele de dimineață; mai mult, au închis sfintele biserici și sfintele monumente ale martirilor (μαρτυρια), au format un sinod separat cu cei care au fost răpiți de ei și au comis nenumărate fapte nelegiuite, disprețuind rânduielile sfinților părinți și ordinele voastre imperiale, deși ilustrul Conte Caididian, trimis de maiestatea voastră iubitoare de Hristos, le-a poruncit în scris și verbal să-i aștepte pe cei mai sfinți episcopi care vor sosi de pretutindeni și deja atunci să formeze o adunare generală, conform scrisorilor evlaviei voastre. Și Chiril însuși, cu două zile înainte de adunarea lor, m-a informat pe mine, Episcop al Antiohiei, că întregul sinod aștepta sosirea mea. Prin urmare, i-am demis pe amândoi cei mai sus menționați, Chiril și Memnon, și i-am excomunicat din orice serviciu bisericesc; Ceilalți complici ai acestei fărădelegi au fost excomunicați până când vor respinge și blestema capitolele publicate de Chiril, pline de învățăturile malefice ale lui Apollinaris, Eunomius și Arius, până când, în conformitate cu decretul evlaviei voastre, se vor aduna împreună cu noi, se vor angaja într-un studiu pașnic și atent al problemelor disputate și vor confirma dogma pioasă a părinților.

Cât despre întârzierea mea, să fie cunoscută evlaviei voastre că, judecând după distanța drumului uscat (drumul nostru era mai uscat), ne-am terminat călătoria foarte repede: am parcurs patruzeci de etape, fără să ne permitem nicio odihnă pe drum, după cum poate afla maiestatea voastră imperială iubitoare de Hristos de la locuitorii orașelor prin care trecea drumul nostru. În plus, foametea care era în Antiohia, răscoalele zilnice ale poporului, ploile puternice premature, care amenințau orașul cu pericolul inundațiilor - toate acestea ne-au întârziat un număr considerabil de zile în orașul menționat anterior.

Epistola lui Ioan, episcopul Antiohiei, și a celor împreună cu el (episcopii) către clerul Constantinopolului.

Cu siguranță, evlavia voastră a aflat despre faptele voite și nelegiuite ale lui Chiril al Alexandriei , Memnon al Efesului și ale altora care sunt de partea lor: împotriva poruncii împăraților noștri cei mai pioși și iubitori de Hristos, au format un sinod separat. De aceea, am considerat necesar să vă facem cunoscută evlavia voastră că tot ce au îndrăznit să facă este o pânză de păianjen , după cuvântul profetului (Isaia 59:5). Cei care au îndrăznit să facă aceasta, adică Chiril și Memnon, ca instigatori la tulburare și fărădelegi, au fost destituiți de noi și lipsiți de episcopia lor. Iar pe cei care au preferat să se adune cu ei, i-am excomunicat până când, recunoscându-și vina, conducătorii eretici ai lui Chiril al Alexandriei vor anatematiza și vor primi fără vină credința sfinților părinți care s-au adunat în Bitinia Niceea. Așadar, nimeni care are obiceiul de a acționa în acest fel (tulburând pacea altora) să nu tulbure evlavia voastră, pentru că, așa cum am explicat deja, faptele lor nelegiuite nu au nicio putere. Am adus

acest lucru și la cunoștința celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru și a celor mai eminenți și iluștri nobili.
Același mesaj către Senatul Constantinopolului.
Sfântul Sinod urează tot binele în Domnul Senatului iubitor de Dumnezeu și iubitor de Hristos.
Suntem profund întristați, fiind nevoiți să vă informăm Excelența Voastră despre tăierea propriilor noastre mădulare. Căci, deși tăierea mădularelor stricate este necesară, ea totuși provoacă mari dureri restului trupului. Dacă un mădular suferă , spune fericitul Pavel, toate mădularele suferă împreună cu el (1 Corinteni 12:26). Dar medicii nu ar trebui să refuze să taie mădularele nefolositoare și vătămătoare. Căci un doctor chibzuit și înțelept al trupului, având grijă de sănătatea celorlalte mădulare, nu cruță mădularul stricat, pentru a proteja siguranța întregului trup. Și noi am făcut același lucru în prezent. Căci am văzut că Chiril, episcopul Alexandriei, și Memnon al Efesului au săvârșit multe și felurite crime împotriva Bisericii lui Dumnezeu și au umplut (întregul) oraș și sfântul sinod de confuzie și frică, folosindu-i pe marinarii egipteni și pe sătenii asiatici ca instrumente ale violenței lor; Nu i-au așteptat pe cei mai sfinți și pioși episcopi care au fost chemați (la sinod), nu au respectat scrisorile împăraților noștri preaiubitori de Dumnezeu și de Hristos și nu au ascultat îndemnurile și avertizările preailustului și ilustrului Conte Candidian: ci au creat dezordine în toate lucrările sacre ale evlaviei, au acționat nelegiuit și arbitrar în toate, au împiedicat celebrarea sărbătorii Sfintei Rusalii, au încuiat bisericile divine și monumentele martirilor victorioși, astfel încât să fie imposibil pentru cei care voiau să se roage, chiar și cei care veneau de departe, arzând de dorința de a îmbrățișa mormintele sfinților și victorioși martiri, în special pe preafericitul Ioan teologul și evanghelistul, care a dobândit mare îndrăzneală înaintea Domnului nostru. De aceea am fost siliți să-i detronăm pe cei mai sus menționați Chiril și Memnon, i-am lipsit de episcopia lor, iar pe cei care, prin lingușire sau frică, le-au ajutat propria voință și violență, i-am excomunicat, proporționând pedeapsa cu pocăința lor voluntară. Căci dacă își simt vina, abandonează învățătura eretică și primesc din nou credința sfinților părinți care s-au adunat la Niceea, în Bitinia, și, unindu-se cu noi, conform scrisorilor împăraților noștri pioși și iubitori de Hristos, vor cerceta problemele disputate cu calmul cuvenit preoților, atunci vor fi eliberați de legăturile excomunicării și vor primi din nou slujirea sfântă.
Același mesaj pentru locuitorii Constantinopolului.
Către cel mai pios, credincios și iubitor de Hristos popor al sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Constantinopol, Sinodul.
Există o lege nescrisă (care poruncește) păstorilor să aibă mare grijă de oi, ca să nu le fure hoțul, nici să nu le devoreze fiara, nici boala să nu le nimicească. Dacă chiar și cei cărora le este încredințată grija oilor mute au o asemenea grijă de ele, încât fericitul Iacov strigă lui Laban: „ Am fost ars ziua de căldură și noaptea de frig și somnul mi-a părăsit ochii. Nu ți-am adus carne de vită” (Geneza 31:40 și 39): atunci ce grijă să avem de oile raționale ale Mântuitorului nostru, care sunt însemnate cu semne dumnezeiești, botezate în Hristos (Galateni 3:27) și sunt însemnate cu lumina feței Domnului (Psalmul 4:7)? De aceea am considerat necesar să vă vindecăm sufletele prin scrisori, ca să nu vă descurajați și să nu vă tulburați în gândurile voastre, fiind amăgiți de zvonuri deșarte. Când am ajuns la Efes, prin voia lui Dumnezeu, Păzitorul tuturor lucrurilor, care a înclinat mințile împăraților noștri prea evlavioși și iubitori de Hristos spre aceasta, am găsit cetatea plină de confuzie, întregul sinod bisericesc într-o mare confuzie și Bisericasfânt, ca o furtună pe mare. Această furtună crudă a fost stârnită, ca vânturile, de Chiril, fost episcop al Alexandriei, și Memnon al

Efesului. Se temeau - egipteanul - ca nu cumva, examinând capitolele învățăturii sale eretice false, similare impietății lui Apollinaris, să-l găsim și să-l recunoaștem ca eretic, iar celălalt (se temea) de zvonul care circula prin oraș despre inacțiunea sa. Și astfel, convenind între ei, au hotărât să exercite în mod egal arbitrariul. Primul a adunat cincizeci de episcopi egipteni, al doilea - peste treizeci de asiatici și câțiva alții, câștigându-i de partea sa pe unii prin lingușire, pe alții prin frică; nu voiau să aștepte adunarea generală a celor mai sfinți episcopi care veneau de pretutindeni; disprețuiau statutele bisericii și în toate se comportau dezordonat și nelegiuit; Au instigat mulțimea de pe Acropole să comită atrocități, au trimis constructori de corăbii, clerici egipteni și săteni asiatici la casele episcopilor pentru a-i zgudui pe cei mai slabi cu amenințări teribile și au pus inscripții pe aceste case, indicând că ar trebui să fie asediate: astfel i-au obligat să ia parte la acțiunile lor ilegale! Aflând despre aceasta și fiind convinși de experiența violenței și fărădelegii lor, am considerat indecent să-i lăsăm în preoția divină și mare pe cei care căzuseră în asemenea adâncimi ale răutății. Prin urmare, am fost nevoiți să-i detronăm pe cei menționați mai sus (Chiril și Memnon), ca lideri ai răului, și să-i privăm de episcopia lor, iar pe cei care i-au ajutat i-am pus sub legăturile excomunicării, nu refuzându-le pocăința, ci lăsându-le o ușă deschisă a filantropiei. Și dacă ei, fără cea mai mică întârziere, vor fi de acord să anatemizeze capitolele publicate de Chiril, străine de învățătura apostolică și evanghelică, dacă se vor întoarce la credința sfinților părinți adunați în Bitinia Niceea și, prin decretul preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, împreună cu noi, în liniște și cu atenție, vor examina subiectele ce urmează a fi examinate și vor confirma dogma pioasă: atunci îi vom accepta îndată ca membri ai noștri și le vom înapoia sfintele tronuri.

Același raport către împărătesele.

Suntem siliți să anunțăm evlaviei voastre ceva complet diferit de ceea ce speram să vă informăm: am fost siliți să facem acest lucru de ultrajul arbitrar al lui Chiril al Alexandriei și al lui Memnon al Efesului. Căci, conform regulilor Bisericii și rânduielilor pioase ale împărăților noștri iubitori de Hristos, trebuiau să aștepte sosirea celorlalți episcopi preaiubitori de Dumnezeu și apoi să discute cu toții împreună chestiuni legate de sfânta credință, să investigheze contradicțiile apărute și să confirme dogma apostolică discutată cu atenție. Dar ei, scriindu-ne, ca și cum ar fi așteptat sosirea noastră și aflând că suntem la trei călătorii distanță, au format între ei o adunare neautorizată și au îndrăznit să comită acte nelegiuite și pline de tot felul de tulburări, în timp ce ilustrul Conte Candidian, trimis să supravegheze rânduielile de către cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri, atât verbal, cât și în scris, i-a îndemnat să-i aștepte pe episcopii preaiubitori de Dumnezeu convocați și să nu introducă nimic nou cu privire la sfânta credință, ci să acționeze conform instrucțiunilor împăraților noștri, care se îngrijesc de chestiunile divine. Totuși, deși au ascultat scrisoarea imperială și instrucțiunile ilustrului Conte Candidian, nepăsându-se de rânduială, au spart ouăle de aspidă și au întins o pânză , după proroc, și cine vrea să mănânce ouăle lor, după ce a rupt pecetea, va găsi în ele un bazilică (Isaia 59:5). De aceea strigăm cu îndrăzneală: să nu se îmbrace cu haină și să nu se îmbrace cu lucrările lor (ibid., v. 6). Și astfel, văzând numeroasele lor ultraje (căci au închis biserici și sfinte monumente ale martirilor, nu au permis să se celebreze sărbătoarea Sfintei Rusalii și, în plus, trimițându-i pe slujitorii ultrajului lor arbitrar în locuințele episcopilor și proferând amenințări teribile, i-am obligat să semneze ceea ce îndrăzniseră în mod ilegal să facă), i-am detronat pe numiți Chiril și Memnon și i-am lipsit de episcopia lor, iar pe cei care au luat parte la ultrajul lor, aduși la aceasta fie de lingușire, fie de frică, i-am excomunicat până când, simțindu-le rănile, se vor pocăi

sincer și, blestemându-i pe capetele eretice ale lui Chiril, fiind de acord cu impietatea lui Apollinaris, Arie și Eunomie, vor primi din nou credința sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și, în pace și fără nicio convergență la sinod, conform instrucțiunilor pioase ale împăraților noștri iubitori de Hristos, nu vor dori să examineze cu atenție împreună cu noi problemele controversate și să păstreze cu blândețe lumina curată a credinței evanghelice.

ACTUL II.

O înregistrare făcută în prezența episcopilor și prezbiterilor sosiți de la Roma.

În anul domniei suveranilor noștri Flavius Teodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în a șasea idă a lunii iulie, sau în a șaisprezecea zi a lunii Epifi, după socoteala egipteană, când s-a întrunit sinodul în mitropolia Efesului, din porunca celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, și când au intrat și au așezat cei mai pioși episcopi Chiril al Alexandriei , care a ocupat și locul preasfințitului și binecuvântatului Arhiepiscop al Bisericii Romane Celestin, Juvenal al Ierusalimului, Memnon al Efesului, Flavian al Filipilor, care a ocupat și locul lui Rufus, cel mai pios episcop al Tesalonicului, Teodot al Ancyrei din Galatia, primul, Firmus al Cezareei din Capadocia, primul, și toți episcopii care, în ordine, au fost pomeniți mai sus, și Vesula, diaconul Cartaginei, - când au intrat și au așezat cei mai iubitori de Dumnezeu și pioși episcopi și legați Arcadius și Proectus, care veniseră din Apus, și preaiubitorul de Dumnezeu Filip, preot și legat al tronului apostolic.

Filip, preot și legat al scaunului apostolic, a spus: „Mulțumim Sfintei și preaslăvitei Treimi, că ne-a considerat smeriți să fim prezenți la sfântul vostru sinod. Cu mult timp în urmă, preasfântul și binecuvântatul nostru Papă Celestin, episcop al scaunului apostolic, în scrisoarea sa către sfântul și preacinstitul om, episcopul Chiril al bisericii din Alexandria, a luat o hotărâre cu privire la această chestiune, iar această scrisoare a fost prezentată sfintei voastre adunări. Acum, din nou, pentru confirmarea credinței sobornicești, a trimis o scrisoare evlaviei voastre, pe care, după ce ați primit-o de la noi, porunciți să fie citită în fața sfântului sinod în mod cuvenit și înregistrată în registrele bisericești."

Arcadie, episcop și legat al bisericii romane, a spus: „Felicitățile voastre să poruncească să fie citită scrisoarea trimisă dumneavoastră de sfântul și cu preasfințit numitul Papă Celestin, episcop al tronului apostolic, din care (scrisoarea) fericirii voastre să poată afla ce grijă are el pentru toate bisericile."

Proekt, episcop și legat al bisericii romane, a spus: Fie ca fericirea voastră să poruncească să fie citită scrisoarea trimisă dumneavoastră de sfântul și prea evlaviosul numit Papă Celestin, episcop al tronului apostolic, din care (scrisoarea) fericirii voastre să poată afla ce grijă are el pentru toate bisericile.

Și după ce preasfințitul și preaiubitul de Dumnezeu episcop Chiril al Bisericii Alexandrine a spus cele scrise mai jos, Siricius, notarul sfintei biserici sobornicești a orașului Roma, a citit (mesajul Papei).

Și când scrisoarea a fost citită în latină, Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Scrisoarea lui Celestine, preasfântul și binecuvântatul episcop al Marii Rome, care conține învățături pioase și ortodoxe, a fost citită și ar trebui inclusă în procesele-verbale (ale ședințelor).

Toți cei mai onorabili episcopi au cerut ca scrisoarea să fie tradusă în greacă și citită.

Filip, preot al tronului apostolic și legat, a spus: „Se obișnuiește ca scrisoarea tronului apostolic să fie citită mai întâi în latină. Acum, întrucât binecuvântarea voastră cere ca scrisoarea să fie citită și în greacă, este necesar să satisfacem dorința sfinției voastre. Am încercat să traducem graiul roman în greacă. Prin urmare, porunciți să fie primită și oferită sfintelor voastre urechi."

Arcadius și Projectus, episcopi și legați, au spus: Întrucât preaslăvirea voastră a poruncit ca scrisoarea adusă să fie făcută cunoscută în general (căci dintre sfinții noștri frați, episcopii, sunt mulți care nu știu latină), scrisoarea adusă a fost deja tradusă în greacă și, dacă porunciți, va fi citită.
Flavian, episcopul Filipilor, a spus: După ce am primit traducerea scrisorii preasfintului și iubitului de Dumnezeu episcop al preasfintei Biserici Romane, am citit-o.
Petru, preotul Alexandriei și cel mai în frunte dintre notari, a citit:
„Celestin, Episcopul, urează toate cele bune sfântului sinod care s-a întrunit la Efes, dragilor și preadoriților frați în Domnul."
Sinodul preoților mărturisește despre prezența Duhului Sfânt. Căci ceea ce citim este adevărat (întrucât adevărul nu poate minți) și este menționat astfel în Evanghelie: Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20). Dacă este așa, dacă Duhul Sfânt este prezent chiar și într-o adunare atât de mică, nu este El cu mult mai prezent, așa cum credem, acum, când s-a adunat o mulțime atât de mare de sfinți? Sinodul este sfânt după cinstea cuvenită; în el trebuie să vedem o imagine înaltă a acelui numeros sinod al apostolilor despre care citim. Niciodată nu i-a părăsit Învățătorul lor, despre care li s-a poruncit să predice; Domnul și Învățătorul era întotdeauna cu ei; dar chiar și în timpul învățăturii lor, nu au fost niciodată părăsiți de Învățătorul lor. El i-a învățat pe cei care i-au trimis; El i-a învățat pe cei care le-au spus ce trebuie să învețe; El i-a învățat pe cei care afirmă că El Însuși este ascultat în ucenicii Săi. Această grijă a predicării poruncită (apostolilor) a trecut la toți preoții Domnului: conform dreptului ereditar la această grijă, suntem datori, oriunde locuiește cineva, să predicăm pretutindeni, în locul lor, numele Domnului, întrucât li s-a spus: Duceți-vă și învățați toate neamurile (Matei 28:19). Frăția voastră ar trebui să ia aminte și ea la aceasta, întrucât Cel ce a dat o astfel de poruncă tuturor (apostolilor) vrea ca noi toți să o împlinim; de aceea este necesar să urmăm de bunăvoie pe conducătorii noștri. Să luăm cu toții asupra noastră ostenelile celor pe care i-am moștenit cu toții cu cinste; să imităm zelul lor în predicare, după care, după cuvintele apostolului, nu trebuie să ne convertim la o altă evanghelie (Galateni 1:6). Păzirea celor trădați nu este mai puțin importantă decât ceea ce a făcut trădătorul. Ei au sădit sămânța credinței; grija noastră trebuie să fie să o păzim, pentru ca Stăpânul nostru să găsească rod nevătămat și îmbelșugat la venirea Sa, căruia numai I se atribuie rodirea apostolilor. Căci, așa cum spune Vasul Alegerii, nici cel ce sădește nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care dă creștere (1 Corinteni 3:7). De aceea, cu eforturi comune, trebuie să ne străduim să păstrăm ceea ce ne-a fost încredințat și care, prin succesiunea apostolică, a ajuns la noi până acum. Ni se cere să acționăm după exemplul apostolului. Căci acum nu persoana nimănui, ci credința noastră este chemată la judecată. Trebuie să luăm arme spirituale (căci acum există o luptă a minților, în care sunt aruncate săgețile cuvintelor), pentru a rămâne în credința Regelui nostru. Aceasta este ceea ce fericitul apostol Pavel îi învață acum pe toți cei care s-au adunat acolo, unde i-a poruncit lui Timotei să rămână. Așadar, același loc, aceeași lucrare necesită aceeași slujbă. Și acum trebuie să facem și să avem ca subiect de grijă același lucru pe care el (apostolul) l-a încredințat atunci să-l facă (Timotei). Nimeni să nu gândească altfel, nimeni să nu asculte fabule care nu fac decât să producă dispute (1 Timotei 1:4), așa cum a poruncit însuși apostolul: să fim un gând și, după cum se cuvine, un gând (Filipeni 2:2); să nu încercăm să facem nimic din râvnă sau din îngâmfare deșartă (v. 3). Toți să fie un suflet și o inimă, când se aduce ocară credinței, care este una. Toată adunarea să se întristeze și chiar să plângă pentru aceasta împreună cu noi. Cel ce trebuie să judece lumea este chemat la judecată; Cel

ce va încerca toate este încercat; Cel ce suferă ocară. Cel ce a mântuit (de ocară). Frăția voastră să se încingă cu armura lui Dumnezeu. Știți ce fel de coif să ne ocrotească capul, ce fel de platoșă să ne acopere pieptul (Efeseni 6:13-14): nu numai miliția bisericească vă acceptă acum ca lideri. Nimeni să nu se îndoiască că, cu ajutorul Domnului, care face din amândoi unul (Efeseni 2:14), armele vor fi lăsate jos și va veni pacea atunci când cauza se va apăra singură. Să ne amintim din nou de acele cuvinte ale Învățătorului nostru, pe care El le adresează episcopilor, poruncind: Luați aminte la voi înșivă și la toată turma peste care Duhul Sfânt v-a pus episcopi, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Său (Faptele Apostolilor 10:28). Aici citim că cei care au auzit aceasta au fost chemați acolo, unde sfințenia voastră este acum adunată. Așadar, efesenii, cărora le este cunoscută predica despre credință, să cunoască acum și definiția voastră a acesteia. Să le arătăm statornicia minții noastre în acea evlavie vrednică de lucruri mari, pe care o lungă pace a păstrat-o cu evlavie. Să fie proclamat de voi ceea ce a domnit neclintit din vremea apostolilor. Căci niciodată nu au fost îngăduite cuvinte de ocară scandaloasă împotriva Împăratului împăraților, iar cauza adevărului nu a putut fi înăbușită de minciună. Vă îndemn, frați preafericiți, să păstrați aceeași dragoste în care trebuie să rămânem, după glasul Apostolului Ioan (1 Ioan 4:7 etc.), ale cărui moaște le veneați personal. Să se facă rugăciune comună către Domnul. Știm ce putere va exista în prezența lui Dumnezeu în timpul rugăciunii unanime a atâtor preoți, când locul unde, după cum citim, cei doisprezece s-au rugat cu un gând (Faptele Apostolilor 4:31) a putut fi mutat. Dar ce au cerut apostolii care se rugau? Anume, să li se dea să vestească cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală și, prin puterea lui, să împlinească ceea ce primiseră autoritate, după darul lui Hristos, Dumnezeul nostru. Și ce ar trebui să ceară acum sfânta voastră adunare, dacă nu să vestești cu îndrăzneală cuvântul Domnului, păzind ceea ce El a propovăduit și ne-a încredințat? - ca voi, umpluți de Duhul Sfânt, după cum este scris, deși cu buze diferite, să rostiți același lucru, pe care Însuși Duhul l-a învățat (v-a)? Pe scurt (căci, după cum spune apostolul, vorbesc celor ce cunosc legea) (Romani 7:1)), - rostim înțelepciune în cea desăvârșită (1 Cor. 2:6): inspirați de toate acestea, stați tari în credința sobornicească și apărați pacea bisericilor, (căci așa s-a spus atât celor care au murit, cât și celor care sunt de față și celor care vor veni), cerând și păzind cele privitoare la pacea Ierusalimului (Psalmul 121:6). Am trimis să ne îndeplinească grija (despre credință) pe sfinții noștri frați și preoți împreună cu noi, oameni de un gând cu noi și oameni prea încercați: episcopii Arcadie și Proectus și Filip, preotul nostru, ca să fie prezenți la cele ce se pune în discuție și să împlinească ceea ce am hotărât deja mai înainte. Nu ne îndoim că sfințenia Voastră va fi de acord cu ei, când este vorba despre un decret privind pacea tuturor bisericilor. - Dat în a opta idă a lunii mai, în consulatul lui Bassus și Antioh.
Toți episcopii cei mai onești au exclamat deodată: „Aceasta este o judecată dreaptă! Întregul conciliu îi mulțumește noului Paul - Celestin, noului Paul - Chiril, Celestin păzitorul credinței, Celestin în unanimitate cu conciliul! Un Celestin, un Chiril, o credință a conciliului, o credință a universului!”
Proektus, cel mai onorabil episcop și legat, a spus: „Sfinția Voastră ar trebui să fie atentă la tonul (τυπος) scrisorii sfântului și preaonorabilului Papă Celestin Episcopul; el îndeamnă Sfinția Voastră, nu învățându-vă ca pe niște ignoranți, ci amintindu-vă ca pe niște cunoscători, astfel încât, în conformitate cu regula credinței și binele Bisericii Catolice, să binevoiți să completați ceea ce el a binevoit deja să definească și acum vă amintește din nou.”
Firmus, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Scaunul Apostolic și Sfânt al Preasfințitului Episcop Celestin, prin scrisori către preaiubiții de Dumnezeu Episcopi,

și anume Chiril, Episcopul Alexandriei, Juvenal al Ierusalimului, Rufus al Tesalonicului și către sfintele Biserici din Constantinopol și Antiohia, a propus deja anterior o judecată asupra acestei probleme și a schițat un plan pentru soluționarea ei. Urmând acest plan, și noi (întrucât timpul dat lui Nestorie pentru corecție trecuse de mult, mai mult, trecuse mult timp de la sosirea noastră în orașul Efes, din ordinul preapiosului Împărat, și am rămas aici mult timp, astfel încât ziua hotărâtă de Împărat pentru decizia problemei trecuse de mult, deoarece Nestorie, pe care îl chemasem, nu s-a supus) am pus acest plan în aplicare, pronunțând o judecată canonică și apostolică asupra lui (Nestorie).
Arcadie, cel mai onorabil episcop și legat, a spus: „Deși încetineala navigației și vânturile potrivnice ne-au întârziat mult timp, așa că nu am putut ajunge la locul hotărât atunci când speram (să ajungem), totuși, prin rânduiala lui Dumnezeu și prin fericirea ta, smerenia noastră s-a arătat și aici. Îi mulțumim lui Dumnezeu că am găsit fericirea ta locuind într-un singur loc și într-o singură credință și îngrijind Biserica lui Dumnezeu, pe care Domnul nostru Iisus Hristos a dobândit-o cu sângele său. De aceea, dorim ca fericirea ta să-ți poruncească să ne explici ceea ce a fost hotărât până acum de sfințenia ta."
Filip, preotul și legatul tronului apostolic, a spus: „Mulțumim sfântului și preacinstitului sinod, că voi, după citirea scrisorii sfântului și binecuvântatului nostru papă, v-ați unit cu el (în spirit) cu strigăte puternice, ca mădulare sfinte sub un singur cap (Hristos). Și întrucât smerenia noastră, purtată de vânturi nefavorabile, a sosit oarecum târziu, vă rugăm să porunciți să ni se anunțe ceea ce s-a făcut în acest sfânt sinod înainte de sosirea noastră, astfel încât noi, conform hotărârii binecuvântatului nostru papă și a acestei sfinte adunări prezente, să confirmăm ceea ce ne va fi prezentat."
Teodor, episcopul Ancyrei, a spus: „Dreptatea decretului sfântului sinod a arătat-o Dumnezeul tuturor prin primirea scrisorii preacuviosului episcop Celestin și prin sosirea evlaviei tale. Căci ai arătat râvna și grija pentru sfânta credință a preasfințitului și binecuvântatului episcop Celestin. Dar, întrucât preasfințirea ta, din motive întemeiate, a dorit să știe tot ce s-a întâmplat, atunci chiar din înregistrările depunerii lui Nestorie vei afla cu credință dreptatea sentinței, râvna sfântului sinod și acordul în credință, pe care îl propovăduiește cu voce tare preacuviosul și sfântul episcop Celestin. Vei afla toate acestea când dorința ta va fi satisfăcută și toate celelalte vor fi adăugate la actul de față."
Scrisoarea Papei Celestin către împăratul Teodosie.
Episcopul Celestin către Teodosie August.
Deși ar fi de ajuns ca harul tău să aibă grijă de credința catolică, pe care tu, din dragoste pentru Hristos Dumnezeul nostru, conducătorul imperiului tău, te grăbești cu tot zelul, să o păstrezi curată și nestricăcioasă, condamnând falsitatea dogmelor corupte și că socotești întotdeauna aceasta ca o apărare a puterii tale, știind că domnia, întărită prin respectarea sfintei credințe, va rămâne fermă și neclintită: cu toate acestea, fiecare dintre noi, după datoria preoției, ia parte, după puterea sa, la această grijă sau glorie cerească. De aceea, noi, în persoana mesagerilor noștri, ne prezentăm la sinodul pe care l-ai poruncit. Îți conjurăm evlavia prin frica judecății lui Dumnezeu, ca harul tău să nu permită nimic scandalos spre noutate și să nu dea niciun ajutor celor care, pentru a tulbura pacea Bisericii, se străduiesc să înțeleagă măreția lui Dumnezeu prin metoda cercetării omenești. Cauza credinței ar trebui să fie mai importantă pentru tine decât cauza statului: harul tău ar trebui să fie mai preocupat de pacea bisericilor decât de siguranța imperiului. Căci toate lucrurile bune se vor adăuga dacă se păstrează mai întâi ceea ce este deosebit de plăcut lui Dumnezeu. Avraam a fost

puternic în credință și a umplut întreaga lume cu slava binecuvântării sale. Moise, eliberatorul poporului, s-a înarmat cu râvnă pentru Domnul împotriva celor pe care i-a găsit apostați de la închinarea (adevărată). Domnul a păstrat în împărăția lui David un rege care a păzit poruncile Sale, pentru a-Și supune dușmanii. Protejat de credință, statornicie și puterea acestor exemple, vă rog, păziți cea mai pioasă închinare a lui Dumnezeu în Biserica universală, pentru ca heterodoxia să nu aibă niciun sprijin în nimic. Căci pentru binele imperiului vostru, ceea ce este ridicat pentru pacea Bisericii sau pentru păstrarea sfintei credințe se împlinește. Aceste gânduri, pe care știm că tu, preaslăvit și preablând Împărate August, le ai în inimă (căci nu ne îndoim că Dumnezeu este prezent acolo), le punem în auzul tău august și prin frații și colegii mei episcopi Arcadius și Proectus și împreună-preotul meu Filip, pe care i-am trimis, cerându-ți cu stăruință evlavia pentru ceea ce credem că voi înșivă aveți în dorințele inimii voastre, și anume, să împliniți cu credință pentru Dumnezeu ceea ce voi înșivă cereți de la El. - Dat în Idele lui Mai, în consulatul lui Bassus și Antiochus.
Aceeași scrisoare a Papei Celestin către Chiril, episcopul Alexandriei.
Episcopul Celestin către Chiril, episcopul Alexandriei.
Simt că s-a împlinit zicala înțeleptului Solomon (Prov. 25:26). Cum bea un om însetat apă rece, așa am primit vești dintr-o țară îndepărtată în mesajul iubirii tale, care ne unește printr-un schimb reciproc de gânduri. Putem aștepta fără teamă pacea bisericilor și a credinței catolice, când vedem că cei mai creștini suverani se luptă atât de mult pentru ea. Nu în zadar, mai ales în chestiunile divine, este grija regală, care depinde de Dumnezeu, care ține inimile împăraților (Prov. 25:1). Așadar, pe scurt, răspundem sfinției tale. Întrebi dacă un sfânt sinod ar trebui să primească un om dacă acesta condamnă ceea ce el însuși a învățat mai înainte sau, din moment ce timpul amânării a trecut, ar trebui ca judecata pronunțată anterior asupra lui să rămână în deplină vigoare? Despre aceasta, amândoi, de comun acord, îl vom întreba pe Domnul nostru comun. Nu ne răspunde El prin profet că nu dorește moartea celui muribund (păcătos) (Ezechiel 18:32) și prin Apostolul Pavel că dorește ca fiecare om să se mântuiască și să ajungă la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:4)? În cele din urmă, o îndreptare pripită în nimeni nu este plăcută lui Dumnezeu. Se cuvine sfinției voastre, împreună cu venerabila adunare a fraților, să distrugeți confuzia care s-a iscat în Biserică, ca să știm că lucrul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu, s-a încheiat cu îndreptarea dorită. Nu spunem că nu suntem prezenți la adunarea voastră: pentru că nu putem fi despărțiți de cei cu care, oriunde s-ar afla cineva, ne unește una și aceeași credință. Nu vreau să fiu văzut în acel trup a cărui venire Apostolul o numește slabă (2 Corinteni 10:10). Suntem prezenți acolo, ne gândim la tot ce se întâmplă acolo: facem duhovnicește ceea ce nu facem vizibil și trupește. Îmi pasă de lumea întreagă, îmi pasă de mântuirea celor care pier, dacă numai să vrea să-și mărturisească boala. Spunem aceasta ca să nu i se pară nimănui că nu suntem gata să ajutăm pe cineva care vrea să se însănătoșească. Dar dacă el, chiar și atunci, așa cum ne așteptăm, să facă struguri , continuă să aducă spini (Isaia 5:2), atunci să se îndeplinească asupra lui întreaga judecată, așa cum cer decretele făcute mai înainte. Să adune ce a semănat în brazda diavolului, pierind nu din voia noastră, ci din vina lui. Să vadă că picioarele noastre nu sunt grabnice să verse sânge (Isaia 59:7), când va afla că i s-a oferit chiar și un leac. Iar celor pe care frăția voastră îi consideră suspecti în ceea ce privește credința catolică, dacă și-au exprimat (părerile lor) în scris, trebuie să le dăm un răspuns, după natura subiectelor: în această chestiune nimeni nu va scăpa (de judecată), pentru că va fi examinată cu toată atenția. - Dat în nonele lunii mai, în consulatul lui Bassus și Antioh.
ACTUL III.

În anul consulatului augustilor noștri suverani Flavius Theodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în a cincea idă a lunii iulie și, conform socotelilor egiptene, în a șaptesprezecea zi a lunii Epife, când în ziua următoare același sfânt sinod s-a adunat în același loc și au stat cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu episcopi, Juvenal, episcopul Ierusalimului, le-a spus celor mai onorabili episcopi Arcadius și Proectus și celui mai onorabil preot Filip: Ieri, în ședința acestui sfânt și mare sinod, evlavia voastră, fiind acolo, după citirea scrisorii de la preasfântul și preafericitul episcop al marii Rome, Celestin, a cerut citirea actelor scrise despre depunerea ereticului Nestorie: sfântul sinod a poruncit să se facă acest lucru. Așadar, sfinția voastră binevoiește să spună: ați citit (aceste acte) și le-ați aflat esența?
Filip, preot și legat al tronului apostolic, a spus: Din citirea actelor am văzut ce s-a decretat în sfântul tău conciliu împotriva lui Nestorie. Am aflat că tot ce este conținut în aceste înregistrări a fost discutat canonic și conform regulilor bisericii. Dar chiar și acum, deși poate fi superfluu, vă rugăm să recitiți cele citite în conciliul vostru, pentru a putea confirma deciziile voastre, așa cum cere rânduiala cu privire la preasfântul Papă Celestin, care ne-a încredințat această chestiune, și cu privire la sfinția voastră.
Arcadie, cel mai onorabil episcop și legat al tronului apostolic, a spus: „Vă mulțumim fericirii voastre că ne-ați satisfăcut dorința și cererea – prin transmiterea actelor către noi. Dar să poruncească acum fericirii voastre să ni se citească decretele voastre, așa cum cere rânduiala sfinției voastre."
Memnon, episcopul Efesului, a spus: Nimic nu împiedică ca actele de detronare a ereticului Nestorie să fie recitite la cererea preasfinților și reverenților episcopi Arcadius și Proectus și a preacinstitului și iubitului de Dumnezeu preot Filip, legat al Scaunului Apostolic. Prin urmare, să fie recitite.
Petru, preotul din Alexandria și mai-marele notarilor, a citit:
„În anul consulatului augustilor noștri suverani Flavius Theodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în a zecea zi a Kalendelor lui iulie, sau în a douăzeci și opta zi a lunii Pauni, după socoteala egiptenilor, la un sinod întrunit în orașul Efes, din ordinul preaiubitorilor de Dumnezeu și iubitorilor de Hristos împărați, în ședință în preasfânta biserică numită Maria, preapii și iubitorii de Dumnezeu episcopi Chiril al Alexandriei (care a ocupat și locul preasfințitului și preafericitului Celestin, arhiepiscop al bisericii romane), Juvenal al Ierusalimului, Memnon al Efesului, Flavian al Filipilor, care a ocupat și locul lui Rufus, preacinstitul episcop al Tesalonicului, și Teodot al Ancyrei (mai întâi Galatia), etc., sfântul sinod, între Cu alte cuvinte, a hotărât: când preanelegiul Nestorie nu a vrut să asculte de invitația noastră și nu i-a primit pe preasfinții și iubiții de Dumnezeu episcopi trimiși de noi, atunci din necesitate am început să-i examinăm cuvintele nelegiuite. Parțial din lectura din scrisorile și scrierile sale, parțial din cuvintele sale, rostite nu cu mult timp în urmă în acest oraș și atestate, aflând că filosofează și predică cu nelegiuire, noi, îndemnați de canoanele sacre și de scrisoarea preasfințitului părinte și împreună-slujitor Celestin, episcop al Bisericii Romane, cu lacrimi, ne-am apropiat de o sentință jalnică împotriva lui. Și astfel, Domnul nostru Iisus Hristos, împotriva căruia a rostit blasfemiile sale, prin acest preasfânt conciliu a hotărât: să-l priveze pe Nestorie de rangul său episcopal și să-l excomunice din întregul conciliu sacru.
Apoi urmează semnăturile celor mai onorabili episcopi (așa cum se arată mai sus).
Filip, preot și legat al tronului apostolic, a spus: „Nimeni nu se îndoiește și se știe din toate timpurile că sfântul și preafericitul Petru, conducătorul apostolilor, stâlpul credinței, temelia Bisericii catolice, a primit de la Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul și Răscumpărătorul neamului omenesc, cheile împărăției și i s-a dat

puterea de a lega și dezlega păcatele: el trăiește și trăiește pururea și judecă în urmașii săi. De aceea, la sugestia sa, succesorul și vicarul său, preasfântul nostru papă Episcopul Celestin, ne-a trimis la acest sfânt sinod pentru a-i lua locul. Și acest sfânt sinod a fost poruncit să fie ținut de cei mai creștini și mai omenoși împărați, care își amintesc și păstrează credința catolică; și au respectat până acum și respectă învățătura apostolică, transmisă de cei mai pioși și mai omenoși bunici și părinți ai lor de binecuvântată amintire. Ei, așa cum am spus mai sus, au numit un sinod, fiind preocupați numai ca credința catolică, păstrată de la început până acum, să rămână neclintită." Și astfel, Nestorie, autorul noii doctrine corupte și conducătorul relelor, chemat și condamnat - așa cum am aflat clar din actele sinodului - conform regulilor părinților și conform statutelor canonice, nu a vrut să se prezinte la proces, deși ar fi trebuit să se prezinte de bunăvoie în fața sfântului sinod pentru a primi sănătate prin leac spiritual; dar, având o conștiință înțepenită, el - deși a fost chemat la acest sfânt sinod, așa cum am spus, canonic și conform statutelor canonice - nu a vrut să se prezinte și astfel nu numai că a ratat timpul stabilit de tronul apostolic, ci și mult mai mult timp. Prin urmare, judecata pronunțată asupra celui care a îndrăznit cu un duh dușman și buze nelegiuite să rostească blasfemie împotriva Domnului nostru Iisus Hristos este imuabilă. Aceasta este judecata tuturor bisericilor, deoarece la acest sfânt sinod sunt prezenți, fie personal, fie prin ambasadorii lor, preoții atât ai Bisericii Răsăritene, cât și ai Bisericii Apusene. De aceea, sfântul sinod de față, urmând legile părinților, a hotărât împotriva blasfemiului și insolentului Nestorie ca acesta, ca unul care a disprețuit mustrarea, să aibă parte de cel despre care este scris: „ Iar episcopatul să-l primească altul" (Faptele Apostolilor 1:20). De aceea, să știe Nestorie că este străin de comuniunea preoției Bisericii Catolice.
Arcadie, cel mai venerabil episcop și legat al tronului apostolic, a spus: „Mare întristare și jale, pline de lacrimi și chin sufletesc ne-au fost pricinuite atât de judecata preoției voastre, cât și de Nestorie însuși. Căci, deși a fost convins de scrisorile atât ale tronului apostolic, cât și ale fericirii voastre să părăsească dogma coruptă și învățătura nelegiuită, totuși a hotărât să rămână în rătăcirea sa (așa cum reiese din judecata pronunțată asupra lui) și, neprivind la ocazia care i s-a oferit pentru îndreptare, a disprețuit porunca tronului apostolic și a respins îndemnurile și îndemnurile tuturor sfinților preoți, prin care ar fi putut primi din nou sănătatea. Căci a ajuns la o asemenea impietate încât nu a ezitat să predice o învățătură plină de blasfemie împotriva Creatorului și Răscumpărătorului și Mântuitorului său al neamului omenesc, Domnul nostru Iisus Hristos, și, târându-se ca șarpele cel vechi, a înșelat mințile oamenilor, frumos îndrumat și dedicat lui Dumnezeu. Uitând mântuirea sa și viața veșnică, suferind din necunoașterea tradițiilor părinților și neamintindu-și prezicerile profetice și narațiunile evanghelice și apostolice (despre Hristos), s-a condamnat pe sine prin necredința sa." Întrucât el însuși s-a separat și s-a alungat de bunăvoie dintre noi, atunci noi, urmând învățătura transmisă de la început de sfinții apostoli și de Biserica Catolică (și au învățat ceea ce au primit de la Domnul nostru Iisus Hristos), și porunca preasfințitului Papă Celestin, care a binevoit să ne trimită ca plenipotențiari ai săi în această chestiune, și decretele sfântului conciliu, în conformitate cu cuvintele noastre, pronunțăm: este lipsit de rangul episcopal și excomunicat din întreaga Biserică Catolică și din comuniunea tuturor preoților.
Proiect, episcop și legat al Bisericii Romane, a spus: Din citirea actelor acestui sfânt și preaiubit de Dumnezeu sinod, format din atâtea preoți ai lui Dumnezeu, se dezvăluie cu toată claritatea că Nestorie, ca un om nerecunoscător, în ciuda faptului că a experimentat o asemenea răbdare și îngăduință din partea sfântului Papă Celestin, episcop al sfântului și tronului apostolic al orașului Roma, și a preacinstiților părinți și

frați episcopi prezenți aici, a urmat apostazia și blasfemia sa spre propria sa pierzare. Și de aceea, din moment ce a îndrăznit, contrar credinței evanghelice și învățăturii apostolice, stabilite în întreaga Biserică Catolică, să introducă corupția ereziei sale, atunci eu, autorizat de autoritatea ambasadei de pe tronul apostolic împreună cu frații să fiu executorul judecătoresc, hotărăsc: numitul Nestorie, dușmanul adevărului și corupătorul credinței, ca vinovat de ceea ce este acuzat, să fie detronat din gradul de demnitate episcopală și să fie excomunicat din comuniunea tuturor preoților ortodocși.

Chiril, Episcopul Alexandriei, a spus: Declarațiile făcute de preasfinții și pioșii Episcopi Arcadius și Proectus și de preasfințitul preot al Bisericii Romane Filip au fost clar înțelese de sfântul Sinod. Ei au vorbit ca fiind autorizați de Scaunul Apostolic și (reprezentanți) ai întregului Sinod al preaiubiților și sfinților Episcopi Apuseni. Și întrucât au exprimat hotărârea făcută anterior de preasfințitul și iubitul de Dumnezeu Episcop Celestin, iar această hotărâre este în acord cu judecata pronunțată împotriva ereticului Nestorie de către sfântul Sinod adunat în acest oraș Efes, atunci înregistrările actelor care au avut loc ieri și astăzi să fie adăugate la actele anterioare și prezentate evlaviei lor, astfel încât prin semnătura lor, conform obiceiului, să confirme acordul canonic cu noi toți.

Arcadie, cel mai cinstit episcop și legat al bisericii romane, a spus: după tot ce s-a făcut la acest sfânt sinod, cu siguranță îl vom confirma cu semnăturile noastre.

Sfântul Sinod a spus: Întrucât cei mai onorabili și pioși episcopi și legați ai tronului roman, Arcadius și Proectus, și prezbiterul și legatul tronului apostolic, Filip, și-au exprimat consimțământul (la condamnarea lui Nestorie), atunci trebuie să-și îndeplinească promisiunea și să confirme actele cu propriile semnături. Prin urmare, să li se aducă înregistrările actelor.

Filip, prefet și legat al tronului apostolic, a semnat actele.

Arcadie, episcop și legat al tronului apostolic, a semnat sentința pronunțată împotriva lui Nestorie, autorul schismei și ereziei și al oricărei blasfemii și impietăți.

Proiect, episcop și legat al tronului apostolic, a semnat dreapta judecată a acestui sfânt și ecumenic sinod, fiind de acord în toate (cu părerea sinodului) despre depunerea nelegiuitului Nestorie.

Raportul episcopilor și legaților sosiți de la Roma, trimiși de sfântul conciliu la cei mai pioși împărați, prin diaconul Eutih.

Către preacuvioșii și iubiții de Dumnezeu împărați Teodosie și Valentinian, victorioși, triumfători, augusti, sfântului sinod, prin harul lui Hristos și prin voia măreției voastre, adunați în mitropolia Efesului.

Dumnezeul tuturor, primind râvna și grija voastră pentru evlavie, împărați preaiubitori de Hristos, a insuflat cu zel și inimile sfinților episcopi apuseni pentru a-l răzbuna pe Hristosul hulitor. Căci, deși distanța mare nu a permis întregii mulțimi a preasfinților episcopi (ai Apusului) să vină la noi, ei, adunându-se acasă, în prezența preasfintului și preacuviosului Celestin, Episcop al Marii Rome, cu deplină înțelegere au confirmat învățătura noastră despre credință și au hotărât să excomunice complet pe cei care gândesc diferit de clerul sacru și de rangul său. Chiar acest lucru a fost declarat de preasfințul Episcop al Marii Rome, Celestin, chiar înainte de a fi întrunit acest preasfinț sinod, și el a predat locul său la sinod preasfințului și preaiubitorului de Dumnezeu Chiril, Episcop al marelui oraș Alexandria. Dar acum din nou a declarat același lucru printr-o altă scrisoare a Sfântului către sinodul pe care maiestatea voastră a poruncit să se întrunească în orașul Efes. Această scrisoare a trimis-o prin preasfinții episcopi Arcadie și Proectus și prin preacuviosul preot al marii Rome, Filip, reprezentând prezența preasfințului și preaiubitului de Dumnezeu episcop Celestin. Și

întrucât bărbații care au venit (la conciliu) au prezentat acestui conciliu, prin scrisori, opinia întregului sfânt conciliu occidental, care este de acord cu opinia noastră despre credință și evlavie, așa cum reiese atât din scrisori, cât și din instrucțiunile date lor (legaților) și expuse de ei în scris, atunci noi, acționând conform datoriei, trebuie neapărat să raportăm maiestății voastre despre acordul lor cu noi, pentru ca evlavia voastră să știe că judecata pronunțată recent de noi este judecata unică și generală a întregului univers, pe care zelul vostru pentru credință și evlavie ne-a încredințat să o deschidem și să o declarăm. Acum, așadar, când această chestiune a ajuns deja la sfârșitul dorit de maiestatea voastră, care este sigur pentru toate bisericile și confirmă credința, atunci vă rugăm evlavia voastră să ne elibereze de lucrarea prezentă și să rămânem într-o țară străină (căci unii dintre noi suferă de sărăcie, alții sunt copleșiți de boli, iar alții, din cauza bătrâneții lor, nu mai pot rămâne într-o țară străină, așa că mulți dintre episcopii și clericii noștri au murit deja), astfel încât noi, lăsând această lucrare, să avem grijă de Biserica marelui oraș 180 ; Vă rugăm, de asemenea, să rețineți acele scrisori pe care (dușmanii noștri) amenință să le trimită liderilor locali. Altfel, s-ar putea întâmpla din nou vreun dezastru pentru biserici sau s-ar putea să se abată tristețea asupra celor mai sfinți episcopi din propriile lor dieceze. Căci atunci când evlavia a fost deja restaurată și întregul univers a pronunțat o judecată unanimă asupra credinței, excluzându-i pe câțiva care preferă prietenia cu Nestorie în locul evlaviei, atunci vă cerem o milă dreaptă, implorând maiestatea voastră să ne elibereze de această trudă și să ne acorde grija hirotonirii viitorului (episcop de Constantinopol), și atunci să ne bucurăm de credința și evlavia întărite și să aducem rugăciuni sincere Domnului tuturor, Hristos, pentru maiestatea voastră.
Epistola Sfântului Sinod către clerul și poporul Constantinopolului despre depunerea lui Nestorie.
Sfântul, Marele și Ecumenic Sinod, întrunit prin harul lui Dumnezeu în Mitropolia Efesului, urează tot binele în Domnul preacuvioșilor și onorabililor împreună-preoți și diaconi și întregului cler și popor al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Constantinopol.
Suntem nevoiți să vă comunicăm o veste extrem de gravă și, pe de o parte, deplângem cele întâmplate, iar pe de altă parte (suntem conștienți că) însăși necesitatea ne-a obligat să smulgem rădăcina acestei boli, ca nu cumva mulți să fie infectați și ei cu ciuma impietății. Nestorie, care a devenit victima propriei impietăți, a fost lipsit de preoție. Voi înșivă sunteți martori ai discursurilor pe care a îndrăznit adesea să le rostească înaintea voastră. La acest rău a adăugat blasfemia (pe care a rostit-o) aici. Căci nici sfântul conciliu menționat anterior, nici oamenii care au venit aici de dragul evlaviei nu l-au oprit de la furia sa. A adăugat blasfemii și mai grave, spunând că nu vrea să se închine unui copil de două luni și unuia care s-a hrănit cu lapte și să-L numească Dumnezeu, care a fugit în Egipt, astfel încât întreaga dispensație a Mântuitorului nostru, îndeplinită pentru noi, a devenit aproape îndoielnică pentru poporul de rând. De aceea, rugați-vă fierbinte lui Dumnezeu ca cineva vrednic de tronul marelui oraș să fie descoperit. Căci dacă cetatea care domnește este condusă cu evlavie, atunci aceasta va sluji binelui comun al tuturor bisericilor lui Dumnezeu.
Chiril, episcop al Alexandriei, vă doresc vouă, iubiți și preaiubiți frați, toate cele bune în Domnul.
Filip, prezbiter al bisericii apostolice.
Juvenal, episcop al Ierusalimului.
Arcadie, episcop și legat.
Proiect, episcop și legat.
Firmus, episcopul Cezareei.

Flavian, episcop de Filipi.
Memnon, episcop al Efesului.
Teodot, episcopul Ancyrei.
Verinian, episcop de Perga.
Întrucât au fost peste două sute care l-au detronat pe Nestorie, ne-am mulțumit doar cu aceste semnături.
ACTUL IV.
Plângere adusă Sfântului Sinod de către preasfinții episcopi, Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului.
În anul consulatului augustilor noștri suverani Flavius Teodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în a șasea calendă a lunii august, la un sinod întrunit în orașul Efes, din porunca celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, în prezența în preasfânta biserică numită Maria a celor mai pioși și iubitori de Dumnezeu episcopi: Chiril al Alexandriei , care a ocupat și locul preasfințitului Celestin, arhiepiscop al Bisericii Romane, Arcadius, episcop și legat al tronului roman, Proectus, episcop și, de asemenea, legat, Filip, preot și legat, Juvenal al Ierusalimului, Memnon al Efesului, Flavian al Filipilor, care a ocupat și locul lui Rufus, preapiosul episcop al Tesalonicului, Firmus al Cezareei (mai întâi Capadocia), Acacius Melitine , Teodot al Ancyrei (mai întâi Galatia) și toți ceilalți, precum și Vesula, diacon al Cartaginei, - Hesychius diaconul a zis: preasfințitul și preasfințitul Chiril, arhiepiscop al bisericii alexandrine, și preasfințitul și preacuviosul Memnon, episcopul Efesului, a prezentat preasfințitului sinod ecumenic, adunat, din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați, în cetatea Efesului, o plângere pe care o avem acum în mâinile noastre și, dacă sfinția voastră poruncește, o vom citi.
Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Plângerea adusă de preasfinții și reverendii episcopi, Chiril al Alexandriei și Memion al Efesului, să fie citită și inclusă în act.
Isihie Diaconul a citit:
Către sfântul sinod, care, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați, s-a întrunit în acest oraș Efes, Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului, episcopi.
Un decret pios (al împăraților) a poruncit atât nouă, cât și sfinției voastre, să ne adunăm în acest oraș Efes pentru a stabili prin judecată comună adevărata regulă a credinței apostolice și pentru a examina erezia introdusă de Nestorie. Și sfântul vostru sinod, făcând totul corect și canonic, a ședințat în sfânta biserică a acestui oraș. A poruncit numitului Nestorie să vină la adunare și să dea socoteală despre cum a vorbit blasfemiat în interpretările și scrisorile sale, rostind cuvinte impie și criminale împotriva lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor. Și întrucât acesta, după ce a fost invitat de trei ori, chinuit de o conștiință rea, a refuzat să vină, atunci (sfântul sinod), urmând rânduielile bisericești, a examinat cu atenție tot ce ținea de această chestiune și, fiind pe deplin convins că era eretic și blasfemiator, l-a supus depunerii. După ce aceasta s-a făcut și s-a adus la cunoștința celor mai pioși și victorioși împărați ai noștri, Ioan, episcopul Antiohiei, care a venit ultimul dintre toți la Efes, după cum i s-a părut, a chemat laolaltă câțiva dintre adepții lui Nestorie, după cum știm (unii dintre ei fuseseră detronați de mult, iar alții erau episcopi doar cu numele, pentru că nu aveau orașe) și, ca și cum ar fi fost iritat de faptul că Hristos fusese glorificat prin depunerea legitimă a blasfemiatorului Său, într-un mod necunoscut (dacă, totuși, ceea ce spune zvonul popular este adevărat), călcând în picioare toate legile bisericești și încălcând toată rânduiala bisericească, a întocmit o cartă impie și nelegiuită 181 și, crezând că ne va lovi cu o excomunicare imaginară, ne-a jignit grav. A îndrăznit să facă aceasta - când sfântul sinod care l-a detronat pe Nestorie avea peste două sute de

episcopi sfinți și a adunat eretici și alții detronați - poate doar până la treizeci. Și deși nu avea nicio autoritate, nici prin lege bisericească, nici prin decret imperial, să judece pe vreunul dintre noi sau să întreprindă ceva de genul acesta, mai ales împotriva celui mai înalt tron (și chiar dacă ar fi avut dreptul să judece, ar fi trebuit să urmeze canoanele bisericești, să ne declare ofensați și, împreună cu întregul nostru sfânt sobor, să ne cheme la îndreptățire); dar, neținând cont de nimic din toate acestea și negândindu-se la frica de Dumnezeu, el, imediat după sosirea sa la Efes, în secret, astfel încât niciunul dintre noi nu știa nimic despre planul îndrăzneț, a râs de propriul său Cap, ca să nu mai vorbim de regulile bisericești, și i-a insultat prin hotărârea de depunere pe cei care încă nu știu din ce motiv a făcut aceasta. Dacă este nedrept să încalci legile bisericești în acest fel și să te ridici împotriva bătrânilor în mod arbitrar, sau să îndrăznești în secret (împotriva lor) să faci ceea ce nu ar trebui să facă nici măcar în raport cu persoane care se află în cel mai de jos rang bisericesc și slujesc sub mâna sa, și dacă este aici împreună cu complicii săi: atunci am prezentat în mod necesar această plângere evlaviei tale, conjurând pe sfânta și consubstanțială Treime să-l chemi pe Ioan și pe complicii săi pentru faptele sale. Să dea socoteală ei, venind la sfântul sinod, pentru fapta lor îndrăzneață. Și noi suntem gata să dovedim că insultele pe care ne-au adus-o sunt nelegiuite și nelegiuite.
Acachie, episcopul Melitinei, a spus: Suspiciunea împotriva celor care au fost deja condamnați este superfluă, chiar dacă este dreaptă; și cererea preasfinților și iubiților de Dumnezeu episcopi Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului este superfluă. Căci nu se poate ca cei care s-au despărțit de sfântul Sinod și au aderat la învățătura nelegiuită a lui Nestorie, deja condamnați pentru o astfel de crimă, să fi îndrăznit să facă ceva împotriva președinților acestui Sinod Ecumenic, neavând nicio autoritate. Dar dacă găsești cu plăcere sfinția ta ca ei să se prezinte la judecată în această privință, atunci Ioan al Antiohiei, autorul acestei apostazii, să fie interogat prin cei preasfințiți episcopi Arhelau, Pavel și Petru și să răspundă de ce este acuzat: de ce a îndrăznit să facă asta?
După ce Arhelau, episcopul de Myndus în Caria, Pavel, episcopul de Lampe în Creta, și Petru, episcopul de Parembolus în Palestina, au plecat și s-au întors, Firmus, episcopul de Cezareea Capadociei, a spus: „Să declare cei mai pioși episcopi cărora li s-a încredințat provocarea la preacinstitul episcop Ioan care a răspuns?”
Pavel, episcopul de Lampe, a spus: Când noi, trimiși de sfântul vostru sobor la preacinstitul Ioan, episcopul Antiohiei, ne-am apropiat de casa lui, am văzut o mulțime de soldați înarmați cu sulițe și săbii și alți oameni care nu ne-au lăsat să ne apropiem de poartă. În cele din urmă, deși cu greu, ne-am apropiat mai mult, fără să încetăm să spunem: „Nu suntem dușmani și nu suntem mulți; am fost trimiși doar trei; lăsați-ne să intrăm; am fost trimiși de sfântul sobor cu propuneri de pace pe o chestiune canonică la preacinstitul episcop Ioan.” Dar când mulțimea ne-a înconjurat, Ioan, probabil înțelegând de ce am fost trimiși, nu ne-a primit. Oamenii au spus multe aici și în această conversație se puteau auzi blesteme împotriva sfântului sobor și a credinței ortodoxe, dar ce anume, noi, din cauza zgomotului care s-a iscat aici, nu putem spune.
Arhelau, episcopul Myndului, a spus: „Am îndurat o mare înghesuială și chiar pericol, apropiindu-ne de casa preacinstitului episcop Ioan, în văzul soldaților care stăteau cu săbii scoase și sulițe ridicate și ne amenințau. O mulțime de alți oameni s-a înghesuit și ei în jur. Și, deși am rugat mulți să-l anunțe (despre sosirea noastră), totuși, dintr-un motiv pe care nu-l știu, nu am fost admiși.”
Petru, episcopul Parembolului, a spus: „Eu, împreună cu cei mai pioși episcopi, m-am apropiat de casa preacinstitului episcop Ioan, în văzul multor soldați înarmați care ne

înconjurau cu săbii scoase; și era acolo și o mulțime de alți oameni care ne amenințau și rosteau cuvinte blasfemii împotriva credinței ortodoxe și a sfântului și iubitului vostru Sinod. Și când am cerut să ne raportăm despre noi și să-i transmitem preacinstitului episcop Ioan cuvintele sfântului Sinod, nu am fost primiți, deși, după cum credem, însuși preacinstitul episcop Ioan știa motivul pentru care am fost trimiși. Căci erau acolo câțiva dintre clericii săi, cărora le-am spus că am fost trimiși de sfântul Sinod. Cu toate acestea, nimeni nu ne-a primit."

Chiril, Episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul sinod vede că atât eu, cât și preacinstitul și iubitul de Dumnezeu co-episcop Memnon suntem aici cu o conștiință curată și cu dorința de a apăra cauza noastră. Dar ereticul Nestorie și apărătorul dogmelor sale, Ioan, Episcopul Antiohiei, par să aibă o singură preocupare - să nesocotească legile Sfintei Biserici. Și când sunt chemați să dea socoteală de acțiunile lor, își fortifică casele cu arme și le fac inexpugnabile pentru cei care îi cheamă canonic să se justifice în ceea ce sunt acuzați. Dacă, așadar, preacinstitul Ioan, temându-se de propria sa greșeală, inventează diverse pretexte pentru a se sustrage (procesului), așa cum este evident din ceea ce au declarat cei mai pioși episcopi, sau mai degrabă, așa cum am spus, din faptul că și-a făcut casa inaccesibilă celor trimiși de sfântul sinod, atunci evident că își pronunță judecata asupra sa și expune îndrăzneala acțiunilor sale, din cauza căreia suspectează sfântul și marele sinod și se teme să vină la el. Așadar, sfinția Voastră, având o instanță imparțială și aprofundând esența problemei, fie ca să binevoiți să anulați printr-o sentință legitimă procesul său îndrăzneț împotriva noastră și să hotărâți ce se cuvine chiar împotriva celui care a îndrăznit să ne jignească.

Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Din respect pentru acest sfânt, mare și ecumenic sinod, preacinstitul Ioan, episcop al Antiohiei, ar fi trebuit să vină imediat să se justifice în (acuzațiile) aduse împotriva sa și să arate ascultare și onoare Scaunului Apostolic al Marii Rome, care este prezent la noi, precum și Episcopului Apostolic (τῶ αποϛολικῶ) 182 al Bisericii lui Dumnezeu din Ierusalim, mai ales că el, conform obiceiului întemeiat pe instituția și tradiția apostolică, conduce el însuși Scaunul Antiohiei și exercită judecata asupra lui. Dar, întrucât el, în mândria sa obișnuită, și-a înconjurat casa cu soldați înarmați, așa cum ne-au raportat cei mai pioși episcopi trimiși de acest sfânt sinod, noi, urmând canoanele și menținând ordinea, hotărâm să o promulgăm a doua oară. Așadar, să meargă și alți episcopi prea pioși și să-i spună cu aceeași blândețe că ar trebui să vină la sfântul sinod și să dea un răspuns pentru ceea ce este acuzat."

Când Timotei, episcopul de Thermis și Eudociada, Eustatie, episcopul de Docimus, și Eudoxie, episcopul de Chomata (în Licia), au plecat și s-au întors, Eudoxie, episcopul de Chomata (în Licia), a spus: „Venind, la porunca evlaviei voastre, la casa preacinstitului episcop Ioan al Antiohiei, am găsit soldați cu săbii scoase și câțiva clerici în jurul casei sale. I-am întrebat pe acești clerici, spunând: „Am fost trimiși de sfântul conciliu să transmitem anumite cuvinte preacinstitului episcop Ioan; binevoiți să-l informați despre noi." Ei s-au dus să raporteze acest lucru și, întorcându-se, ne-au dat acest răspuns: „Ioan, episcopul, a spus: Nu dăm niciun răspuns oamenilor detronați și excomunicați de noi." Și când am întrebat: de cine am fost detronați și excomunicați? - au răspuns: de episcopul Ioan al Antiohiei. Când i-am îndemnat să ne explice acest lucru mai precis, au spus: „Nu vom refuza să spunem acest lucru nici măcar în fața notarilor."

Timotei, episcopul Termei și Eudoxiei, a spus: „La porunca evlaviei voastre, am venit la casa preacinstitului episcop Ioan. Întâlnindu-i pe clericii săi la ușă, i-am rugat să ne introducă, ca să-i putem anunța personal poruncile care ne-au fost date. Aceștia,

mergând (la casa lui Ioan), ne-au dat următorul răspuns: „Nu dăm răspuns celor excomunicați și destituiți; să nu se obosească invitându-ne des”.
Eustatie, episcopul Docimii, a spus: „Din porunca sfinției voastre, am venit la casa unde locuiește preacinstitul Ioan, episcopul Antiohiei. Acolo am întâlnit clerici, pe care i-am rugat să-i spună că trebuie să-l vedem pe preacinstitul episcop Ioan și să-i transmitem cele ce i-au fost anunțate de sfântul și marele sinod. După ce s-au dus (la casa lui Ioan) și s-au întors la noi, au spus: „I-am detronat și excomunicat (pe ei); să nu se mai obosească să ne cheme”. Am încercat să aflăm numele vorbitorilor, dar nu au vrut să ne spună, ci au spus doar: „Suntem clerici, nu notari”.
Chiril, Episcopul Alexandriei, a spus: Domnul nostru Iisus Hristos, care este acum prezent la acest sfânt sinod, ne-a înfățișat lămurit esența prezentei chestiuni, zicând: Oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se dea pe față faptele (Ioan 3:20). De aceasta suferă acum preacinstitul Episcop Ioan al Antiohiei, după cum vede sfințenia și vigilența voastră. Căci dacă ar fi recunoscut cu bună conștiință că a lucrat canonic și într-un mod plăcut lui Dumnezeu față de noi, atunci de ce n-ar fi venit repede la acest sfânt și ecumenic sinod, pentru ca judecata sa împotriva noastră, pecetluită cu consimțământul vostru, să capete mai multă putere, întrucât el (Ioan) a lucrat după legile bisericii? Dar, fiindcă se teme de ura acestui sfânt sinod pentru rău și știe că ne-a jignit în mod necinstit și nelegiuit, refuză să vină, ca să nu sufere mânia și pedeapsa pe care o merită pe deplin. Își ascunde păcatul și se teme să-și prezinte nelegiuirea judecății voastre. De aceea, rugăm sfântul sinod să proclame că de acum înainte judecata lui obraznică împotriva noastră nu mai are nicio putere și, chemându-l din nou, să-l supună, pentru faptele sale nelegiuite, judecății tale legitime și drepte, conform canoanelor.
Memnon, episcopul Efesului, a spus: „Acum, judecata necanonică a preacinstitului episcop Ioan al Antiohiei și a puținilor săi complici este clară pentru sfințenia voastră, cu privire la inovațiile și acțiunile sale contrare legilor Bisericii. De aceea, și noi, prin plângerea noastră, am prezentat sfințeniei voastre acțiunile sale îndrăznețe împotriva noastră. Acționând canonic, l-ați chemat prin cei mai sfinți episcopi să răspundă pentru ceea ce a păcătuit împotriva legilor Bisericii, sau mai degrabă, împotriva rânduielii Bisericii, și să dea socoteală pentru ceea ce a îndrăznit să facă împotriva canoanelor. Dar, având o conștiință necurată, nu a vrut să asculte când a fost chemat.” De aceea, rugăm sfântul și ecumenicul vostru sinod să anuleze prin judecata sa decretele nelegiuite făcute de el și de complicii săi (dintre care unii sunt eretici, alții nu au cetăți și unii sunt vinovați de multe crime), declarând (aceste decrete) nule și neavenite și fără putere, întrucât au fost întocmite în detrimentul rânduielii canoanelor și, acceptând opinia noastră despre credința ortodoxă, pe care am primit-o de la sfinții părinți, să stabilească (măsuri) împotriva celor vinovați, după discreția sa.
Sfântul Sinod a spus: Din Faptele Apostolilor este evident că decretele lui Ioan, care a acționat necanonic în toate, nu au nicio forță sau validitate. Căci dacă decretele sale ar fi avut validitatea cuvenită, el nu ar fi refuzat, la chemarea Sfântului Sinod, să se prezinte pentru a răspunde pentru inovațiile sale. Prin urmare, Sfântul Sinod declară aceste decrete, deși nu au avut niciodată forță sau temei canonic, ca fiind neputincioase și incapabile să provoace vreo necinste celor care au suferit o insultă prin ele. După ce a făcut ceea ce trebuia făcut și ceea ce i-a fost încredințat, preasfântul Sinod va aduce la cunoștința celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați ceea ce s-a făcut astăzi, pentru ca și ei să cunoască acțiunile insolente ale lui Ioan în legătură cu Sfântul Sinod. Dar dacă însuși preacinstitul Episcop Ioan, chemat pentru a treia oară, nu se prezintă, atunci Sfântul și Ecumenic Sinod va pronunța judecata cuvenită asupra lui conform canoanelor.

ACTUL V.

În anul domniei augustilor noștri suverani Flavius Teodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în ziua a șaisprezecea a calendelor lui august, în preasfântul sinod al preaiubiților și preacuvioșilor episcopi care ședeau în biserica numită Maria , Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: Ieri, când sfințiile voastre ședeau în acest loc, în prezența legaților trimiși de la Roma, adică a celor care ocupă locul preasfântului și preacuviosului episcop Celestin, eu și Memnon, preacinstitul episcop al acestui oraș Efes, am adus o plângere, cerând ca Ioan, preacinstitul episcop al bisericii Antiohiei, și cei care împreună cu el ne-au ofensat îndrăznind să pronunțe o pretinsă excomunicare împotriva noastră, să fie chemați la acest sfânt și ecumenic sinod, pentru ca să răspundă pentru faptele lor sau să înceteze planurile lor fărădelegii. Evlavia voastră, acționând în mod legitim și corect în toate, i-a chemat mai întâi și al doilea prin cei mai onorabili și preacuvioși episcopi, așa cum atestă actele (sinodului); Dar ei (Ioan și ceilalți), neputând să-și acopere acțiunile insolente cu argumente plauzibile și negăsind mijloace de a se scuza (altfel ar fi venit cu siguranță la sfântul și marele sinod fără nicio întârziere), au comis o faptă rușinoasă, potrivită oamenilor care rătăceau prin piață. Căci dacă voiau să declare ceva acestui mare sinod, atunci ar fi trebuit să vină cu decență și, cu decența cuvenită creștinilor, să spună și să audă ceea ce se cuvenea. Nimic nu i-a împiedicat să facă acest lucru, deoarece nu erau soldați care să stea înaintea sfântului sinod, ci înaintea caselor lor. Dar în loc de aceasta, au întocmit o hrisov plină de lăudăroșie și ignoranță și, publicând-o, au provocat nu atât o revoltă în tot orașul, cât dispreț pentru propria lor nebunie. Dacă au făcut aceasta cu intenția ca noi, văzând cum onoarea fraților noștri era expusă rușinii și batjocurii generale, să regretăm, atunci regretăm suficient. Căci ei au fost adesea ridiculizați pentru aceste acțiuni. Dar dacă, așa cum este indicat în carta pe care au publicat-o, pot dovedi că suntem vinovați de erezia lui Apollinaris sau că avem vreuna dintre opiniile lui, atunci să vină și să ne condamne de erezie, dacă pot, și să nu ne aducă necinste cu vorbe goale sau să se gândească la mânia lui Dumnezeu. Căci Judecătorul tuturor, Dumnezeu, a zis: Martorul mincinos va pieri (Proverbe 21:28), iar prin buzele fericitului David: Ai șezut și ai defăimat pe fratele tău (Psalmul 49:20)). Noi nu am susținut niciodată opiniile lui Apollinaris, Arius sau Eunomius, ci din copilărie am studiat Sfintele Scripturi și am fost crescuți sub îndrumarea părinților ortodocși și sfinți, și îi anatemizăm pe Apollinaris, Arius, Eunomius, Macedonius, Sabellius, Fotin, Pavel și pe manihei și orice altă erezie, precum și blasfemiile nou inventate ale lui Nestorie și ale complicilor și colaboratorilor săi, precum și pe cei care i-au urmat pe Celestius și Pelagius, ale căror învățături nu le-am susținut niciodată. Și nu numai că adoptăm acum intenția de a ține de învățătura dreaptă, schimbându-ne gândurile în bine; dar, așa cum am spus mai sus, am fost crescuți în dogmele drepte și apostolice ale Bisericii. Și întrucât cei care sunt hirotoniți la preoție trebuie să fie zeloți ai adevărului și să exprime ceea ce sunt convinși ca fiind adevăr, vă rugăm acum sfântului și marelui vostru sinod să-l invite canonic pe însuși Ioan, cel mai onorabil episcop al bisericii Antiohiei, și pe ceilalți care au compus împreună cu el o calomnie împotriva noastră. Căci prudența cere, și aceasta este necesară, ca ei personal fie să dovedească că suntem eretici și, după cuvintele lor, să adere la opiniile lui Apollinaris, fie, dacă refuză să vină și să confirme cu dovezi (acuzația lor împotriva noastră), ei înșiși să fie supuși acestei acuzații (adică de erezie), - mai ales că se știe din scrisoarea pe care au întocmit-o că au adus calomniile lor false și deșarte la urechile celor mai pioși împărați. Sfinția Voastră trebuie să aibă grijă în mod special ca nicio minciună să nu ajungă la urechile pioase ale suveranilor, pentru că nu

ne este necunoscut ceea ce se spune în Sfânta Scriptură: „ Să nu se spună minciună pe limba împăratului și să nu iasă minciună din gura lui” (Proverbe 24:22).
Sfântul Sinod a spus: Cererea preacuvioșilor și sfinților episcopi Chiril al Alexandriei și Memnon al Efesului este acum pe deplin rezonabilă. Așadar, să meargă astăzi preacuvioșii episcopi: Daniel, Commodus și Timotei, împreună cu notarul, și să-l convingă pe preacinstitul episcop al bisericii antiohiene, Ioan, să vină împreună cu ceilalți acuzați și să răspundă pentru ceea ce se cere împotriva lor.
Și au pornit cei mai onorabili episcopi: Daniel de Colonia, Commodus de Tripoli (în Lidia) și Timotei de Terme (pe Gallespont) împreună cu notarul Musonius, cu o invitație cu următorul conținut:
„Întrucât sfântul sinod, dorind să hotărască pașnic tot ce privește canoanele, a invitat onoarea ta cu o dublă chemare, dar tu nu te-ai supus și nu ai venit, nici pentru a-ți dovedi acuzațiile, nici pentru a te justifica, atunci sfântul sinod prin decizia sa nu permite nicio acțiune episcopală nici ție, nici vreunui dintre complicii tăi. Dacă nu asculți de această a treia chemare și nu vii, atunci vei fi tratat conform canoanelor.”
Când solii s-au întors, Daniel, episcopul coloniei, a spus: „Ne-am dus unde a poruncit evlavia voastră, și anume, la casa preacuviosului Ioan, episcop al Antiohiei. Chiar de departe, descălecând de pe catârii noștri, am anunțat clerul (din Antiohia) că am fost trimiși de sfântul sinod și am cerut cu sârguință (ajutorul și protecția lor). Aici l-am întâlnit pe Asfalie, un preot al bisericii din Antiohia, care este angajat în mijlocirea pentru treburile acestei biserici din Constantinopol. Ne-a condus mai aproape de casa în care locuiește preacuviosul episcop Ioan și, alăturându-se nouă, i-a oprit pe atacatori. De asemenea, le mulțumim soldaților care, recunoscându-l pe preacuviosul episcop Commodus, deoarece sunt staționați în orașul său, au alungat toți clericii care ne atacau. Apoi, când Asfalie și ceilalți clerici l-au informat pe Ioan despre sosirea noastră, arhidiaconul său (nu-i știm numele, are o barbă subțire, este palid și scurt) a ieșit la noi, purtând o hrisov, pe care ne-a înmânat-o, spunând: «Sfântul Sinod v-o trimite ca să o puteți primi».” I-am răspuns: „Nu am fost trimiși să primim scrisori de la tine, ci să anunțăm ordinul Sfântului Sinod. Noi înșine nu am adus nicio hrisov și nu o vom accepta de la tine: am adus doar o propunere de pace. Sfântul Sinod îi cere domnului Ioan să participe la întâlniri și să vină la Sinod.” „Așteaptă atunci”, a răspuns arhidiaconul, „până îl voi informa pe episcop.” S-a dus la el și s-a întors cu aceeași hrisov, spunând: „Și nu ne trimite nimic, și noi nu îți vom trimite nimic, ci să așteptăm până când însuși împăratul, căruia i-am raportat deciziile noastre, ne va prescrie ce trebuie făcut.” Și când am spus: „Așadar, ascultați cuvintele sfântului sinod”, a plecat, spunând: „Voi ați respins hrisovul, dar eu nu ascult de sinod.” Așa a spus el, iar noi le-am spus prezbiterilor Asfalie, care ne însoțea, și lui Alexandru: „Sfântul sinod arată toată plinătatea păcii, iubirii și bunăvoinței în legătură cu domnul Ioan; dar mai ales pentru că nu a vrut să vină la a doua chemare, a hotărât să-i interzică orice slujbă sacră. Îl convinge să se prezinte la a treia chemare, pentru a nu-l obliga să pronunțe nimic canonic împotriva lui.”
Commodus, episcop de Tripoli (în Lidia), a spus: Am văzut și prezentăm același lucru spus de preacuviosul și sfântul episcop Daniel.
Timotei, episcopul Thermei (pe Hellespont), a spus: Am văzut și prezentăm același lucru spus de preacuviosul și sfântul episcop Daniel.
Sfântul Sinod a spus: Și acum o invitație cuvenită a fost făcută de preacuvioșii episcopi Daniel, Commodus și Timotei, care au dezvăluit motivul pentru care au fost trimiși și l-au adus la cunoștința preoților, astfel încât nimic nu să rămână necunoscut preacinstitului episcop Ioan, ceea ce a fost anunțat, și el să nu poată folosi niciun pretext pentru justificare, invocând ignoranța.

Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, a spus: „Acum, aici și împreună cu preacinstitul Episcop Memnon, cer să se facă o anchetă asupra problemei în care, contrar legilor Bisericii și oricărui simț, preacinstitul Ioan, Episcopul Antiohiei, a păcătuit împotriva noastră. Sfântul Sinod vede, și nimeni nu se poate îndoi, că dacă ne-am fi temut de acuzațiile sale, nu am fi acționat cu atâta îndrăzneală, cerând îndemnul menționatului Ioan să se prezinte la această a treia convocare și să ofere orice acuzații împotriva noastră. Dar, din moment ce inventează diverse întârzieri, căutând diverse pretexte pentru aceasta (omul abunda în cuvinte altfel , Iov 11:12), atunci Sfântul și Ecumenic Sinod trebuie să pronunțe judecata conform legilor Bisericii."
Sfântul Sinod a spus: Pentru insultele aduse de preacinstitul Ioan, Episcopul Antiohiei, și de complicii săi, preasfințitului și cuviosului Chiril, Episcop, și preacuviosului și binecuvântatului Episcop Memnon, Sfântul Sinod, după această a treia chemare a noastră, pe care Ioan (împreună cu complicii săi) nu a vrut deloc să o asculte - nu a venit la adunarea Sfântului Sinod și nu a expus motivele pentru care, contrar legilor și canoanelor Bisericii, au născocit o astfel de inovație - ar fi trebuit să pronunțe o judecată vrednică de o astfel de nebunie, atât împotriva lui, cât și împotriva complicilor săi. Și deși considerăm că este o datorie a bunătății episcopale să suportăm cele întâmplate cu blândețe și răbdare, totuși, acum, după ce s-a hotărât, să fie deja excomunicați din comuniunea bisericească Ioan și cei care au participat la acțiunile sale: Ioan Damaschinul, Alexandru Apameea, Dexianus al Seleuciei, Alexandru Hierapolis, Imerius al Herapolei, Imerius al Heraclei, Maximius al Heraclei, Tarmas al lui Maximina lui Anazarbus, Doroteu din Marcianopolis, Petru din Trajanopolis, Pavel din Emesa, Polichroniu din Heraclea, Eufirie din Tyana, Meletie din Neocezareea, Teodoret din Cirus , Aprigiu din Calcis, Macarie din Laodiceea Mare, Zosis din Esbuntia, Salustius din Cilicia din Casticius), (Cilicia Cilicia) Valentin de Mutloublak, Eustathie din Parnas, Filip de Teodosipolis, Daniel, Iulian, Chiril, Olympius, Diogene, Teofan din Filadelfia, Paladie, Traian din Augustus, Aurilian din Irenopolis, Musaeus din Arad și Helladius din Ptolemaida; - să nu aibă nicio putere aparținând ordinului preoțesc, prin care ar putea face rău sau folos cuiva, până când nu se pocăiesc și nu își mărturisesc greșeala; mai mult, să știe că, dacă nu fac imediat aceasta, vor suporta judecata finală conform canoanelor. Să se știe, de asemenea, că planurile lor rușinoase și nelegiuite împotriva celor mai pioși și sfinți episcopi și conducători ai Bisericii, Chiril și Memnon, sunt absolut lipsite de orice putere, așa cum s-a declarat deja atât acum, cât și ieri. Toate acestea să fie aduse la cunoștința celor mai iubitori de Dumnezeu și de Hristos împărați, pentru ca și urechile lor sacre să poată ști ce a urmat.
Semnat de Juvenal, episcopul Ierusalimului.
Semnat de Arcadius, episcop și legat al Scaunului Apostolic.
Proiectul a fost semnat de episcop și de legatul Scaunului Apostolic.
Semnat de Filip, preot și legat al Scaunului Apostolic.
Toți ceilalți au semnat-o și ei.
Raport trimis de sfântul conciliu celor mai pioși împărați cu privire la (episcopii) din Răsărit.
Către cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu împărați Teodosie și Valentinian, învingătorii, triumfătorii, preaaugustii, sfântul sinod, prin harul lui Dumnezeu și la invitația măriei voastre, adunat în mitropolia Efesului.
Sarcina pe care Majestatea Voastră a prescris-o sfântului sinod și-a atins deja scopul cuvenit, iar noi am informat evlavia Voastră despre aceasta. Am propus clar evlaviei Voastre credința apostolică, expusă de cei trei sute optsprezece părinți care s-au întâlnit la Niceea, și l-am lipsit pe Nestorie, care a gândit contrar acesteia, de rangul

său episcopal și de oportunitatea de a-i predica impietatea. Dar unii care fuseseră anterior infectați cu opiniile lui (Nestorie) și adepții învățăturii sale i-au atras de partea lor pe cei vinovați de diverse crime; și cu ei s-a alăturat preavenerabilul Ioan, episcop al Antiohiei, parțial din dragoste pentru controversă, parțial din prietenie umană (sunt doar treizeci în total). Fără a se justifica mai întâi în crimele de care fiecare dintre ei a fost acuzat, s-au proclamat un sinod: ca și cum Majestatea Voastră ar fi ordonat să se țină două sinoade, și nu unul, pentru confirmarea credinței evanghelice și excomunicarea celor care gândesc greșit din slujba bisericii. Însă, așa cum am spus, cei puțini menționați mai sus, neavând în prealabil dreptate acuzațiile aduse împotriva lor, s-au adunat, acceptându-l ca asistent în nebunia lor pe preasfințitul Ioan, Episcopul Antiohiei (care, după cum am auzit, se teme el însuși de acuzații pentru întârzierea sa) și, împotriva oricărei rânduieli și canoane bisericești, au îndrăznit să rostească blasfemie, care, în opinia lor, are însemnătatea unei excomunicări lipsite de glorie, împotriva sfântului și bisericesc sinod, împotriva conducătorului preasfinților episcopi adunați, preasfințitul Arhiepiscop Chiril și preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Memnon, în timp ce nu auziseră nicio acuzație de la nimeni și nu l-au așteptat pe acuzator și nu i-au chemat la judecată. Dimpotrivă, fără niciun proces sau investigație, au expus această blasfemie în scris și au îndrăznit să prezinte acuzațiile lor nebunești maiestății voastre, ca și cum maiestatea voastră nu ar ști că există un singur sinod ecumenic și că o adunare de câțiva oameni, vinovați de ceva și separați de sfântul sinod prin frica pedepsei, nu poate fi numită sinod. Neștiind că sunt vinovați, cu siguranță nu ar fi decis un act atât de îndrăzneț. Au acționat nebunește pentru că, poate, nu aveau niciun mijloc de a-și justifica crimele și, văzând numărul lor mic, au decis să prevină pedeapsa care îi amenința. Acționând în acest fel, sperau să reziste ferm acuzațiilor. Dar o astfel de cale de acțiune ni se pare o chestiune nerezonabilă și demnă de dispreț. Și din moment ce au îndrăznit să raporteze maiestății voastre cele mai nebunești acțiuni ale lor și au declarat evlaviei voastre tot ce au făcut împotriva legilor, canoanelor și oricărei rânduieli bisericești: nu am mai putut ignora planurile lor îndrăznețe și nebunești. Urmând definițiile canoanelor, l-am chemat pe preasfințitul episcop Ioan, care a încercat, împreună cu ceilalți, un astfel de act împotriva celor menționați anterior. Căci ceilalți, datorită numărului lor mic și vinovăției în diverse crime, nu ar fi îndrăznit să comită o astfel de nebunie, dacă nu s-ar fi bizuit pe curajul preasfințitului episcop Ioan al Bisericii Antiohiei. Așadar,Când ne-am adunat și ne-au fost prezentate plângerile de către preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu Chiril, Arhiepiscop, și co-episcopul său, preapiosul Memnon, l-am chemat pe numitul Ioan, pentru ca măcar acum să-și exprime nemulțumirea, pentru care a adus o asemenea insultă președinților sfântului sinod. Dar, în ciuda faptului că a fost chemat prima, a doua și a treia oară pentru a exprima acuzația, nu a vrut să se prezinte la sinod (pentru că nu avea nicio scuză plauzibilă pentru acțiunile sale insolente). El, înconjurându-și casa cu soldați și arme, nu i-a primit pe preasfinții episcopi trimiși (la el) de sfântul sinod și nu a binevoit să onoreze sfântul sinod cu un răspuns adecvat. Văzând din aceasta că nu avea nicio speranță să-și apere cauza, am condamnat ca fiind lipsit de sens și gol tot ce au bolborosit și au scris, contrar oricărei rânduieli canonice, împotriva preasfințitului Arhiepiscop Chiril și a preasfințitului nostru co-episcop Memnon. Căci un proces care nu are nimic canonic sau doar ca bază nu este decât abuz. Prin urmare, considerând că atât el însuși, cât și complicii săi au acționat împotriva canoanelor și a tuturor rânduielilor și în afara oricărei rânduieli bisericești, noi, pentru a le înfrâna indignarea nejustificată, am hotărât pe bună dreptate să-i supunem excomunicării până când, mărturisind că și-au permis să facă aceasta din mândrie și nesăbuință, se vor justifica în fața sfântului sinod.

Prin urmare, trebuie neapărat să informăm evlavia voastră despre cele hotărâte și vă rugăm să nu considerați un sinod o adunare de oameni vinovați de crime. Și mai înainte, la sfântul și marele sinod al celor trei sute optsprezece părinți care s-au întrunit la Niceea, au fost unii care s-au separat în același fel de acel mare sinod, de teama pedepsei care îi amenința. Dar marele și sfântul împărat Constantin nu i-a recunoscut ca sinod, ci a ordonat să fie supuși pedepsei meritate, deoarece, despărțindu-se, nu au vrut să fie de acord cu acei sfinți episcopi, fiind împinși la aceasta, ca și aceștia, de o conștiință necurată. Ar fi absurd să opunem sinodului al celor două sute zece sfinți episcopi, cu care sunt de acord toți sfinții episcopi occidentali și, prin intermediul lor, toate celelalte țări, doar treizeci (de episcopi), dintre care, de altfel, unii au fost destituiți chiar înainte, alții aderă la învățătura nelegiuită a lui Celestius, iar unii sunt supuși anatemei pentru unanimitatea lor cu Nestorie. Să poruncească maiestatea voastră ca ceea ce a fost decretat de sfântul conciliu ecumenic și pentru confirmarea evlaviei, împotriva lui Nestorie și a învățăturii sale nelegiuite, să aibă putere, fiind confirmat prin consimțământul și aprobarea evlaviei voastre.
Semnat de Juvenal, episcopul Ierusalimului.
Semnat de episcopii Arcadius și Projectus și de preotul Philip, legați ai Scaunului Apostolic.
Toți ceilalți episcopi au semnat și ei.
Epistolă către preasfântul și piosul împreună-slujitor Celestin.
Sfântul Sinod, care, prin harul lui Dumnezeu, s-a adunat în Mitropolia Efesului, îi urează Episcopului Celestin toate cele bune în Domnul.
Zelul sfinției voastre pentru evlavie și grija voastră pentru adevărata credință, plăcută și acceptabilă lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, sunt vrednice de admirație. Căci, fiind atât de mare, obișnuiți să fiți slăvit în toate și să sprijiniți bisericile cu grijile voastre. Socotind că este de datoria noastră să vă informăm despre tot ce s-a întâmplat, vă raportăm sfinției voastre că, prin voia lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, și din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați, peste două sute dintre noi, episcopi din multe și diverse regiuni, ne-am adunat în mitropolia Efesului. Mai mult, poruncile pioase ale împăraților iubitori de Hristos, de care am fost convocați, au rânduit ziua Sfintei Rusalii ca timp pentru adunarea sfântului sinod. Toți au venit (la timpul hotărât), mai ales pentru că în scrisoarea împăraților s-a arătat: „cine nu vine la timpul hotărât, este reținut de o conștiință necurată, este fără de socoteală atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor”. Numai preasfințitul Ioan, Episcopul Antiohiei, a întârziat, și nu fără intenție, și nu pentru că ar fi fost întârziat de o călătorie lungă, ci pentru că nutrea în mintea sa planuri și intenții neplăcute lui Dumnezeu, pe care le-a descoperit curând la sosirea sa la Efes. Am întârziat adunarea șaisprezece zile întregi după ziua hotărâtă a Sfintei Rusalii, deși mulți episcopi și clerici erau copleșiți de boli, împovărați de cheltuieli, iar unii chiar muriseră. Toate acestea, după cum vede sfinția voastră, au fost o ofensă adusă sfântului sinod: căci a întârziat cu răutate, deoarece mulți îl anticipaseră, deși aveau o călătorie mult mai lungă de parcurs. După șaisprezece zile, au sosit doi dintre episcopii săi, mitropoliți: Alexandru al Apameei și Alexandru al Hierapolisului. I-am întrebat motivul întârzierii preasfințitului Episcop Ioan, iar ei ne-au spus nu o dată, ci adesea: Ne-a poruncit să anunțăm evlaviei voastre că, dacă mai întârzie, să nu amânați sinodul, ci să faceți ceea ce este necesar. Primind această veste și văzând - atât din cauza întârzierii sale, cât și din ceea ce fusese anunțat în numele său - că evita întâlnirea, fie din cauza prieteniei sale cu Nestorie, fie pentru că era cleric al bisericii sale, fie din respect pentru cererile anumitor persoane în numele său, sfântul sinod a

deschis o ședință în marea biserică din Efes, numită Maria.Aici s-au adunat toți repede și de bunăvoie: lipsea doar Nestorie. Sfântul Sinod îl invitase canonic prin episcopi la prima, a doua și chiar a treia chemare. Dar el, înconjurându-și casa cu soldați, a disprețuit legile Bisericii și nu a vrut să apară la Sinod, nici să dea socoteală de blasfemiile sale nelegiuite (împotriva lui Hristos). După aceasta, au fost citite scrisorile adresate lui de preasfântul și iubitorul de Dumnezeu Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei. Sfântul Sinod le-a aprobat ca fiind corecte și infailibile în conținut, deoarece nu contraziceau în niciun fel scripturile inspirate de Dumnezeu, nici credința transmisă și expusă de sfinții părinți care s-au întrunit odată la marele Sinod de la Niceea, așa cum a mărturisit și sfinția voastră prin dreaptă aprobare. După aceasta, când a fost citită scrisoarea lui Nestorie, scrisă către preasfântul și iubitorul de Dumnezeu frate și împreună-slujitor Chiril menționat anterior, sfântul sinod a găsit învățătura conținută în ea complet străină de credința evanghelică și apostolică și infectată cu cea mai mare și nouă blasfemie. Apoi, după ce au fost citite cele mai nelegiuite tâlcuiri ale sale și scrisoarea adresată lui de sfinția voastră, unde este acuzat pe bună dreptate că a țesut blasfemie și a introdus cuvinte nelegiuite în tâlcuirile sale, s-a pronunțat asupra lui o judecată canonică de detronare, mai ales pentru faptul că era atât de departe de a se pocăi sau de a îndrepta blasfemiile pe care le rostise în timpul mandatului său de guvernator al Bisericii Constantinopolului, încât chiar și în Efes, într-o conversație cu niște sfinți mitropoliți - oameni de renume nu mic, foarte înțelepți și foarte iubitori de Dumnezeu - a îndrăznit să spună: „Nu mărturisesc Dumnezeul a două luni și a trei luni”, și alte lucruri chiar mai rele decât acestea.

Astfel, am răsturnat această erezie impie și josnică, care corupe credința noastră cea mai pioasă și distruge din temelii întreaga dispensație a sacramentului, așa cum s-a spus mai sus. Dar cei care au o dragoste sinceră pentru Hristos și sunt zeloși pentru Domnul nu ar putea, se pare, să nu treacă prin multe nenorociri. Am sperat că preasfințitul Ioan, episcop al Antiohiei, va lăuda zelul și evlavia sinodului și poate chiar ne va mustra încetineala cu care l-am detronat pe Nestorie. Dar această speranță ne-a înșelat complet. El (Ioan) s-a dovedit a fi, de fapt, un dușman și cel mai încăpățânat adversar atât al sfântului sinod, cât și al adevăratei credințe a Bisericii. De îndată ce a ajuns la Efes, fără să-și fi scuturat încă praful de pe drum, fără să-și fi scos hainele, i-a adunat pe adepții lui Nestorie, care blasfemiau Capul lor și aproape batjocoreau slava lui Hristos și, formându-și o ceată de aproximativ treizeci de oameni care purtau numele de episcopi, dar neavând nici cetăți, nici slujire, nici biserici, iar unii dintre ei fuseseră detronați de mult de mitropoliții lor pentru crime grave (printre care se aflau chiar pelagieni, celestieni și cei expulzați din Tesalia), a îndrăznit să comită o faptă atât de nelegiuită, cum nimeni nu mai încercase până atunci. Și anume, și-a întocmit o hrisov și a impus cuvântul și infamia excomunicării asupra preasfințitului și cuviosului Chiril, episcop al Alexandriei, și asupra preasfințitului nostru frate și împreună-slujitor Memnon, episcop al Efesului. Și a făcut aceasta fără știrea vreunuia dintre noi; chiar și cei care au suferit o astfel de insultă nu știau nici ce s-a întâmplat, nici motivul unui act atât de obraznic. Dar ca și cum Dumnezeu nu ar fi mânios pe aceasta și ca și cum nu ar exista legi bisericești și ei nu ar fi pedepsiți pentru o astfel de insolență! Au necinstit întregul conciliu cu numele de excomunicare; și, publicând aceasta într-o hrisov, au oferit-o spre citire trecătorilor, țintuind-o în cuie pe pereții teatrului, pentru a-și arăta impietatea. Dar insolența lor nu s-a oprit aici: acționând ca și cum ar fi fost canonic, nu au ezitat să aducă acest lucru în atenția celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați.

După toate acestea, preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu Chiril, Episcopul Alexandriei, și preapiosul Memnon, Episcopul Efesului, întocmind o plângere împotriva preasfințitului Ioan, Episcopul Antiohiei, și a complicilor săi în această chestiune, au adus-o (la conciliu), conjurând sfântul nostru conciliu să-l cheme, conform canoanelor, pe însuși Ioan și pe complicii săi, astfel încât să dea socoteală de ceea ce au îndrăznit să facă - și dacă au vreo acuzație, atunci să o exprime și să-i condamne pe vinovați, dacă pot. Căci în excomunicarea lor, sau mai degrabă în scrisoarea lor de insultă, au adus această acuzație: „Ei (Chiril și Memnon) sunt apolinarieni, arieni și eunomieni - din acest motiv au fost destituiți de noi." Noi, așadar, la cererea celor ofensați, adunându-ne din nou în marea biserică, peste două sute de episcopi la număr, timp de două zile, unul și altul și a treia chemare i-am chemat pe Ioan și pe complicii săi să vină la conciliu, să-i condamne pe cei ofensați și să explice motivul pentru care au compus scrisoarea de depunere; dar nu au îndrăznit să vină. Dacă putea cu adevărat să-i acuze pe sfinții oameni mai sus menționați de erezie, atunci el însuși trebuia să vină și să dovedească adevărul acelei crime care i se părea atât de puternică și indubitabilă încât pronunțase o judecată atât de pripită împotriva lor. Dar o conștiință necurată nu i-a permis să vină. Și avea în minte următoarele. S-a gândit: chiar dacă insultele sale absurde și nelegiuite nu ar însemna nimic, ar distruge judecata dreaptă a sfântului sinod, pronunțată împotriva ereticului Nestorie. Așadar, indignați pe bună dreptate (de un astfel de act), am hotărât: este îngăduit să pronunțăm asupra lui și asupra celorlalți aceeași judecată pe care a pronunțat-o în mod nelegiuit împotriva celor care erau nevinovați de ceva. Dar opunându-ne cu răbdare grabei sale, deși a suferit o pedeapsă complet dreaptă și legiuită, am supus aceasta (decizia) judecății evlaviei voastre și, între timp, i-am supus excomunicării și privării de orice autoritate sacră, astfel încât să nu poată face rău nimănui cu opiniile lor. Și, de fapt, nu era oare necesar ca cei care au obiceiul de a decide cu grosolănie, îndrăzneală și contrar canoanelor asupra unor fapte atât de cumplite și revoltătoare să fie lipsiți de posibilitatea de a face rău?
Și astfel, chiar și după judecata lor pripită, rămânem cu toții în comuniune cu frații și tovarășii noștri slujitori, episcopii: Chiril și Memnon, care au suferit insulte din partea lor, au oficiat și oficiază cu ei și toți împreună participăm la adunările liturgice, și am respins blasfemiile lui în scris și am arătat neputința și lipsa lor de importanță; căci aceasta a fost o insultă și nimic altceva. Și, de fapt, ce semnificație a unui sinod sau ce putere împotriva unui sinod adunat din tot tărâmul ceresc pot avea treizeci de oameni, fie însemnați cu pata ereziei, fie fără loc și exilați? Cu noi au fost și preacuvioșii episcopi Arcadie și Proiect, trimiși de sfinția voastră, și cu ei preaveneratul preot Filip, care a înlocuit prezența voastră cu prezența sa și a ocupat locul tronului apostolic. Așadar, se cuvine ca sfinția voastră să fie indignată de cele întâmplate. Căci dacă tuturor li se permite să insulte cele mai vechi tronuri și să pronunțe judecăți nedrepte și contrare canoanelor asupra celor pe care nu au autoritatea să-i judece, sau mai degrabă, să-i insulte pe cei care au săvârșit astfel de fapte pentru evlavie și prin care, prin rugăciunile sfinției voastre, evlavia a strălucit: atunci treburile Bisericii vor intra într-o dezordine extremă. Dar dacă cei care îndrăznesc să facă astfel de lucruri sunt supuși unei ordini cuvenite, atunci tulburarea se va potoli și respectul cuvenit pentru canoane va fi păstrat. - Când la sfântul sinod au fost citite înregistrările actelor despre depunerea nelegiuitilor Pelagieni și Celestieni, Caelestius, Pelagius, Iulian, Persius, Florus, Marcellinus, Orentius și a oamenilor lor cu aceleași gânduri, am hotărât ca ceea ce a fost hotărât împotriva lor de sfinția voastră să rămână ferm și neschimbat puternic: în acord cu voi, îi recunoaștem ca decedați. Și pentru notificarea precisă (a voastră) a tot ceea ce s-a făcut, v-am trimis înregistrările actelor

și semnăturilor sinodului. Ne rugăm Domnului ca tu, cel preaiubit și drag, să fii sănătos și să-ți amintești de noi.
Conversație a lui Chiril, arhiepiscop de Alexandria, împotriva apostatului Ioan al Antiohiei.
Din dumnezeiești scripturi cunoaștem esența iubirii de Dumnezeu: Însuși Mântuitorul ne-a învățat (asta), zicând: Dacă Îmi slujește cineva, să-Mi urmeze Mie și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu (Ioan 12:26). Așadar, trebuie să fim pururea cu Mântuitorul nostru al tuturor, Hristos, să-L urmăm cu dragoste și să nu ne despărțim în niciun fel de El. Vom împlini aceasta dacă vom sta pentru (lucrarea) Lui. Aceasta a fost împlinită de acel rang slăvit și mare de preoți, despre care cineva, pe bună dreptate, a spus cu glas profetic: Acolo se întâlneau cerbii și își vedeau fețele unii altora. Erau prea mulți la număr și niciunul nu se pierdea și nu se căutau unii pe alții, căci Domnul le poruncise și Duhul Lui îi adunase (Isaia 34:15, 16). Căci nu pentru vreun lucru obișnuit sau pământesc a avut loc aici adunarea cerbilor duhovnicești, ci pentru că aici, ca într-o grădină frumoasă și înfloritoare, adică în Biserica Mântuitorului nostru, s-a arătat un șarpe cumplit și feroce, nu cu unul, ci cu multe capete pe un singur trup. Adunarea mântuitoare și necesară de cerbi spirituali a fost formată pentru a elibera câmpul Domnului de răutatea (animalelor) veninoase. Așadar, Duhul lui Dumnezeu i-a adunat (cerbi spirituali) și Domnul le-a poruncit; - ce a poruncit El? Unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu (Ioan 12:26). Așadar (voi, care vă ridicați cu mândrie sprâncenele la toți și care ați venit din țările răsăritului, vă adresez cuvântul meu), dacă suntem cu toții slujitori ai lui Hristos, Mântuitorul tuturor, dacă ne-a fost încredințată slujba propovăduirii Sale, atunci de ce nu suntem cu toții slujitori ai Lui, gândindu-ne împreună cu El la ceea ce-L privește (credința)? Vedeți: șarpele cu multe capete și-a ridicat capul rău și criminal, vărsând otrava răutății sale asupra fiilor Bisericii; Eu ies împotriva lui, având scoasă sabia Duhului; Mă lupt pentru Hristos cu fiara. De ce nu luptați împreună cu cel ce vrea să se lupte cu vitejie? De ce nu ați stat deoparte? Să cadă de mâna tuturor! Să socotim această luptă ca pe una comună, pentru ca, după ce am biruit, să-I putem mulțumi împreună Mântuitorului, zicând: Ai smerit pe cei mândri ca pe o rană (Psalmul 88:11), ai zdrobit capul șarpelui (Psalmul 73:14).). Noi însă, adevărații preoți ai Mântuitorului și ziditorii tainelor Sale, îi considerăm pe cei care blasfemiază slava Lui drept cei mai mari dușmani ai noștri, dar voi nu faceți acest lucru. De ce? Pentru că însăși faptele descoperă că greșiți. Vedeți că noi, asemenea celor care se luptă în război, suntem acoperiți de praf, îmbibați în sudoarea luptei, având nevoie de curaj și mângâiere spirituală chiar și atunci când suntem deja aproape de victorie; dar voi, care sunteți socotiți printre frați și îl mărturisiți pe Hristos ca Domn al vostru, în loc să luați armele alături de noi, îi ridicați împotriva dogmelor adevărului? O, lucru neașteptat! Nu ați venit la luptă, nu i-ați ajutat pe luptători; prin întârzierea voastră ați pierdut timpul bătăliei; ați stat departe, privind la cei care luptau cu vitejie; ați văzut căderea vrăjmașului, ați văzut cum limba lui blasfemătoare a fost slăbită și pedepsită și, după toate acestea, ați regretat - spuneți-mi - ce? Că Hristos a biruit? Că și-a învins adversarii? Că buzele celui ce vorbește cu pompă au amuțit? Că boala care făcea ravagii printre copiii Bisericii a încetat? N-ar fi fost mai bine să fiți alături de noi cu vitejie și să spuneți ceea ce a spus David: „ Nu am urât eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc și nu m-am topit din cauza vrăjmașilor Tăi? I-am urât cu o ură desăvârșită: mi s-au făcut vrăjmași” (Psalmul 139:21). Dar nimic de genul acesta nu se poate spune despre voi: aruncați o suliță asupra biruitorilor din partea potrivnicilor și vă străduiți să-i răniți cu săgețile urii pe aceia pe care ar trebui mai degrabă să-i admirați. Dar, deși atacați cu cruzime, noi spunem fără nicio teamă: „ Săgețile rănilor lor s-au făcut

prunci și neamurile lor au leșinat din cauza lor” (Psalmul 63:8). Deși voi, înarmați cu arme străine, ați intenționat să vă ridicați cu dușmănie împotriva sfatului Domnului, - totuși armele oștirii noastre nu sunt pământești, ci puternice prin Dumnezeu (2 Corinteni 10:4), după cum este scris: „și puternice pentru a dărâma cetățile” (ibid.). Veți descoperi că ostașii lui Hristos sunt mult mai puternici decât aliații voștri. Ei au scutul credinței și arma bunei voințe, adică pe Hristos; au pieptarul dreptății, coiful mântuirii, sabia Duhului (Efeseni 6:14-17); de aceea, deși vă ridicați cu îndrăzneală și amenințător și, asemenea goliatului Goliat, vă înaintați cu mândrie cu amenințări barbare, - dar Hristos va birui - El va birui prin ostașii Săi. Cum a biruit David? Având cinci pietre în desagă (de păstor). Și pietrele erau netede (1 Samuel 17:40), și aceasta este după chipul lui Hristos. Căci ce este desaga lui Hristos? Biserica de pe pământ, care are multe pietre prețioase și alese, despre care prorocul spune: căci pietrele sfinte sunt rostogolite pe pământ (Zaharia 9:19).). Cu aceste pietre prețioase Hristos va birui. Pietrele, așa cum am spus, erau netede, iar netezimea pietrelor sugerează ceva ce nu poate fi apucat; ceva neted este întotdeauna într-un fel de neoprit: la fel sunt și faptele sfinților. Oamenii sunt întotdeauna fără prihană 183 Așadar, Hristos va birui, și chiar dacă i-ați rănit grav (pe soldații lui Hristos), El tot va birui. Deși ați făcut rău prin viclenie, totuși, împotriva voinței voastre, i-ați încoronat (pe cei care au suferit din partea voastră). Căci nouă ne-a fost dat de la Hristos nu numai să credem în El, ci să și suferim pentru El. Dar cine crede în El nu va fi osândit, ci cine nu crede este deja osândit (Ioan 3:18). A Lui se cuvine slava, puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ACTUL VI.

În anul domniei suveranilor noștri augustani Flavius Teodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în a unsprezecea Kalendă a lunii august, sau în a douăzeci și opta zi a lunii Epifeu, conform calendarului egiptean, la un sinod întrunit din porunca preaiubitorilor împărați ai noștri în mitropolia Efesului, în prezența preasfinților și iubitorilor de Dumnezeu episcopi care ședeau în episcopia preasfințitului și preacuviosului Episcop Memnon, Chiril al Alexandriei , care a ocupat și locul preasfințitului și preacuviosului Arhiepiscop al Bisericii Romane Celestin, Juvenal al Ierusalimului, Memnon al Efesului, Flavian al Filipilor, care a ocupat și locul preasfințitului Rufus, Episcop al Tesalonicului, și a tuturor celorlalți (episcopi) împreună cu preotul Filip, legat al tronului apostolic al Bisericii Romane, - presbiterul alexandrin Petru și Dionisie, cel mai de seamă dintre notari, au spus: sfântul și marele vostru sinod, aplicând toată grija pentru credința dreaptă și apostolică și pentru adevărul dogmelor, îngrijind de pacea și bunăstarea celor... biserici, a pronunțat o rezoluție, pe care noi, având-o la îndemână, o vom citi, dacă va fi binevoitor pentru sfinția Voastră. - Sfântul sinod a spus: rezoluția pronunțată de sfântul sinod să fie revizuită și adăugată la prezentul act.

Sinodul de la Niceea a stabilit credința astfel: „Credem într-un singur Dumnezeu, Tatăl, Atotputernicul și așa mai departe până la sfârșit. Dar cei care spun că a fost odată un timp când El (Fiul lui Dumnezeu) nu era, adică nu era înainte de naștere și că a fost creat din ceva ce nu exista sau dintr-o altă ipostază sau esență și care îl numesc pe Fiul lui Dumnezeu transmutabil sau schimbător - pe aceștia îi anatemizează sfânta sobornicească și apostolică Biserică a lui Dumnezeu .” Cu această sfântă credință trebuie să fie toți de acord. Căci ea învață cu evlavie și pentru mântuirea tuturor celor de sub cer. Dar, întrucât unii se prefac că o mărturisesc și sunt de acord cu ea, dar distorsionează sensul cuvintelor ei după propria lor voință și astfel corupe adevărul, fiind fii ai rătăcirii și ai pierzării, este necesar să se adune mărturii de la sfinții părinți ortodocși, care să arate în mod suficient cum au înțeles-o și ne-au încredințat (nouă)

să predicăm; astfel încât să fie clar că toți cei care au credința dreaptă și infailibilă o înțeleg, o explică și o predică în acest fel.
Petru, preotul Alexandriei și primul dintre notari, a spus: Avem la îndemână codicele preasfinților părinți și episcopi și ale multor martiri: am selectat câteva pasaje din ele și, dacă doriți, le vom citi. - Flavian, episcopul Filipilor, a spus: Să fie citite și adăugate la acest act. Și s-au citit extrase din cărțile sfinților părinți, așa cum sunt prezentate în actele despre depunerea lui Nestorie.
Acționează pe baza raportului lui Charisius, care a cerut judecată în fața sfântului conciliu împotriva cvartodecimanilor.
Când, din porunca celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, acest sfânt sobor al celor mai pioși episcopi ai sfintelor biserici de pretutindeni s-a adunat din întreaga lume în mitropolia Efesului și a hotărât ca credința propovăduită prin inspirația Duhului Sfânt de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit odată la Niceea să fie fermă și neschimbată, și a decretat și alte lucruri referitoare la acest subiect, un anumit om pe nume Harisius, preot și administrator al bisericii din Filadelfia, a prezentat că niște eretici din Media, părăsindu-și rătăcirea, doreau să se întoarcă la lumina adevărului și să primească învățătură mistică în dogmele drepte și pioase ale Bisericii Catolice. Dar, în loc să ajungă la adevăr, s-au rătăcit și mai mult și, ca să zicem, dintr-o prăpastie au căzut într-o altă prăpastie, cea mai adâncă. Căci a arătat că unii Antonie și Iacob, care aveau numele de preoți, au venit din Constantinopol și au adus cu ei scrisori de recomandare de la unii Anastasie și Fotie (care erau numiți și preoți și adepți ai ereticului Nestorie). Și când a fost necesar să li se ofere celor care veneau de la eroare la adevăr și de la întuneric la lumină tradiția evanghelică și apostolică a credinței, expusă odată de sfinții părinți care se adunaseră la Niceea, ei (Antone și Iacob) au adus o expunere a unor dogme nelegiuite, compusă sub forma unui simbol, și i-au obligat pe acești nefericiți să o semneze. Într-adevăr, aceasta este culmea impietății! Pentru a face evident ceea ce s-a spus, aici este prezentată plângerea adusă de preotul Harisius și o expunere a acelei învățături nelegiuite și rele, împreună cu semnăturile celor înșelați.
Plângere depusă de prezbiterul Charisius.
Harisius, preot și administrator al bisericii din Filadelfia, către preasfântul și piosul sinod ecumenic care s-a întrunit în cetatea Efes.
Trebuie să aducem întotdeauna cinste și respect cuvenit tuturor oamenilor cu dreptate, în special părinților duhovnicești și învățătorilor. Dar dacă se întâmplă ca cei care ar trebui să fie învățători să insufle ascultătorilor lor astfel de gânduri despre credință care corupă urechile și inimile tuturor, atunci relațiile stabilite trebuie neapărat să se schimbe, iar subordonații trebuie să-i denunțe pe învățătorii învățăturilor false. Și întrucât un astfel de (învățător) Nestorie, după ce a adunat roadele impietății sale, fiind foarte rău dispus față de credința lui Hristos și adesea învățând ceea ce nu este cuvenit, a tulburat tot soarele, astfel încât împărații iubitori de Hristos au fost siliți să cheme aici pe sfinția voastră pentru a confirma dogmele Ortodoxiei, iar Domnul Dumnezeu, în dragostea sa pentru omenire, v-a adunat aici pe voi, sfinții părinți, pentru chestiunea mai sus menționată: atunci mă închin înaintea sfinției voastre și declar că nu numai Nestorie însuși, ci și prezbiterii Anastasie și Fotie, complici ai impietății sale, încercând să risipească aceeași credință rea în alte cetăți, l-au atras la ei pe un anume Iacob, care gândea la fel ca ei, l-au făcut părtaș la insolența lor și cu scrisorile lor l-au recomandat chiar celor mai pioși episcopi ai Lidiei ca ortodox. Și a îndrăznit să facă ceva care, de îndată ce a ajuns la cunoștința sfinției voastre, te-ar mișca la un proces canonic împotriva lui și a protectorilor săi. Căci, venind în cetatea lidiană Filadelfia, i-a înșelat pe unii dintre cei mai simpli clerici și, disprețuind

expunerea credinței sfinților părinți niceeni, i-a silit (pe cei înșelați) să semneze o expunere a altei credințe sau, mai bine zis, a necredinței. Iar ei, ca oameni simpli, au făcut aceasta, semnând astfel: „Suntem de acord cu această credință ortodoxă”. Această expunere, plină de blasfemie eretică și purtând semnăturile celor înșelați de ea, a fost păstrată și cer să fie citită în prezența sfinției voastre, pentru ca să se vadă planurile lor de a corupe credința ortodoxă. De asemenea, cer să fie citite acele scrisori ale celor mai sus pomeniți, în care mărturisesc despre Ortodoxia ereticului Iacob, care a îndrăznit să comită această nebunie, iar mie, ca eretic, mi-au interzis comuniunea bisericească și preoția, deși eu, după cum reiese din cele ce urmează, gândesc cu pioșenie. Căci, după ce veți citi acele (scrisori), dragostea voastră de Dumnezeu va ști ce au îndrăznit să facă împotriva credinței ortodoxe; dar Dumnezeu va distruge totul în cele din urmă prin sfinția voastră.
Mărturisirea de credință a Presbiterului Charisius.
Cred într-un singur Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Creatorul, și așa mai departe până la sfârșit.
Eu, Charisius, depun plângerea așa cum este menționat mai sus și am semnat-o cu propria mea mână.
Prezentarea simbolului greșit.
Cei care încep să învețe să respecte dogmele Bisericii sau doresc să treacă de la o eroare eretică la adevăr, trebuie învățați (să creadă astfel) și să mărturisească: „Credem într-un singur Dumnezeu Tatăl veșnic, care nu a început să existe după (ceva), ci care a fost Dumnezeu de la început; nu după ce a devenit Tatăl, pentru că El a fost întotdeauna Dumnezeu și Tatăl. Credem, de asemenea, într-un singur Fiu al lui Dumnezeu, unul-născut, care este din ființa Tatălui, în adevăr Fiul, de aceeași ființă (cu Tatăl), care este și se numește Fiul. Și în Duhul Sfânt, care purcede din ființa Tatălui, dar nu Fiul, Dumnezeu în ființă, ca având aceeași ființă ca și Dumnezeu Tatăl, de la care primește ființa în ființă; căci noi , spune apostolul, n-am primit duhul lumii acesteia, ci Duhul care este de la Dumnezeu (I Corinteni 2:12). Astfel, Apostolul L-a separat de toată făptura și L-a unit cu Dumnezeu, de la care Își are ființa prin ființă, într-un mod special și nu ca toată făptura, pe care o recunoaștem ca provenind din ea”. Dumnezeu nu prin esență, ci prin actul creației. Dar noi nu-L recunoaștem ca Fiu, nici ca având ființa Sa prin Fiul. Îl mărturisim pe Tatăl, perfect în persoană, asemenea Fiului, și, de asemenea, pe Duhul Sfânt. Păstrăm doctrina evlaviei, recunoscându-l pe Tatăl, pe Fiul și, de asemenea, pe Duhul Sfânt, nu ca trei esențe diferite, ci ca o singură esență, cunoscută în identitatea Divinității. Și în ceea ce privește dispensația pe care Domnul Dumnezeu a săvârșit-o pentru mântuirea noastră în întruparea lui Hristos Domnul, trebuie să știm că Domnul Dumnezeu Cuvântul a primit un om perfect din sămânța lui Avraam și David, așa cum mărturisesc scripturile divine, devenind același prin fire cu cei din a căror sămânță a ieșit, (primind) un om perfect prin fire, alcătuit dintr-un suflet rațional și trup omenesc; acest om, același cu noi în esență, format prin puterea Duhului Sfânt în pântecele Fecioarei, care a ieșit dintr-o femeie care era sub lege (Galateni 4:5), pentru a ne răscumpăra pe toți, care primiserăm de mult înfierea predestinată, din legea robiei, - El unit inefabil cu Sine; I-a îngăduit să sufere moartea după legea firii omenești, L-a înviat din morți, L-a înălțat la cer și L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. De aceea, fiind mai presus de orice stăpânire, stăpânire, putere și orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. (Efeseni 1:21)), El primește închinare de la toată creația, ca având o unire nedespărțită cu firea divină, astfel încât toată creația I se închină ca Dumnezeu. Nu spunem: doi Fii și doi Domni; pentru că unul este Fiul în esență - Dumnezeu Cuvântul, Fiul unul-născut al Tatălui, cu care (Fiul) acesta unit și

participând la divinitate are părtășie în numele și cinstea Fiului, Dumnezeu Cuvântul este în esență Domnul, cu care acesta unit are părtășie de cinste și de aceea nu spunem: doi fii și doi domni: căci cel primit pentru mântuirea noastră, ca nedespărțit unit cu Domnul și Fiul în esență, este cinstit cu numele și slava Fiului și Domnului, nu precum fiecare dintre noi este fiu al lui Dumnezeu. Așadar, deși noi, cei mulți, suntem numiți fii după fericitul Pavel (Galateni 3, 16), dar cel care are acest avantaj prin unirea sa cu Dumnezeu Cuvântul și care participă la filiație și domnie, exclude orice gând despre dualitatea fiilor și a domnilor: în această unire cu Dumnezeu Cuvântul avem toată credința în El, fiecare gând și contemplare a Lui: și datorită acesteia (unității) primește de la toată făptura închinarea cuvenită lui Dumnezeu.
Spunem așadar: un singur Fiu și Domn, Iisus Hristosul nostru, prin care toate lucrurile au venit la ființă; dar mai întâi și mai întâi de toate, Îl reprezentăm în minte pe Dumnezeu Cuvântul, care este în esență Fiul lui Dumnezeu și Domn, reprezentând în același timp și ceea ce a fost asumat, adică pe Iisus din Nazaret, pe care Dumnezeu L-a uns cu Duh și putere, ca părtaș la înfiere și la domnie în unire cu Dumnezeu Fiul. El este numit și, conform învățăturii fericitului Pavel, al doilea Adam (1 Cor. 15:45 fn. 22), ca având aceeași natură cu Adam și ne-a arătat starea viitoare. Și între unul și celălalt (Adam) există aceeași diferență ca între cel care ne-a pregătit binecuvântări de nedescris în starea viitoare și cel care a pus temelia relelor prezente. El este numit al doilea Adam, ca fiind cel care a arătat a doua stare; După cum Adam, în care am primit asemănarea (stării păcătoase) este autorul primei stări, muritoare, plină de suferințe și multe rele: tot așa a doua stare ne-a fost arătată de Hristos Domnul, care, odată arătat din cer, ne va ridica pe toți în părtășia Lui. Căci omul dintâi este de pe pământ, inelul, omul al doilea al Domnului din cer (ibid. v. 47), adică de acolo trebuie să se arate, pentru a aduce pe toți după asemănarea Lui; de aceea (apostolul) adaugă și: precum cel ce este de pe pământ, așa sunt și cei ce sunt de pe pământ: și precum cel ce este din cer, așa sunt și cei ce sunt din cer: și precum ne-am îmbrăcat cu chipul celui pământesc, să ne îmbrăcăm și noi cu chipul celui ceresc (v. 48). Și în aceasta, care trebuie să se arate și să fie vizibilă tuturor celor ce vor fi judecați, firea divină nevăzută va executa judecata. Disprețuind anii de neștiință, Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, cu privire la omul pe care L-a rânduit mai dinainte, dând credință tuturor, după ce L-a înviat din morți (Faptele Apostolilor 17:30-31).
Aceasta este învățătura dogmelor bisericești; și oricine gândește împotriva acesteia, să fie anatema. Oricine nu primește pocăința mântuitoare, să fie anatema. Oricine nu sărbătorește sfânta zi de Paște după legea sfintei Biserici sobornicești, să fie anatema.
Semnăturile (celor înșelați).
Eu, Rudii, fiul lui Iconikos, din Filadelfia, cvartodeciman , cunoscând adevărata credință a Ortodoxiei și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, mă alătur Preasfintei și Sobornicești Biserici și anatematizez orice erezie, mai ales cvartodecimanele, în care am greșit anterior, și sunt de acord cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe. Îi anatematizez și pe cei care sărbătoresc sfânta zi de Paște nu așa cum o sărbătorește Biserica Apostolică Catolică; jur (aceasta) pe Sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii. Și dacă voi încălca ceva (în jurământul meu), atunci voi fi supus severității legilor. Datorită naturii mele analfabete, am semnat mărturia de credință citită mie de curialul Isihie Flavius.
Eu, Isihie de Kerdanepi, Flavius, Curial, Quartodeciman, cunoscând adevărata credință a Ortodoxiei și implorând (iertarea greșelii și a Preasfințitului Episcop

Teofan), mă apropii de Preasfânta și Sobornicească Biserică; anatematizez orice erezie, mai ales pe Quartodecimani, și sunt de acord cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe; anatematizez și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște, așa cum o sărbătorește sfânta Biserică sobornicească și apostolică , și jur (în aceasta) pe Sfânta Treime și pe evlavia și victoria împăraților iubitori de Hristos, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augusti. Am semnat cu propria mea mână.
Eu, Rufin din Filadelfia, un cvartodeciman, după ce am învățat adevărata credință a Ortodoxiei, mă închin cu rugăciuni înaintea Preasfintei Biserici Sobornicești și blestem orice erezie, mai ales cvartodecimanii; împreună cu toată casa mea, sunt de acord cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe, anatematizez pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște așa cum o sărbătorește sfânta și apostolica Biserică . Jur (aceasta) pe Sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria împăraților iubitori de Hristos, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augusti. Și dacă voi încălca ceva (în jurământul meu), să fiu supus severității legilor împreună cu toată casa mea. Expunerea de credință care mi-a fost citită, cu care sunt întru totul de acord, am semnat-o cu propria mea mână, după rațiunea și voința mea.
Eu, Eugeniu, un Filadelfian, un Cvartodeciman, ajungând să cunosc adevărata credință a Ortodoxiei împreună cu toată casa mea și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, mă alătur Preasfintei Biserici Catolice și anatematizez orice erezie, mai ales pe Cvartodecimani și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște așa cum o sărbătorește sfânta și sobornicească Biserică . Sunt de acord cu toată casa mea cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe și jur (în aceasta) pe Sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria împăraților iubitori de Hristos, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii. Și dacă voi încălca vreodată ceva (în jurământul meu), să fiu supus împreună cu toată casa mea severității legilor. Mărturia de credință citită mie, cu care sunt întru totul de acord, am semnat-o cu propria mea mână.
Eu, Faustinus, laic, din Filadelfia, cvartodeciman, cunoscând adevărata credință a Ortodoxiei și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, mă alătur Bisericii Catolice și anatematizez orice erezie, mai ales cvartodecimanele, în care am rătăcit odinioară. Sunt de acord cu expunerea prealabilă a credinței ortodoxe și anatematizez pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște așa cum o sărbătorește sfânta și apostolica Biserică , jurând (în aceasta) pe sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii. Și dacă voi încălca ceva (în jurământul meu), să fiu supus severității legilor. După ce mi-am întors întreaga casă la credința pioasă, am semnat cu propria mea mână declarația (de credință) care mi-a fost citită.
Noi, Dalmațiu și Alexandru, după ce am învățat Ortodoxia și ne-am pocăit (de greșeala noastră) înaintea preacuviosului Episcop Teofan, ne alăturăm Bisericii Catolice, anatematizând orice erezie, mai ales cvartodecimanii, în care am rătăcit, și pe cei care nu sărbătoresc ziua Sfintelor Paște împreună cu ortodocșii. Și după ce ni s-a citit expunerea (de credință), am rostit un jurământ sacru în numele Sfintei Treimi și al evlaviei și biruinței conducătorilor universului, Flaviu Teodosie și Flaviu Valentinian - Augusti, să nu încălcăm nimic din cele scrise. Așa credem cu casele noastre și subscriem cu mâna lui Eutropiu, fiul preacuviosului diacon Teofan.
Eu, Flavian, fiul lui Nymphidian, un filadelfian, scolastic, renunț la toate dogmele și obiceiurile ereziei cvartodecimanilor, care nu sunt acceptabile credinței ortodoxe, și mărturisesc că sunt de acord cu credința ortodoxă în toate și o accept.
Eu, Polichronie, fiul lui Tațian, Flavius, Curial al Filadelfiei, (semnez), din cauza încetinirii scrisorii, prin mâna lui Flavius Isihie al Cerdanepiei (și mărturisesc că)

după ce am învățat credința ortodoxă și l-am rugat (pentru iertare de greșeală) pe preasfințitul episcop Teofan, m-am alăturat Bisericii Catolice și anatematizez orice erezie, mai ales pe cei cvartodecimani, în care am rătăcit, și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște împreună cu ortodocșii. Și după ce mi s-a citit această expunere, am depus un jurământ sacru, în numele Sfintei Treimi și al victoriei și sănătății conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augusti, să nu încălc nimic din cele scrise mai sus și, crezând împreună cu toată casa mea, sunt de acord cu tot ce este scris mai sus.
Eu, Eustatie, fiul lui Marcellus, din Filadelfia, topitor de aur, cvartodeciman, am învățat credința ortodoxă și, după ce l-am rugat (pentru iertare de greșeală) pe Preasfințitul Episcop Teofan, din proprie voință și dorință m-am alăturat sfintei Biserici catolice a lui Dumnezeu și anatematizez orice erezie, mai ales pe cvartodecimani și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște împreună cu ortodocșii, și jur pe Sfânta Treime și pe evlavia și victoria preaiubitorilor de Hristos împărați, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian Augusti, că, dacă voi încălca vreunul dintre lucrurile prescrise, atunci să fiu judecat cu toată severitatea legilor. Am semnat cu propria mea mână.
Eu, Eutihie, după ce am învățat credința ortodoxă prin Filadelf și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea preasfințitului Episcop Teofan, din propria mea dorință și voință m-am alăturat sfintei și sobornicești Biserici a lui Dumnezeu și anatematizez orice erezie, mai ales pe cvartodecimani și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște împreună cu ortodocșii, și jur pe Sfânta Treime și pe evlavia împăraților iubitori de Hristos, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian Augusti, că, dacă voi încălca ceva din cele scrise, atunci să fiu supus severității legilor. Am semnat cu propria mea mână.
Eu, Pacidius, un filadelfian, după ce am învățat credința ortodoxă și m-am pocăit (de greșeala mea) înaintea preasfințitului episcop Teofan, mă alătur sfintei, sobornicești și apostolicei Biserici a lui Dumnezeu. Anatematizez orice erezie, mai ales pe cei cvartodecimani, și jur pe jurământul sacru și pe evlavia împăraților preaiubitori de Hristos că, dacă voi încălca ceva din cele prescrise, atunci voi fi supus severității legilor. Fiind de acord cu aceasta, am semnat prin citețul Martyrius.
Eu, Eutihie, din satul Aulax, conducătorul ereziei cvartodecimanilor, după ce am învățat credința cea adevărată și ortodoxă și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, a Preasfințitului Episcop Iacob și a Preasfințitului administrator Harisius, m-am alăturat Preasfintei Biserici Sobornicești a lui Dumnezeu. Anatematizez orice erezie, mai ales cvartodecimanele, în care am rătăcit odinioară, și sunt de acord cu expunerea de credință pre-scrisă, anatematizându-i pe cei care nu sărbătoresc ziua Sfintelor Paște după obiceiul Sfintei Biserici Sobornicești; jur pe Sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Augustii Flavius Teodosie și Flavius Valentinian, că în caz de încălcare a vreunui lucru (al acestui jurământ), să fiu supus severității legilor.
Eu, Patricius, al doilea preot din satul Paradioxila, semnez, pentru necunoaștere a literelor, cu mâna colegului meu preot Maximus (și mărturisesc că) după ce am învățat adevărata credință a Ortodoxiei și după ce m-am pocăit (de greșeala mea) înaintea preaiubitorului de Dumnezeu episcop Teofan și după ce l-am rugat (să mijlocească pentru mine) pe preasfințitul preot și administrator Harisius, m-am alăturat sfintei Biserici a lui Dumnezeu și credinței ortodocșilor. Anatematizez orice erezie, mai ales pe cvartodecimani și pe cei care nu prăznuiesc sfânta zi de Paște așa cum o prăznuiește sobornica și apostolica Biserică a lui Dumnezeu; jur pe sfânta și de viață făcătoarea Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Augustii

Flavius Teodosie și Flavius Valentinian, că în cazul unei schimbări în vreuna dintre acestea, să fiu supus severității legilor.
Eu, Stratonic, fiul lui Amonius, filadelfian și cvartodeciman, după ce am învățat credința catolică și m-am pocăit (de greșeala mea) înaintea preasfințitului episcop Teofan, m-am alăturat sfintei, sobornicești Biserici a lui Dumnezeu și anatematizez orice erezie, mai ales pe cvartodecimani și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște ca ortodocșii. Jur pe Sfânta Treime și pe evlavia împăraților noștri iubitori de Hristos, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian Augusti; dacă voi încălca ceva din tot ce este scris mai sus, atunci să fiu supus severității legilor. Din cauza necunoașterii mele de scris, semnez prin nepotul meu Alexandru.
Noi, Teodor și Alexandru, filadelfieni, subscriem prin unul dintre noi, anume Alexandru (și mărturisim că) după ce am învățat credința sobornicească și ne-am pocăit (de greșeala noastră) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, ne-am apropiat de sfânta, sobornicească, apostolică și ortodoxă Biserică și anatematizăm orice erezie, mai ales pe cei numiți kafars (puri) și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște împreună cu ortodocșii. Jurăm pe Sfânta Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augusti: dacă vom încălca ceva din cele scrise, atunci să ne supunem severității legilor. Subscriem la această expunere de credință care ne este citită.
Eu, Mariniam, fiul lui Evefius, subscriu cu mâna lui Nestorie, cititor al Credinței Catolice, (și mărturisesc că) după ce am învățat Credința Catolică și m-am pocăit (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, m-am apropiat de Sfânta Biserică Catolică și Ortodoxă a lui Dumnezeu. Anatematizez orice erezie, mai ales pe Catari, și jur printr-un jurământ sacru: dacă voi încălca vreunul din cele scrise, atunci să fiu supus severității legilor. Subscriu la această expunere de credință care mi s-a citit.
Eu, Ciriac, un filadelfian al ereziei novatiene, cunoscând credința ortodoxă și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea preasfințitului episcop Teofan, mă apropii de sfânta, sobornicească și ortodoxă Biserică a lui Dumnezeu și anatematizez orice erezie, mai ales pe catari. Jur printr-un jurământ sacru că, dacă voi încălca ceva din cele scrise, voi fi supus severității legilor și subscriu.
Eu, Auxonius, un filadelfian, un novatian, cunoscând credința catolică și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea preasfințitului episcop Teofan, m-am apropiat de sfânta, catolică și ortodoxă Biserică a lui Dumnezeu. Anatematizez orice erezie, mai ales pe novatieni, și împreună cu toată casa mea sunt de acord cu expunerea prescrisă a credinței catolice; jur pe un jurământ sacru - în numele sfintei și consubstanțialei Treimi și pe evlavia și victoria domnilor împărați, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii; și dacă voi încălca ceva (în jurământul meu), atunci eu și toată casa mea să fim supuși severității legilor. Sub expunerea credinței care mi-a fost citită, cu care sunt de acord, semnez cu propria mea mână.
Eu, Diomedes, locuitor al satului Kakkaba, cunoscând credința catolică și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea preasfințitului Episcop Teofan, m-am apropiat de sfânta, catolică, apostolică și ortodoxă Biserică a lui Dumnezeu, din bunăvoia și dorința mea, și anatematizez orice erezie, mai ales cvartodecimanele, în care am rătăcit odinioară: Jur pe sfânta și consubstanțiala Treime și pe victoria și evlavia conducătorilor universului că voi rămâne în cele scrise mai sus și nu voi încălca nimic, ci voi respecta neîncetat credința catolică în toate; și dacă voi încălca ceva în ceea ce sunt de acord, atunci să fiu supus severității legilor.
Eu, Zenon, episcop al ereziei cvartodecimanilor, cunoscând adevărata credință a Ortodoxiei și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea preasfințitului episcop Teofan,

a preacinstitului episcop Iacob și a preacinstitului presbiter și administrator Harisie, m-am apropiat de sfânta și sobornicească Biserică a lui Dumnezeu și anatematizez orice erezie, mai ales cvartodecimanele, în care am rătăcit odinioară; sunt, de asemenea, de acord cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe, anatematizându-i și pe cei care nu sărbătoresc sfânta zi de Paște așa cum o sărbătorește sfânta Biserică sobornicească . Jur (aceasta) pe sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii; Dacă voi încălca vreodată vreunul dintre acestea, atunci eu, Flavius Paladie, voi fi supus severității legilor pentru care eu, Flavius Paladie, am luat parte, deoarece el personal a spus că este analfabet.
Definiția Sfântului Sinod despre credință și ceea ce a relatat Charisius.
Deci, după ce a citit acestea, sfântul sinod a hotărât: să nu îngăduie nimănui să rostească, sau să scrie, sau să compună o altă credință, afară de cea definită de sfinții părinți, care s-au întâlnit cu Duhul Sfânt în Niceea, și oricine îndrăznește fie să compună o altă credință, fie să rostească, fie să propună celor ce vor să se întoarcă la cunoașterea adevărului din păgânism, fie din iudaism, fie din vreo erezie, atunci aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, să fie excomunicați - episcopul din episcopat, clerul din cler, iar laicii să fie supuși anatemei.
De asemenea, dacă se va dovedi că episcopii sau clerul vor gândi sau vor învăța despre întruparea Fiului lui Dumnezeu în conformitate cu expunerea prezentată de presbiterul Harisius, și anume, în conformitate cu dogmele nelegiuite și corupte ale lui Nestorie, atunci să fie supuși judecății acestui sfânt și ecumenic sinod, și anume: episcopul va fi deposedat de episcopat și detronat, clericul va fi exclus din cler, iar laicul va fi anatematizat, așa cum s-a spus mai sus.
Apoi s-au citit extrasele din cartea lui Nestorie, care se găsesc mai sus în actele condamnării sale. Petru, presbiterul Alexandriei și primul dintre notari, a spus: aici el (Nestorie) spune clar că înaintea lui niciun învățător nu a vorbit așa oamenilor.
Și toată lumea a semnat:
Semnez Chiril, episcop al Alexandriei, pronunțând definiția în conformitate cu Sfântul Sinod.
Semnez pe Ardachius, episcop și legat al tronului apostolic, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Juvenal, episcop al Ierusalimului, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Proiectul, episcop și legat al tronului apostolic, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Flavian, episcop de Filipi, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez pe Filip, preot și legat al tronului apostolic, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Firmus, episcop de Cezareea, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Memnon, episcop al Efesului, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Akakiy, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Melitinei, fiind de acord cu sfântul sinod în decizia mai sus menționată.
Semnez Teodot, episcop al Ancirei, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez Palladius, prin harul lui Hristos, Episcop al Amasiei, fiind de acord cu sfântul conciliu în definiția menționată mai sus.

Semnez pe Amfilohie, episcop de Side, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez pe Iconiu, episcop de Gortina (în Creta), pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez împreună cu Sfântul Sinod al lui Daniel de Colonia.
Semnez Perigen, episcop de Corint, pronunțând definiția în conformitate cu sfântul conciliu.
Semnez pe Verinian, episcop al mitropoliei Perga, prin preotul Timotei.
Semnez Sever, episcop de Sinador.
Semnez: Rigin, episcop de Constantin în Cipru.
Semnez herennian, episcop laic.
Semnez Valerian, episcop de Iconium.
Semnez Pius, Episcop al Mitropolei de Pisinunte.
Semnez Aristonicus, episcop de Laodiceea.
Îl semnez pe Paraliy, episcopul de Andrap.
Mă abonez la Olimpius, episcop de Claudianopolis, prin episcopii Epifanie și Teosvia.
Îl semnez pe Donatus, Episcopul Nicopolei (în Epir).
Semnez Domninus, episcop al orașului Cotia.
Semnez Eustathius, episcop al orașului Dokima.
Semnez Epifanie, episcop al orașului Cratia.
Semnez Grigore, episcop de Kerasunt.
Semnez Elladius, episcop de Adramit.
Semnez: Anisius, episcop al Tebei din Grecia.
Semnez Domnus, episcop al orașului Opunt.
Semnez Callicrates, episcop de Neupaktos.
Semnez Nikias, episcop de Megara.
Semnez: Callinicus, Episcop de Anaea.
Semnez Petru, umil episcop de Prusa.
Semnez Euprepius, episcop de Visius.
Semnez Dion, episcop de Teba.
Semnez pe Perrevius, episcop al munților Tesalonicului.
Semnez Paul, episcop de Anfidon.
Semnez: Teodor, Episcop de Aninița.
Subscriu la Eusebiu, episcopul Heracleiei.
Semnez pe John, Episcopul Lesbienelor.
Semnez Senecio, episcop de Codri.
Semnez Trivonian, episcop al bisericii din orașul Primopolis.
Semnez Martyrius, episcop de Ilistra.
Mă numesc Nisius, episcop de Coryvras.
Semnez Akakiy, episcop de Kotensk.
Semnez sub numele meu, Ablavius, episcop de Amoria.
Semnez Irakleon, și eu și Teofan, episcopul Trallesului.
Semnez Filip, episcop de Pergamon.
Semnez Daphne, Episcop de Magnesia Meander.
Subscriu la Eusebiu, episcopul Magneziei de Sinila.
Semnez Andiriy, umil episcop de Herronissos.
Semnez Paul, umil episcop de Pampas.
Semnez Eutropius, umil episcop al orașului Evasi.
Semnez Severus, smerit episcop de Sozopol (în regiunea Pisidiei).
Semnez Silouan, episcop al orașului Kheretopiani.

Semnez Dommod, umil episcop de Tripolye.
Mă semnez Constantin al lui Diocleţian.
Semnez Nestorie, episcop al Sionului 185 .
Îmi semnez numele, Aphobius, umil episcop de Colues 186 .
Semnez Foscus 187 , episcop al Tiatirei.
Îl semnez pe Paul, episcopul Dardanului.
Semnez Limenius, episcop de Setten 188 .
Semnez Dorotheus, episcop de Myra.
Semnez: Teodor, Episcop de Atalia.
Semnez cu numele meu, Affonit, umil episcop al Heraklioţilor, oraşul Lampis.
Semnez Filetus, umil episcop al Amazoniei.
Semnez Spudasius, umil episcop de Kerama.
Semnez Dokimasius, episcop al oraşului Maronia.
Semnez: Ennepius, episcop de Maximianopolis.
Semnez: Eutanasie, episcop al oraşului Colofon.
Semnez Lucian, episcop de Topira.
Semnez Rufinus, episcop al oraşului Gavar (Tava).
Semnez Roman, episcop al oraşului Rafia.
Semnez Fid, episcop de Joppa.
Semnez: Hesihie, episcop al oraşului Paria.
Semnez Timotei, episcop de Parmesa şi Eudochia.
Semnez Eucharius, episcop al oraşului Dyrrachium.
Semnez pe Evagrie, episcop de Sol (în Cipru).
Semnez Nectarie, episcop de Cass 189 .
Subscriu lui Agatocle, episcop de Coronia 190 .
Semnez Ioan 191 , episcop de Sicamazone.
Semnez Edesius, episcop de Side 192 .
Semnez Secundianus, episcop de Lamia 193 .
Semnez Nunehiy, episcop al oraşului Selga.
Semnez Matidian, Episcop de Korakesius 194 .
Semnez cu mâna preotului Selenespondius Cyril, episcop de Kiliin 195 .
Semnez Sapricius, episcop de Paphos (în Cipru).
Semnez Themistius, umil episcop de Iassa.
Semnez: Homatius, episcop al oraşului Alindieni.
Semnez: Eudoxie, Episcop de Khomat.
Semnez Libanius, episcop de Paleopolis 196 .
Semnez Tarian 197, episcop al oraşului Lirva.
Semnez Alexandru, episcop de Arcadiopolis.
Semnez: Teodot, episcop de Nyssa.
Semnez Rodon, episcop de Paleopolis în Asia.
Semnez Tihic 198 , episcop al Eritreei.
Semnez Cyrus, umilul episcop al Afrodisiasului.
Semnez pe Maeonius, episcop al bisericii din Sardes, în Lidia.
Semnez: Ellanik, Episcop de Rodos.
Îl semnez pe Dalmatius, episcopul lui Cyzicus.
Semnez, Eugene, Episcop de Apollonia.
Semnez, Etius, episcop de Paeonia (pe Hellespont).
Semnez Timotei, episcop de Terme (pe Hellespont).
Subscriu la Arhelau, episcopul Mindei.
Semnez, umilul Apellaius, episcop de Civirri.

Semnez Filadelf, umil episcop de Gratianopolis.
Semnez Eupherius, smerit episcop de Stratonikos (în Lidia).
Semnez cu numele meu, Ioan, umil episcop de Aureanopolis.
Semnez Maxim, umil episcop de Kuma.
Semnez Teodosie, umilul episcop de Mastavra.
Semnez Modestus, episcop de Aneia.
Semnez Toma, episcop de Valentinianopol.
Subscriu la Eusebiu, episcop de Klazomensky.
Subscriu la Eusebiu, episcopul Asponiei.
Semnez Evpor 199 , Episcop de Hypep.
Semnez Said 200 , episcop de Fen.
Semnez Domnus, Episcop de Orkistani.
Semnez: Ioan, episcop de Augustopolis.
Îl semnez pe Petru, episcopul de Paremvola.
Semnez Netoras, Episcop de Gas.
Subscriu pe Zinon, Episcopul Curiei (în Cipru).
Semnez Euoptius, episcop al Ptolemaidei (în Pentapolis).
Semnez: Macarie, Episcop de Metileea.
Subscriu la Eusebiu, episcopul de Pilusium.
Semnez: Hermogenes, episcop de Rhinocurus.
Mă subsemnez Marin, episcop de Heliopolis.
Semnez Ioan, Episcop de Ifestus.
Semnez Irakli 201 , Episcop de Tamiafis.
Semnez: Feona, Episcop de Sefrit.
Semnez Solon, episcop de Corallia.
Semnez: Alipiy, Episcop de Selenunt.
Semnez Macedonius, episcop de Xos.
Semnez Petru, episcop de Oxyrhynchus.
Semnez: Metrodor, Episcopul lui Leontius.
Subscriu la Paul, episcopul Flavoniei.
Semnez pe Ammonius, episcop de Panephesus.
Subscriu lui Publius, episcop de Olbia.
Semnez Hierax, episcop de Aphnaitis 202 .
Semnez Samuel, Episcop de Dyspheus.
Semnez Sosipater, episcop de Septimia (în Libia).
Semnez Isaac, episcop de Elearchius.
Semnez Isaac, episcop de Tavai.
Semnez Irakli 203 , Episcop de Aineia.
Semnez Theona, Episcop de Psinchi 204 .
Semnez Cyrus, episcop al Achaiei.
Semnez: Eulogius, Episcop de Terenufis.
Semnez Alexandru, episcop al Cleopatrei.
Semnez pe Silouan, episcop de Copriphid, pentru care semnez pe episcopul Heraclius, pentru că era bolnav.
Semnez: Adelphius, Episcop de Onufei.
Semnez Abraham, episcop de Ostrakino.
Semnez Atanasie, episcop de Paralia.
Semnez: Adelphius, Episcop de Sassy.
Semnez Lampetius, episcop de Cassus 205 .
Semnez Chrysaorius, episcop al Afroditei.

Semnez Amon, episcop de Wut.
Semnez: Eutihie, episcop de Theodosiopolis.
Subscriu pe Venantius, episcop de Hierapolis, prin notarul meu Teodot.
Subscriu la Zinon, episcop de Tevkhir.
Semnez Zinoviy, episcop al orașului Varka.
Semnez Eusebiu, episcop de Nilopolis.
Semnez Iraklid, episcop de Iraklia îndepărtată.
Semnez: Macarie, episcop de Anteu.
Semnez Savin, Episcop de Panos.
Semnez Atanasie, episcop de Scepsi.
Semnez Philoumenos, episcop de Cinna.
Semnez Felix, episcop al Apolloniei.
Semnez Timotei, episcop din provincia Sciția, orașul Tom.
Semnez Zinoviy, episcop de Knossos.
Îl semnez pe Paulian, episcopul de Maiume.
Subscriu lui Thebemmon, episcop copt.
Semnez Paviscus, episcop de Apollonia.
Semnez, Andrei, Episcop de Ermopolis.
Semnez Fania, umil episcop de Arpas.
Semnez Teosebiu 206 , episcop de Priene.
Semnez Maximus, episcop de As (în Asia).
Mă semnez ca Theoktistos, episcop de Focae.
Semnez Irmolai, umil episcop de Attudeia 207 .
Semnez pe Teodor, episcop de Gadara, cu mâna arhidiaconului Efirius.
Semnez Atanasie, episcop al insulei Paros 208 .
Semnez Paul, Episcop de Orimna 209 .
Semnez Timotei, Episcop de Vriula.
Semnez Daniel, episcop de Colonia (în Cappadocia).
Semnez: Asclepiade, episcop de Trapezopolis.
Semnez: Teodor, Episcop de Echinaeus.
Semnez Caesarius, episcop de Sart.
Semnez pe Ștefan, episcop de Hagiopolis (în Asia).
Semnez: Theodulus, episcop de Ilusius.
Semnez: Teodor, Episcop de Arivila.
Semnez: Letius 210 , episcop de Liviada.
Mă semnez Aristocrat, Episcop al Olympiei.
Semnez Vesula, diacon al bisericii cartagineze.
Un discurs al lui Chiril, episcop al Alexandriei, rostit la Efes înainte de a fi arestat de conte și pus în custodie.
Fericitul proroc David îi numește neînfricați pe cei ce se încred în Domnul, zicând: „ Îndrăzniți-vă și întăriți-vă inima, toți cei ce nădăjduiți în Domnul” (Psalmul 30:5). Căci, precum plantele din grădini, udate de izvoare de apă din belșug, se întăresc, înverzesc și ajung la înălțimi mari, așa și sufletul omului, prin mângâierile Sfântului Duh, crește în evlavie, se întărește în credință și dobândește o răbdare nestăvilită, de care fericitul Pavel se minunează mai presus de toate celelalte virtuți, zicând: „ Nu numai atât, dar ne și lăudăm în necazuri, știind că necazul aduce răbdare, iar răbdarea, priceperea, nădejdea și speranța nu vor rușina (Romani 5:3). Așadar, răbdarea este izvorul oricărui bine, calea spre slavă și întărirea nădejdii vieții veșnice. Și cum se dobândește ea, ne învață Scriptura, care zice: „ Fiule, când vei veni să slujești Domnului Dumnezeului, pregătește-ți sufletul pentru ispită, îndreaptă-ți inima și fii

răbdător” (Sirah 2:1-2). Dar poate cineva va spune: nu există oare o altă cale de a dobândi viața și nu este posibil să dobândești lucruri bune fără osteneală? Cu siguranță că nu. Dar de ce? Pentru că foarte mulți sfinți sunt supuși nenorocirilor și sunt urmăriți pretutindeni de o vrăjmășie crudă. De aceea Însuși Mântuitorul a spus: În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea (Ioan 16:33). Așadar, întrucât multe nenorociri se ridică împotriva sfinților de pretutindeni, este necesar să rezistăm ispitelor cu curaj și să ne amintim întotdeauna cuvintele ucenicului (lui Hristos): Fericit este omul care va răbda ispita, pentru că, fiind încercat, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc (Iacov 1:12). Dar vreau să citez câteva exemple antice, pentru ca să cunoașteți scopul curajului spiritual. Tiranii babilonieni și oamenii care conduceau împărăția acelui neam, întotdeauna oarecum înclinați spre cruzime, aroganță și mândrie, au depășit limitele rânduite pentru firea omenească și au vrut să-și însușească cinstea cuvenită numai lui Dumnezeu. Nelegiuitul Nebucadnețar a ridicat o statuie de aur și, cu sunetul instrumentelor muzicale, a silit toate neamurile supuse lui să i se închine. Ei, care erau obișnuiți să slujească făpturilor mai mult decât Dumnezeului Creator, cu toată gata s-au aruncat la pământ înaintea ei și au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea chipului omului stricăcios (Romani 1:23).). Apoi, babilonienii i-au adus pe tinerii evrei Anania, Azaria și Misael, poruncindu-le să se închine statuii de aur și incitând acest popor glorios și iubitor de Dumnezeu la aceeași impietate în care căzuseră ei înșiși, să se închine statuii de aur; dar nu au reușit deloc în acest sens. Învinși de evlavia lor, i-au supus chinurilor aprinse, iar vina lor a fost fermitatea lor în credință, statornicia în evlavie, respingerea slujirii omenești și faptul că nu au vrut să recunoască ceea ce ofensa ființa divină. Dar când au fost aruncați în cuptorul aprins, atunci a apărut o mare acțiune de putere inefabilă. Căci puterea elementelor s-a schimbat în ceea ce este împotriva firii sale, focul s-a supus voinței Creatorului, iar flacăra s-a transformat în rouă rece. Când tinerii au perceput prezența ajutorului ceresc, au cântat în cuptorul aprins și cu cântece divine au îmblânzit puterea flăcării. Acest cuptor era un simbol al Bisericii, care are nu numai oameni, ci și îngeri cântând. După ce ne-am minunat de virtutea acestor oameni, după ce le-am lăudat răbdarea și evlavia, să luăm în considerare acum împrejurările în care ne aflăm. Ei au trăit sub tirani barbari, dar noi suntem sub sceptrul unui imperiu pios, având cei mai pioși conducători peste toate treburile; de ce să ne supunem dușmanilor noștri? Chiar dacă aprind un cuptor de intrigi și stârnesc o flacără rea, introducându-ne închinarea umană, noi îl avem pe Dumnezeu în ceruri și Îl venerăm. Căci El, Dumnezeu în esență, a devenit asemenea nouă, nu lepădându-Și divinitatea, ci onorând natura umană: El este capabil să ne izbăvească. Imitând credința celor mai pioși împărați și bazându-ne pe marea lor blândețe, nu vom tolera impietatea adversarilor noștri și mărturisim că Emanuel este Dumnezeu în esență. Și mărturisind și afirmând aceasta, vom primi marea răsplată despre care ne vorbește Hristos Însuși: Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. „Dar pe oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.” (Matei 10:32, 33) „Cel ce-L numește pe Hristos Dumnezeul adevărat și îi defăimează pe cei ce nu cred, Îl mărturisește din nou pe Hristos, iar cel ce nu-L mărturisește ca Dumnezeu adevărat și îi prigonește pe cei ce mărturisesc aceasta. Așadar, cel ce-i leapădă pe ei, ci ne mărturisește pe noi ca ai Săi, acela este Mântuitorul tuturor, prin care și cu care este a lui Dumnezeu Tatăl, împreună cu Duhul Sfânt, slava și puterea în veci de veci. Amin.”
Faptele Sinagogii Apostate. 211

Scrisoarea răsăritenilor către împărat, cu anexa simbolului sfinților părinți din Niceea, prin care aceștia (răsăritenii) opun definițiile sfântului conciliu ecumenic opiniilor expuse de preasfinții Chiril și Memnon. Această scrisoare a fost trimisă contelui Prieneu și prin intermediul lui înmânată împăratului.

Cu adevărat vrednic de lacrimi, suspine și tânguiri este ceea ce îndrăznesc să facă așa-zișii episcopi, pentru că ridiculizează marile și inefabilele taine ale Bisericii, ca și cum ar fi pe scena unui teatru. Chiril și Memnon, lipsiți de comuniune de către noi pentru multe fărădelegi și pentru modul de gândire nelegiuit al lui Apollinaris, pe care l-am descoperit în opiniile trimise de el însuși, au compus, așa cum am aflat acum, niște lucrări și le-au adăugat la acele opinii eretice. Excomunicați pentru aceasta, ei, ca și cum ar fi fost ofensați, ne-au chemat pe noi, care am fost aleși să păstrăm credința ortodoxă intactă, la tribunal, folosind în acest scop judecători vinovați de pervertirea legii și de aceleași crime. Apoi, după ce am răspuns în consecință și am spus de două și trei ori că este necesar să așteptăm decizia evlaviei voastre cu privire la această chestiune, au restaurat preoția celor care fuseseră lipsiți de ea, acționând exact ca și cum cineva care era el însuși legat și nu se putea absolvi ar încerca să elibereze pe altul. Căci dacă excomunicarea lui Chiril și Memnon, așa cum am stabilit noi, nu ar fi fost validă, atunci nu ar fi fost necesar să se compună tratate și nici să se absolve, așa cum cred ei, pe cei care fuseseră excomunicați. Dar dacă această excomunicare a fost, așa cum a fost în realitate, dreaptă și legitimă, atunci ar fi trebuit să fie validă și să rămână în vigoare; căci ambele lucruri au venit de la aceleași persoane. Și dacă este așa, atunci cum au putut cei care fuseseră excomunicați și lipsiți de orice preoție să le restituie preoția celor care fuseseră excomunicați, expunându-se astfel la o condamnare și mai mare? Căci ei, fiind lipsiți de comuniune, au încercat cu îndrăzneală să obțină comuniunea și, împreună cu cei excomunicați, au intrat în comuniune înainte de această hotărâre ridicolă. Prin urmare, vă rugăm pe maiestatea voastră să nu ignorați legile bisericești călcate în picioare, ci, pe cât posibil, să salvați repede credința chinuită și să ne ajutați pe noi, persecutați de intrigi (căci suntem amenințați cu nenumărate calamități); după ce ne-a eliberat de aici, să ne cheme în cetatea împărătească, astfel încât în prezența evlaviei voastre să putem expune impietatea și fărădelegile lor. Căci este imposibil, după părerea noastră, ca decretul întocmit să fie confirmat în mod legitim, fără voia măriei voastre. Dacă aceasta nu vă va plăcea, vă rugăm să ne chemați la Nicomedia, pentru a putea arăta limpede măriei voastre tot ce se întâmplă și a primi confirmare de la evlavia voastră. De asemenea, ne rugăm iubitei voastre mării în Hristos, ca împreună cu vreun mitropolit să fie chemați doar doi episcopi preaiubiți de Dumnezeu. Căci investigarea dogmelor nu necesită o mulțime, care face doar zgomot. De aceea, cei pomeniți mai sus au venit cu o mulțime, bazându-se numai pe ea, și nu pe adevărul și corectitudinea dogmelor, și prin mulțime vor să realizeze împlinirea intențiilor lor, pentru a câștiga procesul printr-o mulțime de semnături. Noi însă, ascultând de porunca voastră și convinși că chiar și puțini oameni sunt de ajuns pentru investigarea dogmelor, am venit aici doar câte trei din fiecare provincie și, păzind poruncile voastre chiar și până în prezent, nu i-am trimis de aici pe cei preaiubiți de Dumnezeu episcopi, cum au făcut cei care îndrăznesc să facă totul, ci am explicat în scris ce era necesar, cu acest scop,ca să nu ne opunem ordinelor dumneavoastră pioase. Vă rugăm cu stăruință să porunciți ca toți să semneze mărturisirea de credință întocmită la Niceea, pe care am anexat-o acestei scrisori a noastră, și să nu adauge nimic străin la ea și să nu-L numească pe Domnul nostru Iisus Hristos doar om - căci El este Dumnezeu perfect și om perfect - și să nu introducă divinitatea lui Hristos, supus suferinței - căci ambele sunt la fel de nerezonabile.

Sfântul Sinod al Provinciei de Răsărit și alții adunați împreună cu acesta din diverse provincii și dieceze, din Bitinia, Pisidia, Cappadocia, Paflagonia, Europa, Misia, Rodope, Theesalia, au hotărât următoarele.
Chemați la Efes de către cei pe care Dumnezeu i-a chemat pe bună dreptate să domnească și să conducă lumea și care domnesc cu înțelepciune și evlavie, din cauza recentelor discordii bisericești, am ajuns imediat în orașul menționat anterior. După mult timp, când, din cauza tulburărilor cauzate de Chiril și Memnon, a fost poruncit de către de două sau trei ori cei mai evlavioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri ca toate bisericile lui Dumnezeu să fie unite între ele prin legăturile păcii, să confirme expunerea de credință compilată de fericiții părinți la Niceea și să distrugă toate ispitele care se iviseră, am încercat să-i convingem pe episcopii care erau de un gând cu Chiril al Egiptului și care semnaseră capitolele eretice compilate de el, ca ei, păstrând expunerea compilată la Niceea, să condamne aceste capitole, care erau în mod evident contrare credinței ortodoxe, așa cum fusese hotărât de împărații noștri iubitori de Hristos. Însă, neputând să-i convingem de aceasta, din cauza prejudecăților lor nelegiuite, noi, urmând adevărata credință a părinților și nepermițând să se amestece nimic străin cu ea, am fost nevoiți să o consemnăm în scris și să confirmăm mărturisirea noastră prin semnătură. Căci expunerea în aceste puține cuvinte este suficientă pentru o înțelegere deplină a evlaviei, pentru a indica calea adevărului și pentru a demasca eroarea eretică nelegiuită. Această expunere a credinței constă în următoarele.
Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl, unul-născut, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile au fost create în cer și pe pământ; care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât și S-a întrupat și S-a făcut om, a pătimit și a treia zi a înviat și S-a înălțat la cer și a șezut de -a dreapta Tatălui și va veni să judece viii și morții; și în Duhul Sfânt. Dar pe toți cei care spun că a fost odată când El nu era și că nu era înainte de a se naște și că a fost făcut din nimic sau din orice substanță sau esență sau că Fiul lui Dumnezeu este schimbător sau maleabil, Biserica Catolică și Apostolică îi anatemizează .
Aceasta este credința pe care părinții au expus-o mai întâi împotriva lui Arius, care a blasfemiat și L-a numit pe Fiul lui Dumnezeu creatură, și apoi împotriva ereziei lui Sabellius, Photinus, Paul din Samosata, Maniheus, Valentinus, Marcion și împotriva oricărei erezii care s-a ridicat în Biserica Catolică: au fost condamnați de episcopii adunați la Niceea în anul trei sute optsprezece.
În această mărturisire de credință dorim să rămânem cu toții, cei adunați aici în Efes, și cei mai pioși episcopi care locuiesc în provinciile noastre, care și-au exprimat consimțământul pentru tot ceea ce am făcut. Căci urmăm regula Înțeleptului, care zice: Nu schimba hotarele veșnice pe care le-au pus părinții tăi (Proverbe 22:28). Iar capitolele eretice compilate de Chiril al Alexandriei și anatemele inutile și nerezonabile adăugate lor, pe care a încercat să le confirme prin opinia și semnătura episcopilor, sfântul sinod de la Efes le respinge și le înstrăinează de credința ortodoxă. Ioan, episcop al Antiohiei de Răsărit, sunt de acord cu sfânta credință expusă.
Au semnat și alți episcopi, care, prin scrisoarea atașată mai jos , au rugat episcopul Rufus să îi ajute.
O scrisoare imperială trimisă de demnitarul Palladius la Efes către preasfântul conciliu, despre anularea a tot ceea ce făcuseră părinții conciliului anterior, întrucât trebuie să aibă loc o nouă discuție despre credință.

Autocrații Cezari, Teodosie și Valentinian, învingători, triumfători, cei mai mari și mai pioși, către preasfântul conciliu din Efes.
De la cel mai ilustru Candidian, care a informat evlavia noastră, am aflat că în metropola Efesului unele lucruri s-au desfășurat în dezordine și nu așa cum ar fi trebuit. Căci nu toți episcopii cei mai evlavioși s-au adunat așa cum a fost prescris, când episcopul marelui oraș Antiohia cu ceilalți mitropoliți se apropia deja, iar cei care erau adunați nu s-au consultat, nu au căzut de acord între ei și nu au examinat problemele referitoare la credință așa cum ar fi trebuit sau așa cum a fost prescris în scrisorile sacre trimise de noi, astfel încât este clar evident că unii au fost ofensați de alții, din cauza puternicei părtiniri a tuturor față de propriile opinii. Prin urmare, oricine poate crede că tot ce s-a făcut a fost făcut din părtinire. În consecință, evlavia noastră a binevoit să hotărască că o astfel de acțiune nu are nicio importanță și că, lăsând deoparte tot ce s-a făcut necorespunzător, doctrina evlaviei ar trebui examinată mai întâi, așa cum a fost stabilit și confirmat pentru viitor prin consimțământul comun al întregului conciliu. Căci evlavia noastră nu poate suporta prejudecăți preconcepute și este atât de îndurerată de tot ce s-a întâmplat, încât poruncim ca până când dogmele evlaviei vor fi examinate de întregul conciliu și cineva din curtea noastră sacră va fi numit, împreună cu cel mai ilustru Conte Candidian, să examineze, conform instrucțiunilor noastre, tot ce s-a făcut și să înlăture tot ce nu este în conformitate cu rânduiala legitimă, niciunul dintre episcopii adunați la Efes să nu plece, să vină la curtea noastră sacră și să se întoarcă în țara sa. Acest lucru nu este permis nimănui și nimeni nu ar trebui să spere să reușească în siguranță în acest sens. Această scrisoare este suficientă pentru a arăta evlaviei tale că nimic mai mult nu trebuie adăugat în viitor la ceea ce s-a făcut anterior. De asemenea, să se știe sfinției tale că am scris celor mai importanți prefecți ai provinciilor ca să nu permită nimănui care se întoarce în patria sa sau în orașul său să treacă fără porunca noastră. Căci totul trebuie considerat după voia lui Dumnezeu, fără dispută, cu o dorință zeloasă pentru adevăr și apoi, în cele din urmă, confirmat de evlavia voastră: întrucât măreția noastră nu se preocupă de oameni, nici de preasfântul și piosul Nestorie, nici de oricine altcineva, ci de adevărul însuși și de dogmele sale. - Dat în a treia zi a calendelor lui iulie, în timpul consulatului lui Flavius Antioh.
Raportul lui Ioan, arhiepiscopul Antiohiei, și al celor cu el, către împărat, trimis de demnitarul Palladius.
Afirmarea credinței ortodoxe, preacuvioși împărați, constă cu adevărat în respingerea și distrugerea a tot ceea ce s-a făcut ilegal și a fost deja respins de regulile canonice și poruncirea sinodului adunat să se ocupe mai întâi de studiul dogmelor. Citind cu nenumărate laude poruncile voastre care ne-au ajuns recent, am numit universul binecuvântat, că se află sub un astfel de sceptru și este guvernat de o astfel de autoritate. Însă, întrucât tot ce ai poruncit este vrednic de toată admirația, tot așa este necesar să prezentăm maiestății tale o justificare pentru faptul că noi, adunați în metropola Efesului, i-am condamnat pe cei care de la bun început au călcat în picioare ordinele tale, care au vrut să reînnoiască și să confirme învățăturile lui Arie, Eunomie și Apollinare, care erau contrare evlaviei, compilate și trimise în orașul regal de către Chiril, fostul episcop al Alexandriei, cu anateme pline de tot felul de superstiții, care, fără să atingă măcar investigarea dogmelor divine, au dezvăluit dușmănie și ură și, neacordând atenție definițiilor tale, au îndrăznit să pronunțe cu nesăbuință o condamnare nedreaptă împotriva tronului orașului care domnește peste orașe, Constantinopolul. Așadar, nebunia lor este evidentă pentru toată lumea; Prin urmare, sfântul conciliu, mișcat de un simț al dreptății și al râvnei pentru Dumnezeu și preocupat de sfintele biserici, a pronunțat condamnarea asupra celor care s-au

condamnat singuri, dar nu au făcut nimic vrednic de acuzație sau nerezonabil făcând aceasta, cum va spune toată lumea, ci au avut grijă mai ales de evlavia, care era în pericol. Și să fie aceasta cea mai dreaptă apărare, înaintea măriei tale, a tot ceea ce am făcut. Căci nu ne-am lăsat duși nici de prietenie, nici de ură, ci am avut în minte un singur lucru, să mântuim credința cea pioasă, zdruncinată de cei care au încercat cu nebunie să-și apere scrierile, spre ocara și umilința celor mărturisite de Petru, despre care a teologizat Ioan, despre care au propovăduit Matei și ceilalți evangheliști, despre care au învățat Pavel, prin puterea Duhului, despre care au propovăduit toți ortodocșii în tot universul și prin aceasta au sădit credința cea pioasă. De aceea, cu toată puterea noastră, ne rugăm pentru evlavia și măria ta. Crescut în învățătura ortodoxă, menține cu tărie această credință ortodoxă, apără-o și păzește-o nevătămată, căci în aceasta stă pentru tine nădejdea izbândei în toate privințele. Și noi eram mai înainte și suntem gata să urmăm poruncile evlaviei tale, fără să ne abatem, precum spune dumnezeiasca scriptură, nici la dreapta, nici la stânga (Deuteronom 5:32).). Căci atunci când toată grija maiestății voastre este îndreptată spre evlavie, atunci cei care o ascultă vor primi laude de la voi înșivă și o răsplată de la Dumnezeu; dar cei care sunt preocupați de inovații și prin sediție caută să dobândească o putere imaginară, precum cei care au introdus tirania în buna guvernare, vor fi supuși oprobiului, ca tulburând buna ordine și îndrăznind să încalce poruncile voastre. Prin urmare, pentru ca să nu se mai producă sediție sau zgomot în consiliu, maiestatea voastră iubitoare de Hristos trebuie să hotărască ca doar doi episcopi să fie prezenți la el cu un mitropolit: căci noi, ascultând de mesajul evlaviei voastre, am adus cu noi tot atâtea, deși, dacă am fi avut nevoie de o mulțime, am fi putut avea cu noi foarte mulți, excelent instruiți în dogmele divine și deloc asemănători cu mulțimea ignorantă care a venit din Asia și Egipt. Dar fără acest decret, o rebeliune va apărea inevitabil din nou; Căci cincizeci au venit din Egipt, patruzeci sub conducerea lui Memnon tiranul din Asia, doisprezece eretici din Pamfilia, numiți mesalieni, pe lângă alții care s-au atașat de același mitropolit și au fost excomunicați în diferite locuri, fie de episcopi, fie de sinoade: toți aceștia formează o mulțime ignorantă a dogmelor divine și capabilă doar să provoace zgomot și tulburare. De aceea, vă rugăm și implorăm evlavia voastră să aveți din nou grijă și să restabiliți pacea în sinod, prin decretul pios obișnuit. Acum ne-am gândit că vor fi mustrați prin scrisoarea maiestății voastre iubite de Dumnezeu și, după ce decretul, plin de toată evlavia, li s-a citit, ne-am dus la biserica apostolică a sfântului evanghelist Ioan pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru maiestatea voastră și pentru intențiile voastre pioase, dar ei, văzându-ne, au încuiat biserica . Dar când ne rugasem în piață și ne întorceam de acolo în tăcere, a apărut o mulțime de anumiți slujitori, care au apucat pe unii dintre ai noștri, au luat animalele altora, i-au rănit pe unii și ne-au urmărit mult timp cu bețe și pietre, așa că am fost siliți să fugim cu mare grabă, ca și cum am fi fost urmăriți de barbari. Aceasta fusese pregătită dinainte de Memnon, care nu permite nimănui dintre noi să ne adunăm pentru rugăciune în vreo casă de rugăciune sau să discutăm chestiuni bisericești în pace și ordine. De aceea, vă rugăm pe evlavia voastră să porunciți expulzarea din oraș, în special a tiranului Memnon, care a fost deja excomunicat pentru nebuniile sale și încearcă să arunce totul în confuzie, astfel încât să nu fie posibilă urmărirea cu exactitate a acțiunilor sale. Căci dacă nu este expulzat, ne va fi imposibil să obținem pacea, iar dumneavoastră să îndepliniți intenția evlaviei voastre.

Mesaj de la același către maestrul prefect.

Am ajuns la ultima extremă a nenorocirii, ne luptăm cu pericole extreme și vedem zilnic moartea înaintea ochilor noștri. Căci ceea ce îndrăznesc să facă Chiril și Memnon și restul complicilor lor în conspirație depășește toată brutalitatea barbară;

nu a mai rămas nicio cruzime pe care să nu o fi folosit împotriva noastră. Suntem atacați constant, ca în timp de război; locuințele noastre au fost deja de două ori inscripționate, astfel încât să fie vizibile pentru cei care intenționează să ne atace. Fiecare casă de rugăciune ne este închisă. Apucați de boli, având nevoie de aer sănătos, nu îndrăznim să ne ridicăm capetele plecate, temându-ne de propriii noștri rude ca de cei mai cruzi dușmani. Canoanele sfinților părinți sunt călcate în picioare; cei excluși și destituiți îndrăznesc să oficieze și să răspândească dogmele lor nelegiuite în rândul poporului lui Dumnezeu; și între timp suntem aici închiși, temându-ne de atacurile amenințătoare. De aceea, vă rugăm și vă rugăm cu stăruință să nu ne neglijați în mijlocul unor astfel de nenorociri, ci, pe cât posibil, să ne smulgeți repede din moartea manifestă și să ne chemați în cetatea împărătească, ca să vă putem prezenta temelia credinței noastre și să demascați erezia și nelegiuirea de nedescris a oamenilor menționate anterior. Dacă aceasta nu se va întâmpla, vom pieri cu desăvârșire și vom deveni prada nebuniei lor. Așadar, vă rugăm din nou, în numele copiilor și al tot ceea ce vă este mai de preț, conjurând prin dreapta judecată a lui Dumnezeu, să nu ne lăsați în dispreț, ci, pe cât posibil, să ne smulgeți de aici și să ne duceți afară în aer liber.

Același mesaj pentru supraveghetor și avocat.

Printre păcate nu există niciunul mai fatal decât mândria; căci ea duce la orice rușine. Luați de ea, egiptenii și toți cei care se luptă cu ei disprețuiesc legile bisericești și calcă în picioare poruncile pioase ale împăraților noștri cei mai iubitori de Dumnezeu. Căci nici prima, nici a doua, nici a treia scrisoare a împăraților nu i-a putut aduce în fire; nici excomunicarea legitimă pronunțată de noi nu le-a putut opri insolența. Se adună în mod ilegal în case de rugăciune și țin întâlniri ilegale, deși poporul nu-i primește; au pus paznici la toate casele sacre și nu permit nimănui să intre în ele decât pe ai lor. Totuși, am explicat deja într-o altă scrisoare la ce nenorociri am fost supuși când, primind prin intermediul celui mai ilustru demnitar Palladius o scrisoare de la cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri, am intenționat să ne rugăm în sfânta biserică apostolică; dar nu numai că ni s-a interzis să ne rugăm, dar am fost și atacați cu pietre și persecutați mult timp. Voi sunteți hrănitorii evlaviei și străluciți cu orice virtute, astfel încât slava voastră este în gura tuturor oamenilor și luptați pentru sfânta biserică , făcând tot posibilul să vă asigurați că un vânt favorabil bate neîncetat pentru ea; de aceea, vă rugăm nobilimea să prezentați mesajele noastre împăratului nostru cel mai pios și iubitor de Hristos și să luați toate măsurile pentru ca actuala confuzie să se potolească și, fără niciun zgomot și indignare, să se întrunească un sinod general, la care ambele părți opuse să fie prezente pentru a discuta problemele controversate.

Raportul Sinodului de Răsărit (al lui Ioan) către împăratul victorios, anunțând din nou excomunicarea lui Chiril și Memnon.

Evlavia ta, glorificată prin beneficiile pe care le-a adus lumii și bisericilor lui Dumnezeu, ne-a poruncit să ne adunăm la Efes pentru a restabili pacea în biserică și nu pentru a umple totul cu confuzie și dezordine: chiar decretele maiestății tale mărturisesc clar și precis intențiile tale pioase și iubitoare de pace cu privire la bisericile lui Dumnezeu. Dar Chiril al Alexandriei...care, se pare, s-a născut și a fost crescut pentru distrugerea bisericilor, primind ca ajutor îndrăzneala lui Memnon din Efes, a încălcat porunca ta blândă și pioasă, arătându-se ignorant în toate. Căci atunci când maiestatea ta a ordonat o examinare atentă a credinței, în mijlocul păcii și unanimității universale, Chiril, acuzat de învățătura lui Apollinaris și convins-se și mai mult de aceasta prin acele scrieri pe care, împreună cu anateme asupra propriei semnături, le-a trimis recent în orașul imperial, fără să acorde atenție la toate acestea,

ca și cum ar fi în vremuri de fărădelege, cade în tot felul de fărădelege. Și când a fost necesar să prezinte o relatare a opiniei sale nelegiuite despre slava Domnului nostru Iisus Hristos, el, însușindu-și o putere care nu-i fusese dată nici de canoane, nici de edictele tale, comite tot felul de ultraj și impietate. Din aceste motive, sfântul conciliu, care nu a acceptat inovațiile sale distructive în credință, pentru toate cele spuse mai sus, îl excomunică pe el și pe Memnon, ca și complice și colaborator al său în toate, care împotriva celor mai sfinți episcopi, care nu au acceptat învățătura lor eretică nelegiuită, au provocat multe tulburări, au închis bisericile și toate casele de rugăciune, ca și cum ar fi fost în vremuri păgâne și nelegiuite, și au adus o mulțime de oameni din împrejurimile Efesului, astfel încât noi, care nu ne gândim la apărare, ci la dogmele drepte ale credinței, suntem amenințați în fiecare zi în toate. A-i alunga înseamnă a confirma ortodoxia. Ai putea afla opiniile sale nelegiuite chiar din capitolele sale. Căci el încearcă să-l cheme pe Apollinaris, care este deja mort, din iad pentru a lupta împotriva Bisericii și a învățăturii ortodoxe, anatematizând, în propria sa expunere, pe Evangheliști și Apostoli, iar după ei, pe acei Părinți ai Bisericii care, îndemnați de Duhul Sfânt, și nu de propriul lor raționament, au propovăduit credința pioasă și au proclamat Evanghelia, nu așa cum gândește și învață el, și vrea să-și răspândească nelegiuirea în tot universul. Neputând suporta aceasta, am folosit excomunicarea necesară, nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu și în evlavia voastră. Căci știm că nu veți prefera nimic dreptei credințe în care ați fost crescuți voi și preafericiții voștri strămoși, detronând întotdeauna pe cei care se opun dogmei apostolice. Printre aceștia se numără și Chiril, menționat anterior, care, cu ajutorul complicelui său Memnon, a luat în stăpânire Efesul, ca și cum ar fi fost o cetate, și de aceea este pe bună dreptate excomunicat împreună cu el. Căci, pe lângă cele spuse, au încercat tot felul de ofensă, tot felul de răzvrătire împotriva noastră, care ne-am adunat aici, fără să ne pese nici de orașele pe care le părăsisem, nici de patria noastră, nici de noi înșine, așa cum a fost hotărât prin edictul vostru: și acum devenim prada răutății, dacă evlavia voastră nu ne păzește, poruncindu-ne să ne adunăm într-un alt loc, mai aproape, unde să-l putem denunța clar pe Chiril și pe cei care au fost îndepărtați de el de scrierile și cărțile părinților, pe care i-am supus cu condescendență la interdicție, lăsându-le speranță de mântuire dacă își vin în fire. Ei, ca și cum ar fi o armată inamică, i-au oferit pretexte pentru sedițiune, chiar și în ziua de azi.Unii dintre ei fuseseră excomunicați cu mult timp înainte, dar au fost primiți de el; alții au fost privați de comuniune de către mitropoliții lor, dar au fost primiți în comuniune de el; alții au fost implicați în diverse crime, dar au fost onorați de el. Și a făcut toate acestea cu intenția de a-și confirma raționamentul eretic de către majoritate, fără să-și dea seama că ceea ce este necesar pentru credință nu este numărul oamenilor, ci corectitudinea dogmelor și adevărul învățăturii apostolice și oameni care să o poată confirma cu pioșenie cu dovezi și mărturii din scrierile apostolice, și nu cu insolență și putere tiranică. De aceea, vă rugăm și implorăm evlavia voastră să oferiți ajutor credinței care este chinuită și, cât mai curând posibil, să îndreptați nebunia și tirania lor, care, ca o furtună, îi duc pe cei mai îndrăzneți în răutate eretică. Căci dreptatea cere și ca evlavia voastră, care ați avut grijă de bisericile din Hierside și printre alte națiuni, să nu lase fără ajutor bisericile care sunt sub guvernarea romană.

Un raport al răsăritenilor către cel mai pios împărat, înmânat de aceștia, împreună cu raportul anterior, celui mai nobil conte Irineu.

Am sperat că furtuna egipteană, care tulburase sfintele biserici ale lui Dumnezeu, se va potoli în sfârșit la primirea scrisorilor voastre; dar am fost înșelați în nădejdea noastră. Căci unii oameni au devenit și mai insolenti din cauza disperării; nu le pasă deloc de excomunicarea dreaptă și legitimă pronunțată împotriva lor și nu au devenit

mai modești din cauza mustrării maiestății voastre, ci disprețuind decretele evlaviei voastre și călcând în picioare canoanele sfinților părinți, petrec sărbători în case de rugăciune și țin adunări, deși unii sunt excomunicați, iar alții sunt lipsiți de împărtășanie. Iar noi, așa cum ne-a informat deja maiestatea voastră iubitoare de Hristos, după ce am primit scrisorile voastre, plini de toată evlavia, am vrut doar să ne rugăm în biserica apostolică, dar ei nu numai că nu ne-au permis, dar ne-au atacat și ne-au urmărit atât de departe încât nu ne-am putut salva decât prin fugă. Între timp, ei consideră totul permis pentru ei înșiși; nu au vrut să vină la conciliu, nici să facă cercetări asupra subiectelor disputate, nici să apere capitolele eretice ale lui Chiril, nenădăjduind să distrugă dovezile care dezvăluie clar impietatea lor; dar ei se gândesc doar la insolență și nesăbuință, deși pentru investigarea subiectelor în discuție nu este nevoie de insolență și nesăbuință, ci de calm, cunoaștere și testare a dogmelor. Din acest motiv, am fost siliți să-l trimitem pe contele Irineu, ca să-i explice evlaviei voastre întreaga rânduială a problemei, întrucât cele întâmplate nu-i sunt deloc ascunse. De asemenea, a învățat de la noi multe mijloace mântuitoare prin care se poate restabili pacea în sfintele biserici ale lui Dumnezeu. Vă rugăm blândețea voastră să le învățați cu răbdare de la el și, orice mijloace vă plac evlaviei voastre, porunciți să fie folosite cu toată graba posibilă, ca să nu rămânem aici fără niciun folos și nevoie.
Scrisoare a contelui Irineu către orientali despre tot ce a făcut la sosirea sa la Constantinopol și la înmânarea rapoartelor lor.
Abia am reușit să scriu sfințeniei voastre astăzi și să găsesc un mesager așa cum mi-am dorit, pentru a informa evlavia voastră despre succesul pe care l-a avut întreprinderea propusă, prin harul lui Hristos. Am ajuns în orașul regal la trei zile după ce egiptenii ne-au anticipat. Este imposibil să explic în cuvinte sau să descriu într-o scrisoare pericolele pe care le-am îndurat chiar la început. Căci cei care au venit înaintea noastră și au folosit totul în avantajul lor (este suficient să spunem doar atât), au acaparat atenția tuturor; pe unii i-au înșelat prin minciuni, pe alții i-au instigat împotriva noastră prin viclenie și, în cele din urmă, i-au convins atât de mult pe toți de opiniile lor, încât chiar și ofițerii importanți care se bucurau de importanță și care exercitau diverse funcții militare, erau cu toții convinși că această excomunicare uimitoare a avut loc după un proces cuvenit, după executarea unei hotărâri și după opinia unanimă a tuturor celor mai pioși episcopi, împotriva celui pe care l-au condamnat fără a examina cazul. Și cel mai ilustru și iubitor de Hristos camarlean era convins că Nestorie din Efes nici măcar nu ar auzi cuvântul Maica Domnului în nicio circumstanță . Însă prin puterea irezistibilă a adevărului și prin rugăciunile voastre, scăpând, prin harul lui Dumnezeu, de pericolele care, așa cum am spus, s-au prezentat la început, am reușit să adun toți cei mai ilustri lideri și să le explic, așa cum a fost necesar, întregul adevăr al problemei. Și cei care au primit raportul nostru au fost îndemnați să aducă la urechile împăraților tot ce fusese făcut cu cruzime de egiptean, atât în cazul de față, cât și împotriva noastră personală. În cele din urmă, pentru a nu răspândi prea mult vestea, după multe deliberări din partea noastră și din partea celor care erau de aceeași părere cu Chiril, s-a hotărât ca ambele părți, eu și egiptenii, în apărarea cauzei noastre, să ne prezentăm în fața celui mai pios împărat și, în prezența demnitarilor de rang înalt, să fim ascultați de el. Deși l-am asigurat de mai multe ori că nu eram prezent la această chestiune și că nu primisem niciun ordin cu privire la ea de la cei mai pioși episcopi, ci venisem aici doar pentru a transmite mesaje; dar am fost aproape sfâșiat din cauza acestor cuvinte, iar apoi, ceea ce era necesar, a fost spus fără nicio întârziere. Și astfel, cu ajutorul Providenței Divine, care îndrumă inimile autocratului spre adevăr și dovedește de fapt că inima țarului este în mâinile lui Dumnezeu, adversarii au fost condamnați (este necesar să relatăm pe scurt cursul

cazului în sine) deoarece nu au putut apăra în niciun fel nici excomunicarea lui Nestorie, nici minciunile pe care le-au rostit aici. Dar din toate acestea era clar că conciliul a fost convocat de un egiptean fără respectarea ordinii cuvenite și nu i-a fost permis să judece, deoarece el însuși se număra printre cei care trebuiau judecați și nici măcar nu era posibil să înceapă o afacere fără voia celui mai faimos Candidian. Toate declarațiile lui Candidian, toate mesajele pe care le-a scris pentru conciliu și multe altele au fost citite, din ordinul împăratului, astfel încât să se poată dobândi o înțelegere deplină a problemei. Și nimic, la cererea dumneavoastră, nu a fost omis care să poată expune faptele lor nelegiuite tuturor, astfel încât condamnarea a fost pronunțată împotriva dușmanilor adevărului de către toți, iar judecata evlaviei dumneavoastră a fost aprobată și confirmată; iar excomunicarea egipteanului a fost trimisă imediat de către piosul împărat sfântei biserici a lui Dumnezeu , deoarece Chiril și cei cu el au făcut totul în mod arbitrar și ilegal și, prin urmare, sunt supuși altor pedepse pentru ceea ce au făcut. Într-o astfel de stare de lucruri, și astfel s-a încheiat consultarea. Dar când a venit Ioan, medicul și sincelul lui Chiril (și știți cum a venit), am observat că majoritatea liderilor păreau să se fi schimbat, astfel încât nu mai voiau să audă de la noi ce s-a discutat înaintea lor, sau chiar de ei înșiși. Căci unii susțin că, deocamdată, tot ce s-a făcut de ambele părți ar trebui să fie valid și să se hotărască depunerea nu a două, cum credeau ei, ci a trei persoane; în timp ce alții spun că este necesar să se anuleze excomunicarea tuturor și să se invite aici câțiva dintre cei mai pioși episcopi, pentru ca, cu toată dreptatea, să fie examinată învățătura credinței, precum și ceea ce s-a făcut în mod ilegal în Efes. Există, de asemenea, cei care fac totul, care își depun toate eforturile pentru ca, cu instrucțiuni clare din partea celui mai pios împărat, să li se permită să meargă la Efes, să învețe și, cum spun ei, să aranjeze întreaga chestiune. Totuși, să fie ceea ce-i place Domnului. Dar rog sfinția Voastră să nu încetați să vă rugați cu stăruință pentru mine, care am suferit astfel de calamități și acum sunt în mare pericol. Mărturisesc pe Dumnezeu că, atunci când am fost chemat la judecată înaintea împăratului, n-am dorit nimic altceva decât să fiu dat valurilor mării. Dar Domnul a stat înaintea mea , după cum se spune: „Și am fost izbăvit din gura leilor” (2 Tit 4:17), sau mai degrabă din mulțimea nenumărată a leilor mici.

Scrisoarea celor mai pioși împărați către sfântul și marele sinod, prin contele Ioan Celestin, Rufus, Augustian, Alexandru, Acacius, Tranquillinus, Valentinus, Iconium, Ioan, Acacius, Ursus, Firmus, Imerius, Dexianus, Verinianus, Palladius, Asterius, Juvenal, Flavian, Helladius, Ramvulus, celălalt Alexandru, Maximus Fritillus, Perigenes, altul Ioan Cyrilus, Cyrus, Helladius, Cyrus celălalt Cirus, Vinatius, Petru, Dinatus, Dorotheus, Antioh, Dalmatius, Eusebiu, Seleucus, Eleusius, Eulogius, Sapricius, Phimothius, Pius, Troilus, Irineu, Monimus, Olympius, Theophilus, Iulian, Vasile și alți evlavioși episcopi.

Din acțiunile noastre anterioare, credem, a devenit clar câtă grijă avem pentru evlavia și credința strămoșilor noștri și suntem siguri că acest lucru a devenit evident în mod special pentru întreaga lume din faptul că v-am convocat recent la un sinod. Căci, fără a permite nicio îndoială nici măcar pentru scurt timp, noi, pentru rezolvarea acesteia, am rugat sfinția voastră să vă adunați repede, negândind deloc că această muncă pentru credință ar fi împovărătoare pentru sfinția voastră. Totuși, dacă această problemă ar putea fi însoțită de vreo dificultate, Providența le-a ușurat prin convenienta timpului și a locului. Căci am numit un sinod la Efes, un oraș accesibil pe mare și pe uscat și care furnizează locuitorilor săi toate produsele necesare pentru întreținere, autohtone și importate, astfel încât toate intențiile pioase ale domniei noastre și ale preasfântului sinod să poată fi realizate și duse la îndeplinire cu ușurință.

Am aprobat excomunicarea pronunțată de sfinția voastră asupra lui Nestorie, Chiril și Memnon. Cât despre restul, știu că păstrați credința creștină și învățătura ortodoxă primită de noi de la părinții și bunicii noștri și confirmată de preasfântul sinod ținut sub fericitul Constantin. Așadar, toți cei din preasfânta ta adunare se vor strădui să rezolve toate îndoielile și să distrugă toate ispitele și să se întoarcă acasă în pace și unanimitate. Dar pentru ca sfinția ta să tindă la unanimitate și la afirmarea pașnică a dogmei catolice a evlaviei nu numai la sugestia scrisorii noastre, ți-am trimis o scrisoare de la Acachie, Episcopul Verriei, în care te sfătuiește despre același lucru. Neputând participa la sinod din cauza vârstei înaintate, te îndeamnă prin scrisoare ceea ce este în conformitate cu evlavia sa și cu credința ortodoxă, iar citirea scrisorii însăși îți va explica. Mai mult, să se știe sfinției tale că l-am trimis pe preanobilul și gloriosul Conte Ioan, pentru ca el, cunoscând personal intențiile evlaviei noastre cu privire la credință, să poată face ceea ce consideră de folos.
Epistola contelui Ioan către împărați din Efes.
Știind că va fi util pentru evlavie dacă tot ce am făcut, pe cât posibil, în conformitate cu dorințele Majestății Voastre, va fi consemnat în scris, raportez aici tot ce s-a întâmplat. Cu o zi înainte de a trimite această scrisoare, am ajuns în orașul Efes cu mare dificultate și extremă grabă. Aș fi ajuns chiar mai devreme, dacă nu m-ar fi oprit cele mai importante probleme, pe care le voi declara când, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi înfățișa în fața Majestății Voastre. Imediat i-am salutat respectuos pe toți episcopii care se adunaseră aici din toate părțile. Din cauza discordiei care se producea între ei, a fost necesar să se împace diferitele părți. Întrucât toată lumea era în confuzie, iar Chiril și Memnon se apărau, am anunțat personal pe toți cei adunați, precum și pe cei absenți, ca a doua zi toată lumea, fără nicio întârziere, să se adune în casa mea. Și ca să nu se ivească vreo discordie dacă s-ar aduna fără discriminare (căci și acest lucru era de temut din cauza iritării care, nu știu de ce, s-a ivit printre ei), am stabilit ordinea în care ar trebui să intre. Nestorie a venit aproape în zori, Ioan, cel mai pios episcop, și Chiril cu toți cei mai pioși episcopi; doar Memnon a lipsit. Apoi a început zgomot și confuzie. Cei care au venit cu Chiril au spus că nici măcar nu ar trebui să-l vadă pe Nestorie, pe care îl excomunicaseră; între timp, cei care se adunaseră au cerut să înceapă citirea scrisorilor sacre (imperiale). Cei care îl susțineau pe Chiril au spus că citirea scrisorilor nu ar trebui să aibă loc nici fără Chiril, nici în prezența lui Nestorie și a celor mai sfinți episcopi care veniseră din Răsărit: și la aceasta a fost mare indignare, certuri și violență. Dar cei mai sfinți episcopi care erau cu cel mai pios episcop Ioan au insistat ca Chiril să nu fie prezent la citirea scrisorii, deoarece el și Memnon fuseseră excomunicați de ei. Astfel a existat o mare dispută despre asta. Când cea mai mare parte a zilei trecuse deja, am decis să dezvălui gândurile imperiale tuturor celorlalți, fără Chiril și Memnon. Însă cei mai pioși episcopi care au venit cu Chiril nu au fost de acord cu aceasta și nici măcar nu au vrut să asculte în prezența celor care au venit cu Ioan, pentru că, spuneau ei, îi excomunicaseră ilegal pe Chiril și Memnon. După ce i-am îndepărtat astfel pe Nestorie și Chiril, cu greu am putut, prin convingere și forță (dacă trebuie să spunem adevărul), să fiu de acord ca întregul conciliu să audă rescriptul imperial. Când toată lumea s-a adunat, am citit augusta scrisoare, care vorbește despre excomunicarea lui Chiril, Nestorie și Memnon. Când cei care erau de acord cu preapiosul Ioan acceptau citirea cu bunătate și aprobare, s-au ridicat strigăte de excomunicare ilegală a lui Chiril și Memnon. Dar, ca să nu se producă o mare confuzie, Candidianus, șeful gărzii distinse, care era prezent la toate treburile mele, l-a luat pe Nestorie în custodie; și l-am predat pe Chiril în custodie lui Iacob, un nobil funcționar și supraveghetor al celei de-a patra școli; dar Memnon, așa cum am spus, nu era acolo. Am anunțat

excomunicarea lui, trimițându-i administratorul, lictorul și protodiaconul preasfintei biserici din Efes. Dar Memnon i-a asigurat că el,în timpul pericolului său, cu toată grija păstrează banii bisericii. După ce s-au făcut toate acestea, m-am coborât în Sfânta Sfintei biserică , pentru că aveam nevoie să mă rog. Și când am aflat că Memnon era responsabil de episcopie, l-am trimis pe cel mai înalt dintre slujitorii mei de la curte, ca să aflu dacă într-adevăr refuzase să vină la mine. Dar el însuși a venit la mine fără întârziere și, când am început să-l mustru pentru că nu a venit dimineața, mi-a spus că a fost cuprins brusc de boală și de aceea nu a venit. Și, ca să nu asculte de celelalte îndemnuri și sfaturi ale mele, mi-a întrerupt cuvintele și a năvălit în casa mea. Astfel, a fost predat și el gărzii nobilului funcționar Iacob și eminentei gărzi de la curte. Așa am făcut și în prima zi. Dar, întrucât era necesar să vorbesc despre pace în fața celor mai pioși episcopi, pentru ca să nu existe erezii și schisme în credința ortodoxă, m-am ocupat de această chestiune cu tot râvna mea și voi continua să o fac, dacă numai acest lucru este în conformitate cu evlavia și voința Stăpânului lumii. Dacă cei mai pioși episcopi rămân implacabili și ireconciliabili (nu știu de unde vine o asemenea amărăciune) și dacă se întâmplă ceva și mai mare, atunci voi raporta măreției voastre în viitorul foarte apropiat.

Instrucțiunea cu care răsăritenii au trimis episcopi la Constantinopol pentru a concura la tribunal cu episcopii ortodocși, care fuseseră și ei trimiși la Constantinopol de către Sinodul Ecumenic.

Sfântul sinod adunat la Efes, către preaiubitul de Dumnezeu și sfântul Ioan, arhiepiscop al marelui oraș Antiohia, către Ioan, episcop al mitropoliei Damascului, către Imerius, episcop al mitropoliei Nicomediei, către Pavel, episcop al Emesiniei, reprezentând și persoana lui Acachie, preasfințitul episcop al Berriei, către Macarie, episcop al orașului Laodiceea, care trebuie să dea și o opinie în numele preasfințitului Cirus, episcop al Tirului, către Apringius, episcop al Calcedonului, care ocupă și locul lui Alexandru, episcop al Anaeei, către Teodoret, episcop al orașului Cyresta, care trebuie să vorbească și în numele lui Alexandru, episcop al mitropoliei Hierapolis, și către Helladie, episcop al Ptolemaidei, cei prezenți au poruncit celor prezenți următoarele.

Întrucât, din cauza dezacordului bisericesc (în urma căruia toți cei prezenți aici și evlavia voastră au fost chemați la Efes), am fost chemați în faimosul oraș Constantinopol prin decretul preacuvioșilor împărați ai noștri pentru a apăra evlavia și credința sfinților părinți și, întrucât, totuși, nu tuturor ni se permite să fim prezenți alături de voi, trebuie să ne declarăm părerea comună, adică, că considerăm ca fiind definitiv hotărât ceea ce decideți și ceea ce va fi îndreptat spre frica de Dumnezeu, pacea și ordinea bisericească. De aceea, am întocmit această instrucțiune, în care vă încredințăm și vă dăm toată autoritatea pe care o avem cu toții aici prezenți, astfel încât, atunci când, cu ajutorul lui Dumnezeu, veți veni în marele oraș și va exista o discuție despre problemele aflate în curs de investigare înaintea preacuviosului împărat, sau în consistoriu, sau în sfântul sinclit, sau în conciliul părinților, să fiți călăuziți de această autoritate în numele întregii biserici, cu îndrăzneala, prudența și zelul vostru caracteristice, și să îndepliniți această lucrare pentru noi toți cei prezenți aici, aprobând și confirmând tot ceea ce decretați în această chestiune sau intenționați să decretați. Dacă, pentru pacea bisericească sau pentru altceva, va fi necesar să subscriem pentru noi toți, atunci vă rugăm pe Sfinția Voastră să faceți acest lucru, pentru binele comun și pentru slava lui Hristos Domnul. Și dacă este necesar să trimitem de aici un fel de scrisoare conciliară care necesită o semnătură comună, atunci cu toții, în general și fiecare în parte, cu deplină disponibilitate, o vom semna și o vom trimite sfintei adunări, când se va ști, fără îndoială, că capitolele eretice

adăugate de Chiril al Alexandriei la credința părinților niceeni, împreună cu anatemele sale, sunt respinse de toate forțele ca fiind străine bisericii catolice și apostolice. Alexandru, Episcop al Mitropoliei Hierapolis, sunt de acord cu tot ceea ce decideți în conformitate cu credința expusă de Sfinții Părinți din Niceea, fără a adăuga nimic la credința Sfinților Părinți și respingând capitolele eretice ale lui Chiril al Alexandriei : căci am semnat deja această declarație de credință împreună cu sfântul nostru sinod. Doroteu, episcop al orașului Marcianopolis, în fericita Misia, fiind de acord cu toate cele decretate mai sus, a semnat. Toți ceilalți au semnat și ei.
Împreună cu această instrucțiune, a fost dată o scrisoare cu același conținut.
Prima petiție a ereticilor trimisă împăratului din Calcedon.
Era necesar să se ceară ca cuvântul evlaviei să nu fie denaturat de nimeni prin interpretări absurde, mai ales de cei care și-au însușit preoția și conducerea bisericilor, pe care, nu știu cum, ambiția și setea de putere și niște recompense neînsemnate i-au dus brusc la disprețul față de toate poruncile creștine, cu unicul scop de a face pe plac unei persoane care visează și speră că el și toți cei care îl ajută acționează cu dreptate în toate. Vorbim despre Chiril al Alexandriei., care prin vorbe deșarte a introdus dogme eretice în sfintele biserici ale lui Dumnezeu și nădăjduiește să le întărească prin dovezi și să scape de pedeapsa pentru păcate, cu ajutorul lui Memnon și a conspirației episcopale menționate mai sus. De aceea, noi, care iubim tăcerea și dorim să acționăm cu înțelepciune în alte privințe, acum, considerând această tăcere și exercitarea acestei înțelepciuni ca fiind dăunătoare credinței, vă adresăm o cerere vouă, singurii păzitori ai păcii după cea mai înaltă putere, știind că este deosebit de potrivit să vă preocupați de evlavie, deoarece până acum ați păzit-o și voi înșivă ați fost păziți reciproc de ea. Vă prezentăm această cerere ca și cum ar trebui să ne prezentăm justificarea înaintea celui mai sfânt Dumnezeu însuși, ca să nu se creadă că suntem mai puțin zeloși pentru credință decât alții, dar grijuliu pentru evlavie, compunem un cuvânt în apărarea ei. Căci în vremurile creștine nu este nimic mai potrivit pentru preoți decât să mărturisească credința înaintea unui rege atât de credincios, deși am fi gata de mii de ori să ne riscăm viața pentru credință. Așadar, în numele lui Dumnezeu, care vede totul, și al Domnului nostru Iisus Hristos, care va judeca pe toți în adevăr, și al Sfântului Duh, prin al cărui har guvernați împărăția, și al îngerilor aleși care vă păzesc și pe care îi veți vedea într-o zi stând înaintea tronului cel cumplit și aducând lui Dumnezeu acea sfințire cumplită pe care unii încearcă acum să o răstoarne, vă rugăm ca evlavia voastră, prinsă de viclenia unora care afirmă capitole eretice introduse în credință, complet străine de dogma dreaptă și similare opiniilor eretice, să se ordone ca oricine semnează aceste capitole sau este de acord cu ele, și după această poruncă nu le respinge, să fie descoperit înaintea tuturor și supus pedepselor bisericești. În acest fel puteți apăra cel mai bine evlavia. Căci nu este nimic, o, rege, mai împărătesc decât faptul că v-ați grăbit să faceți război împotriva perșilor și a altor barbari: Hristos v-a dat victorii glorioase pentru acest zel al vostru față de El. Vă rugăm să ni se permită să expunem întrebările în scris înaintea evlaviei voastre. Căci în acest fel cei care greșesc vor fi mai bine recunoscuți și condamnați pentru toate vremurile viitoare. Dacă însă cineva, din neglijență, nesocotind poruncile, crede că acționează împotriva poruncii dreptei credințe, atunci dreptatea și judecata voastră trebuie să examineze dacă cei care, introducând ceva în dogme, refuză să treacă prin încercare și nu vor să se supună doctrinei predicate mai înainte, nu resping chiar numele de învățători, ca să nu fie convinși că au acționat în mod impie, și nu socotesc acest lucru vrednic de respingere, ca să nu rămână intenția lor zadarnică. Căci este deja clar că unii dintre ei au practicat o astfel de impietate pentru a câștiga onoruri și au născocit alte scopuri. Și aceasta se va descoperi și mai limpede, iar

evlavia voastră va vedea că după puțin timp vor împărți răsplata trădării lor ca pradă a credinței creștine. Dar unii dintre noi, numiți de preacuviosul Iuvenal, Episcopul Ierusalimului,trăiesc în pustie; ar fi necesar cel puțin să apere canoanele, pentru a nu părea că le pasă de propria lor glorie. Și acum astfel de eforturi și înșelăciuni ale lor nu sunt necunoscute în Fenicia și Arabia Felix. Cu adevărat, nu avem nevoie să ne facem griji pentru ei, care chiar în orașele unde slujba noastră este interzisă, au vrut de bunăvoie să-și piardă viața de dragul credinței, precum și pentru aceste beneficii. Dar împotriva intrigilor lor punem judecata lui Dumnezeu și evlavia voastră. Și acum cerem doar ca numai evlavia să fie păstrată, ca lumina credinței ortodoxe, care în cele din urmă abia a strălucit sub Sfântul Constantin, confirmată de preafericitul tău părinte și bunic și răspândită de măreția voastră chiar și printre alte popoare barbare și printre poporul persan, să nu fie întunecată chiar în curtea voastră împărătească și înaintea domniei voastre. Tu, Împărate, nu introduci două rânduieli diferite în Persia; și faptele noastre nu pot fi nimic mare, când vom spori discordia și când nu va fi nimeni care să judece între ei; nimeni nu va urma o învățătură și o taină dublă; nimeni nu se poate îndepărta pe bună dreptate de atâția părinți și sfinți fără prihană; și nu este potrivit să se acorde avantaje celor care nu se dezacordă între ei, ca nu cumva să se nască din aceasta vreo îndrăzneală în dușmanii evlaviei. Și cine poate calcula nenumăratele consecințe dăunătoare ale discordiei lor? Dar dacă cineva consideră neimportantă înțelegerea lucrurilor cerești, acela trebuie să fie mai bun decât cel căruia Domnul i-a dat toată puterea lumii. Dar vă rugăm să primim judecata de la evlavia voastră. Fie ca Dumnezeu să vă îndrume mintea spre înțelegerea a ceea ce se examinează. În cele din urmă, dacă ceva vă împiedică acum (căci nu putem cunoaște toate faptele evlaviei voastre), vă rugăm domniei voastre să ne putem întoarce acasă în siguranță și în siguranță. Căci vedem că orașele care ne-au fost încredințate suferă nu puțin de o astfel de încetineală, din vina celor care, chiar și în chestiuni de evlavie, vor aparent doar să se certe fără nicio nevoie.când vom spori discordia și când nu va fi nimeni care să judece între ei; nimeni nu va urma o învățătură și un sacrament dublu; nimeni nu se poate îndepărta pe bună dreptate de atâția părinți și sfinți fără prihană; și nu ar trebui să se acorde niciun avantaj celor care nu sunt de acord între ei, ca nu cumva să apară vreo îndrăzneală din aceasta în dușmanii evlaviei. Și cine poate calcula nenumăratele consecințe dăunătoare ale discordiei lor? Dacă cineva consideră înțelegerea lucrurilor cerești neimportantă, trebuie să fie mai bun decât cel căruia Domnul i-a dat toată puterea lumii. Vă rugăm să primim judecata de la evlavia voastră. Fie ca Dumnezeu să vă îndrume mintea spre înțelegerea a ceea ce se examinează. În cele din urmă, dacă ceva vă împiedică acum (căci nu putem cunoaște toate lucrările evlaviei voastre), vă rugăm domniei voastre să ne putem întoarce acasă în siguranță și în siguranță. Căci vedem că orașele încredințate nouă suferă nu puțin de o astfel de încetineală, din vina celor care, chiar și în chestiuni de evlavie, vor aparent doar să se certe fără nicio nevoie.când vom spori discordia și când nu va fi nimeni care să judece între ei; nimeni nu va urma o învățătură și un sacrament dublu; nimeni nu se poate îndepărta pe bună dreptate de atâția părinți și sfinți fără prihană; și nu ar trebui să se acorde niciun avantaj celor care nu sunt de acord între ei, ca nu cumva să apară vreo îndrăzneală din aceasta în dușmanii evlaviei. Și cine poate calcula nenumăratele consecințe dăunătoare ale discordiei lor? Dacă cineva consideră înțelegerea lucrurilor cerești neimportantă, trebuie să fie mai bun decât cel căruia Domnul i-a dat toată puterea lumii. Vă rugăm să primim judecata de la evlavia voastră. Fie ca Dumnezeu să vă îndrume mintea spre înțelegerea a ceea ce se examinează. În cele din urmă, dacă ceva vă împiedică acum (căci nu putem cunoaște toate lucrările evlaviei voastre), vă rugăm domniei voastre să ne putem întoarce acasă

în siguranță și în siguranță. Căci vedem că orașele încredințate nouă suferă nu puțin de o astfel de încetineală, din vina celor care, chiar și în chestiuni de evlavie, vor aparent doar să se certe fără nicio nevoie.
A doua petiție a aceluiași, trimisă din Calcedon către Augustus Teodosie.
De mai multe ori, atât personal, cât și prin mesagerii noștri, am informat evlavia voastră că învățătura dreptei credințe este denaturată și că, se pare, cei care calcă în picioare orice instituție bisericească și orice lege imperială și aduc totul în confuzie vor să distrugă trupul Bisericii pentru a instaura erezia inventată de Chiril al Alexandriei.... Căci atunci când am fost chemați de evlavia voastră la Efes, pentru rezolvarea îndoielilor care crescuseră și pentru confirmarea credinței evanghelice și apostolice, așa cum este expusă de sfinții părinți, cei care au avut un sinod privat, înainte ca toți episcopii care fuseseră invitați să se fi adunat, au stabilit capitole eretice, similare impietății lui Arie, Eunomie și Apollinare, și i-au înșelat pe unii, i-au speriat pe alții, i-au primit în comuniune pe cei acuzați de erezie și i-au obligat pe cei care nu erau în comuniune să se alăture cu o recompensă și i-au câștigat pe alții de partea lor prin promisiunea unor onoruri de care nu erau nevrednici; și astfel au adunat o mulțime de adepți, ca și cum nu ar fi știut că dovada adevăratei credințe nu este mulțimea, ci adevărul. Din nou, scrisoarea evlaviei voastre a fost citită de cel mai ilustru oficial Candidian, poruncind ca controversele care se iviseră recent să fie rezolvate într-un mod frățesc și pașnic. Dar citirea ei într-o adunare generală a tuturor celor mai evlavioși episcopi nu a adus niciun beneficiu. Apoi a venit faimosul demnitar Palladius, aducând o altă scrisoare de la evlavia voastră, îndemnându-vă să desființați tot ce fusese decretat în privat, apoi să adunați un conciliu și să stabiliți adevărata învățătură. Nici această poruncă evlavioasă a voastră nu a fost îndeplinită de cei care îndrăznesc să facă totul. Apoi a venit faimosul demnitar Ioan, care era atunci trezorierul statului, cu o nouă scrisoare în care declara că ați emis deja trei decrete despre necesitatea desființării tuturor ispitelor și a stabilirii unei singure credințe, stabilită la Niceea și recunoscută de toți. Și această lege a fost lăsată neîmplinită de cei care râd de orice. Căci chiar și după ce au citit-o, nu și-au abandonat angajamentul și continuă să aibă comuniune cu cei excomunicați și să-i pomenească ca episcopi, nefiind de acord să respingă capitolele inventate pentru vătămarea și coruperea adevăratei credințe, deși i-am chemat adesea la o înțelegere, având pregătit conținutul capitolelor eretice. În toate acestea suntem mărturisiți de nobilul supraveghetor, care după a treia și a patra întâlnire, neîndrăznind să o continue mai departe, din cauza opoziției lor, ne-a chemat aici. Am venit imediat, fără să ne oprim pe drum, implorând evlavia voastră și eminentul consistoriu să luați parte la această dispută despre capitole sau să le respingeți ca fiind străine de dreapta credință, rămânând la o singură expunere a credinței fericiților părinți din Niceea. Dar ei nu au vrut să facă nimic din toate acestea, ci, fiind în discordie eretică, și-au permis să viziteze biserici și să săvârșească ritualuri sacre. Între timp, am fost lipsiți de biserică atât în Efes, cât și aici, atât de mult timp; acolo și aici am suferit nenumărate calamități și, dacă am fi fost uciși cu pietre, nu am fi suferit atât de mult din partea mândrilor slujitori monahi; dar am acceptat toate acestea ca bine, ca cei care suferă pentru evlavie. După toate acestea, a binevoit Majestatea Voastră ca noi și ei să fim chemați și ca cei care nu se supuneau să fie forțați cu forța să examineze dogmele. Dar în timp ce așteptam aceasta, Majestatea Voastră a intrat în oraș și cei care erau acuzați de erezie și, prin urmare, fie excomunicați, fie lipsiți de comuniune,și supuși pedepselor bisericești, ordonați să vină în oraș și să îndeplinească îndatoririle preoției și ale guvernării. Dar nouă, care am întreprins o astfel de luptă pentru evlavie și am suferit orice pericol pentru dogmele drepte, nu ni se permite să venim în oraș pentru a

continua lucrarea de cercetare a credinței și pentru a ne îngriji de dogmele drepte, nici să ne întoarcem acasă; rămânem în Calcedon triști, jeliți. Biserică , tulburată de erezie. Neprimind niciun răspuns, am considerat necesar să înștiințăm prin această scrisoare evlavia voastră, ca înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos însuși și a Sfântului Duh, că, dacă vreunul dintre eretici va fi numit în funcție înainte de a fi luate în considerare dogmele corecte, atunci întregul corp al Bisericii va fi în mod necesar tulburat, cu dezacordul general al clerului și al poporului. Căci niciunul dintre cei evlavioși nu va fi de acord să-i primească pe eretici în comuniune și să le distrugă propria mântuire. Și dacă se întâmplă acest lucru, atunci evlavia voastră va fi silită să acționeze împotriva propriei voințe. Căci erezia se va întări și va batjocori pe cei care luptă pentru evlavie, care nu tolerează distrugerea sufletelor lor, iar dogmele nelegiuite ale lui Chiril, pe care vor să le justifice, vor rămâne încăpățânate. Dar mulți dintre cei care se preocupă de evlavie, și noi toți din districtul estic și din regiunea voastră din diecezele Pontului, Asiei, Traciei, Iliriei, toți care am trimis evlaviei voastre lucrarea preafericitului Ambrozie, respingând superstiția răspândită, nu vom fi de acord să primim învățătura lui Chiril. Așadar, ca să nu se întâmple aceasta și maiestatea voastră să fie supusă unor griji și mai mari, vă rugăm, vă cerem, vă implorăm să porunciți ca numirea în funcție să nu înceapă înainte de a fi întemeiată dreapta credință, scop în care evlavia voastră, iubitorule de Hristos, ne-a adunat aici.
A treia petiție a ereticilor, trimisă împăraților din același oraș.
Nu ne așteptam la astfel de consecințe din partea evlaviei tale care ne cheamă aici. Am fost chemați cu cinste, ca preoți ai turmei, pentru întărirea credinței sfinților părinți; de aceea am venit, ascultându-te ca un împărat pios. Și la sosirea noastră nu am fost mai puțin ascultători de biserică și nu am disprețuit porunca ta, ci din ziua în care am venit la Efes până acum, am urmat neîncetat poruncile tale. Dar modestia noastră, se pare, nu ne-a slujit deloc spre folos, ci ne-a făcut și mai mult rău. Căci noi, care te-am ascultat în acest fel, am fost reținuți în Calcedon până în această zi, iar acum suntem trimiși acasă. Dar cei care au aruncat totul în confuzie și au umplut întreaga lume de indignare, care se străduiesc să distrugă bisericile și persecută pe față evlavia, administrează slujbe preoțești, adună poporul în biserici și, după părerea lor, au puterea de guvernare (adică, o însușesc pe nedrept de către ei), provoacă răscoale în biserică și cheltuiesc ceea ce se dă în folosul săracilor pe soldații lor. Dar tu nu ești făcut împărat numai peste ei, ci și peste noi. Căci Răsăritul, în care adevărata credință a strălucit întotdeauna, alcătuiește o parte nu mică din imperiul tău, și odată cu el celelalte provincii și dieceze din care ne-am adunat aici. Așadar, măreția ta nu ar trebui să neglijeze credința pe care alții o pervertesc, în care tu și strămoșii noștri ați fost botezați, în care sunt cuprinse temeliile Bisericii, pentru care cei mai sfinți martiri au îndurat cu bucurie nenumărate feluri de moarte, prin puterea căreia i-ai biruit pe barbari și acum porți război și supui Africa. Dumnezeu îți va fi ajutor în toate, dacă vei avea grijă de dogmele sale pioase și nu vei permite ca trupul Bisericii să fie sfâșiat. Și se va sfâșia dacă se va stabili opinia introdusă în credință de Chiril și afirmată de eretici. Am mărturisit adesea despre aceasta înaintea lui Dumnezeu atât în Efes, cât și aici și am convins evlavia ta, dându-ți socoteală de aceasta ca înaintea lui Dumnezeu însuși. Căci El cere aceasta de la noi, așa cum ne învață dumnezeiești Scripturi, profetice și apostolice. Și fericitul Pavel exclamă: Te poruncesc înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Iisus, care a mărturisit bună mărturisirea lui sub Pontius Pilat (1 Timotei 6:13). Dumnezeu i-a poruncit și lui Ezechiel să spună oamenilor și a adăugat o amenințare, zicând: și dacă nu-i spui, sângele lui va fi cerut din mâna ta.(Ezechiel 3:18). Și astfel, temându-ne de această judecată, am găsit necesar să raportăm din nou măriei voastre că cei cărora li

se permite să aibă biserici învață în biserici aceleași lucruri pe care le-au învățat Arie, Apolinarie și Eunomie și, în mod nelegiuit, împotriva regulilor, slujesc și distrug sufletele celor care vin și îi ascultă. Dar, prin harul lui Dumnezeu, care are grijă de toți oamenii și vrea să mântuiască pe toți, cea mai mare parte a poporului rămâne încă nevătămată și se îngrijește de adevărata învățătură. Dar pentru ei ne întristăm în mod special. Și temându-ne că infecția care s-a ivit va infecta puțin câte puțin pe mulți și răul se va răspândi, vă înștiințăm despre aceasta, rugăm măriei voastre să asculte rugăciunile noastre și să nu permită nicio adăugare la credința sfinților părinți din Niceea. Dar dacă, chiar și după această cerere, rostită înaintea voastră ca înaintea lui Dumnezeu însuși, evlavia voastră nu ia nicio măsură, atunci vom scutura praful de pe picioarele noastre și vom striga împreună cu fericitul Pavel: Curați suntem de sângele vostru (Faptele Apostolilor 18:6). Căci din ziua în care am venit la acest faimos sinod, n-am încetat să mărturisim despre aceasta, zi sau noapte, înaintea împăratului, a autorităților, a soldaților, a preoților, a poporului, ca să nu părăsim credința transmisă nouă de la părinții noștri.
Aceeași scrisoare către ai lor (colegi de gândire) din Efes.
Ajungând la Calcedon (căci nici nouă, nici adversarilor noștri nu ni s-a permis să intrăm în Constantinopol din cauza răzvrătirii călugărilor), am auzit că, cu opt zile înainte de prezentarea noastră la preacuviosul împărat, Nestorie a fost eliberat din Efes, cu permisiunea de a merge oriunde va dori. Am fost foarte întristați de aceasta, deoarece ceea ce s-a făcut fără judecată și ilegal, se pare, deja capătă toată puterea. Să știe sfinția voastră că suntem gata să începem lupta pentru credință și dorim să luptăm până la moarte. Așteptăm astăzi, adică în ziua a unsprezecea a lunii Gorpyes, ca preacuviosul nostru împărat să vină la Rufinian și să ne asculte cazul. Prin urmare, sfinția voastră să se roage ca Hristos Domnul să ne ajute să întărim credința sfinților părinți și să-i distrugem complet pe conducătorii care au apărut în detrimentul sfintei biserici. De asemenea, ne rugăm ca sfinția voastră să gândească și să acționeze în același fel și să rămână neschimbat în zelul vostru pentru credința ortodoxă. Înainte de această scrisoare, domnul Imperius nu venise încă la noi; poate că a fost oprit pe drum. Totuși, să nu vă tulbure nimic; nădăjduim că tot ce este trist va fi distrus și adevărul va străluci, dacă numai evlavia ta ne va ajuta cu curaj.
Epistola lui Teodoret, episcop de Cirus, din Calcedon, către episcopul de Hierapolis.
Nu exista niciun fel de indulgență, severitate, avertisment, apel pe care să nu-l fi folosit înaintea celui mai pios împărat și a eminentului consistoriu, pentru a-L convinge pe Dumnezeul atotvăzător și pe Domnul nostru Iisus Hristos, care trebuie să judece lumea în dreptate, și pe Duhul Sfânt și pe îngerii aleși, să nu lase în neglijență credința călcată în picioare de cei care au acceptat dogme eretice și să prescrie să se accepte doar ceea ce este expus la Niceea și să se respingă erezia introdusă spre vătămarea și distrugerea evlaviei; dar până în ziua de azi nu am putut face nimic. Ascultătorii se clatină când aici, când acolo. Totuși, nimic nu ne-a putut convinge să abandonăm intenția noastră; și noi, prin mila lui Dumnezeu, nu am abandonat problema. Am jurat celui mai pios Împărat al nostru că este imposibil pentru noi să ne împăcăm cu Chiril și Memnon, că nu putem intra în comuniune cu ei înainte ca ei să-i respingă pe conducătorii eretici. Aceasta este intenția noastră; dar cei care își caută ale lor, și nu pe Hristos Iisus, încearcă să se împace cu ei împotriva voinței noastre. Dar nu ne pasă de asta. Dumnezeu ne cunoaște intenția, ne testează virtutea și nu ne pedepsește pentru ceea ce se întâmplă împotriva voinței noastre. Cât despre prietenul nostru, să știe sfinția voastră că, dacă îl vom pomeni vreodată, suntem imediat condamnați de apostazie: atât de puternică este vrăjmășia împotriva lui a tuturor celor care sunt aici. Și aceasta este foarte grav. Cel mai pios Împărat, mai presus de toți

ceilalți, este indignat de numele lui și spune răspicat: „Nimeni să nu-mi vorbească despre el”. Totuși, atâta timp cât rămânem aici, nu vom înceta să ne ocupăm de acest părinte cu toată puterea noastră, cunoscând nedreptatea cauzată de cei nelegiuiți. Și noi încercăm să ne eliberăm de aici și să eliberăm evlavia voastră. Căci aici nu ne putem aștepta la nimic bun; judecătorii înșiși se bazează pe bani și susțin că există o singură natură (în Hristos), divină și umană în același timp. Dar întregul popor, prin mila lui Dumnezeu, este bine dispus și vine la noi. Am început chiar să discutăm cu ei și am format mari adunări și pentru a patra oară le-am spus despre credința evlaviei voastre. Au ascultat cu atâta plăcere încât nu au plecat nici măcar până la ceasul al șaptelea și au rămas până la căldura soarelui. Într-un palat mare cu patru porticuri s-a adunat o mare mulțime, iar noi am predicat de sus, de pe o platformă ridicată, chiar lângă acoperiș. Dar întregul cler, cu călugări buni, s-a arătat foarte ostil față de noi, încât au aruncat cu pietre unii în alții când ne-am întors de la Rufiniani după sosirea preacuviosului împărat, și mulți dintre laicii și călugării care erau cu noi au fost răniți. Preacuviosul împărat a aflat că mulți oameni se adunau împotriva noastră și, întâlnindu-ne singur, a spus: „Știu că țineți adunări rele”. La aceasta i-am răspuns: „Din moment ce ați dat curaj să vorbim, atunci ascultați cu grație. Ereticilor, lipsiți de comuniune, li se permite să vorbească în biserică, dar nouă, care luptăm pentru credință și, prin urmare, suntem lipsiți de comuniune de la ei, nici măcar nu putem intra”. „ Biserică ?” Apoi a întrebat: „Ce să fac atunci?” „Așa cum a făcut și vistiernicul vostru în Efes. Observând că unii țineau adunări, dar noi nu, i-a potolit, zicându-le: «Dacă nu vă puteți potoli, nu voi permite nici unuia dintre noi să țină adunări.»” „Iar evlavia ta ar fi să-i poruncești episcopului de aici să nu ne permită să ținem adunări până când nu ne vom aduna cu toții și nu vom afla dreapta ta sentință.” La aceasta, el a spus: „Nu-i pot porunci episcopului.” „De aceea”, i-am răspuns, „nici tu nu ne poți porunci și vom lua biserica și vom ține adunări, iar evlavia ta va avea grijă să fie mai mulți oameni de partea noastră decât de partea lor.” I-am spus apoi că adunările noastre nu includ citirea Sfintei Scripturi sau ofranda, ci doar rugăciuni pentru credință și pentru măreția ta și discuții despre credință. El a aprobat și nu a interzis ca acest lucru să se facă după aceea. În acest fel, crește adunarea celor care vin la noi și ascultă de bunăvoie învățătura noastră. Fie ca evlavia ta să se roage ca lucrarea noastră să se termine așa cum îi place lui Dumnezeu. Dar noi, din cauza neglijenței autorităților, suntem zilnic supuși intrigilor clerului și monahilor.
Parte din conversația lui Teodoret, episcop de Cirus, în Calcedon, către ambasadorii ereticilor și binevoitorilor lui Nestorie.
Hristos să fie pentru noi călăuzitorul cuvântului, de la care atât cuvintele însele, cât și noi suntem slujitori ai dumnezeieștilor Sale cuvinte - Hristos, care este rânduit spre căderea și ridicarea multora și ca un semn de împotrivire (Luca 2:34), odinioară din cei răi, iar acum din Israelul duhovnicesc, Hristos o piatră de poticnire și de ofensă pentru cei necredincioși, dar care nu rușinează pe cei credincioși, o piatră scumpă și o temelie, după cuvântul lui Isaia (28:16). Hristos este piatra pe care au lepădat-o zidarii și care a ajuns în capul unghiului (Psalmul 18:22). Hristos este temelia Bisericii, Hristos este piatra care a fost scoasă fără mâini și s-a prefăcut într-un munte mare și a acoperit universul, după proorocia lui Daniel (Daniel 2), pentru care, cu care și prin a cărui putere ne luptăm și pentru care suntem îndepărtați din cetatea care domnește, dar nu suntem excluși din împărăția cerurilor; Căci avem o cetate sus , Ierusalimul, al cărui creator și făcător este Dumnezeu , așa cum a spus Pavel (Evrei 11:10), Hristos, prin a cărui putere ați îndrăznit să navigați prin valurile cumplite ale Propontidei, ca să auziți glasul nostru, pe care îl considerați o reflectare a glasului păstorului vostru. Căci doriți să auziți flautul cu glas dulce al păstorului vostru, pe care tovarășii lui,

după cum cred ei, l-au ucis. Dumnezeu le strigă prin profet: Mulți păstori Mi-au stricat via, Mi-au pângărit partea, Mi-au dat partea cea plăcută într-un pustiu de netrecut (Ieremia 12:10). El vorbește despre ei și printr-un alt profet: În mulțimea lor, așa au păcătuit împotriva Mea; le voi rușina slava (Osea 4:7); El vorbește din nou printr-un alt profet: Vai de voi, fiilor răzvrătiți! Ați luat un plan care nu a fost de la Mine și legămintele voastre nu au fost prin Duhul Meu, ca să adăugați păcat peste păcat; v-ați abătut de la cale și ați luat un plan nedrept (Isaia 30). Isaia le spune: Mâinile voastre sunt întinate cu sânge și degetele voastre cu păcat, dar buzele voastre au grăit nelegiuire și limba voastră nu a mărturisit dreptatea (Isaia 59:3). Nimeni nu vorbește dreptatea, căci zămislesc dureri și nasc nelegiuire. Au spart ouă de aspide și au țesut pânze de păianjen (4:5). Vedeți mustrarea răutății și dovada putreziciunii răutății: ouăle de aspide și pânza de păianjen: cel rău are concepte nestatornice. Ouăle de aspide sunt o imagine a răutății; pânza de păianjen este o dovadă a slăbiciunii. Și cine vrea să mănânce ouăle lor, după ce le-a spart , găsește coaja. Ați văzut slăbiciunea răutății? Ați văzut-o jignitoare, dar nu jignitoare? L-ați văzut pe cel atacat încoronat? Și cine mănâncă ouăle lor, după ce le-a spart, găsește o vorbăreață. O vorbăreață este ceva neroditor, adică imperfect. Isaia ne arată imaginea răutății: și în ea este un bazilisc.Este demn de mirare că în ea există un bazilisc și o vorbăreață, adică ceva steril. Un bazilisc semnifică răutatea; întrucât această fiară este cea mai rea dintre toate reptilele, el o aseamănă cu copiii răutății. Dar sunt și vorbăreți din cauza slăbiciunii răutății, căci răutatea este neputincioasă. Dovada urmează: țesătura lor nu va fi pusă pe o haină, căci nu vor fi îmbrăcați în lucrările mâinilor lor (6). De ce? Pentru că acestea sunt lucrările fărădelegii. Arată-mi un exemplu de fărădelegie. Picioarele lor aleargă la rău , adică să facă vreun rău, și sunt grabnici să verse sânge (7). Ce se întâmplă atunci? Lentă și nenorocire în căile lor. Căile pe care le urmează sunt strâmbe și nu au cunoscut cărările păcii (8). Cu adevărat este demn de plâns că preoții vorbesc în acest fel împotriva preoților. Dar noi nu vorbim atât pentru a-i acuza, cât pentru a ne apăra. Și apoi: cu adevărat, cerurile s-au înspăimântat de aceasta și pământul s-a cutremurat și mai tare, zice Domnul: Căci două rele a făcut poporul Meu: au părăsit izvorul apelor vii și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot conține apa (Ieremia 2:12, 13). Dumnezeu le vorbește prin Ieremia: Veniți în ostroavele Hetim și vedeți, trimiteți la Chedar și cercetați cu atenție și vedeți, s- a mai făcut așa ceva? Și-au schimbat neamurile zeii? Veniți în ostroavele Hetim (Ieremia 2:10, 11). Nu vreți, spune El, să ascultați de cuvintele Mele, nu primiți profețiile: nu primiți legea; nu credeți în scripturile divine. Luați copii păgâni ca învățători; mergeți la neamuri și învățați cum se închină ei zeilor lor fictivi, care nu sunt zei. Mergeți în insula Hetim și vedeți, trimiteți la Chedar și cercetați cu atenție dacă s-a mai făcut așa ceva printre ei? Și-au schimbat neamurile zeii, care nu sunt zei? Și de ce spui asta? Pentru că poporul meu și-a schimbat slava și nu va primi niciun beneficiu pentru aceasta. Același lucru se poate spune despre ei. Păgânii, care se închină copacilor și pietrelor, le glorifică ca fiind nemuritoare. Dar tu, care predici că nu ar trebui să fie venerați, ci numai Dumnezeul adevărat, care ai pus munții într-un etalon și dealurile în greutate, care ai măsurat apele cu o mână, cerul cu o palmă și întregul pământ cu o mână, care ai pus cerul ca o cușcă și ții cercul întregului pământ și pe cei ce locuiesc în el ca pe niște izvoare,(Isaia 40:12, 22), același Dumnezeu, care a creat totul prin cuvânt și într-o clipă a adus la ființă neființele și prin propria Sa voință a dat ființă celor ce nu există, Tu, ca și cum ai uita de toate acestea, îl supui suferinței și poruncești să se cinstească pe Dumnezeul suferind. Iar păgânii, așa cum s-a spus mai sus, numesc cerul și soarele de nepătimit și stelele nemuritoare, dar pământul, pe care îl calcă în picioare, nu îl socotesc printre zeii lor. Și oare vom socoti noi drept

pătimitor pe cel nevăzut, pe unul-născut, pe cel de neînțeles, pe cel de neconceput? Să nu fie așa, Mântuitorul și binefăcătorul nostru! Nu vom fi atât de apostați ai credinței, atât de ignoranți în ceea ce privește firea Ta, atât de nerecunoscători darurilor Tale, încât să-L socotim pe Izbăvitorul nostru pătimitor , care ne-a adus din patimi la depășire și nouă, supușilor patimilor, ne-a dăruit depășirea. Această convingere o vom prezenta lui Dumnezeu, Căruia fie slava în veci. Amin.
Un discurs al lui Ioan, episcop al Antiohiei, rostit la Calcedon, după discursul lui Teodoret, pentru încurajarea adepților săi (cu aceleași gânduri).
Sfântă este legea care ne poruncește să le vestim copiilor noștri ceea ce am primit de la părinții noștri. Al meu este Ghiladul, al meu este Manase (Psalmul 59:9): nu al meu, ci al lui Dumnezeu, care a adunat biserica voastră cu a noastră și v-a dat această râvnă pentru evlavie împreună cu alte daruri. Cu adevărat am stat înaintea voastră ca să vă întâmpin cu un cuvânt și să vă iau rămas bun împreună; căci cât timp suntem cu voi, suntem dornici de frații voștri: dragostea iese nestingherită oriunde voiește. Oricine are daruri mari trebuie să lupte cu vitejie și neobosit pentru a păstra ceea ce are. Așadar, nimeni să nu se îndepărteze de credința părinților noștri, pe care și noi, ca o gajă, o transmitem copiilor noștri. Aduceți-vă aminte de strămoșii voștri, pe care nici chinurile, nici moartea, nici nimic altceva omenesc nu a putut să-i îndepărteze de la adevărul credinței. Atunci, veți întâmpina mici amenințări, dar mari răsplătiri, mici suferințe, dar mari cununi. Nimeni să nu vă jefuiască gajul, adică adevărul dogmelor. Nimic să nu vă convingă că Dumnezeu este supus suferinței, că natura trupului și a dumnezeirii este una. Căci însăși divinitatea este substanță divină și a asumat substanța trupului. De aceea predicăm unirea, nu confuzia, unitatea, nu destrămarea. Acesta din urmă (trupul) a devenit Dumnezeu prin el, și Fiul prin el și totul prin el; primește închinare împreună cu el, este glorificat împreună cu el, iar Cel ce este unit în mod inseparabil cu el este numit începutul firii noastre. Păziți aceasta și Dumnezeul păcii va fi cu voi. A Lui fie slava în veci de veci. Amin.
Mai mult, există un alt mesaj din partea ereticilor, în care aceștia se laudă prematur cu victoria.
Prin rugăciunile sfinției voastre ni s-a permis să ne înfățișăm înaintea preacuviosului împărat și noi, prin harul lui Dumnezeu, i-am învins pe cei cu opinii diferite; căci tot ce am prezentat noi a fost acceptat de preacuviosul împărat. Ceea ce au prezentat ei a fost citit și noi, iar noi am respins ceea ce ni se părea nedemn de acceptare și lipsit de consistență. Ne-au amintit de Chiril din diferite părți și au cerut să fie chemat, pentru ca el să poată răspunde pentru sine. Până în ziua de azi nu au fost ascultați, ci au acordat atenție la ceea ce era necesar, învățătura despre evlavie, adică despre rațiunea credinței, pentru ca credința fericiților părinți să fie confirmată. L-am mustrat și pe Anania, care în comentariile sale a exprimat ideea că o zeitate poate suferi. Piosul împărat a fost atât de indignat de aceasta încât și-a scuturat hainele și s-a retras în fața unei blasfemii atât de puternice. Știm, de asemenea, că întregul consistoriu este foarte bine dispus față de noi, pentru că luptăm pentru evlavie. I-a plăcut preacuviosului nostru împărat ca fiecare să-și expună gândurile și să le prezinte evlaviei. Dar i-am răspuns că nu poate exista altă expunere a credinței decât cea compusă de preafericiții părinți din Niceea, iar acest lucru a plăcut maiestății sale. Așa că i-am prezentat o expunere semnată de sfințenia voastră. Întregul popor al Constantinopolului vine la noi cu cererea de a lupta cu curaj pentru credință și am încercat adesea să-i reținem, ca nu cumva să li se pară adversarilor noștri că noi înșine am dat ocazia pentru aceasta. V-am trimis un alt exemplar al expunerii, astfel încât să existe două exemplare și pe care amândoi să le semnați.

Scrisoare către episcopul Rufus de la niște orientali care erau ambasadori la Constantinopol.

Preaiubitului de Dumnezeu și sfântului împreună-slujitor Ruf, Ioan, Emery, Teodor și ceilalți episcopi în Domnul le doresc tot binele.

Pietatea și armonia Bisericii, după părerea noastră, au suferit multă pagubă din cauza absenței sfinției tale. Căci dacă ai fi fost aici, răzvrătirile și răzvrătirile care au fost stârnite cu nepăsare ar fi fost potolite, iar ereziile care au fost introduse în credința ortodoxă și în învățătura evanghelică și apostolică, pe care copiii au primit-o de la părinți și au păstrat-o până la noi, ar fi fost învinse. Nu fără motiv spunem aceasta; căci am aflat despre intenția ta din scrisoarea evlaviei tale către Iulian, preacuviosul și sfântul episcop al Eridiței. În această scrisoare este conținut un îndemn către acest preacuvios episcop să nu părăsească în niciun fel apărarea credinței expuse de fericiții părinți din Niceea și să nu îngăduie să se facă vreo mustrare sau critică împotriva învățăturii lor, pentru că în ea este conținut tot ce este necesar pentru a arăta adevărul și a birui falsitatea. Acest îndemn al sfinției tale a fost drept, adevărat și pios, iar cel care a primit scrisoarea ta a urmat sfatul tău. Dar mulți dintre cei care au venit la sinod, după profeție, s-au îndepărtat și au devenit nevrednici (Psalmul 13:3). Căci, părăsind credința primită de la Sfinții Părinți, au semnat cele douăsprezece capitole ale lui Chiril al Alexandriei, care sunt impregnați de gândurile dăunătoare ale lui Apollinaris și similare impietății lui Arius și Eunomius, și toți cei care nu acceptă această impietate, sunt supuși unei blesteme. Împotriva unei astfel de infecții dăunătoare, atât noi, cei veniți din Răsărit, cât și alții care s-au adunat din diferite dieceze, ne-am ridicat cu curaj pentru a confirma credința expusă de fericiții părinți de la Niceea. Căci în ea, după cum știe sfințenia Voastră, este conținut tot ce este necesar pentru confirmarea învățăturii Evangheliei și pentru demascarea oricărei erezii. Pentru aceasta luptăm, experimentând tot felul de bucurii și tristeți ale vieții, pentru a păstra intactă această moștenire primită de la părinți. Din acest motiv i-am detronat pe Chiril și Memnon, pe primul ca lider al ereziei, iar pe cel de-al doilea ca asistent al său, care l-au ajutat în toate în confirmarea acelor capitole care au fost compuse pentru distrugerea bisericilor; iar pe ceilalți, care au îndrăznit să semneze și să consimtă să accepte dogme contrare credinței, i-am lipsit doar de comuniune, până când le-au respins și s-au întors la credința sfinților părinți din Niceea. Dar mărinimia noastră nu i-a adus deloc în fire. Căci ei încă apără dogme nelegiuite și au încălcat regula canonică, care spune: „Dacă un episcop detronat din rangul său de către un sinod, sau un preot sau un diacon de către episcopul său, îndrăznește să săvârșească vreo slujbă sacră, atunci un astfel de om nu poate fi admis nici să primească rangul său anterior, nici să fie îndreptățit la un alt sinod. Și toți cei care au comuniune cu el trebuie să fie complet excomunicați din Biserică” (Regula 4 a Sinodului Antiohian). O astfel de condamnare a fost aplicată celor care și-au arogat dreptul de a excomunica și de a detrona pe alții. Căci de îndată ce au aflat despre excomunicarea și depunerea lor, au început îndată să săvârșească sacramentele și până în ziua de azi continuă să săvârșească sacramentele, ca și cum nu l-ar fi crezut pe Cel ce a zis: „ Orice veți lega pe pământ va fi legat și în cer” (Matei 18:18). Ne-am gândit chiar de la început să anunțăm aceasta sfinției voastre, dar, nădăjduind într-o oarecare schimbare, am răbdat până în vremea de acum; dar nădejdea noastră nu s-a împlinit. Căci nu au încetat să lupte pentru această erezie nelegiuită și nu ascultă de îndemnurile celui prea pios. împărat. De cinci ori ne-a convins atât pe noi, cât și pe ei și le-a poruncit fie să respingă capitolele lui Chiril ca fiind contrare credinței, fie, după ce a expus o opinie despre ele, să arate că sunt de acord cu mărturisirea sfinților părinți. Aveam dovezi pregătite cu care intenționam să dovedim că acestea contrazic în mod clar învățătorii

credinței ortodoxe și sunt în cea mai mare parte similare învățăturilor eretice. Căci cel care a semănat aceste semințe eretice învață în ele că divinitatea Fiului unic-născut al lui Dumnezeu a suferit, și nu umanitatea pe care a asumat-o pentru mântuirea noastră; în timp ce divinitatea, întrupându-se, a asumat, ca să zic așa, suferințele trupului său, dar ea însăși, în propria sa natură, nu a suferit nimic. La aceasta adaugă în continuare că din divinitate și umanitate a fost produsă o singură natură și astfel expresia: Cuvântul s-a făcut trup(Ioan 1:14), explică acest lucru ca și cum divinitatea ar fi suferit o schimbare și s-ar fi transformat în trup. În același timp, îi anatematizează pe cei care disting cuvintele evanghelice și apostolice despre Hristos și le atribuie pe cele denigratoare umanității, iar pe cele divine divinității lui Hristos. Arienii și eunomienii, raționând în acest fel și atribuind expresii denigratoare divinității, nu au ezitat să afirme că Dumnezeu Cuvântul a fost creat, că El este de o substanță diferită și nu este egal cu Tatăl. Oricine poate vedea cu ușurință ce blasfemie vine din această învățătură. Căci aici se introduce o confuzie a firilor, iar lui Dumnezeu Cuvântul îi sunt atribuite cuvintele: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit (Psalmul 21), precum și cuvintele: Tatăl meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta (Matei 26:39), apoi foamea, setea, mângâierea îngerească și cuvintele: Acum este sufletul Meu întristat de moarte (Matei 26:38), și tot ce ține de firea umană a Domnului nostru; care, după cum oricine poate vedea cu ușurință, seamănă cu învățătura lui Arius și Eunomius. Căci ei, neputând împăca cele două naturi, atribuie suferințele și expresiile umilitoare menționate anterior, așa cum s-a spus mai sus, divinității lui Hristos. Să fie cunoscut evlaviei voastre că învățătorii arieni, în prezent, nu învață nimic altceva în bisericile lor decât că cei care predică consubstanțialitatea sunt de acord cu Arius și că adevărul a strălucit în sfârșit după mult timp. Dar mărturisim dogmele fericiților părinți din Niceea și ale celor care după ei au devenit faimoși pentru învățătura lor, Eustatie al Antiohiei , Vasile al Cezareei, Grigore, Ioan, Atanasie, Teofil, Damasus al Romei, Ambrozie al Milanoluișisi alții care au învățat în conformitate cu acestea, pentru că ei, urmând învățătura evanghelică, apostolică și profetică, ne-au transmis regula exactă a credinței ortodoxe. Această regulă ne străduim să o păstrăm fără prihană și neschimbată cu toții, care locuim în Răsărit, în Bitinia, Paflagonia, Cappadocia, Pisidia, Tesalia, Misia și Rodope și în multe provincii diferite. Se știe, de asemenea, că italienii nu primesc această veste; căci preasfântul și preaiubitorul de Dumnezeu Martin, episcop al Milanolui, a trimis preacuviosului împărat cartea fericitului Ambrozie despre întruparea Domnului, care conține o învățătură împotriva acestor capitole eretice. De asemenea, să se știe sfinției voastre că Chiril și Memnon nu s-au mulțumit să pervertize credința ortodoxă; au călcat în picioare și toate canoanele. Căci i-au primit în comuniune pe cei care au fost lipsiți de comuniune în diverse provincii și pe cei care au fost acuzați de diverse erezii și care învață același lucru ca Celestius și Pelagius (căci sunt Euhiți sau entuziaști) și, prin urmare, lipsiți de comuniune de către guvernatorul provincial sau mitropolitul lor, i-au primit în comuniune, nesocotind regulile Bisericii și, adunând o mulțime de pretutindeni, încearcă să-și stabilească învățătura mai mult prin violență decât prin evlavie. Neavând evlavie, au născocit în mod necesar o altă forță, adică arme omenești, și au hotărât să lupte împotriva credinței părinților cu bani. Dar cu ajutorul evlaviei tale, care apără credința, nimic nu le va ajuta. De aceea, te rugăm, preasfinte învățător, să te retragi din comuniunea cu cei care au introdus erezia cu atâta îndrăzneală și să declari tuturor celor de aproape și de departe că acestea sunt chiar capitolele pentru care preafericiții Damasus, Apollinaris, Vitalius și Timotei au fost numărați printre eretici, ca să nu se creadă pur și simplu scrisoarea trimisă de el (Chiril), în care a acoperit gândurile eretice cu aparența evlaviei. În capitolele

menționate mai sus, el își descoperă deschis impietatea și îi blestemă pe cei care gândesc diferit, iar în scrisoare vrea să-i înșele pe cei mai simpli prin viclenie. De aceea, sfinția voastră trebuie să aibă grijă ca mai târziu, când această erezie va fi stabilită, să nu vă întristați în zadar și să nu suferiți pentru că nu puteți apăra evlavia. De asemenea, am trimis o copie a lucrării prezentate de noi Împăratului nostru cel prea pios și iubitor de Hristos, care conține credința sfinților părinți din Niceea și respinge capitolele nou introduse ale lui Chiril al Alexandriei , pe care le considerăm străine de credința ortodoxă. Întrucât, ca urmare a poruncii celui mai pios Împărat, doar opt persoane din adunarea noastră au venit la Constantinopol, am atașat și o copie a instrucțiunilor care ne-au fost date de sfântul conciliu, din care puteți afla provinciile enumerate în el. Sfinția Voastră le va afla din semnăturile mitropoliților. Salutăm toată frăția care este cu voi.
Liste de scrisori de la ereticii răsăriteni, care au acționat ca ambasadori la Constantinopol în numele tuturor.
Tuturor celor mai pioși, preasfinți și temători de Dumnezeu împreună-episcopi, Ioan, Emeri, Pavel, Macarie, Apringie, Teodoret, Helladie, sfântul sinod de la Efes le urează tot binele în Domnul.
Aflând de râvna voastră pentru credință și de zelul preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat, ne-am convins prin experiență că Domnul Iisus Hristos nu-Și abandonează bisericile. El v-a acordat vouă, ortodocșilor, harul necesar și i-a acoperit pe împotrivitori cu mare rușine și l-a adus pe preacuviosul nostru împărat la adevărata credință a Preasfintei Biserici. Nădăjduim că, prin lupta voastră, cu îndrăzneala vrednică de preoții lui Hristos și cu ocrotirea lui Dumnezeu asupra vieții preacuviosului nostru împărat, lucrurile se vor sfârși pașnic: ereticii vor fi dezonorați, iar credința ortodoxă a sfinților părinți va străluci din nou în bisericile din întreaga lume. Dar împotrivitorii nu încetează nici astăzi să comită violențe, pentru că nu sunt supuși niciunei pedepse. Trimițând excomunicări ilegale peste tot, tulbură clerul și poporul. De asemenea, am semnat două copii trimise nouă de sfinția voastră. Vă rugăm să rezistați până la vărsare de sânge pentru cauza adevărului împotriva impietății care s-a răspândit, fiind încrezători că mărturisirea noastră este în acord cu sfinția voastră. Suntem gata să murim mai degrabă decât să acceptăm unul dintre capitolele eretice ale lui Chiril al Alexandriei . Cât despre umilința persoanelor , o distrugem prin tăcere constantă. Cei care o acceptă în comentariile eretice (au adăugat comentarii eretice la credință, după cum știți), se declară astfel eretici și străini de credința ortodoxă. Așadar, întreb, cum pot fi reconciliate aceste contradicții: depunerea și capitolele? Căci dacă cei care o acceptă sunt vrednici de credință, atunci vor fi vrednici de credință și în capitolele eretice pe care le-au compus. Dar dacă capitolele îi arată ca fiind eretici, atunci excomunicarea lor este complet eretică. I-am scris aceasta celui mai pios împărat al nostru, trimițându-ți o copie pentru a putea face ce este necesar. Nu suntem mai puțin preocupați decât adevărul însuși că, dacă excomunicarea săvârșită de eretici și tot ceea ce au făcut împotriva preoților va fi pusă în aplicare, capete eretice nu vor fi stabilite. Sperăm că dumneavoastră, sfinția Voastră, aflând aceasta, veți încerca să anulați toată excomunicarea sau privarea de comuniune săvârșită de eretici printr-un anunț sinodal și un edict imperial. Căci evlavia voastră știe că există mai mulți episcopi printre noi care au fost ruinați în provinciile lor. În cele din urmă, v-am trimis sfinției voastre un rezumat al capitolelor eretice recent compilate de Chiril al Alexandriei , din care impietatea sa este și mai clar dezvăluită. Vă rugăm să aveți grijă ca noi să fim eliberați imediat, mai ales că iarna se apropie deja.
Raport despre orientalii care locuiau în Efes către augustii Teodosie și Valentinian.

Către cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați, augustii Teodosie și Valentinian, sfântul sinod, adunat la Efes.
Aflând din scrisorile preasfinților și piosilor tovarăși ai noștri de slujire, care au mers din partea întregului conciliu la piosul vostru senat, că li s-a acordat binecuvântat acces la evlavia voastră și că dumneavoastră, Majestatea Voastră, aveți grijă de credința ortodoxă, ne-am bucurat, ca și cum fiind împreună cu ei am vedea noi înșine fața voastră luminoasă. Căci am aflat cât de neînsemnat era înaintea dreptei voastre judecăți ceea ce a fost prezentat de adversari, iar credința părinților niceeni, de care ne îngrijim noi și cei mai pioși episcopi prezenți aici, a fost primită cu favor. Suntem încredințați că Dumnezeu a insuflat aceasta evlaviei voastre, pentru ca credința apostolică, prin care, Majestatea Voastră, ați primit împărăția de la strămoșii voștri și stăpânirea peste toate popoarele străine, să nu fie clătinată. Și de aceea, ca de obicei, cu mare bucurie aducem lui Hristos Domnul daruri și rugăciuni neîncetate. Și întrucât puterea voastră are o mare nădejde pentru preoți, nădăjduim că, aflând de necazurile și grijile care ne chinuie, dumneavoastră, Majestatea Voastră, veți avea grijă să-i vindecați. Căzând la picioarele tale, te rugăm să ne primești cu generozitate pe noi, care ne smerim în fața evlaviei tale și implorăm pe bună dreptate pentru persoana 214 insultată de cei care au acceptat capitolele eretice ale lui Chiril al Alexandriei și acționează cu nelegiuire împotriva lui Dumnezeu însuși. Cei care au compilat capitolele eretice și au ultragiat credința sfinților părinți în comentariile lor au comis o excomunicare ilegală. Suntem încrezători că, în fața justei tale instanțe, condamnarea pronunțată de cei care ar trebui condamnați pe față ca eretici condamnați nu va fi considerată justă. Majestatea Ta, ai putut vedea din multe lucruri că pot face ceva contrar decretelor bisericești și celor mai pioase rânduieli ale tale, chiar dacă nu s-ar fi opus edictelor tale pentru a evita motive de indignare, el însuși 215 vrea să trăiască modest, dar este necesar să se aibă grijă ca credința să nu sufere daune, deoarece cei care au compilat capitolele eretice au decretat excomunicarea ilegală.
Scrisoarea ambasadorilor eretici către poporul lor (cu aceleași gânduri) din Efes.
Către venerabilii și preapiosii episcopi care sunt în Efes, Ioan, Ioan, Emeri, Pavel, Macarie, Apringiu, Teodoret.
Pentru a cincea oară am fost primiți. Și deși am certat mult despre capitolele eretice și de mai multe ori, cu jurământ, i-am asigurat pe cei mai pioși împărați că nu putem avea comuniune cu cei care gândeau contrar lor, decât dacă respingeau aceste capitole, nu l-am putut primi pe Chiril, chiar dacă el le-ar fi respins, pentru că a devenit conducătorul unei astfel de erezii impie, dar nu am putut reuși deloc, deoarece dușmanii noștri se opun cu tărie, iar cei care ascultă aceștia împotrivindu-se fără rușine nu-i liniștesc și nu-i obligă să intre în investigații și discuții: cu atâta forță evită ca capitolele lor să nu fie supuse testării și nu ne permit să le discutăm deloc. Dar noi, fiind întăriți de rugăciunile voastre, suntem gata să rezistăm chiar și la moarte, nu suntem de acord nici să-l primim pe Chiril, nici capitolele compuse de el, nici să intrăm în comuniune cu ei, înainte ca ei să respingă ceea ce au adăugat la credință. Prin urmare, vă rugăm pe sfinția voastră să fiți de aceeași părere cu noi și să arătați aceeași solicitudine. Luptăm pentru credință ca singura speranță, de dragul căreia nădăjduim să ne bucurăm de roadele harului Mântuitorului nostru în veacul viitor. Cât despre preacuviosul și sfântul episcop Nestorie, să știe sfinției voastre că, deși am încercat să începem un discurs în favoarea sa, nu am putut, deoarece la numele său toată lumea își arată ostilitatea. Cu toate acestea, vom încerca totuși să facem acest lucru la un moment convenabil și în grațiile publicului, dacă Dumnezeu va coopera cu intențiile noastre. Mai mult, să știe sfinției voastre că, văzând cum adepții lui Chiril i-au răpit pe toți cu violență, înșelăciune, lingușire, daruri, l-am rugat adesea pe

preacuviosul împărat să ne lase să mergem în Orient și ca preacuviosul vostru să se poată întoarce acasă. Știm că în zadar zăbovim în a nu îndeplini poruncile voastre, deoarece Chiril evită să ne vorbească peste tot, știind că putem demasca blasfemia sa, care este conținută în cele douăsprezece capitole ale sale. După multe cereri, a binevoit preacuviosului împărat să poruncească ca fiecare dintre noi să se întoarcă acasă, iar (egipteanul) 216 și Memnon din Efes să rămână la locurile lor. Căci egipteanul a reușit să orbească pe toată lumea, astfel încât, chiar și după ce a provocat nenumărate dezastre, este readus la tronul său, iar omul nevinovat 217 abia este trimis la locul său de reședință. Salutăm toată frăția care este cu tine și pe toți cei care sunt cu noi. - Ioane, episcop al Antiohiei de răsărit, vă doresc sănătate în Hristos, preacuvioși și preasfinți episcopi! - Ceilalți au semnat în același fel.
Epistolele ortodocșilor, în care sunt expuse intrigile apostaților (din Biserică) menționate anterior.
O copie a raportului sfântului conciliu, trimisă de el împreună cu Palladius magistrianul, în calendele lui iulie, în ziua a șaptea a lunii Epiphi, în indictionul al 15-lea.
Preacuvioșilor și iubiților de Dumnezeu Teodosie și Valentinian, învingători, triumfători și augusti, Sfântul Sinod, întrunit în mitropolia Efesului, prin harul lui Dumnezeu și prin voia măriei voastre.
Dorind să stabilească evlavia, maiestatea voastră a ordonat sfântului conciliu să facă o investigație extrem de atentă a dogmelor. Am făcut o astfel de investigație, urmând vechea tradiție a părinților, precum și tradiția sfinților apostoli și evangheliști și a celor 318 părinți care au fost la Sinodul de la Niceea. După ce am explicat această investigație în acord și cu un singur gând, am prezentat-o discreției evlaviei voastre în chiar notele actelor conciliului. În ele l-am detronat pe Nestorie, când am descoperit că filozofa într-un mod neortodox. Căci chiar și în mitropolia Efesului nu și-a ascuns filozofarea (și, prin urmare, nu este nevoie de alte dovezi), ci în fiecare zi a proclamat și a predicat multor doctrine care nu erau în acord cu credința. Am prezentat fiecare subiect al acestei doctrine în mod special evlaviei voastre în notele actelor. Dar contele Candidian, prețuind prietenia sa cu Nestorie mai mult decât evlavia sa, a încercat să vă prejudicieze înainte ca voi, Maiestatea Voastră, să fi aflat temeinic despre ce era vorba, înainte ca dumneavoastră să fi primit notele conciliului și să fi examinat cu atenție ce s-a făcut. El a încercat să insufle în evlavia voastră ceea ce îi era plăcut lui și acceptabil lui Nestorie, înainte ca voi, Majestatea Voastră, să fi aflat adevărul citind notițele actelor sinodului. În ele nu arătăm nicio ostilitate împotriva lui Nestorie, ci expunem însăși dogmele evlaviei. După ce am comparat cu ele ceea ce predică Nestorie și ceea ce este clar revelat din propriile sale scrieri, din scrisorile și conversațiile sale în societate, am pronunțat judecata în fața sfintei Evanghelii, care ne-a arătat prezența conducătorului a toate, Hristos. De aceea, vă rugăm Majestății Voastre să nu binevoiți să primiți pe niciunul dintre cei care preferă prietenia cu oamenii în locul evlaviei. Credem că preaiubitul de Dumnezeu Episcop Ioan al Antiohiei este unul dintre acești oameni, deoarece vrea să mulțumească prieteniei mai degrabă decât să se îngrijească de folosul credinței. Netemendundu-se de amenințarea măririi voastre și nici neînduplecându-se râvnei pentru credință, transmisă de la început, a amânat sfântul sinod cu douăzeci și una de zile după timpul hotărât de măria voastră. Noi toți, membri ai sfântului sinod, păstrând cu dragoste o singură credință, trebuie să examinăm ce se referă la evlavie; dar am bănuit că preaiubitul de Dumnezeu Episcop Ioan are aceleași gânduri în care este clar expus preanobilul Conte Candidian: nu toată lumea pune evlavia mai presus de prietenia omenească. Și bănuiala noastră cu privire la preaiubitul de Dumnezeu Episcop Ioan nu a fost în

zadar, căci, la sosirea sa, s-a declarat sfântului sinod ca gândind în acord cu Nestorie, fie din prietenie plăcută, fie din cauza comunicării cu acesta în eroare cu privire la o dogmă binecunoscută.
Însă suntem împiedicați, așa cum am spus deja, să informăm clar maiestatea voastră despre acțiunile noastre; căci preailustul Conte Candidian nu permite să fie declarate cele făcute cu privire la doctrina pioasă și își folosește toate eforturile în favoarea lui Nestorie; de aceea, rugăm maiestatea voastră să afle despre zelul sfântului sinod pentru Dumnezeu și să-l cheme la dumneavoastră atât pe preailustul Candidian, cât și pe cinci membri ai sfântului sinod, care vor prezenta acțiunile sale evlaviei voastre. Căci cei care gândesc diferit de dreapta credință sunt atât de pricepuți în a-și ascunde eroarea, încât unii dintre cei mai sfinți episcopi, fiind înșelați în Nestorie, i s-au alăturat și i-au semnat actele. Dar când i-au examinat cu atenție gândurile și au aflat că nu-și ascunde blasfemiile, l-au părăsit, au venit la sfântul sinod, au declarat blasfemia sa și, împreună cu noi, au pronunțat condamnarea împotriva menționatului Nestorie. După aceasta, au rămas de partea lui Nestorie și a preapiosului Ioan, episcop al Antiohiei, abia treizeci și șapte de bărbați. Dintre aceștia, cea mai mare parte, așa cum am spus, i s-au alăturat lui Nestorie pentru că erau judecați și se temeau de condamnarea sfântului conciliu (am trimis și numele lor maiestății voastre); unii au fost judecați pentru pervertirea dogmelor, precum pelagienii și cei care gândeau contrar evlaviei; alții fuseseră destituiți cu câțiva ani înainte; alții, pentru alte fapte rele, au fost forțați, după ce au fost condamnați, să accepte pedeapsa conciliului, la care toți cei mai sfinți episcopi, adunați din întreg universul, au gândit exact la fel, deoarece episcopul marii Rome era prezent la conciliu, și episcopii africani, în persoana preapiosului Arhiepiscop Chiril. Fiind de acord cu el în forma gândurilor lor și separați doar prin loc, au fost de acord cu sentința lui și a noastră comună. Și niciunul dintre cei mai temători de Dumnezeu episcopi nu ar fi fost de acord cu Nestorie și cu preavenerabilul Episcop Ioan, dacă Nestorie nu ar fi putut să-și acopere atât de viclean impietatea cu propriile sale speculații, iar adevărații săi complici s-ar fi temut de pedeapsa pe care sfântul conciliu urmează să o hotărască pentru ei. Dar am fost atât de constrânși încât nu am putut descrie în detaliu maiestății voastre ce am suferit din partea preailustului Conte Irineu. El a instigat întregul sfânt conciliu și, prin anumite tulburări și atacuri din afară, a adus o asemenea frică celor mai sfinți episcopi, încât foarte mulți dintre noi ne-am temut chiar pentru viața noastră. Dar vom informa maiestății voastre în detaliu, dacă evlavia voastră permite ceea ce v-am cerut. Cei cinci membri ai sfântului conciliu care au venit la voi vor informa maiestății voastre despre fiecare decret în parte. Toți cei care am stat împreună și am pronunțat sentința canonică de depunere împotriva ereticului Nestorie, în număr de peste două sute. Ne-am adunat din tot universul, iar întregul Occident este de acord cu verdictul nostru. Puțini au semnat acest raport (deși toți sunt prezenți și sunt de acord), în principal pentru că Magisterul Palladius se grăbea foarte tare și nu a vrut să aștepte semnătura inevitabil lentă a tuturor membrilor.Dumnezeu, care este mai presus de toate, să vă păzească imperiul mulți ani, celor prea pioși, victorioși și augusti.
Flavian, episcop de Filipi, a semnat.
Numele apostaților sunt următoarele: Ioan, episcop al Antiohiei din Siria, Macarie, Helladius, Iulian, Trinkulinos, Alexandru, Maximinus, Diogenes, Helladius, Apringius, Dexianus, Placon, Gerontius, Alexandru, Asterius, Teodoret, Antioh, Dorotheus, Meletius, Ioan, Zebinus, Pavel, Petru, Museumius, Fritilla, Iacob, Zebinas, Marcellinus, Imerius, Theosebius, Eutherius, Anastasius, Vasile, Iliada și Maximus.
Numai ei acceptă învățătura nelegiuită a lui Nestorie, umblă prin oraș provocând tulburări și revoltă, promițând (adepților lor) ridicarea la hirotoniile sfinte, astfel încât

locuitorii ortodocși ai orașului, prevăzând pericolul care decurge din aceasta, să-i împiedice de la astfel de acțiuni ilegale.
Răspunsul episcopilor care se aflau la Constantinopol la mesajul conciliului.
Sfântul Sinod, din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, s-a adunat la Efes și, găsind pe vrăjmașul lui Hristos încăpățânându-se să rămână în impietatea pe care o propovăduia, l-a detronat, pentru a opri definitiv ispitele pentru întreaga lume. De îndată ce s-a aflat acest lucru la Constantinopol, toți complicii săi, care primiseră drepturi bisericești de la el, au vrut să ascundă adevărul: au păzit corăbiile și drumurile și nu au permis niciunui membru al Sfântului Sinod să intre sau să iasă din Constantinopol, ci numai cei care au luat partea vrăjmașului lui Hristos au intrat și au ieșit. Dar nimeni nu poate face nimic împotriva voinței lui Dumnezeu; căci ce este omul? Prin dispensația lui Dumnezeu, a venit o scrisoare, scrisă din Efes către sfinții episcopi și monahi, trimisă de un cerșetor care a ascuns-o în toiagul său. Strângând pomeni și purtând un toiag, el a transmis astfel mesajul. Toate mănăstirile s-au ridicat și s-au dus cu arhimandriții lor la camerele împărătești, cântând antifone. Printre arhimandriți se afla Sfântul Dalmat, care nu părăsise mănăstirea de patruzeci și opt de ani, ci era închis în ea. Însuși cel mai pios împărat al nostru a venit la el, dorind să-l vadă. Deși erau adesea cutremure în Constantinopol, iar împăratul îl ruga adesea pe Dalmat să plece (din mănăstire) și să săvârșească o rugăciune comună, totuși, nu a înclinat niciodată spre această cerere. Dar când se ruga cu această ocazie, un glas i-a venit din cer, poruncindu-i să plece; căci nu era binevoitor lui Dumnezeu ca turma lui să piară cu totul. Împreună cu ei erau mulți ortodocși. Când au ajuns la palat, arhimandriții, la invitația împăratului, au intrat acolo, iar mulți călugări și oameni au rămas afară și au cântat antifoane. Primind răspunsul cuvenit, arhimandriții au plecat. Când toată lumea a început să ceară să se vestească voința împăratului, au răspuns: „Să mergem la biserica sfântului mucenic Mokie și acolo vom citi mesajul; acolo veți afla și răspunsul împăraților.” În cele din urmă, atât călugării, cât și oamenii, toată lumea s-a mutat din loc. Strada pe care mergeau era una dintre cele principale. Cântau deja ultimul psalm, când la capătul orașului oamenii au ieșit să-i întâmpine. Călugării au cântat și au ținut lumânări de ceară în mâini. Văzând oamenii, au început să strige împotriva dușmanului. În cele din urmă, s-au dus la biserica sfântului mucenic Mokius, și acolo li s-a citit mesajul.
Poporul Constantinopolului a strigat în unanimitate: „Anatema lui Nestorie!”
Atunci Sfântul Dalmat s-a suit la locul înalt și a zis: „Dacă vrei să asculți, atunci taci și ascultă, și nu întrerupe discursul, ci ai răbdare, ca să poți înțelege corect ce se va spune. Scrisoarea care tocmai a fost citită cuviosiei tale a fost citită de preacuviosul împărat și a fost convins. Când a venit împăratul la mine, i-am spus că ar fi trebuit să scrie sfântului sobor despre ceea ce i s-a spus, dar nu a fost scris. Mi-a trimis și scrisoarea a fost citită. Ca să nu-l întristez, am trimis mai înainte cele necesare, dar cei trimiși nu i le-au arătat, ci i-au prezentat alte scrisori. Așa că i-am spus ce era necesar și ce era necesar, pe care, însă, nu socotesc necesar să le repet acum înaintea cuviosiei tale, ca să nu mă socotești mândru sau vanitos; căci Dumnezeu va zdrobi oasele celor ce plăceau oamenilor (Psalmul 52:6). Împăratul a auzit cele întâmplate și cum, s-a bucurat, a mulțumit lui Dumnezeu și a fost de acord cu încheierea sfântului sobor, după demnitatea sa împărătească, urmând nu cuvintele mele, ci credința lui. tații și bunicii săi. Astfel, așa cum se cuvenea, a acceptat, a citit, a fost convins și a spus: dacă este așa, atunci episcopii care au sosit să vină (la mine). Am spus: nimeni nu le permite să vină. El a răspuns: nimeni nu interzice. Am spus: sunt reținuți și li se interzice să vină. Am adăugat mai departe: complicii lui (ai lui Nestorie) vin și pleacă în număr mare fără piedici și nimeni nu vă permite să raportați evlaviei voastre despre

acțiunile conciliului. Și despre cealaltă parte, adică a lui Chiril, i-am spus Împăratului însuși în fața tuturor: pe cine vreți să ascultați mai mult - pe episcopi și pe șase mii de oameni sau pe o singură persoană? Șase mii, am spus, pe cei care sunt sub autoritatea sfinților mitropoliți. Aceasta a fost spusă cu scopul ca preasfinților episcopi, aleși de sfântul conciliu, să li se permită să vină la împărat și să raporteze despre tot ce s-a făcut. El a spus: cuvântul tău este bun; apoi a adăugat încă un cuvânt și a spus: rugați-vă pentru mine. Și sunt sigur că împăratul va urma inspirația lui Dumnezeu și sfânta „sfatul, și nicidecum oamenii corupți. Așadar, rugați-vă pentru împărat și pentru noi."
Poporul Constantinopolului a strigat în unanimitate: „Anatema lui Nestorie!"
O copie a mesajului trimis Sfântului Sinod de către clerul din Constantinopol.
Către preacuvioșii și drepții noștri părinți, care, din porunca preacuvioșilor împărați, s-au adunat în mitropolia Efesului din toată lumea, Chiril, Iuvenal, Memnon, Flavian, Firmus, Teodot, Acachie, Amfilohie, Eleusius, Paladius, Irineu, Iconiu și toți ceilalți membri ai sfântului sinod - Dalmatie, Tigrie, Sampsoniu, Maciemian, Ioan, Evandr, Modestian, Adelfie, Filoteu, Eulogius, Basiliscus, Florențiu și tot clerul Constantinopolului.
Încă din tinerețea noastră, găsind mereu laude pentru noi înșine în mărturisirea de credință ortodoxă, ne străduim cu sârguință să păstrăm tradiția sfinților părinți. Recent, de la Sfinția Voastră, am primit o amintire a acestei tradiții, printr-o scrisoare cu care preacuviosul și sfântul Episcop Chiril ne-a onorat și am adus mulțumiri lui Dumnezeu Mântuitorul. Am aflat despre multe și mari isprăvi pentru adevărata credință. De aceea, auzind că evlavia voastră l-a detronat pe Nestorie, fostul nostru pontif, pentru că a denaturat curata învățătură apostolică, am primit scrisorile trimise nouă de la preacuvioșii și iubitorii de Hristos împărați, Teodosie și Valentinian, ca și cum ar fi venit de la voi, preasfinților, și îndată le-am silit să fie citite în sfânta biserică a lui Dumnezeu, la o adunare publică. Să se știe Sfinției Voastre că poporul a fost de acord cu noi și a preamărit cu multe laude atât sfântul și ecumenicul vostru sinod, cât și pe biruitorii împărați care au îngrijit de iubitoarea voastră adunare de Dumnezeu. Noi, însă, am scris această scrisoare cu bucurie. Și implorăm slăvita ta evlavie să te rogi pentru noi și să ai grijă de rânduiala sfintei Biserici a lui Dumnezeu printre noi în alte privințe. Cu marea ta grijă pentru învățătura ortodoxă, știi chiar tu că nu mai rămâne de dorit decât un singur lucru, ca tot ce este plăcut Domnului Hristos să se îndeplinească și tot ce ne privește să fie hotărât nu de nimeni altcineva, ci de Sfinția Ta și de cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați.
Te implor, dumnezeiesc și sfânt sobor, să te rogi pentru mine. – Dalmat, prezbiter și arhimandrit, abate al mănăstirilor.
O copie a scrisorii de răspuns a Sfântului Sinod la scrisoarea imperială, citită de prea nobilul Conte Ioan.
Către cei preacuvioși și iubitori de Hristos, învingători, triumfători, augusti, Teodosie și Valentinian, sfântul și ecumenicul sinod, prin harul lui Dumnezeu și prin voia măreției voastre, adunat în mitropolia Efesului.
Iubitorule de Hristos, preacuvioși împărați, încă din tinerețea voastră ați arătat râvnă pentru credință și legile Bisericii. Mișcați de acest râvnă, ați dat un ordin pios ca episcopii mitropoliei Efes să se adune din toată lumea. Dar scrisoarea Majestății Voastre, citită nouă astăzi de către cel mai nobil și preacinstitul Conte Ioan, ne-a tulburat puțin, arătând că minciunile și înșelăciunea au ajuns la urechile voastre sincere: se spune că Majestatea Voastră a primit de la noi un raport care conținea depunerea de către ierarhie a preasfințitului și dreptului Chiril și a preaiubitorului nostru Episcop Memnon. Prin urmare, pentru a îndepărta complet înșelăciunea de la Majestatea Voastră, am hotărât să vă raportăm că sinodul ecumenic, la care este

prezent tot Occidentul cu marea Roma și tronul apostolic, toată Africa și întreaga regiune iliră, nu i-a detronat pe cei mai sfinți episcopi pomeniți mai sus și nici nu a raportat despre aceasta, ci dimpotrivă, minunându-se de râvna acestor oameni pentru Ortodoxie, îi consideră vrednici atât de mari laude din partea poporului, cât și de coroane de la Domnul Hristos. L-am detronat doar pe Nestorie, care propovăduia erezia nelegiuită a celor care cinstesc (în Hristos) omul (doar), și am raportat aceasta maiestății voastre iubitoare de Hristos. Și nu ne-a ofensat puțin (și s-a întâmplat, se pare, nu fără înșelăciune), că cei care au apostaziat de la conciliul ecumenic, Ioan al Antiohiei și Celestienii detronați împreună cu el, au fost puși alături de noi și ni s-a trimis o singură scrisoare tuturor. De mult am adus în atenția evlaviei voastre problema modului în care s-au despărțit de noi, cum, începând să-i hulească pe președinții noștri, au îndrăznit să calce în picioare regulile Bisericii și au refuzat să comunice cu întregul Sinod Ecumenic, cum, atunci când au fost chemați pentru mustrare, nu au vrut să se supună și cum din această cauză Sinodul Ecumenic i-a lipsit de comunicare și de orice participare la treburi. Și acum declarăm maiestății voastre iubitoare de Hristos că, din cauza comportamentului lor atât de nechibzuit și a disputelor care continuă până în ziua de azi cu privire la detronatul Nestorie, nu am tolerat în niciun fel primirea lor în comuniune, deoarece nu au fost de acord să semneze depunerea lui Nestorie, ci în mod clar raționează în același mod cu el și sunt supuși judecății regulilor Bisericii atât pentru atacul lor nelegiuit asupra președinților noștri, cât și pentru faptul că au îndrăznit să ne calomnieze în fața urechilor voastre pioase. Vă rugăm pe maiestatea voastră, preacredincioasă, să-i readucă la sfântul sinod pe preasfinții și preaiubiții episcopi Chiril și Memnon, deoarece aceștia nu sunt în niciun fel condamnați de canoane, și să păstreze neclintită acea credință care este înscrisă în inimile voastre de Duhul Sfânt, pe care v-au transmis-o strămoșii voștri și care este foarte clar expusă în notele pe care le-am trimis anterior, compuse împotriva lui Nestorie. Căci aici, pe de o parte, este prezentată credința celor 318 părinți care au fost la Niceea, iar pe de altă parte, întregul proces verbal prezentat în notițele conciliului expune suficient impietatea adversarilor și confirmă credința ortodoxă, pe care ați păstrat-o cu zel până acum. Dacă vă place maiestatea voastră să cercetați detaliile precise ale ceea ce s-a petrecut între noi și apostați,atunci implorăm autoritatea ta supremă să trimită din partea sa la sfântul conciliu astfel de oameni care să poată transmite personal maiestății tale iubitoare de Hristos informații complete despre toate.

O copie a scrisorii lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, către clerul și poporul Constantinopolului.

Sfântul Sinod a fost foarte tulburat când a aflat că prea ilustrul și gloriosul Conte Ioan nu raportase totul corect, astfel încât discutau și despre expulzarea noastră, ca și cum Sfântul Sinod ar fi permis depunerea ilegală efectuată de Ioan și de colegii săi eretici. Prin urmare, Sfântul Sinod a întocmit un alt raport în care a anunțat că se întristează de scrisoarea imperială, că noi nu permitem depunerea acestor trei și, mai ales, că tot ce făcuseră ei în mod impiu și ilegal a rămas ineficient, în timp ce ceea ce făcusem noi era ferm și credincios. Și în primul raport (părinții) au anunțat că au distrus tot ce s-a făcut împotriva regulilor, că mă recunosc ca fiind de un gând cu ei și ca episcop împreună cu ei și că nu se vor abate de la acest mod de gândire. Deși menționatul prea ilustru om a folosit nenumărate măsuri pentru ca Ioan și complicii săi să fie primiți în comuniune cu sfântul sinod, nu au vrut să audă de asta până acum, ci toți au spus insistent: Nu putem permite acest lucru decât dacă ceea ce au făcut ei în mod ilegal este desfăcut, decât dacă se încadrează în fața sinodului ca păcătuind și îl blestemă pe Nestorie și învățătura sa în scris. Sinodul a insistat cu hotărâre asupra acestui lucru.

Neatingându-și scopul prin aceste măsuri, cel mai ilustru om a pus la cale următoarele: a cerut ca sinodul să-i prezinte o declarație scrisă de credință, intenționând să-i oblige să fie de acord și să o semneze, iar apoi să spună din nou: I-am împăcat pe cei care erau în conflict unii cu alții, fiind jigniți unii de alții. Înțelegând aceasta, sfântul sinod s-a împotrivit din nou și a spus: Nu vrem să ne expunem necinstei; nu am fost numiți eretici, ci am venit să întărim credința care șovăia și am întărit-o; și Împăratul însuși nu are nevoie acum să învețe credința; o cunoaște și este botezat în ea. Așadar, răsăritenii au eșuat și în această privință. Să se știe, de asemenea, că în alcătuirea expunerii de credință s-au certat între ei și încă se ceartă. Unii sunt de acord să o numească pe Preasfânta Fecioară Maica Domnului și, în același timp, Maica Omului, dar alții nu sunt deloc de acord și spun că sunt gata să-și dea mâinile pentru a fi tăiate decât să semneze o astfel de definiție. Sunt scandaloși peste tot, expunându-se ca eretici. Fie ca evlavia voastră să-i învețe pe toți despre aceasta, mai ales pe cei mai pioși și sfinți arhimandriți, ca nu cumva cel menționat mai sus, încântând urechile unora, să spună iarăși una în loc de alta sau să învețe în felul acesta. Să nu fie evlavia voastră împovărată sau slăbită de osteneli pentru noi, știind că în felul acesta este slăvită înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Căci și aici, prin harul Mântuitorului, cei mai pioși episcopi, care nu ne-au cunoscut niciodată, sunt gata să-și dea viața pentru noi și vin cu lacrimi și spun că sunt gata să îndure împreună exilul și moartea. Toți, mai ales noi, suntem în mare necaz, pentru că soldații ne păzesc și stau afară din camerele noastre. Toți ceilalți membri ai consiliului sunt epuizați și bolnavi, și foarte mulți au murit. Restul, în cele din urmă, neprimind sprijin, își vând proprietățile.

O copie a scrisorii episcopului efesean Memnon către clerul din Constantinopol.

Este imposibil să exprimăm în cuvinte ceea ce suferim zilnic în Efes pentru adevărata credință ortodoxă. Anxietatea este urmată continuu de anxietate. Dar mărturisirea credinței și puterea ei ne dau tăria de a o îndura cu bună dispoziție. Uneori, cel mai ilustru Conte Candidian aduce soldați împotriva noastră, creează confuzie în oraș, punând gărzi și împiedicând livrarea a tot ceea ce este necesar pentru viață; el îngăduie ca noi și întregul sfânt sinod să fim acoperiți de blasfemii, deoarece locuitorii din Zeuxippus rămân credincioși lui Nestorie cel detronat, pentru care ei și mulți săteni sunt întreținuți pe cheltuiala bisericii, și răspândesc blasfemii. După astfel de ultraje și înșelăciune zilnică a oamenilor de rând de către cel mai ilustru Conte Irineu, a urmat sosirea Episcopului Antiohiei. Aflând de apropierea lui, sfântul sinod, ca semn de onoare și în îndeplinirea datoriei sale față de preoție, a trimis în întâmpinarea lui câțiva dintre cei mai iubiți episcopi de Dumnezeu, împreună cu cel mai evlavios cler. A făcut aceasta cu un dublu scop: să-i aducă cinstea cuvenită și să-l avertizeze să se ferească să-l întâlnească pe Nestorie, deoarece acesta fusese detronat de sfântul sinod pentru impietatea pe care o susținuse. Soldații care îl însoțeau nu le-au permis să-l întâlnească pe drum. În ciuda acestui fapt, l-au urmat și au ajuns la casa unde stătea. Au așteptat mult timp, dar nu li s-a permis să vorbească cu el și au continuat să sufere insulte. După mult timp, a decis să-i invite pe cei mai pioși episcopi și pe cel mai respectuos cleric și i-a adus însoțiți de soldați. După ce i-au dat toate instrucțiunile de la sfântul sinod, le-a permis celui mai ilustru Irineu și episcopilor și clericilor care erau cu el să aplice lovituri intolerabile asupra tovarășilor noștri de slujire și clericilor, astfel încât aceștia erau în pericol de a-și pierde viața. După aceasta, cei mai pioși episcopi care fuseseră trimiși au venit la sfântul sinod, au arătat loviturile, au povestit despre ce se întâmplase înainte de Evanghelie, care se afla în sinod în timpul acțiunilor sale și au provocat indignare în sfântul sinod. După niște mustrari, conciliul l-a excomunicat de la comuniune, lucru care i-a fost raportat. Căci

am primit o scrisoare, care a apărut într-o parte a orașului, fără nume și semnătură, în care erau dezvăluite ultrajele și modul său de gândire, contrar regulilor. În fiecare zi chema la sine onorabilul senat și pe cei mai nobili (cetățeni) și le smulgea un acord comun de a hirotoni pe altul în locul meu, astfel încât toți locuitorii ortodocși ai orașului să ocupe case de rugăciune și să locuiască în ele, astfel încât nesăbuința și insolența sa fără de lege să nu-și atingă scopurile, deoarece zvonuri despre aceasta circulau deja printre oameni. Apoi, intră în biserică.Evanghelistul Ioan, sub pretextul că se afla acolo pentru a hirotoni pe cineva, dar făcea tulburare acolo. A intrat acolo cu o mulțime de oameni înarmați dezordonați și i-a dus pe unii dintre cerșetorii care erau acolo la moarte, dar, ca și cum el însuși s-ar fi simțit jignit de cei care erau acolo, a făcut o denunțare, din ură față de sfântul sinod. Așadar, oameni preadrepți, binevoiți să faceți tot posibilul să faceți publică nebunia și modul de gândire nelegiuit al lui Ioan și al complicilor săi și, de asemenea, să-i îndepărtați de aici pe cei mai de seamă conți, care tulbură zilnic cetatea și credința, pentru ca învățătura credinței să nu fie denaturată de viclenia lor.
Mesajul Conciliului către împărați privind eliberarea lui Chiril și Memnon.
Către cei mai reverenți și iubitori de Hristos împărați, învingători, triumfători, augusti, Teodosie și Valentinian, sfântul sinod ecumenic, prin harul lui Dumnezeu și prin voia măriei voastre, adunat în mitropolia Efesului.
Majestatea Voastră nu a permis ca adevărata credință să fie distorsionată de învățătura lui Nestorie, care împreună cu evreii îl hulește pe Domnul Hristos pentru suferințele omenești pe care le-a îndurat pentru noi și pentru mântuirea noastră. Evlavia Voastră a fost indignată de o astfel de învățătură despre Hristos și ne-a ordonat din aproape tot universul să ne adunăm în mitropolia Efesului pentru a confirma învățătura pioasă a părinților și apostolilor. Ne-am adunat și printr-un conciliu comun am confirmat credința expusă de 318 părinți care s-au adunat la Niceea sub Constantin de fericită pomenire. Am observat că Nestorie introducea noutate în această credință și, prin întorsături viclene de cuvinte și concluzii ciudate, distorsiona sensul evlaviei și, prin urmare, l-am detronat din treapta preoției, sperând astfel să oprim răspândirea învățăturii sale în biserici, ca pe un fel de ulcer. Dar, deoarece unii episcopi au șovăit deja și aderă la înțelepciunea lui Nestorie și la blasfemiile sale, i-am excomunicat pe toți adepții săi de la comuniune până când vor abandona învățătura sa coruptă și vor recunoaște credința catolică și apostolică, pe care am ținut-o cu tărie de la început și prin care suntem mântuiți. Am făcut aceasta cu scopul de a-i îndrepta pe cei care acum au fost duși în eroare, așteptând pocăința lor. Sunt aproape treizeci la număr. Unii dintre ei au fost supuși judecății canoanelor bisericești pentru alte greșeli și s-au alăturat preacuviinciosului Episcop Ioan, care el însuși a fost supus acuzației pentru că a venit la sinod foarte târziu. Alții au fost notați în alte erezii, iar unii chiar fuseseră deja detronați. Nu s-au întors la pocăință, ci, uniți cu Nestorie, au îndrăznit să compună o depoziție a capetelor Sfântului și Ecumenic Sinod, iar această depoziție, ca și cum ar fi fost compusă de întregul Sinod, am trimis-o evlaviei voastre. După ce am primit-o, Majestatea Voastră a confirmat-o, crezând că a fost întocmită de Sinod și nu împotriva Sinodului de către adepții lui Nestorie, care se răzbună pe noi pentru depunerea lui Nestorie și nu pot aduce nicio acuzație împotriva reprezentanților sfântului nostru Sinod. Au îndrăznit să vă înșele, astfel încât depoziția întocmită de ei împotriva Sinodului să fie aprobată de voi, în timp ce a fost întocmită ilegal și nu conform regulilor. Prin urmare, sfântul Sinod, printr-un decret legitim și corect, a răsturnat hotărârea lor nedreaptă și ofensatoare. Cu toții ne adresăm Majestății Voastre pioase cu cererea ca decretele împotriva lui Nestorie și a adepților săi să-și capete puterea și ca decretele împotriva reprezentanților Sinodului nostru, întocmite

ilegal de adepții lui Nestorie, să rămână fără niciun efect și semnificație, deoarece au fost întocmite ilegal, nu conform regulilor, nu împotriva celor condamnați pentru crime, ci doar arată insolența răzbunătoare a adepților lui Nestorie împotriva sfântului Sinod. Căci dacă sentința sfântului sinod împotriva lui Nestorie a fost justificată și maiestatea Voastră a confirmat-o, din moment ce Nestorie a propovăduit deschis impietatea, atunci maiestatea Voastră va găsi fără îndoială justificat ca deciziile adepților lui Nestorie împotriva sfântului sinod să rămână fără nicio forță sau efect.ca neavând alt motiv decât să răzbune ceea ce a făcut sfântul și marele sinod împotriva lui Nestorie. De aceea, te implorăm, maiestatea ta, să ne aline în sfârșit întristarea și să poruncești ca șefii acestui sfânt sinod, preaiubiții de Dumnezeu episcopi Chiril și Memnon, să ni se întoarcă. Căci atunci când evlavia este răzbunată și pervertitorii ei sunt potoliți, rezultă de la sine că tovarășii noștri de credință să se bucure de onoare și să nu fie supuși condamnării, împreună cu cei care sunt condamnați pentru blasfemii nelegiuite împotriva Domnului Hristos.
Juvenal, episcop al Ierusalimului, a semnat acest raport. Toți episcopii care au participat la redactarea actelor l-au semnat și ei.
Mesajul Conciliului către clerul Constantinopolului.
Sfântul Sinod, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preacuvioșilor împărați, s-a adunat în mitropolia Efesului, la iubiții și preadoriții tovarăși slujitori care locuiau în Constantinopol și la cei mai evlavioși preoți și diaconi din Constantinopol.
Fiind în împrejurări atât de grele, fiind supuși unor atacuri puternice din toate părțile și neputând vedea chipul blând și liniștit al celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați (numai din care se putea spera sfârșitul necazurilor), ce altă mângâiere ne putem imagina decât să ne plângem de situația noastră împreună cu membrii noștri? Și voi sunteți membri ai conciliului ecumenic, care ați arătat tuturor râvna voastră pentru evlavie. Să se știe, așadar, evlaviei voastre că viața noastră în Efes nu este în niciun fel mai bună decât închisoarea și că de trei luni suntem închiși în această închisoare și nu ni se permite să trimitem pe nimeni, nici pe mare, nici pe uscat, fără frică și pericol, nici în tabăra împăraților pioși, nici în alt loc. Căci ori de câte ori am reușit să trimitem mesajele noastre, purtătorii lor au fost expuși la nenumărate pericole și s-au salvat doar deghizându-se cumva. Dintr-o astfel de închisoare a noastră provine faptul că tot ce ne privește este raportat celui mai pios împărat într-o formă falsă. Unii, după cum am aflat, ne acuză în fața împăraților că provocăm rebeliuni; Alții au îndrăznit să denunțe faptul că conciliul nostru ecumenic l-a detronat pe preaiubitul și sfântul Arhiepiscop al Alexandriei, Chiril, și pe preaiubitul nostru Episcop Memnon. Și alții, poate, nici măcar nu s-au temut să adauge că am intrat în relații de prietenie cu o mulțime de apostați, în fruntea căreia se află Ioan al Antiohiei. Pentru ca toate aceste calomnii să nu fie dezvăluite, ne păzesc cu sârguință și ne asupresc foarte tare. Fiind într-o situație atât de dificilă, ne-am grăbit să vă scriem evlaviei voastre, având încrederea că voi, ca niște copii sinceri ai Sinodului Ecumenic și nefiind în niciun fel de acord cu schimbări în credința ortodoxă, vă veți închina înaintea preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat, cu multe rugăciuni, lacrimi și cu această scrisoare și îl veți informa despre toate împrejurările noastre. Căci nu i-am condamnat pe cei mai sfinți și iubitori de Dumnezeu episcopi Chiril și Memnon, ci i-am considerat vrednici de mare glorie și cununi, întrucât singuri și mai întâi înaintea tuturor celorlalți au fost mișcați de râvnă pentru Dumnezeu și în orice fel au încercat să-l zdrobească pe predicatorul impietății, preanelegiul Nestorie, și să curețe bisericile de o astfel de învățătură rușinoasă. Și acum nu vom tolera excomunicarea din comuniunea cu cei mai sfinți episcopi menționati anterior și îi vom onora cu cel mai mare câștig dacă vom fi cu ei în exil. De asemenea, am hotărât să nu primim în

comuniune mulțimea apostaților și toți în unanimitate din biserici i-am anatematizat pe Ioan al Antiohiei și pe complicii săi, în primul rând pentru că nu au fost de acord cu noi să-l detronăm pe Nestorie, care propovăduia impietatea, ci erau în permanență în comunicare cu el și îl apărau în orice fel, apoi pentru că au început în mod ilegal să-i hulească și să-i hulească pe cei mai sfinți episcopi menționati anterior și au îndrăznit să înșele încrederea pioasă a împăraților iubitori de Hristos și, în cele din urmă, pentru că nu rămân în urmă în niciun fel față de înțelepciunea lui Nestorie.Dar am hotărât să-i excomunicăm din toată părtășia bisericii și să le îndepărtăm slujbele sacre. Credem că este mai bine să pierdem bisericile 218 (ceea ce Doamne ferește) decât să intrăm în comuniune cu ei, mai ales dacă nu își corectează toate erorile menționate. Raportăm aceasta evlaviei voastre, pentru ca și voi să-i aveți în aceeași considerație. Prin urmare, raportați aceasta celui mai pios și iubitor de Hristos împărat și rugați în numele întregului sinod să ni-i întoarcă pe cei mai sfinți și iubitori de Dumnezeu episcopi Chiril și Memnon, care nu sunt în niciun fel supuși condamnării, conform regulilor bisericești: ca să aibă și ei milă de noi și să ne recheme din această închisoare ipocrită, pentru ca să ne dea ocazia să vedem fața celui mai pios și iubitor de Hristos împărat, dacă suntem vrednici de aceasta; dar dacă ne consideră nevrednici de aceasta, atunci măcar întoarceți-vă fiecare dintre noi la biserica sa, pentru ca să nu pierim cu toții aici, fie din cauza bolii, fie din cauza deznădejdii. Pentru a nu avea prea multe semnături, ne-am mulțumit cu semnătura președinților.
Murim de căldură, pentru că aerul de aici este greu. Aproape în fiecare zi cineva este îngropat; toți slujitorii, slăbiți, trebuie trimiși acasă. Toți ceilalți episcopi sunt în aceeași situație. Cu siguranță, evlavia ta trebuie să apelezi la împăratul iubitor de Hristos și să spui că conciliul suferă opresiune din partea celor care interzic emiterea următorului regulament și că, cu siguranță, murim de epuizare. Totuși, evlavia ta trebuie să știe că, oricât de mult ar încerca să ne aducă la moarte, nimic nu se va întâmpla decât ceea ce a fost hotărât pentru noi de Hristos, Mântuitorul nostru.
O copie a scrisorii Arhiepiscopului Chiril către cei mai evlavioși episcopi Tetempt, Potamon și Daniel, care se aflau la Constantinopol, despre trădarea pe care a suferit-o din partea lui Nestorie și Ioan.
Chiril urează toate lucrurile bune în Domnul iubiților săi și tovarășilor săi slujitori Teopempt, Daniel și Potamon.
Au fost multe calomnii împotriva noastră: în primul rând, că mulți de la băi ne-au urmat din Alexandria; în al doilea rând, că au venit călugărițe cu noi; și, de asemenea, după cum am auzit, calomniatorii spun că Nestorie a fost detronat prin viclenia mea, și nu prin hotărârea sfântului sinod. Dar binecuvântat fie Mântuitorul, care i-a mustrat pe cei care răspândesc astfel de absurdități. Căci domnul meu Ioan, cel mai nobil și glorios conte, la sosirea sa în Efes, i-a condamnat pe cei care răspândesc astfel de calomnii, negăsind niciun adevăr în ele. A aflat că însuși sfântul sinod apără credința, și nu pentru a-mi face pe plac mie sau altcuiva, ci din râvnă divină, și l-a condamnat pe Nestorie pentru că nu putea tolera blasfemia. De când s-a citit scrisoarea celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, care a ordonat confirmarea detronării celor trei, am fost eliberați și suntem încă sub pază și nu știm ce se va întâmpla în continuare. Totuși, îi vom mulțumi lui Dumnezeu dacă pentru numele Lui vom fi socotiți vrednici nu numai să fim prizonieri, ci și să suferim tot restul; căci aceasta nu va rămâne fără răsplată! Sinodul nu a fost de acord să intre în comuniune cu Ioan, ci s-a împotrivit, zicând: Iată trupurile, iată bisericile, iată cetățile; puterea este în mâinile voastre; dar nu ne puteți aduce în comuniune cu răsăritenii, înainte ca clemețile lor împotriva tovarășilor noștri slujitori să fie distruse și ei să mărturisească credința ortodoxă. Căci ei vorbesc, raționează și mărturisesc același lucru ca Nestorie. Aceasta este întreaga

dispută. Să se roage toți ortodocșii pentru noi. Căci, precum zice David: Sunt gata chiar și pentru răni (Psalmul 37, 18).
O copie a scrisorii episcopilor care au fost la Constantinopol către sfântul sinod din Efes, în ziua a 20-a a Mesoriei, indictionul 15.
Sfinților și preaiubiților de Dumnezeu arhiepiscopi și părinți, care, prin harul lui Dumnezeu, s-au adunat în mitropolia Efesului, Celestin, Chiril, Juvenal, Firmus, Flavian, Memnon, Erenianus, Theodot, Acachius și întregului vostru sfânt și ecumenic conciliu, episcopii care sunt la Constantinopol le doresc în Domnul tot binele.
Ar fi de trebuință să fim alături de sfințenia ta nu numai cu duhul, ci și cu trupul, ca să împărtășim atât durerea ispitelor, cât și să fim încununați împreună cu tine cu răsplătiri biruitoare. Dar, întrucât vrăjmășia împotriva sfântului sobor a ajuns până la noi, iar pentru cei care vin de acolo marea este blocată și pământul este de netrecut din cauza pândelor de pe drumuri, atunci, neputând face nimic, aducem lacrimi și rugăciuni din partea noastră și, neputând veni la sfințenia ta, îți arătăm râvna noastră, detronând pe cei detronați de tine și încurajând pe sfinții lui Hristos. Totuși, nici pentru cei prezenți nu am fost nefolosiți, ci am întărit poporul, am aprins râvna în mulți și i-am ajutat pe preoți în cele ce erau de trebuință. Însă, întrucât aceasta și tot ce pot face cei absenți nu este de ajuns, am îndrăznit să trimitem această scrisoare, lăudând osteneala voastră pentru evlavie și adresând atât fiecăruia dintre sfinții părinți în special, cât și tuturor în general ceea ce s-a spus despre sfinții proroci și părinți: sfinți părinți și vrednici de chemarea cerească, voi, ca niște oi sortite la tăiere, ați fost junghiați în fiecare zi pentru Hristos (Romani 8:36), ați suferit neputințe, nenorociri, amărăciuni, voi, de care nu este vrednică întreaga lume (Evrei 11:37, 38). Spuneți-ne prin scrisoare ce și cum trebuie să facem, ca, dacă putem ajunge la sfântul sobor și îndura împreună faptele rămase, să putem face acest lucru mai repede. Căci suntem gata. Dacă ne porunciți să rămânem aici (căci, pentru Dumnezeu cel venerat, cel mai iubitor de Dumnezeu și mai pios împărat, zic ei, este binevoitor față de noi), atunci anunțați-ne despre aceasta, ca să nu mai suferim din cauza grijii extreme.
Răspunsul Conciliului către aceiași episcopi care se aflau la Constantinopol.
Sfântul Sinod, prin harul lui Dumnezeu și prin voia preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați, adunați în mitropolia Efesului, urează tot binele în Domnul preacuvioșilor și iubitorilor de Dumnezeu împreună-slujitori, Eulalie, Eutrohie, Acachie, Hrisafie, Ieremia, Teodoul și Ieaia.
Într-o astfel de dispoziție, așa cum ne mărturisește scrisoarea ta, nu este de mirare că te lupți alături de noi în suflet și trup. Căci în timpul turneelor, cei care cunosc treburile spectatorilor îi ajută mult pe luptători, încurajându-i spre victorie, arătându-le tehnicile luptei și ce ar trebui să facă luptătorii. Evlavia ta a născocit ceva mai mare decât această artă, și anume, să ne întărim puterile cu rugăciuni și să-L rugăm pe Dumnezeu pentru noi, ca să nu fim ispitiți mai mult decât putem îndura și, în ispite, să devenim biruitori asupra celor care ne ispitesc. Ai devenit parteneri în ostenelile și grijile noastre. Căci cei care sunt departe de evenimente suferă de obicei mai mult de griji decât cei care se luptă singuri. De asemenea, ne consolează nu puțin faptul că nu ești ignorant de uneltirile dușmanilor noștri împotriva noastră, că au ajuns la tine zvonuri despre insolența lor împotriva sfântului sinod. Suntem siguri că evlavia ta va aduce toate acestea în atenția celor mai pioși împărați și că necazurile vor înceta în sfârșit atunci când vei anunța nebunia lui Ioan al Antiohiei și a complicilor săi și toate planurile lor fărădelegi împotriva celor mai iubitori de Dumnezeu și preasfinți episcopi Chiril și Memnon și a sfântului conciliu. Credem că cel mai iubitor de Dumnezeu și preapios împărat nu știe nimic despre acestea. Altfel, cei care sunt în

război cu noi nu ar fi putut face ceea ce au făcut, nu numai că neconsiderându-ne pe noi, cei care suferim nedreptatea, vrednici de compasiune, ci chiar acuzându-ne de nedreptate, în timp ce noi, suferind noi înșine, nu ne gândim deloc să ne răzbunăm pe cei vinovați. Situația noastră nu permite sfinției tale să vină la noi. Suntem atât de strâns închiși pe mare și pe uscat, încât nu putem informa sfinția ta despre ceea ce se întâmplă. Lacrimile și rugăciunile tale sunt motivul pentru care fiecare dintre noi, care nu a pierit încă, are aceeași părere în această privință: și anume, continuăm să refuzăm să fim de acord cu ei, deși autoritățile (seculare) ne obligă cu tărie să facem acest lucru. În acest caz, împărtășim modul tău sănătos de a gândi, știind că ești aliat cu noi în isprăvi și recompense, iar ceea ce se întâmplă cu cei care iubesc sfinții martiri se descoperă în evlavia ta. Căci, fără a participa la luptă, totuși ai fost onorat fără dificultate cu coroane, pentru bunăvoința ta față de cei ofensați, pentru condamnarea celor care ofensează, astfel încât, în opinia noastră, în ciuda absenței, nu pierzi nimic atunci când ești de acord cu gândurile noastre. Pentru cei care luptă, ceea ce știm că ai făcut este un ajutor nu mic și chiar o mare mângâiere, sporind zelul în oameni și stârnind vigilență împotriva dușmanilor. Rămâne doar să dorim ca, rămânând la locul tău, să ne informezi despre ceea ce se întâmplă acolo și să aduci situația noastră în atenția celor mai divini împărați și a sfintei Biserici. Acesta va fi un ajutor mai important decât faptul că, venind la noi, ai hotărât să înduri munci istovitoare împreună cu noi, cei asediați. În gândul că mesajul nostru anterior nu a ajuns la atenția ta, am trimis o copie a acestuia evlaviei tale. De asemenea, am trimis un alt raport împăraților pioși. Fie ca evlavia ta să se străduiască să învețe,Au primit raportul și, dacă da, scrieți-le despre el. Dacă nu, să afle măcar evlavia lor despre ceea ce unii dintre calomniatorii noștri au încercat anterior să le ascundă. Vă dorim sănătate în Domnul, frați preaiubiți și preadoriți!

Petitie și petiție a clerului din Constantinopol pentru Sfântul Sinod de la Efes.

Știind că evlavia voastră prețuiește mult sfintele biserici ale lui Dumnezeu și credința propovăduită în ele și transmisă nouă de la părinți și simțind în același timp câtă trudă am îndurat pentru ele și cât de mult bine a făcut evlavia voastră cu râvna ei pentru ele, îndrăznim să vă tulburăm atenția iubitoare de Hristos și să vă informăm despre tulburarea actuală din biserici. Capul mărturisirii noastre, preapivoții împărați, printre alte legi, ne poruncește să ascultăm de orice autoritate și putere, atâta timp cât această ascultare este de folos sufletului; când devine nefolositoare, atunci tălmăcitorii legilor dumnezeiești ne poruncesc să fim îndrăzneți înaintea autorității voastre supreme, mai ales dacă autoritatea imperială este renumită pentru faptele Ortodoxiei. Ei înșiși au considerat aceasta cea mai înaltă virtute și au pus în ea o cinste specială pentru ei înșiși și până în ziua de azi ne însuflețesc neîncetat: „ Am vorbit înaintea împăratului și nu m-am rușinat” (Psalmul 118:46).) și astfel încurajăm imitația în cazuri similare. Fiind convinși că o astfel de îndrăzneală este acum oportună pentru noi, prin această scrisoare declarăm evlaviei voastre intențiile noastre, și anume: dacă maiestatea voastră confirmați depunerea celor mai sfinți și preaiubiți de Dumnezeu episcopi Chiril și Memnon, redactată de apostați din sfântul conciliu, majoritatea fiind eretici, oameni care nu aparțin nici Bisericii, nici societății civile, supunându-vă sugestiei unor persoane importante care au redactat o astfel de sentință și au preluat puterea pentru ei înșiși, și aprobați această sentință, nebună și nefondată în toate privințele, deoarece nici la început nu a existat permisiunea pentru aceasta de la vreun sfânt conciliu care să aibă autoritatea în această chestiune, nici după aceea nu a urmat o convingere a vreunui lucru interzis preoției: atunci noi toți, cu zelul cuvenit creștinilor, suntem gata, împreună cu cei mai sfinți oameni menționați anterior, să îndurăm orice pericol și să experimentăm cu curaj orice nenorocire, sperând prin

aceasta să le răsplătim cuvenita răsplată pentru suferințele lor pentru credință. Fiecare dintre noi aderă cu fermitate la această intenție și vă rugăm insistent maiestatea voastră sacră și cerem, în opinia noastră pe bună dreptate, să confirmați sentința celor care sunt mai mari la număr, care sunt mai importanți în tronurile pe care le ocupă și, după o examinare atentă a dreptei credințe, să vă alăturați de acord omului cel preasfânt și să informați maiestatea voastră despre cum raționează corect. Vă rugăm să nu lăsați universul în confuzie, fie sub pretextul păcii, fie pentru că, se pare, o mică parte a Orientului s-a separat, care, așa cum s-a spus mai sus, nu va fi lipsit de unitate dacă va fi de acord să mențină ceea ce este stabilit de regulile bisericești. Căci dacă conducătorul unui conciliu ecumenic, cu care toți au fost de acord în decretul de depunere, tolerează ceva ce nu este în conformitate cu canoanele și, în același timp, când evlavia voastră a respins pe bună dreptate comuniunea cu ereticii și a convocat un conciliu în acest scop, pentru a se putea folosi de puterea de a face propriile decrete, atunci este evident că, făcându-i o nedreptate, îi veți jigni și pe toți cei care sunt de acord cu el; Va fi necesar, împreună cu cei mai sfinți oameni menționați mai sus, să fie detronați toți episcopii din lume; doctrina ortodoxă se va găsi la Arius sau Eunomius, întrucât Nestorie a fost pe bună dreptate detronat pentru doctrina sa nelegiuită, iar cei mai sfinți episcopi Chiril și Memnon au fost supuși aceleiași pedepse ca și el din cauza calomniei, pe nedrept, pe nedrept și în mod ilegal. Așadar, împărați iubitori de Hristos! nu neglijați faptul că Biserica , care v-a educat și ridică spre măreția voastră semnele victoriei asupra dușmanilor voștri, este în discordie; nu faceți din domnia voastră un timp de martiriu; amintiți-vă cât de mult ați iubit Biserica.strămoșii voștri și cum toți au ascultat de sinoadele sfinților părinți care au fost în vremurile lor și, confirmând definițiile lor cu legile lor, le-au inspirat respect. Ca și ei, vă place să acționați în legătură cu sinodul pe care l-ați convocat acum, pentru ca acesta să poată mulțumi pur și imaculat pentru împărăția voastră și pentru ca și noi, împărați preacuvioși și iubitori de Hristos, să putem aduce rugăciuni sincere Domnului Hristos pentru statornicia puterii voastre!

Instrucțiunea sfântului sinod, dată celor mai evlavioși episcopi trimiși de acesta la Constantinopol, despre cum să conducă cazul răsăritenilor.

Preaiubitului de Dumnezeu și piosului preot Filip, reprezentând persoana preasfințitului episcop al scaunului apostolic al marii Rome, Celestin, și preapioșilor episcopi Arcadius, Juvenal, Flavian, Firmus, Teodot, Acachius, Euoptius, sfântul și ecumenicul sinod, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preapioșilor împărați, adunați în mitropolia Efesului, îi urează în Domnul tot binele.

Primind permisiunea de la cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați să le trimitem soli din întreg universul, care, în persoana celor adunați împreună cu noi în mitropolia Efesului, a întreprins lupta pentru credința ortodoxă, am ales evlavia voastră, încredințându-vă, ca înaintea feței lui Hristos, mijlocirea pentru Ortodoxie și pentru sfinții părinți și frați: preasfințitul și dreptul Arhiepiscop Chiril și preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Memnon. Grijind unii de alții, de siguranța noastră și a voastră, v-am stabilit aceste rânduieli, ca să ne amintim de ce v-am trimis și să știți că nu trebuie să faceți nimic mai mult decât atât. Așadar, mai întâi de toate, dreptatea ta trebuie să știe că nu trebuie să accepți în niciun fel comuniunea cu Ivan al Antiohiei și cu toată ceata lui apostată, atât pentru că nu au fost de acord cu noi să-l detronăm pe Nestorie, propovăduitorul impietății, ba chiar l-au apărat până la plecarea ta de aici și, împotriva tuturor regulilor, au îndrăznit să-l condamne pe preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril și pe preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Memnon, cât și pentru că chiar și acum încearcă să apere învățătura lui Nestorie (unii dintre ei sunt celești și, prin urmare, au fost deja detronați) și îndrăznesc

să defăimeze Sinodul Ecumenic, ca și cum ar fi eretic. Dacă ar urma vreo constrângere din partea celui mai pios împărat (căci trebuie să ascultăm de o putere iubitoare de Hristos și pioasă), și dacă cei menționați mai sus sunt de acord să semneze depozițiile lui Nestorie, să ceară în scris iertare pentru insolența lor împotriva președinților noștri și mai ales să blesteme învățătura lui Nestorie, să-i respingă pe adepții săi și, împreună cu noi, să mijlocească pentru întoarcerea la noi a preasfinților arhiepiscopi Chiril și Memnon: atunci îi permitem sfinției voastre să le promită comuniune și să ne scrie, astfel încât, atunci când și noi suntem de acord cu voi, să se poată încheia o pace perfectă cu ei; dar să le promiți comuniunea nu înainte ca președintele să fi fost returnat sfântului sinod. De asemenea, să fie cunoscut sfinției voastre că, dacă vreuna dintre aceste reguli este încălcată, sfântul sinod nici nu va aproba faptele voastre, nici nu vă va primi în comuniune.
Verinian, episcop de Perga, a semnat. Toți cei mai pioși și sfinți episcopi enumerați în Fapte au semnat și ei.
Când sfântul conciliu a dat un astfel de decret interdictiv și i-a trimis pe agenții respectivi, atunci cealaltă parte, cea a lui Ioan, și-a trimis și ea agenții la Constantinopol.
O copie a raportului sfântului sinod, trimisă împreună cu episcopii Iuvenal, Firmus, Flavian, Arcadius, Theodotus, Acachius, Euoptius și preotul Filip.
Către cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu și iubitori de Hristos împărați, învingători, triumfători, augusti - Teodosie și Valentinian, sfântul sinod, prin harul lui Dumnezeu și prin voia măriei voastre, adunat în mitropolia Efesului.
Toate faptele voastre, împărați preaiubitori de Hristos, sunt vrednice de laudă și arată un mare zel pentru evlavie. De aceea, noi toți în general și fiecare în special trimitem rugăciuni Domnului Hristos și cerem să fiți păstrați pentru totdeauna în univers.
Întrucât acum evlavia voastră, plecându-se către cererile noastre, prin preailustul și gloriosul Conte Ioan, a poruncit Sinodului Ecumenic să trimită, după discreția sa, pe cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi la maiestatea voastră și să vă informeze despre toate treburile noastre: atunci noi, oferind recunoștință maiestății voastre, am ales pe cei mai sfinți și iubitori de Dumnezeu episcopi - Arcadie, Juvenal, Flavian, Firmus, Teodot, Acachie, Euoptius și Filip preotul, care ocupă la sinod locul preasfintului și iubitorului de Dumnezeu Celestin, episcop al scaunului apostolic al marii Rome, și cu această scrisoare îi trimitem domniei voastre, nădăjduind că îi veți primi și asculta cu bunăvoință. Știind că sufletul tău iubitor de Hristos și devotat lui Dumnezeu prețuiește mult slujirea lui Hristos, care luptă pentru tine și te mântuiește și Își onorează preoții în toate, după cuvintele Sale: „ Cine vă ascultă pe voi, Mă ascultă pe Mine” (Luca 10:16) și: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine” (Matei 10:40).), îndrăznim să adăugăm la scrisoare și o indicație a necazurilor noastre. Întrucât, prin porunca ta pioasă, am ajuns în metropola Efesului doar pentru a discuta cu atenție credința, a cărei tăcere de nezdruncinat a fost tulburată de învățătura nelegiuită a lui Nestorie, atunci, în consecință, șaisprezece zile după timpul stabilit, am propus să ținem un sinod cu privire la această învățătură și l-am invitat pe Nestorie, care tulbură bisericile cu învățătura sa. Dar, întrucât el, ținut în frâu de o conștiință rea, nu a vrut să apară, atunci noi, examinând învățătura nelegiuită despre întruparea Domnului Hristos, expusă de el în scris, am blestemat această învățătură și l-am lipsit pe cel care a inventat-o de demnitatea sa episcopală. Dar Ioan din Antiohia a apărut la doar douăzeci și două de zile după timpul stabilit și, ca și cum s-ar fi răzbunat împotriva noastră pentru zelul nostru pentru credință, a adunat în jurul lui treizeci de oameni sau puțin mai mulți; unii dintre ei erau celestieni, iar alții fuseseră detronați cu mult timp înainte. El i-a atacat chiar pe președinții și zeloții noștri pentru Ortodoxie, pe

preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Chiril al Alexandriei și pe preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Episcopul nostru Memnon, deși nu fuseseră nici acuzați de el, nici chemați (în instanță), conform regulilor Bisericii, i-a supus unei depoziții rușinoase și a înșelat atenția voastră pioasă și iubitoare de Dumnezeu, reprezentându-vă că sfântul sinod ecumenic a participat alături de el în această chestiune nedreaptă. De aceea, sfântul sinod ecumenic, la care a fost prezent preasfințitul și preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop al marii voastre Rome, Celestin, și întregul sinod occidental. „Prin preasfinții episcopi trimiși la noi, și toată Africa și regiunea iliră, pe baza canoanelor bisericești, au decretat ca atât Ioan însuși, conducătorul adunării apostate, cât și toți complicii săi, să fie privați de orice comuniune bisericească, lipsiți de dreptul de a săvârși ritualuri sacre și să le dărâme faptele nelegiuite. Am înștiințat Majestatea Voastră despre aceasta mai înainte, iar acum, prin această scrisoare și episcopii trimiși, căzând la picioarele voastre pioase, cu mâinile întinse, vă rugăm să distrugeți complet ceea ce s-a făcut prin viclenie împotriva sfinților și preaiubiților episcopi Chiril și Memnon, și nu are nicio bază în canoanele sacre; Sinodul nostru să nu fie lipsit de un conducător și noi și toți preoții lui Hristos din univers să nu fim tulburați de o întristare neîncetată pentru președinții menționate anterior, ci, după ce am primit ceea ce am cerut, împreună cu toate bisericile universului să trimitem Domnului Hristos rugăciunile obișnuite pentru statornicia constantă a împărăției voastre iubitoare de Hristos! Căci calomnia ridicată împotriva lor de Ioan al Antiohiei și complicii săi se aplică nouă tuturor, așa cum...” unanimi cu ei în credință și slujbă sacră. Și întregul conciliu occidental mărturisește puritatea și inocența credinței lor, iar noi înșine suntem convinși de aceasta și am certificat prin semnătura noastră sub actele conciliului că sunt ortodocși și de un gând cu sfinții noștri părinți în ceea ce privește dogmele Bisericii apostolice și sobornice. Și de aceea vă rugăm pe maiestatea voastră: eliberați-ne și pe noi înșine de lanțuri; căci împreună cu prizonierii,ca frați și președinți ai sfântului sinod, iar noi înșine rămânem prizonieri.

Epistola lui Alipius către Chiril.

Preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Kirill, Alipy, preot al (Bisericii) Apostolilor, îi urează în Domnul tot binele.

Fericit este omul pe care Dumnezeu îl va îndura să privească cel dintâi cu ochii iubirii capul tău cel iubit de Dumnezeu și sfânt, purtând cununa muceniciei pentru mărturisire! Căci tu, preasfinte părinte, cu o privire veselă ai umblat pe calea sfinților părinți și i-ai învățat pe cei care șchiopătau de ambele genunchi să meargă drept spre adevăr. Te-ai îmbrăcat cu curajul lui Ilie și singur ai primit râvna lui Fineas; ai astupat gura nelegiuită a șarpelui veninos, l-ai doborât pe Bel cel lacom și nădejdea lui deșartă (puterea și autoritatea, pe care le-a dobândit pe bani), ai slăbit, ai distrus și ai răsturnat statuia de aur. Și ce buze, pline de miresme duhovnicești, vor putea vesti lauda râvnei tale, când te vei face un adevărat imitator al unchiului tău, fericitul Teofil! Ai fost încoronat cu mucenicia fericitului Atanasie. Căci precum el a scăpat de vicleșugurile, ca de stâncile ridicate de ereticii fără de lege, alungându-le de la sine cu rugăciuni, așa și sfințenia ta, printr-o viață curată și o conștiință fără prihană, ai potolit uneltirile, ca de furtunile stârnite de cei nelegiuiți. Fericitul Atanasie, după multe acuzații false aduse împotriva sa de către eretici, a acceptat viața într-o țară străină în loc de exil, prin voința conducătorilor acelor vremuri; și cu cât aceste buze încercau mai josnice să țească acuzații false împotriva lui, cu atât mai pur și mai luminos apărea în îndelunga sa răbdare. Câștigându-și coroana martiriului prin astfel de isprăvi, a afirmat consubstanțialitatea, a călcat în picioare învățătura lui Arie, a restaurat Ortodoxia și a înălțat sfântul tron al Evanghelistului Marcu. După ce ai experimentat

toate acestea, tu însuți ai călcat pe urmele acestui sfânt părinte. Te rog, așadar, preasfinte părinte, să-mi acordi cinstea de a-ți vedea chipul sfânt cu ochii mei, de a-ți îmbrățișa genunchii și de a mă bucura de contemplarea unui martir care a câștigat o coroană în vremuri de pace. Starea lucrurilor noastre, cum am acționat cu îndrăzneală, încurajați de rugăciunea ta și de cea a sfinților părinți și ce am făcut, îți va fi relatată de iubitul diacon Candidian, care va înmâna sfinției tale această scrisoare despre nevrednicia mea. Salut întregul sfânt sobor, împodobit cu cununa muceniciei, împreună cu sfințenia voastră! Dumnezeul nostru să vă păzească sănătoși și buni la suflet, slăviți în Domnul, luptând pentru adevăr!

GREȘELI DE TIPOGRAFIE.

<Prima linie a paginii. Imprimat. Ar trebui să fie.

21 11 pomoza pomoza

39 33 care care

40 17 condamnare și condamnare

41 10 cu siguranță găsesc cu siguranță imposibil de găsit

43 21 prejudecată prejudecată

55 27 comemorat comemorat

60 23 depune mărturie

61 42 pământ de iarnă

88 3 și are și are

100 26 numiți numiți

105 29 nave nave

107 22 pentru a lovi pentru a genera

111 44 boli boli

112 1 acesta acesta acesta

– 11 hai să hamăm hai să hamăm

- 29 Sunt de acord Sunt de acord

124 9 condoleanțe condoleanțe

125 36 ipostaze ipostaze

129 12 sam san

139 45 a se naște a se naște

141 40 Cântarea Cântărilor

143 30 logodnic abătut

149 15 Mariana Mariina

158 42 rugăciuni de milă

159 22 m-am gândit să cred

164 14 proclamă proclamă

166 42 cercetare cercetare

171 1 gândire cărnoasă

175 29 mărturisește mărturisește

185 10 ni

187 1 căzut supus

188 19–20 utilizare utilizare

190 37 n i

289 11 alții, alții,

292 18 tot felul de zgomote

299 14 tom tele tom tele,

303 39 inimi de inimi

312 28 nu se aplică nu se aplică

322 39 cu el cu el

324 19 dar pe cele preasfinte, pe cele mai venerabile
325 30 Mvdii Lydia
- 33 s-au rătăcit. s-au rătăcit,
329 10 despre soț despre soț
343 4 fărădelegi fărădelegi
344 40 imprudent imprudent
346 17 de tine de tine,
351 2 cereri
355 1 toate toate,
- 34 șef, șef
356 14 amărăciune amărăciune
358 20 absolut, complet
360 8 pentru a forma o imagine
– 34 n i
367 16 pasionat pasionat
Note
1
Vezi Gelasius (vol. act. conc. n. 1. II. p. 3), Socrate (c. i. 1.6), Epifanie (în hist. tripart. 1. I. p. XIII).
2
Arienii i-au luat pe Λόγος și Σοθία într-un dublu sens: 1) λόγος și σοθία – în Dumnezeu Însuși, ca atribut natural al ființei Sale, puterea cu care El a creat totul și pe Fiul Însuși; 2) λόγος și σοθία în Fiul lui Dumnezeu, creat de Tatăl și Cuvânt în El. Prin urmare, λόγος și σοθία în Fiul lui Dumnezeu nu este adevăratul Cuvânt al Tatălui și nu este coetern cu El, ci Cuvântul ἐξ οὐχ ὄντων .
3
Eretici din timpul apostolului Pavel, care susțineau că învierea morților deja avusese loc. 2 Timotei 2:17, 18 .
4
Plasat de Teodoret în istoria sa antică 1, 4.
5
Colluthus, un preot alexandrin, a predicat el însuși o anumită doctrină falsă în biserica sa. Când Arius a apărut cu doctrina sa falsă, Colluthus l-a acuzat în fața lui Alexandru ca fiind eretic. Dar, deoarece Alexandru nu a vrut să-l excomunică imediat pe Arius, Colluthus s-a despărțit de Alexandru și, fără a avea dreptul, a început să hirotonească preoți și diaconi (Ep i p h a n. Haeres LXIX. n. 2. Baron. Ad an. Christ 315. p. 28).
6
O aluzie la prezicerea lui Petru, episcopul Alexandriei, care într-o viziune nocturnă L-a văzut pe Mântuitorul în haine rupte, spunându-i: „Arie, mi-ai rupt hainele” (adică Biserica). Acta martyril Retri alex. Apud Sur. Tom VI din 25 noiembrie Bedă în Martirologiu.
7
11, 12, 16, 17 regula apostolică.
8
În Epistolă acest cuvânt este omis, adică textul este prezentat așa cum l-au dat arienii, vezi Theod. ed. Vales. p. II.
9
Isaia: 21, 17, Conform traducerii lui Simah și Teodotion, unde nu există nicio adăugire - și nici a mea.
10

Pavel de Samosata (secolul al III-lea) învăța că Fiul și Duhul Sfânt sunt în Dumnezeu, așa cum mintea și puterea sunt în om, că Iisus Hristos s-a născut om simplu, dar este numit Dumnezeu pentru că înțelepciunea sau Cuvântul s-a pogorât asupra Lui.
11
Lucian a acceptat învățătura lui Pavel de Samosata: după ce s-a separat de Biserică, a format adunări speciale pentru slujbele divine sub cei trei succesori ai săi, Sfinții Dominus, Themeus și Chiril.
12
Aceștia sunt Eusebiu, episcopul Cezareei Palestinei, Sfântul Teodot al Laodiceei și Pavel, episcopul Tirului.
13
Este prezentată integral de Eusebiu (Despre viața lui Constantin, 11:64–72). Epifanie (în hist. tripart. I. 1:20), parțial de Socrate (Cil. i. 1:7); Sozomen (Cil. i. 1:16) și Teodoret (Cil. i. 1:7) doar o menționează. – În această scrisoare, dezacordul dintre Alexandru și Arie pare a fi de mică importanță. Așa i s-ar fi putut părea lui Constantin, când subiectul disputei nu fusese încă pe deplin dezvăluit și nu fusese încă luat în considerare de Sinodul Părinților: nu numai lui Constantin, ci și multor altora, chiar și episcopilor, această chestiune părea a fi doar rezultatul unor speculații abstracte, curioase, până când întreaga sa importanță dogmatică a fost dezvăluită în cursul dezvăluirilor ulterioare. S-ar putea chiar crede că această scrisoare a fost scrisă sub influența lui Eusebiu din Nicomedia, care a încercat să prezinte cazul împăratului într-o lumină falsă, pentru a-l acuza pe Alexandru și a-l justifica pe Arie. Constantin însuși nu va judeca în acest fel atunci când va primi informații precise despre erezia lui Arie (vezi Scrisoarea lui Constantin către Arie și arieni).
14
Prin numele de lege, Constantin înțelege Sfânta Scriptură.
15
Citită la Gelasius (λογ III) și la Baronius (sub 319). Autenticitatea sa este atestată de Epifanie și Socrate. Primul, după ce a menționat-o, citează câteva cuvinte din începutul, mijlocul și sfârșitul ei (haeres. LXIX. n. 9). Socrate, nehotărând să o includă în istoria sa din cauza lungimii sale, face următoarea remarcă despre ea: „împăratul a scris și alte scrisori sub formă de discursuri împotriva lui Arius și a adepților săi, râzând de el și lovindu-l cu un anumit fel de ironie”. O astfel de remarcă corespunde tonului discursului și conținutului scrisorii (C. Hist. prescurtat 1, 9).
16
Aceste cuvinte și altele similare, care se găsesc adesea în această scrisoare, se poate crede că au fost preluate de Constantin dintr-o scrisoare pe care i-a scris-o Arius, așa cum se va vedea mai târziu.
17 ani
Se crede, în general, că Arius a fost libian.
18 ani
Expus de Grigore, presbiter al Cezareei (Combefis. Auctar. t. ii. p. 555) și de Baronius (n. 59). Conform lui Teodoret (c. i. 1, 7), discursul de salut adresat lui Constantin a fost rostit de Eustatie al Antiohiei ; dar Sozomen (c. i. i, 19) atribuie această onoare lui Eusebiu al Cezareei . Pentru a reconcilia această diferență, Cassiodor (tgiparat. i. ii. p. 5) crede că Eustatie l-a salutat pe împărat la începutul conciliului, iar Eusebiu la sfârșitul acestuia.
19
Citește în Eusebiu (Despre viața lui Constant. 3:12) și Sozomen (Istoria bisericească. 1:19).

20
Gelas. hist. conc. nic. 1. II, p. VII.
21 de ani
Gelas. hist. conc. nic. 1. II, p. XIII. Sozom. c. ist. 1, 18.
22
Din Gelasius: vol. actor. Conciliu. Nic. I. II. Cap. XIV-XXIII.
23 de ani
Vezi Atanasie (în epist. ad Jovian), Socrate (Istoria Bisericii 1:8) și Teodoret (Istoria Bisericii 1:12).
24
Ex Gelas. hist. conc. nic. 1. II. Cu. XII.
25
Regulile de aici sunt traduse din colecția lui Gelasiev: totuși, s-a luat în considerare și prezentarea lor în greacă, din care s-a făcut traducerea în Cartea de Reguli publicată de Sfântul Sinod în 1838.
26
Adică cei care sunt aleși în treapta preoției.
27
Aceasta se referă la acei episcopi, preoți și diaconi care se aflau în stare de celibat. Căsătoria sau celibatul clerului în Biserica antică era lăsat la libera alegere a fiecăruia, cu restricții stabilite în Regulile Apostolice (26) și la Sinodul Ecumenic al VI-lea (Regulile 3.6.12.13).
28 de ani
Regula Apostolică 28.
29
În unele ediții, în loc de τῷ κοινῷ: τωἐπισκόπων , se citește τῷ κοινῷ η τῷ ἐπισκοπω (Labbe t. II. p. 28).
30
Aelia este numele păgân al Ierusalimului dat de împăratul Hadrian.
31 de ani
Adepții lui Novatus, un preot al Bisericii Romane, se autointitulau puri (καθάροι), propovăduind că cei care cădeau în timpul persecuției, inclusiv bigamii, ca fiind necurați, nu erau lăsați să fie primiți în comuniunea Bisericii; nici măcar pocăința unor astfel de oameni nu ar trebui acceptată.
32
Numele celor care ascultă, cad etc., denotă diferitele grade de pocăință bisericească pe care cei care păcătuiseră trebuiau să le treacă înainte de a fi primiți în deplină comuniune cu Biserica.
33 de ani
A te încinge cu centura militară însemna intrarea în serviciul militar, iar a-ți scoate centura însemna părăsirea serviciului (Hesych.; Suid: Ζωννησθαι) . Regula se referă la cazurile de apostazie de la credință ca urmare a decretului lui Licinius, care interzicea tuturor celor care nu doreau să renunțe la credința creștină și să se închine la idoli să rămână în serviciul militar. Estera. Biserica lui Hristos. X, 8.
34
Erezia lui Pavel de Samosata (secolul al III-lea), care nu recunoștea întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, respingea trinitatea Persoanelor Dumnezeirii, îl venera pe Iisus Hristos ca pe un om simplu etc. Epiph. haeres. LXV.
35 de ani

Persoanele numite aici sunt indicate de Socrate, Sozomen și alți istorici care au relatat povestea Sinodului de la Niceea.
36
Gelas. vol. act. conc. niș. 1, II. p. XXXVI. Socrate c. ist. 1, 9.
37
Gelas. vol. act. conc. nic. 1. II. p. XXXVI. Socrate c. ist. 1, 9.
38 de ani
Gelas. 1. II. p. XXXVI. Socrate . c. i. 1,9. Eusebiu . despre viața lui Const. III, 17. Teodor . c. i. 1, 10.
39
Gelas cyzic. vol. act. conc. nis. 1. II. p. XXXIII. Abbr . c. i. 1, 19. Theodore . c. i. 1, 9.
40
Gelas. vol. act. conc. nic. 1. II. p. XXXIV. Abbr. c. i. 1, 8. Teodor. 1. 12. Potrivit lui Socrate, această scrisoare a fost scrisă de Eusebiu către Cezareea Palestinei, adică către turma sa. Eusebiu, care, la fel ca mulți membri ai turmei sale, împărtășise unele dintre gândurile lui Arie înainte de conciliu, voia acum să justifice în fața lor schimbarea modului său de gândire, ca urmare a discuției conciliului despre credință, și să-i predispună să accepte mărturisirea întocmită de părinți.
41
Găsit numai la Eusebiu (De Vitae, Const. III, 21).
42
Teodor. Istoria Bisericii 1, 20.
43
Licinia.
44
Ilarie în cartea împotriva lui Constanțiu.
45 de ani
Din cuvintele grecești: ὀμοουσιος%] οζναчαγшεγο εδηνοсγшμй.
46
Erezia lui Epifan . 76.
47
Într-o conversație împotriva luciferienilor.
48 de ani
Plarius în cartea împotriva lui Constanțiu.
49
Într-o conversație împotriva luciferienilor.
50
În cartea împotriva lui Constanțiu.
51
Cuvântul 43 în lauda lui Vasili V.
52
Socrate, cartea a 5-a, capitolul 8, sn. Grigore de Naianz, o poezie despre viața sa.
53
Teodoret, cartea istorică 5, cap. 8. Grigore de Nazianz, epistolele 12 și 13. Sozomen , cartea 7, cap. 9. Socrate , cartea 5, cap. 8.
54
Vezi Boronia: ann. 381. num. 24–80.
55 de ani
Teodoret . Cartea a 5-a. Capitolul 8.
56

Cod. Theodos. 1. 16. tit. 1. 1. 3. tit. 5. 1. 6. 14.
57
Socrate , cartea a 5-a, capitolul 10. Soz ., cartea a 7-a, capitolul 12. Teodor, cartea a 5-a, capitolele 8, 9.
58
Toate informațiile prezentate aici despre conciliu sunt împrumutate de la istoricii bisericești: Socrate, Sozomen, Teodoret, precum și din lucrările Sfântului Grigore Teologul .
59
Iulian Apostatul.
60
Împăratul Valens.
61
Persoanele Sfintei Treimi.
62
Acesta era numele dat unei strâmtori maritime sau unui canal artificial, cum ar fi cel din Roma folosit pentru a reprezenta bătăliile navale.
63
Democrit din Abdera.
64
Templul Învierii.
65 de ani
Eunucii regali, care erau în mare parte infectați cu ereziile lui Arius și Macedonius.
66
„Înainte de a șaptea idă iuliană” (πρὸ ἑπτὰ εἰδῶν ἰουλίων), adică în luna mai 381.
67
I Patriarhul Ecumenic 6.
68
I Patriarhul Ecumenic 5.
69
Iată, desigur, sulul episcopilor apuseni, care conține scrisoarea episcopului roman Damasus, despre care se vorbește mai sus în istoria conciliului.
70
După alții : Gelasius.
71
- Saturnius.
72
- Vrakk.
73
- Mokim. - Mukin.
74
- Arundian, în persoana Presbiterului Timtheus.
75
- De fapt, din Delesiria.
76
- Pelazius.
77
- Vizã.
78
După alții : seleucovellian.

79
- Pattian, - petrecere.
80
- Rafanevian.
81
- Cât mai curând.
82
- Watt.
83
- Dionisiac, - Dionisiadic.
84
- Adratsky, - Adarsky.
85
- Constantinian.
86
După alții : Karrui.
87
- beton, - beton armat, - beton armat.
88
- Vageniy.
89
- Jovin din Emmarus.
90
- Teodor.
91
- Kirsky.
92
- Penisian, - Perrian.
93
- Lollian.
94
- Filonius.
95
- Teofil.
96
- Epherius, - Ery.
97
După alții : parnasian.
98
- Hieropolis.
99
- Claudiopolitan.
100
- Isistius, - Spist.
101
- Titiopol.
102
- Neunius din Selinunte.
103
- Koldrinsky.

104
- Meminius, - Nem.
105
- Gonsky, Egean.
106
- Girbsky, - Lirbsky.
107
- Colimbrasian.
108
- Korokasiyskiy, - Karikisskiy.
109
După alții : Katamsky, Koternuisky.
110
- Paneminsky, - Potemunsky.
111
- Ptinsky, - Tihsky, - Tikuzisky.
112
- violetă.
113
- Kumanad.
114
- Supat, - Sapar.
115
- Coreeană.
116
- Sidsky.
117
– Vdizen, – Parfan.
118
- Palansky, - Paradsky, - Passalonsky.
119
- Iliriu.
120
- Optimal.
121
După alții : Adana.
122
- Liminsky.
123
- Salagase: - Salassian.
124
- Pemandrian.
125
- Paradig.
126
- Lollian.
127
- Amurai.
128
- Auxian.

129
- non-Maidan.
130
- Zandol.
131
- Pasilidunian.
132
- Feantian.
133
- Primisian.
134
- Evsanii.
135
- Appian.
136
După alții : Ekdikiy.
137
- Kimirunsky, - Kivirsky.
138
- Eustațiu.
139
- Ponsofius. - Pasiphil.
140
- Markopolsky.
141
După alții : Terentiy.
142
- Hersones.
143
- Lamminitan. - Imimontian.
144
- Kirill.
145
În ceea ce privește semnăturile, trebuie remarcate următoarele. Din faptul că numele episcopului antiohian Meletie este inclus printre episcopii sirieni, este evident că semnăturile au fost făcute de părinți înainte de moartea lui Meletie, de asemenea, înainte de abdicarea lui Grigore de Nazianz de la scaunul Constantinopolului și alegerea lui Nectarie în locul său, precum și înainte de sosirea lui Timotei al Alexandriei la conciliu (cf. Poemul lui Grigore Apostolul despre viața sa). Prin urmare, trebuie admis că numele episcopilor egipteni care au sosit la Constantinopol după începerea conciliului și ale noului ales Nectarie au fost adăugate semnăturilor ulterior. Pe de altă parte, în timpul vieții lui Meletie (la momentul semnării actelor conciliului), Grigore de Nazianz era încă episcop de Constantinopol; între timp, în semnături, el este plasat printre episcopii capadocieni pe ultimul loc, ca episcop de Nazianz și nu de Constantinopol. Fără îndoială, acest lucru a fost făcut de un copist, fie din greșeală, fie poate intenționat, deoarece i s-ar fi putut părea ciudat să scrie despre doi episcopi ai Constantinopolului, Nectarie și Grigore; și, întrucât știa că scaunul lui Grigore fusese transferat la Nectarie, l-a inclus pe Nectarie printre semnatari cu titlul de Constantinopol și l-a scris pe Grigore ca episcop al micului oraș Nazianz, din regiunea capadociană.

146
Teodoret din Istoria Bisericii, cartea a 5-a, capitolul 9.
147
τομος adică declarație de credință.
148
Oraș în Siria.
149
Acest mesaj s-a păstrat doar în latină într-o colecție antică de manuscrise care conținеau actele Conciliului de la Efes.
150
Adică, natura umană s-a născut din Fecioară, pe care Nestorie a numit-o doar templul zeității.
151
Următoarele cuvinte, al căror sens este neclar, rămân fără traducere: quia et pariunt homousios nativitas, cui vivere commissa est: illa in homine unio creaturae est humanitatis dominicicae, Deo coniunctae ex virgine per Spiritum. Acest pasaj pare corupt.
152
Ierusalim.
153
Vasile cel Mare , într-o conversație despre Nașterea lui Hristos.
154
În Constantinopol.
155
În Discursurile dogmatice ale lui Nestorie.
156
Vezi mai sus.
157
Nestorie abuzează de sensul cuvântului: Emanuel , aplicat în Sfânta Scriptură Fiului întrupat al lui Dumnezeu și care înseamnă: Dumnezeu cu noi . Conform învățăturii Bisericii, acest nume înseamnă tocmai întruparea lui Dumnezeu, unirea lui Dumnezeu cu noi prin perceperea firii noastre în unitatea ipostasului, dar conform lui Nestorie, aceasta este doar locuința lui Dumnezeu în om (Hristos), pe care El L-a ales ca templu pentru Sine și instrument pentru unirea Sa cu oamenii.
158
Aici, Nestorie prezintă în mod maliţios învățătura ortodoxă într-o formă inversă, ca și cum Biserica ar admite că natura divină a Fiului lui Dumnezeu în întrupare a fost transformată în trup; nu a fost transformată, ci a luat trup omenesc, fără a se schimba în sine.
159
Adică, Dumnezeu S-a pogorât din cer pe pământ și a intrat în pântecele Preacuratei Fecioare, de la care a primit trup.
160
Și aici, Nestorie distorsionează învățătura ortodoxă, susținând că aceasta extinde trupul uman în Hristos la infinit; Biserica , dimpotrivă, învață că trupul lui Hristos și-a păstrat proprietățile naturale și nu a devenit nici infinit, nici indescriptibil.
161
Nestorie a crezut pe nedrept că Biserica amestecă sau contopește firea divină și cea umană în Iisus Hristos atunci când învață că El este Dumnezeu-omul într-o singură

persoană: conform învățăturii Bisericii Ortodoxe, ambele firi în persoana Mântuitorului rămân necontopite și neamestecate, ca două firi diferite.
162
Și iată o denaturare deliberată a conceptelor ortodoxe. Biserica nu vorbește despre o singură natură sau despre o ființă în Hristos, alcătuită din două naturi: ea recunoaște în El două naturi într-o singură persoană . Există, de asemenea, o denaturare a învățăturii ortodoxe în toate articolele ulterioare ale lui Nestorie.
163
Și iată o denaturare deliberată a conceptelor ortodoxe. Biserica nu vorbește despre o singură natură sau despre o ființă în Hristos, alcătuită din două naturi: ea recunoaște în El două naturi într-o singură persoană . Există, de asemenea, o denaturare a învățăturii ortodoxe în toate articolele ulterioare ale lui Nestorie.
164
„Acesta era numele unei biserici în funcție de poziția sa, spre deosebire de alte biserici cu același nume.”
165
Conținutul și spiritul acestei hărți se explică prin faptul că, înainte de investigarea și condamnarea ereziei nestoriene de către conciliu, împărații nu au avut ocazia să vadă și să înțeleagă toate proprietățile sale malefice și dăunătoare și să aprecieze zelul Sfântului Chiril, care s-a ridicat împotriva ei. În același fel, împăratul Constantin cel Mare , înainte de depunerea lui Arie de către Sinodul de la Niceea, printr-o neînțelegere l-a mustrat pe Alexandru, episcopul Alexandriei, pentru încălcarea păcii Bisericii atunci când s-a ridicat împotriva lui Arie.
166
Prima secțiune a conciliului constă în actele (mesaje ale episcopilor etc.) care precedă ședințele conciliului, iar de aici încolo încep ședințele conciliului propriu-zise.
167
Vezi mai sus, p. 210.
168
După alții: Cyria sau Cyrene.
169
Vezi mai sus, p. 147.
170
Adică, la natura umană. Conform învățăturii lui Nestorie, Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut în trup și nu s-a unit ipostatic cu natura umană, ci a intrat doar, ca într-un templu, în omul Iisus, care, prin urmare, nu era un Dumnezeu-om, ci doar un purtător de Dumnezeu. De asemenea, el nu a recunoscut că însuși Cuvântul, luându-și trupul, a suferit, a fost răstignit și a gustat moartea, ci a afirmat că Iisus, născut din Sfânta Fecioară, a suferit, a fost răstignit și a gustat moartea, jertfindu-se pentru noi ca om.
171
Există multe locuri în Sfânta Scriptură unde ceea ce aparține de fapt firii umane este asimilat firii divine, prin puterea unirii lor ipostatice și prin participarea la înfăptuirea mântuirii, de exemplu, se afirmă direct că singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a născut din femeie (Galateni 4:4), că Domnul Slavei a fost răstignit (1 Corinteni 2:8), că Fiul lui Dumnezeu a suferit moartea (Romani 5:10, 8, 32), că Domnul și Dumnezeu a dobândit Biserica cu sângele Său (Faptele Apostolilor 20:20). Toate acestea sunt explicate prin învățătura despre unirea personală a firilor în I. Hristos și comunicarea reciprocă sau asimilarea proprietăților, pe care Nestorie nu a fost în niciun fel de acord să o admită.
172

Vezi mai sus, p. 166.
173
Vezi mai sus, p. 191.
174
Aceste cuvinte se găsesc nu în Evanghelia după Ioan, ci în Evanghelia după Luca: 2:6,
175
În Constantinopol.
176
Se subînțelege: ei respectă, adică au biserici catedrală.
177
În unele liste se spune: τρόπον , iar în altele τόπον . Ultima interpretare este mai consistentă cu contextul.
178
Adică, atunci când cei șapte episcopi care anterior îl favorizaseră pe Nestorie, după ce l-au părăsit, s-au mutat la ortodocși, care se adunau de obicei în templul numit Sfânta Maria sau Maica Domnului Maria .
179
Episcopii care se adunaseră la Efes pentru conciliu au așteptat mult timp sosirea lui Ioan, mitropolitul Anhiohiei, împreună cu episcopii districtuali; dar cum acesta era întârziat din motive necunoscute, Chiril al Alexandriei , pentru a nu pierde timpul, a deschis conciliul și l-a detronat pe Nestorie de acolo. Aflând despre aceasta și nemulțumit că conciliul avusese loc fără el, Ioan al Antiohiei, imediat după sosirea sa la Efes, și-a format propriul conciliu special din episcopii săi și a declarat conciliul lui Chiril ilegal. Actul acestui conciliu al lui Ioan este acum prezentat.
180
Desigur, Biserica din Constantinopol , al cărei episcop era Nestorie.
181
Vezi mai sus, p. 288.
182
În primele zile ale creștinismului, termenul „oameni apostolici” sau „episcopi” (ὁ ἀποςολικὸς) era folosit în principal pentru a se referi la episcopii acelor biserici care au fost fondate și conduse de apostoli înșiși. Ed.
183
Aici, în original, există un joc de cuvinte intraductibil: pietrele netede se numesc ἅληπτος . Acest cuvânt înseamnă ceva ce nu poate fi ținut, apucat; comportamentul oamenilor sfinți este numit de Sfântul Chiril ἀνεπηπτος – de așa natură încât este imposibil să te atașezi de ele, ceea ce este impecabil.
184
Cvartodecimanii (τεσσαρεκαιδεκατιτης) după Sinodul de la Niceea erau arienii care sărbătoreau Paștele împreună cu evreii, în ziua a 14-a a lunii Nisan.
185
După alții : spontan.
186
După alții : Kolonsky.
187
După alții : Dioscor.
188
După alții : Sellian.
189
Conform altora : Sianenian, Sinei

190
După alții : colonial.
191
După alții : Eap.
192
După alții : psionic.
193
După alții : Calamenian.
194
Conform altora : Karakissi
195
După alții : celulă.
196
După alții : paleospolsky.
197
După alții : Tavrian, Marian.
198
Conform altora : Evgihiy Arifriysiy.
199
După alții : Euphorius.
200
Conform altora : Sed.
201
După alții : Iraklid.
202
După alții : Hierak din Afna.
203
După alții : Iraklid.
204
După alții : psihotic.
205
După alții : Lampon cassia.
206
După alții : Feodosiy.
207
După alții : Sattudensky.
208
După alții : Parosian.
209
După alții : frimnian.
210
După alții : Ligoy.
211
Sub președinția lui Ioan al Antiohiei. Vezi mai sus pp. 282–291.
212
Acest mesaj este plasat la locul său potrivit, în ordinea actelor adunate.
213
Desigur, depunerea lui Nestorie și a asociaților săi, decisă la Conciliul de la Efes.
214
Nestorie.

215
Nestorie.
216
Chiril al Alexandriei .
217
Nestorie.
218
Adică dieceze.
*
Textul a fost recunoscut și editat de echipa editorială a portalului de internet „Azbuka Vera”.
Volumul 2
III. AL TREILEA CONCILIU ECUMENIC DE LA EFESE
ACTUL VII
Raportul episcopilor ciprioți către Conciliul de la Efes
În anul domniei pururi augustilor noștri suverani, Flavius Teodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în ajunul calendelor din septembrie (31 august), când, prin harul lui Dumnezeu și prin porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, s-a întrunit un sinod în mitropolia Efesului, în sfânta biserică numită Maria, Riginus, episcopul sfintei biserici din Constanța Ciprului, a zis: „Întrucât unii tulbură preasfintele noastre biserici, vă rog să primiți și să citiți hârtia pe care o țin în mâini.”
Sfântul Sinod a spus: primește și citește hârtia adusă.
Către preasfântul, slăvitul și marele sinod, adunat, prin harul lui Dumnezeu și porunca preacuvioșilor noștri împărați, în mitropolia Efesului, cea ocrotită de Dumnezeu, petiția lui Rheginus, Zenon și Evagrie, episcopi ai Ciprului. - Chiar mai înainte, sfântul nostru părinte și fost episcop Troilus a suferit mult din partea clerului Antiohiei, iar preacuviosul episcop Teodor a suferit violențe extraordinare, nepermise, nechibzuite și nelegiuite, chiar lovituri care nu ar fi trebuit să fie aplicate nici măcar oamenilor dezonorați. Și când a murit (din altă cauză, însă) și a ajuns la un sfârșit binecuvântat: atunci (clerul Antiohiei), profitând de moartea lui pentru rău, a vrut să-i subjuge și să-i subjuge cu forța pe sfinții episcopi ai insulei, contrar canoanelor apostolice și decretelor preasfântului Sinod de la Niceea. Și acum, de îndată ce am aflat că fericitul a plecat din această viață, l-am convins pe eminentul comandant Dionisie să scrie ordine către conducătorul provinciei și preasfântul cler al bisericii lui Constantin. Ordinurile sunt publice; le avem la îndemână și suntem gata să le arătăm sfinției voastre. Din acest motiv, cerem și ne rugăm să nu li se permită să se introducă vreo veste oamenilor care îndrăznesc să facă totul și care din cele mai vechi timpuri și de la început au vrut, contrar regulilor și definițiilor bisericești stabilite de cei mai sfinți părinți adunați la Niceea, să înșele marele și sfântul sinod cu dovezi fără valoare. Căci, așa cum am spus, eminentul general Dionisie nu s-ar fi repezit acum cu planurile sale asupra bisericii asuprite și nu și-ar fi însușit ceea ce nu-i aparține și nu s-ar fi amestecat în treburile bisericești, dacă, înșelat de cei mai sfinți episcopi adunați acolo și de clerul lor, nu ar fi considerat-o în conformitate cu regulile (așa cum arată și ordinele sale) acelui plan pe care (nu) fără sfatul lor l-a luat împotriva episcopului de Constanțiu, metropola Ciprului. Vă rugăm să citiți atât aceste scrisori, cât și ordine ale eminentului general și tot ce s-a făcut și s-a realizat în această tristă împrejurare, pentru ca sfinția Voastră și marele sinod să poată afla din ele ce violență intolerabilă s-a comis. Mai mult, prezentăm sfântului tău sinod faptul că, odată cu scrisorile preaslăvitului general, a fost trimis și un diacon al sfintei biserici din

Antiohia. De aceea, cădem în genunchii tăi sfinți și ne rugăm ca, așa cum conform definiției canonice până acum, de la începutul vremurilor apostolilor și în virtutea decretelor și regulilor preasfântului și marelui sinod de la Niceea, sinodul nostru cipriot a rămas inviolabil și inaccesibil intrigii și poftei de putere, tot așa și acum dorim să ni se arate dreptate prin opinia ta infailibilă și preadreaptă și prin decretul tău.
Rigin, episcop de Constantin în Cipru, a semnat cu mâna mea.
Zenon, episcopul Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Cirene, care este în Cipru, a semnat cu mâna mea.
Evagrie, smeritul episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Sol, care este în Cipru, a semnat cu mâna mea.
Episcopul Rigin a spus: Întrucât am adus porunca eminentului domnitor Dionisie, trimisă celui mai ilustru conducător al provinciei, vă rog să o citiți și pe aceasta.
Sfântul Sinod a zis: citește și rânduiala acestui eminent Dionisie.
Flavius Dionisie, cel mai ilustru și eminent comandant al ambelor armate, către Teodor, cel mai ilustru guvernator al regiunii cipriote. - Puterea imperială, prin scrisori sacre proclamate și pecetluite public, a poruncit, din multe și mai ales motive ecleziastice, celor mai pioși episcopi să se adune la Efes. Dar când am aflat că episcopul orașului Constantin a plecat din această viață, ajungând la ziua hotărâtă pentru el, am considerat necesar să vă trimitem un ordin ca nimeni să nu îndrăznească să numească pe altul în locul decedatului fără știrea sau fără un decret scris al preasfântului conciliu. Trebuie să așteptăm decretul pe care atâția episcopi foarte pioși vor fi de acord să-l facă: întrucât bărbaților foarte pioși menționate anterior li s-a poruncit să se adune, așa cum am spus, tocmai pentru aceste chestiuni. Dacă, așadar, cei încăpățânați vor stârni mulțimea, atunci parțial autoritatea voastră, parțial armata aflată sub comanda ei, va încerca să-i liniștească și să împiedice prin toate mijloacele pe cineva să îndrăznească, așa cum am spus, să ocupe locul înainte ca cei mai pioși episcopi să-și confirme autoritatea. Dar dacă înainte de această poruncă cineva este hirotonit ca episcop, atunci poruncește-i să meargă, ca și ceilalți, conform sfântului decret imperial la Efes. Să știi, în plus, că dacă te hotărăști să procedezi altfel, atunci voi fi silit să iau de la tine ca amendă cinci livre de aur pentru vistierie și de la armată tot atâtea livre. Și pentru ca decretul celor mai pioși episcopi să fie întocmit și scris mai repede, în acest scop am poruncit ca Maturius și Adelphius să le fie trimiși din armată. - Dat în ziua a 12-a a Calendelor lui iunie (12 iunie), în Antiohia.
Episcopul Rigin a spus: Există și o altă poruncă a aceluiași eminent Dionisie, scrisă către cel mai pios cler al mitropoliei lui Constantin; vă rog să o citiți și pe aceasta.
Sfântul Sinod a zis: să o includem, după citire, în memoriile pomenitoare.
Flavius Dionisie, cel mai ilustru și glorios comandant și general al ambelor armate și proconsul, către cel mai pios cleric din Constanța, metropola Ciprului. Este cunoscut de evlavia voastră că împăratul și cel mai neînvins conducător al universului a poruncit celor mai pioși și mai sfinți episcopi să se adune la Efes pentru multe, mai ales pentru chestiuni bisericești. Și întrucât am aflat de la cei mai sfinți episcopi care s-au adunat aici că cel mai binecuvântat episcop al vostru a murit prin voia lui Dumnezeu, am considerat că este de datoria mea să informez evlavia voastră că trebuie să vă străduiți să împiedicați pe cineva să fie ales sau hirotonit ca episcop (căci va urma un decret direct despre aceasta), ci să așteptați decretul care va fi emis acolo. Este cu adevărat vrednic și drept ca sfinții părinți să respecte ceea ce poruncesc părinții. Dacă cineva reușește să se așeze pe scaunul (mitropolitan) înaintea rânduirii noastre, ceea ce nu credem, atunci sfătuiți-l să meargă cu cei mai pioși oameni la Efes,

conform decretului imperial, știind că cei ascultători sunt lăudați, iar cei neascultători vor fi mustrați cum se cuvine prin acest ordin.
Sfântul Sinod a spus: întrucât nu există motive vizibile care l-au determinat pe eminentul și preaslăvitul domnitor Dionisie să emită o astfel de poruncă, atunci cei mai pioși episcopi ai sfintelor biserici cipriote prezente au plăcerea să anunțe ce l-a determinat pe eminentul domnitor să trimită o astfel de poruncă.
Zenon, episcopul bisericii din Cirene, care se află în Cipru, a spus: Sapricius, de binecuvântată pomenire, care a venit aici cu mine, a venit aici în această privință. Dar, din moment ce a plecat din această viață, considerăm necesar să informăm Sfântul și Ecumenic Sinod al vostru că eminentul conducător a scris guvernatorului (al regiunii cipriote) și clerului, la îndemnul episcopului și clerului din Antiohia.
Sfântul Sinod a întrebat: Ce vrea antiohianul (episcopul)?
Evagrie, episcopul Tesalonicului din Cipru, a răspuns: „El încearcă să subjuge insula noastră și să-și asume dreptul de hirotonire, contrar regulilor și obiceiurilor care au fost în vigoare din cele mai vechi timpuri."
Sfântul Sinod a întrebat: Chiar a intenționat Sinodul de la Antiohia să-l hirotonească pe episcopul Constanțiu?
Zenon, episcopul Cirenei din Cipru, a spus: „Nu pot demonstra niciodată, (începând) de la (timpul) sfinților apostoli, că antiohianul a condus sau a hirotonit vreodată sau a împărtășit harul hirotonirii insulei, nici altcineva."
Sfântul Sinod a spus: Sfinții episcopi își amintesc cu plăcere de regula sfinților părinți care s-au adunat la Niceea, care protejează privilegiile originare ale fiecărei biserici. Și antiohianul (episcopul) să-și amintească de aceasta. De aceea, dovediți prin obiceiul străvechi că antiohianul nu are drept de hirotonire printre voi.
Episcopul Zeno a spus: „Am afirmat deja că el nu a guvernat și nu a hirotonit niciodată nici în metropolă, nici în vreun alt oraș; ci mitropolitul a fost numit de conciliul care s-a întrunit în regiunea noastră. Prin urmare, vă rugăm ca Sfântul vostru Sinod, în hotărârea sa, să fie de acord cu noi și să confirme obiceiul străvechi, care a fost în vigoare până acum, astfel încât să funcționeze și astăzi și să nu existe nicio inovație în regiunea noastră."
Sfântul Sinod a zis: „Să dovedească și cei mai pioși oameni că acest sfânt și binecuvântat episcop Troilus, care a adormit acum, sau sfânta memorie Sabinus, care l-a precedat, sau venerabilul Epifanie, care a fost înaintea lor, au fost numiți de vreun sinod."
Episcopul Zenon a spus: Și acum, cei pomeniți și preasfinții episcopi care au fost înaintea lor, și astfel, chiar din vremea sfinților apostoli, toți ortodocșii au fost numiți de cei care sunt în Cipru; și niciodată nici episcopul antiohian, nici altcineva nu a avut dreptul de hirotonire în regiunea noastră.
Definiția aceluiași sfânt conciliu
Sfântul Sinod a spus: Lucrul pe care preaiubitorul de Dumnezeu co-episcop Rigin și preaiubitorii de Dumnezeu episcopi ai regiunii cipriote au anunțat-o împreună cu el este o inovație contrară decretelor bisericești și regulilor sfinților apostoli și încalcă libertatea tuturor. Prin urmare, întrucât bolile publice necesită cel mai puternic medicament, deoarece cauzează cele mai mari daune, și mai ales că vechiul obicei nu permite episcopului Antiohiei să hirotonească în Cipru, așa cum au anunțat în scris și oral cei mai evlavioși oameni care au venit la Sfântul Sinod: atunci conducătorii sfintelor biserici cipriote își vor păstra dreptul de a hirotoni ei înșiși pe cei mai pioși episcopi, în conformitate cu regulile sfinților părinți și conform vechiului obicei, inviolabil și neatins. Același lucru se va respecta și în alte districte și în toate regiunile, astfel încât niciunul dintre cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi să nu

ocupe regiunea altuia, care mai înainte și din vechime nu a recunoscut autoritatea nici a lui, nici a predecesorilor săi; Dar dacă cineva a ocupat-o sau a supus-o cu forța, să o returneze, pentru ca regulile părinților să nu fie încălcate, pentru ca sub pretextul preoției să nu se strecoare mândria puterii pământești și pentru ca noi să nu pierdem, puțin câte puțin, acea libertate pe care Domnul nostru Iisus Hristos, eliberatorul tuturor oamenilor, ne-a dăruit-o cu sângele său. De aceea, este binevenit sfântului și conciliului ecumenic să păstreze curate și inviolabile în fiecare regiune acele drepturi pe care le-a avut de la început, conform obiceiului străvechi. Fiecare mitropolit are dreptul să ia o copie a acestei definiții pentru propria sa certificare. Dar dacă cineva prezintă un decret contrar prezentei definiții: întregul Sfânt și conciliu ecumenic a hotărât, acesta să fie nul și neavenit.
Regulile celor două sute de sfinți și binecuvântați părinți care s-au adunat la Efes
Sfântul și Ecumenic Sinod, întrunit la Efes din porunca preapiilor împărați, către episcopi, prezbiteri, diaconi și tot poporul din fiecare regiune și oraș.
După ce ne-am adunat în mitropolia Efesului, din porunca împăraților, unii s-au despărțit de noi, cam treizeci la număr, avându-l în fruntea apostaziei lor pe Ioan, episcopul Antiohiei. Numele lor sunt: primul Ioan însuși, episcopul Antiohiei Siriene, apoi Ioan al Damascului, Alexandru al Apameei, Alexandru al Hierapolisului, Imeriu al Nicomediai, Fritila al Heracleei, Heladie al Tarsului. Maximinus de Anazarbus, Dorotheus (Teodor) de Marcionopolis, Petru de Traianopolis, Paul de Emesa, Polychronius de Heracleopolis, Euphirius de Tyana, Meletius de Neocezareea, Teodoret de Cirus , Apringius de Calcedon (Apameia), Macarie (episcop) de Laodiceea Mare, Zosis de Esbuntus, Sallustius (episcop) de Corycus din Cilicia, Hesychius (episcop) de Castavala din Cilicia, Valentinus de Mutlovlaki, Eustathius de Parnas, Filip de Teodosie, Daniel, Dexian, Iulian, Chiril, Olympius, Diogenes, Teofan (episcop) de Filadelfia, Tarian (Traian) de Augustus, Aurelius de Irenopolis, Musaeus de Arad, Helladius de Ptolemais - complet nedemni de orice putere ecleziastică, prin intermediul căreia ar putea face rău sau folos unora, pe lângă faptul că există unii printre ei care au fost detronați, mai ales pentru că, fiind infectați cu gândurile lui Nestorie și Celestiu, au refuzat să-l condamne pe Nestorie împreună cu noi; aceștia, printr-o decizie generală, lipsiți de orice comuniune bisericească, le-a luat dreptul de a săvârși orice act sacru prin care ar putea face rău sau folos cuiva.
Reguli:
Întrucât cei care nu au fost prezenți la sfântul sinod, ci au rămas în propria țară sau oraș din anumite motive, ecleziastice sau fizice, nu trebuie să rămână în necunoaștere a celor hotărâte acolo, vă proclamăm sfinției și iubirii voastre că –
1.
Dacă vreun mitropolit al unei regiuni, după ce a părăsit sfântul și ecumenicul sinod, s-a alăturat adunării apostate sau după aceasta se va alătura, sau a avut o intenție, sau va avea o intenție, precum Celestius, un astfel de om nu poate face nimic împotriva episcopilor regiunii sale, deoarece a fost deja exclus din orice comuniunea bisericească de către sinod și este invalid; dar va fi totuși supus judecății acelor episcopi ai regiunii și a mitropoliților din jur, care au avut o intenție ortodoxă, pentru excluderea completă din rangul episcopal.
2.
Dacă vreun episcop diecezan nu a fost prezent la sfântul sinod și s-a alăturat apostaziei sau a încercat să se alăture, sau, după ce a semnat demiterea lui Nestorie, s-a întors la adunarea apostaților: aceștia, prin voința sfântului sinod, vor fi complet străini de preoție și destituiți din rangul lor.
3.

Dacă vreunul dintre cei care aparțineau clerului, în orice oraș sau sat, a fost supus interzicerii ritului sacru de către Nestorie și complicii săi pentru rafinament ortodox: i-am condamnat pe aceștia să primească rangul lor. În general, poruncim membrilor clerului care sunt de acord cu Sinodul Ortodox și Ecumenic să nu se supună în niciun fel episcopilor apostați sau decăzuți.
4.
Dacă vreunul dintre membrii clerului ar apostazia și ar îndrăzni să filosofeze fie în privat, fie în public, precum Nestorie sau Celestius: Sfântul Sinod i-a condamnat pe bună dreptate pe aceștia la detronare.
5.
Dacă unii au fost condamnați pentru fapte indecente de către sfântul conciliu sau de către propriii lor episcopi, iar Nestorie, în acțiunile sale complet nechibzuite, și asociații săi au încercat sau vor încerca să le dea comuniune sau rang: i-am recunoscut ca drepți, să nu le fie de niciun folos și să rămână totuși detronați.
6.
La fel, dacă cineva ar fi vrut să zdruncine în vreun fel ceea ce s-a hotărât despre fiecare la Sfântul Sinod de la Efes: atunci Sfântul Sinod a hotărât să-i detroneze din rangul lor dacă erau episcopi sau membri ai clerului și să-i excomunice dacă erau laici.
Și toți episcopii au semnat în ordinea 1 .
Epistola aceluiași sfânt sinod din Efes către sfântul sinod din Pamfilie, despre Eustatie, care a fost mitropolitul lor
Întrucât Scriptura inspirată spune: Faceți toate lucrurile cu sfat (Prov. 31:4), atunci mai ales cei care au primit soarta slujbei sacre trebuie să ia în considerare cu toată sârguința ce trebuie să facă. Căci se întâmplă celor care vor să-și ducă viața în acest fel ca împrejurările lor să fie într-o poziție favorabilă și să fie purtați, ca și cum ar fi, de un vânt favorabil în direcția dorințelor lor. Această vorbire are multă plauzibilitate. Dar uneori se întâmplă ca o tristețe grea și insuportabilă, care apasă asupra minții, să o întunece foarte mult, să o devieze de la dorința pentru ceea ce i se cuvine și să o îndemne să privească ceva care este în esență lipsit de valoare ca pe ceva util. Ceva de genul acesta s-a întâmplat, după cum am văzut, cu cel mai evlavios și pios Eustatie. Deși a fost hirotonit după rânduială, așa cum se atestă; dar, după cum spune el, fiind tulburat de unii oameni, intrând în împrejurări neașteptate, apoi, din cauza inactivității excesive, epuizat de lupta cu grijile care îl împovăraseră și neputând să întoarcă de la sine calomnia adversarilor săi, nu știm cum, a prezentat o renunțare scrisă. Căci era necesar ca el, odată ce a luat asupra sa grija preoției, să o aibă cu vigoare duhovnicească și, cum s-ar spune, să se înarmeze pentru osteneli și să îndure de bunăvoie sudoarea pentru care sunt promise răsplata. Dar, întrucât odată s-a arătat neglijent, deși aceasta s-a întâmplat mai mult din inactivitate decât din lene și neglijență: atunci evlavia voastră a rânduit cu nevoie pe preacuviosul și piosul nostru frate și co-episcop Teodor să aibă grijă de biserică; căci este nepotrivit ca ea să devină văduvă și ca turma Mântuitorului să rămână fără păstor. Dar el a venit cu lacrimi. Nici orașul, nici biserica nu au certat cu preacuviosul episcop Teodor, ci au cerut doar cinstea și numele de episcop; de aceea, cu toții ne-am îndurat de stareț și, considerând lacrimile lui comune, ne-am grăbit să aflăm dacă cel menționat fusese destituit legal sau dacă pentru niște fapte nepotrivite fusese mustrat de unii care i-au întunecat buna reputație. Și am aflat că nimic de genul acesta nu se făcuse, ci că cel menționat era mai de vină pentru renunțarea sa. Prin urmare, nu condamnăm evlavia voastră, care l-ați hirotonit în locul său pe episcopul menționat anterior, Teodor. Dar, întrucât este nepotrivit să se discute mult despre inactivitatea unui om, ci, dimpotrivă, este necesar

să se cruțe un bătrân care a fost plecat mult timp din orașul său natal și din casa tatălui său, am considerat că este drept și am hotărât ca, fără nicio contradicție, să aibă atât numele de episcop, cât și cinstea și comuniunea, cu aceasta însă că nu trebuie să hirotonească, să nu ocupe biserici și să nu slujească din proprie inițiativă, ci numai atunci când un frate și co-episcopie îl invită sau îi permite, la ocazie, din bunăvoință și dragoste în Hristos. Dar dacă veți lua o decizie și mai blândă cu privire la el, atunci și aceasta va fi plăcută sfântului sinod.

Decretul sfântului și ecumenic conciliu împotriva nelegiuitilor mesalieni, numiți și euhiți și entuziaști

Cei mai pioși și devotați episcopi care au venit la noi, Valerian și Amfilohie, au propus să-i examineze într-o adunare generală pe mesalieni, adică euhiții sau entuziaștii care se găsesc în Pamfilia, sau sub alt nume cei mai josnici eretici numiți. Dar în timp ce examinam, cel mai pios și devotat episcop Valerian a adus înregistrarea sinodală despre ei, compilată în marele Constantinopol sub fericita memorie a lui Sisinius: aici a fost citită și aprobată de toți, pentru că este bine alcătuită și conține o judecată dreaptă. Și ne-a plăcut nouă tuturor, și celor mai pioși episcopi Valerian și Amfilohie, și tuturor celor mai pioși episcopi ai provinciilor Pamfilia și Licaonia, ca tot ce este conținut în înregistrarea sinodală să fie valabil și în niciun fel încălcat; ca tot ce s-a făcut în Alexandria să fie confirmat, astfel încât toți cei din întreaga provincie, eretici mesalieni sau entuziaști, sau cei suspectați de această erezie, fie membri ai clerului, fie laici, să fie de acord (cu ortodocșii), și dacă cineva a anatematizat deja (erezia lor) în scris, așa cum este scris în înregistrarea conciliară menționată mai sus, dacă sunt membri ai clerului, să rămână în cler, dacă sunt laici, să fie primiți la comuniune. Dar dacă refuză să anatemizeze, atunci prezbiterii, sau diaconii, sau în orice alt rang bisericesc, să fie excluși din cler și din rang și din comuniune, iar laicii să fie blestemați. Și celor care locuiesc împreună să nu li se permită să aibă mănăstiri, pentru ca buruienile să nu se înmulțească și să nu crească. Ca aceasta să li se facă lor, insistă toți oamenii, preapivoșii episcopi Valerian și Amfilohie și ceilalți preaslăviți episcopi ai întregii provincii. De aceea, a binevoit să anatemizeze și cartea murdară a acestei erezii, numită Asceticon, pe care a adus-o preacuviosul și preacuviosul Valerian, ca fiind compusă de eretici. De asemenea, dacă în multe (altele) se găsește ceva care să fie de acord cu impietatea lor, și aceea să fie blestemat. Mai mult, când vor fi de acord asupra a ceea ce este util și necesar pentru concordie, comuniune și bună rânduială, să o așterne clar pe hârtie. Dar dacă se ridică o întrebare despre ceea ce este necesar în această chestiune; și (în general) dacă există ceva dificil și îndoielnic, pe care preacuvioșii episcopi Valerian și Amfilohie și ceilalți episcopi din întreaga provincie nu îl aprobă, atunci totul trebuie examinat în articole suplimentare. Și chiar dacă cei mai cuvioși episcopi, Lycian sau Lycaon, ar fi lăsați; Totuși, mitropolitul oricărei provincii nu ar trebui lăsat 2. Cei care au nevoie de această chestiune să caute aceste rânduieli în memorandumuri; și să le explice cu atenție altora.

Petiție înaintată Sfântului Sinod de Euprepius, episcopul Bizei și Arcadiopolei, și de Chiril, episcopul Tselenului

Către Sfântul și Ecumenic Sinod, cu harul lui Dumnezeu și cu îngăduința preapiilor împărați, adunați în mitropolia Efesului, de la Euprepius, episcopul Bizanțului și Arcadiopolei, și Chiril, episcopul Seleniului.

În regiunile Europei există un obicei străvechi ca fiecare episcop să aibă două sau trei episcopii sub el. De aceea, episcopul Irakului guvernează Heraclia și Panion, iar episcopul Byzei, Byza și Arcadiopolis; la fel, episcopul Celanese guvernează Celanese și Gallipolis; în plus, episcopul Sabsadium guvernează Sabsadium și

Afrodisias. Astfel, din cele mai vechi timpuri și de la început, doi episcopi ai Europei au condus aceste biserici și niciodată orașele numite nu au primit propriii episcopi; ci altele au fost de la început supuse Heracliei; Arcadiopolis era supusă episcopului Byzei, Gallipolis episcopului Celanesei. Însă, din moment ce Fritillas, episcopul Heraclius, a devenit acum un apostat de la sfântul conciliu și a trecut de partea lui Nestorie și a adepților săi (și bănuim că fie acest dușman dăunător însuși, fie cei care guvernează episcopia împreună cu el vor începe într-o zi să hirotonească episcopi în orașele menționate anterior, care, conform obiceiului străvechi și stabilit, nu au primit niciodată episcopi proprii): atunci, crezând că vechiul obicei, care a fost în vigoare din cele mai vechi timpuri și de la început, va fi încălcat de inovații, vă rugăm pe evlavia voastră să emiteți un decret în această privință în numele sfântului și marelui vostru conciliu și să-l confirmați cu propria voastră pecete, pentru ca noi să nu fim lipsiți de bisericile noastre, în care am trudit atât de mult, iar vechiul obicei, deja stabilit de mult timp, să nu fie încălcat de niciunul dintre cei menționati mai sus și, prin urmare, să nu apară dispute și discordii, mai ales între episcopii Europei. Dacă vom obține ceea ce dorim, vom mulțumi Dumnezeului tuturor, care a adunat aici lucrurile voastre sfinte pentru binele bisericilor din întreg universul.
Sfântul și Ecumenicul Sinod a spus: Cererea preapiilor episcopi Euprepius și Chiril, care este conținută în cartea prezentată, este respectată. Prin urmare, nici în sfintele canoane, nici în legile externe, care au (pentru ele însele) obiceiuri străvechi și acum au putere legală, nu ar trebui introdus nimic nou în orașele Europei; ci acestea să fie guvernate conform obiceiurilor străvechi de către episcopii, de care s-au bazat mult timp: întrucât nici acum nu există un singur mitropolit care să-și însușească altfel puterea; nici în viitor nu ar trebui introdus ceva nou în obiceiurile străvechi.
SECȚIUNEA A TREIA, CARE CONȚINE ANUMITE DOCUMENTE LEGATE DE CONSILIU, PRECUM ȘI ULTERIOARE ACESTORA, ELABORATE
Explicația celor douăsprezece capitole, expuse la Efes de către Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, când Sfântul Sinod a cerut o expunere mai clară a lor
Toate lucrurile , după Scriptură, sunt drepte celor ce înțeleg și drepte celor ce găsesc pricepere (Prov. 8:9). Căci cei ce privesc cu ochiul ager și curat al minții în cuvintele sfinte ale Scripturii inspirate, își sădesc în sufletele lor folosul lor, ca pe o comoară divină și cerească; dar cei ce au o minte înclinată spre minciună și dedată la vorbe deșarte despre orice și toate, iubind cunoașterea necurată, vor fi părtași celor despre care fericitul Pavel scrie: În ei Dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos (2 Cor. 4:4). Căci și orbii sunt călăuzitori ai orbilor (Matei 15:14); de aceea cad în gropile pierzării, după cum spune Însuși Mântuitorul: Dacă un orb călăuzește pe un alt orb , amândoi vor cădea în groapă (ibid.). Astfel, unii rostesc cuvinte goale despre dogmele adevărului și aduc răutate nedreaptă împotriva dispensației Unul-Născut întrupat, neînțelegând , după Scriptură, nici ce spun, nici ce afirmă (1 Timotei 1:7). Și au fost mulți născocitori ai unei astfel de impietăți chiar și în vremurile trecute; și acum, cu nimic inferiori lor în impietate, Nestorie și ai lui cu aceleași gânduri, ridicându-se împotriva lui Hristos, asemenea vechilor farisei, și exclamând cu îndrăzneală: de ce te faci tu, omule, Dumnezeu (Ioan 10:33)? Prin urmare, a fost necesar să ne înarmăm împotriva lor cu un cuvânt, pentru a anatematiza opiniile lor necurate și josnice, amintindu-ne cum Dumnezeu vorbește cu glas profetic: preoților, ascultați și mărturisiți casei lui Iacov, zice Domnul Dumnezeul Atotputernic (Amos 3:13), și iarăși: intrați pe porțile Mele și dați la o parte pietrele din cale (Ieremia 7:2, 3 fn. cap. 50) 3 . Noi, cei care luptăm pentru dogmele adevărului, trebuie să înlăturăm obstacolele din cale, pentru ca oamenii să nu se împiedice de ele, ci ca și cum pe un

drum larg ar merge la lăcașurile sacre și divine, spunând doar la fiecare (poartă): acestea sunt porțile Domnului, cei drepți vor intra în ele. (Psalmul 117:20)). Așadar, când Nestorie a început să introducă în cărțile sale o mulțime de blasfemii ciudate și impie: atunci noi, grijulii pentru mântuirea celor care le vor citi, am compus anateme, nu pur și simplu expunând ceva ce ne-a venit în minte într-o scrisoare de mustrare scrisă lui, ci, de îndată ce le-am legat, arătând straniile și străine de dogmele evlaviei, roade ale nebuniei sale. Poate că unii vor fi nemulțumiți de cuvintele noastre, adică fie cei care nu înțeleg adevărata forță a celor scrise, fie foști predicatori ai ereziei impure a lui Nestorie și participanți la impietate, precum și oamenii lui cu aceleași gânduri. Dar adevărul nu este ascuns nimănui obișnuit să filozofeze conform ortodocșilor. Dar, întrucât, probabil, unii, corupți de viclenia lor, nu înțeleg cum au apărut ele (anatemele), am considerat că este de datoria mea să expun pe scurt fiecare dintre anateme și să explic, pe cât este necesar, forța lor. Această chestiune, cred, va fi de mare folos cititorilor.

Anatema 1

Oricine nu mărturisește pe Emanuel ca Dumnezeu adevărat și, prin urmare, pe sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, întrucât ea a născut în trup pe Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, care s-a întrupat: să fie anatema.

Explicația 1

Fericiții părinți, care odată s-au adunat în cetatea Niceea și au stabilit definiția dreptei și fără prihană credințe, au propovăduit credința într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul Său; și în Duhul Sfânt, numindu-L (adică Fiul) Cuvântul, care a strălucit din Dumnezeu, prin care toate lucrurile au fost create, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, întrupat și făcut om, pătimind și înviind. Căci fiind Dumnezeu prin fire, Cuvântul unul-născut al Tatălui a primit din sămânța lui Avraam, precum spune fericitul Pavel (Evrei 2:16), și asemenea nouă S-a făcut părtaș trupului și sângelui: S-a născut în trupul sfintei Fecioare și s-a făcut om, asemenea nouă, neîncetând să fie Dumnezeu - fie ca să nu fie! - ci rămânând ceea ce era și rămânând în firea și slava divină. Așa spunem că S-a făcut om, nesuferind o transformare în ceea ce nu era, nici o schimbare: căci El este întotdeauna același și este incapabil să sufere nici măcar umbra schimbării. Noi însă afirmăm că nu a avut loc nicio amestecare, fuziune sau aderență a firii Sale cu trupul, ci spunem că Cuvântul s-a unit cu trupul, care are un suflet rațional, într-un mod de neînțeles și inefabil, și așa cum numai El Însuși știe. Astfel, a rămas Dumnezeu chiar și în luarea trupului și este unicul Fiu al lui Dumnezeu și Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, unul și același - și înainte de orice veac și timp, ca Cuvânt și chip al ipostasului Său, și în vremurile din urmă, devenind om în mod dispensațional pentru noi. Dar, întrucât unii neagă nașterea Lui după trup, care a fost din Sfânta Fecioară pentru mântuirea tuturor - o naștere care nu-L cheamă la începutul existenței, ci la faptul că El, devenind asemenea nouă, ne va izbăvi de moarte și stricăciune: atunci din acest motiv prima noastră anatemă lovește credința lor rea, mărturisind credința ortodoxă, afirmând că Emanuel a fost cu adevărat Dumnezeu și, prin urmare, Sfânta Fecioară - Maica lui Dumnezeu.

Anatema a 2-a

Oricine nu mărturisește că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu Tatăl, a fost unit cu trupul în mod ipostatic și că, prin urmare, Hristos este una cu trupul său, adică unul și același este Dumnezeu și în același timp om: să fie anatema.

Explicația 2

Preotul dumnezeiești taine, inspiratul Pavel, scrie: „ Să mărturisim că mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de

îngeri, a fost propovăduit printre neamuri , a fost crezut în lume, a fost primit în slavă" (1 Timotei 3:16). Ce înseamnă atunci: S-a arătat în trup? Adică, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl s-a făcut trup, nu că și-a schimbat sau și-a transformat esența în trup, așa cum am spus deja mai sus, ci mai degrabă trupul luat din sfânta Fecioară, și-a făcut propriul, fiind unul și același Fiu - înainte de întrupare, ca Cuvânt încă netrupesc, dar după întrupare același (Cuvânt) este deja în trup. De aceea spunem că unul și același este Dumnezeu și om în același timp; nu divizăm viziunea Lui ca om luat separat, prin Sine însuși, și ca Dumnezeu Cuvântul separat, astfel încât să nu înțelegem doi Fii, ci mărturisim pe unul și același Hristos și Fiu și Domn. Însă cei care gândesc altfel despre aceasta sau vor să creadă altfel, anume, împart pe unul în doi fii și îl separă pe unul de celălalt, care este cu adevărat unit, afirmând că unirea omului cu Dumnezeu a fost printr-o singură demnitate sau drept: îi considerăm pe aceștia străini de credința ortodoxă și neprihănită. Așadar, deși este numit uns și numit Fiul lui Dumnezeu (Romani 1:4): nu ne este rușine de dispensațiune, ci spunem că același Cuvânt al lui Dumnezeu Tatăl, care s-a făcut om ca noi, este numit de atunci înainte atât trimis, cât și uns împreună cu noi după umanitate. Căci Cel ce s-a făcut asemenea nouă, deși rămâne ceea ce era, nu Se îndepărtează de ale noastre, ci dimpotrivă, tot ce aparține umanității, după dispensațiune, își însușește în măsura umanității, fără a aduce prin aceasta vreo pagubă slavei sau puterii Sale; pentru că în felul acesta El rămâne Dumnezeu și Domn al tuturor.

Anatema a 3-a

Oricine într-unul Hristos, după unirea (firilor), desparte persoane, unindu-le doar prin unirea demnității, adică în voință sau în putere, și nu, mai degrabă, prin unirea care constă în unirea firilor: să fie anatema.

Explicația 3

Explorând misterul economic al Unul-Născutului întrupat, spunem că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl s-a unit în mod miraculos și inefabil cu trupul sfânt, care are un suflet rațional; unul, și prin aceasta înțelegem Fiul, așa cum putem vedea acest lucru în noi înșine: sufletul, desigur, este de o esență diferită față de trup, dar ambele sunt unite într-un singur viu (ζῶον). Dar unii nu înțeleg acest lucru astfel: separând omul pentru noi separat, prin sine însuși, ei spun că este unit cu Cuvântul, născut din Dumnezeu Tatăl, printr-o singură demnitate sau drept, și nu printr-o unire naturală, adică una adevărată, cum credem noi; căci așa spune și Scriptura divină: și eram prin fire copii ai mâniei, ca și ceilalți (Efeseni 2:3), folosind cuvântul fire în loc de cuvântul cu adevărat (cu adevărat). Așadar, cei care separă ipostasele după unire și pun fiecare parte, adică omul și Dumnezeu, separat, admițând unirea lor, dar printr-o singură demnitate, admit complet doi fii, în timp ce Scriptura divin inspirată vorbește despre un singur Fiu și Domn. Prin urmare, după Dacă îl numiți pe Emanuel Dumnezeu, vom înțelege pe Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, întrupat și făcut om; dacă îl numiți om, totuși Îl înțelegem pe El, care prin iconomie a fost conținut în măsurile umanității. Spunem că inviolabilul a devenit tangibil, invizibilul – vizibil: pentru că trupul unit cu El, pe care îl numim tangibil și vizibil, nu I-a fost străin. Dar pe cei care nu cred acest lucru, ci, așa cum s-a spus, separă ipostasele după unire și permit unirea lor doar printr-o singură demnitate sau drept, anatema propusă îi face străini de cei care gândesc conform calei ortodoxe.

Anatema a 4-a

Oricine atribuie spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, folosite de sfinți fie despre Hristos, fie de El Însuși despre Sine, separat la două persoane sau ipostase, și aplică unele dintre ele unei persoane pe care o reprezintă ca fiind distinctă de

Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, iar altele, ca fiind divin potrivite, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl: să fie anatema.
Explicația 4
După chipul și egalitatea cu Dumnezeu, Cuvântul, care este din El, nu a considerat o pradă a fi egal cu Dumnezeu, după cum este scris (Filipeni 2:6), ci S-a dat pe Sine însuși epuizării de bunăvoie și de bunăvoie S-a pogorât să fie asemenea nouă, fără a înceta să fie ceea ce este El, dar în același timp rămânând Dumnezeu și nedispreţuind măsurile umanității. Prin urmare, totul este al Lui - atât divin, cât și omenesc: căci unde S-a smerit El, dacă Îi este rușine de măsurile umanității? Și dacă S-a îndepărtat de omenesc, care L-a silit, ca prin necesitate și constrângere, să fie asemenea nouă? De aceea toate cuvântările Evangheliei, fie că se referă la o singură persoană, fie că se referă la o singură persoană. Dar, din moment ce credem că Hristos Iisus, adică Cuvântul întrupat și omenesc al lui Dumnezeu, este un singur Fiu: atunci, dacă numiți ceva omenesc, atribuim omenescul măsurilor umanității Sale, pentru că omenescul este din nou al Lui; Dar dacă se vorbește despre El ca Dumnezeu, atunci crezând că Cel ce S-a făcut om este Dumnezeu, ne referim din nou la El ca la unicul Hristos și Fiu. Iar cei care Îl împart în două persoane inventează complet doi fii: pentru că, așa cum este imposibil să împărțim pe vreunul dintre noi în două persoane, deși este alcătuit din suflet și trup, ci este una și aceeași persoană, tot așa (trebuie să ne gândim) și la Emanuel. Întrucât Cuvântul întrupat și uman al lui Dumnezeu este un singur Fiu și Domn: aceasta înseamnă că și El are o singură persoană. Și Îi atribuim umanul prin dispensația întrupării și divinul (lui) - prin nașterea inefabilă din Dumnezeu Tatăl. Dar cei care Îl împart și Îl separă în om separat, ca fiu al lui Dumnezeu separat de Cuvânt, și Dumnezeu separat, ca un alt fiu, care (astfel) vorbesc despre doi fii, cad pe bună dreptate sub puterea anatemei propuse.
Anatema a 5-a
Oricine îndrăznește să-L numească pe Hristos om purtător de Dumnezeu și nu, mai degrabă, Dumnezeu adevărat, ca singurul Fiu (cu Tatăl) după fire, întrucât Cuvântul S-a făcut trup și S-a apropiat de noi, luând sângele și trupul nostru (Evrei 2:14): să fie anatema.
Explicația a 5-a
Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut trup , spune Evanghelistul inspirat Ioan (Ioan 1:14), nu prin transformare sau schimbare a propriei sale firi în trup, cum am spus deja mai sus, pentru că nu este supus schimbării, ca Dumnezeu, ci în așa fel încât s-a făcut părtaș trupului și sângelui nostru și s-a făcut om. Scriptura inspirată are obiceiul de a numi omul trup; de exemplu, este scris: și tot trupul va vedea mântuirea lui Dumnezeu (Luca 3:6). Inventatorii opiniilor nelegiuite, Nestorie și urmașii sau adepții săi, deși pretind că admit cuvântul „întrupat ”, nu spun că Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat în realitate, adică a devenit om ca noi, fără a înceta să fie ceea ce era, ci afirmă că singurul Cuvânt al lui Dumnezeu a intrat în cel născut din sfânta Fecioară, ca într-unul dintre sfinții oameni, astfel încât (după părerea lor) nu este potrivit să mărturisim că un singur Hristos este atât Fiu, cât și Domn și este venerat, ci mai degrabă să-L venerăm împreună ca pe un om considerat separat și separat și să-L slăvim împreună (cu Cuvântul) doar datorită unirii în unitatea demnității. Deși Dumnezeul tuturor locuiește în noi prin Duhul Sfânt; și de aceea în vremurile de demult a spus printr-unul dintre profeți: Voi locui printre ei și voi umbla printre ei și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu (2 Cor. 6,16 ; cf. Lev. 26,13); Și fericitul Pavel scrie: Nu știți voi că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi (1 Corinteni 3:16); și Hristos Însuși vorbește despre sfinții Săi proroci sau (în general) despre sfinții care au fost mai înainte: dacă a spus despre ei că sunt dumnezei, la care

a venit Cuvântul lui Dumnezeu, pe care Tatăl i-a sfințit și i-a trimis în lume, voi ziceți că rostiți blasfemie, pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu (Ioan 10:35, 36): dar Dumnezeu nu locuiește în noi așa cum locuiește în Hristos; pentru că El este Dumnezeu prin fire, făcut asemenea nouă, singurul Fiu, chiar în momentul în care S-a făcut trup. Prin urmare, cei care îndrăznesc să-L numească om purtător de Dumnezeu și nu Dumnezeu întrupat, cad în mod necesar sub anatema propusă.

Anatema a 6-a

Oricine spune că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu sau Domnul lui Hristos și nu se mărturisește, mai degrabă, ca Dumnezeu și în același timp om, întrucât, după Scripturi (Ioan 1:14), Cuvântul s-a făcut trup: să fie anatema.

Explicația a 6-a

Domnul nostru Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu și Tatăl, Cuvântul S-a făcut trup și, împreună cu Părintele Său, domnește peste toate. Orice genunchi se va pleca înaintea Lui, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi că Iisus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10, 11). Așadar, El este Domn peste toate, pentru că El este cu siguranță Dumnezeu, deși în trup după întrupare; dar asupra Sa Nu este nici Dumnezeu, nici Domn, pentru că un astfel de raționament sau vorbire este foarte absurdă, sau mai degrabă plină de toată impietatea. Prin urmare, anatema ridicată împotriva acestui lucru este dreaptă.

Anatema a 7-a

Oricine spune că Iisus, ca om, a fost un instrument al acțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul și a fost înconjurat de slava Unul-Născut, ca existând separat de El: să fie anatema.

Explicația 7

Când fericitul Gavriil a vestit Sfintei Fecioare nașterea în trup a singurului Fiu al lui Dumnezeu, a zis: Naște un fiu și-I pui numele Iisus (Luca 1:31), căci El va mântui poporul Său de păcatele lor (Matei 1:21). El este numit și Hristos, pentru că a fost uns împreună cu noi în umanitate, după cuvintele psalmistului: Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, Te-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de tovarășii tăi (Psalmul 48:8). Deși El împarte Duhul Sfânt și-L dă peste măsură celor vrednici, căci El Însuși este plin și din umplerea Lui am primit cu toții , după Scriptură (Ioan 1:16): dar după dispensațiune, ca om, El este numit uns, pentru că Duhul Sfânt S-a pogorât peste El duhovnicește și nu omenește, ca să rămână și în noi, întrucât S-a dus la început din cauza căderii lui Adam. Așadar, Însuși Cuvântul Unul-Născut al lui Dumnezeu, făcut trup, este numit Hristos și, având puterea Sa proprie, proprie lui Dumnezeu, a făcut minuni. Prin urmare, cei care afirmă că slava Unul-Născut a fost adăugată puterii lui Hristos, ca și cum Unul-Născut ar fi diferit de Hristos, raționează despre doi fii - unul care acționează și celălalt prin care, ca printr-un om ca noi, El acționează; din acest motiv, ei sunt supuși forței anatemei (exprimate).

Anatema a 8-a

Oricine îndrăznește să spună că omul care a fost asumat (de Dumnezeu) trebuie venerat împreună cu Dumnezeu Cuvântul, trebuie să-l preaslăvească împreună cu El și să-l numească împreună Dumnezeu, ca unul în celălalt (căci asta face să gândești particula adăugată constant - συν împreună cu), și nu-l onorează pe Emanuel cu o singură închinare și nu-I trimite o singură glorificare, de când Cuvântul s-a făcut trup: să fie anatema.

Explicația a 8-a

„Noi am fost botezați întru un Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, și întru un Fiu și întru un Duh Sfânt. Nu înțelegeți voi , spune fericitul Pavel, că toți câți am fost botezați în Hristos Iisus, am fost botezați în moartea Lui? Am fost îngropați împreună cu El prin botez, în moarte, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa și noi să umblăm întru o viață nouă." (Romani 6:3, 4) „De aceea, după cum am crezut și am fost botezați, după cum se spune, întru singurul nostru Domn Iisus Hristos, adică Cuvântul întrupat și făcut de om al lui Dumnezeu Tatăl, tot așa am fost învățați să ne închinăm singurului Dumnezeu și puterilor superioare împreună cu noi. Căci este scris: „ Și când a adus în lume pe Întâiul Născut, a zis: «Și toți îngerii lui Dumnezeu să se închine Lui»" (Evrei 1:6). Cel Unul-Născut a devenit Întâiul Născut când S-a arătat ca om asemenea nouă; căci atunci a fost numit fratele celor ce-L iubesc." Dacă cineva, deci, învață să-L venereze ca pe un om separat de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, ca existând separat de El, și nu-L onorează cu o singură închinare, unindu-i într-o adevărată uniune într-un singur Hristos și Fiu și Domn: acela este pe bună dreptate supus puterii acestei anateme.

Anatema a 9-a

Oricine spune că unicul Domn Iisus Hristos este glorificat de Duhul, în sensul că a folosit prin El ca o putere străină și de la El a primit puterea de a învinge duhurile necurate și de a face semne divine în oameni, și nu-L consideră a fi propriul Său Duh, prin care a făcut minuni: să fie anatema.

Explicația a 9-a

Cuvântul unic-născut al lui Dumnezeu, după ce S-a făcut om, a rămas totuși Dumnezeu, având tot ce are Tatăl, cu excepția unei singure proprietăți - aceea de a fi Tată; și având în esență Duhul Sfânt locuind în El, El a săvârșit semne divine. Prin urmare, chiar și după ce S-a făcut om, El a rămas în același timp Dumnezeu și astfel, prin propria Sa putere în Duh, El a săvârșit minuni. Dar cei care spun că El (Hristos), ca unul dintre oameni ca noi sau ca unul dintre sfinți, a fost glorificat prin lucrarea puterii Duhului, pentru că, de parcă Ar fi avut o lucrare nu a Lui, ci străină de El și nu așa cum se cuvine lui Dumnezeu, și de parcă (doar) prin participarea la har a fost înălțat de Duhul Sfânt la cer: ei vor fi pe bună dreptate supuși puterii acestei anateme.

Anatema a 10-a

Dumnezeiasca Scriptură spune că Hristos a fost sfântul și mesagerul mărturisirii noastre (Evrei 3 :1), că S-a adus pe Sine însuși jertfă de bună mireasmă lui Dumnezeu Tatăl (Efeseni 5:2). Dacă, așadar, cineva spune că sfântul și mesagerul nu a fost Însuși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, când S-a făcut trup și om asemenea nouă, ci ca și cum ar fi fost un altul, deosebit de El, un om făcut din femeie; sau oricine spune că S-a adus pe Sine însuși jertfă și pentru Sine însuși, și nu numai pentru noi, întrucât El, necunoscând păcatul, nu avea nevoie de jertfă (pentru Sine): să fie anatema.

Explicația 10

Cu adevărat, omul nu este nimic pentru Cuvântul, născut din Dumnezeu Tatăl; totuși, nu este disprețuit din cauza dispensației. Căci, fiind Domn prin fire, S-a pogorât să fie asemenea nouă, luând chip de rob și a fost numit sfântul și mesagerul nostru, deoarece condițiile umanității L-au chemat la aceasta. S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca o mireasmă bună lui Dumnezeu și Tatăl (Efeseni 3:2): căci printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pe cei ce sunt sfințiți în veac (Evrei 10:14), după cum este scris. Dar nu știu cum se face că cei care gândesc altfel afirmă că nu Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, care s-a făcut om, a fost numit atât mesagerul, cât și sfântul mărturisirii noastre, ci că un alt om, un om distinct de El, născut din Sfânta Fecioară, a fost numit atât mesager, cât și sfânt și că, potrivit succesului Său, a fost ridicat la aceasta și că nu numai pentru

noi, ci și pentru Sine, S-a adus pe Sine însuși ca jertfă lui Dumnezeu și Tatăl. Aceasta (opinie) este cu totul străină de credința dreaptă și fără prihană: pentru că El n-a comis păcat, iar Cel ce este mai presus de fărădelegi și este complet nevinovat de păcat nu a avut nevoie de o jertfă pentru Sine. Dar, din moment ce cei ce gândesc altfel, respingând adevărul, inventează din nou doi fii, atunci, din necesitate, s-a compus o anatemă, răsturnând în mod evident această impietate a lor.

Anatema a 11-a

Cine nu mărturisește trupul Domnului ca dătător de viață și ca aparținând în mod propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl Însuși, ci ca aparținând ca și cum ar fi altcuiva, distinct de El și unit cu El prin demnitate, adică, dobândind doar locuința divină (în sine), și nu mărturisește, așa cum am spus, trupul Său ca dătător de viață, întrucât a devenit propriu Cuvântului, care poate da viață tuturor lucrurilor, să fie anatema.

Explicația a 11-a

În biserici săvârșim o jertfă sfântă, dătătoare de viață și fără sânge, crezând că trupul adus, precum și sângele neprețuit, nu sunt cele ale unui om obișnuit ca noi, ci acceptăm, dimpotrivă, trupul ca fiind al nostru, iar sângele ca sângele Cuvântului, care dă viață tuturor. Căci trupul obișnuit nu poate da viață: Însuși Mântuitorul este martor în acest sens, care spune: trupul nu folosește la nimic, ci duhul este cel care înviază (Ioan 6:63). Și, din moment ce trupul a devenit al Cuvântului, este, desigur, și dătător de viață, după cum spune Însuși Mântuitorul: Căci, precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc pentru Tatăl, și cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și acela va trăi pentru Mine (Ioan 6:57). Întrucât Nestorie și asociații săi distrug în mod nechibzuit puterea acestei taine: de aceea, anatema a fost propusă pe bună dreptate.

Anatema a 12-a

Oricine nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul ca a pătimit în trup, a fost răstignit în trup, a primit moartea în trup și în cele din urmă a devenit întâiul născut din morți, fiindcă El este viață și dătător de viață ca Dumnezeu: să fie anatema.

Explicația 12

Deși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este nepătimitor și nemuritor, deoarece firea divină și nestricăcioasă este mai presus de suferință și ea însăși dă viață tuturor lucrurilor și mai presus de stricăciune și de tot ce poate suferi, totuși, fiind astfel în esență, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl Și-a făcut trupul capabil de moarte, pentru ca, prin faptul că putea suferi, luând asupra Sa suferințe în locul nostru și pentru noi, să ne izbăvească pe toți atât de moarte, cât și de stricăciune, înviind, asemenea lui Dumnezeu, propriul Său trup și făcându-se pârga morții (1 Corinteni 15:20) și întâiul născut din morți (Coloseni 1:18). Căci Cel ce a luat crucea cea scumpă pentru noi și a gustat moartea nu a fost un om obișnuit, considerat în Sine și separat de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl; ci Însuși Domnul slavei a suferit în trup, după Scripturi. Și din moment ce cei care vor să amestece opinii goale și nelegiuite cu credința dreaptă și fără prihană spun că un om obișnuit a luat crucea pentru noi, atunci a devenit necesară o anatemă, dezvăluind măreția nelegiuirii lor.

Chiril, Arhiepiscop de Alexandria, Apărarea celor Doisprezece Capitole împotriva Episcopilor Răsăriteni 4

Cei care și-au dedicat mintea Dumnezeului Celui Atotsfânt și au iubit să vorbească despre dogmele adevărului resping vorbele josnice și deșarte ale ereticilor nelegiuiți; și îndreptându-și privirea lăuntrică și tainică a inimii către Scriptura insuflată de Dumnezeu și astfel umplând din belșug inima cu gânduri bune, se ridică cu mult curaj împotriva celor care răstoarnă Ortodoxia, ca și cum ar spune: fiind geloși, am fost geloși pentru Domnul (1 Regi 19:10). Așadar, când Nestorie a rostit multe și felurite

blasfemii împotriva Mântuitorului nostru al tuturor, Hristos, și, parcă, a îndepărtat din temelii venerabila și marea taină a întrupării: atunci noi, văzând că nu era sigur să rămânem tăcuți în acest caz, l-am sfătuit adesea să părăsească astfel de blasfemii, iar când nu am avut absolut niciun succes, din necesitate am ieșit în apărarea dogmelor evlaviei, am ales câteva capitole din blasfemiile sale și i-am anatematizat cu folos, adică pe cei care doreau să raționeze după ele, ascultând de fericitul Pavel, care spune: Dacă vă propovăduiește cineva mai mult decât ați primit, să fie anatema. Dar chiar dacă vă propovăduim noi sau un înger din cer mai mult decât am propovăduit, să fie anatema (Galateni 1:9, 8). Dar nu știu de ce unii s-au indignat foarte tare de aceasta; - fie că aceștia sunt oameni cu aceleași gânduri și concepte, fie care, prefăcându-se că resping o astfel de mărturisire, încearcă în orice fel să o patroneze și să-i facă odioși pe cei care vor să-L apere pe Mântuitorul. Ar fi trebuit să se creadă că reproșurile aduse celor care învățau contrariul exprimau în ei sinceritatea iubirii lor pentru Hristos; dar acum (se dovedește că) nu au făcut ceea ce este mai bine și mai ales ceea ce trebuie făcut, ci au devenit cei mai dușmani față de cei pe care, dacă i-ar imita, ar primi odată cu ei coroana nestricăciunii. Ei cenzurează anatemele ca și cum ar fi fost întocmite pe nedrept și, opunându-se fiecăruia în scris născocirilor minților lor și unor vorbe prostești, cred că prin aceasta îi captivează pe cititorii nechibzuiți ai cărților lor. Prin urmare, a fost necesar să le opunem adevărul, să le respingem atacurile, să-i arătăm ca iubitori de blasfemie, iar pe adversarii lor ca cercetători ai adevărului. Așadar, după ce am propus mai întâi fiecare dintre anateme și apoi am comparat cu ele ceea ce compuseseră, am adăugat respingerile noastre, numindu-i judecători pe cei care cunosc Scriptura divină și cerând o judecată dreaptă și imparțială de la cei care înțeleg adevărul.

Anatema 1

Oricine nu mărturisește pe Emanuel ca Dumnezeu adevărat și, prin urmare, pe sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, întrucât ea a născut în trup pe Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, care s-a întrupat: să fie anatema.

Obiecția orientală

Și cine va mărturisi că Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat fiind, s-a născut și în trup? Dacă a născut în trup, atunci nu ca Fecioară. Și cărui fapt să atribuim cuvintele: Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri (Luca 1:35), dacă, după părerea lui , Fecioara L-a născut în trup și nu cum se cuvine lui Dumnezeu? Și cum a arătat steaua care a apărut în mod ciudat spre El (Matei 2:2, 7)? Magii, conduși de ea, au venit din Persia, căutându-L pe Cel Născut și, găsindu-L, au adus daruri potrivite atât celor cuprinzătoare, cât și celor văzute; iar îngerii, coborând din cer, uniți cu păstorii, au cântat despre naștere cu cuvintele: Slavă lui Dumnezeu în locurile de sus și pe pământ pace oamenilor bunăvoință (Luca 2:14). Ce indică aceste semne? O naștere trupească sau una evlavioasă? Și, în plus, dacă vom fi în mod nechibzuit de acord cu discursul său, atunci vom începe să inventăm atât transformarea Cuvântului, cât și schimbarea Sa în trup; în egală măsură vom admite că El S-a făcut păcat și blestem (2 Cor. 5:21 ; Gal. 3:13), dacă nu suntem atenți la ceea ce precede și urmează în discurs și la însăși obiceiul Scripturii (de a se exprima într-un fel sau altul). Dar, conform gândirii Evangheliilor, prin expresia: Cuvântul S-a făcut trup , înțelegem pe bună dreptate locuirea Sa în trup.

Apărându-l pe Kirill

Taina întrupării Fiului unic-născut al lui Dumnezeu este explicată de înțeleptul Ioan, care a scris: „ Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1, 14). Înțelegând aceste cuvinte așa cum se cuvine, fericiții părinți care s-au adunat odată la Niceea L-au numit Cuvântul născut din Dumnezeu, prin care Tatăl a creat toate

lucrurile, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, întrupat și făcut om, adică unit cu trupul, care are suflet rațional și s-a făcut om, deși în același timp a rămas Dumnezeu. Și că lucrarea unirii s-a săvârșit fără transformare și fără contopire, că Cuvântul lui Dumnezeu a rămas, cum se spune, ceea ce este, deși s-a făcut trup, pentru că este neschimbător prin fire, este fără îndoială pentru toată lumea. Căci întruparea nu înseamnă transformare în firea trupului, ci (aici) se înțelege altceva, distinct de acesta și unit cu el. Astfel, raționând, fericiții părinți au numit-o pe sfânta Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu: căci credeau că ea a născut pe Fiul întrupat și umanizat, prin care Tatăl a creat toate. Însă Nestorie, inventatorul blasfemiilor noi pentru noi, luptând împotriva acestei opinii, cenzurează cuvântul Maica Domnului, ca nefiind adevărat; El a spus așa despre asta: „Eu”, spune el, „i-am întrebat adesea: a fost Divinitatea, spuneți voi, născută din sfânta Fecioară? Ei vor rămâne imediat tăcuți la o astfel de întrebare. Și cine, spune el, va tolera o astfel de blasfemie, ca să spună despre cea care a născut templul, că Dumnezeu a fost creat în ea prin Duhul? Apoi, când adăugăm: deci ce lucru indecent spunem când sfătuim să evităm acest nume și să aderăm la expresia comună ambelor firi? - atunci cuvintele noastre li se par blasfemie. Fie mărturisim clar că Divinitatea s-a născut din sfânta Maria, fie, evitând exprimarea blasfemică, de ce, spunându-mi aceasta, vă prefaceți că nu o spuneți”? Așadar, când insistă și, mai ales, afirmă în mod nelegiuit că cei care o numesc pe Fecioară Maica lui Dumnezeu trebuie să mărturisească că rodul s-a născut străin de trup și de natura Dumnezeirii separat, și că Cuvântul lui Dumnezeu a avut începutul a fi dintr-o femeie: apoi, dorind să dovedim că noi fiind complet străini de o astfel de opinie (căci nu suntem atât de extravaganți încât să începem să filozofăm așa cum nu ar trebui să filozofăm), spunem că Fecioara a născut pe Cuvântul lui Dumnezeu, care s-a făcut trup, după Scripturi, adică bărbat, dar L-a născut trupește, adică după trup, pentru că Dumnezeu Tatăl, după dumnezeirea Sa, l-a născut pe Dumnezeu Fiul din Sine. Și, întrucât ceea ce se naște din trup este trup, Fecioara, fiind ea însăși trup, a născut trupește. Când se spune trupește, atunci natura supranaturală a nașterii nu este distrusă prin aceasta, lucrarea Duhului Sfânt, prin care El a format în pântece ceea ce se naște, nu este respinsă; dar este mai bine să știm că, așa cum Dumnezeu naște după dumnezeire, adică într-un mod asemănător lui Dumnezeu, conform firii Sale, tot așa și omul naște după umanitate, adică după trup – trupește. Și fiind Dumnezeu în esență, Cuvântul, deși S-a întrupat, a venit la ființă într-un mod asemănător lui Dumnezeu, adică așa cum se cuvine adevăratului Dumnezeu; pentru că numai El a avut o mamă necăsătorită și a păstrat-o ca Fecioară pe cea care L-a născut după trup. Mă mir că cei care se tem să o numească pe Sfânta Fecioară Maica lui Dumnezeu spun că a născut într-un mod vrednic de Dumnezeu: o persoană obișnuită nu se naște într-un mod vrednic de Dumnezeu. Și darurile, spun ei, au fost aduse de magi, potrivite atât inteligibilului, cât și vizibilului, și (astfel) îl împart din nou pe singurul Domn Iisus Hristos în doi după unire: pentru că inteligibilul a devenit vizibil nu printr-o schimbare de esență, ci prin unirea cu un trup vizibil. Sfânta Scriptură spune că sfinții apostoli au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului (Luca 1:2), deși nu știe toată lumea, fără îndoială, că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este netrupesc, neinteligibil și nevăzut? Dar dau peste cuvintele sfinților apostoli: care era de la început, pe care l-am auzit, pe care l-am văzut cu ochii noștri, pe care l-am văzut și l-au atins mâinile noastre, Cuvântul viu (1 Ioan 1:1). Așadar, acele daruri potrivite (au fost aduse) unuia, adică lui Hristos: pentru că El este în egală măsură Dumnezeu și în același timp om. De aceea, când S-a născut, coruri de sfinți îngeri și cete de duhuri au cântat, numindu-L Mântuitor și Izbăvitor. Ei se tem că, după cuvintele Evanghelistului: Cuvântul S-a făcut trup.(Ioan 1:14) Nu s-a vrut să se înțeleagă nicio

transformare a naturii divine a Cuvântului, dacă expresia își păstrează propriul înțeles. Apreciez teama, dar sunt surprins că cei care se tem de această expresie și de adevăratul și necesarul ei înțeles spun că Cuvântul s-a făcut astfel trup, așa cum se spune despre El, prin blestem și păcat (Galateni 3:13 , 2 Corinteni 5:21). Atunci, cum se face că cei care au minte nu văd că fericitul Evanghelist, după ce a spus cuvântul: era , distruge imediat ideea oricărei transformări, adăugând: și a locuit în noi (Ioan 1:14). Este absurd și lipsit de sens să îndrăznim să spunem că Cuvântul s-a făcut trup în felul în care s-a făcut, se spune despre El, prin blestem și păcat: căci El n-a fost făcut blestem în sine, nici păcat, ci a fost socotit împreună cu cei fărădelegi, fiind drept, pentru a face păcatul fără valoare (Marcu 15:28 ; cf. Isaia 53:12); Și Cel ce binecuvântează creatura este numit blestem, pentru a distruge blestemul care apăsa asupra noastră și pentru a elibera de pedeapsă pe cei ce cred în El. Deci, El nu a fost făcut în realitate blestem și păcat; ci a fost numit astfel pentru a distruge blestemul și păcatul. Prin urmare, dacă El a fost astfel făcut trup, atunci El a distrus și trupul, precum și blestemul și păcatul și, în consecință, nu a devenit om și nu a fost întrupat în realitate, ci misterul există doar în imaginație, iar cuvântul întrupare se dovedește a fi un nume gol; Speranța învierii este, de asemenea, complet distrusă. În ce moarte am fost atunci botezați? Unde este cuvântul credinței pe care îl propovăduim? Dar mărturisind că Isus este Domnul și crezând că Dumnezeu L-a înviat din morți, suntem mântuiți. Nu este credința atunci într-un om ca noi și obișnuit și ne închinăm acum Cuvântului, care s-a arătat pentru noi în formă umană? Sau nu a luat El, liber ca Dumnezeu, asupra Sa chipul unui rob? Sau nu S-a smerit El, Cel glorios, în înălțimea Dumnezeirii? Sau, fiind chipul și egalul Tatălui, nu S-a pogorât El până la epuizarea Sa, deși (în același timp) distribuie creaturii binecuvântările plinătății Sale? Dar lasă acest gând rău! Fericiții părinți ne-au învățat altfel: au spus că însuși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl s-a întrupat cu adevărat și s-a făcut om fără schimbare și fără confuzie; dar forma dispensației este complet de neînțeles. Ca mărturie a celor spuse, voi cita cuvintele lor.

Martirul Petru, Episcopul Alexandriei

Evanghelistul spune adevărul: Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14), de atunci, evident, când îngerul a salutat-o pe Fecioară, zicând: Bucură-te, binecuvântată, Domnul este cu tine (Luca 1:28). Cuvintele: Domnul este cu tine , auzite acum de la Gabriel, sunt rostite în locul cuvintelor: Dumnezeu Cuvântul este cu tine; căci ele înseamnă că El Însuși este zămislit în pântece și se face trup, după cum este scris: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea și Ceea ce S-a născut sfânt este și Fiul lui Dumnezeu se va chema (Luca 1:35).

Atanasie, Arhiepiscopul Alexandriei

Când trupul s-a născut din Maica Domnului Maria, s-a spus că El Însuși s-a născut cel care dă naștere altora, pentru a transfera nașterea noastră la Sine.

Același lucru din scrisoarea către Epictet

Cum au îndrăznit cei care se numesc creștini să se îndoiască dacă Cel ce a venit din Maria este Domnul, care, fiind Fiul lui Dumnezeu în esență și natură, după trupul seminței lui David, ci din trupul sfintei Marie? Cine erau atunci aceia atât de îndrăzneți să spună că Hristos, care a pătimit în trup și a fost răstignit, nu este Domn, și Mântuitor, și Dumnezeu, și Fiul Tatălui? Sau cum cred că pot fi numiți creștini cei care spun că Cuvântul a intrat într-un om sfânt, ca într-unul dintre profeți, și nu S-a făcut El însuși om, după ce a primit trup de la Maria, ci că există un alt Hristos și un alt Cuvânt al lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, care a fost înainte de Maria și înainte de

veacuri? Sau cum pot fi creștini cei care spun că există un alt Fiu și un alt Cuvânt al lui Dumnezeu?
Și noi aderăm la astfel de gânduri ale Sfinților Părinți. Dacă cineva învață altfel și filozofează altfel, nu este pe calea cea dreaptă și împărătească. Și faptul că nu este neobișnuit ca Sfinții Părinți să folosească expresia: Hristos s-a născut în trup și că, dimpotrivă, această expresie este comună printre alții și nu este mai puțin adevărată pentru noi, este demonstrat de următoarele cuvinte.
Amfilohie, episcopul Iconiei
„Dacă El nu S-ar fi născut în trup, nici voi nu v-ați fi născut spiritual; dacă El nu ar fi purtat chip de rob, nici nu ați fi dobândit slava înfierii ca fii.” Este clar că și aici cuvântul „în mod trupesc” înseamnă „ după trup ”, așa cum, de exemplu, cuvântul „în mod divin ” este identic cu cuvântul „ după Divinitate ”.
Anatema a 3-a
Oricine într-unul Hristos, după unirea (firilor), desparte persoane, unindu-le doar prin unirea demnității, adică în voință sau în putere, și nu, mai degrabă, prin unirea care constă în unirea firilor: să fie anatema.
Obiecția orientală
Din nou, să-i reamintim propriile sale cuvinte și să arătăm cum vorbește el însuși despre cele două ipostase. De exemplu, în primul volum spune: „Deci, în raport cu firea Sa, numai Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl (luat) nu a primit sfințirea. Dar dacă cineva crede că Cel ce S-a născut din Sfânta Fecioară este uns și sfințit singur, în acest sens El este numit Hristos”... Deci pe ce bază unește el, ca și cum ar uita cuvintele sale, firile într-o singură ipostasă, contopindu-le și numind unirea divină naturală? Și cine va accepta vreodată unirea divină în taina dispensațiunii ca fiind naturală? Dacă unirea este naturală, unde este harul? Unde este taina divină? Căci firile, după cum știm, odată stabilite de Dumnezeul atotorganizator, urmează legea necesității? Din nou, va continua lucrarea dispensațiunii, conform rotației și ordinii firii, timp de o mie de ani, așa cum a delirat și a fabulat urâtul Apollinaris?
Apărându-l pe Kirill
Dumnezeiescul Pavel, arătând tuturor limpede cum singurul Cuvânt al lui Dumnezeu s-a făcut om, ca ziditor al tainelor lui Dumnezeu și având-L pe Hristos vorbind în El, proclamă: Căci El nu primește de la îngeri, ci primește din sămânța lui Avraam. De aceea, în toate lucrurile, frații trebuie să fie asemenea unii altora, pentru ca marele preot să fie milostiv și credincios față de cei ce sunt față de Dumnezeu (Evrei 2:16, 17). Noi, socotind această zicere ca fiind cea mai adevărată, urmând peste tot Scripturile inspirate și considerând spusele teologilor o uimire deplină și chiar considerându-le legi divine, afirmăm că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl nu a împrumutat de la sfinții îngeri, nici măcar de la însăși natura Sa; Noi credem, conform Sfintei Scripturi, că, după ce a umbrit-o pe Sfânta Fecioară, ca putere a Tatălui Celui Preaînalt, El S-a format un trup din ea, prin lucrarea Duhului Sfânt, și S-a făcut om și a fost numit fiul lui Avraam și al lui David, fără a pierde prin întrupare proprietatea de a fi adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și al Tatălui, dimpotrivă, rămânând, deși S-a întrupat, în firea, măreția și slava Dumnezeirii, pentru că este neschimbător și mai presus de transformare, asemenea lui Dumnezeu. Astfel, El este unul și același Fiu și Domn atât înainte de întrupare, cât și după întrupare. Dar a împărți pe cineva în doi fii și a distruge lucrarea adevăratei uniri, despărțind în părți și punând separat pe om și separat pe Dumnezeu, este o faptă nelegiuită dincolo de orice descriere. Dar, nepăsându-se puțin de aceasta, Nestorie a îndrăznit să vorbească cu aceleași cuvinte: „Aceasta fiți gândirea în voi, care era și în Hristos Iisus, care, fiind în chipul lui Dumnezeu, S-a smerit pe Sine însuși, luând chip de rob” (Filipeni 2:5, 6). El nu a

spus: aceasta să fie gândirea în voi, care era și în Dumnezeu Cuvântul, care, fiind în chipul lui Dumnezeu, a luat chip de rob; ci folosind cuvântul Hristos ca nume care semnifică două firi, El Îl numește fără teamă atât pe Cel ce a luat chip de rob, cât și pe Dumnezeu, deși nu este clar cum leagă cuvintele de două firi separate. Într-o altă predică, El spune din nou: „pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:10, 11).„). De dragul celui care poartă, îl cinstesc pe cel care este purtat; de dragul celui ascuns, mă închin celui care este vizibil. Dumnezeu este inseparabil de vizibil; de aceea nu împărtășesc onoarea celui care este inseparabil; separ firile, ci unesc închinarea.” Și din nou într-o altă predică: „Vorbește despre cel care a primit că El este Dumnezeu; adaugă la cel care a primit, pentru că forma unui rob; după aceea adaugă demnitatea unirii, pentru că puterea amândurora este comună, demnitatea amândurora este una și aceeași; „în separarea firilor, mărturisiți unitatea demnității”. Vedeți cum peste tot separă firile una de alta, dar unește, așa cum spune el, cultul și recunoaște ca fiind comună doar puterea și unitatea unei singure demnități. Dar comuna, dacă este comună, în orice caz nu într-una, ci în două sau în multe, separat și în special luată. Așadar, de ce se face cenzura cuvântului, care anatematizează pe bună dreptate o astfel de înțelepciune? Ce este absurd dacă, opunând dogme pioase cuvintelor josnice și mai murdare ale lui Nestorie, am exprimat grija cuvenită pentru mântuirea fraților? Dar, din moment ce spun că îmi contrazic cuvintele și, ca dovadă, citează o parte din scrisoarea pe care am scris-o sfinților monahi, consider că este de datoria mea să răspund și la aceasta, după cum urmează. Ei spun că eu însumi am numit două ipostase și consideră că este o dovadă suficientă pentru ei înșiși că nu am respins ceea ce spun ei. Prin urmare, după ce am propus în mod necesar această parte a scrisorii, voi adăuga după aceasta o dovadă clară că sunt mincinoși peste tot în cuvintele lor. Se citește astfel: „Așadar, în ceea ce privește natura Sa, Cuvântul „Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl nu este sfințit separat. Dar dacă cineva crede că Cel ce S-a născut din Sfânta Fecioară este uns și sfințit singur și în acest sens este numit Hristos, să spună mai departe dacă ungerea este suficientă pentru ca cel uns să apară împreună-slavios și împreună-încoronat cu Dumnezeu, care este mai presus de toate.” Dar, întrucât Nestorie, inventatorul blasfemiilor noi pentru noi, afirmă adesea că Cuvântul lui Dumnezeu este numit Hristos separat, și separat și separat - un alt Hristos, născut din Sfânta Fecioară: atunci respingând o astfel de opinie ca fiind murdară, nerezonabilă și străină de adevăr, nu afirmăm nici că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, considerat separat, este uns cu untdelemnul bucuriei, nici că (uns) separat și separat, luat ca om și un alt Fiu, și nu Cuvântul lui Dumnezeu - cel ce (s-a născut) din Sfânta Fecioară; dimpotrivă, afirmăm că fiecare trebuie să mărturisească un singur Hristos - Cuvântul lui Dumnezeu unul-născut întrupat și umanizat, pentru că este un singur Domn, o singură credință, un singur botez (Efeseni 4:5).). Așadar, este clar pentru oricine este obișnuit cu filosofarea ortodoxă că pervertește sensul cuvintelor mele și, prin aceasta, calomniază adevărul. Desigur, un alt gând ar fi infailibil, foarte drept și nu ar merita nicio condamnare, și anume că trupul este diferit în natură de Cuvântul născut din Dumnezeu Tatăl și, la fel, Unul-Născut este diferit în raport cu natura sa. Dar a înțelege aceasta nu înseamnă a despărți firile după unire. Cu adevărat, dacă cineva ar vrea să considere puterea tainei cu ochiul ager al minții, ar vedea că Dumnezeu Cuvântul nu a împrumutat din propria sa natură, așa cum s-a spus la început, ci din sămânța lui Avraam; iar trupul sfânt din sămânța lui Avraam nu este de o substanță cu Cuvântul născut din Dumnezeu. Omul, care s-a născut, a împrumutat din sfânta Fecioară, pentru a deveni asemenea fraților săi și a fi numit întâiul născut de către Unul-Născut. Dar, deși trupul este de o natură

diferită de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl; ci un singur Hristos, și Fiu, și Dumnezeu și Domn, deși (El) s-a făcut trup. Și nu este fără rău să distrugem metoda adevăratei uniri, împărțind ipostasul în doi fii, ca și cum ar exista separați, fiecare separat și în mod special, și ar avea o unitate exterioară sau o uniune de o singură demnitate. Dar când numim unirea naturală, ne referim la adevărată; pentru că însăși Scriptura inspirată de Dumnezeu este obișnuită să folosească această expresie; de exemplu, într-un loc, inspiratul de Dumnezeu Pavel scrie unora: și noi eram prin fire copii ai mâniei, ca și ceilalți (Efeseni 2:3). Și nimeni nu va spune în vreun fel că am căzut prin fire sub mânia divină, așa că păcătoșii sunt urmașii ei; altfel vom fi întru totul de acord cu cei infectați cu nebunia maniheistă. Dar cuvântul prin fire este același cu adevărat . Prin urmare, fără a contopi firile și a le amesteca una cu cealaltă, așa cum spun adversarii, spunem că a avut loc o unire naturală (a lor); ci afirmăm peste tot că din două firi neidentice, divinitate și umanitate, s-a făcut un singur Hristos, atât Fiu, cât și Domn. Este evident că nu avem nimic în comun cu opiniile lui Apollinaris; căci cei care au fost odată condamnați pentru că au pervertit adevărul trebuie respinși.

Anatema a 4-a

Oricine atribuie spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, folosite de sfinți fie despre Hristos, fie de El Însuși despre Sine, separat la două persoane sau ipostase, și aplică unele dintre ele unei persoane pe care o reprezintă ca fiind distinctă de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, iar altele, ca fiind divin potrivite, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl: să fie anatema.

Obiecția orientală

Este potrivit și aici să-i reamintim propriile sale principii, în care spune: „Când auziți că a crescut în înțelepciune, în statură și în har, să nu credeți că Cuvântul lui Dumnezeu a devenit înțelept treptat; și, din nou, nu îndrăzniți să spuneți în gol, că atribuim omului creșterea în statură, înțelepciune și har.” Deși respinge aici mărturia Scripturii, care arată că creșterea a avut loc în natura trupului vizibil al Domnului: dar nu este momentul să mustrăm acest lucru, pentru că ne-am grăbit la capitolul următor. Pentru a arăta că El Însuși vorbește despre două ipostase și se contrazice, vom oferi ceea ce a spus cu mult timp în urmă: „Nu trebuie să fim de acord cu cuvintele care împart unirea, adică un Fiu în două persoane, sau ipostase, sau în doi fii, pentru că cea mai perfectă unire este inseparabilă și nedespărțită și, în orice fel, în toate privințele și în orice sens, un Fiu. Dar când cea mai perfectă unire este păstrată și este mărturisit un Fiu și Hristos și Domn, atunci trebuie să acceptăm (toate) cuvintele despre unul și același Fiu; conform puterii firilor unite, fără îndoială, trebuie să atribuim unui singur Fiu ceea ce se spune. „Dar dacă nu separăm cuvintele Evangheliei, fie cele rostite despre Domnul de Însuși, fie cele plasate în scrierile apostolice: atunci ce înălțime a blasfemiei nu va depăși (El)? Dacă nu separăm discursurile, atunci cum ne vom împotrivi lui Eunomie și Arie, care amestecă toate cuvintele ca și cum ar fi fost rostite despre o singură fire și atribuie blasfemie josnicia umanității celei mai înalte firi a Dumnezeirii pure?” Sau cum vom înțelege cuvintele Domnului, pe care El le rostește în legătură cu firea trupului văzut: Nu am fost învrednicit să fac voia Mea (Ioan 6:38) și: Am primit poruncă ce să spun și ce să vorbesc (12:48) și: De la Mine Însumi nu fac nimic (8:28) și: Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru (Ioan 20:17) și altele asemenea? Dacă cuvintele, precum și firile, rămân nedespărțite: atunci, conform învățăturii Sale6 , Tatăl va fi Dumnezeul singurului Dumnezeu născut, iar slujitorul și executorul poruncilor părintești este Fiul după Dumnezeire. Și dacă transferăm umilința la firea divină, atunci cui vom aplica cuvintele: Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30) și ce face El ca Tatăl; Eu aceste cuvinte: precum Tatăl învie morții și dă viață, așa și Fiul, pe cine voiește El (și nu cei

ce sunt rânduiți), dă viață (5:21)? Dar pe bună dreptate, după cuvântul Domnului Însuși, Tatăl este Tatăl și Dumnezeu: Dumnezeul Celui care a înviat în vremurile de pe urmă din sămânța lui David cu trup, dar Tatăl lui Dumnezeu Cuvântul, născut nepătimitor și veșnic, și este păstrat și mărturisit ca fiu într-un sens separat. Cum vom înțelege: „Amin, amin vă spun că, mai înainte ca Avraam să nu fie făcut, sunt Eu” (Ioan 8:58) și „ toate lucrurile au fost făcute prin el” (1:3), dacă cuvintele nu sunt separate? Oare vom aplica cu adevărat firii care a apărut în vremurile din urmă din sămânța lui David cuvintele despre existența înainte de Avraam și David și despre crearea prin El a tuturor lucrurilor? Sau, considerând firile ca fiind neunite și mărturisind unirea ca fiind inseparabilă, vom spune cu pioșenie că cuvintele, după puterea firilor unite, așa cum s-a spus mai sus, se referă la un singur Fiu și Domn și Hristos, dar nu sunt toate aplicate la o singură fire? astfel încât, într-un singur nume al firilor, fiecare este înțeleasă conform unei înălțimi a unirii de neînțeles pentru noi, ca de exemplu: nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului, care este în cer (Ioan 3:13) și iarăși: dacă vedeți deci pe Fiul omului suindu-se unde era mai înainte (6:32), nu înțelegem oare într-un singur nume Fiul omului și pe cel ce este unit cu El fără confuzie și nedespărțire? Căci, deși a fost numit Fiul omului în raport cu firea trupească asumată și vizibilă, tot prin lucrările săvârșite de El S-a arătat a fi Dumnezeu. Și iarăși: Iisus Hristos, prin Care sunt toate lucrurile (Evrei 2:10); și iarăși: Iisus Hristos este același ieri și astăzi (același în veci) (13:8). Cum sunt toate lucrurile prin El? Și dacă prin El sunt toate lucrurile, atunci cum sunt ieri și astăzi? Dar este adevărat și că toate lucrurile sunt prin El și este adevărat și că ieri și azi și este adevărat și că aceiași în veci, dacă, după diferența firilor, unite inseparabil și nedespărțibil, referim cuvintele ieri și azi la cele vizibile, în veci la cele nevăzute și, după unitatea filiației, la unul și același.

Apărându-l pe Kirill

Cei care doresc în mod nejustificat să cenzureze anatemele compuse cu cel mai mare beneficiu și necesitate par să aibă un singur scop - să nu gândească sau să spună nimic adevărat, ci să prezinte dovezi clare că se ocupă doar de calomnie. Căci dacă și-ar fi aplicat mintea cu sârguință și zel la cele scrise, ar fi înțeles că prin opiniile și cuvintele lor, rostite de ei înșiși, (doar) confirmă anatematizarea și dovedesc că nu a fost compusă în mod nejustificat. Și cum, vă voi spune despre asta. Nestorie, care este bun pentru noi, predicând în biserică, a spus ceva de genul - cum să spună mai clar și mai ușor de înțeles pentru toată lumea - (a spus că) Arie, Eunomie și Apollinaris și mulțimile tuturor celor care aparțin unei astfel de frății au încercat să introducă cuvântul Theotokos, astfel încât atunci când are loc amestecul și firile nu sunt separate, nimic josnic să nu fie primit în umanitate și atunci ar avea ocazia să se ridice împotriva Dumnezeirii, ca și cum tot ce se spune ar fi spus despre una singură. Când s-a spus în acest fel, atunci anatema din partea noastră a fost foarte utilă, nepermițând ca unicul Domn Iisus Hristos să fie împărțit în două persoane și ipostase. Și faptul că ei înșiși sunt de acord cu cuvintele noastre va fi clar din acele cuvinte pe care le-au scris și le-au recunoscut ca fiind juste. Iată aceste cuvinte: „nu trebuie să fim de acord cu cuvintele care împart unirea, adică un Fiu în două persoane sau ipostase sau în doi fii, pentru că cea mai perfectă unire este inseparabilă și nedespărțibilă și în orice fel, în toate privințele și în orice sens un singur Fiu. Dar când cea mai perfectă unire este păstrată și se mărturisește un singur Fiu și Hristos și Domn: atunci trebuie să acceptăm (toate) cuvintele despre unul și același Fiu; conform puterii firilor unite, trebuie, fără îndoială, să atribuim unui singur Fiu ceea ce se spune.” Așadar, atunci când se păstrează cea mai perfectă unire, este posibil vreun acces (chiar și) secret (la diviziune) sau chiar un fel de tăiere? Și oricine îndrăznește să împartă, nu se va abate

de la calea cea dreaptă și nu se va îndepărta complet de dogmele evlaviei? Ce spune anatema? „Oricine împarte cuvintele în așa fel încât le aplică pe unele Lui ca unui om considerat separat de Cuvântul lui Dumnezeu, iar altele, ca fiind evlavioase, numai Cuvântului lui Dumnezeu, să fie anatema.” Dacă, așadar, cei care împart și separă pe unul Hristos într-un om separat și separat și în Dumnezeu Cuvântul separat și separat, nu-L împart și nu vorbesc despre doi fii, atunci să ne acuze pe noi cei cărora le place să se plângă. Dar dacă a raționa în acest fel înseamnă (a face) o tăietură și o divizare: atunci de ce s-au gândit să ne învinovățească cuvintele, când ei înșiși, cum spun ei, mărturisesc că Emanuel este indivizibil și este unul conform celei mai perfecte uniri? De aceea, eu însumi voi lăuda, și cred că oricine este obișnuit cu dreptul la rațiune, (va lăuda) datoria de a primi cu înțelepciune fiecare discurs, chiar dacă poate este rostit de el: pentru că unele dintre discursuri sunt evlavioase, iar altele sunt mai potrivite cu dispensația după trup. Dar, întrucât unul și același Dumnezeu și în același timp om: atunci în această privință este foarte pe bună dreptate spus uneori divin, alteori omenește; totuși, afirmăm că ambele cuvinte sunt numai cuvintele lui Iisus Hristos; nu lipsim templul Preasfintei Fecioare de Dumnezeire și știm că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl nu este netrupesc după unirea inefabilă. Dar sunt surprins că cei care au examinat foarte atent și, după cum cred ei, au analizat subtil scrisorile mele, omit în mod deliberat ceea ce este util și necesar în ele pentru a dovedi corectitudinea și adevărul dogmelor, ci se grăbesc foarte viu în cuvinte care prezintă, după cum li se pare, chiar și cea mai mică ocazie de a țese calomnii împotriva noastră din ele. Permiteți-mi să-mi amintesc cuvintele; Am scris astfel într-o scrisoare către Nestorie: „și nu împărțim discursurile Mântuitorului nostru din Evanghelii nici între două ipostase, nici între două persoane; căci unul și singurul Hristos nu este dual,deși se înțelege că este unit din două naturi diferite într-o uniune inseparabilă, așa cum, de exemplu, omul este înțeles ca fiind (alcătuit) din suflet și trup și nu dual, ci unul din ambele. Dar pe bună dreptate filozofăm că atât discursurile divine, cât și cele omenești sunt rostite despre unul singur. Când El vorbește despre Sine într-un mod plăcut lui Dumnezeu: Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9) și: Eu și Tatăl una suntem (10:30): atunci înțelegem natura Lui divină și inefabilă, prin care El, în raport cu Tatăl Său, prin identitatea esenței, este asemănarea, chipul și strălucirea slavei Sale (Evrei 1:3). Când El, nedispreţuind măsura umanității, le spune evreilor: Acum căutați să Mă omorîți, pe Mine, om, despre care v -am spus adevărul (Ioan 8:40): din nou, totuși, recunoaștem același Dumnezeu - Cuvântul în egalitatea și asemănarea Tatălui, dar în limitele umanității Sale. Căci dacă este necesar să credem că adevăratul Dumnezeu prin esență S-a făcut trup sau om, din moment ce trupul este animat de un suflet rațional: atunci ce motiv are cineva să se rușineze de cuvintele Sale când se refereau la umanitate? Dacă El ar fi respins discursurile potrivite unui om, cine L-ar fi obligat să devină om ca noi? Și El, care pentru noi a binevoit să se epuizeze de bunăvoie, pentru ce motiv ar fi respins cuvinte potrivite acestei epuizări? „De aceea, toate cuvintele (găsite) în Evanghelii trebuie atribuite unei singure persoane, unei singure ipostase a Cuvântului întrupat: căci este un singur Domn Iisus Hristos, după Scripturi.” Prin urmare, pe cât reiese deja din cele de mai sus, nu putem fi convinși de necunoașterea dispensației și a cuvintelor potrivite fiecărei firi; ci mai degrabă nu permitem celor sufletești, care nu au duh, să filozofeze sau să vorbească despre doi fii, despărțind o ipostasă de alta după o unire inseparabilă. Dar, din moment ce ei, luând o anumită mică parte din epistola noastră, au pus-o la începutul discursurilor lor, amenințând la timp să ne convingă că am păcătuit nespus de mult în raport cu cuvântul lui Dumnezeu Tatăl și au atribuit în mod foarte nechibzuit firii Sale creșterea și progresul potrivit trupului: atunci, poate, vom vorbi și noi despre aceasta,

oferind o întreagă parte a epistolei; pentru că ei, temându-se de adevăr și înșelându-i pe ascultători, au adus (doar) o anumită parte, care li s-a părut mai potrivită pentru a avea ocazia și, aparent, plauzibil să compună o calomnie împotriva noastră. Și s-a spus astfel: „Când auziți că El creștea în înțelepciune, în statură și în har, să nu credeți că Cuvântul lui Dumnezeu a devenit înțelept treptat. Îmi amintesc mai ales că inspiratul Pavel a scris astfel: Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24). Și iarăși, nu îndrăzniți să spuneți în gol că atribuim omului creșterea în statură, înțelepciunea și harul, căci aceasta, cred, nu este altceva decât a-L împărți pe unul Hristos în doi; dar, așa cum s-a spus mai înainte, fiind Fiul veșnic, El este numit predestinat să fie Fiul lui Dumnezeu.”„în ultimele vremuri ale secolului, asimilându-și, conform dispensației, nașterea trupului lor. Astfel se spune despre însăși Înțelepciunea celui care a născut, că Ea a înaintat în înțelepciune, deși este perfectă ca Dumnezeu, și în momentul în care a luat de bunăvoie asupra Sa, prin cea mai perfectă unire, proprietăți omenești.” Așadar, de ce distorsionează ei adevărul cu raționamente false, când Dumnezeu spune: judecați cu dreptate (Deuteronom 1:16)? Pentru că nu învățăm despre separarea ipostaselor după unire și nici nu spunem că firea divină a avut nevoie de creștere și progres, ci doar că El, prin asimilarea dispensațională a proprietăților trupului, Și-a făcut propriile, astfel încât trupul a fost făcut , conform Scripturii (Ioan 1:14). Și că mulțimea sfinților părinți este de acord cu o astfel de credință și opinie, voi încerca să arăt, oferind spre convingere completă o parte din predica rostită odată de Atticus, de binecuvântată memorie. Iată-o:

Atticus, episcopul Constantinopolului

„Acum, Domnul Hristos S-a născut din dragoste pentru oameni; căci nașterea după vrednicie divină a fost mai înainte.” Apoi adaugă: „Cuvântul s-a născut din dragoste pentru oameni, fiind prin fire nesecat; căci S-a smerit pe Sine însuși, luând chip de rob (Filipeni 2:7). Cel netrupesc s-a întrupat pentru voi; căci Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14). Cel neintrepător, datorită firii sale netrupești, este tangibil. Cel fără de început este sub un început trupesc; cel desăvârșit crește; cel neschimbător prosperă; bogatul se naște într-o peșteră; cel ce îmbracă cerurile cu nori este înfășurat în scutece; împăratul este culcat într-o iesle.”

Și că a separa ipostasele după unire nu este fără vină, ci dimpotrivă înseamnă a corupe venerabila taină a întrupării, aflăm nu mai puțin citind cuvintele lui Iulius și Felix, care au fost cândva conducătorii Bisericii Romane.

Iulius, episcop al Romei

Pentru împlinirea credinței, Fiul lui Dumnezeu este propovăduit, atât ca întrupat din Fecioara Maria, cât și ca locuind în om; El nu a lucrat în om, căci aceasta (expresia) se aplică profeților și apostolilor; El este Dumnezeu desăvârșit în trup și om desăvârșit în Duh; nu doi fii, un Fiu unic-născut, care a asumat omul, și celălalt om muritor, asumat de Dumnezeu, ci unul, unul-născut în ceruri și unul-născut pe pământ, Dumnezeu.

Felix, preasfântul episcop al Romei și martir

Cât despre întruparea Cuvântului și credință, credem în Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Fecioara Maria, că El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Cuvântul, și nu un om asumat de Dumnezeu pentru ca (omul) să fie diferit de El; pentru că Fiul lui Dumnezeu nu a asumat omul astfel încât să fie diferit de el, ci fiind Dumnezeu perfect, a devenit în același timp un om perfect, fiind întrupat din Fecioară.

Anatema a 7-a

Oricine spune că Iisus, ca om, a fost un instrument al acțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul și a fost înconjurat de slava Unul-Născut, ca existând separat de El: să fie anatema.

Obiecția orientală

Nimeni nu va mărturisi că în Domnul nostru Iisus Hristos Duhul a lucrat ca într-un om simplu, sau ca într-un profet, sau ca într-un apostol. Totuși, nu vom respinge și nici nu vom exclude cuvintele apostolice rostite despre El cu privire la natura trupului văzut, care spun: după lucrarea puterii tăriei Sale, pe care a lucrat-o în Hristos, înviindu-L din morți (Efeseni 1:19, 20), vindecând bolile muritoare (Faptele Apostolilor 2:24); și iarăși: înălțat prin dreapta lui Dumnezeu (v. 33), și altele asemenea. Deși aceste cuvinte sunt puse din cauza trupului văzut, nimeni nu va admite că (o forță exterioară) a lucrat în El fie ca într-un om simplu, fie ca într-un om drept, fie ca într-un profet, fie ca într-un apostol. Și iarăși, să nu distrugem, să nu respingem, să nu anatemizăm în mod nejustificat și blasfemitor cuvintele divine rostite și așezate cu privire la natura trupului văzut și să nu spunem că în El (Duhul) a lucrat fie ca într-un om simplu, fie ca într-un om drept, fie ca într-un prooroc, fie ca într-un apostol; pentru că El n-a zis: „Așa zice Domnul”, ci ca Fiul Legii: „Vă spun” (Matei 5:22 și altele).

Apărându-l pe Kirill

Împotriva unor cuvinte identice vom folosi acum aceeași metodă de apărare. Fără îndoială, Domnul nostru Iisus Hristos este unul, unul și același, după credința noastră, Cuvântul veșnic și pre-veșnic al lui Dumnezeu Tatăl și în vremurile din urmă ale lumii un bărbat dintr-o femeie, având o naștere miraculoasă după trup. Dar, întrucât El este un singur Fiu și Dumnezeu și Domn, El a săvârșit semne printr-o putere mai înaltă decât cea umană, învățând cu suficiente dovezi că, deși a fost în trup, totuși El este în același timp atât Dumnezeu adevărat, cât și puterea Tatălui; pentru că nu a încetat să fie ceea ce era, devenind om. De aceea El a săvârșit fapte extraordinare - A rușinat puterile demonice și L-a călcat în picioare pe Satana; apoi a descoperit lumină orbilor, a înviat morții, a potolit marea tulburată cu un singur cuvânt și prin aceasta nu a glorificat pe vreun om sau pe altul, Hristos existent separat, cum ar fi unul dintre sfinții profeți sau apostoli, ci Și-a dobândit slava, astfel încât toți să creadă că El este Dumnezeu adevărat după fire, deși S-a făcut om. Așadar, era în cel mai înalt grad absurd să tolerăm cuvintele lui Nestorie: „acțiunile Treimii sunt comune și au o împărțire doar între ipostase; Prin urmare, slava Unul-Născut este uneori atribuită Tatălui, alteori Duhului și alteori puterii lui Hristos. Prin urmare, cei care doresc să respingă sau să ne arate un alt Hristos, separat și separat existent și conceput, căruia Unul-Născut Cuvântul lui Dumnezeu i-a însușit puterea sa, ca și cum Fiul ar fi distinct de El; sau dacă Unul-Născut al Tatălui și al femeii, bărbatul după trup, nu este unul și altul, ci unul și același, atunci era potrivit să rămânem tăcuți și nu ar trebui, dimpotrivă, să opunem puterea adevărului vorbelor sale goale, care întunecă frumusețea dogmelor evlaviei? Deci, Fiul însuși a fost și este Dumnezeu. Dar, din moment ce odată s-a coborât la măsura umanității și nu a considerat dispensația demnă de respingere, ci a îndurat totul prin epuizare voluntară pentru noi: de aceea se spune despre El că este înviat de Tatăl, deși prin fire este viață; se spune că primește slavă, deși este Domnul slavei. De aceea, un evreu din evrei, cu adevărat învățat în lege și din semința lui Beniamin, a spus: Pavel, apostol, nici din partea oamenilor, nici din partea oamenilor, ci prin Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți (Galateni 1:1) și I-a dat slavă (1 Petru 1:21). Dar, deși se spune că a primit slavă de la Tatăl, întrucât această chestiune cade sub măsura umanității: totuși El Însuși știa că are cea mai înaltă demnitate a creației, deoarece, desigur, este Dumnezeu; de aceea a zis: Toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl, nici cineva nu cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul și căruia voiește Fiul să-L descopere (Matei 11:27).). Dar poate unii dintre curioși vor

spune: dacă totul v-a fost dat de Tatăl, ca având nevoie de slavă și obligați să aveți puterea dată asupra tuturor lucrurilor - din cauza umanității; atunci cum spuneți că este imposibil ca mințile omenești să vă cunoască, așa cum îl cunosc pe Tatăl? Dar cu adevărat, spune El, cunoașterea Mea nu se mărginește la cele văzute, pentru că Eu sunt Dumnezeu în trup și sânge; este posibil să Mă cunoașteți în trup, dar prin firea și slava Dumnezeirii Eu am același lucru ca Dumnezeu și Tată, și sunt înălțat mai presus de orice minte și cuvânt. Și astfel - revin la gândul propus - nu distrugem cuvântările apostolice - Doamne ferește! - și fără a filozofa sau a spune altceva nepotrivit, nu distrugem temeliile întrupării; ci urmând peste tot Sfânta Scriptură și atribuind o infailibilitate fermă cuvintelor teologilor, ne opunem doar celor care răstoarnă dogmele ortodoxe ale Bisericii. Și dacă se spune că Tatăl a înviat pe Domnul nostru Iisus Hristos din morți, atunci nimeni nu se va îndoi că această lucrare a fost evident săvârșită doar în raport cu trupul Său. El Însuși, însă, fiind viața dătătoare de viață și puterea lucrătoare a Tatălui, a înviat templul Său: distrugeți, zice El, această biserică și în trei zile o voi ridica (Ioan 2:19). Așadar, trupul care a fost înviat nu era al altcuiva, nu al vreunuia dintre cei ca noi, ci trupul propriu-zis al Cuvântului Însuși.

Anatema a 8-a

Oricine îndrăznește să spună că omul care a fost asumat (de Dumnezeu) trebuie venerat împreună cu Dumnezeu Cuvântul, trebuie să-l preaslăvească împreună cu El și să-l numească împreună Dumnezeu, ca unul în celălalt (căci asta face pe cineva să creadă particula adăugată constant - σὺν împreună cu), și nu-L onorează pe Emanuel cu o singură închinare și nu-I trimite o singură glorificare, de când Cuvântul s-a făcut trup: să fie anatema.

Obiecția orientală

Nu atribuim împreună-închinarea și împreună-glorificarea ca și cum ar fi la două persoane, sau ipostase, sau fii, ca și cum ar exista o închinare specială față de trup și o închinare specială lui Dumnezeu Cuvântul; ci, dimpotrivă, oferim o singură închinare, iar restul, ca unui singur Fiu, și împreună-închinare, așa cum spune El Însuși 7 în primul volum. Căci, deși El, ca Cuvânt, stă pururea împreună cu Tatăl și din El și în El există prin fire, dar, fiind și cu trupul, L-a auzit zicând: Șezi la dreapta Mea , până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale (Psalmul 109:1). Astfel vorbim despre închinarea Lui de la noi înșine și de la sfinții îngeri. Mai mult, să spunem la aceasta că el i-a mustrat pe bună dreptate 8 pe cei care doreau să se închine cu trupul (σὺν) unuia și același Fiu, întrucât cuvântul μετὰ este altceva decât (σὺν), acest lucru el însuși 9 afirmă, așa cum s-a spus mai sus, spunând că trebuie să I se închine cu trupul μετὰ , dar respingând închinarea (σὺν) trupului cu dumnezeirea.

Apărându-l pe Kirill

Pavel, inspirat de Dumnezeu, ne prezintă ca fiind foarte capabili de raționament, zicând: Judecăți între voi, dacă sunteți în credință (2 Corinteni 13:5). Căci, deși mintea omenească, din cauza iubirii de sine, uneori, dacă este în afara căii celei drepte și are o mișcare de retragere de la dogmele adevărului, este într-un fel leneșă și se teme să se convingă de discordia gândurilor sale, totuși, este foarte convenabil să se corecteze studiind cu atenție lucrările sfinților părinți, care sunt glorificați de toți pentru corectitudinea și fidelitatea dogmelor lor; atunci își va determina corect credința. Toți cei care au o minte neprihănită încearcă să urmeze opiniile sfinților părinți: pentru că ei înșiși, umplându-și mintea cu tradiția apostolică și evanghelică și corectând foarte ușor, corect și fără vină problema credinței cu Sfânta Scriptură, au fost luminari în lume, ținând cuvântul vieții, după cum este scris (Filipeni 2:15, 16). Astfel, părintele și episcopul nostru Atanasie, de veșnică pomenire, scrie despre Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, în cărțile despre întrupare: „Mărturisim, de

asemenea, că El este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu după duh, Fiul omului după trup; nu două firi - un Fiu, unul închinat și celălalt neînchinat, ci o singură fire a lui Dumnezeu, Cuvântul întrupat și închinat împreună cu trupul ei printr-o singură închinare; nu doi fii - un Fiu al lui Dumnezeu, adevărat și închinat, și celălalt din Maria, om neînchinat, ci prin har devenind Fiul lui Dumnezeu, asemenea oamenilor"; și, printre altele: „de aceea, născut din Fecioara Maria, Fiul lui Dumnezeu după fire și Dumnezeu adevărat, și nu prin har și prin participare; după un singur trup din Maria om, dar după însuși duhul Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu"; și, de asemenea: „Dacă cineva învață altfel decât dumnezeiești Scripturi, vorbind despre un Fiu al lui Dumnezeu și altul (fiu) din Maria, adoptați prin har, așa cum suntem noi, ca și cum ar fi doi Fii - unul prin fire Fiul lui Dumnezeu din Dumnezeu, iar celălalt prin har om din Maria; sau dacă cineva spune că trupul Domnului nostru este de sus și nu din Fecioara Maria; sau că dumnezeirea a fost transformată în trup, sau schimbată, sau că dumnezeirea Domnului este pasivă; sau că trupul Domnului nostru nu este venerat ca (trupul) omului și nu (învățând că) este venerat, ca trupul Domnului și Dumnezeu: pe un astfel de om îl anatematizează sfânta și sobornicească Biserică , ascultând de dumnezeiescul apostol, care zice: dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie împotriva celei pe care ați primit-o, să fie anatema (Galateni 1:1)." Deși acest om filozofează și ne scrie în felul acesta, Nestorie, care vrea să-i ia slava lui Hristos și își deschide gura asupra Lui, spune din nou într-un loc aceasta: „Mărturisim pe Dumnezeu în om, îl cinstim ca divin pe omul care este venerat prin Cuvânt împreună cu Dumnezeu". Nu-L numește el în mod clar pe Hristos un om purtător de Dumnezeu și spune că a avut loc unirea unui om simplu cu Dumnezeu, similar, de exemplu, cu ceea ce a spus Pavel: Cine se unește cu Domnul este un singur duh (cu Domnul) (1 Corinteni 6:17))? Dar de ce nu este adevărat că El Însuși este Dumnezeu și în același timp om, și nu un om separat și special considerat și având unire cu Dumnezeu (doar) prin locuirea acestuia din urmă (în El)? Căci după unirea inefabilă, dacă cineva îl numește pe Emanuel Dumnezeu întrupat și întrupat, trebuie să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu; dacă Îl numește și om, știm că Însuși Cuvântul Tatălui este cu El. Deci una este să spui că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este un singur Fiu cu trup unit cu El și alta este să spui că Dumnezeu este în om, așa cum a fost, de exemplu, în profeți sau în noi înșine, prin Duhul Sfânt. Dar este sigur și infailibil, după cum cred, să spunem tuturor că Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu nu trebuie venerat fără trupul Său, ci mai degrabă cu el, ca un singur Fiu, așa cum, de exemplu, sufletul omenesc este venerat cu trupul său, iar ceea ce este alcătuit din două este desemnat printr-un singur nume, ca o singură ființă vie (ζῶον). Așadar, când, gândindu-vă să vorbiți despre Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, împărțiți pe cineva în două și considerați o persoană separat și separat, atunci îndrăzniți să spuneți că trebuie venerat împreună și numit împreună (σὺν) Dumnezeu, ca și cum Hristos, Fiul lui Dumnezeu după fire, ar fi diferit de el: atunci cine poate îndura cu răbdare și trece sub tăcere o astfel de blasfemie evidentă împotriva Lui? Ar fi mai bine să spunem: noi cinstim Cuvântul lui Dumnezeu, făcut om, care este numit Dumnezeu și venerat în umanitate, pentru că El este Dumnezeu după fire și a strălucit din Dumnezeu Tatăl. Dar, spun adversarii, El Însuși a recunoscut cu adevărat acest lucru, scriind în Epistolă că Fiul cu trupul Său (μετὰ) S-a așezat cu Tatăl; de ce atunci Îl mustră pe cel care spune că omul trebuie venerat împreună (σὺν) cu Dumnezeu Cuvântul și numit Dumnezeu? Căci este unul și același lucru să spui σὺν și μετὰ . Aici îi acuzăm de necunoaștere a puterii cuvintelor și de nepătrunderea în natura lucrurilor. Când un discurs, care investighează o persoană și o natură, adică o ipostază, din ce constă sau este compusă, adaugă în mod natural σὺν sau μετὰ : atunci subiectul rămâne așa cum era, adică unul

în compoziție și nu este împărțit separat în două. Dar când se spune σὺν sau μετὰDespre ipostasuri, împărțite anterior în două și, mai mult, în așa fel încât fiecare trebuie înțeleasă separat și separat: într-un astfel de caz, spunem, sunt indicate două sau chiar mai multe, și nu una prin compoziție. Dacă, de exemplu, am spune, să presupunem, că sufletul unei persoane este comparat cu trupul său, când s-ar întâmpla asta, adică dacă cineva ar începe să onoreze o singură persoană, care este formată din două, adică dacă cineva spune că sufletul este o singură creatură vie cu trupul său: atunci, desigur, nu împarte o persoană în două, ci mai degrabă se dovedește că știe din ce este formată sau din ce este compusă în mod natural. Dar când spun că Petru și Ioan sunt numiți (σὺν) oameni, sau din nou că Ioan a intrat în templu cu Petru (μετὰ): atunci σὺν sau și μετὰ nu mai indică un singur lucru, pentru că Petru nu este compus cu Ioan și amândoi nu intră în compoziția unui singur om. De ce atunci pervertesc adevărul, împărțind nebunește un Hristos în doi? Dar dacă ei cred că noi, spunând că Fiul este aproapele Tatălui cu trupul său, am învățat să înțelegem doi fii: atunci să examineze dacă nu am spus că un Fiu este onorat cu un vecin, și nu cu doi, astfel încât un lucru special a fost atribuit trupului, iar un alt lucru special Cuvântului. Dar aceasta nu au putut demonstra: căci cum, sau de unde? Noi afirmăm că trebuie să-L venerăm pe Fiul cu trupul Său, unul și același Dumnezeu și om, de către unul și același aproapele cu Tatăl. Dar a spune că omul este venerat împreună cu Dumnezeu și este numit Dumnezeu, este același lucru cu a mărturisi doi venerați sau chiar numiți unul împreună cu celălalt. Dar o astfel de vorbire este foarte stupidă și complet străină de dreptatea și adevărul gândurilor. Prin urmare, anatema este îndreptată împotriva celor care îl împart în vreun fel pe Emanuel într-un om separat și în Dumnezeu Cuvântul separat; pentru că cuvântul teologilor și înțelegerea infailibilă a Sfintei Scripturi ne propovăduiesc unul și același lucru.

Anatema a 9-a

Oricine spune că unicul Domn Iisus Hristos este glorificat de Duhul, în sensul că a folosit prin El ca o putere străină și de la El a primit puterea de a învinge duhurile necurate și de a face semne divine în oameni, și nu-L consideră a fi propriul Său Duh, prin care a făcut minuni: să fie anatema.

Obiecția orientală

Din nou este bine să aducem în centrul atenției ceea ce a spus cu mult timp în urmă și să-i reamintim, probabil, de propriile sale cuvinte pe care le-a uitat; pentru că nu numai că a afirmat că Domnul a făcut minuni prin Duhul, dar că El Însuși, când a murit, a fost înviat prin Duh, despre care spune în primul volum: „Dacă deci n-a suferit moartea după trup, după cum este scris, atunci n-a fost înviat prin Duh.” Aici trebuie să observăm contradicția sa cu sine însuși: în anatemele sale, el neagă că Domnul prin Duhul lui Dumnezeu a scos demoni și a făcut alte minuni și respinge cuvintele Domnului scrise în Evanghelii: „ Dar dacă Eu prin Duhul lui Dumnezeu scot demoni” (Matei 12:28). Dar mărturisim că Domnul nostru Iisus Hristos a făcut minuni atât prin puterea Sa proprie, cât și prin acțiunea Duhului; dar nu pentru că a folosit Puterea Duhului Sfânt, încât să nu aibă puterea Sa proprie. Dar a spune că Duhul Sfânt nu a fost prezent (la minuni) este, după cum cred, caracteristic doar celor care resping Scriptura divină. Căci, deși dumnezeiasca Scriptură spune că Tatăl a săvârșit lucrările minunilor, despre care se spune: Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările pe care le fac Eu (Ioan 14:10, 12), totuși Fiul Însuși face toate lucrările Tatălui; și deși se spune că Duhul face lucrările Fiului, despre care se spune: Sau dacă Eu prin Duhul lui Dumnezeu scot dracii (Matei 12:28), totuși Domnul Însuși le săvârșește prin Duh: pentru că Fiul nu este înstrăinat de Tatăl sau de Duh, iar faptele Treimii nu sunt diferențiate și nedespărțite, ci fapta atribuită în Scriptură uneia sau

alteia ipostase este fapta proprie (acțiunea întregii) Treimi. De exemplu, Scriptura numește uneori toată creația lucrarea Fiului, zicând: Prin cuvântul Domnului s-au întemeiat cerurile , iar alteori - Duhul, adăugând: și prin Duhul gurii Lui toată puterea lor (Ps. 32:6). Căci nu pentru că Tatăl nu ar putea face tot ce face Fiul și, din nou, nu pentru că Fiul ar fi fost neputincios pentru creație, ci și Duhul se alătură, căci se spune cu adevărat: Toate lucrurile s-au făcut prin El (Ioan 1:3); ci, pentru a ne arăta că Treimea este consubstanțială și co-egală în cinste și putere, se spune uneori despre același lucru că a fost făcut de Tatăl, alteori de Fiul, alteori de Duhul Sfânt. Astfel, credem că totul se bazează pe o singură esență divină: pentru că, așa cum Cuvântul, Unul-Născut cel esențial și ipostatic, s-a născut din El fără patimă, tot așa și Duhul, care purcede din El, există în propria sa ipostasă, astfel încât o singură esență este exprimată în trei ipostase și niciuna dintre ele nu poate fi considerată ca fiind înstrăinată în raport cu esența, ci poate fi înțeleasă doar în proprietățile distinctive care le separă unele de altele. Cum va exista atunci o acțiune separată în cei care au o singură esență, o singură putere și o singură voință? Căci în cine acestea sunt comune, fără îndoială și acțiunea este una.

Apărându-l pe Kirill

Am nevoie de glasul martorilor ca să demonstrez că adversarii vor să spună prostii și să folosească calomnii împotriva noastră fără motiv? Cred că numai discursul lor va dovedi acest lucru. Căci, deși în anatema propusă am afirmat clar că Duhul Sfânt este al Fiului și că prin El acesta a săvârșit semne divine, totuși cei care afirmă adesea că mi-am uitat propriile cuvinte ajung la o asemenea prostie și chiar nebunie încât cred că spun că Isus nu a scos demoni prin Duh. Nu este aceasta o calomnie evidentă? Dacă nu binevoiesc să considere scoaterea demonilor ca unul dintre felurile de semne divine, să spună ce vor, să mă dea în judecată, să mă acuze că nu am spus acest lucru clar, tăcând despre semnele divine. Dacă scoaterea demonilor, împreună cu alte semne, este un fel de semn divin vrednic de uimire, de ce atunci cei care nu cunosc moderația în vorbire sunt inutili și care evită să spună adevărul ca pe o ocupație rușinoasă, s-au apucat de vorbe deșarte împotriva noastră și au considerat lipsită de importanță o chestiune atât de urâtă de Dumnezeu și de oameni? Dar mi se pare că au uitat cuvintele lui Hristos: Cum vei zice fratelui tău: «Frate, lasă-mă să scot paiul din ochiul tău!» Și iată, bârna este în ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și apoi vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău (Matei 7:4, 5). Că Sfânta Treime este de o singură ființă, egală în putere și de același efect, nu am învățat din cuvintele tale, ci am fost mai bine învățați de Scriptura inspirată; Dar că anatema propusă nu contrazice în niciun fel cuvintele dreptei credințe, ci dimpotrivă aduce folos, se poate vedea cu ușurință. Căci nu permite celor care Îl despart pe singurul Domn Iisus Hristos și Îl dezintegrează, așa cum am spus adesea, într-un om separat și în Dumnezeu Cuvântul separat, astfel încât să fie prezentate două persoane și două ipostase, separate una de cealaltă; și nu le permite să facă acest lucru; și nu le permite să spună că în Iisus Duhul a lucrat ca într-unul dintre oamenii obișnuiți, adică pentru ca El să poată săvârși semne dumnezeiești; altfel nu s-ar deosebi cu nimic de sfinții apostoli sau proroci, care, prin harul de sus înzestrați cu daruri dumnezeiești, ar putea spune pe bună dreptate: Prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem (I Corinteni 15:10). Dar oamenilor sfinți, asupra cărora se pogoară distribuirea darurilor de la Dumnezeu, o astfel de vorbire este foarte potrivită; lui Hristos - în niciun fel; pentru că Duhul Sfânt este al Său, precum și al lui Dumnezeu Tatăl; și precum Tatăl lucrează prin Duh, așa și El. Și deși le spune iudeilor: multe fapte bune v-am arătat de la Tatăl Meu (Ioan 10:32) și: Eu nu vorbesc de la Mine, ci Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările (14:10); dar El mai spune și: dacă Eu scot dracii prin Duhul lui

Dumnezeu, - atribuind acțiunea prin Duh Sie Însuși și Tatălui din cauza identității esenței. Și mult și pe larg ar fi posibil să vorbim despre aceasta; dar cei care doresc ar trebui, cred, în timpul lor liber să-și extindă discursul. Deci spunem că în Emanuel Duhul nu a acționat ca printr-o putere străină (de El), ci că dimpotrivă, a folosit-o în mod divin și a avut puterea proprie Duhului consubstanțial. Fericiții ucenici, săvârșind minuni, au spus: Oamenilor, de ce vă uitați la noi, ca și cum prin puterea sau evlavia noastră am făcut să umble pe șchiopul care ședea la poarta frumoasă (Faptele Apostolilor 3:12)? Dar Hristos are propriul Său Duh. Iar celor care vor să ne denatureze cuvintele le vom spune aceasta: dacă mintea lor vrea să împartă indivizibilul și să spună că Duhul a acționat în Isus ca într-un om obișnuit, atunci nu ar trebui să se vorbească mult cu cei care sunt astfel dispuși. Dacă mărturisesc că un singur Hristos este atât Fiu, cât și Domn, același Dumnezeu și în același timp om: atunci să creadă împreună cu noi că puterea Duhului Sfânt lucrează în El nu ca ceva mai presus de El și străin de El, ci dimpotrivă, El Însuși săvârșește semne dumnezeiești prin Duhul, ca fiind al Său, în care este toată puterea creației (Psalmul 32:6). Astfel, cei ce ne batjocoresc în zadar și își ascute dinții urii împotriva noastră vor fi reduși la tăcere.

Anatema a 10-a

Dumnezeiasca Scriptură spune că Hristos a fost sfântul și mesagerul mărturisirii noastre (Evrei 3:1), că S-a adus jertfă pentru noi ca o mireasmă bună lui Dumnezeu Tatăl (Efeseni 5:2). Așadar, dacă cineva spune că sfântul și mesagerul nostru nu a fost Însuși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, când S-a făcut trup și om asemenea nouă, ci ca altcineva, deosebit de El, om născut din femeie; sau oricine spune că S-a adus jertfă pe Sine ca jertfă și pentru Sine, și nu numai pentru noi, întrucât, neștiind păcatul, n-a avut nevoie de jertfă (pentru Sine): să fie anatema.

Obiecția orientală

Dacă Dumnezeu Cuvântul este un mare preot, căruia dintre Dumnezeul Său Îi oferă El slujbele Sale? Dar a uitat cele 12 cuvinte ale fericitului Pavel: „ Căci n-avem niciun mare preot care să nu poată avea milă de slăbiciunile noastre, ci care a fost ispitit în orice fel, afară de păcat .” (Evrei 4:15) Cine este acest ispitit? Dumnezeu Cuvântul sau firea omenească - sămânța lui David? Și iarăși: „ Nimeni nu primește cinste de la sine, decât cel chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.” Tot așa, Hristos nu S-a proslăvit pe Sine însuși, ca să fie mare preot . (5:4, 5) Cine este deci comparat în demnitatea preoției cu Aaron și, asemenea lui, nu primește această cinste de la Sine însuși, ci este chemat de Dumnezeu și se suie la treapta preoției? Este oare firea divină, coeternă cu Tatăl, având ca ale ei tot ce are Tatăl? La ce demnitate, mai înaltă decât ea, se suie? Și oare oare vom spune cu adevărat că preoția este mai vrednică de natura divină, la care nu s-a suit de la sine, ci a fost chemată de Dumnezeu și prin care a fost glorificată? Sau este aceasta cea care a fost din sămânța lui David și a fost predestinată, căreia Dumnezeu i-a jurat, după psalmist, că va da preoția în veac: căci, zice Domnul , și nu se pocăiește, Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec (Psalmul 109:4)? A acceptat oare divinitatea Unul-Născut cu adevărat de la Dumnezeu jurământul că va primi preoția în veac și prin ea va fi glorificată? Și cine va tolera că vorbim sau gândim astfel și cine nu se va ofensa dacă afirmăm că Dumnezeu este hirotonit mare preot și primește jurăminte că va fi chemat la demnitatea preoției și nu acceptă o astfel de onoare de bunăvoie, ci este chemat la ea, este comparat cu primul care a primit preoția? Și iarăși El spune, ca în alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec (ibid.). Și cine este comparat în preoție cu Melhisedec? Poate cineva cu adevărat să gândească aceasta despre Dumnezeu Însuși sau despre trupul împrumutat de la noi, unit cu El în mod inseparabil și legat în

mod inseparabil? Și din nou se spune: „ Care în zilele vieții Sale trupești a adus cereri și rugăciuni Celui ce putea să-L mântuiască de la moarte, cu strigăte puternice și cu lacrimi (și a fost ascultat din evlavie)” (Evrei 5:7). A fost oare cu adevărat Dumnezeu Cuvântul care a adus rugăciuni și cereri și (mai mult) cu un strigăt puternic și cu lacrimi către cineva care putea să-L mântuiască? A fost ascultat pentru evlavia Lui și a învățat ascultarea prin cele ce a suferit? Deci, dacă Dumnezeu Cuvântul este mare preot, atunci și El a fost învățat și desăvârșit prin cele ce a suferit. Dar să nu vi se tulbure inimile, auzind despre Cel ce a suferit, măcar că și El era Fiu (Evrei 5:8).); căci nu punem doi fii, unul suferind și celălalt rămânând nepătimitor. Cel care a fost din sămânța lui David nu a fost numit Fiu separat sau separat de Dumnezeire, așa cum Dumnezeirea după unire nu este numită Fiu fără trup vizibil. Filiația după unire este una în ambele firi, deoarece sunt inseparabile una de cealaltă; după unire nu a existat nicio separare; pentru că unirea rămâne veșnică. Chiar și în suferințele trupului, Dumnezeirea a fost inseparabilă, rămânând nepătimitoare și a împlinit prin trup ceea ce i se cuvenea lui Dumnezeu. De aceea mărturisim unul și același Fiu, deși firile au rămas neamestecate (nu vorbim despre una și despre alta - Doamne ferește - ci despre una și aceeași). Așadar, toată lumea va mărturisi că Domnul nostru Iisus Hristos a devenit marele nostru preot și apostol, conform Scripturii divine, și nu un bărbat dintr-o femeie, separat separat de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl; astfel încât firea care a fost din sămânța lui David și s-a unit inseparabil, inefabil și inseparabil cu Cuvântul Tatălui este marele preot, ispitit în orice fel, afară de păcat, și învățând ascultarea din suferințele sale, oferindu-și trupul (ca jertfă) lui Dumnezeu și Tatăl nu pentru sine, ci numai pentru noi. Căci nu vom spune în mod nechibzuit că Dumnezeu Cuvântul este marele preot, oferindu-se pe sine lui Dumnezeu și Tatăl; pentru că Tatăl nu este Dumnezeul Unuia Născut, ci Tatăl.

Apărându-l pe Kirill

Din nou, să le spunem adversarilor noștri la vremea potrivită: Până când veți fi influențați de amândouă răutățile voastre (1 Regi 18:21)? Trebuie să aveți o minte sănătoasă și dreaptă pentru cunoașterea corectă a corectitudinii dogmelor și nu unul care este influențat de o minte împotrivă, nu molipsit de o mare slăbiciune și incapabil să ajungă pe calea cea dreaptă: căci omul cu minte împotrivă este nestatornic în toate căile sale și nu va primi nimic de la Dumnezeu (Iacov 1:8, 7). Spun aceasta din mare surpriză că adversarii vor să cenzureze atât de nerușinat și nesăbuit anatema propusă acum. Și nu este de mirare că nu vor să numească Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl apostol și mare preot al mărturisirii noastre, când S-a făcut om: căci cum atunci nu vor respinge și metodele dispensațiunii, care se străduiesc să denatureze complet nașterea Lui după trup și îndrăznesc să o respingă ca neadevărată și nu sunt de acord să o numească pe sfânta Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu? De aceea să audă cuvintele lui Isaia: „ Dacă nu credeți, nu veți înțelege” (Isaia 7:9). Căci, deși evanghelistul Ioan, inspirat de Dumnezeu, a tunat ființelor cerești ceva mare și extraordinar, zicând: „Cuvântul s-a făcut trup” (Ioan 1:14); dar cei care ascund puterea adevărului spun că El s-a făcut trup în același sens în care s-a făcut blestem și păcat (Galateni 3:14 ; 2 Corinteni 5:21). Și deși am vorbit deja destul despre acestea pentru a arăta că discursurile lor sunt mincinoase și deșarte, totuși, în prezent, vom spune aceasta împotriva calomniatorilor: Învățați să ascultați, voi cei mici la minte, recunoașteți temelia tainei în Hristos, primele principii ale dispensațiunii și chiar, ca să spunem așa, punctul de plecare; credeți împreună cu noi și credeți mai mult în Sfânta Scriptură; Dă, dă glasul adevărului, mărturisind că însuși Cuvântul unul-născut al lui Dumnezeu, care este în sânul Tatălui, prin care toate lucrurile au fost create și în care toate lucrurile erau, S-a făcut trup, fără a suferi schimbare sau confuzie, ci fiind

întotdeauna prin natura Sa ceea ce a fost, și este și va fi. Și S-a făcut trup, primind născere din sfânta Fecioară, grăiesc după trup, și a fost numit fiul omului și, ca noi, S-a făcut părtaș sângelui și trupului. Cine gândește astfel și are o credință atât de venerabilă și preaadevărată, atunci totul îi devine accesibil și clar și nimic nu devine inaccesibil și greu; căci este scris: Toate lucrurile sunt bune pentru cei ce pricep și bune pentru cei ce găsesc pricepere (Proverbe 8:9) .). Cred că este necesar să spun acum motivul pentru care a fost întocmită anatema. Nestorie, care a răsturnat totul, care a încurcat totul de sus și de jos, a spus ceva despre Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor: „El a fost trimis să vestească eliberarea captivilor, acesta care a devenit un mare preot credincios lui Dumnezeu; căci El a devenit, și nu a fost veșnic; a fost încetul cu încetul ridicat (o, eretice!) la rangul de mare preot.” La acestea a adăugat multe alte lucruri, dând naștere aceleiași impietăți. Așadar, cine, auzind astfel de cuvinte rușinoase, ar vrea să îndure totul sau să aleagă tăcerea urâtă de Dumnezeu? Hristos a murit pentru noi, disprețuind rușinea, a îndurat crucea și moartea după trup: nu vom mulțumi atunci binefăcătorului nostru din inimă (cel puțin) cu cuvintele, ci vom sta liniștiți, auzind astfel de blasfemii josnice sau chiar, poate, participând la vina blasfemiei împotriva Lui? Vai, de ce spui: „a atins încetul cu încetul marea preoție”?! Dar Cuvântul S-a golit pe Sine Însuși, fiind Dumnezeu; liber prin fire, a luat chip de rob; cel mai înalt dintre toate creațiile și strălucind de slava divinității, S-a smerit. Dacă a prosperat, atunci cum a fost golit de tot sau cum S-a coborât până la umilință? Nu I-a slujit însăși umilința spre onoare și glorie, va spune cineva? După aceasta, ce loc va mai fi pentru goliciune? Dar cu adevărat, spune el, dacă Însuși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl a devenit mare preot, atunci cine este mai mare decât El și înaintea cui a îndeplinit El slujba sacră? Așadar, voi spune din nou ceva: credeți că, deși El, fiind Dumnezeu prin ființă și Fiul în chipul Tatălui, nu a considerat o răpire să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit de tot, luând chip de rob. Dar dacă S-a făcut om și a luat chip de rob, atunci cum va fi considerat josnic și neconform cu condițiile dispensației să fim numiți apostol și mare preot? Și nedisprețuind măsura umanității noastre, cum va respinge omenescul? Și, desigur, nu ar fi deloc dificil să spunem mai mult și să facem o discuție mult mai lungă despre asta; dar amânând acest lucru până la ocazie, voi cita propriile lor cuvinte. Ei au scris astfel: „Să nu vi se tulbure inima, auzind despre Cel ce a pătimit, măcar că și El era Fiu ” (Evrei 5:8).); căci nu presupunem doi fii, unul suferind și celălalt rămânând nepătimitor. Cel care a fost din sămânța lui David nu a fost numit Fiu separat și nu în afară de divinitate, așa cum divinitatea după unire a fost numită Fiu nu fără trup vizibil”; și din nou: „de aceea mărturisim unul și același Fiu, deși firile au rămas neamestecate; nu vorbim despre una și despre alta - fie ca să nu fie - ci despre unul și același. Prin urmare, toată lumea va mărturisi că Domnul nostru Iisus Hristos a devenit marele nostru preot și apostol, conform Scripturii divine, și nu un bărbat dintr-o femeie, separat separat de Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl.” Așadar, dacă vorbesc despre un Fiu, nu împart în niciun fel în doi - unul din sămânța lui David și celălalt - Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl: atunci cum nu comit o crimă împotriva misterului, când împart dispensația între Dumnezeu și om? Dar nu spun ei, dimpotrivă, că unul și același este Dumnezeu și om, căruia îi aparțin toate lucrurile, atât cele divine, cât și cele umane? Căci atunci când se spune ceva divin despre El, spunem că este întru totul adevărat și corect, pentru că știm că El este Dumnezeu; și dacă se spune ceva omenesc, vom admite și asta, căci mărturisim că El este Dumnezeu în trup și sânge, iar prin om cunoaștem măsura umanității; pentru că mii și mii de îngeri sfinți Îi slujesc și serafimi înconjoară tronul Său divin. Și când Cuvântul S-a făcut om, El a fost numit și mare preot, nu pentru ca să ofere slujbe Dumnezeului mai mare, ci pentru ca mărturisirea credinței noastre să fie sacră Lui

Însuși și Tatălui. Roșești când auzi că a fost numit preot datorită umanității Sale? După aceasta, cum nu te-ai mirat că El nu a îndeplinit lucrarea slujirii înaintea altuia, după obiceiul preoților, ci dimpotrivă, înaintea Sa și înaintea Tatălui, așa cum am spus? Când spui că este nevrednic de Dumnezeu să slujească, și eu sunt de acord; dar dacă Cuvântul ar fi unul și fără trup, ai spune adevărul; dar, din moment ce S-a făcut om, atunci privește-L ca slujind datorită umanității Sale și ca Dumnezeu, cea mai înaltă creatură în demnitate, pentru că este aproapele lui Dumnezeu și al Tatălui. De aceea, privește-L ca slujind sacramentul după umanitatea Sa și ca aproapele după dumnezeirea Sa. Căci ce spune fericitul Pavel? Acesta este marele preot care stă la dreapta tronului Măririi în ceruri (Evrei 8:1). De aceea, știind că Cel ce este Dumnezeu S-a făcut om și este unul și același Fiu, Îi atribuim toate lucrurile ca unuia și să nu fim ignoranți în ceea ce privește metodele de economie, transformând întotdeauna cu iscusință și înțelepciune puterea gândurilor în ascultare de El.

Anatema a 11-a

Dacă cineva nu mărturisește trupul Domnului ca dătător de viață și ca aparținând în mod propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl Însuși, ci ca aparținând ca și cum ar fi altcuiva, distinct de El și unit cu El prin demnitate, adică, dobândind doar locuința divină (în sine), și nu mărturisește, așa cum am spus, trupul Său ca dătător de viață, deoarece a devenit propriu Cuvântului, care poate da viață tuturor: să fie anatema.

Obiecția orientală

Este bine să mărturisim că trupul Cuvântului Domnului a devenit al Său prin unire, dar înțelegând în același timp că a fost împrumutat de la noi. Însă adăugarea „și nu altuia decât El” este superfluă, cu excepția cazului în care neagă că a fost împrumutat de la noi. Căci a-l numi constant al nostru este caracteristic (doar) celui care neagă că trupul firii noastre este al Domnului. Și unde este glorificarea noastră, după care, spune Pavel, El ne-a înviat și ne-a așezat împreună cu El (Efeseni 2:6)?)? Și carnea fiecăruia (dintre noi) aparține cărei alte persoane? Nu are fiecare dintre noi carne în comun cu ceilalți în sensul de a fi de o singură esență și a sa (în sensul că carnea fiecăruia nu este (carnea) altuia, ci a unuia dintre cei a căror carne este? Deci ce vrea să spună prin cuvântul „propriu”, ca și cum ar spune altceva? Dacă înțelege că carnea suverană este luată din a noastră și înțelege că ea, la fel ca carnea fiecăruia, îi aparține lui și nu altuia, nu este ciudat când spune că este a sa? Sau, probabil, neagă pe ascuns că este luată din natura noastră, așa cum ne învață mai clar în primul său volum: „și copilul”, spune el, „nu era ca noi, adică nu în asemănare pură și perfectă cu noi, ci în umanitate prin trup și divin, întrucât era deasupra noastră și din cer”; și din nou în al doilea volum spune astfel: „trupul nu era al altuia ca noi, ci dimpotrivă, trupul propriu al Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl, zămislit din el”. Cine a spus vreodată că trupul Domnului era al altuia dintre cei care au fost de la începutul lumii, cum ar fi Abel, Noe sau Ilie, sau oricare altul dintre cei care au fost de la începutul lumii? Dar noi nu afirmăm doar despre trupul Domnului că nu era al altuia dintre cei care au fost de la începutul lumii, ci că era trupul propriu numai al Domnului, unit inseparabil și neamestecat cu Dumnezeu Cuvântul; ci că trupul fiecăruia dintre noi, așa cum am spus, nu este niciodată trupul altuia, în afară de cel care este trup. Dacă toți fiii Bisericii mărturisesc astfel, ce vrea să spună el numind-o constant a sa, dacă nu, probabil, că neagă natura noastră în ea? Cum ne interzice atunci să o numim unită cu El prin demnitate și autoritate, când El însuși spune în primul volum: „așa și noi ne-am îmbogățit prin sărăcia Lui, așa cum în El firea umană este înălțată la o demnitate dumnezeiască”? Dar noi îi vom spune celui care se contrazice: deci, dacă firile rămân necontopite, atunci rămâne și unirea; dar noi spunem că închinarea, puterea, demnitatea și autoritatea sunt vrednice să-I fie atribuite ca unicului Fiu, pentru că

firile rămân necontopite în unire. Dacă rămâne altceva care exprimă mai exact unirea, atunci vom ceda și vom fi de acord, cu excepția contopirii firilor. Dar este clar că nu-I mai rămâne nimic pentru a exprima perfecțiunea unirii, decât să trimită firi. Dar noi vom păstra firile necontopite și vom mărturisi pentru noi cea mai desăvârșită, divină și de neînțeles unire, aducând totul spre glorificare (lui) ca lui Dumnezeu și singurului Fiu și rostindu-I cuvintele fericitului Petru: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16:16).

Apărându-l pe Kirill

Nenorociții iudei excelau odată în ură fără de lege, rănind mintea cu săgețile invidiei. Și când din această pricină mâinile lor nelegiuite s-au ridicat împotriva lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, El le-a cerut motivele unei asemenea insolențe, zicând: Multe fapte bune v-am arătat de la Tatăl Meu: pentru ce pricină aruncați cu pietre în Mine (Ioan 10:32)? Dar au ajuns la o asemenea nebunie și, în același timp, la o asemenea impietate în gândurile lor, încât au încercat să aducă acuzații hulitoare împotriva Lui; căci au zis: Nu pentru o faptă bună aruncăm cu pietre în Tine, ci pentru hulă, că Tu, om fiind, Te faci Dumnezeu (v. 33). Și Mântuitorul le-a zis: Nu este scris în legea voastră: Am zis: Sunteți dumnezei (Psalmul 81:6)? Dacă a zis despre aceia „dumnezei, la care a venit cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată", pe care Tatăl i-a sfințit și i-a trimis în lume, voi ziceți că rostiți hule, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu" (v. 34-36). Noi însă, examinând felul mesajului despre care se vorbește aici, culegem cunoștințe despre el din Sfânta Scriptură. Așadar, El Însuși vorbește în cuvintele lui Isaia: „ Duhul Domnului este peste Mine, pentru Care M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc celor prinși de război izbăvirea și orbilor căpătarea vederii" (Luca 4:11 ; cf. Isaia 61:1). Dar Fiul, spunem noi, a fost trimis de Tatăl, făcându-Se om; Și El a fost trimis, cum am spus, nu Cuvântul simplu și netrupesc al lui Dumnezeu Tatăl, ci mai degrabă Cel care S-a născut după trup, adică a luat trupul sfintei Fecioare și l-a unit cu Sine în mod inefabil și nedespărțit, așa cum am spus adesea: Dumnezeu este Domnul și ni S-a arătat după Scripturi (Psalmul 117:27). Așadar, spunem noi, trupul a devenit al Cuvântului, și nu al vreunui om separat și separat, nici al altuia afară de El, adică al lui Hristos și al Fiului. După cum trupul fiecăruia dintre noi se numește al nostru, pentru că este separat al Lui: tot așa trebuie să ne gândim și la singurul Hristos; căci, deși trupul Său este înrudit cu trupurile noastre, adică de aceeași esență, pentru că s-a născut din Fecioară, este cu siguranță și se numește, cum am spus, al Său. Și întrucât Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este viață prin fire, El și-a făcut trupul Său dătător de viață; de aceea a devenit pentru noi o binecuvântare dătătoare de viață. De aceea, Hristos a zis: Adevărat, adevărat vă spun: Eu sunt pâinea vieții, care S-a pogorât din cer și dă viață lumii (Ioan 6:47, 48, 51:53); și iarăși: Și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pentru viața lumii (51); și iarăși: Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el (v. 56). Și astfel, vedeți cum peste tot trupul femeii este numit al Său, datorită celei mai desăvârșite uniuni. În timp ce sacramentul are un astfel de înțeles, Nestorie în predica sa spune din nou: „Ascultați, deci, adâncindu-vă în cuvintele: Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el" (v. 56). Și astfel, vedeți cum peste tot El numește trupul femeii al Său, datorită celei mai desăvârșite uniuni. Deși sacramentul are o astfel de semnificație, Nestorie în predica sa spune din nou: „Ascultați, deci, adâncindu-vă în cuvintele: Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el " (v. 56).„... , spune el, trupul meu . Amintiți-vă că se vorbește despre trup și că numele trupului nu este adăugat de la Mine, ca nu cumva să pară că îl interpretează greșit: cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu. Căci nu a spus El: cel ce

mănâncă divinitatea Mea și bea divinitatea Mea? Cel ce mănâncă trupul Meu , spune El, și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămâne în el . Amintiți-vă că aceasta se spune despre trup. Dar eu nu o interpretez niciodată greșit; să auzim ce urmează: precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine (v. 57). El 13 vorbește despre divinitate, Eu despre umanitate. Să vedem cine o interpretează greșit: precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine . Ereticul înțelege divinitatea aici. Dar spune El: „Dumnezeu, Cuvântul, Tatăl, care este viu, M-a trimis, cum presupun ei, și Eu, Dumnezeu, Cuvântul, trăiesc pentru Tatăl”? Apoi, după aceasta: „și iarăși: cel ce Mă mănâncă pe Mine, acela va trăi. Ce mâncăm, divinitatea sau umanitatea” ? Dar despre o asemenea palavreală absurdă și nerezonabilă a lui, am vorbit deja mult. Ce vrea să spună prin faptul că nu Dumnezeu Cuvântul a fost trimis, întrupat și făcut om, punând vizibilul separat și separat, așa cum reiese din cuvintele sale, nu voi spune, dar sofismul este evident în sine. Căci distruge chipul unirii pentru ca trupul lui Hristos să pară obișnuit și neaparținând Celui care poate da cu adevărat viață tuturor lucrurilor. Fără îndoială, tot ce este omenesc nu este nimic pentru Dumnezeu Cuvântul; dar, din moment ce El a binevoit să îndure pentru noi suferințele mântuitoare ale lumii, deși se spune că a fost trimis să propovăduiască libertatea captivilor și recăpătarea vederii orbilor, El este mai degrabă glorificat ca fiind îndurat umilință providențială în trup; și nimeni, cred, dintre cei cu mintea dreaptă nu va nega că pentru noi S-a smerit în asemănarea noastră. Sau altfel, cel care afirmă că Cel văzut este un alt Fiu și Hristos, distinct de Dumnezeu Cuvântul, căruia singur îi atribuie lucrarea ambasadei, nu explică taina noastră a trupului și sângelui (ἀνθρωποφαγία), conducând în mod nelegiuit mințile credincioșilor la gânduri false și încercând să îmbrățișeze cu rațiune omenească ceea ce se primește doar prin credință neprobată. Căci, întrucât natura Dumnezeirii nu este gustată, nimeni nu va spune de aceea că sfântul trup al lui Hristos este obișnuit. Dar trebuie să se știe că trupul, așa cum am spus mai sus, este trupul propriu al Cuvântului, dătătorul de viață atotdătător; și, întrucât este trupul de viață, el însuși este dătător de viață; căci de aceea dă viață trupurilor noastre muritoare și desființează stăpânirea morții. Tot așa, Duhul lui Hristos ne însuflețește și pe noi: căci Duhul este cel care însuflețește, după cuvintele Mântuitorului Însuși (Ioan 6:63).). Și ca să nu pară că eu singur numesc trupul Cuvântului al său, nu este dificil să citățm opiniile sfinților părinți, pentru ca adversarii noștri să vadă cât de zadarnic strigă împotriva noastră, care urmăm peste tot cuvintele lor. Astfel, preaslăvitul nostru părinte și episcop Atanasie spune în discursul său despre Treime: „și a arătat că avea un trup nu iluzoriu, ci adevărat; căci este potrivit ca Domnul, îmbrăcându-se în trup omenesc, să-l accepte în întregime cu suferințele proprii lui, astfel încât, așa cum spunem că trupul său era al său, tot așa (s-ar putea) spune că însăși suferințele trupului erau numai ale sale, deși nu atingeau divinitatea sa”; și din nou: „din necesitate am examinat mai întâi acest lucru, astfel încât, dacă îl vedem acționând într-un mod divin prin trupul său, ca un instrument sau vorbind, am știi că adevăratul Dumnezeu face acest lucru.” Aceasta este ceea ce spune fericitul nostru părinte Atanasie. Însă, deși trupul este numit al Cuvântului, totuși este din femeie și este înrudit cu al nostru, în măsura în care este înțeles ca trup. Și deși fericitul Pavel spune: primul om este pământesc, al doilea din cer (1 Corinteni 15:47); și Hristos Însuși spune: nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului (Ioan 3:13): totuși susținem că aceste cuvinte nu exprimă faptul că Cuvântul a adus trupul unit cu El din cer. Dar cum, fiind El Însuși de sus și din cer, a făcut trupul unit cu El însuși în mod inefabil, incomprehensibil, fără transformare și fuziune, al Său: în acest sens El spune despre Sine că este din cer, chiar atunci când a devenit Fiul omului. Dacă, așadar, cuvântul nostru este drept și fără prihană, atunci ce pretext vor avea cei care vor să ne

contrazică pentru a ne obiecta, când anatema respinge blasfemiile cuiva, opunând adevărul minciunii? Cred că nu am păcătuit în niciun fel în adevăr când am spus despre Hristos că El este mai presus de noi. Căci, deși Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut om, totuși, în același timp, El este mai presus nu numai de noi, ci și de toată creația: pentru că El nu este înțeles doar ca om și asemenea nouă, ci (și în același timp) El este Însuși Dumnezeu de sus și din ceruri.

Anatema a 12-a

Oricine nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul ca a pătimit în trup, ca a fost răstignit în trup, ca a primit moartea în trup și ca în cele din urmă a devenit întâiul născut din morți, fiindcă El este viață și dătător de viață ca Dumnezeu: să fie anatema.

Obiecția orientală

Să-i reamintim din nou aici propriile sale cuvinte, cum numește firea divină complet impasibilă, spunând în primul său volum: „Așadar, El singur, mai vrednic decât toți, Și-a dat viața pentru toți; și a binevoit în mod providențial să coboare trupul pentru scurt timp la moarte și a distrus din nou puterea morții ca viață, neputând îndura ceea ce era împotriva firii Sale." Să-i spunem atunci celui care se contrazice: cum atunci Cel care a binevoit să coboare trupul pentru scurt timp la moarte și care, ca viață, a distrus puterea morții, neputând îndura ceea ce era împotriva firii Sale, suferă prin trup așa cum o face acum, după voi? Dar Dumnezeu, unit cu trupul, nu a suferit, ci trupul, unit cu Dumnezeu Cuvântul, prin condescendența Sa a suferit ceea ce i-a fost cuvenit; căci dacă nu ar fi binevoit, nu ar fi îngăduit nici suferința, nici moartea. Dacă nu există moarte atunci când sufletul este prezent, cum atunci, când Dumnezeu este prezent, și nu doar prezent, ci unit printr-o uniune desăvârșită, inteligibilă numai Lui, cum au biruit suferința și moartea asupra templului Său fără buna Lui plăcere? Dar nu divinitatea, unită cu trupul, a suferit, ci trupul, prin buna Lui plăcere, a suferit ceea ce i-a fost cuvenit. Dar ce a făcut El ?Expresia „a suferit în trup" este introdusă cu intenție rea, pentru înșelarea celor simpli, reiese clar din aceasta: oricine a spus „a suferit în trup" nu a păstrat impasibilitatea firii divine - nu a spus nimic altceva decât că a suferit (Fiul lui Dumnezeu, dar numai) cu trupul. Dar dacă a suferit cu trupul, atunci se mărturisește că este pătimit: a suferit fie ca având puterea de a suferi, fie împotriva firii. Și dacă a suferit după fire, atunci și Tatăl, de o substanță cu Fiul, va fi pătimit; căci este absolut necesar să atribuim Celui care a născut tot ceea ce se atribuie celui născut. Sau să mărturisim că a suferit ca având puterea de a suferi, iar Tatăl nu are puterea de a suferi. Dar vorbind astfel, vom fi de acord cu ereticii, care afirmă că divinitatea Fiului unul-născut este pătimitoare, iar divinitatea Tatălui este incapabilă de a suferi, pentru că, spun ei, este de o esență diferită. Dar dacă ei spun că El a suferit împotriva firii, vom spune: ce anume este suferința mai puternică decât natura divină, încât supune suferinței ceea ce este prin natura sa nepătimitoare, împotriva firii? Dar el spune: Voința Lui. Dar noi vom spune: Voința Lui este nepătimitoare; dar noi căutăm suferința, care transferă natura nepătimitoare într-o stare de suferință. Mai mult, și voința divină dorește ceea ce este potrivit pentru ea. Și ce este, spune el, mai potrivit decât să salveze rasa umană? Dar cum trebuia mântuită rasa umană, trecând ea însăși în nepătimire și atrăgând natura divină și nepătimitoare în suferință? Cu siguranță, natura pătimitoare, fiind cea mai puternică, i-a împărtășit celui nepătimitor capacitatea sa de a suferi. Și ce folos are pentru cel pasionat, dacă și cel nepătimitor a devenit pasionat? Și participarea celui pasiv nu este comuniunea celui nepătimitor cu el în suferință; căci aceasta este mai degrabă o creștere a răului și nu o distrugere, pentru că din ceea ce este similar nu se distruge altul, ci se sporește. Care este atunci mântuirea celui pasiv? Cum spuneau ei, nu comuniunea cu el a celor nepătimitori, ci înălțarea lui la cei nepătimitori. Aceasta a făcut Domnul Hristos, nu El însuși coborât

la suferință, ci toată omenirea ridicată la înălțimi prin trupul sfânt și înălțat la cer pe cei ce zăceau jos și cinstit pe cei ce mai înainte erau lipsiți de libertate prin înfiere. Cine a fost, așadar, fără îndoială datornicul morții din neascultare? Cu siguranță natura omenească, și nu divină. Deci ce se cuvenea să distrugă moartea din neascultare?

Apărându-l pe Kirill

Într-adevăr, puterea adevărului este admirabilă: experiența mărturisește acest lucru. Voi avea puțin de spus în apărare sau de convins (adică, dimpotrivă) pe cei înșelați, care cred că spunem că natura divină a Cuvântului este pasivă: căci adversarii au fost deja învinși și mărturisiți de bunăvoie, și este foarte clar cât de puțin merităm acuzația lor de aceasta. Dar cât de prostește, făcând pentru propria lor plăcere o propoziție care nu are nevoie de dovezi și folosind întorsături ascuțite de gândire, încearcă să arate puterea umorului care le este posibilă și sunt foarte nerăbdători să demonstreze că Cuvântul lui Dumnezeu este prin natura sa lipsit de patimă: atunci să audă de la noi că în zadar luptă, când nimeni nu-i contrazice, și bat aerul, când nimeni nu crede contrariul. Așadar, de ce transpiră în zadar și se dedică la ceea ce este inutil? Cine este atât de prostesc încât să considere natura care este mai presus de toate lucrurile ca fiind pasională și să îndrăznească să reducă la slăbiciunea suferinței ceea ce este mai presus de toate lucrurile create și netrupesc? Însă, întrucât sensul misterului este acesta, că singurul Fiu al lui Dumnezeu, prin fire, a devenit bărbat prin femeie prin providență, și afirmăm că sfântul trup primit de la sfânta Fecioară Maria este al Său: din acest motiv, spunem pe bună dreptate că suferințele trupești sunt numite suferințele Sale prin adopție providențială, lăsând pretutindeni impasibilitatea firii Sale, pentru că El este Dumnezeu din Dumnezeu. Așadar, când se spune că El a suferit în trup, nu El Însuși, desigur, a suferit în firea Sa, prin care este Dumnezeu, ci mai degrabă El a adoptat suferința pentru Sine. Căci trupul unit cu El a devenit trupul Său, așa cum am spus puțin mai devreme; de aceea, și inspiratul Pavel Îl numește întâiul născut din morți, prin care și în care Tatăl a creat toate lucrurile. Și el scrie astfel: „Mulțumim lui Dumnezeu Tatăl, care v-a chemat la părtășia moștenirii sfinților în lumină, care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a mutat în Împărăția Fiului iubirii Sale, în care avem (izbăvirea prin sângele Lui și) iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut dintre toate făpturile. Căci prin El au fost create toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie tronuri, fie domnii, fie principate, fie puteri. Toate au fost create prin El și în El. El este înaintea tuturor lucrurilor și toate vor dăinui. El este capul trupului, al Bisericii. El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie mai presus de toate lucrurile. Căci a binevoit să locuiască în El toată plinătatea (Dumnezeirii) și să împace prin El toate lucrurile cu Sine, făcând pace prin sângele crucii Lui, fie pământești, fie cerești . ” (Coloseni 1:12-20)). Vedeți cum, spunând că toate lucrurile au fost create prin El, cele văzute și cele nevăzute, tronuri și puteri, El spune că a fost dat să fie capul Bisericii și afirmă că El a devenit întâiul născut din morți și că toate lucrurile prin El au fost împăcate cu El (Tatăl) și s-au împăcat prin sângele crucii Sale, atât cele pământești, cât și cele cerești. Cine atunci se va îndoi și se va teme în zadar, ca și cum cuvântul taină ar reprezenta natura pasivă a Fiului, când se spune că El a suferit în trup? Căci El își însușește, așa cum am spus, suferințele trupului Său. I-a plăcut lui Petru inspirat să gândească așa, care spune: „ Hristos, deci, a suferit pentru noi în trup” (1 Petru 4:1). Dar una este să spui: El a suferit în trup și alta este să spui: El a suferit împreună cu firea divină. Căci fiind Dumnezeu și în același timp om, nepătimit în raport cu firea divină și pătimit în umanitate, ce este nepotrivit dacă se spune că a pătimit, despre ceea ce prin fire este capabil de suferință, și că a rămas

nepătimit, necunoscând suferința? Și că fața sfinților părinți a strălucit cu aceeași credință, aflăm din cele ce au scris, păzind porunca Mântuitorului; pentru că și-au adus aminte de Cel ce a zis: fără plată ați primit, fără plată veți da (Matei 10, 8).
Grigore, Episcopul Nyssei
„Căci aceasta, spune El, gândiți-vă în voi, ceea ce a fost și în Hristos Isus: El, care era în chipul lui Dumnezeu, nu S-a făcut prin răpire nepământeană deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob" (Filipeni 2:5, 6). Ce este mai josnic înaintea lui Dumnezeu decât chipul unui rob? Ce este mai josnic înaintea Împăratului universului decât să se coboare de bunăvoie la comuniunea firii noastre sărace? Împăratul împăraților și Domnul domnilor este îmbrăcat în chip de rob; Judecătorul tuturor este supus stăpânirilor; Domnul creației își găsește refugiu într-o peșteră; cel care ține toate lucrurile în mână nu găsește loc în han, ci este pus în ieslea animalelor mute; cel curat și nestricat nu respinge necurăția firii omenești și, după ce a trecut prin toată sărăcia noastră, ajunge la gustul morții însăși. Pătrundeți măsura sărăciei de bunăvoie! Viața gustă moartea; Judecătorul este condus la scaunul de judecată; Domnul tuturor celor vii suferă sentința judecătorului; Regele întregii puteri supramundane nu se dă înapoi din mâinile sclavilor. În aceasta, spune el, să vadă o pildă a măsurii smereniei (tale).
Vasile, episcopul Cezareei
Cerul și pământul și întinderile mărilor și viețuitoarele din ape și animalele amfibii și plantele și stelele și aerul și anotimpurile și podoaba variată a întregului univers nu reprezintă acea măreție a puterii care se exprimă în unirea nepătimitoare prin trup cu moartea Dumnezeului infinit, pentru a ne dărui nepătimirea prin suferința Sa.
Atanasie, episcopul Alexandriei
El (Hristos) a arătat că are un trup nu iluzoriu, ci adevărat; căci era potrivit ca Domnul, îmbrăcându-se în trup omenesc, să-l ia în întregime, cu suferințele lui inerente, astfel încât, așa cum spunem că trupul Său era al Său, tot așa (s-ar putea) spune că însăși suferințele trupului erau tocmai ale Sale, deși nu priveau divinitatea Sa. Dar dacă trupul altuia, atunci suferințele s-ar numi suferințele acestuia (celuilalt). Dar dacă trupul este al Cuvântului, pentru că Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14), atunci este necesar să numim suferințele trupului suferințele Celui care este și trup. Căci căruia i se atribuie suferințe, cum ar fi în special condamnarea, biciuirea, setea și crucea și moartea și alte neputințe ale trupului, a Lui îi aparțin și meritul și harul. De aceea se spune pe bună dreptate și pe bună dreptate că aceste suferințe nu sunt ale altuia decât ale Domnului, pentru ca harul să fie și de la El și pentru ca noi să nu fim închinători la idoli, ci adevărați închinători ai lui Dumnezeu; pentru că nu chemăm o făptură, nu un om obișnuit, ci pe Dumnezeu prin fire și Fiul adevărat, care s-a făcut om, dar cu toate acestea a rămas chiar Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul.
Așadar, cred că afirmațiile de mai sus sunt suficiente pentru a-i convinge pe cei care gândesc, conform mărturiei clare a legii divine: „ Pe gura a doi sau trei martori se va întări orice cuvânt" (Matei 18:16). Dacă vrea cineva să se certe și după acestea, să ne asculte: „Duceți-vă pe drumul vostru, iar noi vom urma cele drepte Scripturi și credința sfinților părinți; căci în felul acesta vom dobândi răsplata chemării celei de sus, în Hristos, prin care și împreună cu care slavă lui Dumnezeu și Tatăl, împreună cu Duhul Sfânt, în veci. Amin.
Epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Euoptius, împotriva respingerii celor douăsprezece capitole compuse de Teodoret
Chiril îi urează toate lucrurile bune în Domnul preatemătorului și preadoritului său frate și împreună-slujitor Euoptie.

Citind scrisorile trimise de evlavia ta, am fost uimit atât de dispoziția, cât și de sinceritatea iubirii în Hristos. Și acum consider că este de datoria mea să spun, așa cum se spune cu adevărat în cartea Proverbelor: „ Ne ajutăm unii pe alții ca o cetate tare” (18:19). Și mi se pare că lucrarea iubirii este foarte prețuită în Scripturile inspirate și pe bună dreptate. Căci ea conține plinătatea legii și întrece toate virtuțile și este ținută la mare stimă de sufletele sfinților. Și se împlinește, spunem noi, nu numai în sunetele goale ale cuvintelor, ci (atunci când) este dovedită prin faptele însele. Căci, precum în cele mai prețioase pietre, care se numesc indiene, oamenii sunt uimiți nu de ceea ce se spune despre ele, ci de ceea ce apar ochiului: tot așa, cred, în același fel strălucește atunci frumusețea strălucitoare a iubirii atunci când este dovedită în toate faptele frumoase prin însăși acțiunile. Evlavia ta o prețuiește foarte mult, care calcă pe urmele înțelepciunii sfinților și exprimă viața lor bună spre propria sa slavă. Și acum, evlavia ta m-a convins pe deplin de dispoziția ta (față de mine), trimițându-mi o carte pe care, se spune, a compilat- o Teodoret din Cirus ; așa se spune că este numele orașului. Și citind cele scrise, am adus lui Dumnezeu un cântec de mulțumire și nu am omis aceste cuvinte: Doamne, izbăvește-mi sufletul de buzele nedrepte și de limba lingușitoare (Psalmul 119:2). Căci văd peste tot calomnii împotriva mea și aceasta în fiecare capitol. Am văzut că, deși, așa cum spun unii dintre cei apropiați mie, acest om practica elocvența și, poate, a dobândit o cunoaștere directă a Sfintei Scripturi, a înțeles prea puțin puterea acestor capitole. Prin urmare, nu pot decât să cred și să presupun că satisface dorințele unora atunci când se preface că nu știe, că ei nu-l consideră - nici bine, nici prea mult, ci dimpotrivă - că a folosit cu succes calomnii împotriva noastră, deși, mi se pare, nu a fost nimic dificil sau înalt și nimic greu de înțeles în cuvintele mele. Însă, întrucât a fost necesar, deși am scris deja despre aceasta, să spunem câte ceva împotriva lui, ca nu cumva să creadă cineva că am tăcut din cauza conștiinței (greșelii noastre), îmi voi face apărarea cât mai pe scurt posibil. Așa a fost necesar ca el, care practica Scriptura inspirată, dacă avea un singur scop - să discute cu noi despre tainele divine, a fost necesar să-și amintească doar de Sfânta Scriptură și astfel să-și compună expunerea într-un mod sfânt, și să nu aducă în mijloc fabule care sunt vechi pentru noi și împuțite. El îndeamnă să compare cuvintele mele cu un măr al discordiei, poate pentru a arăta prin aceasta câtă înțelepciune a dobândit pentru sine. De aceea avem o admirație extraordinară pentru el: ni se pare atât cel mai elocvent, cât și cel mai învățat, pentru că știe ce sunt mărul discordiei și Parisul lui Priam. Totuși, lăsând acest lucru pentru un moment convenabil, să ne îndreptăm mai bine spre scopul propus.

Epistola lui Teodoret, episcopul de Cirus, către Ioan, episcopul Antiohiei

M-am întristat foarte tare când am citit anatemele pe care ni le-ați trimis, cu ordinul de a le respinge în scris și de a le expune înțelesul eretic înaintea tuturor. M-am întristat pentru că omul căruia i s-a încredințat păsunea și i s-a încredințat o astfel de turmă și i s-a poruncit să vindece oile bolnave, nu numai că este el însuși foarte bolnav, dar încearcă să infecteze oile cu boli și își sfâșie propriile oi mai rău decât fiarele sălbatice. Aceștia fură și sfâșie oile care s-au rătăcit și sunt separate de turmă; iar el, fiind în mijlocul ei și considerat păstor și păzitor, aduce o eroare ascunsă în cei care îl ascultă. Căci atunci când (cineva) luptă pe față, se poate proteja; dar dacă sub pretextul prieteniei pregătește înșelăciune, atunci îl găsește pe cel împotriva căruia luptă nepregătit și îi provoacă ușor rău. Prin urmare, cei care luptă pe ascuns sunt mai dăunători decât cei care luptă pe față. Ceea ce mă întristează în mod special este că, sub numele și sub autoritatea evlaviei și având demnitatea de pastor, el dezlănțuie cuvinte eretice și blasfemiatoare și reînvie învățătura lui Apollinaris, distrusă anterior, goală și în același timp nelegiuită; și, în plus, nu numai că respectă aceasta

(învățătura), dar îndrăznește și să-i anatemizeze pe cei care nu vor să fie de acord cu el, dacă, totuși, acestea sunt într-adevăr lucrările sale și nu unele dintre dușmanii adevărului, ridicând flacăra la înălțimi, așezată în numele său și aruncată la mijloc, ca un măr al discordiei despre care s-a compus o fabulă. Fie că el atunci, fie altcineva, doar sub numele său, le-a compus, eu, cu ajutorul luminii Duhului Atotsfânt, examinând calomnia eretică, după măsura puterii care mi-a fost dată, am expus-o pe cât am putut, am pus-o în contrast cu învățătura evanghelică și apostolică, am arătat absurditatea opiniei sale și am lămurit cât de mult este inconsistentă cu dogmele divine, comparând capitolele cu cuvintele Duhului divin și arătând cât de mult sunt străine și inconsistente cu cele divine. Și împotriva îndrăznelii blestemului voi spune doar că Pavel, cel mai mare predicator al adevărului, care a îndrăznit chiar și împotriva îngerilor, i-a anatematizat pe cei care strică învățătura evanghelică și apostolică, iar nu pe cei care respectă definițiile (ὅροις) date de teologi; pentru că și pe aceștia i-a îngrădit cu binecuvântări, zicând: „ Pace și milă peste toți cei ce trăiesc după această regulă și peste Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6:16). Așadar, să adune părintele unor astfel de cuvinte din blestemul apostolic roadele ostenelilor sale și snopii de semințe eretice; dar noi vom rămâne cu învățătura sfinților părinți. Am adăugat la scrisoarea mea obiecțiile pe care le-am făcut, pentru ca atunci când o veți citi să vedeți cât de mult am distrus propunerile eretice. Am făcut câte obiecție la fiecare dintre anateme, luate separat, pentru ca înțelegerea să fie mai convenabilă pentru cititori și respingerea unor astfel de opinii mai clară.

Chiril, Arhiepiscop de Alexandria, 12 capitole împotriva celor care îndrăznesc să apere opiniile lui Nestorie ca fiind corecte

Anatema 1

Oricine nu mărturisește pe Emanuel ca Dumnezeu adevărat și, prin urmare, pe sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, întrucât ea a născut în trup pe Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, care s-a întrupat: să fie anatema.

Teodoret, episcop de Cirus, Respingerea celor doisprezece capitole

Noi însă, cei care urmăm cuvintele Evangheliei, nu spunem că Dumnezeu Cuvântul S-a făcut trup prin fire, nici că S-a schimbat în trup; pentru că Dumnezeirea este neîntrupată și neschimbătoare. De aceea profetul David spune: „Tu însă ești același și anii tăi nu se vor sfârși” (Psalmul 101:28). Marele Pavel, propovăduitorul adevărului, a aplicat aceste cuvinte Fiului în Epistola sa către Evrei (1:12). Și în alt loc, Dumnezeu spune prin profet: „ Eu sunt și nu Mă schimb ” (Malachei 3:6). Așadar, dacă Dumnezeirea este neîntrupată și neschimbătoare, atunci este incapabilă de transformare și schimbare. Dacă este cu neputință să transformi ceea ce nu este transformat, atunci Dumnezeu Cuvântul nu S-a făcut trup ca și cum S-ar fi schimbat, ci a luat trup și a locuit printre noi, după cuvântul Evangheliei (Ioan 1:14). Și Pavel, inspirat de Dumnezeu, vorbește clar despre aceasta în Epistola sa către Filipeni: „ Să aveți în voi gândul acesta, care a fost și în Hristos Isus. El, care era în chipul lui Dumnezeu, nu s-a făcut egal cu Dumnezeu printr-o înălțare nefirească, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob (Filipeni 2:5-7). Așadar, din cele spuse este clar că chipul lui Dumnezeu nu s-a prefăcut în chip de rob, ci, rămânând ceea ce era, a luat chip de rob. Așadar, Dumnezeu Cuvântul nu S-a făcut trup, ci a luat un trup viu și rațional; nu S-a născut din Fecioară după fire, fiind zămislit și întocmit și de atunci primind începutul existenței, El, care este Dumnezeu mai înainte de veci și cu Dumnezeu și împreună cu Tatăl existând și cunoscut și închinat cu Tatăl; ci, întocmindu-Și un templu în pântecele fecioarei, a fost împreună cu ceea ce a fost întocmit și născut. De aceea numim pe Sfânta Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu, nu pentru că L-a născut pe Dumnezeu după fire, ci pentru că L-a născut pe un om unit cu

Dumnezeu, care L-a întocmit. Dacă însă Cel ce a fost zidit în pântecele Fecioarei nu a fost om, ci Dumnezeu Cuvântul, care era mai înainte de veci, atunci Dumnezeu Cuvântul va fi o creație a Duhului: căci ceea ce a fost zămislit în ea din Duhul Sfânt , spune Gavriil (Matei 1:20). Dacă însă Cuvântul unul-născut al lui Dumnezeu nu a fost zidit, ci este de o ființă și co-etern cu Tatăl, atunci El nu este o creație sau o formațiune a Duhului. Dacă Duhul Sfânt a zidit în pântecele Fecioarei, nu Dumnezeu Cuvântul, atunci rămâne să credem că chipul unui rob a fost zidit, a luat formă, a fost zămislit și s-a născut prin firea chipului unui rob. Însă, întrucât chipul (robului) nu era fără Dumnezeu, ci era templul lui Dumnezeu, Cuvântul care locuia în el, după cuvântul lui Pavel: „ Căci în el” , spune el, „ a binevoit să locuiască trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 1:19, 2:9), atunci o numim pe Fecioară nu născătoare de om, ci Născătoare de Dumnezeu, aplicând primul nume formării și zămislirii, iar celălalt unirii. De aceea, pruncul născut este numit Emanuel - atât Dumnezeu, nedespărțit de firea omenească, cât și om, nestrăin de dumnezeire, pentru că Emanuel se tâlcuiește: Dumnezeu este cu noi”., conform cuvântului Evangheliei (Matei 1:23). Și expresia: Dumnezeu este cu noi , și semnifică pe Cel zămislit din noi pentru noi și propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu care (L-a asumat). Așadar, pruncul se numește Emanuel pentru că a fost asumat de Dumnezeu; iar Fecioara se numește Maica lui Dumnezeu din cauza unirii chipului lui Dumnezeu cu chipul zămislit al unui rob; pentru că Dumnezeu Cuvântul nu S-a transformat în trup, ci chipul lui Dumnezeu a luat chipul unui rob.

Apărându-l pe Kirill

De multe ori am strigat împotriva celor care nu vor să mărturisească că Emanuel este cu adevărat Dumnezeu și că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, pentru că ea a născut Cuvântul lui Dumnezeu după trup, când S-a făcut trup, adică om. Dar calomniatorul acestor cuvinte drepte - dacă nu știa că Emanuel este cu adevărat Dumnezeu, dacă Cuvântul lui Dumnezeu, care S-a făcut trup, nu S-a născut după trup din Sfânta Fecioară, după Scripturi - de ce nu a spus mai degrabă clar: Ce faci, omule nobile? Spui cuvinte ciudate și cuvinte potrivnice adevărului. De ce denaturezi dogmele adevărului? Emanuel nu este cu adevărat Dumnezeu și Sfânta Fecioară nu este Maica lui Dumnezeu! - Trebuie să-l convingem cu înțelepciune de ilegalitatea și necinstea eforturilor sale și, mai mult, de rezistența sa nerușinată față de cuvântul lui Dumnezeu, opunându-se strigătelor sale și învățând tradiția Bisericii apostolice și evanghelice și mărturisirea părinților care s-au adunat odată la Niceea. Însă naratorul iscusit și viclean lasă deoparte ceea ce era potrivit și necesar să vorbească și, fără să reflecteze deloc asupra acestui lucru, alege alte căi. Căci vorbește imediat despre nevoia de a demonstra că Cuvântul divin este mai presus de transformare și nu a fost aplicat naturii trupului, ca și cum ar afirma acest lucru și ar vrea să arate anatema. Să asculte, așadar, cel care nu știe să respingă ceea ce nu vrea să fie de acord: vorbești într-un discurs prea lung și respingi ceea ce ne este de ură nouă înșine. Știm că natura divină și supremă nu admite nici măcar umbră de transformare; dar Cuvântul lui Dumnezeu a luat natura trupului, fără a înceta să fie ceea ce este. Și, din moment ce a spus că chipul Dumnezeirii a luat chipul unui slujitor, atunci în învățătura sa nu ar trebui să mai atingă problema dacă aceste imagini sunt similare între ele în sine, independent de esența lor. Cred că se respinge imediat pe sine însuși. Nu este nevoie de o asemănare, ușor de găsit, și de o unire de imagini care să fie consistente între ele, pentru a crede în realitatea întrupării, ci este necesară o unire de esențe. Astfel, atunci când spunem că Cuvântul s-a făcut trup, înțelegem că aici nu a avut loc o fuziune, nu un amestec, nu o transformare, nu o înlocuire, ci o unire inefabilă și indescriptibilă a Lui cu trupul, care are un suflet rațional. Cât despre cuvântul - unire, acesta nu

înseamnă imediat un amestec, ci înseamnă în primul rând percepția altuia. După toate acestea, afirmăm că Cuvântul, care purcede de la Tatăl, a asumat un trup sfânt și însuflețit, unindu-se cu el cu adevărat fără confuzie, și din amândoi a ieșit omul, care în același timp rămâne adevăratul Dumnezeu, iar din aceasta Sfânta Fecioară este născătoarea lui Dumnezeu. Consider că este nepotrivit să credem că ea ar trebui numită materia omului. Dacă ar fi existat unii care, în marea lor nebunie, ar fi început să spună că trupul constituie, cum ar spune, izvorul naturii Cuvântului lui Dumnezeu și începutul ființei Sale, atunci poate că cei care vor să o numească mama omului ar avea un temei, nu întru totul absurd și de disprețuit. Dar, întrucât această opinie este josnică și urâtă de toată lumea, Sfânta Fecioară nu este reprezentată altfel,ca Maica lui Dumnezeu, cu excepția poate a celui care crede că Cuvântul, purcând de la Tatăl, s-a întrupat în sensul propriu, adică om. Sfânta Fecioară, așa cum am spus, a născut într-adevăr mai mult de o zeitate; la ce folosește atunci insistența celor care spun că ea ar trebui numită și Maica Omului? Dar, după cum se pare, au inventat un truc otrăvitor împotriva lui Hristos. Nu permit să se creadă sau să se spună că El Însuși, care mai înainte de veacuri a fost Fiul lui Dumnezeu și al Tatălui, în zilele din urmă ale veacului, fără confuzie și fără schimbare pentru Sine, unit în pântece cu trupul însuflețit de sufletul rațional, s-a făcut om ca noi; ci se străduiesc să propovăduiască că El L-a născut pe Dumnezeu locuind în Sine, ca un om drept, și ne conving să credem așa, fără să luăm în considerare că și Dumnezeu locuiește în noi toți prin harul Duhului (Sfânt), ca în sfintele temple. Este scris: Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva strică templul lui Dumnezeu, Dumnezeu îl va strica, căci voi sunteți templul sfânt al lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:16, 17). Dar, deși trebuie să fim numiți temple ale lui Dumnezeu, întrucât, prin puterea Duhului, îl purtăm pe Dumnezeu care locuiește în noi, totuși, în Hristos vedem o altă imagine a misterului și afirmăm că trupul, înzestrat cu un suflet rațional, este cu adevărat unit cu Dumnezeu Cuvântul. Aș întreba cu bucurie ce admite, dacă a avut loc cu adevărat unirea Cuvântului cu umanitatea sau, ceea ce este același lucru, cu trupul sfânt animat de un suflet rațional sau, așa cum (cred) alții, legătura unei imagini ministeriale și neesențiale cu imaginea esențială a dumnezeirii, ca în purtarea (de către om) a dumnezeirii sau un alt fel de unire, dedusă din diferitele feluri de adopție, cu egalitate de demnitate, dacă admite altceva în afară de unire (purtare). Dar, se pare, mă sâcâiesc în zadar și pun o întrebare superfluă: înaintea mea sunt cuvintele și mărturisirea lui deschisă. În primul capitol spune următoarele: „Copilul care se naște se numește Emanuel, atât Dumnezeu, nedespărțit de firea umană, cât și om, nestrăin de divinitate.” Ar fi trebuit să facă o expunere atentă și precisă a acestor lucruri. Totuși, acest lucru trebuie remarcat; căci în acest loc El îl numește pe Dumnezeu nedespărțit de firea umană, exprimând clar unitatea, și chiar admite că Hristos este atât Dumnezeu, cât și om; căci știe că El este unul prin unire providențială (οικονομικην). Cum atunci nu roșește, condamnând ceea ce spunem?

Anatema a 2-a

Oricine nu mărturisește că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu Tatăl, a fost unit cu trupul în mod ipostatic și că, prin urmare, Hristos este una cu trupul său, adică unul și același este Dumnezeu și în același timp om: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Crezând învățătura sfinților apostoli, mărturisim că Hristos este unul și, datorită acestei unități, Îl numim Dumnezeu și om; dar unitatea ipostasului, ca fiind străină și străină Lui, nu o cunoaștem în niciun fel nici din dumnezeiasca Scriptură, nici de la părinții care au explicat Scriptura. Dar dacă cel care a propus aceasta înțelege prin unitatea ipostasului că aici s-a format o cale de mijloc între trup și dumnezeire, atunci

îi obiectăm cu tot zelul și îl acuzăm de blasfemie. Căci calea de mijloc presupune în mod necesar fuziunea, iar fuziunea distruge particularitatea ambelor firi. Ceea ce se schimbă încetează să mai fie ceea ce era mai înainte. Și aceasta este în cel mai înalt grad absurd să spunem despre Dumnezeu Cuvântul, care a venit din sămânța lui David. Trebuie să-L credem pe Domnul, care în următoarele cuvinte spuse iudeilor indică două firi în Sine: distrugeți această biserică și în trei zile o voi ridica (Ioan 2:19). Dacă a apărut o cale de mijloc, atunci Dumnezeu nu mai este Dumnezeu, iar templul indicat nu este un templu, ci atât templul este prezentat ca Dumnezeu, cât și Dumnezeu este templul (acesta este sensul suplimentar al căii de mijloc), iar Domnul le-a spus evreilor în mod inutil: distrugeți această biserică și în trei zile o voi ridica. Ar fi trebuit să spună: omorâți-Mă și în trei zile voi învia. Dacă ar fi apărut cu adevărat o cale de mijloc, atunci odată cu ea ar exista o fuziune; dar aici El arată cum templul este distrus și Dumnezeu îl restaurează. Astfel, nu este nevoie de unitate conform ipostasului, care, mi se pare, este propusă în sensul unei căi de mijloc. Dar este suficient să numim unitate o astfel de unitate care arată atât originalitatea naturii, cât și ne învață să-L onorăm pe Hristos ca Dumnezeu.

Apărându-l pe Kirill

Iată, oricât de mult se ridică acest artist împotriva noastră cu buze nestăvilite, încercând pretutindeni să găsească o ocazie convenabilă pentru aceasta, el din nou calomniază expresia - conform ipostasului . O condamnă ca fiind o noutate și afirmă că este spusă ciudat, fără să creadă că veridicitatea expresiilor, opunând adevărul invențiilor ereticilor nelegiuiți, este îndreptată spre răsturnarea a ceea ce aceștia opun (ei). În timp ce Nestorie distruge pretutindeni naşterea trupească a lui Dumnezeu Cuvântul, asigurându-ne de o singură unire a demnităților, și spune că omul, onorat cu dublul nume de filiație, este unit cu Dumnezeu, noi spunem că unirea a avut loc ipostatic, respingând cuvintele sale cu expresia ipostas, o expresie care nu semnifică nimic altceva decât că natura Cuvântului, sau ipostasul (care semnifică Cuvântul însuși), a fost cu adevărat unită cu natura umană fără nicio transformare sau schimbare, așa cum am spus foarte adesea, și este concepută a fi și este un singur Hristos, Dumnezeu și om. Și acest lucru, după cum cred, Teodoret însuși admite, întrucât spune că Dumnezeu este inseparabil de natura umană și că umanitatea nu este concepută fără divinitate. Prin urmare, nu spunem că unirea dintre chipul lui Dumnezeu și chipul unui slujitor exclude ipostasul, nici că un om obișnuit, onorat cu o egalitate de divinități, este unit cu Cuvântul prin locuire în el; ci spunem că însuși Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, prin primirea, așa cum am spus, a unui singur trup animat de un suflet rațional, a devenit om adevărat, astfel încât rămâne și Dumnezeu. Dar acest om elocvent, obișnuit cu raționamentul, a definit cuvântul ipostatic în sensul de limitare și îndrăznește să numească și să expună vederii acele inconsecvențe care decurg din aceasta, ca și cum nu am ști-o. Poate că îi place și se delectează cu verbositate și elocvență și nu are nimic altceva în minte decât gândul că poate vorbi pe larg, acceptând ca adevăr ceea ce nimeni n-a spus încă, pentru a părea a fi printre cei care nu știu să judece corect: unul care fabulează prostește și spune minciuni sau unul care a intrat pe calea cea dreaptă a adevărului și folosește un limbaj înțelept și necesar. Mărturisesc că la început am crezut că a înțeles sensul capitolelor, dar se preface că nu știe și prin aceasta face pe plac cuiva. Acum știu sigur că, de fapt, nu-l înțelege.

Anatema a 3-a

Oricine într-unul Hristos, după unirea (firilor), desparte persoane, unindu-le doar prin unirea demnității, adică în voință sau în putere, și nu, mai degrabă, prin unirea care constă în unirea firilor: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Înțelesul celor spuse este obscur și întunecat (iar pentru cei pioși absurditatea sa este evidentă). Căci cui nu i se pare evident că conjuncția și confluența (σύνοδος) nu au nicio diferență? Confluența este unirea a ceea ce este separat (κεχωρισμένων), iar conjuncția (συναφέια) este unirea a ceea ce este distinct (διηρημένων). Dar înțeleptul autor al acestor cuvinte consideră că ceea ce sună la fel este incompatibil unul cu celălalt. Ipostasele, spune el, nu ar trebui unite prin conjuncție, ci prin confluența și confluența naturilor. Sau poate că nu știe ce spune sau, dacă știe, blasfemează. Natura este ceva mișcat de necesitate și lipsit de libertate. De exemplu, suntem mișcați să flămândim de către natură, nu de intenție, ci de necesitate; cei care trăiesc în sărăcie nu ar fi în sărăcie dacă ar avea puterea liberă de a nu muri de foame; prin natură ne este sete, dormim, respirăm aer. Toate acestea se întâmplă nu prin voința noastră, spun eu. Cel care nu acceptă nimic din toate acestea în sine ajunge cu necesitate la sfârșitul vieții. Dacă în acest fel a avut loc unirea naturală dintre chipul lui Dumnezeu și chipul unui rob, atunci Dumnezeu Cuvântul a fost forțat de necesitate, și nu de dragoste pentru omenire, să se unească cu chipul unui rob, iar Legislatorul a toate este sub necesitatea de a urma legile. Dar apostolul nu învață acest lucru, ci opusul, și anume că, luând chip de rob, (Dumnezeu) S-a golit pe Sine Însuși (Filipeni 2:7). Prin cuvintele - s-a golit pe Sine Însuși - El Îl reprezintă ca nefiind forțat. Dacă, așadar, S-a unit intenționat și liber cu firea luată de la noi, atunci nu mai este nevoie să adăugăm cuvântul natural, va fi suficient să recunoaștem unitatea. Unitatea este acceptată în divizat și nu este niciodată gândită decât dacă a fost precedată de divizare. Astfel, acceptând unitatea, el acceptă mai întâi divizarea. Prin urmare, de ce spune el că nu este corect să se separe ipostasele sau firile, știind în același timp că ipostasul desăvârșit al lui Dumnezeu Cuvântul a existat mai înainte de veacuri și că a primit cea mai desăvârșită formă de slujitor? De aceea spune ipostasuri, nu ipostasuri. Dacă ambele firi au perfecțiune, ambele se aseamănă, adică forma unui slujitor cu forma lui Dumnezeu care o primește, și este cu pioșenie să mărturisim o singură persoană, unicul Fiu și Hristos: atunci nu va fi absurd să spunem că două ipostasuri sau firi au fost unite, ci în conformitate cu rațiunea. Dacă într-un singur om despărțim firile, spunem - un trup muritor și un duh nemuritor, și amândouă sunt un singur - omul: atunci este cu atât mai în conformitate cu rațiunea sănătoasă să cunoaștem particularitățile firii lui Dumnezeu care percepe și ale firii umane percepute. Găsim că și fericitul Pavel a împărțit omul în două și a spus odată: chiar dacă omul nostru de afară piere , totuși omul dinăuntru se înnoiește în toată ziua (2 Cor. 4:16), și în alt loc: Căci mă desfătez în Legea lui Dumnezeu, după omul dinăuntru (Romani 7:22), și iarăși: ca Hristos să locuiască în omul dinăuntru (Efeseni 3:17). Dacă apostolul separă legătura naturală a firilor create împreună, atunci pe ce temei îi acuză de impietate pe cei care separă particularitățile firilor - firea lui Dumnezeu, care a existat mai înainte de veacuri, și firea omului, care a fost primită în vremurile de pe urmă, îl acuză pe cel care ne învață limitarea doar sub un alt nume?

Apărându-l pe Kirill

Vedeți cum acest om extrem de inteligent expune mai întâi în mod fals obscuritatea cuvintelor și, având o minte nu limpede, ci începătoșată, numește o astfel de vorbire întunecată, care pentru cei care vor să gândească drept este atât de evidentă și clară! El și-a imaginat că vorbirea noastră ne învață să vorbim - o confluență (σύνοδος) și nu o combinație (συναφέια)). Apoi, etalându-și iscusința, proclamă că avem forță egală în sensul, fie că cineva va spune - o confluență, fie va folosi - o combinație. Dar mă minunez în continuare de perspicacitatea și inteligența sa, posedând o asemenea

ascuțime, pentru următoarele: - numai el, se pare, știe ceea ce toată lumea de pretutindeni știe, ceea ce este atât de bine cunoscut, ceea ce este complet clar pentru oamenii care sunt complet necunoscuți de știința lumească și de arta vorbirii, care au cele mai mediocre cunoștințe, dobândite prin ascultare insuficientă cu puțină sârguință. Uimit de erudiția sa, spun: tu, care îți deschizi buzele maiestuoase împotriva noastră, contempli subtil taina abia în stare de veghe, ca prin vis și în stare de beție. Unii cenzurează unitatea care este în Hristos, interpretând-o greșit, în felul lor, dincolo de ceea ce este propus în Sfânta Scriptură. Ei spun că firile sunt reciproc separate și sunt separate în orice fel, una și cealaltă există separat și separat, dar omul, susțin ei, este unit cu Dumnezeu prin locuință, printr-o singură demnitate, adică prin putere sau printr-un anumit nume de filiație. Anatema distruge astfel de opinii și se ridică împotriva unor astfel de vorbe goale și scandaloase. Ea afirmă că Cuvântul nu trebuie în niciun fel divizat, în mod natural, adică nu prin locuire, ci cu adevărat unit cu trupul sfânt, care are un suflet rațional, ca nu cumva să înfățișăm doi fii și să despărțim indivizibilul. Dar el, neînțelegând în ce constă unitatea naturală, adică adevărata unitate, care nu contopește firile și nu le amestecă astfel încât una sau alta să existe altfel decât ele, folosește un argument slab și copilăresc pentru a afirma că gândește corect și spune: dacă unitatea a fost naturală, atunci epuizarea Cuvântului nu a fost voluntară, ci cauzată, cum ar fi, de forță și necesitate. Natura acționează de obicei cu forța. La aceasta să-i spună cineva: foamea, setea și restul pe care tu însuți le-ai numit sunt imperfecțiuni naturale și produc mișcare în noi, întrucât avem o natură supusă excitației; dar natura divină și inefabilă a Cuvântului, care nu este în niciun fel supusă slăbiciunilor și necesității, nu a fost forțată de nimeni sau de sine să ia trup împotriva voinței sale, să-și însușească măsura umanității și să primească sămânța lui Avraam. Nu va fi greu pentru nimeni să vadă, dacă vrea, cât de lipsit de sens a vorbit. El spune că ceea ce este natural este complet supus legilor necesității și, ca dovadă a acestui fapt, citează faptul că simțim foame și sete independent de voința noastră, la chemarea naturii, chiar dacă nimeni nu o dorește. Un om iscusit, cu o minte bine versată în aceste chestiuni, ar fi trebuit să discearnă lucruri serioase care merită mai multă dificultate. Dacă este adevărat că omul este rațional prin natură, atunci, prin urmare, este rațional împotriva voinței sale și prin constrângere! Ce se întâmplă atunci? Spuneți-mi, este posibil ca Dumnezeu să nu fie Dumnezeu prin natură sau nu este El sfânt, drept, bun, viață, lumină, prin natură,înțelepciune și bunătate? Este el însuși, împotriva voinței sale și prin constrângere, ceea ce este? Dar cred că, dorind să raționeze în acest fel, este necesar să dezvăluim clar cea mai mare nebunie. Deci ce minciună avem, deși a ridicat un zid invincibil și de netrecut? Și exprimă atâtea presupuneri slabe și, auzind că a avut loc o uniune naturală, adică o confluență adevărată, netransformată și complet necontopită a substanțelor, se străduiește să răstoarne forța celor spuse, astfel încât să pară că nu s-a întâmplat cu adevărat, ci după asemănarea pe care o ia de la noi. Insolentul nu se teme să supună natura Cuvântului unei necesități irezistibile! Nu S-a epuizat fără voință; ci Unul-Născut s-a făcut om de bunăvoie și nu, cum spui tu, a acceptat umanitatea, acordându-i doar o uniune locuibilă și încununând-o cu harul filiației, ca noi. Așadar, deși este potrivit să credem că substanțele au fost unite, că Cuvântul s-a făcut om și s-a întrupat, unirea, în conformitate cu aceasta, este numită într-un fel naturală, pentru a nu face loc unirii false, interioare, care ne aparține nouă, ca participanți la natura divină, despre care Pavel spune: „Cel ce se unește cu Domnul este un singur duh” (1 Corinteni 6:17); însă, Cuvântul lui Dumnezeu, fiind străin și lipsit de agitație, nu este supus necesității și puterii firii. A nu vrea să desparți în două ceea ce este unit după unire, după părerea mea, este o chestiune complet fără prihană și nevrednică, mai ales că acest bun

Teodoret ia ca exemplu un om care, după noi, este chiar considerat ca fiind unul singur și nu permite să fie împărțit în doi, deși însăși raționamentul său nu respinge fragmentarea și dezbinarea atât cât este necesar pentru a ști că unul este prin fire suflet, iar celălalt prin fire trup. Așadar, prin reflecție asupra divinității și umanității, căutând cu atenție unirea, într-un sens similar, realizată în Hristos, spunem că a avut loc o adevărată confluență în unire, în timp ce nu uităm că Cuvântul lui Dumnezeu prin fire este altceva decât trup și este un alt trup prin firea sa. A nu tăia în două ceea ce a fost odată unit nu este totul; Duhul adevăratei credințe nu îngăduie nimănui să-L împartă pe singurul Hristos și Fiu și Domn în doi fii, așa cum învață sfânta și divin inspirata Scriptură. Dar este evident că lui îi pasă puțin de dogmele adevărate și cu mare grijă evită să înțeleagă orice este necesar pentru folos, ca ceva ce poate aduce rău, se laudă aparent cu minciuni și este chiar extrem de înclinat spre calomnie. Să audă de la noi: De ce te lauzi cu răutate, puternicule? Limba ta urzește nelegiuire toată ziua (Ps. 51:3, 4).

Anatema a 4-a

Oricine aplică spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, fie folosite de sfinți despre Hristos, fie de El Însuși despre Sine, separat la două persoane sau ipostase, și aplică unele dintre ele unei persoane pe care o reprezintă ca fiind distinctă de Cuvântul lui Dumnezeu, iar altele, ca fiind potrivite lui Dumnezeu, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Și aceasta este asemănătoare cu ceea ce s-a spus deja. El vrea, ca și cum ar face o limitare, să nu vadă nicio diferență între cuvintele Evangheliei și scrierile apostolice, și acesta este cel care, poate, se laudă că luptă împotriva lui Arie și Eunomie și a altor eresiarhi. Să spună harnicul învățător al dogmelor sacre cum denunță blasfemia ereticilor, în timp ce atribuie Cuvântului lui Dumnezeu ceea ce se spune cu smerenie și decență despre forma unui rob? Recunoscând aceasta, ei stabilesc dogma că Fiul lui Dumnezeu este mai mic și o creație și o creație și un rob și aparține neființei. Și astfel noi, care gândim diferit de ei, mărturisind că Fiul Tatălui este coexistent și coetern cu Dumnezeu, artistul și creatorul tuturor lucrurilor, decoratorul, cârmaciul și conducătorul, atotînțelept și atotputernic în toate, afirmând chiar că El este însăși puterea, însăși viața și însăși înțelepciunea, cui îi vom atribui următoarele: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu , pentru ce M-ai părăsit (Matei 27:46)? „ Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta” (Matei 26:39); și iarăși: „Tată, mântuiește-Mă de ceasul acesta” (Ioan 12:27); Dar despre ziua aceea sau despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl (Marcu 13:32), și toate celelalte lucruri spuse de El Însuși sau spuse și scrise cu smerenie de sfinții apostoli? Cui vom atribui foamea și setea? Cui vegherea și somnul, neștiința și frica? Cine a avut nevoie de ajutorul îngerilor? Dacă acestea sunt atributele lui Dumnezeu Cuvântul, atunci cum este numit El înțelepciune, iar înțelepciunea descoperă neștiința? De ce altfel poartă El numele de înțelepciune, din moment ce este supus slăbiciunii neștiinței? Cum poate fi adevărat când spune că are tot ce are Tatăl și totuși nu are cunoștință despre Tatăl? Dar despre ziua aceea (și despre ceasul acela) nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl (Matei 24:36).” Cum poate exista o imagine neschimbătoare a Tatălui, când El nu are tot ce are Tatăl? Dacă deci ar fi adevărat cel care a spus că nu știe, cine ar putea crede asta despre El? Și dacă, cunoscând ziua, a spus că nu o știe, atunci vedeți la ce blasfemie trebuie să ducă această combinație, cum adevărul, numit pe nedrept adevăr, înșală, dacă conține ceva contrar adevărului? Dar dacă adevărul nu înșală, atunci Cuvântul lui Dumnezeu nu este ignorant cu privire la ziua pe care El Însuși a făcut-o și în care El va judeca

lumea; ci El are cunoașterea Tatălui ca o imagine neschimbătoare. Astfel, ignoranța nu aparține lui Dumnezeu Cuvântul, ci imaginii unui slujitor, care avea doar atâta cunoaștere câtă divinitatea care locuia în El a revelat. Același lucru trebuie spus și despre alte lucruri similare. Este oare în conformitate cu bunul simț că Dumnezeu Cuvântul a putut spune Tatălui: Tată, dacă„Se poate ca paharul acesta să treacă de la Mine; totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Doamne)" (Matei 26:39). Căci și aici întâlnim multe neconcordanțe. Și în primul rând, că Tatăl și Fiul nu vor fi de acord, Tatăl unul vrea, Fiul pe altul vrea: totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Doamne) . Mai mult, există o mare ignoranță în Fiul. El nu știe dacă este cu putință sau cu imposibil ca paharul să treacă de la Mine. Și a spune aceasta despre Dumnezeu Cuvântul este complet nelegiuit și blasfemiu. Cel ce a venit după Mine și a luat de bunăvoie trupul nostru, care S-a golit pe Sine Însuși, știa perfect care avea să fie sfârșitul tainei economice; de aceea a prezis și sfinților apostoli: Iată, ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat neamurilor spre batjocură, biciuire și răstignire, și a treia zi va învia (Matei 20:18, 19). Cine a prezis mai înainte acest lucru și l-a mustrat pe Petru, care s-a rugat să nu se întâmple? Cum s-ar fi putut ruga El să nu se întâmple, dacă știa perfect tot ce avea să se întâmple? Nu este oare ciudat: Avraam a prevăzut această zi cu multe secole înainte și s-a bucurat, la fel Isaia a prezis pătimirea Sa mântuitoare, Ieremia de asemenea, Daniel, Zaharia și toată oastea profeților, dar El Însuși nu știe, cere eliberare și se roagă să slujească mântuirii lumii? Prin urmare, aceste cuvinte nu se referă la Dumnezeu Cuvântul, ci la imaginea unui rob care se temea de moarte, pentru că moartea nu fusese încă zdrobită. Permițând frică, Dumnezeu Cuvântul permite acestei imagini să rostească astfel de cuvinte, astfel încât să nu o acceptăm ca fiind natura Tatălui și să o bănuim că se trage din Avraam și David ca un vis sau o fantezie, așa cum a presupus mulțimea jalnică de eretici nelegiuiți. Așadar, ceea ce s-a spus și s-a întâmplat potrivit lui Dumnezeu, vom atribui lui Dumnezeu Cuvântul, dar ceea ce s-a spus și s-a făcut cu smerenie, vom adopta chipul unui rob, pentru a nu ne îmbolnăvi de boala blasfemiei, precum Arie și Eunomie.

Apărându-l pe Kirill

Ce bine ar fi dacă mintea ta, liberă de ură și patimi, ar găsi adevărul în cuvintele noastre! Dar lui nu-i pasă de asta și o îndreaptă din nou spre același lucru care îi place. Căci spune: și aceasta este similară cu ceea ce s-a spus deja; vrea, ca și cum ar face o limitare, să nu vadă nicio diferență în cuvintele Scripturilor apostolice și evanghelice; și acesta este cel care, poate, se laudă că luptă împotriva lui Arie, Eunomie și a altor ereziarhi. Acesta este el; dar eu spun că sunt la fel de departe de a spune că firile s-au limitat reciproc, că s-a permis o amestecare, o fuziune sau o transformare, pe cât este departe de adevăratul mod de gândire. Nu eliminăm diferitele moduri de exprimare; știm că unele dintre ele sunt de așa natură încât vorbesc potrivit despre Dumnezeu, altele sunt adaptate naturii umane; primele corespund unei mari glorii, cele din urmă unei măsuri de epuizare. Repetăm că nu le distribuim între două persoane care sunt în toate privințele diferite una de cealaltă. Căci dacă Domnul nostru Iisus Hristos este unul și există o singură credință în El și un singur botez, atunci El trebuie să aibă și o singură persoană, ca fiind unul. Căci, din moment ce Dumnezeu este om și Dumnezeu în același timp și Se descoperă chiar și fără reproș, pentru că El Însuși folosește cuvinte fie vrednice de Dumnezeu, fie potrivite omului, atunci natura divină și inefabilă nu este în niciun fel diminuată, în comparație cu Tatăl, deoarece ceea ce se gândește despre umanitate este vorbit despre ea; credința în despărțirea de trup nu este tăgăduită de predicarea că Dumnezeu, cu ceea ce este El conform divinității, a devenit și om ca noi. Prin urmare, totul aparține numai lui Hristos, atât ceea ce este potrivit lui

Dumnezeu, cât și ceea ce se referă la umanitate. Dacă Cuvântul, care purcede de la Dumnezeu Tatăl, nu S-a făcut om, atunci nu trebuie să vorbim despre El omenește, ca despre noi. Dar dacă este adevărat că Dumnezeu S-a făcut părtaș trupului și sângelui, asemenea nouă, și în toate lucrurile S-a făcut asemenea fraților Săi (Evrei 2:12, 14), adică nouă: de ce atunci critică ei atât de prostește înțelepciunea dispensației, refuzând numele omenesc și modestia vorbirii, vorbind despre dispensație, străduindu-se să înțeleagă despre un altul separat de Fiul, de chip de rob, cum spun ei înșiși? Este complet nerezonabil să ne prefacem că ne temem de nebunia ereticilor și, în același timp, să ne permitem să înțelegem tradiția adevăratei credințe în afara sensului propriu. Va fi mai bine și mai rezonabil dacă am spune că numele umane nu sunt atribuite unei alte persoane, concepute ca fiind speciale și separate de Fiul și, așa cum obișnuiesc să spună, chipului de rob, ci în primul rând măsurii umanității, a Lui. Căci Celui care este Dumnezeu și om împreună, trebuie să i se atribuie ambele feluri de nume. Dar mă minunez de cum el însuși (Teodoret) pare să mărturisească un singur Hristos, care este Dumnezeu și om împreună, și totuși, ca și cum ar uita brusc ceea ce presupunem că știe bine, îl împarte din nou pe unul în doi. Căci spune următoarele: despre ziua aceea sau despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci doar Tatăl (Marcu 13:32). Apoi adaugă că Cuvântul, născut de Dumnezeu Tatăl, este înțelepciunea, care trebuie să prevadă toate lucrurile viitoare și spune: „de aceea, ignoranța nu aparține lui Dumnezeu Cuvântul, ci formei unui rob, care avea atâta cunoaștere în acel moment câtă divinitatea care locuia în el i-a revelat. Același lucru trebuie spus și despre alte lucruri similare.” Așadar, dacă nu minți când spui că există un singur Domn și Iisus Hristos, atunci de ce te desparți și nu-ți este rușine să numești doi fii? Nu este oare clar că doi vor veni la existență, dacă cel care are cunoaștere limitată nu este același cu cel care știe totul, dacă este perfect în înțelepciune și știe tot atât cât Tatăl, nu este același cu cel care împărtășește revelația în părți? Și dacă există unul, unul prin adevărata uniune și nu există altul în izolare, particularitate, atunci rezultă că cunoașterea și forma ignoranței îi aparțin. Astfel, El Însuși cunoaște prin divinitate, ca înțelepciune a Tatălui; dar plasându-Se sub nivelul umanității ignorante, El face dispensațional ceea ce este caracteristic altora, deși, așa cum am spus mai înainte, nu există nimic ce să nu știe, ci știe totul împreună cu Tatăl. Căci de ce este numit cel care simte foame (Matei 4:3), obosit de călătorie (Ioan 4:6), din moment ce El Însuși este viață și Dumnezeul dătător de viață, El Însuși este pâinea vie care coboară din cer și dă viață lumii și, în final, El Însuși este Stăpânul binelui (Ioan cap. 6)? Atunci, pentru ca ei să creadă că El a devenit cu adevărat om, a luat umanitatea pentru Sine, are o rămânere constantă în perfecțiunile firii Sale și conține inseparabil ceea ce El a fost, este și va fi dintotdeauna. Cine a spus că revelația a fost dată firii robului de către Dumnezeu care locuiește în ea și că revelația a fost limitată, îl transformă deja pe Emanuel în profetul nostru, un om purtător de Dumnezeu și altceva. Mai mult, el crede că spune ceva ingenios și de netăgăduit: „Dacă Cuvântul lui Dumnezeu strigă”, spune el, „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ”.„... atunci, mai întâi de toate, este în conflict cu Tatăl și se roagă pe nedrept să nu bea paharul, știind că suferințele ei vor aduce mântuire lumii.” Așadar, cel ce rătăcește în speculații nepotrivite să audă și de la noi: din moment ce credeți că astfel de expresii trebuie îndepărtate din Cuvântul lui Dumnezeu și însușite unicei firi a robului, nu împărțiți din nou pe cineva în doi fii? Și care dintre oamenii inteligenți nu recunoaște evidenta acestui lucru? Poate că cineva care împărtășește speculațiile voastre va spune că este incredibil și inconsistent cu bunul simț ca imaginea unui rob să evite suferința și să pară a fi în contradicție cu Tatăl sau chiar cu Cuvântul care locuiește în această imagine. Cred că El știa că

suferința Lui era salutară pentru tot ce era ceresc și pământesc și va aduce viață celor supuși morții. El spune că era necesar să privim cu sensibilitate la cel cuprins de o mare frică și gata să asculte de îndemnul divin. Spuneți: Poate că nu simțiți că vorbiți fără sens și în gol? Ce înseamnă această absurdă lipsă de temei a gândurilor? Aș spune imediat că tot ce este omenesc este de mică importanță în Cuvântul, născut din Dumnezeu. Întreb, cui îi aparține epuizarea și cine a suportat-o de bunăvoie? Căci dacă, așa cum se spune, natura unui rob, care vine din sămânța lui David: atunci cum sau în ce condiții a ajuns la epuizare, dacă a fost asumată de Dumnezeu? Dacă Cuvântul, care există în același chip și egalitate cu Dumnezeu Tatăl, este numit epuizat: atunci din nou cum sau în ce condiții a fost epuizat, dacă a scăpat de epuizare? A atribui epuizarea lui Dumnezeu Cuvântul, care nu cunoaște transformarea sau suferința, înseamnă a încheia și a spune ceva despre om, conform ataşamentului dispensațional față de trup. Deși a devenit om, însă, esența tainei nu dăunează în niciun fel naturii Sale. El rămâne același care era, chiar dându-se pe Sine umanității pentru mântuirea și viața lumii. Prin urmare, referind cuvintele Evangheliei și ale sfinților apostoli nu la două persoane, ci la unul Hristos și Fiu și Dumnezeu, nu micșorăm natura și slava Sa divină, de dragul umanității Sale și nu respingem dispensația, ci credem în întruparea Cuvântului Însuși, săvârșită pentru noi.

Anatema a 5-a

Oricine îndrăznește să-L numească pe Hristos om purtător de Dumnezeu și nu, mai degrabă, Dumnezeu adevărat, ca singurul Fiu (cu Tatăl) după fire, întrucât Cuvântul s-a făcut trup și s-a apropiat de noi, luând trupul și sângele nostru: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Spunem că Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea și noi, S-a făcut părtaș trupului și sângelui și unui suflet nemuritor, prin unirea cu ele. Dar că Dumnezeu Cuvântul S-a făcut trup printr-o anumită transformare, nu numai că nu spunem, ci îi și acuzăm de impietate pe cei care spun aceasta. Și aceasta, se pare, este contrară chiar și acestor cuvinte. Căci dacă Cuvântul S-a schimbat în trup, El nu S-a împărtășit trupului și sângelui nostru. Și dacă S-a unit cu trupul și sângele, cum altfel S-a unit? Și dacă trupul este altceva, străin de alcătuirea Lui, El nu S-a schimbat în trup. Astfel, folosind cuvântul participare, Îl îndumnezeim pe Fiul ca unul singur, Îl îndumnezeim atât pe Cel ce a primit, cât și ceea ce a fost primit în El; dar să ne amintim de diferența de fire și să nu evităm să-l numim om purtător de Dumnezeu, așa cum este numit de mulți dintre sfinții părinți, dintre care, de exemplu, Sfântul Vasile cel Mare a folosit acest nume în cuvântul său către Amfilohie despre Duhul Sfânt și în explicația sa a psalmului 59. Îl numim om purtător de Dumnezeu nu în sensul că a primit un har anume, ci în sensul că posedă pe deplin unica dumnezeire a Fiului. Explicând aceasta, fericitul Pavel a spus: Fraților, luați seama ca nimeni să nu vă amăgească prin filozofie și prin amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos, căci în El locuiește trupește plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2:8, 9).

Apărându-l pe Kirill

Din nou este foarte ușor să arătăm cât de desfrânat vorbește aici. Spunem că nu trebuie să-L numim pe Hristos omul purtător de Dumnezeu, ca să nu-L reprezentăm ca unul dintre sfinți, ci ca adevăratul Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu făcut om și întrupat. Din nou, el persecută ceea ce se spune cu adevărat și, în diferite moduri, vorbește despre extraordinar și despre fals. El spune că numim Cuvântul lui Dumnezeu schimbat în fire de carne și dezgroapă motive prin care încearcă să arate că Cuvântul lui Dumnezeu exclude schimbarea. Trebuie neapărat să spun aici ceea ce am spus adesea. Din moment ce nimeni nu spune că firea divină și nevătămată a

Cuvântului a fost schimbată în carne pământească, ci toți mărturisesc în unanimitate că este incapabil de schimbare, atunci vă asumați un efort zadarnic de a-i învăța pe străini să înșele că Cuvântul lui Dumnezeu este prin natura sa inconvertibil și neschimbător. Cine ar fi atât de nechibzuit și nebun încât să vrea să creadă și să spună ceva atât de josnic și poate disprețuit de cei mai nechibzuiți? Nu înțeleg cum cel care spune peste tot că Emanuel este Dumnezeu este acuzat că îl pune pe Emanuel pe același nivel cu profeții. El Îl numește (pe Fiul) om purtător de Dumnezeu, care este asemenea nouă, care purtăm în noi înșine pe Duhul Sfânt care locuiește în noi și Dumnezeul tuturor. Căci (Duhul) locuiește în inimile noastre și noi suntem temple ale Dumnezeului celui viu. Și nu va spune că Cuvântul S-a făcut om și nu va crede că Dumnezeu locuiește în om. Și deși cuvântul fericitului Pavel este adevărat: căci în El locuiește toată plinătatea dumnezeirii trupește (Coloseni 2:8), desigur, nu prin locuire în El; totuși, El spune că este un singur Dumnezeu Tatăl și un singur Domn Iisus Hristos, prin Care sunt toate lucrurile (1 Corinteni 8:6). Pe lângă acestea, cineva va spune că și în om locuiește duhul Lui, motiv pentru care a scris despre unii: care locuiesc în case muritoare (Iov 4:19), între care și noi înșine locuim într-o casă asemănătoare; dar omul este considerat a fi și de fapt este unul prin cauza structurii sale din trup și a sufletului rațional care locuiește în ea. Așadar, de ce nu încetează să hulească învățătura dreaptă și nicidecum infailibilă a credinței? Uneori Îl numește un singur Hristos și Fiu și Domn Dumnezeu și om împreună; alteori, dându-I măsura proorocilor, Îl numește om purtător de Dumnezeu, poate neștiind că prin aceasta Îl face egal cu noi, dacă adică nu este Dumnezeu cu adevărat, ci templu în care Dumnezeu Cuvântul locuiește, precum și în noi. Dar dumnezeiasca Scriptură vorbește altfel: Cuvântul s-a făcut trup, zice ea, și a locuit printre noi (Ioan 1, 14).), ca nimeni să nu creadă că El a fost transformat în firea cărnii prin transformare și schimbare. Dar de când S-a făcut trup, adică om, El nu mai este un om purtător de Dumnezeu, ci Dumnezeu, care prin propria Sa voință se dăruiește epuizării și își ia ca fiind al Său trupul împrumutat de la femeie, trup, zic eu, nu străin de suflet și minte, ci posedător de suflet și rațiune. Știm că El Și-a numit trupul templu, dar nu datorită locuinței pe care a întemeiat-o în noi, de exemplu, prin Duhul Sfânt, ci mărturisește, datorită unirii, ca un singur Hristos, Fiu și Domn.

Anatema a 6-a

Oricine îndrăznește să spună că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu sau Domnul lui Hristos și nu se mărturisește, mai degrabă, ca Dumnezeu și în același timp om, întrucât, după Scripturi (Ioan 1:14), Cuvântul s-a făcut trup: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Fericitul Pavel spune că firea robului este asumată de Cuvântul lui Dumnezeu; dar, întrucât asumarea precede unirea, fericitul Pavel, distingând aceste concepte, numește chipul robului firea asumată; numele de robie nu are loc în unirea care a avut loc. În Epistola către cei ce cred în El, Apostolul a spus: De aceea, nu ești rob, ci fiu (Galateni 4:7), iar Domnul către ucenici: Nu vă zic vouă robi... ci v-am numit prieteni (Ioan 15:15); cu atât mai mult Cel întâi născut al firii noastre este liber de robie, prin care am dobândit și darul înfierii. De aceea, mărturisim pe Dumnezeu și însăși chipul robului, datorită unirii sale cu Însuși Dumnezeu; și credem cuvântul proorocului, care îl numește pe pruncul Emanuel, iar pe copilul născut Îngerul marelui sfat, Cel Minunat, Sfatuitorul, Dumnezeul Puternic, Conducătorul, Prințul Păcii și Tatăl veacului viitor (Isaia 7:14, 9:6). Totuși, predicând primirea firii după unire, profetul îl numește rob pe cel venit din sămânța lui Avraam și spune astfel: Tu ești slujitorul Meu, Israele, și în tine voi fi proslăvit (Isaia 49:8), și iarăși: Așa vorbește Domnul, care m-a zidit din pântecele robului (5), și puțin mai târziu: Te-am dat legământ al generației (lui Israel),

lumină a neamurilor, ca să fii spre mântuire până la marginile pământului (6). Dar ceea ce a fost zidit în pântece nu este Dumnezeu Cuvântul, ci chipul unui rob. Căci Dumnezeu Cuvântul S-a făcut trup nu prin transformare, ci prin luare de trup, înzestrat cu suflet rațional.

Apărându-l pe Kirill

Taina dăruirii Unul-Născut cu trupul va proteja și aici cuvintele pe care le-am spus mai sus și va arăta conformitatea și rațiunea lor, iar acest lucru este ușor. Căci Unul-Născut Fiu, existând în chipul lui Dumnezeu Tatăl, egal cu El în toate, în slavă și libertate, este numit, datorită primirii firii de rob, frate pentru cei care erau sub jugul robiei, adică frate pentru noi. Astfel, ca unul dintre noi, a dat didrahma celor care cereau tribut și era sub lege, ca om (Matei 17:24-27), fiind legiuitor după divinitate și i-a învățat pe ucenicii Săi: deși prin firea sa era liber, ca Dumnezeu și de la Dumnezeu, pentru că cu adevărat este Fiul și în chip de rob după trup. Totuși, considerând, din cauza epuizării, chipul de rob ca și cum ar fi fost proprietatea sa, era supus vameșilor. Prin urmare, dacă cineva spune că El este numit slujitor după cuvintele profeților, nu este îndreptățit în niciun fel să se simtă ofensat de aceasta. Căci ei știau prin revelația Duhului Sfânt că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu Tatăl, devenind om, era pe de o parte la fel de liber ca Fiul, iar pe de altă parte nu se abatea de la măsura epuizării, conformându-se jugului robiei noastre. Așadar, El Îl numește pe Dumnezeu Tatăl Său, deși prin fire El Însuși era Dumnezeu și în niciun fel mai prejos decât Tatăl în măreție. Așadar, când Nestorie a scris următoarele despre Hristos: „Dar marele preot milostiv care a suferit atât de mult nu este Dumnezeu, învierea celui ce a suferit”, iar Cuvântul lui Dumnezeu L-a numit pe Hristos Dumnezeu, adăugând la aceasta: „El a fost atât copil, cât și Domnul unui copil”: atunci afirmăm că discursurile Sale nu sunt doar urâte, ci și extrem de nelegiuite. Căci dacă Cuvântul, care este de la Dumnezeu, este Dumnezeul lui Hristos, atunci, în orice caz și fără nicio îndoială, vor ieși doi. Și cum se poate concepe un copil și în același timp Domnul copilului? Prin urmare, nu trebuie să se spună că Emanuel este Dumnezeu și Domnul Sine, întrucât El este în același timp Dumnezeu și om, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat și s-a făcut om. Când se va îndoi cineva că divinitatea este ceva diferit în natura sa, iar umanitatea ceva diferit în natura sa? În ciuda acestui fapt, ambele naturi - divinitatea și umanitatea - constituie un singur Hristos conform unității economice.

Anatema a 7-a

Oricine spune că Iisus, ca om, a fost un instrument al acțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul și a fost înconjurat de slava Unul-Născut, ca existând separat de El: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Dacă firea umană este muritoare, iar Dumnezeu, Cuvântul, fiind viață și Dătătorul de viață, a restaurat și a înălțat la cer templul distrus de iudei, atunci cum nu este chipul robului glorificat prin chipul lui Dumnezeu? Dacă firea muritoare a devenit nemuritoare prin unirea cu Dumnezeu Cuvântul, atunci a primit ceea ce nu avea. Dar dacă a primit ceea ce nu avea și este glorificată, atunci este glorificată de Cel de la care a primit-o. De aceea apostolul exclamă: care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea tăriei tăriei Sale, pe care a lucrat-o în Hristos, înviindu-L din morți (Efeseni 1:19, 20).

Apărându-l pe Kirill

Cei care Îl numesc pe Hristos nu exprimă prin aceasta că El este asemenea nouă, un om obișnuit, ci că El este Cuvântul făcut om și întrupat, născut din Dumnezeu; și, prin urmare, dacă se spune că El a făcut ceva potrivit lui Dumnezeu, prin trupul Său, pe

care L-a făcut organul Său slujitor: totuși, acțiunea aparține lui Hristos, chiar Domnul binelui, care nu cedează această acțiune altuia; întrucât El a dat putere fericiților apostoli împotriva duhurilor necurate, putere să le scoată afară și să vindece orice boală și orice rană din norod. De aceea, fericitul Pavel spune: Căci nu îndrăznesc să vorbesc despre lucrurile pe care Hristos n-a făcut-o prin mine, spre ascultarea neamurilor, cu cuvântul și cu fapta, cu puterea semnelor și a minunilor, cu puterea Duhului lui Dumnezeu (Romani 15:18, 19). Fericiții ucenici au venit odată cu bucurie la Hristos și au zis: Doamne, chiar și demonii ne sunt supuși prin numele Tău (Luca 10:17). Noi spunem că sfinții oameni au fost mișcați la acțiune de Hristos în duh; Însă credem că Isus nu a fost atât de mișcat în Duh de Cuvânt la acțiune, ca și cum ar fi existat un alt fiu în afară de Unul Născut al Tatălui. Unitatea arăta pe unul și, de aceea, avem grijă să nu-L despărțim în doi. Căci, deși, conform Scripturii, Cuvântul s-a făcut trup, totuși, conform adevăratei unități, care întrece atât rațiunea, cât și cuvântul, există un astfel de Fiu unic născut. Astfel, singurul Hristos Isus prin trupul Său, ca printr-un organ, a îndeplinit poruncile lui Dumnezeu, dar a primit puterea împlinirii nu după asemănarea sfinților. A spune aceasta ar fi impie și foarte indecent. Dacă, fiind viața și dătătorul de viață, Și-a înviat trupul din morți și S-a proslăvit pe Sine Însuși, arătând natura Sa dătătoare de viață, atunci nu a dat nimănui altcuiva decât Sieși slava împlinirii lucrării Sale. Și astfel a vorbit către Dumnezeu Tatăl care este în ceruri: „ Tată, proslăvește-Mă cu slava pe care o aveam la Tine mai înainte să nu fie lumea” (Ioan 17:5), deși era Dumnezeu și din Dumnezeu prin fire și Domnul slavei. Cum, deci, ca și cum ar avea nevoie de slavă, cere El slava pe care lumea o avea înainte să nu fie? Fiindcă S-a făcut om și, prin bunăvoința lui Dumnezeu, a gustat moartea în trup pentru toți (Evrei 2:9), după cuvintele fericitului Pavel; de aceea, ca și cum ar fi vrut să prevină ocări și ocară, El a mai prevestit învierea Sa, prin care este recunoscut de noi ca Dătătorul de viață și credem în El ca în Dumnezeu. Așadar, nu a preaslăvit pe nimeni altul decât pe Sine, când a făcut cu adevărat templul unit cu El mai preamărit prin moarte. Cât despre credința că trupul unit cu El nu este străin de suflet și de minte, ci are suflet și trup, am vorbit despre aceasta foarte des.

Anatema a 8-a

Oricine îndrăznește să spună că omul asumat (de Dumnezeu) trebuie venerat împreună cu Dumnezeu Cuvântul, trebuie să-L preaslăvească împreună cu El și să-L numească împreună Dumnezeu, ca unul în celălalt (căci asta te face să gândești particula adăugată constant - συν împreună cu), și nu-L onorează pe Emanuel cu o singură închinare și nu-I trimite nicio doxologie, de vreme ce Cuvântul s-a făcut trup: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Am spus adesea că am adoptat o singură glorificare a lui Hristos Domnul și Îl mărturisim ca Dumnezeu și om în același timp. Căci aceasta este ceea ce ne învață sensul unității; dar nu vom înceta să vorbim despre particularitatea firilor. Căci nici Dumnezeu Cuvântul nu a suferit transformarea în trup, nici omul, încetând să mai fie ceea ce era, nu s-a transformat în fire divină. Astfel, ne închinăm Domnului Hristos, recunoscând în El diferențele dintre o fire și cealaltă.

Apărându-l pe Kirill

Noi însă, oameni excelenți, obișnuiți să credem în cele mai bune și mai adevărate, aplicând o perspicacitate subtilă unei explicări și cunoașteri atente a acestei taine, conform celor prezentate în Sfânta Scriptură și explicațiilor sfinților părinți despre ea, spunem că omul nu a fost asumat de Dumnezeu Cuvântul și unit cu El printr-o relație exterioară, ci definim că El (Dumnezeu Cuvântul) a devenit om și că din acest motiv

s-au îndepărtat de evlavia dogmelor cei care îndrăznesc să numească omul asumat și să afirme că este împreună-cult cu Fiul lui Dumnezeu, ca unul special. Dacă El este Dumnezeu și om împreună, iar închinarea Lui, ca unul singur, este una și nu este împreună-cult (doar) și nu este numit împreună cu Dumnezeu, atunci nu trebuie să credem că Emanuel este un om simplu ca noi, doar prin har participând la slava divină; ci trebuie să mărturisim că El este Dumnezeu întrupat pentru noi, adică S-a făcut om nu printr-o schimbare a firii, ci prin înstrăinare de ea sau transformare, ci numai prin construirea unității.

Anatema a 9-a

Oricine spune că unicul Domn Iisus Hristos este glorificat de Duhul, în sensul că a folosit prin El ca o putere străină și a primit de la El puterea de a birui duhurile necurate și de a face semne dumnezeiești în oameni, și nu-L consideră pe Duhul Său, prin care a făcut minuni: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Evident, el a încercat să-i anatemize nu numai pe cei care acum gândesc cu pioșenie, ci chiar și pe cei care în vremurile de demult erau vestitorii adevărului, chiar evangheliștii înșiși, oastea sfinților apostoli și arhanghelul Gavriil. Căci el a fost primul care a proclamat că Hristos, care Se arată în trup, este născut din Duhul Sfânt și astfel, chiar înainte de zămislire, precum și după zămislire, l-a învățat pe Iosif. La întrebarea Mariei: Cum se va face aceasta, fiindcă nu cunosc bărbat? - el a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, și ce s-a născut sfânt este și Fiul lui Dumnezeu se va chema (Luca 1:35, 36). Lui Iosif i-a zis: Nu te teme să iei pe Maria de nevastă, căci ce s-a născut în ea din Duhul este sfânt (Matei 1:20). Evanghelistul: Căci, fiind logodită mama Lui, Maria, fiica lui Iosif, s-a găsit însărcinat în pântecele Duhului Sfânt (18). Și Însuși Domnul, intrând în sinagoga iudeilor și luând cartea proorocului Isaia, când a citit pasajul de la el unde se spune: Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns El, și restul, a adăugat: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre (Luca 4:21). Și fericitul Petru, într-o convorbire cu iudeii, mărturisește despre aceasta: Iisus din Nazaret, căci Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10:38). Isaia rostise cu mult timp în urmă următoarea profeție: O vlăstă va ieși din rădăcina lui Iese și o floare va răsări din rădăcinile lui; și Duhul lui Dumnezeu se va odihni peste el, duhul înțelepciunii și al priceperii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoașterii și al evlaviei; și duhul fricii de Dumnezeu îl va umple (Isaia 11:1-3); și iarăși: Iacov, robul Meu, îl voi primi; Israel, alesul Meu, sufletul Meu l-a primit; am dat Duhul Meu peste El, El va vesti judecata neamurilor (12:1). Evanghelistul a citat și această mărturie în scrierea sa. Și Domnul însuși le spune evreilor în Evanghelie: Dar dacă cu degetul lui Dumnezeu scot dracii, cu adevărat a venit peste voi Împărăția lui Dumnezeu (Luca 11:20); și Ioan: Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând peste el, Acela este Cel ce botează cu Duhul Sfânt (Ioan 1:33). Astfel, acest subtil cercetător al dogmelor sfinte îi anatematizează nu numai pe prooroci și apostoli, nu numai pe Arhanghelul Gavriil, ci extinde blasfemia la Mântuitorul tuturor. Am arătat că Domnul însuși, după ce a zis: Duhul Domnului este peste Mine, pentru Care M-a uns , a zis: astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.; acum spune din nou că El scoate demonii prin Duhul Sfânt, când unii spuneau că îi scoate prin puterea lui Beelzebul. Nu spunem că Dumnezeu Cuvântul, co-esențial și co-etern cu Tatăl, a fost format (în pântecele Mariei) și unit prin Duhul Sfânt, ci că în zilele din urmă El a asumat fire umană. Cât despre dacă Duhul este propriu Fiului, dacă el (Chiril) spune că (Duhul) este de aceeași fire cu El (Fiul) și purcede de la Tatăl, atunci mărturisim aceasta împreună cu el și o primim ca un cuvânt pios. Dar

dacă spune că El are ființă din Fiul și prin Fiul, atunci respingem aceasta ca fiind blasfemică și nelegiuită. Căci credem cuvintele Domnului: Duhul care purcede de la Tatăl (Ioan 15:26) și cuvinte similare ale Sfântului Pavel: noi n-am primit duhul lumii acesteia, ci Duhul care este de la Dumnezeu (1 Corinteni 2:12).

Apărându-l pe Kirill

Am spus deja că forța capitolelor (XII) răstoarnă atât vorbele goale, cât și blasfemia și cuvintele extrem de disprețuitoare ale lui Nestorie. Căci în ceea ce privește cuvintele despre Duhul Sfânt: „Acesta este Cel ce I-a dat lui Hristos o asemenea slavă, Cel ce L-a făcut înfricoșător demonilor, Cel ce I-a dat înălțarea la cer" - în ceea ce privește o astfel de nebunie cu privire la Hristos, ca despre un om obișnuit ca noi, anatema trebuie proclamată în mod necesar - nu împotriva celor care îl numesc pe Isus glorificat prin Duhul Sfânt, adică Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu, ci împotriva celor care spun fără rușine că El a folosit prin Duh ca și cum ar fi o putere străină. Ne amintim că El a spus clar despre Duhul Sfânt: El Mă va glorifica (Ioan 16:14). Știm, însă, că prin lucrarea Duhului Sfânt El a călcat în picioare puterile rele și necurate, dar nu vorbim despre El ca despre vreunul dintre sfinți, care folosesc puterea Duhului Sfânt, care Îi este cu totul străină. Căci Duhul a fost și este al Lui , așa cum, fără îndoială, și al Tatălui. Și aceasta ne va explica divinul Pavel pe deplin în următoarele cuvinte: „Cei ce sunt în trup, nu pot plăcea lui Dumnezeu; dar voi nu sunteți în trup, ci în Duh, pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Și dacă cineva n-are Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:8, 9). Duhul Sfânt purcede, după cuvântul Mântuitorului, de la Dumnezeu Tatăl, dar nu este străin de Fiul, căci Fiul are toate cele ce sunt de la Tatăl. El însuși a învățat aceasta, vorbind despre Duhul Sfânt: „ Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din al Meu și vă va da bucurie" (Ioan 16:15). Așadar, Duhul Sfânt L-a glorificat pe Isus, făcând lucruri minunate, dar L-a glorificat ca Duhul Său , și nu ca o putere străină, iar Duhul este cu atât mai desăvârșit, cu cât este mărturisit ca Dumnezeu. Așadar, nu i-am hulit nici pe sfinții îngeri, nici pe proroci, așa cum și-a făcut datoria să spună cel ce știe doar să acuze. Întrucât scopul lui și al complicilor săi este să-L împartă pe singurul Hristos în doi și să-L numească glorificat și îndemnat la faptă, iar acesta (Duhul) să-L glorifice și să-L îndemne la faptă, ei hulesc în mod nebunesc orice cuvânt pios, precum și pe cei care îi distrag de la modul lor pervers de gândire. De aceea, vorbind despre fericitul Gavriil, acest calomniator spune: el a fost primul care a proclamat că Cel ce este în trup, Hristos, s-a născut din Duhul Sfânt. Astfel, un Hristos care este în trup, apoi iarăși un Hristos special - Cuvântul, care este de la Tatăl! Unde este unitatea? Și ce folos aduce dacă gândim și predicăm că există doi Hristoși, amândoi separați și speciali unul de celălalt? Deși din acest motiv își pun masca evlaviei, spunând că Hristos este unul, totuși, în realitate reprezintă doi, să audă de la noi: până când veți fi legați de amândouă tiparele voastre (1 Regi 18:21)?Este mai bine să mergi drept, având o credință dreaptă și fermă, neclintită de înțelepciunea fără minte.

Anatema a 10-a

Scriptura divină spune că Hristos a fost marele preot și mijlocitorul mărturisirii noastre, că S-a adus pe Sine însuși ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu și Tatăl. Așadar, dacă cineva spune că Dumnezeu Cuvântul Însuși nu a fost marele preot și mijlocitorul nostru când S-a făcut trup și om asemenea nouă, ci ca un altul, deosebit de El, un om făcut din femeie; sau cine spune că S-a adus pe Sine însuși ca jertfă și pentru Sine însuși, și nu numai pentru noi, întrucât, necunoscând păcatul, nu a avut nevoie de jertfă (pentru Sine): să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Firea neschimbătoare nu s-a schimbat în firea trupească, ci a asumat firea omenească și a așezat-o deasupra marilor preoți de rând, așa cum învață fericitul Pavel: „ Orice mare preot, care este primit de la oameni, este rânduit pentru oameni, în slujba lui Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, ca să poată suferi împreună cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este împovărat de slăbiciune. Și pentru aceasta se cuvine să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru sine, cât și pentru popor” (Evrei 5:1, 2, 3). Și puțin mai departe, ca explicație a acestui lucru, spune: „ Cum a fost Aaron, așa și Hristos” (v. 4:5). Apoi, arătând slăbiciunea firii pe care și-a asumat-o, spune: „ Care în zilele vieții Sale trupești a adus cereri și rugăciuni cu strigăte mari și cu lacrimi către Celui ce putea să-L mântuiască de moarte și a fost ascultat cu evlavie, măcar că era Fiu, totuși, prin lucrurile pe care le-a suferit, a devenit obișnuit în ascultare; „și fiind făcut vinovat de mântuire veșnică pentru toți cei ce-L ascultă, a fost numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melhisedec (v. 7, 8, 9, 10). Cine este deci acesta, care a fost făcut desăvârșit prin faptele virtuții, și nu prin fire? Cine este acesta, care a arătat ascultare, neștiind-o până n-a experimentat-o? Cine este acesta, care a trăit în evlavie, a adus rugăciuni cu strigăte mari și lacrimi, neavând puterea să se mântuiască pe sine, ci S-a rugat Celui ce putea să-l mântuiască și a cerut eliberare de moarte? – Nu Dumnezeu Cuvântul, care este nemuritor, lipsit de patimă, netrupesc, a cărui amintire, după cuvântul profetului, este bucurie și libertate de lacrimi. Căci El Însuși a șters lacrimile de pe orice față.” Din nou cuvintele profetului: „ Mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am bucurat” (Psalmul 76:4). El încununează pe cei ce trăiesc prin credință, cunoaște toate înainte ca ceva să iasă în ființă, are tot ce are Tatăl și este chipul neschimbat al Tatălui, în Sine Însuși Îl înfățișează pe Tatăl. Dar aceasta este ceea ce a primit El din sămânța lui David, care este muritoare, supusă suferinței și tremură la moarte, deși același lucru a distrus ulterior puterea morții datorită unității sale cu Dumnezeu care a primit-o; aceasta este ceea ce a umblat în toată dreptatea și i-a zis lui Ioan: Îngăduie acum, căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea (Matei 3:15). A primit numele de preot după rânduiala lui Melhisedec, este îmbrăcată în slăbiciunea firii noastre și nu este Cuvântul atotputernic al lui Dumnezeu. De aceea, puțin mai devreme, fericitul Pavel spune: Căci n-avem un mare preot care să nu poată suferi împreună cu slăbiciunile noastre, ci care a fost ispitit în tot felul, afară de păcat (Evrei 4:15). Firea luată de la noi și pentru noi, care, neștiind păcatul, a răbdat ispita suferințelor noastre, nu este aceeași care a primit-o pentru mântuirea noastră. Dar la începutul acestui capitol, apostolul ne învață din nou următoarele: să înțelegem pe mesagerul și sfântul mărturisirii noastre, Iisus Hristos, credincios Celui care L-a făcut precum sunt ai Mei pentru toată casa Lui (Evrei 3:1, 2). - Niciunul dintre ortodocși nu va spune că creația este necreată, necreată și co-veșnică cu Tatăl, Cuvântul lui Dumnezeu, ci - că El este cel care a venit din sămânța lui David și nefiind implicat în niciun păcat, a devenit sfântul și jertfa noastră, oferindu-se pe Sine pentru Mântuitor și purtând deja în Sine Cuvântul lui Dumnezeu, care este de la Dumnezeu, unit și inseparabil legat de el.

Apărându-l pe Kirill

Prorocul Ieremia, cuprins de întristare, a zis lui Israel, care L-a ofensat și L-a mâniat pe Dumnezeu: „ Cine va da apă capului Meu și izvor de lacrimi ochilor Mei? Plâng zi și noapte pentru fiica poporului Meu, cea ucisă.” (Ieremia 9:1) Cred că aceste cuvinte se referă nu numai la Israel, ci și la cei care au buze nestăpânite și nestăpânite împotriva lui Hristos; ei sunt obraznici, își doresc plăcerea de sine, nu se cutremură, hulind slava (2 Petru 2:10), după cum este scris. „Vrednici cu adevărat de plâns și de tânguire sunt cei care, prin mare nebunie, părăsind calea cea dreaptă și fără prihană a

evlaviei în Hristos, aleg căi rele și distorsionează frumusețea adevărului cu născociri stricate ale simțurilor. Cei cărora le place să cugeteze, așadar, să asculte ceea ce este disprețuit de toți: El este înșelat, neștiind Scripturile (Matei 22:29), nici taina slăvită și mare a întrupării. Căci Scripturile inspirate ne învață că Emanuel este Dumnezeu făcut om, că S-a împărtășit cu trup și sânge, așa cum și noi afirmăm că El este Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl și s-a făcut trup, adică om, nu prin transformare sau schimbare, ci prin puterea unei uniuni inefabile. Și de aceea spunem: un Domn Iisus Hristos, o credință și un botez. Cei care s-au abătut de la adevăratele dogme și cu mintea lor grosolană și arogantă se răzvrătesc împotriva Sfintelor Scripturi, admit un singur lucru care li se pare bun, ei spun că omul este primit de Dumnezeu Cuvântul, poate așa cum s-a spus printr-unul dintre sfinții proroci: N-am fost proroc, nici fiu de proroc, ci am fost păstor și adunător de măgar: și Domnul m-a luat din mijlocul oilor (Amos 7:14, 15), și așa cum a zis David: Domnul primește pe cei blânzi (Ps. 140:6), ei spun că el este primit printr-o dispoziție interioară sau afinitate spirituală, care constă în voință, har, sfințire, așa cum noi înșine suntem uniți cu Domnul - un singur duh cu Domnul (1 Cor. 6:17). Dar Dumnezeu nu S-a făcut om în acest fel, nici nu S-a împărtășit de carne și sânge ca al nostru, ci L-a făcut pe om mai asemănător cu Sine, și nu în alt fel, ci numai așa cum spun prorocii, apostolii și toți ceilalți sfinți. Sau credeți că Sfântul Pavel îi înșală pe cei sfințiți prin credință, vorbind foarte clar despre Unul-Născut: „ Cel ce era bogat s-a făcut sărac pentru voi” (2 Corinteni 8:9))? Nu! Vestitorul adevărului spune adevărul absolut. Dar cine este bogat și cum a devenit sărac? Să ne întrebăm în continuare, dacă un om este acceptat de Dumnezeu, așa cum ei înșiși și-au propus să gândească și să spună, atunci cum devine sărac cel acceptat, cel împodobit cu bogății supranaturale? Căci el este glorificat! Și dacă acest lucru nu este adevărat, atunci vor distruge percepția, ca pe ceva ce reduce umanitatea la o stare mai rea și mai inferioară. Dar a gândi în acest fel este absurd. Prin urmare, cel acceptat nu este sărac. Rămâne de spus că cel bogat ca Dumnezeu a devenit ca noi în sărăcie. Deci cum a devenit sărac? Să raționăm, pentru că acest lucru este necesar. Cel mărturisit a fi neschimbător prin fire nu s-a schimbat în firea cărnii, părăsindu-și-o pe a sa. Căci el rămâne ceea ce era, adică Dumnezeu. Deci, unde vedem recunoașterea sărăciei. Oare pentru că El a luat pe cineva ca noi, așa cum le-a venit în minte nebunii impietății lui Nestorie să spună? Și ce sărăcire și epuizare există în acest singur lucru, că a vrut să onoreze un om ca noi? Dumnezeul tuturor nu Se smerește deloc prin bunătate. Cum a devenit atunci sărăcit? Prin faptul că, fiind Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu Tatăl, S-a făcut om, născându-se după trupul seminței lui David, luând chipul robiei, adică al umanității - El care era în chipul lui Dumnezeu și Tatăl, în care și prin care sunt toate lucrurile, care este creatorul a toate. Dar, făcându-Se om, nu-I este rușine de umanitate. Căci cine nu a disprețuit să devină om ca noi, cum se va rușina de ceea ce a putut de fapt să devină asemenea nouă pentru noi? Dacă îndepărtăm de la El relațiile și apelativele umane, nu ne vom deosebi cu nimic de cei care, dacă ar fi posibil, aproape că Îl dezbracă de trupul Său și, necrezând Scripturile divine, răstoarnă taina întrupării, mântuirea lumii, nădejdea și învierea. Dar poate cineva va spune că este nedemn și umilitor ca Dumnezeu Cuvântul să verse lacrimi, să se teamă de moarte, să se ferească de pahar, să fie mare preot? Adevărat, și eu însumi voi spune că acest lucru în sine este incompatibil cu natura și gloria divină și supremă; dar în aceasta contemplăm acea sărăcire pe care El a îndurat-o de bunăvoie pentru noi. Dacă umilința epuizării vi se pare atât de importantă, atunci trebuie să vă minunați cu atât mai mult de dragostea divină pentru voi. Ceea ce numiți voi umilitor, El a făcut de bunăvoie pentru voi; a vărsat lacrimi într-un mod omenesc, pentru a vă împiedica lacrimile. Dându-Și în mod providențial propriul trup suferinței pentru o

vreme, El s-a temut, pentru a ne face mai curajoși. A evitat paharul, pentru ca crucea să demaste răutatea evreilor. El este numit slab în umanitate, pentru ca prin El voi să încetați să mai fiți slabi. El a adus rugăciuni și cereri, pentru a pleca urechea Tatălui la rugăciunile voastre. A dormit, pentru a vă învăța să fiți treji în ispite și să fiți mai sârguincioși în rugăciune. Mustrând pe unii dintre sfinții apostoli care adormiseră, El le-a zis: „ N-ați putut veghea împreună cu Mine un ceas? Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită .” Matei 26:40, 41). După ce Și-a arătat lucrările și felul vieții Sale sfinte pe pământ, El a luat asupra Sa slăbiciunile omenirii. Pentru ce? Pentru ca ei să creadă că El a devenit un om adevărat, deși a rămas ceea ce era, adică Dumnezeu. Dar nu știu cum se face că cei care pretind că cred într-un singur Hristos, Fiu și Domn, Dumnezeu și om, nu vor să-L numească pe Cuvântul, născut din Tatăl, sfânt și mesager al mărturisirii noastre, când S-a făcut om, ci afirmă că El este ca și cum un alt om, similar, ar fi chemat aceasta din sămânța lui David, poate de teamă ca, respingând învățătura perversă a lui Nestorie, să nu fie suspectați de gândire corectă. Căci el (Nestorie) a spus astfel: „Marele preot a devenit credincios lui Dumnezeu; de aceea, cel care s-a ridicat încetul cu încetul la demnitatea de mare preot nu a devenit de la începutul timpurilor mare preot.” Apoi, gândindu-se să confirme adevărul cuvintelor sale, arată spre temei, spunând: „În Evanghelie se spune despre el: Pruncul creștea și se întărea în duh, plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste el” (Luca 2:40); de asemenea: de aceea frații trebuie să fie asemenea unii altora în toate, pentru ca marele preot să fie milostiv și credincios (Evrei 2:17).” Un imitator zelos al urâciunii sale, acest excelent Teodoret nu se rușinează să spună: „a luat firea omenească și a înălțat-o mai jos decât marii preoți de rând, așa cum spune și divinul Pavel: Căci orice mare preot este luat dintre oameni și este rânduit pentru oameni, în slujba lui Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, ca să poată suferi împreună cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este împovărat de slăbiciune și de aceea se cuvine să aducă jertfe pentru păcate, precum a făcut pentru oameni, așa și pentru sine ” (Evrei 5:1, 2, 3) .). Dar spune-mi, te sperie chipul preoției în Mântuitorul nostru Iisus Hristos? Spui că este nepotrivit ca Dumnezeu Cuvântul să săvârșească o taină umană în lucrarea mântuirii? Așadar, îndepărtează chipul, tăgăduiește întruparea Cuvântului, motiv pentru care El este numit Marele Preot. Chiar găsești că El săvârșește o taină Tatălui, ca unui alt Dumnezeu superior? Chiar găsești că El oferă jertfe după obiceiul celor care sunt aleși dintre oameni și pot suferi împreună cu cei ignoranți și cei rătăciți, pentru că ei înșiși sunt împovărați de slăbiciune? Nu ai observat că El cere credință sau mărturisire de credință de la fiecare ca jertfă pentru Sine și pentru Duhul Atotsfânt? Spune-mi, chiar crezi că este în natura jertfei omenești să ceară credință de la cei care s-au oferit pe ei înșiși ca jertfă de mireasmă în duh? Contemplă esența lui Dumnezeu altfel, deși se spune că El săvârșește o taină umană în lucrarea mântuirii. Căci El stă cu Dumnezeu și cu Tatăl și pe scaunul cel înalt Se arată desăvârșit. Te tulbură lucrurile omenești? Și ceea ce este propriu lui Dumnezeu nu te eliberează de această confuzie? Nu consimți să vezi chiar din faptele Sale că Emanuel este Dumnezeu și om, ci, rătăcind fără rușine și încăpățânare în toată răutatea, spui că El este desăvârșit în virtute prin osteneli și este înălțat treptat la demnitatea marelui preot. Dacă a fost înălțat, atunci cum a ajuns la epuizare și sărăcie? Dacă a fost desăvârșit în virtute, atunci a devenit desăvârșit din nedesăvârșire, și aceasta în timp; și tot ce este nedesăvârșit este tot răul: și tot ce este rău este păcat. Cum atunci este scris despre el că n-a săvârșit niciun păcat (1 Petru 2:22)? Nu ți-ai pus scopul de a vorbi despre ceea ce este subordonat? Cine atunci, spune (Teodoret), a exercitat preoția? Cine a atins desăvârșirea în virtute prin fapte și nu a fost desăvârșit prin fire? Cine a învățat ascultarea prin încercări și nu o știa mai

înainte? Cine a trăit în evlavie, cu plâns puternic și cu lacrimi s-a rugat și, neavând puterea să se mântuiască, a cerut-o de la Cel ce putea să-l mântuiască de la moarte? - O, glas obraznic și prea fărădelegios! Ce vor face lacrimile să spele păcatul celor care și-au dat datoria să gândească așa? Dacă accepți unitatea, atunci cum se face că nu știi ce ți s-a spus despre Dumnezeu care s-a făcut om? El S-a smerit în tine și exclami cu răutate: Tu ești milostiv, Doamne: aceasta nu ți se va întâmpla (Matei 16:22). Și astfel vei auzi cuvintele: Urmează-mă, Satano, tu ești o ispită pentru mine.(v. 23). Dar la sfârșitul cuvintelor sale spune (Teodoret): „Acesta este deci marele preot, care este din sămânța lui David, purtând în sine Cuvântul, care purcede de la Tatăl, unit și inseparabil legat." Cum spui că Cuvântul lui Dumnezeu este unit cu Cel care este din sămânța lui David, dacă atribui marea preoție cuiva care este din sămânța lui David? Dacă există o unitate adevărată, atunci în orice caz nu sunt doi, ci un singur Hristos și unul din amândoi. Este, prin urmare, evident că ei pretind că mărturisesc unitatea, înșelând mințile simple și recunosc o legătură exterioară – prin locuire, o legătură care este inerentă nouă, care am devenit părtași naturii Sale divine prin Duh. Să ne întoarcem, așadar, atenția de la nebunia lor; să ne întoarcem la credința dreaptă și nestricăcioasă, la statutele evanghelice și apostolice.

Anatema a 11-a

Cine nu mărturisește trupul Domnului ca dătător de viață și ca aparținând în mod propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl Însuși, ci ca aparținând ca și cum ar fi altcuiva, distinct de El și unit cu El prin demnitate, adică, dobândind doar locuința divină (în sine), și nu mărturisește, așa cum am spus, trupul Său ca dătător de viață, întrucât a devenit propriu Cuvântului, care poate da viață tuturor: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Cred că pare să fie preocupat de adevăr cu acest scop, ca nu cumva, acoperind falsitatea opiniei sale, să pară că predică același lucru ca ereticii. Dar nu există nimic mai puternic decât adevărul, care risipește cu razele sale întunericul înșelăciunii. Luminați de acest adevăr, vom expune falsitatea credinței sale. În primul rând, el nu menționează niciodată că trupul (al Cuvântului) este rațional și nu mărturisește că cel care l-a luat este un om perfect; ci, urmând învățătura lui Apollinaris, îl numește întotdeauna simplu trup; în al doilea rând, răspândește în discursurile sale ideea de confuzie, doar cu alte cuvinte, și spune clar că trupul Domnului este neînsuflețit. Oricine, spune el, învață că trupul Domnului nu este propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl, ci ca și cum ar fi altuia, în afară de El, să fie anatema. Din aceasta este evident că el nu mărturisește că Cuvântul a luat un suflet, ci doar trup și că însuși Cuvântul a slujit pentru acest trup în loc de suflet. Noi numim trupul Domnului atât dătător de viață, cât și însuflețit, și rațional, prin virtutea unirii cu el a firii divine dătătoare de viață. Dar el recunoaște involuntar separarea celor două firi atunci când vorbește despre trup și Cuvântul lui Dumnezeu și numește trupul al Cuvântului. Astfel, Dumnezeu Cuvântul nu a fost transformat în firea trupului, ci are propriul Său trup, adică firea asumată, și prin unire o face dătătoare de viață.

Apărându-l pe Kirill

Cei care s-au îndepărtat, prin neștiință, de la învățăturile drepte și adevărate și aproape spun: Ne-am pus nădejdea înaintea minciunii și vom fi acoperiți de minciună (Isaia 28, 15), propovăduiesc nebunește, uitând învățăturile dumnezeiești Scripturi, care zice: Judecați drept (Zaharia 7, 9), și iarăși: Martorul mincinos nu va fi fără durere (Prov. 19, 5). Noi numim sfântul trup al Mântuitorului nostru Hristos dătător de viață; căci nu este numai pentru un om de rând ca noi, ci și cu adevărat pentru Cuvântul care dă viață tuturor, ca și cum s-ar întâmpla ca unul dintre noi să-și numească trupul al său. Dar acest om bun, neuitând niciun fel de clemență împotriva noastră, deși este de

acord cu cele spuse de mine, totuși îmi impune rușinea ereziei apolinariene și nu se rușinează să spună că ascund sub alte cuvinte greșeala amestecării sau contopirii și afirm că trupul unit cu Cuvântul nu este viu. Dar, omule excelent, cineva va spune și pe bună dreptate: aduci și tu o crimă împotriva fericitului Evanghelist Ioan? Căci spune: Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14). Și voi vă năpustiți asupra lui cu nerușinare și spuneți că nu pomenește sufletul rațional și numește trupul Domnului neînsuflețit. Ce-ar fi dacă auziți cuvintele lui Hristos Însuși, Mântuitorul nostru al tuturor: Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă (Ioan 6:53); și iarăși: Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în el (v. 50); și iarăși: Și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da Eu pentru viața lumii (v. 51). Acuzați, dacă vreți, și aceste cuvinte ale Sale! Căci El le numește doar trup și nu face nicio mențiune în ele despre sufletul rațional. Și dacă ați fi înțelepți și cu o minte pătrunzătoare, nu ați ști că o ființă alcătuită din suflet și trup, adică omul, este uneori semnificată prin singurul nume de trup. „Căci ziceți: « Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu»” (Luca 3:6). Așadar, când se spune că Cuvântul s-a făcut trup, el nu știa (Teodoret) că sufletul rațional este menționat pe deplin aici. Dar, așa cum am mai spus, s-a acoperit cu o minciună și încearcă să vorbească de rău pentru a arăta că spune ceva, pentru că nu știa ce să spună împotriva noastră. Dar părinții nu au crezut așa. Părinții spun că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl s-a făcut om, unit cu trupul, care are un suflet rațional. Unirea a avut loc fără fuziune și este complet lipsită de schimbare. Căci Cuvântul, născut din Tatăl, este neschimbător. Și așa credem noi.”

Anatema a 12-a

Oricine nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul ca a pătimit în trup, ca a fost răstignit în trup, ca a primit moartea în trup și ca în cele din urmă a devenit întâiul născut din morți, fiindcă El este viață și dătător de viață ca Dumnezeu: să fie anatema.

Obiecția lui Teodoret

Suferința este caracteristică celui care este supus suferinței. Cel nepătimitor este mai presus de posibilitatea suferinței. Prin urmare, chipul unui rob a suferit, adică în unire cu chipul lui Dumnezeu, prin consimțământul său de a suferi pentru a dobândi mântuirea prin el, prin asimilarea suferințelor cu sine însuși în virtutea unirii. Astfel, nu Hristos a suferit, ci un om primit de la noi prin Cuvânt. De aceea Isaia, proorocind, exclamă: un om care era în răni și știa să sufere durerea (Isaia 53:3). Și Însuși Domnul Hristos le spune evreilor: Acum căutați să Mă omorâți pe Mine, omul care v-a spus adevărul (Ioan 8:40). Nu viața însăși este cea care este ucisă, ci cel care are fire muritoare. Și în alt loc, învățându-i pe evrei, Domnul a spus următoarele: nimiciți biserica aceasta și în trei zile o voi ridica (Ioan 2:19). Cel care a fost nimicit este cel ce este din sămânța lui David; dar singurul Cuvânt al lui Dumnezeu, care S-a născut fără pătimire din Tatăl mai înainte de veci, a restaurat pe acesta distrus.

Apărându-l pe Kirill

Natura lui Dumnezeu Cuvântul, prin mărturisirea comună, este lipsită de patimă. Cred că acest lucru este evident pentru toată lumea și niciun nebun nu se va ridica împotriva Cuvântului atât de mult încât să spună că natura Sa misterioasă, superioară naturii și posibilității de a suferi, este împovărată de neputințele noastre. Dar, întrucât suferința trebuia să aducă mântuirea lumii, iar Cuvântul, născut din Tatăl, nu putea suferi în propria Sa natură, El săvârșește lucrarea mântuirii cu mare iscusință, își însușește trupul, care este capabil de suferință, motiv pentru care este numit cel care a suferit în trup, supus suferinței, în timp ce El Însuși, prin natura Sa divină, este dincolo de suferință. Astfel, întrucât a suferit de bunăvoie în trup, este numit Mântuitorul tuturor.

Așa spune Pavel: ca prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți (Evrei 2:9). Și Sfântul Petru mărturisește despre aceasta, spunând cu înțelepciune: Hristos, de aceea, a pătimit pentru noi în trup (1 Petru 4:1), iar nu în firea divină. Altfel, cum se numește Domnul slavei răstignit? Cum a devenit El, prin care, după Sfântul Pavel (Evrei 2:10), toate lucrurile au fost create, dat de Dumnezeu Tatăl să fie capul trupului Bisericii, chiar întâiul născut din morți? Prin asumarea suferințelor care erau proprii trupului Său! Domnul slavei nu poate fi un om obișnuit și așa cum suntem noi. Dar poate veți spune că unirea (a firilor) este suficientă pentru ca singurul Hristos și Domn să fie numit cel care a pătimit. Prin urmare, fiecare trebuie să mărturisească că Cuvântul lui Dumnezeu este Mântuitorul, care a rămas nepătimit în firea divină, ci a pătimit, cum spune Petru, în trup. Căci prin adevărata unire (a firilor), trupul a devenit proprietatea Lui, care a gustat moartea. Altfel, cum este binecuvântat în veci Cel ce a venit din Iudei după trup și care este mai presus de toate Dumnezeu, amin (Romani 9:5)? În moartea cui am fost botezați? În învierea cui, crezând, primim îndreptățirea? Cuvântul lui Dumnezeu, după natura Sa, nu poate muri, ba chiar El este însăși viața. Suntem noi oare botezați în moartea unui om obișnuit și, prin credința în El, primim îndreptățirea? Sau mai degrabă, așa cum este adevărat, proclamăm moartea lui Dumnezeu care S-a întrupat și a suferit pentru noi în trup și, mărturisind învierea, lepădăm de noi povara păcatului? Căci ați fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6:20), nu cu argint sau aur stricăcios, ci cu sângele scump al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și preacurat (1 Petru 1:18, 19). Și pe lângă acestea, s-ar putea spune mult mai mult; nu ar fi dificil să citățm mărturiile sfinților părinți. Dar cred că acest lucru este suficient pentru cei care au fost învățați. Căci este scris: „ Dă vin celui înțelept, și va fi mai înțelept; judecă pe cel drept, și va primi mai mult.” (Proverbe 9:9, 10) Chiril, Arhiepiscop de Alexandria, despre Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul Înțelegerea corectă a Scripturii divine, care deosebește mințile sfinților, slujește ca o podoabă pentru sufletele lor. Duhul Sfânt le deschide abisul cunoașterii veșnice și al înțelepciunii lui Hristos. Dumnezeu, Tatăl tuturor, este glorificat de ei. „Vă voi descoperi”, se spune în Scriptură, „comori tainice și nevăzute” (Isaia 45:3). Consider comorile adevăratei cunoașteri a fi ochii minții, care privesc drept înainte și fără nicio părtinire. El revarsă asupra celor ce au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu daruri atotdesăvârșite și de neînțeles pentru mintea omenească. Dumnezeul nostru atotdesăvârșit, Domnul tuturor, răsplătește din belșug cu desăvârșire și binecuvântări pe cei ce duc o viață bună. Dragostea și favoarea Lui specială îi îmbrățișează pe cei ce-I slujesc cu o inimă curată și sinceră. – Așadar, toți cei ce sunt obișnuiți cu adevărata înțelepciune să se apropie de Hristos, izvorul veșnic al înțelepciunii, auzind glasul Evangheliei: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea (Ioan 7:37). Fără a cunoaște mai întâi taina evlaviei, nu trebuie să cercetăm și să raționăm cu nepăsare despre Hristos. Înșelători și seducători ai inimilor ascultătorilor sunt cei care afirmă că Dumnezeu Cuvântul, luând trupul omului, a trecut prin Sfânta Fecioară și că acest om a fost creat de Însuși Dumnezeu Cuvântul. Aceștia nu înțeleg taina evlaviei și minimalizează valoarea dispensației Unul-Născut. Dar noi, fraților, nu suntem învățați astfel. Îl recunoaștem pe El, născut din Sfânta Fecioară, atât ca Dumnezeu desăvârșit, cât și ca om desăvârșit, înzestrat cu un suflet rațional. De aceea o numim pe Sfânta Fecioară Maica lui Dumnezeu și spunem că Dumnezeu Cuvântul este în esență, nu numai în gând, ci în fapt, locuiește în ea și că atunci când avea două sau trei luni, era Fiul lui Dumnezeu și, în același timp, Fiul omului. Caracteristicile pe care Scriptura divină le atribuie uneori firii Sale omenești, alteori puterii Sale divine, suntem convinși că erau unite în El într-o singură persoană. El era unul și același când dormea și când liniștea marea și vânturile prin puterea Sa; unul și același când a obosit pe

drum și când a umblat pe mare și a străbătut deșertul, după puterea Sa. Prin urmare, fără nicio îndoială, El a fost Dumnezeu și în același timp om. Căci ce ar fi de mirare dacă un om ca noi, înzestrat cu putere, ar săvârși minuni? Scriptura divină ne arată că Dumnezeu Cuvântul nu S-a micșorat prin închipuire sau aparență, ci în realitate. Prin profeți și apostoli ne-a anunțat clar că El este Dumnezeu și în același timp om. Așadar, în realitate au avut loc: zămislirea lui Dumnezeu din Fecioară, nașterea Sa, asemănarea Sa cu noi în toate, pătimirea Sa, propovăduirea în întuneric și umbră (către cei care ședeau), învierea Sa și, în final, înălțarea Sa la cer. Cel Neînțeles, primind trup de la Maria, hotărăște să fie închis în pântecele fecioarei. „Nemărginit, cuprins de trup. Neschimbător, ia formă omenească. Nepătimitor, suferă pentru noi și pentru noi cu trupul Său. Rămânând nedespărțit cu Dumnezeu și Tatăl, pe pământ , după Scriptură, S-a arătat și a trăit cu oamenii (Baruch. 3, 38). Inviolabil, este străpuns de sulița celor răi. Lipsit de patimă, poartă de bunăvoie crucea pentru noi. Lumină nemuritoare, suferă moartea pe cruce. Cel care era în sânul Tatălui, nu se găsește înălțându-se cu trupul său la cer. Dar pe cei care spun că Dumnezeu Cuvântul a acceptat un om ca noi, fără a fi cu El Fiul ipostatic, activ și viu, și în opiniile dispensației trăind ca un om, sfântul sinod care a fost la Efes îi respinge,

Dezbatere pe aceeași temă

Întrebare : De ce a intrat Dumnezeul cel nestăpânit în pântecele unei fecioare? Răspuns : Pentru că a binevoit să mântuiască neamul muritor și să-l conducă din sclavie la libertate.

Întrebare : De ce S-a născut Cel fără început dintr-o femeie? Răspuns : Întrucât toți oamenii erau sub blestem (căci erau sub stăpânirea păcatului), El a pătruns în începuturile firii noastre pentru a sfinți nașterea oamenilor și chiar pântecele.

Întrebare : De ce s-a așezat Cuvântul lui Dumnezeu, neschimbător și neschimbător, printre oameni și s-a făcut om? – Răspuns : Cuvântului lui Dumnezeu i-a plăcut să trăiască ca om și să devină asemenea nouă în toate, afară de păcat, pentru că I-a plăcut să mântuiască neamul omenesc.

Întrebare : Cum îndrăznești să atribui somnului nepătimitor oboseala, crucea, foamea și tot ce este propriu celui supus stricăciunii? Răspuns : Te rog să te ferești de calomnie. Am spus deja că Cuvântul lui Dumnezeu, conform tradiției scripturilor, S-a îmbrăcat în trup pătimaș și S-a unit cu el. Arătându-se în acest trup, Dumnezeu Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu a îndurat munca, somnul și tot ce este omenesc, cu excepția păcatului. El nu a fost supus stricăciunii, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu, cel nevătămat și dătător de viață, este mai presus de stricăciune și distrugere, dar scopul Său a fost să elibereze neamul omenesc de distrugere. După părerea mea, nu se poate mustra un rege dacă, dorind să-și salveze averea, se îmbracă în hainele robiei. Și cine va îndrăzni să-L mustreze pe Cel ce, fiind liber din fire, nu a disprețuit să se facă om pentru noi și să trăiască printre noi? Primește favoarea Tatălui, care ne-a dat pe propriul Său Fiu. Nu investiga, te rog, această chestiune. Nu are nevoie de înțelepciune păgână și de simțământ lumesc, ci este străină de ambele. „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona” , i-a zis Domnul lui Petru, „ căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16:15). Înțelegerea venirii Fiului lui Dumnezeu este un dar ceresc.

Întrebare : Cum a îndurat Creatorul a toate, Dumnezeu Cuvântul, neatins, nevăzut, neschimbat, infinit, crucea și moartea pe un lemn obișnuit? – Răspuns : Dumnezeu Cuvântul a îndurat crucea și moartea în trupul Său pentru a ne elibera de moarte și de putrezire. Și-a pus sufletul pentru noi, nu pe al altcuiva. O astfel de unire este inexplicabilă. Căci El Însuși spune: Putere am să-Mi dau viața și putere am să o iau iarăși (Ioan 10:18). Este firesc ca sufletul Său să se întristeze, să fie întristat, să se

despartă de trup, așa cum este firesc ca trupul să obosească, să fie răstignit, să învie, să se înalțe la înălțimi. Toate acestea, însă, sunt inseparabile de El ca Dumnezeu. Sufletul și trupul sunt inseparabile de divinitate.
Întrebare . Cum a înviat Cuvântul atotputernic al Tatălui și cum Cel nestricăcios a fost supus stricăciunii? – Răspuns . Trupul lui Dumnezeu, Cuvântul, n-a suferit stricăciunea. Cu mult timp în urmă, profetul a vestit despre Hristos: să nu vadă sfinții tăi stricăciunea (Psalmul 16:10). Fiul lui Dumnezeu a îndurat suferințe de bunăvoie, conținându-L în Sine pe Tatăl cel nemăsurat și a fost cuprins de El la rândul său. Locuind în sânul Tatălui, El a fost cuprins în mod inexplicabil în propriul Său trup. În a treia zi, Fiul lui Dumnezeu, după nimicirea iadului, a prins viață și ni s-a arătat în trupul Său, eliberându-ne de moarte și stricăciune. Astfel, suferința, învierea, înălțarea și, în cele din urmă, asemănarea lui Dumnezeu cu noi în toate, afară de păcat, nu au fost imaginare, ci adevărate. Lui, împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt, fie slava, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Definițiile episcopilor care au fost la Sinodul de la Niceea, despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tatălui, și expunerea acestui Sinod împotriva lui Pavel de Samosata
Îl mărturisim pe Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Tatăl mai înainte de veci după ființă, dar în zilele din urmă născut din Fecioară după trup; o singură Persoană, alcătuită din Dumnezeire cerească și trup omenesc, și ca om una; Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit; Dumnezeu desăvârșit cu trup, dar nu după trupul lui Dumnezeu; om desăvârșit cu Dumnezeire, dar nu după dumnezeirea omului; în întregime adorat cu trupul, dar nu adorat după trup; în întregime adorat cu Dumnezeirea, dar nu adorat după Dumnezeire; în întregime necreat cu trupul, dar nu necreat după trup; în întregime format (în pântecele Fecioarei) cu Dumnezeirea, dar nu format după Dumnezeire; în întregime de o ființă cu Dumnezeu cu trupul, dar nu de o ființă cu Dumnezeu după trup. El nu este de o ființă cu oamenii după Dumnezeire, ci este de o ființă cu noi după trup, rămânând cu Dumnezeirea. Spunem că El este de o ființă cu Dumnezeu după duh, dar nu spunem că El este de o ființă cu oamenii după duh. Dimpotrivă, noi predicăm că El este de o ființă cu oamenii după trup, dar nu predicăm că El este de o ființă cu Dumnezeu după trup. După cum El nu este de o ființă cu noi după duh, tot așa El este de o ființă cu Dumnezeu după El; și după cum El nu este de o ființă cu Dumnezeu după trup, tot așa El este de o ființă cu noi după acesta. Așa cum exprimăm aceste diferențe și explicații nu cu scopul de a diviza o persoană indivizibilă, ci cu scopul de a desemna proprietățile Cuvântului și ale trupului, și nu cu scopul de a contopi cele separate: tot așa predicăm și ceea ce privește uniunea indivizibilă.
Discursul lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, rostit la Efes
Cei care ascultă de Sfânta Scriptură au o inimă înțeleaptă, aprinsă de lumina faptelor bune și a credinței adevărate. Dragostea pentru cunoașterea adevărată însoțește o astfel de viață. O mărturie clară în acest sens este Însuși Mântuitorul, care strigă către Tatăl ceresc și Dumnezeu: Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Acela pe care L-ai trimis Tu, Iisus Hristos (Ioan 17:3). Astfel, cunoașterea Fiului, unită cu cunoașterea Tatălui, în aceleași condiții, este cunoașterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu. Dacă s-ar despărți una de cealaltă, cunoașterea lui Dumnezeu ar fi cu totul imposibilă. Domnul nostru Iisus Hristos le spune iudeilor: Nu Mă cunoașteți, nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu; dacă M- ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu (Ioan 8:19). Iudeii credeau că părinții lor L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu după fire pe munte, când S-a pogorât pe Muntele Sinai în chip de foc; Ei credeau că aud glasul Lui și din acest motiv L-au

onorat pe Moise, slujitorul tainelor, cu o admirație deosebită și L-au disprețuit pe Domnul nostru Iisus Hristos pentru natura Sa umană, zicând: Știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise, dar aceasta nu știm de unde este (Ioan 9:29). Și ce le-a spus Hristos ca răspuns la aceasta: Adevărat, adevărat vă spun că nu L-ați auzit nicăieri, nici nu L-ați văzut vedenia, nici cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Cel pe care L-a trimis El (Ioan 5:38). Adevărul vorbește adevărul desăvârșit. Natura lui Dumnezeu nu era vizibilă pe Muntele Sinai, ci numai focul era vizibil. În același timp, se scoteau sunete de trâmbițe, se înălța fum, iar imaginile adevărului prefigurau adevărul însuși. Dumnezeul tuturor coboară pe Muntele Sinai în formă de foc. De ce în formă de foc? Intenționând să le dea evreilor legea, era mai convenabil ca Dumnezeu să coboare în formă de foc pentru a-i învăța pe acești călcători ai legii că vor avea de-a face cu focul. De aceea, fericitul Moise, înspăimântând păcătoșii, exclama de obicei: Dumnezeul nostru este foc mistuitor (Deuteronom 4:24). În același timp, era și fum și întuneric. Întunericul făcea cunoscut faptul că Dumnezeu nu poate fi cunoscut, iar fumul însemna lacrimile disprețuitorilor voiți ai legii, întrucât ochiul trupesc emană lacrimi din fum. Așadar, evreii nu vedeau fața Tatălui, dar noi am văzut-o în Hristos. El este cea mai precisă și mai curată frumusețe a Celui care a zămislit, chipul și strălucirea Lui. Deși Cuvântul, fiind Dumnezeu, a luat trup și sânge și a fost numit fiul omului, luând un trup nu fără suflet și nu străin de minte, așa cum afirmă ereticul nebun Apollinaris: în ciuda acestui fapt, El a fost întotdeauna Dumnezeu. Această taină a descoperit-o odată sfinților părinți și se poate vedea din multe cuvinte ale sfinților profeți. Din cartea Genezei, în parte, vedem că Fiul a fost văzut în formă omenească și că a fost numit Dumnezeu.

Când fericitul Iacov, după ce a părăsit Mesopotamia, s-a grăbit să se întoarcă la casa tatălui său și, luând pe amândouă fiicele lui Laban cu copiii născuți de ele, le-a dus la un pârâu numit Iaboc: apoi, după cum spune Scriptura, după ce și-a trimis copiii și soțiile, a rămas singur - și un om s-a luptat cu el până dimineața. Văzând că nu poate fi învins, omul acesta i-a atins coapsa și a rănit-o. Și omul care se lupta cu el i-a zis: Lasă-mă să plec, căci s-a făcut ziuă. Dar el a zis: Nu te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta... Și l-a binecuvântat acolo. Și Iacov a numit locul acela numele: Arată-i-se lui Dumnezeu, căci am văzut pe Dumnezeu față în față și sufletul meu este mântuit . (Geneza 32:26, 29.30) O, înțelepciune vrednică de sfinți! Patriarhul a văzut un luptător înaintea lui și totuși a strigat: Am văzut pe Dumnezeu față în față și sufletul meu este mântuit . Prin descoperirea Duhului Sfânt, a înțeles imediat taina întrupării. Observați următoarele. Omul s-a luptat cu Iacov toată noaptea, dar când s-a făcut ziuă, a zis: „ Lasă-mă să plec, căci s-a răsărit zorii” . Ce înseamnă aceasta? Că Hristos se luptă și se luptă cu cei care, asemenea celor aflați în întuneric și noapte, au întunericul ignoranței în mintea și inima lor; dar când zorii se ivesc în mintea lor și lumina adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu începe să strălucească în ei, ca ziua, atunci Hristos pune capăt luptei. Căci El se înarmează împotriva celor care, asemenea celor aflați în întuneric și întuneric, au o inimă întunecată și posomorâtă, și nu împotriva celor care umblă în lumină și au zorii duhovnicești. Așadar, omule, primește zorii duhovnicești, pentru ca lumina adevărului să strălucească asupra ta. Nu te mai lupta cu Hristos. Cel ce nu cunoaște victoria asupra sa însuși câștigă întotdeauna. Unul-născut Cuvânt al lui Dumnezeu, deși S-a făcut om, nu a încetat să fie Dumnezeu după fire. El nu se poate schimba în niciun fel. Deci, după Tatăl, El este Cuvântul, iar după Mamă, om după trup. Este un singur Dumnezeu Tatăl, de la Care sunt toate lucrurile, și un singur Domn Iisus Hristos, prin Care sunt toate lucrurile, și un singur Duh Sfânt, în Care sunt toate lucrurile. A Lui fie slava în vecii vecilor. Amin.

Un discurs al lui Acachie, Arhiepiscopul Melitinei, rostit la Efes, la adunarea părinților

Când privesc la această companie luminoasă și spirituală a sfântului sobor, simt, iubiților, atât bucurie, cât și speranță. Bucurie, pentru că eu, cel mai mic dintre toți, trebuie să lansez barca ușoară a cuvântului în această mare vastă a înțelepciunii; speranță, pentru că marile valuri ale discordiei vor înceta în curând, iar calmul păcii Domnului va domni peste întreaga Biserică. Dacă cei doisprezece ucenici, chemându-L pe Domnul, au potolit îndată furtuna când corabia lor era răsturnată de vânturi, atunci cu siguranță putem spera la aceasta acum, când atâția ucenici, adunați în unanimitate, Îl imploră pe Domnul cu glasurile lor, când aici este prezent un conducător mare și înțelept care nu se teme de vânturi sau furtuni, ci admite cu prudență alți vâslași la cârmă, convingându-i să o ia și neîncetând niciodată să strige Domnului într-un gând: Doamne, nu-Ți amintești, că pierim ? (Marcu 4:38)? Ascultând îndată glasul lui, a zis, în ciuda vuietului valurilor crude ale mării: Taci, liniștește-te (v. 39). Este cât se poate de potrivit să ne bucurăm de starea prezentă a lucrurilor și să aducem mulțumirea cuvenită lui Dumnezeu. Căci furtuna, care părea să se ridice împotriva adevărului, a adunat laolaltă luminarii pământești, a căror viață este o bună mireasmă lui Dumnezeu și al căror scop este propovăduirea unanimă a aceluiași adevăr. Căci îi învățăm pe cei care vin la noi ceea ce noi înșine credem. Și credem că este un singur Domn Iisus Hristos, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul; mai înainte de toți vecii, de la un singur Tată și în zilele de pe urmă, în chip de rob; unul de la cel de sus, unul de la cel de jos: amândoi divini, dar omenești, pentru că S-a născut în trupul și pruncia noastră; nepătimitor în dumnezeire, ci a pătimit de bunăvoie pentru noi în trup; El, care nu a luat dispensațiunea cu sila, ci S-a smerit de bunăvoie, luând chip de rob. Și de ce a luat-o? Ca să vă facă și pe voi părtași la slavă. Pavel mărturisește despre aceasta, zicând: Căci viața noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Iisus Hristos, care va schimba trupul smereniei noastre, ca să fie făcut asemenea trupului slavei Sale (Filipeni 3:20, 21). Luând de bunăvoie trup de rob și unindu-Se cu trupul, cum a scăpat de suferințele unui rob? Și dacă a scăpat, atunci de ce a luat chipul pătimaș al unui rob? Luând chip de rob, n-a refuzat suferințele unui rob, pentru că a fost ascultător. Cel ce era Domnitor în ceruri S-a supus pe pământ. Cel ce era Fiul durerii S-a făcut copil pe pământ. Vă voi aminti de o profeție binecunoscută. Fericitul Isaia exclamă: Un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat (Isaia 9:6). Ce înseamnă dat ? Că nu numai că S-a născut, ci și dat, Cel ce este dat. A cărui autoritate este peste trupul Lui . Care este tărâmul Dumnezeului întrupat, Cuvântul? Biserica... Și ce este El Însuși? Capul trupului, Biserica. De ce Își poartă El provincia pe o scândură ? De aceea a pus-o pe umeri, pentru că a fost călcată în picioare. Autoritatea Lui este pe scândura Lui; și Numele Lui este numit Marele Înger al Sfatului . El este chemat conform tainei dispensațiunii. Ce înseamnă: Sfatuitor, Dumnezeul cel puternic, Potentatul, Tatăl veacului viitor ? Aceasta, fără îndoială, se datorează faptului că El este Potentatul sus, subiectul jos; Fiul sus, copilul jos; minunatul sfatuitor sus, omul jos; Dumnezeul cel puternic sus, pe pământ un om pălmuit, supus necinstei, pironit pe cruce și suferind moartea pe ea. Căci din ceea ce privește forma unui rob pe care Dumnezeu a acceptat-o, El nu a respins nimic, ca să ne rânduiască viața mântuirii și să revarsă asupra noastră beneficiul meritat de această mare umilință. Nu resping harul lui Dumnezeu (Galateni 2:20). Refuz să exprim ce a suferit El pentru mine. Cel Nepătimitor, unindu-se cu trupul pătimaș, nu a refuzat suferința, ci a îndurat-o pentru mântuirea mea. Nu o lipsesc pe Fecioara Născătoare de Dumnezeu de acea purtare pe care a dobândit-o prin meritele dispensației. Dacă este potrivit, iubiților, să slăvim crucea cea lipsită de

glorie care L-a purtat pe Hristos alături de altarele lui Hristos, este cu atât mai potrivit să o cinstim pe Maica lui Dumnezeu, care a primit Dumnezeirea în sine pentru un folos atât de mare. De aceea, sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu. Dumnezeu, născut din ea, nu a împrumutat de la ea niciun principiu de ființă, în afară de acela de a fi om. Așadar, eretice, nu-ți făgădui o scuză când defăimești un astfel de om, punându-l în rândul robilor și al făpturilor. Nu te lăuda, iudeule, ca și cum ai răstigni un om simplu. Nu pentru omul de rând a strigat fericitul David cu indignare împotriva acestui fel de oameni: „ Să li se întunece ochii ca să nu vadă și să li se orbească spatele pururea” (Ps. 68, 24). Nădejdea Bisericii nu va cădea dacă și-a pus nădejdea într-un astfel de om. Ea trebuie să aibă credință în fericitul Pavel, care spune: „ Căci dacă m-am luptat ca un om cu o fiară în Efes, ce mi-a fost de folos” (1 Corinteni 15:32)? Nu pentru om, nu pentru om și-au dat viața fericiții apostoli în răni, închisori, biciuiri; nu pentru om, nu pentru om, sfinții mucenici, luptând pe toată fața pământului, uciși și învinși, au părăsit lumea aceasta, ci pentru Domnul și Dumnezeul nostru, care era mai înainte de toți vecii și după aceea S-a arătat pe pământ și a trăit cu oamenii, ca o oaie a fost dusă la junghiere, a înviat a treia zi, S-a arătat celor cincizeci de frați care erau împreună și S-a suit la cer în fața ucenicilor, de unde tot așa va veni din nou să judece pe cei vii și pe cei morți. Aceasta este credința noastră; pe această temelie este zidită Biserica noastră , împotriva căreia porțile iadului nu vor birui (Matei 16:18).). O, de-aș putea, întărit de rugăciunile voastre, să-I dau laude vrednice Preasfântului Dumnezeu, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin.

Un discurs al lui Teodot, episcopul Ancyrei, rostit în ziua Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos și citit la același sinod

Bucuroasă și vrednică de uimire este cauza acestui triumf prezent. Bucuroasă, pentru că slujește ca izvor al mântuirii generale a oamenilor; vrednică de uimire, pentru că întrece legile firii. Natura n-a cunoscut niciodată o fecioară care să fi născut. Dar harul a descoperit atât pe cea care a născut, cât și pe cea care a păstrat-o pe Fecioară; a făcut-o mamă și nu i-a vătămat fecioria. Căci harul a păstrat puritatea. O, pământ nesemănat, care a adus rodul mântuitor! O, Fecioară, care ai întrecut chiar raiul dulciurilor! Căci raiul a adus un anumit fel de vegetație, producând plante din pământ virgin; dar această Fecioară este mai bună decât acel pământ. Căci ea nu a adus pomi roditori, ci toiagul lui Iesei, care aduce rodul mântuitor pentru oameni. Și acel pământ era virgin, și aceasta este o Fecioară; dar acolo Dumnezeu a poruncit să se nască pomii; și aici Însuși Creatorul în trup a devenit sămânța acestei Fecioare. Nici acel pământ nu a adus sămânță înainte de producerea pomilor, nici acesta nu i-a stricat fecioria prin naștere. Fecioara a devenit mai glorioasă decât Raiul. Căci Paradisul era înaintea lui Dumnezeu un pământ cultivat, dar acesta L-a născut pe Dumnezeu Însuși în trup, când a vrut să se unească cu firea omului. Vedeți cum s-a împlinit taina minunată, întrecând legile firii? Vedeți lucrarea supranaturală săvârșită numai prin puterea lui Dumnezeu? Vedeți Cuvântul născându-se mai presus de orice cuvânt? Căci faptul că Cel ce S-a născut este Dumnezeu Cuvântul este evident din aceasta, că El nu a încălcat fecioria. Numai trupul care naște încetează să mai fie fecioară; dar, din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu s-a născut în trup, El păstrează fecioria, descoperindu-se ca Cuvânt. Când auziți despre Cuvânt, înțelegeți Cuvântul esențial și ipostatic, și nu ceea ce este rostit de buze. Astfel se naște Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, care este numit și Cuvântul, devenind Cuvânt nu prin naștere, ci făcând din naștere începutul întrupării Sale. Căci Dumnezeu Cuvântul a fost mai înainte de veacuri coetern cu Cel ce a zămislit și a binevoit să se facă om pentru oameni, nu printr-o schimbare a firii divine, ci în mod miraculos și prin voia divină, făcând din naștere începutul întrupării Sale. De aceea, așa cum se naște omul, așa și Dumnezeu

Cuvântul păstrează fecioria. Căci nici cuvântul nostru, când se naște, nu strică mintea; tot așa și Cuvântul esențial și ipostatic al lui Dumnezeu, primind naștere, nu încalcă fecioria. Așadar, ceea ce s-a întâmplat mai presus de legile firii; nu vă îndurați de aceste legi. Vă vorbesc despre o minune; nu recurgeți la raționament. Vă vorbesc despre Dumnezeu, care primește nașterea, dar nu începutul dumnezeirii. Fiind Dumnezeu, Și-a însușit nașterea, iar nu nașterea L-a făcut Dumnezeu. Cel ce a vrut să fie ceea ce nu era, a rămas ceea ce era. El alege nașterea ca început al iconomiei. S-a făcut om fără a schimba firea divină, fără a părăsi însușirile ființei divine. Tu ești același și anii Tăi nu se vor sfârși (Ps. 101:28), spune dumnezeiasca Scriptură, și iarăși: Tu, care rămâi în veac (Baruh 3:3), arătând prin aceasta neschimbarea ființei dumnezeiești. Și iarăși Dumnezeu zice: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău și nu Mă schimb.(Mal. 3:6). Așadar, El S-a făcut om fără a-Și schimba ființa divină, fără a o transforma într-o altă natură. Ceea ce s-a întâmplat nu ar fi fost o minune dacă El, schimbându-Și firea, ar fi luat o alta. La noi există multe schimbări similare ale lucrurilor, dar aici Dumnezeu face o minune, pentru că, rămânând ceea ce era, S-a făcut ceea ce nu era. Arătând același lucru, marele apostol a spus: care este în chipul lui Dumnezeu (Fil. 2:6). El spune: care este, și nu care era odată, pentru a arăta neschimbarea firii. Cel ce este în chipul lui Dumnezeu, nu poate fi egal cu Dumnezeu printr-o răpire nefirească. El spune că este egal cu Dumnezeu, și nu ceea ce va fi cândva. Apoi iarăși strigă, zicând: ci S-a smerit pe Sine însuși și a luat chip de rob (Fil. 2:7). Vedeți cum El, rămânând ceea ce era, S-a smerit până la chipul unui rob, rămânând aceea, devenind aceea; face o minune fără a-Și schimba firea; Este mulțumit, nestingherit, schimbându-Și ființa. El face ceea ce spune, deși era mai presus de legile firii; pentru că Dumnezeu are puterea de a face minuni, indiferent de legile firii. De aceea, fiind Dumnezeu, Se smerește la forma unui rob; fiind egal cu Dumnezeu. Se face om; existând înainte de veacuri, Se naște și face minuni de neînțeles pentru rațiunea naturală.

De aceea păgânii socotesc taina lui Hristos o nebunie, iar evreii numesc învățătura despre iconomie o piatră de poticnire, așa cum a mărturisit și Pavel, zicând: Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: deci pentru iudei o piatră de poticnire, iar pentru greci o nebunie (1 Corinteni 1:23). De ce este nebunie pentru greci? Pentru că omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu: căci pentru el sunt o nebunie (1 Corinteni 2:14). Omul firesc, atașat de cele firești și cercetând totul după principiile rațiunii naturale, socotește minunile lui Dumnezeu o nebunie, ca neavând cauze naturale în sine. Când un grec aude că Mântuitorul a trecut prin uși închise, transferând aceasta în trupul său aspru, care are nevoie de un loc, râde, necrezând minunea, ci căutând pricina fenomenului. De asemenea, când aude că Fecioara, după naștere, a rămas Fecioară, socotește această nebunie, pentru că nu a învățat să creadă în minunile dumnezeiești. Prin urmare, când aude că Dumnezeu s-a făcut om fără schimbare, consideră că aceasta este o chestiune imposibilă, cerând aici o schimbare în fire. Dar Pavel nu a învățat acest lucru, spunând că Cel ce este egal cu Dumnezeu s-a făcut om (Filipeni 2:7, 6); căci S-a golit pe Sine însuși, fără a părăsi plinătatea Dumnezeirii. De aceea a zis: Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei o piatră de poticnire, iar pentru greci o nebunie (1 Corinteni 1:23). Și de ce sunt grecii nebuni? Dacă un om simplu este răstignit pe cruce, atunci nimeni nu socotește ceea ce se întâmplă din fire nebunesc. Dacă ceea ce suferă din fire suferă, atunci cum este considerat o nebunie să spunem despre asta? Dar, așa cum propovăduim, spune el, pe Hristos cel răstignit, pe care Îl numim și puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu (celor ce au fost chemați, atât iudei, cât și greci, Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu 1 Corinteni 1:24).), predicând că Cel

răstignit este înțelepciunea lui Dumnezeu: apoi grecii numesc aceasta nebunie, a nu ști să creadă în minunile lui Dumnezeu, ci a-și folosi propriul raționament în judecarea tuturor lucrurilor și a crede că Îl insultăm pe Dumnezeu atunci când spunem că El a luat asupra Sa suferințele noastre pentru Sine, ca să-i mântuiască pe cei ce suferă. Căci ei nu văd împlinirea acestei bunătăți mântuitoare și vrednice a scopului lui Dumnezeu, ci spun doar că Dumnezeu a luat asupra Sa suferința, neacordând atenție faptului că prin aceasta s-a realizat lucrarea mântuirii umane. Dar nimic din ceea ce este salutar pentru om nu-L umilește pe Dumnezeu; prin aceasta Dumnezeu nu se arată a fi supus suferinței, ci a fi iubitor de omenire. Dar nu îndrăznesc, spune el, să atribui lui Dumnezeu slăbiciunea omenească. Prin urmare, după cuvintele tale, El nu a mântuit omul prin suferințele Sale, nu a rușinat puterea diavolului de pe cruce, nu a pironit păcatele noastre pe lemn, nu a vindecat slăbiciunile omenești și nu a desființat moartea prin moarte? Căci dacă Dumnezeu nu și-a însușit suferințele, cum ar putea suferințele lui Hristos să producă astfel de efecte? Cum s-ar putea manifesta astfel de puteri? Cum ar putea fi moartea distrusă de moarte, dacă Dumnezeu nu și-a însușit-o? Dar aceste suferințe, însușite de Dumnezeu, au primit puterea de a produce astfel de efecte de la Dumnezeire - întrucât, fiind însușite de Dumnezeu, nu au schimbat esența lui Dumnezeu, care rămâne pentru totdeauna fără patimă. Cum a fost pironită pe cruce raportul păcatelor împotriva noastră, dacă un om simplu a îndurat crucea? Cum ar putea crucea să răstignească păcatul, sau moartea să desființeze stăpânirea morții, dacă acestea nu aparțineau lui Dumnezeu și nu au primit putere de la El, care și-a însușit ceea ce ne aparținea nouă, fără să sufere nimic în firea Lui? Arătând chiar acest lucru, marele apostol a spus că niciunul dintre prinții acestui veac nu a înțeles taina suferințelor Domnului. Dacă ar fi știut , spune el , nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2:8) .). De aceea spunem că El rămâne ceea ce era și a devenit ceea ce nu era. Căci, rămânând în esență ceea ce era, a acceptat slăbiciunile, unindu-se cu o natură slabă. A devenit ascultător fără a lepăda împărăția, a devenit om, rămânând Dumnezeu și Cuvântul și, fiind necorporal prin natură, S-a întrupat fără schimbare. Cum? Nu așa cum credeți, ci așa cum are puterea de a face minuni. Căci atunci când vă povestesc despre o minune, lăsați-vă deoparte rațiunile; semnele și minunile sunt confirmate de credința în Dumnezeu și nu sunt investigate de rațiune. Conform înțelegerii noastre, nu există nicio minune și totuși fiecare dintre minuni a fost săvârșită, deși rațiunea noastră nu o înțelege. Acest lucru a fost recunoscut de magi, care au crezut în stea și nu s-au străduit să investigheze fenomenul. Barbarii acceptă minunile prin credință, dar tu, un credincios, de ce ai rămas un necredincios, căzând în rațiunea umană? Cei care au venit din Caldeea, conform poveștii Evanghelistului, au dezvăluit acum misterul cu darurile lor, dacă înțelegem corect intenția acestor barbari. Ei aduc trei feluri de comori: aur, tămâie și smirnă; aur, pentru că cel care primește onoarea este Regele; tămâie, pentru că cel care se naște este Dumnezeu, căci acest dar era oferit în mod obișnuit celor care erau considerați zei; au adus și smirnă, indicând cu el, după cum cred, suferințele morții. Vedeți cum chiar și magii au mărturisit că El a rămas Dumnezeu și a devenit un om care acceptă moartea? El a devenit ca mine pentru a ridica natura noastră la propria Sa demnitate. Căci unirea produce acest lucru, comunicând unuia ceea ce este propriu celuilalt. Apoi, fiind Dumnezeu, a devenit om pentru ca omul să poată fi Dumnezeu , 15 fiind ridicat prin această legătură la slava divină, pentru ca unul și același să fie glorificat ca Dumnezeu și să sufere ceea ce este propriu omului. Și acest lucru a fost mărturisit împreună cu noi de cei care mărturisesc divinitatea și umanitatea împreună. Căci ceea ce este unit nu este considerat două, ci unul. Dar, din nou, dacă desparți în gândire și privești fiecare parte separat, atunci, fără îndoială, distrugi unitatea. Căci este

imposibil atât să păstrezi unitatea, cât și să le consideri pe amândouă separat; dar ceea ce este unit este inseparabil unul și nu constituie în niciun fel două. Dar tu spui: Eu separ doar în gând. De aceea, prin același gând, distrugi unitatea. Căci prin ceea ce desparți unul de celălalt, rupi legătura. De ce atunci distrugi dispensația mântuirii, înțelegând două și respingând unitatea? Marele apostol spune: Isus Hristos este același ieri și azi și în veac (Evrei 13:8).), numind unul și același Dumnezeu veșnic și om, având un început în timp, dintre care El a fost unul înainte și a devenit celălalt după. Dar cum, va spune cineva, a devenit Unul-Născut rob, rămânând ceea ce era și devenind ceea ce nu era? Dacă vreți să știți, atunci să știți doar că El a devenit și cum, acest lucru este cunoscut numai de Făcătorul de minuni. Nu-mi puteți spune cum au schimbat egiptenii râul în sânge, în timp ce natura apei a rămas neschimbată. Căci, în timp ce evreii foloseau apa, pentru egipteni, dimpotrivă, Nilul s-a transformat în sânge: a devenit ceea ce nu era, rămânând în același timp ceea ce era. Cum? Spuneți-mi; dar nu puteți spune. Căci o minune este lucrarea lui Dumnezeu, inexplicabilă prin rațiune. Din nou, cum s-a transformat lumina în Egipt în întuneric, în timp ce lumina nu a dispărut, ci a rămas ceea ce era? Căci era zi pentru israeliți și o lumină strălucitoare a strălucit asupra lor, dar pentru egipteni această lumină s-a transformat în întuneric și, în timp ce ceea ce se vedea era una, era lumină și întuneric în același timp; Lumina nu s-a schimbat, ci a apărut întunericul. Căci întunericul a apărut, în timp ce lumina nu a suferit nimic din cauza lui, prin miracolul lui Dumnezeu, care nu este limitat de condițiile naturale. Cum a devenit atunci apa din Nil, rămânând apă, sânge? Sau cum a devenit lumina, rămânând cu proprietățile sale naturale, întuneric? Căci una nu a fost deteriorată, iar cealaltă s-a transformat. Apa în proprietățile sale nu s-a stricat - acest lucru a fost dovedit de evrei, care au folosit-o pentru băut. Între timp, natura apei în sine a rămas în limitele sale și s-a transformat în sânge, ceea ce nu era, deoarece Dumnezeu arată un miracol într-un mod de neînțeles pentru noi. De asemenea, cum s-a transformat flacăra babiloniană în rouă pentru cei trei tineri? și a fost o flacără, și a fost rouă, și amândouă s-au manifestat în acțiunile lor proprii. Că a fost rouă, acest lucru a fost arătat de cei trei tineri, pentru care a servit ca răcoare, și că a existat și o flacără, acest lucru a fost dovedit de babilonieni, care au fost arși de ea. Vedeți cum focul a rămas foc și s-a făcut rouă: ceea ce s-a văzut nu au fost două lucruri, nu două naturi, ci a fost una și aceeași: ceea ce era flacără s-a făcut rouă, iar flacăra nu s-a schimbat, cum au arătat babilonienii, ci rămânând ceea ce era, s-a făcut rouă, cum au arătat drepții. Așadar, nu mă mai întrebați despre forma semnelor lui Dumnezeu; căci vă voi spune din nou: minunile arată doar ceea ce s-a întâmplat, dar las în seama lui Dumnezeu să cunoască forma împlinirii. Atunci spuneți-mi: dacă Dumnezeu a săvârșit această minune, a făcut flacăra în rouă, fără a schimba flacăra și a o transforma în rouă, voind să distrugă puterea tiranului, să-i protejeze pe cei condamnați nevinovați și să-i distrugă pe barbarii vinovați, dacă Dumnezeu a săvârșit o astfel de minune, păstrând focul în proprietățile sale naturale și arătând roua, a săvârșit-o pentru păstrarea celor trei tineri, atunci vă puteți îndoi că Dumnezeu, rămânând Dumnezeu, s-a făcut om pentru mântuirea lumii? Dacă nu a avut nevoie să schimbe flacăra pentru a produce rouă, atunci de ce, voind să se facă om pentru mântuirea oamenilor, ar fi trebuit să-și schimbe firea? Foc, fără schimbare,s-a făcut rouă; și tu spui, cum rămâne Dumnezeu Dumnezeu și se face om? Voind să ne mântuiască firea, Dumnezeu a rânduit mântuirea nu prin alții, ci prin Sine Însuși. Căci nicio făptură nu ne-a putut mântui din cauza înrădăcinării adânci a păcatului și nedreptății în noi. Căci un obicei îndelungat al nedreptății a luat locul firii în oameni, distorsionând firea. Profetul a profețit, dar predica lui n-a avut putere, pentru că nedreptatea a biruit-o. Îngerii au fost slujitorii mântuirii noastre, iar marele apostol

mărturisește despre îngeri: Nu sunt oare toți sufletele care slujesc, trimise să slujească pentru cei ce vor moșteni mântuirea ? (Evrei 1:4)). Îngerul, o ființă de cea mai înaltă natură, a slujit mântuirii noastre, dar omul, înclinat prin propria voință spre rău, nu a fost mântuit. Așadar, nimic nu a putut învinge neglijența omenească. Căci răul oamenilor răi a biruit eforturile celor buni, nu pentru că Dumnezeu a fost învins, ci pentru că El lasă virtutea în seama dorinței liberului arbitru. Căci Dumnezeu nu te obligă să faci dreptatea și nu te atrage cu sila la virtute, astfel încât tu însuți, săvârșind de bunăvoie virtutea, să o transformi în lucrarea ta. Și ce dacă? Întrucât profeții au fost învinși și învățătorii nu au făcut nimic, iar legea a fost neputincioasă, iar grija îngerilor a fost zadarnică, când voința omului nu a urmat binelui, atunci Însuși Creatorul firii vine să restaureze firea căzută, nu vine cu zgomot puternic, ca Dumnezeu, nu cu tunete care lovesc urechea, nu este înconjurat de nori și nu este arătat fulgere cumplite în nori, nu este speriat de ascultători cu sunetul unei trâmbițe, așa cum li s-a arătat odinioară evreilor pentru a inspira frică, nu îndepărtează sclavul, ci mai degrabă îl cheamă prin harul și bunătatea sa. El nu vine în oaste de arhangheli, nu pune în mișcare o armată de îngeri, căci nu voia să sperie pe cel ce se abate de la legea Sa. Ci Domnul a toate vine în chip de rob, înconjurat de sărăcie, ca să nu-l sperie pe cel prins de el, se naște într-un loc obscur, alegând pentru aceasta o regiune necunoscută; născut dintr-o Fecioară săracă, acceptă toată sărăcia, pentru a prinde un om fără zgomot spre mântuire. Căci dacă S-ar fi născut în noblețe și ar fi apărut înconjurat de mari bogății, atunci necredincioșii ar fi spus că bogăția a produs o schimbare în univers. Dacă ar fi ales marea Roma, atunci din nou schimbarea în univers ar fi fost atribuită puterii civile. Dacă ar fi fost fiul unui rege, atunci succesul ar fi fost atribuit puterii. Dacă S-ar fi arătat ca fiul unui legislator, atunci succesul ar fi fost atribuit legilor sale. Dar ce face El? El trece prin toate stările de sărăcie și obscuritate, toate gradele de mediocritate, necunoscute multora, pentru ca în transformarea lumii să fie recunoscută doar acțiunea Divinității. Pentru aceasta, El alege o mamă săracă, o patrie și mai săracă; El îndură sărăcia, iar această sărăcie ți se arată printr-o iesle. Din lipsă de un pat în care să se poată culca precum Domnul, El se culcă într-o iesle - și o astfel de sărăcie extremă servește ca o explicație excelentă a profeției. El este culcat într-o iesle, arătând că dă hrană celor mai nechibzuite animale. Cuvântul lui Dumnezeu, culcat într-o iesle și trăind în sărăcie, atrage la Sine pe bogați și pe săraci, pe elocvenți și pe cei cărora le lipsește darul vorbirii. Vedeți cum starea de sărăcie a servit la împlinirea profeției, iar sărăcia a deschis tuturor accesul la El, care s-a făcut sărac pentru noi. Căci nimeni nu L-a evitat pe Hristos de frica comorilor Sale bogate, nimeni nu a fost împiedicat să vină la El de înălțimea împărăției; El a apărut ca fiind în general accesibil și sărac, oferindu-se pentru mântuirea tuturor. Cuvântul divin după trup este pus într-o iesle, pentru ca atât cel rațional, cât și cel irațional să aibă parte de hrana mântuitoare. Mi se pare că acest lucru a fost deja prezis de profet când a vorbit despre taina acestei iesle: Boul a cunoscut pe bogat, și măgarul ieslea stăpânului său; dar Israel nu M-a cunoscut pe Mine, și poporul Meu nu a înțeles (Isaia 1:3). Căci, deși vorbirea are cel mai simplu înțeles, că evreii sunt mai nepoliticoși decât cele mai nerezonabile animale, totuși poate indica și ieslea Domnului, în care El a devenit hrană pentru cei mai nerezonabili . 16 Căci profetul nu vorbește vag despre iesle, ci o numește ieslea stăpânului său, semnificând astfel, după cum cred, o iesle definită. Dar fiecare să filozofeze despre aceasta cum dorește, desfătându-se în feluritele înțelegeri ale Scripturii divine. Vom arăta că Cel ce este bogat după divinitate S-a făcut sărac pentru noi, făcând mântuirea acceptabilă tuturor. Exprimând chiar acest lucru, Pavel a spus: Cel ce era bogat S-a făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim (2 Corinteni 8:9).). Cine a fost acest bogat?

De ce a fost bogat? Și cum a devenit sărac de dragul nostru? Să ne spună cei care separă omul de Dumnezeu Cuvântul, cei care împart ceea ce este unit printr-o concepție separată a naturii, numindu-l pe Hristos ceva dublu și invocând acest lucru doar în propriul lor gând pentru propria lor apărare. Spuneți-mi atunci, cine este, fiind bogat, care a devenit sărac prin sărăcia mea? A fost el care a apărut ca om, pe care voi îl separați de divinitate? Dar el nu a fost niciodată bogat, ci s-a născut sărac din părinți săraci. Cine este atunci acest bogat și cum este bogat, care a devenit sărac de dragul nostru? Dumnezeu este bogat în creația Sa. Așadar, Dumnezeu a devenit sărac, adoptând pentru Sine sărăcia naturii vizibile. El este bogat în divinitate și a devenit sărac de dragul nostru. Nu poți numi bogat un om care este sărac prin natură și prin avere și nici nu poți spune că cel care este bogat în măreție divină a devenit sărac, decât dacă îi atribui ceea ce este propriu omului. De aceea, Apostolul, unind slava Dumnezeirii cu slăbiciunile omenești și nevrând să despartă unirea nici prin gând, nici prin cuvânt, vorbește despre același lucru, că El este atât bogat în Dumnezeire, cât și s-a făcut sărac în slăbiciuni, bogat în Sine Însuși și a suferit sărăcia pentru noi. Dacă deci Cel ce era bogat în Dumnezeire a devenit sărac în sărăcia omenească, cum n-ar putea să sufere și restul, după ce a binevoit prin mila Sa să se facă om? Dar destul cu acestea. Îndreaptă-ți privirea spre cea mai săracă locuință a Celui ce este bogat în ceruri, privește ieslea Celui ce stă deasupra Heruvimilor, privește scutecele cu care este înfășurat Cel ce a legat marea cu nisip, privește sărăcia Lui de jos cu o reflectare asupra bogățiilor Sale de sus. Dacă vei reflecta astfel asupra bunăvoinței divine a lui Dumnezeu Cuvântul, atunci vei discerne măreția harului Său și a iubirii Sale pentru omenire. Căci chiar în această sărăcie se descoperă bogățiile dumnezeirii Sale, când steaua îl arată pe sărac magilor și îi conduce pe săracii barbari la iesle. Mai mult, îngerii bucuroși l-au vestit pe acest sărăcit păstorilor, cântând bogățiile dumnezeirii Sale. Și magii au adus tămâie Celui care S-a arătat ca Dumnezeu, neseparând firea de fire și nedespărțind în gândurile lor ceea ce era unit, ci printr-o minune l-au recunoscut pe Dumnezeu în Cel care S-a arătat, I-au adus tămâie, arătându-I astfel vrednicia Sa divină. Și îngerii nu au despărțit mintal, cum faceți voi, Cuvântul născut din Dumnezeu, ci recunoscând ca fiind unul și același atât ceea ce se vede, cât și ceea ce se poate concepe, au strigat: Slavă lui Dumnezeu întru cei de sus și pe pământ pace oamenilor bunăvoință (Luca 2:14).), nu ca ei să spună una și să înțeleagă alta, cum faceți voi, și, mărturisind cu cuvinte pe unul singur Hristos Iisus, Îl dezbinați în gând, asemenea voastre, ale căror gânduri contrazic cuvintele, ci slăviți unul și același Dumnezeu. Astfel, în sărăcie și într-o iesle S-a arătat tuturor. De aceea este înfășurat în scutece și slăvit de îngeri și pus într-o iesle și vestit de o stea, dar o stea care a coborât la magi, căci stelele nu-și schimbă locurile. Dar, întrucât în Caldeea sunt mulți observatori ai mișcărilor stelelor, o putere superioară, călăuzindu-i pe magi, a luat forma unei stele, astfel încât caldeenii din ceea ce au învățat au învățat ceea ce nu știau și, practicând astronomia, au învățat tainele lui Hristos din stele însele. Că aceasta nu era o stea, ci o putere îngerească, care îi călăuzea pe barbari la credință, este arătat de însuși evanghelistul, când spune că această stea uneori apărea în timpul zilei, alteori se ascundea din nou și alteori îi conducea pe magi și mergea cu ei la Betleem, astfel încât nimeni nu putea spune că aceasta a fost făcută de una dintre stelele obișnuite, vizibile, și nu de o putere care li s-a arătat astronomilor sub forma unei stele. Vorbind mai departe despre stea, că s-a oprit deasupra copilului, el arată clar că ceea ce a apărut nu era altceva decât o putere. Căci dintre stelele situate pe cer, niciuna nu se putea opri deasupra copilului, întrucât vastitatea spațiului ceresc, incomensurabilă pentru ochi, nu permite simțului să vadă clar nici poziția, nici mișcarea stelelor. Steaua stătea , se spune, deasupra locului unde era copilul . Prin

urmare, steaua care a apărut, coborând de sus, s-a făcut mai joasă, pentru a indica prin poziția sa nașterea regelui. Căci magii l-au căutat pe rege și au întrebat despre nașterea regelui și le-au zis evreilor: Unde s-a născut un rege al evreilor? „Căci am văzut steaua Lui în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” (Matei 2:2) Tu, omule înțelept, cauți un împărat? De ce îi aduci tămâie ca lui Dumnezeu? Eu însă am ajuns să-L cunosc pe Împărat și pe Dumnezeu. De aceea îi aduc aur și tămâie, semnificând prin aceste daruri pe Împăratul și Dumnezeu împreună.
El, care prin putere nespusă i-a chemat pe magi la credință, a stabilit această sărbătoare luminoasă în această zi; dar acum nu mai este pus într-o iesle, ci este adus jertfă la această masă mântuitoare. Acea iesle a devenit, ca să spunem așa, începutul acestei mese. Din acest motiv, a fost pus într-o iesle, pentru a fi mâncat la această masă; și El a fost pentru credincioși hrana mântuitoare. Acea iesle a însemnat această masă, iar Fecioara a dat naștere acestor chipuri de fecioare; simplitatea peșterii din Betleem indica aceste temple glorioase, iar scutecele de atunci slujeau la iertarea păcatelor prezente. Vedeți ce efecte frumoase produce sărăcia acum? Vedeți ce bogăție a devenit izvorul sărăciei? A făcut vreun rău această umilință trecătoare, care a adus atâtea comori lumii? De ce condamnați atunci umilința Betleemului în Hristos? De ce arătați sărăcia, fără a acorda atenție beneficiilor pe care le-a adus lumii? De ce numiți suferințele nevrednice de Dumnezeu, care au fost cauza atâtor binecuvântări? De ce luați de la Unul-Născut rănile din care a venit o astfel de mântuire pentru oameni? De ce te agăți de suferințe și nu te uiți la câte binecuvântări au adus ele lumii? De ce numești sărăcia nevrednică de Dumnezeu, prin care lumea s-a îmbogățit cu credință? De ce numești moartea nevrednică de Dumnezeu, prin care Dumnezeu a distrus moartea? De ce iei de la Dumnezeu crucea, prin care Dumnezeu a triumfat asupra impietății demonilor? De ce nu recunoști aceasta în Dumnezeu, care a pironit păcatul nostru pe cruce? Nu respinge suferințele, din care se naște nepătimirea. Nu învinovăți umilința, prin care este distrusă puterea diavolului. Nu condamna în Dumnezeu loviturile cu care El a eliberat pe om de păcate. Nu spune că legăturile cu care El a dezlegat legăturile păcatului sunt nevrednice de Dumnezeu. Nu numi sărăcia nevrednică de Dumnezeu, prin care diavolul, fiind bogat în minciuni, s-a sărăcit. Nu condamna crucea care a distrus altarele. Nu disprețui cuiele cu care Hristos a unit lumea în unanimitatea credinței. Nu acorda atenție la ceea ce este disprețuit, ci la ceea ce a fost produs din ea de cel care a suferit umilința. Și apoi, dacă ești chibzuit și crezi în lucruri evidente, nu vei spune că aceasta a fost lucrarea unui om simplu supus suferinței. De ce numești josnic ceea ce Dumnezeu a luat asupra Sa pentru mântuirea noastră? Căci, deși acestea sunt neputințe atât prin fire, cât și prin nume, totuși ele slujesc la vindecarea neputințelor noastre. De aceea, nu le numi neputințe, ci un leac pentru neputințe. De asemenea, nu aduce mădularele fecioare în ocară înaintea dumnezeirii. Căci mădularele nu sunt vrednice de osândă prin firea lor, ci patimile necinstite care vin în vătămarea nobleții trupului. Mădularele nu sunt rușinoase prin fire, ci sunt degradate prin pofte necurate. Căci dacă ar fi fost rușinoase prin fire, Dumnezeu nu le-ar fi creat cu mâinile Sale, întrucât Dumnezeu este creatorul nu al lucrurilor rușinoase, ci al celor mai frumoase. Căci, spune cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu a văzut toate câte făcuse și erau foarte frumoase (Gen. 1:31).). Nu există nimic rău prin fire în creația lui Dumnezeu și Dumnezeu nu a creat nimic rușinos: dar noi, căzând din starea primordială, ne-am necinstit natura cu dorințe necurate. Așadar, dacă Dumnezeu nu poate fi învinovățit pentru că a creat natura feminină, atunci nu a fost necinstit pentru El să locuiască în ea. Nu este nedemn de Dumnezeu să locuiască în creația Sa.

Mai departe, dacă mă întrebi de ce a părăsit raiul și a locuit în pântece, îți voi răspunde: Pentru că El, fiind Dumnezeu, S-a făcut om pentru om, fără să înceteze să fie Dumnezeu și fără să-Și schimbe esența. De aceea trebuie să mărturisim unul și același Dumnezeu și om, Dumnezeul cel veșnic și omul care a primit un început în generație, nu două persoane, ci una singură, și nu ca să vorbim despre una, ci să înțelegem două. Căci nu trebuie să existe nicio contradicție între gând și cuvânt. Nu trebuie să înțelegem două, ci să mărturisim unul. Căci ceea ce este unit conform dispensației divine și într-un mod miraculos nu este împărțit nici prin cuvânt, nici prin gând. Când în orice gând ceea ce este unit este împărțit, atunci ceea ce este împărțit este înțeles, iar gândul în sine este fals, despărțind ceea ce este întotdeauna unit. De aceea gândul trebuie să fie armonizat cu cuvântul și să numim una și aceeași persoană Hristos și, mai mult decât atât, om și Dumnezeu. De aceea, înțelege o singură persoană. Dacă vorbești despre o singură persoană, dar înțelegi două, atunci gândul tău va fi în contradicție cu cuvântul. De aceea, nu vorbi despre două despărțite prin vreo diferență. Dacă ai unit prin cuvânt, dar ai despărțit prin gând, atunci ai respins unitatea. Așadar, nu vă aduceți mintea la separarea firilor, când Dumnezeu a produs în mod miraculos unitatea; credeți în minune și nu testați cu mintea ce s-a întâmplat. Nu încercați să rezolvați minunea pentru a-i găsi legile. Căci nu este o minune în care legile sunt cunoscute. Dacă legile unui fenomen sunt cunoscute, atunci acest fenomen nu mai este un semn sau o minune. Dar dacă este un semn și o minune, atunci, lăsând rațiunea, primiți credința și mărturisiți un singur Domn Iisus Hristos, Dumnezeu și om împreună, nedespărțiți prin gând, astfel încât noi, despărțind cu gândurile noastre ceea ce este unit, să nu respingem dispensația mântuirii. Căci dacă unirea lui Dumnezeu cu omul este cunoscută prin economia mântuirii, atunci cel care desparte unirea neagă economia mântuirii. Să avem, așadar, credință atât în economia mântuirii, cât și în minuni, pentru ca Hristos, în care credem, să dăruiască Împărăția cerurilor celor care mărturisesc harul Său. Fie ca toți să fim vrednici să ajungem la această Împărăție prin harul lui Hristos, căruia i se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Același Teodot, episcop al Ancyrei, a ținut o predică în ziua Nașterii Mântuitorului, citită la sinod în prezența episcopului Chiril

Subiectul sărbătorii actuale este minunat, aducând mântuire comună oamenilor. Adunarea actuală este, de asemenea, glorioasă, primind harul dăruit cu recunoștință. Și harul, de regulă, se revarsă din belșug asupra celor care îl primesc cu recunoștință. Căci darurile sunt împărtășite în proporție cu recunoștința celor care le primesc. Când arăți recunoștință unui binefăcător pentru darul primit de la el, atunci nu numai că îl răsplătești pentru ceea ce ai primit, ci îl obligi pe binefăcător la fapte bune mai mari. Așadar, primește acest har oferit cu recunoștință și fă ca sărbătoarea actuală să fie strălucitoare pentru noi. Motivul sărbătorii actuale este manifestarea lui Dumnezeu printre oameni, venirea Celui pururea prezent, prezența Celui care umple toate, vizita Celui care vede toate. El a venit la ai Săi , spune cuvântul lui Dumnezeu, și ai Săi nu L-au primit , și iarăși: El era în lume și lumea din ea a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut (Iov 1:10, 11). Dar această ignoranță nu este imputată oamenilor. Dumnezeu, conform naturii Sale divine, nu poate fi înțeles prin gândirea omenească; Rațiunea umană nu-L poate contempla; natura divină nu este accesibilă înțelegerii minții omenești; este superioară a ceea ce este cuprins de simțurile noastre. Prin urmare, nu avem cunoaștere de Dumnezeu, din cauza superiorității naturii Sale. Pentru a înlătura această mare nenorocire pentru noi, invizibilul ia o natură vizibilă; inviolabilul ia asupra Sa un trup tangibil; Dumnezeul invizibil devine vizibil; Cuvântul lui Dumnezeu este îmbrăcat într-un trup; Fiul unic-născut al lui Dumnezeu este unit cu slujitorii Săi prin părtășie prin naștere, astfel încât natura, care întrece

rațiunea umană, să nu rămână inaccesibilă. Să nu credeți că s-a născut un Fiu străin de divinitate. Căci din cele mai vechi timpuri venirea lui Dumnezeu a fost înfățișată mai înainte, iar neînțelesul a fost întotdeauna vizibil în formă omenească, cu ajutorul elementelor vizibile pentru noi. Altfel, să vină un evreu, să vină aici cel care nu crede în manifestarea lui Dumnezeu în natura umană; să-mi spună: cum L-a văzut Moise pe Dumnezeu? A văzut el natura invizibilă? În niciun caz; este de neînțeles pentru mintea omenească. Deci, cum a văzut-o, spuneți-mi, vă rog. El a văzut un foc arzând din rug, dar rugul nu mistuind. De ce atunci nu credeți în Cel ce S-a născut din Fecioară și care a păstrat-o nevătămată pe Fecioară? Voi, auzind că Dumnezeu vestește din rug și zice lui Moise: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov" (Exod 3:6).), și Moise însuși aduce omagiu, credeți voi, înțelegând nu focul vizibil, ci pe Dumnezeul care îl proclamă; dar când eu pomenesc de pântecele fecioarei, vă întoarceți spatele. Spuneți-mi: care este mai neimportant, rugul sau pântecele fecioarei, curat de orice patimă păcătoasă? Nu știți că evenimentele care au avut loc în vremurile vechi conțin imagini ale celor mai noi evenimente care au avut loc acum? Tainele au fost prefigurate anticilor în imagini. De ce arde rugul, focul este vizibil și totuși acțiunea proprie focului nu se împlinește? Focul strălucește, dar nu pârjește, strălucește, dar nu mistuie, aduce un folos, dar nu provoacă chinuri. Nu o deosebiți pe Fecioară în rug? Nu vedeți în foc dragostea și dragostea pentru omenire a Celui care S-a pogorât la noi? Judecătorul se întoarce între cei vinovați, dar judecata nu se ține. Judecătorul este printre cei condamnați, iar pedeapsa nu se vede nicăieri. Judecătorul nu vine cu judecată, ci cu învățătură, nu cu condamnare, ci cu vindecare. Vedeți cum acel foc misterios a prefigurat mila revelată aici. Nu vă mirați că Dumnezeu Cuvântul S-a născut din pântecele unei fecioare. Dumnezeu nu face nimic necinstit în ceea ce S-a născut pentru mântuirea noastră. Nu considerați firea divină ca fiind degradată și de dispreț pentru că a fost odată supusă umilinței. Tot ce este slab și pieritor, pe care Dumnezeu l-a primit pentru mântuirea noastră, nu necinstește firea Lui; El a adoptat pentru Sine lucrurile pământești pentru a mântui firea noastră. Dacă această josnicie nu umilește în niciun fel firea binecuvântatului Dumnezeu și împlinește mântuirea noastră, atunci cum îndrăzniți să spuneți că ceea ce se face pentru mântuirea noastră Îl necinstește pe Dumnezeu? Astfel, Dumnezeu S-a născut astăzi din Fecioară, iar Fecioara, păstrând puritatea fecioriei, s-a făcut materie. Căci cel ce dă nestricăciune nu produce stricăciune, autorul nestricăciunii nu a săvârșit nicio stricăciune.

Fotin spune că cel care s-a născut acum este un simplu om și, negând nașterea lui Dumnezeu, afirmă că cel care vine din pântece este un om distinct de Dumnezeu. Să-mi arate acum cum s-a putut întâmpla ca natura umană, care a ieșit din pântecele unei fecioare, să fi păstrat intacte cheile virginității. Căci nicio mamă de bărbat nu rămâne virgină. Vedeți cum nașterea ne duce la două gânduri despre cel care s-a născut. Dacă se naște ca noi, atunci este om; dar dacă a păstrat intactă virginitatea mamei sale, atunci toți oamenii raționali recunosc că cel care s-a născut este Dumnezeu. Căci Dumnezeu vine în lume nu schimbându-se dintr-un loc în altul, ci luând natura mea sau, cum am spus, binevoind să se descopere invizibil în natura sa. Astfel, prin naștere, a primit un început, nu pentru a fi Dumnezeu, ci pentru a fi vizibil oamenilor. Fiind Dumnezeu, El, în mila Sa față de noi, a vrut să se facă om, pentru ca noi să-L asimilăm pe Însuși Creatorul cu noi înșine, ca deja asemănător cu noi, pentru ca noi, mai înainte împovărați de firea faptelor noastre, să primim îndrăzneală prin El. Când cineva adus înaintea scaunului de judecată nu se poate baza pe propriile fapte bune, își pune nădejdea în meritele rudei sale. Și ce dacă? Dumnezeu se arată ca om, nemișcându-se dintr-un loc în altul, ci prezentându-Și firea Sa nevăzută ca vizibilă și,

fiind văzut ca om, se arată și oamenilor înrudiți cu El, așa cum spune și Evanghelistul: Cuvântul S-a făcut trup... Dar cineva va spune: cum este posibil ca Dumnezeu Cuvântul să se fi făcut om? Întrebi despre forma miracolelor lui Dumnezeu? Dar dacă am putea înțelege incomprehensibilitatea acestei forme, atunci miracolul nu ar fi un miracol, ci un lucru natural. Dar dacă ceea ce s-a întâmplat este un semn și un miracol, atunci lasă forma împlinirii în seama Maestrului făcător de miracole. Vreau să știi ce s-a întâmplat și să beneficiezi de el prin credință; dar cum s-a întâmplat, lasă-l în seama executorului. Te încrezi în instrucțiunile și prescripțiile medicului, îți încredințezi sănătatea artei sale și nu examinezi cu curiozitate regulile vindecării. În același fel, cel care nu cunoaște nicio altă artă nu examinează metodele artistului, ci, cunoscând lucrarea, modul în care artistul a creat-o, o lasă în seama artei însăși; și încerci să investighezi legile tuturor miracolelor divine, ca și cum ai avea nevoie să cunoști aceste legi pentru a face aceleași miracole împreună cu Dumnezeu. Repet din nou ceea ce am spus deja: un eveniment, a cărui modalitate îl cunoaștem, nu este un miracol sau un semn. Iată un exemplu. Un arhitect construiește o casă; noi cunoaștem modul de construire, vedem materialele asamblate, putem spune cum și din ce este construită casa, deși din lipsă de experiență nu suntem potriviți să fim constructori. Cuvântul cel unic al lui Dumnezeu, Iisus Hristos, a deschis ochii unui om orb din naștere cu lut; acest lucru este dincolo de înțelegerea noastră; și, deoarece nu poate fi înțeles de mintea omenească, se numește miracol; un eveniment care este în afara cursului obișnuit al lucrurilor se numește semn; și, deși știm ce s-a întâmplat, nu putem explica modul în care s-a realizat. Doar un vas sau o cărămidă slabă este făcută din lut, dar forma grațioasă a ochilor nu este formată, membranele subțiri nu sunt realizate, aspectul variat și frumos al pupilei nu este format, rotunjimea artistică cu o asemenea frumusețe a culorii nu este produsă. Un organ atât de nobil precum ochiul nu poate fi format din lut. Pământul, așadar, ia o formă care nu îi este proprie (căci este nepotrivit să primească forma ochiului), nu pentru că făcătorul de minuni însuși a slujit legilor naturii, ci pentru că a supus natura propriei voințe. Așadar, nu mai apelați la slăbiciunea firii omenești și nu mai spuneți: cum ar putea firea umană să-L cuprindă pe Dumnezeu în sine? Cum s-a făcut Dumnezeu om? Cum s-a arătat Dumnezeu Cuvântul în trup vizibil? Ci credeți ceea ce s-a realizat și lăsați lucrătorului însuși să știe modul împlinirii. Dacă doriți să vă explicăm cele spuse prin vreun exemplu, atunci vă voi arăta cum se întrupează necorporalele, invizibilul devine vizibil, intangibilul devine tangibil, fără a-și schimba propria natură, ci primind o formă vizibilă și tangibilă. Cuvântul rostit de oameni, pe care îl folosim în conversația cu ceilalți și prin care ne transmitem gândurile unii altora, nu este accesibil nici văzului, nici pipăitului, ci este perceput doar prin auz. Totuși, când iau propriul nostru cuvânt ca exemplu al Cuvântului ipostatic al lui Dumnezeu, nimeni nu ar trebui să creadă că spun că și Cuvântul divin este rostit pe buze.Nu. Fiul lui Dumnezeu este numit Cuvântul deoarece Scriptura divină descrie nașterea Lui ca fiind nepătimitoare, întrucât și mintea omenească dă naștere cuvântului în mod nepătimitor. De aceea, Sfânta Scriptură Îl numește într-un loc Fiul Tatălui, în altul Cuvântul și uneori strălucirea Tatălui. Fiecare dintre aceste nume Îi este atribuit pentru ca tu să ai o adevărată înțelegere a lui Hristos, evitând orice hulă. Cuvântul lui Dumnezeu Îi însușește și alte nume pentru a transmite învățătura despre slava lui Dumnezeu. Astfel, de exemplu, dorind să exprime consubstanțialitatea Fiului lui Dumnezeu cu Dumnezeu Tatăl, Cuvântul lui Dumnezeu Îl numește pe Fiul unul-născut. Căci, întrucât fiul tău este de aceeași natură cu tine, atunci Sfânta Scriptură, pentru a exprima că Tatăl și Fiul au una și aceeași esență, Îl numește pe Fiul unul-născut, născut din Tatăl, Fiul Tatălui. Apoi, întrucât prin cuvintele naștere și fiu legăm ideea

suferinței care însoțește nașterea, Sfânta Scriptură îl numește și pe Fiu Cuvântul, exprimând prin acest ultim nume natura depășită a nașterii. Dar întrucât oricine a devenit tată, ca om, este fără îndoială mai în vârstă decât fiul său (căci chiar numele patronimului indică faptul că tatăl este reprezentat în gândire ca existând înaintea fiului), atunci, ca să nu atribuiți acest lucru naturii divine, ci să mărturisiți pe Unul-Născut ca existând întotdeauna cu Tatăl, cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe Fiul lui Dumnezeu strălucirea Tatălui. Căci strălucirea, deși vine de la soare, nu este mai târzie decât soarele; conform ideilor noastre, de îndată ce există soarele, atunci există și strălucirea care curge din el. Astfel, numirea Fiului strălucirea Tatălui vă arată existența Lui veșnică cu Tatăl, numindu-L Cuvânt - natura depășită a nașterii Sale, numindu-L Fiu - consubstanțialitatea Lui cu Tatăl.dar nu mai târziu decât soarele; conform înțelegerii noastre, de îndată ce soarele există, atunci există și strălucirea care emană de la el. Astfel, numele Fiului ca strălucire a Tatălui îți arată existența Lui veșnică cu Tatăl, numele Lui Cuvântul - nepătimirea nașterii Sale, numele Fiului - consubstanțialitatea Lui cu Tatăl.dar nu mai târziu decât soarele; conform înțelegerii noastre, de îndată ce soarele există, atunci există și strălucirea care emană de la el. Astfel, numele Fiului ca strălucire a Tatălui îți arată existența Lui veșnică cu Tatăl, numele Lui Cuvântul - nepătimirea nașterii Sale, numele Fiului - consubstanțialitatea Lui cu Tatăl.

Dar să revenim la subiectul anterior; să arătăm manifestarea lui Dumnezeu născut astăzi și să clarificăm prin exemplu cum invizibilul prin natura sa devine vizibil, iar intangibilul, prin natura sa incorporeală, devine tangibil. Cuvântul pe care îl rostim și îl folosim în conversațiile noastre unii cu alții este un cuvânt imaterial, invizibil ochilor și nesupus atingerii. Dar când acest cuvânt este îmbrăcat în formă de litere și obiecte materiale, devine atât vizibil, cât și tangibil. Imaginați-vă pe cineva vorbind cu o altă persoană. Vedeți cuvântul ieșind din gura lui? Sau îl puteți atinge cu mâna când este rostit? Dacă scrieți pe hârtie ceea ce este spus oral, atunci veți vedea ceea ce nu ați văzut înainte, iar prin hârtie și litere veți atinge imaginea vorbirii, pe care nu o puteați atinge înainte. De ce se întâmplă asta? Pentru că cuvântul imaterial a luat substanța hârtiei și s-a îmbrăcat în formă de litere. După ce am dat acest exemplu clar, voi arăta și prin el cum singurul Fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul, existent înainte de toate veacurile cu Tatăl, netrupesc prin fire și la sfârșitul timpurilor luând trup omenesc, S-a născut din Fecioară, a primit un început nu pentru a fi Dumnezeu, ci pentru a se arăta în formă omenească. Nu-mi spune: dacă Unuia-Născut S-a născut din Tatăl, atunci cum Se naște din nou din Fecioară? S-a născut din Tatăl prin fire, dar din Fecioară Se naște după dispensația divină; acolo Se naște ca Dumnezeu, dar aici ca om, iar cuvântul tău este și el rodul minții tale. Dar dacă vrei să exprimi acest cuvânt, care s-a născut în mintea ta, în substanță și litere, să-l trasezi pe hârtie și să scrii literele cu mâna ta, atunci vei da într-un fel o nouă naștere cuvântului tău, nu pentru că își primește începutul din momentul în care îl scrii cu mâna ta sau când mâna ta înfățișează literele (căci s-a născut din minte mai înainte), ci pentru că în acel moment începe să fie vizibil ochilor prin literele înfățișate de mână. Prin urmare, dacă acest exemplu îți este clar și inteligibil, atunci să aplicăm imaginea Prototipului însuși. În acest exemplu vezi mintea și, în Prototipul însuși, pentru clarificarea căruia l-am luat, înțelegi pe Tatăl; acolo vei cunoaște cuvântul produs de minte și aici vei contempla cu gândul tău Cuvântul esențial și ipostatic, generat de Tatăl; Acolo vedeți mâna născând cuvinte prin litere, dar aici înțelegeți Fecioara născând Cuvântul după trup, nu ca și cum prin această naștere ar fi dat naștere divinității, ci în așa fel încât L-a născut pe Dumnezeu, care s-a făcut om și s-a arătat oamenilor. Și fiindcă Dumnezeu s-a făcut ceea ce sunt eu, atunci cu necesitate S-a născut așa cum sunt eu, primind

nașterea mea împreună cu firea mea. De aceea Dumnezeu Cuvântul Și-a însușit nașterea și, alegând-o pe Fecioară, a trecut prin pântecele slăvit al fecioarei. Dumnezeu nu Se îndepărtează de nimic din ceea ce a creat El, pentru că în creația Sa nu este nimic nevrednic de El. Tot ce a creat Dumnezeu este bun și foarte bun, așa cum Însuși Creatorul a găsit creațiile Sale. Căci Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și iată că era foarte bun (Gen. 1:31).Privește totul cu ochi neîncețoșați de patimi și, dacă privești așa cum privește Dumnezeu, vei vedea că totul este foarte bun . Lasă deoparte patimile și vei vedea frumusețea creației. Așadar, ce este surprinzător în faptul că Dumnezeu a vrut să locuiască în creația Sa până în ziua de azi?
Dar voi spuneți că se cuvine lui Dumnezeu să locuiască în cer; dar îl reprezentați pe om ca pe un loc nevrednic pentru Dumnezeu, judecând despre esența lucrurilor nu după adevăr, ci după patimă și o părere preconceptă. Spuneți-mi, ce este mai presus - omul sau cerul? Nu priviți strălucirea elementelor, nu preferați frumusețea culorii firii obiectelor, nu vă uimiți de razele soarelui strălucitor. Nu vă supărați că eu, după cuvintele dumnezeiescului Iov, sunt îmbrăcat în piele și carne (Iov 10:11).); dar luați în considerare superioritatea sufletului rațional, luați în considerare structura omului și veți fi uimiți de această creație. El are o minte capabilă să conducă și să guverneze toate celelalte animale; are mâini care slujesc minții sale sănătoase, cu care, ca unelte, produce tot felul de artă. Numai El dintre toate creaturile este înzestrat cu liber arbitrar (în acțiunile sale), numai pe om l-a creat Dumnezeu stăpânul voinței sale. Nu vedeți că soarele se rotește după legea necesității? Nu observați cât de constantă și întotdeauna aceeași este rotația sa? Și de ce se întâmplă asta? Pentru că nu are liber arbitru; dar voi acționați liber, faceți ce vreți, nu suferiți nicio constrângere violentă; ați fost creați liberi în suflet. Soarele este servil necesității, dar omul este înzestrat cu liber arbitru. Cine este mai bun, spuneți-mi, un sclav sau unul liber? înrobit jugului necesității sau liber de orice necesitate? Nu este nimic surprinzător, nimic incredibil sau nou, așadar, în faptul că Dumnezeu a locuit în om, pe care a binevoit să-l îmbrace cu chipul Său la creație. Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de om chiar de la început, când a luat țărână din pământ și a format-o, făcându-l o imagine adevărată a dumnezeirii Sale. De ce a hotărât Dumnezeu în sfatul Său să-l onoreze atât de mult pe om, l-a format dintr-o materie atât de josnică? De ce l-a creat Dumnezeu pe om nu din materia strălucitoare a soarelui, ci din pământ, din țărâna pământului, o materie atât de josnică și călcată în picioare de toate animalele? Vrei să știi de ce? Dumnezeu l-a onorat pe om cu chipul Său și l-a format din materie pieritoare, pentru ca avantajul onoarei să nu-l facă pe om mândru, pentru ca, fiind preferat naturii (vizibile), să fie ferit de cădere prin gândul pieritoarei naturii sale și să înțeleagă că avantajul onoarei i-a fost acordat nu după meritele sale, ci după bunătatea dătătorului. Așadar, a fost și o lucrare a bunătății creatoare faptul că chipul lui Dumnezeu a venit prin natura sa din pământ. Această natură servește drept garanție a unui suflet smerit. Prin urmare, omul este un animal superior, deși în decursul timpului s-a degradat din cauza patimilor care l-au cuprins. Nu te uita la căderea lui, ci prețuiește în el înalta demnitate a chipului divin dinaintea căderii sale. De ce îl disprețuiești când este căzut, uitând structura sa originală și neacordând atenție demnității cu care a fost plin la început și pe care Dumnezeu i-a redat-o din nou și din belșug, reunind chipul său cu Sine? Nimic nu a fost respins de bunătatea lui Dumnezeu. Nu este umilitor pentru bunul Domn să vină în contact cu un rob în starea sa de rob; prin aceasta Cel Bun nu este umilit, ci este recunoscut prin ceea ce este. Nu te mira de aceasta. Dacă te faci un loc de locuit al lui Dumnezeu, atunci și Dumnezeu va locui în tine, deși nu precum în Hristos. Căci în Hristos locuiește toată plinătatea Dumnezeirii, trupește . (Coloseni 2:9)). Dar, o, minune! Întreaga plinătate a Dumnezeirii locuiește trupește într-unul și

totuși umple totul și se ridică deasupra oricărei creații, este în întregime într-unul și nu este separată de niciuna dintre creaturi. Și ceea ce s-a spus nu ar trebui să vi se pară imposibil. Astfel, de exemplu, eu rostesc acum un cuvânt; acest cuvânt este totul într-unul și, de asemenea, devine prezent în toți; și acest cuvânt întreg a fost însușit de unul, dar nu este înstrăinat de multe altele. Prin urmare, dacă un lucru care are un început și un sfârșit există în întregime într-unul și se găsește totul în toți: atunci ce este de mirare dacă Dumnezeu și totul au fost în cer și sunt totul în toți?
Așadar, motivul celebrării în această zi este că Dumnezeu, devenind om, a luat ființa umană pentru a comunica omului suferința divină, acceptată (τὰ πάθη) pentru Sine, pentru a ne dărui nepăsătoria (ἀπάθειαν).), El a suferit moartea pentru a ne acorda nemurirea. El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre ca fiind ale Sale; totuși, nu Și-a schimbat natura Sa, ci și le-a însușit prin propria Sa voință liberă; și acest lucru a fost foarte potrivit atunci când a hotărât să mântuiască omul. De ce a luat asupra Sa slăbiciunile naturii umane? Pentru că a vrut să distrugă neputința prin neputință, să desființeze moartea prin moarte și să cucerească asemănătorul prin asemănător. El a luat asupra Sa crucea, a îndurat lovituri și a pus lanțuri asupra Sa, pentru ca suferințele, care au devenit suferințele lui Dumnezeu Însuși, să primească putere împotriva suferințelor. Natura divină nu a fost afectată de aceasta, ci a luat asupra Sa slăbiciunile fără a se schimba în sine, ci a împărtășit acestor slăbiciuni putere împotriva slăbiciunilor. Căci moartea, ca moarte a lui Dumnezeu Însuși, a abolit moartea; murind, Dumnezeu distruge stăpânirea morții, pentru că El era Dumnezeu și om în același timp. Dar pentru ca acest lucru să vă fie mai clar, să ne întoarcem la exemplul pe care l-am dat mai înainte. Să presupunem că regele emite un edict, proclamând libertatea cuiva sau o altă favoare regală și, după ce și-a exprimat voința în scrisori pe o hârtă, îl trimite în acest oraș sau în celălalt; să presupunem că acest edict, care în limba romanilor este numit sacru, este interceptat de un necredincios, neascultător, un dușman al statului și un dușman al regelui și, după ce l-a interceptat, îl rupe. Spune-mi: ce este rupt aici, doar hârta sau decretul regal? Dacă spui că este vorba doar de hârtă, atunci acest act de rupere a hârții poate fi ispășit cu un preț prea mic - vinovatul fie nu ar fi supus niciunei pedepse, fie ar plăti vreo cinci ovoli. Între timp, o astfel de persoană este supusă celei mai aspre pedepse prevăzute pentru infracțiuni, nu numai pentru că a rupt hârtia, ci și pentru că a distrus decretul regal, în ciuda faptului că cuvântul regal nu suferă nimic din aceasta, rămânând ceea ce prin natura sa nu poate fi atins cu mâna sau rupt. Totuși, este, cum ar spune, ruptă, deoarece își însușește ceea ce este propriu hârtiei și scrisului. Din aceasta vedeți cum ceea ce în sine nu este supus niciunei suferințe este supus suferinței, deoarece comunică cu un obiect supus suferinței. Cuvântul în sine nu poate fi rupt în bucăți, ci își asumă starea pasivă a hârtiei și a scrisului. Așadar, să nu se scuze evreul spunând că a răstignit un om simplu. Căci ceea ce era vizibil ochilor era hârtia, dar ceea ce era ascuns în ea în mod invizibil era cuvântul regal, exprimat nu prin limbaj, ci în esență. Unul-Născut este numit Cuvânt, nu prin acel cuvânt care este rostit de buze, ci prin ipostatic și esențial, și ca Cuvânt, nesupus suferinței, El nu a suferit în esența Sa, ci a transferat asupra Sa suferințele naturii vizibile ca fiind ale Sale. Și cum edictul regal, apărând în forma materială a hârtiei și a literelor, a atras asupra Sa starea de suferință a hârtiei:Tot așa, Cuvântul lui Dumnezeu, unul-născut, a luat asupra Sa suferințele unui trup pironit pe cruce. Așadar, așa cum cel care a rupt hrisovul sfânt regal este supus celei mai aspre pedepse, ca fiind deteriorat chiar edictul regal, tot așa și evreul care a răstignit natura vizibilă a lui Iisus Hristos a fost supus pedepsei pentru aceasta, ca fiind răzvrătit împotriva Cuvântului divin însuși. Căci Dumnezeu pedepsește o astfel de crimă ca și cum ar fi fost o insultă adusă Lui Însuși. Dar s-a spus destul

despre aceasta. Trebuie să ținem cont și de memoria voastră. Căci abundența de vorbire, împovărând mintea ascultătorilor, îi face pe ascultători să uite cele spuse. Fie ca harul lui Dumnezeu să vă facă în stare atât să îmbrățișați în propria voastră memorie cele spuse, cât și să folosiți și altora de pe urma lor, și să moșteniți Împărăția cerurilor. Această Împărăție să o atingem cu toții - prin harul lui Iisus Hristos, Căruia fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Predica lui Chiril al Alexandriei, rostită la Efes, în ziua Sfântului Ioan Evanghelistul

Niciun cuvânt nu este de ajuns pentru a exprima slava și demnitatea sfinților. Căci ei se arată în lume ca niște lumini, ținând cu tărie cuvântul vieții (Filipeni 2:16), după cum spune Scriptura. Și când propovăduiesc tainele divine, se cuvine să le spunem în numele tuturor: Nu voi vorbiți , ci Duhul Tatălui vostru, care vorbește în voi (Matei 10:20). Ei ne-au vestit pe Isus, lumina adevărată și viața veșnică, Căruia îi vorbim cu cuvintele fericitului David: Tot pământul să se închine Ție și să-Ți cânte: să cânte Numelui Tău, Cel Preaînalt (Psalmul 65:4). Când legea, promulgată de Moise, era încă în vigoare și Evanghelia nu fusese încă vestită, atunci Dumnezeu era cunoscut în Iudeea și numele Lui cel mare în Israel (Psalmul 75:2). Moise avea vocea slabă și limba încordată; de aceea legea se auzea numai în Iudeea. Dar când a strălucit lumina adevărată și Dumnezeu Cuvântul, ca unul dintre noi, a luat trup și sânge (Evrei 2:14), atunci totul s-a împlinit prin El: pretutindeni temple și altare, pretutindeni adunări ale celor solemni, închinători, păstori buni și turme de oi spirituale, umplând în număr mare limanurile sfinte. Înainte de venirea Mântuitorului nostru, neamul omenesc rătăcea pe pământ: oamenii slujeau făpturii în loc de Creator (Romani 1:25), se închinau lucrărilor mâinilor lor și oricine rătăcea avea ca dumnezeu ceea ce voia. Dar ni s-a arătat, așa cum am spus, singurul Cuvânt al lui Dumnezeu, Păstorul cel bun, Mielul cel adevărat. Sfânta și neînsurată Născătoare de Dumnezeu Maria a născut din pântece fecior, ca o sămânță dătătoare de viață, pe Dumnezeul întrupat, liber în chip de rob, care S-a făcut asemenea nouă pentru noi și a fost mai presus de toată făptura, El care S-a smerit pentru noi și s-a arătat în slavă dumnezeiască, El care S-a smerit și șade pe tron cu Tatăl, El care S-a golit pe Sine și împărtășește plinătatea Lui cu cei vrednici de bine, El care, în umanitatea Sa, împreună cu noi săvârșește închinare și, ca Dumnezeu, slujește ca obiect de închinare nu numai pe pământ, ci și în cer. Căci, după cuvântul lui Dumnezeu, când aduce pe Cel Întâi Născut în univers, zice: și toți îngerii lui Dumnezeu să se închine Lui (Evrei 1:6 ; Ps. 96:7). Cum a fost adus El în univers? Descoperă-mi această taină, tu, Evangheliste, spune-mi, tu, Sfinte Ioane, numit fiul tunetului, tu, care lovești universul cu un sunet mare și neobișnuit de puternic, care ai un glas nemuritor! Iată, o astfel de adunare de păstori a venit la tine; Rulează pentru noi piatra, așa cum a făcut Sfântul Iacob păstorilor (Gen. 29,10); deschide-ne fântâna vieții, ca și noi să putem scoate din izvoarele mântuirii; și mai ales oferă-ne izvorul tău de viață. Așadar, ascultă cuvintele sale: La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul; acesta era de la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1, 2). Că singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a născut în mod nedescris din Tatăl, aceasta am crezut de demult; tu, evangheliste, adaugă restul la aceasta. De aceea, ascultă din nou cuvintele Lui: și Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14); nu a locuit în om, ci S-a făcut trup, adică om. Unul-născut Cuvânt al lui Dumnezeu S-a făcut om, fără să înceteze să fie Dumnezeu, ci chiar și în întrupare rămânând ceea ce era. Căci firea Cuvântului este neschimbătoare. În El nu este umbră de schimbare. Astfel, Sfântul Evanghelist, - această stea cu adevărat mare și prealuminoasă, steaua cea mai mântuitoare nu pentru cei ce înoată pe această mare senzuală, ci pentru cei ce se străduiesc spre evlavie, care iubesc adevărul și vor să aibă o credință dreaptă, străină de erori. Așadar, cine vrea să înoate în acest fel, să-și

întipărească în minte, ca o stea, cuvintele acestui teolog; - atunci va birui valurile aprige ale ereziilor, va naviga spre un port liniștit și va ajunge la adevărul însuși, adică la Hristos, în care Tatăl împreună cu Duhul Sfânt este slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Discurs al lui Teodot, episcopul Ancyrei, rostit la Efes împotriva lui Nestorie, în ziua Sfântului Evanghelist Ioan

Ceea ce este un doctor pentru trupul nostru este un păstor (ἱερεύς) pentru suflet. Întrucât greșeala este o boală mintală care, atunci când devine cronică, lovește cu moartea: harul Duhului Sfânt a acordat sufletului un medicament sacru și eficient și a îndepărtat mădularul afectat de boală, nu pentru că ar neglija acest mădular, ci pentru a salva celelalte mădulare. Întrucât otrava bolii, lovind mădularul, ar începe puțin câte puțin să-și răspândească acțiunea distructivă: harul îndepărtează mădularul putrezit pentru a opri răspândirea bolii. Și aceasta nu este un fel de metodă crudă de vindecare, ci una vindecătoare. Doctorul îndepărtează mădularul cu lacrimi; dar, deoarece nu cruță boala, transformă și îndepărtarea mădularului într-o metodă de vindecare. Acest fel de vindecare nu este nou, ci străvechi, folosit la început. Sfinții părinți au vindecat și au păstrat această venerabilă Biserică cu ea . Căci păstorul mânuiește sabia nu pentru a răni, ci pentru a vindeca. Sugerând aceasta, harul ceresc i-a spus lui Ieremia: Iată, te pun astăzi peste neamuri, ca să smulgi din rădăcini, să nimicești, să pustiești, să dărâmi și să zidești din nou., (Ieremia 1:10). Căci evlavia nu se sădește până când necinstea nu este smulsă. Mai întâi trebuie să irigăm, cu râvna unui agricultor să semănăm cuvintele evlaviei și apoi să folosim tot felul de vindecări. Și când distrugerea dureroasă a crescut într-o asemenea măsură încât nu se mai supune vindecării, se folosește amputarea medicală a mădularelor bolnave. Căci cum altfel putem vindeca pe cei care au ajuns într-o astfel de stare încât hulesc în Dumnezeu lucrarea firii omenești și fac harul un obiect de rușine? Ce spui? Răspuns. Tu spui: Nu recunosc că Dumnezeu a suferit. Dacă atribui aceasta firii divine, nu te înșeli. Dar dacă negi complet suferința, atunci respingi dispensația mântuirii. De aceea, nu-L mustra pe Dumnezeu pentru suferință, ci privește la roadele suferințelor Sale. Dumnezeu S-a coborât într-o stare de umilință, dar prin aceasta nu a suferit o diminuare în esența Sa, ci ne-a dăruit har. Rămânând ceea ce era, El a luat ceea ce nu era. El nu a încetat să fie Dumnezeu în esența Sa; El a devenit, prin dragostea Lui pentru tine, ceea ce ești. De aceea, nu rușina forma vindecării și nu condamna medicul, dacă într-o stare de umilință trupească te-a făcut sănătos. Nu este nimic necinstit în umilința Lui; ci ea slujește ca o dovadă a dragostei Sale pentru omenire. El coboară la tine nu pentru a rămâne jos, ci pentru a te atrage la Sine. Nu respinge coborârea, ca să nu fii lipsit de urcare; primește umilința care a născut slava ta. Ființa Divină nu a suferit nicio necinste, ci harul ți-a acordat binecuvântări. Domnul Se smerește pentru tine, un slujitor care a fost necinstit. El a luat asupra Sa ceea ce este al tău, pentru că ai abandonat ceea ce este al Lui. Ne-am îndepărtat de bunul Domn și nu am păstrat harul dăruit de El. Am primit plăcerea fericirii cerești, dar am încălcat legea, am trădat Zakopopolozhnikul, ne-am închinat de partea vrăjmașului și am căzut de pe înălțimile onoarei. Sclavul fugar a rătăcit prin acest ținut de jos și nu și-a ridicat ochii spre Domnul; Pasiunile senzuale l-au cuprins, puterea păcatului l-a ținut în lanțuri. El a deznădăjduit de posibilitatea ca mintea omenească să privească spre Dumnezeu. Ce se întâmplă atunci? Va permite Dumnezeu, conform încăpățânării mele, pierderea unei dobândiri atât de frumoase precum dobândirea omului? Nu. Dumnezeu nu a tolerat acest lucru. Căci era necuviincios ca invidia (a diavolului) să învingă bunătatea Domnului; era, de asemenea, necuviincios ca darul lui Dumnezeu să se supună vicleniei diavolului. Ce face atunci Domnul? El vine la slujitorul pierdut;

căci slujitorul nu putea veni la El singur. El vine la slujitor nu în măreția Stăpânului, nu cu rândurile îngerilor, nu în oastea arhanghelilor, nu cu focul care distruge elementele; căci aceasta ar însemna să-l pună pe slujitor pe fugă; ci El vine pentru a-l prinde pe slujitor și a-I restaura posesiunea. El nu-l îndepărtează pe slujitor prin înfățișarea Sa, ci cu o față smerită îl cheamă să vorbească cu Sine Însuși; El devine un împreună-slujitor, pentru a Se descoperi ca Domnul. De aceea marele apostol spune: Aceasta să fie mintea voastră, care era și în Hristos Isus (Filipeni 2:5). Aici Îl numește Isus. Spuneți-mi, ce nume i-a dat mama copilului? Îl veți numi cu numele Isus? Unde este cel ce desparte pe Hristos? Unde este cel ce aduce taina noastră sub un singur nume, dar cu semne diferite, care numește pe unul Hristos, dar de fapt îi consideră pe doi, unul slujitor, pe celălalt Domn, unul suferind, pe celălalt neparticipant la suferință? Care este rostul unui singur nume, când se presupun două obiecte? Aceasta să fie mintea voastră , spune apostolul, care era și în Hristos Isus . Pe Cel ce era văzut îl numește Isus - nume pe care i l-a dat mama. Aceleași sentimente să fie în fiecare, care erau și în Hristos Isus. Ce vedem deci în Hristos Isus? Că Cel ce era în chipul lui Dumnezeu nu putea fi egal cu Dumnezeu prin răpire fără să fie înălțat (Filipeni 2:6). Ce înseamnă aceasta? Un om care a dobândit libertatea, din aroganță, nu tolerează nimic slugarnic, ca nu cumva să-și vătăme libertatea. Dar Hristos? Întrucât El era Domn în esența Sa, El nu este înălțat prin faptul că este egal cu Dumnezeu. Taina dispensației mântuirii nu a vătămat divinitatea. Cel care era în chipul lui Dumnezeu nu putea fi egal cu Dumnezeu prin răpire fără a fi înălțat, ci S-a smerit, luând chip de rob (Filipeni 2:6, 7). Explică-mi umilința Unuia Născut. Cum S-a smerit El, dacă nu a suferit ceea ce este firesc oamenilor? Totuși, când spunem că Dumnezeu a suferit, nu atribuim suferința esenței Sale. Căci Dumnezeu, prin esența Sa, nu este implicat în suferință; ci a îndurat suferința prin unirea Sa cu ceea ce poate suferi. Domnul milostiv a hotărât să aibă milă de slujitorul Său; dar, întrucât prin esența Sa nu este implicat în suferință, Și-a împlinit hotărârea prin unirea Sa cu ceea ce poate suferi. Astfel, Domnul a venit la noi, astfel S-a arătat slujitorului fugit; S-a arătat ca un tovarăș de slujire și Și-a revărsat beneficiile, asemenea Domnului; a purtat în Sine chip de rob și și-a dăruit harul, asemenea Domnului; A flămând ca o slugă; și a înmulțit pâini ca Domnul; ca un om, a obosit și, ca Dumnezeu, a umblat pe fața mării; S-a temut de cruce ca un om, căci firea Sa văzută era supusă suferinței; iar ființa Sa ascunsă s-a descoperit prin minuni. Astfel, arătându-se ca om, ne-a adus pe toți în părtășie cu Sine. L-a numit ca învățător al nostru pe Ioan, fiul tunetului, care este darul acestei mitropolii și comoara de obște a lumii și care într-un singur verset exprimă esența credinței: Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14). Cuvântul care s-a făcut trup. S -a făcut după fire și s-a făcut prin darul mântuirii. Prin El și împreună cu El Tatălui, împreună cu Duhul Sfânt, fie slava și stăpânirea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Discurs defensiv al lui Chiril al Alexandriei către împăratul Teodosie

Preacuviosului, iubitorului de Dumnezeu și iubitorului de Hristos împărat al nostru Teodosie, pururea biruitor, August, Chiril îi dorește mântuire în Domnul.

Firea divină și nemuritoare, care stăpânește peste toate, care trăiește în lumină de neapropiat și șade pe un tron înalt și este proprie numai Lui, înaintea căreia stau principatele, stăpânirile, puterile și sfinții serafimi, înaintea cărora, după cum spune Sfânta Scriptură, toate făpturile se tem și tremur - această fire, atât de glorioasă și vrednică de extremă admirație, are și o coborâre egală cu măreția puterii sale excelente și inefabile. Altfel, firea creată nu ar putea suporta marea și inefabila Lui putere și autoritate. De aceea, fericitul proroc David, înălțând rugăciuni către Dumnezeu pentru sine și pentru toți ceilalți vii de pe pământ, spune: Adu-ți aminte,

Doamne, că suntem țărână (Psalmul 102:14); și iarăși: Doamne, Doamne, cine va sta în picioare (Psalmul 129:3)? De aceea, fericitul Iov, ispitit de diavol, asuprit de cele mai crude și nesuferite nenorociri, a strigat către Dumnezeu: De ce nu mi-ai uitat nelegiuirea și nu mi-ai curățit păcatul (Tob. 7:21)? Mi-ai pecetluit nelegiuirile într-un sac și le- ai notat,că am păcătuit fără voie (14:17). Dar aici, cred, cineva va spune imediat: de ce atunci, o, cel mai mărinimos dintre asceți, Îl mustrezi pe Dumnezeu că nu-Și arată mila? Când ai păcătuit, este de vină Legiuitorul, că El nu uită păcatele? Deloc. El a spus: de ce atunci El, care este milostiv prin însăși natura Sa și întrece infinit totul în slava Sa, nu-Și arată mila și slava Sa asupra mea? Dacă ar fi posibil ca mintea omenească să nu cadă în împrejurări de orice fel: în acest caz Judecătorul ar judeca-o strict și cu atenție, ar pecetlui fărădelegile ca într-un sac, ar refuza să uite păcatele celor care păcătuiesc chiar și fără voie. Dar, din moment ce toți păcătuim mult și a fi liberi de orice ofensă este caracteristic numai Lui: atunci păcatele celor slabi trebuie uitate. Astfel, este caracteristic și celor înălțați și mari să aibă îngăduință. Și într-adevăr, această blândețe, această îngăduință aparțin celei mai înalte naturi divine; și urmând exemplul Lui, către măreția voastră, preaiubitori de Hristos împărați. Cu adevărat, Tu ești un chip și o asemănare a împărăției cerești; numai Ție ți-a revenit sarcina de a domni peste toate, de a-ți păstra și proteja supușii cu frică și blândețe și de a revărsa asupra întregului univers prosperitate glorioasă și pașnică. Aceasta m-a îndemnat să potolesc evlavia ta ofensată cu o apărare adevărată. În același timp, omit involuntar ceea ce ar fi deosebit de util scopului meu, temându-mă să jignesc dreptul maiestății tale, recunoscut de toți. Căci, deși pot spune că sunt străin de nebunia lui (a lui Nestorie), dar dacă, uitând orice decență, aș începe să afirm, și mai mult chiar înaintea ta personală, că nu m-am lăsat dus de nimic, atunci aș spune aceasta, poate, nu fără pedeapsă. Mă tem să mă opun opiniei tale, nu de teama nedreptății sau a ceva de genul acela care s-a întâmplat cu Israelul. A fost cineva atât de nevinovat încât să nu fi păcătuit niciodată? Toți păcătuim mult, iar firea omenească, ca și cum ar fi lovită de o boală, este ușor înclinată spre păcat, încât nici cel mai zelos păzitor al legii nu s-ar putea considera niciodată complet curat și fără păcat înaintea lui Dumnezeu și L-ar auzi pe Dumnezeu zicându-i: iată, sunt judecat cu tine, când ți-am zis: N-am păcătuit (Ieremia 2:35). De aceea, este mai bine și mai înțelept să te lași în voia celor puternici și să te rogi pentru iertarea păcatelor lor. Căci, așa cum am spus, măreția ta ar trebui să uite greșelile, imitând în aceasta pe Dumnezeu Însuși.

Am scris mai întâi evlaviei voastre, apoi și glorioaselor împărătese, și nu am făcut aceasta deloc pentru a produce discordie sau vreun fel de confuzie în preasfânta voastră casă; nu, nu sunt atât de nesimțit și slab la minte; - dar știu că cei care sunt numiți să slujească Preasfântului Dumnezeu trebuie să fie treji și treji, trebuie să vegheze și să împlinească cu atenție ceea ce este plăcut Lui, trebuie să fie atenți ca nu cumva să fie supuși unei pieiri sigure dacă se dovedesc leneși în îndeplinirea îndatoririlor lor. Trebuie să întărim în credință pe cei care au crezut deja în Domnul nostru Iisus Hristos, pe care El L-a răscumpărat cu sângele Său, L-a făcut adevărați închinători și a chemat o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor al înnoirii, ca să vestească virtuțile Celui ce i-a chemat pe toți din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9). Dând porunci celor aleși în treaba sfântă, Domnul îi spune astfel fericitului Ezechiel: Fiul omului, vorbește fiilor poporului tău și spune-le: „Țara în care voi aduce sabia și poporul țării va pune mâna pe unul dintre ei și îl va pune ca străjer. Dacă va vedea sabia venind asupra țării, va suna din trâmbiță și va vesti poporului. Dacă cel ce aude sunetul trâmbiței și nu se va opri, și sabia îl va ajunge și-l va ajunge, sângele lui va fi asupra capului lui. Căci cel ce aude sunetul

trâmbiței și nu se va opri, sângele lui va fi asupra lui. Dar acesta, pentru că a fost scăpat, și-a mântuit sufletul. Dacă străjerul va vedea sabia venind și nu va suna din trâmbiță (nu voi avertiza poporul) și nu va apăra poporul pentru sine, și va găsi sabia și va lua viața de la ei, atunci voi lua viața aceea pentru nelegiuirea Mea și voi cere sângele ei din mâna străjerului." (Ezechiel 33:2-6) Cred că nu va fi de prisos să acordăm atenție forței acestor cuvinte și nu este inutil să le lămurim sensul ascuns. Așadar, când se așteaptă la o invazie a unor barbari, conducătorii orașului așază pe unii în locuri deschise și pe turnuri înalte, poruncindu-le să privească neîncetat în câmp și să vegheze cu atenție, ca nu cumva vreunul dintre dușmani să pătrundă în oraș din vreo parte. Când străjerii informează orașul din timp despre planurile dușmanului, sunt considerați vrednici de onoruri nu mici; dimpotrivă, când, prin nepăsarea lor, permit dușmanului să ia în stăpânire orașul sau să realizeze cu ușurință ceva, într-un astfel de caz plătesc cu capul și sunt condamnați la cele mai aspre pedepse. În același fel, fiecare dintre preoți (întrucât este numit de Dumnezeu ca gardian) își va dobândi o coroană prin vegherea sa, dacă încearcă să anunțe oamenilor răul periculos și amenințător. Dar dacă tace, atunci cade în calamitățile trimise de obicei de mânia lui Dumnezeu; pentru că prin tăcerea sa, el îngăduie ca cei pe care ar trebui să-i îndrume cu glasul său pe calea cea dreaptă să cadă în necazuri mai mari. Lupta nu a fost dusă împotriva unui om particular ca noi, ci împotriva Mântuitorului nostru al tuturor, Hristos Domnul. Conform cuvintelor Scripturii, Nimeni nu va zice: „Anatema lui Isus !", afară de Beelzebul (1 Corinteni 12:3), adică nimeni nu se leagă de Hristos, decât dacă este îndemnat să facă acest lucru de Satana; și nimeni nu se îndoiește de acest lucru. Și astfel, acest balaur apostat, adică Satana, găsind un om nepăsător, mai ales unul corupt la minte, un pastor, cu limba sa îndrăzneață mustră prostește dogmele adevărului, ia de la Hristos, Mântuitorul nostru, slava Sa cea mai esențială și evidentă (căci este îndrăzneț și, în trădare nestăpânită, decide cu nepăsare asupra celor mai josnice), a umplut toate bisericile de confuzie și discordie. Și când adevărata credință a fost astfel învinsă, au apărut dezacorduri peste tot și i-au confuzat și tulburat foarte mult pe credincioși cu îndoială: nu păcătuiau ei, cinstindu-L pe Hristos ca adevăratul Dumnezeu? Și ce a urmat atunci? O boală contagioasă, care are minciuna ca origine și pe Satana ca tată, a doborât tot soarele. Și, din moment ce suntem numiți de Dumnezeu ca păzitori, obligați să avem grijă neîncetat de oameni, nu ar trebui să luăm imediat cu îndrăzneală trâmbița sacră și bisericească și să anunțăm invazia sabiei diavolului celor care vor să păstreze evlavia? Căci ce pedeapsă a hotărât Dumnezeu pentru cei care tac? „Sângele ei din mâna ta îl voi cere ", spune El (Ezechiel 33:6). Dar inima ta, preaiubitor de Dumnezeu împărate, a fost neclintită și sigură. Da, proclam solemn și chiar mai bine decât mine și mai tare spun despre asta chiar faptele înseși, iar timpul mărturisește că ai fost plin de râvnă pentru evlavie și ai certat despre glorie cu strămoșii tăi; Mai mult, din moment ce le face cinste să fie superiori lor în bunătate, voi spune fără nicio lingușire că ai exprimat o părere mult mai bună și demnă de laudă despre această chestiune. Știam cât de neclintită era credința ta, cât de fermă era dragostea ta pentru Hristos. Și nu în zadar ți-am scris, rugându-te să ajuți și pe alții, sau mai degrabă pe toate bisericile: căci ești obișnuit să ajuți. Și precum trâmbița care anunță invazia barbarilor stârnește curajul în fiecare războinic deosebit de puternic și curajos și îl face pe recrutul timid și nou să se teamă ca nu cumva, căzând cumva în rândurile vrăjmașului prin imprudență, să devină pradă cruzimii lor, tot așa ceea ce am scris despre Hristos a stârnit evlavia voastră împotriva săbiilor diavolului și i-a făcut pe alții - frivoli și ușor înclinați spre rău - precauți și fermi. Mulți nu primesc atât de ușor și convenabil taina lui Hristos; învățătura despre El este extrem de profundă; chiar și oamenii care sunt deosebit de puternici la minte și

care studiază neîncetat Scripturile, abia Îl cunosc, și atunci doar ca într-o oglindă și ghicind viitorul. Și întrucât, după cuvintele preasfințitului Pavel, conversațiile rele strică obiceiurile bune (1 Corinteni 15:13)), și o picătură de picurare, cum spune Solomov, scobește munții: atunci dacă acele discursuri dăunătoare ar cădea asupra minților oamenilor ca o picătură care picură de sus, atunci chiar și în acest caz ar fi cauzat destul de mult rău. Așadar, îndemnul pe care l-am compus este util și necesar, pe de o parte, pentru a-i înfrâna pe cei care, fără nicio rațiune, au ridicat o luptă împotriva lui Hristos și, parțial, pentru întărirea și avertizarea celor care nu aveau o cunoaștere complet exactă a sacramentului și au fost zdruncinați și zdruncinați de discursurile înșelătorului, ca de o furtună crudă. Și că am scris din necesitate, acest lucru se poate dovedi din însăși esența problemei. În vremurile de demult și cu multe secole în urmă, tot ce este omenesc era departe de Dumnezeu, pentru că tot pământul a păcătuit și, așa cum cântă fericitul David, toți s-au îndepărtat, s-au făcut de nimic împreună , fiecare în parte (Psalmul 13:3), dar Răsăritul de sus ne-a vizitat (Luca 1:78): singurul Cuvânt al lui Dumnezeu ni s-a arătat, a vorbit cu cei care locuiesc pe pământ (Baruh 3:38), devenind om ca noi, dar rămânând în același timp Dumnezeu prin fire; după ce a distrus zidul despărțitor al gardului, ne-a unit prin Sine cu Dumnezeu și Tatăl (Efeseni 2); uitând greșelile noastre, ne-a eliberat de păcatul care ne despărțea de El și ne-a îndreptățit prin credință. Căci El este pacea noastră după Scripturi (Efeseni 2:14). Astfel, stricăciunea credinței ar atrage după sine ruperea legăturilor păcii noastre, legăturile prin care suntem uniți cu Dumnezeu și întunecarea sau dispariția căii adevărului pentru mințile noastre, ca să spunem așa; Căci suntem îndreptățiți prin sfântul botez, vestind moartea lui Hristos și mărturisind în același timp învierea Lui (Romani 6:3-11). Noi însă, cel mai iubitor de Hristos împărat, vestim moartea nu a unui om obișnuit, ci a lui Dumnezeu întrupat, care a pătimit, după cum este scris, pentru noi în trup, trăind ca Dumnezeu și rămânând nepătimitor prin fire. Prin urmare, când nădejdea creștinilor era amenințată de un pericol evident din partea cuvântărilor înșelătorului și a limbii sale ignorante și nestăpânite, atunci noi, o, împărate, împinși de necesitate, ajutați de arma adevărului însuși, nu am putut lăsa pe credincioși fără ocrotire. Și la aceasta ne-au îndemnat în mod special următoarele. Fericiții noștri părinți, primind preoția de la Dumnezeu, au vorbit fără teamă împotriva stricăciunii ereticilor din vremea lor și mai ales a arienilor nelegiuiți, în ciuda faptului că guvernarea din acea vreme nu cunoștea adevărul, era chiar de un gând cu ereticii și scrâșnea din dinți împotriva învățătorilor Bisericii. Biruind orice frică din ei înșiși, au propovăduit cu îndrăzneală învățătura cea dreaptă și fără prihană a credinței. Ei știau ce a zis Domnul nostru Iisus Hristos: Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar sufletul nu pot ucide; ci mai degrabă temeți-vă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă (Matei 10:28).). Așadar, când nu au tăcut, apărând slava Mântuitorului nostru al tuturor de atacurile dușmanilor, în ciuda faptului că aveau cei mai cruzi dușmani în persoanele care la acea vreme aveau putere asupra fiecăruia în mâinile lor, nu i-am putea urma pe calea zelului lor pentru Hristos și a devotamentului față de Hristos? Nu am putea opune adevărul cuvintelor acelui blasfemiator? După cum am spus, cunoșteam fermitatea evlaviei tale în credință: eram ferm convins că el (ereticul) nu-ți era mai plăcut decât mie: ce m-ar putea determina să tac? Nehotărârea aproape că m-a distras de la o datorie plăcută și m-a făcut să-L insult pe Dumnezeu. Dar mi-am spus: tăcerea ta nu poate avea o scuză; Prin tăcerea ta vei păcătui grav atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor: este pios și iubitor de Hristos, pe care Dumnezeu l-a onorat cu demnitatea imperială: glorioasa pereche de împărătese ilustre strălucește cu aceeași demnitate; așa sunt și celelalte persoane virginale cinstite și minunate; apoi restul, aproape de primii atât în rang, cât și în demnitate, împodobiți

cu credința dreaptă și fără prihană, sunt și ei asupriți de o durere excesivă, văzând dispreț pentru slava Mântuitorului nostru. De ce atunci nu faceți cu curaj ceea ce considerați plăcut lui Dumnezeu? Nu ar trebui considerat neglijent acel marinar, care nu ar dori să navigheze atunci când pânza este condusă de un vânt favorabil? Nu ar fi acuzat de lașitate și slăbiciune, care, fiind așezat în linie și ajutat de o mulțime de războinici cei mai viteji, s-ar teme și ar arunca scutul într-un moment în care ar fi putut obține victoria? Îndemnându-mă de aceste reflecții și încrezându-mă în evlavia Majestății Voastre, am pășit fără teamă în mijloc, considerând necesar să denunț insultele nedemne la adresa lui Hristos. - La cele spuse până acum, consider necesar să adaug următoarele. Nestorie a fost ales, deoarece era experimentat în învățăturile evanghelice și apostolice, priceput în răspândirea și creșterea evlaviei și, în plus, deținea credința dreaptă și complet fără prihană; iar alegerea acestui om a fost dorită atât de Majestatea Voastră, cât și de toți conducătorii sfintelor biserici, și de mine însumi. Căci atunci când am primit scrisori de la cei mai pioși episcopi care l-au hirotonit, informându-mă despre hirotonirea sa, nu am ezitat deloc și le-am scris eu însumi, exprimându-mi bucuria și lăudând alegerea lor și urându-le (nou-hirotonitului) tot binele de la Dumnezeu. Dar cele ce au urmat nu trebuie considerate vina alegerii noastre, ci a necuviinței lui. El a fost ales ca un miel, dar s-a transformat în lup; ales ca un slujitor bun și credincios, dar a iubit cele dimpotrivă; ales ca o vie roditoare, dar s-a făcut , după cum este scris, spini (Isaia 5:2).); ales ca un țăran harnic, dar a întins mreje în plug; ales ca un bun păstor, dar a devenit mai feroce decât cele mai feroce animale. Apoi, când era deja, nu știu din ce cauze, bolnav de opinii corupte, a fost adesea și, în plus, prin multe îndemnuri. Dar l-au făcut aceste îndemnuri mai bun? Au trezit în el remușcări? L-au îndreptat spre mai bine? A primit din ele vreun beneficiu pentru sufletul său? A urât falsitatea? A iubit adevărul? A respins întunericul ignoranței? A căutat lumina? A încetat să mai spună cuvinte deșarte împotriva lui Hristos? S-a temut de mulțimea celor care îl contraziceau? S-a oprit, văzând mulți și aproape nenumărați adversari? În niciun caz, așa cum a dovedit clar chiar rezultatul problemei. Când, prin decretul maiestății voastre, sfântul nostru sinod a fost adunat din toate părțile în metropola Efesului, el (Nestorie) a ajuns și el acolo; în timp ce ar fi trebuit să plângă și să se întristeze pentru primul, el, ca și cum n-ar fi făcut nimănui rău rostind cu îndrăzneală cuvinte goale, trăind în acel oraș atât de cunoscut; a adăugat la primul și mai rău și nu a ezitat să rostească lucruri și mai josnice împotriva gloriei Mântuitorului nostru, prea puțin, neacordând nici măcar atenție acuzației de blasfemie aduse împotriva lui. Este mai bine să tacă despre ceea ce a îndrăznit să spună și, mai mult, să discute cu sfinți și episcopi renumiți pentru virtuți de tot felul, pe deasupra foarte pricepuți în scrierile divine. Foarte îndurerați de discursurile sale blasfemice împotriva lui Hristos și aduși la o indignare extremă de limba sa nestăpânită și obraznică, aceștia din urmă și-au spălat mâinile înaintea lui și, nu fără lacrimi, au relatat sfântului sinod ceea ce auziseră de la el, nu în secret, ci cu îndrăzneală, cu deplină încredere în adevărul cuvintelor sale și gata să-l condamne că a spus împotriva lui Hristos ceea ce era nelegiuit chiar și să gândească. Și au acționat în felul acesta, temându-se de judecata tribunalului divin. Nu le lipsea dragostea, ci erau mai înflăcărați de dragostea divină și neprihănită pentru Hristos. Așa cum cei ce sunt supuși sceptrului puterii tale sacre, fie că sunt nobili conducători militari, fie că sunt împodobiți cu alte ranguri și onoruri, devin deosebit de faimoși și iubiți de Tine dacă sunt plini de indignare împotriva celor ce stârnesc o limbă obraznică și nestăpânită împotriva puterii tale sau care ar vrea să facă altceva nelegiuit și nelegiuit, tot așa, preotul Domnului devine vrednic de toată lauda înaintea lui Dumnezeu și înaintea îngerilor, dacă nu îngăduie nimănui să rostească cuvinte deșarte împotriva

slavei divine, ci îi consideră pe toți aceștia drept cei mai mari dușmani ai săi. De aceea, fericitul David, socotind aceasta pentru sine ca o mare slavă, proclamă astfel: Nu am urât eu pe cei ce Te urăsc, Doamne? Și nu m-am topit din cauza vrăjmașilor Tăi? I-am urât cu o ură desăvârșită: mi s-au făcut vrăjmași. (Psalmul 138:21, 22)). Așadar, dacă cei care hulesc pe Hristos Îl iubesc, atunci cei care îi atacă acționează pe nedrept. Dar dacă în mod evident Îl urăsc pe Hristos, iar acest lucru nu este supus niciunei îndoieli, oare cei care se opun dogmelor murdare cu învățături adevărate, plăcute lui Dumnezeu, nu pot fi vrednici de respect și foarte dragi lui Dumnezeu? Există însă un alt motiv pentru care este util și necesar pentru măreția ta să alungi de la altarele divine pe cel care le-a pângărit. Dacă vrei, voi dovedi acest lucru din Scriptura divină. Odată, israeliții, având puțin respect pentru instituția înțeleptului Moise și disprețuind porunca dată lor, s-au îndepărtat de Dumnezeu și, după cum este scris, au slujit idolului și întregii puteri a cerului (2 Regi 17:12, 16). Au ajuns la o asemenea stare de indecență și impietate încât au pângărit chiar și templul divin. Pentru aceasta, Dumnezeu s-a mâniat pe ei și i-a dat în mâinile vrăjmașilor lor. Când Ezechia, un om drept și pios, a primit împărăția, a corectat și a curățit templul divin de inovațiile criminale și a adus jertfe potrivite Dumnezeului Atotputernic. Scriptura povestește aceasta: Și Ezechia a început să domnească, fiind în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Și le-a zis (preoților și leviților): „Ascultați-mă, leviți! Curățiți-vă astăzi și curățiți Casa Domnului Dumnezeului părinților noștri și scoateți necurăția din Sfântul Locaș, căci părinții noștri au păcătuit și au făcut rău înaintea Domnului Dumnezeului nostru și L-au părăsit.” (2 Cronici 29:1, 5, 6) Și, după ce le-a spus încă un lucru de valoare mântuitoare, a adăugat: „ Acum, nu vă lăsați nepăsători, căci Domnul v-a ales pe voi să stați înaintea Lui, să-I slujiți, să-I slujiți și să aduceți tămâie.” Leviții s -au sculat , se spune, ... și au adunat pe frații lor și s-au sfințit, după porunca împăratului, din porunca Domnului, ca să curețe Casa lui Dumnezeu. Preoții au intrat în biserica Domnului și au scos toată necurăția care s-a găsit în Casa Domnului și în curtea Casei Domnului. (ibid. versetele 11-16) Apoi Sfânta Scriptură adaugă: și în ziua a șasea a lunii a zecea, în luna întâi, au săvârșit aceasta. Și s-au dus la împăratul Ezechia și au zis: „Am curățit tot ce este în casa Domnului” (versetele 17, 18). Apoi, aici se adaugă: Și împăratul Ezechia s-a sculat dis-de-dimineață, a adunat pe mai-marii cetății și s-a suit în casa Domnului. Și a adus cei șapte tauri și cei șapte țapi pentru păcat, pentru împărăție, pentru sfântul locaș și pentru Israel.(v. 20, 21). Ia aminte, o, împărate preaiubitor de Hristos, că piosul și dreptul Ezechia, intenționând să aducă o jertfă lui Dumnezeu, nu a intrat mai întâi în templul lui Dumnezeu și nu și-a împlinit intenția, deoarece poruncise mai înainte preoților lui Dumnezeu să curețe casa Domnului și să alunge din ea orice necurăție. Și când porunca sa s-a împlinit, a adus solemn arderea de tot și s-a bucurat, și pe bună dreptate, că acum aducea o jertfă plăcută lui Dumnezeu, și mai ales pentru că a curățit templul de necurăție. Ceva similar s-a făcut spre slava lui Hristos și prin măreția ta. Este obiceiul tău să arzi tămâie, să împodobești bisericile și să faci ofrande în ele cu mâini generoase spre slava lui Dumnezeu. Dar era necesar mai întâi să eliberezi și să cureți templul de orice necurăție, și apoi să poți aduce o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Spre mai marea ta slavă înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor, ai dat porunci preoților, iar ei au curățit templul și l-au sfințit, înfrânând limba nesimțită și rea.

Astfel, Sfântul și Ecumenic Sinod, fiind plăcut lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, având grijă de credința în El și vorbind ca și cum ar fi vorbit împreună cu Scriptura: Am fost plin de râvnă pentru Domnul (1 Regi 19:10), a încercat cu toată puterea să nimicească ispita care avusese loc. Și cei care erau înclinați, chiar necesar, împreună cu acești asceți, să intre cu curaj în luptă imediat și să intre de bunăvoie în

luptă și să devină împreună cu noi părtași la răsplata pentru ostenelile îndurate pentru Hristos, să se aprindă de aceeași râvnă cu noi și să se umplu în sufletele lor de râvnă pioasă - s-au dovedit a fi nesimțitori și împietriți la inimă, complet asemănători în impietate cu acel blasfemiator. Întristându-se și tânguindu-se nu pentru slava lui Hristos, ci pentru Cel ce vorbise atât de mult și atât de prostește împotriva lui Hristos, i-au atacat pe cei ce luptaseră cu vitejie și s-au declarat adversari ai celor ce îndrăzniseră să filozofeze atât de prostește despre Hristos, strigând aproape așa: De ce ați înfrânat limba cea îndrăzneață și nestăpânită? De ce ai jupuit pielea de oaie de pe lupul râvnitor și l-ai făcut cunoscut tuturor? Căci a fi indignat de demascarea acelui blasfemiator, după părerea mea, nu înseamnă altceva decât a exclama exact ceea ce am spus deja. Conducătorul bisericii Antiohiene, deși a primit porunca maiestății voastre să vină în ziua stabilită, totuși nu a fost prezent la sfântul sinod. A întârziat în mod deliberat pe drum, pentru ca prin această întârziere să promoveze impietatea celui care vorbea în zadar împotriva lui Hristos sau (ceea ce este probabil, sau chiar sigur) pentru că era de acord cu el. După ce a trecut a șaisprezecea zi, cel mai important dintre tovarășii săi (ei erau mitropoliți) a sosit în sfârșit și, în numele lui, au anunțat sfântului sinod că nu era deloc necesar să aștepte sosirea lui, ci mai degrabă să grăbească executarea decretelor. Apoi, în sfârșit, Sfântul Sinod, adunându-se în sfânta biserică numită Maria , L-a făcut pe Însuși Hristos președinte și cap al său: cinstita Evanghelie a fost așezată pe tronul sacru, ca și cum ar fi chemat clerul: judecați judecata dreaptă (Zaharia 7:9).); judecă între evangheliști și discursurile lui Nestorie. Prin acordul general al tuturor (părinților), conciliul a condamnat opiniile sale (ale lui Nestorie) și a declarat puritatea și superioritatea tradiției evanghelice și apostolice; și astfel a triumfat puterea adevărului. Pentru că toți au confirmat credința dreaptă și fără prihană, conform părerii voastre, împărați preaiubitori de Hristos, întrucât fiecare intenție a voastră este îndreptată spre ceea ce-I place lui Dumnezeu și este unită cu evlavia, întrucât nici voi nu ați preferat niciodată nimic adevărului. Între timp, Ioan, care primise soarta conducerii în biserica Antiohiei, nepăsător, nepăsător și indulgent când Hristos a fost insultat, dimpotrivă atent și inexorabil când a fost acuzat că și-a deschis gura calomnioasă împotriva aceluiași Hristos, a ajuns la Efes cu viteza unei păsări, a făcut în mod arbitrar tot ce dorea pentru beneficiul său (al lui Nestorie), fără să acorde absolut nicio atenție la nimic, ca și cum nu ar exista deloc legi bisericești și lui Dumnezeu nu i-ar păsa deloc de treburile omenești. Acționând mai degrabă din nebunie decât din prudență și supunându-se mai mult mâniei decât domniei rațiunii sobre, el, de îndată ce a sărit din car și a intrat în dormitor, încă acoperit de praf, și-a primit imediat confederații, a pronunțat împreună cu ei o sentință josnică și extrem de nedreaptă (aliații săi erau exilați, celestieni notorii și tovarăși ai nebuniei lui Nestorie, care, printr-o mare nebunie, au luat parte la blasfemia sa criminală împotriva lui Hristos) și a încercat în toate felurile să dezonoreze întregul sfânt conciliu, condamnându-i la o excomunicare fictivă din partea Bisericii pe toți cei care se adunaseră la Efes din toată lumea, oameni glorioși, foarte cunoscuți de maiestatea voastră și renumiți pentru tot felul de virtuți. Și mi-a făcut mie și conducătorului Bisericii din Efes o insultă și mai gravă, rostind calomnii și spunând că suntem de acord cu nelegiuitul Apollinaris și aprobăm opiniile murdare și nelegiuite ale lui Arius și Eunomius. Și a făcut aceasta, așa cum am spus, sub influența unei mânii implacabile, cu o furie nelegiuită și cu o mândrie excesivă. Cu adevărat, acest lucru mă uimește foarte mult; pentru că întotdeauna mi s-a părut binevoitor și bun, nu mi-a condamnat niciodată discursurile, cu mare bunăvoință atât mi-a scris el însuși, cât și mi-a primit scrisorile în schimb: chiar în fața porților Efesului aproape că m-a strangulat în îmbrățișările sale, iar în scrisorile sale către mine mi-a scris astfel:

„Preaiubitorului meu de Dumnezeu domnului meu, preasfințitului împreună-slujitor Chiril, Ioan în Domnul îți dorește binele. Nu puțin mă întristează că atunci când sfinţenia ta a ajuns la Efes, mai aveam câteva zile de călătorie. Dorința pentru sfinţenia ta, mai mult decât orice altă necesitate, mă îndeamnă să termin repede această călătorie.” Și mai departe: „Așadar, roagă-te, Doamne, ca să putem petrece aceste cinci sau șase zile rămase fără întristare și să te putem vedea și îmbrățișa sfântul și dumnezeiescul tău cap pentru noi. Episcopii Ioan, Pavel și Macarie salută sfinţenia ta, preaiubitorul tău domn.”Eu și ceilalți care sunt cu mine ne înclinăm cu cea mai mare umilință înaintea întregii frății care este cu tine. Adio și continuă să te rogi pentru noi, om preaiubitor de Dumnezeu și preasfânt. De ce atunci, fără nicio ofensă din partea mea, cel care m-a numit tovarășul și fratele său a devenit brusc dușmanul meu? Ca scuză pentru ofensa sa împotriva mea, mi se pare, spune că mi-a scris, ascunzându-și încă dușmănia pe care intenționa să o declare deschis la momentul respectiv. Dar cum m-a numit tovarăș de slujbă, dacă eram un eretic, dacă eram părtaș la impietatea obscenă a lui Apollinaris, Arius și Eunomius? De ce mi-a numit capul sfânt și, mai mult, sacru! Nu este oare evident pentru toată lumea că oricine este în conspirație cu barbarii este cu siguranță un dușman al preasfintei tale imperi? Și el, după cum spune el, și-a ascuns ura și a răsplătit bunătate, dar inima lui era plină de înșelăciune și supărare. Cine va îndrăzni să laude un om obișnuit să trăiască într-un astfel de fel? Poate că se gândește să găsească pe unii dintre cei mai aleși greci? Dar îl urau și pe cel care spune una și poartă alta în inimă. Să ne concentrăm asupra scripturii divine. L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-le unor astfel de oameni astfel: O săgeată care le înțeapă limba, cuvintele lingușitoare ale gurii lor: ei spun pace aproapelui lor, dar în sinea lor nutresc dușmănie. Nu voi pedepsi aceste lucruri, zice Domnul, sau nu se va răzbuna sufletul Meu pe astfel de oameni (Ieremia 9:8, 9)? Viclenia și neplăcerea severă, ascunsă, sunt urâte de Dumnezeu: a fi pașnic în cuvinte, dar în același timp a avea dușmănie în suflet, un păcat de neiertat, după judecata lui Dumnezeu. Și de aceea amenință și cu răzbunarea pentru aceasta. Dar acel certator obraznic și calomniator viclean, ca scuză pentru greșelile sale menționate mai sus, nu din ignoranță, cum se pare, va răspunde la aceasta și va spune: „Și am fost și eu plin de râvnă pentru Domnul, precum a fost sfântul sobor; și hotărârea mea v-a întristat pentru că sunteți eretici.” Spunând aceasta, el este similar cu cei care spun în profetul Isaia: Ne-am pus nădejdea în înșelăciune și vom fi acoperiți de minciuni (Isaia 28:15).). Să recunoaștem chiar că poate nimeni nu spune asta în cuvinte, dar însăși faptele o dovedesc limpede. Căci cei mândri și aroganți sunt mai întâi de toate expuși prin faptul că, ocărând și năpăstuindu-i cu un singur flagel dintre toți (oricâte ar fi în univers) sfinții preoți, a vrut să-i excomunice cu sentința sa. Totuși, prin aceasta nu le-a făcut rău atât acestora din urmă, cât sieși, excomunicându-se din comuniunea lor: cei nesimțiți întotdeauna, prin faptele lor indecente, își fac rău mai mult lor înșiși decât celor pe care credeau că îi vor face rău. În plus, este potrivit, este permis să se stabilească pedepse pentru bătrâni și nu este oare nerezonabil să se răzvrătească împotriva oamenilor care ocupă cel mai înalt rang, să disprețuiască disciplina bisericească, organizatoarea păcii, și să nu imite prudența celor care trăiesc în lume? Maiestatea Voastră pioasă a stabilit gradele de demnitate. Fiecare dintre cei care au fost onorati în vreun fel, dacă este conștient de rangul și locul său, se cedează superiorilor săi și nu își arogă drepturi egale cu drepturile acestora din urmă. Însă el (Ioan, conducătorul Antiohiei), neacordând atenție la aceasta și nesocotind orice fel de decență, într-un fel de pasiune nestăpânită și nesăbuită se năpustește asupra tuturor: și lipsindu-se de comuniunea cu toți, își imaginează, totuși, că reușește excelent în treburile sale. Dacă știa cu adevărat că eu și episcopul Efesului eram infectați cu

erezie: atunci ce l-a împiedicat să ne acuze în scris chiar înainte de sosirea sa în orașul Efes și să facă public subiectul disputei sale cu noi? Ce l-a împiedicat, la sosirea sa în Efes, să ne vadă, să aducă o plângere deschisă împotriva noastră, să dezvăluie crimele noastre, să ne cheme la socoteală în prezența Sfântului conciliu și, în final, împreună cu alții, fie să ne elibereze de acuzație, dacă am fi înțelepți și am vorbi cu dreptate, fie să ne supună pedepsei, dacă s-ar dovedi că am vrea să înțelepțim împotriva dogmelor Bisericii? Nu știa că ne acuzase în zadar și compusese o calomnie nelegiuită împotriva celor drepți. Ne-a prigonit și ne-a făcut rău în secret din respect și prietenie față de Nestorie și, ca într-o luptă nocturnă, ne-a îndreptat o suliță, fără să ne vadă. Întocmind o hrisov plină de acuzații mincinoase, a îndrăznit să o aducă la urechile voastre pioase, fără să ia aminte la cele ce se spun în dumnezeiasca Scriptură: „ Nimic să nu se spună minciună de limba regelui” (Proverbe 24:22).). Aflând despre aceasta, am prezentat sulurile sfântului și ecumenic sinod, pe de o parte mărturisind în ele credința dreaptă și nestricăcioasă a Bisericii, pe de altă parte - anatematizându-i pe cei care îi urmează pe Arie, Eunomie și Apollinare. Acțiunea noastră, cred, a fost întru totul conform legii. Între timp, el a căzut într-o asemenea nesăbuință, chiar lașitate și disperare, încât nu a îndrăznit nici să vină la noi, nici să privească sfântul sinod, în timp ce, dimpotrivă, ar fi trebuit să meargă mai departe cu curaj, să nu aștepte să fie chemat, ci să se prezinte el însuși de bunăvoie, să-i declare pe cei vinovați vrednici de condamnare și să-și apere propria decizie. Conștiința nu-i permitea să facă așa ceva și îi era atât de frică să fie prezent la sfântul sinod încât nu a îndrăznit să-și părăsească casa. Dar era oare probabil ca preoții aleși, aducându-și aminte de slujba sacră, amintindu-și de cuvintele Domnului: judecați cu dreptate și: să nu cunoașteți fața la judecată, căci judecata este a lui Dumnezeu (Deuteronom 1:16, 17), să nu ne condamne dacă ar afla că suntem eretici? În plus, el trebuia să întocmească un raport al faptelor și să vi-l prezinte. În toate regiunile și orașele mari, prin voința autorității voastre, este numit un judecător căruia i se încredințează judecata asupra celor mai importante cazuri; el vă consideră a fi legiuitorul și a judeca după hotărârile voastre. Dacă este așa, atunci este probabil ca oamenii aleși de Dumnezeu pentru slujba sacră (și un număr atât de mare dintre ei), oameni care au stârnit admirația tuturor prin strălucirea vieții lor, să ne fi onorat mai mult decât porunca divină? Și faptul că mintea lui era plină de mândrie și aroganță nestăvilită este evident clar din celelalte fapte ale sale. Au trecut aproape trei ani de când inventatorul noilor dogme, Nestorie, a început să predice doctrina sa blasfemică în Biserică. Când boala sufletului său a fost dezvăluită în scrisori către cel mai sfânt episcop al bisericii romane, Celestine, a auzit îndată nu o condamnare strictă și severă, ci un îndemn de a abandona opinia coruptă de care era bolnav și de a ține de credința dreaptă și fără prihană. A fost îndemnat nu o dată, ci foarte des. Dimpotrivă, el - un interpret atent (după cum își imaginează) (nu vreau să-i spun nimic jignitor) al dogmelor divine, deși se laudă adesea cu cunoașterea legilor divine, nu și-a adresat niciodată îndemnurile celor pe care îi batjocorea, nu le-a spus un singur cuvânt, nici măcar nu a îndrăznit să-și apere insolența. I-a supus abuzurilor prin hotărârea sa nelegiuită; și poate că s-a lăudat tare cu aceasta, astfel încât să-l audă pe fericitul David, sau mai degrabă pe Sfântul Duh, vorbind prin gura lui David: De ce te făleşti cu răutatea, puternicule? Toată ziua ai urzit nelegiuire; limba ta a urzit nelegiuire; ai făcut vicleşugul ca un brici ascuţit. Ai iubit răutatea mai mult decât bunătatea şi nedreptatea mai mult decât să vorbeşti despre dreptate. Ai iubit toate cuvintele potopului, o limbă înşelătoare. De aceea, Dumnezeu te va nimici cu desăvârşire, te va lua şi te va îndepărta din locuinţa ta şi rădăcina ta din ţara celor vii. (Psalmul 51:3-7)

Știu că unii își justifică comportamentul față de noi afirmând că era pe bună dreptate mânios pe noi, deoarece sinodul împotriva blasfemului Nestorie a avut loc fără prezența lui. Dar acești oameni ar fi acționat incomparabil mai drept dacă, în loc de noi, ar fi dat vina pe propria lor întârziere. În plus, de ce nu i-a urât el (Ioan) ca pe mincinoși și înșelători pe cei care au sosit înaintea lui și au anunțat sfântului sinod că nu ar trebui să-l aștepte și că nu veniseră de bunăvoie, ci din porunca lui - de ce nu numai că nu i-a urât, ci i-a numărat printre cei mai buni prieteni ai săi? Dar să recunoaștem că poate a fost cu adevărat ofensat: ar trebui, prin urmare, să disprețuiască legile divine și să uite porunca lui Dumnezeu: pe cel nevinovat și drept să nu-l ucizi (Exod 23:7)? Ar trebui să-i condamne pe cei care nu au fost condamnați pentru nicio crimă? Ar trebui să-și atace frații cu sabia impietății, să nesocotească legile Bisericii, să calomnieze, să mintă și asta în fața Majestății Tale? Ar trebui să distrugă credința adevărată și necorupță? Ar trebui el, în același timp și din același motiv, să-l trateze cu patronaj pe cel care a rostit blasfemii împotriva lui Hristos și să încerce să întărească o minciună, să răstoarne adevărul? Va spune cineva că acesta este rodul unei minți pioase, lucrarea unui sobor de clerici? Dar eu aud cuvintele lui Dumnezeu: Buzele preoților vor păzi priceperea și din gura lui vor căuta legea (Malahi 2:7). Așadar, evident, din chiar lucrul prin care crede că își justifică fapta nesăbuită față de noi, devine doar mai clar că a acționat cu nelegiuire. Și eu, un împărat iubitor de Hristos, m-am retras din patria mea, am părăsit Alexandria voastră cu bucurie. Un vânt foarte puternic a încordat pânzele și a lovit corabia ca un tunet, valurile înalte au făcut un zgomot teribil lângă cârmele înalte; dar eu eram vesel și calm cu sufletul, am disprețuit pericolele furtunii pentru a atinge cea mai dorită priveliște a măreției voastre. Din nou, când cei aleși de sfântul conciliu pentru a apăra faptele sale au plecat din Efes spre faimoasa cetate, 17 și eu am vrut să fiu printre acești aleși: mai întâi, să văd măreția voastră în persoană, și apoi să hotărăsc disputa cu episcopul Antiohiei și să arăt clar că este un calomniator și că pe nedrept s-a înfuriat și s-a înfuriat cu o mânie neputincioasă pentru că am anatematizat principalele blasfemii ale lui Nestorie; pentru că Biserica Romană a mărturisit corectitudinea credinței mele.și sfântul conciliu, venind împreună cu tot, ca să zic așa, soarele. Când au fost citite scrisorile mele către Nestorie, la conciliu toți au mărturisit în unanimitate și au mărturisit în scris în notele actelor conciliului că nu m-am abătut în nimic de la tradiția evanghelică și apostolică și că urmam calea cea dreaptă a dogmelor sacre. Dar nu numai din aceste motive am vrut să merg acolo, ci și pentru a dovedi falsitatea mărturiei făcute împotriva mea de alții. Susținătorii opiniilor nestoriene, întinzând împotriva mea arcul răutății și al urii și, în furie neputincioasă, recurgând la diverse mijloace, printre altele au mituit unii oameni (al căror Dumnezeu este pântecele și se laudă în rușinea lor , așa cum spune fericitul Pavel (Filipeni 3:19)) și i-au adus ca acuzatori împotriva mea - deși nu le-am făcut nicio nedreptate și nu am avut absolut nicio legătură cu ei - și prin ei au încercat, cât de des au putut, să tulbure măreția ta. Vândundu-și limbile răufăcătorilor mei, acești vorbitori deșertați m-au copleșit în zadar cu toate calomniile posibile. Astfel de oameni nu se dau în lături de la nimic, pentru că par să se fi înrudit cu tot ce este vicios. Nu înseamnă nimic pentru ei să se prefacă convinși de justețea acuzațiilor false pe care le aduc, să calomnieze oricând și împotriva oricui, chiar dacă nu-i cunosc deloc pe cei pe care îi acuză. Ce fel de oameni sunt ei (acuzatorii mei) și așa acționează de obicei - aceasta este vestea pentru toți cei care locuiesc în Alexandria voastră. Toate acestea mi-au cauzat o mare întristare. Și oare oare altfel? Totuși, mi-am amintit de cuvintele Mântuitorului nostru al tuturor: Fericiți veți fi când vă vor ocărî oamenii, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, mințind, din pricina Mea! Bucurați-vă și

veseliți-vă, căci plata voastră este mare în ceruri; căci așa izgoniți-i pe proorocii care au fost înaintea voastră (Matei 5:11, 12). Când părintele fărădelegii, Satana, se străduiește să încurce Biserica și pe cei ce au credința dreaptă în mrejele sale și să pângărească prin ajutoarele și slujitorii săi tradiția credinței apostolice și evanghelice, și când păzitorii adevăratei credințe îi opun adevărul și oferă dreptul corupătorilor, având-l în luptă ca aliat și ajutor pe Hristos însuși, care este adevărul: atunci tatăl minciunii stârnește îndată hoarde de calomniatori, iar aceste hoarde se ridică îndată împotriva celor ce vor să trăiască cu evlavie. Știm că și proorocii au experimentat astfel de necazuri. Astfel, când Amos a început să profetească în vremurile de demult și i-a mustrat puternic pe israeliți pentru lipsa de iubire față de Dumnezeu printre ei și pentru neglijarea legilor date lor, Amația, un proroc mincinos și slujitor al demonilor, s-a ridicat îndată și s-a înarmat împotriva lui și a făcut o denunțare regelui israelian împotriva acestui om și proroc cu adevărat sfânt, acuzându-l astfel: Amos săvârșește desfrânare împotriva ta în mijlocul casei lui Israel, țara nu va putea suporta toate cuvintele lui (Amos 7:10).). În același fel, fericitul Ieremia i-a îndemnat pe cei răi ai lui Israel să-și îndrepte căile (Ieremia, cap. 26); dar au fost unii care l-au calomniat și, prin calomniile lor, l-au pus împotriva lui pe Zedechia, care ocupa tronul împărătesc la acea vreme. Desigur, a fost neplăcut și greu pentru sfinți să suporte acest lucru; dar preferând chiar și propriilor lor vieți ceea ce considerau plăcut și acceptabil lui Dumnezeu, au continuat lucrarea pe care o întreprinseseră, amintindu-și de cuvintele Scripturii: Inima împăratului este în mâna lui Dumnezeu: oriunde voiește El să o întoarcă, acolo o va întoarce (Proverbe 21:1). Și într-adevăr, Dumnezeu i-a făcut din nou pe împărații lui Iuda blânzi și milostivi, deși adesea au fost aduși la o mare mânie. Dar nu vom vorbi despre ceea ce au îndurat profeții; să ne amintim de gloriosul și preafericitul nostru părinte Atanasie, care a fost odată episcop în Alexandria voastră. El a luptat împotriva învățăturii nelegiuite a lui Arie; iar campionii acestei vorbe deșarte l-au calomniat continuu și cu sârguință și au rostit discursuri îndrăznețe și nestăpânite împotriva lui. Nemulțumindu-se cu alte clemențe, purtau peste tot o mână omenească tăiată și, arătând-o tuturor, spuneau că Atanasie i-a tăiat-o unui anume Arsenius. Multă vreme i-au prins pe cei neexperimentați cu aceasta, până când în cele din urmă s-a aflat că acest Arsenius, care se ascunsese până atunci, era încă în viață și astfel au fost dezvăluite intențiile lor nelegiuite. Adevărat, este neplăcut și foarte greu pentru cineva al cărui suflet este nevinovat și conștiința lui este curată să audă clemențe împotriva sa - ele lovesc cu cruzime sufletul celui care le este supus și este cel mai greu să suporți o astfel de neplăcere și durere dacă sunt provocate în zadar, fără niciun motiv. Totuși, că aceasta se va întâmpla slujitorilor adevărului este prezis în dumnezeiasca Scriptură. Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, insuflându-le ucenicilor Săi o bună îndrăzneală și convingându-i să disprețuiască toate clemețele și orice fel de prigonire, spune așa: Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor nimici (Ioan 15:20). Dacă l-au numit pe stăpânul casei Beelzebul, cu cât mai mult îi vor numi pe cei din casa lui (Matei 10:25). Și ca să nu se mândri, El adaugă: Niciun ucenic nu este mai presus de învățătorul său, nici slujitorul mai presus de stăpânul său (Matei 10:24); deci, dacă L-au contrazis pe Hristos, ce putem spune despre învățătura noastră? Și dacă s-ar născoci clemeți împotriva fiecărui sfânt, atunci le-am putea evita? Limba cea nelegiuită este îndrăzneață și nestăpânită față de sfinți, dar este ticăloasă și urâtă lui Dumnezeu. Domnul va nimici toate buzele lingușitoare și limbile lăudăroase , cântă fericitul proroc David (Ps. 11:4).

Împreună cu mine, iubitul călugăr Victor a experimentat și el săgețile unei limbi nestăpânite. Unii, obișnuiți cu minciuna, răspândeau calomnii despre el, ca și cum ar fi spus absurdități împotriva mea, pentru care, când a ajuns la Efes, a fost aspru

condamnat de unii dintre părinții sfântului sinod; ba chiar, toți s-au îndepărtat de el și l-au urât ca pe unul dintre cei nelegiuiți, numindu-l parricid, fratricid și alte nume similare. Când bătrânul Victor a aflat despre aceasta, în prezența a foarte mulți sfinți episcopi, și-a ridicat mâinile spre cer și, împotriva obiceiului său, a jurat pe sfântul botez și pe tainele cinstite ale lui Hristos că nu cunoaște niciuna dintre aceste crime; și în cele din urmă, el și cu mine am putut cu greu să-i înfrânăm pe calomniatori. Oricât de mare ar fi numărul celor care vor să mintă, oricât de mult s-ar strădui să ne facă rău sau, mai bine, oricât de mult i-ar incita urmașii lui Nestorie la aceasta, nu ne temem, pentru că harul Mântuitorului și dreptatea evlaviei voastre nu ne-au părăsit niciodată și nu ne lasă fără ajutor. Ne-ai smuls și ne-ai mântuit, ca dintr-un cuptor aprins, cu blânda ta chemare, ca împreună cu alți sfinți episcopi și monahi risipiți în Egiptul tău, pentru măreția ta, pentru victoria și tăria ta, să aducem neîncetat mulțumiri lui Hristos, prin care și cu care lui Dumnezeu și Tatăl se cuvine slava, împreună cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Publicarea decretului imperial privind expulzarea lui Nestorie

După ce șapte episcopi din fiecare parte s-au adunat la Constantinopol, împăratul a aflat cu siguranță că sfântul conciliu ecumenic îl detronase pe Nestorie, urmând în toate rânduiala bisericească. Prin urmare, aprobând opinia ambasadorilor conciliului, i-a condamnat pe răsăriteni și l-a exilat pe Nestorie. În plus, a ordonat ambasadorilor conciliului care sosiseră să se adune în biserică și să hirotonească câte un episcop pentru sfânta biserică a Constantinopolului - iar aceștia, adunându-se în biserică, l-au hirotonit pe Maximian episcop. După aceasta, împăratul a ordonat tuturor episcopilor să se întoarcă în provinciile și orașele lor; Ioan al Antiohiei și ceilalți episcopi care țineau partea lui și fuseseră separați împreună cu el au rămas. Chiril a sosit la Alexandria pe 30 octombrie, iar orașul l-a primit cu cea mai mare bucurie și onoare.

Copie a decretului imperial privind expulzarea lui Nestorie, scris către Isidor, prefectul pretorian și consul

Deși se știe că suntem angajați în treburi publice, totuși afirmarea credinței catolice nu este mai puțină solicitudine din partea noastră. Prin protejarea credinței sperăm să servim binelui public. Prin urmare, când Nestorie, fost pastor al Bisericii Catolice și acum trădător al credinței, a căzut într-o asemenea impietate teribilă, este necesar să fie supus judecății domniei noastre și să primească o pedeapsă demnă de comportamentul său, pentru faptul că, respingând legile venerabilei Biserici, a devenit autorul unei erezii teribile; și, din moment ce a vătămat credința celor pe care i-a convins să participe la trădare, trebuie să își asume vina trădării altuia. Prin urmare, prin autoritatea și dreptul vostru, porunciți ca numitul Nestorie, pentru impietatea pe care a comis-o, să fie exilat definitiv la Petra și ca toate bunurile sale să fie date Bisericii din Constantinopol, pentru creșterea comorilor acelui loc preasfânt, ale cărui mistere le-a violat. Căci în felul acesta se va păstra în sufletele oamenilor cinstea față de preasfânta credință și, odată cu întărirea evlaviei, prosperitatea imperiului nostru va înflori.

O scrisoare conciliară scrisă din Constantinopol

Către cei mai iubitori de Dumnezeu și pioși frați și toți episcopii vechiului Epir, Maximian, Juvenal, Arcadius, Filip, Flavian, Firmus, Teodot, Acachius, Euontius, Daniel și toți cei prezenți împreună cu ei la sfântul sinod, în Domnul tot binele (le doresc),

Luați în considerare intenția rea și viclenia schismaticilor îndreptate împotriva Bisericii și cum aceștia, înconjurând toate bisericile și aparent în comuniune cu sfântul mare sinod din Efes, încearcă să prindă pe toată lumea și să atragă poporul și clerul la ei. Prevăzând aceasta, noi, împreună cu preaiubitul de Dumnezeu și

preasfântul episcop al marelui oraș Maximian, am hotărât să vă trimitem această scrisoare, pentru ca voi, cunoscând faptele lor, să vă puteți apăra de ei și de comuniunea cu ei. Și pentru ca să fiți și mai convinși și să știți că vă convingem nu numai cu propriile noastre cuvinte, ci și cu dogmele sfântului sinod ecumenic din Efes, am compus această scrisoare conciliară, pentru ca să aflați din ea tot ce s-a hotărât împotriva apostaților (din Biserică) și a urmașilor lui Nestorie și ce pedeapsă este prescrisă pentru cei care au îndrăznit să aibă comuniune cu ei. Noi și toți cei prezenți alături de noi salutăm toată frăția care este cu voi. Fiți plini de curaj în Domnul și rugați-vă pentru mine, preaiubiți frați de Dumnezeu.
Și ceilalți episcopi menționați mai sus au semnat în același mod.
Și cel mai conciliar mesaj transmis odată cu această scrisoare este următorul.
Sfântul și Ecumenic Sinod, întrunit la Efes, din porunca preapioșilor împărați, către episcopi, prezbiteri, diaconi și tot poporul din fiecare regiune și oraș.
Când ne-am adunat, prin decret al împăraților, în metropola Efesului, unii s-au îndepărtat de noi, aproape treizeci la număr, și așa mai departe. 18 .
Copie a scrisorii scrise de Maximian, episcopul Constantinopolului, către Chiril, arhiepiscopul Alexandriei
Preaiubitului și venerabilului împreună-slujitor Chiril, Maximian Episcopul îi urează toate binele în Domnul.
Dorința ta, preaiubitule de Dumnezeu, s-a împlinit: ceea ce ai întreprins pentru credință s-a împlinit; râvna ta pioasă și-a atins scopul. Spectacolul s-a deschis atât îngerilor, cât și oamenilor și tuturor păstorilor lui Hristos (1 Corinteni 4:9). Căci nu numai că ați crezut în Hristos, ci și ați suferit pentru El (Filipeni 1:20), singuri ai rămas vrednici de patimile lui Hristos, fiind învrednicit să porți rănile Lui în trupul tău (Galateni 6:17). Mărturisindu-L înaintea oamenilor, ai fost învrednicit să te mărturisească El Însuși înaintea Tatălui, în prezența sfinților îngeri (Matei 10:32). Ești împodobit cu cununi care se dau celor ce se luptă pentru credință. În Hristos, care te-a întărit, ai biruit toate; ai disprețuit chinurile, i-ai disprețuit pe stăpânitori, nu te-ai temut de foame, pentru că ai avut pâinea care se pogoară din cer și dă viață oamenilor. Și fiindcă nu suntem străini de aceasta, ci între timp am fost învățați din vedere și știm din auzite despre necazurile pe care le-ați îndurat în lupta cu principatele, cu puterile, cu stăpânitorii întunericului acestui veac, cu răutatea duhurilor din locurile cerești (Efeseni 4:12) și sunteți în arhiepiscopia unei cetăți mari, atunci vă rugăm să ne întăriți cu rugăciuni, să ne îndrumați cu sfaturi și să ne purtați toată grija, pentru ca astfel să se împlinească în noi cele spuse în Scriptură: „ Ne ajutăm frate cu frate, căci o cetate tare și înaltă este tare ca o împărăție întemeiată” (Proverbe 18:19). Căci dragostea duhovnicească este o cetate cu adevărat întărită, pe care diavolul nu o poate birui nici prin subminare, nici prin asalt. Ea nu este inferioară armelor de asediu ale diavolului, pentru că este păzită de Hristos Domnul, care a biruit lumea și v-a pregătit binecuvântări veșnice și care zice: „ Cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:38). Așadar, voi, fiind vrednici de Hristos, Domnul, care a biruit lumea, pentru că ați luat crucea voastră și L-ați urmat, nu încetați să vă rugați pentru noi lui Hristos, socotind binecuvântările frățești ca pe un dar special pentru voi înșivă. Îndrăzniți în Domnul și rugați-vă pentru mine, preaiubitul și sfântul frate și împreună-slujitor al lui Dumnezeu.
Scrisoarea episcopului Chiril către Maximian, episcopul Constantinopolului
Prea venerabilului și preaiubitului de Dumnezeu împreună-slujitor Maximian, Chiril îi urează în Domnul toate cele bune.
Și acum, când desăvârșirea voastră a primit demnitatea sfântă, se cuvine să spunem împreună cu profetul: „ Să se veselească cerurile și să se veselească pământul și să

strige de bucurie” (1 Cronici 36:16). Căci nu se mai deschide gura ca să vorbească împotriva slavei Mântuitorului nostru; nu se mai înalță cornul celui ce obișnuiește să facă aceasta (Psalmul 74:6), și nicio nelegiuire nu se rostește ca să respingă pe Mântuitorul care ne-a răscumpărat. Căci Iisus Hristos, singurul și adevăratul Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, ne-a răscumpărat, nu cu argint stricăcios sau cu aur (1 Petru 1:18), ci dându-Și viața pentru noi (Ioan 10:15), oferindu-Să Sine Însuși jertfă lui Dumnezeu întru o mireasmă bună (Efeseni 5:2) și dând sângele Său ca răscumpărare pentru viețile tuturor. Unul-născut Fiul lui Dumnezeu a fost în demnitate mai presus de toate, mai presus de toată creația, deși a devenit un om desăvârșit și asemenea nouă, totuși, un astfel de om care nu a trecut prin această transformare, sau schimbare, sau ceea ce mulți numesc dezordine și confuzie, și nu S-a schimbat în ceea ce nu era înainte, ci a rămas în firea noastră ceea ce era înainte. El este mărturisit și de fapt rămâne Cuvântul viu și ipostatic al lui Dumnezeu Tatăl. Să-I aducem, împreună cu Sfântul Baruh, o mărturisire ca și cum ar fi cu o singură limbă și cu un singur sentiment de iubire față de Dumnezeu: Acesta este Dumnezeul nostru, altfel nu I se va socoti Lui. Fiecare a născocit o cale a vicleniei și a dat-o lui Iacov, robului Său, și lui Israel, iubitului Său. După aceea, S-a arătat pe pământ și a locuit cu oamenii (Baruh 3:36, 37). Căci nu a fost alt Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, Cel care a existat mai înainte de veacuri și vremuri și prin care toate s-au făcut, și niciun altul Cel care după vremuri s-a născut din sfânta Fecioară după trup, ci unul și același, care, după cuvintele Apostolului Pavel, a primit din sămânța lui Avraam (Evrei 2:6), și Cel care a luat trup și sânge și s-a făcut asemenea fraților Săi, adică asemenea nouă în toate, afară de un singur păcat. Recunoaștem în El un trup însuflețit de un suflet rațional unit cu El. Căci nu suntem de acord cu opiniile nedrepte ale nebunului Apolinarie, ci, ținând de părerea cea dreaptă, îi anatemizăm pe Apolinarie, Arie și Eunomie și, împreună cu ei, pe Nestorie. Credința care ne-a fost dată la început este pentru noi ca o ancoră sigură și tare, după cuvintele Scripturii (Evrei 6:16).). Așadar, mărturisim, așa cum s-a mai spus, pe unicul și adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, înțelegând că unul și același - ca Dumnezeu și Cuvânt din Tatăl și ca bărbat din femeie, unul - mai presus de lege ca Dumnezeu și sub lege după starea firii umane, unul și același - în demnitate divină după propria sa fire și în chip de slujitor după întrupare. O astfel de învățătură ne-a fost transmisă în cuvintele lui Moise și în prezicerile profetice și, pe lângă acestea, de către cei care la început au fost martori oculari și slujitori ai acestui Cuvânt (Luca 1:2), care, ținând cuvântul vieții, s-au făcut lumini în lume (Filipeni 2:36). Așadar, noi, privind spre sfârșitul vieții lor, trebuie să imităm credința lor, adică trebuie să avem grijă să gândim și să vorbim același lucru cu ei și, pe lângă aceasta, să nu ne ținem de nimic, ca să nu ne abatem de la calea evlaviei. Căci să ne aducem aminte de cuvintele Scripturii: „ Dreptă calea picioarelor tale și îndreptează-ți cărările” (Prov. 4:26). Cei ce cinstesc cărările drepte tind spre un scop bine definit, spre răsplata biruitoare a celei mai înalte chemări în Hristos. Dimpotrivă, cei care, după ce au lepădat învățătura apostolică și evanghelică, prețuiesc mult noile născociri distructive și vrednice de batjocură ale minții lor, să audă de la toată lumea: „ Nu muta hotarele veșnice, în care ți-au pus picioarele” (Prov. 22:28). Calea unor astfel de oameni este necredincioasă, cărările lor sunt nedrepte și duc la adâncurile iadului și la mrejele nimicitoare ale morții. Și, mi se pare, Solomon înfățișează cu înțelepciune fiecare erezie sub chipul unei femei necinstite și apoi spune că această femeie trebuie evitată și ocolită; ea este o capcană, iar inima ei este o plasă și se leagă în mâinile ei. Omul virtuos este izbăvit de ea înaintea feței lui Dumnezeu, dar păcătosul este prins de ea (Eclesiastul 7:21). Noi însă suntem izbăviți din mrejele acestui înșelător, care niciodată nu se umplu, și suntem

mântuiți de Hristos, Mântuitorul nostru; mărturisindu-L ca Dumnezeu și ca Maică a Lui după trup ca Născătoare de Dumnezeu, ne apropiem de El, zicând: Nu ne vom depărta de Tine , Tu ne vei învia și numele Tău îl vom chema în veac (Psalmul 79:19). Pricina tuturor acestor binecuvântări preadorite a fost hotărârea divină, negrăită și supremă și voia preacuviosului și iubitorului de Dumnezeu împărat, după voia lui Dumnezeu. Căci se cuvenea ca domnia Sa să învingă nu numai pe vrăjmașii văzuți, ci și pe cei nevăzuți și nu numai să învingă oastea vrăjmașă, ci să zdrobească și răutatea diavolului și, prin evlavia Ta, să dea siguranță celor ce cred în Hristos. Căci cel ce și-a îngăduit să rostească vorbe deșarte în biserică și să defăimeze pe Hristos, a fost îndepărtat din sfintele și dumnezeiești pridvoare (ale bisericii); sfințenia Ta i-a luat locul, ca o creștere a păcii, după cum este scris. Și acesta este un dar frumos al împăratului pios, care, așa cum am spus, a fost precedat de un decret divin. Așadar, ne bucurăm și noi împreună cu tine. 19 ținând credința cea dreaptă și fără prihană. S-a arătat un preot, care vă este cunoscut, care a câștigat aprobarea înaintea voastră de-a lungul unei lungi perioade de timp și s-a împodobit cu experiență în treburi, un preot care a dedicat mult timp îngrijirii voastre active și a ajuns astfel la o căruntă respectabilă. Căci turmei alese de Mântuitorul nostru ar trebui să i se dea un conducător înțelept și experimentat, a cărui minte să posede arta păstoritului, care să știe să hrănească o pășune bogată în hrană bună, care în cele din urmă să fie aprobat prin faptele sale ca un administrator credincios și bun. Pe cei care au învățat să trăiască în acest fel, Hristos îi primește și îi onorează cu mare cinste, dar pe cei care au calități opuse îi privează de slujba încredințată lor. - Că ceea ce am spus este adevărat, puteți fi convinși de aceasta din Sfânta Scriptură. Într-un loc, Dumnezeu îi spune profetului Isaia: Du-te la cort, la Somnan, constructorul de case, și spune-i: Ce ești aici? și ce cauți aici? ... Iată, acum Domnul oștirilor va izgoni și va zdrobi omul și îți va lua vasele și cununa glorioasă. Și te va arunca într-o țară mare și nemăsurată și acolo vei muri... Vei fi izgonit din zidirea ta și din poziția ta. În ziua aceea, voi chema pe robul Meu Eliachim, fiul lui Hilchia, și-l voi îmbrăca cu lucrurile tale, îi voi da coroana ta și puterea ta și voi pune zidirea ta în mâinile lui. El va fi ca tatăl său pentru cei ce locuiesc în Ierusalim și pentru cei ce locuiesc în Iuda. Îi voi da slava lui David și va lua stăpânire și nimeni nu va vorbi împotriva lui... Îl voi pune domn într-un loc sigur și va fi pe scaunul de domnie al gloriei casei tatălui său. Toți cei slaviți din casa tatălui său, de la cel mai mic până la cel mai mare, se vor încrede în el și se vor bizui pe el. „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, omul așezat într-un loc sigur se va clătina, va fi luat și va cădea, și slava care era peste el va fi nimicită, cum a zis Domnul .” (Isaia 22:15-25) „Așadar, Dumnezeu iubește pe administratorul credincios și bun, dar se depărtează de cel ce nu are aceste calități ca de un neștiutor. Nădăjduim că El va ajuta sfințenia voastră și, cu mână generoasă, vă va bucura, oferind daruri cerești, pentru ca voi, târându-vă cu credincioșie cuvântul adevărului și urmând credința sfinților părinți, ca și cum ați fi pe urme sigure, să rămâneți binecuvântați cu mila și bunătatea Mântuitorului nostru Hristos, prin care și cu care lui Dumnezeu Tatăl, împreună cu Duhul Sfânt, este slava și puterea în vecii vecilor. Amin.” – Salutați pe frații care sunt cu voi. Frații care sunt cu voi vă trimit salut în Domnul. Rog pe Domnul, preacinstite și iubite frate, să fii sănătos și să-ți amintești de noi.

Scrisoarea episcopului Chiril către episcopul Juvenal și alți ambasadori ai Sinodului trimisă la Constantinopol

Preaiubiților domni, slujitori ai lui Dumnezeu și împreună-slujitori (cu noi) Iuvenal, Flavian, Arcadius, Firmus, Teodot, Acachius și Filip preotul, Chiril vă urează în Domnul toate binele.

Din nou, am fost suficient convinși și am învățat din experiență că adevărul trăiește și triumfă, după cuvântul Sfântului; nimic nu i se împotrivește: este atât de puternic încât se ridică împotriva tuturor vrăjmașilor și distruge puterea celor ce i se împotrivesc. Căci iată, a închis gurile celor ce spun minciuni și întunericul hulelor fără drept a trecut; dimpotrivă, frumusețea dogmelor adevărului a strălucit, când, după hotărârea lui Dumnezeu și a sinodului, prin sfințenia voastră, slujitorul lui Dumnezeu, venerabilul Maximian, a fost hirotonit episcop, care, dedicându-se nu leneviei și plăcerilor, ci ostenelilor și virtuții, a fost împodobit cu longevitate și în multe cazuri a fost slăvit prin grija sa față de adevăr și dogmele evlaviei. De aceea, bucurându-mă împreună cu toate bisericile și popoarele care sunt în ele, voi striga pe bună dreptate: Binecuvântat este Domnul, care a cercetat și a adus izbăvire poporului Său (Luca 1, 68). Căci bunul păstor nu putea neglija oile în așa fel încât să nu-și dea viața pentru ele și, știind întotdeauna cum să mântuiască, a alungat fiara cea feroce din curtea sacră și divină și a ales un învățător glorios al oricărei virtuți, care, după cum credem, este împodobit cu toate calitățile bune și cârmuiește poporul încredințat lui cu o putere superioară și vrednică de respect. Ne rugăm lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți și preadoriți, ca să fiți nevătămați în Domnul și să vă aduceți aminte de noi.
Epistola Papei Celestin, scrisă Sfântului Sinod de la Efes după condamnarea lui Nestorie
Celestin, episcopul sfântului sinod ținut la Efes.
În cele din urmă, trebuie să ne bucurăm de înăbușirea răului; în sfârșit, trebuie să spunem cu toții în general: Dreapta Ta, Doamne, este preamărită în putere; dreapta Ta, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași (Exod 15:6). Căci vrăjmașii sunt cu adevărat zdrobiți atunci când, după cum vedem, gurile celor ce grăiesc lucruri nedrepte sunt astupate , după cuvintele lui David (Psalmul 62:12). Vă vedem pe voi, slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, ca executori ai acestei lucrări cu adevărat împlinite; voi, îngrijindu-vă în unanimitate, după cuvintele Apostolului, nu de ale sale, fiecare , ci de cele ce sunt în Hristos Iisus (Filipeni 2:3), ați săvârșit lucrarea Domnului. Vorbim înaintea voastră despre sfințenia voastră și glasul vostru se aude în tot pământul (Psalmul 18:5); pentru că cuvântul adevărului, propovăduit de voi, a trecut de la voi până la marginile lumii. Domnul nostru nu lasă ascuns ceea ce face; căci cele mai mari binecuvântări nu sunt niciodată ascunse. Aceasta se face pentru ca, prin vestirea unui astfel de dar ceresc, după voia lui Dumnezeu, precum este scris, oamenii să se mântuiască și să ajungă la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:14). Acestea le spun biruitorilor și celor care, în lupta cu vrăjmașul, îi opun credința care a biruit lumea, după cuvintele sfântului Apostol Ioan (1 Ioan 5:4). Vă scriu ca unor astfel de persoane care, după cuvintele descoperirii divine, asemenea părinților, L-au cunoscut pe Cel ce a fost întâi și, ca niște tineri, fiind tari și având cuvântul lui Dumnezeu în ei, l-au biruit pe cel rău (1 Ioan 2:13, 14). Datorită acestor complici, nu ne-am îndoit de un astfel de rezultat al lucrurilor. În sufletele noastre ne-am păstrat încrederea în victorie, văzând că puterea judecății divine stă asupra voastră și știind foarte bine că, după cuvântul profetului, ați urât biserica celor răi și n-ați șezut cu cei răi (Psalmul 25:5). Și am împlinit ceea ce nădăjduiam; căci în lupta împotriva celor fără de lege și ticăloși, precum spune profetul mai sus pomenit, cei nevinovați și cei drepți s-au lipit de mine (Psalmul 24:21). Din aceeași înștiințare, prin fiii noștri credincioși și oameni iubitori de Dumnezeu, prezbiterul Ioan și diaconul Epictet, am aflat despre dreapta detronare (a lui Nestorie) și despre și mai dreaptă înălțare (a lui Maximian), văzând în aceasta o dovadă a adevărului evanghelic că Dumnezeu înalță pe cei smeriți și îi detronează pe cei puternici de pe tronurile lor (Luca 1:52).). De la această părere nu s-a îndepărtat deloc înțeleptul, care spune că Dumnezeu păstrează memoria celor

smeriți și distruge memoria celor mândri (Iosua Sirah 10:17-20). Și când s-a împlinit aceasta în mod special, dacă nu în vremea de acum, în care Mântuitorul nostru, pregătind onoruri pentru cei vrednici, a risipit oasele oamenilor, mulțumindu-și Sieși, iar mielul fără prihană, văzând un păstor preavrednic, a alungat lupul cel feroce de la oile sale? Am citit scrisoarea anunțată public de frăția voastră; și nimeni dintre noi nu a putut fi surprins, pentru că ați anunțat ceea ce era cunoscut. Confirmarea este folosită pentru ceea ce este necunoscut, dar ceea ce este cu adevărat cunoscut nu necesită dovezi. Practica în faptele bune l-a desăvârșit (pe Maximian): l-am înțeles așa cum l-am găsit în scrisoare; pe scurt, așa cum, după porunca Mântuitorului, ar trebui să fie un pastor, pentru ca, prin opinia unanimă a tuturor, să fie vrednic să audă: iată, cu adevărat un israelit, în care nu este viclenie (Ioan 1:47). Nu este o astfel de părere de acord cu laudele voastre la adresa Lui? Bunul Sisinius și-a căutat un astfel de succesor, care dorea ca locul său să fie luat de un om ca el. Dar vom face mai bine dacă, lăsând numele sacrilegului (Nestorie), vom spune ce lipsea credinței. Prin judecata lui Dumnezeu, s-a făcut ceea ce Biserica merita, în loc să vindece. În cele din urmă, noul episcop a distrus discordia și a restabilit armonia. Și ce nu putea face la timp, pentru care chiar începutul problemei garanta? Vorbim despre cel cerut de restabilirea păcii. Am fost prezenți la voi și nu am spus aceasta în absență, în timp ce cuvintele mistice erau rostite deasupra capului său și în timp ce inimile tuturor erau pline de bucurie; în cele din urmă, niciunul dintre creștinii universali nu putea fi acolo unde toți erau adunați. Mai mult, ne-am bucurat de această declarație a împăratului milostiv și preeminent creștin, când am văzut că părerea lui era în acord cu mesajele iubirii voastre. Nu este nimic extraordinar în faptul că împăratul, a cărui inimă este în mâinile lui Dumnezeu, a fost de acord cu cei pe care i-a recunoscut ca preoți ai lui Dumnezeu. Astfel, cuvântul imperial s-a înarmat pentru lucrarea lui Dumnezeu, ajutând la împlinirea ei. Fericită este puterea care ajută la împlinirea lucrărilor lui Dumnezeu; nu mai puțin fericit este cel care slujește spre lauda conducerii treburilor lumești. Știm prin ce cale, prin ce înălțare treptată, sfântul nostru frate și co-episcop a atins demnitatea pastorală. Nu slava bogăției, nici dorința de putere, caracteristică oamenilor curioși, i-au deschis un acces rapid la onoruri, ci, prin alegerea săracilor, cărora, ca un slujitor credincios și înțelept, le-a dat hrană la timp, a fost pus peste bunurile Domnului său. Deși dorea episcopatul, nu dorea nimic altceva decât o faptă bună, după învățătura apostolului (1 Timotei 3:1).). Astfel, Dumnezeul nostru privește atât la ceea ce dorim, cât și la motivul pentru care o dorim. Cine se va îndoi că poate face mai mult, având putere asupra altora în mâinile sale, decât ar putea face, fiind supus altora? Urătorul și blasfemiatorul nu putea suporta această slujbă, adică grija de oameni; din moment ce încerca să rănească sufletele. Căderea lui a devenit mare, pe cât de mare era învățătura lui. Bucurându-ne de îndreptarea trecutului, trebuie să ne ferim în viitor, ca nu cumva ramurile tăiate să înceapă să se răspândească tot mai mult; pentru că oriunde apare infecția, mădularele trupului nostru vor suferi în mod necesar vătămări și, dacă permitem acest lucru, se vor forma mădulare mai rele decât înainte. Am scris în favoarea împăratului ca boala să fie îndepărtată mai mult din mijlocul sănătății. Căci am aflat că el (Nestorie) s-a întors la Antiohia și a găsit pentru sine ocazia să trăiască acolo, de unde venise anterior. Un astfel de exil este ruina celor nevinovați. Trebuie să urmărim mai atent ce consecințe vor urma acolo din ceea ce s-a întreprins acolo înainte. Nu este greu să te înclini spre ceea ce este cunoscut. Înaintea ochilor noștri se află biserica cetății, care din cauza lui și-a pierdut păstorul; și totuși încercăm să știm cine a fost cauza căderii cui. Nu se va întâmpla oare (spunem pentru liniștirea bisericilor) că, condamnat la exil, își va recunoaște deschis greșeala? Dar cine poate avea speranță să îndrume pe cineva spre adevăr,

unde ar vedea un refugiu pentru autorul corupției, unde este onorat ca fiind alungat de toți? Starea de sănătate este foarte precară (spunem cu tristețe) unde, așa cum spune Isaia, fiecare cap este întristat și fiecare inimă este întristată, de la picioare până la cap (Isaia 1:5).). Cum poate vreun membru să aibă speranță de sănătate acolo unde întreaga structură a trupului este afectată? Încercați, vă rog, iubiți frați, încercați să-l alungați dintre voi pe cel care a făcut aceasta. Astfel de oameni trebuie doar îndepărtați dintre toți. Căci unde ar putea găsi odihnă cel care a învățat astfel despre cel care domnește pretutindeni? Cea mai importantă lucrare a fost îndeplinită de voi; acum este necesar să faceți ceea ce trebuie și rămâne de făcut, pentru ca munca voastră să nu fie în zadar. Deși suntem departe de voi în loc, totuși prin grija noastră suntem aproape de voi toți. Toate sunt inerente grijii fericitului apostol Petru; nu ne putem îndreptăți înaintea lui Dumnezeu în această chestiune, care ne este cunoscută. Căci, deși sfințenia voastră a tăcut despre ceea ce spunem, totuși, printr-o examinare atentă, am aflat totul. De aceea vă rog ca sfârșitul unei astfel de lucrări, care rămâne de îndeplinit, să corespundă acțiunilor voastre; căci nu vrem ca voi, după ce ați făcut atât de mult, să lăsați puțin neterminat. Cu ajutorul regilor pământului, continuați în ceea ce v-am scris. Ei înșiși știu ce trebuie să facă în astfel de împrejurări, știind că împărățiile lor sunt susținute de temelia credinței universale. În sfinții moștenitori curge sânge curat, necorupt de vreun alt amestec. Omul puternic își păstrează începutul căii sale drepte; căci ceea ce a fost primit de la strămoși se manifestă în urmași. Trebuie să urmărim în egală măsură câinele și răufăcătorul. Faceți în prezența voastră ceea ce vă sfătuim să faceți în absența voastră. Căci, deși suntem datori să avem grijă de toți în general, trebuie să mergem în special în ajutorul antiohienilor care pier, printre care s-a răspândit o boală contagioasă. În acest fel vom salva cetatea în care, așa cum se spune în Faptele Apostolilor, creștinii au fost numiți mai întâi creștini. De aceea, trebuie să dăm ajutor tuturor celor cărora ne recunoaștem datori în credință, la care suntem chemați. Această grijă din partea noastră a fost demonstrată de cei dragi vouă, iubiții copii ai lui Dumnezeu, preotul Ioan și diaconul Epictet, care au fost dragi inimilor noastre și pe care i-am trimis repede la voi, având în minte că, așa cum i-am primit în zilele nașterii Domnului, așa vi i-am prezentat la sărbătoarea învierii Domnului. Cât despre cei care au fost găsiți gândind la fel de nelegiuit ca Nestorie și au luat parte la ticăloșia lui, deși voi prezentați o opinie despre ei, totuși noi luăm în considerare și această chestiune, care necesită atenția noastră. Multe trebuie luate în considerare în astfel de circumstanțe, cărora tronul apostolic le-a acordat întotdeauna atenție. Ceea ce am spus va fi confirmat de exemplul Celeștilor; căci până acum au dat speranță înaintea conciliului. Ei, dacă își vin în fire, se pot întoarce; ceea ce nu este permis doar celor care sunt condamnați pe bună dreptate împreună cu autorii ereziei prin sentință. Ne bucurăm că unii dintre ei, prin mila lui Dumnezeu, s-au întors la noi. Aceasta se face cu intenția ca cei asupra cărora remușcarea nu avea putere să fie cel puțin excomunicați prin sentință. Vă sfătuiesc, fraților, să respectați această regulă:Principalul vinovat de impietate să fie condamnat împreună cu cei pe care îi privesc deciziile conciliare, iar ceilalți care, având aceleași gânduri cu el, nu sunt în comuniune bisericească cu noi, să fie expulzați din orașele lor, și să știe că nu vor fi în societatea noastră dacă nu se declară pastori ecumenici, conform decretului Bisericii și al autorităților creștine, după ce au condamnat ceea ce a fost condamnat împreună cu vinovații și complicii (ereziei). Cât despre episcopul Antiohiei, dacă dă speranță de îndreptare, atunci dorim să-l aduceți de acord prin scrisori; dar dacă nu are aceleași gânduri ca noi, după ce au condamnat noua blasfemie prin mărturisirea sa scrisă, atunci să știe că Biserica este ziditorul, deoarece ea călăuzește părerile credinței noastre. Totuși, trebuie să nădăjduim în mila lui

Dumnezeu, că toți se vor întoarce pe calea adevărului, dacă, conform celor spuse mai sus, cauza originară a răului este înlăturată. - Dat în ziua de 15 martie, în consulatul lui Aetius și Valerius.
Scrisoarea Papei Celestin către Teodosie cel Tânăr, Augustus, scrisă după conciliu
Episcopul Celestin către Teodosie cel Tânăr, Augustus.
Am aflat că Providența Divină a arătat în faptele Sale ceea ce așteptam. Căci în timpul domniei tale, mințile credincioșilor nu puteau conta pe nimic altceva în viitor decât pe ceea ce s-a împlinit spre bucuria noastră, că hula împotriva lui Dumnezeu a fost scurtată și neadevărul a pierit, condamnat împreună cu autorul noii învățături. Deși au fost descoperite acțiuni dușmănoase împotriva credinței și au fost îndreptate cuvinte sacrilegie împotriva nașterii Împăratului Ceresc; dar tu, îngăduind după lucrarea lui Hristos Dumnezeul nostru, prin puterea ta ai biruit pe vrăjmașii nelegiuiți ai credinței, restaurând triumful ceresc, prin care ai ridicat pentru totdeauna un gard pentru împărăția pioasă. Cu adevărat, glasul profetic este al slavei tale, iar împărăția ta se poate numi împărăția tuturor veacurilor (Psalmul 144:73), care se răspândește după meritele credinței păstrate și, pe măsură ce crește păstrarea sfintei credințe, crește întotdeauna evlavia creștină, preaslăvite și prealiniștite împărate. Acum casa Domnului se umple de rugăciuni și împărăția ta este încredințată jertfelor aduse în toate bisericile. Odată cu îndepărtarea răzvrătitului obraznic, nu mai este loc de ispită; Învățătura dăunătoare nu mai infectează sufletele oamenilor; prin grija față de Biserica universală, ai întors la toți mântuirea sufletului. Prin mila domniei tale glorioase, a fost dată ocrotire sufletelor tuturor, și nu celor care trăiesc doar într-o anumită țară sau regiune. Desigur, vei socoti aceasta ca o victorie, pe care ai obținut-o nu prin război, nu prin sabie, ci prin devotament față de Dumnezeu. Această splendoare a slavei tale rămâne acum și va rămâne în veci, astfel încât niciun timp sau vechime nu o poate distruge. Căci ceea ce se face din dragoste pentru Regele cel veșnic este veșnic. Astfel, credința lui Avraam rămâne în veci. Meritele regelui David sunt imortalizate prin râvna sa pentru Dumnezeu, când i-a luat pe vrăjmașii lui Dumnezeu drept vrăjmași ai săi și i-a urât pe cei ce urau pe Dumnezeu (Psalmul 139:21, 22). Ilie nu s-a mulțumit să-i mustre pe prorocii mincinoși, ci a vrut și să-i pedepsească, pentru ca, persecutându-i, să-i poată distruge pe cei în care vedea cauza distrugerii poporului său. Ai aceeași slavă cu el. El s-a răzvrătit împotriva falșilor profeți, iar voi împotriva falșilor învățători; i-a persecutat pe profeții care spuneau minciuni despre Dumnezeu, iar voi îi alungați pe preoții care răspândeau gânduri nelegiuite despre Hristos Dumnezeul nostru; el nu s-a interesat decât de pedeapsă, dar voi pedepsiți impietatea în așa fel încât protejați și ceea ce privește credința. Căci nu ar fi fost de ajuns să îndepărteze boala și să prevină infecția; era necesar să se restabilească aerul sănătos și să se dea celor infectați cu boala un principiu dătător de viață, prin numirea unui astfel de conducător în Biserică, care s-a arătat de mult vrednic de acest rang înaintea tuturor celor care îl cunosc. Biserica Romană vorbește despre el ca despre un membru al propriului său trup., care l-a numărat întotdeauna printre ai săi (miniștri ai bisericii); meritele predecesorilor săi, la care a luat parte cu sfințenie, mărturisesc despre el. Astfel, s-a conformat în gânduri și în îndeplinirea îndatoririlor lui Atticus, un om care a lăsat în urmă cea mai glorioasă amintire, cel mai puternic apărător al credinței, astfel încât chiar și atunci s-au revelat în el semne ale viitoarei sale demnități episcopale. Dar prin voia ascunsă a lui Dumnezeu se întâmplă ca cele mai bune să fie păstrate pentru viitor și pacea să fie realizată prin ispitele tulburătorilor. După ce acest pastor a fost ales în acest fel pentru meritele pe care le-a arătat bisericii sale și confirmat prin consimțământul sfântului conciliu pentru a aranja starea Bisericii și a vindeca complet rănile cauzate de erezia nelegiuită, cei care au

fost excomunicați să nu mai îndrăznească să răspândească. Vă rugăm și vă rugăm să dați ocrotire credinței voastre. Acum este necesar să ne opunem oricărui fel de protecție, pentru ca lupul prădător, care se dezlănțuie în excomunicare din turmele de oi ale Domnului, să nu se mai năpustească cu târâre șerpuitoare spre a distruge sufletele, îndreptându-și subminarea din partea accesibilă lui. Căci nu poate rămâne calm, străduindu-se cu o furie nebună să pună stăpânire pe prada sa. Dați întărire celor sănătoși și leacuri celor care au nevoie de vindecare. Apărați adevărul credinței ortodoxe cu întăritura credinței voastre, în spatele căreia credincioșii ar fi în siguranță și prin care urmașii rătăcirii nu ar putea pătrunde. Căci rodul desăvârșit al victoriei voastre se va obține atunci când nu va mai rămâne nimic de care Biserica să se mai teamă.... Prin urmare, trebuie să îndepărtați din toată societatea pe oricine a fost respins de glasul tuturor pastorilor pentru blasfemia sa persistentă (împotriva lui Dumnezeu), astfel încât să-l privați de posibilitatea de a distruge pe cineva. Dar i-am primit pe fiii mei pioși, preotul Ioan și diaconul Epictet, care ne-au anunțat acest lucru, cu bucuria întregii Biserici și, lăudând meritele voastre înalte în adunarea generală a creștinilor, în biserica fericitului apostol Petru, i-am înălțat la Dumnezeul nostru cu rugăciune pentru toate. Căci, cu ajutorul lui Dumnezeu, au reușit să vină la noi în ziua în care sărbătorim nașterea în trup a lui Hristos Dumnezeul nostru, care era subiectul chestiunii; întreaga oaste (de credincioși) a condamnat impietatea celor învinși. La problema Bisericii și a credinței se adaugă problema folosului săracilor, astfel încât voi, păstrând puritatea credinței, să vă preocupați și de folosul săracilor. Probus, care a lăsat în urmă o amintire glorioasă și sfântă, și-a aranjat astfel stăpânirile în Asia încât primea anual venituri mari în folosul clerului și mănăstirilor sărace; dar alte stăpâniri din același loc, prin neglijența, ca să nu spunem mai mult, a celui care le-a administrat, au fost aduse într-o astfel de stare încât nu numai că nu au adus chiria obișnuită, dar chiar și posesia lor legitimă a fost violată prin jaful lor secret. Vă rugăm să faceți aceasta ca o favoare adusă patriei sacre și glorioase și Bisericii, pentru ca acestea să nu fie tulburate de nicio violență și ca în Biserică, ca și conducători, să existe o stăpânire completă, astfel încât ceea ce a fost dobândit pentru întreținerea săracilor să fie considerat al vostru. - Dat în ziua de 15 martie, în consulatul lui Aetius și Valerius.

Scrisoarea aceluiași Papă Celestin către Maximian, episcopul Constantinopolului, după Conciliu

Episcopul Celestin către Maximian, episcop de Copstantinopol.

În scrisoarea ta am ajuns să cunoaștem frăția ta și am găsit sfințenia ta așa cum o cunoșteam mai înainte, adică una care este glorioasă în puritate și este cunoscută mai mult pentru strălucirea minții decât pentru onoruri. Biserică, care te-a recunoscut drept pontif după excomunicarea celui care i-a fost dușman, își revine, la poziția ei. Ia cârma corăbiei și conduc-o așa cum ai învățat de la predecesorii tăi. Rezistă valurilor stârnite de vânt, care, îndreptat cu ostilitate împotriva tuturor, i-au îndepărtat pe cârmaci de pe corabie, pentru a o putea distruge; dușmanul Bisericii a exercitat în mod nelegiuit funcția de guvernator, pentru a părea că îi conduce pe cei pe care încerca să-i distrugă. Până acum valurile stârnite de el se dezlănțuie, necazurile și tulburările te tulbură. Rezistă cu fermitate constantă și, ca guvernator al corăbiei încredințate ție, ia în grijă mântuirea sufletelor încredințate ție. Calmează marea pe care navighezi; asigură cu priceperea ta corabia condusă de tine, după furtunile pe care le-a îndurat. Urmează acel pescar care a călătorit pe apele mării, pentru a te apropia de Hristos Domnul nostru, pe care L-a văzut umblând pe mare. Urmați exemplul pontifilor care au fost înaintea voastră, de la care ați primit învățătură și educație, exemplul preafericitului Ioan în cunoașterea învățăturii, exemplul sfântului

Atticus în puterea de a respinge ereziile, exemplul predecesorului vostru Sisinius în curăție desăvârșită, pentru ca noi, precum este de obicei la noi, să ne bucurăm în Biserică. Adunați-i pe cei împrăștiați și arătați firea evlavioasă care vă este caracteristică și cunoscută nouă celor pe care i-a împrăștiat tulburătorul. Adunați-vă poporul la sânii mamei voastre, chemați-i înapoi pe cei pe care vrăjmașul i-a izgonit dându-le otravă să bea. Întăriți-i în credință pe cei împotriva cărora, după cum vedeți, se îndreaptă înșelăciunea; vindecați-i pe cei pe care îi găsiți răniți; îndepărtați-i pe cei ce nu primesc leacuri. Căci, în timp ce boala este distrusă și mădularele vătămătoare sunt tăiate, sănătatea este dată celorlalți. Ai un câmp larg, dragă frate, în care să câștigi slava unui păstor vigilent și a unui bun slujitor, ca să se arate că tu ai avut mai multă putere în restaurarea a ceea ce era bine decât a avut el în acțiunile sale dăunătoare, care a vrut să fie un imitator al diavolului și nu al lui Hristos, tulburând pacea Bisericii, pentru care acum trebuie să ne preocupăm cu toții, pentru ca în toți slujitorii Bisericii să fie o singură credință și un singur duh. Ia în mâinile tale furca Domnului și curăță aria care ți-a fost încredințată, ca să poți separa neghina de pâinea curată și, după porunca lui Hristos Dumnezeul nostru, să aduni grâul în hambar. Să nu mai fie loc pentru o nouă impietate; opune-ți curajul erorii cerești, care a fost condamnată mai înainte în întreaga lume, iar adepții învățăturii false trebuie îndepărtați din societate. Duhul Sfânt se va opune tuturor adepților doctrinei false, care încearcă să pătrundă în toate provinciile, prin tine, pentru ca acea doctrină să nu fie reînnoită. Căci ele sunt dezvăluite prin faptul că sunt condamnate oriunde apar, și întrucât gândurile lor, atât de des repetate, nu au putere, tulbură pacea în țări îndepărtate și provincii izolate. Dar sunt urmărite de Cel a cărui credință se străduiesc să o învingă cu impietatea lor, și oriunde s-ar ascunde, în ce locuri secrete s-ar refugia, nu își pot găsi loc nicăieri.dezvăluindu-se prin impietatea lor. I-am primit pe fiii noștri, pe bărbații evlavioși Ioan Prezbiterul și Diaconul Epictet, cu mare bucurie și i-am trimis înapoi cu o mai mare bucurie. – Dat în ziua de 15 martie, în consulatul lui Aetius și Valerius.

Același mesaj al lui Celestin către clerul și poporul din Constantinopol după conciliu

Episcopul Celestin către clerul și poporul care se află în Constantinopol.

O mamă simte bucurie când copiii ei se adună în jurul ei. În același fel se bucură și Biserica , pentru că copiii ei s-au adunat din nou și niciunul dintre ei nu a pierit, afară de fiul pierzării; însă, tatăl nu l-a recunoscut niciodată pe acest fiu ca fiind al său. Cel care l-a imitat (Nestorie), după cum citim, a încercat să vă ia moștenirea fiilor drepți ai lui Dumnezeu, pe care, după cuvântul apostolului, pentru credința voastră îi recunoaștem ca moștenitori ai lui Dumnezeu și viitori comoștenitori ai lui Hristos. Nu i s-a permis să ia palma de la cei care l-au triumfat cu arma credinței. Sunteți învingători, ați smuls victoria de la dușmanul Regelui comun; prin voi a biruit El, a cărui demnitate divină era pusă la îndoială. Să fie înlăturată problema nașterii, o problemă pe care fiecare credincios adevărat trebuie să o decidă în simplitatea inimii. Căci cine va îndrăzni să-L încerce pe Dumnezeu, cine va decide să-L examineze? Dumnezeu putea face totul când voia să ne elibereze. Dar de ce păcătosul acela, în întunericul său, nu a văzut lumina? De ce a legat adevărul, care era așezat în locurile de sus, cu viclenie pământească? Pentru că cei ce nu cunosc cuvântul candelei, care, după mărturia profetului David, este lumina seminței sale (Psalmul 118), nu-l pot vedea. Cu acest psalmist, asemenea unei mame care se bucură de întoarcerea fiilor ei, este plăcut să cântăm: Iată, ce este bun și ce este iubit, dar frații să locuiască împreună în unitate (Psalmul 132:1). Am citat aceste cuvinte potrivit, pentru că, cu ajutorul venerabilei Treimi, caut pentru Biserica universală pacea care a fost stricată de hulitori. Iubirea voastră își amintește că v-am vorbit odată despre răbdare; ca preot, a

trebuit să semăn aceste semințe în inimile voastre, ca să nu fiu înșelat în recolta așteptată, care a arătat care sunt roadele răbdării voastre. Invidiind aceste roade, fiul pierzării a semănat neghină distrugătoare în inimile multora. Am semănat cuvintele Domnului și învățătura apostolilor. Nu aceste semințe, ci cele pe care pământul nu le-a primit, au făcut rău. La secerișul Domnului, care în Evanghelie ne-a arătat cauza neghinei, nu era nimic în credința voastră simplă care să trebuiască tăiat. Ei I-au zis Domnului: de unde a venit neghina în sămânța bună?, dar noi vom zice: de unde vine trădarea în împărăția credinței? Vom răspunde cu cuvintele lui Hristos: vrăjmașul omului a făcut aceasta (Matei 13:27, 28).). Nu este surprinzător că cel care hotărâse să ucidă inimi simple a urmat sfatul celui care fusese ucigaș de la început. Știm că, așa cum primul a înșelat cu cuvinte, tot așa și acesta a provocat moartea cu cuvinte. Totuși, el (Nestorie) nu și-a urmat superiorul fără pedeapsă, precum Iuda, a cărui episcopie a primit-o altul. Amândoi au pe bună dreptate același sfârșit, pentru că, după cum se știe, amândoi au păcătuit într-un singur lucru. Fie ca insultătorul Mântuitorului nostru și trădătorul să fie mereu înaintea ochilor noștri; totuși, este greu de distins între blasfemiantul din naștere și cauza morții. Iuda s-a pocăit de fapta sa, a primit pedeapsa unui trădător, recunoscându-și păcatul, a ales imediat lațul - dar acesta s-a lăudat cu îndrăzneala impietății. Nu voi numi această perfidie o eroare; nu orice impietate este o eroare. De câte ori diavolul, invidiind Biserica și pacea ei, a semănat semințele discordiei în ea? Cum i-a păsat, cât de mult s-a ostenit să cucerească credința? Vă amintiți acest lucru, desigur, pentru că este imposibil să nu-l amintiți. Dar aș dori ca sfinții să uite astfel de nenorociri; să fie izgonit din inimile noastre cel ce a fost deja izgonit din ochii noștri; să fie izgonit cel ticălos, prevestitorul iadului! După cum știm, predicatorul posomorât a construit multe curse, și-a întins adesea arcul și a aruncat săgeți otrăvite cu buzele sale; totuși, nu a reușit să rănească pe niciunul dintre voi. Săgețile pe care le-a tras s-au întors împotriva lui însuși, după ce nu a putut răni pe cei cu inima dreaptă în întuneric (Psalmul 10:2). Fiul întunericului nu a reușit nimic în legătură cu fiii luminii. Ce griji, preocupări am folosit noi când erați în lupta vrăjmașului? Am petrecut nopți nedormite în acest timp greu pentru noi. Nu puteam dormi când prădătorul era treaz. Ce frică era în stâne, ce teroare în garduri, când mulți lupi le înconjurau, căutând pradă și amenințând oile absente cu distrugerea? Ce laudă este vrednică de prudență pentru o turmă în care o fiară de pradă nu a pătruns? În rezistența la un astfel de vrăjmaș, motivul prudenței este de înțeles. Cu toții recunoaștem că ați fost ocrotiți de acel păstor care se numea Păstor în Evanghelie. Cel ce a pătimit pentru voi a fost treaz, nu v-a părăsit. Împotriva acestui Păstor, învățătorul cel rău și-a ascuțit limba cu hulele sale, împotriva Lui și-a scrâșnit dinții; însă, vicleșugurile lui au rămas întotdeauna zadarnice, pentru că ați fost păziți de acel toiag de păstor cu care Hristos a poruncit să fie hrănită turma sa înainte de înălțarea sa la cer. Această pășune nu s-a schimbat pentru voi, sunteți hrăniți cu aceeași hrană, ați fost hrăniți de învățători cu învățătura apostolică. În loc de hrană sănătoasă, vi s-a oferit hrană vătămătoare, împreună cu flori, vi s-au oferit spini; dar această înșelăciune nu v-a amăgit pe voi - mireasma plăcută a Domnului (2 Corinteni 2:14-16).). Te-ai îndepărtat de verdeața mortală, ți-ai astupat urechile cu spini, ca să nu auzi limbajul obscen. Căci simțul nu percepe ce jignește urechea; ceea ce nu este acceptat din afară nu poate pătrunde înăuntru. Ai fugit de el, ți-ai întors fețele. Ai fugit de un astfel de om, pe care sfânta Biserică Alexandrină , după cum știți, l-a corectat deja odată. Cu siguranță ai citit și îți amintești scrisorile către el ale preotului, învățătorului universal, cu care l-a mustrat atât de mult încât a vrut să se corecteze singur. A încercat să-și ridice tovarășul căzut, i-a întins mâna dreaptă, dorind să ajungă la o înțelegere cu el. Omul apostolic și-a îndeplinit pe deplin datoria

apostolică: a implorat, a convins, a insistat. Dar, afundându-se în abisul blasfemiilor sale, negând învățătura unui astfel de om și abuzându-și convingerile, nu a vrut să fie învățat când nu putea fi învățător. Apărătorul falsității, jignindu-l pe cel care ținea de adevăr, a fost vanitos în privința asta; Însă fratele nu s-a supărat, gândindu-se că pe bună dreptate nu l-a cruțat pe tovarășul său de slujire, care îl defăima pe Domnul său. Pentru râvna sa s-a dovedit, conform Evangheliei, atât un fiu de folos, cât și un slujitor înțelept. Căci a păstrat averea tatălui său și a sporit numărul talanților. După ce i-a dat cu dobândă, nu numai că i-a dublat, dar, mai mult, i-a sporit. Ce milă va primi ascetul de la Domnul tuturor, care s-a străduit atât de mult încât alții au beneficiat de la el? Nu va auzi el pe bună dreptate de la stăpânul casei: „ Rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25:21)? A păzit complet ce i-a fost încredințat. Dar ce va auzi el, ce va spune slujitorul care a căzut în datorii, când îi vor cere socoteală de talanții dați lui? Știți ce pedeapsă îi așteaptă pe preoții neglijenți, cărora li se poruncește de la apostol să-și cârmuiască turma cu sârguință (1 Timotei 3). Preotul Eli, nevinovat în sine, a fost supus pedepsei divine pentru copiii săi. Tatăl a încălcat autoritatea și demnitatea marelui preot. Dacă a fost supus pedepsei pentru că nu și-a avertizat copiii împotriva lăcomiei, atunci cel care nu are grijă de sine va fi supus unei pedepse și mai mari din partea Domnului. Dar nu intenționez să vorbesc despre acest preot slab și neglijent. Ați avut de-a face cu un om cu cuvânt ferm, cu un trădător treaz (vorbesc celor experimentați). Dar Sfântul Apostol Petru nu i-a părăsit pe cei care au lucrat cu râvnă aici. Căci atunci când infecția, cumplită pentru toți, a cerut să fie despărțit mădularul putrezit din trupul Bisericii, atunci am adus fier și ipsos. Dar el însuși, abuzând de grija noastră ca niciunul din acești micuți să nu piară , a dorit moartea pentru sine. După ce a disprețuit leacul nostru, a hotărât să fie despărțit. Tribunalul apostolic a hotărât să-l despartă pe cel ce ne insultă și voia să răstoarne Evanghelia (Galateni 5:12).). Nu ne-a lipsit, așa cum am spus, leacuri pentru cel paralizat de impietatea sa. Nu ne grăbeam să-l proclamăm vameș și păgân. Știm cât și în ce măsură ne poruncește Scriptura să mustrăm astfel de oameni, dar acum măsura îndemnurilor noastre s-a împlinit în sfârșit. Atunci fratele l-a mustrat pe frate, iar acum acest încăpățânat a fost mustrat înaintea unuia, a doi și chiar a multor martori. Prin urmare, a fost mustrat de întreaga Biserică și, de asemenea, de cuvântul nostru. Nu am făcut nimic prematur, nimic nechibzuit în legătură cu cel pe care acest conciliu l-a condamnat după îndelungi deliberări. Nu am putut să mai întârziem, ca nu cumva să pară că alergăm, după Scriptură, cu tâlharul și ne împărtășim partea cu adulterul credinței (Psalmul 49:18). Ochiul care aduce poticnire este poruncit să fie scos (Matei 5:29). După ce a respins toate leacurile care i se oferiseră, a cerut un câmp de luptă. Intenționând să meargă la război, a purtat arma trădării împotriva credinței. Nu te întreb ce jurăminte ai făcut înaintea Domnului atunci, când rezultatul cazului a arătat ce ți-ai putea dori. Din raportul sfântului nostru frate Chiril cunoaștem cursul problemei. Când s-au întâlnit, Chiril l-a împins până la punctul în care a refuzat să participe la sinod. Cine va crede că cel care cere un sinod ar refuza să participe la el? Ușurința minciunii este lovită de data aceasta de greutatea adevărului, întunericul trădării nu a îndrăznit să se amestece cu strălucirea preoților radianți; întunericul fuge de lumină, deoarece știm că nu poate exista comuniune între ei și se distrug reciproc (2 Corinteni 6:14). Unde este ceea ce s-a spus la lumină, ceea ce s-a propovăduit pe acoperișuri, ceea ce s-a auzit cu urechile? Dar el a vrut să evite participarea la sinod pentru a evita rușinea și remușcarea. Altfel, de ce a vrut să-și ascundă lampa sub obroc, dacă o credea bine aprinsă? Trebuia să dea lumină sinodului sfânt, pentru ca toți să poată vedea această lumină. Învățătura divină nu este falsă; Căci ne învață că oamenii care sunt în întuneric nu pot vedea lumina. Refuzând să participe la sinod, el,

într-un fel, și-a renunțat deja la demnitatea sa. Astfel, primul om Adam, conștient de crima sa, s-a ascuns gol de fața lui Dumnezeu. Călcând poruncile Sale, s-a temut de glasul pe care îl disprețuise și, cuprins de frică, a fugit, pierzând orice speranță. Căci ascunderea nu mai permite cuiva să se îndoiască de crimă; în cazuri importante nimeni nu se va ascunde în zadar. În același fel, cel care l-a imitat pe autorul morții noastre, pierzând onoarea și gloria, a păcătuit precum primul om Adam, negând divinitatea noului Adam. Ce chin ar fi fost pentru el să fie prezent în fața ochilor atâtor preoți, adunați aproape din toată lumea? Dar ce folos i-a adus această fugă? A fugit de cei de care nu ar fi trebuit să fugă. Căci cum s-ar fi putut ascunde de Cel de care nimeni nu se poate ascunde? Neștiind de crima sa, a respins ceea ce a spus profetul: Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de prezența Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi coborî în iad, Tu ești acolo (Psalmul 139:7, 8). Profetul spune că este imposibil ca un păcătos să se ascundă de Dumnezeu. Profetul Îl mărturisește ca fiind omniprezent, dar acesta încearcă să demonstreze că El nu a fost primit de pântece. Duhul Sfânt, rămânând pururea în preoții Săi, a făcut ca cel care se năștea să nu primească nicio stricăciune, nicio pagubă; întrucât toate acestea au fost îndepărtate cu grijă de mâna Duhului. Izgoniți-l , a spus Solomon, din adunarea nimicitorului și cearta va ieși cu el (Proverbe 22:11). După cuvântul Domnului, planta sădită de Tatăl și care promitea să aducă rod bogat nu putea fi smulsă. Dumnezeul lui Israel și-a păzit via; casa Lui este via Domnului și, prin urmare, nu este de mirare dacă un hoț a fost alungat din această casă, din moment ce paznicul ei, după cum se știe, nu dormea. Ce va face acest om încăpățânat și rău? Ce nădăjduiește el, de la cine așteaptă ajutor? Nu i se va ierta, după Scriptură, nici în veacul acesta, nici în cel viitor (Matei 12:32). Oricine se înalță pe sine va fi smerit ; dimpotrivă, smerenia creștină naște înălțare, pentru că Hristos înalță pe cel ce se încrede în El. Prin buzele profetului, Domnul a zis: „ Nu locui în mijlocul casei Mele, cel ce se poartă cu mândrie” (Psalmul 100:7), iar prin apostol a făgăduit că va nimici înțelepciunea nebună a acestei lumi (1 Corinteni 1:19, 20). Să audă de la noi ce a auzit apostolul când a predicat: multe cărți l-au dus la nebunie (Faptele Apostolilor 26:24). Totuși, aceasta nu i se aplică, căci ceea ce se spune despre învățător, cei neștiutori nu sunt vrednici să audă. Și de ce citățm ca exemplu vasul ales? Pentru a-l condamna, este suficient să arătăm spre tâlharul atârnat pe cruce cu Hristos. Pedeapsa benefică l-a obligat pe tâlhar să-L mărturisească pe Domnul. El L-a rugat pe Domnul să-l pomenească în împărăție. Cu acest scurt discurs, a ispășit pentru toate faptele rele pe care le făcuse în trecut și a primit iertare. Domnul i-a zis: astăzi vei fi cu mine în rai (Luca 23:43). Domnul i-a făgăduit tâlharului, care a suferit împreună cu El, părtășia Sa viitoare. În acest contrast, trebuie să spunem: păcat că episcopul nu a obținut ceea ce a primit tâlharul. Ce răsplată pentru credință și trădare! Judecata lui Dumnezeu este o prăpastie adâncă! Tâlharul a meritat raiul, iar preotul exilul. Totuși, avem adevărați interpreți ai acestui lucru. Tâlharul, în mijlocul chinurilor sale, L-a recunoscut pe Domnul, în timp ce episcopul, fiind în cinste, L-a respins. Nu este oare adevărat că omul, fiind în cinste, fără pricepere, se alătură fiarelor fără minte și se face asemenea lor (Psalmul 48:13)?)? Înțelegerea și judecata nu sunt altceva decât cunoașterea și înțelegerea cuvintelor înțelepciunii, iar adevărata înțelepciune, după cuvintele lui Solomon, este cea care vine din frica de Domnul. Fericitul apostol găsește această înțelepciune numai în cei desăvârșiți; de aceea nu este important că lumea n-a cunoscut-o, ci că episcopul n-a înțeles-o. În acest caz, voi cita cuvintele Domnului, rostite prin Ieremia: și cei ce țin legea nu M-au cunoscut, și păstorii și proorocii s-au purtat cu Mine (Ieremia 2:8). Am auzit că acest om rău a avut unele mângâieri: nu a fost părăsit de cei, lucrătorii răutății, despre care știm din Imniile

noastre; dar vrăjmașii lui Dumnezeu vor fi risipiți, cei ce fac răutate vor pieri și cei ce mănâncă poporul Domnului pentru pâine de mâncare (Psalmul 91:10, 13:4). Prin urmare, în exil, omul nou a avut învățători desăvârșiți și buni. Oamenii care au comis aceleași nelegiuiri se adună de obicei laolaltă, și cu atât mai mult ticăloșia viciilor lor îi leagă pe acești oameni. Dar care este sfârșitul lor? Acela despre care știm, că Domnul va râde de ei și vor cădea de rușine și vor fi de ocară printre morți pe vecie (Înțelepciunea lui Sol. 4:18, 19). Dar de ce zăbovim? Cuvântul nostru cu greu va spori ticăloșia viciului; să-i lăsăm pe morți să-și îngroape morții (Matei 8:22). Ascultați acum cuvintele unui adevărat învățător, ascultați din ceea ce a auzit el însuși de la predecesorii noștri, în care nu este nimic nou. Fratele nostru v-a vorbit prin buzele noastre, căci propovăduiește aceeași credință ca și noi. El a fost ales și rânduit de noi dintre noi. Nu este nevoie să spunem multe despre el, fiindcă este de prisos să lăudăm faptele cunoscute de toți. Dar acum se cuvine să vă mustrăm cu cuvântul nostru, ca să nu clătină cineva dintre voi clădirea care este zidită pe piatra de temelie solidă. Adăugați la această zidire orice este nevoie. Ați învățat acum ce înseamnă să adaugi ceea ce poate fi ușor ars. Căci focul va încerca lucrarea fiecăruia (1 Corinteni 3:13). Mă bucur că ați pus în această temelie nu paie, lemne sau fân, ci acele comori pe care au poruncit arhitecții înțelepți să fie puse. Bine vă va fi, căci veți zidi o zidire solidă. O zidire solidă necesită astfel de materiale: argint, aur și pietre prețioase. O locuință făcută dintr-un astfel de material va fi neprețuită. O astfel de locuință este veșnică, nu este supusă nici stricăciunii, nici putrezirii; Domnul a pregătit-o pentru cei drepți de la întemeierea lumii. După cuvântul profetului, mâinile slăbite și genunchii slăbiți se vor întări (Isaia 35:3, 4). De aceea, iubiților copii, stați tari în armonia gândurilor și sentimentelor voastre, ca să auziți de la Fiul Omului, când va veni în slava Sa: Nu vă depărtați de Mine.„Blestemați, dar veniți la Mine, binecuvântaților!” (Matei 25:34, 41). Cine vine, să scoată caprele; dar voim să stați de-a dreapta, iar când cei răi vor merge în foc, să fiți chemați în Împărăție. Treceți acum prin poarta cea strâmtă și veți căpăta ceea ce nu vor căpăta cei ce trec prin poarta cea largă. Am spus destul pentru mângâierea voastră. Dorim ca voi, bucurându-vă de triumful credinței, să înțelegeți că Dumnezeul păcii și al iubirii este printre noi. – Dat la mijlocul lunii martie, în consulatul lui Flavius Aetius și Valerius.

Copie a scrisorii imperiale către Ioan, episcopul Antiohiei, despre pace și unirea sfintelor biserici, trimisă prin Aristolau, tribun și notar

Împărați Cezari, învingători, triumfători, cei mai mari, întotdeauna Augusti, Teodosie și Valentinian, către Ioan, episcopul Antiohiei.

Restaurarea păcii este singura noastră dorință. Această pace a fost acum restaurată printre voi; nu încetați să o învățați pe toți ceilalți care aparțin sfântului ordin. Această pace a fost ruptă, dar nu ne îndoim că toți se vor întoarce curând la ea dacă îi îndemnați. În timpul nostru a avut loc un eveniment neașteptat și trist, și anume, un dezacord în adevărata credință a preoților, și mai mult decât atât, unul care depășește orice măsură a relatării. La început am crezut că această dispută se va opri pe jumătate și va aduce roadele unei unanimități complete, dar apoi focul dezacordului și al anxietății s-a aprins. Ne doare și ne întristează faptul că înșiși învățătorii păcii bisericești au devenit surse de discordie; și printre ei nu s-a găsit nimeni care să-i poată învăța ceea ce ar fi trebuit să predice conform datoriei lor directe. Prin urmare, dorind să punem capăt acestei probleme, ne străduim din toate puterile să ne asigurăm că ispita discordiei nu se răspândește mai mult. După ce ne-am sfătuit cu Preasfințitul Maximian și cu toți ceilalți episcopi ai acestui oraș și cu tot clerul lor, am hotărât să unim într-unul singur membrii credinței ortodoxe, care anterior erau uniți între ei, dar apoi despărțiți din cauza acestui incident nefericit. Vă dorim ca dumneavoastră, adică

dumneavoastră și Chiril al Alexandriei,, au căzut de acord între ei și, lăsând deoparte orice prefăcătorie și conflict, s-au întors la unitatea lor de odinioară. Toți episcopii cei mai pioși menționati au garantat că, dacă semnați depunerea lui Nestorie și anatematizați învățătura sa, orice discordie va înceta imediat. Și Chiril, preasfințitul episcop al Alexandriei, și Celestine, episcopul glorioasei Rome, și toți ceilalți preoți ai credinței ortodoxe vor intra în comuniune cu voi. Dacă voi, fiind de acord între voi și cu toți în general, acceptați această decizie, atunci toți ceilalți care doresc îndreptarea o vor accepta și ei. Așadar, când veți afla de decizia și sfatul nostru, atunci insistați cu toată puterea voastră asupra acestui singur lucru, ca, după ce am oprit orice dispută și conflict, cu ajutorul lui Dumnezeu, să restaurăm pacea durabilă în toate bisericile care mărturisesc credința ortodoxă și, prin ele, între toți supușii noștri. Grăbiți-vă și să mergeți în cetatea Nicomedia, dar să nu luați cu voi niciunul dintre episcopi, cu excepția unor clerici care ar sluji sfinției voastre. Când v-am informat despre decizia noastră, i-am poruncit și Preasfințitului Chiril prin scrisoarea noastră să meargă cu aceeași grabă în același loc. L-am informat că nu ar trebui să vină la noi până când nu veți stabili o prietenie reciprocă între voi și, prin consimțământul vostru, nu veți contribui la stabilirea unei păci comune între toți. De asemenea, confirmăm acest lucru evlaviei voastre. Nu vom permite niciunui om glorios să vină la noi până când nu se va îndrepta tot ceea ce ne-a cauzat o atât de mare tristețe. Dacă, după cuvântul nostru, se va stabili între voi pacea și armonia dorită, atunci fiecare decret și depunere a episcopilor va depinde de decizia Bisericii Catolice, care, însă, trebuie făcută fără zgomot și agitație. Când va veni unirea completă, atunci clerul poate începe să săvârșească slujbele divine. Fiți atenți la cele ce v-am spus. Dacă veți lua în considerare cu atenție sfatul nostru sincer și creștin zelos, nu ne îndoim că veți avea grijă, cu toată puterea și cu tot mintea voastră, să aranjați la timp tot ce este necesar pentru unirea sfintelor Biserici, fără să vă temeți în această privință nici de muncă, nici de oboseală, nici de necinste, nici de insultă. Dar dacă îndrăznești (ceea ce nu credem) să nesocotești sfatul și dorința noastră sinceră, sub influența vreunei patimi omenești, dacă nu dai atenție celorlalte decrete ale noastre, atunci să știi că preacinstirea ta, pentru lentoarea sa nepăsătoare în orânduirea treburilor bisericești, va primi pedeapsa meritată.

Scrisoarea împăraților către Fericitul Simeon Stilitul

Întrucât am aflat că duceți o viață pioasă și că puteți invoca cu îndrăzneală favoarea lui Dumnezeu asupra noastră, nu am putut să nu vă scriem despre o chestiune care depinde în întregime de Providența Divină. Veți avea grijă ca pacea spartă să fie restaurată și discordia semănată de diavol să fie oprită. Nu ne îndoim că acest lucru se va realiza cu ajutorul rugăciunilor sfinției voastre și al îndemnurilor către cei care pot stabili și restaura pacea. Căci dacă preacuviosul Ioan, Episcopul Antiohiei, semnează depunerea depoziției celui care a semănat semințele discordiei și ne asigură că nu va fi de acord cu noua dogmă nebună, dacă toți sunt de acord asupra acestui lucru, atunci unitatea membrilor dezbinați va fi restaurată. Dacă Ioan este de acord cu preacuviosul Episcop Chiril, cu care sunt de acord episcopii întregii lumi, atât apuseni, cât și ai Constantinopolului, pacea va fi restaurată. Această mare tristețe și neliniște a fost cauzată de o doctrină nouă și dăunătoare. Cu ajutorul rugăciunilor voastre și cu ajutorul lui Dumnezeu, nădăjduim să-i împăcăm și să-i aducem pe episcopi la înțelegere. Căci discordia și discordia ne tulbură și le considerăm principala cauză a tuturor nenorocirilor noastre. Nădăjduim că treburile împărăției noastre vor merge cu mai mult succes prin harul lui Dumnezeu, dacă membrii Bisericii se vor pune de acord în chestiuni de credință. În această privință, veți avea o ocazie excelentă de a distruge uneltirile demonului, iar acest lucru vă va fi socotit ca cea mai mare răsplată

și cea mai glorioasă victorie. Dacă veți realiza acest lucru, atunci veți câștiga respect și dragoste pentru voi înșivă și vă rog, ca de obicei, să vă rugați pentru noi și împărăția noastră lui Dumnezeu, ca El să ne arate favoarea Sa, pentru grija noastră față de pacea credinței.

O copie a scrisorii imperiale adresate lui Acachie, episcop de Verrea, lui Simeon, pustnicul Antiohiei, și altor dieceze, fiecare separat

Nu am omis absolut nimic din tot ceea ce ar fi trebuit să facem cu eforturile noastre pentru credința noastră: sfințenia voastră va ști acest lucru cu precizie de la Ioan, cel mai pios episcop al Antiohiei, și de la ceilalți sfinți episcopi care sunt cu el.

În ciuda tuturor acestora, au apărut anumite dispute și neînțelegeri cu privire la această chestiune, pe care, cu toată dorința noastră, nu le-am putut elimina, fiind împiedicați de o multitudine de motive. Am hotărât, însă, să nu abandonăm grija pentru aceasta până când Dumnezeu cel atotbun nu va da unitatea sfintelor biserici. Prin urmare, se cuvine ca sfințenia voastră să vă rugați lui Dumnezeu cu toată râvna ca să arate că preoții Bisericii Romane sunt fără prihană.

Epistola lui Ioan, episcopul Antiohiei, și a celorlalți care erau cu el, către Sixt, episcopul Romei, Chiril, episcopul Alexandriei și Maximian, episcopul Constantinopolului

Către preasfinții și preaiubiții de Dumnezeu frați și tovarăși de slujire, Sixt, Chiril și Maximian, Ioan, și toți ceilalți care sunt împreună cu mine (le doresc) tot binele în Domnul.

Grija și scopul principal al tuturor celor care au primit soarta preoției și cărora li s-a încredințat de Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, slujirea divină a episcopatului, este să se distingă prin dreapta credință și să o învețe poporul încredințat lor. Drept urmare, din ordinul celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, un sinod al celor mai iubitori de Dumnezeu episcopi s-a întrunit anul trecut în metropola Efesului, în cazul lui Nestorie și, în acord cu legații trimiși de Celestin, Episcopul Romei de binecuvântată amintire, l-au condamnat pe numitul Nestorie la detronare, ca primind o învățătură nelegiuită, ca autor al multor ispite și gândind greșit despre credință. Ne-am întristat când am ajuns acolo și am aflat întreaga chestiune. Din acest motiv, când au apărut neînțelegeri între noi și sinod și s-au spus și s-au făcut multe de ambele părți, ne-am întors la bisericile și orașele noastre și nu am semnat atunci decretele sfântului sinod privind detronarea lui Nestorie. Apoi, când bisericile erau dezbinate de neînțelegeri reciproce și părea că fiecare ar trebui să tindă mai mult spre acest singur lucru, să distrugă orice discordie și să se unească din nou - când chiar și cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați doreau același lucru și porunceau cu strictețe faimosului tribun și notar Aristolau, trimis nouă în acest scop, ca orice discordie să fie oprită și pacea să fie instaurată pretutindeni printre bisericile lui Dumnezeu: ne-a plăcut și nouă să primim decretul sfântului sinod. Sinod, care l-a detronat pe Nestorie, să-l considere excomunicat și să-i anatemizăm învățătura blasfemică, astfel încât bisericile noastre, precum și sfințenia Voastră, să păstreze și să păstreze întotdeauna credința dreaptă și nestricăcioasă și să o transmită oamenilor. De asemenea, suntem de acord cu hirotonirea lui Maximian, cel mai sfânt și pios episcop al sfintei biserici a Constantinopolului, și avem comuniune cu toți cei mai pioși episcopi din întreaga lume care mențin și păstrează credința ortodoxă și curată.

Scrisoarea pe care Pavel, episcopul Emesei, trimisă de Ioan, episcopul Antiohiei, i-a dat-o lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei

Domnul meu, Preasfințitului și Eminentului Arhiepiscop Kirill, Episcopului Paul (îi doresc) toate lucrurile bune în Domnul.

Împărații noștri cei mai pioși și neînvinși, ca mărturie a grijii și solicitudinii pe care au arătat-o mult timp față de supușii lor și mai ales față de sfintele biserici ale lui Dumnezeu, și ca dovadă că păstrează credința primită de la strămoșii lor în sfințenia, integritatea și fără cea mai mică corupție, au trimis prin intermediul renumitului tribun și notar Aristolau sfinției voastre, precum și preasfintului și cuviosului Ioan episcopul și preasfintului și cuviosului nostru părinte Acachie, episcop al Bereei, scrisori în care ne poruncesc, după ce ne-am întâlnit personal sau cel puțin după ce ne-am adunat opiniile, să punem capăt dezacordurilor care au apărut între noi și preaiubitorii de Dumnezeu episcopi care au format conciliul de la Efes, să acordăm pace plăcută lui Dumnezeu sfintelor Sale biserici, să potolim furtuna care se dezlănțuie zilnic în Biserica lui Dumnezeu și, de asemenea, să fim de acord cu excomunicarea lui Nestorie și să anatemizăm învățătura sa dăunătoare. Prea Sfinții Episcopi, Ioan și Acachie, primind această scrisoare pioasă și cu adevărat creștină și judecând că multe lucruri necesită o întâlnire personală cu dumneavoastră, întrucât altfel ar fi nevoie de mult timp, m-au trimis la Sfinția Voastră pentru o discuție comună despre cum să stabilim o pace durabilă și să terminăm lucrarea bună prezentă în mod decent și util. Ajuns aici, după o întâlnire și o conversație, am găsit în Sfinția Voastră o dispoziție spre blândețe și pace și astfel de rânduieli care se cuvin unui episcop. Sfinția Voastră ne-a înmânat o scrisoare care conține credința curată și adevărată propovăduită de părinți: și aceasta este ceea ce a cerut mai presus de orice muncă și grijă. Și întrucât ceea ce îl privește pe Nestorie trebuie confirmat și el conform decretului pe care l-ați dat, vă prezint personal această scrisoare Sfinției Voastre, prin care mărturisesc că acceptăm numirea Preasfințitului Episcop Maximian și îl considerăm pe Nestorie, care a fost episcop al marelui Constantinopol înaintea lui, ca fiind detronat; Mai mult, anatematizăm în învățătura sa ceea ce a exprimat în mod impiu și menținem o unitate pură și sinceră cu tine, rămânând fideli expunerii doctrinei întrupării lui Dumnezeu Cuvântul, expusă pe scurt de noi și prezentată sfinției tale, pe care tu însuți ai aprobat-o, găsindu-ți propria credință în ea: îți prezentăm o copie a acesteia cu această scrisoare. – Astfel, prin această unire pură punem capăt în cele din urmă tuturor acestor dezacorduri care au apărut până acum din când în când de ambele părți, așa cum se întâmplă de obicei în timpul tulburărilor, și prin harul lui Dumnezeu redăm bisericilor pacea și liniștea lor de odinioară.

Predica episcopului Kirill, rostită poporului pe 23 aprilie

Profetul îi numește pe cei tari în evlavie și au o credință neîndoielnică, împodobită cu dogme sfinte, pământul dorit, zicând: Veți fi un pământ dorit, zice Domnul Atotputernicul, și toate neamurile vă vor numi fericiți (Malahi 3:12). Și numește pământul dorit pământul cel mai roditor și mai roditor, mama și hrănitoarea roadelor domestice. Așa este orice suflet iubit de Dumnezeu și sfânt, care L-a ales pe Hristos, ca un cultivator și semănător al oricărui bine, care ne descoperă cunoașterea sfintelor dogme. Dar vrăjmașul a tot, adică Satana, stârnește la vremea lui neghină rea semănată peste grâu. Totuși, această neghină, deși înflorește, cad, iar câmpul rămâne astfel complet curat. De aceea, întreaga Biserică l-a respins pe Nestorie - aceste neghine, cu adevărat, amare ale diavolului - iar în alte privințe, închinătorii lui Dumnezeu - episcopii care există în tot globul sunt de acord între ei, mărturisind credința cea dreaptă și una. Toți, împrăștiați în lume, chiar și cei răsăriteni, au intrat în comuniune cu bisericile noastre. Căci chiar și acolo, episcopii recunoscuți și iubiți de Dumnezeu mărturisesc credința cea dreaptă și curată. - Și ce mi-a scris preaiubitul și preacinstitul episcop al Antiohiei și ce-i voi scrie eu, veți auzi, dacă va fi binevoitor pentru Dumnezeu.

Epistola lui Ioan, episcopul Antiohiei, către Chiril, arhiepiscopul Alexandriei

Domnul meu, preacuviosului și sfântului împreună-slujitor Chiril, Ioan (îi doresc) tot binele în Domnul.
Prin decret al preacuvioșilor împărați ai noștri, s-a ordonat cu mult timp în urmă ca un sinod al celor mai iubitori de Dumnezeu episcopi să se adune în mitropolia Efesului, pe de o parte, pentru treburile și dezacordurile bisericești, iar pe de altă parte, pentru adevărata credință. Când am ajuns și noi în orașul menționat anterior și, după negocieri reciproce, ne-am întors (este însă superfluu, acum, în timp de pace, să reamintim motivele dezacordului), și când bisericile au căzut astfel într-o gravă neînțelegere: fiecare trebuia să fie deosebit de atent pentru a distruge complet discordia și, în cele din urmă, a restabili unitatea Bisericii lui Hristos. Aceasta a fost ordonată chiar de cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați: în acest scop l-au trimis pe stimatul meu domn, faimosul tribun și notar Aristolau, care a transmis mesajele lor pioase poruncindu-ne să ne adunăm și să distrugem complet scandalul și să punem capăt oricărei tulburări și discordii. În conformitate cu aceste scrisori pioase, l-am trimis imediat pe domnul meu, preacuviosul și sfântul episcop Pavel. Preacuviosul nostru părinte, episcopul Acachie, și ceilalți episcopi care erau cu noi și-au exprimat, de asemenea, consimțământul în această privință. Am făcut aceasta pentru o mai mare comoditate, întrucât nu puteam, conform voinței preacuvioșilor noștri împărați, să mergem noi înșine la o întrevedere personală. L-am autorizat în persoana noastră, în locul nostru și în numele nostru să facă tot ce promovează pacea (acesta este scopul principal al ambasadei sale) și, în același timp, să prezinte sfinției voastre expunerea de credință despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, publicată de noi prin consimțământul comun, pe care o trimitem evlaviei voastre prin intermediul preacuviosului om menționat anterior. Iată-o:
Despre cum gândim și vorbim despre Maica Domnului, Fecioara Maria, și despre felul întrupării Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu, trebuie neapărat să vorbim pe scurt, nu vom vorbi sub forma lingușirii nimănui, ci sub forma unei convingeri depline, așa cum am extras aceasta din dumnezeiești scripturi și din tradiția sfinților părinți, fără a adăuga nimic la credința expusă de sfinții părinți la Niceea; căci aceasta, așa cum am spus mai înainte, este suficientă pentru cunoașterea oricărei evlavii și pentru răsturnarea oricărei învățături eretice nedrepte; - vom spune aceasta, de altfel, nu pentru a explica ceea ce este de neînțeles, ci pentru a îndepărta de la noi înșine, recunoscându-ne propria neputință, pe cei care vor să se ocupe doar de ceea ce depășește înțelegerea omenească.
Mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet rațional și un trup; că S-a născut înainte de veacuri de Tatăl, după dumnezeire, și în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria, după umanitate; că este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neconfundate, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, iar în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea. Se știe că teologii renumiți obișnuiesc să generalizeze unele dintre zicerile evanghelice și apostolice despre Domnul, ca aparținând unei singure persoane, în timp ce pe altele, datorită deosebirii dintre două firi, le acceptă separat, iar pe cele care sunt vrednice de Dumnezeu le atribuie dumnezeirii lui Hristos, în timp ce pe cele nevrednice de Dumnezeu - umanității Sale.
Prin acceptarea acestei credințe, am dori să vedem încetarea tuturor disputelor, restabilirea păcii în toate sfintele biserici ale lui Dumnezeu răspândite în întreaga

lume și desființarea tuturor ispitelor; detronarea lui Nestorie, fostul episcop al Constantinopolului, și anatemaizarea învățăturii sale nedrepte și nelegiuite, deoarece bisericile noastre mențin credința dreaptă și nestricăcioasă, o păzesc și o transmit oamenilor, așa cum face și sfinția Voastră. De asemenea, suntem de acord cu decretul preasfințitului și preacuviosului Maximian, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Constantinopol, și rămânem în comuniune cu cei mai pioși episcopi din întregul univers, care păstrează și propovăduiesc credința dreaptă și nestricăcioasă. - Adio, preacuvios și preaeminent domn, preasfinte frate al meu, și continuați să vă rugați pentru noi.
Un discurs al lui Pavel, episcop de Emesa, rostit pe 25 decembrie în marea biserică din Alexandria, în prezența Fericitului Chiril, despre nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, precum și despre faptul că Preasfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu și că recunoaștem nu doi, ci un singur Fiu și Domn, cu laude pentru Arhiepiscopul Chiril
Este potrivit acum să îndemnați evlavia voastră - să formați împreună cu noi un fel de cor sacru și împreună cu sfinții îngeri să strigați: Slavă lui Dumnezeu întru cei de sus și pe pământ pace față de oameni, bunăvoință (Luca 2:14). Astăzi ni s-a născut un Prunc (Isaia 9:6), în care se concentrează nădejdea neîndoielnică a mântuirii pentru toată făptura văzută și nevăzută. Acum se rezolvă nașterea supranaturală: din Fecioară, care nu cunoaște căsătoria, se arată un rod. O, o minune! Fecioara naște, devine mamă, dar nu experimentează ceea ce mamele experimentează de obicei; naște așa cum este firesc mamelor, dar rămâne fecioară, arătându-se mai presus de legea celor care nasc. Prorocul Isaia, prevăzând de departe această minune, a exclamat: Iată, Fecioara va zămisli în pântecele ei și va naște un Fiu și-I vei pune numele Emanuel (7:14). Și evanghelistul, citând acest loc, notează că acest nume înseamnă: Dumnezeu este cu noi (Matei 1:23). – Astfel, Maica Domnului Maria îl naște pe Emanuel.
Oamenii au exclamat: „Aceasta este adevărata credință - un dar de la Dumnezeu, Kirill ortodox! Asta voiam să auzim. Oricine spune altfel este anatema!”
Episcopul Paul a continuat:
Oricine vorbește, gândește sau raționează altfel, să fie excomunicat din Biserică. – Maica Domnului Maria ne-a născut pe Emanuel, adică pe Dumnezeu întrupat. Căci Dumnezeu Cuvântul, zămislit în mod tainic și incomprehensibil de Tatăl mai înainte de veci, S-a născut în vremurile din urmă dintr-o Femeie. Luându-și firea noastră în mod desăvârșit, unindu-se cu umanitatea chiar în momentul zămislirii și făcând din trupul nostru un templu pentru Sine, a ieșit din Maica Domnului ca Dumnezeu desăvârșit și în același timp om desăvârșit; căci unirea a două firi, divinitatea și umanitatea, a format un singur Fiu, un singur Hristos, un singur Domn.
Oamenii au exclamat din nou: „Binecuvântată este venirea ta, episcope ortodox! Cel vrednic a venit la cel vrednic! Creștinii spun: acesta este un dar de la Dumnezeu, Kirill ortodox!”
Episcopul Paul a început să vorbească:
Știu și eu, iubiților mei, că am venit la un tată ortodox. Noi nu ne închinăm celor patru, ci Treimii: Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. Iar pe cei care spun că sunt doi fii, îi anatemizăm și îi alungăm din sfânta incintă a Bisericii. De aceea, nu recunoaștem doi fii și nu-l considerăm pe Emanuel un om simplu, sau chiar unul plin de har, așa cum este caracteristic unui profet sau unui om drept; căci în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii trupește (Coloseni 2:9), - trăiește, adică în chiar trupul Său, din moment ce El a făcut trupul nostru al Său. Pe această credință, pe această nădejde, pe această piatră, a fost pusă temelia Bisericii de către Domnul Dumnezeu. Astfel, când Domnul Iisus Hristos a mers la Ierusalim, El i-a întrebat pe ucenicii Săi: Cine zic

oamenii că sunt Eu, Fiul omului ? Apostolii au răspuns: Unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre proroci . Și El le-a zis: „Dar voi , pe care i-am ales și care socotiți drept false părerile celor care Mă primesc ca pe Ioan Botezătorul, alții ca pe Ilie, alții ca pe Ieremia sau pe unul dintre proroci, voi care M-ați urmat trei ani, care ați văzut puterea și minunile Mele, care M-ați văzut umblând pe mare și ați împărțit masa cu Mine, cine ziceți că sunt Eu ?" Îndată, cel mai mare dintre apostoli, din gura ucenicilor, Petru a zis: „ Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. " (Matei 16:13-16) Tu ești Hristosul , adică Tu ești Cel ce ai unit în tine două firi, făcându-te om. Tu ești Hristosul – nu a spus – fii, ci – Fiul Dumnezeului celui viu , căci cunoștea unitatea Persoanei. – Să ne rugăm Tatălui (ceresc) ca să ne trimită masa obișnuită – darurile desăvârșite și felurite ale Duhului Sfânt, ca să umple paharul învățăturii, ca să ne umple cu bucuria care este mama castității. Să zicem: să se ridice Tatăl, slava Mea, să se ridice psaltirea și harpa (Ps. 56:9) Duhului Sfânt, Căruia I se cuvine slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Un discurs al aceluiași (Episcop Pavel), ținut în marea biserică din Alexandria, la 1 ianuarie, despre întruparea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și în lauda Arhiepiscopului Chiril

Recent, luptând pentru adevăr în fața iubirii Tale cu efortul unui luptător, nu am putut să ne terminăm discursul: nevoile fraților noștri ne-au îndemnat să părăsim locul bătăliei. Acum, pregătindu-ne din nou, pornim din nou la luptă. Fie ca acest adevărat tată și învățător să facă acum la fel cum a făcut atunci: să fie el judecătorul acestei lupte. Și apoi, cu fața sa veselă și zâmbetul său luminos, a mărturisit că această luptă i-a fost plăcută și, întinzându-și mâna dreaptă spre noi ca o ramură de măslin, a arătat prin aceasta că stă de partea noastră și a spus că își cinstește fiul cu laude și este gata să-l încoroneze și să-l proclame învingător.

Oamenii au exclamat: „Dar al lui Dumnezeu - Chiril! I-ai făcut pe toți ca tine. Cel vrednic a venit la cel vrednic. Poporul tău spune: Dumnezeu să țină în pace părintele episcopilor. Apropo, ai venit, episcope ortodox, învățător ecumenic. Cine crede în felul acesta este iubit. Un mare învățător are un mare admirator."

Episcopul Paul a spus:

Să ne întoarcem, așadar, la Maica Domnului Maria și la Emanuel, născut din ea, adică Dumnezeu întrupat. Fecioara ne-a născut pe Emanuel, de o ființă cu Tatăl în dumnezeire, de o ființă cu noi în umanitate. Altfel, cum ar putea fi numit El o toiag din rădăcina lui Iese (Isaia 11:1), sămânța lui Avraam (Evrei 2:16), fiul lui David (Matei 1:1)? Care ar fi sensul acestei expresii: din care, după trup, este Hristos, care este Dumnezeu peste toate (Romani 4:5)? Sau cum ar trebui să înțelegem următoarele cuvinte ale fericitului Pavel: despre Fiul Său, care, după trup, a fost din sămânța lui David, numit Fiul lui Dumnezeu cu putere, după Duhul sfințeniei, din învierea din morți, Iisus Hristos, Domnul nostru (Romani 1:3,4)? Astfel, Preasfânta Maria l-a născut pe Emanuel, care, după cum am spus, a fost de o ființă cu Tatăl în dumnezeire și de o ființă cu noi în umanitate, nepătimit în dumnezeire, supus suferinței în umanitate. Căci, deși Dumnezeu Cuvântul și-a însușit suferințele trupului Său și le-a recunoscut ca fiind ale Sale, El Însuși a rămas totuși în limitele nepătimii. Și, deși Îl auziți spunând: Mi-am dat umerii rănilor și obrajii loviturilor, dar nu Mi-am întors fața de rușinea scuipării (Isaia 50:6): cu toate acestea, să nu credeți că El a suferit ceva prin natura Sa, ci mai degrabă aveți grijă să vă însușiți suferințele trupului Său; căci Dumnezeu Cuvântul a rămas nepătimit. Dar cei care se opun dumnezeiești Scripturi și dogmelor sănătoase ne vor obiecta: dacă Dumnezeu Cuvântul este nepătimit, neschimbător și imuabil, atunci cum s-a făcut Cuvântul trup? Ascultați, iubiților. Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14), nu prin schimbarea în trup;

Căci nici dumnezeirea Cuvântului nu s-a schimbat în trup, nici trupul asumat nu s-a schimbat în firea celui ce l-a primit. Ce înseamnă atunci: Cuvântul s-a făcut trup ? Numai că Cuvântul a asumat trup, și nu numai trup, ci cu un suflet rațional și gânditor, adică El a asumat întreaga noastră fire. În acest fel, Cuvântul s-a făcut trup. Ca să vedeți puterea celor spuse, aș vrea să înțelegeți gândul tunătorului Ioan. Ioan Teologul, fiul tunetului (Marcu 3:17), care a fost socotit vrednic să se așeze la sânul Domnului (Ioan 13:25) și apoi ne-a expus cele mai înalte și mai dumnezeiești dogme, vrea să înfățișeze dragostea nespusă a lui Dumnezeu pentru noi și mai întâi vorbește despre proprietățile dumnezeiești: La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu; El era din vechime cu Dumnezeu, toate lucrurile s-au făcut prin El și nimic din ce s-a făcut nu s-a făcut fără El (Ioan 1:1-3). Prin aceasta, evanghelistul arată co-eternitatea Cuvântului cu Tatăl, întrucât nu cunoaștem nimic mai vechi decât aceasta. La început : oricât de mult ai alerga înainte cu gândul tău, vei fi prevenit de era (era) , iar era în sine nu are limite. După ce a spus acestea și a numit Cuvântul co-etern cu Tatăl și creatorul a toate, adaugă: și Cuvântul s-a făcut trup , ca și cum ar spune: Cel ce este co-etern cu Tatăl și este Domnul și creatorul a toate, pentru noi și pentru mântuirea noastră S-a smerit într-atât încât s-a făcut trup, pentru a ne descoperi mila nemărginită a lui Dumnezeu cu prețul nesemnificativ al firii noastre. Astfel, Cuvântul, spune el, s-a făcut trup și, fără a se opri la aceasta, continuă: și a locuit printre noi : ceea ce urmează este o explicație a ceea ce precede. Căci ce înseamnă: Cuvântul s-a făcut trup , dacă nu că a locuit printre noi, adică în firea noastră? Vezi și cum vorbește Ioan despre două firi și despre un Fiu. El are un sat și un altul care a locuit în el; unul este templul și altul este Dumnezeu care a locuit în templu. Gândește-te la cele spuse. Nu am spus unul și celălalt, așa cum ar fi firesc să vorbim despre două persoane, sau despre doi Hristoși, sau despre doi fii; ci am spus unul și celălalt, așa cum este potrivit să vorbim despre două firi. După aceasta, după ce a spus și a locuit printre noi și a arătat prin aceasta dualitatea firilor, Evanghelistul continuă și a locuit printre noi și am privit slava Lui, slava ca a singurului născut din Tatăl . Nu a spus slava a doi fii, ci a spus slava singurului născut. Astfel Isaia Îl numește Emanuel, adică Dumnezeu întrupat. Petru spune: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16:16), mărturisind dualitatea firilor și unitatea persoanelor. Și Ioan teologul spune: și a locuit în noi (Ioan 1:14), arătând cele două firi și o singură persoană a Unuia-Născutului.
Însă Dumnezeu Cuvântul rămâne impasibil. Revin din nou la aceasta. Luați în considerare ce s-a spus. El a împărtășit proprietăți divine naturii pe care a asumat-o, dar nu a adus nimic în Sine care să fie propriu umanității. A umblat pe mare (Matei 14:25), dar a umblat cu propriul Său trup. A poruncit mării și vânturilor (Marcu 4:39 ; Luca 8:24), de asemenea, cu propriul Său trup. A întâlnit un lepros care a zis: Doamne , dacă voiești, poți să mă curățești ; și El a zis: Voiesc, curăță-mă (Matei 8:2, 3). Trupul Domnului s-a atins de El, boala a trecut, lepra a dispărut. A hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini (Ioan 6:5-14), cu propriul Său trup. Căci, după ce a luat pâinea, a mulțumit Tatălui, a frânt-o și a dat-o ucenicilor Săi; iar ucenicii au dat-o norodului și au umplut cele douăsprezece coșuri cu ce a mai rămas. Numai lui Dumnezeu i se cuvine să ierte păcatele; dar El a zis: „Ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele” (Marcu 2 ,
10). El a mai spus: nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului, care este în cer (Ioan 3:13). Observați cum a împărtășit El proprietăți divine firii umane! Dar când Îl vedeți însetat, flămând, obosit, transpirat, dat lui Pilat, târât și chinuit de soldați, în chinurile morții, rugându-se: Eloi, Eloi, lama sabactani , adică Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit ? (Marcu 15:34), sau Tatăl

Meu, dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine ! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Matei 26:39), când Îl vedeți răstignit pe cruce - vedeți că mâinile și picioarele Lui sunt străpunse cu cuie, iar coasta Lui cu o suliță: atunci gândiți-vă că Dumnezeu Cuvântul a rămas nepătimitor, ci Și-a însușit tot ce a suferit în trupul Său. Și ca să arate că nici în timpul suferinței Sale nu Și-a părăsit templul: când evreii făceau acest lucru trist cu Domnul, El, ca Dumnezeu, a întunecat razele soarelui, a acoperit tot pământul cu întuneric, a rupt perdeaua templului (Luca 23:44, 45), a zdrobit pietrele, a înviat morții (Matei 27:51-53). El a făcut toate acestea pentru ca voi să înțelegeți că El a fost prezent cu cel care suferea, a luat asupra Sa suferințele lui, dar El Însuși, nefiind supus suferinței, a făcut toate acestea.
V-am oferit pe a voastră. Căci aceasta este învățătura tatălui vostru; aceasta este moștenirea voastră strămoșească, aceasta este dogma fericitului Chiril, aceasta este învățătura marelui Teofil, stâlpii Ortodoxiei. Dar, așa cum ați ascultat cu răbdare limba noastră urâtă, acum așteptați înțelepciunea tatălui vostru; ați ascultat flautul păstorului, ascultați trâmbița tunătoare, -
Oamenii au zis: „Fiul lui Atanasie și al lui Teofil! Dorim să auzim înțelepciunea lui Chiril!” - a spus Episcopul Pavel: - care încântă mințile noastre ortodoxe și rușinează armele vrăjmașilor Bisericii. Așadar, să-I dăm slavă lui Dumnezeu acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Chiril, episcopul Alexandriei, despre Pavel, care a vorbit mai înainte, și despre întruparea Domnului
Prevestind abundența cuvântului învățătorilor creștini, binecuvântatul proroc Isaia a zis: „ Scoateți apă cu bucurie din izvorul mântuirii” (Isaia 12, 3). Așadar, v-am scos apă din izvorul sfânt: vorbesc despre învățătorul care a vorbit înaintea noastră, care, luminat de lumina Duhului Sfânt, ne-a descoperit marea și venerabila taină a răscumpărării noastre, taina prin credință în care suntem mântuiți, după ce am lepădat jugul greu și nesuferit al păcatului și, în plus, după ce ne-am eliberat de legăturile morții, zicem împreună cu prorocul: „ Unde este calea ta cea dreaptă, moarte? Unde este zidul tău, iadul” (Osea 13, 14 ; 1 Corinteni 15, 55)? Așadar, Dumnezeu Cuvântul, care era la început și este în sânul Tatălui (Ioan 1, 18), prin care și în care sunt toate lucrurile, pentru noi a suferit de bunăvoie epuizarea și S-a făcut trup , adică om. El, pentru noi, S-a smerit (Filipeni 2:8) și S-a făcut Fiul omului, ca prin El să ne îmbogățim cu Tatăl; căci în rugăciunile noastre suntem învățați să spunem: Tatăl nostru, Care ești în ceruri (Matei 6:9). Astfel, Unul-Născut a devenit Cel întâi născut, pentru ca noi să ne îmbogățim cu binecuvântările Sale. El a purtat crucea, disprețuind rușinea, și de bunăvoie Și-a dat trupul morții, nu ca să rămână mort împreună cu noi, vinovat de moarte, ci ca să ne învie împreună cu Sine, după ce a nimicit puterea morții. Să mulțumim Cuvântului, care S-a făcut om pentru noi, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Epistola lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, către Ioan, episcopul Antiohiei, trimisă de Pavel, episcopul Emesei
Domnul meu, iubitului frate și împreună-slujitor Ioan, Chiril îi urează tot binele în Domnul.
„Să se bucure cerurile și să se veselească pământul.” (Ps. 95:11) „Zidul despărțitor este dărâmat (Efeseni 2:14), întristarea a încetat și orice discordie a fost nimicită, de când Mântuitorul nostru comun, Hristos, a dat pace bisericilor Sale, iar împărații cei mai pioși și iubiți ai lui Dumnezeu au cerut aceasta. Fiind cei mai buni zeloți ai credinței strămoșilor, ei sunt treji în duh pentru a păzi tăria și statornicia dreptei credințe și, de asemenea, depun eforturi deosebite pentru sfintele biserici, pentru ca acestea să fie neîncetat în cea mai mare slavă și să contribuie la starea înfloritoare a

împărăției lor; iar Hristos Însuși, Domnul celor mai înalte puteri, cu mână generoasă trimite binecuvântări asupra lor, îi ajută să-și învingă vrăjmașii și le dăruiește victoria. Și nu se înșeală cel ce zice: „ Viu sunt Eu, zice Domnul, că voi proslăvi pe cei ce Mă proslăvesc” (1 Samuel 2:30). Așadar, mi-a fost deosebit de plăcut că domnul meu, preacuviosul Pavel, colegul meu de slujire și fratele meu, a venit la Alexandria, și nu fără motiv, căci un astfel de om a fost ales ca mijlocitor și a depus osteneli peste puterile sale pentru a desființa ura diavolului, a uni ceea ce era dezbinat și a încununa cu pace și armonie bisericile noastre și ale voastre, care suferiseră de dezordine. Este de prisos să menționăm de ce exista discordie între ele. Pare mai bine, se pare, să ne gândim și să vorbim despre ceea ce este potrivit pentru un timp de pace. Așadar, ne-am bucurat de vizita omului preacuvios menționat anterior, care, poate, se aștepta la o dispută nu mică, trebuind să ne sfătuiască să avem grijă să unim bisericile cu pace și armonie, să distrugem batjocura oamenilor de diferite păreri și să tocim muchie de impietate a diavolului. Totuși, ne-a găsit pregătiți pentru această sarcină, așa că nu a avut nicio dificultate în aceasta. Căci ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului nostru: Pacea Mea vă dau, pacea Mea vă las (Ioan 14:27). Și în rugăciunile noastre zilnice suntem învățați să spunem: Doamne, Dumnezeul nostru, dă-ne pacea, căci ne-ai răsplătit cu toate lucrurile (Isaia 26:12). De aceea, nimănui care ia parte de pacea dată de Dumnezeu nu-i va lipsi niciun bine. Și cum a apărut dezacordul bisericilor, cu totul inutil și fără vreun motiv întemeiat, am aflat în detaliu din scrisoarea pe care domnul nostru, preacuviosul Episcop Pavel, tocmai ne-a înmânat-o și care conține o mărturisire de credință ireproșabilă; ne-a înmânat, de asemenea, o mărturisire alcătuită atât de sfinția voastră, cât și de ceilalți episcopi care au fost acolo, pe care am considerat potrivit să o punem literal în scrisoarea noastră. Iată-o:

„Cât despre cum gândim și vorbim despre Maica Domnului, Fecioara Maria, și despre felul întrupării Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu, trebuie neapărat să vorbim pe scurt, nu trebuie să vorbim ca să lingușim pe nimeni, ci ca să vorbim cu deplină convingere, așa cum am extras aceasta din dumnezeiești scripturi și din tradiția sfinților părinți, fără a adăuga nimic la credința expusă de sfinții părinți la Niceea; căci aceasta, așa cum am spus mai înainte, este suficientă pentru cunoașterea oricărei evlavii și pentru răsturnarea oricărei învățături eretice nedrepte; trebuie să vorbim, de altfel, nu pentru a explica ceea ce este de neînțeles, ci pentru a îndepărta de la noi înșine, recunoscându-ne propria neputință, pe cei care vor să se ocupe doar de ceea ce depășește înțelegerea omenească.

„Mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet rațional și un trup; că S-a născut înainte de veacuri de Tatăl după dumnezeire, iar în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria – după umanitate; că este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neconfundate, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om și în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea. Se știe că teologii renumiți fac de obicei unele dintre spusele evanghelice și apostolice despre Domnul generale, ca aparținând unei singure persoane, în timp ce pe altele, datorită diferenței dintre cele două firi, le acceptă separat, iar pe cele care sunt potrivite lui Dumnezeu le atribuie dumnezeirii lui Hristos, în timp ce pe cele nevrednice de Dumnezeu – umanității Sale.”

Citind astfel aceste sfinte cuvinte ale voastre și constatând că noi înșine nu gândim altfel (căci este un Domn, o credință și un botez (Efeseni 4:5)), L-am slăvit pe

Mântuitorul tuturor, Dumnezeu, felicitându-ne unii pe alții pentru faptul că credința bisericilor noastre și a voastră este în concordanță cu dumnezeiești scripturi și cu tradițiile sfinților părinți. Și fiindcă am aflat că unii dintre cei înclinați să vorbească degeaba bâzâie ca viespile de câmp și răspândesc zvonuri absurde despre mine, ca și cum aș spune că sfântul trup al lui Hristos nu a fost luat din sfânta Fecioară, ci adus din cer, atunci nu socotesc că este de prisos să spun ceva împotriva lor în această privință. O, nebunilor și numai pricepuți la clemență! Cum v-a venit o astfel de idee? Cum ați căzut în boala unei astfel de nebunii? Căci ar fi trebuit să fie clar că aproape întreaga dispută despre credință a fost ridicată din cauza noastră, deoarece noi afirmăm neîncetat că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu. Și dacă am admite că sfântul trup al Mântuitorului nostru comun nu s-a născut din Fecioară, ci a fost adus din cer, atunci cum am putea-o recunoaște ca Maica lui Dumnezeu? Pe cine, în cele din urmă, a născut ea, dacă nu l-a născut cu adevărat pe Emanuel după trup? Prin urmare, trebuie să-i batjocorim și să-i alungăm de la noi înșine pe cei care răspândesc astfel de absurdități despre mine. Și, desigur, fericitul proroc Isaia nu greșește când spune: iată, fecioara va zămisli în pântecele ei și va naște fiu și-i vei pune numele Emanuel (Isaia 7, 14), ceea ce ne-a fost spus de Dumnezeu (Matei 1, 23). Și Sfântul Gavriil profețește, de asemenea, pe deplin adevărat, când o salută pe fericita Fecioară astfel: Nu te teme de Maria, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată, vei zămisli în pântecele tău și vei naște fiu și-i vei pune numele Iisus (Luca 1, 30, 31). Căci El va mântui poporul Său de păcatele lor (Matei 1, 21). Dacă Îl numim pe Domnul nostru Iisus Hristos Cel ce S-a pogorât din cer, nu vrem să spunem că sfântul Lui trup a fost adus din cer, ci urmăm doar fericitului Pavel, care a propovăduit limpede: omul dintâi este din pământ, pământesc: omul al doilea (Domnul) este din cer (1 Corinteni 15:47). Să ne amintim și de cuvintele Mântuitorului însuși: nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului (Ioan 3:13) .). Căci, deși S-a născut din Sfânta Fecioară după trup, așa cum am spus deja, totuși este numit coborât din cer, pentru că Dumnezeu Cuvântul a coborât din cer pe pământ și, luând chip de rob, S-a golit pe Sine și a fost numit fiul omului, rămânând ceea ce era, adică Dumnezeu (căci după natura Sa este neschimbător și neschimbător), și cu propriul Său trup este conceput ca unul. Este numit om din cer, pentru că este perfect în divinitate și, de asemenea, perfect în umanitate și este conceput într-o singură persoană. Prin urmare, un singur Domn Iisus Hristos, deși nu suntem ignoranți de diferența firilor care au intrat în această unire inexplicabilă. Dar fie ca sfințenia Ta să oprească gurile celor care propovăduiesc fie identitatea, fie fuziunea, fie amestecul Cuvântului lui Dumnezeu cu trupul; căci se pare că există oameni care răspândesc zvonuri printre oameni că Eu gândesc și învăț în acest fel. Pe când, dimpotrivă, îi consider chiar nebuni pe cei care permit chiar și umbră de schimbare în natura divină a Cuvântului. Căci El rămâne așa cum a fost dintotdeauna; și nu este diferit și nu va deveni niciodată diferit și este incapabil de vreo schimbare. Mai mult, mărturisim că Însuși Cuvântul lui Dumnezeu este nepătimitor, deși El Însuși, după ce a împlinit această taină cu o înțelepciune uimitoare, a binevoit să-și atribuie acele suferințe care sunt proprii trupului. De aceea, înțeleptul Petru spune: Hristos a suferit pentru noi în trup (1 Petru 4:1), dar nu prin această dumnezeire inefabilă. Căci, pentru a fi Mântuitorul nostru al tuturor, El, prin însușire, își atribuie ca fiind ale Sale, așa cum am menționat deja, suferințele trupului Său. Același sens este transmis și de cuvintele rostite de El ca și cum ar fi fost în persoana Sa prin profet: Mi-am dat umerii rănilor și obrajii loviturilor, dar nu Mi-am întors fața de rușinea scuipării (Isaia 50:6). Că în toate acestea urmăm opiniile sfinților părinți și mai ales ale fericitului și preaslăvitului nostru părinte Atanasie, ca să nu ne abatem în nimic cât de puțin, pentru ca sfințenia voastră să fie asigurată fără

îndoială și nimeni altcineva să nu se îndoiască. Aș adăuga la aceasta multe alte mărturii patristice, dând încredere acestei cuvântări a mele, dacă nu m-aș teme să plictisesc cu lungimea scrisorii. Nu putem absolut suporta ca cineva să zdruncine credința sau simbolul credinței , publicat odată de sfinții părinți din Niceea. Și să nu ne îngăduim absolut nouă sau altcuiva să schimbăm nici măcar un cuvânt pus acolo, sau să pierdem nici măcar o silabă, amintindu-ne de cuvintele celui care a zis: Nu schimba hotarele veșnice pe care le-au rânduit părinții voștri (Prov. 22:28). Căci nu ei înșiși au vorbit, ci Însuși Duhul lui Dumnezeu și Tatăl (Matei 10:20), care purcede din El, deși nu este străin de Fiul - desigur, în ceea ce privește ființa; și acest lucru este confirmat de cuvintele sfinților care au rostit tainele. Căci în Faptele Apostolilor este scris: Și ajungând în Misia, au încercat să intre în Bitinia, dar Duhul i-a părăsit (Faptele Apostolilor 16:7). Și dumnezeiescul Pavel scrie: „Cei ce sunt în trup, nu pot fi plăcuți lui Dumnezeu. Voi însă nu sunteți în trup, ci în Duh, pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Și dacă cineva n-are Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:8-9). Și că unii dintre cei ce obișnuiesc să calce adevărul, îmi răstălmăcesc cuvintele după bunul plac, să nu se mire sfinția Ta de aceasta, știind că urmașii unor erezii își găsesc sprijin pentru erorile lor chiar și în Sfânta Scriptură, distorsionând printr-o înțelegere perversă ceea ce a fost spus drept în ea de Duhul Sfânt și astfel îngrămădind pe capetele lor un cărbune nestins. Și întrucât știm că unii au publicat scrisoarea ortodoxă a preaslăvitului nostru părinte Atanasie cu modificări și denaturări, de care mulți au suferit: atunci, socotind că aceasta va fi utilă și necesară fraților, am trimis sfinției voastre unul dintre cele mai vechi exemplare ale acestei lucrări, păstrat de noi în puritate și intact. Adio.

Scrisoarea lui Chiril către Acachie, episcopul Melitenei, care i-a reproșat printr-o scrisoare că este de acord cu credința răsăriteană

Domnul meu, iubitului frate și împreună-slujitor Akakiy, Chiril îi urează tot binele în Domnul.

Salutarea fraților este un lucru cu adevărat plăcut și demn de laudă și ar trebui să fie deosebit de importantă pentru cei cu adevărat înțelepți; iar cei care sunt de un singur duh și credință, trăind fără nicio discordie, cu o dorință arzătoare și constantă pentru o astfel de viață, ar trebui, cred, să se străduiască să facă progrese constante în acest sens. Totuși, se întâmplă adesea ca acest bine să fie neglijat fie din înclinație, fie din cauza distanței, fie din cauza lipsei de curieri. Dar dacă o împrejurare oferă ocazia de a saluta, atunci acesta ar trebui considerat un câștig neașteptat și plăcut, pentru care cineva chiar face de bunăvoie jurământul dorit către Dumnezeu. De aceea, m-am bucurat foarte mult de scrisoarea sfinției tale și, minunându-mă de firea ta, mă gândesc să dezvălui nevinovăției tale, pentru a-i arăta modul și motivul împăcării bisericilor și să arăt în special cum s-a întâmplat aceasta.

Cel mai pios și iubitor de Hristos împărat, care se preocupa în mod special de sfintele biserici, a condamnat discordia care continua între ele. Prin urmare, chemându-l la sine pe cel mai venerabil și temător de Dumnezeu episcop al bisericii din Constantinopol, Maximian, și pe mulți alții care erau prezenți la acea vreme, s-a consultat serios cu ei despre cum să distrugă complet discordia bisericilor și să aducă din nou slujitorii dumnezeieștilor sacramente la pace și armonie. Dar ei au afirmat că acest lucru nu se poate face altfel și că cei despre care era vorba nu vor ajunge la un acord până când unirea unei credințe armonioase nu va străluci înaintea lor și nu va părea să se ridice și că, prin urmare, au spus ei, cel mai pios Ioan al Antiohiei trebuie să anatemizeze dogmele lui Nestorie și să confirme depunerea sa în scris. Episcopul Alexandriei poate uita insultele private, iar insultele, deși ar fi fost cele mai mari și mai abuzive, la care a fost supus la Efes, pot, din dragoste, să fie date la o parte ca

nimic. După ce a fost astfel de acord cu ei și după ce a primit o plăcere nu mică de la acest conciliu, cel mai pios Împărat, pentru executarea acestei chestiuni, l-a trimis pe domnul meu, cel mai faimos tribun și notar Aristolau. Și după ce acest decret imperial, redactat la sugestia episcopilor care erau la Constantinopol, a fost declarat oriental, cei care se adunaseră, nu știu în ce scop, la casa celui mai pios și sfânt Episcop Acachie, și-au pus în cap să-mi scrie ca condiția împăcării bisericilor să nu fie alta, ci cea pe care ei înșiși o prescriseseră. Și această cerere a fost neplăcută și dificilă. Căci voiau să distrugă tot ce publicasem, fie în scrisori, fie în fragmente, fie în cărți întregi, și să se limiteze doar la credința publicată de sfinții noștri părinți la Niceea. La aceasta le-am răspuns astfel: Noi toți aderăm la expunerea de credință publicată de părinții la Niceea, fără a schimba nimic din ceea ce conține; căci toată legea transmisă lor este atât sacră, cât și nu este sigur să adăugăm ceva la ea după publicarea acestei mărturisiri. Însă legea scrisă de noi împotriva blasfemiilor nestoriene este de o asemenea natură încât nu putem fi sfătuiți în niciun fel să renunțăm la ceea ce a scris legea. De acum înainte, se cuvine lor înșiși, în îndeplinirea decretului celui mai pios și iubitor de Hristos împărat și, de asemenea, ca urmare a instituirii sfântului conciliu de la Efes, să renunțe la cel care a încălcat slava Mântuitorului Hristos, să persecute cu anatemă blasfemiile sale nelegiuite, să consimtă la depunerea lui și să confirme ridicarea la putere a celui mai sfânt și pios episcop Maximian. Primind astfel acest răspuns, l-au trimis la Alexandria pe cel mai pios și sfânt episcop Paul de Emesa, cu care am avut o lungă și voluminoasă discuție despre tot ce s-a spus și s-a făcut în Efes, în mod arbitrar și arbitrar. După ce am dat uitării acest lucru, am trecut la ceea ce era mai important: am întrebat dacă există vreo scrisoare de la cel mai pios episcop Ioan; și el mi-a înmânat imediat o scrisoare, care, însă, nu conținea ceea ce...Ceea ce a urmat; - a fost scris fără nicio decoroșie și pe un ton mai degrabă batjocoritor decât admonestor. Prin urmare, nu l-am acceptat. Căci, în loc să mă calmeze în supărarea cauzată de evenimentele precedente și de propriile lor acțiuni din Efes cu un fel de scuze, au început să-și exprime mânia îndreptățită față de mine, generată de zelul lor pentru sfintele dogme. Și le-am spus că nu gelozia divină i-a îndemnat să comploteze împotriva mea sub pretextul apărării dogmelor adevărului, ci că au făcut acest lucru pentru a le face pe plac oamenilor și a dobândi prietenia celor care atunci păreau puternici. Totuși, când preacuviosul episcop Pavel a declarat că este gata să anatemizeze blasfemia lui Nestorie și să semneze consimțământul său pentru depunerea sa și a început să afirme că face acest lucru singur pentru toți și ca și cum ar fi în numele tuturor celor mai cuvioși episcopi răsăriteni, am observat din nou că scrisoarea pe care o adusese era potrivită doar pentru ca el singur să se întoarcă la comuniune cu noi toți și că trebuie să încercăm prin toate mijloacele, am afirmat, ca preacuviosul și venerabilul Ioan, episcop al Antiohiei, să scrie o mărturisire despre aceasta. Întrucât acest lucru fusese deja făcut, discordia și dezacordul dintre biserici au încetat. Și nu exista nicio îndoială că pacea sfintelor biserici va fi secată de ura apărătorilor blasfemiilor nestoriene. Mi se pare că trebuie să li se întâmple ceva asemănător cu ceea ce se întâmplă celor care nu știu să înoate și cad brusc de pe o corabie. Înainte de a începe să se scufunde, se zbat cu mâinile și picioarele și, dintr-un simț al autoconservării, săracii apucă fără discriminare orice le stă la îndemână. Și nu este oare adevărat că au fost foarte alarmați și agitați când au observat că sunt excomunicați, respinși și expulzați din acele biserici pe al căror ajutor se bazau? Ce se întâmplă atunci? Nu sunt ei cu adevărat chinuiți de supărare, văzând că cei pe care i-au sedus și i-au îmbătat cu discursurile lor nedemne i-au părăsit și s-au întors la sobrietatea adevărului? Lor li se adresează cuvintele profetului:ca preacuviosul și venerabilul Ioan, episcop al Antiohiei, să scrie o mărturisire despre aceasta. Întrucât

aceasta s-a făcut deja, discordia și dezacordul bisericilor a încetat. Și nu exista nicio îndoială că pacea sfintelor biserici va fi secată de ura apărătorilor blasfemiilor nestoriene. Mi se pare că trebuie să li se întâmple ceva asemănător cu ceea ce se întâmplă celor care nu știu să înoate și cad brusc de pe o corabie. Înainte de a începe să se înece, se zbat cu mâinile și picioarele și, dintr-un simț al autoconservării, apucă fără discriminare orice le prinde bietul lucru la îndemână. Și nu este oare adevărat cât de mult s-au alarmat și s-au agitat când au observat că sunt excomunicați, respinși și expulzați din acele biserici pe al căror ajutor se bazau? Ce se întâmplă atunci? Nu sunt ei într-adevăr chinuiți de supărare, văzând că cei pe care i-au sedus și i-au îmbătat cu discursurile lor nedemne i-au părăsit și s-au întors la sobrietatea adevărului? Cuvintele profetului vin la ei:ca preacuviosul și venerabilul Ioan, episcop al Antiohiei, să scrie o mărturisire despre aceasta. Întrucât aceasta s-a făcut deja, discordia și dezacordul bisericilor a încetat. Și nu exista nicio îndoială că pacea sfintelor biserici va fi secată de ura apărătorilor blasfemiilor nestoriene. Mi se pare că trebuie să li se întâmple ceva asemănător cu ceea ce se întâmplă celor care nu știu să înoate și cad brusc de pe o corabie. Înainte de a începe să se înece, se zbat cu mâinile și picioarele și, dintr-un simț al autoconservării, apucă fără discriminare orice le prinde bietul lucru la îndemână. Și nu este oare adevărat cât de mult s-au alarmat și s-au agitat când au observat că sunt excomunicați, respinși și expulzați din acele biserici pe al căror ajutor se bazau? Ce se întâmplă atunci? Nu sunt ei într-adevăr chinuiți de supărare, văzând că cei pe care i-au sedus și i-au îmbătat cu discursurile lor nedemne i-au părăsit și s-au întors la sobrietatea adevărului? Cuvintele profetului vin la ei: Adunați-vă și legați-vă, limbă nevinovată, înainte să ajungeți ca o floare care trece (Țefania 2:1, 2). Și de ce adună ei urâciunile altora? Și de ce nu le este rușine să se spurce la masa altuia? Voi, cei surzi, veți auzi, iar voi, cei orbi, veți vedea (Isaia 42:18). Fiți înțelepți în Domnul în bunătate și căutați-L în simplitatea inimii (Înțelepciunea 1:1). Și ce câștig aveți din felurite viclenii și opinii perverse? De ce, criticând căile drepte, vă înșelați? Înnoiți-vă ogoarele și nu semănați printre spini (Ieremia 4:3). Alarmați, cum am spus, de împăcarea sfintelor biserici, ei îi mustră cu mânie pe cei care nu vor să fie de acord cu ei; și ei, zic eu, calomniază apologia sfinților părinți ai Răsăritului nu fără supărare și, interpretând-o greșit și distorsionând-o pentru a confirma ceea ce au nevoie, depun toate eforturile să nu se despartă de vorbele deșarte ale lui Nestorie. Și ne învinovățesc și pe noi, ca și cum le-am scrie că am gândit contrariul. Știu ce ne vor obiecta în această privință, și anume că am acceptat o expunere a credinței sau un simbol nou și, prin urmare, cum s-ar spune, am arătat dispreț față de acest lucru vechi și vrednic de venerație. Căci nebunul va spune lucruri nebunești și inima lui va înțelege lucruri deșarte (Isaia 32:6). Afirmăm doar că nu am cerut nimănui o nouă expunere a credinței, nu am acceptat ceea ce a fost reînnoit de alții, pentru că pentru noi sunt suficiente Sfânta Scriptură și înțelepciunea sfinților părinți și simbolul credinței , adaptat cu succes și decent la toate dogmele corecte. Și întrucât preasfinții episcopi orientali, în timpul ședерii lor la Efes, aveau opinii diferite de noi și, prin urmare, păreau prinși în plasa blasfemiilor lui Nestorie, atunci, pentru a abate această suspiciune de la ei înșiși și a satisface pe deplin iubitorii de credință curată și sfântă și pentru a mărturisi neparticiparea lor la impietatea nestorieană, au compus o apologie, iar aceasta este destul de rezonabilă, și nu că această acțiune ar fi vrednică de vreo observație sau cenzură. Dar Nestorie însuși, în momentul în care l-am forțat să-i condamne dogmele și să se întoarcă la adevăr, și-a scris mărturisirea despre aceste chestiuni; și va afirma cineva că ne-a scris un nou simbol al credinței?De ce, atunci, îi persecută atât de nesăbuit pe cei mai sfinți episcopi ai Feniciei, numind concordia lor un crez nou, pe care l-au dat cu folos și necesitate, și anume, pentru a se justifica și a-i

liniști pe cei care credeau că țin de doctrina nestoriană? Sfântul și marele sinod de la Efes a prevăzut în mod necesar că nicio altă expunere a credinței nu trebuie introdusă în bisericile lui Dumnezeu decât cea pe care o aveau, pe care preafericiții noștri părinți, care au vorbit prin Duhul Sfânt, o definiseră. Totuși, ei, nu știu cum, după ce s-au abătut odată de la aceasta și au căzut sub bănuiala că gândeau greșit și nu conțineau dogmele apostolilor și ale evangheliei, fie prin tăcere au fost eliberați de acest stigmat ocărător, fie prin satisfacerea și explicarea deplină a gândurilor lor. Și dumnezeiescul ucenicul al lui Hristos a scris: Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă întreabă despre nădejdea care este în voi (1 Petru 3:15). Și cine vrea să fie așa, desigur, nu inventează nimic nou și nu se angajează să reînnoiască expunerea credinței, ci mai degrabă le arată celor care pun întrebarea credința pe care o are în Hristos.

Mai mult, am auzit că dușmanii adevărului, foarte îndurerați de acordul celor mai pioși episcopi, dau totul peste cap și spun că sensul și puterea acelei mărturisiri pe care aceia (episcopii) au compus-o cu privire la dreapta credință, așa cum am spus, sunt de acord cu născocirile lor nelegiuite, fără a înnoi nimic, adică fără a adăuga nimic la ceea ce a fost stabilit din vremuri străvechi, ci mai degrabă aderând la dogmele drepte ale sfinților părinți. Dar pentru a le expune mai clar minciunile, să aducem laolaltă absurditățile lui Nestorie și opiniile lor. Numai așa, și nu altfel, se va dezvălui adevărul căutat.

Este bine cunoscut, așadar, că Nestorie neagă cu desăvârșire nașterea singurului Fiu al lui Dumnezeu după trup; pentru că nu recunoaște că El a fost născut dintr-o femeie, așa cum se spune în Scriptură. Acestea sunt cuvintele Sale: Că Dumnezeu a ieșit din Fecioara Născătoare de Hristos, aceasta am fost învățat de dumnezeiasca Scriptură; dar că Dumnezeu a fost născut din ea, aceasta nu am învățat niciodată. Și în alt loc: nicăieri Sfânta Scriptură nu spune că Dumnezeu a fost născut din Fecioara Născătoare de Hristos, ci că El a fost născut din Iisus Hristos, Fiul, Domnul. Vorbind astfel, El Îl împarte în doi fii, și unul, separat, îl numește Fiul, Hristos și Domnul, născut din Dumnezeu Tatăl, Fiul, iar pe celălalt, din nou separat, Fiul, Hristos și Domnul, născut din sfânta Fecioară; și cine nu L-ar crede când predică aceasta cu atâta solemnitate? Și ei o numesc pe Sfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu și predică că un singur Fiu și Hristos și Domnul, desăvârșit în dumnezeire, desăvârșit în umanitate, pentru că trupul Lui a fost animat de un suflet rațional. De ce nu au un Fiu, Cuvântul născut din Tatăl, și un altul, din nou, născut din Sfânta Fecioară, așa cum credea Nestorie; ci dimpotrivă, unul și același, ceea ce se poate vedea clar din cele ce urmează. Explicând cine este El, ei adaugă că este perfect ca Dumnezeu și perfect chiar și ca om, că înainte de veci S-a născut din Tatăl după dumnezeire, iar în vremea de apoi, pentru noi și mântuirea noastră, din Fecioară după umanitate. Prin urmare, ei nu împart deloc pe unicul Fiu și Hristos și Domnul Isus în doi, ci spun că același Unul, care este înainte de veci, este același ca în vremurile ulterioare, adică este din Dumnezeu Tatăl ca Dumnezeu, din Femeie după trup ca om. Căci cum poate fi de o singură esență cu noi în umanitate, care, zic eu, s-a născut din Tatăl în dumnezeire, dacă același Dumnezeu nu este gândit și numit om în același timp? Acest lucru nu i se părea așa lui Nestorie; poziția sa era complet contrară. Predicând în biserică, el a îndrăznit să spună astfel: Dumnezeu Cuvântul este numit Hristos pentru că are o uniune constantă cu Hristos. Și din nou: trebuie să recunoaștem astfel legătura neîntreruptă a firilor: mărturisim pe Dumnezeu în om și ne închinăm acestui om, deoarece El este împreună-închinat datorită legăturii divine cu Dumnezeul Atotputernic. Auziți ce discurs nerezonabil este acesta? Nu, este plin de impietate. El învață că Hristos separat este numit Dumnezeu și are o legătură constantă cu Hristos. Nu recunoaște el

atunci clar doi Hristoși? Și nu mărturisește el un om venerat împreună cu Dumnezeu, nu știu cum? Este aceasta cu adevărat legată de ceea ce este acceptat printre răsăriteni? Nu sunt ei în contradicție cu el? El recunoaște clar doi Hristoși, dar ei susțin că se închină unui singur Hristos și Fiu și Dumnezeu și Domn, unul și același - conform divinității de la Tatăl și conform umanității de la Sfânta Fecioară. Deși am spus că a avut loc unirea a două firi, noi recunoaștem clar un singur Hristos și un singur Fiu și un singur Domn. Căci Cuvântul s-a făcut trup., așa cum se spune în Scriptură, și această unire, ascunsă în planurile dispensației și cu adevărat inefabilă, mărturisim, s-a realizat prin unirea inseparabilă a lucrurilor diferite. Și nu credem, precum unii foști eretici, că Cuvântul lui Dumnezeu Și-a creat un trup din natura Sa proprie, adică divină, ci, aderând la Sfânta Scriptură în toate, afirmăm constant că El a primit trup de la sfânta Fecioară. Prin urmare, înțelegând de ce există un singur Fiu și Domn Iisus Hristos, afirmăm că două naturi au fost unite; și credem că după această unire, ca și cum ar fi distrus divizibilitatea în două, rămâne o singură natură a Fiului, ca una, dar devenind om și întrupată. Prin urmare, când Dumnezeu Cuvântul este numit om și întrupat, atunci nu există loc de suspiciune de vreo schimbare (căci El este imuabil) și recunoaștem clar că unirea este străină de orice fuziune. Dar adversarii vor spune: la urma urmei, cei care au publicat mărturisirea adevăratei credințe recunosc clar două naturi, iar din diferența lor a apărut diferența în denumirile teologice. Cum atunci nu contrazice aceasta poziția ta? Nu sunteți de acord să atribuiți numele lor la două persoane, adică ipostasurilor. Dar, permiteți-mi să observ, în douăsprezece capitole am scris astfel: oricine distribuie nume la două persoane, adică ipostasurilor, și aplică unele dintre ele unui om pe care îl reprezintă ca fiind distinct de Cuvântul lui Dumnezeu, iar altele, ca fiind divin potrivite, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl, acela este supus condamnării . 20 Totuși, deși i-am condamnat pe cei care împart numele astfel încât unii atribuie separat Cuvântului lui Dumnezeu, născut din Tatăl, iar alții separat unui bărbat care a venit dintr-o femeie; totuși, prin aceasta nu distrugem în niciun fel diferența dintre nume. Este cu siguranță cunoscut că Cuvântul are o singură natură, dar S-a întrupat și s-a făcut om, așa cum am spus. Dar dacă cineva vrea să examineze mai precis cum S-a întrupat și s-a făcut om, trebuie să considere că Cuvântul, care este de la Dumnezeu, a luat chip de rob, făcându-se în asemănarea oamenilor , așa cum spune Scriptura (Filipeni 2:7). Și numai prin aceasta se poate înțelege diferența dintre firi sau ipostase . Căci divinitatea și umanitatea nu sunt același lucru în calitatea naturală. Altfel, cum s-a epuizat Cuvântul, care era Dumnezeu, coborându-se până la umilință, adică până la condițiile firii noastre? Prin urmare, dacă examinăm cu atenție modul întrupării, atunci gândirea omenească va prezenta două (principii) unite unul cu celălalt într-un mod complet inefabil și necontopit; totuși, nu separă niciodată unirea lor, ci admite și recunoaște ca fiind proprie existența unuia (a ambelor) și Dumnezeu și Fiu și Hristos și Domn. Însă opinia lui Nestorie diferă în mod evident de această învățătură. Căci, deși pare să recunoască întruparea și umanizarea Cuvântului, totuși, neînțelegând puterea întrupării, admite două firi și le separă una de cealaltă, punându-l pe Dumnezeu separat și pe om, de asemenea, separat, având o legătură exterioară cu Dumnezeu printr-o singură egalitate de onoare sau autoritate. Iată cuvintele sale: „Dumnezeu este inseparabil de cele vizibile, prin urmare, și cinstea Lui, care este inseparabilă, nu o despart; despart firile, ci unesc cultul.” Însă frații antiohieni, după ce au îmbrățișat cu o înțelegere simplă și unică ceea ce este alcătuit de Hristos, admit totuși o diferență de firi (căci divinitatea și umanitatea, așa cum am spus mai sus, nu sunt identice în calitate naturală), ci în așa fel încât recunosc un singur Fiu și Hristos și Domn, și, din moment ce El este cu adevărat unul, spun că și El are o singură persoană - nu îl separă

în niciun fel pe cel care este unit. Dar ei nu admit nicio diviziune în natură, așa cum credea autorul invențiilor nelegiuite, ci încearcă să împartă doar numele atribuite lui Hristos și nu afirmă că unele dintre ele se potrivesc Cuvântului lui Dumnezeu dat, ca Fiu luat separat în Sine Însuși, și altele Lui născut din Femeie, ca unui alt Fiu, din nou distinct, ci că unele (se potrivesc) divinității Sale, altele umanității Sale. Căci unul și același este atât Dumnezeu, cât și om. Totuși, ei adaugă că există unele nume, cum ar spune, generale, referitoare la ambele naturi - la divinitate și la umanitate. Și eu spun același lucru. Unele nume sunt mai potrivite divinității, altele mai potrivite umanității, iar altele în final, ca și cum ar fi la mijloc, mărturisesc că Fiul este Dumnezeu și om împreună și în unul și același. În vorbirea Sa cu Filip: „ Atâta timp sunt cu voi și totuși nu M-ai cunoscut, Filipe. Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine” (Ioan 14:9, 10); Eu și Tatăl suntem una (Ioan 10:30), - acestea sunt titlurile care sunt foarte proprii dumnezeirii. Și în discursul acuzator adresat evreilor: dacă ați fi fii ai lui Avraam, ați face lucrările lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, omul despre care v-am spus adevărul : pe acest om, Avraam nu l-a făcut (Ioan 8:30, 40), - acestea sunt titlurile care sunt proprii omului. Totuși, atât cele proprii dumnezeirii, cât și cele proprii umanității sunt atribuite numai Fiului. Căci, fiind Dumnezeu, S-a făcut om, nepărăsind dumnezeirea, ci luând trup și sânge. Și din moment ce este un singur Fiu și Dumnezeu și Domn, atunci atât noi, cât și ei credem că există o singură persoană. Cele din mijloc sunt acele nume care sunt conținute în cuvintele fericitului Pavel: Iisus Hristos același ieri și azi și în veci (Evrei 13:8); și din nou: Căci chiar dacă ar fi unii care se numesc dumnezei, fie în cer, fie pe pământ, cum sunt mulți dumnezei și mulți domni, totuși pentru noi este un singur Dumnezeu, Tatăl, din care sunt toate lucrurile și noi suntem în El; și un singur Domn Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și noi prin El (1 Evrei 8:5, 6); și în alt loc: Căci aș vrea să fiu eu însumi anatema departe de Hristos, pentru frații mei, rudele mele după trup, care sunt Israel, a căruia este înfierea și slava și legămintele și darea Legii și slujba și făgăduințele, ai căror părinți sunt și din care, după trup, este Hristos, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin (Romani 9:3, 4, 5). Astfel, vorbind despre Iisus Hristos, că El este ieri și azi , El afirmă că Același rămâne în veac și că prin El au fost create toate lucrurile și Îl numește pe Cel ce este din Iudei în trup Dumnezeu peste toate și afirmă că El este binecuvântat în veac.

Așadar, printre aceste nume, nu separați pe cele rostite despre Domnul, căci ele conțin împreună atât ceea ce este propriu lui Dumnezeu, cât și ceea ce este propriu omului, ci atribuiți-I-le Lui ca unicului Fiu, adică Cuvântului întrupat al lui Dumnezeu. Căci una este să desparți însăși firile, și aceasta după unire, și să afirmi că omul este legat de Dumnezeu doar prin egalitate în onoare, și alta este să admiti o diferență de nume. Cum se potrivește atunci învățătura lor cu vorbele deșarte ale lui Nestorie? Căci dacă, în general, așa cum spun unii, construirea vorbirii și exprimarea gândurilor este rodul doar al unei munci intense, atunci nu este deloc surprinzător dacă este greu să te exprimi chiar și în legătură cu subiectul prezent. Și dumnezeiescul Pavel cere lui Dumnezeu darul vorbirii, numind aceasta deschiderea gurii Sale (Efeseni 6:19).). - Cine se va îndoi că ei nu-L împart pe singurul Domn Iisus Hristos în doi, dacă atribuie doar numele potrivite lui Dumnezeu divinității Sale, iar altele potrivite omului umanității Sale. Căci ei afirmă, așa cum am menționat mai sus, că același Cuvânt al lui Dumnezeu Tatăl, care S-a născut înainte de veacuri, S-a născut ulterior după trupul sfintei Fecioare și adaugă că sfânta Fecioară, datorită acestei uniuni inefabile și necontopite, este Maica lui Dumnezeu și mărturisesc clar un singur Fiu și Hristos și Domn. Și ar fi complet nedrept să credem că, spunând că El este unul, Îl împart totuși

unul în doi. Căci nu sunt încă atât de nebuni încât să se prezinte ca dezertori, reînnoind în mod prostesc ceea ce au distrus pe bună dreptate. Dacă sunt de acord cu opiniile lui Nestorie, atunci cum îi anatematizează ca fiind josnici și urâți? Cred că nu ar fi greșit să arătăm motivele pentru care orientalii au ajuns la un astfel de rafinament al vorbirii. Căci, din moment ce apărătorii impietății ariene, care au corupt în mod nelegiuit adevărul, recunosc că Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut om, dar nu altfel decât prin formarea unui trup neînsuflețit (și fac acest lucru cu răutate, pentru ca, atribuindu-I nume potrivite naturii umane, să-i poată arăta și convinge pe cei pe care vor să-i înșele că El este inferior perfecțiunii Tatălui și nu este de aceeași natură cu Tatăl), esticii, temându-se ca slava și natura Cuvântului lui Dumnezeu să nu sufere în vreun fel daune din cauza faptului că este vorbit despre El într-o formă umană, din cauza întrupării, împart numele, fără a-l împărți însă pe unicul Fiu și Domn în două, așa cum am spus, ci atribuind doar unele nume divinității Sale; altele umanității Sale și toate împreună uneia și aceleiași persoane. Am auzit, de asemenea, că prea venerabilul și piosul Ioan, episcop al Antiohiei, le-a scris unora dintre cunoștințele sale că eu învăț clar și mărturisesc deschis diferența naturilor și, în consecință, împart numele, motiv pentru care unii sunt ofensați. Prin urmare, a fost necesar să spun ceva și despre asta. Sfinția Voastră știe că cei care mi-au pătat scrisorile cu dogmele apolinariene au presupus că spun că sfântul trup al lui Hristos este fără suflet și că a urmat o amestecare, sau o fuziune, sau o transubstanțiere și schimbare a Cuvântului lui Dumnezeu în trup, sau că trupul a trecut în natura divinității, astfel încât nimic nu rămâne pur, neamestecat și real. De asemenea, au crezut că ader la blasfemiile ariene, pentru că nu vreau să recunosc diferența de nume și nu vreau să admit că unele dintre ele sunt potrivite divinității, iar altele umanității (ca acelea care sunt mai proprii naturii trupului). Dar că nu sunt implicat în astfel de erori, sfinția Voastră poate cu ușurință să mărturisească altora. Totuși, era necesar să-i satisfac pe cei care au căzut în ispită. Așa că i-am scris evlaviosului său că nu am fost niciodată de acord nici cu Arius, nici cu Apollinaris și că nu am spus niciodată că Cuvântul lui Dumnezeu s-a schimbat în trup sau că trupul s-a convertit în natura divină; pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbător și imuabil,iar a doua este imposibilă; și nu a respins niciodată diferența numelor, deoarece știa să-L mărturisească pe Domnul, uneori ca Dumnezeu, alteori ca om, pentru că El este atât Dumnezeu, cât și om. Și dorind să semnifice chiar acest lucru, a scris că El învață să mărturisească diferența firilor și să distingă numele în consecință. Dar acestea nu sunt cuvintele mele, ci ale lui.
Cred că este necesar să adaug la toate cele spuse următoarele: Pavel, cel mai pios episcop de Emesa, a venit la mine și, după o discuție destul de lungă cu mine despre credința dreaptă și necoruptă, m-a întrebat, și mai mult decât atât, cu insistență, dacă sunt de acord cu tot ceea ce preasfințitul nostru părinte Atanasie de fericită pomenire i-a scris lui Epictet, episcopul de Corint. Am răspuns că sunt întru totul de acord, adăugând că această scrisoare se află în posesia dumneavoastră într-o formă coruptă, deoarece multe lucruri din ea au fost denaturate de dușmanii adevărului. Apoi a spus că are această scrisoare la el și că ar dori să verifice din copiile noastre dacă cărțile lor sunt corupte sau nu. După ce a primit copiile vechi și le-a comparat cu ale sale, a constatat că acestea din urmă erau corupte și a cerut să se facă o copie din a noastră pentru a fi predată Bisericii din Antiohia, ceea ce s-a și făcut. Și iată ce i-a scris despre mine lui Carenus cel preavenerabil și pios Episcop Ioan: a expus ceea ce privește întruparea lui Hristos și a unit cu noi tradiția părinților, care era în pericol de a fi, ca să spunem așa, alungată din mințile oamenilor. Și dacă cineva ar aduce o scrisoare, chipurile scrisă de Filip, cel mai venerabil presbiter al bisericii romane, care să mărturisească că preasfântul Episcop Sixt a primit cu tristețe depunerea lui Nestorie

și l-a susținut: să nu creadă sfințenia voastră. Căci el a mărturisit în scris acordul său cu sfântul conciliu, a confirmat toate acțiunile acestuia și este de acord cu noi. Chiar dacă ar circula o scrisoare, scrisă în numele meu și care să conțină pocăință pentru faptele din Efes: socotiți și aceasta vrednică de dispreț. Căci, prin harul Mântuitorului nostru, suntem în mințile noastre și nu ne-am pierdut puterea rațiunii. - Salutați frații care sunt cu voi; și ai noștri vă salută în Domnul.

O notă memorială din partea Arhiepiscopului Chiril către Preotul Eulogius, aflat la Constantinopol

Chiril al Alexandriei îi urează lui Eulogius tot binele.

După ce au acceptat mărturisirea făcută de orientali, unii spun: de ce i-a tolerat Episcopul Alexandriei și chiar i-a lăudat, când recunosc două firi? Adepții lui Nestorie încearcă să demonstreze că și el gândește același lucru și astfel îi atrag de partea lor pe cei care înțeleg puțin din această chestiune. Dar cei care ne acuză în acest fel trebuie să observe că nu tot ce spun ereticii trebuie imediat respins sau respins. Căci ei mărturisesc multe lucruri pe care și noi le invocăm. De exemplu, când arienii îl numesc pe Dumnezeu Tatăl creatorul și Domnul tuturor, rezultă oare că ar trebui să ne opunem unei astfel de mărturisiri? Același lucru trebuie spus și despre Nestorie; deși recunoaște două firi, definind diferența dintre trup și Cuvântul lui Dumnezeu (căci Cuvântul are o fire și trupul alta), el nu admite totuși unirea ca noi. Căci noi, unindu-i, mărturisim un singur Hristos, unul și același Fiu, un singur Domn și, de aceea, numim o singură fire Dumnezeu întrupat. Ceva similar se poate spune despre fiecare om. Căci și el este alcătuit din firi diferite, adică din trup și suflet. Deși rațiunea și contemplarea oferă o înțelegere a diferenței dintre ele, totuși, prin unirea lor, alcătuim o singură natură a omului. A admite o diferență de firi nu înseamnă a împărți un Hristos în două. Și din moment ce toți răsăritenii cred că noi, ortodocșii, urmăm opiniile lui Apollinaris și admitem un amestec sau o fuziune de firi (ei înșiși folosesc astfel de nume), astfel încât Dumnezeu Cuvântul a trecut în firea trupului sau trupul a fost transformat în firea dumnezeirii: atunci le-am luat în considerare, nu pentru ca ei să împartă un Hristos în două (să nu fie), ci doar pentru ca ei să recunoască faptul că nici fuziunea, nici amestecul nu au avut loc, ci că trupul a rămas trup, așa cum a fost împrumutat de la femeie, iar Cuvântul a rămas Cuvânt, așa cum s-a născut din Tatăl, deși este un singur Hristos, un singur Fiu și Domn. Căci Cuvântul, așa cum spune Ioan, s-a făcut trup (Ioan 1:14).). Astfel, s-au pregătit să asculte epistola fericitului Papă Atanasie. Căci atunci când unii de acolo se străduiau să demonstreze și să afirme că Dumnezeu Cuvântul și-a format un trup din propria Sa natură, el s-a străduit cu toată puterea să afirme că trupul lui Hristos nu este de o singură esență cu Cuvântul. Dar dacă nu este de o singură esență cu Cuvântul, atunci cele două naturi din care a fost compus unicul Hristos trebuie să fie complet distincte. Și acest lucru nu îl știu; căci acolo unde se vorbește despre unire, unirea este semnificată nu numai a unui lucru, ci a două sau a mai multor naturi diferite. Prin urmare, dacă o numim unire, spunem prin aceasta că este o unire a trupului, desigur, înzestrat cu un suflet rațional, și a Cuvântului. Și așa o înțeleg cei care o numesc două naturi. Și după ce unirea a fost admisă, ceea ce este unit nu mai este divizat, ci acum există un singur Hristos și o singură natură a Lui, și anume, ca Cuvânt întrupat. Aceasta este ceea ce mărturiseau orientalii, deși o exprimau destul de obscur. Iar cei care mărturisesc că același Cuvânt unul-născut, care s-a născut din Dumnezeu Tatăl, s-a născut în trup și dintr-o femeie, și că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, iar Persoana lui Hristos este una, și nu doi Fii și nu doi Hristoși, ci numai unul - cum pot fi considerați ei ca fiind de acord cu Nestorie? Căci Nestorie, în mărturisirile sale, pretinde doar că recunoaște un singur Fiu și un singur Domn, dar, de fapt, atribuie

filiația și domnia numai Cuvântului lui Dumnezeu. Și când vine vorba de taina întrupării, el numește din nou separat un alt Domn pe bărbatul născut din femeie, care numai prin egalitatea cinstirii are o legătură cu Cuvântul. De ce nu înseamnă să spunem că Cuvântul lui Dumnezeu se numește Hristos pentru că are o legătură cu Hristos, recunoscând în mod clar doi Hristoși, dacă Hristos are o legătură cu Hristos, adică unul cu celălalt? Dar răsăritenii nu spun nimic de genul acesta, ci doar disting nume. Și disting în așa fel încât unii le consideră potrivite zeității, alții umanității și alții ambelor împreună, conținând în ele însele împreună ceea ce este potrivit atât lui Dumnezeu, cât și omului, astfel încât, totuși, toate sunt pronunțate despre una și aceeași persoană. Dar Nestorie nu este așa; el atribuie unele Cuvântului lui Dumnezeu separat, iar altele separat Lui, născut din femeie, ca unui alt Fiu. Căci una este să admiti o diferență de nume și alta este să atribui nume diferite la două persoane, ca uneia și alteia. Scrisoarea către Acachie, începând astfel: „Salutarea fraților este cu adevărat un lucru plăcut și demn de laudă.” 22, prezintă toate acestea cu o claritate și o satisfacție deosebită. Aveți un număr destul de mare de scrisori în cutie, pe care trebuie să le înmânați cu grijă; înmânați-i celui mai ilustru șef, după caz, cele două cărți pe care i le-am trimis, dintre care una a fost scrisă împotriva blasfemiilor lui Nestorie, cealaltă conține actele conciliului împotriva lui Nestorie și a adepților săi și respingerile făcute de mine împotriva episcopilor Andrei și Teodoret, care au scris împotriva (celor 12) capitole ale mele. În această carte se află, de asemenea, la sfârșit o scurtă învățătură despre întruparea lui Hristos, însă frumoasă și utilă. Prezentați-i și cinci scrisori dintre cele acoperite cu piele: una a fericitului Papă Atanasie către Epictet, o alta a mea, adică cea pe care am scris-o lui Ioan, din nou două ale mele, pe care le-am trimis lui Nestorie, una scurtă, cealaltă lungă, în final una către Acachie; întrucât ni le-a cerut pe toate.

Aceeași scrisoare a lui Chiril către Donatus, episcopul Nicopolei din Epirul antic

Domnul meu, iubitului frate și împreună-slujitor Donatus, Chiril îi urează tot binele în Domnul.

Am considerat necesar să informez evlavia voastră despre ceea ce s-a făcut pentru pacea bisericilor. Așadar, domnul meu, cel mai faimos tribun și notar Aristolau, vine la Antiohia cu scrisori împărătești, prin care poruncește lui Ioan, cel mai pios episcop al bisericii antiohiene, să anatemizeze dogmele nelegiuite ale lui Nestorie, să întocmească un decret, similar cu cel care s-a făcut la sfântul conciliu, despre depunerea sa și astfel să ceară comuniunea noastră. Acesta era conținutul acestor scrisori. Dar unii dintre episcopii răsăriteni, care poate nu l-au condamnat încă pe Nestorie și încă îl patronează, insultă credința noastră și se ridică nu puțin împotriva gloriei lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, și l-au înșelat atât de mult pe preasfântul și piosul episcop Acachie de Verrea, încât mi-a scris fără să gândească că, la cererea lor, să distrugem tot ce am scris împotriva lui Nestorie și să respingem ca neavând forță obligatorie și să păstrăm doar simbolul întocmit de adunarea sfinților părinți de la Niceea. Sfinția Voastră își amintește cum recent la Efes au propus aceleași condiții. Dar le-am scris că ei cereau în mod evident imposibilul, mai ales că tot ce am scris noi a fost scris corect, apărând dreptatea și integritatea credinței; și nu putem respinge absolut nimic din ceea ce am scris, căci nu este nimic acolo care să fi fost spus, așa cum este cazul la ei, fără premeditare, ci doar ceea ce este întotdeauna și în toate inseparabil de dreapta credință și în conformitate cu adevărul; - ceea ce este mult mai natural - ca ei înșiși, lăsând deoparte ambiguitatea și verbositatea pe care le-au folosit și respingând superfluul, să se mulțumească cu regulile celui mai pios și iubitor de Dumnezeu împărat și ale sfântului sinod, să anatemizeze vorbele deșarte ale lui Nestorie și blasfemiile rostite de el împotriva lui Hristos, să nu refuze să-l

detroneze și să simpatizeze cu hirotonirea celui mai sfânt și pios episcop Maximian. Și după ce le-am trimis astfel aceste scrisori, ei, văzând că nu vor primi împărtășania până nu vor face ce se cuvine, l-au trimis la Alexandria pe preaslăvitul și preaiubitul de Dumnezeu Episcop Paul de Emesa, cu scrisori în care, deși era vorba despre restabilirea împărtășaniei, exista totuși puțin din ceea ce era corect. Căci au declarat că au niște plângeri împotriva noastră, ca și cum ceva s-ar fi spus și făcut greșit la sfântul conciliu. Dar nu am acceptat aceste scrisori, ci am răspuns: Desigur, nu pot cere iertare pentru ceea ce au făcut înainte; dar de ce îndrăznesc din nou să provoace noi insulte? Și când numitul preapios episcop a început să justifice această chestiune și să afirme cu jurământ că nu aveau deloc o astfel de intenție, ci că în aceste scrisori au urmat în toate lucrurile autentica simplitate: atunci, de dragul iubirii, am acceptat această justificare. Totuși, i-am făcut onoarea ospitalității nu înainte ca el să fi anatematizat dogmele lui Nestorie în scris pe hârtia care i-a fost oferită și să fi fost de acord cu condamnarea sa și hirotonirea Episcopului temător de Dumnezeu Maximian. El, la rândul său, a cerut să fie onorat de ceică nu ar trebui să cerem nimic mai mult decât aceste scrisori, transmise ca și cum ar fi în numele tuturor episcopilor temători de Dumnezeu din Răsărit; dar nu am consimțit la aceasta sub niciun pretext, ci împreună cu domnul meu, preaslăvitul tribun și notar Aristolau, am trimis doi dintre clericii mei la Antiohia și, înmânându-le documentul, am ordonat ca, dacă preaslăvitul Ioan, episcop al bisericii Antiohiei, îl semnează și îl acceptă, să dea și ei scrisorile de împăcare. Căci numitul preaslăvit tribun Aristolau nu a putut tolera nicio întârziere în această chestiune. Așadar, când preaslăvitul episcop Ioan a semnat, precum și ceilalți preaslăviți care erau cu el, când au anatematizat învățătura lui Nestorie, au recunoscut depunerea lui și au aprobat hirotonirea preaslăvitului și temătorului de Dumnezeu episcop Maximian: atunci comuniunea noastră cu ei a fost restabilită. Și aceasta a fost ceea ce le ceruse sfântul conciliu de la Efes. Să știe și sfinția Voastră că preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu Episcop Pavel a susținut la început cu tărie pe excomunicații Paladie, Euferie, Imerie și Dorotei și a cerut cu stăruință revocarea decretelor împotriva lor, argumentând că fără această condiție era imposibil să se realizeze pacea între biserici. Dar i-am răspuns că era ocupat cu o chestiune imposibilă, mai ales că nu am intenționat niciodată să fim de acord cu aceasta. Așa că au rămas și încă rămân în poziția lor anterioară, iar în condițiile întocmite pentru restabilirea păcii între sfintele biserici, nu s-a menționat nici măcar o singură dată despre ei. Au trimis aceeași scrisoare pe care mi-au scris-o mie celor mai cuvioși și sfinți episcopi - Sixt, Episcopul Marii Rome, și Maximian, Episcopul Sfintei Biserici a Constantinopolului. Și era necesar ca sfinția Voastră să știe acest lucru cât se poate de desăvârșit, ca nu cumva vreunul dintre cei cărora le place adesea să vorbească una în loc de alta să tulbure pe vreunul dintre frați, afirmând că am retras ceea ce am scris împotriva blasfemiilor lui Nestorie. Am trimis, de asemenea, copii ale scrisorilor, atât cea pe care am scris-o lui Ioan, cel mai pios episcop al Antiohiei, cât și cealaltă pe care mi-a trimis-o el însuși despre anatematizarea blasfemiilor lui Nestorie și excomunicarea sa, pentru a-i ușura sfinției voastre studierea cu exactitate a acestei chestiuni și pentru ca nimeni să nu răspândească alte scrisori care nu sunt în contrast cu acestea. Salutați frații care sunt cu voi; ai noștri vă salută în Hristos.a recunoscut depunerea sa și a aprobat hirotonirea preacuviosului și temătorului de Dumnezeu Episcop Maximian: și astfel comuniunea noastră cu ei a fost restabilită. Și acest lucru le-a fost cerut de sfântul Sinod de la Efes. Să știe și sfinția voastră că preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu Episcop Pavel a susținut la început foarte mult pe excomunicații Paladie, Euferie, Imerie și Dorotei și a cerut cu stăruință revocarea decretelor împotriva lor, dovedind că fără această condiție era

imposibil să se realizeze pacea între biserici. Dar am răspuns că se preocupă de o chestiune imposibilă, mai ales că nu intenționăm niciodată să fim de acord cu aceasta. Așa că au rămas și rămân acum în aceeași poziție, iar în condițiile întocmite pentru restabilirea păcii între sfintele biserici, nu s-a menționat nimic despre ei. Au trimis aceeași scrisoare pe care mi-au scris-o și celor mai cuvioși și sfinți episcopi - Sixt, Episcopul Marii Rome, și Maximian, Episcopul Sfintei Biserici a Constantinopolului. Și era necesar ca sfinția voastră să știe acest lucru cât se poate de desăvârșit, ca nu cumva vreunul dintre cei cărora le place adesea să vorbească una în loc de alta să tulbure pe vreunul dintre frați, afirmând că am retras ceea ce scrisesem împotriva blasfemiilor lui Nestorie. Am trimis, de asemenea, copii ale scrisorilor, atât cea pe care am scris-o lui Ioan, cel mai pios episcop al Antiohiei, cât și cealaltă pe care el însuși mi-a trimis-o despre anatematizarea blasfemiilor lui Nestorie și excomunicarea sa, pentru a-i ușura sfinției voastre studierea cu exactitate a acestei chestiuni și pentru ca nimeni să nu răspândească alte scrisori care nu sunt de acord cu acestea. Salutați frații care sunt cu voi; ai noștri vă salută în Hristos.a recunoscut depunerea sa și a aprobat hirotonirea preacuviosului și temătorului de Dumnezeu Episcop Maximian: și astfel comuniunea noastră cu ei a fost restabilită. Și acest lucru le-a fost cerut de sfântul Sinod de la Efes. Să știe și sfinția voastră că preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu Episcop Pavel a susținut la început foarte mult pe excomunicații Paladie, Euferie, Imerie și Dorotei și a cerut cu stăruință revocarea decretelor împotriva lor, dovedind că fără această condiție era imposibil să se realizeze pacea între biserici. Dar am răspuns că se preocupă de o chestiune imposibilă, mai ales că nu intenționăm niciodată să fim de acord cu aceasta. Așa că au rămas și rămân acum în aceeași poziție, iar în condițiile întocmite pentru restabilirea păcii între sfintele biserici, nu s-a menționat nimic despre ei. Au trimis aceeași scrisoare pe care mi-au scris-o și celor mai cuvioși și sfinți episcopi - Sixt, Episcopul Marii Rome, și Maximian, Episcopul Sfintei Biserici a Constantinopolului. Și era necesar ca sfinția voastră să știe acest lucru cât se poate de desăvârșit, ca nu cumva vreunul dintre cei cărora le place adesea să vorbească una în loc de alta să tulbure pe vreunul dintre frați, afirmând că am retras ceea ce scrisesem împotriva blasfemiilor lui Nestorie. Am trimis, de asemenea, copii ale scrisorilor, atât cea pe care am scris-o lui Ioan, cel mai pios episcop al Antiohiei, cât și cealaltă pe care el însuși mi-a trimis-o despre anatematizarea blasfemiilor lui Nestorie și excomunicarea sa, pentru a-i ușura sfinției voastre studierea cu exactitate a acestei chestiuni și pentru ca nimeni să nu răspândească alte scrisori care nu sunt de acord cu acestea. Salutați frații care sunt cu voi; ai noștri vă salută în Hristos.- pentru a înlesni sfinția voastră studierea cu exactitate a acestei chestiuni și pentru ca nimeni să nu răspândească alte scrisori care nu sunt în contradicție cu acestea. - Salutați frații care sunt cu voi; ai noștri vă salută în Hristos.- pentru a înlesni sfinția voastră studierea cu exactitate a acestei chestiuni și pentru ca nimeni să nu răspândească alte scrisori care nu sunt în contradicție cu acestea. - Salutați frații care sunt cu voi; ai noștri vă salută în Hristos.

Scrisoarea lui Chiril, episcopul Alexandriei, către Maximian, episcopul Constantinopolului

Nu era nicio îndoială că rugăciunile sfinției voastre vor fi roditoare pretutindeni și în toate; căci Mântuitorul nostru al tuturor ajută repede și de bunăvoie dorințele celor ce-L iubesc, pentru ca fiecare să poată spune cu bucurie și admirație: „ A auzit glasul meu din templul Său cel sfânt și strigătul meu înaintea Lui a intrat în urechile Lui” (Ps. 17, 7). Și așa s-a întâmplat; mădularele lepădate ale trupului bisericesc s-au unit din nou și nu mai este nimic care să semene discordie și să dezbine pe slujitorii Evangheliei lui Hristos. Dimpotrivă, suntem cu toții împodobiți cu o singură credință,

de îndată ce l-am izgonit din sfânta împrejmuire pe autorul impietății - Nestorie și l-am excomunicat pe păstorul cel fals din turma cea vestită. Și această faptă slăvită s-a săvârșit și prin rugăciunile voastre. Din partea noastră, când pacea bisericilor a devenit obiectul grijii neîncetate a celor mai pioși împărați, nu am încetat să ne rugăm pentru eradicarea a tot ceea ce ne despărțea și ne ținea în discordie și ca pacea dorită de Dumnezeu să strălucească ca lumina, și când preasfântul și iubitul de Dumnezeu Ioan, episcopul bisericii Antiohiei, și ceilalți preasfinți episcopi care erau cu el, au declarat în scris că îl consideră pe Nestorie excomunicat și anatematizează blasfemiile sale nelegiuite, am trimis scrisori comune atât evlavioșilor săi, cât și celorlalți episcopi. Astfel, am intrat în unanimitate, cu ajutorul și dorința pentru aceasta atât a sfinției voastre, cât și a tuturor celorlalți care formau corpul perfect al sfântului sinod. Și nu mai stăpânește asupra noastră cearta sau conflictul, ci ne-am supus cu toții unui singur scop care duce la pace. Și dacă cei care s-au îndepărtat și s-au despărțit de noi prin dezacord ar fi vrut, ar fi putut oricând să elibereze bisericile de dispute și dezacorduri. Dar binecuvântat fie Mântuitorul nostru, care a potolit această furtună, care a redat seninătatea unanimității, prin rugăciunile și mijlocirea sfinției voastre și a tuturor celorlalți care, având credința dreaptă și curată, Îl închină și Îl slujesc în duh și în adevăr!

Același Chiril către preapiosul episcop Valerian, împotriva celor care gândesc după dogmele lui Nestorie

Cred că Sfinția Voastră va avea prudența de a putea să vă opuneți cu un curaj vrednic vorbelor deșarte ale unora, cu adevăr desăvârșit, mai ales că adevărul este puternic în sine. Căci unii vorbesc deșarte ca niște bătrâne și, distorsionând totul, își imaginează că s-au ostenit prea mult în cercetarea pătrunzătoare a tainei întrupării Domnului unul-născut și, între timp, nu o înțeleg și se abat ușor unde nu ar trebui și judecă pervers. Dar ceea ce este cel mai periculos în acest caz, ei, presupunând în ei înșiși dorința de a gândi drept și cu gândul unei atracții irezistibile către aceasta, după ce s-au împrietenit, ca cu cineva, toarnă otrava impietății nestoriene în sufletele celor simpli. Astfel de oameni sunt ca niște doctori ai trupurilor omenești, care îndulcesc medicamente neplăcute pentru a înlătura senzația de amărăciune naturală prin calitatea plăcutului. Noi însă, după remarca profundă a înțeleptului Pavel, având mintea lui Hristos (1 Corinteni 2:16), nu suntem ignoranți în ceea ce privește intențiile lor (2 Corinteni 2:11). Dacă cineva ar afirma că Unul-Născut Cuvântul lui Dumnezeu, care S-a născut în mod tainic și inefabil din Dumnezeu Tatăl și este Creatorul veacurilor, are un început de existență din Sfânta Fecioară, se pare că nu ar insista fără scop asupra a ceea ce se afirmă de obicei: dacă Cuvântul lui Dumnezeu prin firea sa este duh, atunci cum s-a născut din trup, când Domnul însuși spune: ce s-a născut din trup, trup este (Ioan 3, 6)? Și întrucât învățătura despre taina lui Hristos are o altă cale, fără îndoială dreaptă și lipsită de eroare și de orice perversitate, atunci de ce vorbesc ei fără sens și în zadar, neînțelegând nici ce spun, nici ce afirmă (1 Timotei 1, 7)? Căci noi afirmăm că același Unul-Născut Cuvânt al lui Dumnezeu, care, asemenea lui Dumnezeu, după Scriptură, este duh (Ioan 4:24), pentru mântuirea tuturor oamenilor S-a întrupat și S-a făcut om - nu pentru ca El să-Și fi format un trup din natura Sa, sau să se dezbrace de ceea ce avea, sau să sufere o schimbare sau o transformare, ci pentru ca de la Sfânta Fecioară să primească un trup imaculat, înzestrat cu un suflet rațional și să și-l însușească prin această unire complet de neînțeles, neunită și inefabilă, astfel încât acum este considerat nu ca fiind trupul altcuiva, ci ca fiind al Său. Astfel, Unul-Născut a intrat în lume ca Întâi-Născut și a trăit printre mulți frați, deosebit de creatură prin dumnezeirea Sa. De aceea, atunci când este numit născut și din femeie, este în mod necesar, în același timp, subînțeles:

după trup, ca să nu creadă cineva că El a primit începutul existenței Sale de la Sfânta Fecioară. Căci, deși înainte de fiecare veac, Dumnezeu Cuvântul există coetern cu Tatăl Său și este întotdeauna inseparabil de El, totuși, când, prin bunăvoința aceluiași Tată, a vrut să ia chip de rob...așadar, nașterea Lui din femeie după trup a fost în conformitate cu a noastră. Prin urmare, ceea ce a venit din trup este trup fără nicio schimbare, iar ceea ce a venit din Dumnezeu este Dumnezeu. Prin urmare, din amândoi, Hristos este alcătuit ca un singur fiu și Domn, împreună cu propriul Său trup, nu fără suflet, cum am spus, ci înzestrat cu un suflet rațional. Și astfel, să nu ne despartă un Fiu, punând deoparte Cuvântul separat, și iarăși separat pe celălalt Fiu - acel om, cum spun ei, care s-a născut din femeie, ci să considere că Dumnezeu Cuvântul nu s-a unit cu un om, ci Însuși Cuvântul s-a făcut om, după cum spune Scriptura, primind din sămânța lui Avraam și făcându-se asemenea fraților în toate (Evrei 2:17), afară de un singur păcat. Și această asemănare în toate lucrurile cerea în mod firesc, și mai mult cu avantaj față de altele, nașterea din femeie, care, deși a avut loc printre noi, într-un mod omenesc și al nostru, totuși, ca naștere a Unul-Născut, este mai înaltă decât a noastră; căci Dumnezeu s-a întrupat. De aceea, și Sfânta Fecioară este numită Maica lui Dumnezeu. Și dacă ar spune că Dumnezeu și omul, uniți împreună, au constituit un singur Hristos, iar ipostasul amândurora a fost păstrat neconfundat, care însă este divizat de rațiune: atunci puteți vedea cu ușurință că nu gândesc sau nu spun nimic adevărat și de încredere despre această chestiune. Căci nu Dumnezeu și omul, așa cum susțin ei, uniți împreună, au constituit un singur Hristos; ci, așa cum am spus deja, Dumnezeu, fiind Cuvântul, s-a împărtășit cu carne și sânge aproape în felul nostru, astfel încât se crede că Dumnezeu s-a făcut om, luând trupul nostru și făcându-l al Său. Și cum fiecare om ca noi, compus din suflet și trup, este considerat ca fiind unul, cu atât mai mult trebuie să mărturisim că El este unul și Fiu și Domn. Căci omul are o singură natură și o singură persoană (ipostas), deși compus din obiecte distincte și străine. Căci este clar că trupul este ceva distinct de suflet, dar este propriul său trup și împreună cu el constituie ipostasul unui singur om. Și deși, conform minții și reflecției, diferența dintre cele menționate anterior nu este lipsită de semnificație, totuși unirea sau uniunea, în măsura în care este inseparabilă, constituie un singur animal - omul. Prin urmare, Cuvântul unul-născut al lui Dumnezeu nu S-a revelat ca om prin percepția omului, ci, având o naștere inefabilă din Dumnezeu Tatăl, S-a făcut om, creându-Și un templu al Duhului sfânt și de o ființă. De aceea, El este considerat unul, deși, conform rațiunii, trupul Său era de altă natură. Să mărturisim pretutindeni că acesta (trupul) nu era neînsuflețit, ci era înzestrat cu un suflet rațional. Cu toate acestea, aud că unii cad într-o asemenea nebunie încât nu se tem să spună că Dumnezeu Cuvântul a intrat într-un anumit fiu născut din Fecioară și l-a îndumnezeit. Dar nu este așa, iubiților; le-aș spune că Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat și s-a făcut om; și că El a locuit numai în om, acest lucru s-ar putea spune cu siguranță despre unul dintre sfinții profeți. Doctrina acestei taine, minunată pentru noi, așa cum am menționat puțin mai sus, arată că Însuși Cuvântul, născut din Dumnezeu Tatăl, conform Scripturilor, s-a făcut trup, nu în așa fel încât să sufere o schimbare sau o transformare naturală, ca și cum S-ar fi transformat în trup, ci în așa fel încât a luat asupra Sa trup, animat de un suflet rațional și s-a arătat ca om, și nu unit cu omul, sau a locuit în om, cum spun ei. Dar a afirma că după aceea cel în care a locuit a fost îndumnezeit, așa cum susțin ei, noi negăm complet, nu este oare un semn de nebunie completă? Căci aceasta contrazice în mod direct intențiile dumnezeiești Scripturi, deoarece dumnezeiescul Pavel spune că Cuvântul lui Dumnezeu, fiind chipul și asemănarea lui Dumnezeu Tatăl în toate, nu S-a făcut egal cu Dumnezeu prin înălțarea trupului, ci S-a smerit, luând chip de rob după asemănarea oamenilor și ca

om S-a smerit (Filipeni 2:6, 7).). Dar ei, îndepărtându-se de natura obiectelor și alegând tot ce este contrar și distorsionând fără de lege forța adevărului, spun că omul este îndumnezeit. Dacă este așa, atunci întreb: cine s-a golit pe sine și cum s-a smerit dincolo de asta? Spuneți-mi, a luat chip de rob? O astfel de învățătură a lor, evident, introduce un om care este ridicat din starea noastră smerită la una înălțată, care din epuizarea noastră s-a înălțat la plinătatea dumnezeirii, care a trecut de la chip de rob la chip de stăpân. Cu adevărat, sunt complet incapabil să înțeleg cum, conform învățăturii lor, singurul Fiu al lui Dumnezeu s-a golit pe Sine însuși sau cum a luat umilința firii noastre, decât dacă spun că S-a smerit făcându-l pe om părtaș la propria Sa slavă. Dar dacă cel ce dă cinste altuia își lasă propria cinste necinstită, dacă cel ce glorifică pe altul este el însuși smerit, cine se poate îndoi că ar fi incomparabil mai excelent să nu împărtășească cu nimeni nici cinste, nici slavă? Căci El ar fi rămas în propriile Sale privilegii dacă nu l-ar fi onorat și glorificat pe omul despre care spun ei că și l-a însușit. Nu vede toată lumea cât de ridicol și plin de cea mai mare nebunie este ceea ce și-au propus să înțeleagă și pe care îndrăznesc să-l proclame? Dar cuvântul adevărului nu va declara niciodată că ceea ce nu era perfect prin fire înainte este degradat, nici nu va numi ceea ce s-a smerit și nu a stat pe culmile măreției și apoi a coborât la ceea ce nu era, nici nu va lua în considerare ceea ce a luat forma unui rob care nu avea libertate prin fire înainte de a fi primită; nici nu va spune despre cel care a devenit om că a fost unul înainte de a deveni om. Așadar, când Scriptura sacră și divin inspirată numește umilința și forma unui rob, precum și umanitatea, și îl numește pe cel care a primit aceasta de bunăvoie Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl, de ce distorsionează ei atât de mult sensul minunatei dispensațiuni, bogate în înțelepciune, afirmând că un om a fost îndumnezeit, astfel încât creștinii nu se mai deosebesc de cei care, uitând de Creator, slujesc creaturii (Romani 1:25)? Recunosc ei cu adevărat că până și cei mai sfinți îngeri au păcătuit împreună cu noi, când, după mărturia Sfintei Scripturi, au împlinit porunca de a se închina Întâiului Născut, adus în univers (Evrei 1:6)? Și cum, întreb, ne va permite să atribuim Unuia-Născut numele de Întâi Născut, dacă El nu S-a făcut cu adevărat om? Căci, dacă este adevărat că El este între mai mulți frați (Romani 8:29), atunci este pe deplin corect să fie considerat ca întâiul născut, întrucât este evident că S-a coborât în frăția noastră, a devenit om ca noi, devenind asemenea nouă în toate, afară de păcat (Evrei 2:17).). Este suficient pentru noi, pentru evlavie, să raționăm și să înțelegem că trupul, care a devenit trupul Dumnezeului atotviificator, are puterea și acțiunea dătătoare de viață a Cuvântului Însuși și a moștenit slava inefabilă și de neapropiat. Totuși, nu este nimic surprinzător dacă ei, hotărând să gândească așa și nu altfel, aduc alte calomnii împotriva Sfintei Scripturi, respingând insultele aduse de evrei persoanei Unul-Născut și însăși moartea Lui după trup și atribuind toate acestea ca și cum ar fi unui alt fiu separat, care a venit dintr-o femeie. Și este plăcut pentru ei, nu știu de ce, să meargă pe o cale neîndreptată spre evlavie, să fie aruncați în abisul iadului (Prov. 9:18) și în fundul iadului (16:25), conform Scripturii. Este adevărat că Divinitatea este cu adevărat impasibilă și complet intangibilă, căci este imaterială și mai presus de orice făptură vizibilă și invizibilă și are o natură imaterială, perfectă, de neapropiat și de neînțeles; Dar, întrucât Cuvântul Unul-Născut al lui Dumnezeu, primind trupul Sfintei Fecioare și Născătoare de Dumnezeu și primindu-l, așa cum am spus adesea, însușindu-L, S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca jertfă neîntinată lui Dumnezeu Tatăl, spre o bună mireasmă (Efeseni 5:2), spunem de aceea că El Însuși a primit tot ce s-a întâmplat cu trupul Său. Căci căruia îi aparține trupul, tot ce privește trupul este pe bună dreptate atribuit, afară de un singur păcat. Prin urmare, întrucât Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om, rămânând însă impasibil după natura Sa divină și asimilând doar în mod necesar tot ce aparține

trupului Său, se spune că El a suferit tot ce aparține trupului, deși după natura Sa divină nu a fost deloc supus vreunei suferințe. Și astfel, o prefăcută atașament față de evlavie îi îndepărtează de adevăr, căci nu înțeleg că, deși a rămas impasibil, întrucât a fost și este Dumnezeu de la început, El totuși și-a atribuit Sieși tot ce a suferit pentru noi după trup, întrucât, fiind prin fire Dumnezeu, S-a făcut trup, adică om desăvârșit. „Căci cine, întreb, a fost Acela care a strigat către Tatăl ceresc și Dumnezeu, zicând: Jertfă și prinos n-ai voit, dar trupul Mi-ai adus arderi de tot și n-ai găsit plăcere în păcat? Atunci am zis: «Iată, vin să fac voia Ta»" (Evrei 10:5, 6, 7 ; Ps. 40:7, 8)? Nefiind implicat în trup ca Dumnezeu, El spune că I-a fost pregătit un trup, pentru ca, oferindu-l pentru noi, să ne vindece pe toți, după cuvântul profetului, prin rana Sa (Isaia 53:5). Cum a murit Unul pentru toți, dându-Se pe Sine însuși cu prețul tuturor, dacă suferința Sa este înțeleasă pur și simplu ca suferința unui om? Dar dacă El a suferit după firea omenească, astfel încât a luat asupra Sa suferințele trupului Său: atunci în acest caz, afirmăm și pe bună dreptate, moartea după trup a unuia este un preț drept pentru viața tuturor (2 Corinteni 5:17, 18).), nu pentru că a fost moartea unui om simplu ca noi, deși era ca noi, ci pentru că, fiind Dumnezeu prin fire, S-a întrupat și S-a făcut om, după mărturisirea sfinților părinți. Dacă unii resping pătimirea Unul-Născut după trup, pentru că nu-I prezintă nimic atractiv, decent și natural: atunci să respingă pe aceleași motive însăși nașterea Lui după trup din sfânta Fecioară. Căci dacă a fost nefiresc ca El să pătimească în trup: atunci din ce altceva înainte de aceasta a fost prima pătimire precedentă, naturală, adică nașterea după trup sau, simplu spus, chipul însăși întrupării? Astfel, cu un astfel de mod de a privi, întreaga taină creștină dispare, iar nădejdea mântuirii noastre devine zadarnică.
Dar cum, veți spune, poate El să sufere care nu este supus niciunei suferințe? Și cu adevărat, Cuvântul, care este de la Dumnezeu, este fără îndoială, așa cum am mai spus, prin natura Sa complet nepătimit; dar Sfintele Scripturi vestesc că El a suferit în trupul Său, pentru că a fost într-un trup suferind. Petru atestă acest lucru, spunând despre El: care El însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2:24). De aceea, Cuvântul, în măsura în care este conceput ca Dumnezeu prin fire, este nepătimit; dar prin asimilarea întemeiată pe întrupare, suferințele care au avut loc în trupul Său sunt considerate ale Sale. Altfel, cum ar fi putut Cel Întâi Născut al întregii făpturi , El prin care au fost create stăpâniile și puterile, tronurile și domniile și în care sunt alcătuite toate lucrurile (Coloseni 1:16, 17), să devină întâiul născut din morți și întâiul născut dintre cei adormiți (1 Corinteni 15:20), dacă Dumnezeu Cuvântul nu ar fi luat asupra Sa un trup născut pentru suferință? Și precum Dumnezeu, născut din femeie după trup, a luat asupra Sa nașterea noastră omenească, deși în același timp a avut propria Sa naștere din Tatăl: tot așa a suferit în trup în felul nostru și într-un mod omenesc, deși, în măsura în care este conceput ca Dumnezeu, nicio suferință nu-I este proprie prin fire. Astfel, Hristos este conceput; astfel, El stă cu Tatăl, nu ca un om care a primit cinste prin locuirea lui Dumnezeu Cuvântul în El, ci cu adevărat ca Fiul, chiar și atunci când a devenit om. Căci demnitatea stăpânirii, care Îi aparține în esență, a rămas neatinsă în El, deși a luat asupra Sa în întrupare chipul unui rob. Prin urmare, așa cum am spus deja, deși se împărtășește din firea noastră ca om, El este în același timp mai presus de orice creatură, ca Dumnezeu.
Am auzit însă cum cineva, explicând motivul întoarcerii Sale la cer, a spus că S-a dus într-un loc ferit de toate pericolele și violența; mai mult, că a primit demnitatea de a sta cu Tatăl, unde, spune el, dușmanul firii noastre nici măcar nu se poate apropia de El și nu poate acționa asupra Lui cu vicleșugurile Sale. Așadar, cerul Îi servește drept fortăreață; iar plecarea Sa de la noi, cu care ne mândrim, nu este o înălțare, ci pur și simplu o fugă? Adică, Se temea, poate, ca nu cumva acest ticălos să-L prindă din nou

în mrejele Sale și, dacă nu S-ar fi înălțat, ar fi suferit din nou aceeași soartă, chiar și după înviere. Spune-mi, te rog, cine nu se va îndepărta cât mai mult posibil de o astfel de impuritate? Cine nu va evita să asculte aceste prostii fără sens? Și nu va ura sănătate lungă celor care îndrăznesc să răspândească astfel de absurdități? Departe de mine acest gând criminal și impur, decât care nimic mai fără sens nu s-ar putea inventa și mai asemănător cu pălăvrăgeala femeilor! Căci un sens atât de absurd este dat problemei, încât nimic mai josnic nu poate fi. - Iisus Hristos, intrând în condițiile vieții noastre și călcându-l în picioare pe Satana și zdrobind toată puterea lui și răsturnând împărăția morții, a restaurat o cale nouă și vie pentru noi, suindu-se la cer, pentru a Se arăta pentru noi, așa cum spune Scriptura, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl (Evrei 9:24), și stă cu El chiar și cu trupul, nu ca un om conceput separat și nu ca un alt fiu, distinct de Cuvântul Său, și nu ca unul cu care Cuvântul ar locui doar, ci ca în adevăr singurul Fiu chiar și atunci când a devenit om. Așadar, El stă ca Dumnezeu cu Dumnezeu, ca Domn cu Domnul și Fiu cu Tatăl, posedând aceasta prin fire, chiar dacă a fost conceput cu trupul. Și s-ar părea că ar fi nevoie de puțin efort pentru a dezvălui pe deplin adâncimile nebuniei lor; dar a rămâne în respingerea unor nonsensuri atât de goale și absurde este aproape același lucru cu a înnebuni cu cei care răspândesc aceste absurdități. Cu toate acestea, la cele spuse, voi adăuga aproape în mod necesar de ce se consideră îndreptățiți să tulbure, cum spun ei, poporul Domnului (Numeri 22) și să tragă în secret săgeți asupra celor drepți cu inima, adică asupra celor care duc o viață în simplitate a duhului și păstrează și păzesc tradiția credinței, ca pe o comoară, în mintea lor și îi păstrează sfințenia și integritatea. Așadar, acești înșelători vicleni și cei care îi ispitesc pe cei fără experiență să se sustragă cercetării adevărului cu ficțiunile lor viclene țesute, precum și zeloții impietății altor eretici, oferă în mod nechibzuit altora ceea ce ei înșiși au experiență, acordând puțină atenție la ceea ce se spune: vai de cel ce dă prietenului său să bea o stricăciune tulbure (Habacuc 2:15). Și într-adevăr, apărătorii impietății ariene spun că singurul Cuvânt al lui Dumnezeu are o natură diferită și Îl plasează pe locul al doilea după Grăditor și dovedesc că El a fost creat și făcut și Cel prin care sunt toate lucrurile și în care sunt toate lucrurile (Coloseni 1:15).), ei reduc la rangul de creaturi. Apoi, examinând cu curiozitate misterul întrupării Unul-Născut, sunt înșelați cu cruzime și pervertesc forța adevărului și, mai mult, respingând opinia lui Apollinaris, ei admit că Cuvântul lui Dumnezeu a asumat trup, dar nu a fost înzestrat cu un suflet rațional; căci Cuvântul însuși a înlocuit mintea și sufletul în trupul asumat; și au recunoscut acest lucru, așa cum am spus, ca urmare a unei înșelăciuni crude; căci temându-se să nu acceptăm numele Domnului nostru, potrivite naturii umane, așa cum sunt rostite cu privire la întrupare și în toată măsura potrivită umanității, după ce El a devenit om, ei iau în mod furios din trup sufletul rațional și sufletul care locuiește în trup; în consecință a unei astfel de înșelăciuni, Îl îndepărtează și Îl plasează sub Tatăl prin natură; iar motivele pentru această blasfemie împotriva Lui le adună în mod nelegiuit din Sfintele Scripturi. Dar acum ne atacă zeloții amarnici ai neratiunii lor, de ce nu admitem neologismele nelegiuite ale lui Nestorie și asediem credința cea dreaptă și nestricăcioasă, săpând șanțuri și adunând în grămezi gunoiul gândurilor deșarte. Căci, spun ei, fericitul Pavel a zis despre Hristos, Mântuitorul tuturor: S-a smerit pe Sine însuși, luând chip de rob și fiind găsit în asemănarea oamenilor și fiind găsit în chip de om, S-a smerit pe Sine însuși și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moartea crucii. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat un nume care este mai presus de orice nume (Filipeni 2:7, 8); și în alt loc: Căci Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine (2 Corinteni 5:19); și iarăși: Căci în El locuiește plinătatea Dumnezeirii, trupește (Coloseni 2:9). Și își impun gândul asupra cuvintelor Apostolului Petru: Pe

Isus din Nazaret, căci Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt și cu putere, care a umblat din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavol, căci Dumnezeu era cu El (Faptele Apostolilor 10:88); și iarăși: Dumnezeu, disprețuind anii de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate; și, cu privire la omul pe care L-a rânduit, dând credință tuturor, Îl va învia din morți (Faptele Apostolilor 17:30, 31). Citând aceasta și multe altele spuse în alte locuri despre omenire, compunând cu iscusință un discurs din gânduri greșite, ei întreabă imediat: cui i-au dat Dumnezeu și Tatăl un nume care este mai presus de orice nume?? Nu este oare Cuvântul Său? Dar nu ar fi aceasta o prostie? Ei continuă: Căci a fost întotdeauna Dumnezeu, născut din El prin fire. Este adevărat, așadar, că acest nume este mai presus de orice nume. Căci ce poate fi conceput mai presus de Dumnezeu prin fire? Din nou: Cine a fost uns cu Duhul Sfânt? Sau cu cine a fost Dumnezeu? Și, prezentând multe alte lucruri similare, ei încurcă mințile oamenilor simpli și tulbură mulți. Prin propriile lor dovezi se conving că împart totul (există animale fără spirit) și că îl împart pe unicul Hristos și Fiu și Domn în doi fii. Ei pretind că sunt mărturisitorii unui singur Hristos și Fiu, ai unicei Sale persoane; dar din nou distorsionează complet învățătura sacramentului, distingând două ipostase, una separată de cealaltă. Căci ei spun că Cuvântul din femeie, sau această formă de slujitoare , separat și prin sine a primit acel nume care este mai presus de orice nume și a primit ungerea Duhului Sfânt și l-a avut întotdeauna pe Dumnezeu în sine, adică Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, - și comunică concepte care răsună cu cea mai mare nebunie; pentru că, fiind, după cuvintele Mântuitorului, răi, nu pot grăi bine. Cel ce S-a născut din Dumnezeu Tatăl în mod nevăzut și inefabil, fără îndoială a fost și este pururea Dumnezeu și Domn; dar fiind născut după trupul unei femei, deși într-un fel miraculos și întrecând condițiile nașterii noastre, adică prin inspirația Duhului Sfânt și umbrirea puterii divine (Luca 1:35), totuși având o origine asemenea cu a noastră (așa că S-a obosit și S-a smerit și a fost ascultător până la moarte și cruce), prin aceasta și ca prin merit, Și-a dobândit un nume care este mai presus de orice nume și orice genunchi al celor din ceruri și de pe pământ și de sub pământ se închină Lui și orice limbă mărturisește că Iisus Hristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:9, 10). Și nicio făptură rațională n-a știut că Cel ce S-a făcut om este Dumnezeu. Căci, deși a fost în același lucru ca și noi și, asemenea nouă, S-a împărtășit cu trup și sânge, totuși n-a încetat să fie Dumnezeu, nici nu a fost lipsit de ceea ce era, pentru că a rămas închinat spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Căci este slavă Lui să-L aibă pe propriul Său Fiu domnind și închinat împreună cu El, deși S-a făcut om prin întrupare pentru mântuirea lumii. Așadar, când atât sfinții îngeri, cât și noi, locuitorii pământului, am crezut că El, chiar și în trup, este Dumnezeu prin fire și în adevăr, atunci El a primit cu siguranță acel nume care este mai presus de orice nume, moștenindu-l nu în sensul unei adăugiri (căci cum poate El să primească, ca cineva care nu are, ceea ce a fost și este și va fi întotdeauna?), ci în sensul că Dumnezeu și Tatăl au luminat mințile tuturor și nu i-au lăsat în ignoranță că Cuvântul întrupat este Dumnezeu prin fire. Nimeni, se spune, nu poate veni la Mine, dacă nu- l atrage Tatăl, care M-a trimis (Ioan 6:44). Tot așa, însăși ungerea Lui a fost după firea omenească. Căci Unul-Născut, care a ieșit de la Tatăl, fiind sfânt prin fire la fel ca Tatăl, este numit uns în felul nostru, adică sfințit de Tatăl, întrucât S-a arătat ca om. De aceea, cel mai înțelept Pavel scrie astfel despre El și despre noi: „Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți de unul sunt toți” (Evrei 2:11); Și de aceea nu-I este rușine să-i numească frați, zicând: Voi vesti numele Tău fraților Mei (Ps. 21:23). Astfel, pe de o parte, Unul-Născut, fiind sfânt prin fire, sfințește însăși creația; dar, pe de altă parte, fiind făcut fratele nostru, este deja numit uns

împreună cu noi după firea omenească, întrucât nu a disprețuit condițiile firii omenești în întrupare. Căci astfel îi spune fericitului Ioan Botezătorul: Căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea (Matei 3:15). Dacă se spune că Dumnezeu rămâne cu El, atunci de ce nu înțeleg acești sofiști inteligenți că Tatăl rămâne întotdeauna prin fire cu Fiul, când El Însuși este în El și Îl are în Sine? Sau au uitat că Hristos a zis: Atât de mult sunt cu voi și totuși nu M-ai cunoscut, Filipe; cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9). Eu și Tatăl una suntem (10:30); Nu credeți că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine (14:10). Și în alt loc, adresându-se ucenicilor, El spune: Iată, vine ceasul, și acum a și venit, când vă veți duce fiecare la ale lui și Mă veți lăsa singur; dar Eu nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine (16:32). Este evident nedrept ceea ce recunosc cei nesimțiți care culeg necurățiile altora, ca și cum Cuvântul, care era Dumnezeu, ar deveni un alt fiu în raport cu un alt fiu, adică cu omul asumat (aceasta nu este nimic mai mult decât o tăiere sau o diviziune, care introduce o dualitate a fiilor), dar este adevărat că Dumnezeu și Tatăl erau cu Fiul, adică cu Dumnezeul întrupat și omenesc, Cuvântul. Căci Tatăl nu poate fi în niciun fel separat de Fiul. Este adevărat că Dumnezeu va judeca universul în persoana unui om înviat de El (Faptele Apostolilor 17:31); totuși, nicio persoană înțeleaptă nu-și imaginează că Sfânta Scriptură afirmă că Unul-Născut va judeca universul în persoana unui om, înțeles separat de Fiul născut din femeie; ci, dimpotrivă, suntem mai degrabă de acord că este mai pios să gândim așa cum ne dă Hristos să înțelegem în cuvintele: Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul, așa cum cinstesc pe Tatăl (Ioan 5:22, 23). Și deși Dumnezeu Cuvântul S-a făcut om și a plătit datoria omenirii, adică împreună cu noi, El S-a rugat lui Dumnezeu: totuși El va fi Judecător, ca Dumnezeu și Domn și ca singurul Fiu, având-L în Sine în acest moment și pe Dumnezeu Tatăl (14:10). Căci, așa cum am spus deja, Tatăl rămâne în El și El Însuși în Tatăl. Și precum este un singur Dumnezeu și Tată, de la Care sunt toate lucrurile, așa este un singur Domn Iisus Hristos, prin Care sunt toate lucrurile (1 Corinteni 8:6). Și chiar și ceea ce este cu adevărat conținut în cuvintele Fericitului Pavel, ele dau un înțeles nedemn. El a spus, și, desigur, pe bună dreptate: Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea (2 Corinteni 5:19). Dar ei, făcând o disecție grosolană a unui singur Hristos și a Fiului, împart complet Cuvântul lui Dumnezeu și afirmă că El rămâne într-un alt Hristos zămislit separat, astfel încât va fi mai drept că El a locuit în om decât că S-a întrupat. Dar chiar contextul discursului nu vă permite să înțelegeți acest lucru, oameni cugetători. Ați amestecat lectura și îndreptați puterea gândirii spre ceea ce este indecent, în timp ce, potrivit Scripturii, trebuie să ne luăm întreaga minte captivă în ascultarea de Hristos (2 Corinteni 10:5). Căci Dumnezeu era în El, împăcând lumea cu Sine în Hristos (5:19). Împăcându-ne cu Hristos, suntem și noi împăcați cu Dumnezeu și cu Tatăl, pentru că Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl, întrucât este de o singură ființă cu El, nu se deosebește de El și, deși a devenit om, totuși n-a pătimit nimic prin care să devină mai puțin Fiu prin fire; și în trup a rămas același. Și faptul că avem împăcare în Hristos, fiindcă El este pacea noastră (Efeseni 2:14), cine va îndrăzni să nege aceasta? Căci El este ușa (Ioan 10:9) și calea (14:6) și în El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 2:9).

Însă acest iubitor de cenzură și expert în contemplare, ascultând cu atenție, spune din nou: Dacă cel care locuiește este diferit, atunci cum nu putem separa ipostasele și nu putem susține existența uneia și a celeilalte separat - prin sine? Unde, în cele din urmă, va exista, spuneți-mi, o singură persoană? Căci ei își imaginează că susțin o singură persoană. Dar a susține două ipostasuri, fiecare prin sine și separat, este exact același lucru cu a admite două persoane. Dar ei pretind a fi legislatori, afirmând absolut tot ceea ce li se pare doar lor drept. Căci, împărțind ipostasurile, spun ei, unim

persoanele. Dar este acest lucru probabil și este rezonabil și este posibil? Oricine va înțelege cu ușurință, așa cum am spus, ceea ce este supus rațiunii și contemplației, că trupul este de o natură diferită de Cuvântul, care a fost unit cu el. Însă, întrucât Sfânta Scriptură ne vorbește despre un singur Fiu, un singur Domn și un singur Hristos, și întrucât tradiția credinței spune așa și nu altfel, și noi, unind într-o uniune nedespărțită Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl cu trupul Său, înzestrat cu suflet rațional, mărturisim că este un singur Hristos și Fiu. Și precum este un singur Fiu, așa este o singură Persoană, afirmăm noi, urmând în toate dumnezeiasca și sfânta propovăduire a credinței și primii martori oculari ai Cuvântului și ai slujitorilor Săi. Însă pe cei care consideră că este mai bine să urmeze contrariul și, compunând silogisme nerezonabile, se abat unde nu ar trebui, îi tăgăduim și nu vrem să avem comuniune cu ei, zicând: Umblați în lumina focului vostru și în flacăra pe care ați aprins-o.(Isaia 50:11). Și într-adevăr, sunt mulți, după cum aud, oameni nebuni care răspândesc zvonuri că învățătura perversă a lui Nestorie este susținută de toți episcopii răsăriteni pioși, crezând că este adevărată și că numai aceasta ar trebui urmată. Cred că este necesar să declar și acest lucru; pentru că episcopii pioși ai întregului Răsărit, împreună cu domnul meu Ioan, cel mai pios episcop al bisericii antiohiene, au scris o mărturisire clară și prin aceasta au mărturisit tuturor că ei, la fel ca noi, au condamnat și au anatematizat neologismul impie al lui Nestorie și nu l-au urmat niciodată, ci au urmat dogmele evanghelice și apostolice și nu au contrazis niciodată mărturisirea sfinților părinți. Căci ei au mărturisit, ca și noi, că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu și nu au recunoscut că ea este Maica lui Hristos sau Maica Omului, așa cum spun apărătorii opiniilor impie și josnice ale lui Nestorie. Ei au afirmat, de asemenea, clar că este un singur Fiu, un singur Domn, un singur Hristos, adică Dumnezeu Cuvântul, născut mai înainte de veci și într-un mod inefabil din Dumnezeu Tatăl și același după vremuri născut din femeie după trup, astfel încât același Dumnezeu este și om și același perfect în divinitate, perfect în umanitate. În cele din urmă, ei cred că El are o singură persoană și nu-L împart în niciun fel în doi fii, sau doi Hristosi, sau doi Domni. Prin urmare, dacă există unii care afirmă în mod fals că gândesc contrariul, nu cred cu hotărâre cuvintele lor, ci, ca niște înșelători și mincinoși, îi trimit la tatăl lor diavolul, ca să nu-i încurce pe cei ce vor să meargă pe calea cea dreaptă. Și dacă ei înșiși s-ar hotărî să compună scrisori și să le dea drept publicate de oameni de renume, atunci o astfel de obrăznicie trebuie oprită cu toate mijloacele. Căci dacă odată ce au expus în scris mărturisirea credinței lor, atunci cum este posibil să înceapă să scrie contrariul, ca și cum ar exprima regretul că nu mai doresc să gândească corect? - Salutați frații care sunt cu voi; Cei ce sunt cu mine te salută. Îți doresc sănătate în Domnul.

Epistola Papei Sixt către Chiril al Alexandriei, după încheierea păcii dintre Chiril și Ioan

Episcopul Sixt către Chiril al Alexandriei .

Ne bucurăm foarte mult de vremea când, așa cum citim , a răsărit soarele din cer (Luca 1:78). Căci atunci când noi, nevrând nimicirea nimănui, eram în tulburare, sfinția voastră a anunțat prin scrisorile voastre că trupul Bisericii s-a întors la starea sa de dinainte și mădularele ei și-au primit locurile de dinainte în trupurile lor; nimeni nu mai rătăcește în afara Bisericii și, judecând după unitatea credinței, toți se odihnesc în ea. Ne bucurăm că omul care a făcut așa ceva a fost îndepărtat dintre noi; care, ridicându-se împotriva Celui care, după cum mărturisim noi, aducea folos tuturor, acum înțelege că și-a făcut rău numai sieși, necrezând ceea ce simțea. Ci să trecem mai degrabă de la tristețe la bucurie; căci El Însuși, despre care s-a iscat controversa, după ce a îndepărtat tristețea Bisericii universale, ne-a dat un timp de bucurie. În cele

din urmă, Hristos Dumnezeul nostru a arătat cât de adevărată era vina Sa, când a binevoit să rânduiască astfel încât decizia asupra unor astfel de probleme să fie încredințată soborului preoților Săi. Apostolii, când se adunau laolaltă, discutau adesea despre credință: acum, bărbații apostolici, adunându-se, se salută unii pe alții cu victorie. O, rânduială vrednică de expeditor, vrednică de un sinod! O curte vrednică de bucurie cerească ar trebui să aibă astfel de apărători care să nu tacă, atât cât o cere cauza și cât permite locul. Fericitului apostol Petru i s-a adunat frăția universală. Iată o curte potrivită problemei, vrednică să asculte judecătorii. Și episcopii noștri l-au avut ca martor al saluturilor lor reciproce pe cel pe care îl avem ca început de onoare. Căci la sfântul și venerabilul sinod, care, prin harul Domnului, s-a adunat în ziua nașterii mele, după cum trebuie să credem, el însuși a prezidat; căci, evident, a fost prezent aici atât cu sufletul, cât și cu trupul. El a fost la victorie și nu a lipsit de la controversă; a ajutat dorințele inimilor noastre, deoarece a văzut că simbolul transmis inițial de apostoli era desființat; nu a putut suporta bucuria unui monstru josnic și nu a permis ca această sursă pură și clară să fie tulburată de un abis necurat. La noi s-au îndreptat frații, la noi, zic eu, cei care, prin zel comun, prigonind bolile, am adus sănătate sufletelor. Și sfântul nostru frate Ioan nu a cedat exilului vostru, nu a fost sedus de predicile sale blasfemice; căci, după cum arată rezultatul cazului, și-a apărat conceptele, nu le-a respins. Și ce altceva s-ar putea decide, ce să inventeze în favoarea inventatorului răului, când propriii săi preoți l-au făcut să se simtă vinovat? Adică, a tras o concluzie despre dezertorul taberei noastre, conform căreia conducătorii credinței ar trebui să-l condamne pentru perfidie. Niciodată nu s-ar fi remarcat din numărul nostru, la care s-ar fi putut întoarce. Bucură-te, frate iubit, bucură-te, biruitor, care i-ai adunat pe frați la noi! BisericaEa i-a căutat și i-a adus înapoi. Căci, dacă nu dorim pieirea niciunuia dintre cei mai mici dintre frații noștri, ce bucurie să avem pentru recuperarea conducătorilor noștri? Câtă bucurie, după cum spune Scriptura (Luca 15:3-7), aduce găsirea unei singure oi și, prin urmare, trebuie să judecăm ce laudă se cuvine întoarcerii unor astfel de păstori. În turme, chiar și cele indivizibile au semnificație; dar aici nu este vorba de una, ci de sănătatea multora. Ne bucurăm că aici nu am avut nevoie de nimic nedespărțit și primim cu brațele deschise rodul priceperii noastre. I-am ajutat, fraților, cu încrederea că vor aduce nu spini, ci struguri. Vine recolta bucuriilor noastre, care a umplut cu generozitate inimile soborului cu salutări. Acel străjer care, după cuvintele profetului David, nici nu doarme, nici nu moțăie în timp ce veghează asupra casei lui Israel (Ps. 120:4) a avut grijă de via sa; „Și mlădița neroditoare și care nu aduce rod este dată flăcărilor pentru Hristosul nostru” (Ioan 15:2, 6). Și, după cum, pe de o parte, aceasta devine soarta celor condamnați, tot așa, pe de altă parte, trebuie spus despre frații care s-au întors la noi că grădina sădită de Tatăl nu putea fi dezrădăcinată de diavol (Matei 15:13). Focul veșnic este soarta celor dintâi, iar via proprietarului veșnic este soarta acestora; ne bucurăm cu atât mai mult pentru că sfinția Voastră îl numește acum pe preotul bisericii antiohiene un om și un domn foarte stimat. Și pe bună dreptate este numit domn, pentru că L-a apărat pe Domnul tuturor și, împreună cu noi, mărturisește cu cuvântul sobornic taina întrupării Sale. Bine ne-a transmis pe scurt frăția voastră tot ce s-a întâmplat dincolo de această chestiune; dar nu ne mirăm că ați fost ofensați de cei cu opinii diferite. Știm că adevărul suferă adesea mustrare, dar niciodată nu poate fi subordonat minciunii; pentru predicatorul credinței, necazurile sunt întotdeauna inevitabile; Pentru aceasta are o răsplată bogată de fericire în ceruri; de aceea li se poruncește să fie supuși calomniei, prigonirii și oricărui rău pentru adevăr. Voi ați îndurat minciuna și ați făcut adevărul victorios; chiar și acum trebuie să mergem cu îndrăzneală în întâmpinarea minciunii; căci toți trăiesc după adevăr. De aceea,

așteptăm clerul fratelui nostru menționat Ioan și dorim să vină; ne gândim să-i dăm un răspuns atât cu privire la cinstea voastră, cât și cu privire la lucrarea voastră. El însuși, așa cum am scris adesea fratelui și co-episcopului nostru Maximian, nu-și deschide ușile celor care se întorc fără voie, astfel încât nimeni să nu piară, afară poate de fiul cel dăunător (Ioan 17:12); și cu atât mai mare va fi stimulul pentru el să plângă, că numai el a meritat respingerea. Acestea ți se scriu ție, preascumpreasule, de către sfânta frățietate cu mine, aprobând și confirmând ostenelile tale în toate, care, totuși, nu puteau fi grele și triste, pentru că au fost purtate pentru Cel a cărui povară este ușoară și al cărui jug este bun (Matei 11:30).). – Dat în a 15-a calendră a lunii octombrie, în timpul consulatului lui Teodosie și Maxim.

Sixt Episcopul către Ioan, Episcopul Antiohiei

Dacă dragostea ta va lua în considerare slava trupului Bisericii și integritatea lui, va înțelege pe deplin bucuria noastră. Căci faptul însuși arată limpede că întristarea noastră s-a transformat în bucurie prin cuvântul neașteptat al sfântului nostru frate Chiril. De aceea, ne bucurăm că am scăpat de o astfel de îngrijorare, după ce însănătoșirea ta pentru credința noastră i-a adus vinovatului pocăință. Acum se consideră cu adevărat un exilat, un proscris. Spini sunt din belșug pentru el în pustiu, unde nu este cules de struguri. Acestea sunt roadele primite de cel care nu a vrut să cultive via Domnului împreună cu noi. Cred că dragostea ta a aflat despre rânduiala și cursul lucrurilor, cum am vrut să-l ajutăm cu îndemnul nostru. L-am împiedicat să cadă pe cel care era pe punctul de a fi târât în abis de greutatea blasfemiei. Dacă calitatea cazului este cântărită cu dreptate, atunci nimeni nu va crede că Nestorie a fost condamnat prematur, astfel încât o îndemnare preliminară adecvată nu i-ar fi putut aduce vreun beneficiu. Acum să ne bucurăm de binecuvântările prezente și să nu mai rămânem în necazurile în care Domnul ne-a îngăduit să fim mângâiați. Frăția universală, adunată de ziua mea, a ascultat, pentru a păstra. Nu este nevoie de nimic nou, pentru că nimic nu se poate adăuga la cel vechi. Să nu se întunece credința clară și luminoasă a strămoșilor noștri prin vreun amestec de impuritate. Are un om aprobat de noi, fratele și co-episcopul nostru Maximian, preot al Bisericii Constantinopolului, hirotonit acolo prin judecată divină; și în loc de boala care venea din otrava pe care răul o dădea celor adormiți, dulceața simplității o va înlocui, pentru că, după cum credem, el nu va predica acolo nimic altceva decât ceea ce a auzit adesea în același domeniu cu noi de la predecesorii mei. – Dat în 15 calendele din octombrie, în consulatul lui Teodosie și Maxim.

Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, despre simbolul sfânt

Celor aleși și preaiubiți - Atanasie, Alexandru, Martinian, Ioan, Paris preotul și Maxim diaconul, și celorlalți părinți ortodocși dintre monahi și celor care împreună cu voi conduc viața monahală și sunt întăriți în credința lui Dumnezeu, Chiril le urează tot binele în Domnul.

Nici acum nu pot lăuda grija și sârguința iubirii tale doar indirect, ci le consider vrednice de toată lauda; căci a iubi dumnezeieștile scripturi și a te strădui să urmezi sfintele dogme este vrednic de admirație. Aceasta dă o viață nesfârșită și binecuvântată, iar munca depusă pentru aceasta nu va rămâne fără răsplată. Căci Domnul nostru Iisus Hristos zice Tatălui ceresc și lui Dumnezeu: Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Acela pe care L-ai trimis Tu, Iisus Hristos (Ioan 17:3). Credința cu adevărat dreaptă și fără prihană, care este însoțită de lumina faptelor bune, ne umple de tot binele și dă slavă strălucitoare celor ce o au. Dar lumina faptelor, dacă este străină de dogmele drepte și de credința nestricăcioasă, nu va aduce, cred, niciun folos sufletului omenesc. Căci, precum credința fără fapte este moartă (Iacov 2:20), așa și contrariul este adevărat.

Așadar, să strălucească slava și integritatea credinței împreună cu o viață cinstită. Căci să fim desăvârșiți după legea preaînțeleptului Moise: „ Ca să fii desăvârșit ”, spune El, „înaintea Domnului Dumnezeului tău” (Deuteronom 18:13). Dar cei care, prin nebunie, nu socotesc că este necesar să aibă credința dreaptă, deși sunt împodobiți cu fapte bune, sunt într-un fel asemenea oamenilor cu o față nobilă și ochi strâmbi și rătăciți, și de aceea li se aplică ceea ce Domnul a spus prin profet despre Ierusalim, mama cetăților iudeilor: „ Iată, ochii tăi nu sunt cinstiți și inima ta nu este bună” (Ieremia 22:17). Așadar, mai întâi de toate, trebuie să aveți o minte sănătoasă și să vă amintiți cuvintele Sfintei Scripturi: „Să vadă ochii tăi drept” (Proverbe 4:25). Iar vederea directă a ochilor dinăuntru ascuns constă în a putea discerne ascuțit și precis, așa cum se cuvine, judecățile rostite despre Dumnezeu. Căci vedem într-o oglindă, într-un loc întunecat, și cunoaștem în parte (1 Corinteni 13:12); dar Cel ce scoate din întuneric abisul (Iov 12:22), El va revărsa lumina adevărului peste cei ce vor să-L cunoască corect. De aceea trebuie să strigăm către Domnul, ca și cum ne-am culca înaintea Lui: luminează-mi ochii, ca să nu adorm spre moarte (Psalmul 12:4).); pentru că a te îndepărta de adevărul sfintelor dogme nu este altceva decât a adormi pe față în moarte; ne îndepărtăm de un astfel de adevăr atunci când nu urmăm scripturile insuflate de Dumnezeu, ci suntem duși fie de prejudecăți, fie de zel și atașament față de cei care țin credința greșit, atunci când începem să ne plecăm puterea minții și să ne vătămăm mai întâi sufletele. Prin urmare, trebuie să fim de acord cu cei care au examinat cu atenție dreapta credință după rațiunea sfintelor predici, care și nouă ne-au fost transmise de Duhul Sfânt, care la început au văzut ei înșiși și au fost învățători ai cuvântului; pe urmele cărora au învățat să le urmeze chiar și preasfinții noștri părinți, care, odată adunați la Niceea, au alcătuit venerabilul simbol ecumenic, cu care Însuși Hristos a șezut, zicând: unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20). Căci cum se poate îndoi cineva că Hristos a prezidat acest sfânt și universal sinod? Pentru că aici s-a pus o temelie și o temelie anume, neclintită și chiar extinsă la întregul univers, adică această sfântă și ireproșabilă mărturisire. Dacă este așa, atunci Hristos putea lipsi, când El este temelia, după cuvintele înțeleptului Pavel: „ Altă temelie nimeni nu poate pune decât cea care a fost pusă, care este Hristos Iisus” (1 Corinteni 3:11). De aceea, credința expusă și definită de ei a fost păstrată cu sfințenie de cei care i-au urmat, sfinții părinți și păstorii poporului, luminatorii Bisericii și cei mai iscusiți făuritori ai sacramentelor. Și că nimic nu a fost lăsat sau omis din cele necesare spre folos, aceasta poate fi văzut de oricine în mărturisirile părinților, adică în expunerile dreptei și nestricăcioasei credințe, pe care le-au alcătuit pentru demascarea și respingerea tuturor ereziilor și hulelor nelegiuite și pentru întărirea și confirmarea celor ce țin drept credința și cărora le-a răsărit steaua dimineții cu lumină și s-a luminat ziua (2 Petru 1:19), precum spune Scriptura, și pentru sfântul botez li se împărtășește lumina adevărului.
Și întrucât evlavia voastră a scris că unii înclină ceea ce este conținut în Crez acolo unde nu ar trebui să fie, fie pentru că nu înțeleg corect forța cuvintelor Crezului, fie pentru că, duși de scrierile unora, au ajuns la un înțeles fals, și astfel este necesar să vă ofer și eu câteva cuvinte despre aceste subiecte și să explic clar forța expunerii (a credinței): de aceea am considerat necesar să exprim pe scurt ceea ce mi-a venit acum în minte. Apoi, trecând la o examinare corectă și imparțială a celor spuse de sfinții părinți, vom respecta în mod constant ordinea mărturisirilor și opiniilor lor. În ceea ce privește Sfântul Sinod în sine, mă refer la Sinodul întrunit la Efes prin voia lui Dumnezeu, după ce a pronunțat o judecată corectă și precisă asupra învățăturii false a lui Nestorie, împreună cu el a condamnat, sub condiția aceleiași pedepse, inovațiile altora care, după sau înaintea lui, gândind la fel ca el, au îndrăznit să învețe sau să

scrie. Și așa ar trebui să fie: când cineva este odată condamnat pentru inovații ignorante, atunci condamnarea ar trebui să se aplice nu uneia singure, ci fiecărei, ca să spunem așa, erezii sau blasfemii pe care inovatorii au compus-o împotriva dogmelor pioase.
Biserici, dând cinste la doi fii, despărțind cele nedespărțite și dând pricină de acuzare cerului și pământului că se închină omului; pentru că împreună cu noi Sfânta oaste a duhurilor cerești se închină singurului Domn Iisus Hristos. Și pentru ca toți să cunoască puterea simbolului, conținut și propovăduit în toate sfintele biserici ale lui Dumnezeu, am inclus în interpretările mele chiar opiniile sfinților părinți sau o expunere a opiniilor lor. Astfel, cei care aud sau citesc aceste opinii vor vedea cum trebuie înțelese în expunerea făcută de sfinții părinți sau vor înțelege simbolul curat al dreptei credințe. Cred că dragostea ta a dat peste o carte scrisă de noi pe această temă. Acum, așa cum am spus, voi explica mai întâi simbolul literal; și apoi mă voi întoarce la o interpretare clară a fiecăruia dintre cuvintele sale; pentru că știu ce a fost scris de preaslăvitul Petru: Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă întreabă despre nădejdea care este în voi (1 Petru 3:15).
Simbolul Părinților Niceeni
Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; – și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, – prin care toate lucrurile s-au făcut și în cer și pe pământ, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la cer și vine să judece viii și morții; – și în Duhul Sfânt. – Cei care spun că a fost un timp când nu a existat (Fiul), că El nu a existat înainte de nașterea Sa și a venit la ființă din ceva ce nu exista, sau dintr-o altă ființă sau ființă, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu este schimbător sau transpozabil – aceștia sunt anatemizați de Biserica apostolică și catolică .
Părinții au spus: „Credem într-un singur Dumnezeu”: aceasta cu scopul de a distruge din temelie, sau în adâncuri, opiniile păgânilor, care, pretinzând că sunt înțelepți, au devenit nebuni și au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea chipului omului stricăcios și a păsărilor și a animalelor cu patru picioare și a târâtoarelor, - au slujit făpturii mai mult decât Creatorului (Romani 1:22, 25), au slujit elementelor lumii, născocind nu numai mulți, ci nenumărați dumnezei. De aceea, Părinții, pentru a eradica erorile politeismului, numesc Dumnezeu unul, nedepărtându-se deloc de Sfânta Scriptură și arătând limpede frumusețea adevărului tuturor celor care trăiesc sub soare. Înțeleptul Moise a făcut la fel: el spune limpede: ascultă, Israele: Domnul Dumnezeul tău, Domnul este unul (Deuteronom 6:4). Și Însuși Autorul ființei tuturor și Stăpânul spune: Să nu ai alți dumnezei afară de Mine (Exod 20:3). El proclamă același lucru prin gura sfinților profeți: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel ce urmează; afară de Mine nu este alt Dumnezeu (Isaia 44:6). De aceea, prealăudații părinți, intenționând să dea o temelie solidă credinței, și anume că trebuie să gândim și să mărturisim că Dumnezeu este unul și unic prin fire și în adevăr, au spus frumos: „Credem într-un singur Dumnezeu”. În același timp, ei Îl numesc pe Dumnezeu „Tatăl Atotputernicul”, pentru a arăta prin numele Tatălui pe Fiul, pentru care El este Tatăl – Fiul coexistent și coetern cu Tatăl; pentru că Dumnezeu Tatăl nu a devenit Tatăl în timp, ci a fost întotdeauna ceea ce este, adică Tatăl, deasupra tuturor lucrurilor create și în înălțimi inaccesibile. Și faptul că El ține totul și domnește peste toate semnifică slava Sa strălucitoare și incomparabilă. - Numindu-L „Creatorul tuturor lucrurilor - în cer și pe pământ”, Părinții ne dau astfel de înțeles neafinitatea Sa

față de orice creație; pentru că diferența dintre Creator și creatură, dintre nenăscut și născut, dintre firea legată de jug, slujitoare, și firea împodobită cu demnitate suverană, posedând slavă divină și supramundană, este incomparabilă cu nimic.
Mai mult, după ce L-au pomenit pe Fiul, Părinții, ca să nu pară că Îi atribuie un nume comun, care ne este atribuit și nouă (și noi suntem numiți fii), adaugă cu mare înțelepciune ceea ce ne permite să vedem demnitatea slavei inerente, naturale a Fiului, o demnitate care nu este proprie vreunei creaturi. Părinții spun că Fiul este „născut, nu făcut", arătând prin cuvântul „nu făcut" că El, prin însăși esența Sa, este în afara tuturor creaturilor, sau mai degrabă, afirmând că este născut din esența lui Dumnezeu și a Tatălui în afara timpului și în mod incomprehensibil; pentru că Cuvântul era la început (Ioan 1:1). Apoi, încercând să explice generarea în cel mai bun mod posibil (judecând dintr-o perspectivă umană, spre folos; nu este de prisos să spunem și aceasta), Părinții L-au numit pe Fiul „Dumnezeu, născut din Dumnezeu"; Căci acolo unde există o generare adevărată, acolo, desigur, conform tuturor considerațiilor noastre, nu putem nici concepe, nici spune altceva, decât că ceea ce este generat nu poate fi distinct de esența celui care a născut, că proprietățile speciale, distinctive ale esenței celui care a născut trebuie să aparțină și la ceea ce este generat, întrucât ceea ce este generat purcede din esența sau ființa celui care a născut, într-un mod propriu și corespunzător acestei esențe. Necorporalele, desigur, nu generează după chipul trupescului, dar chipul generației proprii netrupeserilor este cel mai bine indicat de originea luminii din lumină: lumina, revărsată de lumina strălucitoare, este concepută de noi ca nimic altceva decât lumină; originea acesteia din urmă din prima este misterioasă și inefabilă, iar aceasta din urmă este conținută în prima prin rațiunea unității și identității fizicului. De aceea spunem: „Fiul este în Tatăl și Tatăl în Fiul", deoarece Fiul în natura și slava Sa ni-L reprezintă pe Tatăl. Însuși Fiul i-a spus aceasta clar unuia dintre ucenicii Săi, Filip: Nu credeți că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cine M-a văzut pe Mine a văzut și pe Tatăl. Eu și Tatăl suntem una (Ioan 14:9, 10, 10:30). Prin urmare, Fiul este „de o ființă" cu Tatăl. De aceea se crede că „Dumnezeul cel adevărat este născut din Dumnezeu cel adevărat". Este adevărat, zămislirea este atribuită și creaturilor, conform a ceea ce Dumnezeu a spus despre urmașii trupești ai lui Israel: Am născut fii și i-am înălțat (Isaia 1:2); dar creaturile sunt onorate cu titlul de cei născuți după rânduiala harului; dar despre Fiul după fire totul este spus în adevăratul sens și nu figurat; de aceea El vorbește doar despre Sine Însuși: Eu sunt adevărul (Ioan 14:6).), astfel încât, în raport cu El, dacă cineva folosește cuvântul „naștere" sau cuvântul „fiu", nu va cădea în minciună; pentru că El este adevărul. Astfel, tainele preaslăvite ne întăresc sufletele, folosind constant cuvintele: „Tată", „Fiu", „naștere", spunând totodată că adevăratul Dumnezeu a strălucit din adevăratul Dumnezeu, lumină din lumină, astfel încât să recunoaștem nașterea ca fiind netrupească și simplă și purcezând de la El (Tatăl) și rămânând în El și să ne gândim la fiecare (adică Tatăl și Fiul) ca existând personal. Căci Tatăl este Tatăl și nu Fiul; Fiul este cel născut și nu Tatăl; și cu identitatea naturii, fiecare dintre Ei este ceea ce este.
Vorbind despre Tatăl ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, Părinții spun că toate lucrurile au fost create prin Fiul. Prin aceasta, ei nu diminuează slava Fiului, ca și cum I-ar atribui doar o anumită participare la crearea lumii. Departe de asta. Este oare posibil să căutăm mai mare și mai mic acolo unde există consubstanțialitate? Dar în natura lui Dumnezeu și a Tatălui este această proprietate, că El nu produce și nu cheamă la ființă nimic altceva decât prin Fiul în Duh – prin Fiul, ca putere și înțelepciune a Sa; căci este scris: Prin cuvântul Domnului s-au întemeiat cerurile și toată puterea lor prin suflarea gurii Sale (Psalmul 32:6). Tot așa

și înțeleptul Ioan, zicând: La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu , a adăugat în mod necesar: Toate lucrurile s-au făcut prin El și nimic nu s-a făcut fără El (1:1, 3).
După ce au arătat că Fiul este de o singură ființă, egal în cinste și egal în putere cu Tatăl, Părinții procedează apoi foarte oportun la întruparea Sa. Ei dezvăluie taina dispensației Sale în trup, înțelegând pe deplin că numai prin această taină tradiția credinței devine desăvârșită și pe deplin suficientă. Nu este suficient ca cei care cred în Fiul să hrănească în ei înșiși acele sentimente și gânduri că El, ca Dumnezeu, S-a născut din Dumnezeu Tatăl, este de o singură ființă cu Tatăl, este chipul ipostasului Tatălui (Evrei 1:3) - ei trebuie să știe și că pentru mântuirea și viața tuturor S-a coborât în smerenie, a luat asupra Sa chip de rob, s-a făcut om, născându-se în trup de femeie. De aceea Părinții spun: „Pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a coborât, S-a întrupat, S-a făcut om.” Observați ce aranjament armonios, ce ordine frumoasă în cuvintele Părinților. Ei spun: „S-a pogorât”, ca să înțelegem că acesta este Domnul, întrecând totul în fire și glorie și că S-a pogorât pentru noi, după propria Sa dorință, zic eu, ca să devină asemenea nouă și să strălucească lumii în trup; căci în cartea Psalmilor este scris: Dumnezeu va veni deschis, Dumnezeul nostru, și nu va tăcea (49:2). Oricine dorește poate înțelege și altfel „pogorîrea”, adică în sensul de pogorîre din cer, de sus sau chiar de la Însuși Tatăl; pentru că Sfânta Scriptură are obiceiul de a exprima ceea ce întrece înțelegerea noastră în cuvinte care sunt în uz la noi. Astfel, vorbind cu ucenicii Săi, Iisus Hristos a spus: Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume și iarăși las lumea și mă duc la Tatăl (Ioan 16:28), de asemenea: voi sunteți de jos, Eu sunt de sus și iarăși: Am ieșit de la Dumnezeu și am venit (8:23, 42). Dumnezeiescul Ioan scrie: Cel ce vine de sus este mai presus de toți (3:31). Astfel, existând în înălțimile mărețe, întrecând totul în esența sa împreună cu Tatăl său, chiar încoronat cu identitatea firii cu Tatăl său, El (Fiul) nu S-a făcut egal cu Dumnezeu prin răpire, ci S-a smerit, luând chip de rob, făcându-se după asemănarea oamenilor și fiind găsit la chip ca om, S-a smerit (Filipeni 2:6-8). Căci Dumnezeu Cuvântul, luând trupul nostru, a rămas Dumnezeu: de aceea preasfântul Pavel spune că S-a făcut asemenea nouă oamenilor și la înfățișare era ca un om. - Și Dumnezeu, cum am spus, îmbrăcându-Se în chipul nostru, a luat asupra Sa trup nu fără suflet, cum le place unor eretici să filozofeze, ci însuflețit de un suflet rațional. Astfel, după gândul sfinților părinți, Însuși Cuvântul, purtând din esența Tatălui, Fiul unul-născut, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, El Însuși, prin care toate lucrurile au primit ființă, S-a coborât, S-a întrupat și s-a făcut om, adică S-a învrednicit să se nască dintr-o femeie și să se arate după chipul și asemănarea noastră: aceasta înseamnă a „deveni om”.
Așadar, același Iisus Hristos, Cuvântul unul-născut al Tatălui, devenind om, nu a încetat să fie ceea ce era: și în umanitate a rămas Dumnezeu, iar în chip de slujitor Stăpânul, iar în umilința noastră cu plinătatea dumnezeirii, iar în slăbiciunea trupului Domnul oștirilor, și în măsură omenească cu toate proprietățile care Îl pun deasupra întregii creații. Ceea ce era El înainte de a lua trupul, același a rămas neîncetat după luarea trupului, adică Dumnezeu, Fiul adevărat și unul-născut, lumină, viață și putere, și ceea ce nu era El înainte de a lua trupul, aceea a luat asupra Sa conform dispensațiunii; pentru că Și-a însușit tot ce aparține trupului: trupul pe care L-a asumat nu a fost străin, ci a devenit propriul Său trup, primit de El în mod incomprehensibil și inefabil în unire cu Sine. Din acest motiv, înțeleptul Ioan spune: Cuvântul S-a făcut trup (1:14), s-a făcut trup fără transmutare, transformare sau schimbare în natura trupului, de asemenea, fără nicio impuritate, amestec sau coexistență (συνεσίωσις), așa cum unii pretind: toate acestea sunt imposibile; deoarece, prin natura Sa, Cuvântul

nu este supus vreunei transformări sau schimbări; S -a făcut trup , luând trup, însuflețit de un suflet rațional, dintr-un trup virgin și pur și făcându-l al Său. Și, în plus, în Scriptura inspirată este obișnuit uneori să numim omul întreg doar trup. Astfel, se spune: Voi turna Duhul Meu peste orice trup (Ioel 2:28). Dumnezeu a declarat cu siguranță că va trimite Duhul Său nu asupra trupului, care este străin de sufletul rațional, ci asupra oamenilor, care sunt alcătuiți din suflet și trup. De aceea, Cuvântul, fără a înceta să fie ceea ce era, s-a făcut om și, de asemenea, arătându-se după chipul nostru, a rămas același Cuvânt. Și să nu existe aici gândul că Hristos a apărut mai întâi ca om și apoi a ajuns la punctul de a deveni Dumnezeu; nu, Dumnezeu Cuvântul a devenit om, astfel încât El este atât Dumnezeu, cât și om împreună. De aceea, cei care Îl împart în doi fii și îndrăznesc să spună că Dumnezeu Cuvântul S-a unit cu omul, care a venit din sămânța lui David, i-a împărtășit acestui om slava, cinstea și demnitatea filiației Sale și l-a pregătit pentru îndurarea morții pe cruce, învierea, înălțarea la cer și șezut la dreapta Fiului lui Dumnezeu ,Tată, ca fiecare făptură să se închine înaintea Lui, ca fiind socotită vrednică de onoruri divine - în primul rând, ei proclamă doi fii, iar în al doilea rând, în mod ignorant, distorsionează puterea tainei. Căci, așa cum am spus, Hristos nu S-a făcut Dumnezeu din om, ci Dumnezeu Cuvântul S-a făcut trup, adică om. De asemenea, ei vorbesc despre smerirea Lui pentru că înainte de smerirea Sa, El, ca Dumnezeu, avea toată plinătatea dumnezeirii în propria Sa fire: nu din smerire S-a înălțat pe Sine la plinătatea dumnezeirii, ci S-a smerit, coborând din înălțimile divine și din slava inefabilă; S-a înălțat pe Sine nu pentru că a fost glorificat ca un om smerit. Și a luat chip de rob, ca un om liber, și nu a trecut din robie în slava libertății. După asemănarea omului, El era în chip de Dumnezeu și egal cu Tatăl, și nefiind om, S-a îmbogățit cu darul de a fi chip de Dumnezeu.

Și de ce să pervertim învățătura dispensației și să distorsionăm adevărul, contrar tuturor scripturilor inspirate de Dumnezeu, care, cunoscându-L pe Dumnezeu și pe Fiul creat om, Îl numesc pretutindeni unul? Astfel, în cartea universului, Moise a scris că divinul Iacov, după ce și-a condus copiii peste pârâul Iaboc și fiind lăsat singur peste noapte, s-a luptat cu un om până dimineața și a numit locul acela: „ Arătarea lui Dumnezeu”. Căci am văzut” , spune Iacov, „pe Dumnezeu față în față și sufletul meu este mântuit. Și soarele a strălucit peste el când a trecut înfățișarea lui Dumnezeu; și a șchiopătat de coapsă (Geneza 32:30, 31). Dumnezeu i-a arătat patriarhului dinainte că singurul Său Cuvânt se va întrupa într-o zi și că Israel I se va împotrivi și că vor acționa nedrept față de El și vor începe, ca să zic așa, să șchiopăteze în raport cu El - despre care vorbește mai clar pe lira psalmistului: Fiii străinilor M-au mințit, fiii străinilor au îmbătrânit și șchiopătează de la cărările lor (Psalmul 18:45, 46). Acest lucru, cred, este indicat de împrejurarea că Iacov șchiopăta la coapsă . Mai mult, rețineți: deși un om s-a luptat cu Iacov, el, după propriile sale cuvinte, L-a văzut pe Dumnezeu față în față și numește forma Lui forma lui Dumnezeu . Tot așa și Cuvântul lui Dumnezeu, devenind om, era în același timp după chipul Tatălui, ca chipul Său spiritual, zic eu, și ca fiind complet neschimbător. Prin urmare, arătându-ne că și odată cu trupul în El este chipul ipostasului Tatălui , i-a spus lui Filip: Cine M-a văzut pe Mine a văzut și pe Tatăl . De asemenea, întâlnindu-l în templu pe orbul din naștere pe care îl vindecase, l-a întrebat: Crezi în Fiul lui Dumnezeu? Apoi, la întrebarea orbului din naștere care își căpătase vederea: Și cine este El, Doamne, ca să cred în El ? El a răspuns: Și L-ați văzut; Cel ce vorbește cu voi, El este (Ioan 9:35-37). Dar orbul care și-a căpătat vederea nu L-a văzut într-o formă pură sau netrupească, ci în forma noastră umană și a crezut în Cel pe care L-a văzut, nu ca pe un Fiu unit cu un alt Fiu, ci ca unul în fire și în adevăr, nu fără trup, care a strălucit pentru cei născuți

pe pământ. Mai departe, divinul Moise spune în binecuvântări: Dă lui Levi lucrurile Lui arătate și adevărul Lui omului sfânt, pe care L-au încercat prin ispită, L-au ocărât la apele cetății. Cel ce a zis tatălui său și mamei sale: Nu te-am văzut și nu cunosc pe frații lui (Deuteronom 33:8, 9). Dumnezeul tuturor lucrurilor a rânduit lui Aaron o haină de multe culori . 23 Purtarea unui podirus era potrivită și atribuită doar episcopiei. Pe podirus, pe pieptul episcopului erau atârnate niște pietre, în număr de 12, iar în mijlocul acestor pietre se aflau încă două pietre, purtând numele fenomenului.și adevăr . Cele 12 pietre erau un simbol al oștirii sfinților apostoli care îl înconjurau pe Emanuel, care este manifestarea și adevărul ; pentru că El ne-a revelat adevărul, dar a pus capăt închinării în umbre și imagini. Și că singurul Cuvânt al lui Dumnezeu, luând asupra Sa umanitatea, a fost și mare preot, se poate îndoi cineva de acest lucru, când divinul Pavel a scris astfel: socotiți-vă apostolul și episcopul mărturisirii noastre pe Iisus Hristos: fiind credincioși Celui ce L-a făcut (Evrei 3:1, 2)? Și demnitatea preoției, după cum este clar, nu este nepotrivită față de ceea ce este în măsură omenească. Fie ca ea să fie mai joasă decât natura și slava lui Dumnezeu Cuvântul, dar nu nepotrivită față de dispensația Sa în trup. De aceea Moise spune: dați lui Levi , adică preotului, arătarea și adevărul . Ce fel de Levi, sau preot, a arătat el prin cuvintele: un om sfânt , pentru că Domnul nostru Iisus Hristos n-a păcătuit; Drept urmare, Pavel scrie despre El: un astfel de mare preot ni se cuvine nouă, sfânt, nevinovat, fără prihană, despărțit de păcătoși și făcut mai înalt decât cerurile (Evrei 7:26). - Pe cine l-au ispitit cu ispita, L-au ocărat la apele certarii (Deuteronom 33:8). O, lucru uimitor! Moise îl numește imediat pe cel numit om Dumnezeu, pe care Israel l-a amărât și l-a ispitit în pustie și la apele certarii, așa cum toată lumea este asigurată de cuvintele psalmistului: El a deschis stânca în pustie și le-a dat să bea ca dintr-un loc adânc; a scos apă din stâncă și a coborât-o ca pe râuri de apă . Ce urmează? Și L-au ispitit pe Dumnezeu în inimile lor... și L-au defăimat pe Dumnezeu și au zis: Poate Dumnezeu să pregătească o masă în pustie? Căci a lovit El stâncile și au țâșnit apele și au dat valuri râurilor: poate el să dea mâncare și pâine sau să pregătească o masă pentru poporul Său ? (Ps. 78:15, 16. 18-20). Vedeți deci cum l-au ispitit evreii pe Dumnezeul făcător de minuni, pe care Moise L-a numit om. În același sens, scrie divinul Pavel: „ Căci beau din stânca duhovnicească care îi urma, iar stânca aceea era Hristos” (1 Corinteni 10:4). Prin urmare, omul pe care l-au ocărat a fost același pe care israeliții l-au ispitit înainte de întrupare. Și că Fiul, înainte de întrupare, nu era diferit de Fiul care venea din sămânța lui David, contrar opiniei celor care îndrăznesc să afirme o astfel de distincție, ci era unul și același - înainte de întrupare Cuvântul curat, iar după nașterea din sfânta Fecioară - întrupat și făcut om, așa cum au scris sfinții și dumnezeiești părinți - acest lucru a fost arătat de însuși Moise prin semnul special al soțului Cuvioasei.Ca și cum cineva, dorind învățătură, l-ar întreba pe Moise: despre ce om a fost cuvântul acesta rostit de el - omul pe care, după el, israeliții l-au ispitit și l-au ocărat? Și Moise, ca și cum ar fi întins mâna, arată spre Iisus: spune: le zice tatălui său și mamei sale: Nu v-am văzut și nu i-am cunoscut pe frații mei (Deuteronom 33:9). Să ne amintim ce a scris unul dintre sfinții evangheliști. Când Hristos învăța odată și călăuzește pe unii în taine, iar mama și frații Lui stăteau afară, și unul dintre ucenici a venit la El și a zis: Mama ta și frații tăi stau afară și vor să vă vadă ! El a arătat cu mâna spre ucenicii care Îl ascultau și a răspuns: Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc (Luca 8:16-21). Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela este fratele Meu, sora Mea și mama Mea (Matei 12:46-49). Cred că acesta este sensul cuvintelor lui Moise: „ Cel ce zice tatălui său și mamei sale: «Nu v-am văzut și nu i-am cunoscut pe frații lui» . Și din nou, înțeleptul Daniel spune că a văzut pe singurul Cuvânt al lui

Dumnezeu, după chipul nostru. L-a văzut, după cuvintele sale, pe Cel Bătrân de Zile stând pe tron, a văzut de zece mii de ori zece mii stând înaintea Lui și mii de mii slujindu-I." Apoi, vorbind despre alte obiecte ale viziunii sale, Daniel adaugă: „ Am văzut în vis noaptea și iată, pe norii cerului a venit un fiu al omului; și chiar până la Cel Bătrân de Zile a venit și a fost adus înaintea Lui. Și Lui i s-a dat cinste și o împărăție și toate neamurile și limbile Îi vor sluji. " (Daniel 7:9, 10, 13:14) Este evident că Daniel l-a văzut pe Emanuel înălțându-se la Tatăl și Dumnezeu ceresc. Un nor ceresc L-a ridicat (Faptele Apostolilor 1:9). Și Daniel Îl numește simplu om, dar ca fiu al omului, pentru că Dumnezeu Cuvântul era după un chip asemănător cu al nostru. Înțelegând aceasta în același fel, înțeleptul Pavel spune că Dumnezeu Cuvântul era în asemănarea oamenilor și a fost găsit în asemănarea unui om (Filipeni 2:7), iar cei născuți pe pământ L-au văzut în asemănarea firii păcatului (Romani 8:3). Dacă acesta ar fi fost un om, onorat cu cinste divină, numai datorită apropierii sale de Dumnezeu: atunci profetul ar fi spus că a văzut ca pe Dumnezeu, sau ca pe Fiul lui Dumnezeu, venind pe nori: dar profetul nu a spus așa, ci spune că a văzut ca fiul omului ; prin urmare, L-a văzut pe Fiul ca Dumnezeu și ca întrupat, adică fiind în asemănarea oamenilor., după cuvântul lui Pavel. Dar, deși profetul L-a văzut în trup ca fiu al omului; totuși, El a venit chiar și la Cel Îmbătrânit de Zile , adică S-a suit din nou pe tronul Tatălui veșnic. - Și I s-a dat cinste și împărăție și toate neamurile și popoarele Îi vor sluji. Iisus Hristos a spus același lucru: proslăvește-Mă, Tată, la Tine Însuți cu slava pe care o aveam la Tine mai înainte de a fi lumea (Ioan 17:5). Și că Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu este împreună-tronat și egal în cinste, chiar și cu trupul, cu Dumnezeu și Tatăl, rămânând unul și același Fiu chiar și după întrupare - acest lucru ne este arătat lămurit de înțeleptul Pavel când scrie: un astfel de mare preot avem, care stă la dreapta tronului Măririi în ceruri (Evrei 8:1). Și Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, când a fost întrebat de iudei: Este Acesta cu adevărat Hristosul?, spune: Dacă vă spun, n-aveți credință; și dacă vă întreb, nu-Mi veți răspunde. De acum înainte Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu (Luca 22:66-69). Aceasta înseamnă că chiar și oastea sfinților profeți L-a văzut pe Fiul întrupat pe tronurile Dumnezeirii. Acum să ne uităm la predicatorii noului legământ, la tainele universale, cărora Hristos Însuși le-a spus: nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru, care vorbește în voi (Matei 10:20). Și aici îl întâlnim pe divinul Botezător, care spune: Cel ce vine după Mine a venit înaintea Mea, căci înaintea Mea era (Ioan 1:15). Cum deci a fost Cel ce vine după Botezător înaintea Lui? Nu este cunoscut de toată lumea că, în vremea nașterii Sale trupești, Ioan Îl precede pe Hristos? Cum poate fi rezolvată întrebarea? Întrebarea este rezolvată de Însuși Mântuitorul, care le-a spus evreilor: Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte de a fi făcut Avraam, sunt Eu (Ioan 8:58). Este de la sine înțeles că înaintea lui Avraam El era în divinitate, iar în umanitate S-a arătat după Avraam. Apoi, deși Dumnezeu și Tatăl au proclamat clar: Slava Mea nu o voi da altuia (Isaia 42:8), fiindcă nu este alt Dumnezeu afară de El (45:5); totuși, Hristos ne-a spus: Fiul omului va veni în slava Tatălui Său cu sfinții îngeri (Marcu 8:38) .). Și ce ar trebui să așteptăm de la venirea Fiului omului din cer, scrie înțeleptul Pavel despre: harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, se va arăta tuturor oamenilor și ne va pedepsi, pentru ca, lepădându-ne de nelegiuire și de poftele lumești, să trăim cu treabă, cu dreptate și cu evlavie în veacul de acum, așteptând fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Isus Hristos (Tit 2:11-13). Și în alt loc, vorbind despre urmașii trupești ai lui Israel, Pavel a spus: ale cărora sunt legămintele, porunca și făgăduințele și din care, după trup, este Hristos, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin (Romani 9:4, 5).

Continuând să călcăm neabătuți pe urmele mărturisirii părinților, spunem că Însuși Fiul Unul-Născut, născut din Dumnezeu Tatăl, sau Însuși Cuvântul Său, S-a întrupat și a devenit om, a pătimit, a murit și a înviat din morți a treia zi. Fără îndoială, Cuvântul lui Dumnezeu, prin propria Sa natură, este inaccesibil suferinței. Nimeni, desigur, nu va fi atât de prost încât să admită ideea că o natură care întrece totul poate fi capabilă de suferință. Dar, din moment ce S-a făcut om, luând trup din sfânta Fecioară: atunci, ținând cont de doctrina iconomiei, afirmăm că în propriul Său trup, conform umanității, El a suferit, care, ca Dumnezeu, este mai presus de orice suferință. Căci, dacă Dumnezeu s-a făcut om fără a înceta să fie Dumnezeu; dacă a devenit parte a creației, rămânând mai presus de toate lucrurile create; dacă Legiuitorul, conform demnității Sale divine, a fost sub lege, păstrând totuși pentru Sine demnitatea de legiuitor; dacă Stăpânul, conform divinității Sale, a luat asupra Sa chipul unui slujitor, păstrând totuși invariabil demnitatea suveranității Sale; Dacă Unul-Născut a devenit întâiul născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29), rămânând în același timp singurul născut, atunci ce este ciudat în faptul că Cel ce a suferit în trup, după umanitatea Sa, a rămas și se mărturisește inaccesibil suferinței, după dumnezeirea Sa? Așadar, înțeleptul Pavel spune că același Cuvânt, care este chipul lui Dumnezeu Tatăl și este egal cu Dumnezeu Tatăl, a fost ascultător până la moarte, și încă moartea crucii (Filipeni 2:6-8). De asemenea, El vorbește într-o altă epistolă a Sa despre singurul Fiu născut: Care este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut dintre toate făpturile, căci prin El au fost create toate lucrurile, atât în cer, cât și pe pământ. El este înaintea tuturor lucrurilor și în El se vor alcătui toate lucrurile ; de asemenea: El este capul trupului, al bisericii, începutul celor ce au murit, întâiul născut din morți (Coloseni 1:15-18). Însă Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este viață și creatorul vieții, fiind născut din viață, adică din Tatăl Său: cum a devenit atunci El întâiul născut din morți și începutul celor care au murit ? Iată cum: după ce S-a însușit trup, capabil să primească moartea, El, precum spune înțeleptul Pavel, prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru toți (Evrei 2:9) - a gustat în trup, capabil să îndure moartea, fără să înceteze să fie însăși viața. De aceea, cel ce mărturisește că a suferit în trup nu va recunoaște suferința Sa după firea divină, ci, așa cum am spus, primește suferința în propriul Său trup, capabil să primească suferința. Chiar și fericitul proroc Isaia, știind că Dumnezeu, care urma să se facă om, va suferi în trup, a spus despre El: Ca o oaie la junghiere a fost dus și ca un miel înaintea celor ce-l tund, mut, de aceea nu Și-a deschis gura. În smerenia Sa a fost luată judecata Sa: cine poate mărturisi neamul Său?? căci viața lui este luată din pământ (53:7, 8). Adevărat, introducătorii dogmelor nelegiuite spun: „să se facă cineva om, - să fie în special Fiul, care este în unire cu Dumnezeu: va exista oare un astfel de naiv care să nu poată spune nimic despre generația sa? Iată, Fiul era din sămânța lui Iese și a lui David." Dar ideea este, cine este capabil să explice nașterea, sau mai degrabă, modul nașterii lui Dumnezeu Cuvântul? - Viața Lui este luată din pământ , adică prezența Sa vizibilă (ὕπαρξιδ). Profetul, în loc de „prezență vizibilă", a pus viață, sau viață: El (Cuvântul) se înalță la înălțimi, se ridică deasupra a tot ceea ce este pământesc; conform naturii sale inefabile, este de neînțeles și complet inaccesibil gândurilor omenești. – Apoi, la cele spuse, voi adăuga aceasta: un Domn, o credință, un botez (Efeseni 4:5), cum spune preasfântul Pavel. Dacă este un singur Domn, o singură credință, un singur botez : cine este acest Domn și în cine am crezut și am fost botezați? Desigur, toată lumea va spune că în cel mai înalt grad și, mai mult, în aceeași măsură, atât domnia, cât și credința noastră, și faptul că se săvârșește botezul mântuitor în El, sunt potrivite Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl; pentru că El Însuși așa a poruncit sfinților apostoli, zicându-le: Duceți-vă și învățați toate neamurile,

botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Matei 28, 19). Și dumnezeiescul Pavel ne pune înaintea luminii slava domniei, mărturisirea credinței și puterea sfântului botez, când zice: Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer?, adică să-L coboare pe Hristos. Sau: cine se va coborî în abis?, adică să-L scoată pe Hristos din morți. Dar ce spune Scriptura? Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta. „Căci dacă mărturisești cu gura ta pe Domnul Isus și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit" (Romani 10:6-9). El scrie, de asemenea: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Hristos Isus, în moartea Lui am fost botezați" (6:3)? Astfel, este evident că apostolul atribuie cu înțelepciune mărturisirea stăpânirii și a credinței, precum și harul sfântului botez, celui care a suferit moartea și a înviat din morți. Chiar credem în doi fii? Ignorând Cuvântul care a strălucit de la Dumnezeu Tatăl, oare să atribuim unui alt fiu care a suferit, distinct de El, slava stăpânirii, mărturisirea credinței și botezul ceresc? Nu este oare o nebunie și, mai mult, nu este oare de-a dreptul nelegiuit să gândim sau să vorbim astfel? Ce trebuie atunci să spunem? Că, într-adevăr, este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.; întrucât un singur Fiu și Domn, nu pentru că Cuvântul a asumat un om, unul special, în unire cu Sine, l-a făcut pe acest om părtaș la propriile Sale virtuți, i-a comunicat filiația și stăpânirea Sa, așa cum spun și chiar au scris unii nebuni, ci pentru că Însuși Cuvântul din Dumnezeu, precum lumina din lumină, s-a făcut om și s-a întrupat. Noi am fost botezați în moartea Cuvântului, care a pătimit, după umanitatea Sa, în propriul Său trup, dar după dumnezeirea Sa, inaccesibil suferinței și veșnic viu, pentru că El este viață din viață, adică din Dumnezeu și Tatăl. În acest fel, stricăciunea noastră este îndreptată și stăpânirea morții asupra noastră este slăbită. De aceea, Hristos a zis: Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă (Ioan 6:53). Aceasta înseamnă că sfântul trup și sfântul sânge al lui Hristos sunt dătătoare de viață. Și trupul Său nu este, așa cum am spus, trupul altei persoane, luată de El, viață, în unire cu Sine Însuși, ci propriul Său trup, însăși viața prin fire, trupul Celui Unul Născut Însuși. Ceata iubitoare de Hristos a sfinților părinți gândește la fel ca noi, așa cum gândește și preasfințitul și preapiosul nostru frate și co-episcop Proclu, care acum împodobește tronul sfintei Biserici din Constantinopol. Iată ce le-a scris episcopilor răsăriteni, iubitori de Dumnezeu: „Cel străin de toate formele, fără nicio schimbare, este întrupat; Cel născut în trup fără de început; Cel desăvârșit prin fire, crește în trup (Luca 2:52); Cel ce este mai presus de suferință este supus suferinței, îndurând ocări nu în forma Sa curată, ci primind suferințele trupului în forma pe care a primit-o." Astfel, cei care gândesc diferit și au scris diferit sunt astfel expuși în perfidia lor, care pretutindeni vine din ignoranță și, prin urmare, contrazice dogmele adevărului.

După ce au terminat de vorbit despre Hristos, fericiții părinți pomenesc de Duhul Sfânt. Ei au spus că cred în Duhul Sfânt, așa cum cred în Tatăl și în Fiul, pentru că El este de o ființă cu Ei, este turnat, adică purcede, ca din izvorul Său, de la Dumnezeu Tatăl și este împărtășit creației prin Fiul. Astfel, Fiul a suflat Duhul Sfânt în sfinții apostoli, zicând: primiți Duhul Sfânt (Ioan 20:21-23). Astfel, Duhul este de la Dumnezeu și este Dumnezeu; nu este diferit de Ființa, care întrece toate, ci de El în El și Îi aparține în mod nedespărțit.

Aceasta este credința directă și fără greșeală, sau mărturisirea directă și infailibilă a credinței sfinților părinți! Dar Pavel a mai spus: „ Dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos" (2 Corinteni 4:4). De aceea, unii, părăsind calea cea dreaptă a adevărului, se izbesc de stânci, neînțelegând nici ce spun, nici ce afirmă (1 Timotei 1:7). Referind slava filiației doar la Cuvântul, născut din Dumnezeu Tatăl, ei spun că El a fost unit cu El

ca și cum un alt fiu din sămânța lui David și a lui Iese, a devenit părtaș filiației Sale și cinstirii divine, ca locuință a Sa, și a primit totul de la El, dar nu are nimic al Său. Despre astfel de oameni, cred, au scris ucenicii Mântuitorului: „ Au intrat niște oameni, care de demult erau rânduiți pentru această osândă, oameni necredincioși, care amăgesc harul Dumnezeului nostru, ducându-L în necurăție și lepădează pe singurul Stăpân Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos” (Iuda 1:4). Nu, Iisus Hristos este cu adevărat numit Cuvântul, care S-a arătat în formă omenească. Oamenii de opinie contrară, care din mare nebunie nu s-au temut să gândească și să vorbească la fel ca Nestorie și Teodor, răspund celor care pun întrebări astfel: nu-L recunoașteți ca Dumnezeu și adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și Tatăl - născut din sfânta Fecioară, atribuindu-I numai Lui suferința și separându-L de Dumnezeu Cuvântul, ca să nu-L numească pe Dumnezeu supus suferinței. Așa sunt născocirile zelului lor excesiv, așa sunt opiniile lor actuale. Prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl nu ar trebui numit Hristos (unsul) în sens literal? După cum suferința nu-I este proprie atunci când este zămislită în afara trupului, tot așa ungerea nu-I este proprie și străină. Iisus din Nazaret L-a uns pe Dumnezeu cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10:38); dar Cuvântul lui Dumnezeu este complet desăvârșit de Sine și nu are nevoie de ungerea Duhului Sfânt. Prin urmare, respingeți dispensația (mântuirii) și luați de la Unul-Născut dragostea pentru lume, doar ca să nu-L mai numiți Hristos. A fost vrednic de El să Se arate în măsura firii noastre? Și fiindcă aceasta este nevrednic de El, atunci nimeni să nu mărturisească că S-a făcut om. Hristos vă va zice și vouă: sunteți înșelați, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu (Matei 20:29). – Așadar, recunoscându-i ca vrăjmași ai adevărului pe cei ce vor insufla ceva asemănător, să evităm inovațiile lor distructive, ci mai degrabă să ne ținem de învățătura sfinților părinți și de tradiția sfinților apostoli și evangheliști; pentru că prin ei Însuși Cuvântul întrupat a vorbit, prin care și cu care lui Dumnezeu și Tatăl este cinstea, slava, puterea, împreună cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Epistola aceluiași Chiril, episcop al Alexandriei, către Ioan, episcopul Antiohiei, și către Sinodul întrunit la Antiohia
Balaurul, apostatul, fiara, cu adevărat cel mai încăpățânat și vrăjmaș lui Dumnezeu, nu s-a potolit încă, nu s-a despărțit încă de răutatea care s-a așezat în el: născând neîncetat ură față de sfintele biserici, el, în îndrăzneala sa, întoarce împotriva dogmelor adevărului limbile nestăpânite ale oamenilor nelegiuiți și ignoranți, care au conștiința înțepenită (1 Timotei 4:2). (Totuși, este prins și învins peste tot cu ajutorul Mântuitorului nostru comun, Hristos, care slăbește cruzimea și ferocitatea atacurilor sale). Astfel, chiar înaintea noastră, foarte mulți au intrat în luptă cu sfinții noștri părinți, au ridicat armele buzelor lor îndrăznețe împotriva slavei inefabile (a lui Hristos), dar au fost demascați ca oameni nechibzuiți și ignoranți, dedicându-se vorbelor deșarte și neînțelegând adevărul a ceea ce Adevărul Însuși a declarat a fi corect, curat și fără reproș. Dar, întrucât inventatorul și învățătorul oricărei impietăți, pe lângă și după cele pe care le-am pomenit, a stârnit împotriva noastră glasul nou rostit al lui Nestorie: iată, prin harul lui Dumnezeu și după înțelegerea dată nouă de Dumnezeu, toți îl anatemizăm în unanimitate pe apostat, imitând râvna slăvită a părinților noștri, detronând pe vrăjmașii crucii lui Hristos, dând cinste adevăratei credințe și propovăduind în biserici că nu trebuie deloc să ne alăturăm impietății celor care spun că sunt doi Hristoși și doi fii: unul după fire, adevărat, ca Cuvânt de la Dumnezeu Tatăl, iar celălalt - din sămânța lui David, prin înfiere și prin har. Conform mărturisirii părinților, prin credința curată și ireproșabilă care ne-a venit de la strămoșii noștri, mărturisim că este un singur Fiu și Domn Iisus Hristos, adică însuși Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl s-a făcut om și s-a întrupat, astfel încât unul și același

este și este mărturisit a purces atât din Dumnezeu Tatăl în mod divin, din ființa Sa natural, ca Cuvânt al Său, cât și din sămânța lui David după trup, adică din sfânta și Născătoarea lui Dumnezeu Maria. Cei care de la început au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului (Luca 1:2) ne-au învățat doctrina nu a doi fii diferiți, ci a unuia și același Dumnezeu și în același timp om, singurul născut și întâiul născut - singurul născut în dumnezeire și întâiul născut în umanitate; pentru că, pogorându-se să fie asemenea nouă, S-a arătat ca întâiul născut dintre mulți frați (Romani 8:29).), neunit cu un alt om, așa cum unora le place să creadă, ci devenind el însuși om, fără a înceta să fie ceea ce era. Fiind prin fire Dumnezeu și mai presus de suferință, a suferit de bunăvoie în propriul său trup. Trupul niciunei alte persoane nu a fost dat pentru noi, ci însuși Cuvântul unic-născut al lui Dumnezeu, devenind om, S-a oferit pe sine ca jertfă curată lui Dumnezeu și Tatăl. Prin urmare, în urma împrejurărilor explicate, a fost necesar să se stabilească o sărbătoare strălucitoare, când am alungat din noi înșine învățătura rea a lui Nestorie și toate celelalte voci care vorbeau în vreun fel similar erorilor sale. Această sărbătoare este celebrată de noi spre rușinea tuturor celor care gândesc sau au gândit vreodată la fel ca Nestorie. Aici, atât noi, cât și reverența voastră, am declarat hotărât că îi anatematizăm pe cei conform cărora învățătură există doi fii și doi Hristoși; „Pentru că, așa cum am spus, și noi și voi propovăduim un singur Hristos, Fiul și Domnul, singurul Cuvânt născut al lui Dumnezeu, care, după cuvântul înțeleptului Pavel, S-a arătat în asemănarea oamenilor și a fost găsit la chip de om.” (Filipeni 2:7)). Și că, conform mărturisirii noastre, trupul Domnului este animat de un suflet rațional - acest lucru a fost deja dovedit de multe ori. Același lucru a fost afirmat clar în scrisoarea către armeni, explicând corect învățătura adevărului, de către preasfințitul și piosul nostru frate și co-episcop Proclu, un om pios și priceput în lupta cu pervertitorii dreptului, astfel încât pentru el, un venerator respectuos al adevărului, victoria este un lucru obișnuit. Vă rugăm, nimeni să nu îndrăznească să atribuie sfinților și ortodocșilor noștri părinți: Atanasie, Vasile, Grigorie, Teofil și alții, opinii absurde, adică Diodor și Teodor și alții, care nu merită deloc - ca să nu spun ceva mai puternic - măcar laude pentru faptul că s-au năpustit, cum s-ar spune, cu toate pânzele împotriva gloriei lui Hristos: altfel este ușor să dai pricină de ispită celor în care s-ar forma gândul că primii au gândit și au învățat în același fel ca cei din urmă - acești zeloți ai tot ce este drept, care au lăsat în urmă cărți în respingerea învățăturii false nu numai a lui Nestorie, ci și a altora, chiar înainte de Nestorie, care au gândit și au scris în același fel cu el. Vă rugăm ca fiecare să-și vadă de treaba lui, ca nimeni să nu provoace tulburări în biserici, care, prin harul lui Dumnezeu, au fost deja liniștite peste tot prin priveghiul asupra tainelor, și ca nimeni să nu-și creeze astfel tulburări speciale. Dacă vreunul dintre urmașii lui Nestorie, după ce s-a convertit cu sinceritate și a abandonat absurdităţile sale, își exprimă dorința de a primi credința curată, atunci acesta ar trebui acceptat și nu ar trebui să i se reproșeze trecutul, ca nu cumva acest lucru să servească drept motiv pentru ca alții să amâne convertirea lor la calea adevărată. Le urăm însănătoșire celor afectați de boli trupești și ne bucurăm împreună cu ei în cazul însănătoșirii: nu ar trebui ca fiecare să se bucure mult mai mult de convertirea celui care s-a rătăcit, de lupta sa activă, cu o conștiință bună, spre lumina adevăratei cunoașteri? Chiar și îngerii au obiceiul de a sărbători convertirea celor care s-au rătăcit (Luca 15:7) .): Aceasta este cunoscută de reverența voastră, care învățați și predicați în toate bisericile, cunoscând cuvintele Mântuitorului nostru. - De aceea, vă rugăm, ca frați și tovarăși învățători, porunciți clerului să nu vorbească despre nimic altceva, mai ales în biserici, decât despre ceea ce este drept, aprobat și recunoscut ca vrednic de păstrare, ci mai ales să adere la mărturisirea dreptei credințe și să fie strict circumspecți în raționamentul despre

subiectele credinței. În caz de nevoie de a instrui pe cineva în tainele credinței, în niciun caz nu trebuie să se lase, atunci când expune învățătura credinței, să se deda la raționamente care sunt incompatibile cu dreapta credință. Întrucât cauzele de confuzie trebuie tăiate prin vigilența reverenței voastre: de aceea v-am expus ceea ce, în opinia noastră, este bine în această privință. Așadar, dacă vreunul dintre clerici, în ciuda comuniunii lor cu Biserica, ar fi suspectat de exterior că este de aceeași părere cu nelegiuitul Nestorie: atunci astfel de clerici sau călugări, chiar și printre voi, conducătorii bisericilor, ar trebui să aparțină în biserici numai ascultătorilor și atunci este necesar să acordați o atenție deosebită cuvintelor lor. Se poate întâmpla cu ușurință ca cei care vor să-i acuze de discursuri scandaloase spre intoleranța tuturor să se adreseze instanțelor externe (civile). Dar este cel mai bine și mai drept să ridici și să rezolvi problemele ecleziastice în biserici decât în fața altora, cărora chiar și judecata despre ele este complet nepotrivită. - Salutați-vă frații voștri; frația noastră vă salută în Domnul.

Lista decretelor imperiale împotriva lui Nestorie

Reverența pe care o datorăm celei mai sacre religii (θρησκία) cere ca cei care se comportă cu impietate față de Divinitate să fie supuși unor pedepse vrednice și pecetluiți cu un nume corespunzător impietății lor, astfel încât, însemnați cu rușine, să sufere pedeapsa veșnică, suferind în viață pedeapsa cuvenită și rămânând după moarte în dezonoare pentru erorile lor păcătoase. Astfel, după condamnarea lui Nestorie, ca și conducător al unei învățături monstruos de deformate, rămâne să se impună oamenilor cu aceleași gânduri și complicilor impietății sale numele abuziv corespunzător, astfel încât, pentru a evita abuzul numelui creștinilor, cei care, prin impietate, au respins dogma creștină, să nu fie împodobiți cu acest nume. În consecință, rânduim ca adepții învățăturii indecente a lui Nestorie să fie numiți peste tot simonieni, deoarece este drept ca cei care, îndepărtându-se de Dumnezeu, imită impietatea lui Simon, să primească numele său ca moștenire. În același fel, conform legii fericitei amintiri a lui Constantin, arienii sunt numiți Porfirieni, din cauza asemănării impietății ariene cu impietatea lui Porfirie, care, încercând să înăbușe adevărata religie prin puterea cuvintelor, a lăsat în urmă cărți - monumente ale învățăturii sale false, și nu ale învățăturii sale.

Nimeni să nu îndrăznească să aibă, să citească sau să copieze cărțile nelegiuite ale indecentului și sacrilegiului Nestorie împotriva sfintei religii a ortodocșilor și împotriva dogmelor sfântului conciliu al episcopilor din Efes. Aceste cărți, fiind adunate cu toată diligența posibilă, trebuie să fie încredințate public flăcărilor. Când în acest fel orice impietate va fi smulsă din rădăcină, atunci oamenii simpli, ușor de înșelat, nu vor putea găsi nicăieri sămânța erorii. Mai mult, adepții lui Nestorie, dați pieirii, nu trebuie pomeniți în controversele religioase sub alt nume decât cel de simonieni. De asemenea, nicio clădire nu trebuie să li se dea, nici în secret, nici pe față, pentru întâlnirile lor, nici în sate, nici în suburbiile orașelor, nici oriunde; pentru că decretăm că sunt lipsiți de orice drept de întrunire. Să știe toată lumea că încălcătorul acestei legi, ca adept al lui Nestorie, va fi pedepsit cu pierderea tuturor bunurilor sale. Ca o autoritate înaltă și renumită, aveți datoria să ordonați ca această lege a noastră, conform obiceiului acceptat de publicare a legilor, să fie făcută cunoscută locuitorilor din toate regiunile. Și pentru ca ea să fie clară și accesibilă înțelegerii tuturor, am redactat-o în latină și greacă.

Edictul prefecților ca cărțile lui Nestorie să nu fie citite

Declară prefecții Flavius Anthemius Isidore, Flavius Bassus și Flavius Simplicus Riginus.

Împărații noștri sunt foarte încântați să aibă grijă de evlavie. Și într-adevăr așa este. Dacă ei, ca să spunem așa, nu se tem să se dedice constant, în fiecare zi, cu grijă treburilor statului, adăugând priveghiurilor diurne și nocturne: atunci cum ar putea să nu recunoască faptul că același lucru ar trebui respectat de ei cu un zel deosebit în ceea ce privește evlavia și religia? Prin urmare, dacă vreo mărturisire absurdă, nebună și obraznică încearcă să se arate, și mai ales dacă o astfel de mărturisire a afirmat deja o anumită formă de independență, atunci împărații noștri, cu perspicacitatea lor obișnuită, fără nicio jenă, cu calm deplin - care le aparține întotdeauna în mod inseparabil și este respectată de ei în orice - au stabilit această ordine pentru a-i aduce la înțelepciune pe autorii fărădelegii cu pedepse proporționale cu crima și pentru a acționa asupra altora mai întâi prin mustrare, astfel încât aceștia din urmă, nesupuși încă pedepsei, fiind atenți doar la îndemnul legii, îndreptându-se spre cele mai bune, nu numai că nu pierd nimic din bunurile lor, ci și, în virtutea pocăinței imediate, își dobândesc cu fermitate dobândirea evlaviei - o dobândire care este completă și, ceea ce este cel mai important, veșnică, rămânând cu noi chiar și după moarte. Însă, întrucât oamenii, odată duși de erori, odată prinși în mrejele cuvintelor viclene și ale raționamentelor rele, sunt încăpățânați și, prin urmare, nu este nevoie doar de o frică puternică de pedeapsă, ci și de cele mai aspre pedepse: atunci împărații noștri poruncesc ca pervertorii dogmelor credinței să trăiască liniștiți în viitor, să se schimbe în bine, ei înșiși să nu se întâlnească nicăieri și să nu indice altora, ca pe o arenă a impietății, niciun loc - fie că este în oraș, fie aproape, fie departe de oraș - pe scurt, nicăieri pe pământ nu ar trebui să existe astfel de întâlniri; iar celor care au cedat invențiilor nebunești ale lui Nestorie și își găsesc sprijin pentru erorile lor în cărțile sale, ei declară, într-un spirit de milă și nu de pedeapsă, că aceste cărți trebuie condamnate la foc și distruse, ca nu cumva, ca monumente ale unor astfel de erori exorbitante, să devină o piatră de poticnire pentru adevărata credință; și nici nu ar trebui rescrise - ar fi mult mai bine să nu le citim de la bun început - și, în general, să nu le citim sau să nu le ascultăm, pentru că răul pe care îl provoacă este distrugerea a tot. Într-adevăr; ce este mai prețios decât sufletul și credința? Și citirea cărților lui Nestorie dăunează sufletului și credinței; orbind ce e mai bun în suflet, duce atât sufletul, cât și credința la mai rău. Apoi, pentru ca să nu existe niciun secret cu privire la cine sunt adepții lui Nestorie și pentru ca însuși numele lor să amintească tuturor de autorul fabulelor lor, aducându-și aminte de ceea ce ar fi mai bine uitat, s-a decretat ca aceștia să fie numiți simonieni, cu avertismentul că vor fi supuși celor mai severe pedepse în caz de încălcare a legii. În cele din urmă, pentru ca să cunoașteți spiritul blând și pios al legii, grija plină de grijă a împăraților noștri față de toți supușii lor, care singuri îi aduc lui Dumnezeu, prin credință, o răsplată vrednică de binecuvântările revărsate asupra lor și asupra întregului univers: atunci noi, conform obiceiului stabilit, prin acest edict al nostru prevestim legea,plin de lumină divină. Prin ascultarea de lege, vei fi departe de pedepse; dar prin păstrarea evlaviei pe tot parcursul vieții tale, vei dobândi binecuvântări nemuritoare. În acest fel, vei fi vrednic de același lucru ca și legiuitorul, căci este caracteristic lui Dumnezeu să-i răsplătească pe închinătorii Săi pioși.

Lista legalizării celui mai pios împărat Teodosie împotriva lui Porfirie, a nestorienienilor și a episcopului tirian Irineu

Credem că este potrivit ca maiestatea noastră imperială să dea supușilor noștri instrucțiuni cu privire la evlavie; deoarece credem că cea mai mare favoare a lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos poate fi câștigată în acel caz, atunci când noi înșine, conform scaunelor, Îi vom fi pe plac și ne vom pregăti supușii la același lucru. Prin urmare, decretăm ca toate scrierile, oriunde și de oricine s-ar găsi,

scrise de Porfirie, la instigarea propriei sale nebunii, împotriva religiei creștine pioase, să fie aruncate în foc; deoarece dorim ca nicio scriere care Îl provoacă pe Dumnezeu la mânie și cauzează rău sufletelor să nu fie auzită printre oameni. De asemenea, confirmăm că episcopii și clericii care sunt zeloți ai opiniilor nelegiuite ale lui Nestorie sau care urmează învățăturile sale fărădelegi, să fie excomunicați din sfintele biserici, iar laicii să fie anatematizați, așa cum a fost deja decretat de maiestatea noastră; dar ortodocșii, învestiți cu autoritate și ținând de instrucțiunile noastre pioase, pot, dacă doresc, să declare și să demasce public adepții lui Nestorie. Mai mult, întrucât a ajuns la urechile noastre pioase și sacre că unii au compus și au expus niște învățături ambigue, care nu sunt întru totul în acord cu credința ortodoxă, expuse de sfintele sinoade ale sfinților părinți din Niceea și Efes și de Chiril de fericită pomenire, fost episcop al marelui oraș Alexandria, poruncim ca toate aceste scrieri, fie scrise înainte de vremea prezentă, fie în vremea prezentă, să fie arse și distruse complet, astfel încât nimeni să nu le poată citi; iar cei care vor păstra și citi aceste scrieri sau cărți să aibă în vedere pedeapsa cu moartea (ἐσχατην τιμωρίαν). În general, dorim ca nimeni să nu-și permită să expună sau să transmită altceva decât credința stabilită, așa cum am spus, în Niceea și Efes. Oricine încalcă această lege sacră a noastră va fi cu siguranță supus pedepsei hotărâte de lege împotriva nelegiuitei credințe nestoriene. Și pentru ca toată lumea să învețe din experiență ce indignare a stârnit zeloții nelegiuitei credințe nestoriene în maiestatea noastră, decretăm: Irineu, care din acest motiv odată a atras mânia noastră, și apoi, nu știm cum, după o a doua căsătorie, așa cum am aflat, a devenit, împotriva canoanelor apostolice, episcop al orașului Tir, să fie expulzat din sfânta biserică tiriană și, după ce l-a dezbrăcat de haine și de numele de preot, să-i permită să trăiască în tăcere doar în patria sa. - Înalta voastră demnitate, având în vedere scopul evlaviei noastre, nu va ezita să aibă grijă să respecte aceasta și să o pună la capăt.

Edict propus de prefecți, conform legii imperiale împotriva lui Porfirie, Nestorie și Irineu

Prea evlaviosul nostru autocrat, considerând că credința ortodoxă dăruiește fermitate legilor și statului, prin propria sa lege a exterminat orice sămânță de impietate, acoperind cu rușine, prin pedepse proporționate, pe cei care sufereau de impietate și arătând tuturor calea vieții celei bune. Decretele sale privind cărțile scrise de Porfirie împotriva sfintei religii creștine, privind cei care au scris învățătura nelegiuită a lui Nestorie, privind excluderea din religie a oricărei dogme care era în dezacord cu dogmele stabilite la sinoadele celor mai evlavioși episcopi, mai întâi la Niceea, apoi împreună cu episcopul Chiril de fericită memorie la Efes, și privind depunerea din funcție a fostului episcop al Tirului, Irineu - toate aceste decrete le veți afla din legea propusă mai sus, scrisă în greacă, astfel încât nimeni să nu pretindă că nu cunoaște conținutul ei. Așadar, fiecare, cu toată grija cuvenită, trebuie să îndeplinească ceea ce este stabilit în această lege, având înaintea ochilor amenințarea exprimată în ea. Aceasta a fost citită de călugării pustnici în biserică, în ziua de 23 a lunii Pharmuth (adică 18 aprilie), prima indictională, în anul 164 al lui Dioclețian.

Note

1

Notă a editorilor romani . În Vatican și în alte cărți se găsesc doar aceste șase reguli; în unele, însă, sub denumirea de regula a șaptea , se adaugă definiția aceluiași sfânt sinod, emisă după raportul lui Charisius presbiterul, care se află la locul ei (vezi Faptele Apostolilor VI, vol. I, p. 763), iar în loc de regula a opta , o altă definiție a sinodului despre episcopii ciprioți, care este prezentată aici puțin mai sus, după cererea lor (vezi aceleași Fapte Apostolilor, p. 8). Notă a lui Labbe . În colecțiile lui

John Zonaras și Theodore Balsamon, precum și în codul de reguli ale Bisericii universale, publicat de John Tilius și Christoph Justell, se găsesc opt reguli ale sinodului din Efes, adică șase, care sunt incluse în scrisoarea anterioară și alte două, care sunt plasate puțin mai devreme în locurile indicate. Dar este surprinzător că în codul de reguli ale Bisericii Romane acestea sunt omise de Dionysius Exiguus. Motivul pentru aceasta, se pare, a fost acela că ele le apăreau latinilor nu ca definiții ale Bisericii universale, ci ca reguli stabilite de părinții efeseni doar ocazional, dintr-un motiv special în raport cu Nestorie și adepții săi.
2
Originalul grecesc s-a pierdut, iar în traducerea latină acest loc este neclar.
3
Sfântul Chiril nu citează pasajele indicate din Sfânta Scriptură literal.
4
Adică Ioan din Antiohia și asociații săi.
5
Chiril al Alexandriei .
6
Chiril al Alexandriei .
7
Chiril al Alexandriei .
8
Chiril al Alexandriei .
9
Chiril al Alexandriei .
10
Chiril al Alexandriei .
11
Chiril al Alexandriei .
12
Chiril al Alexandriei .
13
Chiril al Alexandriei .
14
La Kirill.
15
Adică, în persoana lui Isus Hristos, ca Dumnezeu-om.
16
Adică evrei și păgâni, în sacramentul Euharistiei.
17 ani
Adică, spre capitală.
18 ani
Vezi acest mesaj mai sus, în același volum al doilea, pp. 14–16.
19
Adică, clerul și laicii constituie biserici,
20
Vezi în volumul 1 al conciliului „Faptele Apostolilor”, pagina 153, ediția 1.
21 de ani
Cuvântul ipostas nu avea încă sensul specific pe care l-a primit mai târziu.
22
Vezi mai sus, p. 151.

23 de ani
Podir – o haină lungă de episcop, similară cu podriznikul de astăzi. Vezi Exodul 28:4, 13–35.
*
Textul a fost recunoscut și editat de echipa editorială a portalului de internet „Azbuka Vera”.
Volumul 3
IV. CONCILIUL DE LA CALCEDONA, AL PATRULEA CONCILIU ECUMENIC
INFORMAȚII ISTORICE DESPRE AL PATRULEA CONCILIU ECUMENIC
După ce Nestorie a fost detronat, Biserica din Constantinopol a fost condusă de Maximian, apoi de Proclus, iar după moartea sa de Flavian. Acesta din urmă, în timpul domniei lui Teodosie al II-lea cel Tânăr, sub consulii Flavius - Zenon și Postumian, adică la optsprezece ani după Sinodul de la Efes, a convocat un sinod la Constantinopol cu treizeci de episcopi pentru a delibera asupra cazului apărut între Florențiu, episcopul șef (mitropolit) al Lidiei din Sardes, și doi episcopi subordonați lui - Ioan și Cossinium. La acest sinod, printre alți reprezentanți, a stat Eusebiu, episcopul orașului frigian Dorylaeum, un om complet faimos atât pentru gloria învățăturii și calităților sale morale, cât și pentru fermitatea respingerii ereticilor. El a raportat sfântului sinod că Eutihie, preot și arhimandrit al celei mai faimoase mănăstiri din acel oraș, începuse de mult să greșească și gândea despre Mântuitor și despre misterul răscumpărării într-un mod complet diferit de cel transmis de la apostoli și părinții niceeni. Căci el învăța că Hristos nu este alcătuit din două naturi și că nu a primit de la Fecioară un trup omenesc de aceeași esență ca trupurile noastre. Dar, deși a vrut să evite extrema nestoriană, adică două persoane în Hristos, a căzut repede în abisul opus, atribuindu-I Domnului Hristos nu numai o ipostază, ci și o singură natură. Apoi, după ce a schimbat Cuvântul lui Dumnezeu în trup și după ce a amestecat cele două naturi, contopindu-le într-una singură, a spus că divinitatea unică nu este adevărată, ci doar sub formă de trup, a îndurat foamea, setea, oboseala, privegherea, crucea, moartea și după trei zile a înviat din mormânt. Când episcopul de Dorileu a relatat toate aceste prostii, pe care Eutihie le împrumutase din ascunzișurile și bârlogurile lui Maniheu, Valentin și Apollinaris și le răspândise printre mănăstiri prin intermediul unei cărți publicate de el, Flavian și episcopii care erau cu el s-au indignat foarte tare. Mai întâi, Sinodul a hotărât ca Eusebiu, datorită fostei prietenii care existase între el și Eutihie, să-l convingă pe acesta din urmă să se întoarcă la datoria și evlavia sa. Eusebiu a refuzat această propunere pe motiv că nu va mai trebui să audă un om care răsturna tainele dispensației divine cu cuvinte nelegiuite, mai ales că deja experimentase acest lucru de mai multe ori, când încercase în mod repetat să-l convingă înainte ca prieten, dar sfaturile și rugămințile sale nu avuseseră niciun efect asupra sufletului nebunului. Prin urmare, preotul și apărătorul Ioan și diaconul Andrei au fost trimiși să-l prezinte pe Eutihie sinodului. Eutihie a refuzat să meargă la sinod, spunând că este nepotrivit pentru el să pună piciorul în afara zidurilor mănăstirii, unde, evitând orice zgomot, se închisese mai mult ca un mort decât ca unul viu. În plus, s-a plâns vehement de Eusebiu pentru că l-a raportat sinodului mai mult dintr-un sentiment de ostilitate decât din motive de evlavie. Părinții l-au chemat din nou pe ereticul evaziv prin scrisori sinodale prin intermediul a doi prezbiteri, Mama și Teofil. Călugării, temându-se pentru arhimandritul lor, ca să-i înșele pe mesageri, le-au spus că Evtihie suferea de o boală gravă; dar, aflând de la preoți,că nu exista nimic de care să se teamă excesiv, au fost aduși imediat la el. Dar când Eutihie a început să le arate vârsta sa înaintată și jurământul său de neîncălcat de izolare și singurătate monahală și a început, de asemenea, să discute erezia la care adera în secret, ambasadorii,

nereușind să-și îndeplinească sarcina, s-au întors. L-au chemat a treia oară prin intermediul lui Memnon, păstrătorul vaselor sacre, și a doi diaconi, Epifanie și Herman. În timp ce acești soli se îndreptau spre mănăstire, un alt arhimandrit, Avraam, a venit la sinod cu intenția de a-l apăra pe Eutihie și de a da un răspuns în numele său la întrebarea despre credință care fusese propusă. Rușinea lui Eutihie era prea evidentă, deoarece nu părea deloc drept episcopilor ca unul să propună pe altul în locul său sau ca cineva, sub pretextul evlaviei, să nu poată apărea la sinod și să părăsească locul în care se închisese el însuși. Între timp, Eutyches, din cauza cererii urgente a lui Memnon și neputând oferi alte motive decât cele menționate mai sus, a promis că va veni unde va fi chemat, dar a cerut o întârziere de șapte zile, pentru a-și recupera sănătatea bolnavă. În acest moment, a recurs la trucuri și trucuri viclene în care era puternic, ascuțindu-și mintea și priceperea prin ele; și anume, a recurs cu cea mai umilă cerere la eunucul Chrysaphius, care era cea mai apropiată persoană de Theodosie Augustus și era în cele mai prietenoase relații cu Eutyches, deoarece fusese primit de acesta din fântâna sfântă și fusese impregnat de greșelile nașului său; lui Eutyches i s-a încredințat pe sine și modul său de gândire, care era în cea mai mare confuzie. Pe lângă acestea, acest eunuc nu avea o dușmănie mică împotriva lui Flavian, pentru că atunci când i-a cerut un dar pentru alegerea sa, ca semn de recunoștință, Flavian i-a trimis pâini curate, și nu darul de aur pe care îl cerea, iar Flavian a spus că nu are astfel de lucruri din belșug, decât dacă ia pentru aceasta vasele sacre ale bisericii, care, după cum se știe foarte bine, sunt dedicate lui Dumnezeu și săracilor. Prin urmare, eunucul, atins de motive de prietenie și dușmănie, l-a sfătuit pe împărat să-l împuternicească pe patricianul Florența și să-i ordone să fie prezent la consiliu, astfel încât să...sau ca cineva, sub pretextul evlaviei, să nu se prezinte la consiliu și să nu părăsească locul în care se închisese. Între timp, Eutyches, din cauza cererii insistente a lui Memnon și neputând oferi alte motive decât cele menționate mai sus, a promis că va veni acolo unde a fost chemat, dar a cerut o întârziere de șapte zile, pentru a-și recupera sănătatea bolnavă. În acest moment, a recurs la trucurile și vicleniile în care era puternic, ascuțindu-și mintea și priceperea prin ele; și anume, a recurs cu cea mai umilă cerere la eunucul Chrysaphius, care era cea mai apropiată persoană de Theodosius Augustus și era în cele mai prietenoase relații cu Eutyches, deoarece fusese primit de acesta din fântâna sacră și fusese impregnat cu erorile nașului său; lui Eutyches i s-a încredințat pe sine și modul său de gândire, care era în cea mai mare confuzie. Pe lângă acestea, acest eunuc nu avea o dușmănie mică împotriva lui Flavian, pentru că atunci când i-a cerut un dar pentru alegerea sa, ca semn de recunoștință, Flavian i-a trimis pâini curate, și nu darul de aur pe care îl cerea, iar Flavian a spus că nu are astfel de lucruri din belșug, decât dacă ia pentru aceasta vasele sacre ale bisericii, care, după cum se știe foarte bine, sunt dedicate lui Dumnezeu și săracilor. Prin urmare, eunucul, atins de motive de prietenie și dușmănie, l-a sfătuit pe împărat să-l împuternicească pe patricianul Florența și să-i ordone să fie prezent la consiliu, astfel încât să...sau ca cineva, sub pretextul evlaviei, să nu se prezinte la consiliu și să nu părăsească locul în care se închisese. Între timp, Eutyches, din cauza cererii insistente a lui Memnon și neputând oferi alte motive decât cele menționate mai sus, a promis că va veni acolo unde a fost chemat, dar a cerut o întârziere de șapte zile, pentru a-și recupera sănătatea bolnavă. În acest moment, a recurs la trucurile și vicleniile în care era puternic, ascuțindu-și mintea și priceperea prin ele; și anume, a recurs cu cea mai umilă cerere la eunucul Chrysaphius, care era cea mai apropiată persoană de Theodosius Augustus și era în cele mai prietenoase relații cu Eutyches, deoarece fusese primit de acesta din fântâna sacră și fusese impregnat cu erorile nașului său; lui Eutyches i s-a încredințat

pe sine și modul său de gândire, care era în cea mai mare confuzie. Pe lângă acestea, acest eunuc nu avea o dușmănie mică împotriva lui Flavian, pentru că atunci când i-a cerut un dar pentru alegerea sa, ca semn de recunoștință, Flavian i-a trimis pâini curate, și nu darul de aur pe care îl cerea, iar Flavian a spus că nu are astfel de lucruri din belșug, decât dacă ia pentru aceasta vasele sacre ale bisericii, care, după cum se știe foarte bine, sunt dedicate lui Dumnezeu și săracilor. Prin urmare, eunucul, atins de motive de prietenie și dușmănie, l-a sfătuit pe împărat să-l împuternicească pe patricianul Florența și să-i ordone să fie prezent la consiliu, astfel încât să... Biserica nu a suferit nicio pagubă. Porunca împăratului cu privire la acest subiect a fost prezentată Sinodului de către marele secretar, cu care Eutihie a venit, nu ca la o întâlnire de episcopi, ci ca la un război, înconjurat nu numai de o mulțime de călugări, ci și de gărzi de corp înarmate și soldați pretorieni. Părinții au primit-o pe Florența cu saluturi și l-au lăudat pe Teodosie, pentru că acesta protejase Sinodul cu președinția unui om atât de faimos, a cărui credință și evlavie erau cunoscute de toți.
Aici a fost adusă în discuție credința lui Eutihie și i s-a poruncit să declare deschis ceea ce credea despre Hristos. Eutihie a spus la început că intenționează acum să spună ceea ce nu spusese înainte și că este gata să îndeplinească porunca conciliului. Dar după ce i s-a poruncit să vorbească mai mult și mai mult, a spus că dreapta credință nu se bazează atât pe obligația unei porunci superioare, cât pe convingerea interioară a sufletului și imediat a vărsat otrava care era ascunsă în el, afirmând că existau două naturi înainte ca Cuvântul să se unească cu trupul, ci că a devenit o singură natură după ce divinitatea și forma slujitorului s-au unit într-o singură ipostază. Părinții au început, unul după altul, să-l îndemne să-și verifice gândurile prin Crezul de la Niceea și l-au sfătuit să condamne cu pioșenie ceea ce afirmase în mod nelegiuit - au insistat să nu nege în mod nechibzuit ceea ce înțelepciunea strămoșilor săi confirmase invariabil. În cele din urmă, acest om, care disprețuise astfel de îndemnuri salutare, a fost excomunicat de la sacramente, lipsit de conducerea mănăstirii și îndepărtat din comunitatea ortodocșilor; și aceasta a fost pecetluită cu semnăturile personale a 30 de episcopi și 23 de stareți de mănăstiri.
E greu de crezut cu ce răutate și furie se aprinsese Eutihie. A decis să-și folosească toată puterea și viclenia pentru a înlătura condamnarea. În acest scop, mai întâi, după ce a afișat anunțuri la răscruci, a proclamat public că această dreptate desăvârșită a conciliului era o nedreptate. Apoi i-a scris episcopului roman Sfântul Leon cel Mare că erezia nestoriană reapăruse în Constantinopol, că fusese atacat cu acuzații false, că era asuprit, jignit și că nici măcar nu fusese ascultat când a apelat la tronul apostolic. Această veste l-a tulburat pe episcopul roman, care, însă, s-a calmat curând când a primit scrisori de la Flavian și toate actele conciliului. Apoi, din scaunul episcopului Romei, Eutihie, în extraordinara sa depravare, a adresat o plângere pretoriului lui August, cerând ca împăratul să ordone o reexaminare de către aceiași episcopi, în prezența patricianului Florențiu, sub președinția lui Talasie, episcop de Cezareea Capadociei, a actelor conciliului, care, după cum susținea el, fuseseră corupte de Flavian. Teodosie, prea indulgent și îngăduitor cu petiția curtenilor, a consimțit. Astfel, conciliul a început din nou sub consulii Protogenes și Asterius, la începutul lunii aprilie, în prezența tribunului Macedonius, în fontul de botez al bisericii. Aici, contrar obiceiului conciliului și interdicției exprese a episcopilor, au fost aduși trei călugări, Constanțiu, Eleusiu și Constantin, care urmau să-l apere pe Eutihie. Decretele anterioare ale conciliului au fost recitite, dovezile discutate și fiecare dintre ele examinat cu atenție. Toate suspiciunile anterioare au căzut acum asupra principalului vinovat al acestei afaceri; căci cu cât totul era examinat mai atent, cu atât credința infailibilă a lui Flavian devenea mai clară, iar minciunile josnice și

înșelăciunea lui Eutihie erau dezvăluite. Acest om, neavând nimic obținut la judecătorii legali, nu s-a temut să apeleze la episcopi pentru a-i ajuta cauza și a stârni disidența. A obținut pentru sine patronajul lui Dioscor, episcop al Alexandriei, un răufăcător notoriu al lui Flavian, pentru onoarea scaunului Constantinopolului. Și nu a costat acest calomniator prea mult efort să-l atragă pe Dioscor de partea sa împotriva lui Flavian, întrucât o acuzație falsă se altoiește ușor pe un suflet rănit; mai ales când Eutihie a recunoscut o singură fire în Hristos, a vrut să pară un apărător al acelei uniuni (a firilor în Hristos) pe care Sfântul Chiril a apărat-o la Efes împotriva diviziunii nestoriene. Prin urmare, Dioscor, care fusese anterior arhidiaconul lui Chiril și mai târziu a devenit succesorul său la episcopat, a fost ușor înșelat de numele lui Chiril și de o asemănare deșartă de învățături. Apostolul mărturisește cu adevărat că cei care au lepădat o conștiință bună se leapădă de credință (1 Timotei 1:19).). Această conștiință a fost respinsă de fatalul Dioscor, un om cu cel mai îndrăzneț caracter, un calomniator, un origenist, care se dezonorase cu adulter, crimă și alte crime, pe care, însă, înainte de alegerea sa, știa să le ascundă sub masca evlaviei și a sfințeniei. Acest Dioscor i-a dat speranță și o mână de ajutor lui Eutihie, lovit și prostrat, și împreună cu împăratul a insistat prin scrisori că astfel de chestiuni necesitau un conciliu ecumenic, pentru ca cea mai mare dușmănie și discordie a bisericilor să fie distrusă de autoritatea supremă a Bisericii. Flavian, dimpotrivă, a negat acest lucru, Leon nu a aprobat și toți cei pioși au fost tulburați. Dar bunăvoința a învins evlavia.

Așadar, Teodosie, devotat în sufletul său partidului lui Dioscor, a convocat al doilea Sinod de la Efes, sub consulii Asterie și Protogene (în 449), la 19 ani după primul. Dioscor al Alexandriei cu Eutihie al său, Domnus al Antiohiei, succesorul lui Ioan, Juvenal al Ierusalimului, Flavian al Constantinopolului cu 130 sau chiar mai mulți episcopi, au venit acolo. Leon, ascultând de voința împăratului, a anexat și el autoritatea scaunului apostolic și a trimis legați - Iulian, episcop de Puteoli, preotul Renat, diaconul Ilarie și notarul Dulcitius, cu scrisori către Flavian și către Sinod, în care exprima clar dreapta credință împotriva raționamentului fals al lui Eutihie. La rândul său, împăratul l-a trimis în același timp pe arhimandritul Barsum, pentru ca acesta să acționeze în numele tuturor monahilor împotriva tuturor episcopilor răsăriteni care îl condamnaseră pe Eutihie, iar apoi pe Elpidius, membru al consistoriului sacru, pentru ca acesta să fie păzitorul și gardianul sinodului; și i-a lipsit pe episcopii de care fusese judecat Eutihie de dreptul lor de a fi judecați.

Sub astfel de semne umilitoare și nefavorabile, s-a ținut un sinod la Efes, în biserica Preasfintei Maria, pe 4 august. Elpidius a ordonat mai întâi ca lucrările sinodului de la Constantinopol să fie discutate. Legații romani s-au opus, cerând ca scrisorile lui Leon să fie citite mai întâi. Eutyches s-a indignat împotriva lor și a nutrit suspiciune și ură față de ei, pentru că luaseră masa cu Flavian și își exprimaseră prea multă simpatie față de el. Legații au părăsit sinodul, atât pentru că scrisorile episcopului lor nu au fost acceptate de eretici și au fost chiar ascunse în mod trădător, cât și pentru că nu li s-a oferit primatul la sinod de dragul avantajului Bisericii Romane; cu toate acestea, s-au întors ulterior. Dar Dioscorus și Barsuma, care erau obișnuiți să nu acționeze conform regulilor dreptății, ci prin forță și armată, fără a se baza pe raționament și consultare juridică, au adunat soldați și un grup puternic de călugări, trei sute de oameni, și au pătruns în sinod înarmați, au rupt degetele scribilor care scriau actele sinodului și au spart tablele; apoi i-au condamnat și i-au deposedat de funcția episcopală pe Teodoret de Cyrrhus și Ibas de Edessa, care erau absenți atunci, precum și pe Domnus de Antiohia, care era bolnav în ziua aceea; Flavian a fost forțat să tacă, iar colegii săi au fost legați în lanțuri de fier; de la ceilalți episcopi, prin amenințări și frică

extraordinare, au smuls voturile împotriva lui Flavian și i-au obligat să semneze un pergament curat și alb, pe care nu știau ce va fi scris. Legații romani s-au răzvrătit împotriva acestui lucru; dar, neputând face nimic, au plecat sub acoperirea gărzilor înarmate și au dispărut ca dintr-o bătălie de tâlhari.1 După aceasta , au început să citească public cartea prezentată conciliului de Eutihie, cu un simbol în care cuvintele „întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria" erau șterse. Dioscor a aplaudat această carte cu o exclamație și a declarat că conține credința niceeană. Apoi Eutihie a fost repus în poziția sa anterioară; iar Eusebiu de Dorileu și Flavian, sub numele de eretici, au fost puși în lanțuri. Flavian a apelat la scaunul apostolic; Dar când a făcut aceasta, Dioscor, din episcop, s-a transformat în călău și l-a torturat atât de tare cu lovituri și lovituri de călcâie, încât a murit în închisoare trei zile mai târziu, din cauza celor mai crude suferințe. În locul decedatului, l-au invitat pe diaconul Anatolie, care fusese apocrisiarul lui Dioscor și, după cum li se părea, nu era străin de Eutihie. Triumfătorul Dioscor a sărit de bucurie, deoarece nu se săvârșise nicio insolență, nicio furie din partea lui, ci pervertise tot ce cere legea divină și omenească. Întorcându-se la Alexandria, a arătat un nou exemplu de ticăloșie, trăgând o săgeată de anatemă asupra episcopului roman Leon.
Primind trista veste a unui astfel de dezastru prin diaconul Hilarius, este aproape imposibil de exprimat cu câtă căință a sufletului a jelit Leo uciderea lui Flavian, frica și fuga episcopilor, distrugerea bisericilor, răsturnarea credinței, triumful ereziei. Pentru a alina acest plâns și această jale, și-a depus toată grija și efortul. În acest scop, s-a grăbit cât mai repede posibil să convoace un conciliu la Roma, la care a condamnat și a respins tot ce se făcuse la Efes; apoi, prin scrisori frecvente, a început să-i îndemne pe Teodosie și Pulcheria ca, prin consimțământ unanim, să numească un alt conciliu în interiorul granițelor Italiei, care să șterge necinstea și pata comise la Efes. Pentru a obține cel mai bun succes în această intenție, a ieșit cu mulți episcopi să-l întâmpine pe Valentinian Augustus, care împreună cu împărătesele, adică mama sa Galla Placida și soția sa Eudoxia, de dragul evlaviei, călătorea la Roma, la locul de reședință al apostolilor. Când Leo, cu plâns amar și multe suspine, le-a povestit despre atrocitățile Sinodului de la Efes, le-a stârnit și el lacrimi împărăteselor; apoi l-a implorat pe Valentinian să-i scrie tuturor lui Teodosie și să-l convingă să răzgândească din nou, printr-un alt sinod, ceea ce se făcuse pe nedrept în Efes. August i-a scris lui August, iar împărătesele i-au scris și ele. Dar sufletul lui Teodosie, prins în înșelăciunile și intrigile lui Eutyches, nu a putut fi mișcat de nicio scrisoare, nicio rugăciune, nicio prietenie proprie. L-a condamnat chiar și pe Flavian prin legi publice și a ordonat ca Sinodul de la Efes să fie recunoscut ca egal cu Sinodul de la Niceea. Și pentru o crimă atât de mare nu a fost supus nici unei pedepse aspre, nici uneia ușoare! Totuși, puțin mai târziu, pe când călărea, a căzut de pe cal, a fost rănit grav și și-a dat ultima suflare, fără a lăsa moștenitor.
Sora sa, Pulcheria, cu consimțământul senatului, s-a căsătorit cu faimosul senator Marcian, care, în același timp, a primit în puterea sa imperiul de răsărit. Excelenta onestitate a lui Marcian și binecunoscuta sa evlavie l-au determinat pe Leon să ceară de la el ceea ce nu reușise să obțină prin intermediul scrisorilor către Teodosie. Marcian și Pulcheria au fost de acord cu aceasta și, după ce i-au trimis scrisori lui Leon, precum și după ce au primit de la el, au chemat 630 de episcopi la Niceea pentru un conciliu (în 451). Dar legații romani pe care Leon i-a trimis, episcopii Paschasinus de Lilibet, Lucențiu de Asculanus, Iulian de Census și prefectul Bonifaciu, considerând că este o chestiune importantă pentru soluționarea afacerilor și sfârșitul tulburărilor din partea lui Eutychia, ca Marcian însuși să fie prezent la conciliu, l-au rugat cu umilință să mute conciliul într-un loc unde el însuși să poată

participa convenabil. Prin urmare, conciliul a fost mutat la Calcedon, în Bitinia, aflat la șapte stadii de Constantinopol, și s-a ținut în ziua a opta a lunii octombrie, sub consulii Marcian și Adelphius, în prezența legaților romani, prezidat de Anatolius al Constantinopolului, în biserica Sfintei Fecioare și martire Eufimia. Erau prezenți cel mai venerabil senat și alți câțiva înalți demnitari ca judecători ai conciliului, care, însă, fuseseră numiți de împărat nu atât pentru a discuta chestiuni legate de credință și evlavie, cât pentru a reprima prin autoritatea lor zgomotul și tumultul. Căci în a doua sesiune, judecătorii înșiși au recunoscut deschis că ar trebui să învețe de la episcopi; iar în a treia sesiune, când Dioscor nu a aprobat prezența judecătorilor la conciliu, episcopii au răspuns: dacă discuțiile ar fi purtate legal, nu ar fi nevoie de judecători civili; și în aceeași întâlnire, aceiași episcopi au declarat că numai episcopii au fost încredințați de Dumnezeu cu puterea de a judeca episcopii.
În primul rând, legații romani au declarat că nu este potrivit ca Dioscor, ca persoană vinovată care urma să fie judecată de alții, să stea printre episcopi și să-i judece pe alții. Când această chestiune era discutată de judecători și legați, Eusebiu de Dorileu le-a prezentat judecătorilor un raport împotriva lui Dioscor, plin de crimele și ultrajele adunării din Efes. După ce a fost citit, Constantin, care era secretarul consistoriului, din ordinul judecătorilor, a anunțat public toate acțiunile sinoadelor de la Constantinopol și de la al doilea din Efes, acuzându-l pe Eutihie și Dioscor. Când din toate acestea au fost dezvăluite ereziile lor nelegiuite și exemplele nemaiauzite de cruzime, părinții au murmurat împotriva lui Dioscor, nu au putut tolera prezența unui paricid și l-au alungat pe acest om cu înfățișarea, privirile și exclamațiile lor.
Câteva zile mai târziu a început o nouă sesiune, la care au fost citite public Crezurile de la Niceea și Constantinopol; apoi au fost citite scrisorile lui Chiril către Nestorie și Ioan al Antiohiei, apoi scrisoarea lui Leon către Flavian, la care episcopii au exclamat: „Așa a spus Petru prin Leon; așa au învățat apostolii!” Dioscor, lovit de conștiința crimelor sale, nu a fost prezent nici la a doua, nici la a treia sesiune; și, întrucât trebuia să se prezinte în instanță din cauza notei lui Eusebiu al Dorileului, a fost, din ordinul părinților, chemat la conciliu de către episcopii Constantin, Acachie și Atticus. La această chemare, el a răspuns că lictorii i-au interzis chiar și să părăsească casa. Când șeful lictorilor i-a permis imediat să plece, el a refuzat categoric să se prezinte la conciliu, la care, după cum a aflat, nici senatul, nici judecătorii nu erau prezenți atunci. După aceasta, alți trei episcopi s-au dus la el - Pergam, Cecropius și Rufinus. A refuzat fără rușine și aici, sub pretextul bolii. Între timp, Atanasie, Teodor, Ischirion și Sofronie din Alexandria, care fuseseră admiși la sinod, au prezentat note care atestă cele mai importante crime comise de Dioscor, și anume că pustiise câmpurile, arsese pământurile, furase soțiile altora, dezonorase fecioare, pângărise căsătoriile și comisese alte crime de acest fel. Părinții, indignați de toate acestea, l-au chemat pe acest om a treia oară prin intermediul episcopilor Francion, Lucian și Ioan. Dar de data aceasta nu au avut mai mult succes ca înainte. Apoi, legații romani, după ce au enumerat toate crimele sale în total, prin care atât conform mărturiei acuzatorilor alexandrini, cât și conform actelor Sinodului de la Efes, Dioscor se legase, au declarat în numele episcopului Leon că este lipsit de rangul său episcopal și de toate drepturile ritualului sacru. Această sentință au confirmat-o Anatolie, episcopul Constantinopolului, și toți ceilalți Părinți în termenii cei mai puternici, au prezentat-o lui August și Augustei, au promulgat-o prin edicte publice și au informat Biserica din Alexandria.
După condamnarea lui Dioscor, s-au întors din nou la scrisoarea lui Leon și au început să stabilească modelul corect de credință. În același timp, mulți episcopi au exclamat că ei, asupriți de Dioscor în Efes, au fost forțați să gândească, să vorbească și să scrie

ceea ce nu ar trebui și au cerut sincer iertare pentru această eroare. Drept urmare, li s-a ordonat ca fiecare dintre ei să scrie o expunere specială a mărturisirii și credinței sale. Au scris și, recunoscând scrisoarea lui Leon ca o normă infailibilă a învățăturii ortodoxe, au primit cu ușurință iertare, cu excepția episcopilor egipteni și a unor arhimandriți, care, însă, au cerut să li se permită să aștepte noul episcop al Alexandriei, cu al cărui consimțământ vor scrie ceea ce li se cere. Sinodul nu a refuzat acest lucru, ci doar i-a obligat prin jurământ și mărturie că nu vor părăsi Calcedonul până când nu li se va porunci acest lucru de către sfântul sinod.
Apoi au discutat despre alcătuirea unui model de credință pentru a uni toate bisericile într-una singură. În acest scop, s-a decis alegerea unor episcopi din fiecare regiune care să îndeplinească acest lucru împreună cu legații romani și cu Anatolius al Constantinopolului, făcând această lucrare individual, într-un loc retras al bisericii. Toți s-au îndreptat către Epistola lui Leon ca model și confirmare a credinței atunci când au încercat să-și exprime gândurile și au definit-o astfel: Hristos Domnul este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, alcătuit din două naturi neconfundate, neschimbate, inseparabile și inseparabil (ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως) și, prin urmare, El este de o ființă cu Tatăl în divinitate și cu noi în umanitate și, cu excepția păcatului, este asemenea nouă în toate; și au condamnat toate gândurile care, în vreun fel, ar putea părea incompatibile cu această învățătură. Astfel a fost decretat de părinții aleși și ulterior raportat lui Marcian Augustus, care a sosit imediat cu mulți oameni iluștri la Calcedon pe 8 noiembrie, nu pentru a-și demonstra autoritatea, ci pentru a-i îndemna pe toți părinții la unitatea adevăratei credințe. A vorbit despre aceasta mai întâi în latină și apoi în greacă. La aceasta, o astfel de flacără a cuprins sufletele tuturor, încât, după cele mai binevoitoare exclamații în cinstea împăratului și a Augustei, toți au acceptat mărturisirea pe care legații romani împreună cu Anatolius și restul colegilor săi o întocmiseră și au semnat-o cu deplin consimțământ. - După ce au expus credința, au început să discute diversele dezacorduri dintre episcopi; Iva și Teodoret au fost repuși în bisericile lor. Împăratul Marcian, depunând toate eforturile pentru a apăra și răspândi credința și Biserica, a emis cele mai stricte legi, pentru ca nimeni să nu pună la îndoială decretele părinților calcedonieni. De asemenea, a abrogat legea lui Teodosie împotriva lui Flavian, ale cărui moaște, ca un martir foarte faimos, au fost mutate la Constantinopol cu mari onoruri și respectul poporului. A hotărât exilul și alte pedepse pentru Eutihieni și le-a interzis să fie primiți în rangul episcopal sau presbiterial sau în orice societate de călugări; și a ordonat ca cei care răspândeau această erezie să fie supuși celor mai aspre pedepse. Dioscor, în locul căruia Sinodul de la Calcedon îl alesese pe Proterie, l-a exilat în orașul paflagonian Gangrena, unde a murit jalnic. De asemenea, a ordonat ca Eutihie să fie exilat; dar, deoarece nu a încetat să-și răspândească otrava printre cei cu care trăia, atunci, la sfatul lui Leon și la decretul împăratului, a fost închis într-un loc mai îndepărtat și mai retras.
Secțiunea întâi, care conține scrisori referitoare la Consiliu, scrise înainte de componența acestuia
Scrisoarea lui Leon, Arhiepiscopul Romei, către Eutihie
Către cel mai iubit fiu al său, Prezbiterul Eutihie, Episcopul Leo.
Prin scrisoarea voastră plină de iubire, ne-ați adus la cunoștință că erezia nestoriană este reînviată prin eforturile unora. Noi, din partea noastră, vă scriem că o astfel de grijă din partea voastră ne este plăcută; căci însăși vorbirea pe care am primit-o servește ca dovadă a unei astfel de dispoziții a voastră. Prin urmare, nu avem nicio îndoială că Domnul, Autorul Credinței Catolice, vă va ajuta în toate. Și noi, de îndată ce vom afla mai pe deplin despre cei prin a căror impietate s-a întâmplat aceasta, vom

considera necesar, cu ajutorul lui Dumnezeu, să avem grijă cum să smulgem din rădăcină infecția nelegiuită, de mult condamnată. Dumnezeu să te păzească nevătămat, fiul meu iubit! - Dat la 1 iunie, în consulatul celor mai iluștri oameni Postumianus și Zenon.

Scrisoarea Arhiepiscopului Roman Leon către Arhiepiscopul de Constantinopol Flavian

Către preaiubitul meu frate, Episcopul Flavian, Episcopul Leo.

Când Împăratul cel preacreștin și preamilos, cu sfânta și vrednica sa credință, având grijă de pacea Bisericii Catolice, ne-a trimis scrisori despre lucrurile care v-au provocat tulburare și confuzie, ne-am minunat de frăția voastră, cum ați putut să tăceți în fața noastră despre ce a constat acest scandal și nu ați considerat că este mai bine să încercați cât mai curând posibil să ne informați despre aceasta printr-o scrisoare a evlaviei voastre, astfel încât să nu ne putem îndoi de dreptatea evenimentelor care avuseseră loc. Căci am primit o petiție de la preotul Eutihie, care se plânge că, pe acuzația episcopului Eusebiu, a fost excomunicat pe nedrept; și se plânge în special că, fiind chemat la judecată, a fost prezent acolo și nu a negat că a fost acolo, și mai mult afirmă că la proces însuși a făcut apel, care, însă, nu a fost acceptat. Din această împrejurare a fost nevoit să depună proteste în orașul Constantinopol. Când astfel de lucruri s-au întâmplat printre voi, încă nu știm prin ce dreptate a fost excomunicat din comuniunea Bisericii. Așadar, acordând atenție acestei acuzații, vrem să știm motivul unei astfel de acțiuni a dumneavoastră, așa cum vrem ca totul să ne fie adus la cunoștință; căci noi, dorind ca procesele preoților Domnului să fie temeinice, dar necunoscând toate împrejurările, nu putem lua nicio decizie într-o direcție sau alta până când nu vom ști cu siguranță tot ce s-a întâmplat. Așadar, să ne informeze frăția dumneavoastră cu cel mai detaliat raport, prin intermediul unei persoane de încredere și mai ales capabile, despre ce noutate a apărut printre voi împotriva credinței străvechi, care trebuie apărată prin cea mai strictă rațiune. Căci atât canonul Bisericii, cât și credința pioasă a preapiosului împărat ne obligă la mare grijă pentru pacea creștinilor, astfel încât, după ce am scurtat diferențele de opinie, să păstrăm neatinsă credința catolică și, după ce i-am adus înapoi din eroare pe cei ce apără ceea ce este rău, să-i putem proteja prin autoritatea noastră pe cei a căror credință a fost dreaptă. Și în această privință nu poate apărea nicio dificultate; căci respectivul preot mărturisește în propria sa cerere că este gata să se îndrepte dacă se va găsi ceva vrednic de reproș în el. Căci în astfel de cazuri, dragă frate, trebuie să fim deosebit de atenți să păstrăm dragostea și să apărăm adevărul fără zgomotul contradicțiilor. Și de aceea, din moment ce dragostea voastră vede că suntem neapărat preocupați de o astfel de chestiune, grăbiți-vă să ne explice cât mai pe deplin și clar posibil ce ar fi trebuit făcut mai întâi, ca nu cumva, între mărturiile diferitelor părți, să fim înșelați de vreo nedumerire și să nu existe vreo discordie care trebuie distrusă chiar de la început; căci în inimile noastre, prin inspirație divină, există această regulă, ca decretele venerabililor părinți, confirmate de sus și referitoare la stabilitatea credinței, să nu fie încălcate de interpretarea greșită a nimănui. Dumnezeu să te păzească nevătămat, preaiubite frate. - Dat la 12 mai, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Scrisoarea aceluiași Papă Leon către Teodosie August

Episcopul Leo către Teodosie August.

Ce ocrotire a pregătit Domnul pentru Biserica Sa în credința blândeții tale se descoperă chiar și din acele scrisori pe care mi le-ai trimis; și ne bucurăm că ai nu numai un suflet imperial, ci și unul preoțesc: pentru că, pe lângă preocupările imperiale și publice, ai cea mai pioasă grijă pentru credința creștină, adică te preocupă

ca schismele, ereziile sau orice ispite să nu crească în poporul lui Dumnezeu; căci numai atunci imperiul tău va fi într-o stare excelentă, atunci când mărturisirea unei singure Divinități în Treimea veșnică și imuabilă va fi păstrată în ea. Cât despre acea indignare care a avut loc în Biserica Constantinopolului și care l-a putut încânta atât de mult pe fratele și colegele nostru episcop Flavian încât l-a lipsit pe preotul Eutihie de comuniune, încă nu am putut afla cu certitudine despre aceasta. Căci respectivul prezbiter, deși a trimis o plângere despre necazul său prin petiție la scaunul apostolic, totuși a relatat doar pe scurt câteva lucruri, afirmând că el, care păstrează decretele Sinodului de la Niceea, a fost acuzat pe nedrept de o diferență de credință. Însă nota acuzatorului său, Episcopul Eusebiu, ale cărei copii ni le-a trimis respectivul preot, nu conține nicio dovadă a acuzației; și, deși aduce acuzația de erezie împotriva preotului, nu a exprimat clar în ce constă aceasta, în timp ce episcopul însuși mărturisește că se ține de decretele Sinodului de la Niceea. Prin urmare, nu am putut învăța nimic de nicăieri. Și întrucât atât rațiunea credinței, cât și grija lăudabilă a evlaviei voastre au răsplătit meritele în această chestiune, este necesar să nu dăm loc niciunei falsuri. Dar mai întâi trebuie să fim informați despre acuzațiile împotriva lui, pentru a putea judeca în mod corespunzător ceea ce a fost bine cunoscut. I-am trimis deja o scrisoare episcopului menționat mai sus, din care poate înțelege cât de neplăcut este pentru mine că a păstrat tăcerea despre ceea ce s-a întâmplat, când ar fi trebuit să aibă grijă mai întâi să ne informeze despre totul. Totuși, sperăm că ne va informa, chiar și după avertismentul nostru, astfel încât, după ce am scos la lumină ceea ce până acum părea ascuns, să putem judeca ce este în conformitate cu învățătura Evangheliei și a Apostolilor. - Dat la întâi mai, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Epistola lui Flavian, Arhiepiscop de Constantinopol, către Leon, Papa orașului Roma Veche, despre erorile nelegiuitului Eutihie

Preasfințitului și binecuvântatului părinte și tovarășului preot Flavian (îi urează) tot binele în Domnul.

Nu este nimic mai onorabil pentru preoți decât evlavia și propovăduirea dreaptă a cuvântului adevărului, pe care chiar tu o știi, preaiubitul lui Dumnezeu. Căci în aceasta constă toată nădejdea noastră de mântuire și răsplata binecuvântărilor făgăduite. De aceea trebuie să facem totul și să tindem spre adevărata credință, spre expunerile (ale credinței) și spre învățătura sfinților părinți, pentru ca întotdeauna și în toate răsturnările toate acestea să rămână întregi și nevătămate. Așadar, a fost nevoie pentru noi, când am văzut în vremea de față cum este încălcată credința ortodoxă și cum sunt reînnoite ereziile lui Apolinarie și Valentin de către monahul Eutihie, să nu disprețuim acest lucru, ci să-l descoperim deschis spre avertizarea oamenilor. Căci acest Eutihie, ținând în sine boala ascunsă a învățăturii stricate, abuzând de blândețea noastră, a început fără de onoare și fără rușine să-și răspândească propria răutate printre mulți, spunând că înainte de întruparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos erau două firi - dumnezeiască și omenească, dar după unirea lor în El a devenit o singură fire; El nu știe nici ce spune, nici ce afirmă (1 Timotei 1:7)). Căci unirea celor două firi care s-au unit în Hristos nu constă în faptul că aceste firi și-au contopit proprietățile într-una singură, ci în faptul că proprietățile firilor rămân perfecte în comuniune reciprocă. El a adăugat o altă impietate, afirmând că trupul Domnului, format din Maria, nu este de esență și nici de alcătuire umană; dar, deși îl numește uman, nu-l recunoaște ca fiind de aceeași esență nici cu trupurile noastre, nici cu cea care L-a născut după trup. Și a spus aceasta în ciuda faptului că în actele Sfântului Sinod Ecumenic care a avut loc la Efes, s-a spus în mod expres în scrisorile împotriva nelegiuitului Nestorie: „Deși diverse naturi au fost unite împreună, totuși unul este

Hristos, care este Dumnezeu, în două naturi; «Nu așa, însă, că distincția naturilor a fost distrusă în El prin unirea lor, ci, mai degrabă, prin unirea inefabilă și de neînțeles într-una a divinității și umanității, un singur Domn Iisus Hristos a devenit pentru noi». Și acest lucru nu este necunoscut sfinției voastre, deoarece ați citit pe deplin actele care au avut loc la Efes. Eutihie, considerându-le ca nimic, nu crede deloc că este supus pedepsei hotărâte la acel sfânt sinod ecumenic, deoarece prin cuvintele și expresiile sale mulți dintre cei mai simpli în credință sunt induși în eroare cu privire la această chestiune. De aceea, când a fost acuzat de cel mai vrednic de respect Eusebiu, și după ce, fiind chemat la sinod, a exprimat în propriile sale cuvinte doctrina specifică lui, l-am condamnat ca fiind străin de adevărata credință, deoarece toate acțiunile pe care le-am decretat... împotriva lui și despre care vom vorbi în aceste scrisori ale noastre, le vom arăta sfinției voastre. – Consider că este drept să vă informez că același Eutihie, care a meritat o dreaptă condamnare canonică, care prin acțiunile sale ulterioare ar fi trebuit să ispășească pentru primul și să-L îmbuneze pe Dumnezeu cu pocăință desăvârșită și multe lacrimi și, de asemenea, să ne aline inima, foarte zdrobită de căderea lui, cu o pocăință adevărată, nu numai că nu a făcut nimic din toate acestea, dar chiar a încercat să tulbure complet biserica noastră., răspândind public plângeri despre presupusele noastre nedreptăți, pline de calomnii, și pe lângă acestea înălțând rugăciuni către cel mai pios și iubitor de Hristos împărat, plin și el de aroganță și insolență, și astfel călcând în picioare toate canoanele divine. Dar în timp ce lucrurile se întâmplau în acest fel, am primit scrisori de la sfinția voastră prin admirabilul nostru coleg Pansofie, din care am aflat că același Eutihie v-a trimis cereri pline de minciuni și înșelăciuni, afirmând că în timpul procesului a făcut apeluri atât împotriva mea, cât și împotriva acestui sfânt conciliu, chemând sfinția voastră să fie judecător - ceea ce nu a fost făcut în niciun caz de ei. A mințit și în această chestiune, sperând să vă atragă favoarea prin minciuni. - Așadar, preasfinte părinte, tu, care te-ai indignat de tot ce a fost ridicat și săvârșit de el atât împotriva mea, cât și împotriva preasfintei Biserici, și ceea ce se face acum, - cu dreptatea caracteristică ție, acționează drept, așa cum cere preoția, îndeplinindu-ți datoria proprie și comună și regula sfintelor biserici și întărește, de asemenea, credința celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru. Căci cazul nostru are nevoie doar de mângâierea și apărarea ta, prin care trebuie, după propria ta conștiință, să aduci totul la pace și liniște. Căci în acest fel erezia care s-a ivit și confuzia care a fost cauzată de ea, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin scrisorile tale, vor fi foarte ușor răsturnate și nu va fi nevoie de sinodul care este deja anunțat, ca nu cumva prin aceasta să fie tulburate în toate privințele preasfintele biserici. Eu și toți cei care sunt cu mine salutăm toată frăția care este cu tine. Fii în pace în Domnul, pentru Biserică și pentru noi și roagă-te pentru noi, preacuvios și sfânt părinte!

O copie a (expunerii) de credință a lui Flavian, episcop de Constantinopol, scrisă de propria sa mână și prezentată împăratului la cererea sa

Flavian, episcopul Constantinopolului, urează toate cele bune preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat al nostru Teodosie.

Nimic nu se cere atât de mult de la un preot al lui Dumnezeu, luminat de dogmele dumnezeiești, precum să fie gata să satisfacă pe oricine îi cere un răspuns cu privire la nădejdea și harul nostru. „Căci nu mi-e rușine de Evanghelia lui Dumnezeu, căci este puterea lui Dumnezeu spre mântuirea oricui crede” (Romani 1:16). Așadar, fiindcă noi, prin mila Împăratului tuturor, Hristos Dumnezeu, ne-am făcut părtași la sfințitul rit al Evangheliei, raționăm drept și fără condamnare, urmând întotdeauna dumnezeiasca scriptură și expunerea (credinței) sfinților părinți, care s-au adunat la Niceea, la Constantinopol și la Efes sub sfânta pomenire a lui Chiril, care a fost

episcop al Alexandriei; și propovăduim un singur Domn Iisus Hristos, născut după dumnezeirea lui Dumnezeu Tatăl, fără început înainte de veci, dar în zilele de apoi, pentru noi și pentru mântuirea noastră, (născut) după umanitate din Fecioara Maria, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, după asumarea unui suflet și trup rațional, de o ființă cu Tatăl după divinitate și de o ființă cu Maica după umanitate. Așadar, mărturisind pe Hristos în două firi, după întruparea Sa din Sfânta Fecioară și întruparea, mărturisim într-un singur ipostas și o singură persoană un singur Hristos, un singur Fiu, un singur Domn. Și nu negăm că există o singură fire a lui Dumnezeu, Cuvântul întrupat și întrupat; căci dintre cele două (firi) unul și același este Domnul nostru Iisus Hristos. Dar pe cei care vestesc fie doi fii, fie două ipostase, fie două persoane, și nu propovăduiesc pe unul și același Domn Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, îi anatemizăm și îi recunoaștem ca străini de Biserică; și mai întâi îl anatemizăm pe nelegiuitul Nestorie, și împreună cu el pe cei care gândesc așa cum este caracteristic lui și care spun același lucru: și fie ca aceștia să fie excomunicați de la înfierea făgăduită adevăraților credincioși. (Și după aceasta a adăugat și a scris în comentarii): Doamne, Hristoase Dumnezeul nostru, ajută-ne! (Și iarăși): Am scris acestea cu mâna mea spre satisfacerea măreției Tale și pentru ca cei care defăimează bună și simplă noastră rămânere în Hristos să fie doborâți.

Scrisoarea lui Flavian, Arhiepiscop de Constantinopol, către Leon, Arhiepiscopul Sfintei Biserici Romane

Prea binecuvântatului și iubitorului de Dumnezeu părinte și împreună-slujitor al lui Leo, Flavian (îi urează) tot binele în Domnul.

Nimic nu îmblânzește viclenia diavolului, acest rău nestăpânit, plin de otravă mortală. Căci aleargă încoace și încolo, căutând pe cine să omoare, pe cine să biruiască, pe cine să devoreze (1 Petru 5:8). De aceea, trebuie să fim veghetori și să ne întărim cu rugăciunea către Dumnezeu, ca să scăpăm de atacurile lui fatale. Căci am învățat din dumnezeiești Scripturi că trebuie să urmăm exemplul părinților noștri și să nu schimbăm definițiile antice. Așadar, lăsând deoparte plânsul și lacrimile mele, pe care le vărs neîncetat pentru că un cleric de sub porunca mea a fost capturat de un demon rău și nu l-am putut elibera și lua de la acest lup, eu, care sunt gata să-mi dau sufletul pentru el, încep acum să povestesc cum a fost răpit, cum s-a îndepărtat de chemarea divină și, lepădând îndrumările părinților, disprețuind hotărârile lor, a fugit la cel ce este predispus la pieire. - Sunt unii care par a fi oi în hainele lor, dar pe dinăuntru sunt „lupi răpitori” (Matei 7:15), pe care trebuie să-i recunoaștem după roadele lor. La prima vedere par a fi de-ai noștri; dar nu sunt de-ai noștri. Căci dacă ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi (1 Ioan 2:19). Când au început să vărsă nelegiuire, atunci ceea ce ascunseseră mai înainte a devenit descoperit: căci orice rău trebuie să fie descoperit tuturor. Dar există oameni cu credință slabă, care nu cunosc învățăturile divine și pe care, împreună cu ei înșiși, îi aruncă în abis, pervertând și disprețuind învățătura părinților și toate celelalte scripturi divine, spre propria lor pierzare. De astfel de oameni trebuie să avem mare grijă și să ne păzim, ca nu cumva alții, amăgiți de nelegiuirea lor, să cadă de la afirmația lor. Căci și-au ascuțit limbile ca șerpii și au otravă în gură ca niște aspide (Psalmul 139:4). Aceasta a prezis profetul despre ei. Așa a fost printre noi Eutihie, care a fost odată preot și arhimandrit, care gândea ca și cum ar fi fost de acord cu învățătura noastră și se ținea de ea; dar a confirmat impietatea lui Nestorie și l-a pregătit pe Nestorie pentru bătălia care a fost întreprinsă împotriva lui Nestorie; și expunerea de credință compilată de 318 sfinți părinți și scrisoarea către Nestorie scrisă de Chiril de sfântă memorie, precum și scrisoarea sa către răsăriteni (episcopi), cu care toată lumea era de acord, a încercat să le transforme, restaurând vechea învățătură a nelegiuitilor Valentinian și Apollinaris; și

nu s-a temut de porunca adevăratului Rege, care a spus: „Oricine face să păcătuiască pe unul dintre acești copii mici , mai bine i- ar fi să fie atârnat de el o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării” (Matei 18:6).), El a respins prin perfidia sa orice conștiință și, aruncând vălul necredinței cu care se acoperise, a afirmat la sfântul nostru conciliu, spunând hotărât că nu este potrivit să-L mărturisim pe Domnul nostru Iisus Hristos ca fiind alcătuit din două naturi, după întruparea Sa, întrucât El este cunoscut de noi doar într-o singură ipostază, într-o singură persoană, - și că însuși trupul Domnului se presupune că nu este de aceeași esență cu noi, pe motiv că, fiind primit de la noi, a fost unit ipostatic cu Dumnezeu Cuvântul; dimpotrivă, a spus că, deși Fecioara care L-a născut după trup este de aceeași esență cu noi, Domnul Însuși nu a primit din trupul ei, care este de aceeași esență cu noi; și trupul Domnului nu este un trup omenesc, ci este numit uman pentru că este din Fecioară; astfel, a gândit contrar învățăturii tuturor părinților. Dar, pentru a nu lungi scrisoarea mea, nu voi spune prea multe; Și în ceea ce privește ceea ce am făcut cu el (Eutichie), am trimis o scrisoare fericitei tale, în care am arătat că l-am lipsit de prezbiterie, deoarece s-a legat cu astfel de greșeli și i-am ordonat să nu aibă nicio importanță în mănăstiri și l-am excomunicat din comuniunea noastră, pentru ca sfinția ta, știind ce am făcut cu el, să-i cinstească pe toți episcopii care sunt sub autoritatea fericitei tale cu declarația ta despre impietatea lui, astfel încât nimeni, din necunoașterea modului în care gândește, să nu-l trateze ca pe un ortodox, nici prin scrisoare, nici în alt mod. - Eu și cei care sunt cu mine salutăm cu căldură toată frăția întru Hristos care este cu evlavia ta. Fii nevătămat în Domnul pentru noi și roagă-te pentru noi, preaiubite părinte de Dumnezeu!

Răspunsul Papei Leon către Flavian, episcopul Constantinopolului

Leo, episcop al Romei, către iubitul său frate Flavian.

După ce am citit mesajul iubirii voastre, care este așa... și așa mai departe, așa cum este prezentat mai jos în a doua sesiune.

Epistola aceluiași Papă Leon către Iulian, episcop de Cenza

Către iubitul meu frate Julian, Episcopul Leo.

Deși noi, prin cei pe care i-am trimis din Roma în probleme de credință, am trimis o scrisoare foarte lungă fratelui Flavian împotriva erorilor unei impietăți extraordinare, totuși, întrucât am primit scrisoarea iubirii tale prin fiul nostru, diaconul Vasile, care ne-a încântat foarte mult cu flacăra sentimentului sobornicesc, vă trimitem și această pagină, care va fi foarte în acord cu acea scrisoare, astfel încât să vă împotriviți cu un singur gând și cu fermitate celor care vor să pervertească Evanghelia lui Hristos; pentru că la noi și la voi este o singură iluminare a Duhului Sfânt, o singură învățătură. Cine nu primește această învățătură nu este mădular al trupului lui Hristos și nu poate fi glorificat de acel Cap în care nu-și recunoaște natura. Ce folos are atunci acest bătrân preacuvântat (Eutichie), sub numele de erezie nestoriană, să chinuie modul de gândire al celor a căror credință prea pioasă nu o poate sfâșia în bucăți? Căci, așa cum Nestorie s-a îndepărtat de adevăr separând divinitatea Cuvântului de natura omului asumat de El, tot așa s-a îndepărtat de calea adevărată cel care predică nașterea singurului Fiu al lui Dumnezeu din pântecele sfintei Fecioare, ca și cum ar fi avut doar înfățișarea cărnii omenești, dar carnea în sine nu ar fi fost cu adevărat unită cu Cuvântul. Cine nu vede ce noțiuni monstruoase se nasc din această minciună monstruoasă? Căci cel care neagă pe Mijlocitorul lui Dumnezeu și al oamenilor, omul Iisus Hristos, trebuie în mod necesar să fie plin de multe impietăți; trebuie fie să se alăture lui Apollinaris, fie să-l favorizeze pe Valentinus, fie să ia partea maniheilor, dintre care niciunul nu a recunoscut în Hristos realitatea cărnii omenești. Căci dacă această carne nu este luată, atunci împreună cu carnea este necesar să se respingă nu

numai sufletul rațional din Cel care a fost în formă de Dumnezeu și, rămânând unul și același, a apărut în formă de rob, ca om, ci chiar și faptul că a fost răstignit, a murit și a fost îngropat, că a înviat a treia zi, că stă la dreapta.Dumnezeu Tatăl, că va veni să judece viii și morții în același trup în care a fost condamnat la moarte. Prin urmare, dacă nu credem că Hristos a asumat natura adevărată și completă a omului adevărat, întreaga taină a răscumpărării noastre este anulată. Și oare pentru că toate semnele divinității s-au manifestat în Hristos, dovezile trupului Său trebuie considerate false? Dimpotrivă, pentru mântuirea creaturii, nu trebuie să recunoaștem dovezile ambelor naturi ca fiind valide? Ceea ce aparține divinității, trupul nu diminuează; ceea ce aparține trupului, divinitatea nu distruge. Căci același este veșnic de la Tatăl și temporal de la Mamă; nevătămat în propria Sa putere, suferind în slăbiciunea noastră; în Dumnezeirea întreită a aceleiași naturi cu Tatăl și Duhul Sfânt, dar în asumarea omului nu de o singură substanță, ci de o singură persoană, astfel încât El este unul și același, bogat în sărăcie, omnipotent în slăbiciune, nepătimitor în suferință, nemuritor în moarte. Căci Cuvântul nu a fost schimbat de nicio parte din El însuși în trup sau suflet, deoarece natura Dumnezeirii este întotdeauna simplă și neschimbată în esența sa, nu primește nicio scădere sau creștere pentru Sine însuși și atât de binecuvântată a fost natura asumată asupra Sa, încât rămâne glorificată în Cel ce glorifică. Și de ce ar putea părea ciudat sau imposibil ca Cuvântul, trupul și sufletul să fie unite într-un singur Isus Hristos, astfel încât El să fie unul și același Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului, când trupul și sufletul, care sunt foarte diferite în natură, constituie o singură persoană chiar și fără întruparea Cuvântului? Și nu este oare mult mai ușor pentru Dumnezeire să unească această unitate în Sine prin propria Sa putere, decât pentru slăbiciunea omenească să o țină în ființele Sale indivizibile? – Astfel, nici Cuvântul nu a fost schimbat în trup, nici trupul în Cuvânt; ci amândoi rămân întru unul, și unul rămâne în amândoi, nefiind despărțiți prin diferență, nici amestecați prin confuzie, și nu așa că unul este de la Tatăl și altul de la Mamă, ci unul și același este diferit (născut) de la Tatăl înainte de orice început și diferit de Mamă după împlinirea timpului, pentru ca El să devină Mijlocitorul lui Dumnezeu și al oamenilor – omul Iisus Hristos (1 Timotei 2:5), în care va locui „toată plinătatea Dumnezeirii trupește” (Coloseni 2:9). Pe această bază, înălțarea este atribuită acelui care este primit, și nu Celui care a primit-o; pentru că, așa cum spune apostolul, „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I -a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al lucrurilor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească că El este Domnul Iisus Hristos, spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2:9-11).). Și în ceea ce privește ceea ce Eutihie a îndrăznit să spună la procesul episcopilor, că în Hristos înainte de întrupare existau două firi și că după întrupare s-a făcut una singură, a fost necesar să fie supus, pentru a-și explica mărturisirea, multor întrebări atente din partea judecătorilor, ca să nu treacă cu vederea ca pe ceva nesemnificativ ceea ce a revărsat cu atâta abundență, fiind el însuși extras din învățături otrăvitoare. Cred că cel care a spus acestea avea convingerea că sufletul pe care Mântuitorul l-a primit, înainte de a se naște din Fecioara Maria, era în ceruri și că Cuvântul era unit cu el în pântece. Dar urechea și mintea catolică nu pot suporta aceasta, pentru că Domnul, coborându-se din ceruri, nu a luat cu Sine nimic din ceea ce aparținea ființei noastre și nu a acceptat un suflet care exista înainte, nici carne care să nu fi fost împrumutată din trupul mamei. Căci firea noastră nu este primită astfel încât să fi fost mai întâi creată și apoi primită, ci să-și fi primit originea odată cu primirea. Prin urmare, pentru care Origen a fost pe bună dreptate condamnat, care a afirmat că sufletele nu numai că trăiesc, ci și acționează în diferite moduri înainte de a intra în trupuri, acest om (Eutyches) trebuie neapărat

pedepsit pentru aceasta, dacă nu este dispus să renunțe la ideea sa. Căci originea Domnului după trup, deși are unele particularități proprii, prin care El depășește originea noastră umană, cum ar fi, de exemplu, că El singur a fost conceput și născut prin Duhul Sfânt din Fecioara cea prea imaculată fără dorința trupului, sau că El a ieșit astfel din pântecele fecioarei încât atât nașterea copiilor a fost revelată, cât și virginitatea a fost păstrată; dar trupul Său nu era de o natură diferită de a noastră, iar la început sufletul nu I-a fost împărtășit în alt mod decât tuturor celorlalți oameni, ceea ce a depășit toate celelalte suflete nu prin diferența originii sale, ci prin înălțimea virtuții sale. Căci nu avea nimic în sine contrar dorinței trupului său și nu permitea contradicția dorințelor, în lupta diferitelor voințe. Simțurile trupești acționau fără influența legii păcatului, iar puritatea mișcărilor lor era guvernată de puterea Divinității și a rațiunii; el (sufletul) nu era dus de ispite și nu cădea pradă ofenselor. Omul adevărat era unit cu Dumnezeul adevărat, care nu a fost coborât din cer în sufletul preexistent și nu a fost creat din nimic după trup, ci avea una și aceeași persoană în divinitatea Cuvântului și aceeași natură cu noi în trup și suflet. Căci El nu ar fi fost Mijlocitorul lui Dumnezeu și al oamenilor, dacă nu ar fi fost unul și același Dumnezeu și om, rămânând cu adevărat unul și același în ambele naturi. - Într-adevăr, măreția subiectului ne îndeamnă la amploarea raționamentului; dar nu este nevoie să trudim mult pentru educația voastră, mai ales pentru că am trimis suficiente scrisori lui Flavian prin intermediul ambasadorilor noștri cu scopul de a întări nu numai sufletele preoților, ci și pe poporul însuși. Credem că mila lui Dumnezeu va rândui astfel încât, fără pierderea sufletului nimănui, în ciuda uneltirilor diavolului, atât cei sănătoși vor fi ocrotiți, cât și cei răniți vor fi vindecați. - Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai faimoși oameni Asterius și Protogenes.

Epistola aceluiași Leon, arhiepiscop al Romei antice, către Faustus și Marcellinus și alți arhimandriți ai Constantinopolului

Către iubiții săi fii, Faustus și Marcellinus și ceilalți arhimandriți, Episcopul Leo.

Deși i-am trimis pe confidenții mei să fie prezenți la apărarea adevărului în chestiunea credinței, pe care Eutihie a încercat să o tulbure, consider că este potrivit să trimit o scrisoare și iubirii tale: căci nu mă îndoiesc că ești atât de preocupat de evlavie încât nu poți asculta cu indiferență hulele și strigătele nelegiuite, păstrând în inimile voastre învățătura apostolică care spune: „Dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, alta decât cea pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1:9). Cât despre modul de gândire al menționatului Eutihie, care, după cum știm din citirea cazurilor înșeși, a fost condamnat pe bună dreptate, hotărâm și noi că el trebuie respins, astfel încât, dacă acest om nesăbuit vrea să persiste în nelegiuirea sa, atunci să aibă parte de cei a căror rătăcire a urmat-o. Căci cel ce respinge firea umană, adică firea noastră în Hristos, ar trebui pe bună dreptate să fie în afara Bisericii. Dar dacă el, prin mila Duhului Sfânt, s-ar reforma, ar renunța la impietatea erorii sale și ar condamna cu deplină convingere ceea ce blestemă catolicii, nu i-am refuza iertarea, deoarece nu s-ar produce niciun rău Bisericii Domnului. Prin urmare, cel pocăit poate fi primit și numai eroarea poate fi respinsă. Dar în ceea ce privește marea taină a evlaviei, în care prin întruparea lui Dumnezeu Cuvântul constă atât justificarea, cât și răscumpărarea noastră, așa cum raționăm conform tradiției părinților, cred că a fost suficient expus în scrisorile pe care le-am trimis fratelui meu Flavian, astfel încât, prin inspirația conducătorului vostru, să puteți afla ceea ce dorim să confirmăm în inimile tuturor credincioșilor, în conformitate cu Evanghelia Domnului Isus Hristos. - Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai ilustri oameni Asterius și Protogenes.

Epistola aceluiași Leon, Arhiepiscop al Romei, către preapiosul Împărat Teodosie

Către preacuviosul și omenosul Teodosie August, Episcopul Leo.

Cât de mult a binevoit Providența Divină să aibă grijă de treburile omenești este arătat de solicitudinea bunăvoinței voastre, inspirată de Duhul lui Dumnezeu, care nu vrea să vadă nimic în Biserica Catolică neliniștit și tulburat; pentru că credința, fiind singură în sine, nu poate fi diferită de ea însăși în nimic. Prin urmare, deși Eutihie, în măsura în care dezvăluie ordinea acțiunilor episcopale, pare să se fi rătăcit prin nebunie și imprudență, și se cuvine să se retragă de la convingerea sa, care este pe bună dreptate recunoscută ca vrednică de condamnare; Totuși, întrucât evlavia voastră, care, spre slava lui Dumnezeu, respectă cu cea mai mare reverență adevărul sobornic, a hotărât ca un sinod episcopal să se țină la Efes pentru ca adevărul, în care este complet orb, să i se dezvăluie acestui bătrân nechibzuit, i-am trimis pe frații mei, Episcopul Julian și Prezbiterul Renatus, și pe fiul meu, Diaconul Hilary, care, datorită importanței problemei, ar putea lua locul prezenței mele și să aducă cu ei un astfel de simț al dreptății și clemenței, prin care, neputând exista nicio îndoială cu privire la ceea ce constituie puritatea mărturisirii creștine, atât greșeala întregii erori ar fi condamnată, cât și cel care greșește, dacă s-ar pocăi și ar începe să ceară iertare pentru sine, ar primi clemența episcopilor; pentru că el însuși și-a lăsat loc pentru această îngăduință, când în cererea sa pe care ne-a trimis-o a promis că se va îndrepta în tot ceea ce judecata noastră nu ar aproba, ceea ce era rău în gândurile sale. Și cum crede și învață Biserica Catolică despre misterul întrupării Domnului, acest lucru este descris în detaliu în scrisorile pe care le-am trimis fratelui și colegului nostru episcop Flavian. Date în Idele lui iunie, în consulatul celor mai ilustri oameni Asterius și Protogenes.

Epistola Preasfințitului și Fericitului Leon, Arhiepiscopul Romei, către Preasfânta Pulcheria (Augusta)

Către preaslăvita și preaumană fiică Pulcheria, Episcopul Leo.

Ce speranță ar trebui să -și promită Biserica ?Harul lui Dumnezeu din dragostea ta pentru omenire, l-am confirmat adesea cu multe dovezi, pentru că tu, învățat de inspirația Duhului Sfânt, ți-ai supus în toate puterea Lui, prin a cărui dar și protecție domnești. Prin urmare, întrucât am aflat din relatarea fratelui și colegului meu episcop Flavian că în Biserica Constantinopolului s-a produs o anumită disidență împotriva purității credinței creștine, a cărei cauză este Eutihie, și însuși conținutul acțiunilor conciliare ne-a explicat aspectul întregii chestiuni: va fi vrednic de slava ta dacă eroarea, care a izvorât mai mult din nebunie decât din intenție rea, va fi distrusă înainte ca, prin îndrăzneala nedreptății, să dobândească vreo putere pentru sine din consimțământul celor nerezonabili. Căci, așa cum Nestorie s-a îndepărtat de adevăr, afirmând că Domnul Iisus Hristos s-a născut din Fecioara Maria ca simplu om, tot așa și acest om s-a îndepărtat de calea catolică, crezând că Cel ce a venit din aceeași Fecioară nu era de aceeași natură cu noi, așa că a purtat doar chip de rob și, prin urmare, era asemenea și conform cu noi, dar în El nu exista realitate, ci doar o anumită asemănare a trupului nostru. Prin urmare, este inutil să le dovedim celor care nu cred că Domnul nostru, Fiul Preasfintei Fecioare Maria, este om, că El este un om din acea rasă și semință care este anunțată la începutul Evangheliei. Prin urmare, mă întristez foarte mult și sunt foarte tulburat că cel care mai înainte părea să vorbească demn de laudă despre subiectul în discuție a îndrăznit să adauge ceva deșert și extrem de corupt împotriva singurei noastre speranțe și a părinților noștri. Întrucât el însuși a văzut că modul de gândire despre nebunia sa a jignit urechea catolică, ar fi trebuit să-și abandoneze opinia, pentru a nu tulbura capetele Bisericii până la punctul de a atrage o sentință de condamnare. Prin urmare, dacă vrea să rămână în convingerea sa, nimeni nu-l poate ajuta. Căci administrația scaunului apostolic aderă la o astfel de regulă încât să se poarte foarte strict cu cei încăpățânați și să arate indulgență față de cei care

sunt îndreptați. Prin urmare, întrucât îmi pun o mare nădejde în cea mai curată credință a evlaviei tale, implor preaslăvita ta indulgență, fiică preafaimoasă și preapioasă - așa cum grija ta sfântă a ajutat întotdeauna predicarea catolică, așa patronează acum succesul ei. Căci nu este vorba acum de o mică parte a credinței noastre, care ar fi mai puțin clară, ci o opoziție fără sens îndrăznește să atace ceea ce Domnul nu vrea să lase necunoscut nimănui din Biserica Sa. Și de aceea, conform obiceiului evlaviei tale, binevoiește să lucrezi pentru ca tot ceea ce nebunia a rostit blasfemiu împotriva singurei taine a mântuirii umane să fie îndepărtat din sufletele tuturor; și dacă cel care a căzut în această ispită se va pocăi el însuși, astfel încât cu propria gură și semnătură să condamne ceea ce a considerat rău, va fi restaurat la demnitatea sa de odinioară. Despre care, fie ca evlavia ta să știe, i-am scris fratelui și colegului meu episcop Flavian și i-am însărcinat pe cei pe care i-am trimis, să se arate milă,De îndată ce eroarea este respinsă. Și pentru ca absența mea să nu fie observată, în conformitate cu decretul celui mai pios împărat, prin care se ține conciliul episcopal, i-am trimis pe frații mei, Episcopul Julian și Prezbiterul Renatus, și pe fiul meu, Diaconul Hilary, care ar putea să-mi ia locul. Dar îl sfătuim pe cel care greșește mai degrabă ca acolo unde a înnebunit, acolo să se pocăiască, iar acolo unde a meritat condamnarea, acolo să primească absolvirea. - Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Epistola aceluiași Papă Leon către aceeași Pulcheria Augusta 2

Leo, episcop al Bisericii Catolice din Roma, către preacuvioasa Pulcheria Augusta. Ce ocrotire a pregătit Domnul pentru Biserica Sa în indulgența ta, am arătat adesea prin multe argumente, și tot ce grija preoțească are în vremurile noastre împotriva celor care atacă adevărul sobornicesc, El a atribuit-o în special gloriei tale; pentru că, așa cum ai fost învățat de inspirația Duhului lui Dumnezeu, ți-ai supus în toate lucrurile puterea Celui prin a cărui dar și ocrotire domnești. Prin urmare, întrucât am aflat din relatarea fratelui și colegului meu episcop Flavian că în Biserica Constantinopolului a apărut o oarecare disensiune împotriva purității credinței creștine, al cărei autor este Eutihie, și chiar conținutul acțiunilor conciliului ne-a explicat aspectul întregii chestiuni, este vrednic de slava ta ca eroarea, care, după cum cred, a izvorât mai mult din nebunie decât din răutate, să fie distrusă înainte ca, prin îndrăzneala nedreptății, să dobândească oarecare putere din consimțământul imprudenților; Căci ignoranța duce adesea la căderi grave, și mai ales simplitatea nepăsătoare cade în abisul diavolului, prin care, după cum cred, s-a strecurat duhul minciunii în cel menționat anterior (Eutichie). Căci atunci când crede că vorbește mai pios despre măreția lui Dumnezeu Fiul, dacă neagă în El realitatea firii noastre: atunci el însuși admite că Cuvântul, care s-a făcut trup, are în întregime una și aceeași fire. Și precum Nestorie a căzut de la adevăr când a afirmat că Hristos s-a născut din Fecioara Maria doar ca om, tot atât de mult s-a îndepărtat acest om de calea catolică atunci când nu crede că ființa noastră a venit din aceeași Fecioară Maria, dorind astfel să înțeleagă că era ființa unei singure firi divine, astfel încât purta un singur chip de slujitor și era doar asemenea și conformă cu noi, adică avea doar o oarecare asemănare cu firea noastră, dar nu conținea însăși realitatea ei. Este inutil, așadar, să dovedim că Domnul nostru, Fiul Preasfintei Fecioare Maria, este un om adevărat și perfect, care nu crede că El este un om din acel neam care este anunțat în Evanghelie. Căci Matei spune: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1:1)) - și astfel urmează ordinea nașterii, până când, în cele din urmă, aduce linia generațiilor la Iosif, cu care Maica Domnului a fost logodită. Dar Luca, numărând gradele generațiilor în ordine inversă, ajunge chiar la începutul rasei umane, adică la primul Adam, și arată astfel că noul Adam are aceeași natură. Știm că

omnipotența Fiului lui Dumnezeu pentru învățătura și îndreptățirea oamenilor putea apărea în același mod în care El li s-a arătat patriarhilor și profeților, adică numai sub formă de trup, atunci când fie a intrat în conflict, fie a dat un cuvânt și în același timp nu a respins darurile ospitalității și nici măcar nu a acceptat mâncarea oferită Lui; dar acele asemănări erau imaginea acelui om, a cărui esență urma să fie împrumutată din generația părinților precedenți și avea semnificația unui sacrament. Și, prin urmare, sacramentul împăcării noastre în sine, predestinat din veșnicie înainte de timp, nu putea fi împlinit prin nicio imagine; pentru că Duhul Sfânt nu coborâse încă peste Fecioară, iar puterea Celui Preaînalt nu o umbrise încă, iar în pântecele feciorelnic Înțelepciunea nu-și făcuse încă locuința. În cele din urmă, Cuvântul s-a făcut trup, iar chipul slujitorului și chipul lui Dumnezeu s-au unit într-o singură persoană; Creatorul timpurilor s-a născut în timp, iar Cel prin Care toate lucrurile au fost create s-a născut El Însuși printre toți. Și dacă Omul cel nou, arătându-se în asemănarea cărnii păcatului, nu ar fi luat bătrânețea noastră, iar Cel de o ființă cu Tatăl nu s-ar fi învrednicit să devină de o ființă cu Mama, iar Singurul Fără Păcat nu ar fi unit firea noastră cu Sine: atunci omenirea captivă ar fi rămas în general sub robia diavolului, și noi nu am fi putut în niciun fel să profităm de victoria Biruitorului, dacă s-ar fi săvârșit în afara firii noastre. Datorită acestei participări minunate, taina renașterii ni se transmite, astfel încât prin Însuși Duhul Sfânt, din Care Hristos a fost zămislit și născut, și noi, care ne-am născut prin pofta cărnii, suntem renașteți din nou prin naștere spirituală. De ce spune evanghelistul despre credincioși: „Cei s-au născut nu din sânge, nici din pofta trupului, nici din pofta omului, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13) .). Cel care nu este părtaș la acest har inefabil, care exclude din credința sa ceea ce ne mântuiește în principal, nu poate moșteni înfierea copiilor lui Dumnezeu. De aceea mă întristez foarte mult, sunt profund tulburat, că cel care odinioară părea să raționeze demn de laudă asupra subiectului în discuție, a îndrăznit să adauge deșertitudini și cea mai mare absurditate împotriva singurei noastre speranțe și a părinților noștri. Întrucât el însuși a văzut că modul de gândire despre nebunia sa era extrem de respingător urechii catolice, ar fi trebuit să se retragă de la opinia sa, pentru a nu agita capetele Bisericii până la punctul de a merita și primi o sentință de condamnare. Prin urmare, dacă dorește să rămână în convingerea sa, nimeni nu-l poate ajuta. Căci guvernarea tronului apostolic ține de această regulă, de a trata foarte strict pe cei încăpățânați și de a arăta indulgență față de cel pocăit. Prin urmare, întrucât am o mare nădejde în credința curată a evlaviei tale, implor slava bunătății tale, ca, așa cum grija ta a promovat întotdeauna predicarea catolică, tot așa să favorizeze și acum succesul ei; Căci poate din acest motiv Domnul a permis ca aceasta să fie supusă acestei ispite, pentru ca să se poată afla ce fel de oameni erau cei ascunși în Biserică, pe care însă nu trebuie să-i lăsăm fără grijă, ca nu cumva pierderea lor să ne zdrobească pe noi înșine. Dar cel mai august și mai creștin Împărat, dorind să pună capăt cât mai curând posibil tulburării de la sinodul episcopal, pe care dorește să-l convoace la Efes, a stabilit un timp prea scurt și prea scurt, stabilind prima zi a lunii august pentru întâlnire; deoarece, din a treia zi a Idelor din mai, când am primit scrisoarea de la domnia sa, cea mai mare parte a timpului trebuie folosită pentru a putea aranja trimiterea de preoți care ar fi capabili de lucrare. Căci ceea ce așteaptă evlavia sa, adică să fiu prezent la sinod, chiar dacă ar fi necesar pe baza unui exemplu anterior, nu se poate îndeplini acum în niciun caz; căci starea prea incertă a lucrurilor prezente nu-mi permite în niciun fel să mă separ de oamenii unui astfel de oraș; și chiar cei care provoacă tulburarea ar fi aduși la o oarecare disperare dacă ar vedea că eu, din cauza unei chestiuni bisericești, doresc să-mi părăsesc patria și scaunul apostolic. Așadar, din moment ce știți că este spre binele public ca, cu

deplina permisiune a bunăvoinței voastre, să nu refuz dragostea și rugăciunile cetățenilor mei, gândiți-vă că în acești frați ai mei, pe care i-am trimis în locul meu, sunt prezent și eu alături de cei care vor fi acolo; lor le-am spus pe deplin și clar ceea ce trebuie observat cu privire la chestiune în sine, ceea ce mi-a fost explicat suficient atât de cursul evenimentelor, cât și de recunoașterea celui despre care se discută. Căci acum nu este vorba despre o mică parte a credinței noastre care este mai puțin clar explicată, ci cea mai nechibzuită opoziție îndrăznește să atace ceea ce Domnul nu vrea să lase necunoscut nimănui din Biserica Sa, nici sexului masculin,nici femeii; pentru că chiar și cea mai scurtă mărturisire a Crezului Catolic, pe care cei doisprezece apostoli au compus-o în același număr de gânduri, este atât de protejată de bariera cerească încât toate opiniile ereticilor pot fi ucise doar de propria sa sabie. Dacă Eutihie ar fi vrut să primească plinătatea acestui Crez cu o inimă curată și simplă, nu s-ar fi îndepărtat de nicio prevedere a preasfântului Sinod de la Niceea și, dacă ar fi înțeles că acest Crez a fost compus de sfinții părinți, nu ar fi ridicat niciun gând, niciun cuvânt împotriva credinței apostolice, care este singură. Și de aceea, după obiceiul evlaviei voastre, binevoiți să lucrați ca tot ceea ce nebunia a rostit blasfemiat împotriva singurei taine a mântuirii umane să fie îndepărtat din sufletele tuturor; și dacă cel care a căzut în această ispită s-a pocăit el însuși, astfel încât să-și condamne eroarea printr-o mărturie scrisă, atunci să nu i se refuze rangul său anterior. Ceea ce, fie ca bunăvoința voastră să știe, i-am scris sfântului episcop Flavian, pentru ca dragostea să nu fie neglijată, odată ce eroarea a fost respinsă. - Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Același mesaj al Papei Leon către al doilea Conciliu de la Efes

Episcopul Leo urează sfântului sinod adunat la Efes tot binele în Domnul.

Credința preasfântului împărat, știind că ar fi spre slava sa mai presus de orice dacă nicio sămânță de rătăcire nu ar crește în Biserica Catolică, a arătat un asemenea respect pentru dogmele divine încât, pentru a-și împlini sfânta intenție, a invocat autoritatea scaunului apostolic, ca și cum ar fi vrut să primească de la preasfântul Petru însuși o explicație a ceea ce fusese lăudat în mărturisirea sa, când, la întrebarea Domnului: „Cine zic ei că sunt Eu, Fiul Omului?" (Matei 16:13), ucenicii au prezentat diferitele opinii ale oamenilor; dar când ei înșiși au fost întrebați cum cred, primul dintre apostoli, după ce a unit într-un cuvânt scurt plinătatea credinței, a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu" (Matei 16:16), adică Tu, care ești cu adevărat fiul omului și, în același timp, cu adevărat Fiul Dumnezeului celui viu, - Tu, zic eu, ești adevărat în dumnezeire și adevărat în trup și, păstrând proprietățile unei naturi duale, unul în amândouă. - Dacă Eutihie ar fi crezut aceasta cu inteligență și viu, atunci nu s-ar fi abătut nicidecum de la calea credinței. De aceea, Domnul i-a răspuns lui Petru: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui" (Matei 16:17-18) .Cel care nu acceptă mărturisirea lui Petru și contrazice Evanghelia lui Hristos, arătând că nu și-a depus niciodată grija pentru a afla adevărul, este prea departe de alcătuirea acestei clădiri și în zadar poartă o înfățișare respectabilă cel care nu și-a împodobit părul gri al bătrâneții cu vreo maturitate sufletească. Întrucât astfel de lucruri nu trebuie neglijate, iar cel mai creștin împărat a dorit pe bună dreptate și cu cea mai mare evlavie să constituie un consiliu de episcopi, astfel încât orice eroare să fie distrusă printr-o discuție completă, i-am trimis pe frații mei, episcopul Julian, preotul Renatus și fiul meu diaconul Hilarius, și împreună cu ei pe notarul (scribul) Dulcitius, al credinței pe care am testat-o, care să ia locul prezenței mele la sfânta adunare a frăției voastre și, cu gândul vostru comun, să decidă ce ar trebui să fie

plăcut Domnului, adică, mai întâi, după ce au condamnat eroarea fatală, să ia în considerare chiar și restaurarea celui care s-a rătăcit prin imprudență, dacă numai acesta, după ce a acceptat adevărul, ar condamna pe deplin și deschis cu propria voce și semnătură noțiunile eretice în care s-a încurcat prin nebunie, așa cum el însuși a declarat în petiția pe care ne-a trimis-o, promițând că este gata să urmeze judecata noastră în orice. Și primind scrisoarea de la fratele și coleg episcop al nostru Flavian, i-am scris pe larg despre ceea ce părea să ne preocupe, astfel încât, după nimicirea rătăcirii în care se afla cel dezonorat de el, spre lauda și slava lui Dumnezeu, să existe o singură credință în toată lumea, o singură și aceeași mărturisire și „în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească că Iisus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2:10). Amin. – Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai faimoși oameni, Asterie și Protogene.

Scrisoarea Sanctității și Preafericirii Sale Leon, Arhiepiscopul Romei, către Faust, Preot și Arhimandrit

Către cel mai iubit fiu al său, Prezbiterul Faustus, Episcopul Leo.

Îmi face întotdeauna plăcere să vorbesc cu tine și să-mi satisfac dorința de a te salut; căci te cunosc dintr-o perspectivă vrednică de laudă, ca un păzitor al celei mai curate credințe, care nu este dus de orice vânt de învățătură, ci stă ferm pe temelia proorocilor și apostolilor, care este Hristos. De aceea, când Fiul omului va veni în dumnezeirea Sa pentru curățirea întregii lumi, te vei arăta ca un bob ales, vrednic de a fi pus în grânarul veșniciei. Așadar, primind de la tine o scrisoare prin fiul meu, Paraenia, și îndeplinind din partea mea un salut reciproc, te îndemn la desăvârșire, fiule preaiubit, să nu te încurci în privința Evangheliei nașterii Domnului Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam după trup; pentru că această credință biruiește lumea, când cineva crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dar dacă apar întrebări cu privire la credință, te sfătuim să ne scrii mai pe larg despre ceea ce privește binele comun și îi vom primi cu bucurie pe cei care ni le aduc.

Scrisoarea lui Petru, episcopul Ravennei, către arhimandritul Eutihie

Către preaiubitul și venerabilul său fiu, Eutihie Petru, episcopul Ravennei.

Am citit cu tristețe scrisoarea ta tristă și am parcurs rândurile tale triste cu cuvenita tristețe; căci, așa cum pacea bisericilor, armonia preoților, liniștea poporului ne umplu de bucurie cerească, tot așa suntem doborâți și zdrobiți de dezacordul frățesc, mai ales când acesta izvorăște din astfel de cauze. Timp de treizeci de ani, legile omenești au decis problemele omenești; dar nașterea lui Hristos, care în legea divină pare inexplicabilă, după atâtea secole este supusă unei cercetări nechibzuite. Unde s-a împiedicat Origen , unde a început investigatorul, cum a căzut Nestorie, în raționamentul despre fire - acest lucru nu este necunoscut prudenței tale. Magii, cu darurile lor misterioase, L-au mărturisit pe Hristos în scutece ca Dumnezeu (Matei 2:11); dar preoții testează cu o întrebare jalnică, cine este Cel ce S-a născut din Duhul Sfânt printr-o naștere din fecioară? Când Iisus a strigat în scutece, oastea cerească a strigat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile de sus” (Luca 2:14). Și oare ar trebui să punem acum problema nașterii Sale, când „în numele lui Isus se închină orice semințe a lucrurilor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ ” (Filipeni 2:10)? – Noi, frate, spunem împreună cu apostolul: „Chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L mai cunoaștem” (2 Corinteni 5:16). Nu putem întreba cu curiozitate despre Acela căruia trebuie să-I aducem cinste și frică; trebuie să așteptăm și nu să-L analizăm pe Acela pe care Îl mărturisim ca Judecător. – Așadar, frate, răspund pe scurt la scrisoarea ta; sunt gata să scriu mai pe larg dacă fratele și co-episcopul nostru Flavian îmi va scrie ceva despre acest subiect. Dar dacă acest lucru ți se va părea

dezagreabil, din moment ce ți-ai scris gândul preferat: cum putem judeca despre cei pe care nu-i vedem din cauza absenței lor și ceea ce cred ei că nu știm din cauza tăcerii lor? Nu poate fi considerat un mediator drept cel care ascultă o parte în așa fel încât nu vrea să accepte nimic de la cealaltă. Te sfătuim, venerabile frate, să asculți cu smerenie tot ce este scris de preafericitul Papă al orașului Roma; pentru că Sfântul Petru, care trăiește și stă pe tronul său, descoperă adevărul credinței celor care îl caută. Căci noi, prin iubirea lumii și a credinței, nu putem cerceta chestiuni de credință fără consimțământul Episcopului Romei. Fie ca Domnul să binevoiască să păstreze nevătămată iubirea ta pentru mult timp, preaiubitul și venerabilul tău fiu!

Scrisoarea Preafericitului Părinte Papa Leon către Flavian, Episcopul Constantinopolului

Către preaiubitul meu frate Flavian, Leo, Episcop al Romei.

Am primit scrisoarea iubirii voastre, împreună cu faptele care s-au făcut printre voi în privința credinței. Și, întrucât cel mai binevoitor împărat, preocupat de pacea Bisericii, dorește să convoace un sinod, deși este evident că problema în discuție nu necesită deloc un sinod de anchetă: vă informez, preaiubitul meu frate, că imediat după aceasta vor veni cei pe care i-am numit pentru această chestiune. Și nu a fost nevoie să scriu acum cu mai multe detalii; întrucât, prin harul lui Dumnezeu, veți afla mai pe deplin ceea ce considerăm necesar pentru această chestiune din scrisorile pe care le vor aduce cu ei. - Dat în a cincisprezecea zi a calendelor lui iulie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Scrisoarea aceluiași Papă Leon către Teodosie August

Episcopul Leo către Teodosie August.

Primind scrisoarea dumneavoastră, am înțeles că Biserica universală ar trebui să se bucure foarte mult ; pentru că bunăvoința dumneavoastră nu dorește ca credința creștină, prin care Divinitatea este onorată și glorificată, să rămână în cineva diferit și inconsistent. Căci prin ce fapte omenești se poate atrage mai eficient mila lui Dumnezeu, dacă nu printr-o singură mulțumire și o singură taină a spovedaniei aduse maiestății Sale de către toți? Aceasta este evlavia preoților și a tuturor credincioșilor, când se gândesc la ceea ce a făcut Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, pentru răscumpărarea noastră, în niciun alt mod decât prin care El Însuși a poruncit să fie crezut și predicat despre Sine. Prin urmare, deși îmi este imposibil să mă prezint în ziua conciliului episcopal pe care l-a rânduit evlavia voastră, deoarece nu au existat exemple anterioare în acest sens, iar necesitatea prezentă nu-mi permite să părăsesc orașul meu, mai ales pentru că obiectul credinței este atât de evident încât, din motive întemeiate, cineva s-ar putea abține de la convocarea unui conciliu, totuși, întrucât Domnul a binevoit să mă ajute, mi-am depus râvna într-o oarecare măsură pentru a asculta de decretele bunei voastre voințe, numind dintre mine frați care ar fi capabili să înlăture greșelile, după dreptatea problemei, și care ar lua locul meu; căci problema care s-a ridicat nu este de așa natură încât cineva să poată sau să trebuiască să ezite cu îndoială. - Dat în ziua a douăzecea a calendelor lui iulie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Scrisoarea aceluiași Papă Leon către Flavian, episcopul Constantinopolului

Către preaiubitul meu frate Flavian, Episcopul Leo.

Ce și cât a îndurat dragostea voastră în apărarea credinței catolice, am aflat de la diaconul care a fugit din Efes. Și, deși Îl slăvim pe Dumnezeu, care vă întărește cu puterea harului Său, totuși trebuie să ne întristăm pentru căderea celor prin care adevărul este atacat și însăși temelia întregii Biserici este zdruncinată. Și, întrucât Providența Divină își arată întotdeauna ajutorul necesar, să știe frăția voastră că nu am omis nimic pentru cauza comună, ceea ce ar fi trebuit făcut, pentru a realiza mai întâi

de toate ceea ce este folositor întregii societăți a credincioșilor. Între timp, dragostea voastră trebuie să îndure cu curaj ceea ce, deoarece nu se îndoiește, va servi spre gloria ei veșnică. Purtătorul acestei scurte scrisori vă poate spune cu cuvânt credincios și precis ceea ce, cu ajutorul Domnului, conform râvnei noastre pentru credință și dragoste, tindem. – Dat în a treia zi a calendelor lui octombrie, în timpul consulatului celor mai iluștri oameni Asterie și Protogene.

Scrisoare a aceluiași Leon, preasfântul Arhiepiscop al Romei, către Împăratul Teodosie, în care cere convocarea unui conciliu în Italia, dând vina pe al doilea conciliu de la Efes (la care erezia lui Eutihie a fost apărată de raționamentul greșit al unor episcopi)

Prea filantropului și gloriosului Teodosie August, episcopului Leo și sfântului sinod format la Roma.

Primind scrisoarea indulgenței tale, pe care din dragoste pentru credința catolică ai trimis-o mai înainte la tronul Apostolului Petru, am avut atâta încredere în apărarea ta a adevărului și a păcii, încât în privința acestei chestiuni, atât de simple și păzite, am crezut că nimic nu se poate întâmpla care să poată face rău, mai ales că astfel de oameni învățați au fost trimiși la adunarea episcopilor, pe care ai poruncit să se țină la Efes, astfel încât, dacă primatul Alexandriei (Dioscorus) ar fi permis ca acele scrisori pe care le-au prezentat conciliului și lui Flavian să fie citite cu voce tare episcopilor, atunci printr-o astfel de declarație a celei mai curate credințe, pe care am primit-o și o păstrăm, ca inspirată nouă de Dumnezeu, zgomotul oricărei discordii s-ar fi potolit, astfel încât nici ignoranța nu ar fi mai făcut ravagii, nici ura nu ar fi găsit o ocazie să facă rău. Dar când calculele private sunt duse sub pretextul evlaviei, atunci prin impietatea câtorva foarte puțini s-a ajuns ca întreaga Biserică să sufere. Am aflat, nu printr-un mesager nedemn de încredere, ci de la cel mai precis narator al acelor acțiuni care s-au săvârșit, de la diaconul nostru Ilarie, care, pentru a nu fi forțat să semneze împotriva voinței sale, abia a scăpat - de la el am aflat că o mulțime de episcopi s-au adunat la sinod, a căror adunare ar fi putut fi de folos atât pentru consultare, cât și pentru judecată, dacă cel care uzurpase locul conducătorului ar fi vrut să păstreze moderația preoțească, astfel încât, așa cum cerea obiceiul, când opiniile tuturor ar fi fost exprimate liber, atunci după o analiză calmă și dreaptă să se stabilească ceea ce s-ar fi hotărât atât conform credinței, cât și ar servi la clemență față de cei aflați în eroare. Dar la proces în sine, așa cum am aflat, nu toți cei adunați au fost prezenți; pentru că, după cum știm, unii au fost excluși, alții admiși, care, conform opiniei episcopului menționat anterior, își întinseseră mâinile involuntar spre semnăturile nelegiuite; deoarece știau că, dacă nu îndeplinesc ceea ce li s-a poruncit, acest lucru le-ar fi dăunat bunăstării; și el însuși și-a exprimat opinia că atunci când un singur om este atacat, întreaga Biserică ar fi supusă cruzimii„... Când cei trimiși de noi din scaunul apostolic au văzut toate acestea, atât de impie și contrare credinței, încât nu puteau fi de acord cu ele sub nicio opresiune: atunci au fost obligați constant, așa cum era necesar, să depună mărturie la acest conciliu că scaunul apostolic nu va accepta în niciun fel ceea ce a fost decretat acolo. Și, de fapt, fiecare taină a credinței trebuie violată (ceea ce s-ar putea să nu se întâmple în vremurile evlaviei voastre), dacă această crimă extrem de pernicioasă, care întrece pe toate în subtilitate, îi înșeală pe cei neatenți și seduce astfel imprudența unora cu aparența evlaviei, încât sub masca mântuirii inspiră rău: atunci, de aceea, vă rugăm, îndepărtați din gândul evlaviei voastre ispita credinței și a evlaviei - și ceea ce este permis de legile voastre temporare, împliniți în luarea în considerare a dogmelor divine, adică, pentru ca aroganța omenească să nu violeze Evanghelia lui Hristos.” Iată-mă, eu, cel mai creștin și venerabil Împărat, împreună cu ceilalți preoți ai mei, îndeplinind datoria iubirii pure

pentru venerabila voastră evlavie și dorind ca voi să fiți plăcute în toate lui Dumnezeu, pe care Biserica îl roagă pentru voi, ca să nu fim condamnați pentru tăcerea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos Domnul, vă implorăm înaintea Treimii indivizibile a unicei Dumnezeiri, care este ofensată de un astfel de act și care este ea însăși păzitorul vostru și autorul imperiului vostru - vă implorăm și înaintea sfinților îngeri ai lui Hristos, să porunciți ca totul să rămână în aceeași stare în care era înainte de orice judecată, până când se va aduna un număr mai mare de episcopi din toată lumea. Și nu trebuie să permiteți ca păcatul altuia să cadă asupra voastră; pentru că (trebuie să spunem aceasta) ne temem ca cel a cărui evlavie a căzut să vă atragă indignarea Sa. Priviți cu evlavie înaintea ochilor și cu toată puterea minții voastre slava fericitului Petru, cununile tuturor apostolilor care au fost comuni cu el, semnele victoriei tuturor martirilor, care nu au avut alt motiv de suferință decât mărturisirea în Hristos a adevăratei dumnezeiri și a adevăratei umanități. Întrucât această taină este acum împotrivită cu nelegiuire de unii oameni nebuni, toate bisericile provinciilor noastre și toți preoții imploră blândețea voastră cu lacrimi și tânguiri, ca voi, în calitate de ambasadori ai noștri, pe bună dreptate, să vă dați glasul și, așa cum Episcopul Flavian a depus o notă de apel, să porunciți ținerea unui conciliu ecumenic în Italia, care să rezolve sau să potolească toate nedreptățile care au apărut, astfel încât să nu mai rămână nicio îndoială în credință, nici dezbinare în dragoste, cu episcopii care se adună din provinciile orientale, dintre care, dacă unii, fiind copleșiți de amenințări și nedreptăți, s-au îndepărtat de calea adevărului, ar fi chemați înapoi la puritate prin medicamente mântuitoare, iar alții, a căror vină este mai gravă, dacă, cu un sfat mai bun, ar fi calmați, nu ar fi excomunicați din unirea cu Biserica. După ce a fost prezentat acest apel, este necesar să se ceară ca definițiile canoanelor niceene, care au fost întocmite de episcopii întregului univers, să fie certificate.și care sunt anexate mai jos. - Protejează-i pe catolici, conform obiceiului tău și al părinților tăi; dă-le libertatea de a apăra credința, pe care, având în vedere adevărata reverență a bunăvoinței tale, nicio putere, nicio frică lumească nu o poate suprima. Și când ne străduim pentru treburile Bisericii, ne străduim în același timp pentru integritatea împărăției tale, astfel încât tu, în pace și dreptate, să-ți poți stăpâni provinciile. Apără starea de nezdruncinat a Bisericii împotriva ereticilor, astfel încât și imperiul tău să fie apărat de dreapta lui Hristos. - Dat în a treia zi a Idelor lui Octombrie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.
Scrisoare a lui Leon, episcop al orașului Roma, către împăratul Teodosie, în care solicită numirea unui conciliu special în Italia și nu în alt loc; deoarece conciliul de la Efes a fost alcătuit contrar canoanelor (iar actele sale sunt considerate ilegale și îndeplinite incorect) 3
Către preaslăvitul și milostivul Împărat Teodosie, Episcopul Leon.
De mult timp, de la început, în sinoadele anterioare am primit o asemenea autoritate de la preafericitul Petru, primul dintre apostoli, încât avem autoritate să apărăm adevărul pentru pacea voastră atât de mult încât, în timp ce este protejat, nimănui nu i se permite să-l tulbure în nimeni, până când în sfârșit răul este complet înlăturat. De aceea, confirmăm că sinodul episcopal, pe care l-ați poruncit să fie convocat în cetatea Efes în cazul lui Flavian, este împotriva credinței însăși și este o rană pentru toate bisericile, lucru pe care l-am aflat nu de la un mesager nesigur, ci de la cei mai onorabili episcopi înșiși, care au fost trimiși de noi, și de la cel mai credincios povestitor al evenimentelor trecute, diaconul nostru Ilarie. Și o astfel de greșeală a apărut din faptul că cei care erau adunați și-au exprimat opiniile despre credință, iar cei care s-au rătăcit, nu din conștiință pură și judecată corectă, așa cum era obișnuit. La proces în sine, așa cum am aflat, nu toți cei care erau adunați au fost prezenți; căci,

după cum știm, unii au fost excluși, alții admiși, care, după gândul episcopului menționat mai sus, și-au întins mâinile fără voie spre semnăturile nelegiuite; „...întrucât știau că, dacă nu îndeplinesc ceea ce li se poruncește, acest lucru le va fi în detrimentul bunăstării: și el însuși și-a exprimat o astfel de opinie încât toate bisericile vor fi supuse cruzimii din cauza aceasta. Cei trimiși de noi din scaunul apostolic, văzând că acest lucru era extrem de impie și contrar credinței catolice, ni l-au declarat. De aceea, cel mai blând dintre împărați, îndepărtează, te rugăm, din gândul evlaviei tale ispita credinței și a evlaviei, ca nu cumva aroganța omenească să violeze Evanghelia lui Hristos. Iată-mă, cel mai creștin și venerabil Împărat, împreună cu ceilalți preoți ai mei, îndeplinind datoria iubirii curate pentru venerabila ta evlavie și dorind să fii plăcut în toate lui Dumnezeu, căruia Biserica i se roagă pentru tine.”„ ca să nu fim condamnați pentru tăcerea noastră înaintea scaunului de judecată al Domnului, vă rugăm înaintea Treimii indivizibile a unicei Dumnezeiri, care este ofensată de un astfel de act și care este El Însuși păzitorul vostru și autorul imperiului vostru, vă rugăm și înaintea sfinților îngeri ai lui Hristos, să porunciți ca totul să rămână în aceeași stare în care era înainte de orice judecată, până când se va aduna cel mai mare număr de episcopi din toată lumea. Și nu trebuie să permiteți ca păcatul altuia să cadă asupra voastră; căci (trebuie să spunem aceasta) ne temem ca cel a cărui evlavie a căzut să aducă asupra voastră indignarea. Aveți înaintea ochilor voștri și cu toată puterea minții voastre priviți cu evlavie la slava fericitului Petru, la cununile comune cu el ale tuturor apostolilor, la semnele triumfătoare ale tuturor martirilor, care nu au avut alt motiv de suferință decât mărturisirea în Hristos a adevăratei divinități și a adevăratei umanități.” Întrucât acest sacrament este acum împotrivit cu nelegiuire de unii oameni nebuni, toate bisericile provinciilor noastre și toți preoții imploră blândețea voastră cu lacrimi și tânguiri, ca voi, în calitate de ambasadori ai noștri, pe bună dreptate, și așa cum Episcopul Flavian a depus o notă de apel, să porunciți ținerea unui conciliu ecumenic în Italia, care să rezolve sau să potolească toate nedreptățile care au apărut, astfel încât să nu mai rămână nicio îndoială în credință, nici dezbinare în dragoste, cu episcopii care se adună din provinciile orientale, dintre care, dacă unii, fiind copleșiți de amenințări și nedreptăți, s-au îndepărtat de calea adevărului, ar fi chemați înapoi la puritate prin medicamente mântuitoare, iar alții, a căror vină este mai gravă, dacă, cu un sfat mai bun, ar fi calmați, nu ar fi excomunicați din unirea cu Biserica. După ce a fost prezentat acest apel, este necesar să cerem ca definițiile canoanelor de la Niceea, care au fost întocmite de episcopii întregului univers, să fie certificate. - Protejați-i pe catolici, după obiceiul vostru și al părinților voștri; acordați libertatea de a apăra credința. Când ne străduim pentru treburile Bisericii, ne străduim împreună pentru integritatea împărăției tale, ca să-ți poți stăpâni provinciile în pace și dreptate. Apără starea de nezdruncinat a Bisericii împotriva ereticilor, pentru ca imperiul tău să fie protejat de dreapta lui Hristos. - Dat în a treia zi a Idelor lui Octombrie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Scrisoare a aceluiași Papă Leon către Pulcheria Augusta, împotriva aceluiași al doilea Conciliu de la Efes

Episcopul Leon și sfântul conciliu care s-a întrunit în orașul Roma, Pulcheria Augusta.

Dacă scrisorile trimise prin clerul nostru cu privire la chestiuni de credință au ajuns la evlavia voastră, atunci fără îndoială, cu inspirația Domnului, ați putea pregăti un remediu pentru acele fapte săvârșite împotriva credinței. Căci când nu ați luat partea preoților, când nu ați susținut evlavia și credința creștină? Dar dacă, spre blândețea voastră, mesagerii nu au putut veni până acum, pentru că abia unul dintre ei, diaconul

nostru Ilarie, fugind, s-a întors la noi: atunci am hotărât să repetăm scrisorile noastre. Și pentru ca rugămințile noastre să fie mai puternice, am anexat copii ale acelor scrisori care nu au ajuns la grația voastră; Vă rugăm cu cele mai fierbinți cereri, că s-au întâmplat cele mai grave lucruri, împotriva cărora trebuie să vă ridicați de pe tronul imperial; să aplicați cea mai mare grijă gloriei evlaviei prin care vă deosebiți, astfel încât puritatea credinței catolice să nu fie tulburată de niciun accident al discordiei omenești. Căci ceea ce speram de la conciliul ținut la Efes, că acesta va calma și va restabili pacea prin leac, nu numai că a căzut într-o dezordine și mai mare, ci și (ceea ce trebuie să ne întristeze profund) s-a transformat în distrugerea însăși a credinței prin care suntem considerați creștini. Iar cei care au fost trimiși de noi (dintre care unul, scăpând de violența episcopului Alexandriei, care își însușise totul, ne-a informat cu credință despre cursul evenimentelor care avuseseră loc), au strigat la acel conciliu, așa cum era potrivit, nu atât împotriva curții, cât împotriva nebuniei unui singur om, reprezentând că nu pot prefera tot ce se făcea prin violență și frică sacramentelor Bisericii și chiar simbolului compus de apostoli și că ei, în ciuda oricărei opresiuni, nu se vor îndepărta de credința pe care au adus-o la sfântul conciliu de pe scaunul fericitului apostol Petru, foarte pe deplin explicată și expusă în ordine. Când citirea acestei credințe, la cererea episcopilor, nu a fost permisă, tocmai pentru ca, respingând acea credință care i-a încoronat pe patriarhi, profeți, apostoli și martiri, să desființeze (ceea ce este teribil de spus) nașterea Domnului nostru Iisus Hristos după trup și mărturisirea adevăratei Sale morți și învieri: atunci am scris despre această chestiune, pe cât am putut, celui mai glorios împărat și, ceea ce este deosebit de important, unui creștin, anexând și copii ale scrisorilor noastre anterioare, pentru ca să nu permită vreunei noutăți să dăuneze acelei credințe în care domnește el, fiind renăscut prin harul lui Dumnezeu. Întrucât Episcopul Flavian al tuturor stă ferm în comuniunea noastră, întrucât nicio rațiune nu va permite ca ceea ce s-a făcut fără luarea în considerare a dreptății și contrar tuturor canoanelor să fie considerat definitiv hotărât, și întrucât Sinodul de la Efes nu numai că nu a distrus ispita dezbinării, ci chiar a sporit-o: atunci să fie stabilite atât timpul, cât și locul pentru constituirea unui sinod în Italia, astfel încât, după ce am cântărit plângerile și prezentările ambelor părți, să putem examina cu mai multă grijă tot ceea ce a fost generat de piedici și răutate, astfel încât, fără a încălca credința, fără a forța evlavia,acei preoți care au fost forțați să se înscrie din cauza slăbiciunii pentru a se întoarce la pacea lui Hristos și pentru ca doar erorile să fie răsturnate. Pentru ca noi să putem atinge acest lucru, fie ca evlavia credinței voastre, care ne este bine cunoscută și care a contribuit întotdeauna la întreprinderile Bisericii, să binevoiască să exprime cea mai umilă rugăciune a noastră înaintea celui mai binevoitor împărat, căruia i-a fost trimisă o solie specială din scaunul preafericitului apostol Petru, ca el, înainte ca acest război intern și dezastruos să se intensifice în cadrul Bisericii, să ofere mijloace, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru a restabili unitatea, știind că tot ceea ce, cu dispoziția sa favorabilă, se va face pentru libertatea Bisericii Catolice, va fi util puterii imperiului său. - Dat în ajunul Idelor din Octombrie, în consulatul celor mai iluștri oameni Asterius și Protogenes.

Epistola aceluiași Papă Leon către clerul și poporul orașului Constantinopol

Episcopul Leon și sfântul sinod care s-a format în orașul Roma, clerul, bărbații venerabili și poporul care sunt în Constantinopol, fii iubiți, (doriți) tot lucrul bun în Domnul.

După ce am aflat despre ce se întâmplase la Efes, împotriva așteptărilor generale ale tuturor, mărturisim că sufletul nostru era tulburat de o mare durere; și nu am fi putut crede cu ușurință că atâta nedreptate fusese permisă, dacă fiul nostru, diaconul Ilarie,

care fusese trimis de noi împreună cu ceilalți, nu s-ar fi întors în fugă, evitând să devină părtaș la un gând nedrept; pentru că atunci când glasul nostru de contradicție s-a ridicat acolo, primatul Alexandriei nu a vrut să-l asculte, însușindu-și toată puterea și târându-i cu forța pe ceilalți preoți în complicitate cu voința sa, care au fost forțați să subscrie cu forța, neputând găsi vreun motiv suficient de condamnare. Dar credem că o astfel de insolență nu-i va plăcea deloc piosului și preacreștinului împărat. Și acum, deoarece am aflat că biserica voastră este împrăștiată din acest motiv, am considerat necesar să vă consolăm și să vă încurajăm prin scrisorile noastre, astfel încât să puteți rezista impietății perfizilor în apărarea credinței catolice. Căci nu vrem ca dragostea ta să fie răsturnată de acest trist eveniment, când o glorie mai mare va urma statorniciei tale, dacă nicio amenințare, nicio frică nu te va putea smulge de la vrednicul tău episcop. Și oricine, cât timp Flavian, episcopul tău, este în viață și nevătămat, ar îndrăzni să-i atace pe preoții săi, nu va fi niciodată în comuniunea noastră și nu va putea fi numărat printre episcopi. Așa cum l-am anatematizat pe Nestorie pentru încăpățânarea sa, așa îi condamnăm la excomunicare egală pe cei care neagă realitatea trupului nostru în Domnul Iisus Hristos. Așadar, stați în duhul adevărului sobornicesc și primiți această învățătură apostolică dată vouă de buzele noastre: „Căci vouă vi s-a dat în Hristos nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29). Nu credeți, preaiubiților, că fie Providența Divină lipsește acum asupra sfintei Biserici, fie că nu va fi în viitor. Căci puritatea credinței strălucește atunci când amestecul de erori este separat de ea. De aceea, încă o dată și încă o dată vă conjurăm și vă îndemnăm în același timp, înaintea Domnului, ca prin nicio viclenie, prin nicio convingere a nimănui, să nu vă îndepărtați de credința în care sunteți întemeiați și în care, după cum știm, locuiește cel mai creștin împărat; ci, în persoana episcopului vostru, să aveți înaintea ochilor inimii voastre Acela pentru care el (episcopul vostru) nu s-a temut să sufere tot ce i s-a abătut; dorim să-l imitați în toate, pentru a putea împărtăși cu el răsplata comună a credinței. – Dat în Idele lui Octombrie, în consulatul celor mai faimoși oameni Asterie și Protogene.

A doua scrisoare a aceluiași Papă Leon către același

Episcopul Leon și sfântul sinod care s-a ținut în orașul Roma, către clerici, bărbați venerabili și oameni care se aflau în Constantinopol.

Deși ne cuprinde o mare tristețe când ne amintim de ceea ce s-a întâmplat la Efes în sinodul preoțesc, deoarece, așa cum ne spune un raport unanim și după cum confirmă însăși starea lucrurilor, nici regula dreptății, nici evlavia credinței nu au fost respectate acolo: totuși ne bucurăm de zelul evlaviei voastre și de exclamațiile poporului sfânt, ale cărui exemple au ajuns până la noi, lăudăm zelul comun al vostru al tuturor; căci în fiii buni rămâne și trăiește o dragoste dreaptă pentru cel mai bun tată al lor; și nu veți permite ca iluminarea doctrinei catolice să fie afectată în vreun fel. Fără îndoială, așa cum v-a revelat Duhul Sfânt, ei împărtășesc eroarea maniheilor, care neagă că singurul Fiu al lui Dumnezeu a asumat adevăratul om al firii noastre și vor să accepte toate acțiunile Sale trupești ca o fantomă a unei singure asemănări. Ca să nu simți simpatie pentru această impietate în nimeni, am trimis deja iubirii tale, prin fiul meu Epifanie și Dionisie, notari ai bisericii romane, scrisori de avertizare, în care ți-am prezentat de bunăvoie afirmația pe care o ceri, ca să nu te îndoiești că îți refuzăm grija noastră părintească și că ne străduim prin toate mijloacele să răsturnăm, cu ajutorul unui Dumnezeu milostiv, toate ispitele produse de oamenii necredincioși și nesăbuiți. Și să nu îndrăznească să se amăgească cu cinstea sa preoțească cel ce este copleșit de impietatea unui gând vrednic de condamnare. Căci dacă ignoranța este abia tolerabilă la oamenii simpli, cu cât mai mult este de neiertat și de neiertat la cei care conduc, mai ales când încep să apere ficțiunile opiniilor perverse și să atragă unii oameni

nebuni în unanimitate cu ei înșiși, fie prin înșelăciune, fie prin lingușire! Astfel de oameni sunt respinși din mădularele sfinte ale trupului lui Hristos, iar libertatea catolică nu ar trebui să permită să i se impună jugul necredincioșilor. Căci trebuie considerați în afara darului harului lui Dumnezeu și în afara tainei mântuirii omenești aceia care, negând în Hristos natura trupului nostru, contrazic Evanghelia și se împotrivesc Crezului. Și nu înțeleg că prin orbirea lor cad în pericolul de a nu sta ferm în adevărurile nici despre pătimirile Domnului, nici despre învierea Lui: căci ambele sunt desființate în Mântuitorul, dacă trupul neamului nostru nu este recunoscut în El. Și în ce întuneric al ignoranței, în ce stagnare a neglijenței se află ei, când nu au învățat auzind, nici nu au ajuns să înțeleagă citind despre ceea ce în Biserica lui Dumnezeu este atât de unanim pe buzele tuturor, că, printre celelalte sacramente ale credinței noastre, nici limba pruncilor nu tace despre adevărul trupului și sângelui în Hristos! Căci în împărțirea tainică a hranei duhovnicești se învață și se primește acest lucru, că noi, primind substanța pâinii cerești, trecem noi înșine în trupul Celui Ce Însuși S-a făcut trup al nostru. De aceea, spre întărirea iubirii voastre, care prin credință vrednică de laudă se împotrivește vrăjmașilor adevărului,Mă voi folosi și exprima în mod potrivit și oportun cu cuvântul și sensul apostolic: „De aceea și eu, auzind despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți pentru toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi și să vă pomenesc în rugăciunile mele. Ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea Duhul înțelepciunii și al descoperirii, în cunoașterea Lui. Ca să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți care este nădejdea chemării Lui și care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, cei ce credem, după lucrarea tăriei puterii Sale, pe care a lucrat-o în Hristos, când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Lui în locurile cerești, mai presus de orice domnie, putere, tărie, domnie și orice nume care se numește, nu numai în cele șapte veacuri, ci și în cele viitoare. Și I-a pus toate lucrurile sub picioare și L-a dat cap peste toate, Bisericii, care este trupul Lui, împlinirea Celui ce împlinește toate lucrurile în toți.” (Efeseni 1:15-23)). Acești adversari ai adevărului să ne spună când Tatăl Atotputernic, sau prin ce natură, L-a înălțat pe Fiul Său mai presus de toate lucrurile, sau cărei ființe i-a supus El toate lucrurile? Căci dumnezeirea Cuvântului este în toate lucrurile egală și coesențială cu Tatăl, iar Cel Ce a fost născut mai înainte de timp din veșnicie are aceeași putere ca Cel Ce a născut. Cu adevărat, Creatorul tuturor firilor, prin Care toate lucrurile au fost făcute și fără Care nimic nu a fost făcut (Ioan 1:3), este mai presus de tot ceea ce a creat El, și ceea ce a fost creat nu a fost niciodată subordonat Creatorului său, căruia îi aparține din veșnicie - să nu fie altceva decât de la Tatăl și nimic altceva decât Însuși Tatăl. Dar dacă Lui I se dă puterea, dacă demnitatea Lui este glorificată, dacă înălțimea Lui este înălțată, atunci Cel Ce este înălțat a fost mai mic decât Cel Ce S-a înălțat pe Sine și nu a posedat bogățiile acelei firi, de a cărei plenitudine avea nevoie. Dar Arie atrage în părtășie cu cel care gândește în acest fel, la a cărui corupție contribuie mult această impietate, care neagă firea umană în Dumnezeu Cuvântul; Căci atunci când un astfel de om consideră că este rușinos să recunoască umilința măreției lui Dumnezeu, atunci fie recunoaște chipul fals al trupului Său în Hristos, fie atribuie toate acțiunile și suferințele Sale trupești divinității mai degrabă decât trupului. Și dacă îndrăznește să apere ceva de genul acesta, va fi o nebunie desăvârșită; căci nici evlavia credinței, nici sensul tainei nu admit ca divinitatea să sufere ceva, nici adevărul să zacă în ceva. Așadar, Fiul nepătimit al lui Dumnezeu este Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt are o singură esență neschimbată a Treimii, adică ceea ce este prin ființă, este întotdeauna; dar după împlinirea acelui timp, care a fost predestinat în conciliul veșnic și prezis prin semnul

cuvintelor și faptelor profetice, devenind fiu al omului, nu prin transformarea esenței Sale, ci prin asumarea firii noastre, a venit să caute și să mântuiască ceea ce piere (Luca 19:10).). El nu a venit printr-o apropiere locală, nici printr-o mișcare sensibilă, ca și cum S-ar fi făcut prezent acolo unde nu fusese înainte sau ar fi plecat de unde venise; ci a venit chiar prin acel lucru prin care trebuia să Se arate și care era vizibil în El și comun celor care L-au văzut, adică primind în pântecele Mamei Sale trup și suflet omenesc, astfel încât Cel care era în chipul lui Dumnezeu a unit în Sine atât chipul unui rob, cât și asemănarea trupului păcatului (Romani 8:3), prin care nu a micșorat divinul prin uman, ci a înălțat umanul prin divin. Căci așa era vina tuturor muritorilor, transmisă de la primii părinți, încât, prin comunicarea păcatului originar posterității, nimeni nu ar fi scăpat de condamnarea pedepsei, dacă Cuvântul nu s-ar fi făcut trup și nu ar fi locuit în noi (Ioan 1:14), adică în acea fire care era de același fel și sânge cu noi. De aceea, apostolul spune: „Cum prin greșeala unui singur om a venit osânda peste toți oamenii, tot așa, prin un singur om, a venit peste toți oamenii îndreptățirea care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, mulți vor fi făcuți drepți” (Romani 5:18-19). Și iarăși: „Căci prin oameni a venit moartea, și prin oameni învierea morților. Căci, precum toți mor în Adam, așa și toți vor fi înviați în Hristos” (1 Corinteni 15:21-22). Astfel, toți cei născuți din Adam au primit renașterea în Hristos, având mărturia credinței atât a îndreptățirii prin har, cât și a înrudirii firii. Cine nu recunoaște această fire, asumată de singurul Fiu al lui Dumnezeu în pântecele fiicei lui David, se excomunică de la orice taină a credinței creștine și, necunoscându-L pe Mire, necunoscând-O pe mireasă, nu poate fi părtaș la ospățul de nuntă. Căci trupul lui Hristos este învelișul Cuvântului, cu care este îmbrăcat oricine mărturisește cu adevărat acest Cuvânt. Dar cine se rușinează de El și Îl respinge ca fiind nevrednic, nu poate primi nicio podoabă de la El și chiar dacă un astfel de om se apropie de sărbătoarea împărătească și se alătură cu nerușinare la cina sfântă, totuși, ca un interlocutor necinstit, nu se poate ascunde de deosebirea Împăratului; ci, după cum Însuși Domnul a mărturisit, va fi luat și, legat de mâini și de picioare, va fi trimis în întunericul din afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților (Matei 22:13). Așadar, cine nu mărturisește trupul omenesc în Hristos, acela însuși s-a recunoscut nevrednic de taina întrupării și nu poate avea parte de această taină; despre care apostolul proclamă, zicând: „Căci suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui; de aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup”, și explicând ce înseamnă aceasta, a adăugat: „Taina aceasta este mare: dar o grăiesc în Hristos și în Biserică ” (Efeseni 5:30-31).). Așadar, încă de la începutul neamului omenesc, Hristos a fost vestit tuturor oamenilor, care urma să vină în trup, în care, după cum este scris, vor fi doi într-un singur trup; acești doi sunt: Dumnezeu și omul, Hristos și Biserica , care a venit din trupul Mirelui în momentul în care, odată cu curgerea sângelui și a apei din coasta Celui Răstignit, a primit taina răscumpărării și a renașterii. În aceasta constă noua stare a făpturii, care prin botez este dezbrăcată nu de veșmintele adevăratului trup, ci de stricăciunea bătrâneții condamnate, pentru ca omul să devină trupul lui Hristos, întrucât Hristos este trupul omului. De ce nu-L numim pe Hristos doar Dumnezeu, precum ereticii manihei, și nu doar om, precum ereticii fotineeni, și nu om în sensul că Îi lipsește ceva ce aparține, fără îndoială, naturii umane, cum ar fi sufletul, sau gândul rațional, sau carnea, care nu a fost împrumutată de la o femeie, ci care a fost formată din Cuvânt prin transformarea și schimbarea Sa în carne, trei idei false și goale exprimate de trei partide diferite de eretici apolinarieni, și nu spunem că sfânta Fecioară Maria a conceput un om fără divinitate, care, fiind născut de Duhul Sfânt, a fost apoi primit de

Cuvânt, pentru care l-am condamnat pe drept și vrednic pe Nestorie, care a propovăduit aceasta; ci spunem că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu adevărat, născut din Dumnezeu Tatăl fără niciun început de timp și că El este, de asemenea, om adevărat, născut din Maica omului, după ce a trecut o anumită împlinire a timpului, și că umanitatea Sa, în raport cu care Tatăl este mai mare decât El, nu a diminuat în niciun fel natura Sa, prin care El este egal cu Tatăl; dar amândoi împreună sunt un singur Hristos, care a zis cu adevărat, după dumnezeirea Sa: „Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30), și după umanitatea Sa: „Tatăl este mai mare decât Mine" (Ioan 14:28). - Această credință, preaiubită, adevărată și neclintită, care singură îi formează pe adevărații creștini și pe care, așa cum înțelegem și aprobăm, o apărați cu zel pios și o dragoste vrednică de laudă, țineți-o foarte ferm și dovediți-o întotdeauna. Și întrucât după ajutorul divin trebuie să câștigați și favoarea împăraților creștini: atunci cu smerenie și înțelepciune rugați-vă ca cel preamilostiv împărat să binevoiască să încuviințeze cererea noastră - să proclame un sinod deplin, pentru ca în acest fel, cu ajutorul milostivului Dumnezeu, atât cei sănătoși să primească o putere mai mare, cât și bolnavilor să li se dea medicamente, dacă vor fi de acord să fie tratați. - Dat în Idele lui Octombrie, în consulatul celor mai faimoși oameni Asterie și Protogene.

Epistola lui Ilarie, diaconul roman, către Pulcheria Augusta

Către preaslăvita și pioasa Augusta, diaconul Hilary.

Nu trebuie să spun că am avut zelul să vin la Constantinopol după Conciliu; căci exista o necesitate evidentă pentru aceasta, care m-a îndemnat să prezint scrisorile preafericitului Papă, trimise în favoarea dumneavoastră, și în același timp să îndeplinesc datoria de respect care îmi revine atât față de evlavia dumneavoastră, cât și față de cel mai invincibil și mai creștin Împărat. Dar această intenție legitimă a mea a fost împotrivită de acel obstacol care este ostil oricărui bine și care transformă firea creștinilor în jale, și anume Episcopul Alexandriei , care este foarte puternic în condamnarea oamenilor nevinovați. Căci după ce nu am putut deveni părtaș la voința și gândul său nedrept, a încercat să mă atragă la Conciliu (de la Efes) prin frică și intrigi; căci fie ar fi făcut ceea ce trebuia să fac, să cedeze ispitelor sale (ceea ce s-ar putea să nu fie) și să consimt la condamnarea preasfințitului Episcop Flavian, fie m-ar fi reținut pentru rezistența mea, astfel încât mi-ar fi fost imposibil fie să vin la Constantinopol la evlavia dumneavoastră, fie să mă întorc la Biserica Romană. Însă, totuși, în ceea ce privește condamnarea celui mai venerabil și mai sfânt om, eu, punându-mi nădejdea în ajutorul lui Hristos, m-am păstrat nevinovat și întreg; căci nicio flagel, nicio tortură nu m-ar fi putut obliga să fiu de acord cu ideea lui. Lăsând totul, am plecat de acolo, întorcându-mă la Roma prin locuri necunoscute și de netrecut, pentru a mă înfățișa în fața celui mai venerabil Papă ca un povestitor fidel a tot ceea ce s-a întâmplat la Efes. Să știe, așadar, vrednica voastră favoare că papa menționat anterior, împreună cu întregul conciliu occidental, condamnă tot ceea ce a fost făcut de episcopul Dioscor la Efes, contrar canoanelor, prin simplă indignare și ostilitate seculară, și că acest lucru nu poate fi acceptat în niciun fel în acele părți care au fost decretate nu fără ofensă adusă credinței și judecății chibzuite a unui om preasfânt și nevinovat, prin simpla violență a episcopului menționat anterior. Dar ceea ce am spus cu o demnitate fermă și curajoasă cu privire la credință, consider că este superfluu să vorbesc despre asta; căci puteți afla acest lucru din scrisorile celui mai binecuvântat papă. Așadar, prea ilustră doamnă și prea miloasă împărătească, stimata voastră evlavie nu trebuie să abandoneze ceea ce a început de bunăvoie, ci cu zel sacru pentru credință și cu voință fermă să o păstreze.

Cele mai înalte mesaje trimise de suveranul nostru Valentinian și de binecuvântata memorie a lui Placidus și de venerabila împărătească Eudoxia, către sfânta memorie a lui Teodosie, pentru ca acesta să ordone convocarea unui conciliu în țările Italiei
Împăratului Teodosie, gloriosul, cuceritorul și triumfătorul, împăratului și tatălui neclintit, Valentinian cel glorios, cuceritorul și triumfătorul, împăratului și fiului neclintit.
Când am ajuns în orașul Roma pentru a-L implora pe Dumnezeu, m-am dus a doua zi la biserica Apostolului Petru și acolo, după sfânta noapte a Zilei Apostolice, am fost rugat de Episcopul Romei și de alții împreună cu el, care se adunaseră din diverse regiuni, să vă scriu blândeții despre credința care, păzitoarea tuturor sufletelor credincioase, se spune că este tulburată. Această credință, transmisă nouă de la strămoșii noștri, trebuie să o apărăm cu toată evlavia cuvenită și să păstrăm în vremurile noastre demnitatea propriei noastre reverențe față de fericitul Apostol Petru; căci, preasfinte Părinte Suveran și venerabil Împărat, preafericitul Episcop al orașului Roma, căruia antichitatea i-a recunoscut primatul preoției mai presus de toate celelalte, trebuie să aibă locul și ocazia de a judeca credința și preoții. Și în acest scop, conform obiceiului sinoadelor, Episcopul Constantinopolului l-a invitat și el în scris cu ocazia disputei despre credință care avusese loc. Nu l-am refuzat, așadar, când a cerut-o și l-am conjurat pe mântuirea noastră comună și am consimțit să mă adresez blândeții tale cu cererea mea ca preotul menționat mai sus, după ce i-a chemat pe ceilalți preoți din toată lumea din Italia, după ce a înlăturat orice prejudecată și după ce a aflat printr-o investigație atentă chiar de la început întreaga chestiune care se ridicase, să pronunțe judecata pe care o cer atât credința, cât și rațiunea adevăratei Divinități. Căci în vremurile noastre îndrăzneala nu ar trebui să triumfe asupra evlaviei zdruncinate, când până acum a fost păstrată o credință de nezdruncinat. Pentru o mai bună confirmare a demnității tale, ți-am trimis chiar acte din care evlavia ta să înțeleagă atât dorințele, cât și apelurile tuturor.
Scrisoare de la împărăteasa Galla Placidus către împăratul Theodosius, fiul ei Împăratului Teodosie, cuceritorului și triumfătorului, împăratului statornic - fiul lui Galla Placidus, cel mai pios și glorios, împărăteasa și mama statornică.
Întrucât, chiar la intrarea în orașul antic, am avut atâta râvnă să-l cinstim pe preafericitul Apostol Petru: atunci, în timp ce ne închinam înaintea altarului martirului, preaveneratul Episcop Leon, înconjurat de o mulțime de episcopi, pe care, datorită întâietății sau demnității locului său, îi adunase din nenumărate orașe ale Italiei, abia putând să se abțină, a vărsat lacrimi după ce s-a rugat înaintea noastră pentru credința catolică, prezentându-l și pe cel mai înalt dintre Apostoli, la care ajunsesem recent, și amestecând lacrimile cu cuvintele, ne-a dispus și pe noi să împărtășim la plângerea lui. Căci nu este mică lipsă în ceea ce s-a făcut; pentru că credința, care timp de atâția ani a fost pe bună dreptate păstrată de preasfințitul nostru părinte Constantin, care a fost primul care a strălucit ca creștin pentru imperiu, a fost tulburată de opinia unui singur om, care, după cum se spune, nu a produs nimic mai mult la conciliul din orașul Efes decât ură și controversă, atacându-l pe Flavian, episcopul Constantinopolului, cu forța și frica soldaților, pentru că a trimis o plângere la tronul apostolic și la toți episcopii acestor țări prin intermediul celor care au fost trimiși la conciliu de către preasfințitul episcop al Romei și care, conform decretelor Sinodului de la Niceea, sunt de obicei prezenți la concilii - fiul suveran, preasfințitul, venerabilul împărat. În această privință, așadar, blândețea voastră, împotriva unor astfel de tulburări, să poruncească ca adevărul credinței și evlavia catolică să fie păstrate neîntunecate, astfel încât, conform regulii și decretului scaunului apostolic, pe care și noi îl recunoaștem a fi cel mai vechi, odată cu restituirea lui Flavian la

demnitatea preoției și rămânerea sa în toate lucrurile nevătămată, judecata lui să fie transferată conciliului scaunului apostolic, în care este considerat primul cel care a fost considerat vrednic să primească cheile cerești și care a împodobit primatul episcopatului. De aceea, și noi trebuie să păstrăm în toate privințele respectul față de acest oraș preamărit, care este recunoscut a fi stăpânul tuturor orașelor. Și trebuie, de asemenea, să avem grijă cu toată sârguința ca ceea ce neamul nostru a păstrat în vremurile de altădată să nu fie decăzut de noi și ca printr-un astfel de exemplu să nu se producă schisme între episcopi și sfintele biserici.

Scrisoarea împărătesei Licinia Eudoxia către Teodosie (despre indignarea Bisericii Catolice)

Împăratului Teodosie, triumfător, împărat și tată veșnic, preacuvioasei și glorioasei Licinia Eudoxia, împărătească veșnică – fiică.

Este bine cunoscut tuturor că blândețea voastră are o asemenea grijă și grijă față de credința catolică, încât interziceți cu desăvârșire orice ofensă adusă acesteia. Căci când am ajuns la Roma și am intrat în pragul bisericii Preasfântului Apostol Petru, atunci Leon, preafericitul episcop al orașului Roma, împreună cu mulți alți episcopi, s-a înfățișat înaintea noastră cu cererea sa, spunând că întreaga învățătură a credinței este tulburată în tot Orientul și că s-a întâmplat ca întreaga credință a lui Hristos să fie adusă într-o confuzie completă. El l-a plâns pe Flavian, episcopul Bisericii Constantinopolului, expulzat din cauza urii față de episcopul Alexandriei, mărturisind despre sfințenia locurilor de respect preavrednice și mântuirea blândeții noastre, cerându-mi să trimit o scrisoare despre această chestiune spre îngăduința voastră, preasfințite părinte suveran și venerabil împărat. De aceea, salutându-vă, vă rog dreptate, ca blândețea voastră să binevoiască să dea un leac acestor lucruri și să poruncească să se îndrepte ceea ce s-a făcut greșit, astfel încât, atunci când toți se vor aduna, ceea ce a fost deja propus, problema credinței și evlaviei creștine, care este în dezordine, să poată fi pe deplin luat în considerare, în conciliul care s-a format în Italia. Căci din cele scrise este evident că întreaga dispută a apărut aici pentru că Episcopul Flavian este îndepărtat de treburile bisericești.

Scrisoare a lui Galla Placidus către Pulcheria Augusta, prin care condamnă al doilea conciliu de la Efes

Prea pioasă Galla Placidus, împărătească constantă, către Aelia Pulcheria, cea mai pioasă și constantă împărătească.

Mișcați de un simț al evlaviei, am vrut să privim spre Roma, în mijlocul multor adunări, și să onorăm cu prezența noastră lăcașurile sfinților, despre care știm că pentru virtutea lor locuiesc în ceruri și nu disprețuiesc cele de jos. Căci socotim că este o crimă să disprețuim instituirea sărbătorilor. Și astfel, când eram cu fericitul Apostol Petru, preavenerabilul Papă Leon, înconjurat de o mulțime de preoți, a fost primul care s-a înfățișat înaintea noastră, după demnitatea funcției sale. El, din cauza suspinelor de tristețe care îl cuprindeau, nu a putut să-și exprime clar dorința în cuvinte. Totuși, s-a învins pe sine cu fermitatea înțelepciunii preoțești, încât și-a stăpânit lacrimile pentru o vreme și a exprimat clar cauza credinței ofensate, ca apărător al ei. Din discursul său am aflat că în vremurile noastre credința catolică, pe care părinții neamului nostru, începând cu tatăl nostru Constantin, au păstrat-o până acum, a fost zdruncinată. Căci se spune că ceva rău s-a adus împotriva Episcopului Constantinopolului din voința unui singur om. Așadar, am aflat că la Sinodul din Efes, în care nimeni nu a respectat nici rangul preoțesc, nici regula, totul s-a făcut fără a ține cont de ceea ce este divin; pentru că, după cum se spune, aroganța și nedreptatea au luat puterea să-i condamne pe unii; ceea ce în timpul nostru pare teribil. Așadar, preapioasă și venerabilă fiică a lui August, credința însăși trebuie să aibă puterea ei.

Prin urmare, fie ca bunăvoința ta, care a acționat întotdeauna în concert cu noi, să binevoiască și acum să gândească în același fel cu noi în ceea ce privește credința catolică, astfel încât tot ce a fost decretat la acel sinod scandalos și mizerabil să fie anulat cu toată puterea sa, astfel încât, împreună cu restul nevătămat al tuturor, problema episcopatului să fie trimisă judecății scaunului apostolic, în care primul dintre apostoli, fericitul Petru, deține comanda preoției, primind chiar și cheile împărăției cerești. Trebuie să dăm întâietate în toate comuniunii nemuritoare, care a umplut întreaga lume cu stăpânirea puterii sale și a lăsat-o imperiului nostru să conducă și să păzească universul.

Răspunsul lui Teodosie către Valentinian

Către suveranul meu Valentinian, împăratul permanent, Teodosie.

Chiar la începutul scrisorii de la maiestatea voastră se arată că blândețea voastră a sosit la Roma și a primit petiția lui Leon, cel mai venerabil patriarh. Îi aducem mulțumiri depline Majestății Divine pentru sosirea voastră în siguranță în orașul Roma, doamne, fiule preasfințit și venerabil împărat. Cât despre ceea ce v-a spus cel mai venerabil om, credem că a fost foarte clar și temeinic expus în scrisoarea noastră către el; și a aflat că nu ne-am îndepărtat în niciun fel de credința părinților noștri și de tradiția strămoșilor noștri. Căci nu dorim nimic mai mult decât să păstrăm neatinse misterele părinților noștri, transmise nouă prin succesiune. Și întrucât ni s-a făcut cunoscut că unii tulbură preasfintele biserici cu noutăți dăunătoare, din acest motiv am hotărât să se țină un conciliu la Efes. Astfel, în prezența celor mai venerabili episcopi, cu deplină libertate și adevăr perfect, preoții nevrednici au fost excomunicați, iar cei care au fost găsiți vrednici au fost primiți. Și știm că nu au făcut nimic împotriva regulii credinței și dreptății. Astfel, întreaga controversă a fost încheiată de curtea sacră. Și Flavian, care a fost găsit autorul inovației dăunătoare, a primit o pedeapsă vrednică. Și odată cu înlăturarea lui, toată pacea și toată armonia domnesc în biserici și nimic altceva decât adevărul pur nu înflorește.

Replica lui Teodosie lui Galla Placidas

Către suveranul meu Placidus, venerabila împărătească Theodosius.

Din scrisoarea blândeții tale, statornicia mea a aflat ceea ce preaslăvitul patriarh Leon cere de la statornicia ta. De aceea, în scrisoarea noastră de față declarăm că ceea ce a spus preaslăvitul episcop a fost adesea scris mai pe deplin și mai clar, din care este evident, fără îndoială, că nu am determinat, decretat sau gândit la nimic altceva decât la credința patristică, sau la învățătura divină, sau la decretele preaslăviților părinți, care cu mult timp în urmă, din porunca mea, s-au adunat la Efes, așa cum a fost sub Constantin de sfântă amintire în orașul Niceea. Dar am ordonat să se decreteze doar în Efes ca toți cei care tulbură sfintele biserici cu o ciumă dăunătoare să fie îndepărtați cu vrednicie. Și acest lucru a fost hotărât de cei preaslăviți prezbiteri nu pentru căință, ci pentru acord și pentru întărirea pură a unei credințe vrednice de respect. Flavian, care, după cum se spune, a fost instigatorul acestei dispute, a fost îndepărtat din treburile bisericești prin decret sacru. Așadar, știind aceasta, blândețea ta, preasfintă doamnă mamă și venerabilă împărătească, să nu bănuiască sau să gândească că am gândit vreodată contrar credinței transmise nouă, așa cum spun unii.

Replica lui Teodosie către Licinius Eudoxia

Către suverana mea Eudoxia, venerabila împărătească Teodosie.

Deși suntem întotdeauna mângâiați de mesajele iubirii tale și le primim cu toată plăcerea inimii, deși suntem obișnuiți să fim de acord cu bucurie cu toate cererile tale, preasfintă doamnă fiică și venerabilă împărătească: dar în cazul de față, adică în ceea ce privește pe Flavian, care a fost episcop, blândețea noastră a explicat pe deplin tot ce a urmat în această chestiune preasfințitului Arhiepiscop Leon. Am considerat

potrivit să vă întărim favoarea doar aceasta, că numitul Flavian a fost îndepărtat din treburile bisericești printr-o judecată sacră, cu scopul de a pune capăt disputei de îndoială universală din sfintele biserici. Și odată ce aceasta a fost odată tăiată, atunci după aceasta nimic mai nu se mai poate face.

Scrisoarea Papei Leon către Teodosie August despre Anatolie, episcopul Constantinopolului

Episcopul Leo către Teodosie, împărat permanent.

Deși prin toate scrisorile tale pline de evlavie ne-ai dat cea mai mare speranță de liniște cu privire la grijile pe care le avem pentru credință, pentru că lauzi atât de mult Sinodul de la Niceea încât nu vei permite în niciun fel, așa cum ai scris adesea, preoților Domnului să se îndepărteze de el, totuși, ca să nu par că acționez în prejudiciul patronajului catolic, am considerat că nu trebuie scris nimic pripit, într-un mod reciproc, cu privire la numirea celui care a început să prezideze Biserica Constantinopolului, nenegând alegerea sa, ci așteptând anunțarea adevărului catolic. Te rog ca favoarea ta să accepte acest lucru cu generozitate, astfel încât, dacă se va arăta în raport cu credința catolică așa cum dorim noi, atunci ne vom bucura mai pe deplin și mai sigur de sinceritatea sa. Dar ca să nu-l chinuie vreo suspiciune cu privire la dispoziția noastră, înlătur orice ocazie de dificultate și nu cer nimic care privește ceea ce este incomod sau îndoielnic; ci îndemn la ceea ce niciun catolic nu ar trebui să nege. Căci cei care, fie în greacă, fie în latină, au strălucit în predicarea adevărului catolic sunt cunoscuți și manifestați întregii lumi. Chiar și unii din vremea noastră se apropie de cunoștințele sau doctrina lor, din scrierile cărora provine o învățătură egală și multiplă, care, așa cum a răsturnat erezia lui Nestorie, a scurtat și eroarea care, din păcate, acum renaște. Să citească, așadar, cu atenție ce credință referitoare la întruparea Domnului a fost păstrată de sfinții părinți și a fost întotdeauna predicată în mod egal; și dacă vede că epistola lui Chiril, episcopul Alexandriei, de fericită memorie (prin care a vrut să-l corecteze și să-l vindece pe Nestorie, expunând predicarea sa coruptă și explicând mai clar credința decretului de la Niceea și care, fiind trimisă de el, a fost pusă în cutia scaunului apostolic), este în acord cu sensul scrierilor precedente: atunci să revizuiască și actele Sinodului de la Efes, la care mărturia preoților catolici cu privire la întruparea Domnului împotriva impietății lui Nestorie a fost adăugată și anexată de Chiril de fericită memorie. Să nu disprețuiască să citească chiar și epistola mea, pe care o va găsi în toate în acord cu evlavia părinților. Și dacă el însuși ar fi înțeles ce-i era de folos și ce ar trebui să ceară și să-și dorească, dacă în cele din urmă ar fi fost de acord din toată inima cu gândurile catolicilor, astfel încât să fi declarat o mărturisire sinceră a credinței comune prin semnătură liberă înaintea întregului cler și a întregului popor spre înștiințarea scaunului apostolic și a tuturor preoților și bisericilor Domnului: atunci, cu pacea întregii lumi întru o singură credință, am putea spune cu toții ceea ce au cântat îngerii despre Mântuitorul născut din Fecioara Maria: „Slavă lui Dumnezeu întru cei de sus și pe pământ pace oamenilor bunăvoință” (Luca 2, 14) .). Și întrucât noi și binecuvântații noștri părinți, a căror învățătură o onorăm și o păstrăm, rămânem în unanimitate într-o singură credință, așa cum mărturisesc conducătorii tuturor provinciilor, fie ca preasfânta credință a bunăvoinței voastre să facă ca scrierile Episcopului Constantinopolului, care sunt cerute unui preot aprobat și sobornic, să ajungă la noi cât mai curând posibil, adică să mărturisească deschis și clar că, dacă cineva crede și vorbește altfel despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul decât așa cum ne exprimăm mărturisirea atât eu, cât și toți catolicii, îl excomunică din comuniunea sa, pentru ca noi să-i putem arăta pe bună dreptate dragoste frățească în Hristos. Și pentru ca această chestiune să se îndeplinească mai repede și mai bine prin

credința bunăvoinței voastre, cu ajutorul lui Dumnezeu, i-am trimis evlaviei voastre pe frații și colegii mei episcopi, Abundius și Asterius, precum și pe Vasile și Senator, prezbiteri, a căror evlavie îmi este cunoscută; „Prin aceste mijloace, cu instrucțiunile clare pe care vi le-am trimis, veți putea fi ajutați cu grație să aflați care este regula credinței noastre, astfel încât, dacă Întâistătătorul Constantinopolului este de acord din toată inima cu această mărturisire a noastră, atunci noi, liniștiți cum ar trebui să fim, ne vom bucura de pacea Bisericii; și să nu rămână nicio îndoială cu privire la faptul dacă acționăm pe baza suspiciunilor care au fost răspândite. Dar dacă unii rămân în dezacord cu puritatea credinței noastre și cu autoritatea părinților, atunci bunăvoința voastră să consimtă la convocarea unui conciliu ecumenic în Italia, lucru pe care conciliul care s-a întrunit la Roma pe această temă îl cere și eu, pentru ca, unindu-ne cu toții, să se dea un remediu pentru îndreptare celor care au căzut fie din ignoranță, fie din frică, și pentru ca nimeni să nu aibă ocazia să mintă la Sinodul de la Niceea în așa fel încât să se găsească un adversar al credinței sale; căci este folositor atât întregii Biserici, cât și imperiului vostru ca un singur Dumnezeu, o singură credință și o singură taină a mântuirii umane să fie cuprinse într-o singură mărturisire pentru întreaga lume. – Dat în a șaptesprezecea zi a anului" calendele lui august, în consulatul celor mai iluștri bărbați Valentinian pentru a șaptea oară și Avienus.
Scrisoarea lui Valentinian și Marcian către Arhiepiscopul Leon al Romei (despre convocarea Sinodului de la Calcedon)
Victorilor Valentinian și Marcian, împărați glorioși, triumfători, permanenți, către preavenerabilul Leon, arhiepiscop al glorioasei cetăți a Romei.
Am primit cea mai înaltă autoritate prin providența lui Dumnezeu și prin alegerea celui mai ilustru senat și a întregii armate. Prin urmare, în ceea ce privește venerabila și catolica evlavie a credinței creștine, prin care credem că deținem tăria puterii noastre, nădăjduim că sfințenia voastră, care deține conducerea în episcopatul credinței divine, ar trebui pe bună dreptate să fie îmbunată de la bun început prin scrisoarea noastră supremă; deoarece îndemnăm și cerem ca sfințenia voastră să se roage la Divinitatea veșnică pentru stabilitatea și bunăstarea imperiului nostru și pentru că avem o astfel de intenție și dorință ca odată cu distrugerea oricărei erori nelegiuite prin conciliul care va fi convocat, sub autoritatea voastră, pacea perfectă, pură și imaculată, lipsită de orice crimă, să domnească printre toți episcopii credinței catolice. – Dat la Constantinopol, în al șaptelea consulat al suveranului nostru Valentinian, permanentul August, și (în consulatul) lui Avienus.
În ziua a zecea a calendelor lui septembrie, în timpul consulatului domnului nostru Valentinian, cel mai pios împărat al nostru, al optulea, și al lui Avienus, cei mai iluștri consuli, a fost trimisă o scrisoare regală de la domnul nostru Marcian, împăratul permanent, către preasfântul episcop Leon, în care se arăta că cei trimiși de acel preaslăvit om au fost primiți cu bucurie; de aceea ar fi binevoitor să vină acolo el însuși cu toată graba și să convoace un sinod sau, dacă acest lucru i s-ar părea incomod, să anunțe acest lucru prin scrisoare, astfel încât în prezența episcopilor convocați prin cele mai regale decrete, în orice oraș va dori, să se hotărască ce este în conformitate cu credința.
Scrisoarea împăratului Marcian către arhiepiscopul roman Leon
Către preasfințitul Leon, episcopul glorioasei cetăți a Romei, Marcian.
În ceea ce privește sârguința și rugăciunea noastră, sfințenia Voastră nu se îndoiește; căci dorim ca adevărata evlavie a creștinilor și credința apostolică să rămână neclintite și să fie păstrate cu spirit pios de către tot poporul. Căci nu ne îndoim că siguranța puterii noastre este susținută de dreapta credință și bunăvoința Mântuitorului nostru. De aceea, i-am primit de bunăvoie și, așa cum s-a potrivit, cu bunăvoință pe acei

preasfinţiţi bărbaţi pe care sfinţenia Voastră i-a trimis spre evlavia noastră. Acum rămâne - dacă vă place binecuvântarea Voastră să veniţi în aceste părţi şi să formaţi un consiliu - să fie plăcut să faceţi acest lucru din dragoste pentru credinţă; şi astfel sfinţenia Voastră va satisface dorinţele noastre şi va hotărî ce este folositor pentru sfânta credinţă. Dacă vi se va dovedi dificil să veniţi în aceste ţări, atunci sfinţenia Voastră să ne informeze despre aceasta prin propria dumneavoastră scrisoare, astfel încât să putem trimite preasfintele noastre scrisori în tot Orientul şi chiar în Tracia şi Iliria, cerând ca toţi preasfinţii episcopi să se adune într-un loc anume, oriunde ne va plăcea, şi să hotărască ce este benefic pentru evlavia creştinilor şi credinţa catolică, aşa cum va hotărî sfinţenia Voastră conform regulilor Bisericii.
O scrisoare foarte nobilă a fost trimisă şi de la Pulcheria de binecuvântată amintire către acelaşi om preasfânt, cu vestea că preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolius al Constantinopolului, după ce a lăsat la o parte orice eroare, a semnat fără nicio întârziere scrisoarea trimisă recent lui Flavian de binecuvântată amintire şi a convenit deja ca un conciliu să se ţină în ţările din Orient; de asemenea, că trupul lui Flavian de binecuvântată amintire a fost transferat la Constantinopol pentru a fi înmormântat în bazilica apostolilor; şi că episcopii care erau de acord cu Flavian de binecuvântată amintire şi fuseseră trimişi în exil vor fi returnaţi, astfel încât să-şi primească din nou bisericile prin decizia conciliului.
Scrisoarea Pulcheriei Augusta către Preasfântul Episcop al Romei, Leon
Către preacuviosul Leon, episcopul bisericii slăvitului oraş Roma, împărătesei Pulcheria, preavenerabilei împărătese.
Am primit scrisoarea fericirii voastre cu tot respectul cuvenit fiecărui episcop; din ea am aflat că credinţa voastră este curată şi de aşa natură încât trebuie adusă cu toată sfinţenia templului lui Dumnezeu. De aceea, eu şi suveranul meu, preablândul împărat, soţul meu, am rămas întotdeauna şi continuăm să rămânem în această credinţă, evitând orice corupţie, denaturare şi răutate. De asemenea, preasfinţitul Anatolie, episcop al gloriosului Constantinopol, menţine aceeaşi credinţă şi evlavie şi acceptă mărturisirea apostolică a scrisorilor voastre, respingând eroarea care a fost născocită în prezent de unii, despre care sfinţenia voastră poate afla mai clar din propria sa scrisoare; de asemenea, el a semnat fără nicio întârziere scrisoarea credinţei catolice, pe care fericirea voastră a trimis-o episcopului Flavian de sfânta memorie. Şi de aceea, fie ca veneraţia voastră să aibă grijă într-un fel şi să binevoiască să rânduiască ca toţi episcopii Orientului, precum şi ai Traciei şi Iliricului, aşa cum îi place suveranului nostru, preacuviosului Împărat, soţul meu, să se adune cât mai curând posibil din regiunile răsăritene într-un singur oraş şi acolo, formând un consiliu, sub conducerea voastră, să judece, aşa cum cer credinţa şi evlavia creştină, despre confesiunea catolică şi despre acei episcopi care s-au despărţit anterior. Şi după aceasta, să se ştie sfinţeniei voastre că, din porunca suveranului nostru şi prea blândului Împărat, soţul meu, trupul Episcopului Flavian de sfântă amintire a fost mutat în gloriosul oraş Constantinopol şi aşezat cu cinste cuvenită în bazilica Apostolilor, în care episcopii care l-au precedat erau de obicei îngropaţi. De asemenea, prin decretul său, el (împăratul) a poruncit ca acei episcopi care, din acelaşi motiv pentru care erau de acord cu Preasfântul Flavian în ceea ce priveşte credinţa catolică, au fost trimişi în exil, să fie returnaţi, astfel încât, prin confirmarea conciliului şi aprobarea tuturor episcopilor care se adunaseră, să primească din nou episcopatul şi propriile biserici.
O copie a celei mai înalte porunci trimise de cel mai pios şi iubitor de Hristos împărat Marcian către cei mai evlavioşi episcopi din toate ţările, pentru ca toţi să se adune la Niceea

Victorilor Valentinian și Marcian, împărați glorioși, triumfători, constanți, către toți episcopii cei mai respectuoși din toate țările.
Treburile divine ar trebui preferate tuturor ocupațiilor. Căci credem că, prin bunăvoința Dumnezeului Atotputernic, societatea va fi păstrată și îmbunătățită. Și întrucât au apărut unele îndoieli cu privire la credința noastră ortodoxă, așa cum este dovedit și de scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop al gloriosului oraș Roma, Leon: ne-a plăcut să avem un sfânt sinod ținut la Niceea, un oraș al Bitiniei, pentru ca, cu consimțământul comun al tuturor, după investigarea întregului adevăr și eliminarea oricărei părtiniri, pe care unii au abuzat-o deja și au tulburat sfânta și ortodoxa evlavie, adevărata noastră credință să fie mai clar dezvăluită, astfel încât în cele din urmă să nu mai existe nicio îndoială sau dezacord. Așadar, sfinția voastră, împreună cu orice episcopi iubiți de Dumnezeu ai bisericilor de sub conducerea sfinției voastre veți dori, pe care îi recunoașteți ca fiind capabili și experimentați în învățătura evlaviei ortodoxe, să se grăbească să ajungă în orașul menționat anterior, Niceea, în ziua calendelor lunii septembrie. (Și oricine respinge conciliul care trebuie să fie ținut universal și util întregii lumi va păcătui înaintea Divinității însăși și va insulta evlavia noastră.) Să știe, de asemenea, sfinția voastră că maiestatea noastră va fi prezentă și ea la acest venerabil conciliu, cu excepția cazului în care vreun stat trebuie să ne întârzie în campania noastră.
Învingătorii Valentinian și Marcian, glorioșii, triumfătorii, împărații permanenți, către Anatolius (Episcopul Constantinopolului).
Treburile divine ar trebui preferate tuturor ocupațiilor. Căci credem că, prin bunăvoința Dumnezeului Atotputernic, societatea va fi păstrată și îmbunătățită. Și întrucât au apărut unele îndoieli cu privire la credința noastră ortodoxă, așa cum este dovedit și de scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu episcop al gloriosului oraș Roma, Leon: ne-a plăcut să avem un sfânt sinod ținut la Niceea, un oraș al Bitiniei, pentru ca, cu consimțământul comun al tuturor, după investigarea întregului adevăr și eliminarea oricărei părțialități, pe care unii au abuzat-o deja și au tulburat sfânta și ortodoxa evlavie, adevărata noastră credință să fie mai clar dezvăluită, astfel încât în cele din urmă să nu mai existe nicio îndoială sau dezacord. Prin urmare, sfinția Voastră, împreună cu orice episcopi preaiubiți de Dumnezeu ai bisericilor de sub conducerea sfinției Voastre veți dori, pe care îi recunoașteți ca fiind capabili și experimentați în învățătura evlaviei ortodoxe, să se grăbească să ajungă în orașul menționat anterior, Niceea, în ziua Calendelor lui septembrie. De asemenea, sfinția Voastră să știe că maiestatea noastră va fi prezentă și ea la acest venerabil sinod, dacă nu cumva vreun stat nu trebuie să ne rețină în campanie. Dumnezeu să te păzească mulți ani, preasfinte și venerabil părinte! - Dat în ziua a șaisprezecea a calendelor lui iunie, la Constantinopol, în primul consulat al suveranului nostru Marcian, împărat permanent, și pe cale să fie declarat 4 .
Cea mai importantă scrisoare trimisă Sinodului de la Niceea de către împărații Valentinian și Marcian
Datoria zelului nostru cere ca acele lucruri care țin de sfânta și ortodoxa evlavie să fie hotărâte în consecință, astfel încât orice îndoială să fie distrusă și pacea cuvenită să fie restabilită în preasfintele biserici catolice. Căci credem că acest lucru ar trebui preferat tuturor celorlalte chestiuni. Și întrucât am dorit să fim prezenți la sfântul conciliu și suntem ținuți în marș de beneficii publice și necesare: fie ca evlavia voastră să nu considere important faptul că tolerați absența blândeții noastre, ci rugați-vă ca noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, după ce am dispus bine ceea ce avem în mâinile noastre, să putem ajunge acolo, astfel încât în prezența evlaviei noastre să fie hotărât

ceea ce stârnește toată discordia și întrebările și să fie stabilită adevărata, venerabila și ortodoxă credință.
O copie a preaînaltei scrisori a preapioasei și creștinei împărătese Pulcheria către comandantul Bitiniei, care era în demnitate consulară, pentru ca acesta să aibă grijă de ordinul conciliului înainte de a se decide transferul acestuia de la Niceea la Calcedon.
Scopul blândeții noastre este de a păstra în pace, mai degrabă decât în treburile civile, sfintele biserici ale lui Hristos împreună cu preoții lor și de a păstra credința ortodoxă, pe care am recunoscut-o, netulburată și de nezdruncinată de tot felul de oameni, pentru ca imperiul nostru să o poată susține. De aceea, când a apărut vreo discordie coruptă, am avut mare grijă ca din toate locurile o mulțime de sfinți episcopi să fie adunați la Niceea, pentru ca prin consimțământul general să fie eradicată din rădăcini orice tulburare și, pentru timpul următor, venerabila credință să fie ferm stabilită. Și întrucât toți cei mai venerabili episcopi care s-au adunat conform decretului nostru așteaptă prezența autorității noastre, ceea ce, cu ajutorul lui Dumnezeu, se va întâmpla în scurt timp, și întrucât unii, așa cum am aflat, s-au revărsat în Niceea, clerici, călugări și laici, obișnuiți să tulbure și să supăre rânduiala plăcută lui Dumnezeu, încearcă să facă zgomot, răzvrătindu-se împotriva a ceea ce ne place nouă: de aceea am considerat necesar să trimitem această scrisoare domniei voastre, pentru ca dumneavoastră, cu deplină autoritate și în orice mod, să expulzați din oraș și din aceste regiuni atât pe clericii care locuiesc acolo fără invitația noastră, sau fără permisiunea episcopilor lor, fie că sunt clerici care sunt în acest rang, fie pe cei excomunicați de episcopii lor, cât și pe călugări și laici, pe care niciun motiv nu îi cheamă la sinod, pentru ca la sfântul sinod care se formează, fără nicio tulburare și zgomot, ceea ce trebuie revelat de Domnul Hristos să fie confirmat împreună de toți. Căci să știți că, dacă, fie înainte de sosirea blândeții noastre, fie chiar după ea, se găsește vreun răzvrătit locuind acolo, atunci sunteți în pericol iminent.
Epistola Preafericitului Leon, Arhiepiscopul Romei, către Sfântul Sinod
Episcopul Leo, către sfântul sinod din Niceea (Calcedon), către preaiubiții frați, (urează) tot binele în Domnul.
Am dorit, preaiubitul meu, ca din dragoste pentru adunarea noastră, toți preoții Domnului să fie într-o singură reverență față de credința catolică și ca nimeni să nu cedeze nici lingușirii, nici amenințărilor autorităților seculare, astfel încât să se abată de la calea adevărului. Dar, întrucât se întâmplă adesea multe lucruri care pot stârni pocăința, iar mila lui Dumnezeu întrece vinovăția celor ce păcătuiesc, iar pedeapsa este amânată în acest scop, pentru ca îndreptarea să poată avea loc: de aceea trebuie acceptată intenția pioasă a preabinevoitorului împărat, care a dorit ca, pentru răsturnarea uneltirilor diavolului și pentru restabilirea păcii bisericești, să se adune sfânta voastră frățietate, păstrând în același timp dreptul și cinstea scaunului apostolic al fericitului apostol Petru, încât ne-a invitat și pe noi la aceasta prin scrisorile sale, pentru ca și noi să putem fi prezenți la sfântul sinod, pe care, însă, nici nevoile vremii, nici vreun obicei nu l-au putut permite. Dar să ia în considerare frații voștri în acești frați, adică episcopii Paschasinus și Lucențius și preoții Bonifaciu și Vasile, care au fost trimiși din scaunul apostolic, că și eu sunt prezent la conciliu și sunt mereu cu voi, pentru că acum sunt printre acești vicari ai mei și am fost de mult timp prezent cu voi în proclamarea credinței catolice, astfel încât nu puteți să nu știți cum credem pe baza tradiției antice și nu puteți să vă îndoiți de ceea ce dorim. Așadar, preaiubiți frați, după ce am lăsat complet deoparte îndrăzneala de a argumenta împotriva credinței inspirate nouă de Dumnezeu, să tacă necredința deșartă a celor care se înșală. Și nu trebuie să apărăm ceea ce nu trebuie să credem; pentru că, pe autoritatea Evangheliei, a inspirațiilor profetice și a învățăturii apostolice, a fost foarte clar și pe deplin expus

în scrisorile noastre pe care le-am trimis lui Flavian de fericită memorie, ce mărturisire pioasă și sinceră trebuie să fie cu privire la taina întrupării Domnului nostru Iisus Hristos. Și, din moment ce știm că din cauza invidiei corupte starea multor biserici a fost tulburată și că foarte mulți episcopi, pentru că nu au acceptat erezia, au fost deposedați de scaunele lor și trimiși în exil, iar alții au fost numiți în locul celor care au rămas: aceste răni să fie tratate mai întâi cu medicamentul dreptății și nimeni să nu fie lipsit de proprietate, pentru ca altul să poată folosi ceea ce nu este al său. Și dacă, așa cum dorim, toți ar abandona eroarea, nimeni să nu fie lipsit de onoarea sa; ci dreptul de proprietate să fie restituit cu toate avantajele celor care au luptat pentru credință. Decretele primului Sinod de la Efes, la care a prezidat episcopul Chiril de fericită amintire, care au fost în mod special împotriva lui Nestorie, trebuie să rămână, pentru ca impietatea condamnată atunci să nu se poată linguși cu speranță în nimic pentru că Eutihie este lovit de o excomunicare dreaptă. Căci puritatea doctrinei credinței, pe care o predicăm prin același Duh cu care sfinții noștri părinți au proclamat-o, condamnă și persecută în mod egal atât impietatea nestoriană, cât și pe cea eutihiană, împreună cu chiar vinovații lor. - Bucurați-vă în Domnul!Preaiubiți frați! - Dat în a cincea zi a calendelor lui iulie (în timpul consulatului celui mai ilustru om Adelphius).

O copie a celei de-a doua scrisori ca importanță către același sfânt conciliu, care a fost redactată la Niceea, astfel încât să treacă la Calcedon

Victorii Valentinian și Marcian, împărați glorioși, triumfători, constanți, către iubitul de Dumnezeu sfat.

Când ne-am grăbit să venim la sfântul sinod, am fost reținuți de treburi publice și extrem de importante. Dar am aflat din cele scrise de sfinția voastră că mulți dintre voi sunteți împiedicați atât de infirmități trupești, cât și de alte diverse motive. Prin urmare, deși este necesar să zăbovim aici pentru foarte multe și foarte importante treburi publice, am hotărât totuși că grija pentru sfânta și ortodoxa credință ar trebui să fie preferată oricărui lucru. Căci chiar și cei mai pioși episcopi și preoți care au venit din anticul oraș Roma în locul preasfințitului și preaiubitului Arhiepiscop Leon, au cerut blândeții noastre să încercăm în orice fel să fim prezenți la sfântul sinod, afirmând că, în absența evlaviei noastre, nu pot veni acolo. Așadar, în conformitate cu cererea sfinției voastre, noi înșine, dorind ca preasfântul vostru sinod să fie format cât mai curând posibil, ne grăbim să venim la voi cât mai curând posibil. Prin urmare, dacă vă place evlavia voastră, binevoiți să mergeți în orașul Calcedon. Nu vom întârzia să venim acolo, deși treburile publice ne întârzie aici. Căci recunoaștem că ceea ce promovează adevărul și credința ortodoxă, precum și pacea și buna rânduială a sfintelor biserici catolice, trebuie preferat tuturor lucrurilor; nu ne îndoim că acest lucru va fi plăcut și sfinției voastre.

Nu lăsați ca strâmtoarea cetății să vă tulbure și sfântul conciliu să nu fie amânat din cauza smereniei noastre. Rugați-vă pentru imperiul nostru, ca dușmanii noștri să ni se supună și pacea să fie instaurată în întreaga lume, iar afacerile romane să meargă în liniște, lucru pe care, nădăjduim, îl faceți și acum. - Dumnezeu să vă păzească, preasfinților, pentru mulți ani.

O copie a celei de-a treia scrisori imperiale, trimisă sfântului sinod din Niceea într-o vreme când cel mai pios împărat încă se afla în Tracia, despre mutarea acestui sinod fără întârziere la Calcedon.

Autocrați, Cezari Valentinian și Marcian, învingători, triumfători, preamăriți și constanți Augusti, sfântului sinod care, prin voia lui Dumnezeu și decretul nostru, s-a ținut la Niceea.

De mult am declarat și în scrisorile noastre anterioare am exprimat evlaviei tale că ar trebui să mergi la cetatea Calcedon pentru a confirma ceea ce a fost hotărât de sfinții noștri părinți cu privire la sfânta și ortodoxa credință, astfel încât mulțimea ortodocșilor să nu mai cadă în greșeli în felurite moduri, ci toți să mărturisească pe Domnul și Mântuitorul nostru Hristos, așa cum este cuvenit și așa cum au hotărât preasfinții noștri părinți. Căci noi, din cauza râvnei noastre celei mai arzătoare pentru credință, am amânat pentru moment cele mai necesare beneficii ale treburilor publice, dorind cu ardoare ca în prezența blândeții noastre să se confirme ceea ce aparține credinței ortodoxe și adevărate. Credem că ceea ce s-a întâmplat în regiunile Iliricului a ajuns și la urechile tale, că, deși prin voia lui Dumnezeu nu a rămas fără pedeapsă meritată, totuși beneficiul treburilor publice cerea sosirea noastră în Iliric și blândețea noastră. Dar, întrucât, așa cum s-a mai spus, credem că nimic nu trebuie preferat credinței ortodoxe, pentru ca aceasta să aibă putere: de aceea amânăm această expediție în continuare. Și acum, prin această înaltă scrisoare a noastră, vă rugăm evlaviei voastre să veniți fără nicio întârziere în cetatea Calcedonului. Și întrucât, din raportul făcut blândeții noastre de Atticus, arhidiaconul orașului domnesc și al Preasfintei Biserici Sobornicești, am aflat că sfințenia voastră se teme ca adepții lui Eutyhes, sau oricine altcineva, să fi conceput ideea de a provoca vreo tulburare sau vreun zgomot: de aceea vă informăm că, fără teamă, veniți în cetatea Calcedonului. Căci, prin mila lui Dumnezeu, nădăjduim că, fără nicio tulburare și zgomot, după ce am hotărât drept și plăcut lui Dumnezeu tot ce privește credința ortodoxă și adevărată, fiecare dintre voi se va întoarce la locul său în viitorul foarte apropiat. Așadar, grăbiți-vă să veniți, fără nicio întârziere, pentru ca descoperirea adevărului să nu fie întârziată de întârzierea voastră. Căci dorința noastră este ca, cu ispășirea Dumnezeirii, după un rezultat fericit al problemei, să ne putem întoarce curând la cea mai fericită campanie. - Dumnezeu să vă păzească la mulți ani, preasfinți și iubiți de Dumnezeu părinți. - (Dat în ziua a zecea a Calendelor lui octombrie, la Heraclea).

A doua secțiune, care conține actele Sinodului de la Calcedon. ÎNCEPUTUL SINDOCULUI DE LA CALCEDONA. ACTUL UNU

(În numele Domnului nostru Iisus Hristos) 5 , în consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat 6 , în ziua a opta a lunii octombrie (indictionul celei de-a patra), în orașul Calcedon (metropola regiunii Bitinia), s-a ținut un sinod, prin hotărârea preacuviosului și credinciosului nostru domn Marcian, Augustul permanent, (și Valentinian), cu cei mai glorioși conducători adunați în biserica sfintei mucenițe Eufimia, și anume: cel mai ilustru și mai glorios comandant militar șef, fost consul și patrician, Anatolius, - și cel mai ilustru și mai glorios prefect al pretoriului Palladius, - și cel mai ilustru și mai glorios prefect al orașului Tatianus, - și cel mai ilustru și mai glorios funcționar de curte Vincomalus, - (și cel mai ilustru și mai glorios fost funcționar de curte Martial), și sub cel mai nobil și glorios comandant al gărzii imperiale Sporatius, și sub cel mai nobil și glorios supraveghetor al pământurilor imperiale și al veniturilor private Genephlius; - și, de asemenea - din persoanele celui mai ilustru senat - cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost prefect al pretoriului, fost consul și patrician, Florentius - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, consul și patrician senator - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost funcționar de curte, fost consul și patrician, Monnus - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost prefect, fost consul și patrician, Protogenes - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost prefect, Zoilus - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost prefect al orașului, Theodorus - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost prefect al orașului, Apollonius - și cu cel mai ilustru și mai ilustru, fost cămarel șef, Romanus, (și cel mai ilustru și glorios, fost prefect al Iliricumului, Theodore), și cel mai ilustru și glorios, fost prefect al pretoriului,

Constantin, și cel mai ilustru și glorios, fost cămarel șef, Artaxerxes, și cel mai ilustru și glorios, fost prefect al Iliricumului, Eulogius. Și s-a format un sfânt și ecumenic sinod, când, prin cea mai înaltă poruncă, s-au adunat în orașul Calcedon:
Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu, un preaslăvit preot, care a ocupat locul preasfințitului și preaslăvitului arhiepiscop al Romei antice, Leon;
Anatolie, preasfințitul Arhiepiscop al gloriosului Constantinopol, noua Romă;
Dioscor, cel mai venerabil arhiepiscop al marelui oraș Alexandria, și ceilalți preasfinți și preareverenți episcopi, și anume:
Maximus din Antiohia, în Siria; - Juvenal din Ierusalim;
Quintill din Heraclea, în Macedonia, care a ocupat locul lui Anastasie, episcopul Tesalonicului;
Talasie din Cezareea, în Capadocia; - Ștefan din Efes;
Lucian din Bizia, care a ocupat locul lui Cyriacus, episcop de Heraclea, în Tracia;
Eusebiu din Ancyra, în Galatia; - Diogene din Cyzicus;
Eleutherius din Calcedon; - Petru din Corint;
Vasile din Seleucia , în Isauria; – Florența din Sardes (în Lidia);
Amphilochius de Side (în Pamphylia); - Eunomie din Nicomedia;
Teodor din Tars (în Cilicia);
Eusebiu și Constantin, prezbiteri care au ocupat locul lui Anastasie, episcop de Niceea;
Iulian din Cos, care a ocupat și locul tronului apostolic al Romei antice, Leo;
Meletie din Larisa, care a ocupat locul lui Domnus, episcopul Apamei, în Siria;
Constantin de Bostra (în Arabia);
Cirus din Anazarb (în a doua Cilicia);
Fotie din Tir (în Fenicia maritimă); - Teodor din Damasc;
Ștefan din Hieropolis (în prima Siria);
Nonnus 7 din Edessa (în prima Siria);
Simeon din Amid (în Mesopotamia);
Epifanie, episcop, care a ocupat locul lui Olimpie, episcop al Constantinopolului (în Cipru);
Ioan din Sevastea (în prima Armenie); - Seleuc din Amasia;
Constantin de Melitene (în Armenia);
Patrick de Tyana (în a doua Capadocie);
Petru de Gangra (în a doua Galație);
Apragmonius din Tiy, care a ocupat locul lui Caloger, episcop de Claudiopolis (în regiunea Pontului);
Atarbius din Trebizonda, care a ocupat locul lui Doroteu, episcop de Neocezareea;
Fotin, arhidiacon, care a ocupat locul lui Teoctist, episcop de Pessinunte (în a doua Galatie);
Romanus al lumii (în Licia); - Critonianus din Afrodisia, în Caria; Nunechie din Laodicea, în Frigia (liniștită);
Marian 8 Sinadian (în Frigia calmă);
Onesifor din Iconium (în Licaonia);
Pergam Antiohia, în Pisidia (în fericita Frigie);
Epifanie din Perga (în Pamfilia);
Atticus din Nicopole în (vechiul) Epir;
Martiriu din Gortina (pe insula Creta);
Luca din Dyrrhachium (în Noul Epir);
Francion Philippopolis (în Tracia);

Constantin din Demetrias (în Tesalia), care a ocupat locul lui Pigilantius, episcop de Larissa, în Tesalia;
Sebastian de Verria; Vasile de Traianopolis (în provincia Rodopi); Trifon de Chios, care a ocupat locul lui Ioan, episcop de Rodos; Teoctist de Verria, în Siria;
Eusebiu din Dorileia (în fericita Frigia);
Geronțiu din Seleucia, în Siria; - Sabbas din Paltus (în prima Sirie); Eusebiu preotul, care a ocupat locul lui Macarie, episcop al Laodiceei, în Siria;
(Olympius de Aratopolis, în Fenicia); - Petru din Gavvula 9 (în Siria): Sofronie din Constantinopol; - Patricius din Neocezareea;
Mara 10 din Anasarth; - Romulus din Calchis;
Eustathius din Berytus (în Fenicia maritimă);
Leontius din Ascalon (în Palestina); - Anianus din Capitolias;
Zevenn 11 Pella; - Ioan de Tiberias;
Antioh de Arc 12 (în Palestina); - Virillus de Aile 13 ;
Aretas din Elusia (în a doua Palestină);
Musonius din Sigor 14 (în a doua Palestină);
Rufinus din Vibulus (în Fenicia maritimă); - Pancratie din Livia; Zosimus din Minoidia; - Polychronius din Antipatris;
Ioan de Gades (în a doua Palestină); - Paul de Anfidon;
Fotin din Lidda; - Heraclius din Azot (în prima Palestină);
Marcian din Gerar; - Ștefan din Jamnia (în Palestina);
Epictet din Diocletianopolis;
Romanul lui Eudoxiopolis, în Isauria (altfel selymbrian în Tracia);
Iulius 15 Celenderian (în Isauria);
Tyrannus din Germanicopolis (în Isauria); - Ioan din Eparhie;
Acacius din Antiohia; Epifanie al Cestriei; Elian din Selinunte;
Gaius of Aegea 16 ; - Amonius din Jotapa; - Megal 17 din Philadelphia;
Marcu din Aretusa (în a doua Sirie);
Timotei din Valaneia (în a doua Sirie); - Eusebiu din Seleucovilla;
Eutihie din Epifanie (în a doua Sirie);
Paul din Mariamne (în a doua Sirie);
(Glycon din Cezareea, în persoana lui Zosima, episcopul Minoidiei);
Lampadius al lui Raphaneus (în a doua Sirie);
Alexandru din Sebaste (în Cilicia); – Filip din Adana 18 ;
Hypatius din Zephyria; Teodor din Augustus; Chrysippus din Mallus;
Iulian al Rusiei; - Polichronius al lui Epifanie (în a doua Cilicia);
Ioan Flavianul (în Cilicia);
Indam 19 Irenopolis (în a doua Cilicia);
Sofroniu, chorepiscop, care a ocupat locul lui Bassian, episcop de Mopsuestia;
Proclus din Adranus 20 ; – (Leomanditus din Antiohia, în Cilicia);
Eulogius din Filadelfia (în Arabia); - Teodot din Canophus;
Hormisdas din Philippopolis (în Arabia); - Damian din Sidon;
Teodor din Trillium (în prima Fenicia); - Olympius din Paneas;
Pavel din Ptolemaida; - (Teodor din Claudiopolis, în Isauria);
Pavel din Arad; - Toma din Porfireon; - Porfirie din Votrius;
Phosphorus orphosianus (în Siria);
Iosif din Heliopolis (în Fenicia libaneză);
Iordan din Avila (în Siria);
Porfirie, arhidiacon, care a ocupat locul lui Uranius, episcop de Emesa (în Fenicia libaneză);

(Mara din Roma); - Valerius din Laodiceea (în Fenicia);
Toma din Evarius 21 (în Fenicia); - Rufin din Samosata;
Ioan al Germaniei; - (Eufratul Idei); - Timotei din Dolichus;
Euorcius 22 din Zeugmata; - Atanasie din Perra 23 ; - Zevenn din Martyropolis;
Kayuma din Marcopolis; - Ioan din Carrhae 24 ; - Avraam din Kirkis;
Ioan de Saraceni; - Noe din Chifa 25 ; - Hierac din Ateneu;
Sabinus din Delos; Apollonius din Taneia; Stârcul de Fennis;
Atanasie din Busiris (în Tripolisul egiptean); - Pasmeius din Parale;
Isidor din Sefriți; - Teofil al Cleopatrei (sau Arsinoe);
Teodul din Elus (în Pentapolis); - Ianuarie de Leon;
Ioan din Psincha; - Ausonius al VII-lea; - Isaac din Taub;
Eulogius de Afriv; - Isaia de Hermopolis; - Ștefan de Heros 26 ;
Nestorie de Fragonea 27 ; - Teofil de Erifra; - Macarie de Cavassa;
Callinicus din Apamea, în Bitinia; - Leucadius din Mnisus 28 ;
Ioan din Polemonia; - Gratidianul 29 al lui Kerasun; - Iulian din Tavia;
Meliffong din Juliopolis; - Iperechie din Aspona; - Acacius din Kinna;
Eufrasie din Lasania; - Cecropius din Sevastopol;
Ioan de Nicopole (în prima Armenie); - Atticus de Zelsk;
Dorotei preotul, care a ocupat locul lui Anatolie (episcop) de Satala;
(Daniel al Macedoniei); - Antioh din Sinope; - Heraclius de Comana;
Eucharius, un diacon care a ocupat locul lui Paralius 30 , episcop de Andrapus (lângă Hellespont);
(Damian din Calinicopolis);
Pavel presbiterul, care a ocupat locul lui Uranius, episcop al Iberiei 31 ;
Acacius din Ariaraph; - (Olympius de Prusias);
Adelphius, chorepiscop, care a ocupat locul lui Adolius, episcop al Arabiei; Marcian al lui Stephanus;
Eufroniu, un preot care a ocupat locul lui Ioan (Domnus), episcop de Ark (Kukuz);
(Markian din Ilus);
(Otreius 32 preot, care a ocupat locul lui Ioan, episcop de Arc 33 ;
(Musonius din Brimen); - Teodosie de Nazianz (în a doua Capadocia);
Aristomah din Colonia (în a doua Capadocie); - Rhinus din Junopolis;
Epifanie, un preot care a ocupat locul lui Etherie, episcop de Pompeiopolis;
Filotim, un preot care a ocupat locul lui Temistius, episcop de Amastris (în Pont);
Teodor din Heraclius (în Pont);
Eulogius, un preot care a ocupat locul lui Genephlius, episcop al Cratiei;
Pelagius, un preot care a ocupat locul lui Teofil, episcop de Adrianopole;
Elpidius din Ferm; - Acvila din Eudoxia; - Mystirius din Amoria;
Chrysipps presbiterul, care a ocupat locul lui Cyriacus, episcop de Trokmad;
Longinus din Orcism; - Dokimasius din Maronia (în Rodopele trace);
Serenus din Maximianopolis (în Rhodope); - Ethericus din Smirna (în Asiria);
Eusebiu din Clazomena; - Cyriacus din Egai 34 (în Asia);
Mama Aninitei; - Leontius din Magnesia, la Meandru;
Cointus 35 din Phocius; - Proclus din Argia; - Toma din Auliocomus 36 ;
Olimpius de Theodosiopolis; - Filip al Curții Noi (sau Theodosiopolis);
Rufin de Briuli 37 ; - Marcellin de Metropolis; - Isaia din Elayte;
Paulinus din Theodosiopolis (în Asia); - Iulian din Hype;
Hesperium pitanense; – Proterium myrrhenum (în Asia);
Busuiocul din Paleopolis; - Maeonium of Nyssia (în Asia);
Petru din Dardan (la Hellespont);

Talasiul din Paria (la Hellespont);
David al lui Hadrian (la Hellespont);
Eulalius din Pion (la Hellespont);
Paeonius din Troa (la Hellespont):
Ștefan din Piman 38 (la Hellespont);
Teosebiu din Ilia (la Hellespont);
Hermas din Avidus (sub Hellession); - Daniel din Lampsacus;
Patricius de Adrianophyra (la Hellespont);
Menecrates din Ceras 39 (în Lidia);
Cossinium 40 din Hierocezareea (în Lidia), care a ocupat locul lui Andrei (episcop) din Satala 41 (în Lidia);
Ilie din Vland; - Policarpul de Gabala (în Lydia);
Patrick din Akra 42 ; – Paul din Tripolye (în Lidia);
Amachia din Sett 43 (în Lidia); - Leucius din orașul templului lui Apollo;
Gemellus din Stratonice; - Adkimid 44 din Syland (în Lydia);
Dionisie din Attalia (în Lidia);
Nicolae de Akarasseia, care a ocupat și locul lui Ștefan (episcop de Limyra (în Lidia);
Zenodot din Telmissus (și al lui Ienius, în Ionia); - Frontonul Fasilitelor;
Filip de Valvureia 45 ; – (Martinian de Pompeiopolis în Cilicia);
(Mampret din Titiopolis, în Cilicia a II-a);
(Ioan din Chrysopolis, în Arabia); - Teodor din Antipheles;
Leontius din Arakko (în Lidia); - Antipater de Caunus (în Lydia);
Andrei din Tloes 46 ; - Roman din Vuvoneia; - Nikia din Megara (în Hellas);
Atanasie din Opuntia (în Ahaia); - Domninus din Platena (în Hellas);
Onisim din Argos (în Elada); - Marcu din Efraia;
Peregrinus phoeniceus (în Hellas);
Eutychius de Adrianopol (în Epirul antic);
Claudius din Anchiasmia 47 (în Epirul antic);
Soterichus din Corcyra (în Epirul antic);
Dionisie al Antiohiei (în Caria); - Ioan din Alinda (în Caria);
Flacil de Ias; - Oapius (Papius) din Eris;
Dionisie din Heraclius, la Muntele Latme;
Menandrul Traciei, pe Salvak; - Eupythias din Stratonice (în Caria);
Ioan din Amison (în Caria); - Tinchanius din Apollonia (în Caria);
Teodoret de Alavand (în Caria); - Ioan de Cnidos (în Caria); Daniel de Cadius;
Iulian preotul, care a ocupat locul de Calandion (episcop) de Halicarnas;
Modestus din Sebaste 48 ; – (Macarius din Ensk, în Tracia);
Paul din Aristia; - Eulalius din Silvia 49 (în Licaonia);
Hariton din Dionysiopolis; - Ioan din Trazepolis;
Ghenadie din Akmonea (în Frigia calmă);
Toma din Theodosiopolis (în pașnica Frigia);
Ghenadie de Mossin; - Evander de Diocleia; - Geronțiu de Vasilinopol;
Teoctist, un preot care a ocupat locul lui Diogene (episcop) de Orthos (în Caria);
Adphius din Myndus (în Caria);
Filoteu, un preot care a ocupat locul lui Zotikos (episcop) din Arpas 50 ;
Pacea Eulandrei; - Lucian din Ipsus (în Frigia); - Filip de Lysias;
Epifanie din Midea; - Averchie din Hierapolis (în Frigia);
Cyriacus din Eucarpia; - Eustochius din Docymium (în Frigia);
Aquila din Aulokria 51 ; – Vasile din Nacolia;
Strategius of Polyvotia (în Frigia); - Neoptolemus din Cornia;

Paul din Derva (în Frigia); - Plutarh din Lystra; - Rufus din Sidi 52 ;
Euteniu de la Cannes; - Tyrannus din Omonada; - Ascholius din Laranda;
Eutropiu din Hadad; - Pavel din Filomeli;
Păun 53 Apamea (în Pisidia); - Theotecnus Tyrian;
Eotricius din Nicopole (în Pisidia); - Cirus din Sinianda;
Libanius paralaianus (în Dikaonia);
Alexandru din Seleucia (în Pisidia);
Olympius din Sozopol (în Pisidia); - Fontaine 54 din Sagalassia;
Wasson din Napoli;
Adilus, un corepiscop care a ocupat locul lui Mesalinus, episcop al Laodiceei;
Florența din Adrianopol; - Monian din Limena 55 ;
Euvelpistus, un chorepiscop care a ocupat locul lui Florentius, episcop de Teneda (la Hellespont);
Soter din Teodosie, care a ocupat și locul lui Heliodor 56 , episcop de Amuthus, și al lui Proechius, episcop de Arsinoe;
Epafrodit din Tamas, care a ocupat și locul lui Didim, episcop de Lapith;
Dionisie, un diacon care a ocupat locul lui Fotin, episcop de Hytra 57 ;
Ioan din Messina (în Ahaia); - Ophelim din Tegea (în Hellas);
Irineu de Naupac (în Elada); - Chiril de Suvritis;
Gennadius din Knossos; - Eusebiu din Apollonia; - Dimitrie din Lappus 58 ;
Eufratul din Eleuthern (în Creta);
Hrisoton preotul, care a ocupat și locul lui Pavel, episcop de Cantana;
Sozon din Filipi (în Macedonia);
Eusebiu de Previron 59 (în prima Macedonie);
Maximinus din Serres (în prima Macedonia);
Nicolae din Vostok 60 (în a doua Macedonia); - Dardanius din Vargai;
Ioan de Parthicopolis (în prima Macedonie);
Honoratus din Phas (pe insula Hellas); - Theophilus of Arias 61 ;
Neon din Syllia; – Teodot din Lysinea 62 ;–Mara din Cordyle 63 ;
Pavel Puglsky 64 ; - Markellinus din Isinda; – Evgheni Kotensky;
Macedonius din Magida; - Eudoxie din Etennu; - Marcian de Corallia 65 ;
Ovrim din Korakis; - Petru din Echinaeus;
Eustathius (episcop) al popoarelor sarazine; – Aurelius al Africii 66 ;
Restician 67 al Africii; - toți episcopii s-au adunat la Calcedon.
Și cei mai nobili și glorioși demnitari și cel mai faimos senat s-au așezat în mijloc, în fața gardului preasfântului altar;
în stânga lor ședea preasfântul locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop al Romei antice, Leon, și
Anatolie, cel mai pios arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, și
Maxim, cel mai venerabil Arhiepiscop al Antiohiei, și Thalassius, cel mai venerabil Episcop al Cezareei, și Ștefan, cel mai venerabil Episcop al Efesului, și
alți episcopi foarte onorabili ai regiunilor estice, pontice, asiatice și trace, cu excepția celui palestinian; de partea dreaptă a lor au stat și:
Dioscor, cel mai venerabil arhiepiscop al Alexandriei, și Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, și Quintillus, cel mai venerabil episcop al Heracleei, în prima Macedonia, locțiitor al lui Anastasie, cel mai venerabil episcop al Tesalonicului, și Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, și
alți episcopi din regiunea Egiptului și Iliricum, precum și cei mai venerabili episcopi ai Palestinei;
În mijloc a fost așezată preasfânta și curata Evanghelie.

Paschasinus, cel mai venerabil episcop, păzitorul tronului apostolic, stând în mijloc cu cei care veniseră cu el, a spus: „Preafericitul și apostolicul episcop al orașului Roma, capul tuturor bisericilor, ne-a dat un ordin prin care a binevoit să ordone ca Dioscorus (arhiepiscopul Alexandriei) să nu fie prezent la sinod și, dacă va încerca să facă acest lucru, să fie exclus. Trebuie să respectăm acest lucru. Prin urmare, dacă nobilimea voastră poruncește, atunci fie să plece, fie ne vom retrage." (Când aceste cuvinte au fost traduse în greacă de Veronicianus, credinciosul secretar al consistoriului imperial), cei mai iluștri demnitari și cei mai faimoși membri ai senatului au spus: „Ce crimă se aduce de fapt împotriva lui Dioscorus, cel mai venerabil episcop?" Paschasinus, cel mai venerabil episcop și păzitor al tronului apostolic, a spus: „Când a intrat (aici), este necesar să-l contrazicem." Cei mai iluștri demnitari și cei mai iluștri membri ai senatului au spus: „După o astfel de afirmație, să se explice crima reală la care este supus." Lucențiu, cel mai venerabil episcop, care ocupa locul scaunului apostolic, a spus: „Să dea socoteală de părerea sa; căci a anticipat persoana (dreptul) unui judecător, pe care nu o avea, și a îndrăznit să formeze un sinod fără autoritatea tronului apostolic, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată și nu ar trebui să se întâmple." Paschasinus, cel mai venerabil episcop, păzitor al tronului apostolic, a spus: „Nu putem merge împotriva definițiilor preafericitului și apostolicului episcop și administrator al tronului apostolic, nici împotriva canoanelor bisericești și a tradițiilor patristice." Cei mai iluștri demnitari și cei mai iluștri membri ai senatului au spus: „Este necesar să declarați de ce anume se face vinovat." Lucențiu, cel mai ilustru episcop și păzitor al tronului apostolic, a spus: „Nu vom tolera o astfel de insultă la adresa noastră și a voastră, ca cel care a venit la judecată să stea." Cei mai iluștri demnitari și cei mai iluștri membri ai senatului au spus: „Dacă prezentați persoana judecătorului, nu ar trebui să vă apărați ca pârât." Și când Dioscor, cel mai ilustru episcop al Alexandriei, din ordinul celor mai ilustri demnitari și al celui mai ilustru senat, s-a așezat în mijloc, iar cei mai ilustri episcopi romani s-au așezat la locurile lor și au rămas tăcuți, Eusebiu, cel mai ilustru episcop al Dorylei, ieșind în mijloc, a spus: „Pentru mântuirea voastră, conducători ai universului, porunciți să se citească petiția mea, așa cum binevoiește cel mai pios împărat. Am fost insultat de Dioscor, credința a fost insultată; l-a ucis pe episcopul Flavian și l-a condamnat pe nedrept împreună cu mine; porunciți să se citească petiția mea." Cei mai ilustri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească petiția." Și când, din ordinul tuturor, cel mai venerabil episcop Eusebiu s-a așezat în mijloc, Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, după ce a luat petiția de la el, a început să citească:
Petiția lui Eusebiu, episcopul Doryleiei, către împărații Valentinian și Marcian
„Către preaiubitorii și pioșii noștri împărați Flavius, Valentinian și Marcian, augustii permanenți, de la Eusebiu, cel mai smerit episcop al Dorileiei, un cuvânt în apărarea sa și a credinței ortodoxe, și către Flavian, de binecuvântată pomenire, fost episcop al Constantinopolului."
Scopul puterii tale este să ai grijă de toți supușii și să ajuți pe toți cei care sunt ofensați, și mai ales pe cei care slujesc, slujind prin aceasta lui Dumnezeu, de la care ți-a fost dată împărăția și puterea peste tot ce este sub soare. De aceea, întrucât Dioscor, preasfințitul episcop al marelui oraș Alexandria, prigonește credința în Hristos și pe noi mult și cu cruzime, și cu totul fără motiv, apelăm la evlavia ta, cerându-ți să arăți dreptate. Esența problemei este următoarea. La Sinodul din Efes, care s-a ținut recent în mitropolie, care ar fi fost mai bine să nu aibă loc deloc, ca să nu umple lumea de rău și indignare, iubitul Dioscor, socotind dreptatea și frica de Dumnezeu ca pe niște nimicuri, gândind și filozofând precum înțeleptul eretic Eutihie, ascunzându-se de mulți, pentru a se descoperi mai târziu, găsind oportun având în

vedere acuzația făcută de mine împotriva lui Eutihie, care gândea ca el, și având în vedere părerea exprimată despre el de episcopul Flavian de fericită pomenire, adunând o mulțime de oameni indignați și dobândind puterea pentru sine cu bani, a insultat credința ortodocșilor pe cât a putut și a confirmat impietatea monahului Eutihie, care fusese mai înainte, de la început, condamnată de sfinții părinți. „De aceea, întrucât încălcarea lui asupra credinței creștine și asupra noastră nu este lipsită de importanță: vă rugăm și vă închinam înaintea puterii voastre, să porunciți preacinstitului episcop Dioscor să se apere împotriva acuzațiilor noastre, citind, desigur, la sfântul sinod și notițele pe care le-a făcut împotriva noastră în notițele memoriale, din care putem arăta că este străin de credința ortodoxă și este devotat unei erezii pline de impietate, și ne-a acuzat pe nedrept și a acționat cu cruzime față de noi; trimiteți înalta și cinstita voastră poruncă sfântului și ecumenic sinod al preaiubiților episcopi de Dumnezeu, ca să ne judece împreună cu sus-numitul Dioscor și să supună discreției evlaviei voastre tot ce s-a făcut din porunca maiestății voastre nemuritoare. După ce am realizat aceasta, vom trimite rugăciuni neîncetate pentru puterea voastră veșnică, preasfinților împărați."
Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Denunțul să fie supus spre examinare". Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Preafericitul împărat a poruncit conciliului să se întrunească și acesta s-a întrunit prin cea mai înaltă voință a celui mai pios împărat al nostru. La sfântul conciliu s-a întocmit un memoriu cu privire la ceea ce s-a făcut pentru Flavian, fost episcop al sfintei biserici a Constantinopolului; cer să fie citit". Eusebiu, cel mai ilustru episcop al Dorylei, a spus: „Și noi cerem acest lucru". Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Tot ce a urmat în legătură cu această chestiune să fie citit în ordine". Dar înainte de citire, Dioscor, cel mai ilustru episcop al Alexandriei, a spus: „Vă rog ilustrul vostru senat să examinați mai întâi ceea ce privește credința". Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Deocamdată rămâne să răspundeți la acuzație. Prin urmare, așteptați până când se vor citi actele, pe care chiar dumneavoastră le-ați cerut". - Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a spus: „sunt la îndemână cele mai înalte scrisori, trimise de mai multe ori despre treburile fostului consiliu; le voi citi." - Și a citit din codicele 68.69
„Epistola cu binecuvântata amintire a autocratului Teodosie către preasfințitul Dioscor, episcop al Alexandriei"
„Autocrați, Cezari, Teodosie și Valentinian, învingători, triumfători, Preaînalți, întotdeauna venerabili, Augusti, către Dioscor."
„Este bine cunoscut tuturor că starea statului nostru și toate lucrurile omenești sunt întemeiate și susținute de evlavia față de Dumnezeu. Când Judecătorul Suprem este mulțumit, toate treburile curg și sunt conduse fericit și conform dorinței noastre. Astfel, primind împărăția prin providența divină, trebuie să depunem cea mai mare grijă pentru evlavia și buna purtare a supușilor noștri, astfel încât atât adevărata credință, cât și statul nostru să strălucească de râvnă sinceră pentru cel mai înalt bine și evlavia deplină. De aceea, când în prezent a apărut pe neașteptate o neînțelegere, atunci - pentru protejarea dogmelor sobornice și apostolice ale credinței noastre ortodoxe, care, fiind agitată de felurite opinii, tulbură și încurcă în mod firesc inimile și mințile oamenilor - am considerat că este nepotrivit să lăsăm această ofensă fără atenție, ca nu cumva o astfel de omisiune să se dovedească a fi o insultă la adresa Judecătorului Suprem însuși. Și de aceea am poruncit oamenilor prea evlavioși și iubitori de Dumnezeu adunați, pentru care cea mai importantă problemă este grija pentru evlavie și credința ortodoxă și adevărată, să supună unei examinări atente, pe de o parte, să rezolve toată această nedumerire deșartă și, pe de altă parte, să confirme

adevărata și plăcută lui Dumnezeu, adică...” Ortodoxă, credință. Așadar, sfinția Voastră, luând cu dumneavoastră zece episcopi preaslăviți - mitropoliți din districtul dumneavoastră și alți zece episcopi preaslăviți, renumiți pentru inteligența și viața lor și faimoși înaintea tuturor pentru dreptatea, cunoașterea credinței curate și adevărate și a învățăturii lor, grăbiți-vă fără întârziere, până în următoarele calende ale lunii august, să ajungeți la Efes, metropola Asiei (desigur, nimeni altcineva decât episcopii menționati anterior nu va împovăra preasfântul sinod), astfel încât, atunci când toți cei preasfinți și preaiubiți episcopi, pe care i-am poruncit să-i adune prin cele mai înalte scrisori ale noastre, se vor aduna în orașul menționat anterior și vor face o investigație și o anchetă amănunțită, pe de o parte, orice eroare nelegiuită va fi dezrădăcinată, iar pe de altă parte, învățătura credinței ortodoxe, atât adevărată, cât și plăcută Mântuitorului nostru Hristos, să fie stabilită și strălucită cu vrednicie, pe care, în viitor, cu ajutorul Tuturor trebuie să o susțină ferm și neclintit Cel Preaînalt. Dar dacă cineva neglijează acest sinod atât de necesar și plăcut lui Dumnezeu și nu se străduiește să ajungă la locul rânduit la timpul spus, atunci nu va avea nicio îndreptățire nici înaintea Preaînaltului. Înalt sau înaintea evlaviei noastre; cel care refuză adunarea sacră este în mod necesar pedepsit de conștiința sa necurată. Mai mult, îi poruncim lui Teodoret, episcop de Cyrrhus, căruia i s-a ordonat deja să-și părăsească biserica , să nu vină la sfântul sinod înainte, de îndată ce va fi binevoitor întregului sfânt sinod, pentru ca și el să poată fi prezent la acest sfânt sinod. Dar dacă apare vreo neînțelegere cu privire la el, atunci poruncim sfântului sinod să se adune fără el și să decidă ceea ce s-a ordonat. - Dat în a treia zi a calendelor lui aprilie la Constantinopol, după consulatul celor mai ilustri Zenon și Postumianus. "
70Constantin, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a spus: „S-a scris în același fel și celorlalți episcopi, cei mai onorabili, ca ei să vină la sinod.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai renumit senat au spus: „Să intre și preaonorabilul Teodoret să participe la sinod, pentru că preasfântul Arhiepiscop Leon i-a restituit episcopia, iar cel mai sacru și pios împărat i-a poruncit să fie prezent la sfântul sinod.” Când a intrat preaonorabilul Episcop Teodoret, cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, Iliriului și Palestinei au strigat: „Ai milă; credința piere; canoanele îl alungă; alungați-l!” Cei mai onorabili episcopi ai Orientului, Pontului, Asiei și Traciei au strigat: „Am semnat un document nescris; ne-au bătut, iar noi am semnat. Trimiteți afară maniheii; alungați dușmanii lui Flavian; alungați dușmanii credinței.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „De ce este alungat Chiril, care a fost anatematizat de el?” Cei mai venerabili episcopi ai Orientului, Pontului, Asiei și Traciei au strigat: „Alungați-l pe Dioscor ucigașul; cine nu cunoaște faptele lui Dioscor?” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului, Iliricului și Palestinei au strigat: „Mulți ani lui Augustus!” Cei mai venerabili episcopi ai Orientului și cei care erau cu ei au strigat: „Alungați-i pe ucigași!” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Augusta l-a alungat pe Nestorie; mulți ani ei, ortodoxa; conciliul nu-l primește pe Teodoret.” Prea venerabilul episcop Teodoret, intrând în mijloc, a spus: „Am înaintat o cerere celor mai sfinți, mai pioși și mai iubitori de Hristos conducători ai lumii, (în care) am descris bătăile pe care mi le-am aplicat și cer să fie cercetați în privința lor.” Cei mai ilustri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Prea venerabilul Episcop Teodoret, primind din nou locul său de la preasfântul arhiepiscop al glorioasei cetăți a Romei, intră acum ca acuzator. Prin urmare, pentru a preveni orice confuzie în instanță, aveți grijă să duceți la bun sfârșit ceea ce s-a întreprins la început; pentru că nimeni nu va avea vreo prejudecată cu privire la prezența preasfințitului Teodoret, când, adică, după aceasta, va rămâne orice ocazie pentru cuvânt pentru tine și pentru el, dacă doriți să tratați ceva alternativ, mai ales când preasfințitul episcop al marelui

oraș Antiohia apare ca martor al ortodoxiei sale, (chiar) fără (dovezi) scrise." Și de îndată ce preasfințitul Episcop Teodoret s-a așezat în mijloc, cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Vrednic, vrednic!" Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Nu-l numiți episcop; nu este episcop; scoateți afară pe dușmanul lui Dumnezeu, scoateți afară pe evreu." Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Lăsați-i pe ortodocși la sinod; alungați-i pe răzvrătiți, alungați-i pe ucigași." Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Alungați-l pe vrăjmașul lui Dumnezeu, alungați-l pe blasfemiatorul lui Hristos. Mulți ani lui August, mulți ani împăratului, mulți ani împăratului ortodox; l-a anatematizat pe Chiril."Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Alungați-l pe ucigașul lui Dioscor!" Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Trăiască senatul; el (Teodoret) nu are glas; a fost condamnat în fața întregului conciliu." Vasile, cel mai venerabil episcop de Traianopolis, s-a ridicat în Rodope și a spus: „L-am condamnat și pe Teodoret." Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Teodoret l-a acuzat pe Chiril; dacă îl acceptăm pe Teodoret, îl vom expulza pe Chiril; dar canoanele au fost respinse de primul, Dumnezeu l-a respins." Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Aceste exclamații populare sunt atât nepotrivite episcopilor, cât și inutile; de aceea nu împiedicați continuarea citirii tuturor (actelor)." Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Expulzați-l pe unul și vom asculta cu toții. Strigăm din evlavie, de dragul credinței ortodoxe spunem aceasta." Cei mai glorioși demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, este mai bine să nu împiedicăm audierea și să permitem ca totul să fie citit în ordine." - După ce toată lumea s-a liniștit, Constantin, piosul funcționar și secretar al consistoriului imperial, a citit din același codice: 71

„Cea mai nobilă scrisoare adresată lui Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei"

„A ajuns la urechile domniei noastre că în Răsărit mulți dintre cei mai venerabili arhimandriți, împreună cu laici ortodocși, sunt indignați pe unii episcopi ai unor (orașe) răsăritene, care sunt recunoscuți ca fiind infectați cu impietatea lui Nestorie și luptă pentru credința ortodoxă. Drept urmare, a binevoit maiestății noastre ca preatemătorul preot și arhimandrit Barsum, cunoscut pentru puritatea vieții sale și credința ortodoxă, să vină în orașul Efes și, luând locul tuturor celor mai temători de Dumnezeu arhimandriți ai Răsăritului, să ajute sfinției voastre și tuturor preasfinților părinți adunați acolo, pentru ca tot ce este plăcut lui Dumnezeu să se hotărască. Prin urmare, fie ca evlavia voastră, văzând că toată grija noastră este îndreptată spre credința ortodoxă, să binevoiască să-l primească cu favoare pe preavenerabilul arhimandrit menționat anterior și să-l pregătească pentru participarea la sfântul vostru sinod. «Dat în Idele lunii mai la Feralla, în consulatul preailustului Protoghen și al celui care va fi anunțat.»"

În aceeași formă i-a fost scris lui Juvenal, cel mai venerabil episcop al bisericii din Ierusalim. - El (Constantin) a citit și din același codex:

„Cea mai nobilă scrisoare trimisă lui Varsuma, cel mai venerabil arhimandrit"

„Nu ne-a scăpat evlavia că în țările Răsăritului cei mai temători de Dumnezeu și preasfinți arhimandriți se luptă, luptând pentru credința ortodoxă și întorcându-se de la unii dintre episcopii răsăriteni infectați cu impietatea lui Nestorie, în care și poporul ortodox îi ajută pe acești preasfinți arhimandriți. Întrucât sfinția voastră, așa cum a venit la evlavia noastră, ați luat asupra voastră aceeași muncă pentru credința ortodoxă: atunci socotim că este drept ca sfinția voastră, slăvită pentru curăția vieții

și credința ortodoxă, să vină în cetatea Efes și, luând locul tuturor celor mai temători de Dumnezeu arhimandriți ai Răsăritului, să fie prezentă la sfântul sinod numit acolo și, împreună cu ceilalți sfinți părinți și episcopi, să hotărască ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. - Dat în ajunul lunii mai a lor, în Alexandria."
Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a citit din același cod:
„Cea mai înaltă comandă dată lui Elpidius, un membru faimos al consistoriului imperial"
„Cauza sfântului sinod ținut odinioară la Efes a fost blasfemia nelegiuitului Nestorie; și pentru aceasta a primit o condamnare vrednică de la sfinții părinți adunați acolo. Dar, întrucât acum a apărut din nou o nouă nedumerire cu privire la sfânta credință, am hotărât ca un al doilea sinod să se țină la Efes, grăbindu-ne să distrugem complet rădăcina răului, astfel încât, după ce am alungat denaturarea dogmei de pretutindeni, să putem păstra neatinsă în inimi dreptatea rugăciunii și, prin aceasta, să întărim siguranța statului și fericirea umană. De aceea, am ales pe nobilimea voastră și pe Eulogius, faimosul tribun și notar al pretoriului, să slujească credinței, astfel încât voi, ca executori credincioși în alte treburi, precum și ca slujitori fără prihană ai evlaviei și autorizați, să îndepliniți cu sârguință poruncile noastre în ceea ce va fi făcut de sfântul sinod la Efes și să nu permiteți nicio tulburare în niciun caz; Dacă vedeți că cineva provoacă o revoltă și o tulburare, insultând sfânta credință, puneți-l în pază și informați-ne; (vegheați) ca cazul propus să se desfășoare în ordine, participați la judecată, încercați să vă asigurați că decizia Sfântului Sinod se va respecta." „este rapid și atent și să ne anunțe; iar cei care l-au judecat anterior pe preasfințitul Arhimandrit Eutihie ar trebui să fie prezenți și să tăcăm, fără a avea titlul de judecători, ci așteptând opinia generală a tuturor celorlalți sfinți părinți, pentru că acum se discută ceea ce a fost hotărât (anterior) de ei. Este nepotrivit să ne angajăm în orice alte interese înainte de a fi încheiată problema credinței ortodoxe. De aceea, v-am trimis ajutor - atât civil, după ce i-am scris faimosului proconsul, cât și militar în alte cazuri; astfel încât, cu propriile eforturi și cu aceste mijloace auxiliare, să puteți îndeplini sarcina încredințată dumneavoastră, care este cu atât mai presus de toate celelalte binecuvântări, cât mai presus de cele divine decât cele umane, și să ne oferiți informații despre ce se va întâmpla în această chestiune."
În aceeași formă a fost scrisă către Eulogius, faimosul tribun și notar.
Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit din același codex cea mai importantă scrisoare către Proclus, faimosul proconsul al Asiei:
„Scrisoarea Autocratului către Proclus, proconsul al Asiei"
„Motivul Sfântului Sinod de la Efes a fost blasfemia nelegiuitului Nestorie; și pentru aceasta a primit o condamnare vrednică de la sfinții părinți care s-au adunat acolo. Dar, întrucât acum a apărut din nou o nouă nedumerire cu privire la sfânta credință, am hotărât ca un al doilea sinod să se țină la Efes, grăbindu-ne să distrugem complet rădăcina răului, astfel încât, după ce am alungat denaturarea dogmei de pretutindeni, să putem păstra neprihănirea rugăciunii neatinsă în inimi și, prin urmare, să întărim siguranța statului și fericirea umană. De aceea, i-am ales pe Elpidius, un membru faimos al consiliului nostru imperial, și pe Eulogius, un tribun și notar faimos, pentru lucrarea propusă, ca fiind capabili să slujească evlaviei și suficient de încercați în ea. Dorim să le oferiți ajutorul necesar pentru a elimina orice confuzie în treburi și pentru a păstra, prin porunca maiestății noastre, ordinea în toate și peste tot. Dacă aflăm de la ei că ați neglijat ordinea și nu ați cooperat cu ei în dorințele lor, atunci neglijența voastră vă va servi în detrimentul vostru, conform poruncii noastre."
Același Veronnian, secretarul credincios al consistoriului imperial, a citit din același cod:

„Mesajul autocratului către al doilea conciliu de la Efes”
„Către Sfântul Sinod de la Efes.”
„Dorim ca sfintele biserici ale lui Dumnezeu să fie libere de orice tulburare și ca voi, conducătorii preasfintelor biserici ale voastre, să slujiți lucrarea lui Dumnezeu ca de obicei și să nu considerați aceasta o povară și o grijă. Și întrucât preaiubitorul de Dumnezeu episcop Flavian a vrut să ridice o întrebare despre sfânta credință împotriva preasfințitului arhimandrit Eutihie și, după ce a convocat un sinod, a început să facă ceva: atunci noi, referindu-ne de mai multe ori la acest preaiubitor de Dumnezeu episcop, am vrut să prevenim tulburarea care se iscăse, fiind suficient convinși de credința ortodoxă, transmisă nouă de sfinții părinți care au fost în Niceea și confirmată de sfântul sinod care a fost în Efes. Dar, deși l-am convins în repetate rânduri pe acest preacuvios episcop să abandoneze o astfel de investigație, pentru ca aceasta să nu devină pricină de tulburare în tot universul, el nu s-a liniștit. După ce am considerat că nu este sigur să se conducă un astfel de studiu al credinței fără Sfântul vostru Sinod și fără conducătorii sfintelor biserici, am considerat necesar ca sfinția voastră să vă adunați, astfel încât, după ce ați aflat ce s-a făcut aici și studiul care s-a iscat, să dezrădăcinați toate rădăcinile diavolești și…” „Alungați din sfintele biserici pe cei ce sunt zeloși în blasfemia nelegiuitului Nestorie sau care îl favorizează și vor să facă inviolabila credință ortodoxă puternică și de nezdruncinat, pentru că toată nădejdea noastră și puterea imperiului nostru depind de credința ortodoxă în Dumnezeu și de sfintele voastre rugăciuni.”
Același Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a citit din același cod:
„Scrisoarea Autocratului către Dioscor al Alexandriei”
„Către Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei.”
„Mai întâi, i-am ordonat lui Teodoret, episcopul de Cyrrhus, să nu fie prezent la sfântul sinod până când sfântul sinod nu și-ar fi decis opinia despre el; l-am înlăturat pentru că a îndrăznit să exprime ceva contrar a ceea ce scrisese despre credință Chiril, de binecuvântată pomenire, fost episcop al marelui oraș Alexandria. Și întrucât se arată că unii dintre cei care gândesc în felul ponesterian încearcă să-l ajute, într-un fel sau altul, să fie prezent la sfântul sinod: de aceea am considerat necesar să trimitem evlaviei voastre cea mai înaltă scrisoare, prin care declarăm evlaviei voastre și întregului sfânt sinod că noi, urmând regulile sfinților părinți, acordăm evlaviei voastre putere și primat nu numai înaintea lui Teodoret, ci și înaintea tuturor celorlalți care participă la sfântul sinod care s-a întrunit acum, știind bine că atât preacuviosul Arhiepiscop Juvenal al Ierusalimului, cât și preacuviosul Arhiepiscop Talasie, și fiecare zelotiu și apărător la fel de înfocat al Ortodoxiei, vor fi de acord cu sfinția voastră, slăvită, prin harul lui Dumnezeu și perfecțiunea vieții și Ortodoxia credinței. Nu permitem celor care au îndrăznit să vorbească „cu scopul de a adăuga sau de a scoate ceva din definițiile credinței stabilite de sfinții părinți la Niceea și apoi la Efes pentru a avea vreun cuvânt de spus în sfântul sinod și le supunem judecății voastre, pentru că chiar acum am poruncit sfântului sinod să se adune tocmai în acest scop.”
În aceeași formă a fost scrisă către Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului.
72Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Dragostea voastră de omenire a auzit că cel mai venerabil împărat al nostru nu mi-a încredințat mie doar judecata, ci a dat puterea sinodală și episcopului Juvenal și preasfințitului episcop Thalassius. Și am judecat ceea ce fusese deja decis; întregul conciliu a fost de acord cu noi (de ce atunci îmi atribuie vina doar mie, când puterea a fost împărțită între trei și întregul conciliu, așa cum am spus, a fost de acord cu judecata noastră) și a expus cu propriile voturi și a semnat; ceea ce a fost semnat a fost prezentat celui mai pios

împărat, Teodosie de binecuvântată amintire, care a confirmat printr-o lege comună tot ceea ce s-a decis la sfântul conciliu ecumenic." Cei mai venerabili episcopi orientali și cei care erau cu ei au strigat: „(La condamnarea fericitului Flavian, Arhiepiscopul Constantinopolului, și a Episcopului Eusebiu) nimeni nu a fost de acord; s-a folosit violența cu bătăi; și am semnat o hârtie goală. Am fost amenințați cu condamnarea, am fost amenințați cu exilul; soldații au stat cu bețe și săbii, iar noi ne temeam de bețe și săbii. Unde sunt bețele și săbiile, ce consiliu este acolo? Dioscor a luat soldați cu el ca să ne sperie. Soldații i-au detronat mai mult decât noi; și ceea ce am făcut noi, am făcut de frică. Scoateți afară criminalul. Soldații l-au detronat pe Flavian." Cei mai venerabili episcopi egipteni și cei care erau cu ei au strigat: „Ei înșiși au fost primii care au semnat. De ce strigă clerul acum? Consiliul este alcătuit din episcopi, nu din clerici. Scoateți afară pe cei de prisos. Să vină la centru cei care au semnat. Noi am semnat după voi." Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „Dumnezeu îmi este martor că violența și constrângerea s-au folosit în tot ce s-a făcut și că am semnat fără voie condamnarea preacuviosului Flavian - Dumnezeu îmi este martor. Căci, în calitate de episcop, am primit pe toți clericii care au venit la Efes, am fost în comuniune cu ei și le-am arătat deplină favoare." Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Cine v-a făcut violență?" Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „De îndată ce i-am primit în comuniune pe preotul Elpidius și pe alți diaconi și pe episcopul Eusebiu (Eusebiu însuși știe acest lucru), Elpidius și Eulogius și soldați și călugări de la Eutyches, cam 300 la număr, au pătruns în episcopia mea și au vrut să mă omoare, spunând: din moment ce i-ai primit pe dușmanii împăratului, și tu ești dușman al împăratului. Eu spun: sunt o gazdă și nu am nimic de-a face cu această chestiune, nu m-am putut abține să nu-i primesc în comuniunea mea pe ceilalți membri care au venit. Și astfel totul s-a făcut prin constrângere și violență. „Cei mai ilustri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: «Ți-a făcut preavenerabilul Dioscor violență?» Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: «Toți (oamenii) și tovarășii săi nu mi-au permis să părăsesc curtea bisericească până nu am semnat opiniile lui Dioscor și Juvenal și ale domnului Talasie și ale celorlalți episcopi de care a fost scris»." Talasie, cel mai venerabil episcop al Cezareei, a spus: „Am fost pus în curte, dar nu-mi aminteam cum am fost pus; totuși, când se întâmpla ceva, am împiedicat și am vrut să întârzii și m-am grăbit; și (pentru aceasta) există martori." Teodor.Prea venerabilul episcop de Claudiopolis în Isauria a spus: „Dioscor și Juvenal și cei care au semnat mai înainte, cărora, ca ortodocși, suveranul universului le-a încredințat judecata problemelor de credință, pregătind o judecată nedreaptă, ne-au introdus pe noi, care stăteam degeaba, oameni care nu cunoșteam cazul, ca judecători. Și au citit monumentele și l-au lăudat pe Flavian, de binecuvântată pomenire. Am tăcut în timpul acestei laude, întrucât treaba mergea bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: «tăie în două pe cei ce recunosc două firi; „Dezbinați, ucideți, alungați pe cei care recunosc dualitatea" - astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocșii, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea ca nu cumva, excomunicat ca eretic, să-i distrugă pe cei pe care îi botezase; căci pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta, nu trebuia să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat mai întâi să se decidă cazul lui Flavian. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără a semna, fără a scrie măcar decretele și fără a le citi nimănui, astfel încât nimeni să nu știe (despre ele), Dioscor și Juvenal au indicat că ne-au adus o hârtie nescrisă, având (cu ei) o mulțime de oameni ignoranți care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram 135 în total; 42 au ordonat să tacă; restul erau Dioscor,

Juvenal și adunarea rebelă. Au rămas cincisprezece dintre noi: ce puteam face? S-au jucat cu noi; „Iată sunt ereticii", au strigat toți într-un glas; „ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici." Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, - dar noi oferim învățătura noastră; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri." Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: „Din moment ce spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, atunci nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce discuta conciliul, mai ales că problema era despre credință. „Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, vă rog ca nobilimea voastră să ordone să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:„Dioscor și Juvenal și cei care semnaseră mai înainte, cărora, ca ortodocși, suveranul universului le încredințase judecata problemelor de credință, pregătind o judecată nedreaptă, ne-au introdus pe noi, care stăteam degeaba, oameni care nu cunoșteam cazul, ca judecători. Și au citit monumentele și l-au lăudat pe Flavian, de binecuvântată memorie. Am tăcut în timpul acestei laude, întrucât treaba mergea bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: «tăie în două pe cei ce recunosc două firi; „Dezbinați, uciderți, alungați pe cei care recunosc dualitatea" - astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocși, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea ca nu cumva, excomunicat ca eretic, să-i distrugă pe cei pe care îi botezase; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta, nu trebuia să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat ca cazul lui Flavian să fie decis mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără a semna, fără a scrie măcar decretele și fără a le citi nimănui, astfel încât nimeni să nu știe (despre ele), Dioscorus și Juvenal au indicat că ne-au adus o hârtie nescrisă, având (cu ei) o mulțime de oameni ignoranți care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram 135 în total; 42 au ordonat să tacăm; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea rebelă. Au rămas cincisprezece dintre noi: ce puteam face? S-au jucat cu noi; „Iată sunt ereticii – au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc – dar noi oferim învățătura noastră; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri." Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: „Din moment ce spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință." „Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol,

preasfințita scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre venirea la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:„Dioscor și Juvenal și cei care semnaseră mai înainte, cărora, ca ortodocși, suveranul universului le încredințase judecata problemelor de credință, pregătind o judecată nedreaptă, ne-au introdus pe noi, care stăteam degeaba, oameni care nu cunoșteam cazul, ca judecători. Și au citit monumentele și l-au lăudat pe Flavian, de binecuvântată memorie. Am tăcut în timpul acestei laude, întrucât treaba mergea bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: «tăie în două pe cei ce recunosc două firi; „Dezbinați, ucideți, alungați pe cei care recunosc dualitatea” - astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocși, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea ca nu cumva, excomunicat ca eretic, să-i distrugă pe cei pe care îi botezase; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta, nu trebuia să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat ca cazul lui Flavian să fie decis mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără a semna, fără a scrie măcar decretele și fără a le citi nimănui, astfel încât nimeni să nu știe (despre ele), Dioscorus și Juvenal au indicat că ne-au adus o hârtie nescrisă, având (cu ei) o mulțime de oameni ignoranți care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram 135 în total; 42 au ordonat să tacăm; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea rebelă. Au rămas cincisprezece dintre noi: ce puteam face? S-au jucat cu noi; „Iată sunt ereticii – au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc – dar noi oferim învățătura noastră; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri.” Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: „Din moment ce spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință.” „Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele.” Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, preasfințita scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre venirea la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Suveranul universului ne-a încredințat discutarea chestiunilor de credință, pregătindu-și o discuție nedreaptă, ne-au introdus pe noi, care stăteam degeaba, oameni care nu cunoșteam cazul, ca judecători. Și au citit monumentele și l-au lăudat pe Flavian, de binecuvântată pomenire. Am tăcut în timpul acestei laude, întrucât treaba mergea bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: „tăie în două pe cei ce recunosc două firi; desparte, ucide, alungă pe cei ce recunosc dualitatea” - astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocși, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea că, excomunicat ca eretic, îi va distruge pe cei pe care îi boteza; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta să nu mai tăcem. Apoi au făcut altceva. Împăratul Universului poruncise ca problema lui Flavian să fie decisă mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat sau măcar să fi scris decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu a știut despre ele,

Dioscorus și Juvenal, după ce au desemnat, ne-au adus o hârtie nescrisă, având cu ei o mulțime de oameni ignoranți care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram în total 135; au ordonat la 42 să tacă; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea răzvrătită. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? Ne-au jucat; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost destituiți ca eretici. Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost. Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: «Creștinul nu se teme de nimeni; ortodoxul nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi să ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri». Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine a aranjat conversațiile lor.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Să se citească actele.” Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă celui mai venerabil episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codexul celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Suveranul universului ne-a încredințat discutarea chestiunilor de credință, pregătindu-și o discuție nedreaptă, ne-au introdus pe noi, care stăteam degeaba, oameni care nu cunoșteam cazul, ca judecători. Și au citit monumentele și l-au lăudat pe Flavian, de binecuvântată pomenire. Am tăcut în timpul acestei laude, întrucât treaba mergea bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: „tăie în două pe cei ce recunosc două firi; desparte, ucide, alungă pe cei ce recunosc dualitatea” - astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocși, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea că, excomunicat ca eretic, îi va distruge pe cei pe care îi boteza; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta să nu mai tăcem. Apoi au făcut altceva. Împăratul Universului poruncise ca problema lui Flavian să fie decisă mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat sau măcar să fi scris decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu a știut despre ele, Dioscorus și Juvenal, după ce au desemnat, ne-au adus o hârtie nescrisă, având cu ei o mulțime de oameni ignoranți care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram în total 135; au ordonat la 42 să tacă; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea răzvrătită. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? Ne-au jucat; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost destituiți ca eretici. Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost. Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: «Creștinul nu se teme de nimeni; ortodoxul nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi să ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri». Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine a aranjat conversațiile lor.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Să se citească actele.” Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei

biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă celui mai venerabil episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codexul celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Și au citit monumentele și l-au elogiat pe Flavian de binecuvântată amintire. Am tăcut în timpul acestui elogiu, întrucât lucrurile mergeau bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: „tăie în două pe cei care recunosc două naturi; desparte, omoară, alungă pe cei care recunosc dualitatea", astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocșii, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea că, excomunicat ca eretic, îi va distruge pe cei pe care îi botezase; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta nu ar trebui să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat ca cazul lui Flavian să fie decis mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat sau scris decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu a știut despre ele, Dioscorus și Juvenal, după ce au desemnat, ne-au adus o hârtie nescrisă, având cu ei o mulțime de oameni ignoranți, care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram în total 135; 42 au ordonat să tacă; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea răzvrătită. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? Ne-au jucat; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au intimidat, ne-au declarat eretici și am fost expulzați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi răsăriteni și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost." Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Creștinul nu se teme de nimeni; ortodoxul nu se teme de nimeni. Să aprindă ei un foc, dar noi să ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost prezentată, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost prezentată, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine a aranjat conversațiile lor." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă celui mai venerabil episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codexul celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Și au citit monumentele și l-au elogiat pe Flavian de binecuvântată amintire. Am tăcut în timpul acestui elogiu, întrucât lucrurile mergeau bine. Dar după aceasta, reproșându-ne erezia nestoriană, ca să ne sperie, au strigat: „tăie în două pe cei care recunosc două naturi; desparte, omoară, alungă pe cei care recunosc dualitatea", astfel încât noi, acuzați de impietate nestoriană, să nu fim judecători, ca ortodocșii, ci condamnați, ca eretici. Și fiecare se temea că, excomunicat ca eretic, îi va distruge pe cei pe care îi botezase; pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta nu ar trebui să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat ca cazul lui Flavian să fie decis mai întâi. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat sau scris decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu a știut despre ele, Dioscorus și Juvenal, după ce au desemnat, ne-au adus o hârtie nescrisă, având cu ei o mulțime de oameni ignoranți, care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram în total 135; 42 au ordonat să tacă; restul erau Dioscorus, Juvenal și adunarea răzvrătită. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? Ne-au jucat; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au intimidat, ne-au declarat eretici și am fost expulzați ca eretici. Cei mai

onorabili episcopi răsăriteni și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost.” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Creștinul nu se teme de nimeni; ortodoxul nu se teme de nimeni. Să aprindă ei un foc, dar noi să ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost prezentată, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce a discutat conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost prezentată, rog nobilimea voastră să ordone să li se spună cine a aranjat conversațiile lor.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele.” Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă celui mai venerabil episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codexul celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:ci condamnați ca eretici. Și fiecare se temea ca nu cumva, excomunicat ca eretic, să-i distrugă pe cei pe care îi botezase; căci pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta nu trebuia să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat mai întâi să se decidă cazul lui Flavian. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat, fără să fi scris nici măcar decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu le știa (despre ele), numiți Dioscor și Juvenal ne-au adus o hârtie nescrisă, având (cu ei) o mulțime de oameni ignoranți, care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram 135 în total; au ordonat la 42 să tacă; restul erau Dioscor, Juvenal și adunarea rebelă. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? S-au jucat cu noi; iată ereticii, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri.” Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce discuta conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, vă rog ca nobilimea voastră să poruncească să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele.” Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dăruit lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului Constantinopol, preasfințita scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:ci condamnați ca eretici. Și fiecare se temea ca nu cumva, excomunicat ca eretic, să-i distrugă pe cei pe care îi botezase; căci pericolul nu era numai pentru el, ci și pentru cei botezați (de el), care credeau în Hristos. După aceasta nu trebuia să mai tăcem. Apoi au făcut (ceva) altceva. Suveranul universului a ordonat mai întâi să se decidă cazul lui Flavian. După ce au ținut mai multe întâlniri pe această temă și fără să fi semnat, fără să fi scris nici măcar decretele și fără să le fi citit nimănui, astfel încât nimeni nu le știa (despre ele), numiți Dioscor și Juvenal ne-au adus o hârtie nescrisă, având (cu ei) o mulțime de oameni ignoranți, care strigau și tulburau și supărau conciliul. Eram 135 în total; au ordonat la 42 să tacă; restul erau

Dioscor, Juvenal și adunarea rebelă. Am rămas cincisprezece: ce puteam face? S-au jucat cu noi; iată ereticii, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spunem noi toți; așa a fost." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi ne oferim învățătura; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri." Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: „Întrucât spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost oferită, nu ar fi trebuit să semneze dacă nu știau pe deplin ce discuta conciliul, mai ales că problema era despre credință. Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, vă rog ca nobilimea voastră să poruncească să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dăruit lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului Constantinopol, preasfințita scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Juvenal și adunarea rebelă. Am rămas cincisprezece dintre noi: ce puteam face? S-au jucat cu noi; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: Așa spunem noi toți; așa a fost. Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi oferim doctrina noastră; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri. Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: Din moment ce spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost prezentată, nu ar fi trebuit să semneze decât dacă erau pe deplin conștienți de ceea ce discuta conciliul, mai ales că problema privea credința. „Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, vă rog ca nobilimea voastră să ordone să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:Juvenal și adunarea rebelă. Am rămas cincisprezece dintre noi: ce puteam face? S-au jucat cu noi; iată eretici, au strigat toți într-un glas; ne-au speriat, ne-au declarat eretici și am fost alungați ca eretici. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: Așa spunem noi toți; așa a fost. Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: Un creștin nu se teme de nimeni; un ortodox nu se teme de nimeni. Să aprindă un foc, dar noi oferim doctrina noastră; dacă s-ar teme de oameni, nu ar exista martiri. Dioscor, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: Din moment ce spun că nu au auzit discuțiile și decretele, ci pur și simplu au semnat hârtia goală care le-a fost prezentată, nu ar fi trebuit să semneze decât dacă erau pe deplin conștienți de ceea ce discuta conciliul, mai ales că problema privea credința. „Dar, din moment ce se scuză semnând hârtia goală care le-a fost oferită, vă rog ca nobilimea voastră să ordone să li se spună cine le-a pus în ordine conversațiile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească actele." Constantin, piosul administrator și secretar al consistoriului imperial, a citit dintr-un sul dat lui de Aecius, arhidiaconul preasfintei biserici a orașului

domnitor Constantinopol, cea mai venerabilă scrisoare trimisă preasfințitului episcop Dioscor despre sosirea sa la Sinodul din Efes, care a fost citată mai sus și a fost citită din codicele celui de-al doilea Sinod din Efes. Din același sul a citit:
73 „După consulatul celor mai ilustri Zenon și Postumianus, în ziua a șasea a Idelor lui August, care, după socoteala egipteană, este a 15-a din Mesopotamia, a treia indictionă, când la conciliul întrunit la Efes din porunca celor mai iubitori de Dumnezeu și iubitori de Hristos împărați, stăteau cei mai iubitori de Dumnezeu și sfinți episcopi, Dioscor al Alexandriei și episcopul Iulian, care ocupa locul lui Leon, cel mai sfânt și pios episcop al bisericii romane."
74 Când s-a citit aceasta, cei mai venerabili episcopi răsăriteni și cei care erau cu ei au exclamat: „Leo este respins, nimeni nu-i primește numele." Credinciosul secretar Constantin a început să citească mai departe din același sul:
75 „și Juvenal din Ierusalim, Domnus din Antiohia și Flavian din Constantinopol"
76 Când s-a citit aceasta, cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Flavian a apărut ca un om condamnat. Aceasta este o calomnie evidentă. De ce nu a stat Flavian în locul lui? De ce a fost numit episcopul Constantinopolului al cincilea?" Prea onorabilul episcop Paschasinus a spus: „Iată-ne, prin voia lui Dumnezeu, numărându-l pe domnul Anatolius primul, și l-au numit pe fericitul Flavian al cincilea." Diogene, cel mai onorabil episcop al bisericii din Cyzic, a spus: „Pentru că știți regulile." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Cerem ca cei de prisos să fie alungați. Împăratul i-a convocat pe episcopi: episcopii formează un sinod; de ce strigă cei de prisos?" Teodor, episcopul Claudiopolisului din Isauria, a spus: „Notarii lui Dioscor strigă." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Am doar doi notari: cum pot doi să facă zgomot?" Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Lăsați-i să citească mai departe." Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească mai departe din același sul:
77 „Ștefan al Efesului și Talasie al Cezareei în prima Capadocie și Eusebiu al Ancirei în prima Galatie și Ioan al Sevastei în prima Armenie și Cirus al Afrodisiasului în Caria și Erasistratos al Corintului în Grecia și Quintilus al Heracleei, care a ocupat locul lui Anastasie, cel mai onorabil episcop al Tesalonicului, și Meletie al Larisei (în Siria), care a ocupat și locul lui Domnus, cel mai onorabil episcop al Apameei, și Ciriac, episcop al Trokmadei, care a ocupat locul lui Teoctist, cel mai onorabil episcop al Pessinusului în a doua Galatie, și Vasile al Seleuciei"în Isauria și Ioan din Rodos și Teodor din Tars și Roman din Mira în Licia și Fotie din Tir și Teodor din Damasc și Iulian din Taubes și Florențiu din Lyda și Marian din Sinnade și Musonius din Nyssa și Constantin din Nyssa și Ioan din Nicopole, care a ocupat prima Armenia din A și Aca, cel de-al doilea din Armenia, și Aca în Armenia al doilea locul lui Constantin, cel mai venerabil episcop al Melitenei și al lui Ștefan al Hierapolis, și al lui Atticus al Nicopolei în Epirul antic, și al lui Eustathius al Berytus, și al Nunechiu al Laodiceei, și al lui Olympius al Constantinopolului în Cipru, și al lui Candidian al Antiohiei în Pisidia, și al lui Ștefan din Anazarria, și al lui Geronțiu din Sefin, și al lui Gerota din Anazarria din Sefin, Indim din Irenopolis și Timoteu din Valanea și Teodosie Anchiasmus în Epirul antic și Simeon din Amida în Mesopotamia și Ilie din Adrianopol și Seleucus, episcopul Amasiei și Petru din Gangra și Luca din Dyrrhachium și Antonie din Lychnidus și Marcu din Euryus și Vigilantius din Larisa și Vasile din Trajanopolis în regiunea Rhodopei și Docimasius din Maronia în regiunea Rhodopei și Constantin din Demetriu și Alexandru din Demetriu, și Alexandru din Demetriu, și Alexandru din Demetrie, Soziul și Euzonul din Sebaș, Dovira la începutul Macedoniei și Maximian din Serrea la începutul Macedoniei și

Hermogenes din Cassandria la începutul Macedoniei și Luca din Berria la începutul Macedoniei și Diogenian din Remesiana în Dacia și Ioan din Messina în Ahaia și Uraniu din Imeria în regiunea Ozdroene și Atanasie din Opuna în Achaius și Teodoreia Ashotiu din Achaius și Leonopoli din Phoreia, Claudio și Leon. Lida și Anastasie din Areopolis și Teodosie din Amathus și Pavel din Maiuma și Zosim din Minoidea, și Epifanie din Perga, și Barachie din Sozus în Palestina, și Heraclie din Azoth, și Ioan din Tiberias, și Musonius din Zoar, și Dionisie din Sicamazonia, și Caium din Phaine, și Eterichus din Smirna, și Constantin din Sebaste, și Zevennes din Pella, și Alypius din Bactria, și Polychronius din Antipatris, și Auxilaus din Saracini, și Domninus din Plateea în Grecia, și Teodosie din Mastavra, și Cyriacus din Aegle, și Flavian din Atramittia, și Cyriacus din Leveda și Leontius din Magnesia. Meandru și Eutropiu din Pergamon în Asia și Gennadius din Tyin și Olympius din Evasia și Maximus din Tralles și Iulian din Hypepa și Chrysathius din Dagus și Policarp din Gabala și Pavel din Tripolis din Lidia și Meliffong din Juliopolis și Onesifor din Iconium, și Longinus din Iconium, și Longinus din Euphodoron și Longinus din Gabala. Timoteu din Primopolis din Pamfilia și Teopempt din Cavas și Calosyrius din Arsinoe și Ioan din Hefaistos și Heraclide din Heraclea și Isaac din Elearchia și Gemellinus din Erifraia și Apollonius din Taneia și Gennadius din Hermopolis și Cyrus din Babyius, și Cyrus din Babyius, și Cyrus din Babilonul Cleopatra și Pasmeius din Paralia și Fotin din Teuchira și Zosim Sozus și Teodol din Adaia și Teodor din Barca și Rufus din Cirene și Zenon din Rinocurur și Lucius din Sigri (și Iulian din Mosta) și Ausonius din Cevennes și Isaac din Taubes și Filocal din Zagile și Isaia din Hermopolis și Barsuma preotul (și arhimandritul și preotul Longușoului), care a ocupat locul episcopului lui Dorinus Neocezareea și preotul Anthimus, care a ocupat locul lui Patricius, episcopul Tyanei în a doua Capadocie,și Ariston preotul, care a ocupat locul lui Eunomius, episcop de Nicomedia, și Olympius preotul, care a ocupat locul lui Caloger, episcop de Claudiopolis, și Ilarie, diacon roman, și Dulcitius, notar roman."

Faptele Apostolilor care au avut loc la Efes sub Dioscor sunt citite la Sinodul de la Calcedon:

„Ioan, preotul și primul notar, a spus: «A binevoit împărații noștri prea evlavioși și iubitori de Hristos să poruncească un sfânt și mare sinod să se adune aici, pentru a investiga îndoielile recent apărute cu privire la credința noastră dreaptă și curată și a le dezrădăcina din rădăcini, astfel încât ceea ce se va hotărî într-un fel sau altul să nu mai târască pe unii oameni cu inima simplă în abisul credinței rele și al erorii. Grija lor pentru evlavie este de așa natură încât să păstreze nevătămat și inviolabil ceea ce a fost expus mai înainte cu privire la credința noastră ortodoxă de către preafericiții părinți care s-au adunat la Niceea și confirmat de cei care s-au adunat acum în acest oraș, care au mărturisit și au raționat atât de unanim între ei încât nu au gândit și nu au decretat nimic diferit. Avem la îndemână un document important, pe care îl prezentăm spre examinare sfinției voastre.» - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: „Să se citească și să se anunțe chiar înaintea monumentelor actelor scrisoarea pioasă și iubitoare de Dumnezeu a împăraților iubitori de Hristos, dată fiecărui mitropolit." - Ioan, preotul și primul notar, citește:

„Scrisoarea autocraților Teodosie și Valentinian către preasfințitul Dioscor, episcopul Alexandriei"

„Autocrați, Cezari, Teodosie și Valentinian, învingători, triumfători, Preaînalți, întotdeauna venerabili, Augusti, către Dioscor."

„Toată lumea știe că starea statului nostru și tot ce este omenesc este întemeiată și susținută de evlavia față de Dumnezeu și așa mai departe, așa cum s-a spus mai sus 78. ”

„Episcopul Iulian, care a ocupat locul preasfințitului episcop Leon al Bisericii Romane, a spus prin episcopul Florența al Lidiei, care i-a tradus (cuvintele): În același fel (printr-o scrisoare) preasfințitul nostru papă Leon, conducătorul Bisericii Romane, a fost chemat de cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați. - Ilarie, un diacon roman, prin episcopul Florența al Lidiei, care i-a tradus (cuvintele), a spus: Preaslăvitul și preacreștinul nostru împărat, din respect și afecțiune pentru Ortodoxie, trimițând o scrisoare respectuoasă, l-a rugat cu stăruință pe preafericitul nostru Leon, episcop al scaunului apostolic, să fie prezent la acest venerabil și sfânt sinod; evlavia sa ar putea fi mulțumită dacă în această chestiune ar fi ceva în acord (cu vechiul obicei) sau chiar mai bine. Dar sfinția voastră știe că nici la sfântul sinod de la Niceea, nici la sfântul sinod de la Efes, nici la vreo altă sfântă conferință similară, nu a fost prezent papa celui mai sfânt scaun. Prin urmare, urmând această rânduială stabilită, ne-a trimis pe noi. El, cel mai sfânt, nu s-a îndoit că va fi prezent aici în (persoana) noastră, pe care el” consideră capabil să facă tot ce ține de integritatea credinței catolice și de venerația preasfințitului apostol Petru; de aceea a trimis prin noi fericirii voastre o scrisoare potrivită unui sinod de sfinți părinți, care poruncesc ca aceasta să fie primită și citită. - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: „Ceea ce a fost scris de preasfințitul nostru frate și co-episcop Leon să fie primit de acest sfânt și ecumenic sinod.” - Când acest (mesaj) a fost prezentat, Ioan, preotul și primul notar, a spus: „Un alt mesaj foarte înalt a fost transmis preasfințitului și iubitorului nostru de Dumnezeu arhiepiscop Dioscor și este în mâinile noastre, pentru prezentarea sfinției voastre.” - Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Să fie citit și introdus în monumentele credinței.”

79Când s-a citit aceasta, Aetius, arhidiaconul Constantinopolului, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon nu a fost nici primită, nici citită.” Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Această scrisoare nu ne-a fost citită; dacă ar fi fost citită, cu siguranță ar fi fost inclusă (în monumente).” Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorylei, a spus: „Nu a fost citită, dar el (Dioscor) a păstrat (la el) această scrisoare sinodală.” Aetius, arhidiaconul Constantinopolului, a spus: „Scrisoarea nu a fost nici primită, nici citită; el (Dioscor) a jurat de șapte ori în fața tuturor că va porunci citirea ei și totuși nu a fost citită; și-a încălcat jurământul, pentru că a jurat.” Teodor, cel mai venerabil episcop al Elaudiopolisului din Isauria, a spus: „Că a jurat, știm cu toții; și că (scrisoarea) nu a fost citită, mărturisim cu toții.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Cei mai venerabili episcopi, cărora autoritatea imperială le-a acordat autoritate în aceste chestiuni, să explice de ce nu a fost citită scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, mai ales la ședința precedentă, când s-a ordonat citirea ei.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Dovezile arată că în a doua (ședință) am sfătuit să se citească scrisoarea preasfințitului episcop al Romei.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „De ce atunci, după sfatul dumneavoastră, nu a fost citită scrisoarea?” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Cei mai venerabili episcopi cărora le-a fost încredințată problema să fie întrebați de ce nu a fost citită.” Cei mai venerabili demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Pe cine în special ați dori să întrebați, spuneți-mi sincer”? Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Pe cel mai pios episcop Juvenal și pe cel mai pios episcop Thalassius.” Cei mai venerabili demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Mai întâi răspunde tu însuți, dar din ce motiv nu s-a efectuat citirea, iar apoi vor fi întrebați și

ei.” Dioscorus, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Am spus deja odată că am sfătuit ca această (scrisoare) să fie citită la a doua (sesiune).” Eusebius, cel mai venerabil episcop al Doryleiei, a spus: „Minte.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să spună cel mai venerabil episcop Juvenal de ce, în ciuda sfatului preacuviosului episcop Dioscorus de a citi scrisoarea preasfințitului arhiepiscop al Romei, aceasta nu a fost citită”? Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „De îndată ce preotul și primul notar Ioan a explicat că are în mâini cea mai înaltă scrisoare a celor mai evlavioși și pioși împărați, am declarat că trebuie citită scrisoarea imperială.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Și după citirea scrisorii imperiale, a fost citită și scrisoarea preacuviosului arhiepiscop Leo”? Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Și nici primul notar, nici altcineva nu a spus că ar avea în mâini scrisoarea celui mai venerabil episcop al Romei”.Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Acum, preavenerabilul episcop Thalassius să spună de ce nu a fost citită epistola preasfințitului arhiepiscop Leon.” Thalassius, cel mai venerabil episcop de Cezareea Capadociei, a spus: „Un lucru știu, că nu am interzis citirea și nici nu am avut o asemenea autoritate încât să o pot ordona singur.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească și actele ulterioare.” - Constantin, credinciosul secretar (al consistoriului imperial), a început să citească din același sul:
80 „Sub președinția lui Dioscor. – Ioan, preotul și primul notar, a citit preasfânta scrisoare scrisă către preasfințitul Dioscor, despre sosirea (la conciliu) a lui Barsum, care este prezentată mai sus din același codex 81. – Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: același lucru mi s-a scris și mie de la preasfinții împărați despre preasfințitul preot și arhimandritul Barsum; de aceea se cuvine ca el să fie la sfântul conciliu. – Dioscor, preasfințitul episcop al Alexandriei, a spus: dacă preasfințitul Elpidius, comandantul militar, și Eulogius, tribunul și notarul, au ceva de explicat în această privință, să spună. - Elpidius, venerabilul general, a spus: Autorul răului, demonul, nu încetează niciodată să se lupte împotriva sfintelor biserici, iar preasfințitul împărat i se opune întotdeauna celui care luptă pe nedrept, - raționând pe bună dreptate că va avea (în Dumnezeu) un apărător al împărăției sale dacă el însuși se înarmează pentru luptă pentru evlavie. Și gândind aceasta, nu se căiește de aceasta. Căci multe lucruri sunt mai bine aranjate pentru el de sus decât prin arme. De aceea, el, împreună cu voi, a condamnat eroarea lui Nestorie; pentru că el, numit în slujba Celui Preaînalt, s-a dovedit a fi părintele și învățătorul unor dogme nelegiuite, ca și cum ar fi primit preoția pentru demoni, și nu de dragul evlaviei. El nu este deja condamnat (la exil) la un loc potrivit lui, ci este rezervat pentru o pedeapsă inexplicabilă în viața viitoare, pentru că el însuși s-a predat celei mai mari impietăți și a dus pe mulți prin înșelăciune. Dar acum, cel mai pios împărat vă supune îndoiala care s-a ivit vouă ca părinți și judecători și dorește să primească de la voi o decizie asupra (întrebării) propuse, care ar servi siguranței comune, atât pentru el, cât și pentru supușii săi. Ceea ce ne-a poruncit exact cel mai pios împărat și ce v-a fost scris, vă voi explica acum, după ce am spus atât cât ar spune unul dintre cei care, sub îndrumarea voastră, au fost învățați corect evlavia. Acum, Domnul tuturor și Dumnezeu Cuvântul Mântuitorul Se dă vouă spre judecată și îi îndură pe cei care Îl judecă și vă binevoiește să aveți autoritate să exprimați părerile voastre, pentru ca, după ce a aflat că Îl judecați corect, să-L poată cinsti și aici și să-L mărturisească din nou înaintea Tatălui (Matei 10:32). Tot așa, dacă va găsi că unii au lepădat integritatea evlaviei din gândire și au adus la îndoială ceea ce mărturisesc prin credință prin arta vorbirii, contrar expunerii sfinților părinți, atunci vai de ei din ambele sentințe (adică Dumnezeu și suveranul); ar fi fost mai bine pentru ei (cum spune Scriptura) dacă nu s-ar fi născut (Marcu 14:21);

pentru că după tâlhar, vameș, desfrânată și femeia cananeeană, nu mărturisesc cu adevărat în slavă pe Acela în care (ei) au crezut în smerirea Lui pentru noi. Voi citi ce ne-a fost poruncit de cel mai înalt autocrat și împărat al nostru.
„Elpidius, venerabilul comandant, a citit cea mai înaltă poruncă dată lui și venerabilului Eulogius, tribun și notar, care este prezentată mai sus și a fost citită din codicele 82. ”
„Elpidius, venerabilul comandant, a zis: Acum poruncește ca ceea ce ți-a fost scris de autoritatea supremă să fie primit și citit. - Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Primește și citește venerabila scrisoare a împăraților iubitori de Hristos, scrisă sfântului sinod. - Ioan, preot și prim notar, citește:
„Cea mai importantă scrisoare, scrisă către Sinodul din Efes, despre binecuvântata memorie a lui Flavian, care se presupune că a ridicat unele (întrebări) despre credință împotriva lui Eutyches, care este prezentată mai sus și a fost citită din codexul 83. ”
„Thalassius, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Cel mai pios și iubitor de Hristos împărat, dorind ca credința care a existat până acum să rămână neclintită, a interzis fie să se spună, fie să se facă altceva în sfântul sinod, decât dacă s-a dat mai întâi un decret asupra credinței. Prin urmare, toate celelalte să rămână inactive; dar ceea ce privește credința să aibă mișcare.” - Iulian episcopul, care a ocupat locul preasfințitului episcop al Bisericii Romane Leon, prin Florența, episcopul Lidiei, care a tradus (cuvintele) pentru el, a spus: și nimic altceva nu este poruncit.” - Elpidius, venerabilul general, a spus: Întrucât temelia credinței este acea credință pentru care v-ați adunat, atunci cu ajutorul lui Dumnezeu, binevoiți să dați un decret asupra credinței; și apoi, în al doilea rând, în ordinea timpului, să se citească ce s-a făcut în (orașul) domnitor împotriva lui Eutyches, cel mai venerabil arhimandrit.” - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: cele mai înalte scrisori ale celor mai iubitori de Dumnezeu împărați ne-au fost anunțate; și întrucât „Anumite (întrebări) s-au ridicat la Constantinopol, au ordonat ținerea unui sinod. Așadar, să se anunțe mai întâi ce s-a ridicat acum, iar apoi să se citeze cele drepte (definiții) ale sfintelor sinoade care au fost ținute anterior. Canoanele au definit clar, sinoadele au stabilit clar: nu trebuie să le încălcăm. Împăratul nostru cel prea evlavios și iubitor de Hristos, când au apărut anumite (întrebări), a poruncit să se adune acest sfânt sinod, nu pentru a expune credința noastră, pe care părinții noștri o expuseseră deja, ci pentru a examina întrebările ridicate, dacă sunt de acord cu definițiile sfinților noștri părinți. Așadar, este necesar să examinăm mai întâi aceste (întrebări) care s-au ridicat și să ne dovedim dacă sunt de acord cu definițiile Sfinților Părinți. Sau vreți să reînnoiți credința Sfinților Părinți? - Sfântul Sinod a spus: dacă cineva reînnoiește, să fie anatema; dacă cineva se clatină, să fie anatema. Vom păstra credința părinților.”
84Când s-a citit aceasta, cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Noi nu am spus aceasta; cine a spus aceasta?” Teodor, cel mai venerabil episcop de Claudiopolis (în Isauria), a spus: „Să-și aducă (Dioscor) notarii; căci el, după ce i-a îndepărtat pe toți notarii, și-a făcut singur scrierile. Notarii să vină și să spună dacă aceasta a fost scrisă, dacă a fost citită în prezența noastră și dacă cineva a știut ce a semnat.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „De mâna cui au fost scrise aceste memorii (ale faptelor)?” Dioscor, cel mai venerabil episcop de Alexandria, a spus: „Fiecare a scris prin notarii săi; ai mei (au scris) ai mei, (notarii) celui mai pios episcop Juvenal (au scris opinia) despre el și ai celui mai pios episcop Thalassius - (opinia) lui. Și alți episcopi foarte venerabili au avut mulți notari care au scris; prin urmare, aceasta nu este înregistrarea notarilor mei; fiecare are propria (înregistrare).” Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Am avut un notar care a scris împreună cu alți notari.” Thalassius, cel mai venerabil

episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Și eu am avut unul care a scris.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Iată, notarul episcopului Juvenal a scris, și notarul episcopului Thalassius, și notarul notarului din Corint au scris; «Și nu numai al meu», a spus Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorylei: «Vă rog să-l întrebați pe preaiubitorul de Dumnezeu episcop Ștefan al Efesului dacă actele sfântului sinod au fost înregistrate de notarii săi și ce (înregistrări) au fost admise de notarii preaiubitorului de Dumnezeu episcop al Alexandriei Dioscor?» Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: «Ce va spune preaiubitorul episcop Ștefan despre aceasta?» Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: «Am avut notari care să scrie pentru mine - Iulian, acum cel mai venerabil episcop al Levedei, și Crispinus diaconul; și notarii preaiubitorului episcop Dioscor au venit, le-au luat tăblițele de scris și aproape le-au rupt degetele și au încercat să le ia și pungile cu stilouri de scris; Așadar, nu am primit copii ale acestor acte și nu știu ce s-a întâmplat acolo. Dar chiar în ziua în care s-a făcut ancheta, am semnat documentul; iar episcopii care nu au semnat în acea zi, în opinia mea, au semnat a doua zi. Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Preryleia, a spus: Îl rog pe preaiubitul de Dumnezeu episcop Ștefan al Efesului să-mi spună pe ce hârtie a semnat? Ștefan, cel mai venerabil episcop de Efes, a spus: Pe o hârtie nescrisă; căci în aceeași oră în care a fost făcută acuzația, a urmat imediat și semnarea. Dioscor, cel mai venerabil episcop de Alexandria, a spus: Să se citească declarația celui mai venerabil episcop Ștefan. L-am obligat eu să facă declarația? Acachiu, cel mai venerabil episcop de Ariaraphia, a spus: Am semnat o hârtie nescrisă, pentru că am fost constrânși, asupriți și ne-au făcut mult rău; nu am fost de bunăvoie, ci sub constrângere, să ne-am atașat semnele; căci până seara ne-au ținut închiși în biserică; și în starea noastră de îngrijorare nu ne-au permis să ne odihnim sau să plecăm.nici să rămânem singuri cu noi înșine; ci ne-au desemnat prin război săbii, bastoane și călugări; și astfel ne-au obligat să subscriem: Cei mai glorioși demnitari și cel mai faimos senat au spus: „să citească mai departe”. - Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

85 „Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Eu, spre mulțumirea tuturor, spre întărirea credinței și spre răsturnarea (chestiunilor) care s-au ivit, examinez cu sârguință (definițiile) părinților care au fost în Niceea și în Efes. – Sfântul Sinod a zis: aceasta va mântui universul, aceasta va întări credința.”

86 Când s-a citit aceasta, Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorilei, a zis: „Iată”, a zis el, „cercet; și am făcut aceasta.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a zis: „Am zis: Cercetez, dar nu înnoiesc; căci și Mântuitorul ne-a poruncit, zicând: „ Cercetați Scripturile ” (Ioan 5:39); dar cine cercetează Scriptura nu înnoiește.” Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorilei, a zis: „Mântuitorul a zis: „ Căutați și veți găsi; cereți și vi se va da” (Matei 7:7).” – Constantin, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

87 „Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Deși două sinoade vorbesc, ele conțin o singură credință. - Sfântul Sinod a spus: Părinții au decretat totul fără omisiune. Oricine încalcă acestea (decretele) - anatema. Nimeni să nu adauge, nimeni să nu scadă. - Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Întrucât Dumnezeu ascultă sfatul vostru, atunci voi înșivă încercați să le faceți ferme și plăcute lui Dumnezeu. Dacă cineva, contrar faptelor sau învățăturilor părinților care s-au adunat la Niceea și celor adunați aici, va căuta, sau va persecuta și reconstrui, să fie anatema. - Sfântul Sinod a spus: Dioscor Arhiepiscopul este un mare păzitor al credinței. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Voi spune altceva care este teribil și înfricoșător: dacă un om păcătuiește, se va ruga pentru el Domnului: dar dacă păcătuiește împotriva Domnului,

cine se va ruga pentru el (1 Samuel 2:25). Deci, dacă Duhul Sfânt a fost prezent cu părinții, așa cum într-adevăr El a fost prezent și a hotărât ceea ce a fost hotărât de ei: atunci cel care reconstruiește acest lucru desființează harul Duhului. – Sfântul Sinod a spus: Și noi toți spunem: cel ce reconstruiește să fie anatema. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Nimeni nu decretează ceea ce a fost deja decretat. – Sfântul Sinod a spus: Acestea sunt cuvintele Sfântului Duh; tu ești păzitorul rânduielilor; prin tine părinții au viață; tu ești păzitorul credinței.

88 După ce s-a citit aceasta, Teodor, cel mai venerabil episcop al Claudiopolei, a zis: „Nimeni n-a spus aceasta." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a zis: „Ei vor să respingă tot ce s-a spus mai înainte. Să spună deja ceea ce n-au fost de față." - Constantin, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

89 „Elpidius, venerabilul comandant, a spus: Întrucât a devenit clar ce ați gândit cu privire la sfânta credință și glasul general a recunoscut și aprobat rezoluția întocmită sub președinția dumneavoastră, atunci porunciți să intre Arhimandritul Eutihie, împotriva căruia a fost pronunțată condamnarea și care este vinovat de (întregul act conciliar) și pentru care au fost scrise cea mai mare parte a celor mai înalte scrisori către dumneavoastră, astfel încât să poată fi prezent și să-și explice sfinției dumneavoastră părerea." Sfântul sinod a spus: este necesar. Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Este potrivit ca preacuviosul Arhimandrit Eutihie să fie prezent și să-și folosească dovezile. Și când a intrat, Thalassius, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Prea venerabilul Arhimandrit Eutihie să explice acestui sfânt și mare sinod justificările care îi sunt de folos. – Arhimandritul Eutihie a spus: M-am încredințat Tatălui, Fiului și Sfântului Duh și cuvântului adevărului dreptății voastre; și vă am ca martori ai credinței mele, pentru care m-am luptat împreună cu voi și cu sfântul sinod, care este adunat aici înaintea voastră, așa cum mărturisește și sfinția voastră. Am în mâinile mele un articol (cu o expunere) al credinței mele; poruncește să fie citit și mărturisirea de credință conținută în el. – Ștefan, episcopul Efesului, a spus: Ar fi drept să primim mărturisirea și articolul preasfințitului Arhimandrit Eutihie și să le includem în monumentele de credință. – Și când au fost prezentate, Ioan, preotul și primul notar, a citit:

Articolul mărturisirii lui Eutihie

„Către preasfântul și iubitorul de Dumnezeu Sinod Ecumenic, întrunit în Mitropolia Efesului, de la Arhimandritul Eutihie.

„Îi mulțumesc Dumnezeului Atotsfânt în această zi, în care evlavia, prin tine, a primit dreptul la liberă exprimare; și informez sfântul tău sinod despre ceea ce mi s-a întâmplat, mai ales împotriva dreptei credințe. Deși încă din copilărie am intenționat să trăiesc în tăcere inactivă chiar și până la bătrânețe și să evit orice răzvrătire, nu am putut profita de această presupunere; dar sunt înconjurat de pericole extreme de calomnie, deoarece eu, conform definiției primului Sfânt Sinod de aici, nu am fost de acord să filozofez împotriva credinței care a fost expusă de sfinții părinți la Niceea. Și înainte de a explica cele întâmplate, este necesar, spre satisfacția sfinției tale, să fac din nou cunoscută mărturisirea Sfintei Dogme pe care o conțin eu, mărturisind atât despre Dumnezeu Însuși, cât și despre sfinția ta, cu care eu însumi m-am luptat întotdeauna, după puterile mele, împotriva ereticilor pentru credința ortodoxă."

Mărturisirea de credință a lui Eutyches

„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl, singurul născut, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, - prin care s-au făcut toate lucrurile, care sunt în

ceruri și care sunt pe pământ; - care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat, S-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a suit la cer, va veni să judece viii și morții. Și în Duhul Sfânt. Dar cei ce spun că a fost o vreme când El nu era, și înainte de a se naște nu exista, la fel și cei ce spun că a venit din ceva ce nu există, sau dintr-o altă ipostază sau substanță, sau este un Fiu al lui Dumnezeu schimbător și schimbător - Biserica apostolică și catolică îi anatemizează .”
„Învățând aceasta de la strămoșii mei din cele mai vechi timpuri, am crezut și cred; în această credință m-am născut și am fost imediat dedicat lui Dumnezeu, iar dragostea Lui pentru omenire m-a primit. În această credință, fiind botezat, am fost pecetluit și am trăit până în ziua de azi și în ea doresc să mor. Această credință a fost confirmată și de Sfântul și Ecumenic Sinod menționat anterior, la care a prezidat fericitul și sfântul nostru părinte și episcop Chiril, și acesta a decretat: oricine adaugă ceva contrar acestei credințe, sau inventează, sau învață, va fi supus pedepselor care au fost stabilite atunci. Sfântul Părinte și Episcopul Chiril menționat anterior mi-au trimis copii ale acestei (hotărâri) și acum sunt în mâinile mele. Prin urmare, supunându-mă sfântului sinod, am respectat hotărârile sale până în ziua de azi.”
90 Când s-a citit aceasta, Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorylei, a spus: „A mințit; nu există o astfel de definiție: nu există nicio regulă care să poruncească acest lucru.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Există patru coduri care conțin această definiție. Ceea ce au definit episcopii, nu este o definiție? Are puterea unei reguli? Nu este o regulă: una este o regulă, iar alta o definiție. Respingeți cele cinci coduri ale conciliului; le am eu, și cutare și cutare; să-și aducă toți codurile.” Diogene, cel mai venerabil episcop al Ciziculului, a spus: „El a pus cu viclenie în față sinodul sfinților părinți care a fost la Niceea; căci (sinodul) a acceptat adăugirile sfinților părinți din cauza opiniei nelegiuite a lui Apollinaris, Valentinus, Macedonius și a altora asemenea lor, și (și anume) în simbolul sfinților părinți se adaugă: coborât și întrupat din Duhul Sfânt și Fecioara Maria ; acest lucru a fost omis de Eutihie, ca apolinarian. Și Apollinaris acceptă Sfântul Sinod care a fost la Niceea, dar acceptă cuvintele conform propriului său înțeles pervertit și evită expresia: din Duhul Sfânt și Fecioara Maria , pentru a nu mărturisi deloc unirea trupului. Sfinții Părinți care au trăit după aceea, expresia: întrupat , folosită de Sfinții Părinți din Niceea, au explicat-o în următoarele cuvinte: din Duhul Sfânt și Fecioara Maria . Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care au fost cu ei au strigat: „Nimeni să nu accepte nici adăugiri, nici scăderi; „Să se păzească ce s-a hotărât la Niceea; așa a poruncit împăratul ortodox.” Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Eutihie a zis aceasta.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Nimeni să nu accepte adăugiri; să se păzească ce s-a hotărât de Părinți la Niceea; să se țină ce este de la Duhul Sfânt.” Constantin, magistrul credincios și secretarul consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
91 „Eu, asemenea sfinției Voastre, i-am venerat pe toți sfinții părinți ca fiind ortodocși și credincioși și i-am considerat învățătorii mei, anatematizându-i pe Manes, Valentinus, Anollinaris, Nestorie și pe toți ereticii, chiar și pe Simon Magul, și pe cei care spun că trupul Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos s-a pogorât din cer.”
92 Când s-a citit aceasta, Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Doryle, a spus: „A evitat expresia: din ceruri, dar nu a adăugat de unde. „Diogene, cel mai venerabil episcop al Ciziculului, a spus: „Jur pe sfinția Voastră, l-am întrebat, zicând: Doamne Eutihie, unde atunci? spune-mi; dar nu a cedat.” Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei, a spus: „L-am întrebat atunci, cât îmi amintesc, împreună cu domnul

Eusebiu și Sozon din Filipi, ca să ne explice modul întrupării și al devenirii umane, dacă recunoaște că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om prin asumarea trupului; (nouă) ni s-a poruncit să lăsăm acest lucru fără examinare și nu am acceptat acuzația noastră." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Prea piosul episcop Vasile îi respinge cuvintele în memoriile sale, afirmând că nu a spus acest lucru, ci că a fost consemnat greșit. Dacă Eutihie filozofează contrar dogmelor Bisericii, atunci merită nu numai pedeapsa, ci și focul. „Mă preocup de credința ortodoxă și apostolică, nu de vreun om. Îmi îndrept mintea spre lucrurile pur divine, indiferent de personalitate, nu mă preocup nimic altceva decât de sufletul meu și de adevărata credință." Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Când s-au citit memoriile faptelor împotriva lui Eutihie, s-a citit și s-a prezentat și raționamentul meu, pe care l-am compus, urmând părinții care se adunaseră anterior la Efes și apărând scrisoarea preafericitului Chiril, care a prezidat acest sfânt sinod, prin care l-a denunțat pe nebunul Nestorie, care a interpretat cu răutate credința celor 318 părinți. Și raționamentul meu a fost același ca acum: Îl venerez pe unicul nostru Domn Iisus Hristos, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul, cunoscut după întrupare și întrupare în două firi." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Nimeni să nu împartă ceea ce este indivizibil: nimeni să nu numească pe unicul Fiu de două ori." Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Anatema celui ce dezbină, anatema celui ce sfărâmă în bucăți". Vasile, cel mai onorabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Anatema celui ce dezbină, anatema celui ce sfărâmă în bucăți două firi după unire; anatema și celui ce nu recunoaște proprietatea firilor". Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Precum S-a născut, așa a pătimit. Glasurile (noastre) către împărat! Un Domn, o credință, nimeni să nu numească pe un Domn de două ori. Așa a raționat Nestorie, așa a proclamat Nestorie". „Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: Anatema lui Nestorie și Eutihie." Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Nu-L despărțiți pe Domnul slavei, nu despărțiți nedespărțitul." Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei Isauriae, a spus: „Am spus: cunoscută după unirea în două firi - dumnezeirea desăvârșită și umanitatea desăvârșită; căci El a avut una (fire) de la Tatăl mai înainte de veci, iar cealaltă, primind-o de la Maică după trup, El Însuși S-a unit cu Sine în mod ipostatic, iar Fiul lui Dumnezeu este numit fiul omului. Când s-a citit acest raționament, cineva, nu știu cine a fost,(pentru că întunericul problemei închisese ochii sufletului și trupului), s-a repezit la mijloc și a început să spună că acest discurs a indignat Biserica . După aceasta, toți egiptenii și călugării care îl însoțeau pe Barsuma și tot poporul s-au ridicat și au început să spună: „Cine spune - două firi, să fie tăiat în două; cine spune - două firi, acela este Nestorie". După aceasta, au început să citească din nou discursul meu, urmând discursul nelegiuit și pervertit al lui Eutihie, care, la întrebarea preaiubitului de Dumnezeu Eusebiu: recunoaște el două firi în Hristos?, a răspuns că recunoaște în Hristos două firi înainte de unire și după unire una. Și eu atunci, ca și acum, având în minte memoriile, mi-am amintit și am spus: dacă nu recunoașteți două firi după unire ca fiind inseparabile și necontopite, atunci recunoașteți fuziunea și confuzia." Când s-a citit această opinie, s-a iscat un asemenea zgomot încât sufletele tuturor s-au zguduit, și mai ales al nostru, cei care eram judecați și cărora li s-a poruncit să așteptăm sentința sinodului. În întuneric am spus că nu-mi amintesc dacă am spus aceasta în aceste cuvinte. Știu doar că am spus: dacă admiți o singură natură complet după unire, atunci admiți fuziunea și amestecul; dar dacă adaugi: întrupată și umanizată, și vei gândi la întrupare și la întrupare în conformitate cu fericitul Chiril, atunci vei spune același lucru cu noi. Căci

este evident că divinitatea sa, care vine de la Tatăl, este un lucru, iar umanitatea sa, care vine de la Mamă, este alta. Iar cei care au respins anterior, au confirmat mai târziu că am spus aceasta. Cei mai faimoși demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Învățând atât de ortodox, de ce ai semnat condamnarea lui Flavian de binecuvântată amintire?" Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Întrucât am fost dat judecății a 120 sau 30 de episcopi, am fost obligat să ascult de ceea ce a fost hotărât de ei". Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Astăzi se împlinește ce este scris: « Prin cuvintele tale vei fi îndreptățit și prin cuvintele tale vei fi osândit» (Matei 12:37). Rușinându-vă de oameni, ați schimbat ce este bine și ați nepăsat credința. N-ați auzit (ce este scris: « Nu-ți fie rușine de căderea ta»? (Sirah 4:26)")»? Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Dacă aș fi avut de-a face cu arhonții, aș fi acceptat martiriul; la Constantinopol am dat dovadă de îndrăzneală. Cel judecat de tatăl său nu se bucură de niciun drept; căci un fiu care îi amintește tatălui său de drepturile sale (este) sortit să moară." Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Toți am păcătuit, toți cerem iertare." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Dar mai înainte ați declarat că prin forță și necesitate ați fost obligați să semnați pe o hârtie curată condamnarea lui Flavian de binecuvântată amintire." Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Toți am păcătuit, toți cerem iertare." Talasie, Eusebiu și Eustatie, cei mai venerabili episcopi, au spus: „Toți am păcătuit, toți cerem iertare." – Veronician, magistratul credincios și secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
93„Dar trăind conform acestei credințe și rămânând în rugăciune, sufăr o acuzație pe baza calomniei lui Eusebiu, episcopul Doryleiei, care a înaintat mai multe note împotriva mea preasfințitului Flavian și diverșilor alții (episcopi) care trăiau atunci din motive speciale în capitală și care, deși m-a numit eretic în aceste note, nu a indicat în ele niciun fel de erezie, astfel încât în dezbaterea anchetei, eu, confuz de erori de limbaj, așa cum se întâmplă de obicei în zgomot, și folosind cuvinte noi, am căzut în eroare. Deși menționatul preasfințit episcop, în urma notelor acuzatoare, mi-a ordonat să mă prezint în apărarea împotriva acuzatorului, totuși, el, trăind mult timp cu acuzatorul și fiind aproape inseparabil de el, a crezut că, din moment ce am trăit întotdeauna într-o mănăstire conform obiceiului meu, nu mă voi prezenta și, prin urmare, mă acuză că nu m-am prezentat. Drept urmare, când am ajuns de la mănăstire în capitală, el, aflând (despre aceasta) de la venerabilul Silentiar Magnus - căruia cel mai pios și ortodox Împărat al nostru i-a încredințat prevenirea pericolului care amenința mântuirea." - a declarat că prezența mea era deja inutilă, deoarece fusesem deja condamnat înainte de examinare, așa cum arăta decizia întocmită după aceasta de același venerabil Silentiar. Și întrucât venisem și eu la tribunal pentru apărare, el (Flavian) nu a binevoit să accepte sau să permită citirea învățăturii despre mărturisirea divină compusă și semnată de mine în conformitate cu credința expusă de sfinții părinți la Niceea și confirmată de fostul sfânt conciliu de la Efes. Tribunalul era plin de zgomot și agitație, deoarece mulți oameni au început să se adune în jurul meu în mod dezordonat și m-au asurzit din toate părțile cu strigăte, așa cum arată raționamentul judecătorilor despre agitație, care a fost ulterior consemnat într-o scrisoare. Și când mi s-a ordonat să fac propria mea mărturisire de credință și când am spus că gândesc așa cum au decretat cei 318 sfinți părinți la Niceea și așa cum a confirmat sfântul conciliu de la Efes, atunci mi-a cerut să exprim altceva decât ceea ce fusese expus anterior la Niceea și Efes. Dar eu, temându-mă să încalc atât definiția pronunțată de sfântul conciliu, care se adunase anterior aici prin voința lui Dumnezeu și ceea ce fusese decretat cu privire la credință de sfinții părinți care s-au adunat la

Niceea, au cerut să fie adus la cunoștința sfântului vostru sinod că sunt gata să ader la ceea ce veți confirma. Și când spuneam acestea, deodată s-a citit acuzația împotriva mea, după cum se părea, pregătită dinainte; și după aceasta unele dintre opiniile lor și ale mele, și alte opinii, mai ales cele în care am mărturisit că mă gândeam în acord cu sfinții părinți din Niceea și cu cei care s-au întâlnit mai târziu la Efes, au fost schimbate în secret în monumentele faptelor, așa cum arată actele scrise, întocmite ulterior la cererea mea și din porunca celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru. Prea venerabilul episcop Flavian nu a spus niciun cuvânt despre apelul meu către sfinția voastră și nu s-a rușinat de firele mele albe, în timp ce îmbătrâneam în lupta împotriva ereticilor și în mărturisirea evlaviei:dar, ca unul care singur avea puterea să hotărască totul în ceea ce privește credința și să nu acorde sfinției voastre niciun drept la o astfel de judecată, m-a condamnat, m-a excomunicat, după cum credea el, din Biserică, m-a lipsit, după cum credea el, de preoție, a interzis împărtășirea cu dumnezeiești taine și apoi m-a îndepărtat de la conducerea mănăstirii și m-a predat gloatei pregătite în acest scop, pentru ca ei să mă trateze în episcopie și în piață ca pe un eretic, blasfemiator și maniheist, dacă Providența Divină, care m-a păzit până în ziua de azi, nu m-ar fi păzit pentru (prezentarea) sfinției voastre. Dar după apelul meu, a poruncit ca decretul împotriva mea să fie citit în diferite case de rugăciune și în mormintele sfinților, m-a anatematizat și i-a făcut pe cei care se adunau la mine și vorbeau cu mine străini de sfânta împărtășanie. Fără să aștepte judecata sfinției voastre, el a obligat mănăstirile să semneze decretul întocmit împotriva mea, deși niciodată (cum știe dragostea voastră pentru Dumnezeu) nu a existat un astfel de obicei nici măcar împotriva ereticilor vădiți, și a trimis scrisori în tot Orientul și în alte locuri, pentru ca alți episcopi și călugări prea evlavioși, care nici măcar nu judecaseră acest lucru, să semneze; pe când ar fi trebuit să-l trimită mai întâi acelor episcopi la care apelasem. Apoi, abia scăpat, am informat sfinția voastră prin note despre ce a urmat; și l-am rugat pe cel prea evlavios și credincios împărat ca tu, preasfinte și preaiubitor de Dumnezeu, care urăști orice nedreptate și discordie, să fii judecător în chestiunea care se decide. Așadar, acum rog sfinția voastră să examineze - atât calomnia și neadevărul aduse împotriva mea, cât și tulburarea care a apărut din aceasta în toate bisericile și ispita care a apărut ca urmare pentru mulți, și cu înțelepciunea iubitoare de Hristos caracteristică ție să-i predai pe autorii acestui lucru la penitențe bisericești și să smulgi orice rădăcină de blasfemie și impietate. Am fost chemat chiar de la început la curtea fericirii voastre; și din nou înaintea lui Isus Hristos,subsemnat; întrucât ar fi trebuit să-l trimită mai întâi acelor episcopi la care am apelat. Apoi, abia scăpat, am informat sfinția voastră prin note despre ce a urmat; și l-am rugat pe cel mai pios și credincios împărat ca tu, cel mai sfânt și iubitor de Dumnezeu, care detești orice nedreptate și discordie, să fii judecător în chestiunea care se decide. Așadar, rog acum sfinția voastră să ia în considerare - atât calomnia și neadevărul aduse împotriva mea, cât și tulburarea care a apărut din această cauză în toate bisericile și scandalul care a apărut ca urmare pentru mulți, și cu înțelepciunea voastră iubitoare de Hristos să-i predați pe autorii acesteia la penitențe bisericești și să smulgeți orice rădăcină de blasfemie și impietate. Sunt chemat de la bun început la curtea fericirii voastre; și din nou înaintea lui Isus Hristos,subsemnat; întrucât ar fi trebuit să-l trimită mai întâi acelor episcopi la care am apelat. Apoi, abia scăpat, am informat sfinția voastră prin note despre ce a urmat; și l-am rugat pe cel mai pios și credincios împărat ca tu, cel mai sfânt și iubitor de Dumnezeu, care detești orice nedreptate și discordie, să fii judecător în chestiunea care se decide. Așadar, rog acum sfinția voastră să ia în considerare - atât calomnia și neadevărul aduse împotriva mea, cât și tulburarea care a apărut din această cauză în

toate bisericile și scandalul care a apărut ca urmare pentru mulți, și cu înțelepciunea voastră iubitoare de Hristos să-i predați pe autorii acesteia la penitențe bisericești și să smulgeți orice rădăcină de blasfemie și impietate. Sunt chemat de la bun început la curtea fericirii voastre; și din nou înaintea lui Isus Hristos, „Declar celor care au mărturisit despre buna mărturisire sub Pontius Pilat (1 Timotei 6:13), că eu cuget, raționez și înțeleg așa cum ne-au dat să credem Sfinții Părinți care s-au adunat la Niceea și așa cum ne-au confirmat Sfinții Părinți la al doilea sinod din Efes. Și dacă cineva cugetă împotriva acestei credințe, îl anatematizez, conform definiției lor. - Eu, Arhimandritul Eutihie, cred așa cum este scris mai sus și am semnat cu mâna mea și am prezentat (aceste) articole."
94 „Flavian, episcopul Constantinopolului, a spus: El avea un acuzator în Eusebiu; ordonă-i să vină și lui."
95. Citind aceasta, Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorylei, a zis: „Eutyches, pe care l-am acuzat, după ce am dat articolele, a menționat în sfântul conciliu că sunt acuzatorul său. Cum se face că, atunci când judecătorul Flavian de binecuvântată amintire a poruncit ca eu, acuzatorul său, să intru, și când cursul cauzei și regulile cereau același lucru, mi s-a interzis să intru - cer ca acest lucru să fie examinat." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au zis: „Când Flavian de binecuvântată amintire a cerut ca Eusebiu, acuzatorul lui Eutyches, să intre, de ce voi, conform regulilor, cărora le-ați fost dată puterea de a judeca, nu ați ordonat acest lucru?" Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a zis: „Cer ca decizia lui Elpidius să fie citită. Nu m-aș fi gândit să o interzic, dacă Elpidius nu ar fi prezentat o propunere, susținând că împăratul i-a ordonat să nu intre." Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Venerabilul general Elpidius nu i-a permis să intre." Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Nu am fost vinovatul." Cei mai venerabili demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Într-o judecată de credință, aceasta nu este o apărare." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Din moment ce mă acuzați acum că am încălcat canoanele și că l-am ascultat pe Elpidius, ce canoane sunt acum în vigoare, de când a intrat Teodoret?" Cei mai venerabili demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Episcopul Teodoret a intrat ca acuzator, așa cum ați auzit din raportul său." Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „De ce stă în rândurile episcopilor?" Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Episcopul Eusebiu și episcopul Teodoret stau în rândul acuzatorilor, așa cum și voi stați în rândul acuzaților. Totuși, să citească mai departe." - Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
96„Elpidius, cel mai onorabil general, a spus: Cel mai înalt împărat, fiind el însuși primul executor al codului de legi, al cărui autor și păzitor este, a poruncit judecătorilor să stea în rândul acuzaților și să nu aibă dreptul de a preda, din moment ce nu i-ați acordat dreptul de a face acest lucru. La cele spuse acum de preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Flavian, adaug următoarele: acuzatorul și-a dus la îndeplinire acuzația și, după cum crede el, a câștigat; iar judecătorul și-a transferat procesul acuzatorului asupra sa, așa cum se observă în legile seculare. Prin urmare, v-ați adunat acum să judecați judecătorii, dar nu în așa fel încât să prezentați din nou persoana acuzatorului și să dați naștere la o nouă tulburare. Prin urmare, dacă doriți, ordonați ca tot ce s-a făcut în acest caz să fie citit în ordine, atât cât vi se pare necesar. - Dioscorus, cel mai onorabil episcop al Alexandriei, a spus: Cel mai onorabil general Elpidius a prezentat cazul așa cum trebuie să fie. Prin urmare, după ce articolul prezentat a fost citit, să se spună ce s-a făcut." în cetatea regală cu privire la problema aflată acum în discuție. Să spună și cei mai pioși episcopi prezenți dacă acest lucru le

place. Juvenal, Episcopul Ierusalimului, a spus: Părerea sfinției voastre este sănătoasă; de aceea se cuvine să se citească actele. Ștefan, Episcopul Efesului, a spus: Întrucât părerea preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu părinte al nostru, Arhiepiscopul Dioscor, este dreaptă, așa să fie. Cirus, Episcopul Afrodisiei, a spus: Părerea preaiubitorului de Dumnezeu și preasfințitului Arhiepiscop Dioscor este dreaptă și sănătoasă cu privire la citirea a ceea ce s-a făcut cu privire la această chestiune în cetatea regală. Thalassius, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Ceea ce a fost hotărât prin dragostea voastră pentru Dumnezeu trebuie dus la îndeplinire. Prin urmare, să aducă documentele care urmează să fie citite la acest sfânt sinod. – Eusebiu, Episcopul Ancirei (Galagia), a spus: Mi se pare și mie că, conform părerii sfinților părinți, actele ar trebui citite. – Diogenes, Episcopul Cyzicului, a spus: Și eu sunt de acord cu aceasta, că, În conformitate cu opinia sfântului și marelui sinod, actele compilate în cetatea domnitoare ar trebui citite. – Florențiu, Episcopul Lidiei, a spus: Sunt de acord cu opinia ca monumentele să fie examinate temeinic. – Teodor, Episcopul Tarsului, a spus: În conformitate cu decizia preasfinților arhiepiscopi, este corect să se citească ce s-a făcut în cetatea domnitoare. – Ioan, Episcopul Sevastei, a spus: Conform hotărârii preasfinților și preaiubiților episcopi, este necesar să se citească memoriile despre ce s-a făcut în cetatea domnitoare. – Florențiu, Episcopul Lidiei, a spus: Sunt de acord cu opinia ca monumentele să fie examinate temeinic. – Teodor, Episcopul Tarsului, a spus: În conformitate cu decizia preasfinților arhiepiscopi, este corect să se citească ce s-a făcut în cetatea domnitoare. – Ioan, Episcopul Sevastei, a spus: Conform hotărârii preasfinților și preaiubiților episcopi, este necesar să se citească notele memoriale despre ce s-a făcut în cetatea domnitoare. – Roman, Episcopul lumii, a spus: Consider că este corect să citesc notițele memoriale compilate în orașul domnitor,După cum au hotărât preasfinții părinți. Nunechius, episcopul Laodiceei, a spus: Conform hotărârii preaiubitorilor de Dumnezeu părinți, și mi se pare potrivit ca actele să fie citite. Marinianus, episcopul Sinadului, a spus: După cum au hotărât preasfinții părinți, să se citească din notițele pomenitoare actul care a avut loc în orașul domnesc pentru Eutihie. Eustatie, episcopul Berytusului, a spus: Este necesar să se citească notițele pomenitoare pentru ca cei care nu au fost prezenți la hotărâre să se poată familiariza cu ele. Quintilus, episcopul Heracleei, care a ocupat locul lui Anastasie, cel mai pios episcop al orașului Tesalonic, a spus: Este necesar să se citească ce s-a întâmplat în preaslăvitul Constantinopol înaintea sfântului sinod, pentru o cunoaștere mai deplină a problemei. – Atticus, episcopul de Nicopole în vechiul Epir, a spus: Întrucât opinia preasfințitului Arhiepiscop Dioscor este temeinică, să se pună în aplicare și să se citească memoriile înaintea întregului sfânt sinod, pentru o cunoaștere mai exactă a (subiectului) investigat. – Sozon, episcopul de Filipi, în Macedonia de veche, a spus: Este necesar să se citească ce s-a făcut pe această temă la Constantinopol; în acest fel se va putea ști exact ce s-a ridicat acolo. – Uranius, episcopul de Imeria, în regiunea Ozroa, prin interpretul său, preotul Eulogius din Edessa, a spus: Preasfântul și piosul episcop Dioscor a hotărât cu temeinicie să citească mai întâi ce s-a făcut în preaslăvitul Constantinopol cu privire la subiectul propus. – Sfântul sinod a spus: Toți vrem ca actele să fie citite: să se citească. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Preacuviosul Episcop Iulian, care ocupă locul Preasfințitului Episcop Leon al Bisericii Romane, să spună și el dacă este de acord cu acest sfânt Sinod și dacă el însuși dorește ca ceea ce s-a făcut în această privință la Constantinopol să fie citit. – Episcopul Iulian, care a ocupat locul Preasfințitului Episcop Leon al Bisericii Romane, prin interpretul său, Episcopul Florența al Lidiei, a spus: Dorim să citim Actul cu condiția ca scrisoarea Papei să fie citită mai întâi. – Ilarie, Diaconul Bisericii Romane, prin

interpretul său, Episcopul Florența al Lidiei, a spus: Deoarece preasfințitul Episcop al Romei, când i s-au citit aceste memorii, pe care acum doriți să fie citite, a trimis o scrisoare. – Eutihie Arhimandritul a spus: Cei mai cuvioși oameni trimiși la Sfântul vostru Sinod de către preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop al Bisericii Romane Leon mi-au devenit suspicioși; căci l-au vizitat pe preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Flavian, au luat masa cu el, au fost tratați cu amabilitate și s-au bucurat de toată atenția lui. De aceea, rog sfințenia Voastră, dacă vor face ceva nedrept împotriva mea, să nu pronunțe această judecată pre-formulată asupra mea. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Ar fi temeinic și prudent să se citească mai întâi ce s-a făcut în această privință și apoi scrisoarea preaiubitorului de Dumnezeu Episcop al Romei. Prin urmare, conform opiniei acestui Sfânt Sinod,„Să se citească actele", a spus Ioan, preotul și primul notar. „Sfântul și Marele vostru Sinod a poruncit să se citească actele întocmite în Constantinopolul domnesc cu privire la subiectul care ne privește acum. Și, întrucât au fost pronunțate de cel mai pios episcop al Bisericii Constantinopolului, Flavian, iar copiile au fost prezentate de Arhimandritul Eutihie, le voi citi așa cum ați poruncit."
Faptele Apostolilor (care au avut loc) la Constantinopol sub președinția lui Flavian împotriva lui Eutihie, citite la Efes sub președinția lui Dioscor, sunt citite din nou la Calcedon. – Faptele Apostolilor 1 97
„În consulatul preailustului Flavius Zeno și Postumianus, în ziua a șasea a Idelor lui noiembrie, în iubitorul de Hristos și domnitorul Constantinopolului, noua Romă, când sfântul și marele sinod, prezent în așa-zisa mare cetate, s-a întrunit în curtea episcopiei, sub președinția preasfințitului și binecuvântatului Arhiepiscop Flavian, și s-a citit în prezența clerului care a adus aceste scrisori scrisoarea trimisă de Florențiu, preapiosul episcop al Sardesului, metropola din regiunea Lidiei, și episcopii supuși lui, Ioan și Cossiniu, și s-a făcut o hotărâre precisă cu privire la ceea ce s-a citit, Eusebiu, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Dorylei, unul dintre cei adunați, a prezentat sfântului sinod o notă, rugând să fie citită și pusă printre monumentele actelor. În timp ce stătea în picioare, preasfințitul Arhiepiscop Flavian a spus: Să se citească nota prezentată, ca să putem cunoaște ceea ce conține ea. - Asterie, preotul și notarul, luând-o, a început să citească:
O copie a notiței lui Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorileiei
„Către preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Flavian și sfântului și marelui sobor al preaiubitorilor de Dumnezeu episcopi prezenți (în această cetate domnitoare), de la Eusebiu, Episcopul Dorileiei.
„L-am rugat pe Eutihie preotul și arhimandritul să nu cedeze unei astfel de înfrângeri a simțurilor, intoxicației gândurilor și freneziei minții, încât să uite frica de Dumnezeu și să neglijeze teribilul scaun de judecată al lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, dreapta Lui judecată și pedeapsă, (Hristos) care va veni să judece universul în adevăr și să răsplătească pe fiecare după faptele sale, - încât să îndrăznească să rostească blasfemii în limbaj împotriva Mântuitorului nostru al tuturor, Hristos, și să numească eretici pe acei părinți care sunt considerați printre sfinți, iar pe noi - urmașii credinței lor. Dar el, având o gură nestăpânită și o limbă nestăpânită, nu încetează să nege dogmele pioase ale Ortodoxiei, să-i respingă pe sfinții părinți și pe mine, care nu am fost niciodată bănuit de eretic, ci dimpotrivă, am luptat întotdeauna cu ereticii, am apărat, cât mi-au permis puterile, credința ortodoxă, am rămas în credința celor 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și (am rămas credincios) la tot ceea ce s-a făcut de sfântul și marele sinod din mitropolia Efesului," și ceea ce a filozofat și a explicat fericitul Chiril, fost episcop al marelui oraș Alexandria, -

98 „Sfântul sinod a exclamat și a zis: Memoria lui Chiril este veșnică! Dioscor și Chiril au o singură credință; așa gândește întregul sinod. Amintire veșnică lui Chiril. Dacă cineva se schimbă, să fie anatema; dacă cineva schimbă, să fie anatema! Blestemat este cel ce adaugă; blestemat este cel ce scade; blestemat este cel ce înnoiește! Voturile (noastre) împăratului! – Iulian episcopul, care a ocupat locul preasfințitului episcop al bisericii romane Leon, prin traducătorul său, episcopul Florența al Lidiei, a zis: tronul apostolic gândește la fel."
99 Sfântul Sinod a spus: „Și acest Sinod Ecumenic crede la fel." Și după aceste voci au început să citească actul în continuare, în ordinea următoare:
100 „Și Atanasie cel Mare , și Grigorie, și Grigorie, și Grigorie, și Attic, și Proclu, sfinți episcopi. Îi implor și te rog pe sfințenia ta, nu ignora cererea mea; ci poruncește-i lui Evtihie preotul și arhimandritul să se prezinte înaintea sfântului tău sinod și să se apere în ceea ce îl acuz. Căci sunt gata să-l condamn că poartă în mod fals numele de ortodox și este complet străin de credința ortodoxă. Și te conjur pe sfânta și consubstanțiala Treime, care mântuiește pe împărații noștri iubitori de Hristos, și pe mântuirea și bunăstarea preapiilor împărați ai noștri Teodosie și Valentinian, constanții Augusti, poruncește-i pomenitului Evtihie să se prezinte înaintea sfântului tău sinod și să se apere în ceea ce îl acuz; astfel încât, atunci când va fi mustrat de mine, cei care au fost rătăciți de el să fie îndreptați, iar credința ortodoxă, care cuprinde toate scopurile universului, să pară acum victorioasă. După ce am realizat aceasta, voi mărturisi întotdeauna recunoștință față de sfințenia ta. - Evtihie, episcop al Sfintei Biserica lui Dumnezeu dinaintea lui Rilea, care a trimis această notă, a semnat-o cu propria sa mână.
101 „După ce a citit acestea, preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: ceea ce s-a citit ne surprinde, pentru că aduce o asemenea ocară împotriva preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie. Totuși, fie ca evlavia voastră să binevoiți să mergeți la el și să discutați cu el despre dreapta credință; și dacă într-adevăr se va găsi că gândește greșit, atunci va fi chemat de sfântul conciliu și se va apăra. - Eusebiu episcopul (de Dorileu) a spus: Am fost înainte prietenul lui; și nu o dată, nu de două ori, ci am venit adesea la el despre această chestiune cu care este molipsit; am vorbit deja cu el și l-am găsit gândind greșit; l-am mustrat (și l-am învățat); dar el a rămas neclintit, spunând ceea ce este străin de dreapta noastră credință. Aceasta pot dovedi prin mulți martori care au fost prezenți și au ascultat. De aceea vă rog din nou, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să trimiteți la el ca să vină să se explice și, când va fi mustrat de mine, să-și abandoneze învățătura perversă; căci mulți sunt molipsiți de ea. Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: „Cedează-ți evlavia și ia din nou osteneala să mergi la mănăstire și să vorbești cu el despre ceea ce este potrivit și ceea ce privește împăcarea, pentru ca nicio tulburare sau confuzie să nu mai apară în sfintele biserici ale lui Hristos". Eusebiu episcopul (de Dorileu) a spus: „Este imposibil ca eu, după ce am mers de multe ori și nu l-am putut convinge), să mă duc din nou la el și să aud cuvinte blasfemii; dar binevoiește sfințenia ta să trimită la el să se prezinte; căci nu sunt de acord ca această chestiune să rămână neinvestigată". - Sfântul Sinod a spus: „Ar fi potrivit ca evlavia ta să fie potolită de convingerile preasfințitului și binecuvântatului nostru arhiepiscop; dar, din moment ce te vedem neînduplecat, fie așa cum ceri. Așadar, nota pe care ai depus-o să fie introdusă în memorii, pentru o investigație precisă a cazului". Și Ioan, preacinstitul preot și ecdic, împreună cu preacinstitul diacon Andrei, mergând la preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie, îi vor citi nota depusă împotriva lui și îl vor întreba să se prezinte la acest Sfânt Sinod și să se apere, pentru că este acuzat de o greșeală nu mică."

102 După ce s-a citit aceasta, cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Când Eusebiu, cel mai venerabil episcop, l-a acuzat pe Eutihie la Constantinopol, vedeți că a cerut ca ancheta să aibă loc în prezența lui Eutihie: cum se face că nu s-a observat același lucru la Efes și că cel mai venerabil episcop Eusebiu nu a fost admis?" Și după ce toți au tăcut, cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se desfășoare următoarele." Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
Actul II la Constantinopol sub președinția lui Flavian (despre Eutyches, citit la Sinodul de la Efes și citit din nou la Calcedon)
103 „În consulatul ilustrului Flavius Zeno și Postumianus, în ajunul Idelor lui noiembrie, în Constantinopolul iubitor de Hristos și domnitor, noua Romă, când sfântul și marele sinod, prezent în marele oraș menționat mai sus, s-a întrunit, sub președinția preasfințitului și binecuvântatului Arhiepiscop Flavian, în camera judecătorească a episcopiei, Eusebiu, Episcopul Dorylei, a spus: Apelând la sfinția voastră, am prezentat o notă prin care îl acuz pe Eutihie, preot și arhimandrit al acestui oraș, că dăunează dogmelor ortodoxe ale Bisericii, uneori prin raționamente, alteori prin îndemnurile celor care vin la el, prin care, atunci când se va prezenta, îmi va fi posibil să prezint în dezbatere dovezi (constând) din multe acuzații clare împotriva lui. Și întrucât sunt gata să-l demasc pentru că este astfel, am rugat sfinția voastră să-l convingă canonic să se prezinte în fața Sfântului vostru Sinod. Ați aranjat acest lucru prin anumiți clerici preaslăviți. Raportez, spre cea mai completă informație a sfinției voastre, că atunci când Nestorie a început să introducă o învățătură falsă și să o predice În biserică, apoi sfânta și binecuvântata memorie Chiril, fost episcop al preasfintei biserici a marelui oraș Alexandria, iubitor de Dumnezeu și zelos al credinței, aflând despre aceasta despre el, i-a trimis o scrisoare îndemnătoare conținând o expunere (a credinței) a sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și cum trebuie să filozofezi și să înțelegi această expunere duhovnicească. Primind această scrisoare, Nestorie i-a răspuns binecuvântatei memoriei lui Chiril, explicându-i învățătura sa falsă, despre care, după porunca împăraților noștri iubitori de Hristos, s-a întrunit un sinod în mitropolia Efesului. Mai întâi, Chiril de binecuvântată memorie a cerut ca scrisoarea trimisă de el lui Nestorie să fie citită la sfântul și marele sinod, pentru ca aceasta să fie aprobată de sinod, fie că este în concordanță cu expunerea sfinților părinți, fie că conține altceva. Și astfel, conform judecății acestui sfânt și mare sinod ecumenic, a fost citită scrisoarea; și toți cei prezenți la acest mare sinod ecumenic au decis că este în concordanță cu expunerea sfinților părinți și cu Sfânta Scriptură și nu diferă de ele în nimic. și că sunt de acord cu cele expuse în această scrisoare. Vă rog să porunciți ca aceasta (scrisoarea) să fie citită acum, pentru ca să devină clar pentru toată lumea că noi credem în conformitate cu expunerea conținută în această scrisoare. Există, de asemenea, o altă scrisoare a lui Chiril de fericită pomenire, scrisă sfântului conciliu răsăritean, când s-au făcut acorduri între ei cu privire la modul de gândire despre întruparea Domnului nostru Hristos și cum sfintele biserici (ale lui Dumnezeu) de pretutindeni ar trebui să filozofeze și să predice. Și vă rog ca acestea să fie citite și incluse în monumentele de credință, pentru ca dogmele Bisericii să fie cunoscute de toți. - Sanctitatea Sa Arhiepiscopul Flavian a spus: deși sunt cunoscute de toți credincioșii și de cei care sunt hrăniți și învățați de cărțile sfinților părinți, pentru folosul care vine de la ele cu fiecare lectură și pentru întărirea credinței noastre, totuși, nimic nu împiedică, conform cererii dumneavoastră, să le citim acum, pentru includerea tuturor faptelor în monumentele de credință."
O copie a scrisorii scrise de preaiubitorul de Dumnezeu Episcop al Alexandriei, Chiril, către Nestorie, în luna Mehir 104, indictionul celui de-al treisprezecelea

105 „Unii, după cum aud, prin vorbele lor deșarte vor să slăbească părerea voastră despre mine în evlavia voastră și adesea fac aceasta, căutând pentru aceasta momentul când se întrunesc demnitarii și uneori pentru că speră să vă placă urechii. Spun astfel de cuvinte jignitoare, nu pentru că sunt ofensați de mine, ci pentru că au fost mustrați de mine spre propriul lor folos: unul pentru că a asuprit pe cei șchiopi și pe săraci, altul pentru că a scos o sabie asupra mamei sale și al treilea pentru că a furat bani de la altul prin intermediul slujitorului său și a fost mereu chinuit de o astfel de suspiciune pe care nimeni nu și-ar dori-o celui mai rău dușman. Dar despre astfel de oameni nu voi spune multe, ca nu cumva cuvintele mele să depășească limita indicată de Domnul și Învățătorul, precum și de părinți. Nimeni nu poate scăpa de îndrăzneala ignorantă a oamenilor răi, indiferent de modul de viață ales de cineva. Cei, ale căror guri sunt pline de blesteme și amărăciune (Ps. 35; 4:13, 4), vor da un răspuns Judecătorului tuturor. Dar mă întorc din nou la ceea ce este cel mai potrivit pentru mine: și acum Îți reamintesc, ca un frate în Domnul, ca în cuvintele tale instructive să oferi oamenilor învățătura credinței cu toată atenția și să ții minte că a ispiti chiar și pe unul dintre cei mai mici dintre cei ce cred în Hristos merită mânia nemiloasă a lui Dumnezeu (Matei 18:6). Și dacă acum sunt atâția care sunt încurcați, atunci cum să nu ne folosim toate eforturile nu numai pentru a îndeplini datoria de a opri cu prudență ispita, ci și pentru a oferi cuvântul sănătos al credinței celor ce caută adevărul? Pentru aceasta, acțiunea noastră cea mai corectă va fi dacă, întorcându-ne la cuvintele sfinților părinți, vom încerca să le primim ca îndrumător principal și, testându -ne pe noi înșine, după cuvântul Scripturii (2 Corinteni 13:5), vom compara, pe cât posibil, mai exact propriile noastre raționi cu gândurile lor credincioase și fără prihană.

„Așa a spus Sfântul și Marele Sinod că Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu Tatăl, născut din esența Sa, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, prin care Tatăl a creat toate lucrurile, a coborât din cer, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit, a înviat a treia zi și s-a înălțat la cer. Trebuie să urmăm și noi aceste cuvinte și dogme, pătrunzând în gând sensul cuvintelor: Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om . Nu spunem că firea Cuvântului, schimbându-se, s-a făcut trup, nici că s-a transformat într-un om întreg, alcătuit din suflet și trup; ci spunem că Cuvântul, unindu-se cu Sine în unitatea persoanei un trup animat de un suflet rațional, într-un mod inefabil și de neînțeles pentru mintea noastră, s-a făcut om, s-a făcut fiu al omului, nu numai prin voință și bună plăcere, nici numai prin percepția unei persoane; ci spunem că firile, cu adevărat unite între ele, deși diferite, totuși în unirea acestor două firi este un singur Hristos și Fiul. Aceasta nu o reprezentăm ca și cum în această unire ar fi existat diferența firilor.” distruse, dar divinitatea și umanitatea, într-o uniune inefabilă și inexplicabilă, au rămas desăvârșite, descoperindu-ne un singur Domn Iisus Hristos și Fiul. Astfel spunem că Cel ce există și a fost născut din Tatăl mai înainte de veci după trup S-a născut și din femeie, nu ca și cum natura Sa divină ar fi primit începutul ființei în sfânta Fecioară și nu ca și cum, după ce S-a născut din Tatăl, ar fi avut nevoie să se nască din ea. Căci ar fi o prostie și o frivolitate să spunem că Cel ce mai înainte de toate vecile rămâne mereu cu Tatăl mai trebuie să se nască pentru a-Și începe ființa. Întrucât S-a născut din femeie pentru noi și pentru mântuirea noastră, unindu-Și, în ipostasul Său, natura umană, de aceea se spune că S-a născut după trup. Nu este vorba că un simplu om s-a născut mai întâi din sfânta Fecioară și apoi Cuvântul s-a pogorât peste el; ci El, unindu-Se cu trupul chiar în pântece, S-a născut după trup, însușindu-Și trupul cu care S-a născut. Și Îl mărturisim a fi astfel în suferința și învierea Sa: noi facem Nu trebuie să spunem că Cuvântul lui Dumnezeu, după firea Sa, a fost supus loviturilor, rănilor cu cuie și altor răni,

deoarece firea divină, fiind netrupală, nu este supusă suferinței. Dar, întrucât trupul Său , care este al Lui, a fost supus tuturor acestor suferințe, spunem că Cuvântul a suferit pentru noi; pentru că Cel nepătimitor era într-un trup suferind. În același fel înțelegem moartea Sa; nemuritor prin fire, nestricăcios, de viață și dătător de viață este Cuvântul lui Dumnezeu. Întrucât trupul Său, prin harul lui Dumnezeu , așa cum spune Pavel, a gustat moartea pentru toți (Evrei 2:9) .), spunem că El a suferit moartea pentru toți; nu că a suferit moartea după firea Sa, căci a spune și a gândi așa ar fi o nebunie, ci că trupul Său, așa cum am spus mai sus, a gustat moartea. De asemenea, când spunem că trupul Său a înviat, ne referim din nou la înviere, nu ca și cum Ar fi suferit moartea (φθοράν), nu, ci ca și cum trupul Său a înviat. Astfel, Îl mărturisim pe Hristos ca fiind unul și Domn, nu ca și cum ne-am închina Cuvântului și, în același timp, ne-am închina unui alt om; nicio idee de separare nu este introdusă aici prin cuvântul împreună ; ci ne închinăm unuia și aceluiași, pentru că trupul Său, cu care stă împreună cu Tatăl, nu este ceva separat de Cuvânt: nu doi fii stau împreună cu Tatăl, ci unul, unit cu trupul Său. Dacă am respinge unirea ipostatică ca fiind ceva de neînțeles și ciudat, atunci ar trebui să admitem doi fii; Căci atunci ar fi necesar să se facă o distincție și să se numească unul pe drept cuvânt om, vrednic de titlul de Fiu, iar celălalt pe drept cuvânt Cuvântul lui Dumnezeu, având numele și demnitatea de filiație prin natura Sa. Prin urmare, nu trebuie să-L împărțim pe singurul Domn Iisus Hristos în doi fii. Învățătura dreaptă a credinței nu este în niciun fel susținută de faptul că unii consideră că este mai bine să admită o unire de persoane. Căci Scriptura spune că Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14), și nu că Cuvântul a unit cu Sine persoana omului. Expresia: Cuvântul s-a făcut trup înseamnă un singur lucru, că Cuvântul s-a împărtășit intim cu trupul și sângele nostru (Evrei 2:14); El și-a însușit trupul nostru, iar omul a ieșit din femeie, fără a înceta să fie Dumnezeu, născut din Dumnezeu Tatăl, și asumându-și trupul, a rămas ceea ce era. Aceasta este învățătura dreptei credințe, mărturisită pretutindeni. Așa gândeau sfinții părinți, așa cum găsim în scrierile lor. Ei au spus cu îndrăzneală că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, nu pentru că natura Cuvântului sau dumnezeirea Lui a început să fie din Sfânta Fecioară, ci pentru că din ea s-a născut un trup sfânt, având un suflet rațional; astfel, Cuvântul, unit cu el ipostatic, s-a născut după trup. Vă scriu aceste cuvinte, îndemnat de dragostea pentru Hristos și, ca un frate, vă sfătuiesc și vă rog, înaintea lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri, să gândiți și să învățați la fel ca noi, pentru ca pacea bisericilor să fie păstrată și unirea unanimității și a iubirii să rămână neîntreruptă între preoții lui Dumnezeu.

Actele (primului) Sinod de la Efes sub președinția lui Chiril, citite la Constantinopol sub președinția lui Flavian

106 „Chiril, Episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul și marele Sinod a auzit ceea ce am scris preacuviosului Nestorie în apărarea credinței ortodoxe. Și cred că nu pot fi condamnat în niciun fel pentru abatere de la adevărata învățătură a credinței sau pentru o crimă împotriva simbolului expus de sfântul și marele Sinod care a avut loc odată la Niceea. Totuși, rog sfinția voastră să spuneți dacă am scris aceasta corect, ireproșabil și dacă este în conformitate cu acel sfânt Sinod sau nu. - Juvenal, Episcopul Ierusalimului, a spus: Întrucât, după ce am citit simbolul sfintei credințe expus la Niceea și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril, precum și scrisoarea și expunerea sfântului Sinod s-au găsit în concordanță, atunci sunt de acord cu această învățătură pioasă și o aprob. – Firmus, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Evlavia voastră a explicat cu precizie și detaliu ceea ce sfântul Sinod de la Niceea a expus pe scurt și în principiile sale principale și a făcut astfel înțelegerea credinței expuse pentru noi mai clară și mai evidentă, astfel încât că nu există nimic reciproc în

expresii, toate sunt de acord între ele și credința este confirmată. Și întrucât sunt precise și neschimbate și nu introduc nicio noutate, atunci eu, care am primit aceeași învățătură de la părinții mei, sfinții episcopi, sunt de acord cu scrisoarea. – Memnon, episcopul Efesului, a spus: Scrisoarea citită de preasfântul și preacuviosul părinte, episcopul Chiril, este de acord în conținutul său cu simbolul credinței expus de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea; Prin urmare, negăsind lipsuri sau contradicții în mesaj, sunt de acord cu el și îl aprob." Întregul Sfânt și Marele Sinod a spus același lucru .

Epistolă scrisă de Preasfântul Episcop Chiril al Alexandriei către Preaiubitul Episcop Ioan al Antiohiei despre pace 107

„Să se bucure cerurile și să se veselească pământul" (Ps. 95:11). Zidul despărțitor este dărâmat (Efeseni 2:14), întristarea a încetat și orice discordie a fost nimicită, de când Mântuitorul nostru comun, Hristos, a dat pace bisericilor Sale, iar împărații cei mai pioși și iubiți ai lui Dumnezeu au cerut aceasta. Fiind cei mai buni zeloți ai credinței strămoșilor, ei sunt treji în duh pentru a păzi tăria și statornicia dreptei credințe și, de asemenea, fac eforturi deosebite pentru sfintele biserici, pentru ca acestea să fie neîncetat în cea mai mare slavă și să contribuie la starea înfloritoare a împărăției lor; și Hristos însuși, Domnul celor mai înalte puteri, cu mână generoasă le trimite binecuvântări, îi ajută să-și învingă vrăjmașii și le dăruiește biruință. Și cel ce zice nu se amăgește: „ Pe cei ce Mă slăvesc, pe Mine, voi slăvi pe cei ce Mă slăvesc" (1 Samuel 2:30). Așadar, mi-a fost deosebit de plăcut că domnul meu, preapiosul Pavel, tovarășul meu de slujire și fratele meu, a venit la Alexandria, și nu fără motiv, căci un astfel de om a fost ales ca un…" mijlocitor și a depus osteneli peste puterile sale pentru a desființa ura diavolului, pentru a uni ceea ce era dezbinat și pentru a încununa cu armonie și pace bisericile noastre și ale voastre, care suferiseră de tulburări. Este de prisos să menționăm de ce exista discordie între ele. Pare mai bine, se pare, să ne gândim și să vorbim despre ceea ce este potrivit pentru un timp de pace. Așadar, ne-am bucurat de vizita omului preacuvios menționat anterior, care, poate, se aștepta la o dispută nu mică, trebuind să ne sfătuiască să avem grijă să unim bisericile cu pace și armonie, să distrugem batjocura oamenilor de diferite opinii și să tocim muchie de impietate a diavolului. Totuși, ne-a găsit pregătiți pentru această sarcină, așa că nu a avut nicio dificultate în aceasta. Căci ne amintim de cuvintele Mântuitorului nostru: Pacea Mea vă dau, pacea Mea vă las (Ioan 14:27). Și în rugăciunile noastre zilnice am fost învățați să spunem: Doamne Dumnezeul nostru, dă-ne pacea, căci ne-ai răsplătit nouă cu toate lucrurile (Isaia 26:12). De aceea, nimănui care se împărtășește cu pacea dată de Dumnezeu nu-i va lipsi nimic. bine. Și cum a apărut dezacordul bisericilor, complet inutil și fără nicio cauză legitimă, am aflat în detaliu din scrisoarea pe care domnul nostru, preapiosul Episcop Pavel, ne-a înmânat-o acum și care conține o mărturisire de credință ireproșabilă; ne-a înmânat o mărturisire alcătuită atât de sfințenia voastră, cât și de ceilalți episcopi care au fost acolo, pe care am considerat potrivit să o plasăm literalmente în scrisoarea noastră. Iată-o:

„Trebuie să vorbim pe scurt despre felul în care gândim și vorbim despre Maica Domnului, Fecioara Maria, și despre felul întrupării Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu; nu trebuie să vorbim ca pe o lingușire față de nimeni, ci ca pe o convingere deplină, așa cum am extras aceasta din dumnezeiești scripturi și din tradiția sfinților părinți, fără a adăuga nimic la credința expusă de sfinții părinți la Niceea; căci aceasta, așa cum am spus mai înainte, este suficientă pentru cunoașterea oricărei evlavii și pentru răsturnarea oricărei învățături eretice nedrepte; trebuie să vorbim nu pentru a explica ceea ce este de neînțeles, ci pentru a îndepărta de la noi

înșine, recunoscându-ne propria neputință, pe cei care vor să se ocupe doar de ceea ce depășește înțelegerea omenească.
„Mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet rațional și un trup; că S-a născut înainte de veacuri cu Tatăl după dumnezeire, iar în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria după umanitate; că este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neconfundate, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, iar în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea. Se știe că teologii celebri fac de obicei unele dintre spusele evanghelice și apostolice despre Domnul generale, ca aparținând unei singure persoane, în timp ce pe altele, datorită diferenței dintre cele două firi, le acceptă separat, iar pe cele care sunt potrivite lui Dumnezeu le atribuie dumnezeirii lui Hristos, în timp ce pe cele nevrednice de Dumnezeu le atribuie umanității Sale."
„Citind astfel aceste sfinte cuvinte ale voastre și constatând că noi înșine nu gândim altfel, căci este un Domn, o credință și un botez (Efeseni 4:5), L-am slăvit pe Mântuitorul tuturor, Dumnezeu, felicitându-ne unii pe alții pentru faptul că credința bisericilor noastre și a voastră este în acord cu dumnezeiești scripturi și cu tradițiile sfinților părinți. Și fiindcă am aflat că unii dintre cei înclinați la vorbe deșarte bâzâie ca viespile de câmp și răspândesc zvonuri absurde despre mine, ca și cum aș spune că sfântul trup al lui Hristos nu a fost luat din sfânta Fecioară, ci a fost adus din cer: atunci nu socotesc că este de prisos să spun ceva împotriva lor în această privință. O, nebunilor și numai pricepuți la clemență! Cum v-a venit un astfel de gând? Cum ați căzut în boala unei astfel de nebunii? Căci ar fi trebuit să se înțeleagă clar că aproape întreaga controversă despre credință a fost ridicată din cauza noastră, deoarece afirmăm neîncetat că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu. Și dacă am admite că sfântul trup al Mântuitorului nostru comun nu s-a născut din Fecioară, ci a fost adus din cer, atunci cum am recunoaște-o ca fiind Maica Domnului? Pe cine a născut ea în cele din urmă, dacă nu l-a născut cu adevărat pe Emanuel după trup? Prin urmare, trebuie să-i ridiculizăm și să-i alungăm de la noi înșine pe cei care răspândesc astfel de absurdități despre mine. Și, desigur, fericitul proroc Isaia nu greșește când spune: iată, Fecioara va zămisli în pântecele ei și va naște un fiu și-i vei pune numele Emanuel (Isaia 7:14), adică: Dumnezeu este cu noi (Matei 1:23). Și sfântul proroc profețește, de asemenea, cu adevăr deplin. Gavriil, când o salută pe fericita Fecioară astfel: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată, vei zămisli în pântecele tău și vei naște un fiu și-I vei pune numele Iisus (Luca 1:30, 31). Căci El va mântui poporul Său de păcatele lor (Matei 1:21). Dacă numim pe Domnul nostru Iisus Hristos coborât din cer, nu exprimăm prin aceasta faptul că sfântul Său trup a fost adus din cer, ci urmăm doar pe fericitul Pavel, care a predicat clar: primul om este din pământul, al doilea om (Domnul) este din cer (1 Corinteni 15:47). Să ne amintim și de cuvintele Mântuitorului Însuși: nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului (Ioan 3:13).). Căci, deși S-a născut din Sfânta Fecioară după trup, așa cum am spus deja, totuși este numit coborât din cer, pentru că Dumnezeu Cuvântul a coborât din cer pe pământ și, luând chip de rob, S-a golit pe Sine și a fost numit fiul omului, rămânând ceea ce era, adică Dumnezeu (căci după natura Sa este neschimbător și neschimbător), și cu propriul Său trup este conceput ca unul. Este numit om din cer, pentru că este perfect în divinitate și, de asemenea, perfect în umanitate și este conceput ca o singură persoană. Prin urmare, un singur

Domn Iisus Hristos, deși nu cunoaștem diferența de firi care au intrat în această unire inexplicabilă. Dar fie ca sfințenia Ta să oprească gurile celor care propovăduiesc fie identitatea, fie fuziunea, fie amestecul Cuvântului lui Dumnezeu cu trupul; căci se pare că există oameni care răspândesc zvonuri printre oameni că Eu gândesc și învăț în acest fel. Pe când, dimpotrivă, îi consider chiar nebuni pe cei care permit chiar și umbră de schimbare în natura divină a Cuvântului; Căci rămâne așa cum a fost și a fost dintotdeauna; și nu este diferit și nu va deveni niciodată diferit și nu este capabil de nicio schimbare. Mai mult, mărturisim că Însuși Cuvântul lui Dumnezeu este nepătimitor, deși El Însuși, după ce a realizat aceasta cu o înțelepciune uimitoare, a binevoit să-și atribuie acele suferințe care sunt proprii trupului. De aceea, înțeleptul Petru spune: Hristos a suferit pentru noi în trup (1 Petru 4:1), dar nu prin această divinitate inefabilă. Căci, pentru a fi Mântuitorul nostru al tuturor, El Își atribuie prin însuși, ca fiind ale Sale, așa cum am menționat deja, suferințele trupului Său. Același sens este transmis și de cuvintele rostite de El ca și cum ar fi fost în persoana Sa prin profet: Mi-am dat umerii rănilor și obrajii loviturilor, dar nu Mi-am întors fața de rușinea scuipării (Isaia 50:6). Că în toate acestea urmăm opiniile sfinților părinți și mai ales ale fericitului și preaslăvitului nostru părinte Atanasie, ca să nu facem nicio abatere în nimic, cea mai mică, pentru ca sfințenia voastră să fie neîncrezător asigurată și nimeni altcineva să nu se îndoiască. Aș adăuga la aceasta multe alte mărturii patristice, dând încredere acestei cuvântări a mele, dacă nu m-aș teme să plictisesc cu lungimea scrisorii. Nu putem absolut suporta ca cineva să zdruncine credința sau simbolul credinței , publicat odată de sfinții părinți din Niceea. Și să nu ne îngăduim absolut nouă sau altcuiva să schimbăm nici măcar un cuvânt pus acolo, sau să pierdem nici măcar o silabă, amintindu-ne de cuvintele celui care a zis: Nu schimbați hotarele veșnice pe care le-au rânduit părinții voștri (Prov. 22:28). Căci nu ei înșiși au vorbit, ci Însuși Duhul lui Dumnezeu și Tatăl (Matei 10:20), care purcede din El, deși nu este străin de Fiul - desigur, în ceea ce privește ființa; și acest lucru este confirmat de cuvintele sfinților care au rostit tainele. Căci în Faptele Apostolilor este scris: Și ajungând în Misia, au încercat să intre în Bitinia, dar Duhul nu i-a părăsit (Faptele Apostolilor 16:7). Iar dumnezeiescul Pavel scrie: „Cei ce sunt în trup, nu pot plăcea lui Dumnezeu. Voi însă nu sunteți în trup, ci în Duh, pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; și dacă cineva n-are Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:8-9). Și faptul că unii dintre cei ce obișnuiesc să calce adevărul, îmi răstălmăcesc cuvintele după bunul plac, să nu se mire sfințenia Ta de aceasta, știind că urmașii unor erezii își găsesc sprijin pentru erorile lor chiar și în Sfânta Scriptură, distorsionând cu o înțelegere perversă ceea ce a fost spus în ea de Duhul Sfânt și astfel îngrămădind pe capetele lor un cărbune nestins. Și întrucât știm că unii au publicat scrisoarea ortodoxă a preaslăvitului nostru părinte Atanasie cu modificări și denaturări, de care mulți au suferit: atunci, socotind că aceasta va fi utilă și necesară fraților, am trimis sfinției voastre unul dintre cele mai vechi exemplare ale acestei lucrări, păstrat de noi în puritate și intact.”

108 Când aceasta (epistola lui Chiril de binecuvântată pomenire) a fost citită, cei mai venerabili episcopi ai Iliriei au exclamat: „Credem așa cum crede Chiril! Veșnică amintire lui Chiril!” Preasfințitul episcop Teodoret a spus: „Anatema celui care vorbește despre doi fii. Ne închinăm unui singur Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, singurul născut.” Toți cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Credem așa cum crede Chiril; așa am crezut, așa credem. Anatema celui care nu crede așa.” Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au exclamat: „Flavian a crezut așa, Flavian a apărat asta, căci acest Flavian a fost detronat. Eusebiu l-a detronat pe Nestorie; Dioscor a corupt credința.” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei

care erau cu ei au exclamat: „Dumnezeu l-a detronat pe Nestorie.” Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Leo așa crede; Anatolius așa gândește.” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Toți gândim așa; Satana nu ar trebui să aibă loc, Satana nu ar trebui să aibă stăpânire.” Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Împăratul și senatul și toți gândesc așa!” Cei mai iluștri demnitari, cel mai ilustru senat și întregul sfânt consiliu al celor mai venerabili episcopi au strigat: „Împăratul gândește așa; Augustus gândește așa, noi toți gândim așa!” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Toată lumea gândește așa. Decretele părinților sunt bune!” Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Dați jos ucigașul lui Flavian, dați jos paricidul!” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au exclamat: „Toți credem aceasta. Trăiască senatul, trăiască împărații, trăiască ortodocșii. Toți credem aceasta. Prin voi să fie pace. Credem că totul este corect.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Pe ce bază l-ați primit în comuniune pe Eutihie, care vorbește opusul acestora, și l-ați detronat pe Flavian de binecuvântată memorie și pe cel mai venerabil episcop Eusebiu, care sunt de acord cu acestea?” Prea venerabilul episcop al Alexandriei, Dioscor, a spus: „Cele mai memorabile însemnări să arate adevărul.” – Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

109 „Eustatie, episcopul Beritului, după ce a citit scrisorile menționate mai sus, a spus: Este necesar să explic sfinției voastre că, deși Dumnezeu a fost prezent în preafericitul și sfântul nostru părinte și arhiepiscop al Alexandriei Chiril, totuși unele dintre cele scrise de el, chiar și în timpul vieții sale, au fost puse la îndoială de cei care nu înțeleg corect ceea ce este frumos spus, până când el, cu limbajul său cel mai înțelept și mai învățat, a făcut (asta) pentru cei care doreau să denatureze scrierile frumos compuse și i-a convins pe toți să-i urmeze înțelepciunea pioasă. Dar când unii alții au fost gata să facă un subiect de îndoială chiar și din scrisorile preafericitului și sfântului om citite acum, atunci el a avut din nou o nevoie și chiar mai mult o dorință (adică să explice). Și-a dedicat tot timpul acestei lucrări pioase de a se explica, de a-și arăta intenția și, prin intermediul scrisorilor sale către foștii episcopi, fericita și sfânta memorie a lui Acachie de Medita, Valerian de Iconia și Succensus de Diocesarea din Isauria, să le explice tuturor cum ar trebui scrisorile recent citite și dogma venirii Mântuitorului nostru să fie...” înțeles. Căci în scrisorile către acești oameni binecuvântați, printre altele, se adaugă următoarele: „Trebuie să recunoaștem nu două naturi, ci o singură natură întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul.” Și a confirmat aceste cuvinte ale sale prin mărturia preafericitului Atanasie.”

110 Cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Așa spune Eutihie; așa spune Dioscor.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Nu admitem nici fuziunea, nici transformarea, nici dezbinarea. Anatema celui care admite fie fuziunea, fie transformarea, fie confuzia.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să spună sfântul sinod dacă cuvintele preavenerabilului episcop Eustatie se potrivesc cu scrisorile canonice ale sfintei memorii Chiril, publicate la sinod și citite astăzi?” Și înainte ca sfântul sinod să răspundă, Eustatie, cel mai venerabil episcop al Berytusului, a venit în mijloc și, aruncând cartea, a spus: „Dacă am vorbit rău, iată cartea lui Chiril: să o anatemizeze și să mă anatemizeze pe mine!” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și cei care erau cu ei au strigat: „Eustatie a vorbit bine, ortodocșii au vorbit bine. Veșnică amintire dreptului și piosului Chiril!” Eustatie, cel mai venerabil episcop al Beritului, a spus: „Epistola sfintei amintiri a lui Chiril este tocmai aceasta”, și a citit din memorie continuarea

epistolei, care conţinea, printre altele, următoarele: „nu trebuie să recunoaștem două firi, ci o singură fire întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul”. După ce a citit epistola menționată, a spus: „și cine recunoaște o singură fire, tăgăduind trupul lui Hristos, de o substanță cu noi, să fie anatema; și cine recunoaște două firi, despărțind pe Fiul lui Dumnezeu, să fie anatema. Doresc să vorbesc și pentru fericitul Flavian: fericitul Flavian a luat aceste (cuvinte) goale și le-a prezentat celui mai pios împărat; poruncește să se citească manuscrisul său, astfel încât întregul conciliu să spună că a fost alcătuit corect”. Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „De ce l-ați excomunicat pe Flavian de venerabilă amintire?” Eustatie, cel mai venerabil episcop al Beritului, a spus: „M-am înșelat”. - Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

111 „După ce a citit acestea, Eusebiu (cel mai venerabil) episcop (de Dorileu) a spus: Sunt convins că gândesc exact în același fel; fiind un adversar al celor care vor să denatureze dogma Ortodoxiei, am venit la Sfântul vostru Sinod; și rog sfințenia voastră să fiți de acord cu cele citite, pentru ca toată lumea să știe că oricine respinge aceste expuneri este un dușman al Bisericii Catolice și un străin de adunarea sacră. - Preasfântul Arhiepiscop Flavian a spus: Este necesar și cu pioșenie să fim de acord cu cele definite pe bună dreptate. Căci cine se poate împotrivi cuvântului Sfântului Duh? Scrisorile fericitului și sfântului nostru părinte Chiril, fost episcop al sfintei biserici alexandrine, au fost citite, tâlcuindu-se cu atenție gândurile sfinților părinți care erau atunci adunați la Niceea, învățându-ne ceea ce am gândit și gândim dintotdeauna, adică că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit cu suflet și trup rațional, născut mai înainte de veacuri fără început din Tatăl după dumnezeire, în sfârșit în vremurile de pe urmă, pentru noi și pentru binele nostru” mântuire, născut din Fecioara Maria după umanitate, de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu Maica după umanitate; și mărturisim că Hristos, după întrupare, este alcătuit din două firi într-un singur ipostas și într-o singură persoană, mărturisim un singur Hristos, un singur Fiu, un singur Domn. Dar pe cei care vor să gândească altfel, îi excomunicăm din Sfântul Sinod al Preoților și din întreaga Biserică. Fiecare dintre cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi prezenți să-și expună părerea și credința în notele de pomenire ale faptelor.”

112Când s-a citit aceasta, cei mai ilustri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Ce vor spune cei mai venerabili episcopi ai Sfântului Sinod de față? Expunând astfel credința, a păstrat Flavian de binecuvântată amintire mărturisirea ortodoxă și catolică sau a păcătuit în vreun fel în privința ei?” Prea venerabilul episcop Paschasin, care ocupa locul tronului apostolic, a spus: „Flavian de binecuvântată amintire a expus credința cu sfințenie și necorupt; expunerea sa a credinței este în conformitate cu litera celui mai binecuvântat și apostolic om, episcopul Romei.” Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Fericitul Flavian a expus bine și ortodox credința sfinților noștri părinți.” Prea venerabilul episcop Lucențiu, care ocupa scaunul Scaunului Apostolic, a spus: „Întrucât credința lui Flavian de binecuvântată amintire este în acord cu Scaunul Apostolic și cu tradițiile Părinților, este drept ca sfântul Sinod să întoarcă asupra lor înșiși condamnarea adusă lui (Flavian) de către eretici.” (Când aceste cuvinte au fost traduse în greacă de Constantin, cel mai venerabil secretar al consistoriului imperial.) Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Siria, a spus: „Arhiepiscopul Flavian de binecuvântată amintire a expus credința într-un mod ortodox și în acord cu cel mai fericit și preasfânt arhiepiscop Leon; și noi toți acceptăm cu ușurință această afirmație.” Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus:

„Flavian de binecuvântată amintire vorbește în acord cu Chiril de binecuvântată amintire.” Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Aprobăm și acceptăm discursul celui mai sfânt Flavian despre mărturisirea (credinței).” Eustathius, cel mai venerabil episcop al Berytus, a spus: „Flavian de binecuvântată amintire, fost arhiepiscop al orașului domnesc, a urmat învățătura celui mai fericit și preasfânt părinte al nostru, fost arhiepiscop al Alexandriei, Chiril.” Cei mai venerabili episcopi ai Orientului și cei care erau cu ei au strigat: „Mucenicul Flavian a expus bine credința, Arhiepiscopul Flavian a expus bine credința.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Să se citească restul cuvintelor sale și apoi voi răspunde; căci în cele ce urmează se găsește contrazicându-se și recunoscând două naturi după unire.” Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Preasfântul episcop Flavian a vorbit în acord cu Chiril de binecuvântată amintire; dar rugăm să se citească și următoarele, pentru ca înțelesul său să fie mai clar.” Cei mai venerabili episcopi ai Palestinei au spus: „Spunem același lucru pe care l-a spus cel mai venerabil arhiepiscop Juvenal.” Și cel mai venerabil episcop Juvenal s-a ridicat și a trecut cu ei pe cealaltă parte. Și cei mai venerabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Bine, Dumnezeu v-a adus, ortodocșilor; bine ați venit.” Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, a spus: „Nu eram atunci la sinodul din Efes, pentru că nu fusesem încă hirotonit episcop; și văzând din ceea ce am citit că ceea ce a spus Flavian de fericită memorie conține zel pentru expunerile sfintei memorii a lui Chiril, mă tem să-l învinovățesc; când se va citi restul, atunci îl voi studia mai complet.” Și ridicându-se,A trecut pe partea cealaltă. Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Petru filozofează după Petru; bine că ați venit, ortodocșilor!” Irineu, cel mai onorabil episcop al Naupactusului din Elada, a spus: „Nici eu nu am fost prezent la sfântul sinod de la Efes, care a avut loc recent; dar mă tem să dau vina pe expunerile despre sfânta memorie a lui Flavian, care au fost citite acum; cerem să ni se citească și restul.” Ceilalți cei mai onorabili episcopi ai Eladei au spus: „Și noi învățăm ce s-a citit.” Și au trecut cu toții pe partea cealaltă. Quintilius, Sozon și ceilalți cei mai onorabili episcopi ai Macedoniei și Cretei au spus: „Nu găsim nimic nepotrivit în discuția despre sfânta memorie a lui Flavian citită. Cerem să se citească și restul.” Nicolae, cel mai onorabil episcop de Stoben, în a Doua Macedonie, a spus: „Nu am fost prezent la sinodul menționat anterior; și din cele citite, constat că Flavian de sfânta memorie nu a spus nimic contrar definițiilor preafericiților părinți și ale preafericitului Chiril.” Atanasie, cel mai venerabil episcop de Busiris, în Tripoli, în Egipt, a spus: „Preasfântul episcop Flavian a urmat epistolele preafericitului Chiril; căci a expus bine credința.” Ausonius, cel mai venerabil episcop de Sevennite, a spus: „Preasfântul și piosul episcop Flavian a vorbit și a raționat în conformitate cu expunerile sfintei memorii a lui Chiril, așa cum conțin epistolele preafericitului Chiril care au fost citite.” Nestorie, cel mai venerabil episcop de Flagoneia, a spus: „Flavian de sfânta memorie a expus credința în conformitate cu ceea ce s-a citit despre credință din notițele memoriale și cu expunerea pe care a făcut-o Chiril de sfânta memorie.” Macarie, cel mai venerabil episcop de Cavassa, a spus: „Și eu voi spune același lucru; căci preasfântul Flavian a bine propovăduit credința, urmând credința Sfântului Chiril.” Constantin, cel mai venerabil episcop de Demetrias din Tesalia, a spus: „Mitropolitul meu, fiind ținut în urmă de boală, este încă în Helenpolis; dar eu gândesc așa cum au gândit cei 318 părinți și sunt de acord cu ceea ce s-a citit recent din (scrierile) fericitului Chiril; și dacă eu gândesc sau am gândit vreodată altfel, anatema mie. Sunt de acord cu ei așa cum Flavian de binecuvântată amintire este de acord cu fericitul Chiril.” Eustochius, cel mai venerabil episcop al Adrianopolului din

vechiul Epir, Claudius, cel mai venerabil episcop al Anchiasmului, Marcu, cel mai venerabil episcop al Euriei, Peregrinus, cel mai venerabil episcop al Feniciei, și Soterichus, cel mai venerabil episcop al Corcyrei, au spus: „Preasfântul nostru părinte Atticus, episcop al Nicopolei, a murit nu cu mult timp înainte, după o boală grea. Dar mărturisim că preafericitul Flavian a vorbit în conformitate cu epistolele citite de preafericitul și sfântul nostru părinte Chiril. Cerem ca restul să fie citit în toate Faptele Apostolilor." Și toți au trecut pe cealaltă parte. Dioscorus, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Este clar că Flavian este condamnat pentru că a recunoscut două firi după unire. Dar am mărturia sfinților părinți, Atanasie, Grigore, Chiril, în multe locuri, că nu trebuie să recunoaștem două firi după unire,,,ci o singură natură întrupată a Cuvântului. Trebuie să fiu alungat împreună cu părinții. Apăr dogmele părinților; nu mă abat de la ei în nimic. Mărturiile lor nu sunt simple, nu în treacăt, ci în cărți. Așa cum a cerut toată lumea, așa cer ca restul să fie citit." - Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a început să citească din același sul.
113. Vasile, preaiubitul de Dumnezeu episcop al mitropoliei Seleuciei (în Isauria), a spus: Cine poate învinovăți cuvintele fericitului nostru părinte Chiril, care prin înțelepciunea sa a înfrânat impietatea lui Nestorie, gata să inunde lumea, și care, atunci când Nestorie L-a împărțit pe singurul nostru Domn și Mântuitor Hristos în două persoane și doi fii, a arătat că într-o singură persoană - Fiul, Domnul și Stăpânul creației, trebuie să recunoaștem divinitatea desăvârșită și umanitatea desăvârșită? De aceea, aprobăm tot ce a scris și a trimis el, ca fiind adevărat și plin de evlavie; și ne închinăm singurului nostru Domn Iisus Hristos, cunoscut în două firi. Căci o fire a avut-o în Sine înainte de veci, ca fiind strălucirea slavei Tatălui (Evrei 1:3); iar cealaltă, ca fiind născut din Maică pentru noi, primind-o de la ea, S-a unit cu Sine în mod ipostatic; și este numit Dumnezeu desăvârșit și Fiu al lui Dumnezeu și om desăvârșit și fiu al omului; voind să ne mântuiască, S-a făcut asemenea nouă în toate, afară de păcat. Îi recunoaștem pe oponenții acestor dogme ca dușmani ai Bisericii. - Seleuc, cel mai venerabil episcop al mitropoliei Amasiei, a spus: „Învățătura recent citită a părintelui nostru și fostului episcop Chiril, înțelepciunea preasfințitului nostru arhiepiscop Flavian și actualul acord cu el al preasfințitului episcop Vasile, ne-au umplut inimile de bucurie. De aceea, întrucât aceste dogme sunt apostolice, adevărate și pioase, și eu sunt de acord cu ele și le mărturisesc. Dar pe oricine nu gândește așa, îl anatematizez și îl consider străin de unitatea bisericească și ortodoxă. Căci credem în unicul nostru Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, lumină din lumină, viață din viață, în două firi după întruparea și asumarea trupului din sfânta Maria; Aceasta este ceea ce învățăm noi. Pe oricine gândește altfel, îl declarăm străin de Biserică."
114 „Sfântul sinod a zis: nimeni nu-L va recunoaște pe Domnul ca doi după unire. Nu a existat niciun episcop al Amasiei. Nu despărțiți ceea ce nu se poate despărți; aceasta a fost înțelepciunea lui Nestorie. Nu a existat niciun episcop al Amasiei, nu a existat niciun Amasian, există unul al Sinopei 115. – Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Tăceți puțin; să auzim alte blasfemii. De ce îl acuzăm doar pe Nestorie? Sunt mulți nestorieni. – Ioan, presbiter și prim notar, a zis: Din cele citite observăm că cei care au spus aceasta au expus o credință diferită de cea care a fost expusă la Niceea și stabilită aici mai înainte. – Olimpius, episcopul Evasiei, a zis: Dacă credința își are începutul în aceste aducere aminte, atunci anatema celor care au dat (un astfel de) început."
116 „Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al mitropoliei Marcianopolis, Saturninus, a spus: Dacă cineva gândește altfel decât s-a citit recent la acest sfânt sinod, să fie înstrăinat și lipsit de comuniunea cu noi, după rânduielile sfinților părinți, ca neacceptând ceea ce a fost bine definit de sfinții părinți. - Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al orașului Smirna, Etheric, a spus: Precum au fost de acord părinții prezenți,

așa gândesc și cred împreună cu ei, atât înainte, cât și acum, și după aceasta, și în veacul viitor.”
117 „Etheric, episcopul Smirnei, a zis: Nu am spus asta. Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Ce spune el? Ioan, presbiterul și notarul șef, a zis: El neagă minciuna. Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Prea cinstitul episcop Etheric să explice ce a vrut. Etheric, episcopul Smirnei, a zis: Am venit la Constantinopol din întâmplare. Ascultătorii m-au înconjurat; apoi l-au adus cu ei pe același călugăr, care a zis: Domnule, semnați. Dar eu am zis: Așteptați, dar să vedem dacă putem auzi ceva clar de la el. După aceasta a zis: Explicați. Am zis: Nu pot explica. Deși știu adevărul, nu pot vorbi. Totuși, voi spune că, dacă cineva nu crede ca 318 și cei care au fost în Efes, să fie anatema atât aici, cât și în lumea viitoare. – Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Atunci ceea ce s-a citit este fals? – Etheric, episcopul Smirnei, a zis: Nu știu. – Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Nu ați spus nimic mai mare decât acesta? – Etheric, Episcopul Smirnei, a spus: Nu. – Dioscorus, Episcopul Alexandriei, a spus: Ați auzit acum ce ați spus atunci? – Etheric, Episcopul Smirnei, a spus: Am auzit. – Dioscorus, Episcopul Alexandriei, a spus: Și nu ați spus aceasta? – Etheric, Episcopul Smirnei, a spus: Nu. – Dioscorus, Episcopul Alexandriei, a spus: Este clar că omul care este prezent își lasă îndatoririle. Să se citească restul.
118 După ce s-a citit aceasta, Ethericus, cel mai venerabil episcop al Smirnei, s-a ridicat și a spus: „La început am fost de acord și, de îndată ce am semnat, am plecat (la Efes). Cel mai venerabil episcop Dioscor a venit imediat la mine și mi-a spus: De ce ai semnat împotriva lui Eutyhes? Am spus: Am semnat, așa cum au făcut toți părinții noștri. Dacă este ceva special aici, spune-mi. El a spus: Ce ai semnat? Am spus: Am semnat ceea ce mi s-a prezentat: Anatema - dacă cineva nu crede ca 318 și ca cei care au fost în Efes, să fie anatema. După aceasta, ce au scris, nu știu; am vorbit în prezența tuturor.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Să aducă doi martori.” Ethericus, cel mai venerabil episcop al Smirnei, a spus: „Cred ca și Chiril.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „În prezența cui ți-a spus acestea cel mai venerabil episcop Dioscor?” Ethericus, cel mai venerabil episcop al Smirnei, a spus: „(A vorbit) înaintea tuturor.” Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Ceea ce este scris, ai spus fără nicio constrângere: de ce vrei să-l denaturezi?” Dioscorus, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Nu suferă nimic cei calomniați? Dacă aș fi acuzat, n-aș suferi?” - Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
119 „Preaveneratul Episcop Valerian a spus: Mărturisesc (în Hristos) două nașteri, dumnezeiasca și trupească: dumnezeiasca din Tatăl, trupească din Mamă; (mărturisesc) un Fiu, așa cum au hotărât toți părinții, două nașteri într-o singură persoană. Mărturisesc așa cum s-au adunat cei 318 părinți la Niceea; și așa cum a hotărât Sfântul Sinod de la Efes și a decretat Chiril, Episcopul marelui oraș Alexandria, de binecuvântată pomenire, așa cred și mărturisesc. - Longinus, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al orașului Cherson, a spus: în urma sfântului și marelui sinod al celor 318 părinți, care a avut loc la Niceea, sfântul nostru părinte Episcop Chiril a expus învățătura într-o epistolă cu toată sârguința. De aceea, sunt de acord cu preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Flavian și cu (ceilalți) preaiubitori de Dumnezeu episcopi, știind că, după întrupare, din cele două firi trebuie să ne închinăm dumnezeirii singurului Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Îi considerăm pe adversarii acestei credințe străini de credința pioasă a Sfintei Biserici.”

120 Când s-a citit aceasta, Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: Dintre cei doi îi recunosc, din cei doi îi neg; sunt obligat să acționez cu ireverență: discursul meu privește sufletul. Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorilei, a spus: (L-ați ucis mai devreme pe preasfântul Arhiepiscop Flavian), m-ați ucis deja. Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Răspund lui Dumnezeu atât aici, cât și acolo." Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorilei, a spus: „Și înaintea legilor, așa cum spuneți dumneavoastră înșivă. De ce am venit atunci? Cu siguranță să vă cer pedeapsă. Cu siguranță nu ați venit aici să mă salutați?" Paschasinus, cel mai venerabil episcop, a spus: „Era permis episcopului Flavian, când acesta (adică Dioscor) ascultă, să vorbească în același fel în care vorbește acesta?" Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Dar în prezent conciliul acționează cu dreptate." Lucențiu, cel mai venerabil episcop, care ocupa scaunul tronului apostolic, a spus: „Conciliul este drept: să se dea o judecată dreaptă despre amândouă." - Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

121 „Meliffong, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Heliopolisului, a spus: După dumnezeiescul Apostol, dacă un înger din ceruri ne propovăduiește o veste mai bună (Galateni 1:8) decât ceea ce s-a citit recent de la sfinții părinți ai Sinodului de la Niceea și Efes, să fie anatema. Cei care nu mărturisesc cele două firi unite în adevărata unitate într-unul și același Fiu al lui Dumnezeu, adevăratul Dumnezeu al adevăratului Dumnezeu, Iisus Hristos, să fie anatema. Cei care introduc ceva nou, dincolo de expunerile Apostolilor și Părinților, și tulbură Biserica lui Dumnezeu, vor primi pedeapsa, oricine ar fi. - Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Iulian al Cosului a spus: Nimeni dintre cei înțelepți nu se poate opune credinței expuse de sfinții părinți la Niceea și din nou de sfântul și marele sinod adunat la Efes. De aceea mărturisim două firi într-o singură persoană și, prin urmare, un singur Fiu, un singur Domn Iisus Hristos. Dacă cineva, mânat de nebunia diavolului și urmând, după cum crede, propriul său raționament, filozofează altceva decât „ceea ce am primit de la predecesorii noștri, sfinții părinți, să fie străin de Biserică."

122 După ce s-a citit aceasta, Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a zis: „Iată, afirm aceasta: după unire nu mai sunt două firi." Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

123 „Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al orașului, Palta Sava, a spus: Am fost învățați să urmăm (sfinților) părinți. Părinții noștri care au fost în Niceea nu au vorbit de la ei înșiși, ci (ceea ce) a vestit Duhul Sfânt. La fel, preaiubitorul de Dumnezeu, preasfântul, fericitul Chiril a vorbit și a învățat de la Duhul Sfânt despre ceea ce au spus părinții. A fost urmat de primul în Răsărit, preaiubitorul de Dumnezeu Ioan, episcop al Antiohiei. A fost urmat de preaiubitorul de Dumnezeu episcop Vasile, care a vorbit mai înainte. Și eu gândesc și mărturisesc exact în același fel. Dacă cineva în tot universul nu gândește după această credință, este străin nu numai de mine, ci și de toți credincioșii adevărați. Rog sfinția voastră să trimiteți această scrisoare în Răsărit și să ne eliberați de reproșuri. Cine nu semnează scrisoarea, să fie străin de noi. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Toma de Valentiniapolis a spus: Întrucât dogmele expuse la sfântul sinod ținut în Niceea și în mitropolia Efesului sunt benefice sufletului, credem și învățăm poporul nostru în consecință. Și pe oricine nu crede așa, îl considerăm străin de Biserica Ortodoxă. – Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Trifon al orașului de pe insula Chios a spus: Am crezut și credem conform expunerii sfinților părinți care au fost în Niceea și a preafericitului și sfântului Arhiepiscop Chiril. Îi anatematizăm pe cei care nu cred în învățătura părinților și îi considerăm străini de Sfânta Biserică. – Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Timotei de Primopole a spus:

Definițiile sfinților părinți care s-au adunat în Niceea sunt pioase și ortodoxe; urmându-le, părintele nostru Chiril de fericită pomenire, fost episcop al Alexandriei, ne-a transmis dogmele iubitoare de Dumnezeu. Și suntem de acord cu ele. Prin urmare, cel care nu le urmează să fie străin de sfânta Biserică a lui Hristos. - Preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Bosforului Eudoxie a spus: De trei ori binecuvântatul nostru părinte Chiril, în urma sfântului și marelui sinod de la Niceea, ne-a explicat venirea lui Hristos, Mântuitorul nostru, că El, Dumnezeu mai înainte de veci și Fiul Tatălui, „în vremurile din urmă S-a făcut om, ca să distrugă zapisul care era împotriva noastră (Coloseni 2:14), și, pentru mântuirea noastră, S-a făcut om desăvârșit. De aceea, oricine nu este de acord cu expunerile sfinților părinți se înstrăinează de orice sfântă comuniune și prezență a lui Hristos."
124 După ce s-a citit aceasta, Eustatie, cel mai venerabil episcop al Berytusului, a zis: „El nu a luat om, ci s-a făcut om; dar a luat trup." – Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:
125 „Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al orașului Docimium, Eustohie, a spus: expunerea făcută de sfinții părinți ai Sfântului Sinod de la Niceea, scrisorile citite nouă de preasfântul și preaiubitorul de Dumnezeu episcop Chiril și regulile și credința expuse de Sfântul și Marele Sinod de la Efes, le găsim cu toții în acord unii cu alții. De aceea, și eu cred și mărturisesc în același fel: dar pe oricine gândește altfel îl socotesc străin de sfânta Biserică sobornicească și de credința ortodocșilor. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al orașului Mostena, Iulian, a spus: întrucât scripturile canonice citite nouă, expuse de preafericitul și preasfântul Chiril și de preasfântele Sinoade de la Niceea și Efes, sunt clare și folositoare sufletului, atunci și eu gândesc și cred în același fel. Dar oricine gândește altfel, să fie străin de sfânta Biserică și de adevărata credință. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al orașului Hierocezarea, Sisinie a spus: Auzind epistolele citite ale sfinților noștri părinți și ce s-a făcut În mitropolia Efesului, conform sfintelor canoane așezate în cetatea Niceea, așa gândim, credem și învățăm pe poporul nostru. Și oricine gândește altfel, să fie străin de sfânta Biserică sobornicească a lui Dumnezeu. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop al cetății Hircanului, Ioan, a spus: „Sunt de acord cu cele citite recent și expuse mai înainte de sfinții părinți în Niceea și proclamate ortodox de sfinții episcopi și urmez aceasta. Dar pe cel care gândește altfel, îl resping ca un nebun și îl consider străin de credința ortodoxă, fiind întărit prin harul lui Hristos împreună cu toți sfinții părinți." - Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop (al Dorileului) Eusebiu a spus: „Întrucât unii dintre cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi care locuiesc în această cetate împărătească nu au venit nici din cauza bolii, nici din cauza necunoașterii convocarii Sfântului Sinod, rog, prin preasfințitul preot și notar Asterie și prin cei mai pioși diaconi și notari, să le amintim că, aflând cele făcute, ei înșiși își declară voința." - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: „Prea venerabilii notari să anunțe episcopilor absenți cei mai iubitori de Dumnezeu, după ce le-au citit ce s-a făcut aici, și fiecare dintre ei să-și spună propria părere."
Actul III la Constantinopol sub președinția lui Flavian (citit din nou la Calcedon)
„Când Sfântul Sinod s-a întrunit din nou în camera judecătorească a episcopiei sub președinția preasfințitului și piosului nostru Arhiepiscop Flavian, în a doua zi a săptămânii, în a cincisprezecea zi a lunii noiembrie, în consulatul menționat mai sus, preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: a trecut astăzi a patra zi de când am apelat la sfinția voastră, cerând ca preotul și arhimandritul Eutihie să vină la Sfântul vostru Sinod, care trebuie să fie acuzat de mine că denaturează dogmele ortodoxe și că filozofează diferit de ceea ce crede Biserica Catolică."„Rog ca cei trimiși de sfinția Voastră să-l întrebe să spună ce răspuns au primit de la el. - Preasfințitul

arhiepiscop (Flavian) a zis: notarii să spună cine au fost trimiși atunci. - Notarii au zis: mai întâi sfinţenia Voastră a poruncit preacuviosului prezbiter şi ecdic Ioan şi preasfinţitului diacon Andrei să meargă la preasfinţitul prezbiter şi arhimandrit Eutihie; amândoi sunt aici. - Preasfinţitul episcop (Flavian) a zis: să se înfăţişeze înaintea sfântului sinod şi preasfinţitul prezbiter şi ecdic Ioan să spună mai întâi dacă s-a dus să-l cheme pe prezbiter şi arhimandrit Eutihie, dacă l-a văzut şi ce a auzit de la el." – Preavenerabilul preot şi ecdic Ioan a spus: Când înainte de aceasta, preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a apelat la sfinţenia voastră la sinod, acuzându-l pe preavenerabilul preot şi arhimandritul Eutihie, a prezentat o notă în care declara că el (Eutihie) suferă de boli eretice şi a cerut să fie chemat la sfinţenia voastră pentru a se justifica în ceea ce îl acuza: înţelepciunea voastră prudentă şi precaută mi-a poruncit mie şi preavenerabilului diacon Andrei să mergem la el (Eutihie) la mănăstirea sa şi să-l chemăm pentru justificare. Astfel, ne-am dus la el în mănăstirea sa, i-am citit nota acuzatoare, i-am înmânat o copie a acesteia, l-am anunţat pe acuzator şi l-am anunţat că este chemat să se justifice în faţa sfinţeniei voastre. Dar el a refuzat deloc să meargă şi să se justifice, spunând că fusese hotărât pentru el şi, cum ar fi, prin lege de la început – niciodată şi nicăieri să nu fie separat de frăţia sa, ci să trăiască în mănăstire, într-un fel ca într-un mormânt. Ne-a rugat să informăm sfinţenia Voastră că preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu, care îi fusese mult timp duşman, din ură şi ostilitate a adus această acuzaţie împotriva sa. El a afirmat că este gata să fie de acord cu expunerea sfinţilor părinţi care au alcătuit sinodul de la Niceea şi Efes şi a promis că va semna interpretările lor. Dacă însă a întâlnit în ele, în unele cuvinte, ceva fals sau eronat, nici nu l-a respins, nici nu l-a acceptat, ci a testat doar Scriptura ca fiind mai solidă decât expunerile patristice. După întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, adică după naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, El se închină unei singure firi – firea lui Dumnezeu întrupat şi făcut om. Şi aducând o carte de acest fel, a citit-o. A adăugat că s-a rostit o calomnie împotriva lui, ca şi cum ar fi spus că Dumnezeu Cuvântul a adus trup din cer şi că el este nevinovat de această calomnie. Că Domnul nostru Iisus Hristos este alcătuit din două firi unite ipostatic, nu a găsit acest lucru în expunerile sfinţilor părinţi şi, dacă s-ar întâmpla să citească ceva similar de la cineva, nu l-ar accepta; „Pentru că dumnezeiasca Scriptură, a zis el, este superioară învăţăturii părinţilor. Spunând acestea, a mărturisit că Cel ce S-a născut din Fecioara Maria este Dumnezeu desăvârşit şi om desăvârşit, neavând trup, de o fiinţă cu noi. Acestea a spus în timp ce vorbea cu mine - preasfinţitul arhiepiscop (Flavian) a zis: numai tu ai auzit acestea,sau şi diaconul Andrei, care a fost trimis cu tine? - Preasfinţitul prezbiter şi ecdicul Ioan a spus: Când mi-a poruncit să raportez aceasta sfinţiei tale, atunci a fost prezent şi diaconul Andrei. - Preasfinţitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Să spună şi preasfinţitul diacon Andrei, a auzit acela aceasta de la preasfinţitul prezbiter şi arhimandritul Eutihie? - Preasfinţitul diacon Andrei a spus: La porunca sfinţiei tale, ne-am dus la preasfinţitul prezbiter şi arhimandritul Eutihie; şi, vorbind cu el, am auzit de la el ceea ce spusese deja preasfinţitul prezbiter şi ecdicul Ioan. – Preasfinţitul prezbiter şi ecdicul Ioan a spus: În timpul conversaţiei preasfinţitului prezbiter şi arhimandritului Eutihie, când ne-a poruncit să raportăm aceasta sfinţiei tale, a fost prezent şi preasfinţitul diacon al preaiubitorului de Dumnezeu episcop Vasile şi a auzit cele spuse. De aceea, vă rog să-l chemaţi şi să-l întrebaţi dacă a auzit ceva din toate acestea. – Preasfinţitul arhiepiscop (Flavian) a zis: Să spună preacinstiţii notari dacă diaconul care este cu preaiubitorul de Dumnezeu episcop Vasile şi pomenit de preacinstitul preot şi ecdic Ioan este aici? – Notarii au zis: Iată diaconul care este cu preaiubitorul de Dumnezeu episcop Vasile, stând împreună cu sfinţia voastră. – Preasfinţitul arhiepiscop (Flavian) a zis: să stea în mijloc. – Şi când s-a ridicat,

preasfințitul arhiepiscop a zis: cum vă numiți? – El a zis Atanasie. – Preasfințitul arhiepiscop a zis: cărei trepte bisericești vă aparțineți? – (Atanasie a zis: Sunt diacon. – Preasfințitul arhiepiscop Flavian a zis: din ce cetate? – Diacon.) Atanasie a zis: Seleucia, cu preasfințitul episcop Vasile. – Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a zis: spuneți-mi, ce ați auzit, în prezența preacinstitului – preot și ecdic Ioan și a diaconului Andrei, de la preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie, cu privire la credință? – Diaconul Atanasie a zis: Am auzit ce au zis preaiubitorul de Dumnezeu prezbiter și ecdicul Ioan și preacinstitul diacon Andrei. - Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a zis: Cele spuse de preasfințitul prezbiter și ecdicul Ioan și preasfințitul diacon Andrei și raportul lui Atanasie, preasfințitul diacon al sfintei biserici seleuciene, sunt suficiente pentru a lămuri ce părere nelegiuită are, contrară expunerilor sfinților părinți. Totuși, rog sfinția voastră să-l chemați din nou. Căci sunt gata să-l condamn prin multe mărturii că este înțelept și înțelept și învață rău. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a zis: O, dacă el, venind aici și recunoscându-și greșeala, s-ar pocăi! Domnul nostru Iisus Hristos se bucură de mântuirea celor pierduți și el însuși este cel dintâi care merge să caute oaia pierdută (Luca cap. 15). Așadar, preacinstiții prezbiteri Mama și Teofil, care au fost trimiși acum, după ce i-au dat scrisoarea de chemare trimisă lui de la noi, să-l convingă să vină la Sfântul Sinod (al nostru), ispitit nu numai de acuzațiile aduse împotriva lui de preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu, ci și de relatările preacuviosului prezbiter și ecdic Ioan și ale preacinstiților diaconi Andrei și Atanasie despre faptul că,că gândește rău și persistă în aceasta. Dacă vine aici, își varsă mai întâi impietatea și recunoaște adevărata credință și expunerea sfinților noștri părinți, atunci va primi iertare, pe care o acordăm de obicei celor care se pocăiesc. - Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: să poruncească sfinția voastră ca scrisoarea de provocare emisă de Sfântul Sinod să fie citită dinainte, pentru a fi inclusă în notele pomenitoare. - Preasfințitul Arhiepiscop (Flavian) a spus: să fie citită și inclusă în monumentele credinței."

Mesajul Sinodului de la Constantinopol către Arhimandritul Eutihie

„Sfântul și Marele Sinod, prin harul lui Dumnezeu, așezat în Constantinopolul cel iubitor de Hristos și domnitor, noua Romă, către preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie."

„Acum vă chemăm prin această a doua chemare, prin preasfinții prezbiteri Mama și Teofil, să veniți fără întârziere la Sfântul Sinod pentru îndreptățire; căci ați fost acuzați de preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu că gândiți împotriva credinței și că ați vorbit despre aceasta unora. Așadar, fără nicio întârziere, veniți la Sinod, ca să nu fiți supus pedepselor canoanelor dumnezeiești, ca unul care evită acuzația personală. Este nerezonabil, pentru a vă îndreptăți, să spuneți că ați hotărât să nu părăsiți mănăstirea, când sunteți acuzați de astfel de lucruri."

126 „În timp ce Sfântul Sinod era încă în sesiune și îi aștepta pe preacinstiții preoți Mama și Teofil, care fuseseră trimiși să-l cheme pe preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie, când îi citeau expunerile de credință ale sfinților părinți, preaiubitul episcop Eusebiu, stând în mijloc, a zis: pentru cei nelegiuiți și cei care gândesc împotriva dreptei credințe, nu este nimic sacru; el este gata pentru orice. Am aflat că preotul și arhimandritul Eutihie a trimis un articol mănăstirilor și îi incită pe călugări la răzvrătire. Întrucât aceasta privește și siguranța Bisericii și a Sfântului Sinod, pentru a afla și a afla ce face și pregătește, provocând răzvrătire, atunci vă rog să-l întrebați pe preotul bisericii martirilor din Eudomus, care este aici, dacă a trimis articolul și a strâns semnături. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a zis: este aici acela despre care ați vorbit? – Notarii au zis: Aici. – Preasfințitul arhiepiscop a zis: Să stea în mijloc." –

Și când s-a ridicat în picioare, preasfințitul arhiepiscop a spus: Cum te numești? – El a spus: Avraam. – Preasfințitul arhiepiscop a spus: Ce rang ți s-a acordat? – Avraam a spus: Sunt preot în Eudom, la sfinția ta. – Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Ai auzit ce a spus preacuviosul episcop Eusebiu? – Avraam a spus: Da, jur pe tălpile picioarelor tale. – Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Ce este aceasta? – Preotul Avraam a spus: Preotul și arhimandritul Manuel m-a trimis la preotul Asterie să-l informez că preotul și arhimandritul Eutihie i-a trimis un articol despre credință și l-a îndemnat să-l semneze. A anunțat acest lucru pentru ca preotul Asterie să informeze sfinția ta despre acesta. - Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: din moment ce a îndrăznit să facă acest lucru nu numai în mănăstirea preotului Manuel, atunci te rog să trimiți la alte mănăstiri și să afli dinainte dacă a trimis acolo spre semnătură articolul despre credința care se presupune că este pervertită, sau nu. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: la cererea preaiubitorului de Dumnezeu episcop Eusebiu, să meargă la mănăstiri: celor din oraș - preasfințitul preot Petru și preasfințitul diacon Patricius, celor din Sica 127– Prezbiterul Retoriu și Diaconul Eutropiu, și celor care erau în Calcedon, Prezbiterii Pavel și Ioan; pentru a afla acolo dacă Prezbiterul și Arhimandritul Eutihie le-au trimis articolul, convingându-i sau propunându-i să subscrie. – După ce preasfințitul Arhiepiscop a spus acestea, Diaconul și Notarul Aetius au spus: Preavenerabilii Prezbiteri Mama și Teofil, trimiși astăzi de Sfinția Voastră preasfințitului Prezbiter și Arhimandrit Eutihie, sunt aici. – Preasfințitul Arhiepiscop a spus: Preavenerabilii Prezbiteri care au mers cu poruncile Sfântului Sinod să spună ce au auzit de la preasfințitul Prezbiter și Arhimandrit Eutihie; și este gata să se prezinte înaintea adunării Sfântului Sinod? – Preasfințitul Prezbiter Mama a spus: Ajunși la mănăstirea preasfințitului Prezbiter și Arhimandrit Eutihie, am găsit călugări stând înaintea porților; Și intrând cu ei în mănăstire, le-am spus: anunțați-l pe arhimandrit că trebuie să vorbim cu el, am fost trimiși de preasfântul arhiepiscop și de acest sfânt sobor. Ne-au spus: „Domnul arhimandrit este bolnav și nu vă poate vedea; de aceea, de ce aveți nevoie sau de ce ați fost trimiși, spuneți-ne.” Nu am fost de acord cu aceasta și le-am spus că am fost trimiși la el personal și îndeplinim o poruncă scrisă și că avem în mâini o scrisoare către el de la Sfântul Sobor. Au intrat la el și au ieșit din nou și l-au adus cu ei pe un anume călugăr Eleusiniu, zicând: „Întrucât arhimandritul nostru este bolnav, l-a trimis aici în locul lui, ca să-i vestiți ce s-a poruncit.” Nici aici nu am fost de acord să-l anunțăm, ci am spus: spuneți-ne, ne va primi Eutihie, trimiși de la preasfântul și preafericitul arhiepiscop și de Sfântul și Marele Sobor?” După aceasta, s-au jenat, au început să șoptească între ei și să spună ceva. Neprimind niciun răspuns și văzând că erau jenați pentru că ordinul era scris, le-am spus: De ce vă jenați? Nu este nimic teribil. Ceea ce este scris nu este un secret: poate vom spune conținutul scrisorii. Sfântul Sinod l-a convins deja pentru a doua oară să se prezinte și să fie judecat și îndreptățit în ceea ce a fost acuzat de preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu. Apoi, intrând, au anunțat; și preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie ne-a primit. Intrând, i-am dat hârtia trimisă: a poruncit să fie citită în prezența noastră; și după ce a citit, a spus: „Mi-am pus o regulă să nu părăsesc mănăstirea, decât în ceea ce este nevoie de moarte. Sfântul Sinod și preaiubitorul de Dumnezeu episcop văd că sunt și bătrân și slab.” Noi am spus: Binevoiește să vii și să te îndreptățești în fața Sfântului Sinod în ceea ce ești acuzat. El a răspuns: „Nu părăsesc mănăstirea mea, pentru că am stabilit o astfel de regulă. Dacă cel mai iubitor de Dumnezeu arhiepiscop și Sfântul Sinod vor să facă ceva, să facă ce vor. Un singur lucru cer - să nu deranjez pe nimeni (aici) a doua oară; pentru că am stabilit să nu părăsesc mănăstirea. Așadar, să nu se gândească să trimită din nou și să facă ce vor, înainte să înceapă să mă cheme a treia oară; pentru

că și aceasta este pentru mine, ca și cum ar chema.” Ne-a cerut să spunem aceasta sfinției voastre.Apoi ne-a obligat să aducem o hârtie scrisă; dar nu am fost de acord să o luăm, spunând: dacă vreți, mergeți și explicați. Când i-am spus aceasta, au adus hârtia și a vrut să ne-o citească; dar nu am fost de acord să o ascultăm; și el, luând-o, a semnat-o. Când ne-am luat rămas bun, am început să plecăm, el a spus: „Trimit această hârtie sfântului sinod cu semnătura mea”, - preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: să spună ce a auzit, și preasfințitul preot Teofil, care s-a dus împreună cu preasfințitul preot Mama la preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie. – Preasfințitul preot Teofil a spus: Venind împreună cu preasfințitul preot Mama la mănăstirea preotului și arhimandritului Eutihie, l-am auzit spunând așa: „Oare moartea mă va scoate afară din mănăstire, pentru că am fost hotărât și nu este cu putință să plec?” Preasfințitul preot Mama a expus tot ce a spus preasfințitul preot Eutihie; și eu am auzit toate acestea. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: Cei vinovați au întotdeauna o scuză și un pretext, doar pentru a întârzia; pentru că nu este în voia acuzatului să se sustragă sau să-și înconjoare singuri pe loc. Cer ca puterea sfintelor canoane să fie folosită acum împotriva acuzatului; ordonați-i să se prezinte aici, chiar și împotriva voinței sale. – Preasfântul arhiepiscop a spus: Sfântul sinod a auzit ce a explicat preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie prin cei preasfințiți preoți trimiși; să declare ce vrea. - Sfântul Sinod a spus: Acest sfânt și mare sinod trebuie să-l convingă și pe preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie pentru a treia oară să vină la acest Sfânt Sinod. Dacă nu face aceasta, se va acuza singur. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Prea onorabili prezbiteri, păzitorul vaselor sacre Memnon și Epifanie și diaconul Gherman, mergeți la prea onorabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie și înmânați-i a treia scrisoare de chemare, pentru ca să vină și să se justifice în pricina (de care este acuzat). - Scrisoarea trimisă împreună cu ei era următoarea:doar pentru a întârzia; pentru că nu este în voia acuzatului să se sustragă sau să se înconjoare pe loc. Cer ca puterea sfintelor canoane să fie folosită acum împotriva acuzatului; ordonați-i să se prezinte aici, chiar și împotriva voinței sale. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Sfântul Sinod a auzit ce a explicat preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie prin cei preacinstiți preoți trimiși; să declare ce-i place. - Sfântul Sinod a spus: Acest sfânt și mare sinod trebuie să-l convingă pentru a treia oară pe preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie să vină la acest Sfânt Sinod. Dacă nu face aceasta, se va acuza singur. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Preacinstiți preoți, păstrătorul vaselor sacre Memnon și Epifanie și diaconul German, mergeți la preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie și înmânați-i a treia scrisoare de citație, astfel încât să vină și să se justifice în privința (de care este acuzat). - Scrisoarea trimisă cu ei a fost următoarea:doar pentru a întârzia; pentru că nu este în voia acuzatului să se sustragă sau să se înconjoare pe loc. Cer ca puterea sfintelor canoane să fie folosită acum împotriva acuzatului; ordonați-i să se prezinte aici, chiar și împotriva voinței sale. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Sfântul Sinod a auzit ce a explicat preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie prin cei preacinstiți preoți trimiși; să declare ce-i place. - Sfântul Sinod a spus: Acest sfânt și mare sinod trebuie să-l convingă pentru a treia oară pe preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie să vină la acest Sfânt Sinod. Dacă nu face aceasta, se va acuza singur. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Preacinstiți preoți, păstrătorul vaselor sacre Memnon și Epifanie și diaconul German, mergeți la preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie și înmânați-i a treia scrisoare de citație, astfel încât să vină și să se justifice în privința (de care este acuzat). - Scrisoarea trimisă cu ei a fost următoarea:

Epistola Sinodului de la Constantinopol către preotul Eutihie

„Sfântul și Marele Sinod, prin harul lui Dumnezeu, așezat în orașul Constantinopol, cel iubitor de Hristos și domnitor, noua Romă, către preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie.
„Nu știi ce este hotărât de sfintele canoane împotriva celor neascultători și nu vor să se prezinte pentru îndreptățire, când sunt deja chemați pentru a treia oară. Așadar, ca să nu te supui celor hotărâte cu pioșenie de ele, te chemăm acum pentru a treia oară prin cei preacinstiți prezbiteri, păzitorii sfintelor vase Memnon și Epifanie și preacinstitul diacon Herman: grăbește-te să vii a doua zi dimineața, adică în a patra zi a săptămânii, în a șaptesprezecea zi a lunii noiembrie.”
Actul IV la Constantinopol (citit la Efes și recitit la Calcedon)
„A doua zi, și anume, pe șaisprezece noiembrie, în a treia zi a săptămânii, când preasfințitul arhiepiscop a prezidat sfântul sinod și a discutat dogmele divine, diaconul și notarul Asclepiade a anunțat, zicând: Niște călugări de la preotul și arhimandritul Eutihie și preasfințitul preot și arhimandrit Avraam stau afară și cer (permisiunea) să intre. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Să intre. - Când au intrat preasfințitul preot și arhimandrit Avraam, precum și Eleusine, Constantin și Constanțiu, diaconii mănăstirii preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, preasfințitul arhiepiscop a spus: De ce ați venit la noi, preoția voastră? - Preasfințitul preot și arhimandrit Avraam a spus: Am fost trimiși. – Preasfințitul arhiepiscop a spus: Cine v-a trimis? – Preasfințitul preot și arhimandrit Avraam a spus: Arhimandrit. – Preasfințitul arhiepiscop a spus: Care arhimandrit? – Preasfințitul preot și arhimandrit Avraam a spus: Eutihie. – Preasfințitul arhiepiscop a spus: Ce este special? – Preasfințitul preot și arhimandrit a spus: Ne-a trimis bolnavi. Din cauza rugăciunilor voastre, n-a putut dormi toată noaptea, gemând; și eu n-am dormit când a gemut; pentru că m-a chemat pentru aceasta seara și m-a însărcinat să-i spun domnului (arhiepiscopului). – Preasfințitul arhiepiscop a spus: Vom aștepta, nu vom insista. Depinde de Dumnezeu să ne dea sănătate, iar treaba noastră este să așteptăm însănătoșirea lui. Nu dorim amputarea, ci sporirea. Dumnezeu nu se bucură de pieirea celor vii (Înțelepciunea Sol. 1:13). Suntem copiii iubirii lui Dumnezeu pentru omenire, și nu ai cruzimii. Dacă El, fiind bogat, s-a făcut sărac pentru noi, atunci și noi trebuie să imităm marea Lui sărăcie. Am fost creați de Dumnezeu pentru fapte de iubire pentru omenire. - Preasfințitul preot și arhimandrit, Avraam a spus: Jur pe tălpile picioarelor tale, mi-a mai spus și el ceva: dacă voi fi întrebat despre aceasta, voi spune. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Cum este posibil, vă întreb, când cineva este acuzat, pentru altcineva să vorbească în numele lui? Vom aștepta și mai mult, nu vom insista. Să vină aici; va veni la părinții și frații care îl cunosc și încă îl îndrăgostesc. Mulți au auzit de asta și sunt ofensați; acuzatorul său insistă; și trebuie să se justifice. Dacă atunci, atunci când Nestorie s-a opus adevărului, el a apărat adevărul, atunci cu atât mai mult trebuie acum să se apere pentru adevăr și pentru sine însuși. Suntem oameni; mulți dintre cei mari au fost ispitiți și duși prin nebunie și ignoranță, crezând că au raționat corect. Pocăința nu aduce rușine; dar este rușinos să persisți în păcat. Așa cum viermele roade copacul care l-a născut, așa păcatul nepocăit roade pe cel care l-a făcut. Dar să vină aici; și când își va mărturisi păcatul și îl va anatematiza, îl vom ierta pentru trecut, iar în viitor ne va asigura pe noi și Sfântul Sinod prin raționamentul conform expunerilor sfinților părinți, ale noastre și, contrar acestui lucru, nu va mai învăța pe nimeni și nu va mai susține pe nimeni. Acest lucru trebuie făcut, eu te implor. Înainte să-l cunoști tu, îl cunoșteam deja; și înainte ca el să te cunoască,El mă cunoștea deja. - Preasfințitul preot și arhimandritul Avraam a spus: așa este, jur pe (picioarele) picioarelor tale. - După ce s-au ridicat, preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: cunoașteți zelul acuzatorului? Chiar focul i se pare rece din cauza zelului pentru

evlavie. Dumnezeu știe aceasta. Am îndemnat și am implorat, zicând: Vă rog, așteptați. Când a început să insiste: ce să fac? Și chiar vreau să vă împrăștie? Să nu fie. Nu doresc eu mai mult să vă adun? A împrăștia este caracteristic dușmanilor, dar este caracteristic părinților să adune."
Actul 5 la Constantinopol (citit la Efes și recitit la Calcedon)
„A doua zi, și anume, pe 17 noiembrie, când Sfântul Sinod s-a întrunit din nou în camera judecătorească a episcopiei, diaconul și notarul Aetius a spus: Prea onorabilii prezbiteri, custodele vaselor sacre Memnon și Epifanie, și diaconul Gherman, care au fost trimiși ieri, adică pe 16 noiembrie, cu a treia chemare către prea onorabilul prezbiter și arhimandritul Eutihie, sunt aici și doresc să raporteze ce au auzit de la cel menționat anterior când i-au dat scrisoarea dumneavoastră. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: mai întâi, prea onorabilul prezbiter Memnon să spună ce răspuns a primit de la prezbiterul și arhimandritul Eutihie la ceea ce a fost trimis de sfântul sinod. – Prea venerabilul prezbiter și păstrătorul vaselor sacre Memnon a spus: Din porunca sfinției voastre și a sfântului vostru sinod, venind la prea venerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie, i-am înmânat scrisoarea trimisă lui de sfântul vostru sinod. Luând-o și citind-o, ne-a spus: «Am trimis „preacinstitul preot și arhimandritul Avraam către preasfințitul și binecuvântatul nostru arhiepiscop și către sfântul sinod, ca să fie de acord în numele meu cu tot ce a fost spus atât de sfinții părinți care au fost în Niceea și în Efes, cât și de fericitul Chiril." – În timp ce el (Memnon) încă spunea acestea, preasfințitul episcop Eusebiu a spus: oare intenționează să fie de acord acum? L-am acuzat nu pentru viitor, ci pentru trecut. Acum, dacă unii i-au adus o declarație, spunând: Din necesitate, fiți de acord și semnați, atunci sunt (deci) învins? - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Nimeni nu vă va permite să vă retrageți de la acuzație, nici lui să nu se justifice în trecut. - Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: Vă rog să nu mă condamnați pentru acest cuvânt. Căci am martori cei mai de încredere în fața cărora a învățat și a predicat pervers și a încercat să argumenteze; nu o dată, nu de două ori, ci de foarte multe ori l-am convins să raționeze corect și totuși nu s-a oprit. Spuneți celor închiși: De acum înainte nu mai jefuiți, - și toți vor făgădui. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: Nu poate exista nicio condamnare a sfințeniei voastre pentru acuzația pe care ați făcut-o, chiar dacă ar făgădui de o mie de ori că va semna declarația sfinților părinți. Căci, așa cum am spus de mai multe ori, el trebuie „mai întâi să fie condamnat pentru ceea ce este acuzat și apoi să se justifice. - Când spuneau acestea, cel mai onorabil preot și păzitor al vaselor, Memnon, a adăugat: a zis: „Întrucât eu însumi sunt bolnav, de aceea l-am trimis pe cel mai onorabil preot și arhimandrit Avraam." Dar când am insistat mai mult ca el însuși să meargă și să se prezinte în fața Sfântului Sinod și să se justifice în ceea ce i se aducea, el a zis: „Îl aștept pe Părintele Avraam; poate că va ruga domnul (arhiepiscopul) și Sfântul Sinod." I-am zis: Putem aștepta aici până va veni? El a zis: „Vă rog să-l rugați pe domnul arhiepiscop și pe Sfântul Sinod să-mi acorde o amânare pentru această săptămână; iar săptămâna viitoare, dacă va fi binevoitor pentru Dumnezeu,"„Voi veni și mă voi îndreptăți înaintea domnului și a sfântului sobor." - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: Preasfântul preot Epifanie să spună și el ce a auzit de la preasfântul preot și arhimandritul Eutihie. - Preasfântul preot Epifanie a spus: La porunca sfinției voastre, eu și preacuviosul preot și păstrătorul vaselor sacre Memnon, împreună cu preasfântul diacon Gherman, ne-am dus și am înmânat preasfântului preot și arhimandritului Eutihie o chemare scrisă de la sfântul vostru sobor. Citind-o, a spus ce a repovestit preacuviosul preot Memnon. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: Preasfântul diacon Gherman să spună și el ce a auzit. - Preasfântul diacon Gherman a spus: Din porunca sfinției voastre și a Sfântului Sobor,

am venit la preasfântul preot și arhimandrit Eutihie; și ne-a spus același lucru pe care l-au repovestit preacuvioșii preoți. - Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: Chiar mai înainte, am rugat sfinția voastră, cu ocazia rebeliunea pe care o plănuiește, din moment ce provoacă tulburări și în mănăstiri, să trimită la mănăstiri ca să afle cum i-a convins pe toți să semneze un articol, fie scris de el însuși, fie nu știu cum a ajuns la el. După aceasta, sfinția voastră ați ordonat celor mai renumiți dintre venerabilii clerici să meargă la mănăstiri. Ordonați-le și lor să se prezinte și să consemneze în monumentele credinței ceea ce au auzit de la călugări. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: notarii să spună: cine a fost trimis la mănăstirile situate în oraș. – Notarii au spus: Preasfințitul preot Petru și diaconul Patrick; sunt aici. – Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: să spună ce au auzit de la fiecare dintre cei mai onorabili arhimandriți. – Preasfințitul preot Petru a spus: din porunca sfinției voastre și a Sfântului Sinod, venind la mănăstirea preacinstitului preot și arhimandritului Martin, l-am întrebat dacă a primit vreun articol trimis de preacinstitul preot și arhimandrit Eutihie? El a răspuns că săptămâna trecută, vineri, adică în ziua a doisprezecea a lunii noiembrie, el (Eutihie) i-a trimis (articolul) prin intermediul unui anumit diacon Constantin, rugându-l să-l semneze; dar acesta nu a fost de acord, spunând: „Nu este treaba mea să semnez, ci numai a episcopilor”. Și întrebând (despre aceasta, Eutihie) a spus: „Dacă nu ești de acord cu mine acum, atunci episcopul mă va umili și după aceea îl vei primi și tu”. După ce am plecat de acolo, ne-am dus la preacinstitul preot și arhimandrit Faust. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: nu a spus preacinstitul preot și arhimandrit Martin ce conține articolul pe care nu a vrut să-l semneze? - Preasfințitul preot Petru a spus: a spus că actele Efesului. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: a citit și a învățat sau doar a auzit și i-a răspuns astfel? - Preasfințitul preot Petru a spus: deși nu a citit, ci a spus că acestea (scrierile) fericitului Chiril și ale episcopilor care s-au adunat în Efes. Articolul a fost semnat, dar a ascuns semnătura.În mod similar, preasfințitul preot și arhimandritul Faustus a spus că i s-a trimis un articol împreună cu Constantin și Eleusinius pentru a-l semna; și când a întrebat despre conținutul articolului, aceștia i-au spus că era rezumatul celor 318 episcopi care se adunaseră la Efes. El le-a spus: listele lor sunt păstrate de noi; să vedem dacă există vreo adăugire acolo. Dar ei nu l-au dat și au plecat. Suntem copii ai Bisericii și, după Dumnezeu, avem un singur tată, arhiepiscopul. Și domnul Iov a spus: nu ne-a trimis articolul; dar ei au spus că în aceste zile arhiepiscopul îmi va trimite un articol pentru a-l semna și că nu ar trebui să fiu de acord cu asta. Ne-am dus și la Manuel; el a spus că nu i l-au trimis. De asemenea, la Avraam; și el a spus că nu a primit nici un articol, nici un mesaj verbal. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: să spună și diaconul Patricius ce a auzit de la preasfinției preoți și arhimandriți. - Preavenerabilul Diacon Patricius a spus: fiind trimis de sfinția Voastră și de sfântul vostru sobor, împreună cu preavenerabilul preot Petru, am auzit ce a relatat preavenerabilul preot. Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: sfinția voastră vede ce greșeli a comis Arhimandritul Eutihie și că filosofează contrar credinței. Aceasta a fost expusă de preavenerabilul preot și ecdic Ioan, și împreună cu el preavenerabilul diacon Andrei și preavenerabilul diacon al preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Vasile Atanasie. Preavenerabilii arhimandriți au raportat acum acest lucru sfinției voastre prin intermediul preavenerabililor clerici trimiși la ei. Ce altă posibilitate de îndreptățire îi mai rămâne? De aceea, cer ca ceea ce cer sfintele canoane să fie îndeplinit aici. Căci este vrednic cel care provoacă tulburări și gândește contrar credinței să fie printre preoții lui Dumnezeu și arhimandriții? În același timp, vedeți că este condamnat pentru mărturie mincinoasă. Căci, după ce a spus că i s-a poruncit să nu iasă și că mănăstirea este un mormânt pentru el, promite să vină,

încercând să întârzie și folosind alte viclenii pentru a evita expunerea și a nu fi supus pedepsei. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: tot ce s-a adus împotriva preotului și arhimandritului Eutihie ne arată îndeajuns că acesta gândește împotriva dreptei credințe și a încercat să tulburece a auzit de la cei mai onorabili prezbiteri și arhimandriți. - Prea onorabilul diacon Patricius a spus: fiind trimis de sfinția voastră și de sfântul vostru sobor, împreună cu prea onorabilul preot Petru, am auzit ce a relatat prea onorabilul preot. Prea iubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: sfinția voastră vede ce greșeli au fost comise de arhimandritul Eutihie și că filozofește împotriva credinței. Aceasta a fost expusă de prea onorabilul preot și ecdic Ioan, și împreună cu el prea onorabilul diacon Andrei și prea onorabilul diacon al prea iubitorului de Dumnezeu episcop Vasile Atanasie. Același lucru a fost raportat acum sfinției voastre de către cei mai onorabili arhimandriți prin intermediul celor mai onorabili clerici trimiși la ei. Ce altă posibilitate de îndreptățire îi mai rămâne? Prin urmare, cer ca ceea ce cer sfintele canoane să fie împlinit aici pentru el. Căci este vrednic cel care provoacă tulburări și gândește împotriva credinței să fie printre preoții lui Dumnezeu și arhimandriți? În același timp, vedeți că este condamnat pentru mărturie mincinoasă. Căci, după ce a spus că i s-a poruncit să nu iasă și că mănăstirea este un mormânt pentru el, promite să vină, încercând să întârzie și folosind alte viclenii pentru a evita expunerea și a nu fi supus pedepsei. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: tot ce s-a adus împotriva preotului și arhimandritului Eutihie ne arată îndeajuns că acesta gândește împotriva dreptei credințe și a încercat să tulburece a auzit de la cei mai onorabili prezbiteri și arhimandriți. - Prea onorabilul diacon Patricius a spus: fiind trimis de sfinția voastră și de sfântul vostru sobor, împreună cu prea onorabilul preot Petru, am auzit ce a relatat prea onorabilul preot. Prea iubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: sfinția voastră vede ce greșeli au fost comise de arhimandritul Eutihie și că filozofește împotriva credinței. Aceasta a fost expusă de prea onorabilul preot și ecdic Ioan, și împreună cu el prea onorabilul diacon Andrei și prea onorabilul diacon al prea iubitorului de Dumnezeu episcop Vasile Atanasie. Același lucru a fost raportat acum sfinției voastre de către cei mai onorabili arhimandriți prin intermediul celor mai onorabili clerici trimiși la ei. Ce altă posibilitate de îndreptățire îi mai rămâne? Prin urmare, cer ca ceea ce cer sfintele canoane să fie împlinit aici pentru el. Căci este vrednic cel care provoacă tulburări și gândește împotriva credinței să fie printre preoții lui Dumnezeu și arhimandriți? În același timp, vedeți că este condamnat pentru mărturie mincinoasă. Căci, după ce a spus că i s-a poruncit să nu iasă și că mănăstirea este un mormânt pentru el, promite să vină, încercând să întârzie și folosind alte viclenii pentru a evita expunerea și a nu fi supus pedepsei. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: tot ce s-a adus împotriva preotului și arhimandritului Eutihie ne arată îndeajuns că acesta gândește împotriva dreptei credințe și a încercat să tulbure „Biserica ; așa că acum trebuie să fie supus penitenței canonice și lipsit de rangul său sacru și de conducerea mănăstirii; dar pentru o investigație mai completă, îi acordăm întârzierea pe care o cere; căci în acest fel, când va veni, va fi demascat personal. Dacă preotul și arhimandritul Eutihie, contrar promisiunii sale, nu se va prezenta în a doua zi a săptămânii următoare, adică în ziua de douăzeci și două a acestei luni noiembrie, atunci va fi definitiv lipsit atât de rangul preoțesc, cât și de conducerea mănăstirii."

Actul 6 la Constantinopol (citit la Efes și recitit la Calcedon)

„Sâmbătă, și anume, în ziua a douăzeci a lunii noiembrie, când Sfântul și Marele Sinod se întruna în camera judecătorească a episcopiei, preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: întrucât l-am acuzat în scris pe preotul și arhimandritul Eutihie, rog sfinția voastră să poruncești ca în a doua zi a săptămânii viitoare, în

care a promis că se va prezenta, aceia (persoanele) necesare mie pentru procesul pe care l-am adus împotriva lui să vină la Sfântul vostru Sinod. Cei pe care îi cer sunt: preotul și sincelul său Narses, arhimandritul și prietenul său Maximus, diaconul și apocrisiarul său. Eutihie, Constantin și diaconul aceleiași mănăstiri Eleusiniu; pentru ca, după ce au făcut o anchetă în prezența lor, adevărul să fie mai clar dezvăluit. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: să-i invite pe cei ceruți de preasfințitul Episcop Eusebiu să se prezinte în ziua hotărâtă. – Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: Am aflat de la cineva că atunci când Sfântul vostru Sinod a făcut a doua chemare, Preacinstiții prezbiteri Mama și Teofil, pe care i-ați trimis, au auzit de la prezbiterul și arhimandritul Eutihie ceva ce nu era menționat în monumentele de credință. Dacă și aceasta se va lămuri, atunci va fi o dovadă evidentă a rafinamentului său. De aceea, rog ca prezbiterii Mama și Teofil să fie chemați și să spună înaintea Sfintei Evanghelii ceea ce au auzit de la prezbiterul și arhimandritul Eutihie. – Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: notarii să spună dacă cei mai onorabili prezbiteri menționati anterior sunt aici. – Notarii au spus: preacinstitul prezbiter Teofil este aici, dar preacinstita prezbiter Mama nu este aici. – Preasfințitul arhiepiscop a spus: ați auzit ce a spus preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu? Așadar, având frica de Dumnezeu înaintea ochilor, spuneți-ne tot ce ați auzit de la Prezbiterul Eutihie, când ați fost trimis de noi și de sfântul sobor să-l chemați. - Prezbiterul Teofil a spus: Din porunca sfinției voastre, eu și preacuvioasa Prezbiter Mama am mers la mănăstirea preacuvioasei Preot și Arhimandrit Eutyhius și i-a înmânat chemarea trimisă lui de sfântul vostru sobor. El a început să discute cu noi. Când preasfințitul Preot Mama i-a spus: „Nu am venit să discutăm cu reverența voastră, ci să vă chemăm la Sfântul Sobor”, atunci acest preasfințit Preot și Arhimandrit, în prezența Preotului Narses, a Arhimandritului Maxim și a altor câțiva monahi, a început să spună: „În ce Scriptură se vorbește despre două naturi? „Atunci, care dintre sfinții părinți a învățat că Dumnezeu Cuvântul are două firi”? La aceasta i-am răspuns: „Și tu însuți ne spui unde se găsește (cuvântul) consubstanțialității sau care Scriptură spune aceasta?” Preasfințitul (presbiterul) Eutihie a răspuns: „Nu se găsește în Scriptură, ci se găsește în expunerea părinților.” Ca răspuns la aceasta, preasfințitul prezbiter Mama a spus: „Așa cum despre consubstanțialitate nu se vorbește în Scriptură, ci (învățătura) despre ea a fost expusă de părinți, tot așa și despre două firi aceiași sfinți părinți au expus (învățătura)”. Și am spus la aceasta: „Este Cuvântul un Dumnezeu perfect sau nu?” Preotul a spus: „perfect”. Am spus: „Este omul întrupat un om perfect sau nu?” Preotul a spus: „perfect”. (El a spus): „de aceea„„Dacă Dumnezeul desăvârșit și omul desăvârșit, doi desăvârșiți, constituie un singur Fiu: atunci ce ne împiedică să spunem că unicul Fiu (este alcătuit) din două firi?” La aceasta, preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie a răspuns: „Să nu spun eu că Hristos este alcătuit din două firi sau să nu judec despre firea Dumnezeului meu. Dacă vor să mă detroneze, dacă vor să aibă de-a face cu mine: să o facă, dacă Dumnezeu îngăduie. Căci stau în credința pe care am primit-o și doresc să mor.” Iată ce am auzit de la el. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: spuneți-ne, de ce, auzind astfel de cuvinte despre credință de la preacinstitul Eutihie, venind pentru prima dată, ați tăcut despre ele? – Preasfințitul preot Teofil a spus: Evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci numai pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat că este inutil să vorbim despre ceea ce nu aveam nicio poruncă. – Notarii au spus: A sosit și preotul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu. – Preasfântul arhiepiscop a spus: Să i se citească preacinstitului preot Mama cele expuse de preacinstitul preot Teofil. – După citire, preacinstitul preot Mama a spus: Dacă ar fi vorba despre o persoană, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind

despre credință, nu pot nega în niciun fel și nu voi minți; să nu fie așa. Întrucât noi, fiind trimiși, nu am primit alt ordin de la Sfântul Sinod decât să chemăm și să primim un răspuns dacă va veni sau nu, de aceea în primul meu raport am considerat că este de prisos să dezvolt ceea ce spusese. Dar, întrucât și preaveneratul episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus, declar și eu același lucru pe care l-a relatat preaveneratul preot Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să-i vorbim despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci Sfinții Părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi". El a spus la aceasta: „Nu mă gândesc la firea Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie așa. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea va fi mormântul meu. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi suferi cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi". Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, acela că am fost trimiși nu pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au relatat clar. Să includă aceasta în monumentele credinței."„Atunci ce ne împiedică să spunem că unicul Fiu (este alcătuit) din două firi?" La aceasta, preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie a răspuns: „Să nu spun eu că Hristos este alcătuit din două firi sau că eu cuget despre firea Dumnezeului meu. Dacă vor să mă detroneze, dacă vor (să facă ceva) cu mine: să o facă, dacă Dumnezeu îngăduie. Căci stau în credința pe care am primit-o și vreau să mor." Iată ce am auzit de la el. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a zis: spuneți-ne, de ce, auzind astfel de cuvinte despre credință de la preacinstitul Eutihie, venind pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfințitul preot Teofil a zis: evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci numai pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat că este de prisos să vorbim despre ceea ce nu am avut poruncă. Notarii au spus: A venit și Preasbiterul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu. Preasfântul arhiepiscop a spus: Să se citească preasfințitei Preasbiter Mama cele spuse de preasfințitul Preasbiter Teofil. Când s-a citit, preasfințita Preasbiter Mama a spus: Dacă ar fi vorba despre un om, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu pot să o tăgăduiesc în niciun fel și să nu mint; să nu fie așa. Întrucât noi, fiind trimiși, nu am primit altă poruncă de la Sfântul Sinod decât să emitem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu, de aceea în primul raport am considerat că este de prisos să dezvolt mai multe despre ceea ce a spus. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus, declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Preasbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „Firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci Sfinții Părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi". El a spus la aceasta: „Nu mă gândesc la firea Dumnezeirii, nu recunosc două firi;

să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea va fi mormântul meu. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi suferi cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi". Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: amândoi cei mai onorabili preoți au relatat clar. Să consemneze aceasta în monumentele credinței."„Atunci ce ne împiedică să spunem că unicul Fiu (este alcătuit) din două firi?" La aceasta, preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie a răspuns: „Să nu spun eu că Hristos este alcătuit din două firi sau că eu cuget despre firea Dumnezeului meu. Dacă vor să mă detroneze, dacă vor (să facă ceva) cu mine: să o facă, dacă Dumnezeu îngăduie. Căci stau în credința pe care am primit-o și vreau să mor." Iată ce am auzit de la el. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a zis: spuneți-ne, de ce, auzind astfel de cuvinte despre credință de la preacinstitul Eutihie, venind pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfințitul preot Teofil a zis: evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci numai pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat că este de prisos să vorbim despre ceea ce nu am avut poruncă. Notarii au spus: A venit și Preasbiterul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu. Preasfântul arhiepiscop a spus: Să se citească preasfinției Preasbiter Mama cele spuse de preasfințitul Preasbiter Teofil. Când s-a citit, preasfințita Preasbiter Mama a spus: Dacă ar fi vorba despre un om, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu pot să o tăgăduiesc în niciun fel și să nu mint; să nu fie așa. Întrucât noi, fiind trimiși, nu am primit altă poruncă de la Sfântul Sinod decât să emitem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu, de aceea în primul raport am considerat că este de prisos să dezvolt mai multe despre ceea ce a spus. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus, declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Preasbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „Firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci Sfinții Părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi". El a spus la aceasta: „Nu mă gândesc la firea Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea va fi mormântul meu. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi suferi cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi". Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: amândoi cei mai onorabili preoți au relatat clar. Să consemneze aceasta în monumentele credinței."că Hristos este alcătuit din două naturi sau a raționat despre natura Dumnezeului meu. Dacă vor să mă detroneze, dacă vor să aibă de-a face cu mine: să o facă, dacă Dumnezeu îngăduie. „Căci stau în credința pe care am primit-o și vreau să mor." Iată ce am auzit de la el. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: spuneți-ne, de ce, auzind astfel de cuvinte despre credință de la Preasfântul Eutihie, când ați venit pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfântul preot Teofil a spus: evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci doar pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat că este de prisos să vorbim despre ceea ce nu aveam nicio poruncă. - Notarii au spus: A venit și preotul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitul de

Dumnezeu episcop Eusebiu. - Preasfântul arhiepiscop a spus: preasfântul preot Mama să citească ceea ce a relatat preasfântul preot Teofil. - După citire, preasfântul preot Mama a spus: dacă ar fi vorba despre o persoană, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu o pot nega în niciun fel și nu voi minți; să nu fie așa. Din moment ce noi, fiind trimiși, nu am primit orice alt ordin de la Sfântul Sinod, cu excepția doar de a emite o chemare și de a primi un răspuns dacă va veni sau nu: de aceea, în primul raport am considerat superfluu să dezvolt ceea ce a spus. Dar, întrucât și preasfințitul episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus: atunci declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul preot Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început o dispută, vorbind despre dogmă în felul în care filosofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci sfinții părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura". „Astfel am învățat atât despre consubstanțialitate, cât și despre faptul că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi suferi de bunăvoie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru anchetă, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit-o clar. Să consemneze acest lucru în monumentele credinței."că Hristos este alcătuit din două naturi sau a raționat despre natura Dumnezeului meu. Dacă vor să mă detroneze, dacă vor să aibă de-a face cu mine: să o facă, dacă Dumnezeu îngăduie. „Căci stau în credința pe care am primit-o și vreau să mor." Iată ce am auzit de la el. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: spuneți-ne, de ce, auzind astfel de cuvinte despre credință de la Preasfântul Eutihie, când ați venit pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfântul preot Teofil a spus: evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci doar pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat că este de prisos să vorbim despre ceea ce nu aveam nicio poruncă. - Notarii au spus: A venit și preotul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitul de Dumnezeu episcop Eusebiu. - Preasfântul arhiepiscop a spus: preasfântul preot Mama să citească ceea ce a relatat preasfântul preot Teofil. - După citire, preasfântul preot Mama a spus: dacă ar fi vorba despre o persoană, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu o pot nega în niciun fel și nu voi minți; să nu fie așa. Din moment ce noi, fiind trimiși, nu am primit orice alt ordin de la Sfântul Sinod, cu excepția doar de a emite o chemare și de a primi un răspuns dacă va veni sau nu: de aceea, în primul raport am considerat superfluu să dezvolt ceea ce a spus. Dar, întrucât și preasfințitul episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus: atunci declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul preot Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început o dispută, vorbind despre dogmă în felul în care filosofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci sfinții părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura". „Astfel am învățat atât despre

consubstanțialitate, cât și despre faptul că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi suferi de bunăvoie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru anchetă, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit-o clar. Să consemneze acest lucru în monumentele credinței."Auzind astfel de cuvinte despre credință de la Preasfințitul Eutihie, venind pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfințitul preot Teofil a spus: Evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci doar pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat de prisos să vorbim despre ceea ce nu am avut nicio poruncă. - Notarii au spus: Preotul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu, a sosit și el. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Cele spuse de Preasfințitul preot Teofil să i se citească Preasfințitei preot Mama cele spuse de Preasfințitul preot. - După citire, Preasfințita preot Mama a spus: Dacă ar fi vorba despre o persoană, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu pot tăga în niciun fel și nu voi minți; fie ca aceasta să nu fie. Întrucât noi, fiind trimiși, nu am primit alt ordin de la Sfântul Sinod decât să facem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu, de aceea, în primul meu raport, am considerat că este de prisos să dezvolt ceea ce spusese. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre cele spuse, declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Prezbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să-i vorbim despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci sfinții părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi sufăr cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că am fost trimiși nu pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit clar. Să includă acest lucru în monumentele credinței."Auzind astfel de cuvinte despre credință de la Preasfințitul Eutihie, venind pentru prima dată, ați tăcut despre ele? - Preasfințitul preot Teofil a spus: Evlavia voastră știe că nu am fost trimiși în acest scop, ci doar pentru a-l chema pe preotul Eutihie. De aceea, nefiind întrebați, am considerat de prisos să vorbim despre ceea ce nu am avut nicio poruncă. - Notarii au spus: Preotul Mama, pe care l-a pomenit preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu, a sosit și el. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: Cele spuse de Preasfințitul preot Teofil să i se citească Preasfințitei preot Mama cele spuse de Preasfințitul preot. - După citire, Preasfințita preot Mama a spus: Dacă ar fi vorba despre o persoană, nici atunci nu aș minți, căci port nume de cleric; dar vorbind despre credință, nu pot tăga în niciun fel și nu voi minți; fie ca aceasta să nu fie. Întrucât noi, fiind trimiși, nu am primit alt ordin de la Sfântul Sinod decât să facem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu, de aceea, în primul meu raport, am considerat că este de prisos să dezvolt

ceea ce spusese. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre cele spuse, declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Prezbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să-i vorbim despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care?" El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire a fost luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci sfinții părinți, care au înțeles cu pioșenie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Dumnezeirii, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă sunt condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi permite să sufăr ceva, voi sufăr cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că am fost trimiși nu pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit clar. Să includă acest lucru în monumentele credinței."Căci port numele de cleric; și vorbind despre credință, nu pot în niciun fel să o tăgăduiesc, nici să mint; fie ca să nu fie așa. Întrucât, atunci când am fost trimiși, nu am primit alt ordin de la Sfântul Sinod decât să emitem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu: de aceea, în primul raport, am considerat superfluu să detaliez ceea ce se spunea. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus: atunci declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Prezbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care"? El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire este luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci sfinții părinți, care au înțeles cu evlavie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Divinității, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă voi fi condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi va permite să sufăr ceva, voi suferi de bunăvoie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că am fost trimiși nu pentru cercetare, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii preasfinți prezbiteri au povestit-o clar. Să o consemneze în monumentele credinței."Căci port numele de cleric; și vorbind despre credință, nu pot în niciun fel să o tăgăduiesc, nici să mint; fie ca să nu fie așa. Întrucât, atunci când am fost trimiși, nu am primit alt ordin de la Sfântul Sinod decât să emitem o chemare și să primim un răspuns dacă va veni sau nu: de aceea, în primul raport, am considerat superfluu să detaliez ceea ce se spunea. Dar, întrucât și preasfințitul Episcop Eusebiu a întrebat despre ceea ce s-a spus: atunci declar și eu același lucru pe care l-a relatat preasfințitul Prezbiter Teofil. Când am tăcut și nu am vrut să vorbim cu el despre nimic, el însuși a început disputa, vorbind despre dogmă în felul în care filozofează. L-am respins cu ușurință. El a spus că „Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, a venit să restaureze firea umană decăzută". Am obiectat imediat la aceasta: „Care"? El a spus din nou: „firea umană". Am spus: „Vrei să spui firea umană, dar din ce fire este luată?" El a spus: „Scriptura nu mă învață despre două firi". Am spus: „Și nu Scriptura ne învață despre consubstanțialitate, ci

sfinții părinți, care au înțeles cu evlavie și au explicat corect Scriptura. Astfel am învățat despre consubstanțialitate și că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este alcătuit din două firi." El a spus la aceasta: „Nu raționez despre natura Divinității, nu recunosc două firi; să nu fie. Și rămân aici. Dacă voi fi condamnat, mănăstirea îmi va fi mormântul. Dacă Dumnezeu îmi va permite să sufăr ceva, voi suferi de bunăvoie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit acest lucru prima dată din motivul pe care l-am spus, că am fost trimiși nu pentru cercetare, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii preasfinți prezbiteri au povestit-o clar. Să o consemneze în monumentele credinței."„Dacă Dumnezeu îmi îngăduie să sufăr ceva, voi sufăr cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit aceasta prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit-o clar. Să consemneze aceasta în monumentele credinței."„Dacă Dumnezeu îmi îngăduie să sufăr ceva, voi sufăr cu bucurie. Dar nu mărturisesc două firi." Nu am povestit aceasta prima dată din motivul pe care l-am spus, că nu am fost trimiși pentru investigație, ci pentru a da o provocare și a primi un răspuns. - Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: ambii prezbiteri, cei mai onorabili, au povestit-o clar. Să consemneze aceasta în monumentele credinței."

Actul 7 la Constantinopol (citit la Efes și recitit la Calcedon)

„Când la vremea hotărâtă, în a doua zi a săptămânii, și anume, în ziua a douăzeci și două a lunii noiembrie, Sfântul și Marele Sinod s-a întrunit din nou și Sfânta și Prea Venerabila Evanghelie a fost așezată în mijloc, iar Preasfințitul nostru Arhiepiscop Flavian a prezidat, în camera judecătorească a episcopiei, preotul și notarul Asterie a spus: a venit ziua hotărâtă și preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu stă la ușă și cere (permisiunea) să intre. - Preasfințitul Arhiepiscop (Flavian) a spus: să intre. - Când a intrat, Preasfințitul Arhiepiscop a spus: diaconii Filadelfiu și Viril să meargă și să-l caute pe Preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie lângă episcopie, dacă a venit conform promisiunii sale și să-l invite la sinod. – După puțin timp, cei pomeniți (diaconii), întorcându-se, au spus că l-au căutat prin toată biserica, dar nu l-au găsit nici pe el, nici pe vreunul dintre (rudele) lui. – Preasfințitul Arhiepiscop a spus: Diaconii Crispinus și Jovian să meargă din nou la Căutați-l lângă biserică și unde îl cunosc ei înșiși și chemați-l. – S-au dus și, întorcându-se, au spus că nu l-au găsit, dar au aflat că intenționează să vină cu o mare mulțime de soldați, călugări și slujitori prefecturali. – În timp ce spuneau acestea și Sfântul Sinod aștepta, preasfințitul preot și ecdic Ioan a spus: Preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie a sosit, cu o mare mulțime de soldați, călugări și slujitori ai celui mai faimos și glorios prefect al pretoriului; și vor să-l lase să plece – să intre în Sfântul nostru Sinod numai cu această condiție, dacă promitem să-i lăsăm persoana inviolabilă. Venerabilul silențiar Magnus este și el aici; și stă cu el la ușă și dorește să intre, trimis de cel mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: să intre. - Când au intrat, venerabilul silențiar Magnus a spus: Jur pe picioarele sfințeniei voastre: primiți cu plăcere răspunsul suveranului; vă anunță ceva în scris și, dacă doriți, îl voi citi. - Sfântul sinod a zis: citește, fiule, porunca preacuviosului nostru împărat. - Și venerabilul Silentiar Magnus a citit următoarele: „Ne îngrijim de pacea sfintelor biserici și a credinței ortodoxe și dorim să protejăm credința, cu adevărat și prin inspirația lui Dumnezeu, așa cum a fost rostită de sfinții noștri părinți, care s-au adunat la Niceea în anul 318 și au fost la Efes la condamnarea lui Nestorie. Dorim aceasta, ca nu cumva ispita să invadeze Ortodoxia menționată mai sus. Și, întrucât îl știm pe preanobilul patrician Florența ca fiind credincios și încercat în Ortodoxie,

dorim ca el să fie prezent la ședința sinodului, întrucât problema privește credința.” - În timp ce citeau încă acestea, Sfântul Sinod a zis: Mulți ani împăratului! Mare este credința împăraților! Mulți ani păzitorilor credinței! Mulți ani împăraților ortodocși; piosului, ortodoxului, piosului împărat, pontifului-împărat! Ascultați, sfinți părinți: le mulțumim împăraților ortodocși. - Preasfântul arhiepiscop a zis: Cu toții îl știm pe domnul Florența ca fiind credincios și încercat în Ortodoxie și dorim ca el să fie prezent.Să aflăm și de la Prezbiterul Eutihie dacă dorește ca el să fie prezent. - Prezbiterul și Arhimandritul Eutihie a spus: Fă ce-i place lui Dumnezeu și sfinției tale. Mă recomand ție. - Preasfântul Arhiepiscop a spus: Să vină și preailustul Patrician Florențiu. Ostenește-te, fiule Silentiar, să-l deranjezi. - Venerabilul Silentiar Magnus a spus: Poruncește să fie trimis unul dintre clerici cu mine, ca să nu se îndoiască de ceea ce a trimis sfinția ta. - Preasfântul Arhiepiscop a spus: Dacă preacuviosul nostru Împărat ne-ar fi poruncit să trimitem, am fi trimis; dar, din moment ce nu a poruncit, mergi singur la nobilimea sa. – Când a venit cel mai nobil și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu, Sfântul Sinod a zis: atât acuzatorul, cât și acuzatul să stea la mijloc și să se citească de la început actele procesului dintre preaiubitul de Dumnezeu episcop Eusebiu și preavenerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie, pentru ca noi, călăuziți de cele de mai sus, să putem da o hotărâre asupra procesului început în conformitate cu dreptatea și sfintele canoane. – Diaconul și notarul Aețiu, ieșind la mijloc, au început să citească actul din memorii. Când citind, a ajuns la acel loc din scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire către preaiubiții episcopi ai Răsăritului, care conține următoarele cuvinte: „mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet și trup rațional; că S-a născut înainte de veacuri de Tatăl, după dumnezeirea Sa, și în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria, după umanitatea Sa; că este de o ființă cu Tatăl, după dumnezeirea Sa și de o ființă cu noi, după umanitatea Sa; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neconfundate, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, iar în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea.”– Diaconul și notarul Aetius, ieșind în mijloc, a început să citească actul din notițele pomenirii. Citind, a ajuns la acel loc din epistola de sfântă amintire a lui Chiril către preaiubiții episcopi ai Răsăritului, care conține următoarele cuvinte: „Mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet și trup rațional; că S-a născut înainte de veacuri de Tatăl după dumnezeire, iar în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria după umanitate; că este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neîntrerupte, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, și în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea.”– Diaconul și notarul Aetius, ieșind în mijloc, a început să citească actul din notițele pomenirii. Citind, a ajuns la acel loc din epistola de sfântă amintire a lui Chiril către preaiubiții episcopi ai Răsăritului, care conține următoarele cuvinte: „Mărturisim, așadar, că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (alcătuit) dintr-un suflet și trup rațional; că S-a născut înainte de veacuri de Tatăl după dumnezeire, iar în vremurile recente, pentru noi și pentru mântuirea noastră, din Fecioara Maria după umanitate; că este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o

ființă cu noi după umanitate; căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neîntrerupte, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, și în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea." 128. Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: Jur pe picioarele voastre: el nu mărturisește acest lucru și nu a fost niciodată de acord cu el, ci, dimpotrivă, a filosofat și a vorbit cu toți cei care veneau la el și a învățat. Cel mai ilustru și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florența a spus: Dacă dorește sfințenia voastră, să-l întrebe pe părintele Eutihie dacă este de acord cu aceasta. Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: Stați, să citească întregul act din memorii; căci pentru mine fapta este suficientă pentru a-l condamna: din moment ce a fost condamnat de mine. Numai dacă este de acord să accepte o expunere (a credinței) de undeva, nu trebuie să sufăr condamnarea. Am dovedit (acuzația mea) prin rapoartele celor trimiși lui de Sfântul Sinod și o pot dovedi din nou prin martori - preasfinții episcopi, dacă ar refuza. Așadar, Maestrul Meliffong, Maestrul Jovian și Maestrul Julian știu (chestiunea) exact. - Preasfântul arhiepiscop a spus: Nimeni nu este de acord nici ca dumneavoastră, Episcope Eusebiu, să nu-l condamnați, nici ca cineva să-l primească pe preotul Eutihie imediat cu consimțământul său, decât dacă este condamnat pentru ceea ce a filozofat anterior. - Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Eusebiu a spus: Mă tem de persecuția lui. Sunt sărac, nu am nimic; mă amenință cu exilul. Dar este bogat: mi-a numit deja Oasis . 129 - Preasfântul arhiepiscop a spus: Chiar dacă ați spune și ați repeta aceasta de o mie de ori, nu vom prefera nimic adevărului. - Episcopul Eusebiu a spus: Dacă voi fi găsit a fi un calomniator, îmi voi pierde rangul. – Cel mai ilustru și glorios dintre consuli, patricianul Florențiu, a spus: Să se pună întrebarea preotului Eutihie, cum crede și ce spune; și apoi să fie întrebat de ce vorbește acum așa și înainte a gândit altfel. – Episcopul Eusebiu a spus: Dacă, așa cum am spus mai înainte, nu voi fi condamnat pentru afirmația sa actuală, atunci să fie întrebat. L-am condamnat prin monumentele faptelor sale anterioare pe care le gândește greșit. – Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: Nu veți fi condamnați pentru afirmația sa actuală; căci fapta care a avut deja loc își are puterea. – Episcopul Eusebiu a spus: Este el de acord cu cele citite din (scrierile lui) Chiril de binecuvântată pomenire și mărturisește unirea a două firi într-o singură persoană și într-un singur ipostas, sau nu? - Preasfântul arhiepiscop a spus: Ai auzit, preote Eutihie, ce a spus acuzatorul tău? Spune-mi deci, mărturisești unirea a două firi? - Preotul Eutihie a spus: Da, din două firi. - Episcopul Eusebiu a spus: Mărturisești, domnule arhimandrit, două firi după întrupare și recunoști că Hristos este de o ființă cu noi după trup, sau nu?

130 „Sfântul Sinod a zis: Ia, luminează-l pe Eusebiu. Să ardă de viu; să se transforme în doi. Precum a împărțit, să se împărțiască. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a zis: Este tolerabilă pentru voi această expresie, că se spune despre două firi după întrupare? – Sfântul Sinod a zis: Anatema celui ce spune aceasta. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a zis: Întrucât am nevoie de vocile și mâinile voastre, atunci cine nu poate striga, să ridice mâna. – Sfântul Sinod a zis: Dacă cineva vorbește despre doi, anatema!"

131 După ce s-a citit aceasta, cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Nimeni n-a spus aceasta; Dioscor a spus aceasta; egiptenii au spus aceasta." Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au zis: „Noi am spus aceasta atunci și o spunem și acum." – Constantin, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

132 „Presbiterul Eutihie a spus: Nu am venit să raționez, ci să inspir sfinției voastre modul meu de gândire. Și modul meu de gândire este scris în această hârtie. Poruncește să fie citită.” Sfântul Arhiepiscop a spus: Citește-o singur. Sfântul Arhiepiscop a spus: Nu pot. Sfântul Arhiepiscop a spus: De ce? Ai scris-o tu sau este scrisă de altcineva? Dacă este a ta, atunci citește-o singur. Sfântul Arhiepiscop a spus: Scrierea mea, dar exprimarea este egală cu cea a Sfinților Părinți. Sfântul Arhiepiscop a spus: Care Părinți? Vorbește în numele tău; ce nevoie ai de o hârtie?”
133 „Ioan, episcopul lui Hefaistos, a spus: Când a lipsit și nu a vrut să vină la sinod, au făgăduit să-i arate toată bunătatea față de oameni; dar când a venit, au încercat tot felul de lipsă de omenie împotriva lui.”
134 „Presbiterul Eutihie a spus: Cred aceasta: Îl venerez pe Tatăl împreună cu Fiul, și pe Fiul împreună cu Tatăl și pe Duhul Sfânt împreună cu Tatăl și cu Fiul. Mărturisesc că venirea Lui trupească s-a săvârșit din trupul Sfintei Fecioare și că S-a întrupat complet pentru mântuirea noastră. Așa mărturisesc înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și a sfinției Tale.”
135 „Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Primim aceste cuvinte. Sfântul Sinod a zis: Aceasta este credința părinților. Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Din moment ce evlavia voastră a zis că aceasta este credința părinților, atunci ce credință este aceasta? Cine a explicat-o? Sfântul Sinod a zis: Eutihie, căci Eusebiu este necredincios. Dioscor, episcopul Alexandriei, a zis: Ați auzit de credința arhimandritului Eutihie? Acum intenția lui v-a devenit clară tuturor. (Ioan, preotul și primul notar, citește restul.)”
136„Preasfântul arhiepiscop a spus: Mărturisiți că unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, este de o ființă cu Tatăl în dumnezeire și de o ființă cu Maica în umanitate?” - Preotul Eutihie a spus: Încredințându-mă sfinției voastre, v-am spus cum raționez despre Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt. Nu mă întrebați încă despre nimic altceva.” - Preasfântul arhiepiscop a spus: Mărturisiți acum că (Hristos) este de două firi?” - Preotul Eutihie a spus: Mărturisindu-L pe Dumnezeul meu, Domnul cerului și al pământului, nu mi-am permis încă să raționez despre firea Lui; mărturisesc că nu am recunoscut până acum că El este de o ființă cu noi.” - Preasfântul arhiepiscop a spus: Nu-L recunoașteți ca de o ființă cu Tatăl în dumnezeire și de o ființă cu noi în umanitate?” – Preotul Eutihie a spus: Până în ziua de azi nu am recunoscut trupul Domnului și Dumnezeului nostru ca fiind de o ființă cu noi; dar mărturisesc pe Sfânta Fecioară ca fiind de o ființă cu noi și (mărturisesc) că din ea Dumnezeul nostru S-a întrupat. – Preasfântul arhiepiscop a spus: Este Fecioara deci de o ființă cu noi, din care S-a întrupat Domnul Hristos? – Preotul Eutihie a spus: Am spus deja că Fecioara este de o ființă cu noi. – Preaiubitul de Dumnezeu episcop Eusebiu a spus: Dacă Maica este de o ființă, atunci și El este; căci El este numit Fiul Omului. Prin urmare, dacă Maica este de o ființă cu noi, atunci și El este de o ființă cu noi după trup. – Preotul Eutihie a spus: Sunt de acord cu tot ce spui acum. – Cel mai ilustru și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu a spus: Dacă Maica este de o ființă cu noi, atunci fără îndoială Fiul este de o ființă cu noi. – Preotul Eutihie a spus: Până în ziua de azi nu am recunoscut (asta); căci, din moment ce mărturisesc însăși trupul lui Dumnezeu – ați înțeles? – atunci nu am recunoscut trupul omului ca fiind trupul lui Dumnezeu, ci un trup omenesc: și (mărturisesc) că Domnul S-a întrupat din Fecioară; dar dacă trebuie să-L recunoaștem din Fecioară și de o singură ființă cu noi, atunci recunosc și aceasta, domnule; și, în plus, (îl mărturisesc) pe Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, Domnul cerului și al pământului, domnind și domnind împreună cu Tatăl, cu Care șade și este glorificat. Căci, recunoscându-L de o singură ființă, nu neg că El este Fiul lui Dumnezeu. Înainte nu spuneam, dar acum spun ce gândesc. La început nu

spuneam, dar acum spun aceasta, pentru că așa a spus sfinţenia Voastră. – Preasfântul arhiepiscop a spus: de aceea mărturisiți adevărata credință din necesitate, și nu de bunăvoie? – Preotul Eutihie a spus: Acum, domnule, sunt exact așa. Până în acest ceas mi-a fost teamă să vorbesc; fiindcă știu că Domnul este Dumnezeul nostru, nu mi-am permis să raționez despre natura Lui; dar fiindcă sfinţenia Voastră permite și ne învață (asta), vorbesc. – Preasfântul arhiepiscop a spus: Noi nu introducem lucruri noi, ci (așa) au expus părinții; și așa cum credința a fost expusă de ei, așa credem și dorim ca toți să rămână în aceasta și să nu existe nicio noutate. – Cel mai ilustru și glorios patrician Florențiu a spus: Recunoașteți pe Domnul nostru, născut din Fecioară, ca fiind consubstanțial și din două firi după întrupare, sau nu? – Preotul Eutihiu a spus: Mărturisesc că Domnul nostru este alcătuit din două firi înainte de unire,și după unire mărturisesc o singură natură."

137 „Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: și cu toții suntem de acord cu aceasta, a spus Sfântul Sinod: suntem de acord."

138 După ce s-a citit aceasta, cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au zis: „Nimeni n-a spus aceasta; egiptenii au spus aceasta; aceasta este caracteristică faraonului. Anatema celor care au spus aceasta. Aceasta este lucrarea lui Dioscor, ucigașul. După aceasta, ce căutăm? Voturile noastre împăratului; mulți ani împăratului, mulți ani Augustului, mulți ani senatului." Eustatie, cel mai onorabil episcop al Berytusului, a zis: „Și intenția celui mai pios împărat și intenția celei mai pioase Auguste și intenția voastră este să uniți bisericile. Prin urmare, după ce vom pleca de aici, să nu înceapă nimeni să spună că ei au învățat să recunoască cele două naturi ca fiind separate după unire." După ce a spus acestea, Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei (Isaurianului), a zis: „Recunoaștem două naturi fără a le despărți, le recunoaștem ca fiind inseparabile și neînseparabile." Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au zis: „Continuați mai departe." - Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a început să citească din același sul:

139 „Sfântul Sinod a spus: Trebuie să mărturisiți clar și să anatematizați tot ce este contrar dogmelor tocmai citite. - Prezbiterul Eutihie a spus: I-am spus sfinţeniei voastre că înainte de aceasta nu recunoșteam; dar acum, din moment ce sfinţenia voastră învață acest lucru, îi recunosc și îi urmez pe părinți. Și nu am găsit nimic clar despre aceasta în Scriptură și nu toți părinții au spus (asta). Dacă încep să anatematizez, atunci, vai de mine, îi voi anatematiza pe părinții mei. - Sfântul Sinod, ridicându-se, a strigat: Anatema lui. - După aceasta, preasfântul arhiepiscop a spus: Sfântul Sinod să spună ce este vrednic de unul prezent și care nu mărturisește clar dreapta credință și nu vrea să fie de acord cu raționamentul acestui Sfânt Sinod, ci persistă în opinia sa pervertită și rea? - Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Seleuc al Amaseei a spus: El este vrednic de detronare; Totuși, totul depinde de dragostea sfinţeniei voastre pentru omenire. - Preasfântul arhiepiscop a spus: Dacă el, mărturisindu-și propriul păcat, ar fi convins să anatematizează învățătura lui și este de acord cu noi, care urmăm expunerile sfinților părinți, atunci i s-ar acorda pe bună dreptate milă. Dar, din moment ce persistă în eroarea sa, este supus penitenței canonice. - Preotul Eutihie a spus: Recunosc aceasta, pentru că ați ordonat-o acum; totuși, nu anatematizez. Căci ceea ce recunosc, recunosc în adevăr. - Cel mai nobil și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu a spus: Spune-mi, recunoști două naturi și consubstanțiale nouă? – Preotul Eutihie a spus: Am citit (scrierile) fericitului Chiril, ale sfinților părinți și ale Sfântului Atanasie: ei recunoșteau două naturi înainte de unire, iar după unire și întrupare nu mai recunoșteau două naturi, ci una singură. – Cel mai nobil și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu a spus: Spune-mi, mărturisești două naturi după unire? – Preotul Eutihie a spus:

Ordonează ca (scrierile) Sfântului Atanasie să fie citește: și vei afla că nu spune nimic de genul acesta. – Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Vasile a spus: Dacă nu recunoști două firi după unire, atunci recunoști un amestec și o contopire."
140 „Vasile, Episcopul Seleuciei din Isauria, s-a ridicat și a zis: Această zicere, pe care spun ei că am făcut-o, nu am spus-o și nu știu dacă am spus-o cu astfel de cuvinte. Când monahul a spus că recunoaște pe Domnul Iisus Hristos ca fiind de două firi și, după unire, o singură fire și nu a adăugat - întrupat și umanizat, atunci, câte știu, am spus următoarele: dacă recunoașteți două firi și, după unire, recunoașteți una și, dacă nu adăugați - întrupat și umanizat, atunci veți fi bănuit că recunoașteți o fuziune și o amestecare. Dar dacă adăugați - întrupat și umanizat, veți spune în acord cu părinții noștri; căci, după expunerea părinților, este clar că dumnezeirea Lui, adică unicul Domn Iisus Hristos, este una, iar trupul Lui, care este din Mamă, este altul. - Juvenal, Episcopul Ierusalimului, a zis: Deci această zicere este falsificată? - Vasile, Episcopul Seleuciei din Isauria, a zis: Nu-mi amintesc, nu știu dacă am spus-o.
141 „Prea ilustrul și gloriosul Florențiu a spus: Cel ce nu recunoaște două firi crede greșit. – Întregul Sfânt Sinod, ridicându-se, a strigat: Nu există credință prin constrângere. Mulți ani împăraților, mulți ani. Credința noastră triumfă întotdeauna. El nu este de acord; de ce să-l convingăm? – Preasfântul arhiepiscop a spus: Din toate – atât din faptele trecute, cât și din propria sa conștiință prezentă – se dezvăluie că Eutihie, fost preot și arhimandrit, suferă de eroarea lui Valentin și Apollinaris și urmează invariabil blasfemiile lor. Nerușinându-se de convingerea și sugestia noastră, nu a vrut să fie de acord cu adevăratele dogme. De aceea, suspinând și jelind pentru distrugerea lui completă, am hotărât, în numele Domnului nostru Iisus Hristos, pe care l-a batjocorit, să-l înstrăinăm de orice slujbă preoțească, comunicare cu noi și conducerea mănăstirii. Toți cei care după aceasta vor vorbi sau vor conversa cu el să știe că ei înșiși vor fi vinovați de penitența excomunicării, ca cei care nu au evitat să converseze cu el."
„Flavian, episcop al Constantinopolului, Noua Romă, hotărând, semnează."
„Saturninus, episcop de Marcianopolis, hotărând, a semnat."
„Vasile, episcopul Seleuciei din Isauria, hotărând, a semnat."
„Seleuc, prin harul lui Hristos, episcop al Amasiei, în Hellespont 142 , hotărând, semnând."
„Eulalius, episcopul Calcedonului, hotărând, a semnat."
„Timotei, episcopul, hotărând, a semnat."
„Dorotheus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Neocezareea, citind și consimțind, semnează."
„Etheric, episcopul Smirnei, a decretat: Dacă cineva gândește altfel despre credință decât ceea ce a fost hotărât de întregul sfânt conciliu din Niceea, să fie anatema."
„Callinikos, episcopul Apameei, în Bitinia, hotărând, semnează."
„Cecropius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sevastopol, hotărând, semnând."
„Meliffong, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Heliopolis, hotărând, semnând."
„Longinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Herronissos 143 , hotărând, semnând."
„Trifon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din orașul Chios, din insule, hotărând, semnând cu propria sa mână."
„Pavel, episcopul sfintei biserici din cetatea Apollonia, hotărând și semnând: Nimeni nu-l va cruța pe cel ce se lovește singur."
„Savva, episcop de Palta, hotărând aceasta, a semnat cu propria sa mână."
„Iovin, episcop de Divelt, hotărând, a semnat."

„Iulian, smeritul episcop de Kos, hotărând, a semnat.”
„Savinian, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu din Thermissus, Eudochias și Iovium, hotărând și semnând.”
„Eustohie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Docimieu în Frigia, hotărând și semnând.”
„Nionius, smeritul episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Troa, hotărând și semnând.”
„Cossinius, smeritul episcop al orașului Hierocezareea, hotărând, a semnat.”
„Ioan, smeritul episcop al orașului Gerkan, hotărând, a semnat.”
„Diafencius, episcop al orașului Olva 144 , hotărând, semnează.”
„Julian, episcop de Mostena, hotărând, a semnat.”
„Romanus, episcop de Eudoxiopolis, hotărând prin preotul Basilisk, a semnat.”
(„Eudoxie, episcop al Bosforului, hotărând și hotărând, semnează”)
„Toma, smeritul episcop al orașului Valentinianopol, hotărând, a semnat.”
„Aurelius, episcop de Oppitana, a semnat.”
(„Secundin, episcop de Nosalen, a semnat”).
(Ianuarie, episcopul orașului Macriana, a semnat.)
„Timotei, episcop de Primopol 145 , hotărând, semnând.”
„Gelephlius, Episcopul Argiei 146 , a semnat”.
„Andrei, preot și arhimandrit, a semnat depunerea lui Eutihie prin preotul Timotei.”
„Favstus, prezbiter și arhimandrit, a semnat depunerea depoziției lui Eutychius, fost prezbiter și arhimandrit.”
„Martin, prezbiter și arhimandrit al mănăstirii Preafericitului Dionisie, a semnat prin fratele său Filip depunerea de cuvânt a lui Evtihie, fostul prezbiter și arhimandrit.”
„Manuel, preot și arhimandrit, a semnat depunerea depoziției lui Eutyches.”
„Petru, prezbiter și arhimandrit al mănăstirii fericitului Talasie, a semnat, prin călugărul Teodor, depunerea de cuvânt a lui Evtihie, fostul prezbiter și arhimandrit.”
„Iov, preot și arhimandrit, a semnat depunerea de mărturie a lui Eutihie prin diaconul meu, Andrei.”
„Antiohie, preot și arhimandrit al mănăstirii Fericitului Teotecn, a semnat depunerea de mănăstire a lui Eutihie.”
„Avraam, prezbiter și arhimandrit, a semnat depunerea depoziției lui Eutihie.”
„Teodor, călugăr și arhimandrit, a semnat depunerea lui Eutihie.”
„Teodor, preot și arhimandrit al Egiptului, a semnat depunerea lui Eutihie.”
„Pientius, preot și arhimandrit al templului tinerilor, a semnat depunerea de la putere a lui Eutihie.”
„Flavian, prezbiter și arhimandrit al mănăstirii Sfântul Hermas, a semnat depunerea detronării lui Eutyches.”
„Eusebiu, preot și arhimandrit al mănăstirii Ilie, a semnat depunerea de către Evtihie.”
„Eusebiu, preot și arhimandrit al mănăstirii Sfântului Eulogiu, a semnat, prin diaconul meu Teodul, depunerea de cuvânt a lui Eutihie.”
„Arhimandritul Trifon a semnat depunerea depoziției lui Eutihie.”
„Iacov, diacon și arhimandrit al Siriei, prin monahul meu Zotik, a semnat depunerea depoziției lui Eutihie.”
„Elpidius, prefet și arhimandrit, a semnat depunerea lui Eutihie.”
„Pavel, presbiter și arhimandrit de Etherium, a semnat depunerea lui Eutihie”.
„Karosos, preot și arhimandrit, a semnat depunerea depoziției lui Eutihie.”
„Asterius, preot și arhimandrit al mănăstirii Preafericitului Laurențiu, a semnat depunerea depoziției lui Eutihie.”

„Kallinik, călugăr și arhimandrit al mănăstirii Teodot, a semnat depunerea lui Eutihie.”
„Herman, preot și arhimandrit, a semnat depunerea lui Eutihie prin diaconul Gliceriu.”
„Marcellus, un smerit preot și arhimandrit, a semnat cu propria sa mână depunerea depoziției lui Eutihie.”
147 „(După ce a citit acestea) Arhimandritul Eutihie a spus: Unele dintre documentele citite sunt falsificate. Și există și acte pe lângă acestea; cer să fie citite și ele. – Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Să le ia, să le citească și să le treacă în documentele actelor. – Ioan, preot și prim notar, a citit o listă de acte care au avut loc în Idele lui aprilie la Constantinopol:
Faptele Apostolilor din Constantinopol după depunerea lui Eutihie, citite la Efes sub președinția lui Dioscor (și citite din nou la Calcedon)
„În timpul consulatului lui Flavius Protogenes și al celui care va fi proclamat în 148 , de către cea mai înaltă comandă, în porticul cel mare al sfintei biserici a stat:
Flavian, cel mai venerabil episcop al acestei glorioase cetăți;
Florentius, cel mai distins dintre prefecții orașului, fost prefect al pretorianului pentru a șasea oară, fost consul și patrician;
Talasie, cel mai venerabil episcop al orașului Cezareea, din regiunea Capadociei;
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al orașului Ancyra;
Seleuc, cel mai venerabil episcop al orașului Amasia;
Vasile, cel mai venerabil episcop al orașului Seleucia, din regiunea Isauria;
Alexandru, cel mai venerabil episcop al orașului Tom, din regiunea Scitică; Marinian, cel mai venerabil episcop al orașului Synnada;
Meliffong, cel mai venerabil episcop al orașului Juliopolis;
Acachie, cel mai venerabil episcop al orașului Ariarafa;
Proclu, cel mai venerabil episcop al orașului Osroa;
Daniel, cel mai venerabil episcop al orașului Kada;
Savva, cel mai venerabil episcop al orașului Palga;
Longinus, cel mai venerabil episcop al orașului Chersones;
Ioan, cel mai venerabil episcop al orașului Birkala 149 , din regiunea Carianã;
Paulinus, cel mai venerabil episcop al orașului Teodosiopolis, din regiunea Asiei;
Toma, cel mai venerabil episcop al orașului Teodosiopolis, în regiunea pașnică a Frigiei;
Timotei, cel mai venerabil episcop al orașului Arca 150 , din regiunea Palestinei;
Eusebiu, preaslăvitul episcop al Dorileului, în regiunea sănătoasă Frigiei; Pavel, preaslăvitul episcop al orașului Apollonia, în regiunea Bitiniei; Eudoxiu, preaslăvitul episcop al orașului Bosfor;
Eustochius, cel mai venerabil episcop al orașului Dokima;
Timotei, cel mai venerabil episcop al orașului Primopolis;
Petru, cel mai venerabil episcop al orașului Teodosiopolis, din regiunea Armeniei;
Secundinus, cel mai venerabil episcop al orașului Antiohia, în regiunea sa Pisidia;
Iulian, cel mai venerabil episcop de Kos;
Longinus, cel mai venerabil episcop al orașului Timanda, din regiunea Pisidiei;
Gheronțiu, cel mai venerabil episcop al orașului Vasilinopol;
Pergam, cel mai venerabil episcop al orașului Antiohia, din regiunea Pisidiei (în sănătoasa Frigie);
Pavel, cel mai venerabil episcop al orașului Anfido;
Nagira, cel mai venerabil episcop al orașului Gaza;
Eufrat, cel mai venerabil episcop al orașului Eleutheropolis, din regiunea Cretei;

Trifon, cel mai venerabil episcop al orașului Chios;
Aureliu, cel mai venerabil episcop al orașului Adramit,
în prezența Mamei, un distins comandant militar și supraveghetor apropiat al bibliotecii imperiale și al arhivei imperiale. Macedonius, un distins tribun și referendar, a spus: În a șasea zi a Idelor lui Aprilie, de către cel mai înalt comandament, am primit ordin să examinez împreună cu cei mai venerabili episcopi autenticitatea documentelor compilate anterior în cazul care se desfășoară între cel mai venerabil episcop Flavian și arhimandritul Eutychius. Puterea imperială a ordonat, de asemenea, ca acest lucru să se facă în prezent. - Flavius Florentius, cel mai distins dintre prefecții orașului, fost prefect pretorian pentru a șasea oară, fost consul și patrician, a spus: Actele să fie citite în prezența Sfântului Sinod, la sugestia distinsului referendar (Macedonius). - Când a fost adus un sul din biblioteca imperială și din arhiva imperială, Ioan, credinciosul scrib al aceleiași biblioteci imperiale, a citit: „În timpul consulatului ilustrului Flavius Protogenes și al celui care va fi anunțat, în ziua a șasea a Idelor lui aprilie, la Constantinopol, în sfântul baptisteriu al bisericii catolice, de către cea mai înaltă comandă, au avut loc ședințe următoarele:
Talasie, cel mai venerabil episcop al orașului Cezareea Capadociei;
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al orașului Ancyra din Galatia;
Constantin, cel mai venerabil episcop al orașului Melitene;
Vasile, cel mai venerabil episcop al orașului Seleucia, din regiunea Isauria;
Saturninus, cel mai venerabil episcop de Marcianopolis;
Marinian, cel mai venerabil episcop al orașului Synnada;
Patrick, cel mai venerabil episcop al orașului Tyana;
Trifon, cel mai venerabil episcop al orașului Chios;
Seleuc, cel mai venerabil episcop al orașului Amasia;
Candidian, cel mai venerabil episcop al orașului Antiohia, din regiunea Pisidiei;
Timotei, cel mai venerabil episcop al orașului Arca 151 ;
Natira, cel mai venerabil episcop al orașului Gaza;
Eustațiu, cel mai venerabil episcop al orașului Parnas 152 ;
Pavel, cel mai venerabil episcop al orașului Anfido;
Toma, cel mai venerabil episcop al orașului Teodosiopolis;
Eustochius, cel mai venerabil episcop al orașului Dokima;
Geronțiu, cel mai venerabil episcop al orașului Vilnius;
Aquila, cel mai venerabil episcop al orașului Aurocles 153 ;
Secundinus, cel mai venerabil episcop al orașului Novis 154 ;
Acachie, cel mai venerabil episcop al orașului Ariarafa;
Iulian, cel mai venerabil episcop al orașului Adramita (Kos);
(Proclu, cel mai venerabil episcop al orașului Adramit);
Eudoxie, cel mai venerabil episcop al orașului Bosfor;
Sava, cel mai venerabil episcop al orașului Palta;
Timotei, cel mai venerabil episcop al orașului Primopolis;
Paulinus, cel mai venerabil episcop al orașului Teodosiopolis, din regiunea Asiei;
Pavel, cel mai venerabil episcop al orașului Apollonia;
Longinus, cel mai venerabil episcop al orașului Manda 155 .
„Macedoniu, ilustrul tribun și referendar, a spus: Eutyches, preavenerabilul arhimandrit, în cererea prezentată maiestății imperiale a adăugat că are nevoie și de restul conținutului în depozitul imperial. - Preavenerabilul patrician (Florentius) a spus: Să se citească cererea prezentată de preavenerabilul monah Eutyches; și preavenerabilul tribun, notar și referendar să raporteze dacă cei care acționează în numele acestui preavenerabil călugăr sunt prezenți. - Înainte de a începe să citească,

Macedoniu, preavenerabilul notar și referendar, a spus: Cei care pot vorbi în numele călugărului sunt prezenți. - Preavenerabilul patrician a spus: Ce doresc preavenerabilii episcopi pentru aceasta? - Eusebiu, preavenerabilul episcop al Doryleiei, a spus: Dacă vorbește printr-un agent, atunci permiteți-mi să mă retrag. - Preavenerabilul patrician a spus: ceea ce a ordonat puterea imperială, aceea trebuie respectată în toate privințele. Prin urmare, preavenerabilii episcopi să spună dacă sunt de acord să-i primească pe cei care s-au pregătit să acționeze în numele preavenerabilului." călugăr. - Prea venerabilul episcop Mediffong a spus: după o astfel de acuzație, acuzatul ar trebui să se prezinte, mai ales pentru că acuzațiile de acest fel nu sunt lipsite de pericol. Ceea ce este în joc este atât important, cât și neobișnuit (și, prin urmare, nu ar trebui să se interogheze pe unul în locul altuia). Și întrucât cel mai pios împărat, conform tradiției strămoșești, este obișnuit să mențină credința ortodoxă și să nu încalce (sfintele) reguli în nimic, atunci vă rugăm să i-o prezentați; și dacă poruncește ca unul să fie interogat în locul altuia într-un caz penal, acceptăm și acest lucru, mai ales că a ordonat să se țină un sinod ecumenic și este necesar să se lase cele mai importante probleme până la acest sinod. Multe au fost deja convocate și el va îndeplini cu promptitudine ceea ce a ordonat cel mai pios împărat. — Cel mai ilustru patrician a spus: Cel mai ilustru tribun, notar și referendar știe că i s-a ordonat să explice acest lucru. — Macedonius, cel mai ilustru tribun, notar și referendar a spus: Domnul nostru cel mai pios, știind că numitul om a fost condamnat, a ordonat celor trimiși în locul său să se prezinte în orice caz, astfel încât „Să afle din citirea documentelor ce i-a spus arhiepiscopul și ce i-a spus preasfințitului arhiepiscop. — Cel mai ilustru patrician a spus: Este clar ce se cere; de aceea să intre și să li se citească petiția în prezența lor." — Și când Constantin, Eleusiniu și Constanțiu, cei mai venerabili călugări, au intrat și au stat în mijloc, Macedoniu, cel mai ilustru tribun, notar (și referendar), după ce a adus sfânta evanghelie, a spus: Trebuie să spun tot ce a poruncit evlavia lor. Așa a poruncit ca cei mai sfinți episcopi care fuseseră prezenți înainte (la conciliu) să spună sub jurământ dacă relatările documentelor citite, aduse de ambele părți, erau adevărate. — Vasile, cel mai venerabil episcop al orașului Seleucia, a spus: nu știm ca episcopii să fi depus jurământ înainte de acest moment. Și Hristos Mântuitorul ne-a poruncit - să nu jurăm nici pe cer, pentru că este tronul lui Dumnezeu, nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor lui Dumnezeu, și nimeni să nu jure pe capul său,"pentru că nimeni nu poate face nici măcar un fir de păr din cele create de Dumnezeu (Matei 5:34-36). Nimeni, ca și cum ar sta înaintea altarului, să nu aibă frica de Dumnezeu înaintea ochilor și să-și păstreze conștiința curată înaintea lui Dumnezeu, să nu ascundă nimic din ceea ce își amintește. – Cel mai ilustru patrician Florențiu a spus: așa cum s-a spus odată, să urmeze citirea petiției. – Și același scrib credincios a citit:

„Către cei mai pioși și mai credincioși împărați iubitori de Hristos Teodosie și Valentinian, augusti constanți, de la Arhimandritul Eutihie"

„Vestitorul mântuirii și al adevărului în toate pentru mine, după Dumnezeu, a fost evlavia voastră, care în nicio privință nu a neglijat să investigheze calomniile fie cu privire la credință, fie împotriva mea. Ieri am citit actul întocmit împotriva mea de către preasfințitul episcop Flavian și am constatat că ceea ce era conținut în scrisoare nu semăna cu ceea ce s-a întâmplat în realitate: în acest act nu au inclus nici ceea ce mi-a spus el, nici ceea ce am spus eu. De aceea, implor mila voastră, care de obicei ocrotește credința ortodoxă și părerea smereniei mele, să binevoiți să porunciți preaiubitorilor de Dumnezeu episcopilor care erau atunci adunați în această chestiune, și notarilor aceluiași preasfințit episcop Flavian, și preasfințitorilor clerici trimiși de el să mă cheme la sinod, și preasfințitului Atanasie, diaconul preasfințitului episcop

Vasile, să se adune în prezența preasfințitului episcop Talasie, astfel încât, atunci când vor fi întrebați, să expună în scris cu tot adevărul ceea ce știu. După ce am realizat aceasta, voi mulțumi cu doxologia obișnuită Domnului și Dumnezeului a tot Hristos și evlaviei voastre neclintite."
„Același credincios scrib a spus: Pe petiția care a fost citită se află și cea mai înaltă inscripție a celui mai sacru și pios împărat al nostru. - Cel mai nobil patrician a spus: să se citească cu evlavie. - Și același credincios scrib a citit: «să se raporteze înaintea celor mai onorabili episcopi, nu numai a celor care au fost adunați mai înainte, ci și înaintea celui mai onorabil episcop Thalassius, pentru ca în prezența lor, în prezența tuturor celor pomeniți în petiție, să se cerceteze adevărul despre ce este vorba.» - Cel mai onorabil episcop Flavian a spus: să se prezinte cei mai onorabili diaconi și notari, Asterius și Aetius, Nonnus, Asclepiades și Procopius. – Și când Asterius, Aetius, Nonnus, Asclepiades și Procopius, notari ai celui mai venerabil episcop Flavian, au stat în mijloc, cel mai ilustru patrician a spus: Să se citească documentele în ordine în prezența tuturor. – Și înainte ca ele să fie aduse, Aetius, cel mai ilustru diacon și notar, a spus: Jur pe picioarele voastre, nu știm de ce am…" a fost chemat. – Cel mai ilustru patrician a spus: Fie ca cei mai ilustri diaconi și notari ai celui mai ilustru episcop Flavian să aducă documentele întocmite cu privire la această chestiune, pentru ca acestea să poată fi citite din nou. – Aetius, diaconul și notarul, a spus: Nu știm nici motivul pentru care suntem aici, nici ce documente ne cere adunarea. Prin urmare, ezităm și vă rugăm să explicați de ce ne aflăm și trebuie să răspundem. – Cel mai ilustru patrician a spus: Cerem ca tot ce s-a făcut în ordine în ceea ce privește cazul călugărului Eutyches să fie anunțat. – Aetius, diaconul și notarul, a spus: Se datorează faptului că a apărut o acuzație similară împotriva noastră? – Cel mai ilustru patrician a spus: Mi s-a ordonat să revizuiesc cazul; și prin urmare este necesar să aduc documentele. De ce amânați și sunteți vicleni? – Aetius, diaconul și notarul, a spus: Fie ca cel care a dat cazului începutul anchetei și ocazia să ne dea timp să răspundem dacă le vom aduce sau nu. – Cel mai ilustru patrician a spus: Ați luat documentele, prin urmare trebuie să le aduceți. – Aetius cel diaconul și notarul au spus: Cine este acuzatorul? – Seleuc, cel mai venerabil episcop, a spus: Ni s-a citit petiția Arhimandritului Eutihie, care constă în faptul că a revizuit documentele și a constatat că ceea ce s-a făcut la sfântul sinod nu este inclus în ele. Prin urmare, ni se pare drept ca acele documente să fie aduse, pe care, după cum susține el, le-a citit, și ca o anchetă a cazului să se facă pe baza lor. – Cel mai nobil patrician i-a spus lui Aetius: avem nevoie de documentele originale pe care se găsesc semnăturile episcopilor. Prin urmare, așa cum am spus de multe ori, să le aducă notarii. – Aetius diaconul și notarul a spus: fie ca sfântul și marele sinod și nobilimea voastră să ne dea timp (să ne gândim la) ceea ce vrem să vorbim, pentru că nu este sigur pentru noi. – Cel mai nobil patrician a spus: mai întâi trebuie să facem publice documentele, iar apoi, dacă vreți să declarați ceva, vi se va da ocazia să o faceți. – Aetius diaconul și notarul a spus: noi nu cereți orice, fie nepotrivit, fie nedrept; iar nobilimea voastră știe acest lucru mai bine decât oricine altcineva; și, așa cum am spus, suntem în pericol pentru ceva nu nesemnificativ. Am auzit,că cineva a formulat o acuzație împotriva noastră în fața celui mai pios, iubitor de Hristos și ocrotit de Dumnezeu împărat. Cerem ca aceste (acuzații) să ne fie declarate și motivele să fie exprimate, persoanele prezentate și o acuzație deschisă împotriva anumitor persoane; și astfel vom răspunde și ne vom apăra, fiind asigurați în prealabil de dreptatea voastră. – Prea nobilul patrician a spus: Nimic nu s-a propus încă împotriva voastră: dar sunt necesare documente, pe care, așa cum s-a spus de multe ori, trebuie să le aduceți. – Aetius diaconul și notarul a spus: Pregătirea documentelor ne atrage în această privință, deoarece nu au fost întocmite

de altcineva. – Prea nobilul patrician a spus: Nu vă temeți să le aduceți și nu aveți nicio bănuială. – Aetius diaconul și notarul a spus: Nici nu am spus, nici nu am făcut nimic de genul acesta. – Prea nobilul patrician a spus: Să se aducă documentele. - Și înainte ca acestea să fie aduse, preasfințitul Episcop al acestei faimoase cetăți Flavian a spus: Știți că atunci, în adunarea Sfântului Sinod, ați adunat voturi de ambele părți și știți în detaliu ce ați scris. Și dacă aceasta este adevărată, spuneți-o exact și cu frica lui Dumnezeu; dar dacă ceva este falsificat, ca și cum ar fi înaintea judecății lui Hristos, nu mințiți și nu ascundeți falsificarea. - În timp ce preasfințitul episcop spunea acestea, preasfințitul patrician a spus: Aprobăm propunerea preasfințitului episcop, pentru că el, bazându-se pe propria sa conștiință, a ordonat preasfinților notari să aducă documentele și să spună adevărul despre toate. Prin urmare, să aducă documentele, așa cum s-a spus de multe ori. - Aetius diaconul și notarul a spus: Îndemnul preasfințitului și preafericitului nostru arhiepiscop lasă în voința noastră să spunem adevărul despre compoziția documentelor. Dacă deci noi, când vorbim, suntem găsiți vrednici de credință, atunci vom fi de acord, vom aduce (documentele) și vom spune adevărul. - Preasfințitul patrician a spus: Să se citească documentele. - Aetius, diaconul și notarul, a spus: De asemenea, rog Sfântul Sinod, care era prezent la acea vreme, să ne ordone să aducem o colecție de documente. - Preasfințitul episcop Seleuc a spus: Întrucât preasfințitul nostru episcop a ordonat deja aducerea colecției de documente, atunci acestea trebuie aduse fără nicio întârziere. - Și când toți cei preasfinți episcopi au spus: Toți spunem același lucru, - ilustrul patrician a spus: În timp ce fiecare capitol este recitit, să se noteze ce consideră venerabilul călugăr vrednic de cenzură în ele; și copiile pe care venerabilul călugăr le are cu ele să fie aduse și comparate cu documentele originale atunci când sunt citite. - Când ambele părți au adus documente, Aetius, diaconul și notarul, a spus: Avem ceva de spus, dacă nobilimea voastră poruncește. Am aflat că în petiția sa, venerabilul Eutihie a arătat că a examinat documentele și a găsit în ele dovezi pentru apărarea sa; vă cerem aceste documente. - În timp ce vorbea, cel mai nobil patrician a spus: Din acest motiv, cerem ca copiile să fie comparate cu documentele originale. - Aetius, diaconul și notarul, a spus: „Cerem să știm dacă documentele sunt autentice,sau copii, sau ceva similar i-a fost adus de cineva. - Cel mai ilustru patrician a spus: Prea venerabile Constantin, să explice dacă a adus copii sau originale. - Constantin diaconul și călugărul a spus: copii. - Cel mai ilustru patrician a spus: acum să urmeze citirea. - Și înainte de a începe să citească, Aetius diaconul și notarul a spus: cerem (permisiunea) să se uite la colecția de documente pe care le-au adus, pentru a afla a cui scris și de cine a fost emis: primește cererea noastră, în care nu este nimic nepotrivit. - Cel mai ilustru patrician a spus: dacă copiile nu sunt de acord cu documentele originale, acest lucru va fi investigat în mod corespunzător mai târziu. - Aetius diaconul și notarul a spus: nimic nu împiedică acest lucru. Întotdeauna ai judecat și ai fost faimos pentru judecata ta. - Cel mai ilustru patrician a spus: omițând superfluul, să urmeze citirea. - Și Asterie, scribul credincios, a citit sulul original adus de notari, în timp ce altul a comparat copiile aduse de Eutihie, cel mai venerabil preot și arhimandrit; de la început, s-au citit primul și al doilea act, care sunt trecute în documente, astfel: „În consulatul ilustrilor Flavius Zeno și Postumianus, în ajunul celei de-a șasea zile a Idelor lui noiembrie, în Constantinopolul iubitor de Hristos și domnitor, noua Romă”, etc. 156

„După ce au fost citite primul și al doilea act și au fost adăugate explicațiile celor mai onorabili episcopi, Aetius diaconul și notarul a spus: Rugăm sfântul și marele sinod să-i întrebe (pe cei care) au auzit propriile răspunsuri și colecția de documente - este ceva fals sau corupt în ele? - Prea onorabilul patrician a spus: Prin însuși faptul că tac,

arată că sunt de acord: prin urmare, și restul trebuie citite. - Și același scrib credincios a citit al treilea act, care este inclus în documente. Și când a fost citită explicația prea onorabilului prezbiter și ecdic Ioan, 157 diaconul și monahul Constantin a spus: Jur pe picioarele voastre, nu s-a spus așa cum este (în ale lui). - Același scrib credincios, repetând aceeași lectură, a citit: «Dacă se găsește în ele, în unele cuvinte, ceva fals sau eronat, el nici nu îl respinge, nici nu îl acceptă; ci testează doar Scriptura ca fiind mai solidă decât expunerile patristice.»" 158– Când s-a citit aceasta, Constantin, preaslăvitul diacon și monah, a spus: Întrucât sfinții părinți au vorbit în moduri diferite, deși accept totul, nu accept ca regulă de credință. – Și când s-a iscat confuzie și șoapte, Constantin, preaslăvitul diacon și monah, a spus: Rog ca cei care au mers și au ascultat de la arhimandrit, cu conștiință bună, ca înaintea lui Dumnezeu, să spună întregul adevăr despre ceea ce au auzit; deoarece condamnarea preliminară a arhimandritului, conform explicației mele, nu a fost încă pronunțată; îi rog pe cei preaslăviți clerici care au fost prezenți și pe venerabilul diacon Atanasie, să explice ceea ce au auzit de la el (Eutihie). – Seleuc, preaslăvitul episcop, a spus: Înainte de explicația fratelui Constantin, cei care reprezentau persoana celui care a înaintat cererea au promis că orice vor spune, arhimandritul lor va confirma și el; și cerem (celui care a dat) un vot pentru condamnare preliminară să nu se facă o condamnare preliminară a colecției de documente. - Constantin diaconul și monahul a spus: Cer ca această (expresie) să fie exclusă: „pentru regula credinței", deoarece în confuzie am vorbit, neștiind eu însumi ce. - Seleuc, preacinstitul episcop, a spus: Că fratele Constantin a exprimat această opinie înaintea zgomotului, când totul era calm, acest lucru va fi mărturisit atât de preasfinții episcopi, cât și de autoritatea lor. - Preacinstitul patrician a spus: Preacinstitulii episcopi Talasie și Eusebiu au voie să spună ceea ce, în opinia lor, ar trebui luat în considerare în petiția ambelor părți. - Preacinstitul episcop Talasie a spus: Mesagerul preacinstitului monah, din ceea ce mărturisește el însuși cu propriile sale buze, nu poate accepta una și nu accepta pe cealaltă. – Eusebiu, preacinstitul episcop al orașului Ancyra, a spus: Și mi se pare drept ca cel care reprezintă persoana preacinstitului arhimandrit Eutihie să considere tot ceea ce este spus de buzele sale inviolabil și să nu accepte în mod arbitrar o parte din ceea ce este spus și să respingă o parte. – Prea onorabilul patrician a spus: Prea onorabilii prezbiteri Ioan și Andrei, amintindu-și de explicația lor, să expună ceea ce, după conștiința lor, au auzit de la prea onorabilul monah Eutihie. – Și când Ioan, prea onorabilul prezbiter și eudic al sfintei biserici a acestei glorioase cetăți, și prea onorabilul diacon Andrei, au stat în mijloc, – Diaconul Constantin a spus: Nu am spus că arhimandritul este de acord cu tot ce spun. – Prea onorabilul patrician a spus: Cuvintele dumneavoastră sunt cuprinse în documente. - Seleuc, preavenerabilul episcop, a spus: Prea ilustrul referendar, care a venit de la preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat al nostru, a explicat că Constantin și cei care erau cu el au fost trimiși în numele arhimandritului Eutihie și că trebuie să ia asupra lor (tot) ce se aduce împotriva lui. - Prea ilustrul patrician a spus: Și cuvintele dumneavoastră sunt cuprinse în documente; și a adăugat: Prea venerabilul prezbiter Ioan să expună ceea ce a auzit de la monahul Eutihie. - Și înainte de a explica, preaslăvitul episcop Meliffong a spus: Dintr-o oarecare previziune, chiar de la început, imediat după ce a fost formulată acuzația, mi-am amintit și am spus că acuzația nu este formulată într-un caz gol,și că o chestiune atât de periculoasă nu ar trebui investigată prin intermediul unui avocat, ci prezența acuzatului este necesară, întrucât și legile cer acest lucru. Dacă îi place celui mai pios împărat ca un proces penal să fie condus prin intermediul unui avocat, iar acuzația să fie formulată în siguranță și să i se dea de știut ce se va întâmpla: atunci este necesar să ne supunem în toate poruncii împăratului iubitor de

Hristos. - Seleuc, cel mai onorabil episcop, a spus: întrucât ceea ce s-a făcut acum la sugestia celui mai ilustru referendar și cu consimțământul celor mai sfinți episcopi și al celui mai ilustru și glorios fost consul și patriciene Florența este solid, atunci să prezinte preacinstitul preot Ioan și diaconul Andrei ceea ce știu. - Ioan, cel mai onorabil preot și ecdic, a spus: Ceea ce a fost explicat de mine și deja citit preasfintului și iubitului de Dumnezeu conciliu, în prezența celui mai ilustru și în toate privințele preaslăvit fost consul și patriciene Florența, este întru totul adevărat. Și preacinstitul diacon a spus același lucru. - Când a spus acestea, diaconul Constantin a spus: Nu totul a fost citit. - Același Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdicus, a zis: (Și eu spun asta. - Preacinstitul diacon Constantin a zis): În confuzie am spus un cuvânt și este scris. - Când a spus aceasta, preacinstitul episcop Talasie a zis: Explicația prezbiterului Ioan a fost suficientă; dar, din moment ce Evanghelia se află înaintea tuturor, este drept ca el, înaintea Evangheliei, să confirme ceea ce spune. – Același Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdicus, a adăugat: că (ceea ce am spus) este absolut adevărat, căruia adversarul i-a dat și mai multă forță de adevăr, părând să se îndoiască, acest lucru a fost recunoscut și de Sfântul și iubitorul de Dumnezeu Sinod pe motiv că a încercat să se lepede de cuvintele sale. Însă, întrucât este necesar să fac o citire mai completă și din cele ce urmează să mă conving că fie recunosc ceea ce a fost explicat de preaslăvitul arhimandrit Eutihie și dacă a vorbit în conformitate cu ceea ce am explicat atunci, fie dacă aș refuza, dacă se întâmplă să nu recunosc: atunci vă rog, din dragostea voastră față de Dumnezeu, să existe o citire mai completă, astfel încât eu, de dragul respectului față de sfânta evanghelie, să pot vedea tot ceea ce a propus dragostea noastră față de Dumnezeu și să urmez cuvântul adevărului. - Prea nobilul patrician a spus: să repete din nou cuvintele Preotului Ioan din documentele unde a mărturisit că a auzit ceva de la Eutihie. - Și același credincios scrib a citit din nou cuvintele preaslăvitului Preotului Ioan:atunci preacinstitul prezbiter Ioan și diaconul Andrei să prezinte ceea ce știu. - Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdic, a spus: ceea ce a fost explicat de mine și a fost deja citit preasfintei și iubitei de Dumnezeu sinod, în prezența preailuritului și în toate privințele preaslăvitului fost consul și patricienei Florența, este absolut adevărat. Preacinstitul diacon a spus și el același lucru. - Când a spus acestea, diaconul Constantin a spus: nu totul a fost citit. - Același Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdic, a spus: (Și eu spun asta. - Preacinstitul diacon Constantin a spus): în confuzie am spus un cuvânt și este scris. - Când a spus acestea, preacinstitul episcop Talasie a spus: explicația prezbiterului Ioan a fost suficientă; Dar, din moment ce Evanghelia se află înaintea tuturor, este drept ca și el să confirme înaintea Evangheliei ceea ce spune. - Același Ioan, cel mai venerabil preot și ecdic, a adăugat: că (ceea ce am spus) este absolut adevărat, la care adversarul i-a dat și mai multă forță de adevăr părând că se îndoiește, acest lucru a fost recunoscut și de Sfântul și iubitorul de Dumnezeu Sinod pe motiv că a încercat să renunțe la cuvintele sale. Dar, întrucât trebuie făcută o citire mai completă și din cele ce urmează trebuie să fiu convins fie să recunosc ceea ce a fost explicat de preaveneratul Arhimandrit Eutihie și dacă a vorbit în conformitate cu ceea ce am explicat atunci, fie dacă aș refuza dacă se întâmplă să nu recunosc: atunci vă rog din dragostea voastră față de Dumnezeu să existe o citire mai completă, pentru ca eu, de dragul respectului față de sfânta Evanghelie, să pot vedea tot ceea ce a propus dragostea noastră față de Dumnezeu și să urmez cuvântul adevărului. - Prea nobilul patrician a spus: să repete din nou cuvintele Preotului Ioan din documentele unde a mărturisit că a auzit ceva de la Eutihie. - Și același credincios scrib a citit din nou cuvintele preaveneratului Preotului Ioan:atunci preacinstitul prezbiter Ioan și diaconul Andrei să prezinte ceea ce știu. - Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdic, a spus: ceea ce a fost explicat de mine și

a fost deja citit preasfintei și iubitei de Dumnezeu sinod, în prezența preailuritului și în toate privințele preaslăvitului fost consul și patricienei Florența, este absolut adevărat. Preacinstitul diacon a spus și el același lucru. - Când a spus acestea, diaconul Constantin a spus: nu totul a fost citit. - Același Ioan, preacinstitul prezbiter și ecdic, a spus: (Și eu spun asta. - Preacinstitul diacon Constantin a spus): în confuzie am spus un cuvânt și este scris. - Când a spus acestea, preacinstitul episcop Talasie a spus: explicația prezbiterului Ioan a fost suficientă; Dar, din moment ce Evanghelia se află înaintea tuturor, este drept ca și el să confirme înaintea Evangheliei ceea ce spune. - Același Ioan, cel mai venerabil preot și ecdic, a adăugat: că (ceea ce am spus) este absolut adevărat, la care adversarul i-a dat și mai multă forță de adevăr părând că se îndoiește, acest lucru a fost recunoscut și de Sfântul și iubitorul de Dumnezeu Sinod pe motiv că a încercat să renunțe la cuvintele sale. Dar, întrucât trebuie făcută o citire mai completă și din cele ce urmează trebuie să fiu convins fie să recunosc ceea ce a fost explicat de preaveneratul Arhimandrit Eutihie și dacă a vorbit în conformitate cu ceea ce am explicat atunci, fie dacă aș refuza dacă se întâmplă să nu recunosc: atunci vă rog din dragostea voastră față de Dumnezeu să existe o citire mai completă, pentru ca eu, de dragul respectului față de sfânta Evanghelie, să pot vedea tot ceea ce a propus dragostea noastră față de Dumnezeu și să urmez cuvântul adevărului. - Prea nobilul patrician a spus: să repete din nou cuvintele Preotului Ioan din documentele unde a mărturisit că a auzit ceva de la Eutihie. - Și același credincios scrib a citit din nou cuvintele preaveneratului Preotului Ioan:ce a explicat preaslăvitul Arhimandrit Eutihie și dacă a vorbit în conformitate cu ceea ce am explicat atunci sau dacă aș refuza dacă se întâmplă să nu recunosc: atunci vă rog din dragostea voastră față de Dumnezeu să se facă o citire completă, astfel încât eu, de dragul respectului față de sfânta evanghelie, să pot vedea tot ceea ce a propus dragostea noastră față de Dumnezeu și să urmez cuvântul adevărului. - Preaslăvitul patrician a spus: să repete din nou cuvintele Preotului Ioan din documentele unde a mărturisit că a auzit ceva de la Eutihie. - Și același credincios scrib a citit din nou cuvintele Preotului Ioan:ce a explicat preaslăvitul Arhimandrit Eutihie și dacă a vorbit în conformitate cu ceea ce am explicat atunci sau dacă aș refuza dacă se întâmplă să nu recunosc: atunci vă rog din dragostea voastră față de Dumnezeu să se facă o citire completă, astfel încât eu, de dragul respectului față de sfânta evanghelie, să pot vedea tot ceea ce a propus dragostea noastră față de Dumnezeu și să urmez cuvântul adevărului. - Preaslăvitul patrician a spus: să repete din nou cuvintele Preotului Ioan din documentele unde a mărturisit că a auzit ceva de la Eutihie. - Și același credincios scrib a citit din nou cuvintele Preotului Ioan:

159 „Prea venerabilul preot și ecdic Ioan a spus: Când înainte de aceasta, preaiubitul de Dumnezeu episcop Eusebiu a apelat la sfinția voastră la sinod, acuzându-l pe preavenitul preot și arhimandritul Eutihie, a prezentat o notă în care declara că el (Eutihie) suferă de boli eretice și a cerut să fie chemat la sfinția voastră pentru a se justifica în ceea ce îl acuza: înțelepciunea voastră prudentă și precaută mi-a poruncit mie și preavenitului diacon Andrei să mergem la el (Eutihie) și la mănăstirea sa și să-l chemăm pentru justificare. Astfel, ne-am dus la el în mănăstirea sa, i-am citit nota acuzatoare, i-am înmânat o copie a acesteia, l-am anunțat pe acuzator și l-am anunțat că este chemat să se justifice în fața sfinției voastre. Dar el a refuzat deloc să meargă și să se justifice, spunând că fusese hotărât pentru el și, cum ar fi, prin lege de la început - niciodată și nicăieri să fie separat de frăția sa, ci să trăiască în mănăstire, într-un fel ca într-un mormânt. Ne-a cerut să informăm sfinția voastră că preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu, care îi fusese mult timp dușman, din ură și ostilitate i-a adus această acuzație. El a afirmat că este gata să fie de acord cu expunerea sfinților

părinți care au alcătuit conciliul din Niceea și Efes și a promis că va semna interpretările lor. Dacă însă s-ar găsi în ele, în unele cuvinte, ceva fals sau eronat, el nu o respinge și nici nu o acceptă, ci testează doar Scriptura ca fiind mai solidă decât expunerile patristice. După întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, adică după nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, el venerează o singură fire, firea lui Dumnezeu întrupat și făcut om. Și aducând o carte de acest fel, a citit-o. A adăugat că fusese rostită o calomnie împotriva lui, ca și cum ar fi spus că Dumnezeu Cuvântul a adus trup din cer și că el este nevinovat de această calomnie. Faptul că Domnul nostru Iisus Hristos este alcătuit din două firi unite ipostatic, nu a întâlnit în expunerile sfinților părinți și, dacă s-ar întâmpla să citească ceva similar de la cineva, nu ar accepta-o; pentru că dumnezeiasca Scriptură, spunea el, este superioară învățăturii celor ce se născuseră în Biserica lui Iisus Hristos. părinți. Spunând acestea, a mărturisit că Cel ce S-a născut din Fecioara Maria este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, neavând trup, de o ființă cu noi. A spus acestea în timp ce vorbea cu mine. - Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: ai auzit singur acestea sau și diaconul Andrei, care a fost trimis cu tine? „Prea cinstitul prezbiter și ecdik Ioan a spus: când mi-a poruncit să raportez acestea sfinției tale, a fost prezent și preacinstitul diacon Andrei."
„După ce a citit acestea, preacinstitul preot și ecdicul Ioan a spus: atât nobilimea voastră, cât și preaiubitorul de Dumnezeu și Sfântul Sinod știu că cel trimis să dea o chemare cuiva nu poate folosi aceleași cuvinte. Este puțin probabil ca vreunul dintre cei mai faimoși retori să facă asta pentru a transmite și a repovesti altcuiva cuvintele altuia. Când am auzit acestea de la preacinstitul arhimandrit Eutihie, atunci preacinstitul diacon Andrei și, de asemenea, preacinstitul diacon Atanasie erau de față. Eu însă, după ce am compus un memoriu pentru mine însumi atunci, păstrez, în opinia mea, ceea ce a spus și îl am cu mine. Dar însuși preacinstitul arhimandrit Eutihie ar fi trebuit să fie de față la ceea ce se întâmplă acum, ca urmare a explicației mele. Cred că înțelepciunea voastră sagace va confirma că cel care mi-a spus, fiind prezent aici, a auzit ceea ce am spus și (fiind întrebat) a obiectat la ceea ce am spus sau a fost de acord cu ele. Și nu cred că un om pios, înainte de Evanghelie, va respinge cuvintele mele, pe care el însuși le-a rostit atunci, mai ales când preacinstitul diacon Constantin, care este prezent, uneori este de acord cu ceea ce spun, iar alteori, după cum crede, respinge ceea ce am spus. Cer ca acele cuvinte pe care le-a spus el să nu mi se ceară prea precis: căci nimeni nu ar putea face acest lucru pentru a transmite complet conversațiile altcuiva în cuvintele sale. Dar poruncește ca ceea ce a fost scris atunci (de mine) să fie citit într-un memoriu. – Cel mai ilustru patrician a spus: Să se citească memoriul, așa cum cere el, și să se compare cu explicația care se află în documente, astfel încât să se poată vedea dacă există vreun dezacord (între ele) în sensul sau în cuvinte. – Și înainte de a începe să citească, cel mai stimat preot și ecdic Ioan a spus: Cer mai întâi ca cel mai stimat Andrei și cel mai stimat diacon Atanasie, care sunt prezenți aici, să spună dacă sunt de acord cu ceea ce am explicat mai înainte și am citit deja. – Cel mai ilustru patrician a spus: Între timp, să urmeze citirea. – Și când preotul și ecdic Ioan au adus memoriul, același scrib credincios a citit:
160 „Când înainte de aceasta, preaiubitorul de Dumnezeu Eusebiu a apelat la sfinția voastră la sinod, acuzându-l pe preavenitul preot și arhimandritul Eutihie și a prezentat o notă împotriva lui în care declara că el (Eutihie) suferea de boli eretice și ceruse ca numitul preavenitul arhimandrit să fie chemat pentru a se justifica în ceea ce îl acuzase: înțelepciunea voastră perspicace, îngrijind de credința ortodoxă, mi-a poruncit mie și preavenitului diacon Andrei să mergem la el (Eutihie) și să-l chemăm pentru justificare. Astfel, ne-am dus la el în mănăstirea sa, i-am citit nota acuzatoare, i-am înmânat o copie, i-am anunțat acuzatorul și provocarea de a se justifica în fața

sfântului și iubitorului vostru sinod; numitul Eutihie a refuzat categoric să vină aici și să se justifice în ceea ce este acuzat, spunând că i s-a hotărât și ca prin lege de la început să nu-și părăsească niciodată frăția nicăieri, pentru a trăi în mănăstire ca într-un fel de mormânt. Ne-a cerut să vă informăm sfinţenia voastră că preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu, care îi fusese mult timp dușman, din ură și ostilitate i-a adus această acuzație. El a afirmat că urmează expunerile sfinților și fericiților părinți care au format conciliul din Niceea și Efes și este gata să le semneze. Dar dacă, așa cum spune el, există ceva fals sau eronat în unele dintre cuvintele lor, acest lucru, în ceea ce-l privește, nu-l respinge și nu-l acceptă, ci în această privință testează doar Scriptura divină ca fiind cea mai solidă. De asemenea, a spus că unii l-au calomniat, că Dumnezeu Cuvântul a adus trup din cer și că el era străin de această calomnie. După întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, adică după nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, s-a închinat unei singure firi a lui Dumnezeu întrupat și făcut om. Și, aducând o carte despre aceasta, a citit-o. Că Domnul nostru Iisus Hristos este alcătuit din două firi după unire - acest lucru nu l-a întâlnit în expunerile sfinților părinți, a spus el, și dacă s-ar întâmpla să citească ceva similar de la cineva, nu l-ar accepta; pentru că Scriptura divină, a spus el, nu menționează firile și este superioară. expunerile învățătorilor. Și spunând acestea, a adăugat că din Fecioară s-a născut Dumnezeul desăvârșit și omul desăvârșit."
„Prea ilustrul patrician i-a spus călugărului Constantin: spune-mi, preaslăvitul monah Eutihie a vorbit clerului așa cum este prezentat în memoriu sau așa cum este prezentat în documente? – Prea venerabilul diacon și monah Constantin a spus: orice au declarat cei care au auzit, arhimandritul o primește ca adevărat. – Prea ilustrul patrician a spus: Andrei să spună ce a auzit de la călugăr înainte ca cuvintele sale din documente să fie citite. – Și înainte ca ei să înceapă să citească, preaslăvitul diacon și monah Eleusinie a spus: vorbind cu mine, el (Eutihie) mi-a spus că «El (Hristos) nu are trup de aceeași substanță cu noi»; acest lucru nu este inclus în memoriul prezentat de el. – Prea ilustrul patrician a spus: ce va spune preaslăvitul Ioan la aceasta? – Prea onorabilul prezbiter și ecdic Ioan a spus: Dragostea voastră pentru Dumnezeu și noblețea voastră ne-au oferit, cel mai smerit, Sfânta Scriptură: ceea ce conțin documentele, o conține și explicația conținută în memoriul (meu) și nu știu dacă sunt în dezacord în exprimare. – Când a spus aceasta, Prea onorabilul patrician a spus: Dar ceea ce se numește schimbat nu este de mică importanță. Preotul și ecdicul Ioan a spus: Cine poate transmite cuiva chiar cuvintele altuia și mai ales chiar sensul pe care l-a exprimat? Când a spus aceasta, prea onorabilul patrician a spus: Ce spuneți atunci că a spus el în această privință? – Prea onorabilul preot și ecdicul Ioan a spus: Ce este ambiguu în legătură cu consubstanțialul? El (Eutihie) a spus că El (Hristos) este consubstanțial cu Mama; dar nu a spus că El este consubstanțial cu noi, oamenii. Și dacă doriți, jur că a spus: „consubstanțial cu Mama și nu are trup consubstanțial cu noi". Prea ilustrul patrician a spus: să se citească din nou acest loc, atât din memorial, cât și din documente, pentru ca prea venerabilul Ioan să poată spune în detaliu ce a auzit de la el (Eutihie) cu privire la aceasta. După aceasta, prea venerabilul preot și ecdicul Ioan a spus: că El (Hristos) nu are trup consubstanțial cu noi, dar - Maica, mi-a spus aceasta singur în timpul conversației. Cel mai ilustru patrician a spus: ai uitat ce ai auzit și de aceea nu ai inclus-o în memorial. Preasfințitul preot și ecdicul Ioan a spus: Nu am inclus aceasta în memorial pentru că cei mai venerabili diaconi care au fost cu mine nu au auzit ce mi s-a spus singur. - Diaconul și monahul Constantin a spus: și rugăm ca cei mai onorabili diaconi să intre și să explice cu adevărat ce au auzit de la arhimandrit și dacă au vorbit cu el individual. - Cel mai nobil patrician a

spus: așa cum am spus mai înainte, cuvintele lui să fie vestite în prezența lui Andrei. - Și același credincios scrib a citit din documente:
161 „Preasfințitul arhiepiscop (Flavian) a spus: să spună și preasfințitul diacon Andrei, a auzit el aceasta de la preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie? – Preasfințitul diacon Andrei a spus: din porunca sfinției voastre, ne-am dus la preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie și, vorbind cu el, am auzit de la el ceea ce spusese deja preasfințitul prezbiter și ecdicul Ioan."
„Prea ilustrul patrician a spus: preavenerabilul diacon Andrei să explice ce a auzit de la Eutihie. - Preavenerabilul diacon Andrei a spus: din moment ce Dumnezeu șade cu voi și frica și tremurul îmi cuprind sufletul: atunci nu mă pot depărta de adevăr. Mai întâi, fiind trimis de domnul meu, în toate privințele, preasfințitul Arhiepiscop Flavian și împreună cu el sfântul sinod, către preavenerabilul Arhimandrit Eutihie, tot ce a declarat venerabilul prezbiter și ecdicul Ioan despre chemare, acestea le-am declarat și eu împreună și le recunosc. Când preavenerabilul prezbiter și ecdicul Ioan l-a întrebat pe preavenerabilul prezbiter și Arhimandrit Eutihie despre consubstanțialitate, dacă recunoaște că Dumnezeu Cuvântul este consubstanțial cu Tatăl după dumnezeire și consubstanțial cu noi după umanitate, atunci Arhimandritul Eutihie a spus: așa cum se spune în simbol? Domnul Ioan a spus că Crezul spune: «de o ființă cu Tatăl» - numai. Arhimandritul Eutihie a obiectat, spunând: De aceea, și voi spuneți așa, pentru că și eu spun" Deci. Nu știu nimic altceva despre acest subiect. - Prea nobilul patrician a spus: Totuși, i-a spus Ioan ceva separat monahului Eutihie, când tu nu erai acolo? - Prea onorabilul diacon Andrei a spus: A spus ceva, jur pe (picioarele) picioarelor tale, dar nu l-am auzit. - Prea nobilul patrician a spus: Acum să intre prea onorabilul (diaconul) Atanasie. - Și când diaconul Atanasie a stat în mijloc, prea nobilul patrician i-a spus: Îndeplinindu-ți promisiunea, spune adevărul, ce, după cum știi, i-a spus monahul Eutihie prea onorabilului Ioan sau Andrei? – Prea venerabilul diacon Atanasie a spus: Întrucât chestiunea privește sufletul și nu este sigură pentru cineva care nu spune adevărul, spun ceea ce am auzit. Nu am fost trimis pentru această chestiune cu prea iubitorul de Dumnezeu (presbiter) Ioan sau cu prea venerabilul diacon Andrei, ci am fost invitat de prea iubitorul de Dumnezeu prezbiter și ecdicul Ioan, ca și cum ar fi să fiu prezent acolo și să aud ce spune el. a spus și, fiind întrebat de cei mai sfinți episcopi, am declarat că și eu, fiind prezent acolo, am auzit ce a declarat. Și acum, după ce am citit această notă memorială, pe care a compus-o omul preaiubitor de Dumnezeu menționat anterior, am recunoscut toate celelalte expresii, numai că nu am recunoscut (expresia) despre consubstanțial. Dar atunci, când același prezbiter l-a întrebat pe Arhimandritul Eutihie: Mărturisești pe Domnul ca fiind consubstanțial cu Tatăl după dumnezeire și consubstanțial cu noi după umanitate? Arhimandritul a spus: După cum este conținut în simbol? Atunci prezbiterul răspunde: „de o singură ființă cu Tatăl". El (Eutihie) spune: Mărturisește așa, căci și eu mărturisesc așa. - Preasfințitul patrician a spus: Dar au avut preasfințitul monah Eutihie și preasfințitul prezbiter Ioan conversații separate unul cu celălalt? - Preasfințitul diacon Atanasie a spus: Nu am auzit, jur pe picioarele tale. - Preasfințitul monah Eleusine a spus: Îl rugăm pe preasfințitul diacon Atanasie să explice ce a reproșat cel mai mult venerabilului preot Ioan în timpul celei de-a doua examinări. Căci a declarat că după prima explicație s-a citit din nou o alta și a mustrat că ceea ce explicase mai înainte când a venit de la mănăstire nu era scris așa, sau așa sau așa,După aceasta, când a avut loc o întâlnire și când preasfințitul arhiepiscop a ordonat să se aducă colecția de documente, în care se află explicația preaiubitului de Dumnezeu preot Ioan, atunci, după ce au fost citite, preasfințitul diacon Atanasie a obiectat, spunând: Nu am auzit aceasta. - Preasfințitul patrician a spus: Să se citească

cuvintele lui Ioan din documente și să se explice ce altceva este gata să arate Atanasie despre ele. - Și când au fost citite din nou, același preasfințit preot Ioan a spus: Înainte, preasfințitul diacon Andrei, precum și preasfințitul diacon Atanasie, au fost de acord cu tot ce am spus în memoriu, cu excepția (expresiilor) despre consubstanțial, așa cum au spus, și au declarat că așa cum a spus preasfințitul arhimandrit; și preasfințitul sfânt conciliu și nobilimea voastră pot înțelege că aceasta este aceeași cu ceea ce am spus, și anume: Mărturisiți (pe Domnul) a fi consubstanțial cu Tatăl în dumnezeire și consubstanțial cu noi în umanitate?, deoarece ceea ce a întrebat, dimpotrivă, a fost un semn de îndoială. Și cer ca cuvintele preacinstiților diaconi, care confirmă această explicație a mea (plasată) în memoriu, să nu fie în niciun fel denaturate. - Preacinstitul patrician a spus: Atanasie să răspundă la ceea ce a fost întrebat. - Preacinstitul diacon Atanasie a spus: La a treia examinare, această explicație, expusă de prezbiter, a fost citită în curtea de judecată și am fost uimit, ca de o noutate, de acele cuvinte care sunt la sfârșit, unde spune că (Domnul) nu are trup de o substanță cu noi: și am contrazis (asta); Căci același prezbiter (Ioan) a spus: „Mi-a spus aceasta singur". Preacinstitul patrician a spus: Dar când nu erai acolo, nu i-a vorbit separat? Preacinstitul diacon Atanasie a spus: Nu am văzut. Preacinstitul prezbiter și ecdicus Ioan a spus: Tot ce am spus a fost confirmat în propriile lor cuvinte de către preacinstiții diaconi, când au fost întrebați a doua și a treia oară; acest lucru a fost auzit și cunoscut (atât de iubitul vostru Sfânt Sinod), cât și de rangul vostru. În ceea ce privește (cuvântul) de consubstanțial - întrucât cel mai stimat diacon Atanasie a spus că, surprins de noutate, a căzut apoi într-o oarecare confuzie - și eu declar același lucru. Căci, așa cum am spus, el mi-a spus separat cele spuse. Și ceea ce ei înșiși m-au auzit parțial spunându-i: recunoști că El este consubstanțial cu Tatăl în divinitate și consubstanțial cu noi în umanitate? - aceasta au explicat în propriile lor răspunsuri.cu excepția (expresiilor) despre consubstanțial, așa cum au spus ei și au declarat ceea ce a fost spus de preacinstitul arhimandrit; și preacinstitul Sfânt Sinod și nobilimea voastră pot înțelege că aceasta este aceeași cu ceea ce am spus eu, și anume: mărturisiți (pe Domnul) a fi consubstanțial cu Tatăl după divinitate și consubstanțial cu noi după umanitate? întrucât ceea ce a întrebat, dimpotrivă, a fost un semn de îndoială. Și cer ca cuvintele preacinstitulor diaconi, confirmând această explicație a mea (plasată) în memoriu, să nu fie în niciun fel distorsionate. - Preacinstitul patrician a spus: să răspundă Atanasie la ceea ce a fost întrebat. – Preacinstitul diacon Atanasie a spus: La a treia examinare, această explicație, expusă de prezbiter, a fost citită în curtea de justiție și am fost uimit, ca de noutate, de acele cuvinte care sunt la sfârșit, unde se spune că (Domnul) nu are trup consubstanțial cu noi: și am contrazis (asta); pentru că același prezbiter (Ioan) a spus: „mi-a spus aceasta numai mie". – Prea onorabilul patrician a spus: Totuși, când nu erai acolo, nu a vorbit el ceva separat cu el? – Prea onorabilul diacon Atanasie a spus: Nu am văzut. – Prea onorabilul prezbiter și ecdic Ioan a spus: Tot ce am spus a fost confirmat în propriile lor cuvinte de către prea onorabilii diaconi, când au fost întrebați a doua și a treia oară; acest lucru a fost auzit și cunoscut (atât de iubitul vostru Sfânt Sinod), cât și de nobilimea voastră. „Cât despre cuvântul consubstanțial, întrucât prea venerabilul diacon Atanasie a spus că el, surprins de noutate, a căzut într-o oarecare confuzie în acel moment, declar și eu. Căci, așa cum am spus, el mi-a spus separat ceea ce s-a spus. Și ceea ce ei înșiși au auzit parțial, așa cum i-am spus: admiți că El este consubstanțial cu Tatăl după dumnezeire și consubstanțial cu noi după umanitate? - aceasta au explicat în propriile lor răspunsuri."cu excepția (expresiilor) despre consubstanțial, așa cum au spus ei și au declarat ceea ce a fost spus de preacinstitul arhimandrit; și preacinstitul Sfânt Sinod și nobilimea voastră pot înțelege că aceasta

este aceeași cu ceea ce am spus eu, și anume: mărturisiți (pe Domnul) a fi consubstanțial cu Tatăl după divinitate și consubstanțial cu noi după umanitate? întrucât ceea ce a întrebat, dimpotrivă, a fost un semn de îndoială. Și cer ca cuvintele preacinstitulor diaconi, confirmând această explicație a mea (plasată) în memoriu, să nu fie în niciun fel distorsionate. - Preacinstitul patrician a spus: să răspundă Atanasie la ceea ce a fost întrebat. – Preacinstitul diacon Atanasie a spus: La a treia examinare, această explicație, expusă de prezbiter, a fost citită în curtea de justiție și am fost uimit, ca de noutate, de acele cuvinte care sunt la sfârșit, unde se spune că (Domnul) nu are trup consubstanțial cu noi: și am contrazis (asta); pentru că același prezbiter (Ioan) a spus: „mi-a spus aceasta numai mie". – Prea onorabilul patrician a spus: Totuși, când nu erai acolo, nu a vorbit el ceva separat cu el? – Prea onorabilul diacon Atanasie a spus: Nu am văzut. – Prea onorabilul prezbiter și ecdic Ioan a spus: Tot ce am spus a fost confirmat în propriile lor cuvinte de către prea onorabilii diaconi, când au fost întrebați a doua și a treia oară; acest lucru a fost auzit și cunoscut (atât de iubitul vostru Sfânt Sinod), cât și de nobilimea voastră. „Cât despre cuvântul consubstanțial, întrucât prea venerabilul diacon Atanasie a spus că el, surprins de noutate, a căzut într-o oarecare confuzie în acel moment, declar și eu. Căci, așa cum am spus, el mi-a spus separat ceea ce s-a spus. Și ceea ce ei înșiși au auzit parțial, așa cum i-am spus: admiți că El este consubstanțial cu Tatăl după dumnezeire și consubstanțial cu noi după umanitate? - aceasta au explicat în propriile lor răspunsuri."„întrebat a doua și a treia oară; acest lucru a fost auzit și cunoscut (atât de Sfântul vostru Sinod iubit de Dumnezeu), cât și de nobilimea voastră. În ceea ce privește (cuvântul) consubstanțial - întrucât preasfințitul diacon Atanasie a spus că, surprins de noutate, a căzut într-o oarecare confuzie în acel moment - declar și eu. Căci, așa cum am spus, el mi-a spus separat ce s-a spus. Și ceea ce ei înșiși au auzit parțial, așa cum i-am spus: recunoști că El este consubstanțial cu Tatăl după divinitate și consubstanțial cu noi după umanitate? - aceasta au explicat ei înșiși în propriile lor răspunsuri."„întrebat a doua și a treia oară; acest lucru a fost auzit și cunoscut (atât de Sfântul vostru Sinod iubit de Dumnezeu), cât și de nobilimea voastră. În ceea ce privește (cuvântul) consubstanțial - întrucât preasfințitul diacon Atanasie a spus că, surprins de noutate, a căzut într-o oarecare confuzie în acel moment - declar și eu. Căci, așa cum am spus, el mi-a spus separat ce s-a spus. Și ceea ce ei înșiși au auzit parțial, așa cum i-am spus: recunoști că El este consubstanțial cu Tatăl după divinitate și consubstanțial cu noi după umanitate? - aceasta au explicat ei înșiși în propriile lor răspunsuri."
„Când primul document a fost terminat, Marinus, lector și notar al bisericii din Cezareea din prima Capadocie, l-a citit din nou. - Cel mai nobil patrician a zis: să se citească restul documentelor. - Și același scrib credincios a citit:
162 „Preavenerabilul prezbiter și ecdicus Ioan a zis: chiar în timpul conversației" – și tot restul din actul al treilea.
„După ce a citit acestea, diaconul și monahul Constantin a spus: el nu a spus așa: «dacă nu ești de acord cu mine acum, atunci episcopul mă va umili și atunci vei avea și tu aceeași socoteală»." 163 Jur (pe picioarele) picioarelor voastre, el nu a spus aceasta. - (Atunci) preacinstitul diacon Constantin a zis: din moment ce nu sunt nici mesageri aici, nici preot și arhimandrit Martin, atunci să se tacă acest lucru, dacă porunci. - Preacinstitul patrician a zis: se spune că Patricius, care a mers cu Petru la călugăr, este aici. Deci ce vreți: să-l întrebați pe el sau pe preacinstitul Martin? - Preacinstitul diacon și călugăr Eleusine a zis: de dragul picioarelor voastre, faceți ce este necesar. - Preacinstitul patrician a zis: oare documentele spun altfel decât a fost în realitate, în această privință? - Când a zis aceasta, diaconul și călugărul Constantin a

zis: în această privință - nu, jur (pe picioarele) picioarelor voastre. - Prea nobilul patrician a zis: să se citească următoarele. - Și același credincios scrib a citit din același sul:
164 „Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: nu a spus preasfințitul prezbiter și arhimandrit Martin ce conținea articolul?" și așa mai departe.
„După ce s-a citit aceasta, diaconul și notarul Aetius a spus: Rugăm acest Sfânt Sinod și nobilimea voastră să porunciți ca cei mai onorabili clerici, menționați în această citire a documentelor, să fie interogați și să declare dacă au vreo îndoială cu privire la ceea ce s-a citit și la ceea ce au explicat apoi, și anume: preaonorabilul prezbiter Mama, Teofil, Memnon, (presbiter și ecdic) Ioan, diaconii Andrei și Atanasie. Preaonorabilul patrician a spus: Această examinare nu se face asupra celor care ezită, ci asupra preaonorabilului monah (Eutihie), care și poporul sunt aici în prezență; și a adăugat: restul să se citească. Și același preot credincios a citit:
165 „Sâmbătă, anume în ziua a 20-a a lunii noiembrie" – și așa mai departe.
„După ce s-a citit aceasta, diaconul Constantin a zis: Să-i întrebăm dacă au auzit aceasta? - Cel mai ilustru patrician a zis: Și Teofil, după ce mărturia lui va fi făcută publică, să spună dacă este conștient că a auzit sau a spus aceasta. - Și când preasfințitul preot Teofil a stat în mijloc, a zis: Eu și preotul Mama, trimiși de preasfântul arhiepiscop și de sfântul conciliu, ne-am dus la mănăstirea Arhimandritului Eutihie; și într-adevăr, mai întâi a început să spună ceea ce se citise recent; și apoi nu am vrut să ne certăm cu el; dar ne-a silit în numele lui Hristos și cu propriile sale buze a zis: «Nu este cu putință pentru mine să spun că Hristos (este alcătuit) din două firi; pentru că nu raționez despre firea Domnului meu.»" Chiar acest lucru care a fost citit, l-am auzit de pe buzele celui mai venerabil om și l-am declarat, fără a face nicio adăugire sau omisiune. – Călugărul Constantin a spus: Nu a auzit nimic altceva? – Cel mai ilustru patrician a spus: Nu ați auzit nimic altceva în afară de ceea ce ați declarat? – Cel mai ilustru preot Teofil a spus: El a spus: „Și eu urmez expunerile părinților"; iată ce a spus el. – Cel mai ilustru patrician le-a spus călugărilor: Ce altceva mai cereți? – Diaconul și călugărul Constantin au spus: Cerem ca și doamna Mama să fie interogată. – Cel mai ilustru patrician a spus: Și ea să explice cea mai ilustră Mama ceea ce știe. – Și înainte de a începe să explice, diaconul și călugărul Eleusinius a spus: El a mărturisit că (Eutyches) a spus: „Și eu urmez expunerile părinților"; și acest lucru nu este inclus în documente. – Cel mai ilustru patrician i-a spus lui Teofil: De ce nu este inclus deloc în documente ceea ce ați adăugat ulterior în mărturia dumneavoastră ca fiind spus de Eutyches? – Cel mai onorabil preot Teofil a spus: A mai spus și alte lucruri, jur pe picioarele picioarelor voastre, de care nu-mi amintesc; și ceea ce-mi amintesc, am declarat. – Prea onorabilul patrician a spus: De ce nu ați inclus deloc acest lucru în documente la acea vreme? – Călugărul Eleusine a spus: Și mai sus a mai spus că nu a adăugat și nici nu a scăzut nimic din cuvintele sale (ale lui Eutichie). – Preotul Teofil a spus: Am spus ce am auzit de pe buzele arhimandritului însuși. Dar dacă vor să spun mai mult, nu am auzit (mai mult). – Când a spus aceasta, prea onorabilul patrician a spus: Preotul Mama să depună mărturie, așa cum s-a spus. – Prea onorabilul prezbiter Mama a spus: Pentru picioarele voastre, să se citească mărturia dată atunci, pentru că am uitat (de ea). – Prea onorabilul patrician a spus: Să se citească cuvintele lui din documente, astfel încât, după ce le-a citit, să spună ce a auzit, după conștiința sa. Și același credincios scrib a citit cuvintele sale din documente:
166 „Preasfântul arhiepiscop (Flavian) a spus: spune-ne de ce" și așa mai departe.
„După ce s-a citit aceasta, preaslăvitul prezbiter Mama a zis: Așa este, jur pe picioarele voastre; am arătat ce s-a citit (mi s-a spus) și nu am arătat nimic altceva. -

Diaconul și monahul Constantin a zis: Cred că ceea ce a spus domnul prezbiter se contrazice, după cum reiese din explicațiile lui Teofil și Mama care au fost citite. - Preaslăvitul patrician a zis: Documentele spun altfel? - Monahul Eleusinen a zis: Nu, jur pe picioarele voastre. - Preaslăvitul patrician a zis: Dacă mai este ceva, să se citească. - Și același credincios scrib a citit (ultimul act):
167 „Când la vremea hotărâtă, în a doua zi a săptămânii, și anume în ziua a douăzeci și doua a lunii noiembrie, Sfântul și Marele Sinod s-a întrunit din nou și Sfânta și Venerabila Evanghelie a fost așezată în mijloc, iar Preasfințitul nostru Arhiepiscop Flavian a prezidat, în camera judecătorească a episcopiei” – și așa mai departe.
„După ce s-a citit aceasta, cel mai ilustru patrician a spus: cuvintele mele sunt citate astfel: «să fie întrebat preotul Eutihie cum crede și ce spune»: până acum am spus; dar au adăugat ceea ce nu s-a spus, ceea ce, de altfel, nu are sens: «și apoi să fie întrebat de ce vorbește așa acum, dar înainte a gândit altfel» 168. Și a adăugat: cum aș putea spune aceasta când cel mai venerabil arhimandrit Eutihie nu spusese încă nimic? – Cel mai venerabil arhiepiscop al acestui oraș glorios le-a spus notarilor: cum a fost trecut în documente ceea ce cel mai ilustru patrician nu a spus? – Cel mai venerabil diacon și notar Aetius a spus: avem ceva de spus despre aceasta. – Cel mai sfânt arhiepiscop (al acestui oraș glorios) a spus: cine v-a dictat aceasta? V-am spus eu să adăugați (asta)? Sau ați făcut aceasta voi înșivă sau auzind-o de la alții? - Diaconul Aetius a spus: Sfinția Voastră întreabă despre aceasta, fiind deja convins că s-a făcut o adăugire? - Cel mai nobil patrician a spus: Să se citească următoarele. - Același scrib credincios a citit și:
169 „Episcopul Eusebiu a spus: dacă, așa cum am mai spus, nu voi fi condamnat pentru prezentarea sa de față” și așa mai departe.
„Când s-a citit aceasta, diaconul Eleusiniu a spus: Nu este aranjat în ordine. Anterior a prezentat un articol care conținea credința a 318 părinți, care a fost confirmat și de Sfântul Sinod din Efes; cel mai iubitor de Dumnezeu episcop nu l-a primit pe cel care a adus acest articol; când nobilimea voastră a spus că ar trebui acceptat, nici atunci nu l-a primit. - Cel mai venerabil episcop al acestui oraș glorios a spus: De unde se știe că hârtia conținea o expunere (a credinței) a 318 părinți? - Cel mai venerabil diacon Eleusiniu a spus: Prin urmare, a fost necesar să fie acceptată. - Eusebiu, cel mai venerabil episcop al orașului Dorileu, a spus: Vă rog un lucru, de dragul Sfintei și consubstanțialei Treimi - să amânați această chestiune până la sinodul ecumenic, care va fi ținut din ordinul împăraților noștri cei mai iubitori de Hristos; pentru ca acolo să se poată dovedi cu toată sârguința că Eutihie a fost deja excomunicat ca eretic, pentru că el filosofează eretic și nu încetează să...” a filosofa (astfel). - Preasfințitul diacon și notar Aetius a spus: Rugăm nobilimea voastră și acest Sfânt Sinod. Când a spus acestea, preasfințitul patrician a spus: Preaiubitul de Dumnezeu și preasfințitul Arhiepiscop Flavian nu neagă că atunci când Arhimandritul Eutihie a adus un articol, nu a vrut să-l accepte, ci a spus că ar trebui să răspundă singur. - Preasfințitul episcop Seleuc a spus: Mai întâi, preasfințitul diacon Eleusiniu a spus că preasfințitul Arhimandrit Eutihie a prezentat Sfântului Sinod un articol, în care, a spus el, există o expunere a credinței. Și întrucât acum câteva zile ne-a fost trimisă o scrisoare de la preasfințitul și binecuvântatul Arhiepiscop Leo, informându-ne că preasfințitul Arhimandrit Eutihie a acuzat (Sinodul) și, în timpul anchetei (cazului), ne-a atras atenția prin prezentarea unui articol (și, prin urmare, după condamnare, l-au numit din nou arhimandrit): atunci cum se face că acum, insistând și spunând că articolul său este despre credință, a numit plângerea împotriva Sinodului în fața preasfințitului Episcop al Romei un apel? Și din aceasta veți înțelege că preaslăvitul Arhimandrit nu rămâne ferm în unul și același lucru. Cer ca scrisoarea să fie adusă și citită. -

Preaslăvitul patrician a spus: după încheierea Sinodului preaslăviților episcopi, preaslăvitul Eutihie mi-a adus o copie a articolului, pe care, după spusele sale, l-a prezentat sfântului Sinod. - Credinciosul scrib a adăugat la cele citite:
170 „Presbiterul Eutihie a spus: Nu am venit să raționez, ci să inspir sfințeniei Voastre modul meu de gândire. Și modul meu de gândire este scris în această hârtie. Poruncește să fie citită." Sfântul Arhiepiscop a spus: Citește-o singur. Sfântul Arhiepiscop a spus: Nu pot. Sfântul Arhiepiscop a spus: De ce? Nu ai scris-o tu sau este scrisă de altcineva? Dacă este a ta, atunci citește-o singur. Sfântul Arhiepiscop a spus: Scrierea mea, dar însăși expresia Sfinților Părinți. Sfântul Arhiepiscop a spus: Care Părinți? Vorbește în numele tău; ce nevoie ai de o hârtie? Sfântul Arhiepiscop Eutihie a spus: Cred așa: Îl vener pe Tatăl împreună cu Fiul, și pe Fiul împreună cu Tatăl și pe Sfântul Duh împreună cu Tatăl și cu Fiul. Mărturisesc că venirea Lui trupească s-a săvârșit din Sfânta Fecioară și că S-a făcut complet om pentru mântuirea noastră. Astfel mărturisesc înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și a sfințeniei Voastre."
„După citire, diaconul Eleusiniu a spus: Când i s-a cerut ca (Eutihie) să mărturisească el însuși credința, el a spus: «stând înaintea feței Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, pe care l-am venerat și Îl voi venera (și Îl voi venera), judec așa cum au hotărât cei 318 părinți la Niceea și cum a confirmat Sfântul Sinod la Efes»"; acest lucru nu este inclus în documente. - Diaconul și notarul Aetius a spus: Rugăm sfințenia voastră și nobilimea voastră să propună o întrebare preasfinților episcopi care au fost prezenți atunci, care au exprimat-o atât cu propriile lor buze, cât și cu propriile lor semnături - ceea ce a spus atunci preacinstitul Eutihie, ceea ce au spus acum și dacă s-a schimbat ceva din ceea ce este conținut în documente. - Episcopul Vasile a spus: într-adevăr, nu-mi amintesc exact acest lucru. – Episcopul Seleuc a spus: Să mi se citească cuvintele rostite de preacinstitul diacon Eleusiniu. – Și când i s-au citit cuvintele lui Eleusiniu de pe table, preacinstitul episcop Seleuc a spus: Nu-mi amintesc că Preasfințitul Arhimandrit Eutihie a spus aceasta. – Episcopul Trifonian a spus: (Voi spune) într-adevăr, ca înaintea lui Dumnezeu, a spus exact așa cum este conținut în documente. – Episcopul Longin a spus: Îmi amintesc, de asemenea, că Arhimandritul Eutihie a spus așa cum este arătat în documentele citite. Și că numai Preasfințitul Eleusiniu a spus că el (Eutihie) a spus: „Țin (credința) așa cum au definit-o cei 318 părinți în Niceea și au confirmat-o cei care erau în Efes" – este evident și din cele ce urmează, unde nu a vrut să mărturisească că Domnul nostru Iisus Hristos a devenit de o ființă cu noi după trup; spun aceasta ca înaintea lui Dumnezeu. - Preasfințitul Episcop Meliffong a spus: După cum vorbesc înaintea lui Dumnezeu, n-am găsit nimic care să se fi făcut atunci altfel decât cum se citește acum. Și ceea ce a spus diaconul Eleusiniu, că Eutihie a spus astfel de cuvinte, atunci Cel ce cercetează inimile oamenilor (Romani 8:27)) știe că nu am auzit, nu-mi amintesc. - Prea cinstitul Episcop Iulian a spus: și înaintea cuvintelor mele, colecția de documente expune perfidia lui Eutihie; pentru că nu știm ce a revelat acum Diaconul Eleusiniu, iar Eutihie nu a spus nimic de genul acesta. - Prea cinstitul Episcop Paul a spus: Adevărat spun, când aud aceasta de la Diaconul Eleusiniu, o aud acum ca pe o noutate. Dar știu că tot ce este conținut în documente este adevărat și nicio silabă nu a fost adăugată sau scăzută. - Prea cinstitul Episcop Eudoxie a spus: așa cum vorbesc înaintea lui Dumnezeu, sunt uimit de ceea ce a spus acum Prea cinstitul Diacon Eleusiniu; pentru că atunci Prea cinstitul Arhimandrit Eutihie nu a spus (nimic de genul acesta), ci ceea ce este conținut în documente. – Prea venerabilul Episcop Eustochie a spus: ca înaintea lui Dumnezeu, și spun același lucru pe care l-au spus și înaintea mea: (căci știu doar ceea ce este conținut în documente). – Preavenerabilul Episcop Timotei a

spus: L-am auzit spunând: „Raționez așa cum au făcut părinții noștri”. Totuși, nobilimea voastră știe și ea că, fie mai sus, fie mai jos, am explicat că l-am auzit spunând: „Raționez așa cum au făcut părinții noștri”. – Preavenerabilul Episcop Valerian a spus: Dumnezeu mi-e martor, nu am auzit de la Eutihie nimic din ceea ce a spus diaconul Eleusiniu. – Preavenerabilul Episcop Sava a spus: Dumnezeu mi-e martor, căruia îi vom da socoteală în ziua judecății, – arhimandritul a spus ceea ce este conținut în documente. Am încercat și l-am rugat să mărturisească (pe Domnul) ca fiind de o substanță cu noi, dar nu l-am putut convinge în niciun fel. – Preavenerabilul Episcop Secundinus a spus: Nu am auzit nimic altceva decât ceea ce este scris în documente și nu s-a spus nimic. – Preavenerabilul Episcop Aureliu a spus: Îmi amintesc că chiar și atunci arhimandritul a spus ceea ce ni s-a citit recent. – Diaconul Constantin a spus: Rog Sfântul vostru Sinod să-l întrebe pe domnul Episcop Vasile ce a spus când domnul Episcop Eusebiu s-a ridicat împotriva lui și l-a mustrat; ca înaintea lui Dumnezeu, ce a spus? S-a ridicat, zicând: „Intenționez să depun note împotriva lui”; și l-a mustrat. – Cel mai ilustru patrician a spus: Totuși, nu te împotrivi continuării citirii; și dacă nu este nimic mai jos, atunci folosește aceste dovezi. – Și același credincios scrib a citit:
171 „Preasfântul arhiepiscop a spus: Mărturisești că unul și același Fiu este de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu Maica după umanitate?” și așa mai departe. „După ce s-a citit aceasta, diaconul Constantin a spus: Domnul episcop a spus aceasta când arhimandritul a spus că el (a mărturisit) o singură fire. - Când a vorbit, diaconul Eleusiniu a spus: Ca înaintea lui Dumnezeu (spune-mi), a fost el atunci anatematizat de sfinția ta, căci se spune: «Sfântul sinod, ridicându-se, l-a anatematizat» 172 ? - Preasfințitul episcop Timotei a spus: Nu am auzit. - Preasfințitul patrician a spus: Nimic de genul acesta nu s-a spus atunci? - Preasfințitul episcop Seleuc a spus: Nu am auzit. - Preasfințitul episcop Iulian a spus: Adevărat, nici eu nu am auzit. - Preasfințitul episcop Vasile a spus: Adevărat, prietene, nimic de genul acesta nu a ieșit de pe buzele mele. - Preasfințitul episcop Meliffong a spus: Unii m-au insultat atunci ca fiind nevrednic să fiu prezent la sinod, pentru că am cerut o întârziere; și nu știu. - Preasfințitul episcop Savva a spus: Când un martor stă în fața judecătorilor pentru a depune mărturie și nu poate vorbi, el dă din cap și are demnitatea unui martor. Dar noi toți am semnat cu propriile noastre mâini și ne-am exprimat opiniile în scris: cum putem atunci să le respingem? - Prea venerabilul Episcop Trifon a spus: Când a rostit odată cuvinte lipsite de respect și contrare expunerii celor 318 Sfinți Părinți și a Sfântului Sinod de la Efes, toți clericii prezenți l-au anatematizat. - Diaconul și notarul Aetius a spus: La astfel de preasfinte sinoade se întâmplă adesea ca unul dintre cei mai iubiți de Dumnezeu episcopi prezenți să spună ceva, iar ceea ce a fost spus de unul este scris și înțeles ca ceea ce a fost spus de toți împreună. Din timpuri imemoriale acesta a fost obiceiul să scriem atunci când cineva vorbește. - Sfântul Sinod a spus: Prin urmare, dacă acum se găsește unul sau altul vorbind (așa), așa cum au arătat și au convenit cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi, iar preasfințitul cleric a aprobat atunci, atunci cerem ca aceste cuvinte să nu fie excluse în niciun fel din documente sau schimbate; căci, se pare, toți cei mai sfinți episcopi au semnat. - În timp ce vorbea, cel mai ilustru patrician a spus: Ceea ce fiecare a dovedit este sigur; ceea ce conține adevărul nu este în niciun fel supus îndoielii. — Diaconul și notarul Aetius a spus: Cerem ca acum, înaintea sfințeniei voastre, să fie anunțată mărturia despre aceasta a preaiubitorului de Dumnezeu episcop Sava și a preaiubitorului de Dumnezeu episcop Trifon și a preaiubitorului de Dumnezeu (episcop) Pavel. — Prea ilustrul patrician a spus: Au fost anunțate și introduse în

documente; de aceea, să se citească restul. — Și același credincios scrib a citit și restul:
173 „După aceasta, preasfințitul arhiepiscop a spus: să spună sfântul sinod ce este vrednic de cel prezent, care nu mărturisește clar dreapta credință și nu vrea să fie de acord cu raționamentul acestui sfânt sinod, ci persistă în opinia sa pervertită și rea. - Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Seleuc a spus: este vrednic de detronare, însă totul depinde de dragostea de omenire a sfinției voastre. - Preasfințitul arhiepiscop a spus: dacă el, mărturisindu-și propriul păcat, ar fi convins să-și anatemize opinia și să fie de acord cu noi, care urmăm expunerile sfinților părinți, atunci, pe dreptate, ar fi considerat vrednic de milă. Dar, din moment ce persistă în eroarea sa, este supus penitenței canonice. - Preotul Eutihie a spus: Recunosc aceasta, pentru că acum ați ordonat-o, totuși nu anatemizez. Căci ceea ce recunosc, recunosc cu adevăr. „Cel mai nobil (și glorios) dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu, a spus: spuneți-mi, recunoașteți două naturi și consubstanțialitate în noi?”
„După ce s-a citit aceasta, cel mai nobil patrician a spus: aceasta este «spune»... Am vorbit nu ca interlocutor, ci îndemnându-l să fie de acord cu cele spuse de sfântul sinod. - Diaconul Constantin a spus: Pentru ce a fost condamnat Arhimandritul Eutihie? Nu s-a întâmplat oare pentru că preaiubitul și preasfântul nostru arhiepiscop l-a întrebat: «Recunoști (în Hristos) două naturi după unire și îi anatemizezi pe cei care nu le recunosc?»”, și din moment ce nu a anatemizat, a fost condamnat pentru aceasta? iar cuvintele sale nu au fost incluse în documente. - Cel mai nobil patrician a spus: Restul să fie citit, ca să știm dacă ceea ce afirmă Constantin nu este cu adevărat inclus în documente. - Același credincios scrib a mai citit:
174 „Presbiterul Eutihie a spus: Am citit (scrierile) fericitului Chiril, ale sfinților părinți și ale Sfântului Atanasie: ei recunoșteau două firi înainte de unire, iar după unire și întrupare nu mai recunoșteau două firi, ci una singură. – Cel mai nobil (și mai glorios) dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu a spus: spune-mi, mărturisești două firi după unire? Dacă nu spui, vei fi condamnat.”
„(Când s-a citit aceasta) cel mai nobil patrician a spus: aceasta «spune... dacă nu spui, vei fi condamnat» - am spus-o nu ca intervievator, ci îndemnându-l să fie de acord, pentru că, după cum am văzut, toată lumea îl ataca. - Același credincios scrib a mai citit:
175 „Presbiterul Eutihie a spus: poruncește să se citească (scrierile) Sfântului Atanasie și vei descoperi că nu spune nimic de genul acesta. – Preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Vasile a spus: dacă nu recunoști două firi după unire, atunci recunoști un amestec și o contopire. – Prea nobilul și gloriosul patrician Florențiu a spus: cine nu recunoaște două firi din două firi crede greșit.”
„(Când s-a citit aceasta) cel mai nobil patrician a spus: Nu am rostit aceste cuvinte, pentru că nu am fost în stare să raționez despre dogme. - Cel mai pios episcop al acestui oraș glorios a spus: Ceea ce se spune nu s-a spus atunci și totuși este în documente: luați aminte, notari; pentru că există o dispută despre aceasta împotriva voastră; și la un moment potrivit este necesar să o examinați mai atent. - Diaconul și notarul Aetius au spus: Acum este momentul atât să fim de acord, cât și să respingem; pentru că cei mai sfinți episcopi sunt prezenți aici, care (ei înșiși) au auzit; și majoritatea dintre ei au auzit adesea documente de la cei cu demnitate mai înaltă în prezența multor episcopi preasfinți; și nobilimea lor ne-a mustrat vreodată? - Când a vorbit, cel mai nobil patrician a spus: Când mi s-au citit documentele, ca să pot mustra? Chiar și când am cerut să le citesc, nu mi le-au dat. - Diaconul și notarul Aetius a spus: nimeni nu ne-a spus. - Același scrib credincios a citit și el:

176 „Întregul (Sfânt) Sinod, ridicându-se, a exclamat: nu există credință prin constrângere. Mulți ani împăraților, mulți ani. Credința noastră triumfă întotdeauna. El nu este de acord; de ce să-l convingem?”
„După ce s-a citit aceasta, preacinstitul diacon Constantin a zis: A spus sinodul aceasta? – Preacinstitul diacon Aetius a zis: Să se întrebe Sfântul Sinod. – Preacinstitul episcop Sava a zis: În toate bisericile a fost anatematizat, iar într-un colț nu a avut anatemă? – Preacinstitul episcop Trifon a zis: Și eu spun același lucru. – Preacinstitul diacon Constantin a zis: Pentru ceea ce a fost condamnat arhimandritul, aceste cuvinte nu sunt (în documente). Căci domnul nostru arhiepiscop l-a întrebat, zicând: «Recunoașteți două firi după unire și anatematizați pe cei ce nu recunosc».” Și întrucât nu voia să anatemizeze, zicând: „Vai de mine dacă îi anatemizez pe sfinții părinți” 177 : atunci el (arhiepiscopul) și-a pronunțat condamnarea; și aceste cuvinte nu sunt (în documente); dar apoi au fost citite. De asemenea, domnul episcop Vasile, când arhimandritul a fost întrebat: „Recunoști două firi?” și a spus: „Recunosc o singură fire”, domnul episcop Vasile a adăugat imediat că Sfântul Atanasie vorbește și el despre o singură fire a Cuvântului întrupat; și acesta nu este cazul. Și din nou: domnul episcop Seleuc a spus că spovedanii noastre ar trebui citite, pentru a vedea dacă arhimandritul este de acord cu aceste expuneri ale noastre. Și când domnul nostru arhiepiscop a poruncit să fie citite, deodată preacuviosul preot Asterie s-a ridicat și a citit condamnarea; și acesta nu este cazul. - Prea nobilul patrician a spus: Preaiubitul de Dumnezeu episcop Seleuc, care stă lângă mine, a spus: Să poruncească sfinția voastră să fie citite expunerile de credință compilate de noi toți și să ceară Preasfințitul Eutihie dacă este de acord cu ele. Când s-a spus aceasta, i-am spus preasfințitului Arhiepiscop Flavian să ordone citirea. Și el a spus că trebuie citite expunerile; și nimic din toate acestea nu s-a făcut, ci condamnarea a fost citită direct. Preaiubiții episcopi Seleuc și Vasile știu despre aceasta. - Preasfințitul episcop Seleuc a spus: Îmi amintesc ce am spus. - Preasfințitul episcop Vasile a spus: Adevărul spun că nu-mi pot aminti cuvintele pe care le-am spus atunci, pentru că a trecut mult timp. Când domnul (arhiepiscopul) și conciliul au spus: „Recunoașteți două naturi în Domnul, divinitatea și umanitatea?” și arhimandritul a răspuns: „Recunosc că Domnul nostru Iisus Hristos a constat din două naturi înainte de unire, iar după unire recunosc o singură natură” 178 : atunci eu, îmi amintesc, am exprimat acest gând: „Dacă recunoașteți din două naturi înainte de unire, și după unire recunoașteți decisiv o singură natură, atunci veți fi suspectați că recunoașteți fuziunea și confuzia” 179... Știu, de asemenea, că după aceasta m-am întors și mi-am exprimat gândul, pe care Hristos îl știe; astfel, liniștindu-l pe domnul arhiepiscop și convingându-l puțin câte puțin pe arhimandrit să fie de acord cu noi, am spus: „dacă spui - o singură fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat și devenit om, atunci vei spune în acord cu noi și cu părinții; căci este limpede că dumnezeirea, care este de la Tatăl, este un lucru, iar trupul, care este de la Maică și în care S-a întrupat, este un lucru” 180. - Diaconul și notarul Aetius a spus: preasfinții episcopi prezenți la sinod, ca și cum ar fi într-o conversație generală și sub forma unei conferințe, spun adesea multe lucruri pe care nu le permit să fie scrise. - Prea venerabilul episcop Longinus a spus: și a spus, și a scris, și a citit, și a recitit din nou. – Prea cinstitul Diacon Constantin a spus: condamnarea care a fost citită nu a fost dictată în acel ceas (așa cum a avut loc), ci a fost dictată înainte ca arhimandritul să vină la episcopie. – Diaconul Aetius a spus: îl rugăm să explice de unde a aflat acest lucru și să dovedească dacă este adevărat. – Episcopul Seleuc a spus: dacă ar fi necesar acum să se efectueze o anchetă canonică, atunci ar fi potrivit ca preacinstitul diacon Constantin să acuze atât sentința, cât și pe noi și pe notari, și ca noi să susținem aceasta (sentința). Dar, din moment ce

preacuviosul nostru Împărat a ordonat acum să se efectueze o anchetă cu privire la deteriorarea documentelor: consider că este nepotrivit să vorbim despre asta acum. – Diaconul Constantin a spus: acest lucru nu este în documente. – Preacinstitul episcop Vasile a spus: Am spus aceasta pentru că preacinstitul (diacon) Constantin mi-a amintit cuvintele mele, ca eu, renunțând la ele, să nu-mi pierd sufletul. Și am spus aceasta în conversație, și nu ca o sentință. De aceea, preacinstitul episcop Eusebiu, bănuind că dau sfaturi arhimandritului, a părut să fie supărat pe mine. - Preacinstitul diacon și notar Aetius a spus: Îl rugăm, de asemenea, pe preasfințitul episcop Seleuc să spună: cuvintele pe care le-a rostit atunci, așa cum spune el, că „mărturisirile trebuie citite", au fost rostite cu scopul de a fi incluse în documente? - Prea nobilul patrician a spus: Preaiubitul de Dumnezeu episcop Seleuc sau altcineva a spus lucruri care ar fi trebuit scrise și lucruri care nu ar trebui. – Preacinstitul diacon și notar Aetius a spus: L-am auzit spunând: „învredniceşte-te"... – Când a vorbit, preacinstitul diacon Constantin a spus: Arhimandritul a auzit, dar voi n-ați auzit? – Prea cinstitul episcop Seleuc a spus: Îmi amintesc că am rostit astfel de cuvinte. Și se pare că, în confuzia crescândă, cuvintele mele nu au fost deloc înregistrate. – Prea cinstitul diacon Constantin a spus: Am mai spus că domnul nostru arhiepiscop l-a întrebat pe arhimandrit: „Recunoașteți două firi după unire și îi anatematizați pe cei care nu recunosc cele două firi?"; și aceste cuvinte nu sunt incluse în documente. Căci a fost condamnat pentru aceasta, că nu a vrut să-i anatemizeze (pe cei care resping cele două firi după unire). – Prea cinstitul episcop Talasie a spus: A auzit Sfântul Sinod ce a spus prea cinstitul diacon Constantin? Să binevoiască, așadar, Sfântul Sinod să declare acestei sfinte adunări dacă știe că preaiubitul de Dumnezeu și preasfântul (Arhiepiscop) Flavian a spus aceasta. Prea venerabilul episcop Vasile a spus: Ne amintim că prea venerabilul episcop Eusebiu l-a acuzat atât prima, cât și a doua oară că nu recunoaște două firi după unire; Ne amintim, de asemenea, că el (Arhiepiscopul) însuși a spus: „Auziți ce vă spune și ce vă propune? Ce spuneți la aceasta?" 181. Diaconul Constantin a spus: Deci nu ați auzit chiar cuvintele domnului nostru Arhiepiscopul? Preavenerabilul Episcop Vasile a spus: La începutul celei de-a patra examinări, preavenerabilul Episcop Eusebiu i-a spus călugărului: „Recunoașteți două naturi după unire și pe Domnul nostru Iisus Hristos ca fiind de o ființă cu noi după trup? Și îi anatematizați pe cei care nu cred așa?" Și domnul arhiepiscop l-a întrebat dacă va admite ceea ce acuzatorul i-a propus 182În cele din urmă, a existat cea mai mare confuzie și, cu adevărat, nu-mi amintesc dacă cel mai iubitor de Dumnezeu episcop a făcut o astfel de propunere. - Preasfințitul diacon Constantin a spus: Iată despre ce întreb Sfântul vostru Sinod, ați auzit ce a spus domnul meu arhiepiscopul: „Recunoașteți două firi?" - Când a vorbit, preasfințitul episcop Seleuc a spus: Ceea ce s-a spus în timpul interogatoriului a fost spus fie de cel mai iubitor de Dumnezeu Eusebiu, fie de cel mai sfânt și iubitor de Dumnezeu arhiepiscop al nostru Flavian. Și la ce oră s-a spus despre (două) firi, nu-mi amintesc. - Preasfințitul patrician a spus: Și îmi amintesc că atunci cel mai sfânt arhiepiscop a spus aceasta: „Mărturisiți două firi chiar și după unire"? și el (Eutihie) a răspuns, spunând: „din moment ce acest lucru nu este conținut în scrierile lui Atanasie și ale altor episcopi, mă tem să-l recunosc" 183. - Prea cinstitul diacon și notar Aetius a spus: O astfel de întrebare a fost propusă de preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu în timpul actului. - Prea cinstitul episcop Timotei a spus: Așa am auzit, așa cum a spus preaiubitorul de Dumnezeu episcop Vasile. - Prea cinstitul episcop Iulian a spus: întrucât a existat confuzie, nu-mi amintesc cine a spus-o. - Prea cinstitul episcop Eudoxie a spus: Îmi amintesc ce a spus preacinstitul episcop Eusebiu, iar preasfințitul arhiepiscop a fost de acord (cu el) și l-a obligat pe arhimandrit să fie de acord cu cele

spuse de Eusebiu. - Prea cinstitul episcop Longinus a spus: înaintea lui Dumnezeu spun, nu-mi pot aminti aceasta, pentru că s-a produs deja confuzia; iar noi, cei care eram în urmă, nu știam ce se întâmplă în față. - Prea venerabilul episcop Sava a spus: Îmi amintesc ce i-am spus arhimandritului: „Dacă nu mărturisești pe Unul-Născut (alcătuit din) două firi, atunci respingi fie iconomia, fie dumnezeirea." - Prea venerabilul Diacon Constantin a spus: Când s-a citit condamnarea, (Eutihie) a făcut apel la sfântul sinod al preasfinților episcopi ai Romei, Alexandriei, Ierusalimului și Tesalonicului; iar acest lucru nu este inclus în documente. - Prea ilustrul patrician a spus: Când a apărut confuzie și sinodul s-a supărat, mi-a spus în liniște că face apel la sinodul Romei, Egiptului și Ierusalimului. Și eu, considerând că este nepotrivit să ascund acest lucru de preasfințitul și iubitorul de Dumnezeu (Arhiepiscop) Flavian, i-am spus despre asta la plecare. - Prea venerabilul Episcop Vasile a spus: Spun cu adevărat că atunci când adunarea stătea în ședință, iar (sfântul) sinod a propus ca preaveneratul Arhimandrit Eutihie să recunoască două naturi inseparabile și necontopite într-un singur Domn și după unire, știu că a spus: „Dacă părinții romani și alexandrini îmi poruncesc, atunci voi recunoaște chiar acest lucru". Dar el a spus aceasta nu ca un apel, ci în acest sens: „Nu îndrăznesc să recunosc de dragul părinților". - Preasfântul arhiepiscop al acestui oraș glorios a spus: Nu am auzit de la el, ci de la cel mai ilustru și glorios fost consul și patrician, pe vremea când, după încheierea conciliului, mergeam la etaj. - Preasfântul patrician a spus: să spună ceilalți preasfinți episcopi dacă știu că cel mai venerabil călugăr a vrut să facă apel. – Preasfântul episcop Iulian a spus: Ca înaintea lui Dumnezeu (zic), nu am auzit așa ceva de la călugărul Eutihie în adunare. – Preasfântul episcop Seleuc a spus: Când s-a ținut conciliul și se desfășura ancheta, nu am auzit așa ceva de la arhimandritul Eutihie cu privire la apel; și declarăm același lucru care a fost spus de cei mai venerabili episcopi. – Același credincios scrib a mai citit:

184 „Preasfântul arhiepiscop a spus: din toate – atât din faptele sale trecute, cât și din propria sa conștiință prezentă – se dezvăluie că Eutihie, fost preot și arhimandrit, suferă de eroarea lui Valentin și Apollinaris și urmează invariabil blasfemiile lor. Nefiindu-i rușine de convingerea și sugestia noastră, nu a vrut să fie de acord cu adevăratele dogme. De aceea, suspinând și plângând distrugerea lui completă, noi, în Domnul nostru Iisus Hristos, pe care l-a calomniat, am hotărât să-l înstrăinăm de orice slujbă preoțească, comunicare cu noi și conducerea mănăstirii. Toți cei care după aceasta vor conversa sau se vor aduna cu el să știe că ei înșiși vor fi vinovați de penitența excomunicării, deoarece nu au evitat să converseze cu el."

„Semnături:

„Flavian, episcop al Constantinopolului, Noua Romă, hotărând, semnează."

„Au semnat și ceilalți episcopi și arhimandriți."

„Cel mai ilustru patrician a spus: Să se aducă totul la cunoștința filantropiei imperiale. - Cel mai venerabil diacon și notar Aetius a spus: Până acum ne-am justificat în ceea ce am putut și nimeni nu ne-a reproșat citirea frecventă. Dar cu mult înainte de aceasta, când documentele erau anterior la noi, Asterius, colegul nostru preot și notar și colaborator cu noi, a plecat și a luat toate documentele noastre, atât copii, cât și originale; și de două sau trei luni nu am mai avut nimic din ele. Prin urmare, dacă în viitor se va face sau se va spune ceva despre această chestiune, trebuie să fim liberi (de ea). - Flavius Florentius, cel mai ilustru și mai faimos fost prefect al orașului, fost prefect al pretoriului pentru a șasea oară, fost consul și patrician, a spus: Să se treacă și aceasta în aceste documente, pentru ca să ajungă la cunoștința autorității imperiale."

Un alt act la Constantinopol (citit la Efes și recitit la Calcedon)

„În consulatul preailustului Flavius Protogenes și al celui care va fi anunțat, în a cincea zi a calendelor lui mai, la Constantinopol, când, sub conducerea celui mai înalt comandament, cel mai ilustru general și funcționar de curte Martilius făcea o anchetă, în prezența lui Carterius , faimosul general și supraveghetor apropiat al depozitarului imperial de cărți și al arhivelor imperiale, și când au intrat faimosul tribun, notar și referendar Macedonius și piosul silențiar Magnus, împreună cu preaslăvitul călugăr și diacon Constantin, preaslăvitul Constantin a spus: preaslăvitul arhimandrit Eutychius a înaintat o petiție celui mai pios suveran al nostru, conținând o (chestiune) binecunoscută; iar evlavia sa a făcut o inscripție pe aceasta (petiție); iar faimosul tribun și referendar a acceptat această petiție. Îl rog să o arate și ca petiția să fie citită și să fie declarată ceea ce îi place evlaviei sale. - Flavius Areovindus Martilius, un foarte ilustru comandant militar și funcționar de curte, a spus: Să declare ilustrul tribun, notar și referendar minților noastre ceea ce imperial" Filantropia a hotărât. - Tribunul, notarul și referendarul Macedonius a spus: Prea venerabilul arhimandrit Eutychius, în petiția înaintată maiestății imperiale, a indicat ceva binecunoscut; iar blândețea sa (imperială) a binevoit să ordone ca credinciosul silențiar Magnus, atunci când petiția va fi citită în fața curții nobilimii voastre, să arate ce a aflat în această chestiune din investigație. - Prea nobilul comandant militar și funcționar al curții a spus: să fie luată și citită petiția înaintată de prea venerabilul preot Eutychius celor mai invincibili împărați. - Și credinciosul scrib al depozitarului imperial de cărți și al arhivei imperiale Eutychius a citit:

Petiția lui Eutihie

„Către cei mai pioși, mai credincioși și mai iubitori de Hristos împărați ai noștri Flavius Teodosie și Valentinian, augustii permanenți, de la Arhimandritul Eutihie.

„Când Episcopul Eusebiu al Dorileiei a complotat împotriva mea și a țesut o calomnie pe care o gândeam greșit, evlavia noastră, cunoscând din vremuri imemoriale credința mea curată și fără prihană în raport cu Ortodoxia, a binevoit să ordone ca, atunci când voi veni la sinod, venerabilul Silentiar Magnus să fie prezent cu mine pentru protecție. El, venind la episcopie și anunțând sosirea mea, a auzit ceva de la preacuviosul Episcop Flavian despre condamnarea mea și a văzut. De aceea, vă rog blândețea, binevoiți să ordonați ca acest venerabil Silentiar Magnus, în fața cui va voi vrea evlavia dumneavoastră, să mărturisească în scris, cu adevărat, ceea ce a auzit și a văzut, așa cum am spus mai înainte. Cerând aceasta, voi trimite întotdeauna către Dumnezeu rugăciunile obișnuite pentru mântuirea voastră, preacuvioși și iubitori de Hristos împărați."

„Cel mai ilustru comandant militar și funcționar de curte a spus: Să se citească și inscripția imperială. - Și același credincios scrib a citit: «să arate cel mai ilustru Silentiar Magnus în fața celui mai ilustru funcționar de curte tot ce a aflat în această chestiune în timpul anchetei»." - Cel mai ilustru comandant militar și funcționar de curte a spus: Este necesar să se îndeplinească ceea ce a poruncit dragostea imperială pentru umanitate. Prin urmare, în îndeplinirea poruncii imperiale, să arate cel mai ilustru Silentiar Magnus ceea ce a învățat. - Cel mai ilustru Silentiar Magnus a spus: Cel mai sacru și mai pios suveran al nostru m-a trimis adesea la Arhiepiscopul Flavian, pentru ca cel mai ilustru și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florențiu, să fie prezent la conciliul care urma să se țină în episcopia acestui oraș domnitor (Constantinopol); iar arhiepiscopul a refuzat, spunând că nu este corect să-l deranjeze aici pe acest cel mai ilustru (și cel mai glorios) dintre prefecți și consuli, patricianul Florența, deoarece se luase deja o decizie în această privință, iar călugărul Eutihie a fost condamnat, deoarece fusese chemat a doua oară și..." nu a fost ascultat. Și după aceea mi-au adus o hârtie care conținea condamnarea sa. - Cel mai ilustru

comandant militar și funcționar al curții a spus: Mărturia credinciosului tăcăcitor Magnus să fie trecută în documentele statului. - Călugărul și diaconul Constantin a spus: De asemenea, cer ca domnul tăcăcitor Magnus să depună mărturie că condamnarea a fost făcută în fața conciliului. - Cel mai ilustru comandant militar și funcționar al curții a spus: Să depună mărturie că știe. - Credinciosul tăcăcitor Magnus a spus: Am spus deja că mi-au arătat condamnarea lui Eutyhie în fața conciliului. Cel mai ilustru comandant militar și funcționar al curții a spus: Și această mărturie să fie inclusă în documente. - Călugărul și diaconul Constantin a spus: De asemenea, cer ca ilustrul tribun și referendar să depună mărturie despre ceea ce a auzit de la cel mai stimat preot și notar Asterius. - Cel mai ilustru comandant militar și funcționar al curții a spus: Deși petiția nu conține această cerere, totuși, dacă ilustrul tribun și referendar dorește, să depună mărturie de bunăvoie despre ceea ce știe. – Celebrul tribun al notarilor și referendar Macedonius a spus: Înainte de aceasta, când cel mai venerabil arhimandrit Eutyhie a depus o petiție și s-a plâns că actele întocmite au fost modificate cu răutate de către notari, atunci cel mai sacru și pios împărat al nostru a ordonat să se adune atât episcopilor, cât și celui mai ilustru și glorios dintre prefecți și consuli, patricianul Florența; și se știe ce a urmat la primul conciliu. Dar când mă întorceam, m-a întâlnit preotul și notarul Asterius, conjurându-mă să ascult ce are de spus. El l-a acuzat pe cel mai venerabil Abraham și pe notari că au schimbat anumite capitole din documente; și (a spus el) că el însuși, temându-se de o astfel de răutate, a considerat necesar să dovedească că au făcut acest lucru fără știrea lui. - Cel mai nobil lider militar și funcționar al curții, Flavius Areovindus Martialis, a spus: și fie ca această mărturie să fie inclusă și în documente.„Să fie publicate.” - Flavius Carterisius, cel mai ilustru comandant militar și superior apropiat al depozitarului imperial de cărți și al arhivei imperiale, a ordonat publicarea documentelor. - Flavius Euthysius, credinciosul scrib al depozitarului imperial de cărți și al arhivei imperiale, a publicat documentele.
Până acum (evenimentele care au avut loc) la Constantinopol au fost sub președinția lui Flavian.
(Faptele Apostolilor) în Efes sub președinția lui Dioscor
„Vasile, episcopul Seleuciei din Isauria, a spus: Sunt de acord cu credința sfinților părinți care au fost la Niceea și care au reafirmat-o la Efes. Dar îi resping pe cei care filozofează în orice contrar a ceea ce s-a hotărât fie la Niceea, fie la Efes, anatematizându-i pe cei care Îl împart pe unicul nostru Domn Iisus Hristos după unire în două firi, sau ipostase, sau persoane; condamn și resping propriile mele cuvinte, pe care le-am exprimat despre cele două firi în documentele întocmite în cetatea domnitoare; și mă închin unei singure firi - divinitatea Unuia Născut, care S-a făcut om și s-a întrupat.”
186 După ce s-a citit aceasta, Vasile, preasfințitul episcop al Seleuciei din Isauria, a zis: „Nu aduc alți martori. Temându-mă și îngrozindu-mă de tine, preasfințite Dioscor, am cerut prin fericitul episcop Ioan să-mi fie corectată vorbirea. Pentru că ne pui atunci la mare apăsare, atât (prin cei care erau) afară, cât și înăuntru, și chiar cu limba ta. Pentru că în bisericăSoldații au intrat cu arme, iar călugării care veniseră cu Barsouma, parabolanii și o mare mulțime de alții au înaintat. Să jure toți, să jure episcopul egiptean Auxonius, să jure Atanasie, că nu am spus: nu distruge, doamne, credința întregului univers.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „V-am silit eu?” Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Ne-ați silit la o astfel de crimă prin amenințări din partea unei mari mulțimi, după condamnarea fericitului Flavian. Judecați ce violență a aplicat atunci, asumându-și autoritatea asupra tuturor treburilor și dreptul de judecată, dacă chiar și acum tulbură

întregul conciliu. „Doar șase (oameni) au mai rămas cu el și ne tulbură pe toți.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a zis: „Și notarul meu Demetrian este gata să dovedească faptul că l-ai rugat în secret să-ți schimbe cuvintele.” Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a zis: „Îi rog nobilimea voastră ca fiecare dintre episcopi, mitropoliții și cei din Licaonia, Frigia, Perga și ceilalți, să vină aici și să spună înaintea (sfintei) Evanghelii dacă nu cumva așa a fost că după condamnarea fericitului Flavian ne-am întristat cu toții și unii nu au vrut să-și dea votul, iar alții au fugit, el (Dioscor), ridicându-se și stând pe platformă, a declarat și a zis: Iată, dacă cineva nu vrea să semneze, este împotriva mea. „Să jure domnul Eusebiu dacă nu era în pericol de a fi condamnat, pentru că vocea lui era puțin diferită.” Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Totuși, când ancheta era în curs împotriva lui Flavian, nu i-a condamnat vocea și nu a cerut să fie înăbușită.” Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Poruncește să mi se facă cunoscute cele ce a mărturisit împotriva mea, ca să pot da răspunsuri împotriva lui.” Onesifor, cel mai venerabil episcop al Iconiei, a spus: „După ce s-au citit toate acestea, care acum au fost recitite, s-a citit și la Efes un canon, care spunea că nimeni nu trebuie să examineze nimic despre credință, nici episcop, nici cleric, altfel va fi detronat, iar dacă este laic, va fi excomunicat. Le-am spus (în șoaptă) episcopilor care stăteau lângă mine: acest canon nu se citește pentru nimic altceva decât pentru a-l condamna pe episcopul Flavian. Și lângă mine erau cel mai venerabil episcop Marinian al Sinadului și domnul Epifanie al Pergei. Perga mi-a zis: „Să nu fie. Dar dacă se va ivi indignare, va fi împotriva lui Eusebiu; căci nimeni nu ar fi atât de nebun încât să facă așa ceva direct împotriva lui Flavian.” După ce s-a citit acest canon, el (Dioscor) a zis imediat: „Aduceți aici notarii”. Și condamnarea fericitului Flavian a fost adusă și citită. M-am ridicat, i-am ridicat pe ceilalți episcopi și, îmbrățișându-i genunchii, am zis: „Nu, jur pe picioarele evlaviei voastre, nu a făcut nimic vrednic de condamnare. Dacă este vrednic de mustrare, atunci să fie mustrat”. (Dioscor), ridicându-se de pe tron și stând la picioarele lui, a zis: „Incitați o răzvrătire împotriva mea? Aduceți aici garda. Și astfel, temându-ne, am semnat.” Dioscor,Preavenerabilul episcop al Alexandriei a spus: „Minte; trebuie pedepsit.” (Nu am spus: aduceți garda aici.)

„Aduceți pe cei care vor confirma aceasta.” Și când s-a ridicat în picioare preasfințitul episcop Marinian de Synada, preasfințitul episcop Dioscor i-a zis: „Am spus eu cu amenințare: aduceți garda aici?” Marinian, preasfințitul episcop de Synada, a zis: „Când era pe punctul de a pronunța sentința, m-am ridicat eu, și domnul Onisifor, și domnul Nunechie de Laodiceea și alții, și, îmbrățișându-i picioarele, am zis: Și voi aveți prezbiteri; nu este drept să-l condamnați pe domnul episcop din cauza unui prezbiter. Apoi a zis: Chiar dacă mi s-ar tăia limba, nu voi da alt glas. Atunci mulțimea s-a năpustit înăuntru, iar noi am rămas (în aceeași poziție), ținându-l de genunchi și implorându-l. Și apoi a zis: Unde este garda? Prietenul meu este adevărul. Garda a intrat și l-a adus pe proconsul cu lanțuri și o mulțime mare. „După aceasta, fiecare dintre noi a semnat.” Dioscorus, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, a spus: „Nu au fost doar zece, sau douăzeci, sau treizeci, sau o sută (de oameni); și din partea lor aduc martori că nu este nimic adevărat în ceea ce a spus. Și din moment ce nobilimea voastră este obosită, atunci, dacă doriți, puteți amâna; și să o facem din nou, orice este în discuție.” Cei mai ilustri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească restul.” - Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a citit din același sul:

187 „Episcopul Seleuc a spus: Mă conformez și sunt de acord cu ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți la Niceea și confirmat la Efes; și condamn cuvintele mele, rostite de

mine în gloriosul Constantinopol, care conțin că este necesar să predicăm pe Domnul nostru în două firi după unire; îi anatematizez pe cei care, după unire, împart Domnul nostru Iisus Hristos în două firi, sau în două ipostase, sau în două persoane, și le consider străine de comuniunea bisericească. - Arhimandritul Eutihie a spus: Evlavia voastră vede clar că actul citit arată că documentele anterioare sunt corupte. Avem chiar și acum mărturia venerabilului Silentiar Magnus, făcută în fața celui mai nobil curtean; și cerem să fie citită. - Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: este falsă. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Dacă preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Flavian știe ceva care este de acord cu opinia sa, să o exprime în scris. – Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: M-ați lipsit de dreptul de apărare. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul Sinod care este prezent știe dacă v-am lipsit de ceva. Prin urmare, dacă știți ceva care vă este de acord, vorbiți. – Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: Îmi este îngăduit să vorbesc? – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Nimeni nu v-a interzis; Sfântul Sinod știe și el acest lucru. – Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: Actele secunde nu conțin nimic fals; domnul Talașie știe și el acest lucru și domnul Eusebiu îl știe și el. – Talașie, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Nimeni nu v-a interzis sfinției voastre să vorbească. Prin urmare, spuneți ce găsiți de acord. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Doamne Eusebiu, spuneți-mi: i-am interzis să vorbească? – Eusebiu, Episcopul Ancyrei Galatiei, a spus: Dumnezeu știe că vă cerem să vorbiți. – Juvenal, Episcopul Ierusalimului, a spus: Spuneți-mi acum, dacă doriți să spuneți ceva. – Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: Actul a fost întocmit și examinat în prezența Domnului Talașie și a Domnului Eusebiu, în prezența Silentiarul Magnus; și nimic de genul acesta nu a fost dovedit. Fiecare dintre episcopii prezenți, ca înaintea lui Dumnezeu, a spus ce a auzit; și nimic fals nu s-a spus. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Doamne Episcope Ștefan, spune-mi: l-am interzis? – Ștefan, Episcopul Efesului, a spus: Iată-l. Dacă l-ai interzis, lasă-l să vorbească. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Spune-mi totul, l-am interzis? – Sfântul Sinod a spus: Nu l-am interzis. – Flavian, Episcopul Constantinopolului, a spus: Pentru numele lui Dumnezeu, nimic din (aceste) fapte să nu mă privească: căci nu am gândit nimic, nu am filosofat și nu voi filosofa altfel. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Întrucât faptele sunt cunoscute, atunci fiecare dintre sfinții episcopi prezenți să spună cum îl consideră pe Arhimandritul Eutihie credincios și ce hotărăsc cu privire la el.

„Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Întrucât (Eutihie) a declarat adesea că va urma expunerea credinței Sinodului de la Niceea și actele fostului mare și sfânt Sinod de la Efes, l-am găsit foarte ortodox în ceea ce a spus. Și hotărăsc și doresc ca el să rămână în mănăstirea sa și în rangul său. - Sfântul Sinod a spus: aceasta este o judecată dreaptă."

„Domnus, episcopul Antiohiei, a spus: Deși anterior, în urma scrisorilor Sfântului Sinod, care s-a întrunit în orașul imperial (Constantinopol) cu privire la preaslăvitul Arhimandrit Eutihie, am semnat condamnarea lui: dar întrucât în notițele recent înaintate de el Sfântului Sinod, care s-a întrunit în această metropolă Efes, a mărturisit că rămâne în credința celor 318 părinți care s-au întrunit la Niceea și, de asemenea, urmează sinodul care s-a ținut anterior în aceeași metropolă Efes, atunci eu însumi sunt de acord cu sfințenia voastră ca el să primească din nou atât demnitatea prezbiteriului, cât și conducerea asupra preaslăvitorilor frați supuși lui."

„Ștefan, episcopul Efesului, a spus: din cele citite și din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, este evident că el gândește și crede corect.

Prin urmare, eu, urmând hotărârea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu episcop Juvenal, sunt de acord și consimțesc ca el să fie preot și arhimandrit."
„Thalassius, episcopul Cezareei, în prima Capadocie, a spus: „Îl laud și îl aprob pe preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, care nu filozofează în niciun fel contrar Sinodului de la Niceea și nu a schimbat în niciun fel credința expusă de sfântul sinod; dar, deși îl aprob, doresc să-și păstreze rangul de preoțiu."
„Eusebiu, episcopul Ancyrei Galatiei, a spus: Recunosc ca ortodocși și nu străini de Biserica Catolică atât pe preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie, cât și pe orice om care gândește în conformitate cu (prea sfântul conciliu de la Niceea și) preasfințitul conciliu de la Efes, care a confirmat și cele hotărâte la Niceea. De asemenea, consider că este drept ca cel care este impecabil în gândirea sa, adică preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie menționat anterior, să nu fie lipsit de demnitatea sa preoțească și de conducerea asupra monahilor."
„Cir, episcopul Afrodisiasului din Caria, a spus: din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie și din cele citite, este evident că este de acord cu credința sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și aici. Prin urmare, sunt de acord și cu hotărârea sfinților părinți ca el să-și păstreze atât demnitatea preoției, cât și conducerea mănăstirii."
„Erasistratos, episcopul Corintului din Grecia, (a spus: Prea venerabilul Arhimandrit Eutihie a dovedit prin însemnările sale că a filosofat întotdeauna în felul în care este cuprinsă credința ortodoxă și a urmat expunerile sfinților părinți care s-au adunat la Niceea, care au fost confirmate de preasfântul sinod care a fost ținut anterior în aceeași mitropolie. Prin urmare, hotărăsc și eu, în acord cu ceilalți, ca el să se bucure de demnitatea prezbiteratului și să prezideze mănăstirea căreia i-a fost încredințat la început)" 188 .
„Quintillus, Episcopul Heracleei, care a ocupat locul lui Anastasie, preasfințitul Episcop al Tesalonicului, (a spus: din notițele prezentate recent acestui sfânt și mare sinod de către preasfințitul Arhimandrit Eutihie, l-am găsit pe drept credincios, în conformitate cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întrunit la Niceea și cu ceea ce a fost decretat de sfântul sinod care s-a întrunit aici pentru a-l condamna pe nelegiuitul Nestorie. Prin urmare, aprobând în mod necesar această credință a lui, îl consider vrednic atât de prezbiteriat, cât și de conducerea mănăstirii)."
„Meletie, episcopul Larissei, care a ocupat locul lui Domnus, preasfințitul episcop al Apameei, (a spus: Și eu sunt de acord cu definițiile sfinților părinți; pentru că din câte am citit am văzut că el (Eutihie) crede în calea ortodoxă. De aceea îl socotesc vrednic de preoția și conducerea anterioară a mănăstirii)."
„Cyriacus, episcopul Trokmadului, care a ocupat locul lui Teofil, 189 cel mai venerabil episcop al Pisinusului, în a doua Galație, a spus într-un mod similar: (Întrucât preasfințitul prezbiter și arhimandrit declară sfântului sinod, prin note, că ține credința în același mod ca cei 318 sfinți părinți și urmează sfântului sinod de la Efes: atunci îl găsim ortodox și dorim să aibă rangul de prezbiter și conducerea monahilor. Am spus aceasta atât pentru mine, cât și pentru mitropolitul menționat anterior, deoarece este afectat de o boală gravă)."
„Diogene, preasfințitul episcop al Cizicului, a zis: Din cele ce a arătat acum preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, am aflat că este de acord cu credința propovăduită de (sfinții) părinți care au fost în Niceea și de sfinții părinți care s-au adunat în acest slăvit (oraș) Efes. De aceea, hotărăsc ca cel care gândește astfel să se bucure atât de demnitatea preoțească, cât și de grija pentru mănăstire, după vechiul obicei."

„Ioan, episcopul Sevastei, în prima Armenie, a spus: (Dreptul de a crede înseamnă a urma sfinții părinți. Prin urmare, preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, urmând credința expusă de sfinții părinți la Niceea și cea hotărâtă de sfinții părinți la Efes, este ortodox și vrednic să conducă mănăstirea și să îndeplinească slujba preoțească, după vechiul obicei)."
„Vasile, episcopul Seleuciei din Isauria, (a spus: Aflând din notițele prezentate de preasfințitul prezbiter și arhimandrit sfântului sinod, adunat prin inspirația Duhului Sfânt, că gândește în conformitate cu sfinții părinți care se adunaseră mai înainte la Niceea și Efes, urmând exemplul părinților precedenți, îi restitui atât rangul de prezbiter, cât și conducerea mănăstirii)."
„Teodor, episcopul orașului Tars, (a spus: atât din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit, cât și din mărturisirea sa găsită în acte, am aflat că urmează credința sfinților părinți, expusă în Niceea și confirmată de cei care fuseseră adunați mai înainte în Efes: și este drept ca el să aibă preoția și conducerea mănăstirii, pentru că acest lucru este plăcut întregului sfânt sinod)."
„Roman, episcopul Mirei, (a spus: Preacinstitul preot și arhimandritul Eutihie, urmând credința sfinților părinți, să se bucure de cinstea preoției și să conducă venerabila mănăstire)."
„Fotie, episcopul Tirului, (a spus: Este vrednic de laudă și de orice imitație, când urmează astfel credința sobornică, expusă de sfinții părinți la Niceea și confirmată de sfântul sinod, care a fost adunat mai înainte la Efes; hotărâm ca el să se bucure de demnitatea preoției și, după obicei, să aibă paza mănăstirii sale. Dreptatea cere ca cel împodobit cu dreapta credință și curăția vieții să continue să se bucure de orice cinste cu care l-a onorat harul divin)"
„Teodor, Episcopul Damascului, (a spus: din notițele prezentate recent de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, am văzut că este de acord cu expunerile sfinților părinți care au fost la Niceea și cu sinodul care s-a întrunit ulterior în acest glorios oraș Efes. De aceea, eu, hotărând în conformitate cu sfinții părinți, consider că este drept ca el să aibă atât preoția prezbiterială, cât și conducerea mănăstirii)".
„Iulian, Episcopul Tabiei, (a spus: Toți cei care nu resping legea evlaviei, recunosc că acordul celor 318 părinți care s-au întrunit în orașul Niceea și au expus dogmele în detaliu, a fost inspirat de harul lui Dumnezeu și este în mod clar glasul Duhului Sfânt; iar acest lucru a fost confirmat de conciliul, care se adunase recent în această glorioasă metropolă. Așa cum cei dintâi la început au scris prin inspirația Duhului, tot așa cei care s-au adunat după ei, onorând definițiile lor, au ordonat ca acestea să fie păstrate cu grijă. Prin urmare, este drept ca preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, care mărturisește în mod clar cele expuse de părinții niceeni și de cei care erau în Efes, căci evlavia sa s-a bucurat atât de demnitatea preoțească, cât și de conducerea sacră asupra celor care juraseră o viață mai bună)".
„Florența, Episcop de Lydda, (a spus: Întrucât preasfințitul Arhimandrit Eutihie a prezentat note în care promite solemn că este devotat credinței Sfântului Sinod de la Niceea și a celui recent întrunit în mitropolia Efesului, și în plus adaugă că anatematizează fiecare erezie conținută în articolul său și că, ca și cum ar fi înaintea lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului și a Sfântului Duh, îndepărtează din sufletul său ceea ce a adus în articol, crezând: atunci și eu hotărăsc, ca și cei precedenți, ca el să fie împodobit cu numele de preot și, conform vechiului obicei, să prezideze peste frățietate)."
„Marinian, Episcop de Synad, (a spus: Preavenerabilul Arhimandrit Eutihie, care promite solemn în notițele sale să respecte sfântul Sinod de la Niceea și ceea ce a fost hotărât mai înainte la Efes de preasfântul și fericitul Chiril și sfântul sinod împreună

cu el, să se bucure de prezbiterie și părtășie cu noi și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să conducă cu demnitate mănăstirea).”
„Musonius, episcopul Nyssei, (a spus: nota prezentată de piosul preot și arhimandritul Eutihie, precum și mărturia pe care a contribuit-o la Faptele Apostolilor, îl arată ca fiind păzitorul credinței celor 318 și al definițiilor sfinților părinți care s-au adunat la Efes. Prin urmare, consider că este drept ca el, pentru dreapta sa credință, să păstreze preoția și să domnească peste cei mai venerabili monahi)”.
„Constantin, episcopul Bostrei, (a spus: atât din actele citite, cât și din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, este evident că el gândește conform credinței ortodoxe, expusă de sfinții părinți din Niceea, adică în al 318-lea, și de acei sfinți părinți care s-au adunat în Efes; de aceea, consider și eu drept ca el să aibă atât preoția de preot, cât și conducerea unei mănăstiri.”
„Ioan, episcopul Nicopolei, în prima Armenie, (a spus: din notițele prezentate preasfintei sinoduri de către preasfințitul preot Eutihie, am aflat că acesta raționează corect conform expunerii sfinților părinți care au fost în Niceea și care s-au adunat înainte de aceasta în Efes; și de asemenea, hotărâm că preasfințitul sinod, socotindu-l vrednic atât să îndeplinească slujba preoțească, cât și să conducă mănăstirea).”
„Acachie, Episcopul Ariarafiei, în a doua Armenie, care a ocupat locul preasfințitului Constantin, Episcopul Melitinei, (a spus: preacuviosul și preasfântul preot Eutihie, atât prin notițele pe care le-a prezentat, cât și prin ceea ce a explicat acum, s-a arătat drept în gândirea sa, așa cum au făcut și acei 318 părinți ai noștri care au fost în Niceea și cei care s-au adunat mai târziu în Efes. Prin urmare, este vrednic să fie primit din nou în preoție și să păstreze conducerea mănăstirii).”
„Ștefan, episcopul Hierapolisului, (a spus: Și eu sunt de acord cu ceea ce este plăcut sfinților noștri părinți cu privire la preacuviosul preot și arhimandrit Eutihie; pentru că din cele ce am citit sunt convins că este ortodox; de aceea îl socotesc vrednic să aibă atât treapta preoției, cât și conducerea mănăstirii)”.
„Atticus, episcop de Nicolon, în vechiul Epir, (a spus: Era necesar să ne mulțumim cu afirmațiile sfinților și excelenților noștri părinți, în care se găsește că sunt în acord chiar și acum cu definițiile neschimbate, compilate anterior, ale sfinților părinți, care în acele vremuri s-au adunat în orașul Niceea și în această metropolă iubită de Dumnezeu, Efes, al cărei conducător și conducător a devenit cel mai vrednic de toată lauda, și cu cel de trei ori binecuvântat între îngeri, care a fost părintele nostru Chiril în vremurile de demult, dar a glorificat sfânta taină a credinței noastre în tot universul. Căci se cuvine cu adevărat ca oamenii pioși și credincioși să trăiască după credința sfinților părinți. Și astfel, în această privință, declar și eu că, mai ales pe baza actelor și notelor citite recent nouă, prezentate de mâinile sale acestui sfânt și ecumenic sinod, îl găsim pe preaslăvitul prezbiter și arhimandrit Eutihie în acord cu expunerile sfinților părinți; și este drept ca el, conform dreptei definiții a sfinților părinți, să fie prezbiter și să aibă conducerea mănăstirii încredințate lui de Dumnezeu).
„Eustatie, Episcopul Berytusului, (a spus: Preacuviinciosul Arhimandrit Eutihie, detronat, a expus cu atâta evlavie învățătura credinței, încât a îndemnat întregul Sfânt Sinod prezent să rostească cuvinte sacre și armonioase și să răspundă cu laude că aceasta este credința părinților. Așadar, cine ar fi atât de străin de evlavie încât să tolereze ca un astfel de om să nu se bucure atât de rangul preoțesc, cât și de conducerea unei mănăstiri)”?
„Nunehie, episcopul Laodiceei Trimitaria, (a spus: Este drept și potrivit și vrednic de acest sinod preauman, ca preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, după expunerea sfinților părinți care au fost în Niceea și a preasfinților care s-au adunat mai înainte în acest oraș glorios, așa cum dovedesc notițele prezentate de el, să se bucure atât de

demnitatea preoțească, cât și să conducă mănăstirea, așa cum este plăcut sfinților părinți).”
„Olimpiu, episcopul Constanței din insula Cipru, (a spus: și sunt de acord cu hotărârile sfinției voastre privind repunerea în drept a preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie)”.
„Candidian, episcop al Antiohiei Pisidiei, (a spus: și sunt de acord cu definițiile pioase și canonice ale preasfinților și pioșilor părinți cu privire la preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie).”
„Ștefan, episcopul Anazarvei, (a spus: din cele citite recent este clar că preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie nu a filosofat în niciun fel contrar sfinților părinți, ci a mărturisit adesea că a filosofat în conformitate cu cei 318 sfinți părinți care au fost în Niceea și cu preasfinții episcopi care s-au adunat după aceea în acest oraș. De aceea, exprim aceeași părere ca și sfinții părinți, că el ar trebui să aibă demnitatea de preoție și de pază asupra mănăstirii).”
„Gherontius, episcop al Seleuciei Siriei, (a spus: din notițele prezentate de preacuviosul preot și arhimandritul Eutihie, îl găsim în acord cu sfintele sinoade care au avut loc la Niceea și Efes; și am dori să aibă rangul de preot și să poruncească de obicei celor mai pioși călugări care erau sub comanda sa)”
„Rufin, episcopul Samosatei, (a spus: din notițele citite înaintea sfântului sinod, care au fost prezentate de preacuviosul prezbiter și arhimandrit Eutihie, l-am găsit de aceeași părere ca sfântul sinod de la Niceea și Efes; și, fiind de acord cu sfinții părinți, doresc ca el să aibă demnitatea de prezbiter și să conducă de obicei peste monahii subordonați lui)”.
„Indim, episcopul Irineului (a spus: Judecând după tot ce s-a citit acum, mărturisirea preacuviosului preot și arhimandrit Eutihie a mulțumit pe toată lumea, pentru că a judecat în conformitate cu cei 318 sfinți părinți care erau în Niceea și cu cei care s-au adunat în această mitropolie și nu a făcut nimic împotriva canoanelor dumnezeiești; de aceea, și eu pronunț aceeași hotărâre ca și sfinții părinți și hotărăsc ca el să aibă atât rangul de preoție, cât și conducerea mănăstirii).”
„Timotei, episcopul Valaneiei, (a spus: conform notițelor prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, în care mărturisește că este în pace și rămâne în credința expusă, după împrejurări, de sfinții părinți din Niceea și recent în orașul Efes, și recunosc, așa cum au hotărât sfinții părinți, că ar trebui să aibă demnitatea de preot și arhimandrit).”
„Teodosie, episcopul de Canofos, (a spus: ascult și sărut porunca sfinților părinți cu privire la repunerea în picioare a preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, căci această hotărâre a fost rostită de Dumnezeu prin Sfântul Sinod; și în același timp hotărăsc ca el să fie în locul lui un preot și arhimandrit).”
„Eutihie, episcop al Adrianopolului în vechiul Epir, (a zis: după hotărârea sfinților părinți și pe baza investigațiilor efectuate în cetatea împărătească Constantinopol, precum și din notițele prezentate de preaiubitorul de Dumnezeu prezbiter și arhimandrit Eutihie, aflând că nu gândește contrar celor stabilite de sfinții părinți în Niceea și în mântuitul de Dumnezeu Efes, iar smerenia mea este de acord cu părerea că el ar trebui să aibă prezbiteria și să conducă mănăstirea, ca mai înainte. Pentru că preasfințitul meu părinte, episcopul Atticus al lui Nicolaem, a declarat despre numitul preasfințit prezbiter și arhimandrit asemenea sfinților părinți)”.
„Claudius, episcop al Anchiaxului din vechiul Epir, (a spus: Întrucât preaiubitul și preasfântul nostru episcop mitropolit Atticus declară în conformitate cu acest sfânt și mare sinod: atunci eu, în urma acestora, declar și despre preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, așa cum a declarat sfințenia sa).”

„Simeon, episcopul Amidei din Mesopotamia, (a spus: pe baza a ceea ce s-a citit recent și s-a confirmat în detaliu la acest sfânt sinod, care a fost mulțumit de tot ce s-a făcut în cazul preacuviosului prezbiter și arhimandrit Eutihie, și urmez ceea ce a fost hotărât de sfinția lor, astfel încât acest preacuvios prezbiter Eutihie să rămână în fostul său rang de prezbiterie și să păstreze și conducerea propriei mănăstiri)."
„Seleuc, episcopul Amasiei, (a spus: întrucât preaslăvitul prezbiter și arhimandritul Eutihie este de acord să urmeze cele stabilite de sfinții părinți la Niceea și cele confirmate la Efes: atunci consider că este drept ca acest preaslăvit prezbiter să aibă slujba preoțească și conducerea asupra monahilor)".
„Petru, episcopul Gangrei, (a spus: și sunt de acord cu opinia stabilită de sfinții părinți, în cazul preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie)."
„Luca, episcop de Dyrrhachium, (a spus: Prea venerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie, prin prezentarea de note și documente, a convins Sfântul și Marele Sinod că filozofează cu sobrietate despre Hristos și mărturisește pe bună dreptate credința expusă atât de sfinții părinți și învățători, cât și de sfântul sinod de la Niceea și confirmată de marele și ecumenicul sinod adunat în orașul Efes și de preasfinții și binecuvântații episcopi adunați acum în aceeași mitropolie, care prin decretul lor îi restituie numitului prea venerabil prezbiter și arhimandrit sfânta comuniune a prezbiteriului și conducerea mănăstirii. Și declar același lucru și îl hotărăsc același lucru)."
„Antonie, Episcopul Lichnidiei, (a spus: și eu, raționând în același fel, am hotărât conform celor spuse înaintea mea preasfințitul Episcop Mitropolit Luca)."
„Marcu, episcop de Iureus, (a spus: și sunt de acord cu ceea ce a fost spus despre preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie de către sfântul meu episcop, mitropolitul Atticus)".
„Vigilantius, Episcopul Larisei, (a spus: din documentele și notițele citite nouă, prezentate de preasfințitul preot Eutihie, văzând că gândește, ca și noi, în conformitate cu credința expusă de sfinții părinți la Niceea, care a fost pecetluită și de sfântul sinod ținut la Efes, și suntem de acord cu părerea sfinților părinți și preoților, adunați acum din porunca preapiilor împărați, ca numitul Eutihie să fie repus în prezbiteriu și în conducerea monahilor săi)."
„Vasile, episcopul Traianopolisului din regiunea Rodopilor, (a spus: și smerenia mea hotărăște după sfinții părinți cu privire la persoana preotului și arhimandritului Eutihie)".
„Constantin, episcopul lui Dimitrie, (a spus: Sunt de acord cu tot ce a fost hotărât de sfinții părinți la sfântul sinod din Efes, și anume ca preasfințitul preot Eutihie să aibă preoția și conducerea mănăstirii, întrucât a declarat că este de acord cu credința niceeană și cu tot ce a fost stabilit de sfinții părinți cu privire la credința sobornicească)."
„Alexandru, episcop al Sevastei din Tars, (a spus: întrucât preacinstitul și piosul prezbiter și arhimandrit Eutihie este de acord cu credința celor 318 care erau în Niceea și cu credința preasfințitului și piosului Chiril de fericită pomenire, confirmată în Efes: atunci consider că este drept ca acest preacinstitul prezbiter și arhimandrit să aibă prezbiteria și conducerea asupra mănăstirii)."
„Sozon, episcopul Filipilor, (a spus: Notele care au fost acum prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, sunt în acord cu ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți în Niceea și cu ceea ce a fost confirmat prin decretele sfinților părinți care s-au adunat în acel oraș. Prin urmare, întrucât are o astfel de credință, hotărăsc, conform judecății tuturor, ca el să aibă atât cinstea preoțească, cât și conducerea asupra monahilor)."

„Eusebiu, episcop de Duvir 190 , în prima Macedonie, (a spus: același lucru îmi place și mie în legătură cu preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie).”
„Maximin, 191 , episcop de Serreia în prima Macedonie, (a spus: același lucru îmi place și mie în legătură cu preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie).”
„Hermogenes, episcopul Casandrei, în prima Macedonie, (a spus: același lucru mi se pare și despre preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie)”.
„Luca, episcop de Verria, în prima Macedonie (a spus): aflând că preasfințitul și preacuviosul Eutihie, căpetenia monahilor și cel mai dintâi dintre mulțimea cuvioșilor, nu merită nicio vină, ci dimpotrivă este un adept al credinței sobornicești a sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și în acest oraș, aș dori să aibă cinstea de odinioară a prezbiteriei și a conducerii peste monahi).”
„Ioan, episcopul Messinei Ahaiei (a zis: preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, care nu păcătuiește în niciun fel împotriva celor hotărâte cu pioșenie de sfinții părinți din Niceea și de cei care s-au adunat în Efes, să se bucure de demnitatea preoțească și, ca mai înainte, să domnească în cinstita locuință a fraților).”
„Uraniu, episcop al Imeriei, în regiunea Osroa, prin tălmăcitorul cuvintelor sale, preotul Edessei, Eulogiu, (a spus: pe baza celor citite, preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie este recunoscut ca un adept binecuvântat al credinței celor 318 care s-au adunat la Niceea, ceea ce a fost confirmat și de Sfântul Sinod din Efes; și este drept ca el să primească din nou demnitatea prezbiteratului și să fie preot și să aibă conducerea mănăstirilor).”
„Atanasie, Episcopul Opuntiei, în Ahaia, (a spus: Preavenerabilul preot și arhimandritul Eutihie testează pe bună dreptate și fără prihană căile sfinților părinți, care, după împrejurări, au fost adunați de Duhul Sfânt în Niceea și în Efes, lucru pe care l-a dovedit prin note și prin propria sa mărturie, pe care a introdus-o în colecția de acte; considerăm că este drept ca el să păstreze rangul preoțesc și, conform vechiului obicei, să conducă peste monahi).”
„Teodor, Episcopul Claudiopolei, în Isauria, (a spus: din nota ortodoxă a preaiubitorului de Dumnezeu preot și arhimandrit Eutihie și din mărturisirea sa, exprimată de el verbal și în scris, este clar că gândește corect; de aceea, fiind de acord cu opinia sinodului, hotărăsc ca el să aibă cinstea prezbiteriei și a primatului în sfânta sa mănăstire).”
„Leonțiu, episcop al Ascalonului, (a spus: Laud decretul dat de sus prin sfinții și preapioasele noastre întâistătători. De aceea, urmând excelentul lor decret, implor ca preavenerabilul Eutihie să fie repus în preoția pe care a avut-o mai înainte și în conducerea călugărilor)”.
„Fotin, episcopul Lidei, (a spus: din toate și din propriile sale cuvinte exprimate în scrisoare, este evident că preacuviosul arhimandrit Eutihie crede drept și gândește în conformitate cu sfinții părinți ai Sinodului de la Niceea și cu cei care s-au adunat aici după ei. De aceea, urmând sfinții părinți, am fost de acord și am hotărât împreună ca el să aibă locul de prezbiterie și demnitatea preoției și, după cum este de obicei, să aibă grijă de mănăstirea sa)”.
„Pavel, episcop de Maiuma, (a spus: și consider că este drept ca preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie, urmând canoanele sfinților noștri părinți care s-au adunat la Niceea și Efes, să primească din nou rangul de prezbiter și arhimandrit).”
„Zosim, episcopul Minoidiei, (a spus: întrucât piosul preot și arhimandritul Eutihie mărturisește în toate adevărata credință, care este propovăduită de sfinții părinți în Niceea și aici: atunci hotărăsc și eu ca el să se bucure de demnitatea preoției și de conducerea sfintei frății).”

„Epifanie, episcopul Pergei, (a spus: urmând ceea ce este plăcut sfântului sinod și sunt de acord cu tot ceea ce au hotărât sfinții părinți).”
„Barukhiy 192 , Episcop de Sozusa 193 în Palestina, (a spus: urmând adevăratele cuvinte ale preacuviosului și sfântului Arhiepiscop Juvenal, în acord cu cele spuse de Domnul și Mântuitorul nostru Hristos și de sfinții apostoli și sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și Efes, și de asemenea hotărăsc ca preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie să primească din nou rangul de prezbiter și să conducă de obicei sfânta sa mănăstire și să fie declarat în mod clar și pretutindeni ortodox).”
„Heraclide 194 , episcop de Azot, (a spus: toată lumea trebuie să fie de acord cu cei care raționează corect despre credință. De aceea, consider și eu drept ca piosul prezbiter și arhimandrit Eutihie, care urmează canoanele sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și Efes, să primească din nou demnitatea de prezbiterie și să conducă frăția sub jurisdicția sa).”
„Ioan, episcopul Tiberiadei, (a spus: Am auzit despre mărturisirea cuviosului preot și arhimandrit Eutihie din cele întâmplate în prosperul oraș Constantinopol și aici, și nu l-am găsit vrednic de condamnare în nimic, ci dimpotrivă - gândește conform sfântei credințe, expusă de cei 318 sfinți părinți care au fost în Niceea și cu cei care s-au adunat aici; și aș dori ca el, așa cum au hotărât sfinții părinți, să aibă demnitatea de preot și să păstreze conducerea peste sfânta sa mănăstire).”
„Musonius, episcop de Zoor 195 , (a spus: nota prezentată de cel mai pios preot și arhimandrit și mărturia consemnată de el în documente l-au arătat clar ca fiind păzitorul credinței celor 318 și al definițiilor sfinților părinți care s-au adunat la Efes; prin urmare, de dragul credinței sale sobornicești, consider că este drept să-și păstreze preoția și să conducă peste venerabilii monahi).”
„Dionisie, Episcopul Sisamazonei 196 , (a spus: Din toate actele este clar că preacuviosul prezbiter și arhimandritul Eutihie filozofează fără prihană despre ceea ce este aprobat de ortodocși. Căci nu a omis și nici nu a încălcat nimic din ceea ce a fost hotărât despre credința sobornicească la Niceea de 318 sfinți părinți și, de asemenea, din ceea ce a fost confirmat la Efes. De aceea, și eu hotăresc în același fel ca sfinții părinți și doresc ca el să prezideze de obicei mănăstirea sa și să se bucure de cinstea prezbiteriului).”
„Caium, Episcop de Phaneea 197 , (a spus: considerând că preasfințitul Arhimandrit Eutychius nu se înșeală în niciun fel, iar eu, urmând ceea ce este plăcut preasfințitului nostru Arhiepiscop, sunt de acord ca fostul său rang de prezbiterie să-i fie restituit și ca el să conducă după cum este obișnuit peste propria sa mănăstire).”
„Etheric, episcopul Smirnei, (a spus: aflându-l pe preaiubitorul de Dumnezeu preot și arhimandritul Eutihie în acord cu sfântul sinod care s-a întrunit la Niceea și cu sfântul sinod care s-a adunat aici mai înainte și este acum confirmat de sfânta voastră adunare, și sunt de acord cu aceasta și îl recunosc pe cel cuvios menționat mai sus ca fiind ortodox și că ar trebui să aibă demnitatea de preot și să conducă mănăstirea).”
„Zevnus 198 , Episcop de Pella, (a spus: din notițele prezentate, în care preasfințitul preot și arhimandrit Eutyhius, urmând canoanele, a expus clar credința sobornicească, iar din documente este evidentă credința sa corectă. Prin urmare, consider și eu drept ca el, care s-a arătat a fi sobornic în toate, să primească din nou rangul preoțesc și autoritatea arhimandrită).”
„Pancratie, episcopul Liviei, (a spus: este adevărat că preacuviosul preot și arhimandrit Eutihie urmează rânduielile sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și Efes, și pentru aceasta primește din nou de la preasfințitul nostru arhiepiscop Juvenal rangul de preot și arhimandrit, ca unul care înțelege mai pe deplin adevărata credință; și smerenia mea trebuie să fie hotărâtă în conformitate cu el)”.

„Auxilaus, episcopul aliaților sarazini, (a spus: Sunt de acord și sunt de acord cu toate bunele hotărâri despre preasfințitul arhimandrit Eutihie și consider că este drept ca rangul de prezbiter să-i fie restituit și ca el să fie responsabil de propria mănăstire)”.
„Alypius, Episcop de Bacant 199 , (a spus: pe baza colecției de documente care ne-au fost citite, precum și a notițelor prezentate de preacuviosul preot și arhimandrit Eutyhius, recunoscând în mod credibil că este de acord cu sfânta credință expusă de cei 318 sfinți episcopi care au fost la Niceea, precum și de cei care s-au adunat la Efes, și urmând dreapta hotărâre a preasfințitului nostru Arhiepiscop Juvenal și a restului Sfântului Sinod, și sunt de acord că el ar trebui să fie preot și arhimandrit).”
„Polychronius, episcopul Antipatrisului, (a spus: Urmez și sunt de acord cu ceea ce este plăcut preasfințitului Arhiepiscop Juvenal și acestui sfânt conciliu; și am hotărât ca preasfințitul Arhimandrit Eutyhie să fie repus în slujire și să fie responsabil de mănăstirea sa ca de obicei).”
„Domninus, episcopul Plataeei, în Elada, (a spus: cuviosul preot și arhimandrit Eutihie, care s-a arătat a fi un bun împlinitor al cuvântului evlaviei în toate, este vrednic atât să fie împodobit cu rangul de prezbiterie, cât și, după obicei, să cârmuiască peste frați)”.
„Teodosie, episcopul Mastaurii, (a spus: Ucenicii trebuie să-i urmeze pe învățători și pe cei care, pe baza celor spuse mai înainte, au aprobat evlavia preasfințitului preot Eutihie, conform rânduielilor sfinților părinți, și urmarea lui a celor care s-au adunat la Niceea și în această preaslăvită metropolă. Astfel, confirm și eu dreptatea faptului că se bucură atât de demnitatea prezbiteriului, cât și de conducerea mănăstirii).”
„Ciriac, Episcopul Egeei 200 , (a spus: Sfinții Părinți au determinat temeinic persoana preacuviosului și preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, constatând că filozofează în mod ortodox despre cele stabilite de Sfinții Părinți care s-au adunat la Niceea și în mitropolia Efesului. Și smerenia mea a hotărât ca acest preasfințit om să păstreze rangul de preot și demnitatea de arhimandrit).”
„Flavian, Episcopul Adramitiei, (a spus: Preavenerabilul prezbiter și arhimandrit și-a arătat voința că este de acord și mărturisește cu sfântul sobor al sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și cu ceea ce s-a stabilit în mitropolia Efesului. Prin urmare, preavenerabilul arhimandrit Eutihie este vrednic să fie numărat în treapta preoțească a prezbiteriei și să conducă mănăstirea de călugări evlavioși supuși lui, așa cum au hotărât sfinții părinți care s-au adunat în aceeași mitropolie)”.
„Leontie, episcop al Magneziei de Meandru, (a spus: Atât în învățăturile dogmatice, cât și în slujirea duhovnicească față de noi, copiii, se cuvine să urmăm părinții care îndeplinesc slujba preoțească. Prin urmare, din moment ce această preacinstită și dumnezeiască adunare a hotărât ca preavenerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie să primească din nou atât rangul de prezbiterat, cât și conducerea mănăstirii, luate recent de la el: atunci și smerenia mea este de acord ca el să se bucure atât de demnitatea de prezbiterat, cât și de conducerea mănăstirii).”
„Eutropiu, episcopul Pergamonului, în regiunea Asiei, (a spus: întrucât preasfințitul preot și monah Eutihie, prin notițele sale, prezentate de el sfântului sinod, a dovedit că crede pe bună dreptate, conform expunerii sfinților părinți ai sinoadelor de la Niceea și Efes: atunci și eu sunt de acord cu hotărârea sfinților părinți ai sfântului și marelui sinod, adunați în mitropolia Efesului prin cea mai înaltă poruncă, ca el să fie socotit vrednic să îndeplinească slujba preoțească și să conducă peste monahi)”.
„Maxim, episcopul Trallesului, (a spus: întrucât s-a dovedit că preaiubitorul de Dumnezeu preot și arhimandritul Eutihie păstrează credința sobornicească: atunci eu, urmând raționamentul sfinților și preaiubitorilor de Dumnezeu părinți ai noștri, hotărăsc ca el să păstreze preoția și mănăstirea pe care a condus-o mai înainte).”

„Onisifor, episcopul Iconiei, (a spus: și afirm dreptatea preacuviosului preot și arhimandrit Eutihie, fiind în treapta preoției și responsabil de mănăstirea sa)”.
„Ioan, Episcopul Insulei Rodos, (a spus: din notițele prezentate de preasfințitul Arhimandrit Eutihie, este clar că este drept în înțelepciunea sa și este vrednic să păstreze demnitatea prezbiteriului și conducerea mănăstirii. Prin urmare, sunt și eu de acord cu ceea ce a fost hotărât despre el de sfântul și marele vostru sinod)”.
„Diogenian, episcopul Afrunolului Remessian, (a spus: prin consimțământul părinților, preotul Eutihie să aibă comuniune (cu Biserica) și preoția și locuința în mănăstirea sa).”
„Teodosie, episcopul Amathusului, (a spus: după ce am ascultat documentele care au fost compilate despre preasfințitul arhimandrit Eutihie și l-am găsit de aceeași părere și în acord atât cu sfântul sinod de la Niceea, cât și cu cel care, prin harul lui Dumnezeu, s-a adunat aici mai înainte și s-a adunat acum, sunt de acord că el, așa cum este binevenit sfinților părinți, își păstrează atât rangul de prezbiter, cât și conducerea mănăstirii).”
„Kiriak, Episcopul Levedei, (a spus: și sunt de acord cu hotărârea exprimată de sfinții părinți cu privire la persoana preasfințitului Arhimandrit Eutihie. Prin urmare, consider că este drept ca el să păstreze rangul de preoție și conducerea mănăstirii).”
„Ghenadie 201 , Episcop de Tyin 202 , în Elada, (a spus: din citirea documentelor și din notițele prezentate, am aflat că preasfințitul Arhimandrit Eutihie este catolic. Prin urmare, eu, fiind de acord cu decizia sfinților părinți, consider că este drept ca el să-și păstreze rangul de preoție și conducerea mănăstirii).”
„Olimpiu, Episcopul Evesei, (a spus: Atât din citirea documentelor, cât și din notițele semnate și prezentate de propria sa mână, precum și din propriile sale cuvinte, rostite la prezentul Sinod Ecumenic, al cărui președinte și prim-principal este Preasfântul Părinte al nostru și Arhiepiscop Ecumenic al marelui oraș Alexandria Dioscor, am aflat că Preasfințitul Arhimandrit Eutihie este catolic și gândește în mod egal și în acord cu cei 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea, în ceea ce privește dreapta credință, care a fost expusă de ei și apoi confirmată la Sinodul din Efes. Prin urmare, eu, fiind de acord cu decizia pronunțată de sfinții părinți, consider că este drept ca Preasfințitul Arhimandrit Eutihie să-și păstreze fosta preoție și să conducă peste venerabilii frați, pe care îi avea deja sub autoritatea sa înainte).”
„Iulian, Episcop de Ipep, (a spus: și hotărăsc în același mod precum Sfântul și Ecumenic Sinod, întrunit, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, în mitropolia Efesului, a hotărât: preasfințitul Arhimandrit Eutihie să-și păstreze rangul de preoțest, să se bucure de sfânta slujbă a Domnului nostru Iisus Hristos și să aibă grijă de conducerea fraților pioși ai mănăstirii de sub jurisdicția sa).”
„Teopemptus, episcopul Cavassei, (a spus: După cum se pare, chiar și acum iudaizează cei ce-L ispitesc pe Hristos, Mântuitorul tuturor. Căci încă sunt unii care nu înțeleg tainele dispensației Sale în trup, care greșesc și înșală, precum a spus Sfântul Pavel (2 Timotei 3:13). Așadar, cunoscându-l de mult pe preavreosul și iubitul de Dumnezeu preot și arhimandrit nu numai ca sobornic, ci și ca unul care a respins cu curaj învățătura nelegiuită a lui Nestorie, suntem acum convinși din citirea documentelor că a suferit osânda pe nedrept și pe nelegiuit. Și întrucât, prezentând note, a arătat acum clar acestui sfânt și mare sinod credința sa dreaptă și neîntinată: atunci noi, conform definițiilor sfinților părinți, îl recunoaștem ca un tovarăș de comuniune și vrednic de a fi socotit printre preoți și capul mănăstirii sale)”.
„Calosirie, Episcopul Arsinoei, prin diaconul său Iudita, care a tradus cuvintele sale , 203 (a spus: din citirea lucrărilor care au avut loc astăzi, am găsit că preasfințitul preot

și arhimandrit Eutihie are dreptate în gândirea sa despre credința catolică. De aceea, așa cum l-am recunoscut întotdeauna ca tovarăș al nostru, tot așa acum, urmând hotărârile acestui Sfânt Sinod, îl considerăm vrednic să primească din nou rangul de preoțest și conducerea mănăstirii sale).”
„Ioan, episcop al Hefaestului (a zis: preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie - care nu a fost învins nici de amenințările unui judecător prea dușman, nici de schimbarea acuzatorului, ci într-o astfel de furtună de intrigi și-a păstrat sufletul neclintit și a stat neclintit împotriva tuturor valurilor care l-au atacat și l-au tulburat, așa cum s-a dovedit recent prin citirea a ceea ce s-a făcut în mod nelegiuit cu privire la persoana sa - să se bucure de demnitatea prezbiteriului și de conducerea asupra venerabililor monahi care trăiesc sub autoritatea sa, păzind cu pioșenie și statornicie credința dreaptă și neprihănită, care în timpul unui astfel de război i-a fost un scut împotriva unor astfel de săgeți ale ostilității și impietății lansate asupra lui de pretutindeni).”
„Heraclide, episcopul Heracleei, (a spus: din documentele și notițele preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, citite acum, am aflat că el, ca întotdeauna, filosofează drept și i-am dat sfânta împărtășanie; de aceea, să primească, conform hotărârii Sfântului Sinod, atât rangul de preot, cât și conducerea propriei mănăstiri).”
„Isaac, episcop al Elearchiei, (a spus: din notițele prezentate și documentele citite astăzi, preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie se dovedește a fi un adept al credinței sfinților părinți, care a fost expusă la Niceea și confirmată mai înainte de aceasta în acest oraș Efes. Și sunt de acord cu sfinții părinți că ar trebui să aibă rangul de prezbiter și cinstea de arhimandrit)”.
„Gemellinus , episcopul Erifreniei , a spus: Din citirea documentelor întocmite în gloriosul și preacreștinul Constantinopol, este evident că preaslăvitul și preaiubitul de Dumnezeu Arhimandrit Eveichios a fost acuzat pe aceleași motive, pe baza cărora recunoaștem acum că a avut întotdeauna gânduri și gânduri sobornicești; iar cei care, după cum credeau ei, l-au detronat, au fost găsiți a avea gânduri contrare Sinoadelor de la Niceea și Efes. Acest Sfânt și Mare Sinod a găsit drept ca, conform vechiului obicei, el să fie atât preot, cât și arhimandrit; prin urmare, și eu sunt de acord cu aceasta.”
„Apoloniu, Episcopul Taneiei 206), (a spus: Preavenerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie este găsit drept și credincios; prin urmare, sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât despre el de sfinții părinți, cu privire la restituirea la el a onoarei prezbiteratului și ca el să continue să conducă mănăstirea sa ca mai înainte).”
„Ghenadie, episcopul Hermopolei, (a spus: din notițele prezentate acestui sfânt sinod și din citirea documentelor care a avut loc astăzi, am aflat că preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie a filosofat pe bună dreptate și continuă să filosofeze. Și de aceea sunt de acord ca el să primească din nou rangul de preot și cinstea de arhimandrit).”
„Cir, episcopul Babilonului, (a spus: găsindu-l pe preasfințitul preot și arhimandritul Eutihie catolic și având o credință neclintită, după cum se știe din notițele prezentate și din citirea documentelor, și am fost de acord cu sfinții părinți anteriori că acesta ar trebui să păstreze demnitatea preoției și tutela monahilor)”.
„Atanasie, Episcopul Busireiei 207 , (a spus: din moment ce s-a dovedit că preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie gândește și crede așa cum susține Sfântul Sinod, care s-a întrunit odată la Niceea, și așa cum a fost confirmat de Sfântul Sinod, care nu a avut loc cu mult timp înainte în acest oraș: atunci și eu sunt împăcat și sunt de acord ca el, așa cum a hotărât Sfântul Sinod, să primească din nou demnitatea de prezbiterie și să aibă și conducerea asupra mănăstirii sale).”

„Fotinus, episcop de Tevkhir, (a spus: așa cum reiese din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit și din citirea documentelor, este rezonabil și drept să-l repună în preoție, precum și în tutela, ca de obicei, asupra propriei mănăstiri).”
„Teofil, episcopul Cleopatrei (a spus: Atât viața, cât și dreptatea și comportamentul anterior sunt dovezi ale credinței preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, care deja mai înainte desfășurase o mare muncă împotriva nebuniei lui Nestorie, prin care a câștigat lauda tuturor. Întrucât totuși acum urmează expunerile sfinților părinți adunați la Niceea, confirmate și în acest glorios oraș Efes, unde a prezidat de trei ori fericitul Chiril, odată arhiepiscopul nostru): atunci sunt de acord și eu că el rămâne în același loc în care era mai înainte, adică în cinstea preotului și arhimandritului).”
„Pasmeius 208 , Episcop de Parale, (a spus: din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, am aflat că acesta păstrează fără prihană credința noastră cea dreaptă și neprihănită. Prin urmare, și eu sunt de acord și consimțesc la cele hotărâte de sfinții părinți).
„Sosius 209 , Episcop de Sosus 210 , (a spus: bună, dreaptă și pioasă este hotărârea părinților înlăturați, pe care au binevoit să o pronunțe cu privire la repunerea în teologie a preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie, după ce au examinat în detaliu cele citite astăzi. Și sunt de acord cu ei, considerând că este drept să-i fie restituite atât locul de prezbiteriu, cât și primatul în cea mai onorată mănăstire).”
„Teodul 211 , Episcop al Pisiliei 212 , (a spus: din notițele prezentate de preacuviosul prezbiter și arhimandrit Eutihie acestui sfânt sinod și din citirea documentelor, am aflat că este înțelept în toate și are înțelepciune. Și socotesc că este drept să-i înapoiez locul de prezbiter și cinstea de arhimandrit).”
„Teodor, Episcopul Varnei 213 , (a spus: documentele citite astăzi, întocmite cu privire la problema preacuviosului preot și arhimandrit Eutihie, au dovedit că acesta filosofează și filosofează corect; și sunt de acord cu restituirea lui atât a rangului de preot, cât și a conducerii mănăstirii sale).”
„Rufus 214 , episcop al Cirenei, (a spus: Acest sfânt și mare sinod a restaurat cu înțelepciune și dreptate preoția și conducerea mănăstirii preasfințitului prezbiter și arhimandrit Eutihie. Căci actele documentelor și nota pe care a prezentat-o l-au arătat a fi pios și credincios. Și sunt de acord cu această hotărâre).”
„Zenon, Episcopul Rinocururei, (a spus: atât din citirea documentelor, cât și din notițele impecabile prezentate de preasfințitul prezbiter și arhimandritul Eutihie, se dovedește clar că este zelos pentru religia pioasă și urmează credința sobornicească, care a fost expusă mai înainte de părinții noștri de trei ori fericiți, episcopii, care s-au adunat la Niceea, și care a fost recent hotărâtă aici de Chiril, primatul orașului Alexandria, de sfântă pomenire, care a fost canonizat și confirmat de sfântul și ecumenic conciliu. Prin urmare, smerenia mea este în acord cu sfântul și marele conciliu de față, astfel încât numitul preasfințit prezbiter și arhimandrit Eutihie să nu fie în afara demnității preoțești, ci să păstreze atât rangul de prezbiterie, cât și conducerea asupra preasfinților monahi).”
„Lucy, Episcop de Zigry 215 , (a spus: din notițele prezentate de preasfințitul preot și arhimandrit Eutihie, am aflat că acesta filozofează despre legea credinței sobornicești. Prin urmare, sunt și eu de acord cu hotărârea tuturor, ca atât demnitatea preoției, cât și cinstea de arhimandrit să-i fie restituite).”
„Auxonios , episcopul Sevenniților , a spus: din citirea documentelor compilate și din notițele prezentate, este evident că preasfințitul Arhimandrit Eutihie atât filosofează, cât și vorbește și crede, așa cum conține expunerea de credință compilată de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și confirmată de sinodul care a fost ținut nu cu mult timp în urmă în acest oraș, la care a prezidat de trei ori binecuvântatul și atotlăudatul

nostru primat Chiril; și este drept ca respectivul venerabil om, așa cum a hotărât și Sfântul Sinod, să primească din nou demnitatea de preot și să rămână în ceea ce era mai înainte și să fie patronul mănăstirii sale."
„Isaac, episcop de Tava 218 , (a spus: pe baza documentelor citite astăzi și a notei prezentate de preasfințitul Eutihie, preaiubiții părinți de Dumnezeu, adunați acum la acest sfânt și ecumenic sinod, au hotărât de acord. Prin urmare, și eu sunt de acord cu cele ce s-au făcut și îl rog să păstreze preoția și să conducă mănăstirea sa)."
„Filocalus, episcop de Gazili 219 , (a spus: din notițele prezentate sfântului sinod de către preasfințitul prezbiter și arhimandrit Eutihie, conținând învățătura despre credința sobornică, am aflat că el filosofează fără prihană despre ceea ce a fost hotărât de sfântul Sinod de la Niceea și ceea ce a fost confirmat recent la Sinodul de la Efes. De aceea, recunoscându-l ca filosofând în acest fel, hotărâm să-i restituim demnitatea de prezbiterie și cinstea de arhimandrit)."
„Isaia, episcopul Hermopolei Mici, (a spus: întrucât acest Sfânt și Mare Sinod, prin judecată și hotărâre, îl primește pe piosul și iubitul de Dumnezeu preot și arhimandritul Eutihie ca credincios, în conformitate cu fostul și marele sinod de la Niceea și Efes: atunci este necesar și sunt de acord și hotărăsc ca el să păstreze atât cinstea prezbiteriatului, cât și conducerea mănăstirii)."
„Toată lumea a exprimat și a afirmat ceva similar și aproximativ."
„Varsuma, preotul și arhimandritul, prin intermediul călugărului traducător Eusebiu, a spus: și eu, ca un fiu, ascult de părinții mei și, mărturisind despre credința ortodoxă a preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu Arhimandrit Eutihie, sunt de acord și consimt și mă bucur că i-ați redat treapta preoției și conducerea preasfintei sale mănăstiri."
„Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Confirm toate deciziile acestui Sfânt și Ecumenic Sinod cu privire la preasfințitul Arhimandrit Eutihie și, în același timp, îmi declar propria părere că acesta ar trebui considerat la rangul de preot și să conducă mănăstirea sa ca și înainte."
„Ioan, preotul și primul notar, a zis: Clerul și monahii mănăstirii de sub jurisdicția preasfințitului preot și arhimandrit Eutihie au prezentat acestui sfânt sinod o notă, pe care o vom citi dacă sfinția voastră poruncește. - Eusebiu, episcopul Ancyrei Galatiei, a zis: Să se citească nota primită. - Ioan, preotul și primul notar, a citit: Scrisoarea călugărilor de sub Eutihie către al Doilea Sinod de la Efes
„Către sfântul și iubitul de Dumnezeu sinod ecumenic, (adunat) în mitropolia Efesului, de la preotul Narses, Timotei, Eusebiu și Constantin, și ceilalți diaconi și subdiaconi și toți monahii, supuși preacuviosului preot și arhimandrit Eutihie.
„Învățând din cuvintele dumnezeiești despre binecuvântările făgăduite de Dumnezeul cel filantrop celor ce cred în El (Matei 19:21, 29), am disprețuit (atât rudenia), cât și banii, și onorurile cu care fiecare dintre noi era împodobit, și diverse poziții militare, într-un cuvânt - toate binecuvântările aparent omenești, de care ne bucuram și încă speram să ne bucurăm, și ne-am adunat cu toții într-o singură conviețuire de călugări pentru a duce o viață abstinentă. Prin harul Domnului Hristos, alcătuim deja numărul 300 și, ascultând de învățăturile evlaviei și adevărului, sub îndrumarea preasfințitului Arhimandrit Eutihie, trăim într-o astfel de abstinență de 30 de ani, și chiar puțin mai mult. Dar preacuviosul episcop al domnitorului Constantinopol, Flavian, când ar fi trebuit atât să laude prezentul, cât și să îndemne la mai bine și să înconjoare cu toată grija pe cei care, părăsind lucrurile omenești, au fugit la Dumnezeu, a acționat complet împotriva a ceea ce era necesar: a revărsat calomnii și blasfemii asupra" păstorul nostru și, sub pretextul evlaviei, a găsit un pretext nedrept pentru a-l condamna, prin faptul că nu a blasfemiat împreună cu el, contrar definiției credinței

pe care Sfântul Sinod de la Niceea a stabilit-o și a confirmat-o (Sinodul) care a fost odinioară în acest Efes; dar nouă, prin prezbiterul Teodosie trimis de el ,împreună cu ceilalți clerici care erau cu el, le-a ordonat să se retragă de la pastor și să nu mai vorbească cu el și să păstreze proprietatea mănăstirii, sub numele de sărac, pentru sine, pentru că a făcut negoț cu ea; și oricine nu face aceasta, ei înșiși, împreună cu învățătorul, să fie excomunicați de la împărtășirea sfintelor taine. Și Sfântul Altar, pe care el (Eutichie) l-a ridicat cu șase luni înainte de calomnia deliberată, stă fără jertfă divină. Noi, însă, am fost legați de o astfel de excomunicare nedreaptă a lui până la Sfântul vostru Sinod. Și unii dintre frații noștri au murit într-o stare de pedeapsă nedreaptă. Și deși noi (toate) celelalte lucruri, caracteristice vieții monahale, trimitem după rânduielile monahilor, totuși, rămânem străini de cei care (sunt doar străini) sunt acuzați de impietate. Ziua mântuirii, nașterea Stăpânului și Mântuitorului nostru Dumnezeu și Domnul Iisus Hristos, ne-a găsit în lacrimi pentru o astfel de nenorocire: și acea zi, care aduce bucurie tuturor creștinilor, am petrecut-o în întristare, vărsând suspine de pe buze în loc de rugăciuni de slujbă divină. Ziua Bobotează și pe noi ne-a găsit în ei. Precum cei care se apropie de moarte, din dragoste pentru sufletul lor, își plâng sfârșitul: așa și noi, lipsiți de cele mai curate sacramente, am petrecut (acea zi) în plâns. A venit ziua suferinței mântuitoare și noaptea sfântă și triumful învierii, în timpul căreia sfinții noștri părinți iartă pocăințe multor păcătoși, împărații slăbesc legăturile criminalilor și fiecare casă și fiecare piață se umple de bucurie dreaptă; dar noi, ținuți de legăturile excomunicării nedrepte, nu vedem nicio milă din partea acuzatorului; „Dar acum au trecut nouă luni și el a rămas neînduplecat până în prezent, constrângându-te în toate chipurile să pronunți o astfel de sentință împotriva lui, pentru ca el să primească rodul vrednic al nedreptei sale condamnări împotriva noastră, (și anume) dreapta ta sentință împotriva lui, și astfel, după Sfânta Scriptură, să fie judecat așa cum el însuși a judecat (Matei 7:1, 2) și să fie pedepsit (după) cum a uneltit. De aceea, rugăm Sfântul tău Sinod să aibă milă de noi, care am suferit o astfel de pedeapsă nedreaptă din partea preotului pentru evlavie, să ne dea înapoi împărtășania luată pe nedrept și să-i răsplătească celui ce a făcut aceasta pentru faptul că a judecat pe nedrept."
„Narses preotul a semnat cu propria mână. De asemenea, semnat de toți:"
Diaconi : Timotei. Eusebiu 221 . Constantin. Eustathius. Zinoviy. Auxentius. Zinoviy. Smaragdus. Eleusinius. Constanţiu 222 .
subdiaconi : Teodul 223. Geronțiu. Porfirie 224 .
călugări : Martyrius 225. Pankhary. Pavlona. Philumen 226. Abraham. Iulian. Antonie. Macedonie. Timofey. Iulian 227. (Eupreny). (Dorotheus). (Cartasius) 228. (Timofey). Evghenie. Teotim. (Ioan) 229. Malchus Evvul 230. Gimnaziu. Hypatie."
„Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Din moment ce ați spus că sunteți excomunicați și nu cunoașteți vina, iar noi ghicim de ce: atunci vorbiți deschis despre credința voastră, așa cum o susțineți. Căci mărturisirea credinței este îndreptățirea voastră. - Diaconul și monahul Eleusiniu a spus: Noi, așa cum piosul nostru arhimandrit a explicat sfinției voastre (prin nota sa), raționăm așa cum au decis cei 318 părinți la Niceea și așa cum a confirmat Sfântul Sinod care a fost aici; și contrar acestei credințe, nu am gândit sau raționat niciodată nimic. - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Referitor la arătarea în trup a Mântuitorului (al nostru), raționați așa cum au făcut fericitul Atanasie, și fericitul Chiril, și fericitul Grigorie, și toți episcopii ortodocși? – Diaconul și monahul Eleusiniu a spus: Toți gândim așa, așa cum au gândit sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și cei care s-au întâlnit aici. – Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Prea venerabilul prezbiter și arhimandrit Eutihie a prezentat o notă; sunteți de acord cu ceea ce a spus el?" scris și urmați

credința lui? – Diaconul și călugărul Eleusiniu au spus: Da. – (Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Nu te prefaci? – Diaconul și călugărul Eleusiniu au spus: Nu.) – Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Și voi gândiți așa? Sunteți de acord cu aceasta? Îi anatematizați pe cei care nu gândesc așa? – Diaconul și călugărul Eleusiniu au spus: Da, jur pe tălpile picioarelor voastre. – Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Se cuvine ca ei, mărturisind astfel credința ortodoxă, expusă la Niceea și confirmată la Efes, să se împărtășească atât la Sfânta Împărtășanie, cât și la gradele lor. – Sfântul Sinod a spus: Toți suntem de acord cu aceste cuvinte; toți spunem aceasta. – Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Este așadar plăcut evlaviei voastre să includeți în decrete aceasta, ca împreună cu Arhimandritul Eutihie să-i absolvim și pe clericii și călugării care trăiesc cu el? – Sfântul Sinod a spus: Noi absolvă-i. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Le redăm atât demnitatea, cât și comuniunea sacramentelor? – Sfântul Sinod a spus: Da; aceasta este o judecată dreaptă. – Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: Întrucât documentele au fost publicate și întregul sfânt sinod restabilește în unanimitate preasfințitului Arhimandrit Eutihie comuniunea și, de asemenea, demnitatea prezbiteriului și, de asemenea, absolvă pe toți clericii și monahii care locuiesc cu el: atunci este drept și potrivit să se citească ceea ce s-a făcut cu privire la dreapta noastră credință de către sfântul sinod care s-a întrunit anterior în acest oraș. Preasfințitul prezbiter și primul notar Ioan să aducă și să citească, dacă binevoiește întregului sfânt sinod. – Domnus, Episcopul Antiohiei, a spus: Dacă binevoiește să se citească, să se citească. – Talasie, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Este necesar să citim credința celor 318 sfinți părinți și a celor care au fost în Efes, pentru ca noi, auzind ceva mai mare, să putem adopta pentru noi înșine primele principii ale acesteia. - Eusebiu, episcopul Ancyrei Galatiei, a spus: Citirea Sfinților Părinți este foarte utilă și (slujește) ca o confirmare; căci în ei avem ocrotirea Ortodoxiei noastre. - Ștefan, episcopul Efesului, a spus: Să se citească expunerea,compilat de 318 sfinți părinți la Niceea și confirmat la Efes, pentru ocrotirea credinței ortodoxe. - Sfântul Sinod a spus: toți dorim aceasta. - Ioan, preotul și primul notar, a citit:

(Unele) din Faptele Primului Sinod de la Efes (citite la conciliul cel rău de la Efes și recitite la Calcedon) 231

232 „În anul domniei suveranilor noștri, augustii permanenți, Flavius Theodosie al XIII-lea și Flavius Valentinian al III-lea, în ajunul celei de-a unsprezecea zile a calendelor august, care, conform calendarului egiptean, este a 28-a zi a lunii Epife, la sinodul întrunit din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri în mitropolia Efesului, în dioceza preacuviosului episcop Memnon, preacuvioșii și preacuvioșii episcopi au șezut:

233 Chiril al Alexandriei , care l-a reprezentat și pe Celestine, cel mai sfânt și binecuvântat arhiepiscop al Bisericii Romei.

Juvenal din Ierusalim, Memnon din Efes,

Flavian Philippi, care l-a reprezentat și pe Rufus, cel mai venerabil episcop al Tesalonicului,

Teodot din Ancyra, din prima Galație,

Firmus din Cezareea, din prima Capadocie, Icoană din Gortina, din Creta,

Peregrinus 234 din Corint, din Elada 235 , Cyrus din Afrodisias, din Caria,

Valerian din Iconium, Palladius din Amasia, despre Hellepont 236 ,

Hesychius din Paria, Ellanik din Rhodos,

Dinatus 237 Nicopole, din Epirul antic,

Eucharius 238 Dirrahian 239 , din Noul Epir, Perrebius 240 Pharmalian,

Eudoxius din Chomatius, din Licia 241 , Siluan din Heretop, din Frigia,

Verinian din Perga, din Pamfilia, Amfilohie din Side,
Epifanie din Cratia, din Onorias,
Grigore de Kerasunt, din Pontul Polemoniac, Senecio de Scordorea 242 ,
Dalmația din Cyzicus, Dokimasia din Maronia, din Tracia,
Ioan de Prikonis, Daniel de Colonia, din a doua Capadocie,
Roman din Raphia, Paulinian din Maium, Paul din Anfidon,
Fid din Iope, Ioan 243 din Sycamazon, Teodor din Gadara,
Litoius din Livia, Aielles 244 din Eleusia, Teodor din Arybdel 245 ,
Petru de Paremvol, Ioan de Augustopolis, Said de Fen,
Rufinus din Taubes, Anysius din Teba, Callacrates din Naupactus,
Domninus 246 din Onuntus, Nicias din Megara, Agathocles din Colonia 247 , din Ahaia,
Felix de Apollonia și Vellides, Teodor de Toron 248 ,
Andrei 249 din Chersones 250 , din Creta, Profimie din Comana 251 ,
Paul din Lampe, Zenobius din Cnossos, Lucian din Thonyria, din Tracia,
Ennepius din Maximianopolis, Secundianus din Lamia,
Dion din Teba, din Tesalia, Teodor din Echinaeus, Martyrius din Ilistra 252 ,
Toma din Derbe, Atanasie din Parosiphus, Temistius din Iassa,
Affonit 253 din Heraclia, Filip din Amizona 254 , Apellaius din Civirgia,
Spudasie din Cerama, Archelaus din Myndos, Fania din Arnasus,
Promachius din Alinda, Filip de Pergam, din Asia,
Maximus 255 din Assuen 256 , Dorotheus din Myra, Maximus din Cymrus 257 ,
Efor 258 din Hypeps, Alexandru din Arcadiopolis, Eutichie din Teodosiopolis,
Rodon 259 din Paleopolis; Eutropius din Evasia 260 , Aphovius din Colonus,
Nestorie din Sion, Herakleon din Tralles, Teodot din Nyssa,
Teodor de Alydda 261 , Timotei de Briul, Teodosie de Mastaurus,
Tihic 262 din Eritreea, Eusebiu din Clazomene, Eulalius 263 din Colofon,
Modestus din Atena 264 , Teosebius 265 din Priene,
Eusebiu din Magnesia, despre Sipil, Sapriciu din Paphia, din Cipru,
Zenon din Curia 266 , Riginus din Constantinopol, Evagrie din Solon 267 ,
Caesarius, corepiscop de Arcesena, Trifonian de Aspendus, din Pamfilia,
Nunechius din Selgia, Sodon din Corida 268 , Acacius din Cottius 269 ,
Paviscus din Apollonia 270 , Anisius din Coryvras 271 ,
Matidian din Korakis 272 , Eutropius din Eten, din Galatia 273 ,
Philumenus cynnus, Strategius afribidus 274 ,
Eusebiu din Heraclea, din Onorias,
Paralius din Andrapus, din Hellespont 275 , Hermogenes din Rhinocururus,
Euptiu din Ptolemaida, din Pentanonolus, Eusebiu din Piluzia 276 ,
Adelphius din Onotheus, Paul din Fragon 277 , Thebammon din Copta 278 ,
Macarie de Metilaeus, Adelphius de Sasso, Macedonius de Xos,
Marin din Heliopolis, Eulogius din Terenuf, Macarie din Anteu,
Metrodon din Leontius, Petru din Oxirin, Atanasie din Parallus,
Siluan din Coprius, Ioan din Ifaistos, Aristobul din Thmuia,
Theona din Sephrite, Lampetius 279) din Cassius, Cyrus din Achaea,
Publius 280 din Olbia, Samuel din Dystheus; Zenobius de Varca,
Zenon din Zenthra 281 , Sosipater din Septimiak , Daniel din Dardania 282 ,
Eusebiu din Juliopolis 283 , Heraclide 284 din Heraclea, Chrysaorie din Afrodita,
Andrei Ermopolsky, Savin Panossky, Abraham Ostrakinsky,
Hierak din Azan 285 , Alypius din Selinunte 286 , Alexandru al Cleopatrei,
Theopempt din Kavas, Isaac din Tabia 287 , Ammon 288 din Vut,

Heraclius din Ptenef 289 ; Isaac din Elearh, Heraclius din Tamiaph,
Theona din Psinchaia 290 , Ammonius din Panephesus, Vesula, diacon al Cartaginei,
Arcadius și Projectus, episcopi și legați 291 ,
Filip, cel mai pios preot și legat al tronului apostolic roman 292 ».
293 „Petru, presbiterul Alexandriei și primul notar, a spus: Sfântul și marele vostru sinod, depunând toată grija pentru dreapta credință apostolică și adevărul dogmelor, îngrijindu-vă de pacea și bunăstarea sfintelor biserici, ați pronunțat o definiție, pe care noi, având-o la îndemână, o vom citi, dacă va fi binevoitor pentru sfinția voastră. - Sfântul sinod a spus: fie revizuită și adăugată la acte definiția pronunțată de sfântul și ecumenic sinod. - Sinodul de la Niceea a expus credința astfel: Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; – și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl, unul-născut, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut atât în cer, cât și pe pământ, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, S-a coborât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la cer, șade la dreapta Domnului .Tată și va veni să judece viii și morții; – și în Duhul Sfânt. Dar cei care spun că a fost odată un timp când El (Fiul lui Dumnezeu) nu era, adică nu era înainte de cel născut și că a fost creat din ceva ce nu exista sau dintr-o altă ipostază sau esență și care numesc Fiul lui Dumnezeu transmutabil sau schimbător – pe aceștia îi anatemizează Biserica sobornicească și apostolică . - Cu această sfântă credință toți trebuie să fie de acord. Căci ea învață cu evlavie și pentru mântuirea tuturor celor de sub cer. Dar, din moment ce unii pretind că o mărturisesc și sunt de acord cu ea, dar distorsionează sensul cuvintelor ei după propria lor voință și astfel corupe adevărul, fiind fii ai rătăcirii și ai pierzării: atunci este o nevoie urgentă de a aduna mărturii de la sfinții și ortodocșii părinți, care să arate în mod suficient cum au înțeles-o și ne-au încredințat (nouă) să predicăm; astfel încât să fie clar că toți cei care au credința dreaptă și infailibilă o înțeleg, o explică și o predică în acest fel. - Petru, presbiterul Alexandriei și primul notar, a spus: Avem la îndemână codicele sfinților și preafericiților părinți și episcopi și mulți martiri: am selectat câteva pasaje din ei și, dacă doriți, le vom citi. - Flavian, episcopul Filipilor, a spus: Să fie citite și adăugate la act. – Și s-a citit următorul text 294 :
„Din cartea despre Dumnezeire – Petru, preasfântul episcop și martir alexandrin.”
„Fiindcă harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos (Ioan 1:17): după învățătura apostolului, suntem mântuiți prin har; căci el zice: și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:8-9). Cuvântul, după bunăvoința lui Dumnezeu, S-a făcut trup (Ioan 1:14) și a fost găsit în formă omenească ca om (Filipeni 2:7), fără să se despartă de Dumnezeire. Fiind bogat , S - a făcut sărac (2 Corinteni 8:9), nu ca să-Și părăsească complet puterea sau slava Sa, ci S-a făcut sărac, ca să sufere moartea pentru noi, păcătoșii, Cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar viu în Duh (1 Petru 3:18). – Și puțin mai jos: De aceea și Evanghelistul proclamă adevărul când zice: Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14). Adică, atunci (Cuvântul S-a făcut trup), când Îngerul, salutând Fecioara, a zis: Bucură-te, plină de har, Domnul este cu tine (Luca 1:28). Cuvintele lui Gavriil: Domnul este cu tine înseamnă același lucru cu: Dumnezeu Cuvântul este cu tine. Ele înseamnă că Cuvântul S-a născut în pântecele Fecioarei și S-a făcut trup, după cum este scris: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, și ce se va naște sfânt se va chema Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:35). – Și încă mai jos: Dar Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat în pântecele Fecioarei fără ajutorul omului, prin

voia lui Dumnezeu, care poate să facă totul, fără a fi nevoie nici de acțiunea, nici de prezența unui om. Căci puterea lui Dumnezeu, după ce a umbrit-o pe Fecioară cu inspirația Duhului Sfânt, a lucrat mai puternic decât omul."
„Din cartea împotriva arienilor – de preasfințitul Atanasie, episcopul Alexandriei 295 .
„Mulți s-au făcut sfinți și curați de orice păcat: Ieremia a fost sfințit din pântecele maicii sale (Ieremia 1:5); Ioan, încă purtat în pântece, a săltat de bucurie la glasul Maicii Domnului Maria (Luca 1:44). Cu toate acestea, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei care nu se încălziseră după asemănarea fărădelegii lui Adam (Romani 5:14). Și astfel, oamenii au rămas totuși muritori, stricăcioși, supuși suferințelor inerente firii. Acum, de când Cuvântul s-a făcut om și a luat pentru Sine ceea ce era propriu trupului, aceasta nu mai privește trupul din cauza Cuvântului care era în trup, ci a fost nimicită de El, și oamenii nu mai rămân păcătoși și morți după patimile lor, ci, înviind prin puterea Cuvântului, rămân nemuritori și nestricăcioși pentru totdeauna. De aceea, când trupul se naște din Maica Domnului Maria, Cel ce dă ființă altora este numit născut, pentru ca El să transfere nașterea noastră la Sine, iar noi, ca pământul singur, să nu ne întoarcem la pământ, ci, uniți cu Cuvântul care este din ceruri, să fie înălțat de la El la cer. De aceea, nu fără motiv El a transferat asupra Sa și celelalte neputințe ale trupului, pentru ca noi, nu ca oameni, ci ca fiind însușiți ai Cuvântului, să devenim părtași la viața veșnică. Căci nu mai murim după existența noastră anterioară în Adam, ci, din moment ce existența noastră și toate neputințele trupești au fost transferate în Cuvânt, ne ridicăm de pe pământ prin eliberarea blestemului pentru păcat de către Cel ce S-a făcut blestem în noi și pentru noi (Galateni 3:13).
„Din scrisoarea lui către Epictet 296. "
„Cum au îndrăznit cei care se numesc creștini să se îndoiască de faptul că Domnul, care a venit din Maria, este Fiul după esența și natura lui Dumnezeu și după trupul seminței lui David și al sfintei Marie? Chiar și-au întins unii îndrăzneala până la punctul de a spune: Hristos, care a pătimit și a fost răstignit în trup, nu este Domn, Mântuitor, Dumnezeu, Fiul Tatălui? Sau cum vor să fie numiți creștini cei care afirmă că Cuvântul s-a pogorât peste un om sfânt, ca peste unul dintre profeți, și nu s-a făcut El Însuși om, primind un trup de la Maria, și că unul este Hristos, iar altul este Cuvântul lui Dumnezeu, care este Fiul Tatălui înainte de Maria și înainte de veacuri? Și cum pot fi creștini cei care afirmă că unul este Fiul, iar altul este Cuvântul lui Dumnezeu? - Și puțin mai departe: Dar aceasta nu s-a făcut prin însușire, așa cum și-au imaginat și unii; fie ca să nu fie! Ci din moment ce Mântuitorul cu adevărat, în realitate Însuși, s-a făcut om, atunci mântuirea întregului om s-a împlinit. Căci dacă, așa cum spun ei, Cuvântul era într-un trup, așa numit „prin însușire, iar ceea ce se numește prin însușire este o reprezentare mentală: atunci se dovedește că mântuirea și învierea oamenilor, după cel mai nelegiuit maniheist, se presupune că este așa numită. Dar mântuirea noastră nu este o reprezentare mentală, iar mântuirea nu a unui singur trup, ci a întregului om, adică a sufletului și trupului, este cu adevărat împlinită (în Cuvântul însuși). Deci trupul Domnului, după dumnezeiești Scripturi, a fost uman prin fire, primit de la Maria și adevărat."
„Din scrisoarea către Dokimus - Iulius, preasfințitul episcop al Romei."
„Pentru deplinătatea credinței se propovăduiește că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Fecioara Maria și a trăit printre oameni, că nu a lucrat doar în om (acest lucru poate fi atribuit doar profeților și apostolilor), ci că El este Dumnezeu desăvârșit în trup și om desăvârșit în Duh - nu doi fii, adică un Fiu adevărat, care a asumat omul, și

celălalt om muritor, asumat de Dumnezeu, ci un Dumnezeu Unul Născut în ceruri și Unul Născut pe pământ."
„Din scrisoarea lui Felix, preasfințitul episcop al Romei și martir, către episcopul Maxim și clerul din Alexandria."
„Cât despre întruparea Cuvântului și credință, credem în Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Fecioara Maria, credem că El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Cuvântul, și nu un om asumat de Dumnezeu pentru a fi diferit de El; căci Fiul lui Dumnezeu nu a asumat omul în așa fel încât să fie diferit de El, ci, fiind Dumnezeu perfect, a devenit în același timp om perfect, întrupându-se din Fecioară."
„Din a cincea epistolă de Paște a lui Teofil, preasfințitul episcop al Alexandriei."
„Și acum există rămășițe ale unor minuni de altădată. De aceea, nimeni să nu se îndoiască că puterea lui Dumnezeu poate produce aceasta, ca Fecioara să nască. Din ceva S-a născut Cuvântul viu al lui Dumnezeu, pentru a deveni asemenea nouă, căci altfel nu ar putea intra în strânsă comuniune cu noi. Ca să nu ia trup din poftă și din plăcerea somnului (Înțelepciunea lui Solomon 7:2), așa cum se întâmplă cu toți ceilalți oameni, El Se naște după asemănarea noastră, dar ia trup din Fecioară; și astfel, în chip de rob, Se arată ca un om asemenea nouă, dar prin faptele Sale arată că este Creatorul și Domnul tuturor, căci El a făcut lucrările lui Dumnezeu."
„Din a șasea epistolă de Paște a aceluiași."
„Așa cum cei mai buni artiști nu își etalează arta doar pe substanțe nobile și merită admirație, ci adesea iau ceară fără valoare și lut desprins și arată puterea artei lor asupra lor, și prin aceasta sunt vrednici de o laudă și mai mare: tot așa cel mai înalt dintre toți Artiștii, Cuvântul viu și activ al lui Dumnezeu (Evrei 4:12), care a împodobit universul cu o ordine armonioasă, coborând cu dispreț față de noi, nu acceptă o substanță excelentă, de exemplu, un corp ceresc, ci își arată măreția artei sale pe țărână, înnoind omul, creat din țărână. El însuși într-un mod nou, extraordinar, apare ca un om din Fecioară. Și deși felul nașterii sale diferă de noi, totuși, în toate, afară de păcat, este asemenea nouă. Se naște și este înfășurat în scutece și este hrănit cu lapte, în pruncie este culcat într-o iesle; (în general) din motivele menționate, acceptă toate slăbiciunile firii noastre. Cu toate acestea, fiind încă un prunc, El înspăimântă atât pe vrăjmaș, cât și pe hoarda lui, atrage pe magi la pocăință și o face astfel încât să-l disprețuiască pe regele care a trimis." ei."
„Din cuvântul despre milostenie – Ciprian, preasfântul episcop și mucenic.
„Mari și numeroase, iubiți frați, sunt binefacerile lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu Tatăl și Hristos le-au arătat și le vor arăta întotdeauna pentru mântuirea noastră, după bogata și marea lor îndurare. Pentru mântuirea și înviorarea noastră, Tatăl L-a trimis pe Fiul Său ca să ne înnoiască. Fiul lui Dumnezeu, care a fost trimis, a binevoit să devină Fiul omului, ca să ne facă fii ai lui Dumnezeu. S-a smerit pe Sine, ca să-i înalțe pe oamenii care erau doborâți; a fost rănit, ca să ne vindece rănile; a luat chip de rob, ca să ne conducă din robie la libertate; a suferit moartea, ca să dăruiască nemurirea muritorilor."
„Din cartea despre credință până la Grațian - Ambrozie, preasfântul episcop al Milanolui."
„Dacă nu mă cred, atunci să-l creadă pe apostol, care spune: Când a venit sfârșitul anului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său singur, născut din femeie, care este sub Lege (Galateni 4:4). Fiul Său , spune el, nu unul dintre mulți, nici adoptat, ci al Său . Când spune: al Său, El indică generarea veșnică a Fiului. Mai departe, El spune că acest Fiu S-a născut din femeie, astfel încât generarea să fie atribuită nu Divinității, ci asumării Lui de trup. Născut din femeie , prin asumarea trupului; care este sub Lege , prin

împlinirea legii. Căci generația cerească este mai înainte de Lege, iar aceasta după Lege."
„Din a doua carte despre credința sa."
„Să înceteze disputele deșarte; căci Împărăția lui Dumnezeu, după cum este scris, nu stă în certuri de cuvinte, ci în demonstrarea puterii (1 Corinteni 2:4). Să observăm distincția dintre dumnezeire și trup. În ambele vorbește singurul Fiu al lui Dumnezeu, căci în El sunt ambele firi. Dar, deși vorbește unul și același, totuși nu întotdeauna în același fel. Observați în El uneori slava lui Dumnezeu, alteori mișcarea omului. Ca Dumnezeu, El învață lucruri dumnezeiești, căci El este Cuvântul lui Dumnezeu; ca om, El vorbește despre lucruri omenești, căci a vorbit în firea Mea. Aceasta este pâinea vieții, care s-a pogorât din cer (Ioan 6:51). Această pâine este trup, după cum El Însuși a zis: „ Și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu . Cel ce s-a pogorât din cer, este Acela pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume (Ioan 10:36). Chiar această zicere ne învață că nu dumnezeirea avea nevoie de sfințire, ci trupul."
„Marele și Preasfântul Episcop de Nazianz (Grigorie) din prima scrisoare către Cledonius 297 .
„Să nu-i înșele pe alții și să nu se lase înșelați ei înșiși, acceptând că omul Domnului, cum spun ei, sau mai degrabă, Domnul și Dumnezeul nostru, nu are minte (adică minte omenească). Noi nu separăm omul de Dumnezeire în El, ci învățăm că unul și același - mai întâi nu omul, ci Dumnezeu și Fiul Unul-Născut, veșnic, neavând nici trup, nici nimic trupesc, și în final și omul, asumat pentru mântuirea noastră, supus suferinței în trup, nepătimitor în Dumnezeire, limitat în trup, nelimitat în spirit; unul și același - pământesc și ceresc, vizibil și zămislit, cuprins și neîngrădit, astfel încât omul întreg care a căzut sub păcat să fie recreat ca om întreg și Dumnezeu."
„Dacă cineva spune că Hristos a trecut prin Fecioară ca printr-o trâmbiță și nu a fost format în ea atât divin, cât și omenește – divin, ca născut fără soț, omenește, ca născut după legea sarcinii, atunci și acela este fără de Dumnezeu.
„Dacă cineva spune că omul a fost format în Fecioară și apoi s-a predat lui Dumnezeu, atunci este condamnat: căci aceasta înseamnă a nu recunoaște nașterea lui Dumnezeu, ci a evita nașterea.
„Dacă cineva introduce doi fii, unul de la Dumnezeu și Tatăl și celălalt de la Mamă, și nu unul și același, atunci să fie lipsit de înfierea făgăduită drepților credincioși. Căci, deși sunt două firi - Dumnezeu și om (cum în om sufletul și trupul), totuși nu doi fii, nu doi Dumnezei (cum aici nu doi oameni, deși Pavel (2 Cor. 6:16) a numit atât cel exterior, cât și cel interior în om om). Pe scurt spus: în Mântuitorul este unul și altul: pentru că nevăzutul nu este identic cu cel vizibil, iar pretemporalul cu cel care este sub timp; dar nu este loc în El pentru unul și altul. Să nu fie așa! Căci unul și altul sunt în contopire - și Dumnezeu s-a făcut om, iar omul s-a îndumnezeit, sau cum altfel ar numi cineva asta. Dar când spun: unul și altul, vreau să spun altfel decât cum ar trebui înțeles despre Treime. Există Altul și Altul, astfel încât să nu contopim Ipostasele, și nu altul și altul: căci Cele Trei Ipostasuri sunt una și identice în dumnezeire.
„Dacă cineva spune că în Hristos divinitatea, precum în profet, a acționat cu har și nu a fost conectată în mod esențial și este conectată: atunci să nu aibă în sine cea mai bună inspirație, ci dimpotrivă, să fie umplut de opusul ei!"
„Dacă cineva nu se închină celui Răstignit, să fie anatema și să fie numărat printre deicide!"
„Dacă zice cineva că Hristos a devenit desăvârșit prin fapte și că El, fie prin botez, fie prin înviere din morți, a fost considerat vrednic de înfiere (așa cum păgânii recunosc zeii ca și reprezentanți coreprezentanți), să fie anatema, căci Dumnezeu nu a primit un

început, nici nu progresează, nici nu se desăvârșește, deși aceasta este atribuită lui Hristos (Luca 2:52) în legătură cu manifestarea treptată.”
Vasile, cel mai sfânt episcop al Cezareei Capadociei 298 .
„Superioritatea puterii nu este dovedită atât de cer și pământ, și de vastitatea mărilor, și de animalele care trăiesc în ape și pe uscat, și de plante, și de stele, și de aer, și de anotimpuri și de podoabele variate ale universului, cât de faptul că Dumnezeul nemărginit a putut, prin trup, să intre într-o luptă detașată cu moartea, pentru a ne acorda detașare prin suferința Sa.”
„Grigorie, preasfințitul episcop al Nyssei 299. ”
„ Aceasta să fie și gândirea voastră, care era și în Hristos Isus, care era în chipul lui Dumnezeu, nu printr-o înălțare nepământeană S-a făcut pe Sine însuși egal cu Dumnezeu, ci S-a făcut mai prejos decât Dumnezeu și a luat chip de rob” (Filipeni 2:5-7). Ce este mai smerit înaintea lui Dumnezeu decât chipul unui rob? Ce este mai smerit pentru Împăratul tuturor decât să intre de bunăvoie în comuniune (sinceră) cu firea noastră slabă? Împăratul împăraților și Domnul domnilor ia chip de rob; Judecătorul tuturor devine tributar stăpânitorilor; Stăpânul creației locuiește într-o peșteră; Cel ce măsoară totul cu palma nu găsește loc în han, ci este pus în ieslea animalelor mute; cel curat și fără prihană nu se dau înapoi de întinăciunea firii omenești, ci, după ce a trecut prin toate treptele ticăloșiei noastre, în cele din urmă suferă însăși moartea. Iată măreția smereniei Sale; viața gustă moartea; judecătorul este condus la pretor; Domnul a toată viața este supus sentinței judecătorului; Regele tuturor puterilor lumii este dat în mâinile călăilor. „Să se măsoare, spune el, măsura smereniei voastre prin acest exemplu.”
„Attika, episcop al Constantinopolului.”
„Acum, Hristos și Domnul, prin dragostea față de om, se naște (după trup); căci El se născuse deja mai înainte după dumnezeire. – Apoi adaugă la aceasta: Cuvântul, care iubește pe om, se micșorează, fiind incapabil să se micșoreze după dumnezeirea Sa; căci S-a smerit, luând chip de rob (Filipeni 2:7). Cel netrupat s-a întrupat pentru voi: Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14). Cel ce nu este supus atingerii, ci firii netrupale devine tangibil; Cel ce n-are început primește un început după trup; Cel ce este desăvârșit crește (Luca 2:52); Cel ce este neschimbător prosperă; Bogatul se naște într-un adăpost trecător; Cel ce acoperă cerurile cu nori este înfășat în scutece; Împăratul este culcat într-o iesle.”
„Amfilohie, episcopul Iconiei.”
„Întrucât El este unul și același Rege și Dumnezeu și, conform dispensației, urma să guste moartea, atunci darurile servesc ca semne ascunse ale misterelor. Magii aduc aur, recunoscându-L ca rege; aduc tămâie, știind că o aduc lui Dumnezeu; aduc smirnă din cauza misterului suferinței și morții Sale.”
„Și el.”
„Dacă nu S-ar fi născut după trup, voi nu v-ați fi născut din nou în duh. Dacă n-ar fi luat chip de rob, nu ați fi primit slava înfierii. De aceea, Cel ce este în ceruri Se pogoară pe pământ, pentru ca voi, cei ce sunteți pe pământ, să vă înălțați la cer. De aceea, Hristos S-a smerit pe Sine, pentru ca noi toți să primim din plinătatea Lui. Moartea Lui s-a făcut pentru voi nemurire, iar suferințele Domnului s-au făcut pentru rob o înălțare. Dar voi schimbați un folos într-un prilej de hulă.”
„Attika, episcop al Constantinopolului.”
„Dacă cineva este îndepărtat de noi prin întruparea Unul-Născut, nașterea din Fecioară, comuniunea patimilor, crucea, moartea și învierea: să știe că toate acestea au fost pentru mântuirea lumii și să nu creadă că acestea sunt nedemne de dragostea de omenire a Celui Prea Desăvârșit. Căci dacă a fost umilitor pentru Dumnezeu să

intre în Fecioară, atunci ar fi fost mult mai umilitor să o creeze. Dar, întrucât nu a fost umilitor pentru El să o creeze, atunci nu a considerat rușinos să intre în creația Sa. Și dacă suferința este rea, atunci ce binecuvântare este să izbăvești de suferință! De aceea, Cel Nemuritor a murit pentru a umili moartea și a înviat, aranjând învierea noastră. Și a făcut toate acestea nu cu firea divină, ci prin primirea trupului: după dumnezeire a rămas nepătimitor, dar în trup a îndurat și a pătimit totul, pentru a fi conducătorul și legiuitorul celei mai bune vieți."
După ce am citit asta, au fost adăugați 300 .
„Petru, preot al Alexandriei și primul notar, a spus: Când, din porunca celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați, Teodosie și Valentinian, acest sfânt sinod al celor mai pioși episcopi ai sfintelor biserici de pretutindeni s-a adunat din întreaga lume în mitropolia Efesului și a hotărât ca credința propovăduită prin inspirația Duhului Sfânt de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit odată la Niceea să fie fermă și neschimbată, și a expus și restul referitoare la acest (subiect), un anumit om pe nume Harisie, preot și administrator al sfintei biserici din Filadelfia, a prezentat că niște eretici din Lidia, părăsindu-și rătăcirea, doreau să se întoarcă la lumina adevărului și să primească învățătură mistică în dogmele drepte și pioase ale Bisericii Catolice. Dar în loc să ajungă la adevăr, s-au rătăcit și mai mult și au căzut, ca să zicem, dintr-o prăpastie într-o altă prăpastie mai adâncă. Căci a arătat că unii Antonie și Iacob, care aveau numele de preoți, au venit din Constantinopol și au adus cu ei scrisori de recomandare de la unii Anastasie și Fotie, care erau numiți și preoți și…" adepți ai ereticului Nestorie. Și când a fost necesar ca cei care vin de la eroare la adevăr și de la întuneric la lumină să ofere tradiția evanghelică și apostolică a credinței, odată expusă de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea, ei (Antonie și Iacob) au adus o expunere a unor dogme nelegiuite, compusă sub forma unui simbol, și i-au obligat pe acești nefericiți să o semneze. Într-adevăr, aceasta este culmea impietății! Pentru a clarifica cele de mai sus, iată prezentată plângerea adusă de respectivul preot Harisie și o expunere a acelei învățături nelegiuite și rele despre întruparea singurului Fiu al lui Dumnezeu cu semnăturile celor înșelați."
„Către preasfântul și preaiubitul de Dumnezeu sinod ecumenic, întrunit în mitropolia Efesului, de la Harisius, prezbiter și administrator al bisericii din Filadelfia (plângere)."
„Trebuie să acordăm întotdeauna cinste și respect cuvenit tuturor oamenilor cu dreptate, în special părinților duhovnicești și învățătorilor. Dar dacă se întâmplă ca cei care ar trebui să fie învățători să insufle ascultătorilor lor astfel de gânduri despre credință care corupă urechile și inimile tuturor, atunci relațiile stabilite trebuie neapărat să se schimbe, iar subordonații trebuie să-i denunțe pe învățătorii învățăturilor false. Și întrucât un astfel de (învățător) Nestorie, după ce a adunat roadele impietății sale, fiind foarte rău dispus față de credința lui Hristos și adesea învățând ceea ce nu este cuvenit, a tulburat tot soarele, astfel încât cei mai iubitori de Hristos împărați au fost siliți să cheme aici sfinția voastră pentru confirmarea dogmelor credinței sobornicești, iar Domnul Dumnezeu, în dragostea Sa pentru omenire, v-a adunat aici pe voi, sfinți părinți, pentru chestiunea menționată mai sus: atunci mă închin înaintea sfinției voastre și declar că nu numai însuși Nestorie, ci și prezbiterii Anastasie și Fotie, complici ai impietății sale, încercând să răspândească aceeași credință rea în alte cetăți, l-au atras la ei pe un anume Iacov, care gândea la fel ca ei, l-au făcut părtaș la insolența lor și prin nelegiuirea lor..." scrisori l-au recomandat chiar și celor mai venerabili episcopi ai Lidiei ca ortodox. Dar a îndrăznit să facă ceva care, de îndată ce a ajuns la sfinția voastră, v-ar duce la un proces canonic împotriva lui și a protectorilor săi. Căci el, venind în orașul lidian Filadelfia, a

înșelat unii dintre cei mai simpli clerici și, disprețuind expunerea credinței sfinților părinți niceeni, i-a obligat (pe cei înșelați) să semneze o expunere a unei alte credințe sau, mai bine zis, a necredinței. Și ei, ca oameni simpli, au făcut aceasta, semnând astfel: „Suntem de acord cu această credință ortodoxă". Această expunere, plină de blasfemie eretică și având semnăturile celor înșelați de el, a fost păstrată și cer să fie citită în prezența sfințeniei voastre, pentru ca planurile lor de pervertire a credinței ortodoxe să se vadă. De asemenea, cer să fie citite acele scrisori ale celor mai sus menționați, în care ei mărturisesc despre ortodoxia ereticului Iacob, care a îndrăznit să comită această nebunie, iar mie, ca eretic, mi-au interzis părtășia bisericească și preoția, deși eu, după cum reiese din cele ce urmează, gândesc cu pioșenie. Căci, după Citind acele (scrisori), dragostea ta pentru Dumnezeu va înțelege pe deplin ce au îndrăznit să facă împotriva credinței ortodoxe; dar Dumnezeu va nimici totul până la urmă prin sfințenia ta."
„Mărturisirea ortodoxă de credință a lui Charisius.
„Cred într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; – și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl, Care pentru noi și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat și S-a născut din Sfânta Fecioară și S-a făcut om, S-a răstignit pentru noi, a murit și a înviat a treia zi, S-a înălțat la ceruri și va veni din nou să judece viii și morții; – și în Sfântul Duh al adevărului, Mângâietorul, de o ființă cu Tatăl și cu Fiul; – și în Sfânta Biserică Sobornicească , în învierea morților și în viața veșnică."
„Eu, Charisius, depun o plângere așa cum s-a menționat mai sus și am semnat-o chiar eu."
„Expunerea simbolului greșit."
„Cei care încep să învețe să respecte dogmele Bisericii sau doresc să treacă de la o eroare eretică la adevăr, trebuie învățați (să creadă astfel) și să mărturisească: «Credem într-un singur Dumnezeu Tatăl veșnic, care nu a început să existe după (ceva), ci care a fost Dumnezeu de la început; nu după ce a devenit Tatăl, pentru că El a fost întotdeauna Dumnezeu și Tatăl. Credem, de asemenea, într-un singur Fiu al lui Dumnezeu, Unul-Născut, care este din ființa Tatălui, în adevăr Fiul, de aceeași ființă (cu Tatăl), care este și se numește Fiul. Și în Duhul Sfânt, care purcede din ființa Tatălui, dar nu este Fiul, Dumnezeu în ființă, ca având aceeași ființă ca și Dumnezeu Tatăl, de la care primește ființa în ființă; căci noi , spune apostolul, n-am primit duhul lumii acesteia, ci Duhul care este de la Dumnezeu (1 Corinteni 2:12)." Astfel, Apostolul L-a separat de toată creația și L-a unit cu Dumnezeu, din care El își are ființa prin esență, într-un mod special, și nu ca toată creația, pe care o recunoaștem ca venind de la Dumnezeu nu prin esență, ci prin actul creației. Dar nu-L recunoaștem ca Fiu, nici ca având ființa Sa prin Fiul. Îl mărturisim pe Tatăl, perfect în persoană, asemenea Fiului, și de asemenea pe Duhul Sfânt. Păstrăm doctrina evlaviei, recunoscându-l pe Tatăl, pe Fiul și, de asemenea, pe Duhul Sfânt, nu ca trei esențe diferite, ci ca o singură esență, cunoscută în identitatea Divinității. Iar în ceea ce privește dispensația pe care Domnul Dumnezeu a săvârșit-o pentru mântuirea noastră în întruparea lui Hristos Domnul, trebuie să știm că Domnul Dumnezeu Cuvântul a primit un om perfect din sămânța lui Avraam și David (Matei 1:1), așa cum mărturisesc Scripturile divine, devenind același prin fire cu cei din a căror sămânță a ieșit (Romani 1:3), (primind) un om perfect prin fire, alcătuit dintr-un suflet rațional și trup omenesc; Acest om, același cu noi în esență, format prin puterea Duhului Sfânt în pântecele Fecioarei, care a ieșit dintr-o femeie care era sub lege (Galateni 4:4), ca să ne răscumpere pe toți, care primiserăm de mult înfierea predestinată, din legea

robiei, S-a unit cu Sine în mod negrăit; L-a îngăduit să sufere moartea după legea firii omenești, L-a înviat din morți, L-a înălțat la cer și L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. De aceea, fiind mai presus de orice stăpânire, stăpânire, putere și domnie și de orice nume care se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (Efeseni 1:20-21).). El primește închinare de la toată făptura, ca având o unire inseparabilă cu firea divină, astfel încât toată făptura I se închină ca Dumnezeu. Nu spunem: doi fii și doi Domni; pentru că unul este Fiul în esență - Dumnezeu Cuvântul, Fiul unul-născut al Tatălui, cu care (Fiul) acesta unit și participând la divinitate are părtășie în numele și cinstea Fiului. Dumnezeu Cuvântul este în esență Domnul, cu care acesta unit are părtășie de cinste și de aceea nu spunem: doi fii și doi Domni; căci cel primit pentru mântuirea noastră, ca fiind inseparabil unit cu Domnul și Fiul în esență, este cinstit cu numele și slava Fiului și Domnului, nu precum fiecare dintre noi este fiu al lui Dumnezeu. Prin urmare, deși noi, mulți, suntem numiți fii după fericitul Pavel (Galateni 3, 26), totuși cel care are acest avantaj prin unirea sa cu Dumnezeu Cuvântul și care participă la filiație și domnie exclude orice gând despre o dualitate de fii și domni; În această unire cu Dumnezeu Cuvântul avem toată credința în El, fiecare gând și contemplare a Lui; și datorită acestei (uniri) El primește de la toată creația închinarea cuvenită lui Dumnezeu. Așadar, spunem: un Fiu și Domn, Iisus Hristosul nostru, prin care toate lucrurile au primit ființă; totuși, în primul rând și în primul rând, îl reprezentăm în minte pe Dumnezeu Cuvântul, în esență Fiul lui Dumnezeu și Domnul, reprezentând în același timp și ceea ce a fost primit, adică pe Iisus din Nazaret, pe care Dumnezeu L-a uns cu Duh și putere (Faptele Apostolilor 10:38), ca părtaș la înfiere și domnie în unire cu Dumnezeu Fiul. El este numit și, conform învățăturii fericitului Pavel, al doilea Adam (1 Corinteni 15:45 , nota 22), ca având aceeași natură cu Adam și arătându-ne starea viitoare. Și între unul și celălalt (Adam) este aceeași diferență ca între cel care ne-a pregătit binecuvântări de nedescris în starea viitoare și cel care a pus temelia relelor prezente. El este numit al doilea Adam, ca arătându-ne a doua stare; După cum Adam, în care am primit asemănarea (stării păcătoase), este autorul primei stări, muritoare, plină de suferințe și multe rele: tot așa a doua stare ne-a fost arătată de Hristos Domnul, care, apărându-Să se fi arătat odată din cer, ne va ridica pe toți în părtășia Lui. Căci omul dintâi este din pământ, pământesc, omul al doilea este Domnul din cer (1 Corinteni 15:47), adică care trebuie să se arate de acolo pentru a aduce pe toți după asemănarea Lui; de aceea (apostolul) adaugă și: precum cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și precum cel ceresc, așa este și cel ceresc; și precum ne-am îmbrăcat în chipul celui pământesc, așa ne vom îmbrăca și noi în chipul celui ceresc (1 Corinteni 15:48-49). Și în aceasta, care trebuie să se arate și să fie văzută de toți cei ce vor fi judecați, firea divină nevăzută va executa judecata. „Privind cu degetul la anii de ignoranță, Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, cu privire la omul pe care L-a rânduit mai dinainte, înviindu-L din morți, dând credință tuturor” (Faptele Apostolilor 17:30-31). Aceasta este învățătura dogmelor bisericești; și oricine gândește împotriva acesteia, să fie anatema. Oricine nu primește pocăința mântuitoare, să fie anatema. Oricine nu sărbătorește sfânta zi de Paște după legea sfintei Biserici sobornicești, să fie anatema.” „Eu, Budius, fiul lui Iunicos , 301 un Filadelfian, un Quartodeciman, ajungând să cunosc adevărata credință a Ortodoxiei și pocăindu-mă (de greșeala mea) înaintea Preasfințitului Episcop Teofan, mă alătur Preasfintei și Sobornicești Biserici și anatematizez orice erezie, mai ales pe Quartodecimani, în care am greșit anterior, și sunt de acord cu expunerea mai sus scrisă a credinței ortodoxe. Îi anatematizez și pe cei care sărbătoresc sfânta zi de Paște nu așa cum o sărbătorește sfânta Biserică

sobornicească și apostolică ; jur (aceasta) pe Sfânta și de o singură ființă Treime și pe evlavia și victoria conducătorilor universului, Flavius Teodosie și Flavius Valentinian - Augustii permanenți. Și dacă voi încălca ceva (în jurământul meu), atunci voi fi supus severității legilor. Datorită naturii mele analfabete, am semnat mărturia de credință citită mie de curialul (Filadelfia) Flavius Isihie."
„ 302 au fost semnate în același mod ."
„Flavius Hesychius din Cerdanepia, Curial din Philadelphia, Quartodeciman".
„Rufinus Diffimius, din a doua Filadelfia, un Quartodeciman."
„Eugene, din a doua Philadelphia, un patruzeci de decimetri."
„Faustinus, un laic, din a doua Filadelfia, un Quartodeciman."
„Dalmație 303 și Alexandru (semnăm) prin mâna lui Eutropiu 304 , fiul diaconului Teodor."
„Flavian, fiul lui Nymphidian, din a doua Filadelfia, un scolastic."
„Polychronius, fiul lui Tatian, un filadelfian, (semnez) cu mâna lui Flavius Hesychius din Cerdanepia și a lui Daniel, curialieni din Filadelfia."
„Eustathius, fiul lui Marcellus, un filadelfian, un quartodeciman."
„Eutihie al celui de-al Doilea Filadelfia."
„Stratonicus, fiul lui Ammonius 305 , un Philadelphian, un Quartadeciman".
„Teodor 306 și Alexandru, din Filadelfia."
„Marinian, fiul lui Eutheus 307 , (semnez) cu mâna cititorului Neoterius."
"Pakidy 308 , Philadelphian."
„Cyriacus, un filadelfian, din erezia novațiană, (semnez cu mâna lui) Eusebius Syrus Calliopius."
„Auxonius, Filadelfian, Novatian."
— Diomede, un locuitor al satului Kakkaba.
„Iulian al celui de-al doilea Philadelphia (semnez cu mâna mea) citețul Martyrius 309. "
„Eutihie chorepiscopul, din satul Aulax, conducătorul ereziei cvartodecimanilor."
„Preot patrician, din satul Paradioxila, (semnez) cu mâna preotului Maximus."
„Zenon, corepiscop al ereziei cvartodecimanilor, (semnez) cu mâna lui Flavius Palladius."
„Așadar, după ce au citit acestea, Sfântul Sinod a hotărât: să nu permită nimănui să rostească, să scrie sau să compună o altă credință, cu excepția celei definite de Sfinții Părinți, care s-au întâlnit cu Duhul Sfânt la Niceea. Și oricine îndrăznește fie să compună o altă credință, fie să rostească, fie să propună celor care vor să se întoarcă la cunoașterea adevărului din păgânism, fie din iudaism, fie din vreo erezie; atunci aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, vor fi excomunicați - episcopii din episcopat, clericii din cler și laicii vor fi supuși anatemei. De asemenea, dacă se va dovedi că episcopii, sau clericii, sau laicii vor gândi sau vor învăța despre întruparea Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu în conformitate cu expunerea prezentată de prezbiterul Harisius, și anume, în conformitate cu dogmele nelegiuite și corupte ale lui Nestorie, atunci să fie supuși judecății acestui Sfânt și Ecumenic Sinod, și anume: episcopul să fie deposedat de episcopat și detronat, clerul să fie exclus din cler, iar laicul să fie anatematizat, așa cum s-a mai spus." spus mai sus."
„Apoi au fost citite câteva capitole din cărțile blasfematoare ale lui Nestorie 310 :
„Din cartea lui Nestorie, pagina 17, despre dogme… "
„Când dumnezeiasca Scriptură începe să vorbească despre nașterea lui Hristos din Fecioara Maria sau despre moartea Lui, nicăieri nu folosește numele: Dumnezeu, ci fie Hristos, fie Fiul, fie Domnul. Căci aceste trei nume denotă ambele firi, uneori una, alteori cealaltă și alteori ambele împreună. De exemplu, explicându-ne nașterea din

Fecioară, Scriptura spune: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ; nu spune: Dumnezeu a trimis pe Dumnezeu Cuvântul, ci ia un nume care denotă ambele firi. Întrucât Fiul este și Dumnezeu și om, spune și: Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie (Galateni 4:1), astfel încât, atunci când auzi: născut din femeie și apoi vezi numele anterior, care denotă ambele firi, atunci ai numi și nașterea din Sfânta Fecioară Fiul; căci și Fiul lui Dumnezeu S-a născut din Fecioara Hristos. Dar, întrucât Fiul lui Dumnezeu are două firi, ea nu L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu, ci a născut omenirea, care este tot fiu, de dragul Fiului care S-a unit cu El."
„Același lucru, foaia 21."
„Ia aminte, eretice, esența problemei. Nu înlătur slava Fecioarei Născătoare de Hristos; dimpotrivă, știu că este vrednică de venerație cea care L-a primit pe Dumnezeu (în sine), prin care Dumnezeul tuturor a apărut sau a ieșit în lume, prin care a strălucit Soarele dreptății. Dar, din nou, nu am încredere în aplauzele tale. Cum ai înțeles cuvântul: a ieșit (προῆλθεν)? În opinia mea, aceasta nu înseamnă același lucru cu: s-a născut; căci nu mă uit atât de repede. Că Dumnezeu Cuvântul a venit din Fecioara Născătoare de Hristos, am aflat din dumnezeiasca Scriptură; dar că Dumnezeu s-a născut din ea, Scriptura nu ne învață nicăieri."
„Și mai jos:"
„Așadar, dumnezeiești scripturi nu spun nicăieri că Dumnezeu S-a născut din Fecioara Născătoare de Hristos, ci fie Iisus Hristos, fie Fiul, fie Domnul: aceasta o recunoaștem cu toții. Nefericit este cel care nu recunoaște imediat ceea ce învață scripturile. Scoală-te, ia Pruncul și pe Maica Lui : acesta este glasul unui înger. Arhanghelii, desigur, știau mai bine decât tine ce are legătură cu taina nașterii; dar ei nu spun: Scoală-te, ia pe Dumnezeu și pe Maica Lui, ci: Scoală-te, ia Pruncul și pe Maica Lui ."
„Același lucru, foaia 24."
„Se spune: Nu te teme să iei pe Maria, soția ta, căci ce s-a zămislit în ea din Duh, sfânt este (Matei 1:20). Aici, în cuvântul γεννηθὲν , fie că acceptăm două ν sau una 311 , nu strică sensul, atâta timp cât spunem că Dumnezeu Cuvântul S-a arătat în trup; căci una este să fii cu Cel ce s-a zămislit și alta să te naști. Căci ce s-a născut în ea , se spune, din Duh este sfânt , adică Duhul Sfânt a creat ce este în ea. Astfel, părinții, fiind cunoscători ai dumnezeiești scripturi, au văzut că dacă (în simbol) în loc de: întrupat spunem: zămislit , atunci va rezulta că fie Dumnezeu Cuvântul este Fiul Duhului (Sfântului), fie că El are doi tați, sau în final, dacă acceptăm o ν , că Dumnezeu Cuvântul este creația Duhului Sfânt. Prin urmare, evitând cuvântul „ naștere ", l-au pus: „pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră," „Care s-a pogorât (din cer) și s-a întrupat". Ce înseamnă „ întrupat" ? Nu că dumnezeirea Lui s-a transformat în trup. - După ce au spus: întrupat prin Duhul Sfânt , părinții l-au urmat pe Evanghelist în aceasta. Căci Evanghelistul, vorbind despre întrupare, nu a atribuit nașterea Cuvântului, ci a folosit întrupare . Unde? Ascultați. Și Cuvântul s-a făcut trup ; nu a spus: Cuvântul s-a născut în trup. Dimpotrivă, acolo unde Apostolii sau Evangheliștii îl menționează pe Fiul, ei spun întotdeauna că S-a născut din femeie. Luați aminte, vă rog, la cuvintele mele. Unde, spun eu, folosesc numele „ Fiu ", ei spun și „s-a născut" , ei afirmă, adică, că s-a născut din femeie. Dimpotrivă, acolo unde menționează Cuvântul , niciunul dintre ei nu a îndrăznit să spună că S-a născut prin umanitate. Ascultați! Fericitul Evanghelist Ioan, vorbind despre Cuvânt și despre întruparea Lui, scrie aceasta: și Cuvântul s-a făcut trup , adică a luat trup și a locuit printre noi , adică s-a îmbrăcat în firea noastră și a locuit printre noi și" am văzut slava Lui , adică pe Fiul, și n-am zis: am văzut nașterea Cuvântului."
„Foaia lui 15 despre dogmă …"

„Așadar, și noi Îl numim pe Hristos, care este după trup, Dumnezeu, din cauza unirii (συναπείας) cu El a lui Dumnezeu Cuvântul, știind în același timp că El era la înfățișare ca un om simplu. Ascultați, Pavel predică ambele: de la iudei , spune el, Hristos după trup, care este Dumnezeu peste toate (Gim. 9:5). Mai întâi spune că El este om, apoi îl numește pe acest om vizibil Dumnezeu (θεολογῶ), din cauza unirii lui Dumnezeu cu El, astfel încât nimeni nu ar putea acuza creștinismul de îndumnezeire a omului."
„Același lucru, foaia 27."
„După cum Îl numim pe Creatorul tuturor lucrurilor Dumnezeu, iar Moise este numit și el zeu, după cum se spune: Iată, te-am dat ca zeu al lui Faraon (Exod 7:1), iar Israel este numit fiul lui Dumnezeu: primul meu născut fiu Israel (Exod 4:22), - după cum Saul este numit Hristos: nu este în niciun fel , spune el, de la Domnul să pun mâna peste el, căci Hristos, care este al Domnului (1 Samuel 24:7), tot așa se spune despre Cirus: așa vorbește Domnul Dumnezeu către unsul meu (χριστῶ) Cirus (Isaia 45:1), și în final babilonienii sunt numiți sfinți: Eu poruncesc, cei sfințiți (ἅγιοι) sunt: și îi conduc (Isaia 13:3): așa Îl numim pe Hristos atât Domn, cât și Dumnezeu, și „Fiu, și Sfânt, și Hristos. Dar, deși aici numele sunt comune și similare, totuși demnitatea nu este aceeași."
„Același lucru, foaia 15."
„ Aceasta să fie în voi gândul care era și în Hristos Isus, care a fost în chipul lui Dumnezeu... S-a smerit pe Sine, luând chip de rob (Filipeni 2:5). Nu a zis: Aceasta să fie în voi gândul care era și în Dumnezeu Cuvântul, care a luat chip de rob în chipul lui Dumnezeu; ci, folosind numele: Hristos - nume care denotă ambele firi, fără nicio primejdie Îl numește Dumnezeu și totodată pe Cel ce a luat chip de rob, referindu-se în mod clar la cele două firi."
„A lui, foaia 16."
„ În Numele lui Isus" , spune el, „ să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ; și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul" (Filipeni 2:10). „Din pricina celui ce poartă, cinstesc pe cel ce este purtat; din pricina celui ascuns, cinstesc pe cel ce este văzut. Dumnezeu este nedespărțit de cel vizibil (adică Hristos); de aceea nu împărtășesc cinstea Celui Nedespărțit; împărtășesc natura, ci unesc închinarea."
„A lui, pagina 17, despre Dumnezeu …"
„Dumnezeu Cuvântul a fost atât Fiu, cât și Dumnezeu înainte de întrupare și a existat împreună cu Tatăl, dar în vremurile recente a luat și chip de slujitor. Totuși, deși anterior a fost numit Fiu, după ce a asumat trupul, nu ar trebui numit Fiu în Sine, separat, ca nu cumva să introducă doi fii în viața noastră. Dar, din moment ce Cel care a fost Fiu la început a fost unit (συνίσταται) cu El, atunci în raport cu demnitatea filiației, și nu în raport cu firile, nicio diviziune nu poate fi admisă în El; spun: în raport cu demnitatea filiației, și nu în raport cu firile. Din acest motiv, Dumnezeu Cuvântul este numit și Hristos, deoarece are comuniune constantă (συναπείαν) cu Hristos."
„Foaia lui 15 despre dogmă …"
„Să păstrăm, deci, comuniunea neîntreruptă (συναπείαν) a firilor, să-L mărturisim pe Dumnezeu în om, să-l cinstim pe om, închinat împreună cu Dumnezeul Atotputernic, datorită comuniunii divine (συναπείας)."
„Foaia lui 6 despre dogmă …"
„Vezi ce se spune: „Pentru ca marele preot să fie milostiv și credincios față de cei ce sunt față de Dumnezeu. Căci, după ce a suferit El însuși, a fost ispitit în El și poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți. " (Evrei 2:17) Așadar, Cel ce a suferit este marele preot

milostiv; dar ceea ce poate suferi este templul, nu Dumnezeu, care dă viață celui ce a suferit.
„Același lucru, foaia 27."
„Știți cât de excelentă a fost comunicarea Divinității (cu omenirea), chiar și în momentul în care trupul Domnului a fost contemplat într-un copil. Căci Același era atât copil, cât și Domnul copilului. Ați aprobat cuvântul; vedeți să nu vă țineți de el în mod inconștient; căci am spus: Același era atât copil, cât și locuia în copil."
„Același lucru, foaia 1."
„Acțiunile Treimii sunt comune și diferă doar prin ipostase. Astfel, glorificarea Unul-Născut este uneori atribuită Tatălui, căci El spune: Tatăl Meu este Cel ce Mă preaslăvește (Ioan 8:54), alteori Duhului, căci El spune: Duhul adevărului Mă va preaslăvi (Ioan 16:14) și alteori puterii lui Hristos."
„Aceeași pagină 16, unde vorbește despre Hristos (Fiul)."
„Acesta este Cel care a zis: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit (Matei 27:46), - Cel care a suferit o moarte de trei zile. Îl venerez împreună cu divinitatea, ca părtaș la măreția divină. - Și mai departe : ceea ce a fost format în pântece nu este în sine Dumnezeu, ceea ce a fost creat de Duhul nu este în sine Dumnezeu, ceea ce a fost pus în mormânt nu este în sine Dumnezeu: căci în acest caz am fi închinători evidenti ai omului și închinători ai morților. Dar, din moment ce Dumnezeu a locuit în cei primiți, atunci cei primiți, ca uniți (συναπεῖς) cu cel care a primit, sunt numiți și Dumnezeu de către cel care a primit."
„A sa, pagina 3, împotriva ereticilor , unde vorbește despre Duhul Sfânt."
„Cum poate fi rob Cel ce lucrează împreună cu Tatăl și cu Fiul? Dacă cineva examinează acțiunile Duhului, va descoperi că acestea nu sunt în niciun fel inferioare acțiunilor Tatălui și ale Fiului. Aceasta nu înseamnă că o singură Dumnezeire este împărțită în părți, ci Scriptura divină, pentru a arăta egalitatea Treimii, uneori împarte în ipostase ceea ce aparține unei singure puteri. Văd ceva similar în lucrările care au început în timp. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Tatăl a așezat lângă Sine umanitatea pe care a asumat-o (Efeseni 1:20; 2:6), căci se spune: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea (Psalmul 99:1). Duhul care se cobora a sporit slava celui ce L-a primit, căci zice: Când va veni Duhul adevărului, El Mă va proslăvi (Ioan 16:13-14)."
„Același lucru, la pagina 6, unde vorbește despre Hristos."
„El a fost trimis să propovăduiască robilor de război eliberarea și orbilor căpătarea vederii (Luca 4:18) și, după cum adaugă Apostolul, zicând: S-a făcut mare preot credincios lui Dumnezeu (Evrei 2:17). Așadar, a devenit și nu a mai existat din veacuri. Eretic! Încetul cu încetul a ajuns la demnitatea de mare preot. Ascultați, iată cuvintele care vă vorbesc mai lămurit despre aceasta: care în zilele vieții Sale trupești a adus rugăciuni și cereri Celui ce putea să-L mântuiască de la moarte, cu strigăte mari și cu lacrimi, și a fost auzit de Evanghelie; măcar că era Fiu, totuși a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit; și fiind desăvârșit pentru toți cei ce-L aud, S-a făcut vinovat de mântuirea veșnică (Evrei 5:7-9). Dar un eretic este săvârșit (τελειοῦται), ceea ce înaintează încetul cu încetul. Despre aceasta Luca spune și în Evanghelie: Isus creștea în înțelepciune, în statură și în har (Luca 2:52). În acord cu aceasta, și Pavel spune: fiind făcut vinovat de mântuirea veșnică pentru toți cei ce aud. " „El a fost numit de Dumnezeu mare preot, după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 5:9-10), iar mai jos: numit mare preot . De ce îl interpretați atunci pe Pavel greșit, amestecând Cuvântul nepătimitor al lui Dumnezeu cu o asemănare pământească și făcându-L un mare preot suferind?"
„Același lucru, foaia 17."

„ Prin aceasta, fraților, fiind părtași chemării cerești, înțelegeți pe apostolul și sfântul mărturisirii noastre, Iisus Hristos: fiind credincios Celui ce L-a făcut (Evrei 3:12). – Și mai departe : fiindcă avem un singur Mare Preot, care suferă împreună cu noi, de aceeași fire cu noi și neclintit, nu vă depărtați de credința în El. Căci El a fost trimis din pricina binecuvântării care ne-a fost făgăduită din sămânța lui Avraam, ca unul care aduce jertfa trupului pentru Sine și pentru cei de aceeași fire cu El. Notă: (apostolul) a spus mai înainte că orice mare preot are nevoie de jertfă și L-a exclus pe Hristos, ca neavând nevoie de aceasta; dar aici afirmă că aduce jertfa pentru Sine și pentru cei de aceeași fire cu El."
„Același lucru, foaia 4."
„Ascultați, deci, cu atenție aceste cuvinte: Cel ce mănâncă trupul Meu , zice El (Ioan 6:56). Amintiți-vă că se spune aici despre trup, iar cuvântul trup nu a fost adăugat de Mine. Nu credeți că îl interpretez greșit. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu ; El nu a spus: Cel ce mănâncă divinitatea Mea și o bea, ci: Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămâne în el . Amintiți-vă, aceasta se spune despre trup. Precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine (Ioan 6:57), așa sunt și eu, pe care-L vedeți. Dar ei spun că uneori îl interpretez greșit. Învățăm din următoarele: precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine . El (adversarul) explică aceasta despre divinitate, Eu despre umanitate. Să vedem cine îl interpretează greșit: precum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine . Ereticul spune că aici vorbim despre dumnezeire: El M-a trimis pe Mine , adică Dumnezeu Cuvântul. Conform opiniei lor (a adversarilor): „Căci Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu am venit." „Dumnezeu, Cuvântul, trăiește pentru Tatăl ." Dar apoi urmează: „ Cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el " (Ioan 6:57). Pe cine vom mânca, pe dumnezeire sau pe omenire?
„A lui, foaia 16."
„Și în general, dacă examinăm cu atenție întregul Noul Testament, nu vom găsi nicăieri în el că moartea este atribuită lui Dumnezeu, ci fie lui Hristos, fie Domnului, fie Fiului. Și aceste nume: Hristos, Fiu, Domn, atunci când sunt atribuite în Scriptură Unuia-Născut, denotă ambele firi, uneori divinitatea, alteori umanitatea și alteori ambele împreună. De exemplu, când Pavel predică în Epistola: Căci, măcar că eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său (Romani 5:10): atunci el denotă prin aceasta umanitatea Fiului. Dar când spune (în Epistola) către Evrei: Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul, prin care a făcut și lumile (Evrei 1:1-2): atunci arată divinitatea Fiului; căci trupul nu a făcut lumile, fiind el însuși făcut după multe veacuri. - Și mai jos : nu dumnezeirea l-a avut pe Iacov ca frate, nici noi nu proclamăm moartea lui Dumnezeu Cuvântul atunci când mâncăm trupul și sângele Domnului (1 Corinteni 1:1-2). 11:26).
„Același lucru, foaia 23."
„Observ la poporul nostru un mare atașament față de credință și un zel aprins pentru evlavie, dar din cauza necunoașterii dogmelor divine cad adesea în greșeală. În aceasta însă, poporul însuși nu este de vină, dar cum aș putea să o exprim mai decent? - Învățătorii voștri nu au avut timp să vă comunice cea mai precisă învățătură."
„Petru, prezbiterul Alexandriei și primul notar, a spus: aici spune direct că niciunul dintre învățătorii care au fost înaintea lui nu a spus oamenilor ceea ce a spus el."
312 „Subscriu și condamn împreună cu sfântul conciliu, pe Chiril, episcopul Alexandriei."
„Arkadi, episcop și legat al Scaunului Apostolic."
„Juvenal, episcop al Ierusalimului."
„Proiect, Episcop și Legat al Scaunului Apostolic."

„Flavian, episcop de Filipi.”
„Filip, prezbiter și locotenent al tronului apostolic.”
„Firm, Episcop de Cezareea.”
„Memnon, episcop al Efesului.”
„Toți ceilalți episcopi numiți mai sus au semnat exact în același mod.”
313 După ce aceasta a fost citită, cu lumânările de ceară aprinse, Constantin, secretarul credincios (al consistoriului imperial, din același sul) a citit apoi următoarele:
314 „Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Cred că tuturor le place expunerea sfinților părinți care s-au întâlnit odată la Niceea, pe care Sfântul Sinod, care s-a întrunit aici înainte, a confirmat-o și a hotărât să o conțină singură (ca fiind plăcută lui Dumnezeu) și suficientă (pentru mântuire). Dar știm că au hotărât aceasta: dacă cineva va vorbi contrar acestui lucru, sau va filozofa, sau va introduce ceva nou, sau va investiga, este supus condamnării. Ce părere aveți? Fiecare să scrie ce părere are. Putem investiga sau introduce ceva nou contrar acestui lucru? Dar dacă cineva a investigat dincolo de ceea ce a fost spus (definit și aprobat), atunci nu va fi pe bună dreptate supus condamnării părinților? Prin urmare, fiecare dintre voi să spună dacă este de această părere.”
„Thalassius, episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Expunerea credinței celor 318 sfinți părinți a fost aprobată atunci prin harul divin, căruia le-au servit drept guri atunci când au expus dogme (ἐδογμάτισαν); și mai ales confirmată prin consimțământul sfinților (părinți) care s-au adunat în această glorioasă metropolă; este absolut necesar să o menținem, fără nicio adăugare sau scădere, deoarece ambele sunt în egală măsură dăunătoare canonului stabilit de sfinții părinți care au fost în Niceea și confirmat de cei care s-au adunat aici mai înainte. Dar pe cei care raționează contrar acestui lucru, îi resping, ca distrugând dreapta credință.”
„Sozon, episcopul Filipilor, (a spus: Cred conform credinței expuse de cei 318 sfinți părinți care s-au întrunit la Niceea și sunt de acord cu conciliul adunat în acest oraș și nu-i recunosc deloc catolici pe cei care filozofează sau propovăduiesc învățături contrare acestui lucru).”
„Ioan, episcopul Sevastei în (prima) Armenia, (a spus: a introduce boala în adevăr nu este altceva decât a îndrăzni să amesteci impietatea cu credința. Căci cine disprețuiește credința, care conține fermitate în sine din cauza numărului, timpului (lung) și importanței celor care au expus-o, nu are parte de statornicie, ci suferă de o impietate schimbătoare a voinței. De aceea și eu, detestând erezia și orice noutate, cinstesc doar acea credință care este expusă de cei mai sfinți părinți, deoarece este sprijinul întregii noastre evlavii).”
„Teodor, episcopul Tarsului Ciliciei (întâi), a zis: Rămân în credința propovăduită de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și mai înainte de aceasta la Efes, și eu însumi gândesc ca ei: dar pe cei care gândesc contrar acestora, nu-i socotesc a gândi sobornicește.”
„Vasile, episcopul Seleuciei din Isauria, (a spus: Cred că credința propovăduită de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și dogmele sfinților părinți care au fost citite și ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți care s-au adunat anterior în acest oraș, sunt lucrarea unuia și aceluiași Duh Sfânt; iar pe cei care filozofează sau învață contrar acestora, îi recunosc ca fiind ostili Bisericii Ortodoxe).”
„Ștefan, episcopul Efesului, (a spus: Se știe ce a fost decretat și hotărât de cei 318 sfinți părinți care s-au întrunit la Niceea și ce a fost confirmat de Sfântul și Ecumenic Sinod, care s-a ținut în această mitropolie a Efesului. Așadar, dacă cineva va vorbi

împotriva a ceea ce s-a hotărât, să fie anatema, pentru că aceasta este credința adevărată și sobornicească).”
„Uraniu, episcop al orașului Imeria, în regiunea Osroa, prin interpretul preot Eulogius din Edessa, (a spus: Țin la cele stabilite de sfântul sinod care s-a întrunit la Niceea și la acea hotărâre care a fost hotărâtă în această metropolă despre aceeași credință împotriva celor care o încalcă; și anatematizez și consider străini de dreapta credință pe cei care îndrăznesc să vorbească sau să investigheze contrar acestora).”
„Teodor, episcopul Damascului, a spus ceva similar: (cine nu ascultă de cele citite recent este străin de credința sobornicească și este vrednic de anatematizarea hotărâtă de sfinții părinți).”
„Episcopul Iulian 315 , care a ocupat locul preasfințitului episcop al bisericii romane, Leon, prin traducătorul (cuvintele) episcopului său Florența de Lidia, a spus: tronul apostolic conține același lucru.”
„Ștefan, episcopul Hieropolisului, a spus: Și noi suntem de acord cu aceasta și, contrar acesteia, nu am filosofat și nu filosofăm, ci vom urma acest lucru până la ultima noastră suflare și nu vom tolera pe nimeni care încearcă să propovăduiască contrariul.”
„Meletie, episcopul Larissei, care a vorbit și pentru Domnus, cel preasfânt (episcopul orașului Apamea, în a doua Sirie, a spus: Întotdeauna am crezut aceasta din tinerețea mea și acum țin aceeași credință și sărut expunerea sfinților părinți, care ni s-a citit recent).”
„Cir, episcopul Afrodisiasului Carian, (a zis: și am ținut această credință nu numai din copilărie și din viața monahală, ci și din învățătura tatălui meu)”.
„Florența, Episcopul Lidiei, (a spus: Și eu mă alătur acestei credințe, care a fost recent citită și deja definită anterior de Sfinții Părinți împreună cu Duhul Sfânt, și o recunosc ca apărarea speranței mele; sunt de acord cu ceea ce s-a decis).”
„Candidian, episcop al Antiohiei Pisidiei, a spus ceva similar: (și din tinerețe am fost crescut în credința catolică și am fost arhidiacon în cetatea imperială și, prin harul lui Dumnezeu și al lui Hristos, cred că încă rămân fără prihană în ea; și chiar și astăzi păzesc expunerile de nezdruncinat atât ale celor 318 sfinți părinți care au fost în Niceea, cât și ale celor care s-au adunat în această mitropolie; și până la sfârșit sunt tot mai înțelept).”
„Hilar, diacon al bisericii romane, prin tălmăcitorul său, episcopul Florența al Lidiei, a spus: Ceea ce s-a citit recent despre credința expusă la Niceea și confirmată de sfântul sinod care se întrunise anterior la Efes, aceasta este ceea ce învață și onorează acest tron apostolic. Așadar, știu că acest lucru, în conformitate cu dogmele sfinților părinți, tronul apostolic a așezat în propriile sale scrisori către voi, preasfinților. Dacă veți porunci să fie citite, veți ști că sunt în acord cu adevărul.”
„Vasile, episcopul Traianopolisului, a spus: și smerenia mea se hrănește în această sfântă credință, în care mă rog și îmi sfârșesc viața.”
„Polychronius, episcopul Antipatriei, a spus: Prin harul lui Dumnezeu deținem definițiile divine și adevărate ale sfinților părinți și ne rugăm să fim păstrați în această credință.”
„Sfântul Sinod a spus: toți suntem de această părere și de această credință.”
„Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul și marele Sinod, care prin voia lui Dumnezeu s-a adunat odată la Niceea, a expus credința noastră dreaptă și fără prihană, pe care a și confirmat-o (Sfântul Sinod), care s-a adunat recent aici, și a hotărât ca aceasta singură să fie menținută și propovăduită în Biserică; a decretat, de asemenea, că nimănui nu i se va permite să propovăduiască o altă credință în afară de aceasta, sau să caute, sau să reînnoiască, sau să denatureze ceva în venerabila noastră

mărturisire de credință; iar pe cei care încearcă să filozofeze contrar acesteia, sau să caute, sau să compună ceva, sau care încearcă să reconstruiască complet ceea ce a fost hotărât, i-a supus anumitor pedepse, și anume: dacă sunt episcopi, să fie înstrăinați de episcopat, dacă sunt clerici - de cler, iar dacă sunt laici, să fie excomunicați (din Biserică). Știm acest lucru din documentele citite recent. Flavian, fostul episcop al bisericii Constantinopolului, și Eusebiu din pre-Rilea, după cum vede clar acest Sfânt și Ecumenic Sinod, sunt descoperiți că pervertesc și reorganizează aproape totul și au dat motiv pentru…" ispită și confuzie pentru sfintele biserici și toate popoarele ortodoxe; este clar că s-au supus pedepselor hotărâte odată de sfinții noștri părinți în sinod. Prin urmare, noi, confirmându-ne în (hotărârile) lor, îi condamnăm pe susmenționați Flavian și Eusebiu la privarea de orice demnitate preoțească și episcopală. Fiecare dintre cei mai pioși episcopi prezenți să-și expună opinia și să o includă clar în documente. Și tot ce s-a făcut acum să fie raportat celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri."
„Episcopul Flavian a spus: Vă resping (apelul la dumneavoastră)".
„Hilarus, un diacon al bisericii romane, a spus: κοντραδίκιτερ , adică se opune".
316 Când s-a citit aceasta, episcopii răsăriteni și cei mai venerabili episcopi care erau cu ei au strigat: „Anatema lui Dioscor! În acest ceas l-a condamnat, în acest ceas să fie condamnat. Doamne Sfinte, răzbună-te. (Doamne, răzbună-l. Împărate Ortodox, răzbună-l.) Mulți ani lui Leon; mulți ani Patriarhului." Constantin, secretarul credincios (al consistoriului imperial), a citit restul aceluiași sul astfel:
317 „Iuvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Flavian și Eusebiu s-au arătat străini de preoție și de demnitatea episcopală atunci când au încercat să adauge sau să scadă ceva din credința (sfântă) expusă de sfântul Sinod de la Niceea, care a fost confirmată de sfântul și ecumenicul sinod care s-a întrunit odată aici, la Efes. Prin urmare, cei care îndrăznesc să adauge sau să scadă ceva din credință, și mai ales cei care au provocat o astfel de confuzie, sunt (pe bună dreptate) înstrăinați de preoție. De aceea, hotărăsc și eu, în conformitate cu sfântul și ecumenicul sinod și cu sfântul și preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Dioscor, să-i înstrăinez de demnitatea episcopală."
„Domnus, episcopul Antiohiei, a spus: Și eu sunt de acord cu sfântul vostru conciliu, care i-a condamnat pe Flavian și Eusebiu, ca nerespectând conciliile de la Niceea și pe cel care s-a întrunit aici înainte, și sunt de acord cu justa sentință pronunțată de voi despre ele."
„Thalassius, episcopul Cezareei (Capadocia), a spus: Cei care acționează împotriva definițiilor părinților despre credință, își atrag asupra lor penitențe canonice. De aceea Flavian și Eusebiu, care au încălcat definițiile stabilite de sfinții părinți în Niceea și Efes, prin verdictul evlaviei voastre și al nostru, sunt lipsiți de rangul episcopal."
„Eusebiu, episcopul Ancyrei Galatiei, a spus: Întotdeauna sunt mulțumit de milostenie. Dar, din moment ce chestiunea credinței i-a determinat pe sfinții părinți să pronunțe o astfel de sentință asupra lui Flavian și Eusebiu, conform unei judecăți drepte, atunci și eu sunt de acord."
„Ștefan, episcopul Efesului, a spus: Sentința pronunțată împotriva lui Flavian, fostul episcop, și a lui Eusebiu este dreaptă; de aceea, sunt de acord și semnez depoziția amândurora."
„Cir, episcopul Afrodisiasului, (a spus: nimeni nu este atât de nebun sau vrăjmaș față de Dumnezeu ca cel care îndrăznește să se împotrivească decretelor și sentințelor părinților. Prin urmare, sunt și eu de acord cu deciziile anterioare ale părinților privind condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu)."

„Erasistratus, episcop al Corintului din Grecia, (a spus: fiind prezent aici și aflând din cele citite că Flavian și Eusebiu au filozofii care nu sunt în conformitate cu credința catolică și nu ascultă de sfântul sinod de la Niceea, care s-a întrunit și el puțin mai devreme la Efes, sunt de acord cu sfinții părinți și îi consider pe ei, adică pe Flavian și Eusebiu, străini de orice demnitate episcopală).”
„Quintillus, Episcopul Heracleei, care a ținut și locul lui Anastasie, cel mai venerabil Episcop al Tesalonicului, (a spus: Sfântul și marele Sinod, care cu puțin timp înainte s-a adunat în acest oraș pentru a-l condamna pe nelegiuitul Nestorie, a hotărât ca nimănui să nu i se permită vreodată să proclame o altă credință decât cea expusă la Niceea de cei 318 sfinți părinți. Prin urmare, eu, urmând această hotărâre, îi consider pe toți cei care rămân în credința respectivă ca fiind catolici; iar pe cei care au încălcat ceva din ea, îi anatematizez și îi hotărăsc ca fiind străini de credința catolică).”
„Meletie, episcopul Larissei, care a ocupat și locul lui Domnus, cel mai venerabil episcop al bisericii Apameane, (a spus: Și sunt de acord cu sfinția voastră, care ați acționat pe deplin drept și legiuit detronându-i pe foștii episcopi Flavian și Eusebiu; pentru că au fost găsiți călcători ai decretelor date de sfintele și marile sinoade care s-au întrunit la Niceea și Efes, și împreună cu voi îi consider străini de demnitatea episcopală)”.
„Diogene, episcopul Cizicului, (a spus: Și eu sunt de acord cu sfinții noștri părinți în ceea ce s-a hotărât despre Flavian și Eusebiu, înstrăinându-i de demnitatea episcopală).”
„Ioan, Episcopul Sevastei, în prima Armenie, (a spus: Orice noutate introdusă de cineva împotriva adevărului aduce asupra sa o condamnare dreaptă. Și întrucât Flavian și Eusebiu au fost condamnați ca încălcători și inovatori ai credinței compilate de sfinții părinți la Niceea și confirmate la Efes: atunci ei, prin decizia preacinstitului și sfântului Arhiepiscop al Alexandriei și a Sfântului și Ecumenic Sinod, printr-o judecată dreaptă sunt lipsiți de preoție; și sunt de acord cu ei).”
„Vasile, episcopul Seleuciei din Isauria, (a spus: Urmez ceea ce a fost hotărât de sfinția voastră cu privire la foștii episcopi Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu toate decretele fericirii voastre. Căci voi înșivă ați urmat ceea ce sfinții părinți au hotărât și au poruncit mai înainte cu privire la trădătorii credinței - și anume, dacă sunt preoți, atunci trebuie lipsiți de preoție, iar dacă sunt laici, atunci sunt supuși anatemei).”
„Teodor, episcop de Tars, (a spus: și sunt de acord cu verdictul pronunțat de Sfântul Sinod cu privire la Flavian și Eusebiu, ca fiind publicat corect și canonic).”
„Romanus, episcopul Myrei, (a spus: și sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți despre Flavian și Eusebiu și cu sentința pronunțată pe bună dreptate despre ei).”
„Fotie, episcopul Tirului, (a spus: și smerenia mea pronunță, în acord cu verdictul acestui Sfânt și Ecumenic Sinod, lipsindu-i pe Flavian și pe josnicul Eusebiu de preoție, ca aceia care au raționat împotriva sfântului Sinod de la Niceea și a celui care s-a întrunit puțin mai devreme în această glorioasă metropolă a Efesului).”
„Iulian, episcop de Tabia, (a spus: Sunt întristat să încep acest discurs trist. Căci aceasta este regula celor prevăzători. Dar, din moment ce președinții acestui mare conciliu ecumenic, pentru confirmarea evlaviei, i-au supus pe Flavian și Eusebiu definiției părinților, sunt de acord cu ceea ce s-a făcut în mod legitim).”
„Florența, episcop al Lidiei, (a spus: întrucât a binevoit acestui sfânt și mare conciliu să-i condamne cu propriile sale buze pe cei care încalcă legile divine: atunci și eu hotărăsc, asemenea sfinției voastre, cu privire la foștii episcopi Flavian și Eusebiu).”

„Marinian, episcop de Synadius, (a spus: Urmez tot ce a fost hotărât de sfântul conciliu, care depășește neînsemnătatea mea, despre Flavian și ticălosul Eusebiu și sunt de acord cu condamnarea lor).”
„Musonius 318 , episcop de Nyssa, (a spus: din moment ce foștii episcopi Flavian și Eusebiu au fost găsiți respingând Sfântul Sinod, adunat înainte de acesta în metropola Efesului: atunci și eu sunt de acord cu condamnarea lor, pe bună dreptate completă).”
„Constantius 319 , episcop de Bostra, (a spus: Și eu sunt de acord cu justa definiție pronunțată de sfântul conciliu despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu sentința sa, decretată legal).”
„Ștefan, Episcop de Hierapolis, (a spus: Și eu urmez sentința pronunțată de sfinția voastră despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu, ca fiind încălcate sfintele canoane stabilite la Niceea și aici înainte și, similar hotărârii voastre, sunt de acord cu înstrăinarea lor).”
„Atticus, episcop de Nicopole, în vechiul Epir, (a spus: și urmez ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți în sentința pronunțată asupra lui Flavian și Eusebiu, înstrăinându-i, așa cum a decis sentința sfinților, de demnitatea episcopală).”
„Eustatie, episcopul Beritului, (a spus: Decretul sfinților noștri părinți, care s-au adunat odinioară aici din porunca celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri, este cunoscut de toți, poruncind lămurit ca cei care încearcă să investigheze, să testeze sau să adauge la credința sfinților părinți care s-au adunat la Niceea să fie lipsiți de propriul rang. De aceea Flavian, fost episcop al Constantinopolului, și Eusebiu, care a deținut odinioară episcopia de Dorileu, filozofând contrar acestui lucru, s-au supus ei înșiși acestei cumplite sentințe).”
„Nunechius, episcop al Laodiceei Trimitaria, (a spus: Eu însumi sunt de acord cu verdictul pronunțat de Sfinții Părinți despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu).”
„Olimpiu, episcopul Constanței din insula Cipru, (a spus: Și sunt de acord cu sfântul și slăvitul vostru sinod, care i-a condamnat pe Flavian și Eusebiu ca încălcători ai celor stabilite la sfântul Sinod de la Niceea și la cel care s-a întrunit aici sub președinția sfântului și binecuvântatului nostru părinte, episcopul Chiril, și sunt de acord cu dreaptă hotărâre a marelui și sfântului vostru sinod).”
„Ioan, episcopul Rodosului, (a spus: Eu însumi sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfântul și marele vostru conciliu cu privire la înstrăinarea lui Flavian și Eusebiu, deoarece au încălcat hotărârile Sfântului Mare Sinod de la Niceea și ceea ce s-a hotărât în această metropolă efeseană sub președinția preasfintei și sfintei pomeniri părintelui și episcopului nostru Chiril).”
„Candidian, episcop al Antiohiei Nisidiei, (a spus: și sunt de acord cu toate definițiile corecte ale întregului Sfânt Sinod al Sfinților Părinți despre Flavian și Eusebiu).”
„Ștefan, episcop de Anazarbus, (a spus: Și eu sunt de acord cu sentința pe bună dreptate pronunțată de sfinția voastră despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu și îi consider de acum înainte străini de această demnitate, deoarece au pervertit decretele pronunțate de Sfântul și Marele Sinod de la Niceea și de cel care a fost ulterior întrunit în acest oraș).”
„Gherontius, episcop al Seleuciei Siriei, (a spus: Eu însumi sunt de acord cu sfântul vostru conciliu și hotărăsc să-i privez pe Flavian și Eusebiu de demnitatea lor episcopală, ca încălcători ai celor decretate de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și în orașul Efes).”
„Rufin, episcop de Samosata, (a spus: Sunt de acord cu tot ce s-a spus pe bună dreptate despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu și îi consider străini de demnitatea episcopală, ca încălcători ai celor stabilite de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și Efes).”

„Indim, episcop de Irenopolis, (a spus: Și sunt de acord cu judecata pe bună dreptate publicată a sfinției voastre cu privire la condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, care au încălcat decretele pronunțate de sfântul și marele sinod al sfinților părinți care s-au întrunit la Niceea, precum și de cei care s-au întrunit puțin mai devreme în acest oraș Efes; și îi consider de acum înainte străini de demnitatea episcopală).”
„Timotei, episcop al Valanaiei, (a spus: Și sunt de acord cu sentința pe bună dreptate pronunțată de Sfântul vostru Sinod cu privire la condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, care au îndrăznit să încalce ceea ce era plăcut sinodului care a fost în cetatea Niceea și recent întrunit la Efes).”
„Teodosie, episcopul de Canofi, (a spus: Rămân de acord cu toate deciziile Sfântului Sinod despre foștii episcopi Flavian și Eusebiu și îi consider străini de demnitatea episcopală, ca încălcători ai decretelor părinților care s-au adunat la Niceea și Efes).”
„Seleuc, episcop al Amasiei, (a spus: Eu însumi sunt de acord cu ceea ce Sfântul Sinod a hotărât în mod legitim și corect despre Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu înstrăinarea lor de orice slujbă preoțească).”
„Petru, episcopul Gangrei, (a spus: și sunt de acord cu verdictul sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Flavian și Eusebiu).”
(Eutihie, episcop de Adrianopol, în Epirul antic, a spus ceva similar.)
(Elaudius, episcop de Anchiax, în Epirul antic, a vorbit într-un mod similar.)
(Simeon, episcopul Amiei, a vorbit într-un mod similar.)
(„Ilie, episcopul Adrianopolului, în Asia, a vorbit într-un mod similar.”)
(Luca, episcopul Dyrrhachium-ului, a vorbit într-un mod similar.)
„Vasile, episcopul Traianopolisului (în regiunea Rodopilor), a spus: și smerenia mea este de acord cu verdictul acestui mare și sfânt conciliu despre Flavian și Eusebiu.”
„Dokimasius, episcopul Maroniei, (a spus: Smerenia mea este de acord și cu sentința pronunțată de sfântul mare conciliu despre Flavian și Eusebiu).”
„Alexandru, episcopul Sevastei, (a spus: Și eu sunt de acord cu verdictul pronunțat de sfinții părinți despre Flavian și Eusebiu).”
„Uraniu, episcop al orașului Imeria, din regiunea Osdroa, prin tălmăcitorul cuvintelor sale, presbiterul Edessei, Eulogiu, (a spus: cei care au îndrăznit să încalce decretul sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și Efes, nu numai că ar trebui lipsiți de demnitatea lor bisericească, ci chiar să fie tăiați cu sabia. Căci, văzând la ce pedeapsă au fost supuși cei care au fost înaintea lor, ar fi trebuit să evite încercările de acest fel. Și din moment ce Flavian și Eusebiu au devenit încălcătorii lor, atunci și eu hotărăsc că sunt străini de demnitatea episcopală și sunt vrednici de multe mii de rele).”
„Atanasie, episcopul Opuntiei, (a spus: Și eu sunt de acord cu sentința pronunțată de sfântul conciliu cu privire la condamnarea lui Flavian și Eusebiu și declar același lucru).”
„Teodor, episcop de Claudiopolis, (a spus: Sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfântul conciliu cu privire la condamnarea lui Flavian și Eusebiu, care nu au respectat regulile celor 318 părinți și decretele sfântului conciliu care s-a întrunit odată în acest oraș Efes și hotărăsc similar cu ceea ce a fost pe bună dreptate pronunțat de sfântul vostru conciliu).”
„Leonțiu, episcop al Ascalonului, (a spus: Sunt de acord cu tot ceea ce sfinții părinți au hotărât împotriva lui Flavian și Eusebiu: să fie străini de orice demnitate preoțească).”
„Fotinus, episcopul Lyddei, (a spus: Sfântul sinod, care s-a adunat mai devreme aici, a decretat pe bună dreptate ca nimeni să nu denatureze ceea ce s-a decretat la Niceea sau acolo. Prin urmare, sunt de acord cu ceea ce a fost decretat acum de sfinții părinți

și îi înstrăinez de funcția episcopală pe Flavian și Eusebiu, care au îndrăznit să încalce ceea ce s-a decretat la sfântul sinod).”
„Anastasie, episcopul Arioupolisului, (a spus: După ce am auzit procesul care a avut loc între Eusebiu și Flavian și pe baza documentelor citite și a notițelor prezentate, condamnând trădarea lor, și eu, în acord cu sfinții părinți, îi înstrăinez pe ei, adică pe Flavian și Eusebiu, de orice demnitate preoțească).”
„Teodosie 320 , episcop de Amathus, (a spus: Flavian și Eusebiu, care nu au păzit decretele sfinților părinți care s-au întâlnit mai înainte la Niceea și în acest oraș și au fost condamnați de sfinții părinți, sunt înstrăinați de mine de demnitatea episcopală; căci urmez ceea ce este hotărât de sfinții părinți).”
„Pavel, episcop de Maiuma, (a spus: Și am hotărât să-i privez pe Flavian și Eusebiu de demnitatea lor episcopală, care au încălcat decretele sfinților părinți care s-au întâlnit mai înainte la Niceea și Efes, și pentru aceasta sunt condamnați de sfântul sinod întrunit acum).”
„Zosimus, episcopul Minoidiei, (a spus: Flavian și Eusebiu nu au respectat deloc definițiile sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și Efes, ci le-au încălcat și le-au denaturat și, prin urmare, au fost condamnați prin verdictul acestui sinod prezent; și eu, fiind de acord cu sfinții părinți, îi privez și pe ei de demnitatea lor episcopală).”
„Epifanie, episcopul Pergei, (a spus: Deși aceasta mi-a fost greu, dar, plângând în sufletul meu, sunt de acord și cu condamnarea lui Flavian, fostul episcop al Constantinopolului, și a lui Eusebiu, care a avut cândva primatul în orașul Dorileu).”
„Baruch, episcopul Sozusului, (a spus: Duhul Sfânt îi face întotdeauna pe preoți păzitori ai credinței. Prin urmare, cei care fac contrar a ceea ce ar trebui să facă trebuie condamnați. Printre aceștia, Flavian și Eusebiu, care s-au dovedit a fi adversari îndrăzneți ai decretelor canonice ale sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și Efes, sunt lipsiți de rangul lor episcopal, fiind condamnați pe bună dreptate pentru propria lor nebunie).”
„Heraclius, episcopul Azothului, (a spus: Acest Sfânt și Mare Sinod a făcut bine înlăturându-i pe Flavian și Eusebiu din orice slujbă preoțească, care încearcă întotdeauna să răstoarne și să denatureze decretele Sfinților Părinți. Prin urmare, eu, urmând justa definiție, sunt de acord).”
„Ioan, episcopul Tiberiadei, (a spus: Sentința Sfântului Sinod pronunțată împotriva lui Flavian și Eusebiu este dreaptă și legitimă; de aceea și eu declar același lucru).”
„Musonius, episcop de Zoor 321 , (a spus: Cei care se opun decretelor celor 318 sfinți părinți, adunați de Duhul Sfânt la Niceea și a ceea ce a fost legiferat din nou după ei în această mare metropolă Efes, nu se opun oamenilor, ci lui Dumnezeu. De aceea, Flavian și Eusebiu, vorbind și acționând împotriva Duhului Sfânt, și-au pierdut amândoi rangul episcopal și trebuie să atribuie cauza căderii lor înșiși, și nu nouă, care ne-am îndepărtat de impietatea lor).”
„Dionisie, episcopul Sicamazonei, (a spus: Părinții au decis pe bună dreptate și pe bună dreptate împotriva foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, întrucât au raționat greșit despre credință. Prin urmare, și eu hotăresc același lucru ca Sfântul Sinod).”
„Caium, episcop de Phaneum, (a spus: găsind exact ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți împotriva foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, și i-am îndepărtat din preoție, fiind de acord cu sfântul conciliu).”
„Etheric, episcop de Smirna, (a spus: Nimeni nu îndrăznește să se opună decretelor sfintelor și marilor sinoade, care, prin inspirație divină, au hotărât că cei care încalcă credința catolică vor fi condamnați canonic. De aceea, eu, fiind de acord cu verdictul sfinției voastre, i-am lipsit pe foștii episcopi Flavian și Eusebiu de demnitatea lor preoțească).”

„Constantius, episcop al Sevastei, (a spus: din moment ce Flavian și Eusebiu s-au înarmat pentru cel mai aspru război împotriva a ceea ce a fost odată corect expus despre credință în Niceea și apoi în Efes: să fie atunci lipsiți de rangul episcopal, eliberând universul prin căderea lor de ispita pe care au provocat-o).”
„Zevennus 322 , episcop de Pella, (a spus: Sfinții părinți au hotărât ce este plăcut lui Dumnezeu și folositor împotriva lui Flavian și Eusebiu, care nu au urmat sfântul și ecumenic conciliu de la Niceea și ce a fost stabilit în acest oraș Efes împotriva celor care încalcă canoanele bisericii. De aceea, eu, fiind de acord cu verdictul lor, i-am înstrăinat pe Flavian și Eusebiu de orice demnitate preoțească).”
„Alypius, episcop al Bactriei 323 , (a spus: Fiind prezent și ascultând procesul care a avut loc între preasfințitul preot și arhimandritul Eutychius și între Flavian și Eusebiu, și aflând din documentele citite nouă și din notițele prezentate că ei – Flavian și Eusebiu – erau vrednici de mustrare și au fost găsiți vinovați de trădare, și eu, în acord cu preasfinții părinți, i-am înstrăinat, adică pe Flavian și Eusebiu, de demnitatea preoțească).”
„Polychronius, episcop al Antipatrisului, (a spus: și sunt de acord cu verdictul sfinților părinți pronunțat împotriva lui Flavian și Eusebiu, că ar trebui să fie străini de preoție și demnitatea episcopală).”
„Pancrate, episcop al Liviei (a spus: Flavian și Eusebiu, după ce au eliberat lumea de ispita de a fi lipsiți de episcopatul lor, învață că toți trebuie să respecte cu tărie regulile promulgate de sfinții părinți la Niceea și Efes și să nu se înarmeze, ca ei, pentru război deschis).”
„Auxilaus, episcopul aliaților sarazini, (a spus: este drept să se urmeze ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți. Prin urmare, sunt de acord și cu definițiile pronunțate împotriva foștilor episcopi Flavian și Eusebiu).”
„Domninus, episcop de Plataea, (a spus: întrucât conferința sfinților părinți și hotărârea luată împotriva lui Flavian și Eusebiu sunt cunoscute: atunci eu, fiind de acord cu verdictul lor, pronunț același lucru).”
„Teodosie, episcopul Mastaurului, (a spus: din moment ce dreaptă hotărâre a sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Flavian și Eusebiu a fost deja luată: atunci și eu sunt de acord cu verdictul lor).”
„Cyriacus, episcop de Aegle 324 , (a spus: Și pe lângă discursurile noastre se dovedește că Flavian și Eusebiu nu ascultă de expunerea corectă a sfinților părinți, rostită la Niceea și confirmată în această metropolă efeseană, și pentru aceasta Sfântul Sinod a pronunțat o sentință dreaptă împotriva lor, cu care sunt de acord și eu în ceea ce privește condamnarea celor pomeniți).”
„Flavian, episcop de Adramitina, (a spus: Și sunt de acord cu hotărârea luată de sfinții mari preoți Dioscor, Juvenal, Domnus, Ștefan, Thalassius și întregul sfânt sinod, adunat împreună cu ei în cazul lui Flavian și Eusebiu, și îi condamn și pe ei la privarea de orice preoție).”
„Ciriac, episcopul Levedei, (a spus: Și eu sunt de acord cu definiția sfinților părinți; de aceea sunt de acord cu condamnarea lui Flavian și Eusebiu, care au disprețuit adevărul).”
„Leonțiu, episcopul Magneziei (Meandru), a spus: Nu am dorit deloc să se întâmple ceea ce s-a făcut cu îndrăzneală împotriva preasfințitului și preasfințitului preot și arhimandritului Eutihie și nici nu i-am condamnat pe foștii episcopi Flavian și Eusebiu de filosofare contrară credinței catolice; dar, din moment ce ceea ce s-a făcut a fost călcat în picioare de integritatea regulilor, numitul preacuvios atimandrit a meritat de la acest Sfânt și Ecumenic Sinod drept milă, primind din nou atât rangul, cât și comuniunea și conducerea mănăstirii sale; dar Flavian și Eusebiu trebuie să-și

atribuie singuri distrugerea care li s-a abătut din cauza propriei lor blasfemii. Prin urmare, sunt de acord și cu ceea ce a fost hotărât împotriva lor de întregul iubit de Dumnezeu Sinod Ecumenic."
„Eutropiu, episcopul Pergamului, (a spus: și sunt de acord cu verdictul sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Flavian și Eusebiu)."
„Gennadius, episcop de Postia 325 (în regiunea aheeană, a spus: și sunt de acord cu sfinții părinți că Flavian și Eusebiu erau străini de rangul preoțesc)."
„Olimpiu, episcop al Evasiei, (a spus: în conformitate cu verdictul anterior al sfinților părinți ai conciliului ecumenic adunat la Efes, și eu, cu mult plâns în sufletul meu, hotărăsc ca Flavian și Eusebiu să fie înstrăinați de orice comunitate preoțească)."
„Maxim, episcop de Tralles, (a spus: și sunt de acord cu condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, conform sentinței date de sfinții părinți)."
„Iulian, episcop de Hype, (a spus: Și eu sunt de acord cu hotărârea făcută de sfinții noștri părinți, adunați prin harul lui Dumnezeu în mitropolia Efesului, ca Flavian și Eusebiu să fie străini de demnitatea episcopală și excomunicați de la Sfânta și cumplita taină a Domnului Hristos și Dumnezeului nostru, pentru că ei raționează împotriva sfintei credințe expuse de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și care s-au întâlnit mai târziu în orașul Efes)."
„Teopemptus, episcopul Cavassei, (a spus: Într-adevăr, grea este lupta pe care o dau cei mai fățiși dușmani; dar mult mai grea este cea pe care o dau prietenii falși și înșelători, pentru că ei rănesc prin prefăcătorie și distrag de la evlavie foarte mulți oameni simpli și îi îndepărtează departe de dogmele Bisericii. Așadar, preavenerabilul Flavian, fost episcop al marelui oraș Constantinopol, dorind să confirme învățătura dăunătorului Nestorie, a fost găsit eretic în multe privințe; s-a stabilit, de asemenea, că Eusebiu, odată numit episcop al orașului Dorileu în zadar, filozofează ca Flavian. Și întrucât nu au stat cu tărie în învățătura sfinților părinți, acest sfânt și mare sinod a pronunțat împotriva lor o dreaptă sentință de condamnare; și sunt de acord cu tot ceea ce a decretat sfântul sinod despre ei, pentru ca să fie clar că sunt străini de demnitatea episcopală și de orice (slujbă) preoțească".
„Calosirius, episcopul Arsinoei, prin diaconul său Iulius 326 care i-a tradus (cuvintele) , (a spus: în ceea ce privește condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, declar și eu același lucru ca și sfinții episcopi de mai înainte și sunt de acord cu tot ceea ce a fost hotărât de sfântul conciliu)."
„Ioan, episcopul Efaistului, (a spus: Dacă sentința divină a Mântuitorului l-a declarat vrednic de cea mai aspră pedeapsă pe cel care ar ofensa pe unul dintre cei mici (Matei 18:6): atunci ce trebuie să sufere pentru impietatea lor cei care au tulburat în prezent aproape întregul univers și, în măsura în care depinde de ei, au dat prilej de insolență celor care cinstesc învățătura nelegiuită a lui Nestorie? În plus, au dat prilej de batjocură și blasfemie credinței creștine păgânilor și evreilor, ca și cum chiar și astăzi credința noastră dreaptă și fără prihană, care a fost stabilită de Duhul Sfânt prin sfinții părinți în Niceea și confirmată cu puțin timp înainte în această metropolă, este necunoscută. Și această preasfântă adunare, printr-o sentință sfântă și dreaptă, poruncește ca acela să fie îndepărtat din preoție cel care îndrăznește să introducă vreo nouă cercetare sau expunere în ceea ce este cel mai complet" (Am spus că aceasta a fost scrisă de Duhul Sfânt. Dar cei menționați mai sus, disprețuind acest decret drept, au făcut ce au vrut. Motivul ostilității lor împotriva spusului preot Eutyches a fost păstrarea credinței catolice, pe care acest om preapios le-a păstrat neschimbat până la sfârșit. Și aceasta, când a fost condamnat, i-a fost imputată ca o crimă; căci pentru un păcătos închinarea la Dumnezeu este o urâciune. De aceea, Flavian și Eusebiu sunt pe bună dreptate supuși sentinței sfinților noștri părinți; ca aceia care au dorit să

reînnoiască credința și au fost de acord în mod nerezonabil cu învățătura lui Nestorie, au fost lipsiți de preoție de acest sfânt conciliu, astfel încât după aceasta nicio noutate să nu fie introdusă în credința pioasă și dreaptă).
„Heraclide, episcop al Heracleei, (a spus: Și eu sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfântul vostru conciliu și sunt de acord cu condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu)."
„Isaac, episcopul Elearchiei, (a spus: în ceea ce privește condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, declar același lucru ca și preasfinții părinți și episcopi dinaintea mea)."
„Gemellinus 327 , episcop al Erifreniei, (a spus: cei care nu ascultă de învățăturile precis stabilite și (cu bună mulțumire) ale sfinților părinți, se supun sentințelor bisericești. Aceasta s-a întâmplat chiar și în prezent. Prin urmare, din moment ce Eusebiu, episcopul Dorileiei, a căutat ceva neplăcut părinților noștri duhovnicești, care au constituit acel număr venerabil de 318 episcopi, și celor care au confirmat odată faptele lor în mitropolia Efesului, și Flavian al Constantinopolului au fost de acord să reînnoiască ceea ce nu este conținut în învățăturile menționate anterior: este necesar să-i supunem sentinței definitive a sfinților părinți, care chiar mai înainte în mitropolia Efesului au hotărât că ar trebui depuși și înstrăinați de orice rang bisericesc)."
„Apoloniu, episcop de Tanaea (a spus: întrucât Eusebiu și Flavian au fost găsiți gândind și acționând contrar a ceea ce a fost expus despre credința catolică în Hristos de către sfinții părinți care s-au adunat odată la Niceea și recent confirmat în această metropolă din Efes, și pentru aceasta au fost supuși reproșurilor conținute acolo și au fost condamnați de acest sfânt și ecumenic conciliu și lipsiți de orice rang preoțesc: de aceea și eu consimț și sunt de acord)."
„Gennadius, episcop al marelui Hermopolis, (a spus: în ceea ce privește condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, declar și eu același lucru ca și predecesorii mei, Sfinții Părinți, și hotărăsc că trebuie condamnați)."
„Cir, episcopul Babilonului, (a spus: și sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți cu privire la condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu)."
„Atanasie, episcop de Busirida, (a spus: Și eu urmez sentința publicată pe bună dreptate împotriva lui Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu deciziile luate cu privire la ei)."
„Fotinus, episcop de Teukhir 328 , (a spus: și hotărăsc în conformitate cu ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți, confirmând condamnarea făcută de ei foștilor episcopi Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu toate deciziile luate împotriva lor)."
„Teofil, episcopul Cleopatrei, (a spus: Sunt de acord și sunt de acord cu tot ceea ce acest Sfânt și Ecumenic Sinod a hotărât împotriva foștilor episcopi Flavian și Eusebiu și sunt de acord cu tot ceea ce a fost decretat împotriva lor)."
„Pasmeius, episcop de Paralus, (a spus: și sunt de acord cu tot ce a fost plăcut acestui sfânt și mare sinod în ceea ce privește condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu)."
„Sosius 329), Episcop de Sosus, (a spus: recunoscând justele definiții ale sfinților părinți cu privire la condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu, sunt de acord cu ei)."
„Teodul, episcop al Pisiliei 330 , (a spus: ar fi fost mai bine ca foștii episcopi Flavian și Eusebiu să nu se fi născut și să nu li se atârne o piatră de moară de gât și să-i arunce în mare (Matei 26:24, 18:6), pentru că i-au ademenit pe cei simpli. Și de aceea sunt de acord cu condamnarea lor, deoarece au încălcat definițiile sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și înainte de aceasta la Efes)."

„Teodor, episcop de Barca, (a spus: Și eu intenționez să vorbesc, să fac și să filozofez așa cum a fost plăcut acestei sfinte adunări și sunt de acord cu aceasta și consimt la condamnarea foștilor episcopi Flavian și Eusebiu).”
„Rufus, episcopul Cirenei, (a spus: Foștii episcopi Flavian și Eusebiu au fost înșiși cauza propriei condamnări, pentru că au îndrăznit să denatureze dogmele sfinților părinți. Prin urmare, și eu sunt de acord și consimțesc la condamnarea lor, promulgată de acest sfânt și mare sinod).”
„Zenon, episcopul de Rinocurur, a spus: Deși Sfântul și Marele Sinod a pronunțat o sentință severă împotriva foștilor episcopi, plină de toată tristețea și vrednică de cele mai amare lacrimi; totuși, din cauza marii nelegiuiri și impietății nelegiuitilor Eusebiu și Flavian, înșelați de nebunia și orbirea sa, așa cum arată lectura actuală a documentelor, noi, urmând drepturile compasiunii și ale iubirii frățești, suntem cu tristețe de acord cu judecata dreaptă promulgată împotriva lor.”
„Luca, episcop de Sigre, (a spus: Urmând decretele acestui întreg Sfânt Sinod, îi condamn și pe foștii episcopi Flavian și Eusebiu, care au fost condamnați pentru încălcarea a ceea ce a fost hotărât de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și înainte de aceasta la Efes).”
„Ausonius, episcopul Sevenniților, (a spus: Deși sentința pronunțată împotriva lui Flavian și Eusebiu este vrednică de lacrimi, căci, conform legii compasiunii, trebuie să ne întristăm și să fim cuprinși de tristețe; totuși, eu, în urma acestui sfânt și ecumenic conciliu, sunt de acord cu ceea ce s-a hotărât împotriva lor).”
„Isaac, episcop de Taubah 331 , (a spus: Foștii episcopi Flavian și Eusebiu înșiși au pronunțat o sentință împotriva lor înșiși, așa cum reiese din actele desfășurate la sinoadele - cel de la Niceea și cel ținut în acest oraș, la care s-au adunat atâția părinți și Duhul Sfânt a fost prezent cu ei; pentru că au încălcat ceea ce se făcea în acel moment. Prin urmare, conform definițiilor celor mai pioși părinți, aceștia ar trebui să fie străini de orice rang preoțesc).”
„Filocal, episcopul Zagiliei, (a spus: după ce am citit definițiile conciliare stabilite de sfinții părinți despre credința catolică, pe baza documentelor pronunțate și recitite acum, i-am recunoscut pe foștii episcopi Flavian și Eusebiu ca încălcători a ceea ce a fost plăcut sfinților părinți; prin urmare, urmând definițiile acestui Sfânt Sinod, sunt și eu de acord cu condamnarea lor).”
„Isaia, episcop al Hermopolei mici, (a spus: după cum reiese dintr-o serie de documente, Flavian și Eusebiu înșiși au pronunțat o sentință împotriva lor înșiși; pentru că au îndrăznit să expună o altă credință după cea hotărâtă de sfintele sinoade ecumenice, adică cea de la Niceea și Efes, atrăgând astfel asupra lor pedepsele hotărâte la sfintele sinoade menționate anterior; și sunt de acord cu sfintele definiții ale actualului Sfânt și Ecumenic Sinod, care i-a condamnat).”
„Presbiterul și arhimandritul din Barsum, prin călugărul Eusebiu care a tradus (cuvintele), (a spus: urmând sfinților părinți care s-au adunat la Niceea și mai înainte de aceasta la Efes, și acum - sfinția voastră, îi voi condamna și pe cei condamnați de voi - Flavian, fostul episcop al Constantinopolului, și pe Eusebiu, știind că ceea ce a făcut sfinția voastră a fost făcut din frica lui Dumnezeu).”
„Toți ceilalți au spus ceva similar și aproximativ.”
„Dioscor, episcopul Alexandriei, hotărând, a semnat.”
„Juvenal, episcop al Ierusalimului, (după ce a hotărât, a semnat)”.
„Domnus, episcop al Antiohiei, (după ce a hotărât, a semnat)”.
„Ștefan, episcop al Efesului, (hotărând, semnând).”
„Falassius, episcop de Cezareea Capadociei, (după ce a hotărât, a semnat)”.

„Eusebiu, (prin harul lui Dumnezeu) episcop al Ancyrei Galatiei, (hotărând, semnând)”.
„Cir, (smeritul) episcop (al sfintei biserici a lui Dumnezeu din metropolă); Afrodisias, (hotărând, semnând).”
„Erasistratus, episcop de Corint, (hotărând, semnând)”.
„Diogene, episcop de Cyzic, (după ce a hotărât, a semnat)”.
„Ioan, episcop de Sevaste, (hotărând, semnând)”.
„Vasile, episcop de Seleucia din Isauria (hotărând, semnat)”.
„Și toți ceilalți au semnat exact în același mod 332. ”
Până acum, faptele care au avut loc la Efes sub președinția lui Dioscor.
333 Cei mai iluștri demnitari și cel mai faimos senat au spus: „Vedem că cel mai precis studiu al credinței ortodoxe și catolice ar trebui să fie efectuat mai amănunțit în ziua următoare, în prezența conciliului. Dar, întrucât se pare că Flavian de fericită amintire și preaslăvitul episcop Eusebiu au fost condamnați pe nedrept, așa cum reiese din examinarea documentelor și a anchetelor, precum și din chiar cuvintele unora care erau atunci la Sinod și (acum) mărturisesc că s-au înșelat și în zadar i-au condamnat pe cei care nu păcătuiseră în niciun fel împotriva credinței: atunci ni se pare drept și plăcut lui Dumnezeu, dacă îi place preasfântului și piosului nostru suveran, să-i supunem aceleiași pedepse pe cei care dețineau atunci puterea și prezidau Sinodul: (Dioscor, preaslăvitul episcop) de Alexandria, Juvenal, preaslăvitul episcop de Ierusalim, Thalassius, preaslăvitul episcop de Cezareea Capadociei, Eusebiu, preaslăvitul episcop de Ancyra, Eustathius, preaslăvitul episcop de Berytus și Vasile, preaslăvitul episcop de…” „Seleucia din Isauria și printr-un sfânt sinod, conform canoanelor, să-i priveze de demnitatea lor episcopală și să aducă tot ce a urmat în atenția celei mai înalte autorități.” Episcopii răsăriteni și cei mai onorabili care erau cu ei au spus: „Aceasta este o judecată dreaptă.” Episcopii ilirici și cei mai onorabili care erau cu ei au spus: „Toți am păcătuit, toți cerem iertare.” Episcopii răsăriteni și cei mai onorabili care erau cu ei au spus: „Mulți ani senatului! Dumnezeule sfânt, puternic sfânt, nemuritor sfânt, miluiește-ne pe noi! Mulți ani împăraților! Cei răi fug întotdeauna. Hristos l-a detronat pe Dioscor; Hristos l-a detronat pe ucigaș. Aceasta este o sentință dreaptă; acesta este un sinod drept, acesta este un sinod sfânt. (Senatul este drept, sinodul este drept). Dumnezeu i-a răzbunat pe martiri.” Cei mai glorioși demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Fiecare dintre cei mai venerabili episcopi ai sfântului conciliu de față să se grăbească să expună în scris cum crede, fără nicio teamă, având frica de Dumnezeu înaintea ochilor, știind că cel mai sacru și mai pios suveran al nostru crede conform expunerii celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea și conform expunerii celor 150 care au fost după ei (la Efes) și conform epistolelor și expunerilor canonice ale sfinților părinți - Grigorie, Vasile, Atanasie, Ilarie, Ambrozie și conform celor două epistole canonice ale lui Chiril, publicate și confirmate la primul conciliu din Efes, și nu se îndepărtează în niciun fel de credința lor. Căci se pare că cel mai venerabil arhiepiscop al Romei antice, Leon, împotriva îndoielii neortodoxe și contrare Bisericii Catolice ridicate de Eutihie, a trimis o scrisoare lui Flavian de binecuvântată amintire.” (Am citit; am citit. Aetius, arhidiacon al orașului domnitor Constantinopol, noua Romă, și primul notar, a spus: împlinit).
Sfârșitul primului act.
ACTUL AL DOILEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a șasea a Idelor lui Octombrie, s-a ținut un sinod la Calcedon, prin (harul lui Dumnezeu și) porunca celui mai pios și credincios domnul nostru Marcian,

Augustul permanent, cu cei mai iluștri demnitari adunați în sfânta biserică a sfintei mucenițe Eufemia, și anume: cel mai ilustru și ilustru general, fost consul și patrician Anatolius, și cel mai ilustru și ilustru prefect al pretoriului Palladius, și cel mai ilustru și ilustru prefect al orașului Tatianus, și cel mai ilustru și ilustru funcționar de curte Vincomalus, și cel mai ilustru și ilustru (fost) funcționar de curte Martial, și cel mai ilustru și mai faimos comandant al gărzii imperiale, Sporatius 334 , și cel mai distins supraveghetor al pământurilor imperiale și al veniturilor private, Genephlius; – și, de asemenea, sub cel mai ilustru (și mai faimos) senat, adică – sub cel mai ilustru și mai faimos, fost prefect al pretoriului, fost consul și patrician, Florența – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost consul și patrician, Senatorul – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost funcționar de curte, fost consul și patrician, Nomus 335 , – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost prefect, fost consul și patrician, Protogenes – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost prefect, Zoilus – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost prefect al orașului, Theodorus – și sub cel mai ilustru și mai faimos, fost prefect al orașului, Apollonius, și sub cel mai ilustru și glorios fost camarlier șef, Romanus, și sub cel mai ilustru și glorios fost prefect al Illyricum, Theodorus 336 , și sub cel mai ilustru și glorios fost prefect al pretoriului, Constantin, și sub cel mai ilustru (și glorios) fost camarlier șef, Artax 337 . Și Sfântul și Ecumenic Sinod a fost format când, prin cea mai înaltă poruncă, s-au adunat în orașul Calcedon:
Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu, (prea evlavios) preot, care a ocupat locul celui mai sfânt și preaiubit de Dumnezeu arhiepiscop al Romei antice, Leon, și
Anatolie, preasfințitul Arhiepiscop al gloriosului Constantinopol, noua Romă,
și alți preasfinți și venerabili episcopi, și anume 338 :
Maxim al Antiohiei (în Siria); Ștefan al Efesului;
Petru din Corint; Eleutherius din Calcedon; Diogenes Cysicus;
Quintill din Heraclius (în Macedonia), care a ocupat locul lui Anastasie din Tesalonic;
Lucian din Byza, care a ocupat locul lui Cyriacus, (episcop) de Heraclia în Tracia;
Florentius din Sardes (în Lidia); Eunomie din Nicomedia;
Eusebiu și Constantin, prezbiteri care au ocupat locul lui Anastasie (episcop) de Niceea;
Meletie din Larisa, care a ocupat locul lui Domnus, (episcopul) Apameei al doilea 339 ;
Amphilochius de Side (în Pamphylia);
Iulian din Cos, care a ocupat și tronul apostolic:
Teodor din Tars; Cirus din Anasaura (în a doua Cilicia);
Constantin de Bostra; Fotie de Tir (în Fenicia); Teodor de Damasc;
Nonnus din Edessa (în Siria); Simeon din Amid (în Mesopotamia);
Ioan din Sevastea (în Armenia); Seleuc din Amasia;
Constantin Melitinsky (în Armenia);
Patrick de Tyana (în a doua Capadocie); Petru de Gangra;
Fotin, arhidiacon, care a ocupat locul lui Dorotei (episcop) de Neocezareea;
Roman din Myra (în Licia); Critonian din Afrodisia, în Caria;
Nunechius din Laodiceea (în pașnica Frigia); Marinian din Sinad;
Onesifor din Iconium; Hiergamius din Antiohia, în Pisidia;
Epifanie din Perga (în Pamfilia);
Atticus din Nicopole (în Epirul antic);
Martyrius de Gortyn (în Creta); Luca din Dyrrhachium;
Constantin din Demetrias, care a ocupat locul lui Vigilantius, episcop de Larissa în Tesalia;

Francion din Philippopolis (în Tracia);
Vasile de Trajanopolis (în Rhodope); Sebastian din Verria în Macedonia;
Teoctist din Berria în Siria; Gerontius din Seleucia (în Siria);
Eusebiu, un preot care a ocupat locul lui Macarie (episcop) de Laodiceea, în Siria;
Eusebiu din Dorileu; Savva din Palta (în prima Sirie);
Sofronie al lui Constantin; Patricius din Neocazarea;
Mara din Anazarva 340 ; Roman 341 din Chalcis;
Eustathius din Berytus (în Fenicia); Leontius din Ascalon (în Palestina);
Anianus din Capitolias; Zevennes din Pella; Ioan din Tiberias:
Antioh de Arc; Beryllus de Aile; Aretas de Elusa (în a doua Palestină);
Musonius din Sigor 342 (în Palestina); Pancratie din Liviade;
Zosimus din Minoides; Polychronius din Antipatris; Ioan din Gades 343 ;
Paul din Anfidon; Fotie 344 din Lydda; Rufin din Vivl;
Heraclius din Azot; Marcian din Gherar; Ștefan din Jamnia (în Palestina);
Epictet din Diocletianopolis; Roman din Eudoxiapolis;
Teodor de Claudiopolis, în Isauria; Iulian de Celenderia (în Isauria);
Epifanie al Cestriei; Aelian din Selinunte; Gaius din Suedra;
Amonius din Jotapa; Matalus din Philadelphia;
Marcu din Aretusa (în a doua Sirie); Timotei din Valanea;
Eusebiu de Seleucovilla; Eutihian de Epifanie (în a doua Sirie);
Paul din Meriamnus 345 ; Lampadius din Raphanaea;
Alexandru din Sebaste (în Cilicia); Filip din Adana;
Hypatius din Zephyr; Teodor din Augustus; Iulian din Ross;
Polichronius din Epifanie (în a doua Cilicia);
Ioan Flavius (în Cilicia);
Indim din Irenopolis (în a doua Cilicia);
Sofronie, chorepiscop, care a ocupat locul lui Bassian (episcop) de Mopsuestia;
Proclus din Adranus; Eulogius din Filadelfia (în Arabia);
Teodosie din Canophus 346 ; Hormizd din Philippopolis (în Arabia);
Domninus 347 din Sidon; Teodor din Tripoli (în prima Fenicia);
Olimpius din Panea; Toma din Porfireon; Porfirie din Votrius;
Porfirie, arhidiacon, care a ocupat locul lui Uranius, episcop de Emesa (în Fenicia libaneză);
Iosif din Heliopolis (în Fenicia libaneză);
Iordan din Avila (în Siria); Valerius din Laodiceea (în Fenicia);
Toma din Euoria; Teodoret din Cyrrhus; Rufin din Samosata;
Ioan din Germanicus; Timotei din Dolic; Euvolcius din Zeugmata;
Atanasie din Perga 348 ; Zevenn din Martyropolis;
Callinicus din Apamea (în Bitinia); Caium 349 din Marcopolis;
Ioan din Carr; Avraam din Kerkis; Leucadius din Mys 350 ;
Ioan (episcop) al poporului sarazin;
Noe din Chifa (fortărețe de pe insulă); Ioan din Polemonia;
Gratian 351 din Kerasunt; Iulian din Tavia;
Meliffong din Heliopolis 352 ; Iperechie din Aspona; Acacius din Kinna;
Eufrasie din Lagania; Cecropius din Sevastopol;
Ioan din Nicopole (în prima Armenie); Atticus din Zil;
Antioh din Sinope;
Eucharius, un diacon care a ocupat locul de Paralius (episcop) de Andrap (la Hellespont);
Pavel presbiterul, care a ocupat locul lui Uranius (episcop) de Fildeș 353 ;

Acacius din Ariaraph; Heraclius din Comana;
Adelphius, chorepiscop, ocupând locul lui Adolius (episcop) de Aravis;
Eufronius, un preot care a ocupat locul lui Domnus (episcop) de Kukuz;
Un preot culcat care a ocupat locul lui Ioan (episcop) de Arc;
Teodosie de Nazianz (în a doua Capadocie);
Aristomah din Codonia (în a doua Capadocie); Rhinus din Junopolis 354 ;
Epifanie, un preot care a ocupat locul lui Etherius 355 (episcop) de Pompeiopolis;
Filotim, un preot care a ocupat locul lui Temistius (episcop) de Amastris (în Pont);
Teodor din Heraclius (în Pont);
Eulogius, un preot care a ocupat locul lui Genephlius (episcop) de Cratia;
Pelagius preotul care a ocupat locul lui Teofil (episcop) de Adrianopol;
Elpidius din Pherma; Acvila din Eudoxia; Misgirius din Ammoria;
Longinus din Orkist; Dokimasius din Maronia (în Rhodope);
Serenus din Maximianopolis, în Rhodope; Ethericus din Smirna (în Asia);
Eusebiu din Clazomene; Ciriac din Egeea (în Asia); Mama din Aninif;
Leontius din Magnesia, la Maeander; Cointus 356 Focian;
Proclus din Argiz; Toma din Auliocom; Olympius din Theodosiopolis;
Filip de Neavl (Novodvorsky); Rufinus de Vriul;
Marcellin de Metropolis; Isaia din Elaitul; Taurinus 357 din Theodosiopolis;
Iulian din Hippe; Esperius din Pitania; Proterius of Myrrhina (în Asia);
Busuiocul din Paleopolis; Maeonius de Nyssa (în Asia); Petru din Dardanus;
Thalassius din Parius (la Hellespont);
David al lui Hadrian (la Hellespont);
Eulalius din Pion 358 (la Hellespont);
Pionius din Troa (la Hellespont); Ștefan din Pimianita 359 ;
Teosebiu din Ili (la Hellespont); Hermias din Avidus (la Hellespont);
Daniel din Lampsacus; Patricius de Adrianophyra (la Hellespont); Menecrates din Cerasus;
Cossinium din Hierocezareea, care a ocupat locul lui Andrei (episcop) din Satala;
Ilie din Vland; Policarp din Traval 360 (în Lidia);
Patrick din Akra 361 ; Paul din Tripoli (în Lidia);
Almachius din Zeugia 362 ; Leucius din Apolonofan; Gemellus din Stratonice;
Alcimid din Siland (în Lidia); Dionisie din Attalia (în Lidia);
Nicolae din Akarasei, care a ocupat și locul lui Ștefan (episcop) al Liberiei 363 (în Licia);
Zenodot din Thermis 364 ; Frontoul Fasilitei; Filip de Valvureia;
Teodor din Antiphelles; Leontius din Araxes (în Licia);
Antipater de Kapiisk 365 (în Licia); Andrei de Troglu 366 ;
Roman de Lemn 367 ; Nicias din Megara; Atanasie din Opuntia (în Ahaia);
Domninus din Plataea; Onesim din Argos; Mark of Euraea 368 ;
Peregrinus of Phoenicia (în Hellas);
Eutychius de Adrianopol (în vechea Enira);
Comoara Anchiasmian 369 (în Epirul antic);
Soterichus din Corfu (în vechea Enira);
Dionisie al Antiohiei (în Caria); Ioan din Alinda;
Flachillus din Iassus 370 ; Papias din Erisia; Dionisie din Heraclea, la Muntele Latma;
Menandrul lui Heraclius, pe Sardica 371 ;
Eupithios din Stratonice (în Caria); Ioan din Amizon (în Caria);
Tinchanius din Apollonia (în Caria); Teodoret din Alavanda;
Ioan din Cnidos (în Caria);

Iulian preotul, care a ocupat locul de Calandion (episcop) de Halicarnas;
Daniil Kossky 372 ; Modest Sevastsky; Paul din Aristia;
Eulalius din Sivlia; Carita de Dionysiopolis;
Gennady Akmoneysky (în Frigia calmă);
Toma din Theodosiopolis (în pașnica Frigia);
Ghenadie de Mossinski; Evander de Diocle; Geronțiu de Vasilinopol;
Alphius din Myndus (în Caria);
Teoctist 373 , un preot care a ocupat locul lui Zoticus (episcop) de Arias;
Myrth 374 Eulandra; Lucian din Ipsus (în Frigia);
Filip din Lisia; Epifanie din Media; Abercius din Hierapolis (în Frigia);
Cyriacus din Eucarpium; Eustochie din Docimus (în Frigia);
Aquila din Aulocria; Vasile din Nacolia; Strategius din Polivot;
Neoptolemus din Cornus; Paul din Derbe (în Frigia);
Plutarh din Lystra; Eugeniu din Cannae; Rufus din Side;
Tyrannus din Omonada; Acholius din Laranda; Eutropie din Adad;
Pavel din Filomilia; Paulinus din Apamea (în Pisidia);
Theotecnus din Tyraia 375 ; Eorticius din Metropolis 376 (în Pisidia);
Florența din Adrianopol; Cirus din Siniada;
Libanius din Paralaia (în Licaonia); Alexandru din Seleucia (în Pisidia)
Olympius Sozonolsky (în Pisidia); Frontian of Sagalas 377 ;
Wasson din Napoli;
Adilus chorepiscopul, care a ocupat locul lui Mesalin (episcop) al Laodiceei;
Sotyros din Teodosie, care a ocupat locul lui Heliodor (episcop) de Amathus și Proechius (episcop) de Arsinoe;
Epafrodit din Tamis, care a ocupat locul lui Didymus (episcopul) de Lapith;
Dionisie, diacon, care a ocupat locul lui Fotin (episcop) de Chitria;
Ioan din Messina (în Achaia);
Euvelpistus, chorepiscopus, care a ocupat locul lui Florentius, episcop de Tenedos;
Ophelimus din Tegea (în Hellas); Irineu din Naupactus;
Chiril din Orei 378 ; Gennadius din Knossos; Eusebiu din Apollonia 379 ;
Demetrius din Lappa 380 ; Eufrat din Eleuthern (în Creta);
Chrysogonus, un preot care a ocupat locul lui Pavel (episcop) de Catania 381 ;
Sozon din Filipi (în Macedonia);
Eusebiu de Dovir 382 (în prima Macedonie);
Maximinus din Serres (în prima Macedonia);
Nikolai Stovsky (în a doua Macedonie);
Dardanius din Vargal; Honoratus din Thassos (în Hellas);
Teofil din Arias; Neon de Silium 383 ; Teodot din Lisinea;
Mara Codrilsky 384 ; Paul Puglsky; Marcellin din Isinda;
Macedonius din Madytus 385 ; Eudoxie din Etennu; Eugeniu de Cotennu;
Marcellinus 386 Coralian; Petru Echinaios; Aurelius din Afra;
Odroin 387 Corakisian; Eustathius (episcop) al poporului sarazin;
Restician 388 Africa;
Și când toți s-au așezat în fața grilajului Sfântului Altar, cei mai nobili și glorioși demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „La ședința precedentă s-a făcut o anchetă cu privire la condamnarea lui Flavian, de fericită memorie, și a lui Eusebiu, cel mai venerabil episcop; și v-a fost evident tuturor cât de drept și consecvent a fost făcută această anchetă. Și s-a constatat apoi că au fost condamnați cu cruzime și pe nedrept. Așadar, ceea ce ni s-a părut necesar să facem cu privire la acest subiect v-a fost atunci evident din conversații. Dar acum este necesar să cercetăm, să raționăm și să ne

străduim să stabilim adevărata credință, pentru care a fost format în mod special conciliul. Știți că veți da socoteală lui Dumnezeu, fiecare dintre voi, atât pentru propriul suflet, cât și pentru noi toți, care dorim ca învățătura despre subiectele credinței să fie corectă și ca orice îndoială să fie înlăturată prin unanimitate, monoglorie și prezentarea și învățătura armonioasă a tuturor sfinților părinți. De aceea, străduiți-vă fără frică, fără servilism și dușmănie să expuneți credința în puritate, astfel încât chiar și cei care se găsesc a fi de diferite credințe să poată..." „mințile tuturor celorlalți pot fi din nou aduse la unanimitate prin cunoașterea adevărului. Dorim să știți că cel mai sfânt și pios suveran al universului și noi respectăm credința ortodoxă, transmisă de bisericile 318 și 150, precum și de ceilalți sfinți și glorioși părinți, și credem conform ei." Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu inventează o altă expunere și noi nu întreprindem și nu îndrăznim să o expunem. Părinții au învățat, iar ceea ce au expus este păstrat în scris; nu putem spune mai mult decât atât." Cecropius, cel mai venerabil episcop de Sevastopol, a spus: „(Când) a apărut cazul lui Eutihie, un model pentru tratarea acestuia a fost dat de cel mai sfânt arhiepiscop al Romei și îl urmăm și am subscris cu toții la scrisoare." Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Așa spunem cu toții; ceea ce a fost expus este suficient; nu ar trebui să existe o altă expunere." Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Dacă vă place respectului vostru, fie ca cei mai sfinți patriarhi ai fiecărei provincii, fiecare alegând unul sau doi din provincia sa, să iasă la mijloc și să judece împreună despre credință și să prezinte opinia lor tuturor, astfel încât, dacă toți sunt de acord, ceea ce dorim, atunci orice îndoială să înceteze, iar dacă unii cred contrariul, ceea ce nu permitem, atunci și opiniile lor să fie prezentate." Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nu vom compune o expunere scrisă. Există o regulă care poruncește ca ceea ce a fost expus să fie conținut; această regulă cere să nu existe nicio altă expunere. Trebuie respectată patristica (expozițiile)". Florențiu, cel mai venerabil episcop de Sardes, a spus: „Întrucât este imposibil ca cei care au fost învățați să urmeze sfântul Sinod de la Niceea și pe cel convocat cu dreptate și piozitate la Efes, conform credinței sfinților părinți Chiril și Celestin și scrisorii preasfințitului Leon, să discute credința în grabă și fără grijă, vă rugăm, prin urmare, nobilimea voastră să ne acorde un răgaz, pentru a putea aborda adevărul chestiunii cu deliberare, deși nu avem nevoie de corecție, mai ales în persoana noastră, care am subscris la scrisoarea preasfințitului Leon." Cecropius,Prea venerabilul episcop de Sevastopol a spus: „Credința este bine exprimată de 318 sfinți părinți și confirmată de sfinții părinți: Atanasie, Chiril, Celestin, Ilarie, Vasile, Grigore și acum și de Preasfântul Leon. Și cerem să se citească atât ceea ce a fost expus de cei 318 sfinți părinți, cât și ceea ce a fost scris de Preasfântul Leon." Cei mai glorioși demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească ceea ce a fost expus de cei 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea." - Eunomie, prea venerabilul episcop de Nicomedia, a citit din carte:

Expunerea (a credinței) Sinodului ținut la Niceea

În consulatul preailuștrilor Paulinus și Iulian, în anul 636 de la Alexandru, în ziua a 19-a a lunii Decius, în ziua a 13-a a calendelor iulie, la Niceea, metropola Bitiniei. Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, născut din Tatăl, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut atât în cer, cât și pe pământ, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la cer și va veni din nou să judece viii și morții;

și în Duhul Sfânt. „Cei care spun că a fost odată (un timp) când El (Fiul) nu era, că nu a existat înainte de nașterea Sa și a venit din ceva ce nu exista, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ipostază sau esență, sau că este transpozabil sau schimbător, aceștia sunt anatematizați de Biserica universală și apostolică .”
Cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Aceasta este credința ortodocșilor! Toți credem în ea; am fost botezați în ea, botezăm în ea; fericitul Chiril a învățat aceasta; aceasta este adevărata credință, aceasta este credința veșnică, am fost botezați în ea, botezăm în ea. Toți credem aceasta; Papa Leon crede aceasta; Chiril a crezut aceasta; Papa Leon a explicat aceasta.” Cei mai iluștri demnitari și cel mai ilustru senat au spus: „Să se citească ceea ce au fost expuse de cei 150 de sfinți părinți.” Aetius, cel mai venerabil diacon al Constantinopolului, a citit din carte astfel:
Sfânta Credință, expusă de 150 de Sfinți Părinți, în acord cu Sfântul și Marele Sinod de la Niceea
„Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, născut din Tatăl înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut; care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om; care a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și s-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit; - și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care purcede din Tatăl, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este venerat și slăvit, care a grăit prin proroci; - într-o Biserică sfântă, sobornicească și apostolică ; - mărturisim un singur botez pentru iertarea păcatelor; - așteptăm învierea morților și viața celor ce-i sunt sfinți.” veacul viitor. Amin.”
Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Aceasta este credința tuturor! Aceasta este credința ortodocșilor! Așa credem noi toți.” Aetius, cel mai venerabil arhidiacon, a spus: „Există, de asemenea, o scrisoare scrisă către Nestorie de către Preasfântul Chiril de binecuvântată amintire, fost episcop al marelui oraș Alexandria; a fost aprobată de toți sfinții episcopi care se adunaseră anterior la Efes pentru a-l condamna pe același Nestorie și confirmată prin semnătură. Există, de asemenea, o altă scrisoare a aceluiași Sfânt Chiril, scrisă către Ioan de binecuvântată amintire, fost episcop al marelui oraș Antiohia, care a fost, de asemenea, confirmată. Dacă doriți, le voi citi.”
Cei mai iluștri demnitari și faimosul senat au spus: „Să se citească scrisorile lui Chiril de binecuvântată amintire.” Aetius, arhidiacon al orașului Constantinopol, a citit:
„Către preaslăvitul și piosul tovarăș de slujire al lui Nestorie, Chiril (îi urează) tot binele în Domnul.”
„Unii, câte aud, vorbesc de rău numele meu bun înaintea evlaviei voastre, și aceasta adesea”... și restul din mesajul care a fost citit la Sinodul de la Constantinopol împotriva lui Eutihie și plasat în actul al doilea 389 .
Același sfânt Chiril, de binecuvântată pomenire, are un mesaj către Ioan, episcopul Antiohiei, despre pace.
(Domnului meu, iubitului frate și împreună-slujitor, Ioan, Chiril îi urează toate lucrurile bune în Domnul).
„ Să se bucure cerurile și să se veselească pământul! Zidul despărțitor al gardului este dărâmat; întristarea a încetat și orice discordie a fost distrusă”... și așa mai departe, ceea ce este scris pe deplin în același sinod împotriva lui Eutihie, după (mesajul) menționat mai sus 390 .

După ce a fost citită, cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Toți credem aceasta! Papa Leon crede aceasta! Anatema celui care desparte și celui care contopește ! 391 Aceasta este credința Arhiepiscopului Leon; Leon crede aceasta; Leon și Anatolius cred aceasta; noi toți credem aceasta; așa cum crede Chiril, așa credem. Veșnică amintire lui Chiril! După cum este scris în scrisorile lui Chiril, așa raționăm; așa am crezut, așa credem. Arhiepiscopul Leon raționează așa, așa crede, așa a scris." Cei mai iluștri demnitari și faimosul senat au spus: „Să se citească și scrisoarea lui Leon, cel mai sfânt arhiepiscop al Romei regale și senioriale." – Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit din sulul care i-a fost dat de Aetius, arhidiaconul sfintei biserici a Constantinopolului:

Enciclică sau Epistolă Catolică a Sanctității Sale Leon, Arhiepiscopul Romei, scrisă către Flavian, Arhiepiscopul Constantinopolului (împotriva ereziei lui Eutihie)

„Către iubitul meu frate Flavian, Leo Episcopul."

Citind scrisoarea iubirii tale, care a venit atât de târziu spre surprinderea noastră, și examinând rânduiala actelor episcopale, am aflat în sfârșit ce ispită te-a abătut și s-a ridicat împotriva purității credinței, iar ceea ce odinioară părea o taină ni s-a lămurit acum. Astfel, Eutihie, care a fost onorat cu numele și demnitatea de preot, s-a dovedit a fi foarte nechibzuit și un atât de mare ignorant, încât cuvintele profetului i se pot aplica: „N-a vrut să înțeleagă ce este bine, ci a urzit nelegiuire în patul său" (Ps. 36, 4-5). Și ce este mai nelegiuit decât să raționezi cu răutate despre credință și să nu-i urmezi pe cei mai înțelepți și mai experimentați? Dar la această nebunie sunt cei care, întâmpinând o dificultate obscură în cunoașterea adevărului, nu recurg la cuvintele profetice, nu la scrierile apostolilor și nu la autoritatea Evangheliei, ci la ei înșiși și astfel, nevrând să fie ucenici ai adevărului, devin învățători ai rătăcirii. Căci ce progres ar putea face în cunoașterea cărților sacre ale Vechiului și Noului Testament, cel care nu ar fi înțeles primele cuvinte ale simbolului în sine? Și ceea ce este mărturisit de buzele tuturor celor regenerați din întregul univers, acest bătrân încă nu înțelege în inima sa.

Așadar, neștiind ce ar trebui să creadă cineva despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul și nevrând să lucreze în vastul domeniu al scrierilor sacre pentru a fi vrednic de lumina cunoașterii, ar fi trebuit să primească cu ureche atentă cel puțin acea mărturisire universală și unanimă pe care o mărturisesc toți credincioșii: „Credem în Dumnezeu Tatăl Atotputernicul și în Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut, Domnul nostru, născut din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria". Prin aceste trei ziceri sunt răsturnate vicleșugurile aproape tuturor ereticilor. Căci atunci când credem că Dumnezeu este atât Atotputernicul, cât și Tatăl veșnic, atunci aceasta dovedește deja că Fiul este împreună-veșnic cu El și nu se deosebește în niciun fel de Tatăl: pentru că Dumnezeu este născut din Dumnezeu, Atotputernicul din Cel Atotputernic, împreună-veșnic cu Cel Veșnic și nu este mai târziu în timp, nu este inferior în putere, nu este diferit în slavă, nu este separat în esență. El, Cel Unul-născut veșnic din Tatăl Veșnic, S-a născut din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria. Această naștere trecătoare nu a slăbit nimic din acea naștere divină și veșnică și nu a adăugat nimic la ea, ci S-a predat cu totul mântuirii omului pierdut, pentru a birui moartea și a zdrobi prin puterea sa „pe diavolul care are puterea morții" (Evrei 2:14). Căci nu l-am fi putut birui pe autorul păcatului și al morții, dacă firea noastră nu ar fi fost luată și însușită de El, pe care nici păcatul nu L-a putut răni, nici moartea nu L-a putut ține în puterea sa. El a fost zămislit de la Duhul Sfânt în pântecele Fecioarei Mame, care, după cum L-a zămislit rămânând fecioară, așa a și născut rămânând fecioară.

Dar dacă nu ar fi putut extrage un concept exact din această sursă cea mai pură a credinței creștine 392 , pentru că el, prin propria orbire, și-a întunecat strălucirea

adevărului evident: atunci s-ar fi îndreptat către învățătura Evangheliei, unde Matei spune: „Cartea genealogiei lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1:1): ar fi căutat învățătură și în propovăduirea apostolilor și, citind în Epistola către Romani: „Pavel, slujitor al lui Iisus Hristos, numit apostol, ales pentru Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai dinainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi, despre Fiul Său, care era din sămânța lui David după trup” (Romani 1:1-3), cu o curiozitate pioasă s-ar fi apropiat de cărțile profetice și ar fi găsit făgăduința lui Dumnezeu dată lui Avraam: „și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile ” (Geneza 22:18). Și ca să nu fie nedumerit de natura acestei semințe, să-l urmeze pe apostol, care a zis: „Făgăduințele au fost spuse lui Avraam și seminței lui. Și nu zice: «Și seminței», ca și cum ar fi vorba de mulți, ci ca și cum ar fi vorba de unul singur: «Și seminței tale, care este Hristos»” (Galateni 3:16). Să ia aminte, de asemenea, cu auzul său lăuntric la profeția lui Isaia, care a zis: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată în pântece, va naște un Fiu și-I vor pune numele Emanuel, care înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Isaia 7:14 ; Matei 1:23). Să citească cu credință și aceste cuvinte ale aceluiași profet: „Un Copil ni s-a născut, Fiu, și ne-a fost dată stăpânirea Lui peste trupul Lui. Și numele Lui se va numi : Înger Mare al Sfatului, Sfatuitor Minunat, Dumnezeu Tare, Prinț al Păcii, Părintele Veacului Său” (Isaia 9:6). Atunci n-ar fi vorbit în van, ca și cum Cuvântul s-ar fi făcut trup, astfel încât Hristos, născut din pântecele Fecioarei, a avut chip de om și nu a avut adevăratul trup (același cu trupul) Mamei. Nu este oare pentru că recunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos ca neavând firea noastră, fiindcă îngerul trimis la fericita Maria a spus: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea și Ceea ce Se va naște (din tine) va fi sfânt, Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35), adică, din moment ce zămislirea Fecioarei a fost un act divin, atunci trupul celui zămislit nu a fost din firea celui care a zămislit? Însă această naștere, excepțional de uimitoare și uimitor de excepțională, nu trebuie înțeleasă în așa fel încât proprietatea rasei este distrusă de neobișnuitul nașterii. Rodirea Fecioarei a fost dată de Duhul Sfânt; iar adevăratul trup a fost împrumutat din trupul ei. Și când Înțelepciunea și-a zidit astfel o casă, „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14), adică în trupul pe care l-a împrumutat de la om și pe care l-a însuflețit cu duhul vieții raționale.

Astfel, păstrând însușirile ambelor firi și combinându-le într-o singură persoană, umilința a fost asumată prin măreție, slăbiciunea prin putere, mortalitatea prin veșnicie. Pentru a plăti datoria firii noastre, firea nepătimitoare a fost unită cu firea pătimașă, astfel încât unul și același, „Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Iisus” (1 Timotei 2:5), a putut muri după una (firea) și nu a putut muri după cealaltă, așa cum cerea proprietatea vindecării noastre. Prin urmare, adevăratul Dumnezeu S-a născut în firea autentică și desăvârșită a omului adevărat: complet în a Sa, complet în a noastră. Și numim a noastră ceea ce Creatorul a pus în noi la început și pe care a vrut să ni-l înapoieze. Căci în Mântuitorul nu a existat nicio urmă din ceea ce ispititorul a adus în om și din ceea ce omul înșelat a permis (în sine). Și, deși a devenit părtaș la slăbiciunile omenești, nu rezultă că a devenit părtaș la păcatele noastre. El a luat chip de rob fără întinarea păcatului, înălțând omenescul și nu scăzându-l pe cel divin: căci acea epuizare prin care nevăzutul a devenit vizibil și prin care Creatorul și Domnul tuturor făpturilor a vrut să fie unul dintre oameni, a fost o coborâre a milei Sale și nu o lipsă de putere. De aceea, Cel ce, rămânând în chipul lui Dumnezeu, a creat pe om, El Însuși s-a făcut om, luând chip de rob. Ambele firi își păstrează proprietățile fără nicio pierdere. După cum chipul lui Dumnezeu nu distruge chipul robului, tot așa chipul robului nu scădește chipul lui Dumnezeu. Și întrucât diavolul se lăuda că omul, înșelat de viclenia sa, a fost lipsit de darurile divine și,

deposedat de binecuvântarea nemuririi, a căzut sub stricta sentință a morții, iar el (diavolul) în situația sa jalnică a găsit o oarecare consolare în faptul că a avut un părtaș la trădarea sa, că Dumnezeu, ca și cum ar fi fost la cererea dreptății sale, și-a schimbat decizia cu privire la om, pe care l-a creat pentru o astfel de onoare: atunci a apărut nevoia de dispensarea unui sfat secret, pentru ca Dumnezeul cel neschimbător, a cărui voință nu poate fi lipsită de bunătatea sa inerentă, să împlinească, prin cea mai ascunsă taină, prima hotărâre a iubirii sale față de noi, iar omul, care a căzut în păcat prin viclenia răutății diavolului, să nu piară împotriva intenției divine.
Așadar, Fiul lui Dumnezeu, coborând de pe tronul ceresc, vine în aceste (țări) de jos ale lumii și, fără a fi despărțit de slava Tatălui, se naște într-un mod nou, o naștere nouă. Într-un mod nou, - pentru că Cel ce era nevăzut în (firea) Sa a devenit vizibil în a noastră, cel neînțeles a binevoit să devină inteligibil, cel veșnic a început să fie în timp, Domnul universului a luat chip de rob, ascunzând imensitatea măreției Sale, Dumnezeul cel nepătimitor nu a disprețuit să se facă om capabil de suferință, iar cel nemuritor - să fie supus legii morții. Dar El S-a născut printr-o naștere nouă, - pentru că fecioria imaculată nu a cunoscut pofta și, între timp, a furnizat substanța trupului. Astfel, Domnul a primit firea de la Mamă, dar nu păcatul. Și din faptul că această naștere este miraculoasă, nu rezultă că firea Domnului nostru Iisus Hristos, născut din pântecele Fecioarei, este diferită (de a noastră). Căci Cel ce este Dumnezeu adevărat este și om adevărat. Și dacă umilința omului și măreția Dumnezeirii sunt reciproc unite, nu există nicio transformare în această unitate. Căci, așa cum Dumnezeu nu este schimbat prin milă, tot așa omul nu este distrus prin glorificare. Fiecare dintre cele două firi, în unire cu cealaltă, acționează așa cum îi este propriu: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă suferinței. Și, așa cum Cuvântul nu a căzut de la egalitatea în slavă cu Tatăl, tot așa trupul nu a pierdut firea neamului nostru. Căci unul și același (trebuie spus adesea) este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și cu adevărat Fiul omului: există Dumnezeu, pentru că „la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1); există omul, pentru că „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14); – Dumnezeu, pentru că „toate lucrurile s-au făcut prin El și fără El nimic nu s-a făcut” (Ioan 1:3); – bărbat, pentru că „S-a născut din femeie și era sub Lege” (Galateni 4:4). Nașterea din trup este descoperirea firii umane; iar faptul că Fecioara naște este un semn al puterii divine. Pruncul Pruncului este evidențiat de scutecele sărace; măreția Celui Preaînalt este proclamată de cântecul îngerilor. Nou-născutul omenesc (fiul) este ca Acela pe care răul Irod vrea să-l omoare; dar Domnul universului este Acela căruia magii se duc să se închine cu bucurie și cu sclavie. Când a venit să primească botezul de la înaintemergătorul Său Ioan: atunci, ca să nu se ascundă faptul că Divinitatea este ascunsă sub vălul trupului, glasul Tatălui a tunat din cer: „Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17).). Mai mult, El, ca om, este ispitit de viclenia diavolului; și El, ca Dumnezeu, este slujit de cetele de îngeri. A flămânzi, a înseta, a obosi și a dormi sunt evident naturale omului; dar a hrăni 5.000 de oameni cu cinci pâini, dar a da femeii samaritene apă vie, din care cel care bea nu va mai înseta, ci a merge cu picioarele ude pe suprafața mării și a potoli tulburarea valurilor prin potolirea furtunii, este, fără îndoială, o faptă divină. După cum nu este lucrarea aceleiași firi să plângă de milă pentru un prieten mort și să-l învie prin puterea unui singur cuvânt după ce a scos piatra din mormântul său de patru zile, sau să atârne pe lemn și, în același timp, să prefacă ziua în noapte și să zguduie toate elementele, sau să fie pironită (pe cruce) și, în același timp, să deschidă ușile raiului credinței tâlharului (despre multe lucruri tăcem): tot așa nu este lucrarea aceleiași firi să spună:

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30) și „Tatăl Meu este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28). Căci, deși în Domnul Isus este o singură persoană - Dumnezeu și om, totuși, ceea ce provine smerirea comună a amândurora este diferit și ceea ce izvorăște glorificarea lor comună este diferit. Din firea noastră (în El) are o umanitate mai mică decât Tatăl și din Tatăl are o dumnezeire egală cu Tatăl.
Datorită acestei unități de persoană, care trebuie înțeleasă în raport cu ambele firi, citim despre Fiul omului că S- a pogorât din cer , în timp ce Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Fecioară, din care S-a născut, și invers, despre Fiul lui Dumnezeu se spune că a fost răstignit și îngropat , în timp ce El nu a suferit aceasta prin dumnezeire, conform căreia Unul-Născut este co-etern și de o substanță cu Tatăl, ci prin firava Sa omenească. De aceea, noi toți, chiar și în Crez, îl mărturisim pe Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu răstignit și îngropat, conform acestor cuvinte ale Apostolului: „Căci dacă ar fi știut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Corinteni 2:8). Și când Însuși Domnul și Mântuitorul nostru, învățându-și ucenicii credința prin întrebări, a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Și când, la răspunsul lor că diferiți oameni gândeau diferit despre aceasta, El a zis: „Cine ziceți voi că sunt Eu?” – Eu, adică Fiul omului, pe care-L vedeți în chip de rob și într-un trup adevărat – cine Mă considerați voi a fi? – atunci fericitul Petru, prin inspirație de sus și spre folosul mărturisirii sale către toate neamurile, a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:13-16). Și a fost numit pe bună dreptate binecuvântat de Domnul și din această Piatră prototip a dobândit tăria, tăria și numele său propriu – el care, după descoperirea Tatălui, a mărturisit pe unul și același ca Fiul lui Dumnezeu și Hristosul; pentru că unul dintre acestea (nume), luat separat de celălalt, nu slujea la mântuire, dimpotrivă, era la fel de periculos să-L mărturisești pe Domnul Iisus Hristos doar ca Dumnezeu și nu și ca om, sau să-L recunoști ca un simplu om și nu și ca Dumnezeu.
După învierea Domnului, care este cu siguranță învierea trupului adevărat, întrucât nu altul a înviat, ci același care a fost răstignit și a murit, ce altceva s-a făcut în timpul celor patruzeci de zile ale Sale (pe pământ) decât că puritatea credinței noastre a fost lipsită de orice întuneric? Astfel, El a vorbit cu ucenicii Săi, a conversat și a mâncat cu ei și le-a permis celor dintre ei care erau tulburați de îndoială să-L atingă cu o atingere atentă și deliberată; apoi a intrat la ucenicii Săi, în timp ce ușile erau încuiate, le-a dat Duhul Sfânt prin suflarea Sa și, dându-le lumina înțelegerii, le-a revelat tainele sfintelor scripturi; apoi din nou Mi-a arătat rana din coasta Sa și rănile cuielor și toate semnele suferinței Sale recente, zicând: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu sunt El; pipăiți-Mă și vedeți că un duh n-are carne și oase, cum vedeți că Eu am” (Luca 24:39). Și toate acestea pentru a ne convinge că în El proprietățile naturii divine și umane rămân inseparabile și pentru ca noi să știm că (în El) Cuvântul nu este același cu trupul și să-L mărturisim pe unicul Fiu al lui Dumnezeu ca fiind atât Cuvânt, cât și trup (împreună).
Această taină a credinței trebuie considerată complet străină acestui Eutihie, care nu recunoaște firea noastră în Unul Născut al lui Dumnezeu, nici în umilința morții, nici în slava învierii. Și nu s-a îngrozit de judecata fericitului Apostol și Evanghelist Ioan, care a spus: „Orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care desparte pe Iisus nu este de la Dumnezeu, și acesta este anticrist” (1 Ioan 4:2-3). Și ce înseamnă a-L despărți pe Iisus, dacă nu a separa firea omenească de el și, cu născociri nerușinate, a desființa taina credinței, prin care numai suntem mântuiți? Orb în raport cu firea trupului lui Hristos, în mod necesar, cu aceeași orbire va fi înnebunit în privința lui în starea suferinței Sale. Căci dacă nu socotește crucea Domnului ca pe o fantomă și nu se îndoiește că suferința primită

pentru mântuirea lumii a fost adevărată (suferință): atunci trebuie să recunoască și trupul Celui în a cărui moarte crede. Să nu spună că omul pe care el însuși îl recunoaște ca a suferit nu era din trupul nostru: căci negarea adevăratului trup este negarea suferinței trupești. Așadar, dacă primește credința creștină și nu-și întoarce urechea de la propovăduirea Evangheliei, atunci să se gândească la ce fel de fire, străpunsă de cuie, atârna pe lemnul crucii; să reflecteze: când soldatul cu o suliță a deschis coasta celui răstignit, de unde a curs apoi sânge și apă, pentru spălarea Bisericii lui Dumnezeu cu spălarea și (băutul) paharului. Să-l asculte și pe fericitul Petru, care predică că sfințirea prin Duhul vine prin stropirea cu sângele lui Hristos (1 Petru 1:2). Să nu citească în treacăt cuvântul aceluiași apostol: „Știind că ați fost izbăviți din deșarta voastră purtare de viață, predați părinților voștri cu lucruri stricăcioase, argint și aur, ci cu sângele scump al lui Isus Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19). Să nu contrazică mărturia fericitului apostol Ioan, care spune: „Și sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7), și în alt loc: „Aceasta este biruința care a biruit lumea, credința noastră. Cine este cel ce biruiește lumea, numai cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este Cel ce a venit cu apă și sânge, Isus Hristos; nu numai cu apă, ci cu apă și sânge. Și Duhul este Cel ce mărturisește că Hristos este adevărul. Căci trei sunt cei ce mărturisesc: Duhul, apa și sângele. Și aceștia trei sunt una” (1 Ioan 5:4-6, 8): adică duhul sfințirii, sângele răscumpărării și apa botezului. Acești trei sunt una și rămân nedespărțiți; niciunul dintre ei nu este despărțit de unitatea ei: întrucât Biserica Catolică trăiește și prosperă tocmai prin această credință, astfel încât în Hristos Isus nu mărturisește nici umanitate fără adevărata divinitate, nici divinitate fără adevărata umanitate.

Eutihie, ca răspuns la punctele interogatoriului vostru, a spus: „Mărturisesc că Hristosul nostru înainte de unire a fost de două firi; după unire mărturisesc o singură fire.” Sunt surprins că o mărturisire atât de lipsită de sens și atât de impie a sa nu a fost mustrată de nicio mustrare din partea celor care l-au judecat și că aceste cuvinte prea nebunești și prea blasfemiate au fost lăsate fără atenție, ca și cum nu s-ar fi auzit nimic jignitor - când este la fel de impie să spui că singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost de două firi înainte de întrupare, pe cât este absurd să afirmi că în El există o singură fire după ce „Cuvântul s-a făcut trup ”. Ca nu cumva Eutihie să considere opinia sa fie adevărată, fie tolerabilă pe motiv că nu a fost respinsă de niciuna dintre vocile voastre, vă îndemnăm la zelul iubirii voastre, iubite frate, să curățiți omul ignorant de această pată de pe conștiința sa, dacă, prin acțiunea milei lui Dumnezeu, cazul său ia o întorsătură bună. Căci a început bine să se retragă din convingerea sa (așa cum reiese din cursul actelor conciliare), când, la cererea ta, a promis că va recunoaște ceea ce nu recunoscuse anterior și se va sprijini pe acea credință de care fusese anterior străin. Dar când nu a vrut să-și exprime consimțământul de a-și anatema dogma nelegiuită, frăția ta a concluzionat din aceasta că rămâne în impietatea sa și merită o sentință de condamnare. Totuși, dacă se pocăiește sincer și sincer și își dă seama, chiar dacă este târziu, cât de drept s-a mișcat puterea episcopului împotriva lui, sau dacă, de dragul unei îndreptățiri complete, condamnă toate gândurile sale rele atât verbal, cât și cu propria sa semnătură: atunci mila față de cel care s-a reformat, oricât de mare ar fi, nu va fi de reprobat. Căci Domnul nostru, păstorul adevărat și bun, care și-a dat viața pentru oile Sale și a venit să mântuiască sufletele oamenilor, și nu să le distrugă, vrea să fim imitatori ai iubirii Sale pentru omenire, adică cei care păcătuiesc sunt reținuți de adevăr, iar cei care se convertesc nu sunt respinși de milă. Atunci, de fapt, adevărata credință este apărată cu succes deplin, atunci când o opinie falsă este condamnată de propriii săi adepți.

Pentru o investigație adevărată și imparțială a întregii chestiuni, i-am trimis în locul nostru pe frații noștri, Episcopul Julian și Preotul Renat, precum și pe fiul meu, Diaconul Hilarius. Lor le-am adăugat și notarul nostru Dulcitius, a cărui credință am încercat-o de multe ori. Ne încredem în ajutorul lui Dumnezeu, că cel care s-a rătăcit, condamnând greșeala modului său de gândire, va fi mântuit. - Dumnezeu să te păzească în sănătate, iubite frate! - Dat în Idele lui iunie, în consulatul celor mai iluștri consuli Asterius și Protogenes" 393 .
Într-un mod similar (s-au citit mărturiile sfinților părinți și mărturisitorilor).
Sfântul Ilarie, episcop și mărturisitor, din cartea a IX-a despre credință 394
„Nu-și cunoaște, cu adevărat nu-și cunoaște viața, cel care nu recunoaște în Iisus Hristos atât pe Dumnezeul adevărat, cât și pe omul adevărat. Căci este la fel de periculos să tăgăduiești în Iisus Hristos fie Duhul lui Dumnezeu, fie trupul trupului nostru. «Deci, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri; dar pe oricine Mă va lepăda înaintea oamenilor, îl voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri»” (Matei 10:32-33). Așa a vorbit Cuvântul întrupat, așa l-a învățat pe omul Iisus Hristos, Domnul slavei, care s-a constituit în Sine Mijlocitor pentru mântuirea Bisericii și, în chiar această taină a mijlocitorului dintre Dumnezeu și oameni, s-a făcut una și cealaltă, când din firile unite într-una a devenit o ființă a ambelor firi, dar în așa fel încât să nu piardă nimic în niciuna - nu că a încetat să mai fie Dumnezeu, născându-se om, sau, dimpotrivă, că nu a fost om, rămânând Dumnezeu. Astfel, adevărata credință, binecuvântată pentru om, este să propovăduiești pe Dumnezeu și omul, să mărturisești Cuvântul și trupul, să să-L cunoaștem pe Dumnezeu astfel încât El este (în același timp) om și să cunoaștem trupul astfel încât acesta este (în același timp) Cuvântul.”
E din aceeași carte.
„Așadar, Dumnezeu (Fiul) singurul născut, născut ca om din Fecioară și dorind ca la împlinirea vremii să-l înalțe pe om la statutul de Dumnezeu în Sine Însuși, a aderat în toate cazurile la o astfel de metodă de predicare evanghelică, încât a învățat să se recunoască pe Sine ca Fiu al lui Dumnezeu și a convins să se predice pe Sine ca fiu al omului: (în persoana Sa) omul a vorbit și a făcut tot ce este caracteristic lui Dumnezeu și invers, Dumnezeu a vorbit și a făcut tot ce este caracteristic omului, însă, în așa fel încât, prin acest dublu fel de vorbire, El nu a vorbit niciodată altfel decât cu denumirea (în Sine) atât de om, cât și de Dumnezeu.”
E din aceeași carte.
„Așadar, pretextul ereticilor de a-i înșela pe cei simpli și neexperimentați este că, în opinia lor falsă, tot ce a spus El (Hristos) a fost omenesc, ca și cum ar fi fost spus prin slăbiciunea firii divine; și din moment ce unul și același Unul vorbește tot ce spune, ei se străduiesc să afirme că El a spus totul despre Sine. Desigur, nu negăm că toate conversațiile Sale păstrate sunt conversații ale firii Sale. Dar dacă Iisus Hristos este atât om, cât și Dumnezeu, și nu atunci când era om, atunci mai întâi Dumnezeu, și nu atunci când era om, atunci nu în același timp Dumnezeu, și nu după unirea omului cu Dumnezeu nu un om perfect, ci un Dumnezeu perfect: atunci taina cuvintelor Sale este una și aceeași cu taina nașterilor. Și când distingi în El prin timp omul de Dumnezeu, atunci distingi vorbirea lui Dumnezeu și a omului; Și când Îl mărturisești ca Dumnezeu și om după timp, atunci după timp recunoaște și rostirile lui Dumnezeu și ale omului; dar când (îl mărturisești ca fiind alcătuit) din om și Dumnezeu, atunci înțelege din nou și timpul omului perfect și al Dumnezeului perfect. Dacă s-a spus altceva pentru a semnifica timp, apoi adaptați cele spuse la timp, pentru a nu confunda tainele iconomiei cu vremurile și nașterile: căci Dumnezeu este un lucru înaintea

omului, omul și Dumnezeu sunt altul, iar după (unirea) omului cu Dumnezeu, omul desăvârșit și Dumnezeul desăvârșit sunt altul. După calitatea nașterilor și a firilor, o vorbire i-a fost necesară înainte de naștere, alta pentru cel care vine la moarte și alta deja pentru cele veșnice. Astfel, Iisus Hristos, rămânând pentru noi toate acestea și născându-se om al trupului nostru, a vorbit după obiceiul firii noastre, neomițând însă că prin fire este Dumnezeu. Căci, deși în naștere, suferință și moarte a săvârșit faptele firii noastre, toate faptele le-a săvârșit prin puterea propriei Sale firi." Și așa mai departe.

E din aceeași carte.

„Vedeți că Dumnezeu și omul (Hristos) sunt mărturisiți în așa fel încât moartea este atribuită omului, iar învierea trupului lui Dumnezeu? (Nu în sensul, însă, că cel care a murit este unul și cel prin care morții au înviat este altul. Căci, după ce s-a dezbrăcat de trup, Hristos a murit; și apoi Cel care L-a înviat pe Hristos din morți este din nou același Hristos, după ce s-a dezbrăcat de trup). Cunoașteți natura lui Dumnezeu în puterea învierii; înțelegeți dispensația omului în moarte. Și, deși amândoi au fost produși prin firea lor, totuși, amintiți-vă că unicul Hristos Isus este amândouă."

Și puțin după :

„Așadar, iată ce a trebuit să arăt pe scurt, ca să ne amintim că în Domnul Isus Hristos se recunoaște persoana ambelor firi: «în chipul lui Dumnezeu, a luat chip de rob » (Filipeni 2:6-7)."

Sfântul Grigore de Nazianz , din predica de Botează.

„Astfel, Dumnezeu a ieșit din Fecioară cu percepția (firii umane) a uneia dintre cele două opuse – trupul și duhul, dintre care unul a fost ridicat la demnitate divină, iar celălalt i-a dat harul îndumnezeirii."

Puțin după el.

„El a fost într-adevăr trimis, dar ca om; căci în El era o natură dublă: de aceea a obosit, a flămând, a însetat, a trudit și a plâns, după legea trupului omenesc."

Sfântul Ambrozie, episcop (al Milanolui) și mărturisitor, din cărțile despre credința către împărat, din cartea a doua.

„Trebuie, așadar, să înțelegem că atunci când citim că Domnul slavei a fost răstignit, nu vrem să spunem că a fost răstignit prin slava Sa; ci, întrucât El este unul și același, atât Dumnezeu, cât și om, Dumnezeu după dumnezeire și Iisus Hristos după asumarea trupului, omul, se spune că Domnul slavei a fost răstignit. El este părtaș ambelor firi, adică celei umane și celei divine; în firea umană a îndurat suferința, pentru ca Cel ce a suferit să fie mărturisit în mod inseparabil atât ca Domn al slavei, cât și ca Fiu al omului, după cum este scris: «Cel ce S-a pogorât din cer» (Ioan 3:13).

Același din aceeași carte, în alt loc.

„Să se facă tăcere, dar, cu privire la aceste dispute deșarte despre cuvinte. Căci Împărăția lui Dumnezeu, după cum este scris, nu stă în certuri de cuvinte, ci în demonstrarea puterii (1 Corinteni 2:4). Să păstrăm distincția dintre dumnezeire și trup. În ambele vorbește singurul Fiu al lui Dumnezeu, pentru că în El sunt ambele firi. Deși este unul și același Cel care vorbește, El nu vorbește întotdeauna în același fel. Observați în El uneori slava lui Dumnezeu, alteori suferințele omului. Ca Dumnezeu, El vorbește despre cele divine, pentru că El este Cuvântul (lui Dumnezeu); ca om, El vorbește despre cele umane, pentru că A vorbit în această fire (umană)."

Din cartea despre întruparea Domnului împotriva apolinarismului .

„În timp ce îi mustrăm pe aceia, se ridică alții care spun că trupul Domnului și divinitatea sunt de aceeași natură. Ce iad a împrăștiat o astfel de blasfemie? Arienii înșiși sunt mai tolerabili, iar puterea credinței lor rele este sporită de aceștia

(apolinarieni), astfel încât pot afirma cu mai multă insistență că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt de aceeași natură: căci aceștia (apolinarienii) și-au pus în cap să spună că divinitatea Domnului și trupul sunt de aceeași natură."
Și puțin după :
„Și îmi amintește adesea să țin cont de expunerea Sinodului de la Niceea. Dar în acea expunere, părinții noștri au spus că nu trupul, ci Cuvântul lui Dumnezeu este de aceeași esență cu Tatăl. Și, în plus, au mărturisit că Cuvântul a venit din esența Tatălui, iar trupul din Fecioară. De ce atunci se pune numele Sinodului de la Niceea și se introduce o veste la care strămoșii noștri nu s-au gândit niciodată?" și așa mai departe.
Sfântul Ioan, Episcopul Constantinopolului, dintr-o omilie despre Înălțarea Domnului.
„Să ne imaginăm că doi oameni sunt în dușmănie și nu vor să se împace unul cu celălalt, dar apare o a treia persoană și, intrând în mijlocire între ei, pune capăt dușmăniei și discordiei lor reciproce. Hristos a făcut la fel. Dumnezeu S-a mâniat pe bună dreptate pe noi; noi, întorcându-ne de la Învățătorul filantrop, am disprețuit mânia Lui. Hristos, prin mijlocirea Sa, a împăcat ambele firi și a luat asupra Sa pedeapsa pe care trebuie să o purtăm de la Tatăl."
Același John, din aceeași conversație.
„Așadar, El a adus Tatălui cele dintâi roade ale firii noastre; și Tatăl a fost atât de mulțumit de dar, atât datorită vredniciei celei care l-a adus, cât și datorită purității a ceea ce i s-a adus, încât l-a primit cu mâinile Sale, l-a făcut părtaș la tronul Său și, mai mult, l-a așezat la dreapta Sa. Să înțelegem cine a auzit aceasta: «Șezi la dreapta Mea » (Ps. 109:1)? Ce fire este aceasta căreia Dumnezeu i-a spus: Fii părtaș la tronul Meu? Aceasta este aceeași fire căreia Dumnezeu i-a spus odată: «Țară ești și în țărână te vei întoarce» (Gen. 3:19).
Și mai departe, puțin mai târziu, de la același Ioan :
„La ce cuvânt să recurg? Cu ce expresii să mă exprim? - Sunt nedumerit! Natura stricăcioasă, natura disprețuită, care s-a dovedit a fi mai neînsemnată decât orice, a biruit acum totul, a depășit totul și a fost considerată vrednică să fie mai presus de orice!"
Acum îngerii au primit din nou ceea ce așteptau de mult: au văzut firea noastră pe tronul Împăratului, strălucind de slava nemuririi."
Sfântul Augustin, episcop de Hipona, dintr-o scrisoare către Volusian.
„Acum s-a arătat un astfel de Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, care, unind ambele firi în unitatea persoanei sale, înalță atât obișnuitul cu extraordinarul, cât și moderează extraordinarul cu obișnuitul."
Același lucru, din interpretarea Evangheliei după Ioan.
„Ce-i atunci, eretice? Din moment ce Hristos este Dumnezeu și om și vorbește ca un om: atunci Îl vei defăima pe Dumnezeu? El înalță natura umană în Sine, iar tu îndrăznești să umilești divinul în El!"
Același Augustin, din cuvântul despre expunerea credinței.
„Este potrivit pentru noi să credem, iar pentru El să știe. Și astfel, fie ca Însuși Dumnezeu Cuvântul, care a asumat tot ce este omenesc, să fie om; iar omul asumat, care a asumat tot ce este divin, să nu fie altul decât Dumnezeu. Și din faptul că se mărturisește că S-a întrupat și s-a amestecat, nu trebuie să se concluzioneze că esența Lui este diminuată. Dumnezeu a știut cum să amestece fără să-și facă rău și, mai mult, să amestece cu adevărat. A știut cum să ia asupra Sa în așa fel încât nimic nu i s-a adăugat. Așa cum a știut, așa și-a influențat întregul Sine și nicio diminuare nu a avut loc în El. Prin urmare, nu conform raționamentului nostru slab și nu sub influența dovezilor senzoriale ale experienței - nu conform amestecării creaturilor, una egală cu

cealaltă, - trebuie să judecăm amestecarea lui Dumnezeu și a omului, ca și cum din această amestecare a Cuvântului și a trupului ar fi ieșit un anumit corp. Doamne ferește să credem așa! Nu trebuie să judecăm unirea a două naturi într-una singură prin exemplul combinațiilor obișnuite; căci o astfel de amestecare este distrugerea ambelor părți. Dar Dumnezeu, care îmbrățișează, dar nu este..." îmbrățișat, care testează dar nu este testat, care umple (totul) dar nu este umplut, care este pretutindeni prezent și care trece prin toate, prin infuzia puterii sale, pentru că este milostiv, a fost amestecat cu firea umană, dar nu firea umană a fost amestecată cu cea divină" 395 .
Chiril, Arhiepiscop de Alexandria, din lucrarea sa despre întruparea Unul-Născut .
„Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, fiind prin fire Dumnezeu, a fost numit om, pentru că, la fel ca noi, S-a făcut părtaș trupului și sângelui (Evrei 2:14). Astfel, S-a arătat pe pământ, nu părăsind ceea ce era, ci luând umanitatea noastră, desăvârșită în sensul ei."
Același Chiril, despre întruparea Unuia Născut.
„Prin urmare, există un singur Dumnezeu adevărat înainte de întrupare, iar în întrupare El a rămas ceea ce a fost, este și va fi. Prin urmare, nu trebuie să-L împărțim pe singurul Domn Iisus Hristos într-un om separat (și separat în Dumnezeu); ci trebuie să-L mărturisim pe unul și același Iisus Hristos, cunoscând diferența firilor, dar fără a uita că ele nu sunt contopite una cu cealaltă."
Același Kirill, puțin mai târziu :
„Locuința este de obicei înțeleasă ca un altul în altul, adică natura divină în umanitate, care nu a suferit nicio amestecare sau fuziune și transformare în ceea ce nu era înainte. Căci ceea ce se spune că locuiește în altul nu a devenit același lucru în care locuiește, ci este considerat a fi un altul în altul. În natura Cuvântului și a umanității, o diferență este desemnată pentru noi prin diferența naturilor. Căci Hristos este recunoscut ca fiind unul în ambele (naturi). Astfel, după ce a păstrat neamestecul, (Evanghelistul) spune despre Cuvânt că El „a locuit în noi" ; căci El știe că un singur Fiu născut s-a făcut trup și s-a făcut om."
După ce au citit scrisoarea de mai sus (a lui Leon), cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Aceasta este credința paternă! Aceasta este credința apostolică! Toți credem așa. Ortodocșii cred așa. Anatema oricui nu crede așa! Petru a vorbit așa prin Leon. Apostolii au învățat așa. Leon a învățat cu pioșenie și adevăr. Chiril a învățat așa. Amintire veșnică lui Chiril! Leon și Chiril învață la fel. Anatema oricui nu crede așa! Aceasta este adevărata credință. Noi, ortodocșii, filozofăm așa. Aceasta este credința paternă. De ce nu s-a citit aceasta în Efes? Dioscor a ascuns-o."
Când s-a citit următorul pasaj din epistola menționată mai sus: „Pentru plata datoriei firii noastre, firea nepătimitoare s-a unit cu firea pătimașă, astfel încât unul și același «Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Iisus» (1 Timotei 2:5), putea muri atât după una (firea), cât și nu putea muri după cealaltă, după cum cerea firea vindecării noastre" 396 , și când cei mai venerabili episcopi ai Iliricului și Palestinei s-au îndoit: atunci Aetius, arhidiaconul Constantinopolului domnitor, a citit din (scrierile lui) Chiril, fostul arhiepiscop al Alexandriei de fericită pomenire, următorul pasaj: „Întrucât trupul Său, «prin harul lui Dumnezeu », după cum spune apostolul, « a gustat moartea pentru toți » (Evrei 2:9): atunci spunem că El (Cuvântul) a suferit moartea pentru toți; nu că a fost supus morții prin firea sa - a spune și a gândi așa ar fi o nebunie - ci că trupul Său, așa cum am spus deja, a gustat moartea" 397 .
La fel, când s-a citit următorul pasaj (din Epistolă): „Fiecare dintre cele două firi în unire cu cealaltă acționează după cum i se cuvine: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă suferinței" 398 , când cei mai venerabili episcopi ai Iliricului și Palestinei erau în îndoială: atunci Aetius, arhidiaconul sfintei

Biserici din Constantinopol, a citit următorul pasaj din (scrierile lui) Chiril de fericită pomenire: „Unele dintre ziceri sunt proprii lui Dumnezeu, altele sunt proprii omului, iar altele ocupă un teren de mijloc între ele și arată în același timp că Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu și în același timp om”.
La fel, când s-a citit următorul pasaj din aceeași epistolă: „Deși în Domnul Iisus Hristos este o singură persoană – Dumnezeu și om: totuși, ceea ce provine umilința comună a amândurora este diferit, și ceea ce izvorăște glorificarea lor comună este diferit. Din natura noastră (în El) El are o umanitate mai mică decât Tatăl, iar din Tatăl El are o dumnezeire egală cu Tatăl” 399 , și când cei mai onorabili episcopi ai Iliricului și Palestinei s-au îndoit: atunci Teodoret, cel mai onorabil episcop al Cirului, a spus: „Există un exemplu similar la fericitul Chiril, care conține următoarele: «Și s-a făcut om și nu și-a părăsit ale sale; căci a rămas ceea ce era. Locuirea este de obicei înțeleasă ca altul în altul, adică natura divină în cea umană» 400 .
Cei mai ilustri și glorioși sanonnici și ilustrul senat au spus: „După toate acestea, se mai îndoiește cineva?” Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu se îndoiește.” Atticus, cel mai venerabil episcop de Nicopole, a spus: „Întrucât nobilimea voastră a exprimat dorința de a asculta cu răbdare, atunci porunciți să ni se acorde o amânare, pentru ca în câteva zile, cu un spirit calm și netulburat, să putem decide ce este plăcut lui Dumnezeu și sfinților părinți. Și întrucât scrisoarea domnului și sfântului părinte nostru, Arhiepiscopul Leon, care împodobește tronul apostolic, a fost acum citită: atunci este necesar să se citească și scrisoarea fericitului Chiril către Nestorie, în care îl convinge să fie de acord cu cele douăsprezece capitole și să ne dea acest (mesaj), pentru ca în timpul deliberărilor să fim găsiți pregătiți.” Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Dacă porunciți să ni se acorde o amânare, le cerem părinților să ia în considerare problema împreună.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „Să se amâne sesiunea pentru cinci zile, pentru ca între timp sfinția voastră să se poată aduna la casa preasfințitului Anatolius și să delibereze împreună despre credință, astfel încât chiar și cei care se îndoiesc să fie luminați.” Toți cei mai iluștri episcopi au strigat: „Credem așa; (toți credem așa; credem ca Leo); niciunul dintre noi nu se îndoiește; am subscris deja.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „Nu este nevoie să vă adunați cu toții. Dar, din moment ce ordinea cere ca toți cei care se îndoiesc să fie convinși, să-i aleagă, printre episcopii subscriși, preailuștrul Arhiepiscop Anatolius, pe care îi consideră capabili să-i lumineze pe cei care se îndoiesc.” Cei mai iluștri episcopi au strigat: „Cerem pentru părinți: (dați) părinții sinodului. (Cei care sunt de acord cu Leon sinodului, părinții sinodului.) Aceste glasuri sunt adresate Împăratului, aceste cereri sunt adresate Ortodocșilor, aceste cereri sunt adresate lui Augustus! Toți am păcătuit, fie ca toți să fie iertați. Clerul Constantinopolului a strigat: „Doar puțini strigă; nu Sinodul vorbește.” Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au strigat: „Exilați-l pe Egiptean!” Cei mai onorabili episcopi ai Iliricului și cei care erau cu ei au strigat: „Toți am păcătuit, ai milă de noi toți. Aceste glasuri sunt adresate Împăratului Ortodox! Bisericile sunt împărțite.” Clerul Constantinopolului a strigat: „Exilați-l pe Dioscor! (Exilați-l pe eretic)! Dumnezeu l-a condamnat pe Dioscor.” Cei mai onorabili episcopi ai Iliricului și cei care erau cu ei au strigat: „Toți am păcătuit; fie ca toți să fie iertați. Dioscor Sinodului, Dioscor bisericilor. Sub domnia voastră, să nu se întâmple nicio nenorocire!” „(Sub domnia ta, să nu fie nicio dezbinare).” Clerul Constantinopolului a exclamat: „Ucenicul lui Dioscor este evreu.” Cei mai onorabili episcopi ai Răsăritului și cei care erau cu ei au exclamat: „Exilați-l pe egiptean! Exilați-l pe eretic!” Cei mai onorabili episcopi ai Iliricului și cei care

erau cu ei au exclamat: „Consiliului părinților!” Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Ceea ce s-a spus să fie transmis spre executare.”

ACTUL AL TREILEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA

În primul consulat al preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat al nostru Marcian și al celui care va fi vestit, în a treia zi a Idelor lui septembrie, la Calcedon, oraș din Bitinia, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preacuvioșilor suverani, s-a întrunit un sinod ecumenic și toți preasfinții și iubitorii de Dumnezeu (episcopi) au stat în biserica sfintei și biruitoarei mucenițe Eufimia:

Paschasinus și Lucențiu (episcopi), și Bonifaciu preotul, care a ocupat locul preasfințitului Leon, arhiepiscop al tronului apostolic al Bisericii Romane; și Anatolius al Constantinopolului; Maxim al Antiohiei;

Ștefan din Efes;

Ciriac din Heraclius;

Lucian din Byza;

Diogene din Cizic;

Iulian din Kos;

Valerian din Basia;

Eunomius din Nicomedia;

Petru din Corint;

Eleuterie de Calcedon;

Teodor din Tars;

Roman Mirsky;

Cirus din Anazarv;

Constantin de Bostra;

Seleucos din Amasia;

Ioan din Sevastia;

Konstantin Melitinsky;

Kalogir din Claudiopolis;

Patrick de Tyana;

Amfilohie din Side;

Epifanie din Perga;

Teodor din Damasc;

Atticus din Nicopole, în Epirul antic;

Vasile de Traianopolis;

Florența din Sardes;

Francion Philippopolis;

Ioan din Rodos;

Petru din Gangra;

Fotie din Tir;

Nunechius din Laodiceea;

Onesifor din Iconiu;

Ștefan din Hierapolis;

Marinian din Synnad;

Pergam din Antiohia, în Pisidia;

Nonnus din Edessa;

Olimpiodor 401 , Mitropolit al lui Constantin al Ciprului;

Teoctist din Pessinus;

Domnus din Apamea, în Siria;

Critonian din Afrodisias;

Simeon din Amid;

Sebastian de Verrey;
Cecropius din Sevastopol;
Ioan de Germanicus;
Atarvius din Trebizonda:
Iosif 402 Heliopolis;
Antiloh 403 Sinope;
Akakios din Ariaraoi;
Atticus din Zil;
Eustațiu din Halicarnas;
Apragmonius din Tiy;
Ioan de Nicopol;
Grațian din Kerasunt;
Thalassius din Paria;
Filip al lui Hadrian 404 ;
Epictet din Diocletianopolis;
Daniil Sigalsky;
Teodosie de Nazianz;
Teodor din Claudiopolis, în Isauria;
Teodor de Tripoli;
Toma din Teodosiopolis;
Teodor din Neocezareea;
Ioan de Polemonia;
Atanasie din Messina;
Patrick din Neocezarea Augusta;
Alexandru din Seleucia, în Isauria;
Valerian din Laodiceea, în Fenicia;
Kirin Patarsky;
Teofil din Okris 405 ;
Etheric din Smirna;
Trifon din Chios;
Meletius din Larissa;
Neon Silianus;
Eudoxie din Eten;
Markian din Kotei;
Teodot din Lisani;
Ioan Flavius, în Cilicia;
Pavel din Ptolemaida;
Dionisie din Heraclius;
Ioan din Alinda;
Eupythios din Stratonice;
Ioan din Amizon;
Papias din Erizia;
Dionisie al Antiohiei;
Tinchanius din Apollonia;
Teodoret de Alavanda;
Menandru din Heraclius;
Flackillus din Iassa;
Ioan din Cnidos;
Calandion din Halicarnas;
Callinicus din Apamea Hexapolis 406 .

Cirus din Siniada;
Florența din Tenedos;
Zinodot din Thermis;
Sava Paltsky;
Teoctist din Verria;
Toma din Porfireon;
Macarie din Egeea;
Genephlius din Cratia;
Filip de Teodosiopolis;
Vasile al Teodosiopolitului 407 ;
Paulinus din Apamea, în Pisidia;
Vasili Nakoliysky;
Irakli Komansky;
Rufinus din Samosata;
Menecrates din Keras;
Cossinium din Hierocezareea;
Patrick de Akmas 408 ;
Dionisie din Attalia, în Licia;
Pavel Tripolski;
Gemel din Stratonice;
Maeonius din Nyssa;
Isaia din Elait;
Esserius din Pitania;
Quintus Phocius;
Eustochius din Docimus;
Musonius din Niz;
Aristomah din Colonia;
Rin Ifinopolsky 409 ;
Paul din Mariamne;
Eustațiu al Saracinului;
Atanasie din Perga;
Uraniu din Emesa;
Damian din Sidon;
Noe din Kifah-cetăreața;
Uranius Ivorius 410 ;
Polichronius al lui Epifanie;
Teodor din Antipheles;
Lucian din Nyssa;
Neoptolemus din Cornus;
Acholy Laranda;
Iulian din Ippe;
Leonțiu din Magnesia;
Eudoxie din Khomat;
Fronton de facil;
Ștefan Mirfisky 411 ;
Leonty Azarsky 412 ;
Antipatru din Kama 413 ;
Filip de Livorie;
Grațian din Panormia;
Andrei Toneysky 414 ;

Nikolai Akarassky;
Roman Vuvoneisky;
Pavel din Filomil;
Florența din Adrianopol;
Mesalie din Laodicea, în Pisidia;
Elnndiy al mănăstirii fermiene;
Roman Evdoksipolsky;
Longinus din Orcism;
Mysterius din Ammoria;
Peter Dardanshsky;
Jovian din Develt;
Frontinian din Sagalas;
Indim Irinopolsky;
Aquila din Eudoxia;
Eutropiu din Adorade 415 ;
Mark Arephussky;
Proterius de Mirr;
Marcellinus al Mitropolei;
Eusebiu de Clazomene;
Olimpius din Theodosiopolis;
Mama Aninitsky;
Antonian din Amyns;
Paraliul lui Adrap;
Domnus Kukuzsky;
Gerontius din Seleucia, în Siria;
Julian Rossky;
Hypatius din Zephyria;
Peter Gavvulsky;
Rufinus din Briuli 416 ;
Olimpiu din Sozopol;
Eufratul din Eleuthern;
Kayuma Markopolsky;
Ioan din Carra;
Avraam din Kastria;
Dmitri Lanetski;
Vefes din Lasinney;
Musonianus din Briminus 417 ;
Ghenadi Akmonesky;
Eulalius din Nyon;
Amachia din Setta;
Teodosie de Kanofski;
Eusebiu din Seleucilia;
Hermias din Avid;
Patrick de Adrianofira;
Eleutherius 418 Apollonian;
Ilya Vlandsky;
Alkimid din Sealand;
Proclus din Adranus;
Teodosie 419 Ileian;
Pionius din Troa;

Ștefan Pimaninsky;
Marca Eurasiei;
Claudius din Anchiasmus;
Peregrinus din Fenicia;
Cirus din Kivistra;
Teodor din Heraclius;
Timofei Dolihski.
Aetius, arhidiaconul Constantinopolului - noua Romă și primul notar, a spus: „Sfinția Voastră își amintește că anterior, după citirea petiției înaintate preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împăraților noștri de către preaiubitorul de Dumnezeu Eusebiu, Episcopul Dorileului, împotriva preaiubitorului de Dumnezeu Episcopul Alexandriei Dioscor, a urmat (citirea) unei colecții binecunoscute de documente și că, în prezența la acest preasfânt sinod a celor mai glorioși și nobili demnitari și a înaltului și gloriosului senat, cazul amândurora a fost examinat chiar și până târziu în seară. Și întrucât același preaiubitor de Dumnezeu Episcop Eusebiu a înaintat acum o altă notă sfinției Voastre împotriva preasfântului Episcop Dioscor menționat anterior: atunci, având-o la îndemână, o supunem discreției Voastre.” Paschasinus, episcop de Lilyveum, în regiunea Siciliei, care a ocupat locul lui Leon, preasfântul Arhiepiscop al Scaunului Apostolic al Vechii Rome, a vorbit în latină și (cuvintele sale) au fost traduse în greacă astfel: „Cu siguranță, acest iubit Sinod știe că preaînalta scrisoare a fost trimisă fericitului și apostolicului (și catolicului) Papă Leon, ca acesta să onoreze Sfântul Sinod cu prezența sa. Dar, întrucât acest lucru nu era nici obișnuit conform obiceiului antic, nici nevoile timpului nu permiteau, el a trimis smerenia noastră acestui Sfânt Sinod în locul său. Prin urmare, este necesar ca problema propusă să fie luată în considerare prin intermediul raționamentului nostru. Prin urmare, preaiubitul Arhidiacon și Primul Notar Aetius să ia și să citească nota depusă de iubitul nostru frate și co-episcop Eusebiu.” Aetius, arhidiaconul și primul notar, a luat și a citit:
„ Către sfântul și ecumenicul sinod, întrunit din porunca preacuvioșilor împărați ai noștri în orașul Calcedon din Bitinia, de la Eusebiu, episcopul Dorileului, apărându-se pe sine și pe Sfântul Flavian, fost episcop al Constantinopolului, și credința ortodoxă.”
Cunoscând caracterul sfințeniei voastre - iubitoare de Dumnezeu, detestând răul și milostivă față de cei ofensați, noi, care am suferit mult și cu cruzime, și complet pe nedrept, din partea preasfințitului episcop al Alexandriei Dioscor, apelăm la dragostea voastră față de Dumnezeu, cerând dreptate. Esența problemei este următoarea: Sfântul vostru Sinod, care s-a întrunit anterior, împreună cu cei mai ilustri demnitari și faimosul senat, în această sfântă și mare biserică, a ascultat petiția noastră înaintată celor mai pioși împărați ai noștri împotriva lui Dioscor, preasfințitul episcop (al marelui oraș Alexandria) și, propunându-vă acest proces, a aflat care era problema dintre noi și a atras atenția asupra insolenței lui Dioscor împotriva mea și a Sfântului Flavian și împotriva credinței ortodoxe. Căci l-am acuzat pe numitul Dioscor că este de aceeași părere cu ereticul Eutihie, care a fost condamnat și anatematizat, și că, dorind să-și confirme credința rea la recentul sinod din metropola Efesului, adunând o mulțime de oameni dezordonați și dobândind putere prin bogăția sa, a insultat adevărata credință pe cât a putut, a introdus aluatul unei erezii extraordinare în Biserica Catolică și ne-a lipsit de rangul de preoție. În timpul anchetei, după cum știe evlavia voastră, l-am condamnat pe numitul Dioscor de un mod de gândire contrar dreptei credințe și de faptul că nu mi-a permis să vin la sinodul ținut în mitropolia Efesului și să-mi prezint dovezile, așa cum nu i-a permis Sfântului Flavian, fost episcop al Constantinopolului, în a cărui apărare am întocmit această cerere, să se

folosească de dovezile sale la timp și că, în plus, a introdus în documente voturi care nu au fost exprimate de sinod la acea vreme, i-a obligat să semneze pe hârtie nescrisă și a comis tot felul de nedreptate în legătură cu evlavia, cu canoanele sacre și cu cerințele legilor. Vă rog și mă închin înaintea sfinției voastre - ai milă de noi, sfinți părinți. Și, întrucât vă amintiți încă de chestiunea care s-a desfășurat anterior între noi și numitul Dioscor, atunci hotărâți ca tot ce se face împotriva noastră să fie lipsit de putere; ca documentele întocmite pe nedrept împotriva noastră să nu ne dăuneze în niciun fel; să păstrăm rangul de preoție; să anatemizăm învățătura lui murdară; să confirmăm cuvântul evlaviei; și curăță-l prin pedeapsă pentru insolența sa, astfel încât în restul vieții sale să poată servi drept exemplu pentru îndemnul tuturor celor care ar putea crede să acționeze ca el. După ce am realizat aceasta, vom mulțumi neîncetat sfinției Tale. - Eusebiu, episcop de Dorylaeum (un oraș) din regiunea sănătoasă a Frigiei, a depus această notă, semnând-o cu propria sa mână."
După citire, episcopul Eusebiu a spus: „Cer ca adversarul meu să fie chemat în prezența mea". Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Din ordinul dumneavoastră, diacon Domninus 420Și Ciriac, înainte de întâlnire, plecase deja de aici la Dioscor, cel mai venerabil episcop, precum și la ceilalți preasfinți episcopi și îl îndemnase și pe el să vină aici; „dar a declarat că dorește să vină, dar gărzile sale nu i-au permis, așa cum a spus." Episcopul Paschasin a spus: „Întrucât nu-l vedem aici pe Dioscor, cel mai sfânt episcop al Alexandriei, să meargă cel mai venerabil cler și să-l caute, dacă este în apropierea catedralei." Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Prin porunca ta, prezbiterii Epifanie și Elpidie au înconjurat tot templul, căutându-l pe preaiubitul de Dumnezeu episcop al Alexandriei Dioscor: și dacă va fi bine, să vină și să fie interogați." Anatolius, episcopul Constantinopolului-Noii Rome, a spus: „Preaiubiții prezbiteri Epifanie și Elpidie să spună dacă l-au căutat pe preaiubitul de Dumnezeu episcop Dioscor." Prezbiterii Epifanie și Elpidie au spus: „După ce am înconjurat acest Loc Sfânt, l-am căutat și nu l-am găsit." Anatolius, episcopul Constantinopolului-Noii Rome, a spus: „V-ar plăcea sfinției tale să trimiteți unul dintre cei mai iubiți frați ai noștri și „colegii episcopi la casa unde se află și să-i reamintească să vină la acest Sfânt Sinod?" Maxim, episcopul marelui oraș Antiohia, a spus: „Preasfântul Arhiepiscop Anatolie a judecat bine să-i trimită pe cei mai iubiți episcopi să-l invite pe Dioscor, cel mai iubit episcop al marelui oraș Alexandria, și să-i denunțe acuzația adusă împotriva lui." Sfântul Sinod a spus: „Este necesar să-l anunțăm pe preaiubitul de Dumnezeu Dioscor, episcopul marelui oraș Alexandria. „De aceea, să meargă preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Constantin, Mitropolitul Bostrei, Acachie al Ariarafiei și Atticus al Zilei și să-i amintească preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Dioscor să vină la acest Sfânt Sinod." După ce preaiubitorii de Dumnezeu Episcopi Constantin, Acachie și Atticus, împreună cu citețul și notarul Emerius, au plecat și s-au întors, Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Au venit preasfinții episcopi trimiși recent de sfinția voastră la preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Dioscor, Constantin Mitropolitul Bostrei, Acachie al Ariarafiei și Atticus al Zilei. „Și oferim chiar acest lucru spre informarea sfinției voastre." Anatolie, Episcopul Constantinopolului-Noii Rome, a spus: „Prea iubitorii de Dumnezeu episcopi să cinstească acest Sfânt Sinod, informându-i despre răspunsul pe care l-au primit de la prea iubitorul de Dumnezeu Episcop Dioscor." Constantin, Episcopul Bostrei, a spus: „Prin porunca sfinției voastre, ne-am dus la prea iubitorul de Dumnezeu Episcop Dioscor al Alexandriei și i-am declarat în scris ceea ce ni s-a poruncit. Îl rugăm pe cititorul și notarul Imerius, care a fost cu noi și a scris, să ne spună ce am spus și ce răspuns ne-a dat el (Dioscor)." Episcopul Paschasin a spus printr-un interpret: „Conform propoziției prea iubitorului de Dumnezeu frate și co-

episcopie al nostru, notarul Imerius, care este prezent, să citească ceea ce a răspuns Episcopul Dioscor, pentru ca acest binecuvântat Sinod, în consultare comună, să știe exact ce este necesar să facă." Imerius, cititorul și notarul, a citit astfel: „Constantin, episcopul mitropoliei Bostrei, i-a spus episcopului Dioscor: «Sfântul Sinod, întrunit în Biserica Sfintei și Biruitoarei Mucenițe Eufimia, invită sfinția voastră să veniți acolo.» - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: «Sunt sub pază; dacă mi se va permite să merg, să spună dregătorii.» - Acachie, episcopul Ariarafiei, a spus: «Nu am fost trimiși la dregătorii pioși, ci la sfinția voastră, ca să binevoiți să vă deranjați și să veniți la Sfântul Sinod întrunit în Biserica Sfintei Mucenițe Eufimia.» - Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: «Sunt gata să vin la Sfântul și Ecumenic Sinod, dar nu-mi permit.» - Atticus, episcopul Zilei, a spus: «Preaiubitorul de Dumnezeu episcop Eusebiu a înaintat acum o notă Sfântului și Ecumenic Sinod cu privire la sfinția voastră; „și Sfântul și Marele Sinod prin noi proclamă sfințenia ta, astfel încât să vii și să te îndreptățești în ceea ce ești acuzat." - Dioscor, Episcopul Alexandriei, a spus: „Am spus odată că și eu intenționez să merg la Sfântul și Ecumenic Sinod, dar, după cum vede dragostea ta pentru Dumnezeu, magistrii și învățații credincioși nu-mi permit."
După ce a citit acestea, cititorul Imerios a spus: „Întrucât în călătoria (de întoarcere) am fost întâmpinat de Eleusinius, cel mai venerabil asistent al celui mai nobil și glorios funcționar de curte, împreună cu cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi, cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi s-au întors din nou la cel mai iubitor de Dumnezeu episcop Dioscor și, intrând din nou, i-au spus și i-au spus ce (deja) știut, pe care (și eu) l-am scris. Dacă va fi binevoitor pentru sfințenia Ta, voi citi acestea." Sfântul și marele sinod a spus: „Citiți." Imerius cititorul a citit astfel: „Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: «După ce a discutat cu sine însuși și după ce a stabilit ce este util, răspund aceasta: întrucât în prima adunare cei mai distinși demnitari care au stat după lungi discuții între ei au hotărât clar, iar acum o a doua adunare mă cheamă, în anularea primei hotărâri: de aceea rog ca marii demnitari și înaltul senat care au fost prezenți anterior la conciliu să fie prezenți acum, pentru ca același lucru să se poată face din nou în prezența lor.» - Acachius, episcopul Ariaraphiei, a spus: «Sfântul și marele conciliu nu a chemat sfințenia voastră în așa fel încât să anuleze ceea ce s-a făcut în prezența marilor și glorioșilor demnitari și a înaltului senat, ci a trimis un anunț ca să veniți la conciliu și să nu-l lipsiți (de prezența voastră) de sfințenia voastră.» – Dioscor, episcopul, a spus: «Mi-ați spus acum că Eusebiu a depus o petiție împotriva evlaviei mele. Cer din nou ca problema referitoare la petiția sa să fie examinată în prezența demnitarilor și a înaltului senat.» – Atticus, episcopul de Zile, a spus: „Am fost trimiși la sfințenia voastră pentru a îndemna..." – Dioscor l-a întrerupt și a spus: „Am spus deja că doresc ca problema care mă privește să fie examinată din nou în prezența unor mari demnitari și a celui mai ilustru senat." – Constantin, episcopul mitropoliei Bostrei, a spus: „De îndată ce am ajuns, sfințenia voastră ne-a răspuns: Dacă cei care mă păzesc îmi permit, mă voi duce la Sfântul Sinod. Și, întrucât cel mai ilustru asistent al celui mai ilustru funcționar de curte care a venit aici v-a permis să mergeți la Sfântul Sinod, dacă doriți: atunci despre aceasta, dacă doriți, dați-ne un răspuns." - Dioscor episcopul a spus: „Acum am aflat că cei mai nobili demnitari și cel mai faimos senat nu sunt prezenți (la sinod): de aceea am răspuns acum astfel."
După ce s-a citit aceasta, Eusebiu, episcopul Dorilei, a spus: „Rog sfințenia voastră să poruncească ca ceea ce tocmai a fost citit de notarul trimis la Dioscor împreună cu cei mai pioși episcopi să fie inclus în colecția de documente." Maxim, episcopul Antiohiei, a spus: „Ceea ce tocmai a fost citit de lectorul Imeriu să fie inclus în

colecția de documente; dar, conform regulilor sfinților părinți, să fie trimis și preaiubitului de Dumnezeu episcop Dioscor, cu o a doua chemare la Sfântul și Ecumenic Sinod." Eusebiu, episcopul Dorilei, a spus: „Preaiubitul de Dumnezeu episcop Dioscor găsește scuze și pretexte pentru a nu veni la acest Sfânt Sinod. Căci articolele binecunoscute au fost deja propuse 421 în prezența atât a sfințeniei voastre, cât și a ilustrului și gloriosului senat. Și există și alte articole care trebuie examinate și discutate 422 în prezența sfințeniei voastre. De aceea, poruncește-i să vină. Căci nu anulăm ceea ce s-a făcut deja." Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Ce părere aveți sfințenia voastră despre a doua chemare propusă?" Sfântul sinod a spus: „Este drept și conform canoanelor să-l chemem a doua oară. Prin urmare, preasfinției episcopi Pergam, Cecropius și Rufin să meargă la preaiubitul de Dumnezeu episcop Dioscor și să-l îndemne să vină la noi." Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „V-ar plăcea sfințeniei voastre să-i trimiteți o scrisoare în numele sfântului sinod?" Amfilohie, episcopul de Side, a spus: „Să se amâne problema o zi sau două." Menecrates, episcopul de Kerasuntum, în regiunea Lidiei, a spus: „Un om a pustiit lumea și noi îl susținem trei luni!" Și a fost trimisă următoarea a doua scrisoare:
A doua chemare către Dioscor (episcop trimis de conciliu)
„Sfântul și Ecumenic Sinod către preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Alexandriei, Dioscorus."
„Mai înainte, autocraților universului le-a plăcut ca, în prezența celor mai nobili și glorioși demnitari și a înaltului și gloriosului senat, cazul dintre evlavia voastră și preaslăvitul episcop Eusebiu să fie examinat de noi. Și acum este plăcut ca acest sfânt și mare sinod adunat, având autoritate apostolică, fără a abroga ceea ce a fost decretat despre voi în acea fostă adunare sacră, să facă o investigație asupra altor (greșeli) aduse în discuție de același preaiubitor de Dumnezeu episcop Eusebiu în rechizitoriu. Așadar, să ne fie adusă dragostea voastră față de Dumnezeu fără scuză, fără justificare, așa cum cere rânduiala canoanelor. Căci noi, în conformitate cu canoanele, am făcut acum o a doua provocare la adresa dragostei voastre față de Dumnezeu, trimițându-i pe Pergamius, Cecropius și Rufinus, preaiubiții noștri frați și episcopi, care sunt obligați să vă informeze despre dragostea voastră față de Dumnezeu că trebuie, fără îndoială, să veniți la noi și să vă apărați împotriva acuzațiilor."
La întoarcerea lor, Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Episcopii Pergam, Cecropius și Rufinus, care au mers cu a doua chemare, s-au întors; și raportăm aceasta." Ștefan, episcopul Efesului, a spus: „Preaiubiții (episcopi) să spună dacă au auzit ceva de la Dioscor, preasfințitul episcop al Alexandriei, și să informeze sfântul sinod cu tot adevărul despre ce au auzit." Pergam, episcopul Antiohiei Pisidiei, a spus: „În conformitate cu însărcinarea sfinției voastre, noi, la a doua chemare canonică, am făcut o notificare preaiubitului episcop al Alexandriei Dioscor; și la ceea ce i s-a anunțat în scris, el a dat un răspuns binecunoscut, care, dacă va fi binevoitor pentru sfinția voastră, va fi citit de cititorul și notarul Ipatius, care a mers cu noi și l-a scris." Diogene, episcopul Cizicului, a spus: „Cititorul Ipatie să citească acestui sfânt și ecumenic sinod ceea ce a scris din cuvintele preaiubitului episcop Dioscor." Ipatie, cititor și notar, a citit astfel:
„Pergamie, episcopul Antiohiei Pisidiei, a spus: «Sfântul, sobornicul și sobornicul sinod, întrunit în Biserica Sfintei Mucenițe Eufimia, făcând o a doua provocare sfinției voastre, a trimis smerenia noastră să vă facă notificare, declarând în scris că acum va fi citită sfinției voastre». - După ce i-a citit episcopului Dioscor ceea ce i-a fost anunțat de sfântul și ecumenic sinod prin intermediul celor mai iubitori de Dumnezeu episcopi, Dioscor, episcopul Alexandriei, a spus: «Am explicat deja iubirii voastre de Dumnezeu că sunt bolnav și că îi rog pe cei mai nobili demnitari și pe

înaltul senat să fie prezenți acum la judecata asupra problemei investigate. Dar, din moment ce starea mea de sănătate s-a agravat, de aceea am amânat». – Cecronie, episcopul Sevastopolului, a spus: «Foarte recent, sfinția voastră nu a declarat că sunteți bolnav, ci a cerut prezența înaltului senat și a celor mai distinși demnitari, iar acum ați adăugat aceasta.»" „Așadar, îndeplinind lucrarea care ți se cuvine și acționând conform cerințelor canoanelor, fă-mi favoarea de a te supune Sfântului și Soborniculuі Sinod, pentru ca problema care va urma să se desfășoare în ordine și în conformitate cu canoanele." – Dioscor Episcopul a spus: „Am spus odată că i-am rugat pe cei mai distinși și mai glorioși demnitari și pe înaltul senat să fie prezenți la ceea ce urmează să fie investigat acum." – Rufin, Episcopul Samosatei, a spus: „Problema care se desfășoară acum aparține celor canonice, iar sfinția ta, ajungând acum (la sinod), poate cere de la Sfântul Sinod orice dorește." - Episcopul Dioscor a spus: „Au ajuns la sinod preaiubiții episcopi Iuvenal, Talasie, Eusebiu, Vasile și Eustatie?" - Episcopul Pergamiu a spus: „Sfântul Sinod Ecumenic nu ne-a arătat cum să răspundem la întrebarea propusă de sfinția ta; dar ceea ce trebuie să satisfacă a doua contestație legală, am făcut o notificare suficientă." „De aceea, este datoria sfinției voastre să onorați cum se cuvine preasfântul și ecumenicul sinod cu ascultare și să onorați decretele canonice cunoscute evlaviei voastre, urmându-le neabătut." – Episcopul Dioscor a spus: „Și acum spun același lucru: l-am rugat pe preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat al nostru ca acum, când se examinează cazul, să fie prezenți cei mai nobili demnitari și înaltul senat, care au fost prezenți anterior la sfântul sinod, precum și acei preacuvioși episcopi care, împreună cu mine, au fost incluși în acuzația adusă împotriva noastră de Eusebiu." – Episcopul Cecropiu a spus: „Episcopul Eusebiu acuză doar evlavia voastră și nu este nevoie de această asociere; dar dreptatea și canoanele cer să se arate ascultare și să se examineze (cazul) canonic. Și când se examinează (cazurile) canonice, nici demnitarii, nici alți laici să nu fie prezenți, cu excepția numai a sfinției voastre, care este acuzată în propria dumneavoastră persoană." „De aceea, nu este nevoie de întârziere sau de această amânare, dacă vreți să ascultați de Dumnezeu și de canoane și să nu întăriți prin întârziere ceea ce a spus acuzatorul." - Episcopul Dioscor a spus: „Odată l-am întrebat pe cel mai cuvios și iubitor de Hristos împărat,„„...și ceilalți episcopi să fie prezenți cu mine; căci Eusebiu nu-mi aduce cazul în mod special, ci tocmai despre ceea ce am făcut cu toții împreună." Episcopul Pergam a spus: „Așa cum preaiubitorul vostru co-episcop Cecropiu a informat evlavia voastră, acuzația preaiubitorului episcop Eusebiu, adusă împotriva evlaviei voastre, necesită (prezența) persoanei voastre. De aceea, sfântul și sobornicul sinod a chemat și cheamă pe bună dreptate și conform canoanelor evlavia voastră." Episcopul Dioscor a spus: „Odată ce am spus cele ce am spus, și dincolo de acestea nu mai am nimic de spus."
După ce cele de mai sus au fost citite, Eusebiu, episcopul Dorilei, a spus: „În petiția înaintată învingătorilor și suveranilor noștri triumfători, am făcut o acuzație doar împotriva preaiubitului de Dumnezeu Dioscor, ca fiind insultat de el împreună cu sfântul nostru părinte Flavian. Și acum afirm prin fidelitatea documentelor că nu rostesc cuvinte de acuzație împotriva nimănui altcuiva, cu excepția numai împotriva lui Dioscor (episcop) al marelui oraș Alexandria. Prin urmare, Dioscor să nu caute pretexte și să nu mă oblige să acuz pe alții pe care nu-i doresc; căci, deși am fost insultat de alții, mi-a fost permis să fac o acuzație împotriva cuiva pe care l-am dorit. Dar, din moment ce declar că nu am fost insultat de nimeni altcineva, rog sfinția voastră să-l chemați și pe el printr-o a treia chemare la Sfântul vostru Sinod, să fie prezent și să primească acuzațiile pe care le-am făcut împotriva lui." După ce a spus acestea, Aetius, arhidiaconul și primul notar, a zis: „Nu de curând, unii care se

numesc clerici, adunându-se împreună cu alți laici din Alexandria, au depus cereri împotriva preacuviosului Dioscor. Ei stau înaintea sfântului vostru sinod, strigând și cerând permisiunea de a intra aici, conjurându-vă pe sfânta și de o singură ființă Treime și pe mântuirea și victoria împăraților noștri iubitori de Hristos. Supunem aceasta discreției voastre." Sfântul sinod a zis: „Să intre cei care au depus cererile." Și când au intrat, Atanasie, care se numește preot al marelui oraș Alexandria, a zis: „Fiind supus la multe și cumplite cruzimi, pline de impietate și lăcomie, de către preasfințitul și iubitorul de Hristos episcop Dioscor, am înaintat o cerere preasfinților și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, explicând ce viclenii și trădări am suferit din partea lui. Am înaintat aceeași cerere acestui sfânt și ecumenic sinod; și îi rog pe sfinții și iubitorii de Dumnezeu episcopi și pe părinții noștri să-mi arate milă și să primească cu bunăvoință mărturia mea." După el, Ischirion, care se numește diacon al marelui oraș Alexandria, a zis: „Pentru ca preacinstitul episcop Dioscor să nu creadă că este acuzat doar de preasfințitul episcop Eusebiu, ci să-i cunoască și pe ceilalți (acuzatori), și cine sunt cei care îl acuză și ce i se aduce, cerem să se citească notițele." Episcopul Lucențiu a spus: „Notele care ne sunt prezentate de diverse (persoane) împotriva preacinstitul episcop Dioscor să fie citite de arhidiacon și de primul notar Aetius, pentru ca întregul sfânt sinod să știe ce este conținut în ele." Apoi Aetius, arhidiaconul și primul notar, a luat și a citit nota lui Teodor. După citire, episcopul Pashasinus a spus: „Ce va mai spune acuzatorul Teodor, care este prezent (aici)? Dacă speră să dovedească ceea ce aduce împotriva preacinstitul episcop Dioscor, să o declare cu propria sa gură, dacă nu vrea ca decizia canonică să fie întoarsă împotriva lui." Teodor a spus: „Cer ca nota depusă (de mine) să fie inclusă în documente; pentru că sunt gata să mă prezint personal." Episcopul Pashazin a spus: „Nota citită să fie adăugată la documentele bisericești; restul,Ce ar trebui să facă, să spună Teodor în prezența adversarului său."

Notă a lui Teodor, diaconul Alexandriei, înaintată împotriva lui Dioscor (către Papa Leon și Conciliul de la Calcedon)

„Către preasfântul și iubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ecumenic și Patriarh al Marii Rome, Leon, și către sfântul Sinod Ecumenic, din voia lui Dumnezeu și din partea celei mai înalte porunci adunate la Calcedon, de la Teodor, diaconul Alexandriei. Ceea ce a îndrăznit să facă preavenerabilul Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, necesită un limbaj special care să poată arăta fiecare dintre insolențele sale - împotriva măreției (imperiale) și a sfintelor canoane ale părinților, precum și împotriva multora și diverselor (persoane) din acea regiune. Insulta adusă măreției de către el va fi arătată sfințeniei voastre prin faptele care au avut loc în prezența diverșilor demnitari. Și pentru a exprima pe scurt ce a făcut împotriva smereniei noastre, sunt aici (ca) petiționar către sfințenia voastră. Timp de aproximativ douăzeci și doi de ani am îndeplinit serviciul militar în școala magistraților credincioși, fără a stârni vreo plângere sau neplăcere împotriva mea, și am nădăjduit să fiu onorat cu privilegiile acestei mari școli. Dar sfânta și binecuvântata memorie a lui Chiril, care a fost (timp de 32 de ani) arhiepiscop al faimoasei Alexandrii, un campion al dreptei și imaculatei credințe, m-a avut ca locțiitor, și mai ales în timpul sinodului care a fost prezidat de el la Efes. Am slujit acest sfânt sobor, adunat de Dumnezeu, fără cusur, astfel încât, pentru cinstea și râvna mea, m-a considerat vrednic (să primesc) în clerul marelui oraș Alexandria. Și întrucât, se pare, am pierdut roadele multor ani de serviciu militar, atunci, considerând o mai mare onoare să slujesc dumnezeieștilor și preacuratelor taine, am rămas în acel cler timp de cincisprezece ani, nădăjduind să fiu vrednic de o și mai mare onoare. Între timp însă, fericita și sfânta memorie a lui Chiril a plecat din (această) viață omenească, și i-a fost succedat - oh, de nu s-ar fi întâmplat

asta! - preasfințitul Episcop Dioscor, care, fără nicio acuzație scrisă împotriva mea, nici măcar fără nicio simplă plângere, la începutul episcopiei (sale) - pe care nu știu cum a obținut-o - m-a exclus din cler, amenințând că mă va expulza chiar și din acel mare oraș, pentru niciun alt motiv decât acela că fusesem considerat vrednic de apropierea și favoarea lui Chiril de fericită memorie. Scopul lui este să expulzeze din acel oraș sau chiar să ia viața nu numai rudelor sale, ci și celor apropiați lui (Chiril), pe care îi ura pentru adevărata sa credință; Căci este un eretic și filozofează întotdeauna în felul lui Origen; acesta este un om care și-a permis să blasfemieze Sfânta Treime, care nu este împotriva crimei, care nu se teme nici să taie pădurile altora, nici să aprindă incendii, nici să distrugă case și care a trăit întotdeauna josnic. Sunt gata să dovedesc toate acestea. Întrucât dragostea ta pentru Dumnezeu vede clar că eu, după ce am abandonat îndelunga mea slujbă militară și recunoscând preoția ca fiind superioară, am suferit o nedreptate nu mică: atunci cer permisiunea de a fi prezent la sfântul tău sinod și de a prezenta dovezile pe care le am, astfel încât eu, care, așa cum am spus, am îndeplinit slujba militară impecabil și am slujit cinstit în preasfântul cler, în ceea ce mă privește, la vremea menționată, să nu fiu lipsit de ambele slujbe. Voi arăta că a comis toate acele greșeli care s-au spus - precum și ceea ce a îndrăznit (să facă) în legătură cu mitropolia Niceei. El este cel mai sfânt, sau mai degrabă, cel mai crud în toate (aspectele), pentru care încălcarea legii era un lucru obișnuit,care considera îndrăzneala sa împotriva sfintei și binecuvântatei amintiri a lui Flavian ca nimic, se întoarce la crime mai mari. El întocmește o excomunicare împotriva preasfintului și binecuvântatului tron apostolic al marii Rome și a preasfinților episcopi care au venit cu el din Egipt, cam zece la număr - mai mulți decât aceștia nu au îndrăznit să meargă cu el, din cauza nelegiuirilor pe care le-a comis la Efes - îi obligă să o semneze, unii prin amenințări, alții prin înșelăciune: cu lacrimi și suspine au semnat această carte nelegiuită. Așadar, vedeți clar, prea evlavioși părinți, că îndrăzneala sa este neplăcută lui Dumnezeu și intolerabilă oamenilor. Rog sfințenia Voastră să porunciți, dacă doriți, ca următoarele (persoane) să fie puse în custodie, pentru ca adevărul să fie descoperit; acestea sunt: Agorast, Dorotei, Eusebiu, Ioan notarul. La un moment favorabil voi prezenta înaintea adunării voastre îngerești sfinți, împodobiți cu adevăr și evlavie, oameni care pot fi martori în fiecare punct. (Am semnat această acuzație cu mâna mea.) Teodor, diaconul sfintei biserici catolice a marelui oraș Alexandria, cel menționat mai sus, a prezentat această notă sfântului și ecumenicului conciliu.

(În mod similar, ceilalți acuzatori au promis solemn că vor dovedi fiecare punct al acuzațiilor lor și fiecare dintre ei și-a semnat personal rechizitoriul.)

După ce s-a citit biletul, același Teodor a spus: „Sunt gata să mă înfățișez înaintea sfântului vostru sinod cu acuzațiile mele când va veni aici preasfințitul episcop Dioscor.” Bonifaciu, prezbiter al bisericii romane, a spus: „Dreptatea cere ca biletul lui Ischirion, care este aici și strigă, să fie citit.” Romanus, episcop laic, a spus: „La propunerea preaiubitorului de Dumnezeu prezbiter Bonifaciu, să se citească biletul prezentat de Ischirion.” Asclepiade, diacon și notar, l-a luat și l-a citit.

(După ce a citit-o, Petru, episcopul mitropoliei Corintului, a zis: să se adauge la aceste documente nota prezentată de preasfințitul Ischirion, al cărei conținut a ajuns la cunoștința acestui sfânt și ecumenic conciliu).

Notă a lui Ischirion, diacon al Alexandriei, împotriva lui Dioscor, înaintată Sfântului și Ecumenicului Sinod

„Către preasfințitul și binecuvântatul arhiepiscop ecumenic și patriarh al marii Rome, Leon, și sfântului sinod ecumenic, din voia lui Dumnezeu și din partea celei mai înalte porunci adunate la Calcedon, din Ischirion, diaconul marelui oraș Alexandria.

Acum, că fiecare bolnav a primit o voce liberă și că drepții protectori ai rasei umane sunt în fruntea guvernării și că orice înșelăciune, lăcomie și oroare care existau, cum ar fi, în vremurile tiraniei au dispărut, acum și eu am îndrăznit să trimit o notă sfinției voastre și, pe cât posibil, să arăt ce a îndrăznit să facă preaslăvitul episcop al marelui oraș Alexandria, Dioscor, împotriva mea și împotriva altora. Căci nimeni nu a scăpat de cruzimea și lipsa lui de umanitate. Unora li s-au pustiit moșiile prin tăierea pădurilor; altora li s-au distrus locuințele; altora li s-au dat exilul; altora li s-au dat amenzi; unii au fost alungați din marele oraș Alexandria, ca și cum ar fi fost din propria sa posesiune. Că nu s-a abținut nici măcar să insulte însăși măreția, știu acest lucru oamenii mari și nobili, la fel ca întregul mare oraș Alexandria, așa cum arată și faptele care au avut loc sub diverși demnitari. Ce blesteme bețive rostea adesea împotriva sfintei și consubstanțialei Treimi sunt cunoscute de toți oamenii acelui faimos oraș, precum și de venerabilul cler și de cei mai venerabili călugări. Avea o asemenea insolență împotriva tuturor, nepotrivit unui episcop, mai ales al unui astfel de oraș și ocupând un astfel de tron evanghelic, încât chiar și grâul trimis de cei mai pioși împărați ai noștri bisericilor din Libia - pentru motivul că această regiune este stearpă și nu crește grâu deloc în ea - astfel încât (din el), mai întâi, să se ofere o jertfă fără sânge, iar apoi pelerinii și săracii băștinași să primească hrană - nu le-a permis sfinților episcopi din acea regiune să ia, ci a cumpărat respectivul grâu pentru o sumă mare de bani, iar apoi în timpul foametei l-a vândut la cele mai mari prețuri. Din această cauză, nici teribila și fără sângeroasă jertfă nu a fost săvârșită, nici pelerinii și chiar băștinașii, așa cum am spus, nu au primit mângâiere. - Acum cazul împotriva binecuvântatei amintiri a Peristeriei este cunoscut de toată lumea, mai ales de locuitorii acestui (oraș) domnitor al noii Rome. Pentru mântuirea sufletului ei, ea, prin testament, a lăsat o sumă mare de bani mănăstirilor, precum și azilurilor și hospiciilor pentru săraci și alți săraci din regiunea egipteană. Nemulțumită de faptul că nu a lăsat nimic asupra lui, acest om preaslăvit a aranjat ca acești bani să fie dați muzicienilor și altor oameni de teatru, astfel încât parfumul jertfei amintirii binecuvântate a Peristeriei să nu se înalțe la Dumnezeu, deoarece depindea de el. Dar binecunoscuta îndrăzneală a acestei (femei) a fost demonstrată îndeajuns. - Iar desfrâul (pasiunea pentru jocuri de noroc) și luxul venerabilului bărbat menționat mai sus nu sunt necunoscute întregii regiuni: de foarte multe ori femeile nerușinate se distrau deschis cu el în episcopie și în baia sa, în special faimoasa Pansofia, poreclită Muntele (Ορεινὴ)), despre care numeroșii alexandrini au răspândit un zvon, amintindu-și de ea și de iubitul ei; (acest lucru) va fi explicat adunării voastre îngerești. - Dar aceasta nu este de ajuns: au existat și crime prin mila acestui duhovnic uimitor. - Întrucât acțiunile sale insolente împotriva mea, un biet om, sunt de nesuportat: atunci vă rog și implor sfinția voastră să aveți milă de mine, un om care timp de mulți ani a slujit cu sârguință sfântei biserici a acelui mare oraș și din acest motiv a fost onorat să fie primit în clerul său, am fost adesea trimis în călătorii sub binecuvântata memorie a preasfințitului Chiril, care a împodobit tronul evanghelic, în special la noua Romă domnitoare, uneori în timpul iernii am făcut întreaga călătorie pe animale de tracțiune, alteori, din cauza treburilor necesare încredințate mie de sfânta memorie a lui Chiril, am înotat peste toată marea, când prin Licia, când prin Pamfilia, astfel încât din cauza muncilor excesive trupul meu a devenit fragil, după cum vede binecuvântarea voastră cu ochii voștri. Am fost onorat cu apropierea și favoarea sfântului Arhiepiscop Chiril, ceea ce l-a întristat pe preasfințitul Episcop Dioscor. De aceea, de îndată ce Chiril de sfântă pomenire s-a mutat la ceruri și i-a luat locul - o, de nu s-ar fi întâmplat niciodată aceasta! - mi-a interzis să săvârșesc slujba preasfintelor și preapuratelor taine. Mai mult, i-a trimis pe monahi și pe alții la moșiile noastre sărace și i-a dat

flăcărilor, astfel încât clădirile care erau pe aceste moșii, de unde eu, devenind sărac și slab trupește, primeam hrană, au fost complet distruse de foc, tot felul de pomi roditori au fost tăiați în ele, pământul însuși a fost devastat și toate acestea mi-au devenit inutile, așa că sunt un cerșetor și nu am hrana necesară. Dar nemulțumit cu aceasta, trimite împotriva mea, săracul, o ceată de bisericești, sau mai degrabă, tâlhari, împreună cu diaconii Petru și Harpocrație și preotul Minas, ca să mă scoată din treburile omenești. 423, poruncind să-i fie adus trupul meu neînsuflețit. Numai că, prin dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, am aflat de aceasta cu puțin timp înainte și am fugit înainte, cum am spus, să fiu în afara treburilor omenești. Așadar, când am fost mântuit de dragostea lui Dumnezeu pentru oameni și, prin nebunie, nu am fugit din marea Alexandria, atât din cauza slăbiciunii trupului meu, cât și pentru că aveam nevoie de grija (rudelor) mele, mai ales pentru că eu și strămoșii mei eram din acest oraș și aveam o casă în el: atunci el, înfuriat de aceasta, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, chiar în zilele de Paște a poruncit din nou lui Harpocrație să mă prindă, care întotdeauna și-a slujit nebunia împreună cu diaconul menționat anterior, Petru, așa cum arată procesele care au fost purtate în Efes împotriva lui Flavian, sfânta memorie, fost episcop al Constantinopolului, și a multor altora, precum și împotriva preacuviinciosului Proterie, acum episcop, dar pe atunci preot și administrator al bisericii marelui oraș Alexandria. Am fost închis într-un anumit ospiciu pentru cei dezonorați, nefiind vinovat de nimic înaintea nimănui și nefiind supus niciodată, așa cum am mai spus, vreunei acuzații împotriva mea. Și a trimis pe cineva la această casă să mă omoare; și de îndată ce acest lucru a devenit cunoscut de toți cei din acea casă, ei, din ură față de crimă, au avut grijă să mă ajute; și de aceea sunt în viață până în ziua de azi. Din această închisoare ilegală m-a eliberat (pe mine) numai atunci când am consimțit să părăsesc marele oraș Alexandria într-o astfel de stare fizică și să fac alte lucruri plăcute lui. Așadar, fiindcă vedeți limpede, preasfințiți și binecuvântați părinți, că toate faptele sale sunt potrivnice lui Dumnezeu și de nesuportat nu numai pentru legi, ci și pentru orice om, atunci vă rog oastea voastră îngerească să aibă milă de mine și să-mi îngăduie să mă înfățișez la Sfântul și Ecumenic Sinod, pentru a dovedi toate acestea, astfel încât să pot fi ferit de orice ofensă și, dacă va fi binevoitoare sfinției voastre, să rămân în rangul meu de odinioară, eu - un om care mult timp am slujit cu sârguință sfintei memorii a campionului credinței ortodoxe Chiril, am devenit slab și nu am nicăieri hrana necesară pentru viață, așa că, primind toată dreptatea, am înălțat rugăciunile și mulțumirile obișnuite Mântuitorului nostru al tuturor, Hristos, pentru adunarea voastră îngerească. De asemenea, vă rog, ca dovadă a celor spuse, să-i țineți în pază pe Agorast, Dorotei, Eusebiu, Didion, Harpocrație, Petru, Gaian, însoțitorul băii episcopului, care îl însoțește și care, prin simplitatea sa, poate spune totul cu exactitate. În timpul deliberărilor sunt gata, din ordinul Sfinției Voastre, să prezint bărbați preasfinți, renumiți pentru credința și viața lor, care pot fi martori la toate acestea (ceea ce este inclus în actul de acuzare). - Diaconul Ischiroia a depus acest act, întocmit conform dorinței mele, după ce l-a dictat și l-a semnat (cu propria sa mână).

După ce s-a citit biletul, Episcopul Paschasin a zis: „Să se citească și biletul lui Atanasie, care este aici, care ne-a fost dat." Diaconul și notarul Procopie l-au luat și l-au citit. După ce s-a citit, Episcopul Lucențiu a zis: „Ceea ce ați arătat în bilet împotriva preaiubitului de Dumnezeu Episcop Dioscor, țineți minte; și dacă aveți nădejde, spuneți-l și explicați-l cu gura voastră." Atanasie a zis: „Sunt gata și nădăjduiesc pentru mine, la sosirea lui la preasfântul vostru sinod, să-l condamn pentru tot ceea ce l-am acuzat." După el, Ischirion a spus: „Dacă Dioscor, cel mai venerabil episcop al Alexandriei, vine la acest sfânt și ecumenic conciliu, atunci sunt

gata să prezint atât cele mai clare dovezi ale tuturor celor pe care le-am arătat înaintea adunării voastre îngerești, cât și martorii pe care i-am menționat, sincellii săi, care trăiesc cu el până în ziua de azi și îl însoțesc, pentru ca din casa lui să se descopere că acest lucru este adevărat; fie ca rugăciunile voastre să mă ajute! Unii au fost onorați pentru că au fost participanți la acele crime care au fost comise în Efes; și sunt aici." După citire, episcopul Marinian al Sinadei a spus: „Nota depusă de cel mai venerabil preot Atanasie al Alexandriei împotriva preaiubitului de Dumnezeu episcop Dioscor să fie inclusă printre documente." Pergamius, episcopul Antiohiei din Pisidia, a spus: „Nota care a fost citită, pe care cel mai venerabil Atanasie a depus-o, în care l-a acuzat pe episcopul Dioscor, trebuie adăugată documentelor care sunt acum în discuție. Să spună însuși Atanasie cu propria sa gură dacă își va apăra acuzațiile."
Notă a lui Atanasie, preot al Alexandriei, înaintată Sfântului Sinod, împotriva lui Dioscor
„Către preasfințitul și binecuvântatul Patriarh Ecumenic al Marii Rome, Leon, și sfântul Sinod Ecumenic, din voia lui Dumnezeu și din partea celei mai înalte porunci adunate în orașul Calcedon, de la nefericitul Atanasie, fost preot al Marii Alexandrii, fiul surorii sfintei pomeniri a Arhiepiscopului Chiril."
Sfântul Chiril de binecuvântată pomenire, care a fost Arhiepiscop al Alexandriei Mari timp de 32 de ani și care a trăit fără prihană după adevărata credință, a fost unchiul meu din partea mamei, Atanasie, și fratele meu Pavel de binecuvântată pomenire, și fratele mamei mele Isidore. Înainte de moartea sa, a făcut un testament, prin care a lăsat moștenire multe bunuri de valoare viitorului episcop după el, oricine ar fi acesta, conjurându-l în scris, prin cele mai onorabile și cumplite taine, să-și protejeze familia și să nu-i cauzeze nicio dificultate. Dar preasfințitul Episcop Dioscor, care a ocupat tronul, spre nenorocirea nu numai a noastră, ci și a întregii regiuni, nutrând ură față de adevărata sa credință (a lui Chiril), ca eretic, nu numai că nu (ne-a protejat), dar, nesocotind blesteme teribile, a acționat împreună cu noi în contrast, născocind tot felul de vicleșuguri împotriva noastră. La începutul episcopatului său, pe care nu știu cum l-a obținut, ne-a expulzat pe mine și pe fratele meu, care era încă în viață, sub amenințarea cu moartea din faimosul oraș Alexandria, cu intenția ca noi, fiind persecutați, să mergem la prosperul Constantinopol, în speranța că vom găsi ajutor. Scopul respectivului venerabil om era ca noi să fim prinși acolo și trimiși la nelegiuitul Chrysaphius, apoi la cel mai nobil și glorios Nomus, în mâinile căruia se aflau atunci treburile universului. Acesta din urmă i-a declarat prin scrisoare, ca și cum ar fi încheiat un contract important cu respectivele persoane, că ne vor distruge și că își va exprima recunoștința față de el pentru această persecuție. Și într-adevăr, de îndată ce am ajuns în orașul regal, în speranța că vom găsi ajutor, am fost puși sub pază și supuși la diverse torturi până când am renunțat la tot ce aveam ca bunuri mobile; când nu am avut suficiente fonduri pentru a satisface aceste extorcări insidioase, am fost forțați să încheiem înțelegeri cu mulți cămătari pentru dobânzi enorme; astfel încât fratele meu Pavel, de binecuvântată amintire, neputând îndura chinurile și insultele, și-a pus capăt vieții omenești; iar eu, Atanasie, mătușile noastre, soția și copiii fratelui nostru, spre nenorocirea noastră, am rămas printre treburile omenești 424, neavând nimic altceva decât cămătari care ne împrumutau bani, cum am spus, cu dobânzi enorme. Mai mult, nu aveam voie să plecăm (de acolo), deoarece creditorii noștri au depus diverse plângeri împotriva noastră și nu aveam cum să-i satisfacem. Căci cheltuiserăm o sumă enormă (de bani), depășind nu numai mijloacele noastre, ci și mijloacele nobililor bogați. Mai mult, ca să nu avem locuințe, a ordonat ca casele noastre să fie transformate în biserici. Și locuința mea a lui Atanasie, care era la etajul patru și, prin poziția sa, incomodă pentru o biserică, a legat-o de casele

menționate anterior, precum și de clădirile puternice și intrările din vecinătate. Dar nemulțumit nici cu aceasta, m-a deposedat de presbiteriu și m-a exclus de pe lista bisericii, fără nicio vină din partea mea. Și așa trăim de șapte ani, rătăcind din loc în loc, uneori, cum am spus, persecutați de creditori, alteori de ei înșiși, neprimind voie să locuim nici în biserici, nici în mănăstiri. Așadar, când eu, Atanasie, am ajuns la Metane, o suburbie a marii Alexandrii, numită odinioară Kanon, suburbie care de la început și după vechiul obicei a servit drept refugiu pentru fugari - toată este sub ocrotirea sfintei mănăstiri Tabennisiotis și chiar în incinta sfintei biserici a lui Dumnezeu, are o baie publică pentru folosința trupurilor noastre nenorocite și este ferită de oamenii răi - atunci preasfințitul episcop menționat a arătat o asemenea impietate încât nu s-a îndurat de noi, cea mai nefericită dintre toate nenorocirile, și nu a ascultat de poruncile lui Hristos, ci nu a poruncit nici să ne spălăm în baia publică, nici să ne trimită pâine, nici să vindem aici vreo altă mâncare, având un singur lucru în minte, să pierim de necazuri și foame. De aceea, din cauza marilor greutăți și sărăcie, aproape am murit, ceea ce am vrut să fiu scăpat de rele, dar aceasta nu mi s-a întâmplat datorită iubirii lui Dumnezeu pentru oameni. Suma de bani cheltuită de noi, parțial ai noștri, parțial împrumutați, cum am spus, cu dobânzi enorme, se ridică la 1400 de litri 425aur. Acești bani ne-au fost luați de cel mai nobil și glorios Nomus, prin intermediul magistrului credincios Severus, care era adjunct al școlii magistrilor credincioși. Nu am văzut fața barbarului Chrysaphius. Considerând astfel și atâtea nenorociri ale noastre ca nimic, el ia în stăpânire lucrurile rămase la mine, Atanasie, astfel încât să fiu lipsit de hrana necesară de pretutindeni și în cele din urmă, cerșind, să obțină hrană de la oameni pioși atât pentru mine, cât și pentru cei doi sau trei sclavi rămași cu mine. După aceea, ia toți banii, 85 de litri de aur, de la mătușile noastre, surorile fericitei pomeni Chiril, insultându-le până în adâncul sufletelor lor, prigonindu-le și amenințându-le cu moartea; de asemenea - patruzeci de litri de aur de la copiii fratelui meu de fericită pomenire, care suferind în orfanitate, și de la soția sa, care a jelit moartea soțului ei. Așadar, vedeți clar, preaiubitul vostru de Dumnezeu, că nici măcar barbarii nu se comportă față de supușii lor în același fel ca acest preot minunat, care este obligat să predice poporului iertarea nedreptăților. El a făcut aceasta nu numai față de noi, ci și față de mulți alții. Vă rugăm să binevoiți să ne ajutați acum și să organizați un proces, prin care să putem recupera ceea ce cel mai nobil și glorios Nomus ne-a luat în mod extorcat și să dăm înapoi creditorilor. Suntem gata să dovedim că acest om foarte nobil ne-a luat cantitatea de aur care ne-a fost arătată și că cel mai venerabil episcop Dioscor a îndrăznit să-L hulească pe Hristos însuși și și-a permis multe alte ofense care sunt interzise nu numai de legi, ci și de cei mai sălbatici și cruzi barbari. Ofensele sale depășesc cruzimea barbarilor și (toată) impietatea împotriva lui Dumnezeu. Vă rugăm, așa cum am implorat mai înainte, să vă oferiți ajutorul, astfel încât noi, mulțumind lui Dumnezeu și evlaviei voastre, să putem oferi rugăciunile obișnuite pentru sfințenia voastră către Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor. De asemenea, vă rugăm să chemați martori care, în timpul procesului, pot depune mărturie despre tot ce am spus. - Nefericitul Atanasie, preot al faimosului oraș Alexandria, a înaintat această notă preasfintului patriarh ecumenic și arhiepiscop al vechii Rome, Leon, și preasfintului sinod ecumenic al sfinților episcopi și părinți.

După aceasta, Atanasie a spus: „Pot confirma nota mea, raportul meu și pot dovedi cu dovezi evidente că preacinstitul episcop Dioscor mi-a făcut toate acestea, că timp de opt ani până acum m-a persecutat cu intrigile sale și chiar a complotat împotriva vieții mele și a întregii noastre familii, a mătușilor mele, a preabinecuvântatului meu frate, a soției sale și a copiilor orfani.” Ioan, episcopul mitropoliei Sevastei, a spus: „Ceea ce

vrea cel ce stă (aici), să exprime clar." Sofronie a spus: „Și eu, suferind multă nedreptate din partea lui Dioscor, preacinstitul episcop al Alexandriei, m-am prezentat la acest Sfânt Sinod și, sosind recent, am depus o notă. Poruncește să fie citită." Ioan, episcopul Sevastei, a spus: „să se citească nota lui Sofronie, care stă (aici)." Diaconul și notarul Asclepiade, luând-o, a citit-o. După ce a citit-o, Sofronie a spus: „Cer ca nota mea să fie inclusă în documente." Patricius, episcopul Tyanei, a spus: „La cererea lui Sofronie, fie ca nota care a fost citită să fie inclusă în colecția de documente".

Notă a lui Sofronie împotriva lui Dioscor, înaintată (sfântului Papă Leon și) sfântului Sinod Ecumenic de la Calcedon

„Către preasfântul și binecuvântatul arhiepiscop ecumenic și patriarh al marii Rome, Leon, și către sfântul sinod, din voia lui Dumnezeu și din porunca cea mai înaltă, adunați în cetatea Calcedon, de la creștinul Sofronie.

M-am rugat pentru mine, și nu numai pentru mine, cel mai neînsemnat, ci pentru toți cei care au suferit nedreptate din partea lui Dioscor, preaslăvitul episcop al marelui oraș Alexandria, ca, prin voia lui Dumnezeu și prin porunca suveranilor universului, să se întruneze sfântul și îngeresc soborul vostru, pentru ca eu, venind, să pot explica ce tiranie și violență am suferit din partea preaslăvitului episcop. De aceea, rog preaslăvitul vostru sobor să-și plece urechile spre mine, pentru ca, pe cât am puterea, să explic ce s-a făcut împotriva mea, deși este mare și necesită multă vorbărie. Fiindcă am suferit cele mai mari insulte și am ajuns sărăciat din cauza diferitelor uneltiri ale preaslăvitului episcop al marelui oraș Alexandria, Dioscor, cu care m-a persecutat de foarte multe ori pe mine, săracul, am venit să explic de ce am de acuzat diverse persoane; căci am suferit o insultă nu numai din partea lui, ci și din partea lui Macarie, curiașul marelui Alexandria. El, cuprins de o pasiune nelegiuită, a furat-o și a ținut-o (cu el) pe soția mea, Teodota, cu care am avut copii, deși nu a existat niciun divorț, nici vreo neplăcere, ci am trăit împreună. Îndurerat de această (faptă), pe care nici măcar barbarii abia îndrăznesc să o facă, eu, mergând la suveranii universului și la marii și faimoșii prefecți, l-am acuzat pe menționatul Macarie; și s-a luat o hotărâre în această (chestiune): am cerut ca cel care a îndrăznit să acționeze atât de nelegiuit să fie adus împreună cu soția mea, Teodota, pentru o anchetă legală a cazului - menționându-i și pe ceilalți acuzați de mine în mărturii scrise și nescrise. După ce am primit astfel cea mai înaltă poruncă, precum și marile decrete ale marilor și mai iluștrilor prefecți și după ce l-am luat pe executorul lor, și anume pe venerabilul Teodor, unul dintre cei mai înalți dregători, am venit la marea Alexandria pentru a le îndeplini. Însă preacuviosul Dioscor, care se poartă cu nelegiuire în toate, considerându-se mai presus de toate, nu a îngăduit să se ducă la îndeplinire nici cea mai înaltă poruncă, nici marile decrete, spunând că regiunea îi aparține mai mult lui decât împăraților. Așa că mi l-a trimis pe Isidor, diacon doar cu numele, dar în realitate întotdeauna executorul nebuniei sale, cu o ceată de tâlhari de țărani și alții, pentru ca să mă scoată din treburile omenești și să-l alunge pe executorul trimis cu mine, unul dintre cei mai înalți dregători, înainte de (executarea) chestiunii; ceea ce s-a și făcut. Acest diacon, din porunca preacuviosului episcop Dioscor, nemulțumit cu aceasta, mi-a luat toate averile mele, constând în haine și alte lucruri, din care eu, împreună cu copiii mei, primeam hrană. Aflând din întâmplare despre aceasta, când cineva m-a informat despre nebunia celui menționat anterior, m-am salvat prin fugă. Întrucât nici barbarii nu îndrăznesc să facă ceea ce a îndrăznit preasfințitul Dioscor (să facă), de aceea rog oastea voastră îngerească să aibă milă de mine și să poruncească tiranului reținut, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi dea răspunsuri. Căci sunt gata să dovedesc,că preasfințitul episcop Dioscor rostea adesea discursuri blasfemice

împotriva sfintei și consubstanțialei Treimi, își permitea desfrânarea și chiar insultarea maiestății. Astfel, când purtătorii celor mai înalte lauri pentru bunăstarea universului au intrat în marele oraș Alexandria, nu a refuzat să distribuie bani multora prin Agoraste, Timotei și alții și să aranjeze expulzarea lor (din oraș); nu a putut suporta acest lucru cu indiferență, deoarece se prezenta ca exact același suveran al universului, întrucât el însuși dorea să domnească mai mult peste regiunea egipteană; acest lucru este dovedit de faptele săvârșite sub diverși demnitari, precum și mărturisește venerabilul tribun Ioan. Și dacă preasfințitul și preaslăvitul Teodor, un adevărat apărător al legilor, nu ar fi gestionat, prin providență divină, treburile regiunii egiptene, atunci tiranul menționat anterior ar fi pus stăpânire pe marea Alexandria. Se explică faptul că nu numai eu, ci și mulți alții am experimentat frenezia numitului preasfințit Dioscor. Însă aceștia care au suferit, fie din cauza sărăciei, fie din cauza fricii de acest tiran, nu au îndrăznit să vină la sfinția voastră și să-l acuze. Cer și implor adunarea voastră îngerească să-l aducă pe Agorastus, care este reținut aici, unul dintre complicii freneziei sale, care a fost sincelul său, și să ordone ca eu, venind la sfântul și ecumenicul vostru conciliu, să dovedesc tot ce am declarat. Sunt gata, dacă sunt vrednic de sfânta voastră atenție, să dovedesc că preasfințitul episcop Dioscor a îndrăznit să facă toate acestea. - Creștinul Sofronie menționat anterior a înaintat această notă preasfintului și ecumenicului conciliu, așa cum s-a spus mai sus.„Creștinul Sofronie menționat mai sus a înaintat această notă sfântului și ecumenicului conciliu, așa cum s-a menționat mai sus.”„Creștinul Sofronie menționat mai sus a înaintat această notă sfântului și ecumenicului conciliu, așa cum s-a menționat mai sus.”

După citire, Sfântul Sinod a spus: „Toate notele trebuie adăugate la cauză. Este evident că trebuie citite din nou când va sosi preacuviosul Episcop Dioscor, care a fost subiectul plângerilor.” Florențiu, Episcopul Sardesului, a spus: „Întrucât cele citite s-au făcut cunoscute, preacuviosul Episcop Dioscor trebuie chemat a treia oară; căci acest lucru este cerut de rânduiala bunei rânduieli a Bisericii. Dar dacă după aceasta (chemare) nu se supune, (atunci) canonul își va merge mai departe.” Preacuviosul Episcop Paschasinus a spus: „Preacuviosul Episcop Florențiu a vorbit pe bună dreptate când a propus să fie înștiințat a treia oară prin preasfinții noștri frați ca să vină și să nu întârzie să răspundă la acuzațiile aduse împotriva sa. Și de aceea, dacă binevoiește preasfântul și ecumenicul sinod, să fie chemat preacuviosul Episcop Dioscor a treia oară.” Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Întrucât ați decretat ca preacuviosul episcop Dioscor să fie chemat a treia dată de preasfântul și ecumenicul conciliu, porunciți unuia dintre preasfinții episcopi să meargă și să-l înștiințeze, pentru ca să se poată prezenta imediat în sfânta adunare a sfinției voastre.” Sfântul conciliu a spus: „Preacuvioșii episcopi Francion, Lucian și Ioan să meargă la episcopul Dioscor, să-i facă cunoscută această a treia chemare și să-l înduplece frățește.”

A treia chemare a lui Dioscor (trimisă de la Sfântul Sinod)

„Preasfântul și marele sinod ecumenic către Preasfântul Episcop Dioscor.” Explicațiile evlaviei tale au multe variante diferite. În ele se arată că ești ținut în urmă de magistrații și cărturarii pioși; apoi (se presupune) că, chiar și după permisiunea lor, cei mai nobili și glorioși demnitari trebuie să fie prezenți la dezbateri; apoi se aduce în discuție boala (ta) și din nou se indică în mod fals că aștepți o întâlnire a celor mai nobili și glorioși demnitari; apoi se arată din nou că i-ai cerut deja celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru ca cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi Iuvenal, Talasie, Eusebiu, Vasile și Eustatie să vină cu tine, (pentru a justifica) ceea ce s-a spus împotriva ta. Toate acestea nu sunt în niciun fel de acord cu adevărul și fiecare dintre

explicațiile tale este departe de a fi adevărată. Așadar, întrucât cel mai pios împărat nu a poruncit ceea ce ați spus, ci a lăsat judecata acestui preasfânt și ecumenic sinod și nimic altceva nu ne împiedică de la prezenta investigație canonică: atunci, lăsând deoparte toate pretextele, binevoiește să vii la această sfântă adunare, atât pentru a răspunde preaiubitului de Dumnezeu Episcop Eusebiu și acuzațiilor aduse acum (împotriva ta), cât și pentru a te apăra în fața clerului și laicilor care au depus acum acuzații împotriva ta, dintre care sunt mulți și care au venit din Alexandria; numele lor sunt Atanasie, Teodor, Ischirion și Sofronie. Să știi că, dacă îți vei întârzia sosirea chiar și după această a treia chemare canonică, care nu poate fi bănuită în niciun fel, atunci prezentul Sfânt și Mare Sinod Ecumenic va ajunge la metoda prin care pedeapsa stabilită de canoane este folosită împotriva celor care sunt încăpățânați și disprețuiesc chemarea sinodală. Și pentru (anunțarea) celei de-a treia chemări, v-am trimis acum pe preaiubiții noștri co-episcopi Francion de Philippopolis, Ducianus de Byza și Ioan de Germanicia în Răsărit."

Preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie a spus: „Preaiubitorii de Dumnezeu Episcopi Francion, Lucian și Ioan au plăcerea să meargă la preacuviosul Episcop Dioscor, așa cum a fost rânduit, și să-l roage să vină la Sfântul Sinod." Francion, Episcopul Filipopolei, a spus: „Ordonează unuia dintre notarii care au scris să meargă cu noi să citească porunca Sfântului vostru Sinod preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Dioscor." Sfântul Sinod a spus: „Să meargă Paladie, diaconul și notarul preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Patricius și, în prezența preasfinților episcopi care au fost trimiși, să citească preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Dioscor din scrisul (său) ceea ce i-am dictat."

La întoarcerea acestor preaiubiți episcopi, Aetius, arhidiaconul și primul notar, a spus: „Prea sfinții episcopi, trimiși la preaiubitul de Dumnezeu Episcop Dioscor pentru a-i anunța a treia chemare, conform canoanelor dumnezeiești, au sosit; vă raportăm chiar acest lucru." Anatolius, Episcopul Constantinopolului, noua Romă, a spus: „Vă rog să ne informați ce răspuns ați primit acum de la preaiubitul de Dumnezeu Episcop Dioscor la a treia chemare." Francion, Episcopul Filipopolei, a spus: „Fiind onorat de porunca sfinției voastre de a merge la preaiubitul de Dumnezeu Episcop Dioscor, ne-am dus și i-am anunțat porunca verbal și am poruncit să fie citită a treia chemare, trimisă în scris. Rugăm Sfântul Sinod să citească atât ceea ce i-am spus noi, cât și ceea ce au spus ei ca răspuns." Maximus, Episcopul Antiohiei, a spus: „Lămuririle preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Dioscor să fie citite la a treia chemare."

Paladie, diaconul și notarul preaiubitorului de Dumnezeu episcop (al Tyanei) Patricius, a citit-o astfel:

„Frankion, episcopul Filipopolei, i-a spus lui Dioscor, episcopul Alexandriei: «Preasfântul și ecumenic sinod, întrunit în sfântul templu al Sfintei Eufimia, a trimis smerenia noastră evlaviei tale pentru a face această provocare, deja a treia, în conformitate cu sfintele canoane; să poruncească evlavia ta ca această provocare scrisă făcută de el să fie citită, pentru ca să binevoiești să vii la preaiubita lor adunare și să răspunzi la acuzațiile aduse (împotriva ta).» - Episcopul Dioscor a spus: «Ți-am dat evlaviei tale suficiente explicații; nu pot adăuga nimic la ele; căci acestea îmi sunt suficiente.» – Lucian, episcopul Bizei, a spus: «Este datoria sfinției tale să te supui preasfântului și marelui sinod și, cu încredere în conștiința ta, să te prezinți în apărarea împotriva acuzațiilor aduse (împotriva ta), pentru ca, pentru o rezistență suplimentară, să nu fii supus pedepsei canonice, mai ales că această provocare, deja a treia, ți-a fost făcută de preasfântul și marele sinod.» – Episcopul Dioscor a spus: «Ceea ce am spus, am spus; nu pot adăuga nimic la aceasta.»" – Ioan, Episcopul Germaniciei, a spus: „Acum trei zile, din ordinul preacuviosului și iubitorului de Hristos Împărat al nostru,

cei mai nobili și glorioși demnitari și sacrule senat, împreună cu sfântul conciliu, au examinat păcatele aduse împotriva evlaviei tale de către preacuviosul Episcop Eusebiu și, condamnându-ți evlavia, te-au lăsat la judecată, dacă le place preasfinților episcopi, cărora le-a fost încredințat de însuși Domnul Dumnezeu să îndeplinească această (judecată). Dar preasfântul și marele conciliu, hotărând în mintea sa ce i se cuvine, a amânat evlavia ta până în prezent. Prin urmare, dacă ai o conștiință curată, binevoiește să vii și să răspunzi sfântului și marelui conciliu." – Episcopul Dioscor a spus: „Și pentru a treia oară spun același lucru, că nu am nimic de adăugat la cele spuse deja." – Episcopul Francion a spus: „Dar considerăm că este necesar ca evlavia ta să vină la Sfântul Sinod și să răspundă, pentru ca să se hotărască ceea ce este plăcut lui Dumnezeu." – Episcopul Dioscor a spus: „Spun același lucru din nou și nu mai am nimic de adăugat la cele spuse." – Episcopul Lucian a spus: „În notițele depuse la preasfântul și ecumenic conciliu nu se aduc (acuzații) mici și grele împotriva evlaviei tale. Prin urmare, dacă ai încredere în tine însuți că te poți ridica deasupra (acuzațiilor) care ți se aduc, atunci te rugăm să vii pentru o dovadă cuprinzătoare că ești nevinovat și că nu ești implicat în ceea ce ești acuzat." – Episcopul Dioscor a spus: „De ce mă obligi să spun altfel? Spun același lucru ca și înainte." – Episcopul Ioan a spus: „(Aceasta) nu este o chestiune de constrângere. Sfântul Sinod este (conciliul) mare și ecumenic; și credem că el judecă ca și cum ar fi un martor înaintea lui Dumnezeu. Așadar, dacă ți se pare că sfinţenia ta știe că este posibil să respingi acuzațiile aduse împotriva ta de preaiubitul de Dumnezeu Eusebiu și de purtătorii de prezent ai notițelor, atunci apare și eliberează sfânta Biserică a lui Dumnezeu de pată"„- Episcopul Dioscor a spus: «Biserica Catolică nu are nicio pată; să nu fie. Știu cum mi-am asumat responsabilitatea.» - Episcopul Ioan a spus: crimele preoților sunt o rușine pentru toți. Așadar, «Dacă sfinţenia voastră știe că suferiți calomnii din partea unii, atunci Sfântul Sinod nu este departe. Încercați să demascați minciuna.» - Episcopul Dioscor a spus: «Ceea ce am spus, am spus; și îmi este de ajuns.»"
După citire, Episcopul Paschasin a spus: „Preaiubitorul și preabinecuvântatul Sfânt Sinod a aflat că Episcopul Dioscor, când a fost chemat pentru a treia oară de preaiubitorii de Dumnezeu Episcopi Francion, Lucian și Ioan să răspundă acuzatorilor săi, știindu-se vinovat, a disprețuit (ordinul) să vină. Sfinția Ta să declare cu buzele tale ce merită cel ce disprețuiește în acest fel." Sfântul Sinod a spus: „Condamnarea hotărâtă de canoane împotriva celor neascultători." Ștefan, Episcopul Efesului, a spus: „Este drept ca cel care a fost chemat după sfintele canoane și a disprețuit (asta) să fie pedepsit după canoane." Episcopul Paschasin a spus: „Încă o dată întrebăm pe Fericirea Ta: de ce este vrednic cel care a fost chemat deja pentru a treia oară de frații și colegii noștri episcopi și a disprețuit (asta) și nu a venit? Dorim să știm ce crede Sfinția Ta." Sfântul Sinod a spus: „Ce cer canoanele." Episcopul Lucian a spus: „Un anumit (caz) a fost adus împotriva lui Nestorie de către preafericitul nostru părinte și Arhiepiscop Chiril la sfântul Sinod de la Efes; după ce l-ați analizat, dați o hotărâre cuvenită." Episcopul Paschasin a spus: „Poruncește evlavia voastră să aplicăm pedepse bisericești împotriva lui? Sunteți de acord?" Sfântul Sinod a spus: „Toți suntem de acord cu ceea ce se cere (de canoane)." Episcopul Paschasin a spus: „Poruncește evlavia voastră să aplicăm, așa cum am spus, pedepse bisericești împotriva lui?" Sfântul Sinod a spus: „Și mai departe, suntem de acord." Cointh, episcopul Fociei, a spus: „Când l-a ucis pe preasfințitul Flavian, păzitorul Ortodoxiei, nici nu a invocat canoanele - acestea nu au fost citite - și nici nu a fost călăuzit de vreun ordin bisericesc, ci l-a condamnat, folosindu-și propria autoritate. Dar acum totul este cerut canonic și nu ar trebui amânat prin întârzieri. Proterius, episcopul Smirnei, a spus: „Când preasfințitul Flavian a fost omorât, nu s-a făcut nimic în

privința lui. „Dar acum sunt atâția sfinți părinți - și oare caută el acum să obțină o întârziere, când toți s-au adunat cu pioșenie pentru Sfântul Sinod?” Iulian, episcopul de Hippe, a spus: „Sfinților părinți, ascultați! Pe vremea aceea, Dioscor avea puterea în orașul Efes să-l judece și, printre altele, să-l detroneze pe preasfințitul Flavian și pe preapiosul episcop Eusebiu, după ce a pronunțat o sentință nedreaptă; el însuși a fost primul care a pronunțat o sentință nedreaptă și toți, din necesitate, l-au urmat. Acum puterea aparține sfinției voastre, (reprezentanților) preasfințitului Arhiepiscop Leon și întregului sfânt sinod, adunat prin harul lui Dumnezeu și porunca preapiilor noștri împărați; știți tot ce s-a făcut pe nedrept în Efes și tot ce s-a întâmplat acolo este cunoscut sfinției voastre; Dioscor a fost chemat prima, și a doua și a treia oară și nu a vrut să se supună deloc. Așadar, vă rugăm pe sfinția voastră, care ocupă sau mai degrabă ocupă locul preasfințitului Arhiepiscop Leon, să pronunțe (sentința) asupra lui și să determine pentru el pedeapsa prescrisă de canoane.” „Toți și întregul conciliu ecumenic vor fi de acord cu sentința sfinției voastre.” Episcopul Paschasin a spus: „Din nou spun:„Ce-i place sfinției voastre?” Maxim, episcopul marelui oraș Antiohia, a zis: „Orice-i place sfinției voastre, (cu asta) vom fi de acord.” Paschasinus, episcop de Lilybeia din Sicilia, și împreună cu el Lucențiu, episcop de Herculaneum, și Bonifaciu, preot al Marii Biserici a Romei, care a ocupat locul preasfințitului și binecuvântatului Patriarh al Marii Rome, Arhiepiscopul Leon, a spus: „Din investigațiile anterioare făcute în prima adunare și din actele prezente, au devenit cunoscute acțiunile îndrăznețe ale lui Dioscor, fost episcop al Marii Biserici a Alexandriei, contrare rânduielii canoanelor și disciplinei bisericești. Astfel, el - omitem multe - în mod arbitrar, contrar canoanelor, l-a primit în comuniune pe Eutihie, care gândea la fel ca el, și care fusese condamnat canonic de propriul său episcop, sfântul nostru părinte Flavian, înainte de a se consulta cu preaiubiții episcopi din Efes. Dar, deși Scaunul Apostolic le-a dat libertatea a ceea ce se făcea acolo împotriva voinței lor, ei au rămas până în ziua de azi supuși preasfințitului Arhiepiscop Leon și întregului preasfințit Sinod Ecumenic; din acest motiv i-a primit în comuniunea sa ca coreligionari. Dar acesta se laudă încă cu ceea ce ar trebui să facă.” să facă pe cineva să geamă și să cadă la pământ. Mai mult, nu a permis să fie citită scrisoarea fericitului Papă Leon, scrisă de el către Flavian de sfântă memorie, chiar dacă purtătorii ceruseră în repetate rânduri să fie citită, iar el promisese cu jurământ că va fi citită; și, din moment ce nu a fost citită, preasfintele biserici din întregul univers au suferit scandal și pagube. Cu toate acestea, în ciuda unor astfel de acțiuni obraznice ale sale, ne-am gândit să-i acordăm milă în primul caz, precum și celorlalți episcopi preaiubiți de Dumnezeu, deși nu aveau aceeași putere de judecată ca el. Dar, din moment ce a depășit prima nelegiuire cu o a doua și a îndrăznit să pronunțe excomunicarea asupra preasfintului și preapiosului Arhiepiscop al Marii Rome Leon - în plus, multe note pline cu (o enumerare a) crimelor sale au fost trimise sfântului și marelui sinod împotriva lui - fiind convocat canonic o dată, de două ori și de trei ori prin intermediul preaiubiților episcopi de Dumnezeu, nu s-a supus, chinuit, desigur, de conștiința sa - și a primit în mod ilegal pe cei care au fost condamnați în mod legal de diferite sinoade: apoi el însuși a pronunțat sentința împotriva „pe sine, călcând în picioare legile Bisericii în multe feluri. De aceea, preasfântul și preafericitul Arhiepiscop al Marii și Anticei Rome Leon, prin noi și prin acest preasfânt sinod, împreună cu preafericitul și mult lăudatul Apostol Petru, care este stânca și temelia Bisericii Catolice și temelia credinței ortodoxe, îl privează de episcopat și îl înstrăinează de orice rang preoțesc. Acest preasfânt și mare sinod să dea o hotărâre conform canoanelor cu privire la numitul Dioscor.”

Anatolie, arhiepiscopul Constantinopolului domnitor, noua Romă, a spus: „Gândind în toate la fel cu tronul apostolic, sunt de acord și cu sentința de condamnare a lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care s-a arătat străin de orice slujbă sacră, pentru că nu a urmat deloc canoanele sfinților părinți și, fiind chemat canonic de trei ori, nu a vrut să se supună."
Maxim, episcopul Antiohiei, (a spus: „Am vrut ca niciunul dintre frații și preoții mei să nu cadă în astfel de păcate pentru care să fie supus condamnării canoanelor. Și întrucât Dioscor, care era episcop al marelui oraș Alexandria, pe lângă toate celelalte, a arătat neascultare și față de a treia chemare canonică făcută lui și nu a venit: de aceea îl supun aceleiași sentințe bisericești care a fost pronunțată de preasfințitul și preafericitul arhiepiscop al vechiului oraș Roma domnitoare și părintele nostru Leon, prin vicarii lor, preasfinții episcopi Paschasinus și Lucențius și preapiosul preot al aceleiași mari Rome Bonifaciu, și preasfințitul și preafericitul Anatolius, arhiepiscop al noii Rome domnitoare. Și eu, în acord cu ei, îl condamn să fie lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală și preoțească.")
Ștefan, episcopul Efesului, (a spus: „Și sunt de acord cu cele spuse de preacuvioșii și sfinții Leon și Anatolie cu privire la condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și hotărăsc să-l privez de orice demnitate preoțească)."
Lucian, episcopul Bizei (care a acționat în locul preaiubitului de Dumnezeu Ciriac, episcop al mitropoliei Heracleei), a spus în numele acestuia: „Sunt de acord cu ceea ce, după Dumnezeu, este plăcut sfântului și marelui sinod în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl privez de orice slujbă și demnitate preoțească)."
Diogene, episcopul Cizicului (a spus: „Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, fiind chemat de trei ori canonic de cei mai pioși episcopi din cauza petițiilor depuse recent împotriva lui și neascultând, s-a supus acestui fel de condamnare. Prin urmare, sunt de acord și eu cu ceea ce s-a decis împotriva lui, privându-l de orice funcție preoțească, în conformitate cu decretele preasfințitului și preafericitului Arhiepiscop Leon și ale sfântului și preafericitului (arhiepiscop) al noii Rome domnitoare, Anatolius, și ale sfântului și preafericitului conciliu ecumenic actual.")
Iulian, episcop de Cos (legat al Bisericii Romane), a spus: „Lacrimile curg din mine în râuri, iar mila îmi oprește limba să vorbească. Dar, întrucât, împotriva voinței mele, Dioscor, episcopul marelui oraș Alexandria, fiind acuzat de diverse persoane de multe greșeli și chemat de trei ori canonic, nu a vrut să vină, fiind împiedicat de slăbiciunea conștiinței sale și prin neascultarea sa s-a arătat vinovat de atâtea crime: de aceea, cu tristețe și lacrimi, hotărăsc să-l privez de demnitatea episcopală și de orice funcție preoțească."
Eunomie, episcop de Nicomedia (a spus: „Și hotărăsc, în conformitate cu ceea ce s-a făcut cu prudență legitimă, după o investigație atentă a acestui sfânt și ecumenic conciliu, cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de tronul preoțesc)".
Petru, episcopul (metropolei) Corintului (din regiunea Ahaiei), a spus: „Și sunt de acord cu aceste sentințe ale vicarilor preasfințitului și preafericitului Arhiepiscop al Marii Rome, Leon, și a preasfințitului, preaiubitului de Dumnezeu și întrecătoarei de orice laudă, Anatolie, cu privire la condamnarea lui Dioscor și hotărăsc să-l privez de orice slujbă preoțească".
Eleutherius (episcop) de Calcedon (a spus: „Fiind de acord cu toate deciziile drepte ale acestui sfânt și ecumenic conciliu împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, îl condamn să fie lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)."

Teodor (mitropolitul) Tarsului (a spus: „Dioscor s-a lipsit de demnitatea preoțească, primindu-l în mod ilegal pe Eutihie, condamnat de Flavian de sfântă memorie; apoi, acuzat de cele mai grave crime și fiind chemat de sfântul și ecumenic conciliu, nu s-a supus; de aceea a fost condamnat pe bună dreptate de marile scaune atât ale marii Rome, cât și ale noii Rome, de arhiepiscopii preasfintelor biserici Leon și Anatolius. În conformitate cu acestea, pronunț și eu sentința mea, condamnându-l la a fi lipsit de orice funcție preoțească.”)
Romanos (mitropolitul Myrei) a spus: „Dioscor, acuzat prin notițele depuse de preacuviosul episcop Eusebiu și, în plus, de diverși clerici sfântului și ecumenic conciliu întrunit prin ordinul preacuvioșilor și creștinilor noștri împărați în orașul Calcedon și care nu a ascultat când i s-a făcut a treia chemare canonică prin intermediul celor mai venerabili episcopi să vină și să fie prezent la acuzațiile aduse împotriva sa, și eu, în acord cu preasfântul și preafericitul Arhiepiscop Leon al vechii Rome și cu preasfântul și preaiubitul Arhiepiscop Anatolius al Constantinopolului, noua Romă, îl declar pe numitul Dioscor, fost episcop al orașului Alexandria, o persoană neascultătoare și disprețuitoare, lipsită atât de demnitatea episcopală, cât și de orice slujbă preoțească.”
Cirus (mitropolitul) Anazarbului a spus: „Este vrednic de plângere dacă vreunul dintre părinții noștri cade în astfel de crime încât este lipsit de demnitatea preoțească. Dar, din moment ce ancheta lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și cele trei provocări aduse lui, pe care nu a vrut să le asculte, i-au obligat pe sfinții și preafericiții noștri părinți să-l lipsiască canonic și pe drept de demnitatea și slujirea episcopală: atunci eu, urmând judecățile legitime și drepte, hotărăsc același lucru, condamnându-l să fie lipsit de orice demnitate și slujire episcopală.”
Constantin (mitropolitul) de Melitene (a spus: „Plâng și mă tânguiesc pentru Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care prin faptele sale se detronează din rangul episcopal. Dar, întrucât, în conformitate cu canoanele și dreptatea, a fost pronunțată o sentință împotriva lui de către preasfântul și preafericitul Arhiepiscop Leon și sfântul și preafericitul Arhiepiscop al noii Rome, Constantinopolului, Anatolius, și sfântul, marele și ecumenicul conciliu de la Calcedon: de aceea, și eu sunt de acord cu deciziile lor cu privire la cele menționate anterior, condamnându-l la a fi lipsit de orice slujbă preoțească.”)
Seleuc (mitropolitul Amasiei) a spus: „Și sunt întru totul de acord cu declarațiile legitime și canonice ale scaunului apostolic roman, făcute prin preasfinții episcopi care au venit în locul său și prin preasfințitul și iubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Noii Rome, Anatolius, și prin întregul Sfânt Sinod, cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și decretez ca el să fie deposedat de orice funcție preoțească”).
Ioan (mitropolitul) Sevastei (mai întâi în Armenia) a spus: „O sentință dreaptă și legitimă a fost pronunțată de preafericitul și preasfântul nostru părinte, Arhiepiscopul Leon al Romei, și de preaiubitul de Dumnezeu și preasfântul Arhiepiscop al noii Rome - Constantinopol, Anatolius, și de acest conciliu ecumenic, cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria. Și eu, fiind de acord cu tot ce s-a decis cu privire la el, îl condamn să fie lipsit de orice slujbă preoțească.”
Constantin (mitropolitul) Bostrei (a spus: „Și sunt de acord cu deciziile preaiubiților episcopi, vicari ai preasfințitului Arhiepiscop Leon și a sfântului și preafericitului Arhiepiscop al orașului Constantinopol, noua Romă, Anatolius, împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl condamn să fie lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească).”

Caloger (mitropolitul) Claudiopolisului (a spus: „Sunt de acord cu ceea ce s-a făcut canonic și pe bună dreptate cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și hotărăsc să-l privez de orice demnitate și slujbă preoțească).”
Patricius (mitropolitul) Tyanei (a spus: „Nu aș vrea să fiu martor la o astfel de insolență a lui Dioscor, care disprețuiește atât canoanele divine, cât și pe preasfinții părinți și arhiepiscopi ai marii Rome, Leon și ai noii Rome, Anatolius, și întregul Sfânt Sinod Ecumenic. Dar, din moment ce faptele sale rele au respins orice cerință canonică, atunci sunt de acord și cu toate deciziile marelui și iubitului de Dumnezeu Sinod cu privire la el, condamnându-l la a fi lipsit de orice slujbă preoțească).”
Amfilohie (mitropolitul) de Side (în regiunea Pamfiliei) a spus: „Nu aș vrea să înlătur pe nimeni, cu atât mai puțin un membru onorabil al Bisericii. Dar, din moment ce Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, fiind acuzat de unii și chemat de trei ori de sfântul și ecumenic conciliu, nu a venit și el însuși și-a atras asupra sa sentința Sfântului Sinod: să-și atribuie aceasta cu dreptate.”
Epifanie (mitropolitul) Pergei (în regiunea Pamfiliei) a spus: „În niciun caz nu aș dori să pronunț o astfel de sentință, nici măcar împotriva unor oameni mai puțin importanți, precum cea împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria. Dar, întrucât s-a făcut vinovat nevrând să vină nici măcar la a treia convocare a Sfântului Sinod Ecumenic și să aducă justificare pentru acuzațiile aduse împotriva sa, el însuși a pronunțat o sentință împotriva sa, pe care o urmez și eu, fiind de acord cu toate deciziile sale.”
Teodor (mitropolitul Damascului) a spus: „În mod legitim, drept și conform sfintelor canoane, Sfântul și Marele Sinod a hotărât să-l priveze pe Dioscor de demnitatea sa preoțească și episcopală. Prin urmare, îl recunosc și eu ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească, în conformitate cu ceea ce, așa cum am spus mai înainte, este plăcut Sfântului și Marelui Sinod.”
Atticus, (episcop) de Nicopole, (metropola) Epirului antic, (a spus: „Urmând dreapta credință a sfinților părinți, care au hotărât condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și eu sunt de acord)”.
Onisifor (mitropolitul) Iconiei (a spus: „Era necesar ca preasfințitul Dioscor, care cunoștea regulile și obiceiurile, să se supună poruncilor sfântului și ecumenic sinod și, la a treia chemare, prin preaiubiții episcopi, să vină la Sfântul Sinod pentru a se justifica în acuzațiile aduse împotriva sa).”
Vasile (mitropolitul) de Traianopolis (a spus: „Smerenia mea este și ea în acord cu ceea ce este plăcut sfântului sinod cu privire la Dioscor)”.
Florența (mitropolitul) Sardesului (a spus: „În urma decretelor preasfințitului și binecuvântatului Papă Leon, exprimate prin vicarii fericirii sale și prin alți episcopi, declar și pe Dioscor, episcopul marelui oraș Alexandria, întrucât el însuși s-a acuzat, nevrând să vină la a treia convocare a sfântului și ecumenic conciliu, să fie lipsit de preoție și de comuniunea bisericească, pentru greșelile menționate mai sus).”
Francion (mitropolitul) de Philippopolis (a spus: „Sunt de acord și cu tronul apostolic și cu preasfântul și iubitul de Dumnezeu arhiepiscop al orașului Constantinopol, noua Romă, Anatolius, și cu sfântul și ecumenicul conciliu în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl condamn să fie lipsit de demnitatea sa preoțească și chiar de comuniunea cu cumplita taină).”
Ioan (mitropolitul insulei) din Rodos (a spus: „Și sunt de acord cu toate deciziile drepte și legitime ale acestui Sfânt și Ecumenic Sinod împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească, precum și episcopală)”.

Petru (mitropolitul Gangrei) a spus: „Sunt de acord cu orice dorește tronul apostolic și sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor”.
Fotie (mitropolitul) Tirului a spus: „Sunt de acord cu sentința legitimă și dreaptă privind pe Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, dată de preasfântul și preafericitul Arhiepiscop Leon și de preasfântul și preafericitul Arhiepiscop al orașului domnitor Anatolie și de sfântul conciliu ecumenic, alcătuit prin voia lui Dumnezeu și porunca imperială în orașul Calcedon și hotărăsc cele stabilite despre el și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească.”
Nunechius (mitropolitul) Laodiceei a spus: „În conformitate cu ceea ce a fost hotărât de preasfântul și binecuvântatul părinte al nostru, Arhiepiscopul Leon al vechii Rome, prin preasfinții episcopi trimiși de el și de preaiubitul de Dumnezeu preot Bonifaciu și de preasfințitul și preasfințitul Anatolius, Arhiepiscopul Noii Rome, al orașului Constantinopol, și prin întregul conciliu, îl condamn și pe Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, să fie lipsit de orice funcție preoțească.”
Pergam (mitropolitul) Antiohiei, în (regiunea) Pisidiei, (a spus: „Și hotărăsc, de asemenea, să-l privez pe Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, de funcția și demnitatea sa preoțească și să-l supun pedepselor menționate mai sus, pentru că mai întâi a provocat o mare confuzie contrară canoanelor divine, iar apoi, din cauza multor petiții înaintate împotriva lui sfântului și marelui sinod de către diverse persoane, fiind invitat nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori, nu a vrut să vină deloc, ci a dat niște răspunsuri care nu erau conforme cu adevărul și erau indecente, și pentru aceasta a fost pe bună dreptate condamnat de acest sfânt și ecumenic sinod).”
Meletie (episcop) al Larisei (căci Domnus, cel mai sfânt episcop al mitropoliei Apameei, a spus: „Și eu hotărăsc același lucru, în acord cu sfinții părinți, împotriva lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl privez de orice slujbă și demnitate preoțească).”
Critonianus (mitropolitul) Afrodisiasului (a spus: „În conformitate cu sentința pronunțată de părinții noștri, cei mai sfinți și binecuvântați arhiepiscopi ai marilor și domnitorilor orașe, împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care nu a ascultat de a doua și a treia chemare, conform regulilor, hotărăsc, de asemenea, să-l privez de orice rang și slujbă preoțească).”
Simeon (mitropolitul) de Amida (a spus: „Sunt de acord și cu decretele legitime ale preasfințitului și binecuvântatului Anatolie, arhiepiscop al orașului Constantinopol, noua Romă, și ale preaiubiților episcopi, adunați la acest sfânt sinod, privind condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală).”
Teoctist (mitropolitul) de Pissinus (a spus: „Și eu sunt de acord cu toate deciziile Sfântului Sinod Ecumenic împotriva lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și prin Fotin, cel mai pios arhidiacon al meu, îl privez de orice demnitate și slujbă preoțească).”
Frontinian (episcop) de Sagalassia (a spus: „Sunt de acord și eu cu decretele preasfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice rang preoțesc și bisericesc).”
Neoptolemus (episcop) de Cornus (a spus: „Este necesar să urmăm și noi decretele legitime ale sfinților părinți și mitropoliților împotriva lui Dioscor. Prin urmare, și eu sunt de acord cu condamnarea adusă împotriva lui).”
Acholie, (episcop) de Laranda, (a spus: „Întrucât sfinții părinți au judecat drept și legiuit cu privire la Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, atunci și eu sunt de acord cu condamnarea lui).”

Iulian (episcop) de Hype (a spus: „Și sunt de acord cu tot ce a fost decretat de preasfinții episcopi Paschasinus și Lucențiu și de preapiosul preot Bonifaciu, vicari ai preasfințitului și preafericitului arhiepiscop al Romei și ai preasfințitului și preafericitului arhiepiscop al orașului Constantinopol, noua Romă, Anatolius, și cu toate deciziile sfântului și ecumenic conciliu cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească și de comuniunea cu sfintele și inefabilele taine ale Dumnezeului nostru).”
Leonțiu, (episcop) al Magneziei, (a spus: „Legea pioasă este să ascultăm de părinți și să le urmăm judecățile. Păzesc această lege chiar și în prezent și sunt de acord cu deciziile referitoare la Dioscor, lipsindu-l de orice demnitate preoțească).”
Eudoxie, (episcop) de Chomata, (a spus: „Și sunt de acord cu definițiile sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice preoție)”.
Ștefan, (episcop) de Limyra, (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea legitimă a lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria; și de aceea eu, cel mai mic, hotărăsc să-l privez de orice preoție)”.
Fronton, (episcop) de Fasilida, (a spus: „Și eu sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și aprob privarea lui de orice slujbă episcopală și preoțească, așa cum a hotărât Sfinții Părinți și Sfântul Sinod)”.
Teodor, (episcop) de Antiphelles, (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, conform sfintelor canoane și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească)”.
Leontie (episcop) de Araxe (a spus: „În conformitate cu sentința pronunțată în toate privințele de sfinții părinți împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, sunt de acord și eu cu condamnarea lui, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească)”.
Antipater (episcop) de Kama (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)”.
Filip, (episcop) de Libureum, (a spus: „Sunt de acord cu explicațiile sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și aprob privarea lui de demnitatea episcopală și de orice slujbă preoțească).”
Cratinus (episcop) de Panormus (a spus: „Și eu sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, pronunțată de sfinții părinți și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească)”.
Andrei, (episcop) de Toei, (a spus: „Sunt de acord în toate cu definițiile sfinților părinți precedenți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice onoare preoțească).”
Nicolae, (episcop) de Akaras, a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, pronunțată de sfinții părinți și de sfântul conciliu și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească.”
Roman, (episcop) de Vouvonei, (a spus: „Și declar același lucru ca și preasfinții părinți dinaintea mea și sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice onoare preoțească).”
Atticus, (episcop) de Zilia, (a spus: „Deși am vărsat lacrimi pentru cele întâmplate, că fratele și conaționalul nostru preot a căzut în astfel de crime: dar, din moment ce adevărul, dreptatea și regulile cer să hotărăsc același lucru împotriva lui, atunci sunt de acord și cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească).”

Pavel, (episcop) al Filomiliei, (a spus: „Și sunt de acord atât cu preasfântul Arhiepiscop Leon, cât și cu sentința legitimă și dreaptă privind condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Florențiu, (episcop) de Adrianopol, (a spus: „Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, a meritat pedeapsa pentru faptele sale nelegiuite. De aceea, sunt de acord și cu hotărârile referitoare la sfinții săi părinți și arhiepiscopi și la întregul Sfânt Sinod, hotărând să-l priveze de orice slujbă bisericească)."
Mesalin (episcop) al Laodiceei (a spus: „Dumnezeirea a arătat că marile crime nu se uită odată cu trecerea timpului; iar rânduielile dumnezeieștilor și sfinților părinți l-au cuprins pe cel care săvârșește nelegiuire și, prin noi, hotărârea: Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, să fie exclus din treapta bisericească și din slujba divină preoțească)."
Elpidius, (episcop) al orașului Fermus, (a spus: „Sunt de acord cu verdictul sfinților părinți împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice rang și slujbă preoțească)."
Logginus (episcop) de Orchis (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Mysterius (episcop) de Ammorium (a spus: „Și eu, cel mai mic, sunt de acord cu sentințele preasfinților și binecuvântaților părinți și episcopilor noștri împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Petru (episcop) de Dardanus (a spus: „Și sunt de acord cu definițiile sfinților părinți împotriva lui Dioscor și îl privez de orice slujbă preoțească)".
Jovinus, (episcop) de Livellus, (a spus: „De asemenea, sunt de acord să-l recunosc pe Dioscorus, fost episcop al marelui oraș Alexandria, acuzat de multe și diverse crime și, în plus, adept al erorii lui Eutyches, ca fiind lipsit de orice serviciu episcopal)."
Indymus (episcop) de Irenopolis (în a doua Cilicia) a spus: „Sunt de acord cu sentința pronunțată atât de preasfințitul și preafericitul Arhiepiscop Leon al Romei, prin preasfinții și preafericiții episcopi trimiși de el, cât și de preasfințitul și preafericitul Arhiepiscop al orașului domnitor Constantinopol, Noua Romă, Anatolius și ceilalți preasfinți părinți, împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală)."
Aquila, (episcop) al lui Eudoxias, (a spus: „Recunosc că Dioscor a fost condamnat pe bună dreptate de sfinții părinți la acest conciliu, întrucât, contrar regulilor, l-a condamnat pe episcopul Flavian de binecuvântată memorie; și eu, împreună cu întregul conciliu, îl condamnăm)."
Eutropiu (episcop) de Arad (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, făcută de preasfinții și preafericiții arhiepiscopi ai vechii și noii Rome, Leon și Anatolius, și de acest sfânt conciliu ecumenic și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă bisericească)."
Marcu, (episcop) al Aretusei, (a spus: „Și sunt de acord cu sfinții părinți în același lucru împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl privez de orice slujbă preoțească)".
Proteriu (episcop) de Mirrina (a spus: „Și sunt de acord cu toți sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria)".
Marcellinus, (episcop) al Mitropoliei, (a spus: Și eu sunt de acord cu Sfinții Părinți ai Sfântului Sinod Ecumenic în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, care a fost condamnat pe bună dreptate).

Eusebiu, (episcop) de Clazomene, (a spus: „Și sunt de acord cu preasfinții și iubitorii de Dumnezeu părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria)".
Olimpiu, (episcop) de Theodosiopolis, (a spus: „Și eu sunt de acord cu preasfinții și binecuvântații părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei)".
Mama, (Episcop) de Aninita, (a spus: „Și eu sunt de acord cu definiția sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al orașului Alexandria)."
Geronțiu (episcop) de Seleucia (a spus: „Și sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, făcută de sfinții părinți)".
Iulian (episcop) de Rossia (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, făcută de sfinții părinți și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Ipatie (episcop) de Zefiria, Alexandru (episcop) de Sevastea (în a doua Cilicia), Teodor (episcop) de Augustus și Hrisipp (episcop) de Mallus (au spus: „Suntem de acord cu toate deciziile legitime și juste ale Sfântului și Ecumenicului Sinod privind condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl lipsim de orice slujbă preoțească)".
Ciriac de Trokmad. (Presbiterul Chrysipp, vorbind în locul preaiubitului și preasfințitului Ciriac, episcop al sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Trokmad, a spus: „Și eu sunt de acord cu definițiile sfinților părinți despre condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, astfel încât să fie lipsit de slujba sa preoțească și de demnitatea episcopală)."
Daniel (smeritul episcop) de Cadius (a spus: „Conform decretelor tronului apostolic al vechii și domnitoarei Rome și ale întregului Sfânt Sinod de față, îl condamn și pe Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, să fie lipsit de orice slujbă bisericească și de Sfânta Împărtășanie)".
Toma, (episcop) de Theodosiopolis, (a spus: „Și sunt de acord atât cu tronul apostolic, cât și cu sfântul conciliu ecumenic în ceea ce privește Dioscor, fost episcop al orașului Alexandria, ca acesta să fie lipsit de slujirea bisericească și de sfânta împărtășanie)".
Ioan, (episcop) de Trabizonda, (a spus: „Și eu sunt de acord cu toți sfinții părinți anteriori în ceea ce-l privește pe Dioscor și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă și demnitate preoțească)."
Atanasie (episcop) de Mossinus (a spus: „Și sunt de acord cu întregul sfânt conciliu și îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de orice demnitate preoțească și de sfânta comuniune)".
Patricius (episcop) de Neocezareea (în regiunea Augusta Eufratului), a spus: „Sunt de acord cu sfântul conciliu ecumenic și îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească".
Epictet (episcop) de Diocletianopolis (a spus: „Urmând sfinții părinți, eu, împreună cu sfinții oameni, îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de onoarea și demnitatea sa episcopală)".
Alexandru, (episcop) al Seleuciei Pisidiei, (a spus: „Și eu sunt de acord cu toate deciziile adunării voastre îngerești cu privire la Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria)".
Valerian (episcop) de Laodiceea Feniciană (a spus: „Și pronunț o definiție, în conformitate cu sfântul conciliu, împotriva fostului episcop Dioscor, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice slujbă bisericească și de demnitate episcopală)".
Natyrus, (episcop) al Gazei, (a spus: „Sunt de acord cu preafericiții și sfinții noștri părinți în ceea ce privește Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl

condamn să fie lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală, ca unul care a disprețuit provocările sfinților părinți)".
Cyrinus, (episcop) de Patara, (a spus: „Și eu sunt de acord cu hotărârile preasfinților părinți ai arhiepiscopilor cu privire la fostul episcop Dioscor și îl recunosc ca fiind lipsit de demnitatea și slujba sa preoțească)."
Teofil (episcop) de Arias 426 (a spus: „Sunt de acord cu toate deciziile Sfântului Sinod Ecumenic cu privire la Dioscor, fostul episcop, și sunt de acord cu ceea ce s-a decis în privința lui)."
Neon, (episcop) de Silium, (a spus: „Sunt de acord cu toate propunerile și deciziile Sfântului și Ecumenic Sinod cu privire la Dioscor, fostul episcop, și sunt de acord cu tot ce s-a făcut cu privire la el)."
Eudoxie, (episcop) de Etenn, (a spus: „Ca și sfinții părinți precedenți, sunt și eu de acord cu condamnarea lui Dioscor, fostul episcop)".
Marcian (episcop) de Coten (a spus: „Ca și sfinții părinți anteriori, sunt și eu de acord cu condamnarea lui Dioscor, fostul episcop)".
Diodot, (episcop) de Lisanias, (a spus: „Și sunt de acord cu toate deciziile privind condamnarea lui Dioscor, fostul episcop)".
Ioan (episcop) al Flaviei (din Cilicia) a spus: „Sunt de acord cu verdictul sfinților părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop, și îl privez de orice slujbă preoțească".
Trifon (episcopul insulei) din Chios (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește Dioscor, fostul episcop, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Pavel, (episcop) de Ptolemaida, (a spus: „Sunt de acord cu toate decretele Sfântului Sinod Ecumenic cu privire la Dioscor, fostul episcop, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală)."
Dionisie (episcop) al Heracleei (a spus: „Și eu sunt de acord cu verdictul celor mai sfinți arhiepiscopi și părinți ai marilor și împărătești orașe cu privire la Dioscor, fostul episcop, care nu a ascultat nici de a doua, nici de a treia chemare și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)."
Ioan (episcop) de Alinda (a spus: „Și eu sunt de acord cu sfinții părinți ai Romei vechi și noi și cu ceilalți sfinți părinți în ceea ce-l privește pe Dioscor, fostul episcop, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)."
Eutropiu (episcop) de Stratonice (a spus: „Și sunt de acord cu verdictul sfinților arhiepiscopi și părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop, chemat pentru a doua și a treia oară, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)."
Ioan, (episcop) de Amizona, (a spus: „Și sunt de acord cu toate actele referitoare la Dioscor, fostul episcop, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă episcopală)."
Papias, (episcop) de Erisia, (a spus: „Și eu sunt de acord cu verdictul sfinților părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă episcopală)."
Dionisie, (episcop) al Antiohiei (din regiunea) Cariei, (a spus: „Și sunt de acord cu toți sfinții părinți și îl recunosc pe Dioscor, fostul episcop, ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Tinchanius, (episcop) al Apolloniei, (a spus: „Și eu, asemenea celor mai sfinți și iubiți de Dumnezeu arhiepiscopi și părinților noștri, decretez un decret care îl condamnă pe episcopul Dioscor)."
Teodoret (episcop) de Alavanda (a spus: „Și decretez un decret privind condamnarea lui Dioscor, fostul episcop, precum și a preafericiților și sfinților noștri arhiepiscopi și părinți, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)."

Menandru (episcop) de Heraclea (a spus: „Și decretez un decret, precum sfinții arhiepiscopi și părinții noștri cu privire la Dioscor, fostul episcop, lipsindu-l de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Flachillus, (episcop) de Iassa, (a spus: „Conform hotărârii preasfinților arhiepiscopi și părinți ai noștri cu privire la Dioscor, fostul episcop, care nu a ascultat nici de a doua, nici de a treia chemare, îl recunosc și pe el ca fiind lipsit de orice demnitate și slujire preoțească)".
Ioan, (episcop) de Cnidos, (a spus: „Și eu sunt de acord cu sfinții părinți și îl recunosc pe Dioscor, fostul episcop, ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Calandion din Halicarnas. (Preotul Iulian, care ocupa locul lui Calandion, episcop al Halicarnasului, a spus: „Conform cu verdictul drept al sfinților arhiepiscopi și părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop, care a fost chemat a doua și a treia oară și nu a ascultat, îl declar și eu lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească.")
Theotechnos (episcop) din Tireu (a spus: „Și sunt de acord cu toate rânduielile făcute de sfinții părinți din evlavie și grijă față de sfintele canoane, cu privire la Dioscor, fostul episcop, lipsindu-l de orice slujbă episcopală)".
Eorticius (episcop) de Nicopole (în regiunea Pisidiei) a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți ai Romei vechi și noi și cu toți ceilalți sfinți părinți în ceea ce privește Dioscor, fostul episcop, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească".
Kirt, (episcop) de Siniande, (a spus: „Dioscor, un fost episcop, care a acționat împotriva sfintelor canoane, acuzat de mulți de crime și atrocități, chemat pentru a treia oară și neascultând, - și eu, în acord cu sfinții părinți precedenți, mă înstrăinez de oastea marilor preoți și de orice slujbă preoțească)."
Eberic (episcop) de Smirna (a spus: „Și sunt de acord cu definiția sfinților părinți despre condamnarea lui Dioscor, fostul episcop, recunoscându-l ca fiind lipsit de demnitatea episcopală și de comuniunea sfinților, așa cum este binevenit preasfințitului Arhiepiscop Leon, preasfințitului Arhiepiscop Anatolie și sfântului sinod)".
Florențiu (episcopul insulei) din Tenedos (a spus: „Dioscor, fost episcop, care s-a lipsit de demnitatea marelui preot prin faptul că, chemat, după rânduielile bisericești, pentru a treia oară prin diverși episcopi preasfinți, nu a vrut să asculte, folosind ocazii lipsite de respect, merită să fie lipsit de rangul preoțesc și de orice slujbă și comuniune, așa cum a fost binevenit preasfinților părinți și episcopilor de mai înainte)".
Sinodotul (episcopul) din Thermis (a spus: „Dioscor nu ar trebui să se indigneze că a fost condamnat pe bună dreptate; căci l-a condamnat pe nedrept pe fostul episcop Flavian de sfântă pomenire, care nu s-a arătat în niciun fel vrednic de condamnare, așa cum au arătat documentele citite anterior la acest sfânt sinod, și, fiind chemat acum de sfântul sinod prin cei mai sfinți episcopi o dată, de două ori și de trei ori, conform rânduielii canoanelor divine, să vină și să dea un răspuns acuzatorilor, nu s-a supus. Prin urmare, este detronat pe bună dreptate de pe tronul episcopal și din orice rang bisericesc.")
Savva (episcop) de Palta (a spus: „Sfinții părinți l-au condamnat pe bună dreptate și cu pioșenie pe noul Cain – Dioscor, fostul episcop al orașului Alexandria. Și îl condamn și hotărăsc să-l privez de slujba bisericească)."
Teoctist (episcop) de Verroa (a spus: „Sunt de acord cu toate definițiile sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească și de orice comuniune)".
Macarie (episcop) de Ensk (a spus: „Sunt de acord cu toate definițiile sfinților părinți anteriori cu privire la condamnarea lui Dioscor)".

Ciriac, (episcop) al Egeei, (a spus: „Sunt de acord cu toate definițiile corecte și legitime ale sfinților părinți despre Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care îl lipsiseră de orice onoare preoțească și demnitate episcopală)".
Genephlius din Cratia. (Presbiterul Eulogius, care a ocupat locul lui Genephlius, cel mai venerabil episcop al Cratiei, a spus: „Sunt de acord și subscriu la definițiile Sfântului Sinod)."
Filip (episcop) de Teodosiopolis (sau Novodvorski) a spus: „Și sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește faptul că Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, l-a lipsit de demnitatea episcopală și de orice slujbă preoțească".
Vasile, (episcop) de Paleopolis, (a spus: „Și sunt de acord cu definiția sfinților părinți, pe care au decretat-o despre Dioscor, fost episcop al Alexandriei, după ce au pronunțat o sentință corectă despre el, că ar trebui să fie străin atât de demnitatea preoțească, cât și de comuniune)".
Paulinus, (episcop) de Apamea din Pisidia, (a spus: „Declar că sunt de acord cu sfinții părinți ai Romei vechi și noi, care l-au condamnat pe Dioscor, care, făcând răul, a păcătuit grav împotriva Divinității, și sunt de acord și cu condamnarea lui, făcută pe bună dreptate)."
Vasile, (episcop) de Nacolia, (a spus: „Și hotărăsc același lucru ca și conciliul sfinților părinți, împotriva lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl recunosc ca străin de orice slujbă preoțească, pentru neascultare de rânduieli)."
Ioan, (episcop) al Germaniciei, (a spus: „Este evident că Dioscor, fost episcop al orașului Alexandria, nemărturisind crimele de care este acuzat, nu a dorit să vină la acest Sfânt și Ecumenic Sinod. Prin urmare, și eu sunt de acord cu sentința pe bună dreptate pronunțată împotriva lui)."
Cecropius (episcop) de Sevastopol (a spus: „Sunt de acord și cu tronul apostolic și cu acest sfânt mare conciliu în rânduielile legale referitoare la Dioscor și sunt de acord să-l privez de slujba sa preoțească)".
Acachie (episcop) de Ariarafia (a spus: „Și sunt de acord cu judecata dreaptă și corectă atât a Scaunului Apostolic, cât și a Sfântului Sinod Ecumenic cu privire la Dioscor, care nu respectă regulile, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Ioan (episcop) de Nicopole a zis: „Sfârșitul sfatului bun este bun. Dar, întrucât Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care gândește greșit și fiind chemat după rânduială pentru a treia oară, nu a ascultat, el însuși și-a atras asupra sa sentința finală: de aceea și eu sunt de acord cu toți și îl condamn la a fi lipsit de orice slujbă preoțească."
Rufinus (episcop) de Samosata (a spus: „Urmând sfinții arhiepiscopi și părinți, sunt de acord și eu cu ordinele drepte și corecte despre condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și intenționez să-l privez de orice slujbă preoțească)".
Lucian (episcop) al Bizanțului (a spus: „Și eu, urmând sfinții părinți, sunt de acord cu sentința dreaptă și corectă pronunțată împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și intenționez să-l privez de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Sebastian (episcop) de Verriusvius (în Macedonia) a spus: „Dioscor, fiind prins în lanțurile rânduielii, să fie deposedat de tronul episcopal. Și sunt de acord cu toți sfinții părinți în ceea ce-l privește, după zicerea Scripturii apostolice, care spune: «Scoateți pe cel rău din mijlocul vostru »" (1 Corinteni 5:13).
Menecrates, (episcop) de Kerasene, (a spus: „Și declar același lucru ca mitropolitul meu și Sfântul Sinod și sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, lipsindu-l de orice demnitate preoțească)".

Cossinium (episcop) de Hierocezareea (din regiunea Lidiei) a spus: „Și eu sunt de acord cu acest sfânt și mare sinod în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor și hotărăsc să-l privez de orice rang și slujbă preoțească”.
Patricius (episcop) de Acmas (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea pronunțată de întregul sfânt conciliu asupra lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)”.
Domnin (episcop) de Plataea (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea dreaptă și legitimă a lui Dioscor, fost episcop de Alexandria, pronunțată de Sfântul Sinod Ecumenic și îl recunosc ca fiind lipsit de orice rang și slujbă preoțească).”
Dionisie, (episcop) de Atalia (Lydica), a spus: „Sunt de acord cu condamnarea dreaptă și legitimă a lui Dioscor, fost episcop de Alexandria, făcută de Sfântul Sinod Ecumenic și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească.”
Pavel, (episcop) de Tripoli, (a spus: „Și eu sunt de acord cu condamnarea dreaptă și legitimă a lui Dioscor, fost episcop de Alexandria, de către acest Sfânt Sinod Ecumenic și îl privez de orice slujbă preoțească).”
Gemellus, (episcop) de Stratonice, (a spus: „Sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop de Alexandria, făcută de acest sfânt și mare conciliu și hotărăsc să-l înstrăinez de la orice tron episcopal).”
Maeonius (episcop) de Nyssa (din Asia), a spus: „Crimele lui Dioscor, fost episcop al Alexandriei, împotriva canoanelor divine nu sunt puține și nici neînsemnate, așa cum s-a dezvăluit anterior în fața celor mai nobili demnitari și a celui mai sacru senat și așa cum este arătat de diversele acuzații formulate acum de diverse persoane. De aceea, eu, urmând exemplul sfinților părinți, hotărăsc să-l privez de orice demnitate preoțească.”
Isaia, (episcop) de Elait, (a spus: „Urmând exemplul dat de sfinții părinți, Dioscor, fost episcop al Alexandriei, pentru crimele sale împotriva sfintei memorii a episcopului Flavian, să audă împotriva sa, prin smerenia mea, glasul Domnului: «cu ce judecată judecați, vă vor judeca și ei» (Matei 7, 2). De aceea a fost detronat de acest sfânt și ecumenic sinod, cu care sunt și eu de acord).”
Esperius (episcop) al Pitaniei (a spus: „În acord cu sfinții părinți, care l-au condamnat pe bună dreptate, conform sfintelor canoane, pe Dioscor, fost episcop al orașului Alexandria, și pe mine, împreună cu toți ceilalți, îl lipsim de orice slujbă bisericească)”.
Coint, (episcop) de Foceea, (a spus: „Sunt de acord cu definițiile drepte și sfinte ale sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fostul episcop)”.
Eustochius, (episcop) de Docimeea, (a spus: „Dioscor, fost episcop al Alexandriei, pe bună dreptate condamnat de sfinții și preafericiții părinți și pe care îl recunosc ca fiind lipsit de orice rang preoțesc)”.
Musonius (episcop) de Nyssa (în Licia) a spus: „Și sunt de aceeași părere despre condamnarea lui Dioscor, fost episcop al Alexandriei, așa cum a fost pronunțată de sfinții părinți și îl privez de orice demnitate preoțească).”
Rinus, (episcop) de Junopolis, a spus: „Și eu sunt de acord cu definițiile tronului apostolic și ale sfântului conciliu adunat la Calcedon cu privire la Dioscor, fost episcop al Alexandriei.”
Pavel, (episcop) de Mariamne, (a spus: „Sunt de acord cu toți sfinții părinți și îl condamn pe Dioscor, fostul episcop, și îl privez de orice slujbă preoțească).”
Eustatie (episcop) al Saracenilor (a spus: „Sunt de acord cu tot ce este plăcut sfintelor reguli și sfinților părinți)”.

Thalassius, (episcop) de Parius, (a spus: „Și hotărăsc același lucru care a fost pe bună dreptate hotărât de sfântul conciliu despre Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate episcopală).”
Atanasie, (episcop) de Perra 427 , (a spus: „Sunt de acord cu tot ceea ce mulțumește sfântului conciliu în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice demnitate episcopală).”
Uranius, (episcop) de Emesa, (a spus: „Așa cum au făcut sfinții părinți, hotărăsc și eu cu privire la Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și doresc ca el să fie lipsit de orice slujbă episcopală).”
Damian, (episcop) al Sidonului, (a spus: „Și hotărăsc același lucru ca Sfântul Sinod și îl recunosc pe Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească).”
Noe, (episcop) de Chifa 428 , (a spus: „Și sunt de acord cu tot ce este plăcut sfântului sinod în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria)”.
Uranius al Iberiei. (Pavel preotul, reprezentându-l pe preaiubitorul de Dumnezeu Uranius, episcop al Imeriei 429 , a spus: „Dioscor, fost episcop al Alexandriei, disprețuind însuși Sinodul, s-a lipsit de demnitatea preoțească. Prin urmare, eu, primind astfel de ordine de la preaiubitorul de Dumnezeu episcop Uranius, sunt de acord cu preasfinții și iubitorii de Dumnezeu episcopi care au pronunțat o sentință dreaptă cu privire la el.)
Polihroniu (episcop) de Epifanie (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea dreaptă și legitimă a lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, condamnându-l la a fi lipsit de orice demnitate preoțească)”.
Teodor, (episcop) de Tripoli, în (regiunea) Fenicia (mai întâi, a spus: „Mă minunez de înțelepciunea, compasiunea și generozitatea acestui sfânt și mare sinod față de Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și, de asemenea, de împietrirea inimii acestui om menționat mai sus; pentru că, fiind chemat pentru a treia oară de acest sfânt și mare sinod să vină la preaiubita adunare de Dumnezeu și să dea un răspuns la acuzațiile criminale, nu a fost de acord, chinuit de o conștiință necurată. De aceea, și eu simpatizez și sunt de acord cu deciziile drepte și legiuite cu privire la el ale acestui sfânt și binecuvântat sinod, lipsindu-l de orice slujbă preoțească).”
Lucian (episcop) de Ipsos (a spus: „Auzind actele și definițiile sfinților părinți și ale întregului Sfânt Sinod despre Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, care nu a respectat sfintele canoane, îl recunosc și pe el ca fiind lipsit de orice demnitate și slujbă preoțească)”.
Proclu (episcop) de Adranus (a spus: „Și hotărăsc același lucru, care este plăcut preaiubiților și preasfinților arhiepiscopi și sfântului conciliu, poruncind ca Dioscor să fie lipsit de orice rang și slujbă episcopală și preoțească)”.
Amachie (episcop) de Septa (în regiunea Lidiei) a spus: „Și hotărăsc același lucru care a fost pe bună dreptate hotărât de sfântul conciliu ecumenic cu privire la condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, lipsindu-l de orice demnitate preoțească).”
Alcimides (episcop) de Siland (în regiunea Lidiei), a spus: „Sunt de acord cu ceea ce s-a făcut pe deplin și în conformitate cu canoanele de către acest sfânt conciliu ecumenic în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, condamnându-l la a fi lipsit de orice slujbă preoțească”.
Policarp (episcop) de Gabala (din regiunea Lidiei) a spus: „Și hotărăsc același lucru ca Sfântul Sinod Ecumenic, conform sentinței pronunțate cu privire la condamnarea

lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl privez de orice demnitate preoțească și slujbă bisericească”.
Eleusinius (episcopul orașului) al templului lui Apollo (din regiunea Lidiei), a spus: „Și declar același lucru ca Sfântul Sinod în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl privez de orice slujbă preoțească și de demnitatea episcopală).”
Patricius, (episcop) de Adrianofira 430 (în regiunea Hellespontului, a spus: „Și eu sunt de acord cu acest sfânt și preabinecuvântat conciliu și îl condamn pe Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, acuzat de multe și mari crime și condamnat de sfinții arhiepiscopi, și hotărăsc să-l privez de orice comuniune bisericească).”
Ilie, (episcop) de Vland, (a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a fost făcut de sfântul conciliu cu privire la condamnarea lui Dioscor și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)”.
Eusebiu (episcop) de Seleucovilla (a spus: „Urmând judecata dreaptă, dreaptă și legiuită a acestui sfânt, mare și ecumenic conciliu și fiind de acord cu deciziile sale cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, hotărăsc să-l privez de orice demnitate și slujbă preoțească)”.
Teodosie (episcop) de Canof (a spus: „Sunt de acord cu acest sfânt și ecumenic conciliu în ceea ce-l privește pe Dioscor, fost episcop al Alexandriei, și îl privez de orice demnitate preoțească și slujbă episcopală)”.
Hermias (episcopul sfintei biserici) din Avidia (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl condamn la orice slujbă bisericească).”
Ghenadie (episcop) de Acmoneea (în Frigia pașnică) a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți și cu sfântul mare sinod în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl condamn la orice slujbă bisericească”.
Eulalius (episcop) de Pionius (din regiunea Helespontină) a spus: „Sunt de acord cu definițiile sfinților părinți și îl recunosc pe Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească).”
Teosebiu (episcop) de Ileia 431 (în Hellespont) a spus: „Sunt de acord cu deciziile Sfântului Sinod Ecumenic cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl condamn la orice slujbă preoțească).”
Pionius (episcop) al Troaiului (a spus: „Sunt de acord cu toate deciziile sfinților părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, având în vedere privarea lui de cinstea episcopală și de orice slujbă preoțească)”.
Ștefan, (episcop) de Pimani, (a spus: „Sunt de acord cu definițiile preasfinților părinți cu privire la Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească).”
Calinic, (episcop) de Apameea, (a spus: „Dioscor, care nu a ascultat de cele trei chemări făcute conform regulilor de către sfântul conciliu ecumenic, s-a lipsit de demnitatea preoțească, acționând împotriva regulilor. De aceea, eu, urmând sentința cu privire la el atât a preasfințitului arhiepiscop roman Leon, pronunțată prin cei trimiși de el, cât și a preasfințitului Anatolie, arhiepiscop al marelui oraș Constantinopol și Antiohiei, hotărăsc același lucru.”)
Roman (episcop) de Eudoxiopolis (în Tracia) a spus: „Urmând credința și definiția sfinților părinți, îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească și de demnitate bisericească”.
Andrei, (episcop) de Satala (în regiunea Lidiei), a spus: „Și declar același lucru și sunt de acord cu condamnarea lui Dioscor, făcută de preasfântul și ecumenicul conciliu și îl privez de orice slujbă preoțească și de demnitatea episcopală).”

Sofronie (episcop) al Constantinei (a spus: „Sunt de acord cu hotărârile preasfinților și preaiubiților arhiepiscopi și ale sfinților părinți prezenți împreună cu ei cu privire la Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, hotărând să-l priveze de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Hormidzas (episcop) de Philippopolis (din regiunea Arabiei) a spus: „Sunt de acord cu ceea ce a fost făcut pe bună dreptate și cu dreptate de sfântul și ecumenic conciliu cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă bisericească".
Pavel, (episcop) al Aradului, (a spus: „S-a întâmplat că Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, fiind chemat de acest sfânt și ecumenic sinod al vostru, asuprit de o conștiință necurată, n-a vrut să vină la această preaiubită adunare de Dumnezeu și să dea un răspuns cu privire la crimele aduse împotriva sa. De aceea, și eu sunt de acord cu condamnarea lui, făcută în mod legitim de sfinții părinți, lipsindu-l de orice demnitate și slujbă preoțească)."
Timotei, (episcop) de Valaneia, (a spus: „Și smerenia mea este de acord cu sentința canonică pronunțată de acest sfânt și ecumenic conciliu împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria; și propun să-l privez de orice demnitate și slujbă preoțească)".
Teodosie (episcop) de Nazianz (în regiunea celei de-a doua Capadocii) a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl condamn să fie lipsit de orice slujbă preoțească și de demnitatea episcopală)."
Aristomah (episcop) de Colonia (în regiunea celei de-a doua Capadocii) a spus: „Gândind și raționând conform sfinților părinți și regulilor, îl recunosc pe Dioscor ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)."
Petru (episcop) de Gavvul (în Siria) a spus: „Sunt de acord cu toate deciziile Sfântului Sinod Ecumenic privind condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească".
Rufinus, (episcop) de Briulla, (a spus: „Sunt de acord și cu condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, așa cum a fost hotărâtă de Sfântul și Ecumenic Sinod, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)."
Olimpiu (episcop) de Sozopol (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Eufrat, (episcop) de Eleutherin, (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)".
Kayuma, (episcop) de Marcopolis, (a spus același lucru).
Ioan, (episcop) de Carrhae, (a spus: „Hotărăsc același lucru ca Sfinții Părinți împotriva lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl recunosc ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească)."
Avraam, (episcop) de Kirkis 432 , (a spus: „Hotărăsc același lucru ca și Sfinții Părinți împotriva lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl privez de orice slujbă bisericească)."
Demetrius, (episcop) de Lapetus 433 , (a spus: „Sunt de acord cu sfinții părinți în ceea ce privește condamnarea lui Dioscor, fostul episcop al Alexandriei, și îl condamn la a fi lipsit de orice slujbă preoțească."
Botheslas 434 , (episcop) de Neapole, (a spus: „Sunt de acord cu afirmațiile sfinților părinți cu privire la condamnarea lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, recunoscându-l ca fiind lipsit de orice slujbă preoțească și bisericească)".

Musonius, (episcop) de Brimmonia 435 , (a spus: „Și eu sunt de acord cu condamnarea lui Dioscorus, fost episcop al marelui oraș Alexandria, și îl condamn să fie lipsit de orice serviciu preoțesc și bisericesc).”
Antioh 436 , (episcop) de Sinope, (a spus: „Și sunt de acord cu deciziile legitime, drepte și corecte ale preasfințitului și binecuvântatului Arhiepiscop Leon al Romei și ale preasfințitului Arhiepiscop al orașului domnitor Anatolia cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, deposedându-l de orice funcție preoțească)”.
Paraly de Andra (Presbiterul Elpidius, reprezentându-l pe preaiubitul episcop Paraly de Andra, a spus: „Sunt de acord cu deciziile legitime ale arhiepiscopilor și conciliului ecumenic cu privire la Dioscor, fostul episcop al marelui oraș Alexandria).”
Domnus de Kukus. (Presbiterul Eufronius, în loc de Domnus, cel mai venerabil episcop de Kukus, a spus: „Simpatizez și sunt de acord cu verdictul drept al acestui Sfânt și Ecumenic Sinod cu privire la Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, care l-a lipsit de orice slujbă și demnitate preoțească).”
Antonian din Amisus 437. (Presbiterul Elpidius, care îl reprezenta pe preasfințitul Antonian, episcop de Amisus, a spus: „Și sunt de acord cu sentința pronunțată în mod legitim și drept de cei mai sfinți arhiepiscopi și de sfântul conciliu ecumenic împotriva lui Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria).”
Teodor (episcop) de Claudiopolis (în regiunea Isauria) a spus: „Sunt de acord cu ceea ce a fost pe bună dreptate hotărât de preasfințitul Arhiepiscop Leon al orașului Roma, prin preaiubiții de Dumnezeu Episcopi Paschasinus și Lucențiu și prin preacuviosul Prezbiter Bonifaciu, vicari ai aceluiași preafericit Arhiepiscop Leon, și de preasfințitul Arhiepiscop Anatolius al orașului Roma, Noua Romă, Constantinopol, și de întregul sfânt conciliu cu privire la Dioscor, fost episcop al sfintei biserici a Alexandriei, aprobând privarea de demnitatea sa episcopală).”
Totul a fost spus în ordine după preaiubitul de Dumnezeu Anatolie (episcop) al orașului Constantinopolului, care domnea.
După ce toți sfinții episcopi au vorbit, au semnat astfel:
Semnături : Paschasinus, episcop de Lilybaeum, în regiunea Siciliei, care a ocupat locul preasfințitului arhiepiscop al marii Rome Leon, a hotărât împreună cu sfântul conciliu condamnarea lui Dioscor și au semnat împreună în 438 .
Lucențiu, episcop al Herculaneului 439 (biserica), care a ocupat și locul tronului apostolic al marii Rome a lui Leon, împreună cu sfântul conciliu, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
(Caelius) Bonifaciu, preot și legat al (sfintei) biserici a vechii și marii Rome, care a ocupat și locul preasfințitului Arhiepiscop Leon, împreună cu venerabila și preasfințita și apostolica biserică a Papei Leon, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Anatolius, Arhiepiscopul Constantinopolului (Noua Romă), hotărând împreună cu Sfântul Sinod condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Maxim, episcopul marelui oraș Antiohia, hotărând împreună cu sfântul sinod să-l condamne pe Dioscor, a semnat.
Quintil, episcop de Heraclea (în Macedonia), care a ocupat locul lui Atanasie, preasfințitul arhiepiscop de Tesalonic, hotărând împreună cu sfântul conciliu condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Și toți ceilalți, în aceeași ordine și secvență, după ce au hotărât, au semnat.
Ștefan (mitropolit) al Efesului (semnat).
Diogenes (mitropolit) de Cyzic (semnat).
(Lucian, episcop de Biza, a semnat în locul lui Cyriacus, cel mai venerabil episcop de Heraclea din Tracia.)

Iulian, smeritul episcop de Kos și legat al tronului apostolic (al Bisericii Romei, hotărând, semnând).
Petru, (episcop) de Corint, (în regiunea Ahaia, semnat).
Ioan (mitropolit) de Sevaste (semnat).
Seleuc (episcop) al Amasiei (semnat).
Constantin (mitropolit) de Melitene (semnat).
Patrick, (episcop) de Tyana, (semnat).
Teodor (mitropolit) de Tars (semnat).
Teodor (episcop al orașului Damasc), (semnat).
Petru, (episcop) de Gangra, (semnat).
Vasile (mitropolit) de Traianopole (semnat).
Eleutherius (episcop) de Calcedon, (semnat).
Vasile, (episcop) de Seleucia din Isauria, (semnat).
Amfilohie (mitropolit) de Side (în regiunea Pamfilia, semnat).
Cyrus, (mitropolit) de Anazarv, (semnat).
Calogir (mitropolit) de Claudiopolis (semnat).
Eunomie (mitropolit) de Nicomedia (semnat).
Roman, (mitropolit) de Mir, (semnat).
Constantin (mitropolit) de Bostra (semnat).
Francion (mitropolit) de Philippopolis (semnat).
Meletie, (episcop) de Larissa (care a vorbit și în numele lui Domnus, episcop de Apamea Siriei, a semnat).
Ștefan, (episcop) de Hierapolis, (semnat).
Florența (mitropolit) de Sardes (în regiunea Lidiei, semnat).
Pergamius, (episcop mitropolit) al Antiohiei (în regiunea Pisidiei, semnat).
Nunechius (mitropolit) al Laodiceei (semnat).
Onisifor (mitropolit) de Iconium (semnat).
Luca, (episcop al orașului) din Dyrrhachium (metropola din regiunea Noului Epir, semnat).
Epifanie (mitropolit) de Perga (în regiunea Pamfilia, semnat).
Marinian, (episcop) de Synnad, (semnat).
Fotie (mitropolit) de Tir (semnat).
Nonnus, (episcop) de Edessa, (semnat).
Sebastian, (episcop) de Verroa, (semnat).
Ioan, (episcop) de Nicopol (în prima Armenie, semnat).
Aristomah, (episcop) de Colonia, (semnat).
Ioan, (episcop) al Germaniciei, (semnat).
Cecropius (episcop) de Sevastopol (semnat).
Akakiy, (episcop) de Ariaraphia, (semnat).
Irakliy, (episcop) de Comana, (semnat).
Simeon (mitropolit) de Amida (semnat).
Gratidian, (episcop) de Kerasunt, (semnat).
Atharvius, (episcop) de Trebizonda, (semnat).
Atticus (mitropolit) de Nicopole (în Epirul antic, semnat).
Filip, (episcop) de Adana, (semnat).
Falassius, (episcop) de Parius, (semnat).
Teoctist (episcop) de Verroa (semnat).
Gerontius (episcop) de Seleucia (Siria, semnat).
Timofei, (episcop) de Vălanei, (semnat).
Sofronie, (Episcop) de Constantin, (semnat).

Alexandru (episcop) de Sebastia (Cilicia, semnat).
Marcu, (episcop) al Aretusei, (semnat).
Teodosie (episcop) de Nazianz (semnat).
Hypatius, (episcop) al Zefiriei, (semnat).
Teodor, (episcop) de Claudiopolis, (semnat).
Uranius, (episcop) de Emesa, (semnat).
Lucian, (episcop) de Ipsus, (semnat).
Iulian, (episcop) al Rusiei, (semnat).
Eustochius, (episcop) de Docimium, (semnat).
Teodor, (episcop) de Augustus, (semnat).
Epictet, (episcop) de Diocletianopolis, (semnat). Polichronius, (episcop) de Epifanie, (semnat).
Euvolky, (episcop) de Zeugmata, (semnat).
Pavel, (episcop) de Ptolemaida, (semnat).
Trifon (episcopul insulei) din Chios (semnat).
Ioan, (Episcop al Mitropolei Insulei) de Rodos, (semnat). Vasile, (Episcop) de Nacolia, (semnat).
Paul, (episcop) de Mariamne, (semnat).
Antiloh, (Episcop) de Sinope, (semnat).
Apragmonius, (episcop) de Tir, (semnat).
Zinodot, (Episcop) de Telmis, (semnat).
Rin, (Episcop) de Ionopolis, (semnat).
Critonianus (mitropolit) de Afrodisias (semnat).
Chrysippus, (episcop) de Malla, (semnat).
Callinicus, (episcop) de Apamea, (semnat).
Indim, (episcop) de Karinsky, (semnat).
Rin, (Episcop) de Evlandra, (semnat).
Kayuma, (episcop) de Marcopol, (semnat).
Ioan, (episcop) de Carra, (semnat).
Abraham, (episcop) de Kirkisi, (semnat).
Eusebiu, (Episcop) de Klazomensky, (semnat).
Mama, (Episcopul) Aninitsky, (semnat).
Etheric, (episcop) de Smirna, (semnat).
Leonty, (episcop) al Magneziei, (semnat).
Proterius, (episcop) de Myrrhina, (semnat).
Maeonius, (episcop) de Nyssa, (semnat).
Marcellinus, (episcop) al Metropolei, (semnat).
Isaia, (episcop) de Elait, (semnat).
Coint, (episcop) de Foceea, (semnat).
Esperius, (episcop) de Pitania, (semnat).
Theoteknes, (episcop) de Tyreus, (semnat).
Bassonas, (episcop) de Neopolis, (semnat).
Pavel, (episcop) de Philomelium, (semnat).
Paul, (episcop) de Tripoli, (semnat).
Cyrus, (episcop) de Sinianda, (semnat).
Olimpius, (episcop) de Theodosiopolis, (semnat).
Frontinian, (episcop) de Sagalassia, (semnat).
Cossinius, (episcop) de Hierocezareea (în regiunea Lidiei, semnat).
Paulinus, (episcop) de Apamea (în Pisidia, semnat).
Savva, (episcop) de Palta, (semnat).

Eudoxie, (episcop) de Khomat, (semnat).
Filip, (episcop) de Barbure, (semnat).
Fronton, (Episcop) de Facilides, (semnat).
Patrick, (episcop) de Neocezareea (în regiunea Augusta Eufratului, semnat).
Timotei, (episcop) de Dolich, (semnat).
Cyriacus, (episcop) de Patara, (semnat).
Ștefan, (Episcop) de Livurey, (semnat).
Teodor, (episcop) de Antiphelles, (semnat).
Loggin, (episcop) de Araks, (semnat).
Antipater (episcop) de Kaunos (semnat).
Andrei, (episcop) de Troglai, (semnat).
Grațian, (episcop) de Panormia, (semnat).
Nicolae, (episcop) de Akaras, (semnat).
Roman, (episcop) de Vuvonei, (semnat).
Eulogius (mitropolit) al Filadelfiei (în regiunea arabă, semnat).
Olimpius, (episcop) de Sozopol, (semnat).
Teoseviu (episcop) de Ili (semnat).
Averchie (episcop) de Hierapolis (semnat).
Eorticius, (episcop) de Nicopole, în (regiunea) Pisidiei, (semnat).
Domnin, (Episcop) de Platea, (semnat).
Irinius, (episcop) de Nafpaktos, (semnat).
Atanasie, (episcop) de Opuntia, (semnat).
Hermias, (episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu) din Avid, (semnat).
Eutropius, (episcop) al Aradului, (semnat).
Florența, (episcop) de Adrianopole, (semnat).
Proclu, (episcop) de Adran, (semnat).
Damian, (episcop) al Sidonului, (semnat).
Teodosie, (episcop) de Kanofski, (semnat).
Alexandru, (episcop) de Seleucia din (regiunea) Pisidia, (semnat).
Rufinus, (episcop) de Samosata, (semnat).
Patrick, (episcop) de Akras, (semnat).
Hormizda, (episcop) de Philippopolis (în regiunea arabă, semnat).
Teodor, (episcop) de Tripoli, (semnat).
Neoptolemus, (Episcop) de Cornus, (semnat).
Eusebiu (episcop) de Seleucoville (semnat).
Petru, (episcop) de Dardanus, (semnat).
Ioan, (episcop) de Polemonium, (semnat).
Martyrius, (episcop) de Gortyn, (semnat).
Nicolae, (episcop) de Stovsky, (semnat).
Cyrus, (episcop) de Kivistra, (semnat).
Ghenadie (episcop) de Akmoneea (în regiunea Frigia, semnat).
Dimitrie, (episcop) de Lapețki, (semnat).
Eufrat, (episcop) de Eleutherinus, (semnat).
Constantin, (Episcop) de Dimitrias, (semnat).
Paul, (episcop) de Derbe, (semnat).
Plutarh, (episcop) de Listra, (semnat).
Eugene, (Episcop) de Cannes, (semnat).
Rufus, (episcop) de Ida 440 , (semnat).
Tyrannus, (Episcop) de Omonad, (semnat).
Acholy, (episcop) de Laranda, (semnat).

Dionisie, (episcop) al Ataliei, (semnat).
Filip, (episcop) de Lisias, (semnat).
Strategius (episcop) de Polivoți (semnat).
Kiriak, (episcop) de Trokmad, (semnat).
Diodot, (episcop) de Lysineia 441 , (semnat).
Dionisie, (episcop) al Antiohiei (în Caria, semnat).
Ioan, (episcop) de Alinda, (semnat).
Tinchanius, (episcop) al Apolloniei, (semnat).
Menandru (episcop) de Heraclea (semnat).
Ioan, (episcop) de Amazon, (semnat).
Teodoret, (episcop) de Alavand, (semnat).
Eupithios, (episcop) de Stratonice, (semnat).
Roman, (episcop) de Eudoxiopolis (adică Selymbria, în regiunea Traciei, (semnat).
Calandion din Halicarnas (semnat de preotul Julian, reprezentând pe Calandion, episcop de Halicarnas).
Teoctist (episcop) de Pissinus (semnat).
Mysterius, (episcop) de Ammoria, (semnat).
Cyriacus, (episcop) al Egeei 442 ; (semnat).
Julian, (episcop) de Ippe, (semnat).
Loggin, (episcop) de Orchis, (semnat).
David, (episcop) de Adrianopol, (semnat).
Alcimid, (episcop) de Siland (în regiunea Lydia, semnat).
Dolicarp, (episcop) de Gabala (în regiunea Lidiei, semnat).
Amachy, (episcop) de Sella 443 , (semnat).
Ilie, (Episcop) de Vland, (semnat).
Menecrates, (episcop) de Keras, (semnat).
Levkiy 444 , (episcop în oraș) Templul lui Apollo, (semnat).
Gemellus, (episcop) de Stratonice, (semnat).
Ștefan, (episcop) de Pimaninsky 445 , (semnat).
Toma, (episcop) de Theodosiopolis, (semnat).
Aquila, (episcop) de Aurocra, (semnat).
Rufinus, (episcop) de Vriuli, (semnat).
Toma, (episcop) de Porfireon, (semnat).
Valerian (episcop) al Laodiceei Feniciei (semnat).
Pionius, (episcop) al Troa, (semnat).
Paul, (episcop) de Pugl, (semnat).
Teodor, (episcop) de Heraclia Pontica, (semnat).
Ioan, (episcop) de Flavia, (semnat).
Ghenadi 446 , (episcop) de Mossinski, (semnat).
Ioan, (episcop) de Trebizonda, (semnat).
Eulalius, (episcop) de Pionius (în regiunea Hellespontului, semnat).
Neon, (Episcop) de Siliander, (semnat).
Teofil (episcop) de Arias (semnat).
Macedonius, (episcop) de Magid 447 , (semnat).
Paul, (Episcop) de Aristia, (semnat).
Sirin, (episcop) de Maximianopol, (semnat).
Iulian, (episcop) de Celenderia, (semnat).
Filip, (episcop) de New Aul, (semnat).
Pavlin, (episcop) de Theodosiopolis, (semnat).
Tyrannus, (episcop) de Germanicopolis, (semnat).

Epifanie, (episcop) de Cestrus, (semnat).
Acachie, (episcop) al Antiohiei din Lamotida, (semnat).
Ammonius, (episcop) de Iotap, (semnat).
Matal 448 , (episcop) de Filadelfia, (semnat).
Elian, (episcop) de Selinunte, (semnat).
Petru, (episcop) de Gavvul, (semnat).
Noe, (episcop) al lui Chifa, (semnat).
Mara din Anasarth.
Romulus din Chalcis.
(Mara, episcop de Anasarth, a semnat pentru sine și pentru Romulus, episcop de Chalcis).
Ghenadie (episcop) al Cratiei 449 , (semnat).
(Indim, episcop de Irenopolis, în regiunea Ciliciei a Doua, semnat).
(Semnat de Andrew, Episcop de Sektoria).
(Patricius, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu din Adramyttium, în regiunea Hellespontului, semnat).
(Semnat de Dionisie, episcop de Heraclea).
(Papius, Episcopul Erisului, semnat).
(Atanasie, episcop de Paros, semnat).
(Semnat de Daniel, episcop de Kad).
(Semnat de Eudoxie, episcop de Etenno).
(Semnat de Macarie, episcop al orașului Aene din Tracia).
(Semnat de Vasile, episcop de Paleopolis).
(Semnat de Mesalin, episcop de Laodiceea).
(Jovian, episcop de Develt, semnat).
(Natira, Episcopul Gazei, semnat).
(Eutihie, episcop de Adrianopol, în Epirul antic, semnat).
(Semnat de Eustachie, episcopul poporului sarazin).
(Paul preotul, reprezentând pe Uranius, cel mai venerabil episcop de Imerius, semnat).
(Ștefan, episcop de Jamnia, semnat).
(Semnat de Paul, Episcopul Aradului).
(Elpidius, preotul, reprezentând pe Paralius, episcopul de Andrap, semnat).
(Semnat de preotul Eufronie, reprezentând pe episcopul de Kukuz).
(Andrei, prezbiter al Tesalonicului, a semnat pentru preaslăvitul meu episcop).
(Semnat de Paul, episcop de Anfidon).
(Patricius, Episcop de Akamas, semnat).
Toți aceștia au semnat la fel cu această semnătură, adică: „după ce a hotărât condamnarea lui Dioscor, a semnat”.
Iuvenal, episcopul Ierusalimului, urmând verdictul preasfinților și binecuvântaților episcopi care l-au detronat pe Dioscor, a fost de acord și a semnat condamnarea acestuia.
Talasie, episcopul Cezareei Capadociei, urmând exemplul sfinților părinți, a semnat condamnarea lui Dioscor.
Florențiu, episcop de Tenedos, Lesbos, Proselena și Marea Egee (insule), hotărând condamnarea lui Dioscor, semnată prin episcopul Eulogiu, pentru că mâna mea tremură de slăbiciune.
Soter, episcopul de Teodosie, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Epafrodit, episcopul sfintei biserici din (orașul) Tamassia, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.

Dorotei, episcopul mitropolei Diocesareei, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Elpidius, episcopul orașului Fermus, după ce a hotărât, a semnat condamnarea lui Dioscorus.
Aquila, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu din (cetatea) Eudoxia, hotărând și semnând (condamnarea lui Dioscor).
Atticus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Zilon, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Ioan, episcop al Diocesareei Isauriae, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat prin cititorul meu Nilus.
Eulalius, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu din (cetatea) Sivlia, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Eustatie, episcopul orașului Berytus, ascultând de sentința preaiubitorilor de Dumnezeu și preasfinților episcopi care l-au detronat pe Dioscor, sunt de acord cu condamnarea lui, semnând-o cu mâna mea.
Eusebiu, episcopul Ancyrei Galatiei, ascultând de sentința preasfinților și pioșilor episcopi care l-au condamnat, a fost de acord și a semnat condamnarea lui Dioscor.
Iulian, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Tabia, în acord cu preasfântul episcop al mitropoliei noastre, a semnat condamnarea lui Dioscor.
Meliffong, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din (cetatea) Heliopolis, deși am ajuns la condamnarea lui Dioscor și „într-un ceas”, așa cum se spune în Scriptură (Matei 20:9), sunt de acord cu părinții și cu sentința pronunțată împotriva lui de sfântul și ecumenicul sinod și am semnat.
Acachie, episcopul orașului Kinna, este de acord cu marele conciliu ecumenic în condamnarea lui Dioscor și a semnat.
Leucadius, episcop de Mniza, fiind de acord cu marele conciliu ecumenic în condamnarea lui Dioscor, a semnat cu propria mână.
Eufrasie, episcopul Laganiei, este de acord cu marele conciliu ecumenic în condamnarea lui Dioscor și a semnat.
Daniel, episcopul Lampsacului, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Antioh, episcopul de Alcinus, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Rufinus, episcopul de Vivil, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Alexandru, episcopul Antaradei, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Leonțiu, episcopul Ascalonului, hotărând condamnarea lui Dioscor, l-a semnat.
Anianus, episcopul Capetoliadei, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Ioan, episcopul de Cnidos, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Docimasius, episcopul Maroniai, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat-o.
Sozon, episcopul Filipilor, aflând despre ancheta sfinților părinți și fiind obligat să le urmeze judecata, a semnat condamnarea lui Dioscor.
Eulogius, preotul Cratiei, care a ocupat locul episcopului Genephlius, hotărând condamnarea lui Dioscorus, a semnat.
Modestus, presbiterul care a ocupat locul lui Olympius (episcop) al Prusiasului, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Pelagius preotul, care a ocupat locul lui Teofil, episcopul Adrianopolului, hotărând condamnarea lui Dioscor, a semnat.
Persană, semnat în persană.
Cyriacus, (episcop) de Eucarpium, (semnat).
(Musonius, Episcop de Limer, semnat).
(Ioan, episcop de Ifaestus, semnat).
(Semnat de Macarie, episcopul Laodiceei).

(Ioan, episcop de Gadara, semnat).
(Semnat de Nikiy, episcop de Magara).
(Semnat de Ofelimus, episcop de Tegea).
(Semnat de Evandrus, episcop de Dioclea).
(Zevenn, episcop de Pella, semnat).
(Semnat de Fotin, episcop de Lydda).
(Semnat de Chiril, episcop de Subritis în Creta).
(Semnat de Eusebiu, episcop de Topira).
(Semnat de Peregrinus, episcop al Feniciei).
(Semnat de Claudius, episcop de Anchiax).
(Semnat de Antioh, episcop de Arhelaide).
(Ioan, episcop de Tiberiada, semnat).
(Semnat de Florența, episcop de Ioro).
(Semnat de Leonty, episcop de Zar).
(Semnătura lui Philip, episcop al Liberiei).
(Iva, episcop de Edessa, semnat).
(Semnat de Etherius, episcop de Sardes).
(Semnat de Alexandru, episcop de Tomitana, în regiunea Scitică).
(Marcian, Episcopul Stefaniei, semnat).

Condamnare trimisă de sfântul conciliu ecumenic lui Dioscor

Sfântul, Marele și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu, din porunca preacuvioșilor și iubiților noștri împărați, s-a întrunit în cetatea Calcedon din Bitinia, în biserica preasfintei și biruitoarei mucenițe Eufimia, Dioscor.

Să știți că voi, pentru disprețul vostru față de canoanele divine și pentru neascultarea voastră față de acest sfânt și ecumenic sinod, și pe lângă celelalte greșeli ale voastre de care sunteți vinovați, pentru faptul că, fiind chemați pentru a treia oară de acest sfânt și mare sinod, conform canoanelor divine, pentru a răspunde acuzațiilor aduse împotriva voastră, nu v-ați prezentat, în ziua a treisprezecea a acestei luni octombrie, de către sfântul și ecumenic sinod, ați fost deposedați de episcopia voastră și înstrăinați de orice funcție bisericească.

Către clericii alexandrini care erau în Calcedon, la condamnarea lui Dioscor

Sfântul și Ecumenicul Sinod, prin harul lui Dumnezeu, la porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, s-a adunat în orașul Calcedon din Bitinia, în biserica preasfintei și biruitoarei mucenițe Eufimia, la preacuvântatul preot și administrator Harmosin, arhidiaconul Eufalie și ceilalți clerici prezenți aici.

Să știe cinstirea voastră că Dioscor, fostul vostru episcop, vinovat de multe încălcări ale sfintelor și dumnezeiești canoane și ale rânduielii bisericești, și, de asemenea, ofensând acest sfânt și ecumenic sinod prin faptul că, fiind chemat, conform canoanelor dumnezeiești, pentru a treia oară, a disprețuit și nu s-a prezentat, - în această zi, anume, pe 13 octombrie, sâmbătă, de sfântul mare și ecumenic sinod, conform instituției bisericești, a fost deposedat de episcopia sa și înstrăinat de orice funcție bisericească. Așadar, îngrijiți-vă de toate lucrurile bisericești, căci va trebui să dați socoteală celui care, prin voia lui Dumnezeu și prin voia preacuvioșilor și iubitorilor de Dumnezeu împărați ai noștri, va fi hirotonit episcop al bisericii marelui oraș Alexandria.

Declarația (a Sinodului de la Calcedon) împotriva lui Dioscor

Sfântul și Marele Sinod Ecumenic, prin harul lui Dumnezeu, din porunca preacuvioșilor și iubiților noștri împărați, adunat în orașul Calcedon din Bitinia, în biserica preasfintei și biruitoarei mucenițe Eufimia, către toți locuitorii Constantinopolului și Calcedonului, iubiți întru Hristos.

Sfântului și Marelui Sinod i s-a adus la cunoștință faptul că Dioscor, fost episcop al marelui oraș Alexandria, după ce a fost lipsit de preoție conform rânduielilor divine, îndrăznește să proclame că a primit din nou preoția pe care o deținea mai înainte și o folosește nu pentru slujba lui Hristos, care a dat-o, ci pentru fărădelegi și coruperea canoanelor divine și a rânduielii bisericești. Prin urmare, pentru ca voi toți, cei care ați fost crescuți în sfânta credință, să acceptați ca sigur că sentința Sfântului și Ecumenic Sinod privind depunerea sa este dreaptă, am hotărât să publicăm această scrisoare ca o înștiințare că cel care a fost lipsit de harul preoțesc de Domnul Dumnezeu și de atâția episcopi, pentru că a săvârșit fapte nepermise, nu poate avea absolut nicio speranță de restaurare; pentru că după depunerea sa au încetat și ispitele.
(Mesajul Sinodului de la Calcedon către împărații Valentinian și Marcian) 450
(Către cei mai pioși, mai credincioși și mai creștini împărați, învingători și triumfători, Valentinian și Marcian, augusti perpetui, sfântul și marele sinod, prin harul lui Dumnezeu și prin porunca evlaviei voastre, adunat în cetatea Calcedonului).
(Pentru boli grave este nevoie atât de un medicament puternic, cât și de un medic înțelept. De aceea, Domnul tuturor a desemnat evlavia voastră suferințelor universului ca cel mai bun medic, pentru ca să le puteți vindeca cu medicamente potrivite. Și voi, cei mai mulți creștini, primind decretul divin, înaintea tuturor celorlalți ați aplicat o grijă potrivită Bisericii, prescriind marilor preoți medicamentul concordiei. Căci, adunându-ne de pretutindeni, ați folosit toate mijloacele pentru a distruge discordia care se ivise și pentru a întări învățătura credinței părintești. Dar noi, reflectând și căutând cauza furtunii care s-a iscat în univers, am descoperit că vinovatul acestei chestiuni este Dioscor, fost episcop al Alexandriei. În primul rând, pentru că a interzis celor mai onorabili episcopi adunați la Efes să citească scrisoarea preasfințitului arhiepiscop al Romei antice Leon, trimisă sfintei memorii a lui Flavian, fost episcop al orașului Constantinopol, și aceasta după promisiunile și multe jurăminte ale sale, așa cum am aflat când am fost de față. În al doilea rând, pentru că i-a redat lui Eutihie, care suferea de impietatea maniheismului și a fost detronat în mod legitim, atât preoția, cât și conducerea...) călugări, în mod ilegal, înainte de decizia conciliului și, mai mult, când preasfântul și binecuvântatul Arhiepiscop al Marii Rome Leon, în aceeași scrisoare, a definit ce i se cuvenea (lui) și a condamnat impietatea criminală a lui Eutyches, care a spus: „Îl mărturisesc pe Domnul nostru Iisus Hristos înainte de unirea a două firi și după unire o singură fire". Mai mult, pentru că l-a ofensat pe preaiubitul de Dumnezeu Episcop Eusebiu. De asemenea, pentru că el, prin propria sa autoritate, a primit în comuniune pe unii care fuseseră condamnați de diverse concilii, în timp ce sfintele canoane prescriu ca cei care au fost lipsiți de comuniune de către unii să nu fie primiți în comuniune de către alții . 451 Și între timp ar fi putut primi iertare pentru astfel de și atâtea ofense, dacă prin pocăința cuvenită ar fi căutat leacul acestui conciliu ecumenic. Dar, din moment ce, pe lângă celelalte indecențe ale sale, a luptat împotriva tronului apostolic însuși și a încercat să întocmească o scrisoare de excomunicare împotriva preasfântului și binecuvântatului Papă Leon, a persistat cu aroganță în ofensele sale anterioare și s-a dovedit insolent împotriva acestui Sfânt și Mare Sinod Ecumenic, pentru că a făcut nevrând să răspundă acuzațiilor care nu i se aduceau, disprețuindu-le complet și, de asemenea, fiind chemat pentru prima, a doua și a treia oară după sfintele canoane, a disprețuit acest lucru și nu s-a prezentat: apoi a fost pe bună dreptate deposedat de preoție de către sinodul ecumenic și condamnat la înstrăinarea de demnitatea episcopală, pentru a arăta un exemplu de ordine și severitate altora care încearcă să facă același lucru; căci și legile divine poruncesc, zicând lămurit: „scoateți pe cel rău din mijlocul vostru" (1 Corinteni 5:13).). Ce poate fi mai rău decât cineva care păcătuiește în astfel de privințe, care calcă în picioare

canoanele divine, care umple întregul univers cu neliniște și furtună, care îi împrăștie pe membrii Bisericii și îi înarmează unii împotriva altora? Cu adevărat, oricine vede că un membru al trupului a fost supus unei boli incurabile și este probabil să infecteze întregul corp, va găsi un medic care ar folosi fierul și ar tăia partea bolnavă pentru a păstra celelalte părți ale corpului sănătoase. Îi raportăm cu adevărat acest lucru autorității voastre pioase, pentru ca să puteți examina atât criminalitatea lui, cât și puritatea justei sentințe pronunțate împotriva lui, ca și cum ar fi în fața lui Dumnezeu. Suntem încrezători că voi, cei mai pioși și creștini împărați, veți fi de acord cu noi: știm ce frică inspiră venerabila voastră autoritate celor răi și ce grijă arătați pentru pacea Bisericii, fiind învățați din experiență. De aceea, ne rugăm lui Dumnezeu să păstreze mult timp puterea voastră, care de obicei protejează evlavia, domnește peste univers în mod pașnic, judecă fiecare supus cu dreptate, supune mâinile ridicate ale dușmanilor și îi obligă să asculte de sceptrele voastre. Și pentru ca preacreștina ta putere să cunoască mai limpede ce s-a hotărât corect și în conformitate cu sfintele rânduieli și cu voia lui Dumnezeu, am adăugat la acest raport cele mai complete documente de fapte cu semnăturile noastre, ale tuturor).
(Raportul Sfântului Sinod de la Calcedon către glorioasa Pulcheria Augusta despre condamnarea lui Dioscor, fost episcop al Alexandriei)
(Către preacuvioasa, iubitoare de Hristos și de Dumnezeu suverană și Augustă, păzitoarea credinței catolice și ortodoxe, fiica Pulcheriei, Sfântul și Marele Sinod, prin harul lui Dumnezeu și porunca autorității tale, adunat în mitropolia Calcedonului).
„Fie ca ție, fiică a lui August, care ai iubit pe Hristos, să ți se dăruiască multe binecuvântări vrednice de Mântuitorul care le dăruiește.” Adresându-ne cuvântul nostru fiicei adoptive a credinței, trebuie să începem cu rugăciunea și să-I aducem laudă lui Dumnezeu pentru faptul că, după cuvintele Evanghelice ale Domnului Însuși, lumina meritelor tale strălucește înaintea tuturor oamenilor și cei ce văd faptele tale bune Îl slăvesc pe Tatăl nostru care este în ceruri (Matei 5, 16). Căci iată, strălucirea evlaviei tale luminează pe toți. Prin tine s-a desăvârșit cursul învățăturii apostolice; prin râvna iubirii tale față de Dumnezeu s-a risipit întunericul neștiinței și s-a vestit acordul credinței; nu mai avem neghina vătămătoare a infecției eretice: suntem de acord cu învățăturile universale ale evlaviei, primind ajutor pentru aceasta în isprăvile tale; prin tine s-au umplut staulele noastre de turme de credincioși; prin tine se adună acum cei ce erau mai înainte risipiți, iar păstorii se întorc la oi și învățătorii la ucenici; căci cel ce a risipit este înfrânat, prigonitorul este îmblânzit, autorul furtunii este izgonit și însăși corabia și-a reluat drumul.” desigur, călăuziți în siguranță spre prudență de Hristos, care a revelat adevărul în minunatul Leo, pentru că îl folosește la fel ca și pe înțeleptul Petru ca apărător al său. Am dorit ca fiecare membru, împreună cu noi, cu consimțământ frățesc, să participe la corurile bucuriei. Dar, întrucât unul, care ocupa președinția Alexandriei, s-a retras el însuși din oastea unor astfel de oameni: atunci și noi, cu întristare și lacrimi, i-am refuzat părtășia noastră, căci Mântuitorul nostru, „care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoașterea adevărului” (1 Timotei 2:4), văzându-l neîmbrăcat în haină de nuntă, l-a alungat, așa cum se cuvenea, din curtea împăratului (Matei 22:12-13). Întrucât l-am găsit pe Dioscor ca el: de aceea, împotriva dorințelor noastre, l-am lipsit de demnitatea sa preoțească. Căci el, ca un ticălos, „a pus o piatră de poticnire” fraților (Ps. 49:20) și avea multă desfrânare în gura sa, prin înșelăciune împiedicând citirea scrisorii marelui preot roman. De aceea, din moment ce a făcut-o nu s-a arătat un exemplu de bine, a rămas ca un stâlp de sare (Gen. 19:26)), astfel încât să-i îngrozească pe criminali, până când pedeapsa aplicată ne va satisface pe noi, judecătorii săi, pentru că am pronunțat sentința împotriva lui fără nicio cruzime și nici

măcar în măsura în care o cerea dreptatea. Presupunând că ne-a fost plăcut, ne supunem autorității tale ca aceasta să-l condamne pentru erorile sale și să aprobe sentința noastră; căci, având grijă de întregul corp, am tăiat mădularul putrezit. - Așadar, fiți protectori ai celor nevinovați, întăriți-i pe credincioși cu evlavia voastră, dați laudă pentru această schimbare Dătătorului providenței divine pentru voi, astfel încât cu un astfel de preț să puteți primi acea onoare care nu se va sfârși cu nicio succesiune și să dobândiți o coroană neofilită coroanei imperiale. Căci cei care împart cu evlavie bunurile pământești sunt neapărat răsplătiți cu bunuri cerești, și mai ales ție, o, cel mai credincios, pentru care, în ciuda unei asemenea poveri de guvernare, întreaga ta viață este petrecută în rugăciune, pentru care conversația este în psalmi, care par a fi împodobiți cu virtuți, și totuși te smerești de dragul lui Dumnezeu, pentru care (lucrarea) religiei este să existe acces ușor la tine și pentru care există acea râvnă cerească, pentru care există acea râvnă cerească, pentru a aduce rodul adevărului tuturor celor care aparțin statului tău).
SFÂRȘITUL VOLUMULUI TREI.
Greșeli de scriere
Tipărit: Ar trebui să citească:
Șir de muzică country.
5, 6 de sus opt-zece optsprezece
10, 18 de jos Sfintele Fecioare ale Sfintei Fecioare
21, 2 de jos la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
22, 15 de jos la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
23, 16 de sus la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
24, 18 de jos în jos la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
26, 23 de mai de jos Idele lui mai
27, 14 de sus la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
28, 17 de sus la începutul lunii iunie, în Idele lui iunie
29, 2 de mai jos, a cincisprezecea zi a lunii iulie, în a cincisprezecea zi a calendarelor iulie
30, 23 de la începutul zilei de doisprezece iunie până la ziua de douăzeci a calendarelor iulie
30, 2 de mai jos octombrie calendarele octombrie
32, 1 de jos Octombrie Idele din octombrie
Note
1
Această catedrală este cunoscută sub numele de Catedrala Tâlharilor (οὐνοδος ληςρικη)
2
Acest mesaj conține același conținut ca și precedentul, dar aici este mai complet și cu unele adăugiri.
3
Acest mesaj diferă de cel precedent doar la început, dar în restul (de la cuvintele: „iată-mă” până la sfârșit) este literalmente similar cu acesta. Ed.
4
Adică, de către un alt consul.
5
Cuvintele din paranteze aici și mai jos se găsesc doar în traducerea latină și nu se regăsesc în textul grecesc. Ed.
6
Adică, de către un alt consul.

7
După alții : Nomius.
8
După alții : Marinian.
9
Gavalsky, - Gaviopolsky.
10
Nara.
11
Zedomn.
12
Archelaid.
13
Alal, - Alal.
14
Zohar.
15
Iulian.
16
Cu alte cuvinte : Siedron, Sinedriul.
17 ani
Matal.
18 ani
Danez.
19
Indim.
20
Adarsky, - Adavrian.
21 de ani
Euromian.
22
Evolgius.
23 de ani
Perge, - Parsky.
24
Carrensky.
25
Cefalonianã.
26
Ghanez.
27
Fagonean, - Frangonean.
28 de ani
Mnitian, - Hinnisian.
29
Gratidius, - Grațian.
30
După alții : Prailia.
31 de ani
Ivorian.

32
Otrei, - Otrei.
33 de ani
arf, - artz.
34
Egarian, - Egee.
35 de ani
Quint.
36
Alalkomensky.
37
Brialsky, - Brullensky.
38 de ani
După alții : Primnesian.
39
Carisian.
40
Kusin.
41
Sectorial
42
Kressky
43
Sittit, - Septorian.
44
Alchidim.
45 de ani
Liburnian.
46
Troglosian, - Tlogian.
47
Anchiaxian.
48 de ani
Sebastian.
49
Sivlian.
50
Pentru alții : Arias, - Adras.
51
Androsian.
52
idian.
53
Milin.
54
Fontesian.
55 de ani
Myvanus liminii, - Musonius limeri.
56
Eferia.

57
citean.
58
Lampsky, - Palpsky.
59
Toppersky.
60
Stovsky.
61
Orean.
62
Deodat din Lisimah.
63
Codrilian.
64
După alții : Potlor.
65 de ani
Marcellinus cariscens.
66
Adrumetinsky.
67
Rustikian - Rufinus.
68
De aici începe, în prima sesiune a Sinodului de la Calcedon, citirea actelor sinoadelor anterioare privind cazul lui Eutihie – Sinodul de la Constantinopol (448) și Sinodul de la Efes, cunoscut sub numele de Sinodul Tâlharului (449). (Vezi mai sus informațiile istorice despre Sinodul de la Calcedon. Ed.
69
Din Faptele Apostolilor din Efes.
70
Actele Sinodului de la Calcedon.
71
Din Faptele Apostolilor din Efes.
72
Actele Sinodului de la Calcedon.
73
Din Faptele Apostolilor din Efes.
74
Actele Sinodului de la Calcedon.
75
Din Faptele Apostolilor din Efes.
76
Actele Sinodului de la Calcedon.
77
Din Faptele Apostolilor din Efes.
78
Vezi mai sus, p. 64.
79
Actele Sinodului de la Calcedon.
80

Din Faptele Apostolilor din Efes.
81
Vezi mai sus, p. 66.
82
Vezi mai sus, p. 67.
83
Vezi mai sus, p. 68.
84
Actele Consiliului de la Hadcedon.
85
Din Faptele Apostolilor din Efes.
86
Actele Sinodului de la Calcedon.
87
Din Faptele Apostolilor din Efes.
88
Actele Sinodului de la Calcedon.
89
Din Faptele Apostolilor din Efes.
90
Actele Sinodului de la Calcedon.
91
Din Faptele Apostolilor din Efes (continuarea mărturisirii lui Eutihie).
92
Actele Sinodului de la Calcedon.
93
Din Faptele Apostolilor din Efes (sfârşitul mărturisirii lui Eutihie).
94
Din Faptele Apostolilor din Efes.
95
Actele Sinodului de la Calcedon.
96
Din Faptele Apostolilor din Efes.
97
Începutul primului act de la Constantinopol.
98
Din Faptele Apostolilor din Efes.
99
Actele Sinodului de la Calcedon.
100
Sfârşitul notei lui Eusebiu de Dorilee.
101
Sfârşitul primului act de la Constantinopol.
102
Actele Sinodului de la Calcedon.
103
Începutul celui de-al Doilea Act de la Constantinopol.
104
Această lună egipteană corespunde lunii romane februarie.
105

Vezi Actele Consiliului Ecumenic , ediția a II-a, vol. I, pp. 328–334.
106
Vezi Actele Consiliului Ecumenic, vol. I, pp. 508–510.
107
Vezi Faptele Consiliului Ecumenic, vol. II, pp. 372–380.
108
Actele Sinodului de la Calcedon.
109
Din Faptele Apostolilor din Efes.
110
Actele Sinodului de la Calcedon.
111
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
112
Actele Sinodului de la Calcedon.
113
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
114
Din Faptele Apostolilor de la Efes. Continuare a celui de-al doilea Act de la Constantinopol.
115
Orașul Sinop a fost sediul episcopului de Amasya din cele mai vechi timpuri până în prezent.
116
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
117
Din Faptele Apostolilor din Efes.
118
Actele Sinodului de la Calcedon.
119
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
120
Actele Sinodului de la Calcedon.
121
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
122
Actele Sinodului de la Calcedon.
123
Continuarea celui de-al doilea act de la Constantinopol.
124
Actele Sinodului de la Calcedon.
125
Sfârșitul celui de-al doilea act de la Constantinopol.
126
Sfârșitul celui de-al treilea act de la Constantinopol.
127
Siki este o suburbie a Constantinopolului.
128
Vezi Actele Conciliului Ecumenic, vol. II, p. 375.
129

Oraș în Africa.
130
Din Faptele Apostolilor din Efes.
131
Actele Sinodului de la Calcedon.
132
Continuarea celui de-al șaptelea act de la Constantinopol.
133
Din Faptele Apostolilor din Efes.
134
Continuarea celui de-al șaptelea act de la Constantinopol.
135
Din Faptele Apostolilor din Efes.
136
Continuarea celui de-al șaptelea act de la Constantinopol.
137
Din Faptele Apostolilor din Efes.
138
Actele Sinodului de la Calcedon.
139
Continuarea celui de-al șaptelea act de la Constantinopol.
140
Din Faptele Apostolilor din Efes.
141
Sfârșitul celui de-al șaptelea act al Constantinopolului.
142
După alții : Helenoponte.
143
Chersones.
144
Olbia.
145
Arimopolis.
146
După alții : Argivi.
147
Din Faptele Apostolilor din Efes.
148
Adică, de către un alt consul.
149
După alții : Parthenopolis.
150
Saraka.
151
Către ceilalți : Saraka.
152
Farnațiuni.
153
Aurocra, - Atroha.
154

Nouă.
155
Mada, - Timanda.
156
Vezi mai sus, pp. 88 și 90.
157
Vezi mai sus, p. 107.
158
Ibidem, p. 108.
159
Vezi mai sus, p. 107.
160
Acest „memorandum” diferă de extrasul din „documente” citat mai sus doar prin câteva expresii . Ed .
161
Vezi mai sus, p. 108.
162
Vezi mai sus, p. 108.
163
Vezi mai sus, p. 115.
164
Vezi mai sus, p. 115.
165
Vezi mai sus, actul al șaselea din Constantinopol, pp. 116 și următoarele.
166
Vezi mai sus, p. 117.
167
Vezi mai sus actul al șaptelea de la Constantinopol, pp. 118 și următoarele.
168
Vezi mai sus, p. 120.
169
Vezi ibid.
170
Vezi mai sus, p. 121.
171
Vezi mai sus, p. 122.
172
Vezi mai sus, p. 123.
173
Vezi mai sus, pp. 123 și 124.
174
Vezi mai sus, p. 124.
175
Vezi mai sus, p. 124.
176
Vezi ibid.
177
Vezi mai sus, p. 123.
178
Vezi mai sus, p. 124.

179
Vezi mai sus, p. 124.
180
Vezi mai sus, p. 124.
181
Vezi mai sus, p. 121.
182
Vezi mai sus, p. 121.
183
Vezi mai sus, p. 124.
184
Vezi mai sus, p. 124.
185
Conform altora : Karterisiya (vezi mai jos). – Kastoria, Charisia.
186
Actele Sinodului de la Calcedon.
187
Din Faptele Apostolilor din Efes.
188
Cuvintele dintre paranteze aici și mai jos se găsesc doar în textul latin și nu se găsesc în cel grecesc. Ed.
189
După alții : Theoktista.
190
Conform altora : Topirit, Doberit, Dabirit.
191
Maxim.
192
P altele : Uraniu.
193
Oruzy.
194
Irakli.
195
După alții : Zohar.
196
Sicamazonian.
197
Fainsky, - Faneisky, - Fenussky.
198
Zevenn, - Zenn.
199
După alții : Bactrian, Bakatian, Baknafian.
200
Eglian, - Helenian.
201
După alții : Herman.
202
Teinsky, - Egiensky, - Geniensky.
203

Ilie.
204
După alții : Gemellus.
205
Heregrijian.
206
Taneotian.
207
După alții : Busirid.
208
Parfum.
209
Zosim.
210
Sozensky.
211
Teodor.
212
Tisilian, Tisilician.
213
Scoarță.
214
După alții : Rufin.
215
Zogrensky.
216
Ausonius.
217
Șeventinian.
218
Tavețki.
219
Zagilsky, - Zaginolsky, - Zagulonsky.
220
După alții : Feodota.
221
Euticius sau Eutychius.
222
Constantin.
223
Teodor.
224
Prosforie.
225
Martin.
226
Filinium.
227
Ioan.
228

După alții : Fortasiy sau Eortasy.
229
Iulian.
230
Evvol.
231
Extrasele din actele celui de-al treilea conciliu ecumenic, ținut la Efes, citate aici, sunt tipărite în original doar în latină. Le citățm conform traducerii tipărite în primul volum al ediției noastre. Ed .
232
Actele complete ale Sinodului Ecumenic, vol. I, p. 70.
233
Actele complete ale Sinodului Ecumenic, vol. I, pp. 491–497. Lista părinților Sinodului Ecumenic al Treilea prezentată acolo și lista lor prezentată aici prezintă unele diferențe minore între ele. Ed.
234
În Volumul 1 : Perigen.
235
După alții : Achaia.
236
În Volumul 1 – nr.
237
După alții : Donat.
238
Eucarpie.
239
În volumul 1 : Pre-Raki.
240
Perekii.
241
După alții : Pamfilia.
242
Ichonia gortynica din insula Creta.
243
În volumul 1 : Aian.
244
Conform altora : Ampelai din Elus (precum și în volumul 1).
245
Ariadil, - Arivil (în volumul 1).
246
Domn (și în volumul 1).
247
Koromsky.
248
În volumul 1 : Teodor din Dodona, iar după el – Chiril din Nil din Chersones.
249
După alții : Anditiy, - Andiriy (în volumul 1).
250
Cerosnian, - Herovisian (în volumul 1).
251

În Volumul 1 – nr.
252
După alții : tragic.
253
Anthony.
254
În volumul 1 : Filet din Amazonia.
255
După alții : Maximian.
256
În volumul 1 : asiatic.
257
Kumsky.
258
După alții : Euporus – Apor (în volumul 1).
259
Rodan, - Roman.
260
În volumul 1 : Marea Egee.
261
După alții : Aninitsky (și în volumul 1).
262
Eutihie (și în volumul 1).
263
Eufalia (și în volumul 1).
264
Arnean, - Anean (în volumul 1).
265
Teodosie (și în volumul 1).
266
În volumul 1 : Cirene, Cirene din Cipru.
267
După alții : Solsky (și în volumul 1).
268
Karallian (și în volumul 1).
269
Kotensky (și în volumul 1).
270
În Volumul 1 – nr.
271
După alții : Nisii (și în volumul 1).
272
După el în volumul 1 : Nectarie din Sinea.
273
După el în volumul 1 : Taurian din Lyria, – Eusebiu din Asponia din Galatia.
274
În volumul 1 : Astrapit.
275
După el în volumul 1 : Silouan din Keratap.
276

După el în volumul 1 : Eulogius din Terepufis.
277
În volumul 1 : Flavonian.
278
După el în volumul 1 : Theopempt din Cavas.
279
În volumul 1 : Lampon.
280
Poplius.
281
După alții : Tevkhir (și în volumul 1).
282
În volumul 1 : Darnayesque.
283
După alții : Nilopol (și în volumul 1).
284
Irakli.
285
După alții : fenian, - atenian (și în volumul 1).
286
În volumul 1 : Eliptică rurală.
287
După alții : Tavsky, Tavaisky (în volumul 1).
288
Annon.
289
În volumul 1 : Heraclide din Fineas.
290
psihopați.
291
,
292
nu există niciunul.
293
Vezi Faptele Apostolilor, vol . I, pp. 740–742.
294
Vezi Faptele Apostolilor, vol . I, pp. 561–574.
295
Conform publicației „Operele Sfinților Părinți în traducere rusă” – cuvântul trei. T. XIX, p. 428.
296
„Operele Sfinților Părinți în traducere rusă”. Vol. XXI, pp. 331–332 și 337.
297
„Operele Sfinților Părinți în traducere rusă”, vol. III, partea a 4-a, pp. 196–198.
298
Din cartea despre Duhul Sfânt către Amfilohie, cap. 8.
299
Conversația 1: Despre viața binecuvântată.
300
Vezi Faptele Apostolilor, vol . I, pp. 742–763.

301
În volumul 1 : Rudius, fiul lui Iconicus.
302
Actele complete ale întregii Uniuni, vol . I, pp. 752–762. Acolo sunt date aceste semnături cu explicații complete pentru fiecare semnatar. Ed.
303
După alții : Damaliy.
304
După alții : Euprepia.
305
După alții : Eunomia.
306
După alții : Teodoret.
307
După alții : Marin, fiul lui Eutihie.
308
După alții : Placidius.
309
După alții : Martina.
310
Actele complete ale Sinodului Ecumenic, vol. I, pp. 575–587.
311
Dacă puneți două ν , obțineți γεννηθὲν , ceea ce înseamnă născut, iar dacă puneți unul ν , obțineți γενηθεν – creat. Ed.
312
În actele Sinodului Ecumenic al Treilea (vezi vol. I, pp. 592–607), aceste semnături nu sunt plasate aici, ci după verdictul privind depunerea lui Nestorie și, mai mult, în întregime. Ed .
313
Actele Sinodului de la Calcedon.
314
Din Faptele Apostolilor din Efes.
315
După alții : Iulius.
316
Actele Sinodului de la Calcedon.
317
Din Faptele Apostolilor din Efes.
318
După alții : Meonius.
319
Constantin.
320
După alții ... Iliodor.
321
După alții : Zoronian, Zoarian.
322
După alții : Zenn.
323
Bakhat, - Bakat.

324
Marea Egee.
325
După alții: Tiinsky.
326
După alții: Ilie.
327
Gemel.
328
După alții : Tentyrensky, Feoderensky.
329
După alții : Zosim.
330
Tiselian, - Tisili.
331
După alții : Tavețki.
332
Codicele latine conțin și semnăturile altor episcopi care au fost prezenți la conciliul din Efes (tâlhar) și care au fost de acord să-i condamne pe Flavian și Eusebiu; dar, întrucât aceste semnături au fost deja plasate în acest act de mai multe ori și, în plus, conform textului grecesc, au fost omise aici de dragul conciziei. Ed.
333
Actele Sinodului de la Calcedon.
334
După alții: Asporație.
335
După alții: Nonne, Monne.
336
Elogiu (vezi actul 1).
337
După alții: Artaxerxe (vezi Faptele Apostolilor 1).
338
Unele nume lipsesc aici, comparativ cu cele arătate la începutul Actului 1 (vezi mai sus pp. 55–61). Ed.
339
După alții: Apameea, în a doua Sirie.
340
După alții: Anasarfsky.
341
Romulus.
342
Zoharski.
343
Gadarinsky.
344
Fotin.
345
Mariamne.
346
Teodot.

347
Damian.
348
După alții: Perrsky.
349
Cain.
350
Mnizski.
351
Gratidian.
352
După alții: Iuliopolski.
353
Imerrian.
354
Ionopolis.
355
Eferica.
356
După alții: Quint.
357
Păun.
358
Paeonian.
359
Pimaninsky.
360
Conform altora: Gavalsky
361
Akrassky.
362
Settsky.
363
Limirsky.
364
După alții: Telmissian.
365
Kavnsky.
366
Tloessky.
367
Vuvoneisky.
368
După alții: Efriysky.
369
Claudius.
370
Placidas din Assisi.
371
pe Salvak.

372
După alții: Kadsky.
373
Filoteu.
374
Lume.
375
După alții: Tirassky.
376
Nikopolski.
377
Fonteyan Galassky.
378
După alții: Suvritsky.
379
Apolonian.
380
Lampsky.
381
Kantanski.
382
După alții: Topersky.
383
Seliyskiy.
384
Cordilian.
385
Magidsky.
386
După alții: Marcian.
387
Obrim.
388
Rustic.
389
Vezi Actele Sinodului Ecumenic, vol. III, pp. 91–94 și vol. I, pp. 328–334.
390
Vezi Actele Sinodului Ecumenic, vol. III, pp. 94–98 și vol. II, pp. 372–380.
391
Adică, două naturi în Hristos.
392
Adică, din Simbol.
393
În unele coduri se adaugă: „emis de notarul Tiburtius din ordinul domnului meu, preavenerabilul Papă Leon”.
394
De Trinitate, lib. 9.
395
Întrucât dogma relației reciproce a celor două firi în Hristos nu fusese încă denaturată de eretici pe vremea Fericitului Augustin, iar limbajul teologic nu fusese încă definit

strict, mai ales în Occident, Fericitul Augustin putea folosi cuvinte imprecise precum „ a amesteca”, „a amesteca”, fără ispită. Dar faptul că a legat sensul ortodox de aceste cuvinte este evident din analiza întregului pasaj citat și din utilizarea sa la Sinodul Ecumenic ca mărturie și călăuză pentru adevărata credință. Nota traducătorului.
396
Vezi mai sus, p. 219.
397
Vezi mai sus, p. 93.
398
Vezi mai sus, p. 220.
399
Vezi mai sus, p. 221.
400
Vezi mai sus, p. 228.
401
După alții: Olimp.
402
După alții: Iosir.
403
Antioh.
404
Adransky.
405
Orissan.
406
După alții: Bitinia.
407
Paleopolitan.
408
Akrassky.
409
Iunopolski.
410
După alții: Imerian.
411
Limirsky.
412
Aroksiiskiy.
413
Kaunsky.
414
După alții : Tloei.
415
Adadsky.
416
Avriulsky.
417
Limerian.
418
După alții: Eusebiu.

419
Teoseviu.
420
După alții: Domn.
421
După alții: expus.
422
expune.
423
Adică, l-au omorât.
424
Adică, au rămas în viață.
425
Λίτρα – o livră, care era considerată ca 12 uncii sau 32 de loturi. Ed.
426
După alții: Aosorios, Oreian, Onesian.
427
După alții: Perga, Perge.
428
După alții: Nonnus din Cyphacastel.
429
Ivorian.
430
După alții: Adramytskaya.
431
Iliopolski.
432
După alții: Kastrikirken.
433
Lappsky, - Lampsaksky.
434
După alții: Befeslas, - Befesalas, - Befesias, Bassonas.
435
După alții: Bribensky, - Limenian.
436
Antiloh.
437
După alții: Antoniu, - Anianus din Emesa.
438
În original scrie peste tot: în greacă: □πέγραψα , în latină: subcripsi.
439
După alții: Esculan, Avsculan.
440
După alții: Sidsky.
441
Lisimahian.
442
Algeisky, - Egarsky.
443
După alții: Septsky.

444
Eleusinius.
445
Primnesiană.
446
După alții: Atanasie.
447
Maditsky.
448
Megal.
449
Gnossky.
450
Această epistolă și următoarea sunt păstrate doar în latină; prin urmare, conform regulii adoptate de noi, sunt plasate între paranteze. Ed.
451
Consiliul Sardienilor. Drepturi 13, 16.
Volumul 4
IV. CONCILIUL DE LA CALCEDONA, AL PATRULEA ECUMENIC (Sfârșit)
ACTUL IV AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul domnului nostru Flavius Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a șaisprezecea a calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfințitului și preapiosului nostru domnul Marcian, Augustul permanent, cei mai iluștri demnitari adunați în sfânta biserică a lui Dumnezeu, sfânta muceniță Eufimia, și anume: cel mai ilustru și mai ilustru general, fost consul și patrician Anatolius, și cel mai ilustru și mai ilustru prefect al pretoriului imperial Palladius, și cel mai ilustru și mai ilustru prefect al orașului Tatian , și alții 1 - și, de asemenea, cel mai ilustru senat, și anume: cel mai ilustru și mai ilustru fost prefect, fost consul și patrician Florentius, și cel mai ilustru și mai ilustru fost consul și patrician Senator, și cel mai ilustru și glorios fost funcționar de curte, fost consul și patrician, Nonnus, și alții 2 ; - și s-a adunat sfântul sinod ecumenic, convocat de cea mai înaltă comandă din orașul Calcedon, și anume: preasfinții episcopi Paschasinus și Lucențiu și preasfințitul preot Bonifaciu, care a ocupat locul preasfințitului și preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop al vechii Rome Leon, și preasfințitul arhiepiscop al renumitului Constantinopol, noua Romă, Anatolius, și alți preasfinți și venerabili episcopi, și anume: Maxim al Antiohiei din Siria, Quintilus al Heracleei din Macedonia, care a ocupat locul lui Anastasie al Tesalonicului, Ștefan al Efesului, Lucian al Bizei, care a ocupat locul lui Cyriacus, episcop al Heracleei din Tracia, Dionisie al Cyzicului și alții 3. Și când toți s-au așezat înaintea grătarului sfântului altar, iar sfânta și curata evanghelie a fost așezată în mijloc, cei mai glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „pentru a ști ce trebuie făcut, să se citească acele decrete care au fost date în sesiunile anterioare” 4 .
Constantin, magistrul și secretarul credincios, printre altele, a citit din sulul actelor care au avut loc în timpul consulatului suveranului nostru Marcian, constantul August, și al celui care va fi anunțat, în ziua a opta a Idelor lui Octombrie, la Calcedon: „Cei mai nobili și mai glorioși demnitari și faimosul senat au spus: vedem că cel mai exact studiu al credinței ortodoxe și catolice ar trebui să fie efectuat mai atent în ziua următoare, în prezența conciliului. Dar, întrucât se pare că Flavian de fericită memorie și preavenerabilul episcop Eusebiu au fost condamnați pe nedrept, așa cum reiese din examinarea documentelor și a anchetelor, precum și din chiar cuvintele unora care

erau atunci la Sinod și (acum) mărturisesc că s-au înșelat și în zadar i-au condamnat pe cei care nu păcătuiseră în niciun fel împotriva credinței: atunci ni se pare drept și plăcut lui Dumnezeu, dacă îi place preasfântului și piosului nostru suveran, să-i supunem aceleiași pedepse pe Dioscor, preavenerabilul episcop al Alexandriei, pe Juvenal, preavenerabilul episcop al Ierusalimului, pe Thalassius, preavenerabilul episcop al... Cezareea Capadociei, Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei, Eustațiu, cel mai venerabil episcop al Berytusului, și Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei Isauriae, care aveau atunci putere și președințe la conciliu și, conform canoanelor, îi privează de demnitatea lor episcopală; și aduc tot ce a urmat în atenția celei mai înalte autorități.” Mai departe: „Prea nobili și glorioșii demnitari și faimosul senat au spus: fiecare dintre cei mai onorabili episcopi ai sfântului sinod de față să se grăbească să expună în scris cum crede, fără nicio teamă, având frica de Dumnezeu înaintea ochilor, știind că preasfințitul și preapiosul nostru suveran crede conform expunerii celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea și conform expunerii celor 150 care au fost după acesta (la Efes) și conform epistolelor și expunerilor canonice ale sfinților părinți - Grigorie, Vasile, Ilarie, Atanasie, Ambrozie și conform celor două epistole canonice ale lui Chiril, publicate și confirmate la primul sinod din Efes, crede și nu se depărtează în niciun fel de credința lor. Căci se pare că preasfințitul arhiepiscop al Romei antice, Leon, împotriva îndoielii neortodoxe și contrare confesiunii catolice ridicate de Eutihie, a trimis o scrisoare lui Flavian de fericită pomenire” 5 .

Veronician, credinciosul secretar, a citit, printre altele, dintr-un alt sul al actelor care au avut loc în timpul consulatului suveranului nostru Marcian, constantul August, și al celui care va fi anunțat, în a șasea zi a Idelor lui Octombrie, la Calcedon: Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: Să se amâne întâlnirea pentru cinci zile, pentru ca între timp sfințenia voastră să se poată aduna la preasfințitul Arhiepiscop Anatolius și să judece împreună despre credință, astfel încât chiar și cei care se îndoiesc să fie luminați. Mai departe: „Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: Nu este nevoie să vă adunați cu toții. Dar, întrucât ordinea cere ca toți cei care se îndoiesc să fie convinși, atunci preasfințitul Arhiepiscop Anatolius să aleagă dintre episcopii semnați pe care îi consideră capabili să-i lumineze pe cei care se îndoiesc.” Și mai departe: „cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: să se îndeplinească cele spuse” 6 .

Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „După ce a declarat cele deja decretate, să explice însuși preaslăvitul consiliu ce dorește cu privire la sfânta credință”. Prea venerabilii episcopi Paschasinus și Lucențiu și prea venerabilul preot Bonifaciu, locțiitor al tronului apostolic, au spus prin intermediul prea venerabilului (episcop) Paschasinus: „Sfântul conciliu ecumenic și binecuvântat conține canonul de credință al celor 318 (părinți), expus de ei la Niceea și urmează definițiile (lor); iar conciliul celor 150 (părinți), întrunit la Constantinopol sub fericita memorie a lui Teodosie cel Mare, a confirmat această credință; conciliul întrunit la Efes sub fericita memorie a lui Chiril, la care Nestorie (pentru eroarea sa) a fost condamnat, aderă de asemenea la expunerea aceluiași simbol ;

Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului domnitor, a spus: „Scrisoarea preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon este în acord cu crezul celor 318 părinți care au fost la Niceea și cu cei 150 care s-au întâlnit ulterior la Constantinopol și au confirmat aceeași credință și cu ceea ce a fost făcut de sfântul conciliu ecumenic din Efes, sub președința preafericitului și preasfințitului Chiril, când l-a detronat pe nelegiuitul Nestorie. De aceea, am fost de acord (cu această scrisoare) și am semnat-o de bunăvoie.”

Prea venerabilii episcopi Paschasinus și Lucențiu și prea venerabilul preot Bonifaciu, locțiitor al tronului apostolic, prin intermediul prea venerabilului Paschasinus au spus: „Este clar și nu se poate pune la îndoială că credința preafericitului papă, arhiepiscopul tronului apostolic Leon, este una și este de acord cu credința celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și conține credința celor 150 (de părinți) care s-au întâlnit la Constantinopol, precum și decretele făcute la Efes sub sfânta memorie Chiril, când Nestorie a fost condamnat pentru eroarea sa, și nu diferă deloc. Prin urmare, scrisoarea preafericitului papă, în care această credință este expusă cu ocazia erorii lui Eutyches, se găsește a fi în acord cu acea credință, în unul și același spirit."
Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Siria, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei domnitoare este în acord cu expunerile celor 318 sfinți părinți din Niceea și ale celor 150 care au fost în Constantinopol, noua Romă, și cu credința expusă de preasfințitul episcop Chiril în Efes; și am semnat-o."
Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „Scrisoarea este conformă; și am semnat-o, căci este corectă."
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „(scrisoarea) este aprobată; și am semnat-o".
Cirus, episcopul Anazarbului, a mai spus: „(scrisoarea) este aprobată; și am semnat-o".
Constantin, cel mai venerabil episcop de Bostra, în Arabia, a spus: „(scrisoarea) este aprobată; și am semnat-o".
Ioan, cel mai venerabil episcop al Sevastei, în prima Siria 8 , a spus: „După părerea mea, scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu credința celor 318 și 150 care s-au adunat ulterior la Constantinopol și cu prezentarea care a avut loc la Efes la condamnarea nelegiuitului Neotorie, la care a prezidat preafericitul Chiril; și am semnat această scrisoare."
Constantin, cel mai venerabil episcop al Melitinei, în a doua Armenie, a spus: „Știu cu siguranță că scrisoarea preafericitului și preasfințitului Papă Leon al Romei, pe care am semnat-o și eu, este în conformitate cu declarația a 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și a 150 care au fost la Constantinopol sub sfânta pomenire a lui Teodosie și a celor care au fost la Efes sub preafericitul Chiril, episcop al Alexandriei."
Seleuc, cel mai venerabil episcop al Amasiei, a spus: „Constatăm că scrisorile conciliare ale preasfințitului părinte al nostru Chiril sunt în acord cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți. De asemenea, constatăm că scrisoarea preasfințitului nostru arhiepiscop Leo este în acord cu (afirmația) celor 318 și cu (ceea ce este expus) de preasfințitul Chiril."
Patricius, cel mai venerabil episcop de Tyana, a spus: „Constatăm că scrisoarea Preasfințitului Leon, arhiepiscopul Romei, este în acord cu sfinții părinți - 318 care au fost în Niceea și 150 care s-au adunat după aceea în (orașul) domnesc; și am semnat-o."
Teodor, cel mai venerabil episcop de Damasc, a spus: „Nu trebuie să existe nicio îndoială că scrisoarea preafericitului și preasfințitului părinte al nostru, Arhiepiscopul Leon, este de acord cu expunerea sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea; de asemenea, scrisorile preafericitului Chiril sunt de acord cu această expunere; și am semnat-o."
Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Găsim acord cu credința expusă de cei 318 (părinți) care au fost la Niceea în cei 150 de sfinți părinți care s-au întâlnit la Constantinopol și în cei care s-au întâlnit după aceea la Efes sub preafericitul Chiril

și în scrisoarea preasfințitului și preafericitului părinte al nostru, arhiepiscopul bisericii romane, Leon; și am semnat-o cu propria mea mână."
Simeon, cel mai venerabil episcop de Amid, în Mesopotamia, a spus: „Scrisoarea Arhiepiscopului Roman Leon este în conformitate cu credința expusă atât la Niceea, cât și de cei 150 (părinți), și la Efes sub Chiril de binecuvântată memorie; și am semnat-o."
Pergam, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Pisidia, a spus: „Știu că scrisoarea Preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în conformitate cu credința catolică a celor 318 și 150 de sfinți părinți, precum și a celor care s-au adunat ulterior în orașul Efes sub preamărirea Preasfințitului Chiril; și am semnat-o."
Teodor, cel mai venerabil episcop de Tars, a spus: „Știm că scrisoarea Preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu expunerea credinței celor 318 preasfinți episcopi de Niceea, precum și cu expunerea celor 150 de sfinți părinți care s-au adunat la Constantinopol și, după aceea, au fost la Efes sub Preasfințitul Chiril; și am semnat-o."
Francion, cel mai venerabil episcop de Philippopolis din Tracia, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu credința expusă la Niceea de cei 318 sfinți părinți și cu sinodul celor 150 ținut în orașul imperial și cu sinodul de la Efes, la care a prezidat fericitul Chiril; și am semnat-o."
Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Doryle, a spus: „Cred că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei antice este în acord cu afirmația celor 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea și cu conciliul celor 150 care s-au întâlnit în marele oraș Constantinopol și cu conciliul care a fost ținut la Efes sub fericitul Chiril; și am semnat-o."
Florentius, cel mai venerabil episcop de Sardes, în Lidia, a spus: „Scrisoarea preasfințitului și binecuvântatului Papă Leon este în conformitate cu credința sfântului conciliu, care a fost întrunit la Niceea și convocat la Constantinopol din anul 150 și s-a întrunit la Efes, prin voia lui Dumnezeu, împotriva lui Nestorie, unde a prezidat fericitul Chiril; și am semnat-o."
Amfilohie, cel mai venerabil episcop al Sidei din Pamfilia, a spus: „În conformitate cu credința curată și adevărată propovăduită de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea, au scris atât cei 150 de sfinți părinți care erau în marele Constantinopol, noua Romă, cât și (părinții) sfântului conciliu care a fost la Efes sub Chiril de fericită pomenire; cu care este de acord și sensul, inspirat de evlavie, al scrisorii preadesăvârșitului arhiepiscop al Romei, Leon; și am semnat-o."
Marian, cel mai venerabil episcop de Synada, a spus: „Știu că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord în toate cu singura, binecuvântata și iubitoare de Dumnezeu declarație a celor 318 (părinți) și 150 care s-au adunat în Constantinopolul domnitor, și nu numai ei, ci și cu sinodul care a fost ținut la Efes împotriva lui Nestorie sub fericita pomenire a lui Chiril; de aceea am și semnat-o."
Epifanie, cel mai venerabil episcop de Perga, a spus: „Din câte am putut observa citind scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon al Romei, aceasta este în acord ca înțeles cu expunerea celor 318 sfinți părinți din Niceea și a celor 150 care s-au adunat după aceea în orașul domnesc și cu sinodul care a avut loc la Efes împotriva nelegiuitului Nestorie, unde a prezidat fericitul Chiril; și eu, având această părere, am semnat această scrisoare."
Onisifor, cel mai venerabil episcop al Iconiei, a spus: „Văzând că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei nu contrazice în niciun fel credința expusă de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea și de cei 150 care s-au întâlnit în marele

Constantinopol și cu ceea ce s-a făcut la Efes, în timpul condamnării nelegiuitului Nestorie, de către părintele nostru Chiril de binecuvântată pomenire, am semnat această scrisoare cu laba lui Leon."
Petru, cel mai venerabil episcop de Gangra, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în conformitate cu credința care ne-a fost confirmată de 318 sfinți părinți din Niceea și 150 care s-au adunat în orașul regal Constantinopol și care au fost ulterior la Efes la sfântul conciliu sub președinția preafericitului Chiril; și, întrucât are același scop, o acceptăm; și am semnat-o."
Teodosie, cel mai venerabil episcop de Canophus, a spus: „Credința este de nezdruncinat. Dacă cineva vrea să zdruncine pe cel neclintit, (el însuși) va fi zdruncinat. Așadar, noi o urmăm; noi (și) credem în expunerea întocmită de 150 de sfinți părinți care s-au adunat la Constantinopol și (conciliul) ținut la Efes împotriva nelegiuitului Nestorie sub conducerea lui Chiril de binecuvântată amintire; iar scrisoarea preasfințitului arhiepiscop și a părintelui nostru Leon este de acord (cu ei); și am semnat-o."
Sabbas, cel mai venerabil episcop de Palta din Siria, a spus: „318 sfinți părinți, prin voia lui Dumnezeu, care s-au întâlnit la Niceea și au fost învățați de Duhul Sfânt, au expus adevărata noastră credință, iar 150, care s-au întâlnit la Constantinopol, au urmat-o; la fel, fericitul Chiril a învățat la Efes conform ei; de asemenea, preasfântul Arhiepiscop Leon al Romei a învățat în mod corespunzător în scrisoarea sa; și întreaga lume este astfel instruită și învățată: și noi o menținem și o învățăm: și am semnat-o și îi anatematizez pe cei care fie adaugă ceva, fie scad."
Epifanie, cel mai venerabil preot, ocupând locul preaiubitului de Dumnezeu Etherius, episcop de Pompeiopolis, în regiunea Paflagoniei, a spus: „Prin mila Domnului nostru Hristos, am fost întărit în credința celor 318 sfinți părinți din Niceea, care a fost confirmată mai târziu de cei 150 care s-au adunat pentru sfântul conciliu din Constantinopol și, de asemenea, după (acest conciliu) care s-au adunat la Efes sub președinția lui Chiril de sfântă pomenire; sunt convins că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este de acord cu expunerile menționate mai sus: și, din moment ce însuși preasfințitul episcop Etherius a semnat această scrisoare, atunci și eu urmez sfânta credință menționată."
Filotim, cel mai venerabil preot, ocupând locul preaiubitului de Dumnezeu Temistius, episcop al Amastriei, în regiunea Paflagoniei, a spus: „Sunt de acord cu aceasta".
Abraham, cel mai venerabil episcop de Kastricirkisium (în regiunea Osroes), a spus: „După ce am auzit declarațiile preasfinților episcopi menționati anterior, declar același lucru; și am semnat scrisoarea lui Leon, cel mai sfânt arhiepiscop al orașului Roma."
Eudoxie, cel mai venerabil episcop de Etenn, în Pamfilia, a spus: „Credința este întemeiată: a fost confirmată de 318 sfinți părinți la Niceea și 150 care s-au întâlnit la Constantinopol, și de sfântul sinod care a fost ținut la Efes sub președinția preasfințitului episcop Chiril; scrisoarea preasfințitului arhiepiscop Leon al Romei, pe care am semnat-o și eu, este de acord cu ea."
Eugenius, cel mai venerabil episcop de Coten, în Pamfilia, a spus: „Și sunt de acord cu aceasta și am semnat scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon."
Ovrim, cel mai venerabil episcop de Korakis, a spus: „Și sunt de acord cu aceasta și am semnat scrisoarea preasfințitului arhiepiscop al Romei, Leon."
Neon, cel mai venerabil episcop al orașului Siliand din Pamfilia, a spus: „Scrisoarea scrisă de preaiubitul de Dumnezeu și preasfântul Arhiepiscop al Romei, Leon, este de acord în sens cu credința expusă de sfinții părinți - 318 în Niceea și 150 în Constantinopolul domnitor, și cei care s-au întâlnit în Efes de dragul nelegiuitului

Nestorie, unde a prezidat Chiril de fericită pomenire. Având această părere, am semnat deja această scrisoare."
Teofil, cel mai venerabil episcop al orașului Arcissa din Pamfilia, a spus: „Din câte am putut înțelege, scrisoarea scrisă de preaiubitul de Dumnezeu și preasfântul arhiepiscop al Romei antice, Leon, este în acord ca înțeles cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și de cei 150 care au fost după aceea la Constantinopol și care s-au întâlnit la Efes din cauza nelegiuitului Nestorie, unde conducătorul (conciliului) era fericitul Chiril. Având această opinie, am semnat cu siguranță scrisoarea acestui papă."
Vir, cel mai venerabil preot, ocupând locul lui Mara, cel mai venerabil episcop al Codraleiei, în Pamfilia, a spus: „Declar în locul celui menționat preasfințit om, întrucât acesta, din cauza slăbiciunii, nu a ajuns în orașul Niceea, că scrisoarea scrisă de preaiubitul și preasfântul nostru arhiepiscop al Romei, Leon, în sensul său nu contrazice credința expusă de cei 318 părinți care s-au adunat la Niceea și de cei 150 care s-au adunat la Constantinopol, precum și de cei care au fost la Efes."
Sebastian, cel mai venerabil episcop de Verria, a spus: „Scrisoarea domnului Arhiepiscop Leo este în acord în toate cu expunerea celor 318 și 150 de sfinți părinți și cu ceea ce s-a făcut la Efes, pentru prima dată, de către Chiril de sfântă memorie; și eu, mulțumit (de ea), am semnat-o."
Aristomah, cel mai venerabil episcop al coloniei, în a doua Capadocie, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord în toate cu expunerea celor 318 sfinți părinți de la Niceea și 150 de la Constantinopol și cu ceea ce a fost făcut de preasfințitul Chiril la primul conciliu din Efes; și am semnat-o deja."
Iulian, cel mai venerabil episcop de Kos, a spus: „Scrisoarea preasfințitului nostru Arhiepiscop Leon strălucește prin acordul cu cei 318 sfinți părinți și cei 150 care s-au adunat la Constantinopol la sfânta pomenire a lui Teodosie și cu ceea ce a fost făcut la Efes de preasfințitul Chiril, episcop al Alexandriei; și eu, fiind în aceeași situație, am semnat-o."
Teodoret, cel mai venerabil episcop de Cirus, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop, Domnul Leon, este în conformitate cu credința expusă de sfinții și binecuvântații părinți din Niceea și cu simbolul de credință publicat de al 150-lea episcopat la Constantinopol și cu scrisorile fericitului Chiril; iar eu, primind scrisoarea menționată, am semnat-o."
Cecropius, cel mai venerabil episcop de Sevastopol, în Armenia, a spus: „Mesajul preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu expunerea celor 318 și 150 de sfinți părinți și cu opinia sfântului și de trei ori binecuvântatului Chiril; iar eu, primind mesajul menționat, l-am semnat."
Acachie, cel mai venerabil episcop de Ariaraph, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este de acord cu declarația celor 318 care au fost la Niceea și (a celor 150) care s-au adunat la Constantinopol și cu ceea ce s-a făcut și s-a confirmat la Efes, prima dată, sub preasfințitul Chiril; și am fost de acord și am semnat-o."
Atticus, cel mai venerabil episcop de Zila, în regiunea Helespontină, a spus: „Scrisoarea Preasfințitului Papă Leon este de acord cu afirmația celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea și a celor 150 care s-au adunat la Constantinopol și cu scrisoarea Preasfințitului Papă Chiril, compusă mai devreme la Efes: și am fost de acord cu aceasta și am semnat-o."
Heraclius, cel mai venerabil episcop de Comana, în regiunea celei de-a doua Armenii, a spus: „Spunem că scrisoarea Preasfințitului Leon este în deplină concordanță cu sfinții noștri părinți, adică 318 și 150, și cu ceea ce a fost îndeplinit și confirmat la

Efes, prima dată, de către Preasfințitul Chiril: și am fost de acord cu acest articol și l-am semnat."
Meletie, cel mai venerabil episcop de Larissa, în regiunea celei de-a doua Sirii, locțiitor al lui Domnus, cel mai sfânt episcop de Apameea, a spus: „Scrisoarea celui mai sfânt arhiepiscop Leon al Bisericii Romane este în acord cu cei 318 sfinți părinți și cu cei 150 care au fost la Constantinopol, precum și cu ceea ce a fost făcut și confirmat de cel mai fericit Chiril la primul sinod de la Efes; și eu, fiind de acord, am semnat această scrisoare."
Olimpius, cel mai venerabil episcop de Paneea, în regiunea primei Fenicii, a spus: „Scrisoarea preasfințitului și piosului Arhiepiscop Leon este de acord cu expunerea celor 318 și 150 de sfinți părinți și, de asemenea, cu ceea ce s-a făcut la Efes, prima dată, sub fericita pomenire a lui Chiril; și eu, fiind de acord, am semnat această scrisoare."
Timotei, cel mai venerabil episcop de Valanaea, în a doua Sirie, a spus: „Scrisoarea scrisă de preasfântul arhiepiscop și părintele nostru Leon către Flavian de binecuvântată amintire, este în acord în sens cu credința expusă de cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și expusă de cei 150 care s-au întâlnit în trecut la Constantinopol; este, de asemenea, în acord cu ceea ce a fost făcut și confirmat de fericitul Chiril la Efes pentru prima dată; și eu, fiind de acord, am semnat acest articol."
Iulian, cel mai venerabil episcop al Rusiei, în a doua Cilicia, a spus: „Mesajul preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea credinței sfinților părinți - 318 și 150, și cu ceea ce s-a realizat și s-a confirmat sub preafericitul Chiril la Efes; și eu, fiind de acord, am semnat acest articol."
Pavel, cel mai venerabil episcop de Mariamne, în a doua Sirie, a spus: „Scrisoarea preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu expunerea sfinților părinți care au fost în orașul Niceea și a celor 150 care au fost după aceea în Constantinopol și cu ceea ce a fost scris în Efes, prima dată, de fericitul Chiril; și eu, fiind de acord cu aceasta (scrisoarea), am semnat-o."
Atharbius, cel mai venerabil episcop al orașului Trebizonda, din Pontul Polemonium, a spus: „Cu ajutorul credinței în Treimea consubstanțială și cu înțelepciunea acordată de sus, vrednicia voastră vede ca scrisoarea Preasfințitului Leon să fie de acord cu expunerea credinței celor 318 preasfinți părinți care au fost în Niceea și cu cei 150 care s-au adunat după (conciliul) menționat anterior în (orașul) domnitor și cu ceea ce s-a săvârșit și s-a confirmat în Efes, prima dată, sub sfânta pomenire a lui Chiril. De aceea, atât noi, cât și preaiubitul de Dumnezeu Dorotei, episcop al mitropoliei noastre Neocezareea, semnăm cu înțelepciune."
Fotin diaconul, locțiitor al preasfințitului episcop de Neocezareea, în Pontul Polemonium, a spus: „Și eu declar același lucru".
Ioan, cel mai venerabil episcop al orașului Polemonium, din Pontul Polemonium, a spus: „Scrisoarea Preasfințitului Papă Leon este în concordanță cu afirmația celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea și a celor 150 care s-au adunat la Constantinopol și cu conciliul care s-a ținut la Efes pentru prima dată sub Preasfințitul Chiril: și am semnat-o."
Gratidian, cel mai venerabil episcop de Kerasuntum, în Pontul Polemonian, a spus: „Am semnat scrisoarea preasfințitului arhiepiscop Papă Leon, în acord cu expunerea sfinților părinți - cei 318 de la Niceea și cei 150 de la Constantinopol, și cu ceea ce s-a făcut și s-a confirmat la Efes sub sfânta pomenire a lui Chiril."
Rinus, cel mai venerabil episcop de Ionopolis din Paflagonia, a spus: „Am semnat scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, care este în acord cu expunerea credinței

celor 318 și 150 de sfinți părinți și cu ceea ce a fost confirmat la Efes, pentru prima dată, de către preasfințitul Chiril."
Kayuma, cel mai venerabil episcop de Marcopolis, în regiunea Osroes, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea celor 318 și 150 de sfinți părinți și cu ceea ce a fost confirmat de fericitul Chiril la Efes pentru prima dată; și am semnat-o."
Atanasie, cel mai venerabil episcop de Perra din Eufrat 9 , a spus: „Scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu mărturisirea de credință a celor 318 și 150 care erau la Constantinopol și cu ceea ce s-a hotărât sub preafericitul Chiril la primul sinod de la Efes; și am semnat această scrisoare."
Vasile, cel mai venerabil episcop de Traianopolis, în regiunea Rodopilor, a spus: „După ce au hotărât cei 318 la Niceea și după aceea cei 150 care s-au adunat la Constantinopol, precum și după ce s-a făcut în conformitate cu acestea la primul Sinod de la Efes sub sfânta memorie a lui Chiril, accept și eu însumi în toate privințele scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop al Romei, Leon, scrisă sfântei memoriei lui Flavian, întrucât are același scop, și eu însumi am semnat-o."
Docimasie, cel mai venerabil episcop al Maroniei din Rodopi, a spus: „Văzând că scrisoarea preasfințitului arhiepiscop este în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți din Niceea și a celor 150 din Constantinopol, precum și cu ceea ce s-a făcut și s-a confirmat în Efes, prima dată, sub fericitul Chiril, am semnat-o eu însumi împreună cu toți."
Sirinus, cel mai venerabil episcop de Maximianopolis din Rodopi, a spus: „Considerând că scrisoarea Preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu afirmațiile sfinților părinți - 318 care s-au adunat înainte la Niceea (și 150 care s-au adunat după aceea la Constantinopol) și cu ceea ce s-a realizat la primul sinod de la Efes sub Preasfințitul Chiril, am semnat-o eu însumi împreună cu toți ei."
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Seleuciliei, în a doua Sirie, a spus: „Considerând că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerile sfinților părinți - 318 și 150, precum și cu ceea ce a fost făcut și confirmat de fericitul Chiril la primul sinod din Efes, am semnat-o."
Eusebiu și Constantin, cei mai venerabili preoți ai orașului Niceea, locțiitori ai lui Anastasie, cel mai sfânt episcop al acelui oraș, au spus: „Declarăm că cel mai sfânt episcop al nostru Anastasie, citind articolul Preasfântului Leon și găsindu-l în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul nostru și cu ceea ce s-a realizat și confirmat la primul conciliu din Efes sub fericitul Chiril, l-a semnat."
Porfirie, arhidiaconul, locțiitor al lui Uranius, cel mai venerabil episcop de Emesa, în regiunea Fenicia, a spus: „Prea venerabilul nostru episcop Uranius, care m-a trimis în locul său, găsind scrisoarea preasfințitului arhiepiscop al Romei antice Leon în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți de la Niceea și 150 de la Constantinopol și cu ceea ce a fost făcut și confirmat de preafericitul Chiril la Efes pentru prima dată, a semnat-o."
Teodor, episcop de Claudiopolis, în regiunea Isauria, a spus: „Interpretarea expusă de preafericitul Chiril și confirmată la sfântul primul conciliu de la Efes este în conformitate cu credința celor 318 și 150; (cu ea) este de acord și scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon; și am semnat-o."
Ioan, cel mai venerabil episcop al Germaniciei de Augusto-Eufratida, a spus: „Am fost botezați și botezăm în credința celor 318 care erau în Niceea și a celor 150 care s-au adunat în Constantinopol în vremurile trecute; constatând că ceea ce a fost stabilit și confirmat de preafericitul Chiril la primul Sinod de la Efes, precum și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, este în concordanță cu aceasta, am semnat-o."

Eulogius, cel mai venerabil episcop de Zeugmata din Augusto-Eufratida, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în conformitate cu expunerea celor 318 și 150 de sfinți părinți și cu ceea ce a fost realizat și confirmat de preafericitul Chiril la Efes pentru prima dată: și am semnat-o.”
De asemenea (au arătat): Quintil, preasfințitul episcop al Heracleei, ocupând locul lui Anastasie, preasfințitul episcop al Tesalonicului, și Petru, preasfințitul episcop al Corintului, metropola Greciei, și Atticus, preasfințitul episcop al Nicopolei, metropola vechiului Epir, și Luca, preasfințitul episcop al Dyrrhachium, metropola noului Epir, și Constantin, preasfințitul episcop al Demetriadei din Tesalia, ocupând locul lui Vigilantius, preasfințitul episcop al Larissei, metropola aceleiași regiuni, și Martyrius, preasfințitul episcop al Gortinei, metropola Cretei.
și pe cei mai venerabili episcopi ai primei Macedonii, și anume: Sozon, cel mai venerabil episcop de Filipi, și Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Dovira , și Maxim, cel mai venerabil episcop de Serres, și Nicolae, cel mai venerabil episcop de Stova , și Ioan, cel mai venerabil episcop de Parthenicopolis, și Dardanius, cel mai venerabil episcop de Vargada , și Honoratus, cel mai venerabil episcop de Thasus,
și (episcopii) Greciei, și anume: Niceea, preaslăvitul episcop al Megarei, și Ioan, preaslăvitul episcop al Messinei, și Ofelim, preaslăvitul episcop al Tegeei, și Atanasie, preaslăvitul episcop al Opuntiei, și Irineu, preaslăvitul episcop al Naupactusului, și Domnin, preaslăvitul episcop al Plataeei, și Onisim, preaslăvitul episcop al Orgosului,
și (episcopii) vechiului Epir, și anume: Marcu, preavenerabilul episcop al Eviei, și Peregrinus, preavenerabilul episcop al Feniciei, și Eutyches, preavenerabilul episcop al Adrianopolului, și Claudius, preavenerabilul episcop al Anchiasmusului, și Soterichus, preavenerabilul episcop al Corcyrei 12 , și (episcopii) noului Epir, și anume: Petru, preavenerabilul episcop al Echineului, și Eusebiu, preavenerabilul episcop al Apolloniei, și (episcopii) Cretei, și anume: Chiril, preavenerabilul episcop al Suvritei, și Gennadius, preavenerabilul episcop al Knossosului, și Demetrius, preavenerabilul episcop al Lampei și Eufratului, preavenerabilul episcop al Eleuthernei, care ocupă și locul lui Pavel, preavenerabilul episcop al Cantanasului 13 , dictat din hrisov, punct cu punct, prin Sozontus, episcopul Filipilor: „Păzim credința celor 318 sfinți părinți, care este mântuirea noastră, și ne rugăm” să ne încheiem viața cu ea. Dar credința celor 150 nu contrazice în niciun fel credința menționată anterior. Respectând-o, urmăm și tot ce s-a îndeplinit și s-a hotărât la primul Sinod de la Efes, la care au prezidat preafericitul Celestin, conducătorul scaunului apostolic, și preafericitul Chiril (episcop) al marelui oraș Alexandria. Suntem pe deplin siguri că atât preasfințitul părinte, cât și episcopul Leon sunt complet ortodocși. Și mesajul trimis de fericirea sa a devenit cert pentru noi atunci când preasfințiții episcopi Paschasinus și Lucențius, care ocupă locul scaunului apostolic, ne-au explicat ce spunea expresia obscur și indivizibil. Căci atunci când noi, prin decretul autorității voastre, am venit la preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol și la sfântul sinod adunat acolo, dorind să fim siguri de ceea ce aveam unele îndoieli, am găsit că sfințenia lor era gata să risipească (orice) îndoială. Căci au anatematizat pe orice om care separă de divinitate trupul Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe care El l-a unit cu Sine din sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului. „Dumnezeu și nu recunoaște că ceea ce este propriu lui Dumnezeu și ceea ce este propriu omului Îi aparține în mod neconfundat, neschimbat și inseparabil. Prin urmare, fiind asigurați și constatând că scrisoarea este de acord în toate cu sfinții părinți menționati anterior, am consimțit la ea și am semnat-o.” - Toți venerabilii

episcopi menționati anterior au spus: „Noi toți din Illyricum am dat același vot, cu care suntem cu toții de acord."
Leonțiu, preavenerabilul episcop al Ascalonului, în prima Palestină, și Fotin, preavenerabilul episcop al Lyddei, și Pavel, preavenerabilul episcop al Anfidonului, și Heraclius, preavenerabilul episcop al Azotului, și Ștefan, preavenerabilul episcop al Jamniei, și Policroniu, preavenerabilul episcop al Antipatridei, și Pancrațiu, preavenerabilul episcop al Libiei, și Zosimus, preavenerabilul episcop al Minoideei, și Ananias , preavenerabilul episcop al Capetoliadei, în a doua Palestină, și Zevennes, preavenerabilul episcop al Pellae, și Ioan, preavenerabilul episcop al Tiverisului, și Ioan, preavenerabilul episcop al Gadaronului, și Birilus , preavenerabilul episcop al Ailei, în a treia Palestină, și Aretas, preavenerabilul episcop al Elusiei, și Musoniu, preavenerabilul episcop al Zoorului, și Marcian , preavenerabilul episcop al Jotapei, după ce a dictat din hrisov prin episcopul Ananias, a spus: „Cu toții am respectat întotdeauna și continuăm să respectăm." să respectăm credința celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și ne rugăm să ne încheiem viața cu ea. De asemenea, urmăm (credința) celor 150 de părinți, care nu se dezacordă în nimic. Suntem de acord, de asemenea, cu ceea ce a fost făcut și hotărât de preafericitul și sfânta memorie Chiril, fost episcop al Alexandriei, la sfântul sinod din Efes. Când ni s-a citit scrisoarea preafericitului și preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon al Romei, am constatat că era în mare parte corectă și în acord cu ceea ce s-a spus anterior; dar unele cuvinte din ea ne-au fost respingătoare, permițând, pentru cei care vor să creadă așa, fragmentarea și dezbinarea (în Domnul); „Despre ei ne-am îndoit la început înaintea iubirii voastre pentru omenire și, primind de la nobilimea voastră ordinul de a pleca, am auzit de la preasfinții părinți, episcopi și prezbiteri, ocupând locul preasfințitului și preaiubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon, că ei nu recunosc nicio dezbinare în Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ci (recunosc) pe unul și același Domn, Fiul lui Dumnezeu; „de aceea am fost de acord și am semnat articolul. Credem că chiar și acum, dacă sunt invitați de puterea ta, vor declara același lucru spre beneficiul întregii lumi." - Toți episcopii cei mai onorabili menționați au spus: „Cu toții am spus același lucru și suntem de acord cu acesta."
Nunechius, cel mai venerabil episcop al Laodiceei, în pașnica Frigie, a spus: „Scrisoarea preafericitului Leon, pe care am semnat-o și eu, în conformitate cu expunerea credinței sfinților părinți din Niceea și a celor 150 care s-au adunat la Constantinopol și cu sinodul din Efes, la care a prezidat fericitul nostru părinte Chiril."
Nonnus, cel mai venerabil episcop al Edesei de Osroa, a spus: „Scrisoarea preafericitului Leon este în acord cu conciliul din 318 ținut la Niceea și (cu conciliul din 150 de la Constantinopol sub sfânta memorie a lui Teodosie și cu scrisoarea fericitei memoriei lui Chiril, confirmată în mitropolia Efesului; am semnat-o și eu."
Polihroniu, cel mai venerabil episcop al Epifaniei din Cilicia, a spus: „Părintele comun al credincioșilor, fericitul apostol Pavel, care ne-a născut pe toți prin Evanghelie (1 Corinteni 4:15), mărturisește despre credința romanilor, că este «propovăduită în toată lumea» (Romani 1:8); această credință a fost păstrată de la început de acea sfântă biserică (romană); a fost exprimată, acum și întotdeauna, de preasfințitul arhiepiscop Leon, în acord (cu credința) sfinților părinți din Niceea și a tuturor ortodocșilor. Această credință am ținut-o de la început și o ținem; în ea am fost botezați și botezăm."
Eunomie, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Prea pios episcop al Alexandriei, Chiril, a urmat expunerea credinței celor 318 sfinți părinți din Niceea, care este corectă și pioasă; de asemenea, sinodul celor 150 de episcopi, care a avut loc

în marele oraș Constantinopol sub sfânta pomenire a lui Teodosie, a confirmat aceeași expunere; iar preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop al Romei, Leon, o urmează în mod evident. Așadar, neadmițând nimic nou în credința primită de noi de la părinți, noi, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, am păstrat-o, o păstrăm și o vom păstra."
Alexandru, cel mai venerabil episcop al Sevastei, în prima Cilicia, a spus: „Scrisoarea preafericitului și preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei este în acord cu expunerea celor 318 compusă la Niceea și a celor 150 care s-au adunat în prosperul (oraș) Constantinopol și cu scrisoarea preafericitului și preasfințitului Chiril, confirmată la Efes."
Calinic, cel mai venerabil episcop al Apameei, din Bitinia, a spus: „Sinoadele – cele compuse la Niceea de 318 sfinți părinți, cele compuse la marele Constantinopol în anul 150 cu ocazia hirotonirii preafericitului episcop Nectarie și cele compuse la Efes împotriva lui Nestorie – au un singur mod de a gândi, închinând Treimea, propovăduind Treimea și proclamând Treimea lumii. Așadar, urmez aceste sfinte sinoade, în care am crezut și am semnat; conform lor mărturisesc și sunt de acord (cu ele). Și preasfințitul nostru părinte Leon a scris în conformitate cu ele."
Teodor, cel mai venerabil episcop de Tripoli, în prima Fenicia de la mare, a spus: „Mesajul preasfințitului și preacuviosului episcop Leon, în conformitate cu dreapta și apostolica credință, expus de preafericiții și preasfinții părinți care s-au adunat la Niceea, precum și de cei 150 care s-au adunat în Constantinopolul domnitor - noua Romă, și cu mesajul preafericitului Chiril, fost episcop al Alexandriei, anunțat la Efes."
Apragmonius, cel mai venerabil episcop de Tios 17 , a spus: „Nu văd nicio diferență între expunerile preasfinților părinți - cei 318 care s-au întâlnit la Niceea, și cei 150; dar știu și că scrisorile fericitului Chiril și ale preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Leon, Papă al Romei, sunt de acord cu ele."
Cossinium, cel mai venerabil episcop de Hierocezareea, în Lidia, a spus: „Scrisoarea părintelui nostru și a Papei Leon este de acord cu cei 318 părinți ai noștri care au fost în Niceea, (precum și) cu primul act al fericitului părinte al nostru Chiril, care a avut loc în Efes, împotriva lui Nestorie, și (actul) celor 150 care s-au adunat în prosperul (oraș) Constantinopol - noua Romă. Conform lor credem și învățăm."
Eulogius, cel mai venerabil episcop al Filadelfiei, în Arabia, a spus: „Cred așa cum au spus cei 318 sfinți părinți și cei care s-au adunat în orașul regal și așa cum este conținut în scrisoarea preasfințitului părinte al nostru Chiril și în scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon; pentru că ei sunt de acord cu cei 318; și am semnat-o."
Epifanie, cel mai venerabil episcop de Cestrus, în Siria, a spus: „Scrisoarea preasfințitului arhiepiscop și părintelui nostru Leon nu conține nimic mai puțin (împotriva) expunerii întocmite de 318 sfinți părinți la Niceea și a scrisorii scrise de Chiril de binecuvântată memorie către cei care erau la Efes și către 150 de sfinți părinți care s-au adunat în prosperul Constantinopol - noua Romă, și am semnat-o."
Andrei, cel mai venerabil episcop de Sagara, în Lidia, a spus: „Consider că scrisoarea părintelui nostru, Papa Leon, nu conține nicio abrogare a credinței expuse de cei 318 părinți și a scrisorii fericitului nostru părinte Chiril și a actelor compilate de cei 150 de părinți în gloriosul Constantinopol - noua Romă. Conform ei credem și învățăm; și am semnat-o."
Iulian, cel mai venerabil episcop al Celenderiei, în regiunea Isauria, a spus: „Credem conform credinței transmise nouă de cei 318 sfinți părinți ai noștri care au fost în Niceea și de cei 150, și conform scrisorilor Preasfințitului Chiril (episcop) al orașului

Alexandria și ale Preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Leon, Papă al Romei; și am semnat aceasta."
Patrick, cel mai venerabil episcop al orașului Acrass, în a doua regiune a secolului al XVIII-lea , a spus: „Așa cum am fost învățați, (așa) cred - în conformitate cu expunerea celor 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și a celor 150 care s-au adunat în Constantinopolul domnitor și cu scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon, pe care am semnat-o și eu, deoarece sunt de acord (între ei)".
Dionisie, cel mai venerabil episcop al orașului Atalia, din regiunea Lidiei, a spus: „După glasul Evangheliei, 318 care s-au adunat la Niceea și 150 care erau în Constantinopolul, care domnea, au arătat o credință fermă și neclintită; scrisoarea preafericitului Chiril și scrisoarea preacuviosului și sfântului Arhiepiscop al Marii Rome Leon, pe care am semnat-o, sunt de acord cu toate (dintre ele)."
Ilie, cel mai venerabil episcop al Vlandei, în Lidia, a spus: „Scrisoarea preasfințitului și preaiubitului de Dumnezeu Papă Leon, pe care am semnat-o prin domnul Constantin, în conformitate cu expunerea sfinților părinți - cei 318 de la Niceea și cei 150, și cu scrisoarea preafericitului Chiril."
Roman, cel mai venerabil episcop de Myra, a spus: „Recunosc că ambele scrisori - ale sfintei memorii Chiril și ale preavenerabilului Arhiepiscop Leo - sunt de acord. Însă sfântul și ecumenic conciliu de la Niceea nu a discutat astfel de (subiecte). În tot ceea ce este expus în el, noi ne supunem și urmăm; și nu putem nici să scădem, nici să adăugăm (nimic)."
Neoptolemus, cel mai venerabil episcop de Cornus, în regiunea Licaoniei, a spus: „Încă de la început patria noastră, curată de orice boală eretică, nu s-a dedat la astfel de întrebări și dispute; și am crezut simplu, urmând credința părinților, expusă în orașul Niceea, care a fost mai târziu interpretată de Chiril de binecuvântată amintire și explicată din nou de preasfântul și preaiubitul de Dumnezeu Leon, arhiepiscop al orașului Roma; și din nou nu ne opunem acestor expuneri. Dacă cineva crede că are vreun motiv să contrazică expunerea preasfințitului episcop Leon, să întrebe și să conteste; dar noi nu contrazicem și nu ne opunem în niciun fel expunerii celor 318 și credinței celor 150 de sfinți părinți care au venit după aceia."
Florențiu, cel mai venerabil episcop de Adrianopol, în Pisidia, a spus: „Înainte de tâlcuirile preaiubitului și binecuvântatului nostru părinte Chiril și ale preafericitului Arhiepiscop Leon, noi, urmând expunerea sfinților părinți din Niceea, am crezut și credem astfel; de asemenea, suntem de acord cu credința celor 150, care propovăduiește clar că Domnul nostru Iisus Hristos s-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria. Credem această credință a sfinților părinți așa cum au tâlcuit-o și au tâlcuit-o și nu ne îndoim de nimic."
Eutropius, cel mai venerabil episcop de Hadad, în Pisidia, a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon nu contrazice în niciun fel credința expusă de părinții care au fost în Niceea și de cei 150 care s-au adunat după aceea la Constantinopol, precum și scrisoarea de sfântă amintire a lui Chiril, ci este de acord în toate; și sunt în mod necesar de acord și am semnat-o."
Frontinian, cel mai venerabil episcop al Sagalassiei, a spus: „Convins fiind din multe lucruri că scrisoarea preafericitului nostru părinte Leon este în acord cu simbolul expus de cei mai sfinți părinți din Niceea și cu cei 150 care propovăduiesc aceeași credință în prosperul oraș (Constantinopol) și cu declarația sfintei amintiri a lui Chiril, fostul preasfințit episcop al orașului Alexandria. Și fiind de acord (cu aceasta), am semnat."

Pavel, cel mai venerabil episcop al Derbei, în Licaonia, a spus: „De la început, noi și orașul nostru nu am cunoscut această controversă; și credem în Dumnezeul milostiv că în viitor nu va mai exista nicio controversă; pentru că, prin bunătatea Lui, suntem curați de orice boală eretică. Căci am învățat și am adoptat să credem în expunerea celor 318 sfinți părinți care au fost în Niceea și în cei 150 care au fost după aceea în Constantinopol, și în scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Leon, în acord cu credința sfinților părinți și cu interpretarea sfintei amintiri a lui Chiril; așa credem."
Acholius, cel mai venerabil episcop de Laranda, în Lycaonia, a spus: „Am dovedit că scrisoarea preasfințitului Papă Leon nu diferă în niciun fel de expunerea din 318 și 150 și de expunerea preafericitului Chiril; am semnat-o și eu."
Moir, cel mai venerabil episcop al Eulandrei, în Frigia, a spus: „Sunt de acord cu scrisoarea scrisă acum de Arhiepiscopul Leon, deoarece este în deplină concordanță cu canoanele sfinților părinți care au fost în Niceea și ale celor 150 care au fost în (orașul) domnesc și cu expunerea preafericitului Chiril și am semnat-o."
Lucian, cel mai venerabil episcop de Ipsos, în Frigia, a spus: „Sunt de acord cu scrisoarea preafericitului și preasfințitului Leon, pentru că este în acord cu scrisoarea preasfințitului Chiril și cu expunerea celor 150 de sfinți părinți care au fost în orașul domnesc și am semnat-o."
Filip, cel mai venerabil episcop al Lisiei, în Frigia, a spus: „Eu, după ce am auzit scrisoarea Arhiepiscopului Leon și fiind convins că aceasta se interpretează în conformitate cu scrisoarea preafericitului Chiril și (cu expunerea) celor 150 care s-au adunat în cetatea regală și a celor 318 sfinți părinți, am fost de acord și am semnat."
Eustochius, cel mai venerabil episcop de Docimium, în Frigia, a spus: „Scrisoarea citită recent nouă de preafericitul Arhiepiscop Leon este în acord cu sfântul sinod din 318, care a avut loc la Niceea și în 150 în Constantinopolul domnitor, și cu scrisoarea preafericitului Chiril; prin urmare, și eu sunt de acord și am semnat-o."
Vasile, cel mai venerabil episcop de Nacolia, în Frigia, a spus: „Constatând și fiind convins că credința scrisorii citite nouă de Preasfântul Arhiepiscop Leon și (scrisoarea) Preasfințitului Chiril și expunerea a 318 sfinți părinți și (expunerea) a 150, este întru totul în acord, am fost de acord cu toate și am semnat."
Ciriac, cel mai venerabil episcop al Eucarpiei, a spus: „Am găsit că credința sfinților părinți - 318, care s-au adunat la Niceea și apoi s-au întrunit în orașul domnesc, și scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Chiril și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon sunt în acord și, fiind de acord în toate, am semnat."
Averchie, cel mai venerabil episcop de Hierapolis, în Frigia, a spus: „Am constatat că scrisoarea scrisă de Arhiepiscopul Leon este în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și a celor 150 care au fost convocați la Constantinopol și cu scrisoarea scrisă de Chiril de sfântă pomenire; și cred că da, și, fiind convins de toate, am fost de acord și am semnat-o."
Strategius, cel mai venerabil episcop al orașului Polyvota, a spus: „Am constatat că scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Leon nu contrazice expunerea celor 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și a celor 150 care s-au întâlnit în orașul regal și nici scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire; și sunt de acord, de asemenea, cu expunerea celor 318 și, ulterior, a celor 150 de sfinți părinți; și, crezând acest lucru, am semnat."
Critonian, cel mai venerabil episcop al Afrotisiei, în Caria, a spus: „Considerând că această scrisoare a Papei Leon este în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți din Niceea, care a fost confirmată de 150 care s-au întâlnit în orașul regal și care a fost interpretată în conformitate de Chiril al sfintei memorii din Efes și, fiind de acord cu toate, am semnat".
(Ioan, episcop al Amazoniei, de asemenea).

(De asemenea, Dionisie, episcop al Antiohiei).
Papias, cel mai venerabil episcop al Erisului, a spus: „Am constatat că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea în anul 318 și apoi în orașul regal în anul 150, și cu scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire; și, urmându-l, sunt de acord."
Eupithios, cel mai venerabil episcop al Stratoniciei, a spus: „Și am găsit că scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit în orașul Niceea și a celor 150 care s-au adunat după aceea în orașul regal și cu scrisoarea sfântei pomeniri Chiril; sunt de acord în toate și am semnat-o."
Teodoret, cel mai venerabil episcop al Alavandului, în Caria, a spus: „Și sunt de acord cu scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, care este în conformitate cu expunerea celor 318 sfinți părinți și a celor 150 care au fost la Constantinopol după aceea, și cu scrisoarea sfintei pomeniri a lui Chiril; și am semnat-o."
Menandru, cel mai venerabil episcop al Heracliei Salvaki, în Caria, a spus: „Am constatat că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea celor 318 de la Niceea și a celor 150 de la Constantinopol și cu scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire; și eu, fiind de acord cu ea, am semnat."
Ioan, cel mai venerabil episcop de Cnidos, a spus: „Cred (așa cum) sfinții părinți au stabilit – 318 (în Efes) și 150 în Constantinopol, și așa cum credea fericitul Chiril; și primesc scrisoarea preafericitului Papă Leon și, fiind de acord cu ea, am semnat."
Tinchanius, cel mai venerabil episcop al Apolloniei, a spus: „Am constatat că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este în acord cu expunerea sfinților părinți - cei 318 și 150, care s-au adunat în orașul regal, și cu scrisoarea preafericitului Chiril; și, crezând că așa este, am semnat."
Dionisie, cel mai venerabil episcop de Lagma, în Caria, a spus: „În conformitate cu declarația celor 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și cu confirmarea celor 150 de sfinți părinți care s-au adunat în marele Constantinopol, cu învățătura preafericitului Chiril și cu scrisoarea citită a preasfințitului Arhiepiscop Leon, care nu contrazice credința lor, cred și eu și am semnat."
Gemellus, cel mai venerabil episcop de Stratonice, a spus: „Am constatat că scrisoarea preafericitului și sfântului Leon este în acord cu expunerea celor 318 sfinți părinți care au fost la Niceea și a celor 150 care au fost convocați la Constantinopol și, crezând aceasta, am semnat."
Levkiy, cel mai venerabil episcop al templului lui Apollo din regiunea Lidiei, a spus: „Am constatat că expunerea celor 318 sfinți părinți și a celor 150, epistola sfântei amintiri Chiril și (episodul) preasfințitului Arhiepiscop Leon care a fost citit astăzi sunt în acord; și, crezând aceasta, am semnat această epistolă."
Policarp, cel mai venerabil episcop de Gabala, în regiunea Siriei 20 , a spus: „Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este interpretată în conformitate cu expunerea a 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și a 150 în faimosul Constantinopol; și, crezând și fiind de acord cu aceasta, am semnat."
Ioan, cel mai venerabil episcop de Alinda, în regiunea Cezareea 21 , a spus: „Scrisoarea Preasfințitului Papă Leon este în concordanță cu credința celor 318 sfinți părinți și a celor 150 care s-au adunat în marele Constantinopol și cu scrisoarea lui Chiril de binecuvântată pomenire; și, fiind de acord cu aceasta, am semnat."
Iulian, cel mai venerabil preot al Halicarnasului, ocupând locul lui Calandion, episcop al aceluiași oraș, a spus: „Am găsit că scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon a fost scrisă în conformitate cu expunerea din 318 și 150 și cu scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire; și, fiind de acord cu ea, am semnat."

Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Dacă toți ceilalți episcopi, cei mai onorabili, care nu au declarat fiecare separat, sunt de acord cu ceea ce a fost spus de cei mai sfinți părinți care au declarat (deja), atunci să spună (despre asta) cu vocea lor proprie."
Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Toți suntem de acord; toți suntem de acord; toți credem același lucru; toți filosofăm la fel; filosofăm așa, credem așa. Părinți către Sinod 22 ; cei care gândesc la fel către Sinod; cei care au semnat la Sinod! Mulți ani către Împărați; mulți ani către Augusti! Părinți către Sinod; cei care cred la fel către Sinod! Mulți ani către Împărat! Cei care filosofează la fel către Sinod! Mulți ani către Împărat! Și cinci 23 au semnat această credință; filosofează ca Leo. Mulți ani către Împărat!" Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „I-am prezentat celui mai sacru și mai pios suveran al nostru și așteptăm un răspuns de la evlavia sa. Iar evlavia voastră va da socoteală lui Dumnezeu atât pentru Dioscor, condamnat de voi fără știrea celui mai înalt și a noastră, cât și pentru cei cinci pentru care mijlociți, și pentru tot ce s-a făcut la sfântul sinod." 24 Toți cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Dioscor a fost detronat de Dumnezeu; Dioscor a fost condamnat pe drept; Dioscor a fost detronat de Hristos."
După câteva ore de așteptare a unui răspuns din partea celui mai sfânt și pios suveran al nostru, cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „Împăratul nostru cel mai pios, ca răspuns la cererile dumneavoastră, a lăsat la latitudinea voinței dumneavoastră să decideți cum doriți cu privire la cei mai onorabili episcopi Juvenal, Thalassius, Eusebius, Vasile și Eustathius. Așadar, evlavia dumneavoastră, știind că veți da socoteală lui Dumnezeu pentru (tot) ce se întâmplă, să judece ce trebuie făcut cu privire la ei." Anatolius, cel mai onorabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Îi rugăm să intre." Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Îi rugăm să intre. Cei care sunt la fel de înțelepți – la conciliu; cei care au semnat scrisoarea lui Leon – la conciliu!" Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Lăsați-i să intre! " 25
Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „Cu o zi înainte, iluștrii episcopi ai districtului egiptean, într-o petiție înaintată de ei celui mai sacru și pios suveran al nostru, și-au expus propria credință; și a plăcut evlaviei sale ca această (cerere) să fie citită în sfântul vostru consiliu. Prin urmare, ascultând de comportamentul sacru și victoriosului suveran, le poruncim să intre, să citească petiția în prezența lor și să declare orice vă place evlaviei voastre cu privire la ei . 26 Când au intrat Hierac, Sabinus, Apollonius, Pasmeius, Januarius, Eulogius, Ioan, Isaac, Iron, Stefan, Theophilus, un alt Theophilus, Isidor, cei mai venerabili episcopi ai Egiptului și, la porunca tuturor, s-au așezat cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „Ați înaintat o petiție. „ 27 28 Cei mai onorabili episcopi (ai Egiptului), privind semnăturile petiției, au spus: «Da, jurăm pe picioarele voastre, recunoaștem semnăturile: am semnat; (aceasta) este scrisoarea noastră.» Cei mai onorabili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: «Să se citească petiția.» 29 Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit:
„Către cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri, Flavius Valentinian și Flavius Marcian, învingători, triumfători, mereu Augusti, din partea tuturor episcopilor districtului vostru egiptean."
„Păstrăm credința ortodoxă transmisă nouă de la început de sfinții noștri părinți insuflați de Dumnezeu, de sfântul evanghelist Marcu, de mult lăudatul episcop și mucenic Petru, de sfinții noștri părinți Atanasie, Teofil și Sfântul Chiril și, fiind ucenici ai mărturisirii lor, o cinstim și gândim după ea, așa cum au stabilit-o - 318 în Niceea, și fericitul Atanasie și Sfântul Chiril; anatematizăm orice erezie, atât pe cea

ariană, cât și pe cea eunomiană, și pe cea maniheeană, și pe cea nestoriană, și pe cei care spun că trupul Domnului nostru a fost din cer, și nu de la Sfânta Născătoare de Dumnezeu Fecioara Maria, după asemănarea noastră a tuturor, afară de păcat, și pe lângă acestea, toate ereziile care gândesc sau învață în afara Bisericii Catolice." Semnături : „Hierac, Episcop de Athnaia, s-a supus." 30. „Sabinus, Episcop de Coptică, s-a supus." „Apollonius, Episcop de Tanaia, s-a supus." „Pasmeius, Episcop de Paraleot, s-a supus." „Januarius, Episcop de Leontius, s-a supus." „Eulogius, Episcop de Athrivia, s-a supus." „John, Episcop de Psinchus, s-a supus." „Isaac, Episcop de Tanaia, s-a supus." „Iron, Episcop de Phoenissus, s-a supus." „Ștefan, Episcop de Gerita, s-a supus." „Theophilus, Episcop de Erifraia, s-a supus." „Theophilus, Episcop de Cleopatra, s-a supus." „Isidor, Episcop de Sefreita, s-a supus."

Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „De ce nu au anatematizat învățătura lui Eutihie? Și-au înaintat cererea cu înșelăciune. Să semneze scrisoarea lui Leon, anatematizându-l pe Eutihie și învățătura sa. Să fie de acord cu scrisoarea lui Leon. Vor să ne batjocorească și să plece." Diogene, cel mai venerabil episcop de Cyzic, a spus: „Conciliul a fost de dragul lui Eutihie și nu pentru altceva. Arhiepiscopul Roman a scris de dragul lui. Toți am fost de acord cu scrisoarea, care urmează expunerii sfinților părinți. Să fie de acord și ei cu scrisoarea preasfințitului Leon." Cei mai venerabili episcopi Paschasinus și Lucențius și cel mai venerabil preot Bonifaciu, locțiitor al tronului apostolic, au spus prin episcopul Paschasinus: „Să spună dacă sunt de acord cu scrisoarea tronului apostolic și dacă îl anatematizează pe Eutihie." Acachie, cel mai venerabil episcop al Ariarafiei, a spus: „Propunem să-l anatemizeze pe față pe Eutihie, care a admis două firi ale Mântuitorului nostru înainte de întrupare și una după întrupare." Cecropius, cel mai venerabil episcop al Sevastopolului, a spus: „Să semneze scrisoarea Preasfințitului Leon și să-l anatemizeze pe Eutihie și învățătura sa." Hierac, cel mai venerabil episcop al Egiptului, și ceilalți episcopi egipteni prin același Hierac, au spus: „Dacă cineva gândește diferit față de cererea pe care am înaintat-o, fie Eutihie, fie oricine altcineva, să fie anatema. Cât despre scrisoarea preasfințitului și iubitului de Dumnezeu Arhiepiscop (al Romei) Leon, toți sfinții noștri părinți știu că așteptăm părerea binecuvântatului nostru arhiepiscop în orice. Vă rugăm, din dragostea voastră pentru omenire, să așteptați părerea primatului nostru, pentru că îl vom urma în orice. Căci cei 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea au emis această regulă ca întregul district egiptean să-l urmeze pe arhiepiscopul marelui oraș Alexandria și ca niciunul dintre episcopii supuși lui să nu facă nimic fără el. Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorylei, a spus: „Mint". Florențiu, cel mai venerabil episcop al Sardesului, a spus: „Să-și dovedească cuvintele." Toți au strigat: „Anatematizați deschis învățătura lui Eutihie. Cel care nu a semnat scrisoarea cu care sfântul conciliu a fost de acord este un eretic". Anatema lui Dioscor și prietenilor săi! Dacă raționează neortodox, atunci cum pot hirotoni un episcop?" Episcopii egipteni au strigat: „Disputa este despre credință." Cecropius, cel mai venerabil episcop al Sevastopolului, a spus: „Nu știu să creadă și acum vor să învețe." 31Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Sunteți de acord cu scrisoarea preafericitului Arhiepiscop Leon al Romei, așa cum a convenit și a semnat Sinodul Ecumenic, sau nu?" Paschasinus, Lucențiu și Bonifaciu, locțiitori ai tronului apostolic, au spus prin intermediul lui Paschasinus: „Au fost episcopi în biserici atâția ani, au îmbătrânit și oare chiar nu cunosc credința catolică ortodoxă până în ziua de azi și încă intenționează să se bazeze pe părerea altora?" - Când conversația de mai sus a fost tradusă în greacă, toți episcopii au exclamat: „Cine nu este de acord cu scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon este un eretic." Diogene, cel mai venerabil

episcop de Cizic, a spus: „Oare cel care nu știe încă ce crede va hirotoni (cu adevărat) un episcop?” (Toți) cei mai onorabili episcopi au exclamat: „Cine nu-l anatematizează pe Eutihie este un eretic.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au exclamat: „Anatema lui Eutihie și credincioșilor săi!” Cei mai onorabili episcopi au spus: „Să semneze scrisoarea lui Leon. Cine nu semnează scrisoarea este un eretic.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au exclamat: „Nu putem semna împotriva voinței arhiepiscopului (nostru).” Acachie, cel mai onorabil episcop al Ariarafului, a spus: „Este nepotrivit să neglijăm conciliul ecumenic și să acordăm atenție unei singure persoane care urmează să primească episcopia orașului Alexandria. Ei au intenția - și acum - să tulbure acest sfânt și mare conciliu, așa cum au tulburat totul în Efes și au umplut lumea de ispite. De aceea, vă rugăm să nu le cedați, ci să fie fie de acord cu scrisoarea, fie să primească pedeapsa canonică și să știe că sunt lipsiți de comuniune.” Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Cum se străduiesc ei să săvârșească hirotonii, filozofând contrar acestui conciliu ecumenic? Dacă filozofează corect, atunci să-și arate sârguința despre credință și să accepte scrisoarea Arhiepiscopului Leon; dar dacă nu vor, atunci sunt lipsiți de comuniune.” (Toți) cei mai venerabili episcopi au strigat: „Toți spunem aceasta; toți filozofăm așa.” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului au spus: „În cererea noastră, ne-am arătat deja clar credința și ne-am dovedit a fi credincioși nu în afara credinței catolice. Și întrucât în regiunea noastră există foarte mulți episcopi foarte pioși, atunci noi, datorită numărului nostru mic, nu putem înlocui persoanele lor. Vă rugăm Excelenței Voastre și acestui sfânt și mare sinod, aveți milă de noi și așteptați-l pe arhiepiscopul nostru, astfel încât, conform vechiului obicei, să urmăm opinia sa. Dacă facem ceva împotriva voinței primatului (nostru), atunci întregul district egiptean se va ridica împotriva noastră ca adversari ai canoanelor și ca cei care au anticipat și nu au respectat, conform canoanelor, vechiul obicei. Aveți milă de bătrânețea noastră, aveți milă și nu ne forțați să ne încheiem viața într-o țară străină.” Și acești episcopi foarte onorabili au căzut la pământ și au spus: „Fiți omenoși, aveți milă de noi”! Cecropius, cel mai onorabil episcop al Sevastopolului, a spus: „Conciliul Ecumenic este mai mare decât cel egiptean și mai vrednic de credință; este nedrept să asculți 10 eretici și să neglijezi 1200 de episcopi. Nu le cerem acum să-și declare credința pentru alții; ci spunem,,,,...așa că ei înșiși, în propria lor persoană, sunt de acord cu credința ortodoxă.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au strigat: „Nu mai putem trăi în regiune: aveți milă de noi!” Eusebiu, cel mai onorabil episcop al Dorylei, a spus: „Sunt reprezentanți ai tuturor egiptenilor și trebuie să fie de acord cu Sinodul Ecumenic.” Cel mai onorabil episcop Lucențiu, care ocupă locul tronului apostolic, a spus: „Dacă se înșală, atunci să învețe de la nobilimea voastră că 10 oameni nu pot avea un avantaj în fața unui sinod de 600 de episcopi și în fața credinței catolice.” Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au strigat: „Vom fi uciși; aveți milă de noi!” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Vedeți cum mărturisesc despre episcopii lor, spunând: vom fi uciși”? Cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au spus: „Vom muri, jurăm pe picioarele voastre; aveți milă de noi! Să murim de voi, și nu acolo! Dacă ar fi un arhiepiscop aici, am semna și am fi de acord. Aveți milă de acești peri gri! Să fie un arhiepiscop aici!” Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie știe că în districtul egiptean se respectă un astfel de obicei ca toți episcopii să se supună Arhiepiscopului Alexandriei. Noi nu ne opunem Sinodului; dar vom fi uciși în patria noastră. Ai milă de noi! Tu ai puterea; noi suntem subordonați, nu ne opunem. Este mai bine pentru noi să murim de suveranul universului, de Excelența Ta și de (acest) sfânt sinod, decât acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, ai milă de acești peri gri; cruță 10 oameni, cruță-i!” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sunt eretici.” Cei mai

onorabili episcopi egipteni au spus: „Ai putere în sufletele noastre; cruță 10 oameni! Vom muri acolo. Este mai bine să murim aici. Suveranii sunt milostivi. Arhiepiscopul Anatolie cunoaște acest obicei. Suntem aici până când va fi un arhiepiscop. Ei vor tronurile (noastre): să ni le ia; noi nu vrem să fim episcopi, doar să nu murim. Dați-ne un arhiepiscop; și dacă ne contrazicem, pedepsiți-ne. Suntem de acord cu ceea ce hotărăște autoritatea ta; nu ne contrazicem; dar alegeți un arhiepiscop. Așteptăm aici până când va fi hirotonit. Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „să semneze condamnarea lui Dioscor". Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până când arhiepiscopul marelui oraș Alexandria va fi hirotonit."Preavenerabilul episcop Lucențiu, care ocupă scaunul tronului apostolic, a spus: „Dacă se înșală, atunci să învețe de la nobilimea voastră că zece oameni nu pot avea un avantaj în fața unui consiliu de 600 de episcopi și în fața credinței catolice." Preavenerabilii episcopi ai Egiptului au strigat: „Vom fi uciși; aveți milă de noi!" Toți preavenerabilii episcopi au strigat: „Vedeți cum mărturisesc despre episcopii lor, zicând: vom fi uciși?" Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului au spus: „Vom muri, jurăm pe picioarele voastre; aveți milă de noi! Să murim din cauza voastră, și nu acolo! Dacă ar fi un arhiepiscop aici, am semna și am fi de acord. Aveți milă de acești peri gri! Să fie un arhiepiscop aici! Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie știe că în districtul egiptean se respectă un astfel de obicei ca toți episcopii să se supună Arhiepiscopului Alexandriei. Noi nu ne opunem Sinodului; dar vom fi uciși în propria noastră țară. Aveți milă de noi! Voi aveți puterea; suntem supuși, nu ne opunem. Este mai bine pentru noi să murim din cauza suveranului universului, din cauza Excelenței Voastre și din cauza (acest) sfânt sinod, decât acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, aveți milă de acești peri gri; cruțați 10 oameni, cruțați!" Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sunt eretici". Cei mai onorabili episcopi egipteni au spus: „Aveți putere în sufletele noastre; cruțați 10 oameni! Vom muri acolo. Este mai bine să murim aici. Suveranii sunt milostivi. Arhiepiscopul Anatolie cunoaște acest obicei. Suntem aici până când va fi un arhiepiscop. Ei vor tronurile (noastre): să ni le ia; Noi nu vrem să fim episcopi, nici măcar să nu murim. Dați-ne un arhiepiscop; și dacă ne contrazicem, pedepsiți-ne. Suntem de acord cu ceea ce hotărăște autoritatea voastră; nu ne contrazicem; ci alegeți un arhiepiscop. Așteptăm aici până când va fi hirotonit." Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Să semneze condamnarea lui Dioscor." Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria."Preavenerabilul episcop Lucențiu, care ocupă scaunul tronului apostolic, a spus: „Dacă se înșală, atunci să învețe de la nobilimea voastră că zece oameni nu pot avea un avantaj în fața unui consiliu de 600 de episcopi și în fața credinței catolice." Preavenerabilii episcopi ai Egiptului au strigat: „Vom fi uciși; aveți milă de noi!" Toți preavenerabilii episcopi au strigat:

„Vedeți cum mărturisesc despre episcopii lor, zicând: vom fi uciși?” Cei mai venerabili episcopi ai Egiptului au spus: „Vom muri, jurăm pe picioarele voastre; aveți milă de noi! Să murim din cauza voastră, și nu acolo! Dacă ar fi un arhiepiscop aici, am semna și am fi de acord. Aveți milă de acești peri gri! Să fie un arhiepiscop aici! Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie știe că în districtul egiptean se respectă un astfel de obicei ca toți episcopii să se supună Arhiepiscopului Alexandriei. Noi nu ne opunem Sinodului; dar vom fi uciși în propria noastră țară. Aveți milă de noi! Voi aveți puterea; suntem supuși, nu ne opunem. Este mai bine pentru noi să murim din cauza suveranului universului, din cauza Excelenței Voastre și din cauza (acest) sfânt sinod, decât acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, aveți milă de acești peri gri; cruțați 10 oameni, cruțați!” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sunt eretici”. Cei mai onorabili episcopi egipteni au spus: „Aveți putere în sufletele noastre; cruțați 10 oameni! Vom muri acolo. Este mai bine să murim aici. Suveranii sunt milostivi. Arhiepiscopul Anatolie cunoaște acest obicei. Suntem aici până când va fi un arhiepiscop. Ei vor tronurile (noastre): să ni le ia; Noi nu vrem să fim episcopi, nici măcar să nu murim. Dați-ne un arhiepiscop; și dacă ne contrazicem, pedepsiți-ne. Suntem de acord cu ceea ce hotărăște autoritatea voastră; nu ne contrazicem; ci alegeți un arhiepiscop. Așteptăm aici până când va fi hirotonit.” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Să semneze condamnarea lui Dioscor.” Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria.”„Fiți milă de acești peri gri! Să fie un arhiepiscop aici! Preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie știe că în districtul egiptean se respectă un astfel de obicei ca toți episcopii să se supună Arhiepiscopului Alexandriei. Noi nu ne opunem Sinodului; dar vom fi uciși în patria noastră. Fiți milă de noi! Voi aveți puterea; suntem supuși, nu ne opunem. Este mai bine pentru noi să murim de suveranul universului, de Excelența Voastră și de (acest) sfânt sinod, decât acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, fiți milă de acești peri gri; cruțați 10 oameni, cruțați-i!” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sunt eretici.” Cei mai onorabili episcopi egipteni au spus: „Voi aveți putere în sufletele noastre; cruțați 10 oameni! Vom muri acolo. Este mai bine să murim aici. Suveranii sunt milostivi. Arhiepiscopul Anatolie cunoaște acest obicei. Suntem aici până vine arhiepiscopul. Ei vor tronurile (noastre): să ni le ia; noi nu vrem să fim episcopi, dacă nu să murim. Dați-ne un arhiepiscop; și dacă ne contrazicem, pedepsiți-ne.” „Suntem de acord cu ceea ce autoritatea dumneavoastră hotărăște; nu contrazicem; ci alegeți un arhiepiscop. Așteptăm aici până când va fi hirotonit.” Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „să semneze condamnarea lui Dioscor.” Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria.”„Fiți milă de acești peri gri! Să fie un arhiepiscop aici! Preaiubitul de Dumnezeu

Arhiepiscop Anatolie știe că în districtul egiptean se respectă un astfel de obicei ca toți episcopii să se supună Arhiepiscopului Alexandriei. Noi nu ne opunem Sinodului; dar vom fi uciși în patria noastră. Fiți milă de noi! Voi aveți puterea; suntem supuși, nu ne opunem. Este mai bine pentru noi să murim de suveranul universului, de Excelența Voastră și de (acest) sfânt sinod, decât acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, fiți milă de acești peri gri; cruțați 10 oameni, cruțați-i!" Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sunt eretici." Cei mai onorabili episcopi egipteni au spus: „Voi aveți putere în sufletele noastre; cruțați 10 oameni! Vom muri acolo. Este mai bine să murim aici. Suveranii sunt milostivi. Arhiepiscopul Anatolie cunoaște acest obicei. Suntem aici până vine arhiepiscopul. Ei vor tronurile (noastre): să ni le ia; noi nu vrem să fim episcopi, dacă nu să murim. Dați-ne un arhiepiscop; și dacă ne contrazicem, pedepsiți-ne." „Suntem de acord cu ceea ce autoritatea dumneavoastră hotărăște; nu contrazicem; ci alegeți un arhiepiscop. Așteptăm aici până când va fi hirotonit." Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „să semneze condamnarea lui Dioscor." Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria."Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria."Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului, nu din opoziție față de credința catolică, au refuzat în prezent să semneze scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, ci arătând spre obiceiul existent în districtul egiptean - să nu se facă nimic de genul acesta fără părerea și ordinul arhiepiscopului și să se ceară o amânare până la hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria: atunci ni s-a părut prudent și omenesc să-i lăsăm în propria lor poziție, în orașul domnitor, și să acordăm o amânare până la hirotonirea arhiepiscopului marelui oraș Alexandria." 32. Paschasinus, cel mai venerabil episcop și locțiitor al tronului apostolic, a spus: „Dacă autoritatea voastră poruncește și ordonați să se facă ceva pentru ei din umanitate, să dea garanție că nu vor părăsi acest oraș până când Alexandria nu va primi un episcop." Cei mai iluștri și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Să fie confirmată hotărârea preasfințitului episcop Paschasinus. Prin urmare, cei mai venerabili episcopi ai Egiptului, rămânând în poziția lor, fie să prezinte garanție, dacă le este posibil, fie să garanteze cu jurământ că așteaptă hirotonirea viitorului episcop al marelui oraș Alexandria." 33 .

Și când, din ordinul celor mai iluștri demnitari și al ilustrului senat și sfântului consiliu, cei mai venerabili prezbiteri și arhimandriți au intrat și s-au așezat - Faust, Martin, Petru, Manuel, Avraam, Iov, Antioh, Teodor, Pavel, Iacob, Eusebiu, Trifon, Marcel, Timotei, Pergam, Petru, Asterie, Ioan - cei mai iluștri și ilustri demnitari și ilustrul senat au spus: „O petiție a fost înaintată preasfinților și preapioaselor noastre

suveranuri în numele preasfinților arhimandriți Caros și Dorotei și alții. Așadar, numele celor care au înaintat-o să fie anunțate celor mai venerabili bărbați care au intrat (aici), pentru ca ei să poată spune, dacă știu, dacă toți (acești) arhimandriți" 34 . Și cei mai onorabili arhimandriți, auzind numele celor care înaintaseră petiția, au spus prin intermediul preacinstitului Faust: „Caros și Dorotheos sunt arhimandriți. Elpidius este păstrătorul monumentelor lui Procopie. Nu știm cine este Fotina. Eutihie este la templul martirilor din Celerina 35 , pentru că nu are o mănăstire. Teodor locuiește în monumente 36. Nu-l cunoaștem pe Moise. Maxim este arhimandrit, ucenic al lui Eutihie. Nu-l cunoaștem pe Geronțiu. Nu-l cunoaștem pe Nemesin, iar numele lui ne surprinde. Suntem surprinși de numele lui Teofil însuși. Nici pe Toma nu-l cunoaștem. Leonty este vistiernic. Țiganul locuiește în monumente, având două sau trei nume 37 , în Xilocirc 38" .(Callinikos are zece nume, în monument, în Xylocircus). Paul din Bitinia locuiește singur în monument. Hadentius locuiește în monumentele filipiene, are cinci nume. Nu-l cunoaștem pe Eugnomonius. Vă rugăm să fie trimiși câțiva din nobilimea voastră și din sfântul conciliu, pentru ca ei să poată merge și să vadă mănăstirile lor și să se convingă dacă au mănăstiri sau glumesc pe seama demnității arhimandriților și, prin urmare, să fie pedepsiți, astfel încât cei care locuiesc în monumente să nu se numească arhimandriți. De asemenea, vă rugăm ca cei care se numesc călugări și sunt necunoscuți fie nobilimii voastre, fie preasfântului arhiepiscop, fie nouă, să părăsească orașul ca înșelători, pentru scandalul pe care au încercat să-l creeze. „Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: «Să intre cei mai venerabili călugări care au depus petiția». Și au intrat Karos, Dorotheus, Elpidius, Photinus, Eutychius și ceilalți prea venerabili călugări numiți mai sus, și Barsuma călugărul, și, de asemenea, Calopodius eunucul. Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: «Stima voastră a depus de mult o petiție către capul suprem. „Așadar, după ce am examinat ceea ce vi s-a arătat (petiția), spuneți-mi dacă o recunoașteți ca fiind cea depusă de voi." Karos și Dorotheus, cei mai iluștri arhimandriți, și ceilalți care au depus petiția, au spus: „Aceasta este petiția depusă de noi." Cei mai iluștri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: „Să se citească petiția." Și înainte de citire, Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Calopodius și Gerontius, care sunt printre ei numărați ca prezbiteri, au fost de mult detronați și nu le este permis să intre (aici)." Gerontius și Calopodius au spus: „Nimeni nu ne-a spus că am fost detronați; abia acum ne-au spus." Aetius, arhidiaconul sfintei biserici a Constantinopolului, s-a apropiat de eunucul Calopodius și i-a spus: „Arhiepiscopul vă spune prin mine, arhidiaconul, că sunteți detronat; „și plecați." Calopodius a spus: „Pentru ce crimă?" Aetius arhidiaconul a spus: „ca eretic." Calopodius a spus: „Cer ca petiția noastră să fie citită." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să se citească. " 39

(Mesaj de la diverși arhimandriți către Marcian Augustus)

„Către preacuviosul și iubitorul de Hristos al nostru Împărat Constantin, Marcian, (de la) Caros, Dorotheus, Elpidius, Photinus, Eutychius, Theophilus, Thomas, Leontius, Theodorus, Moses, Maximus, Gerontius, Nemesinus, Hypsis, Kallinnikus, Paul, Gaudintius, Eugnomonius, cei mai de jos arhimandriți și toți tovarășii lor de conspirație în Hristos, și ceilalți clerici, monahi și laici."

„Stăpânirea romană a umplut întotdeauna, și mai ales din vremea marelui și fericitului Teodosie, universul cu pace, luptând pentru credința ortodoxă. Dar, întrucât «fiecare caută ale sale , nu ale aproapelui său» (1 Corinteni 10:24), așa cum poruncește dumnezeiasca scriptură: atunci totul este distrus; credința apostolică este tulburată, și ceea ce este al vrăjmașilor, adică al evreilor și al păgânilor, deși cel mai rău, se bucură de pace, iar a noastră se află într-un război ireconciliabil. Această îndreptare a căzut

asupra domniei voastre iubitoare de Hristos, pentru ca să nu existe schismă în Ortodoxie, ci credința să fie întărită de măreția voastră. Căci orice dreptate se cuvine (fiecărui) conducător și împăratului, și mai ales celui cuvios, mai ales; de la el se legiferează de obicei cel mai mare adevăr. „De aceea, rugăm pe evlavia voastră să porunciți să aibă loc un sinod ecumenic, pe care evlavia voastră, grijulie de mântuirea tuturor, a binevoit deja să-l numească. „Să fie desființate revoltele, iar semnăturile luate cu forța, și persecuțiile la care ne supune constant clerul, încercând să le facă în secret din evlavia ta. Și implorăm maiestatea ta (să nu permită) ca nimeni să fie expulzat dintr-o mănăstire, sau dintr-o biserică, sau din templul martirilor, până la judecata dreaptă a sfântului sinod, ca nu cumva cineva să creadă că atribuie acest lucru evlaviei tale, în timp ce alții provoacă tulburare - căci suntem siguri că iubești lumea și te îngrijești de ea mai mult decât oricine altcineva - astfel încât, atunci când sfânta credință va fi din nou confirmată de sfinții (părinți), să putem, pentru tot restul vieții noastre, fără prihană și cu dreptate în pace, să trimitem rugăciunile obișnuite și constante pentru longevitatea puterii tale veșnice către Domnul Hristos, care ți-a dăruit și ție în mod nevăzut împărăția prin bunăvoința Sa, preasfinte Augusti.”
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Barsum, care a intrat printre ei, l-a ucis pe fericitul Flavian. S-a ridicat și a spus: «Ucideți!». Și, nefiind menționat în petiție, de ce a intrat?” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Barsum a devastat toată Siria; a adus o mie de călugări împotriva noastră.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari le-au spus călugărilor: „Conform plângerii voastre din petiție, cel mai sacru și mai pios suveran al nostru a poruncit ca sfântul conciliu să se întrunească și ca voi să aveți acces (la el) acum; prin urmare, din moment ce ați intrat, așteptați - aflați ce a hotărât însuși cel mai sfânt conciliu despre credință.” 40 Karos și Dorotheus, cei mai venerabili arhimandriți, și ceilalți călugări au spus: „Cerem ca petiția pe care am adus-o să fie citită.” Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Aruncați afară pe criminalul Barsuma! Aruncați criminalul în piață! Anatema lui Barsuma! Exilați-l pe Barsuma!” Cei mai iluștri și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Să se citească petiția înaintată de cei mai venerabili călugări.” Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, după ce a primit-o, a citit:
(Mesajul Arhimandriților către Sinodul de la Calcedon despre restaurarea lui Dioscor)
„Către sfântul sinod, prezent acum aici, din partea arhimandriților și a întregii frății întru Hristos.”
„La prima chemare am vrut imediat să mergem la sfinția voastră. Dar, întrucât piosul nostru suveran a poruncit preasfințitului arhimandrit și preot Caros să nu meargă decât dacă însuși cuviosul său era prezent: atunci am considerat că este inutil să mergem fără el, pentru că el este tatăl nostru, așa cum sfinția voastră, prin cei trimiși de voi la noi, a fost informată chiar despre acest motiv pentru care nu am venit. Acum, fiind socotiți, vă rugăm să faceți totul așa cum trebuie și ca preasfințitul arhiepiscop Dioscor și preasfinții episcopi (care sunt) cu el să fie prezenți la acest sinod.”
Când s-a citit aceasta, toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Anatema lui Dioscor! Hristos l-a detronat pe Dioscor. Gata cu aceștia! Gata cu insulta adusă sinodului; gata cu violența sinodului; gata cu necinstea sinodului!” Preasfințitul Faust și cei mai onorabili arhimandriți (care au venit) cu el au spus: „Gata cu insulta adusă mănăstirilor!” Cei mai onorabili episcopi au strigat: „Sinodul nu ar trebui să asculte această petiție; au îndrăznit să numească episcop pe unul care a fost detronat de sinod împreună. De ce sunt călcate în picioare canoanele?” Cei mai onorabili și glorioși demnitari au spus: „Să se citească petiția fără condamnare prealabilă.” 41 Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit sfârșitul petiției:

– „Căci preacuviosul nostru suveran, când a poruncit să aibă loc acest sinod, ne-a promis că numai credința expusă de cei 318 sfinți părinți va fi confirmată și nimic altceva nu va fi ridicat sau făcut. Cu o astfel de intenție, condamnarea care a fost pronunțată împotriva preasfințitului Arhiepiscop Dioscor este complet nefondată; pentru că fără el și fără preasfinții episcopi care sunt cu el, nu putem nici spune, nici face nimic cu privire la credință. Prin urmare, poruncește-i însuși Arhiepiscopului Dioscor și tuturor episcopilor (care sunt) cu el să vină, pentru ca ispitele care au apărut cu privire la credință să fie distruse și (pentru ca) popoarele ortodoxe să nu aibă certuri între ele; pentru că ar fi trebuit să preferi preocuparea în această privință față de orice în această viață. „Dar dacă sfințenia ta respinge ceea ce cerem atât de constant și vrea să folosească puterea împotriva intereselor sale, atunci depunem mărturie Domnului Hristos și preacuviosului împărat și celor mai nobili demnitari și senatului sacru și conștiinței tale și (ca semn al acestui fapt) ne scoatem hainele, că nu vom avea nicio părtășie cu tine." Căci nu ne vom permite, atunci când simbolul credinței este respins , să fim în comuniune cu cei care îl resping. Și pentru cea mai deplină dovadă că nu filozofăm nimic contrar simbolului credinței și pentru ca să nu existe loc pentru nicio calomnie îndreptată împotriva noastră, am adăugat atât simbolul în sine, cât și definiția care îl confirmă, pronunțată de sfântul și ecumenic conciliu care l-a detronat pe Nestorie.

Aetius, arhidiaconul sfintei și soborniceștii biserici din Constantinopol, a spus: „Iată canonul, care împreună cu altele este stabilit de sfinții părinți; sfinții părinți, episcopii care le respectă, îi învață pe clerici și pe toți închinătorii lui Hristos să folosească acest canon dacă întâlnesc neascultători sau nu vor să-și vină în fire." Și a citit din carte următoarele:

Despre separarea clericilor sau călugărilor

„Dacă vreun preot sau diacon, disprețuindu-și episcopul, se desparte de Biserică și începe să țină propriile sale adunări și ridică un altar, iar când este chemat de episcop, nu se supune și nu vrea să-l asculte și nu ascultă, fiind chemat o dată și de două ori: un astfel de preot să fie complet demis și în niciun caz nu poate fi admis în slujire și nici nu poate primi din nou cinstea sa. Dar dacă este încăpățânat, tulburând Biserica și răzvrătindu-se (împotriva ei), atunci să fie îmblânzit de o autoritate externă, ca un răzvrătit" 42 .

Toți episcopii cei mai onorabili au exclamat: „Acesta este canonul corect; acesta este canonul sfinților părinți." Cei mai iluștri demnitari și faimosul senat au spus: „La cererea dumneavoastră, în ciuda rezistenței celor mai onorabili episcopi, petițiile depuse de dumneavoastră au fost citite. Spuneți-mi, așadar, dacă doriți să fiți de acord cu dogmele întregului sfânt sinod?" Prea onorabilul arhimandrit Karos a spus: „Cunosc credința celor 318 părinți care s-au adunat la Niceea, în care am fost botezat: căci nu cunosc altă credință. Ei sunt episcopi și au puterea de a excomunica și de a detrona, iar dacă vor ceva, au putere (să facă); o putere mai mare decât aceasta nu cunosc alta. Am fost botezat de Sfântul Teotim în Tomah și, când m-a botezat, mi-a poruncit să nu mai filozofez niciodată în alt fel." Prea venerabilul Arhimandrit Dorotei a spus: „Rămân în credința celor 318 sfinți părinți care au fost în Niceea, în care (credință) am fost botezat și (urmez) definiția celor care l-au detronat pe Nestorie în Efes și așa cred, și în afară de aceasta nu cunosc nicio altă credință." Prea venerabilul călugăr Barsouma, prin omul său care i-a tradus discursul din siriacă, a spus: „Cred ca cei 318 și așa am fost botezat - în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa cum Domnul i-a învățat pe apostoli înșiși." Călugărul Elpidius a spus: „Cred ca cei 318 părinți care au fost în Niceea și (ca) cei care au fost în Efes,

care l-au detronat pe Nestorie; și rămân (de acord) cu definiția stabilită de sfinții părinți." Toți ceilalți călugări au spus: „și noi spunem același lucru".
Aetius, arhidiaconul preasfintei biserici din Constantinopol, a venit la el și a spus: „Acest sfânt și mare sinod crede așa cum au stabilit sfinții părinți 318, care s-au adunat atunci la Niceea, și ei înșiși păstrează acest simbol și îi învață pe toți cei care vin. Și din moment ce între timp unii au produs dezacorduri, iar sfinții părinți Chiril și Celestin, care au luat armele împotriva lor, și acum preasfântul și binecuvântatul Papă Leon, au publicat scrisori care explică simbolul, (și) neprezentând nici credință, nici dogmă, cu care întregul sinod ecumenic este mulțumit și este de acord și oferă o traducere a lor celor care doresc să învețe: atunci dragostea ta este de acord cu părerea întregului sfânt sinod și îi anatemizează pe Nestorie și Eutihie ca inovatori, sau nu?" Prea venerabilul monah Karos a spus: „De ce să-l anatemizez pe Nestorie, când o dată și de două ori și de trei ori și de multe ori l-am anatemizat și l-am condamnat"? Aetius, cel mai venerabil arhidiacon al bisericii din Constantinopol, a spus: „Îl anatematizați și pe Eutihie în același fel ca pe sfântul sinod sau nu?" Preasfințitul monah Caros a spus: „Nu vă este scris: «Nu judecați, ca să nu fiți osândiți» (Matei 7, 1)? Episcopii stau și de ce vorbiți?" Preasfințitul arhidiacon Aetius a spus: „Ce ați fost întrebat prin mine de sfântul sinod, spuneți: sunteți de acord cu sfântul sinod ecumenic sau nu?" Prea venerabilul călugăr Caros a spus: „Cum am spus, conform expunerii celor 318, așa cred și eu, așa cum am fost botezat. Ce altceva îmi spuneți, nu știu. Aveți autoritate; sunteți episcopi; doriți să-l trimiteți în exil? Doriți să-l detronați? Orice doriți, primesc de la voi. Sfântul Apostol spune: «Dacă un înger din cer vă va propovădui o evanghelie contrară celei pe care ați primit-o, să fie blestemat» (Galateni 1:8-9). Ce să fac? Dacă Eutihie nu crede așa cum crede Biserica Catolică , să fie blestemat." Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Să se citească petiția înaintată de prea venerabilul Faust și de prea venerabilii arhimandriți." Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit:
(Mesaj de la Faustus, Martin, Petru și alți arhimandriți către împăratul Marcian)
„Către preacuviosul și iubitorul de Hristos, împăratul suveran Marcian, păzit de Sfânta Treime, veșnicul August, cerere și rugăciune de la Faust, Martin, Petru, Manuel, Avraam, Iov, Antioh, Dorotei, Pavel, Eusebiu, Iacov, Eusebiu, Trifon, Marcel, Timotei, Gherman, Petru, Asterie, Ioan, prezbiteri și arhimandriți."
„Domnia ta cea iubitoare de Hristos și sfântă, care a îngrijit de creșterea și rânduirea cultului pios al ortodocșilor, a izgonit confuzia din sfintele biserici. Căci puterea ta cea iubitoare de Hristos l-a izgonit pe Eutihie, care a vărsat cuvinte murdare și nelegiuite împotriva Mântuitorului nostru al tuturor, Hristos, și care a plănuit să semene multă neghină în Biserica lui Dumnezeu. Și ucenicii lui nu vor să semneze (expunerea) credinței ortodoxe și pioase și să urmeze dogmele pioase ale sfinților părinți; ci rămân încăpățânați, respingând și împotrivindu-se dreptei mărturisiri a părinților, deși preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolie și preaiubitorii de Dumnezeu episcopi și prezbiteri (care erau) cu el i-au mustrat mult și deși li s-au citit dogmele sfinte, așa cum ni s-au explicat cei trimiși de noi. De aceea, cerem autoritatea ta să poruncești ca impietatea lor să nu mai crească și să ne îngădui să-i supunem unor reguli monahale duhovnicești pe cei care s-au îndepărtat atât de nerușinat de la adevărata noastră credință, pentru ca, dacă se îndreaptă singuri, pentru care ne rugăm, și ei să aibă parte cu cei care se mântuiesc, dar dacă vor continua mai mult în..."
„...credința lor rea, pot primi o pedeapsă potrivită lor. Și fie ca domnia Ta iubitoare de Hristos să ne poruncească să scăpăm de peștera în care trăiesc aceste creaturi bestiale și îl hulesc zilnic pe Mântuitorul a tot Hristos, trimițându-ne nouă porunca Ta sacră."

Prea venerabilul monah Dorotei a spus: „Întrucât se spune despre Eutihie că a zis: «înainte de unire erau două firi, iar după unire o singură fire», și îl anatemizează ca eretic: de aceea Eutihie a scos peste tot contradicții, iar nobilimea voastră a auzit aceste contradicții ale lui - că este un om ortodox și îl calomniază." Cei mai iluștri și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Eutihie a spus că trupul Mântuitorului nostru Iisus Hristos nu era de firea noastră; ce părere aveți despre aceasta?" 43 ? Preacinstitul monah Dorotei a spus: „Noi am fost botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, mărturisind pe Mântuitorul nostru Hristos, care S-a pogorât și S-a întrupat din Fecioară și S-a făcut om și S-a răstignit pentru noi sub Pontius Pilat. Aveți răbdare și, dacă am omis ceva, îndreptați-l. Îl mărturisim a fi din Treime. Căci Însuși Domnul nostru, care a suferit scuipături, străpungeri cu sulița și lovituri, când a înviat din morți, a zis sfinților Săi ucenici: «Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh» (Matei 28, 19). De aceea, îl mărturisim a fi din Treime pe Cel ce a pătimit și nu cunoaștem altă credință." Toți cei mai onorabili episcopi au spus: „Semnați scrisoarea sau nu?" Preacinstitul monah Dorotei a zis: „Cred în botez, dar nu semnez scrisoarea". Cei mai nobili și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: „Când preasfințitul nostru împărat v-a trimis pe cei mai nobili demnitari și pe cei mai glorioși senatori, ați promis că veți fi de acord cu ceea ce a fost hotărât de sfântul conciliu; de ce atunci nu sunteți de acord în prezent cu hotărârile sfântului conciliu ?" 44 45 .

Actul lui Karos și Dorotheus și al celor care erau cu ei

În primul consulat al preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat al nostru, în a treisprezecea zi a calendelor lui noiembrie, într-o sesiune a sfântului și ecumenicului sinod, convocat din porunca preacuvioșilor împărați ai noștri în mitropolia Calcedonului, în biserica martiriului sfintei și victorioasei mucenițe Eufimia, Aetius, arhidiacon și prim notar, a spus: „preacuviosul prezbiter și periodeut 46,„Alexandru, care a fost trimis de sfinția Voastră la cel mai pios și iubitor de Hristos împărat în chestiunea monahilor Caros și Dorotei și, urmându-l pe monahul Eutihie, fostul arhimandrit, care apostaziase de la credința ortodoxă și căruia i s-a poruncit prin evlavia lor să declare ceva sfinției Voastre, este acum aici și dorește să expună (chestiunea). Iată ce vă supunem spre examinare." Sfântul Sinod a spus: „Prea onorabilul preot și periodeutul Alexandru, care este prezent (aici), să spună ceea ce a fost indicat sinodului de cel mai pios și mai credincios împărat al nostru." Preotul și periodeutul Alexandru a spus: „Trimis de sfinția Voastră și de cei mai nobili demnitari și de sacrule senat la cel mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru, i-am spus că Dorotei și cei adunați lângă Caros, care au depus petiția, au explicat verbal: - evlavia Voastră a promis să adune mănăstirile și pe noi cu ele și, după ce a așezat sfânta evanghelie, să rezolve (chestiunea) între noi amândoi; „Așadar, dacă poruncește evlavia voastră, să fie așa, căci nu putem merge acolo; - auzind acestea, suveranul universului le-a declarat prin mine și prin domnul decurion Ioan: - dacă aș vrea să stau printre voi și ceilalți monahi și să aud (chestiunea) între voi amândoi, atunci nu aș deranja sfântul și ecumenic sinod aici; Dar, întrucât au venit în acest scop și v-au anunțat pe voi, am spus că ar trebui să fiți prezenți și să învățați ceea ce nu știți și, întrebând, să aflați de la ei ceea ce nu știați; așa că am hotărât că este bine pentru voi să mergeți la sinod; pentru că, după cum știți, ceea ce sfântul și ecumenic sinod va hotărî și îmi va da în scris, aceea urmez, aceea sunt mulțumit, aceea cred; ascultați aceasta și nu veți primi alt răspuns de la mine." - Sfântul Sinod a exclamat: „Mulți ani împăratului; mulți ani lui Augustus; „Mulți ani ortodocșilor!" După aceasta, a fost citită petiția înaintată de Karos și de cei care erau împreună cu el celui mai pios împărat. După citire, arhidiaconul Aetius a spus: „Sfântul, marele și ecumenicul

vostru sinod a ascultat petiția înaintată celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru, ales de Domnul Hristos, de către cei mai venerabili monahi Karos și Dorotei și de către cei care sunt ecleziastici împreună cu ei în credință, care, acționând cu nechibzuință, au îndrăznit să-l numească pe Dioscor, detronat de sfântul sinod ecumenic, episcop și să-i roage pe cei mai pioși și iubitori de Dumnezeu suverani ca ei înșiși să fie prezenți la acest sfânt sinod și, nefiind supuși răspunderii, să apere credința cu un cuvânt liber. „Prin urmare, întrucât nu sunt doar condamnați pentru această răutate, ci și pentru că îi apără pe cei care au fost detronați, iar canoanele divine vorbesc clar împotriva clericilor și monahilor care încalcă acest lucru: atunci, dacă porunciți, le vom citi, pentru că sunt în mod special și complet separați de sfânta și sobornica Biserică și de episcopul lor, așa cum și-au arătat deja clar părerea în petițiile pe care le-au depus." Sfântul conciliu a zis: „să se citească canoanele divine ale părinților și să se includă în notele pomenitoare." Și Aetius, arhidiacon și primul notar al marii biserici, a luat cartea și a citit:

Regula 83 47 .

„Dacă vreun episcop, detronat de un conciliu, sau un preot, sau un diacon, sau orice cleric de către episcopul său, îndrăznește să îndeplinească vreo slujbă sacră, fie episcop conform vechiului obicei, fie preot, fie diacon: unui astfel de om nu i se permite în niciun fel să aibă vreo speranță de a fi repus în funcție la un alt conciliu și nici să nu i se permită să fie îndreptățit. Ci toți cei care se împărtășesc cu el să fie excomunicați din Biserică, și mai ales dacă, știind excomunicarea pronunțată împotriva celui mai sus numit, îndrăznesc să aibă comuniune cu ei."

Regula 84 48. Despre secesioniști.

„Dacă vreun preot sau diacon, disprețuindu-și episcopul, se desparte de Biserică și începe să-și țină propriile adunări și ridică un altar, iar când este chemat de episcop nu se supune și nu vrea să-l asculte și nu ascultă, fiind chemat o dată, de două ori și de trei ori: un astfel de preot să fie complet detronat și în niciun caz nu poate fi admis în slujire și nici nu poate primi din nou cinstea sa. Dar dacă este încăpățânat, tulburând Biserica și răzvrătindu-se (împotriva ei), atunci să fie îmblânzit de autoritatea externă, ca un răzvrătit."

După citirea regulilor divine și sacre, sfântul sinod a spus: „imitând dragostea de oameni a Domnului Hristos, acest sfânt și ecumenic sinod aprobă pe cei mai nobili și glorioși demnitari și pe sacru și iubitorul de Hristos senat pentru acea îngăduință față de monahii Caros, Dorotei și Barsuma și față de oamenii lor cu aceleași gânduri, ca pentru reflecția asupra ascultării de acest sfânt și ecumenic sinod și definițiile sale despre dreapta credință, numiților (persoane) li s-a dat un termen de treizeci de zile, adică de la 15 octombrie până la 15 noiembrie. „Așadar, în ziua stabilită, să fie trimiși clericii la ei pentru a le reaminti că fie merg pe calea cea dreaptă spre adevăr și sunt de acord cu tot ceea ce îi place acestui sfânt sinod pentru eradicarea oricărei gândiri rele eretice, fie să știe că ei, împreună cu monahii cu aceleași gânduri, vor fi lipsiți de gradul lor și de orice demnitate și comuniune și, în același timp, demiși din egumenia mănăstirilor." Dacă încearcă să scape, atunci acest sfânt și mare sinod ecumenic hotărăște că aceeași pedeapsă este aplicată și asupra lor, adică atunci când autoritatea externă, conform regulilor divine și sacre ale părinților, ajută la hotărârea împotriva celor neascultători.

Actul lui Fotie, episcop de Tir, și al lui Eustatie, episcop de Berite

În consulatul domnului nostru Marcian, constantul August, și al celui care va fi declarat, în ziua a treisprezecea a calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfințitului și preapiosului domnului nostru, când preasfințitul și gloriosul comandant militar, fost consul și patrician, Anatolius, și ceilalți preasfinți și glorioși

demnitari menționati anterior, și pe lângă ei, sfântul și conciliul ecumenic menționat anterior, convocat din ordinul preasfințitului și preapiosului domnului nostru în orașul Calcedon, se adunaseră în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia, și când toți stăteau așezați la grătarul preasfințitului altar, Photius, preasfințitul episcop de Tyr, a spus: „Am înaintat o cerere preasfințitului și iubitorului de Hristos împărat, iar el a poruncit nobilimii voastre, împreună cu acest sfânt și ecumenic conciliu, să asculte cazul și să dea o decizie asupra lui. Prin urmare, cer ca cererea mea să fie citită și să mi se facă dreptate." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească cererea preasfințitului episcop Photius." Înainte de citire, Eustatie, preasfințitul episcop de Berytus, a spus: „Preapiosul și iubitorul de Hristos suveranul nostru și preapiosul și iubitorul de Hristos suveranul nostru și voi, preailușiți și iubitori de Hristos demnitari, și înaltul senat și sfântul conciliu ecumenic, pe care îl prezidează preaiubitorii și sfinții noștri părinți Leon și Anatolie, ne-ați adunat aici de dragul credinței: (de aceea) porunciți mai întâi să semnăm rezoluția, pentru ca (chestiunea) despre credință să fie decisă mai întâi. Dar dacă porunciți ca cazul meu să fie examinat acum, atunci nu voi întârzia, ci voi da un răspuns imediat." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât preasfințitul împărat al nostru, la cererea lui Fotie, preasfințitul episcop al metropolei Tirului, a poruncit ca cazul care îl privește pe el și pe alți episcopi care se recunosc a fi ofensați să fie examinat la preasfințitul conciliu în prezența noastră: atunci să se citească petiția preasfințitului episcop Fotie." 49 Și când a fost prezentat, Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit:
„Către conducătorii pământului și mării și ai tuturor oamenilor (de fiecare) națiune și rasă, Flavius Valentinian și Marcian, Augusti statornici și victorioși, cerere și rugăciune din partea lui Photius, episcop al orașului Tir (în) prima voastră Fenicia."
„Toți cei care doresc să atingă ceea ce au în minte nu vor reuși în alt mod decât căzând la picioarele tale, unde pot primi vreun rod al speranței lor, mai ales când rugăciunile lor sunt drepte. De aceea am recurs la aceste cereri, fiind convins că nu păcătuiesc împotriva adevărului. Care este motivul cererii mele, un scurt cuvânt va arăta. Preasfânta biserică din Tir, din vremuri străvechi și imemoriale, a fost definită prin sfinte canoane anumite drepturi atât în conducerea bisericii, cât și în hirotonii. Astfel de drepturi Eustatie, cel mai venerabil episcop al orașului Berytus, profitând de zelul unora de-a lungul timpului, a încercat să le încalce, după ce a redactat cele mai înalte rescripte sub sfânta memorie a lui Teodosie, prin care a vrut, prin însușirea hirotoniilor în anumite orașe 50 , să transfere asupra sa unele dintre drepturile bisericii menționate mai sus. Referitorul preasfânt episcop a fost atât de persistent în restrângerea drepturilor bisericii încât a încercat să-mi trimită o scrisoare conciliară, amenințându-mă cu depunerea dacă nu semnez această cartă. Când am semnat-o, nu din proprie inițiativă testament, dar de teama amenințării conținute în el, am explicat în semnătura mea extrema care mă obligase: am scris că am semnat din ordin, știind că acest lucru nu era deloc reprobabil pentru mine, când legile divine și imperiale stabilesc că ceea ce se face nu prin voință, ci prin necesitate, nu are forță. Dar în administrarea evlaviei voastre - (acest lucru) este bine cunoscut de toți oamenii experimentați - nici patronajul nerezonabil nu are forță, nici cineva care ar dori să-și însușească ceva necunoscut antichității prin inovație nu va reuși (în acest sens). Prin urmare, căzând la picioarele voastre, vă rog să decretați prin autoritatea voastră cerească că - tot ceea ce a fost acordat inițial prin canoanele divine menționate mai sus sfintei biserici rămâne inviolabil; - dacă menționatul mai sus, sau oricine altcineva acționând împreună cu el, întreprinde ceva contrar antichității, va fi în zadar și nu va avea forță; - că drepturile Preasfintei biserici Tiriene rămân inviolabile; - și tot ceea ce menționatul mai sus a dobândit prin înșelăciune, fie că sunt cele mai înalte hărți, fie

sentințele oricăror instanțe superioare, sunt invalide; - și dacă, de dragul lor, există vreun consimțământ al unora dintre cei mai sfinți episcopi la încălcarea al vechimii și al canoanelor divine, nu are nicio forță: întrucât nu există nimic reprobabil pentru mine în semnătura făcută de mine pe scrisoarea conciliară, în forma în care am spus: - despre aceasta să trimiteți cartea dumneavoastră sacră și venerabilă, pragmatică (τυ'πος πραγματικο'ς) către cei mai ilustri și glorioși prefecți ai pretoriilor voastre imperiale și către cel mai ilustru și glorios comandant al Orientului și către cel mai ilustru și glorios șef al funcțiilor voastre imperiale și către sfântul conciliu ecumenic, întrunit prin harul lui Hristos și voința voastră la Calcedon, pentru ca nimic contrar decretelor evlaviei voastre să nu se întâmple. Căci, prin însăși natura sa, drepturile sacrului nu sunt în niciun fel diminuate de neglijența ofițerilor care prezidează. Când voi fi primit acestea, voi oferi neîncetat rugăciunile obișnuite pentru puterea voastră veșnică."
Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Ce va spune preasfințitul Episcop Eustațiu de Berit în apărarea acestui lucru?" Episcopul Eustațiu a spus: „Poruncește-i să spună dacă conduce (chestiunea) conform canoanelor) sau conform legilor." Episcopul Fotie a spus: „Am căutat refugiu la preasfințitul Împărat, pentru ca Scaunul din Tir să-și primească drepturile. Și că preasfințitul Episcop Eustațiu a căutat să răstoarne vechiul obicei, să întrebe domnii și preasfinții episcopi. Căci nu mă îndepărtez de canoane și nu vreau să răstoarn statutele părinților, ci cer ca aceste drepturi să nu fie călcate în picioare." Cei mai iluștri demnitari au spus: „A binevoit Preasfântul Suveran al universului ca treburile preasfinților episcopi să nu fie conduse conform hrisoavelor imperiale sau statutelor pragmatice, ci conform canoanelor emise de sfinții părinți. Prin urmare, lăsând deoparte orice decret din pragmatica imperială, să se citească canoanele emise pe această temă. Înainte de citirea canoanelor, episcopul Eustatie a spus: „Jur pe picioarele voastre; întrucât m-a calomniat, ca și cum aș fi acționat cu sârguință, rog sfântul și conciliul ecumenic să fie asigurat că nu am făcut nimic; căci nu am fost atât de îndrăzneț încât să mă opun canoanelor părinților." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Sfântul și conciliul ecumenic să spună, dacă dorește, să se conducă o anchetă despre aceasta conform canoanelor părinților sau conform pragmaticii imperiale, pe care am declarat-o deja tuturor ca fiind plăcută celei mai înalte autorități." Sfântul conciliu a spus: „Nicio pragmatică nu va avea putere împotriva canoanelor; canoanele părinților să prevaleze." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Acum este timpul să aflăm de la sfântul conciliu dacă este permis, conform pragmaticii imperiale (statutului), ca alți episcopi să ia drepturile unei alte biserici." Sfântul conciliu a spus: „Nu este permis; acest lucru este contrar canoanelor." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât răspunsul dat de sfântul conciliu este clar, atunci să spună preaslăvitul episcop Fotie ce biserici, care erau sub (autoritatea) mitropolitului său, a luat preaslăvitul episcop Eustatie sau ce s-a făcut cu privire la hirotoniile săvârșite de el." Fotie, episcop de Tir, a spus: „A luat Vival, Votra, Tripolis, Orthosiada, Arcas, Antaradon; „și mă rog ca umanitatea voastră să ordone ca ei să fie returnați la scaunul din Tir și să afle maiestatea voastră despre alte cazuri." Eustathius, cel mai venerabil episcop, a spus: „A fost un sinod al celor mai venerabili episcopi la Constantinopol și a fost emis un decret, la care a semnat și Maximus, cel mai venerabil episcop al Antiohiei." Maximus, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „Mi-a fost adusă o carte cu semnătura preasfințitului Arhiepiscop Anatolius, în urma căruia am semnat și eu." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Deci, venerabilitatea voastră a fost prezentă la sinodul care a emis acest decret sub preasfințitul Arhiepiscop Anatolius și a fost de acord cu ceea ce s-a făcut"? Maximus, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „Am fost la Constantinopol;

nu am fost prezent la sinodul care a avut loc pe această temă; dar carta mi-a fost adusă și am semnat.”Episcopul Eustatie a spus: „Informez autoritatea voastră și sfântul conciliu că acum sunt preocupat nu să iau în posesie completă, ci să (vă) conving că m-a calomniat; pentru că nu am înaintat o petiție către cel mai pios împărat pentru a face din Berytus o metropolă; dar de obicei împărații fac metropole; și nu eu am fost cel care a împărțit orașele, ci sfântul conciliu le-a împărțit. Așa cum acum, când câțiva s-au adunat la Constantinopol, scrisoarea celui mai sfânt arhiepiscop Leon a fost trimisă tuturor mitropoliților și semnată: așa a fost adusă și semnată și opinia celor mai sfinți episcopi prezenți.” Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Hirotonirea a fost săvârșită de mine când oameni din regiune au venit la mine conform rânduielii străvechi; De aici mi-a fost trimisă prima excomunicare în timp ce eram absent și am petrecut 122 de zile în excomunicare; și din nou am hirotonit doi episcopi, iar el i-a detronat și i-a făcut preoți.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Cine a trimis-o?” Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Nu știu; a fost trimis de aici.” Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „A făcut ceva dezordonat; iar conciliul, iritat aici, acționând conform regulilor, i-a trimis o excomunicare.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să spună sfântul conciliu dacă a fost permis ca preasfințitul arhiepiscop Anatolie să trimită o excomunicare preasfințitului episcop Fotie cât timp acesta era absent și să ordone ca anumite biserici din regiune să-i fie luate și dacă o adunare a episcopilor care locuiesc în orașul imperial ar trebui numită conciliu.” Trifon, cel mai venerabil episcop al Chiosului, a spus: „Conciliul este convocat și ei se adună, iar cei asupriți își primesc drepturile.” Atticus, cel mai venerabil episcop al Zilei, a spus: „Dar nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului, a spus: „De mult timp este obiceiul ca cei mai sfinți episcopi care locuiesc în marele oraș, atunci când sunt chemați de ocazie cu privire la orice problemă bisericească care se ivește, să se adune, să hotărască fiecare (chestiune) și să dea un răspuns petiționarilor. Așadar, nu am făcut nicio inovație, nici cei mai sfinți episcopi care locuiau în oraș, adunați conform obiceiului, nu au pronunțat o nouă cartă; ci prezența episcopilor este demonstrată printr-un act împlinit.” Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Nobilimea voastră ne-a întrebat dacă este posibil să condamnăm o persoană absentă; la aceasta dau un răspuns în voce romană: el este în divinitate”„și apoi a fost adusă și semnată opinia preasfinților episcopi prezenți.” Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Hirotonirea a fost săvârșită de mine când au venit la mine din regiune conform rânduielii străvechi; de aici mi-a fost trimisă prima excomunicare cât timp am fost absent și am petrecut 122 de zile în excomunicare; și din nou am hirotonit doi episcopi, iar el i-a detronat și i-a făcut prezbiteri.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Cine a trimis-o?” Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Nu știu; a fost trimisă de aici.” Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop de Constantinopol, a spus: „A făcut ceva dezordonat; „și conciliul, iritat aici, acționând conform regulilor, i-a trimis o excomunicare.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să spună sfântul conciliu dacă a fost permis ca preasfințitul Arhiepiscop Anatolius să trimită o excomunicare episcopului absent, preasfințitul Episcop Fotie, și să ordone confiscarea anumitor biserici din regiune de la el și dacă o adunare de episcopi care locuiesc în orașul imperial ar trebui numită conciliu.” Trifon, preasfințitul Episcop de Chios, a spus: „Se convoacă un conciliu, se adună, iar cei asupriți își primesc drepturile.” Atticus, preasfințitul Episcop de Zila, a spus: „Dar nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Anatolius, preasfințitul episcop de

Constantinopol, a spus: „De mult timp este obiceiul ca preasfinții episcopi care locuiesc într-un oraș mare, atunci când sunt chemați în legătură cu orice problemă bisericească care se ivește, să se adune, să decidă fiecare (caz) și să dea un răspuns petiționarilor.” „Așadar, nu am făcut nicio inovație, nici preasfinții episcopi care au locuit în oraș, adunați după obicei, nu au pronunțat o nouă cartă; iar prezența episcopilor este demonstrată printr-un act împlinit.” Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Nobilimea voastră ne-a întrebat dacă este posibil să condamnăm pe un absent; la aceasta dau un răspuns cu voce romană: el este în divinul„și apoi a fost adusă și semnată opinia preasfinților episcopi prezenți.” Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Hirotonirea a fost săvârșită de mine când au venit la mine din regiune conform rânduielii străvechi; de aici mi-a fost trimisă prima excomunicare cât timp am fost absent și am petrecut 122 de zile în excomunicare; și din nou am hirotonit doi episcopi, iar el i-a detronat și i-a făcut prezbiteri.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Cine a trimis-o?” Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Nu știu; a fost trimisă de aici.” Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop de Constantinopol, a spus: „A făcut ceva dezordonat; „și conciliul, iritat aici, acționând conform regulilor, i-a trimis o excomunicare.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să spună sfântul conciliu dacă a fost permis ca preasfințitul Arhiepiscop Anatolius să trimită o excomunicare episcopului absent, preasfințitul Episcop Fotie, și să ordone confiscarea anumitor biserici din regiune de la el și dacă o adunare de episcopi care locuiesc în orașul imperial ar trebui numită conciliu.” Trifon, preasfințitul Episcop de Chios, a spus: „Se convoacă un conciliu, se adună, iar cei asupriți își primesc drepturile.” Atticus, preasfințitul Episcop de Zila, a spus: „Dar nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Anatolius, preasfințitul episcop de Constantinopol, a spus: „De mult timp este obiceiul ca preasfinții episcopi care locuiesc într-un oraș mare, atunci când sunt chemați în legătură cu orice problemă bisericească care se ivește, să se adune, să decidă fiecare (caz) și să dea un răspuns petiționarilor.” „Așadar, nu am făcut nicio inovație, nici preasfinții episcopi care au locuit în oraș, adunați după obicei, nu au pronunțat o nouă cartă; iar prezența episcopilor este demonstrată printr-un act împlinit.” Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Nobilimea voastră ne-a întrebat dacă este posibil să condamnăm pe un absent; la aceasta dau un răspuns cu voce romană: el este în divinul„și cei asupriți își primesc drepturile.” Atticus, cel mai venerabil episcop de Zila, a spus: „Dar nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Anatolius, cel mai venerabil episcop de Constantinopol, a spus: „De mult timp este obiceiul ca cei mai sfinți episcopi care locuiesc în marele oraș, atunci când este chemat de ocazie cu privire la orice chestiuni bisericești care apar, să se reunească, să decidă fiecare (caz) și să binevoiască să răspundă petiționarilor. Așadar, nu am făcut nicio inovație, nici cei mai sfinți episcopi care locuiau în oraș, adunați conform obiceiului, nu au pronunțat un nou statut; iar prezența episcopilor este demonstrată de actul îndeplinit.” Eunomius, cel mai venerabil episcop de Nicomedia, a spus: „Nobilimea voastră ne-a întrebat dacă este posibil să-i condamnăm pe absenți; la aceasta dau un răspuns cu voce romană: el este în divinul„și cei asupriți își primesc drepturile.” Atticus, cel mai venerabil episcop de Zila, a spus: „Dar nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Anatolius, cel mai venerabil episcop de Constantinopol, a spus: „De mult timp este obiceiul ca cei mai sfinți episcopi care locuiesc în marele oraș, atunci când este chemat de ocazie cu privire la orice chestiuni bisericești care apar, să se reunească, să decidă fiecare (caz) și să binevoiască să

răspundă petiționarilor. Așadar, nu am făcut nicio inovație, nici cei mai sfinți episcopi care locuiau în oraș, adunați conform obiceiului, nu au pronunțat un nou statut; iar prezența episcopilor este demonstrată de actul îndeplinit." Eunomius, cel mai venerabil episcop de Nicomedia, a spus: „Nobilimea voastră ne-a întrebat dacă este posibil să-i condamnăm pe absenți; la aceasta dau un răspuns cu voce romană: el este în divinul 51 de pasaje din Scriptură se găsesc, exprimate astfel în cartea Faptele Apostolilor: „Nu este obiceiul romanilor să dea un om spre pieire, înainte ca cel defăimat să se înfățișeze înaintea celor ce-l defăimează și să primească răspuns pentru păcatul său" (Faptele Apostolilor 25:16). Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Nu cer nimic altceva, ci cer judecata voastră dreaptă ca canoanele să fie valide și ca cei care au fost hirotonișI în mod legitim de mine, dar destituiți și făcuți preoți, să fie restaurați, iar bisericile să-mi fie înapoiate." Sfântul sinod a exclamat: „Această cerere este dreaptă; fie canoanele valide; cererea preaslăvitului episcop Fotie este dreaptă." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să se citească canoanele." Atticus, cel mai venerabil episcop al Nicopolei din Epir, a citit:
318 Sfinți Părinți care s-au întâlnit la Niceea, regula 4
„Este cel mai potrivit ca toți episcopii districtului local să numească un episcop. Dacă acest lucru este dificil, fie din cauza unor împrejurări care îi constrâng, fie din cauza distanței călătoriei, atunci cel puțin trei episcopi, adunați într-un singur loc, trebuie să facă alegerea, însă, în așa fel încât cei absenți să aibă parte de ea, exprimându-și consimțământul prin scrisori. Aprobarea unor astfel de acțiuni pentru fiecare district trebuie să aparțină mitropolitului" 52 .
Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Au fost prezenți episcopii provinciali când a hirotonit preasfințitul episcop Eustațiu?" Eustațiu, preasfințitul episcop de Berytus, a spus: „De când am devenit mitropolit, cei care mi-au plăcut au fost prezenți cu mine; dar acum cel mai pios împărat poate spune ce dorește." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Sfântul sinod să declare ce îi place: dacă, conform canonului celor 318 sfinți părinți, ar trebui să existe un episcop ca mitropolit, având autoritate în hirotonirea celor mai venerabili episcopi din fiecare oraș provincial, sau doi, astfel încât să poată săvârși hirotoniri separat în orașe." Sfântul sinod a spus: „Cerem ca, conform canoanelor sfinților, unul să fie mitropolit; cerem ca canoanele sfinților părinți să aibă putere." Atticus, cel mai venerabil episcop de Nicopole în Epir, a spus: „Canonul celor 318 sfinți părinți poruncește ca în fiecare regiune să fie un episcop ca mitropolit; și cerem ca și acum canoanele să fie valabile în orice și în toate regiunile; și toate pragmatele (statutele) obținute pe cale ocolită și care răstoarnă ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți în mod spiritual și după Dumnezeu să fie invalide." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Și conform canoanelor celor 318 sfinți părinți și conform opiniei și judecății întregului sfânt conciliu, Fotie, cel mai venerabil episcop al metropolei Tiriene, va avea deplină putere să consacre în toate orașele din regiunea primei Fenicii; iar cel mai venerabil episcop Eustatie nu va primi nimic mai mult pentru sine din statutul pragmatic imperial decât ceilalți episcopi din aceeași regiune; și dacă sfântul conciliu este de acord cu aceasta, să o declare." Sfântul Sinod a exclamat: „Aceasta este o judecată dreaptă; aceasta este judecata lui Dumnezeu; aceasta este o decizie dreaptă. Mulți ani împăraților; mulți ani augustilor; mulți ani demnitarilor!" Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Ce ar trebui să decidă Sfântul Sinod cu privire la episcopii hirotoniți de preavenerabilul Episcop Fotie, pe care preavenerabilul Episcop Eustatie i-a înlăturat și, după ce le-a primit episcopatul, i-a rânduit să fie preoți?" Sfântul Sinod a spus: „Hotărâm ca ei să fie episcopi; este drept să primească episcopatul și cetățile, ca cei hirotoniți de Mitropolit; hirotonirea Părintelui Fotie să fie validă." Sebastian, preavenerabilul

Episcop de Verria din Tracia, a spus: „Toți cerem ca demnitatea, episcopatul, scaunul și onoarea lor să li se restituie, ca celor hirotoniți de Mitropolit.” Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „Este în seama sfântului sinod să hotărască în cele din urmă asupra acestui lucru și să ia o hotărâre” 53... Și când această conversație a fost tradusă în greacă de Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, preavenerabilii episcopi Paschasinus și Lucențiu și prezbiterul Bonifaciu, locțiitor al scaunului apostolic al Romei, au spus: „A degrada un episcop la rangul de prezbiter este un sacrilegiu. Dacă o vină legitimă îi îndepărtează de acțiunile episcopale, atunci nu ar trebui să păstreze rangul de prezbiter. Dar dacă sunt lipsiți de demnitatea lor fără nicio acuzație, atunci se întorc la demnitatea episcopală.” Anatolius, preavenerabilul arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Aceștia, care sunt numiți degradați de la demnitatea episcopală la rangul de prezbiter, dacă sunt condamnați pe orice motiv, devin pe bună dreptate nevrednici de onoarea de prezbiter; dar dacă sunt degradați la un rang inferior fără niciun motiv îndreptățit, atunci, când sunt găsiți nevinovați, primesc din nou demnitatea episcopală și preoția.” Maximus, preavenerabilul episcop al Antiohiei, a spus: „Și eu cred același lucru, în acord cu preaiubiții și sfinții episcopi, cu privire la cei care sunt degradați de la episcopi la prezbiteri.” Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Și eu spun același lucru despre aceștia.” Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Sunt de acord cu ceea ce a fost stabilit în scris de sfinții părinți, atât romanii, cât și Anatolius (arhiepiscop) al marelui Constantinopol.” Eusebius, cel mai venerabil episcop al Ancyrei Galatiei, a spus: „Urmez opinia sfinților părinți menționate anterior și expunerea dreptei lor gândiri.” Iulian, cel mai venerabil episcop al Cosului și, de asemenea, locțiitor al tronului apostolic, a spus: „Este nedrept și impiu ca episcopii care au fost hirotoniți conform canoanelor și care au acceptat de bunăvoie hirotonirea să își asume din nou demnitatea de preot, contrar oricărei rânduieli canonice. Dar dacă sunt acuzați pe bună dreptate, ca fiind condamnați pentru o crimă, atunci sfântul conciliu va verifica dreptatea cazului și, la descoperirea adevărului, vor fi lipsiți de onoarea episcopală. Căci este imposibil ca un grad inferior să urmeze o demnitate superioară.” Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Cine este nevrednic să fie episcop nu poate fi vrednic să fie preot.” Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Judecata părinților este dreaptă. Toți afirmăm același lucru. Părinții au hotărât cu dreptate; fie ca opinia arhiepiscopilor să fie valabilă.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Ceea ce este plăcut sfântului sinod să fie păstrat ferm în veci.”

Cecropius, cel mai venerabil episcop al Sevastopolului, a spus: „Pentru ca autoritatea voastră să nu fie acuzată de fiecare persoană și să nu fie tulburată, iar noi înșine să nu ne deranjăm, vă rugăm ca acele pragmatice (statute) care au fost făcute de unii în fiecare regiune în detrimentul canoanelor să fie necondiționat nevalide, ci canoanele să fie valabile în orice - căci în acest fel atât credința este păstrată, cât și fiecare biserică va avea putere - și să nu fie permis să hirotonești pe nimeni care nu este conform canoanelor.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Dacă întregul preasfânt conciliu este de acord cu cererea preasfântului episcop Cecropius, să declare.” Sfântul conciliu a exclamat: „Toți afirmăm același lucru; toate pragmaticele (statutele) nu vor fi valabile; canoanele să fie valabile: și aceasta să fie de la voi.” Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „După părerea sfântului conciliu și în toate celelalte domenii, canoanele să aibă putere.” Sfântul sinod a exclamat: „Mulți ani împăratului; mulți ani lui Augustus; mulți ani demnitarilor! Aceasta este o judecată dreaptă; cei drepți au judecat cu dreptate.” Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „Ceea ce s-a discutat, să se împlinească (în faptă)” 54 .

ACTUL CINCI (CONSILIUL DE LA CALCEDONA)

În consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a unsprezecea a calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din porunca preasfințitului și preapiosului nostru domnul Marcian, Augustul permanent, s-au întâlnit în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia, cel mai ilustru și mai glorios comandant militar, fost consul și patrician, Anatolius, și cel mai ilustru și mai glorios prefect al pretoriului imperial, Palladius, și cel mai ilustru și mai glorios funcționar al curții imperiale, Vincomalus, s-au întâlnit și:

Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și preaslăvițiul preot Bonifaciu, ocupând locul lui Leon, cel mai sfânt arhiepiscop al Romei antice, și

Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop al marelui Constantinopol și

Maxim, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei din Siria, și

Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, și

(Quintillus, cel mai venerabil episcop al Heracliei din Macedonia, ocupând locul preasfințitului Anastasie, episcop al Tesalonicului, și

Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, și

Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, și

Lucian, preaslăvitul episcop de Biza, ocupând locul preaiubitului de Dumnezeu Ciriac, episcop de Heraclia din Tracia, și

Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ciziculuі, și

Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, și

Florența, cel mai venerabil episcop de Sardes, și

Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, și

Anastasie, cel mai venerabil episcop al Niceei, și

Iulian, cel mai venerabil episcop de Cos, care ocupă și locul tronului apostolic al Romei antice și

Eleutherius, cel mai venerabil episcop al Calcedonului, și

Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, și

Meletie, cel mai venerabil episcop al Larissei, care ocupă locul celui mai venerabil domn episcop al Apameei din Siria și

Amfilohie, cel mai venerabil episcop de Side, și

Teodor, cel mai venerabil episcop de Tars, și

Cirus, cel mai venerabil episcop al Anazarbului, și

Constantin, cel mai venerabil episcop de Bostra, și

Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, și

Teodor, cel mai venerabil episcop al Damascului, și

Ștefan, cel mai venerabil episcop de Hierapolis, și

Nonnus, cel mai venerabil episcop al Edessei, și

Simeon, cel mai venerabil episcop de Amids, și

Epifanie, cel mai venerabil episcop, ocupând locul preavenerabilului Olimpie, episcop al Constantinopolului, și

Ioan, cel mai venerabil episcop al Sevastei, și

Seleuc, cel mai venerabil episcop al Amasiei, și

Constantin, cel mai venerabil episcop al Melitinei, și

Patrick, cel mai venerabil episcop de Tyana, și

Petru, cel mai venerabil episcop de Gangra, și

Eustațiu, cel mai venerabil episcop de Berytus, și

Apragmonius, cel mai venerabil episcop de Tiya, ocupând locul prea venerabilului Kaloger, episcop de Claudiopolis, și

Atarvius, cel mai venerabil episcop de Trebizonda, care ocupă locul lui Teoctist, cel mai venerabil episcop de Pissinus, și
Roman, cel mai venerabil episcop laic, și
Critonian, cel mai venerabil episcop al Afrodisiasului Carian, și
Nunechius, cel mai venerabil episcop al Laodiceei Frigiene, și
Marinian, cel mai venerabil episcop de Synad, și
Onisifor, cel mai venerabil episcop al Iconiei, și
Pergam, cel mai venerabil episcop al Antiohiei Pisidiei, și
Epifanie, cel mai venerabil episcop al Pergamonului 55 , și
Atticus, cel mai venerabil episcop de Nicopole din Epir, și
Martiriu, cel mai venerabil episcop de Gortyn, și
Luca, cel mai venerabil episcop de Dyrrhachium, și
Vigilantius, cel mai venerabil episcop al Larisei din Tesalia, și
Francion, cel mai venerabil episcop de Philippopolis, și
Sebastian, cel mai venerabil episcop de Verria, și
Geronțiu, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Siria, și
Eusebiu preotul, ocupând locul lui Macarie, cel mai venerabil episcop al Laodiceei din Siria, și
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorileiei),
și celălalt sfânt și ecumenic conciliu, convocat în orașul Calcedon, din ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran Marcian; și când toți s-au așezat la grătarul sfântului altar, cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Ordonează să ni se spună ce s-a hotărât cu privire la credință”. 56 Asclepiade, diaconul marii biserici din Constantinopol, a citit definiția, pe care nu a fost plăcut să o includă în aceste note memoriale. După citire, când unii s-au îndoit, Ioan, cel mai venerabil episcop al Germaniciei, a spus: „Definiția nu este bine alcătuită și trebuie corectată”. Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus sfântului conciliu: „Vă place definiția?” Toți cei mai venerabili episcopi, cu excepția celor din Roma și a unora din Orient, au strigat: „Definiția este pe placul tuturor. Aceasta este credința părinților. Cine filozofează contrar acesteia este un eretic. Dacă cineva gândește altfel, să fie anatema! Nestorienii afară! Această definiție este pe placul tuturor. Cine nu-l anatematizează pe Nestorie, să părăsească conciliul.” Anatolie, cel mai onorabil episcop al Constantinopolului, a spus: „Ieri tuturor le-a plăcut definiția credinței”? Cei mai onorabili episcopi au spus: „Tuturor le-a plăcut definiția. Noi nu credem altfel. Anatema oricui crede altfel! Aceasta este credința părinților. Definiția a fost plăcută lui Dumnezeu. Aceasta este credința ortodocșilor. Credința să nu tolereze înșelăciunea. Sfânta Maria să fie scrisă ca Maica Domnului; deci adăugați la simbol.” 57 Preavenerabilii episcopi Paschasinus și Lucențiu și preavenerabilul preot Bonifaciu, locțiitor al tronului apostolic al Romei, au spus: „Dacă nu sunt de acord cu scrisoarea apostolicului și preafericitului om Papă Leon, atunci porunciți să ni se dea scrisori de răspuns și astfel se va încheia sinodul.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Dacă doriți, atunci șase dintre cei mai venerabili episcopi ai Orientului și trei din districtul Asiatic și trei din Pont și trei din Illyricum și trei din Tracia, în prezența și a preasfințitului Arhiepiscop Anatolius și a preavenerabililor Romani, să ne întâlnim în oratoriul templului sfinților martiri și, când totul va fi fost judecat de ei în ordine, vi se va anunța ceea ce este plăcut în ceea ce privește sfânta credință.” Preavenerabilii episcopi au strigat: „Hotărârea a fost plăcută tuturor. Aceste voci - împăratului! Aceasta este hotărârea ortodocșilor.” Și când preavenerabilul Episcop Ioan de Germanicia s-a apropiat din nou de cei mai iluștri demnitari, cei mai venerabili episcopi au strigat: „Afară cu nestorienii; afară cu luptătorii pentru Dumnezeu! Cei

care există abia au apărut. Universul este ortodox. Ieri tuturor le-a plăcut definiția. Împăratul este ortodox. Augusta este ortodoxă. Augusta l-a alungat pe Nestorie. Demnitarii sunt ortodocși. Mulți ani lui Augustus; mulți ani împăratului! Ieri tuturor le-a plăcut definiția. Mulți ani demnitarilor! Cerem ca definiția să fie semnată înaintea Evangheliilor. Tuturor le-a plăcut. Ordonați ca definiția să fie semnată. Să nu existe nicio înșelăciune împotriva credinței. Cine nu semnează definiția este eretic. Sfânta Maria este Maica Domnului. Cine nu filozofează așa este eretic. Demnitarii ortodocși păzesc credința. Împărații ortodocși au demnitari ortodocși. Nimeni nu se abate de la definiție. Duhul Sfânt a dictat definiția. Definiția este ortodoxă. Să fie semnată acum definiția. Cine nu semnează este eretic. Afară cu ereticii! Fecioara Maria este Maica Domnului. Afară cu ereticul!" Să se adauge la definiție „Maria Maica Domnului". Afară cu nestorienii! Hristos este Dumnezeu. Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Dioscor a spus că l-a detronat pe Flavian pentru aceasta, pentru că a spus: «două firi», dar în definiție spune: «de două firi»." Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Dioscor a fost detronat nu pentru credință, ci pentru că l-a excomunicat pe domnul arhiepiscop Leon și, fiind chemat pentru a treia oară, nu a venit; pentru aceasta a fost detronat." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ați primit scrisoarea arhiepiscopului Leon?" 58Cei mai onorabili episcopi au strigat: „Da, l-am primit și l-am semnat." Cei mai onorabili demnitari au spus: „Prin urmare, ceea ce este conținut în el, treceți-l în decret." Cei mai onorabili (episcopii menționați anterior) au strigat: „Nu există niciun alt decret; nu există nicio lipsă în decret." Eusebiu, cel mai onorabil episcop al pre-Rilea, a spus: „Nu există niciun alt decret." Cei mai onorabili episcopi au strigat: „Scrisoarea este confirmată prin decret. Arhiepiscopul Leon crede așa cum credem și noi. Să se semneze decretul. Decretul conține totul. Decretul conține credința. Leon a spus același lucru ca și Chiril. Celestin a confirmat (cuvintele lui) Chiril. Xystus a confirmat (cuvintele lui) Chiril. „Un botez, un Domn, o credință" (Efeseni 4:5). Îndepărtați minciunile din decret!" (Cei mai nobili și) cei mai glorioși demnitari au spus: „Aceste exclamații vor fi prezentate preasfintului și preapiosului nostru suveran." Și Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, după ce s-a dus, la porunca celor mai glorioși demnitari, în camera imperială și, întorcându-se puțin mai târziu, a rostit următorul discurs în fața sfântului sinod:

„Preasfântul și piosul nostru suveran a poruncit ca fie, în conformitate cu opinia celor mai nobili și glorioși demnitari, șase episcopi preaslăviți din districtul estic, trei din Pont, trei din Asia, trei din Tracia și trei din Illyricum, în prezența preasfântului Arhiepiscop Anatolius și a preaslăviților Romani, să se adune în oratoriul templului preasfântului martir și să facă un decret drept și ireproșabil despre credință, astfel încât toți să fie de acord și nimic să nu rămână îndoielnic; fie, dacă acest lucru nu este de dorit, fiecare prin mitropolitul său să-și declare credința, astfel încât, în același mod, să nu rămână nicio îndoială sau dezacord; dar dacă sfințenia voastră nu dorește acest lucru, să știți că în țările occidentale trebuie să existe un conciliu, deoarece evlavia voastră nu a vrut să facă aici un decret indubitabil despre credința adevărată și ortodoxă."

Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Trăiască împăratul! Ori să rămână decretul, ori vom pleca. Trăiască împărații!" Cecropius, cel mai venerabil episcop de Sevastopol, a spus: „Cerem ca decretul să fie recitit; și să plece cei care contrazic și nu semnează; căci suntem de acord cu ceea ce a fost bine decretat și nu contrazicem în nimic." Cei mai venerabili episcopi de Illyricum au spus: „Să fie declarați cei care contrazic; cei care contrazic, nestorienii; cei care contrazic, să plece la Roma." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Dioscor a spus: «de două firi» accept, dar

«două» (firi) nu accept. Și preasfântul Arhiepiscop Leon spune că în Hristos există două firi, unite inseparabil, neschimbat și inseparabil într-unul singur Fiu, Mântuitorul nostru. Pe cine urmați atunci, pe preasfântul Leon sau pe Dioscor ? 59 Cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Cum a făcut Leon, așa credem și noi." Cei care contrazic sunt Eutyhienii. Leo a expus doctrina ortodoxă." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Așadar, adăugați la definiție, conform gândului preasfințitului nostru (părinte) Leo, că în Hristos sunt două firi, unite neschimbabil, inseparabil și fără confuzie. „ 60 " 61

(Definiția Conciliului de la Calcedon)

„Sfântul Mare și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu și porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, Marcian și Valentinian Augusti, întrunindu-se la Calcedon, mitropolia Bitiniei, în biserica martirică a sfintei și victorioasei mucenițe Eufimia, a hotărât următoarele."

„Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întărind în ucenicii Săi cunoașterea credinței, a zis: « Pacea Mea vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă»" (Ioan 14:27), pentru ca nimeni să nu se contrazică cu aproapele său în dogmele evlaviei, ci să proclame în egală măsură propovăduirea adevărului tuturor. Și întrucât diavolul nu încetează să răneasă semințele evlaviei cu neghina sa și caută mereu ceva nou împotriva adevărului: de aceea Domnul, purtându-și întotdeauna grija pentru neamul omenesc, l-a mișcat la râvnă pe acest împărat preacuvios și preacredincios și a chemat la sine de pretutindeni pe capii preoției, pentru ca, cu ajutorul harului lui Hristos, Domnul nostru al tuturor, să poată îndepărta din oile lui Hristos orice infecție a minciunii și să le îngrășeze cu vlăstarii adevărului. Aceasta am făcut, alungând printr-o hotărâre comună dogmele erorii și restaurând „credința nefailibilă a părinților, propovăduind tuturor simbolul celor 318 și numărând printre părinții noștri pe cei care au primit această expunere a evlaviei, care apoi s-au adunat în marele Constantinopol (la număr) 150." și ei înșiși au confirmat aceeași credință. Prin urmare, noi, păstrând ordinea și toate decretele despre credință ale sfântului sinod care a fost ținut odinioară la Efes, la care au fost președinți preasfântul (fericitul) Celestin al Romei și Chiril al Alexandriei , hotărâm ca expunerea dreptei și neprihănitei credințe a celor 318 sfinți și binecuvântați părinți care s-au adunat la Niceea sub Constantin, fostul împărat de pioasă amintire, să strălucească în mod special, dar ca ceea ce a fost hotărât de cei 150 de sfinți părinți la Constantinopol pentru distrugerea ereziilor care au apărut atunci și confirmarea aceleiași noastre credințe sobornicești și apostolice să fie, de asemenea, valabil."

(Simbolul celor 318 Părinți (care au fost) în Niceea)

„Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, S-a pogorât din cer și S-a întrupat prin Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om, a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și s-a înălțat la cer și șade de- a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit; și în Duhul Sfânt, Domnul, Dătătorul de viață. „Cei care spun că a fost odată (un timp) când El (Fiul) nu era și că nu exista înainte de nașterea Sa și a venit din ceva ce nu exista, sau care susțin că Fiul lui Dumnezeu are ființă din o altă ipostază sau esență, sau că El este transpozabil sau schimbător, acestea sunt anatematizate de Biserica Catolică și Apostolică ."

(Și simbolul celor o sută cincizeci de sfinți părinți care s-au adunat la Constantinopol: „Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul singur născut al lui Dumnezeu, născut din Tatăl înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut; care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră s-a pogorât din cer și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om; a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și s-a suit la cer și șade de - a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții; a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit; - și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care purcede din Tatăl, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este venerat și slăvit, care a vorbit prin proroci; - într-o Biserică sfântă, sobornicească și apostolică ; - mărturisim un singur botez pentru iertarea păcatelor; - așteptăm învierea morților.” și viața veacului viitor. Amin.”
„Așadar, acest simbol înțelept și mântuitor al harului lui Dumnezeu ar fi suficient pentru cunoașterea desăvârșită și confirmarea evlaviei; pentru că învață perfect despre Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt și prezintă întruparea Domnului celor care îl primesc corect. Dar, întrucât cei care se străduiesc să respingă predicarea adevărului au dat naștere la discursuri deșarte prin ereziile lor, unii îndrăznind să denatureze taina dispensației Domnului pentru noi și respingând cuvântul «Theotokos» despre Fecioară, iar alții introducând fuziune și confuzie și inventând în mod nebunesc că există o singură natură a trupului și a dumnezeirii și afirmând în mod ciudat că natura divină a Unul-Născut este pasivă prin fuziune: de aceea, dorind să pună capăt tuturor invențiilor lor împotriva adevărului, sfântul și marele sinod ecumenic prezent acum, care de la bun început proclamă o predică irefutabilă, a hotărât mai întâi ca credința celor 318 sfinți părinți să rămână inviolabilă și confirmă învățătura despre esența Duhului, transmisă de cei 150 de sfinți părinți care s-au adunat mai târziu în cetatea domnitoare, pentru cei care…” lupta împotriva Duhului Sfânt; Ei au făcut cunoscută această doctrină tuturor, fără a adăuga nimic ca și cum ar fi lipsit din cea dintâi, ci explicând înțelegerea lor despre Duhul Sfânt prin mărturii din Scriptură împotriva celor care au încercat să nege domnia Lui. Și pentru cei care încearcă să denatureze taina dispensațiunii și vorbesc fără rușine că cel născut din Sfânta Maria este un om simplu, (conciliul) a primit scrisorile conciliare potrivite (pentru aceasta) ale fericitului Chiril, fost păstor al bisericii alexandrine, către Nestorie și către răsăriteni - ca mustrare a nebuniei lui Nestorie și ca explicație pentru cei care, din zel pios, doresc să cunoască semnificația simbolului mântuitor. La aceasta am adăugat, așa cum se cuvine, scrisoarea primatului marii Rome, preafericitul și sfântul Arhiepiscop Leo, scrisă sfântului Arhiepiscop Flavian pentru distrugerea gândurilor rele ale lui Eutihie, în acord cu mărturisirea marelui Petru și ca un fel de stâlp comun împotriva gândurilor rele, pentru confirmarea dogmelor ortodoxe; pentru că îi dărâmă pe cei care încearcă să împartă taina dispensațiunii în două fii și îi alungă din adunarea sacră pe cei care îndrăznesc să spună că divinitatea Unul-Născut este pasivă și se opune celor care inventează fuziunea și amestecul celor două firi ale lui Hristos și îi alungă pe cei care afirmă în mod eronat că forma pe care a primit-o de la noi este cea a unui slujitor al cerului sau a unei alte esențe și îi anatematizează pe cei care fabulează că înainte de unire există două firi ale Domnului și că după unire inventează o singură fire. – Așadar, urmând sfinților părinți, învățăm cu toții în unanimitate să mărturisim pe unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, desăvârșit în divinitate și desăvârșit în umanitate, adevărat Dumnezeu și adevărat om, același din sufletul și trupul rațional, de o ființă cu Tatăl după divinitate și același de o ființă cu noi după

umanitate, în tot ceea ce este similar cu noi, afară de păcat, născut înainte de veacuri cu Tatăl după divinitate,și în zilele de pe urmă, pentru noi și pentru mântuirea noastră de la Maria Fecioară, Născătoarea lui Dumnezeu - după umanitate, unul și același Hristos, Fiul, Domnul, unul-născut, în două firi cunoscute neconfundat, neschimbat, inseparabil - astfel încât, prin unire, distincția celor două firi nu este în niciun fel încălcată, ci mai degrabă proprietatea fiecărei firi este păstrată și unită într-o singură persoană și o singură ipostază - nu separată sau împărțită în două persoane, ci unul și același Fiu și unul-născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Iisus Hristos, așa cum în vremurile de demult profeții (au învățat) despre El și (așa cum) însuși Domnul Iisus Hristos ne-a învățat și (așa cum) ne-a transmis simbolul părinților. - După ce aceasta a fost astfel expusă de noi cu toată sârguința și armonia, sfântul și ecumenicul sinod a hotărât că nimănui nu i se va permite să pronunțe, sau să scrie, sau să compună, sau să filozofeze, sau să învețe pe alții o altă credință. Iar cei care îndrăznesc fie să formeze o altă credință, fie să predice, fie să învețe, fie să învețe un alt simbol celor care vor să se întoarcă la cunoașterea adevărului de la păgânism, sau de la iudaism, sau de la orice erezie, aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, episcopii să fie străini de episcopat, iar clericii - de cler; iar dacă sunt monahi sau laici, aceștia să fie sub anatemă."

După ce s-a citit definiția, toți episcopii cei mai onorabili au exclamat: „Aceasta este credința părinților. Mitropoliții să o semneze imediat: să o semneze imediat în prezența demnitarilor înșiși; ceea ce este bine definit să nu fie supus întârzierii. Aceasta este credința apostolilor. Cu toții suntem de acord cu ea; cu toții gândim așa." Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „Ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți și este plăcut tuturor va fi prezentat autorității supreme" 62 .

ACTUL ȘASE (CONSILIUL DE LA CALCEDONA)

În consulatul Împăratului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a opta a Calendelor lui Noiembrie, la Calcedon, din porunca preasfințitului și preapiosului Împărat al nostru Marcian, Augustul permanent, sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în orașul Calcedon, s-a întrunit în preasfânta biserică a sfintei și victorioasei mucenițe Eufimia, și anume:

Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu, preaslăvitul preot, ocupând locul preasfântului și preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop al Romei antice, Leon, și

Anatolie, preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol (noua Romă), și alți preasfinți și venerabili episcopi, și anume:

Maxim al Antiohiei, în Siria,

Juvenal din Ierusalim,

Quintil din Heraclia, în Macedonia, ocupând locul lui Anastasie, episcopul Tesalonicului,

Falassiy din Cezareea, în Capadocia,

Ștefan din Efes,

Lucian din Bizanț, luând locul lui Cyriacus, episcopul Heracliei din Tracia,

Eusebiu din Ancira, în Galatia,

Diogene din Cizic,

Petru din Corint,

Florența din Sardes,

(Eunomius din Nicomedia 63),

Anastasie de Niceea,

Eleutherius din Calcedon,

Iulian din Cos, care ocupă și locul tronului apostolic al Romei antice, Leon,

Vasile din Seleucia , în Isauria,
Meletie din Larisa, care ia locul lui Domnus, episcopul Apameei din Siria,
Amfilohie din Side,
Teodor din Tars,
Cirus din Anazarv,
Constantin de Bostra,
Fotie din Tir,
Teodor din Damasc,
Ștefan din Hierapolis,
Nonnus din Edessa,
Simeon din Amid,
Epifanie, episcop de Perga, luând locul lui Olimpie, episcop de Constantin,
Ioan din Sevastia,
Seleucos din Amasia,
Constantin de Melitinsky,
Patrick de Tyana,
Petru din Gangra,
Apragmonius din Tiy, ocupând
sediul lui Kaloger, episcop de Claudiopolis,
Atarbius din Trebizonda, ocupând locul lui Doroteu, episcop de Neocezareea,
Fotin, arhidiacon, care ocupă locul lui Teoctist, episcop de Pissinus,
Un roman lumesc,
Critonianus din Afrodisia, în Cezareea,
Nunechius din Laodiceea, în Frigia,
Marinian din Synnad,
Onesifor din Iconium,
Pergam Antiohia, în Pisidia,
Atticus din Nicopole, în Epirul antic,
Martiriu din Gortina,
Luca din Dyrrhachium,
Vigilantius din Larissa, în Tesalia,
Francion Philippopolitan,
Vasile de Traianopolis,
Trifon din Chios,
Teoctist din Verria, în Siria,
Geronțiu din Seleucia,
Eusebiu preotul, ocupând locul lui Macarie din Laodiceea, în Siria,
Eusebiu din Dorileia,
Savva Paltsky,
Petru de Gaval,
Sofronie al lui Constantin,
Patricius din Neocezareea, în Augusta Eufratului,
Mara din Anazarth,
Romulus din Chalcis,
Eustațiu de Berytus,
Leonty din Ascalon,
Anianus Capitolinus,
Zevenn din Pella,
Ioan de Tiberias,
Antioh al lui Arhelau 64 ,

Viril din Aile,
Arefa Elussky,
Musonius din Zoar 65 ,
Rufinus din Vivl,
Pancrațiu din Liviade,
Zosimus din Minoizi,
Natira Gazsky,
Polichronius din Antipatride,
Ioan din Gadara,
Paul de Anfidon,
Fotin din Lidda,
Irakliy din Azot,
Marcian de Herria 66 ,
Ștefan din Iamnia,
Epictet din Diocletianopolis,
Roman Eudoxiopolsky,
Teodor din Claudiopolis, în Isauria,
Iulian din Celendra,
Tyrannus din Germanicopolis,
Ioan al Diocesarei,
Acakios al Antiohiei,
Epifanie de Cestria,
Elian din Selinunte,
Iotapicul de amoniu,
Megal 67 Philadelphia,
Marcu al lui Arephus,
Timofei Valaneiski,
Eusebiu din Seleucilia,
Eutihian al lui Epifanie,
Paul din Mariamne,
Lampadius din Raphaneus,
Alexandru din Sebaste,
Filip al lui Adam,
Hypatius din Zephyria,
Teodor al lui Augustus,
Chrysippus din Mallus,
Iulian al Rusiei,
Polichronius al lui Epifanie,
Ioan Flavianul,
Indim Hermopolsky 68 ,
Sofronie corepiscopul, luând locul lui Bassian, episcopul Mopsuestiei,
Proclus din Adrap,
Eulogius din Filadelfia, în Arabia,
Teodosie de Kanofski,
Ormisda philippopolitanus,
Damian din Sidon,
Teodor de Tripolie,
Olimpius din Panaeus,
Pavel din Ptolemaida,
Pavel Aradski,

Toma Porfirion,
Bosforul din Orthosia,
Porfirie, arhidiacon, care ocupă locul lui Uranius, episcop de Emesa,
Iosif din Heliopolis, în Fenicia,
Iordan din Avila,
Valerius din Laodiceea, în Fenicia,
Toma al Europei, în Fenicia,
Teodoret din Cyrrhus,
Rufinus din Samosata,
Ioan de Germanicia,
Timofei Dolichsky,
Euvoltius 69 Zeugmatian,
Atanasie din Paros 70 ,
Kayuma marcopolensis,
Ioan de Kars,
Avraam din Kerkis,
Ioan Saracinul,
Noe - cetățile Kifah,
Callinicus din Apamea, în Bitinia,
Levkady Finnish 71 ,
Ioan de Polemonia,
Gratidian din Kerasunt,
Iulian din Tavia,
Meliftong Juliopolsky,
Hypericius 72 Asponian,
Akakiy Kinsky,
Eufrasie din Lacinia 73 ,
Cecropius din Sevastopol,
Ioan din Nicopole, în Armenia,
Dorofey preotul, ocupând locul lui Anatolius 74 , episcop de Satala,
Atticus din Zilia,
Antioh din Sinope,
Eucharius, diacon, luând locul lui Paralius, episcop de Andrap,
Pavel, prezbiterul, luând locul
Urania, episcop al Imeriei 75 ,
Akakiy Ariarafiri,
Irakli Komansky,
Adelphius, chorepiscop, luând locul lui Adolius, episcop de Aravis,
Eufronius preotul, ocupând locul episcopului domnului de Kukuz,
Un preot renunțat, ocupând locul lui Ioan, episcop de Arc,
Teodosie de Nazianz,
Aristomah Colonius,
Rin Yunopolsky,
Epifanie presbiterul, ocupând locul lui Etherius, episcop de Pompeiopolis,
Filotim, un preot care ocupă locul lui Temistius, episcop de Amastris,
Teodor din Heraclius,
Eulogius preotul, ocupând locul lui Genephlius, episcop al Cratiei,
Pelagius preotul, ocupând locul lui Teofil, episcopul Adrianopolului,
Elpidium fermsky,
Acvila eudoxia,

Mysterius din Amorium,
Longinus orc,
Dokimasius din Maroneia,
Serenus din Maximianopolis,
Etheric din Smirna,
Eusebiu de Klazomenus,
Kyriakos Egee,
Mama Aninitsky,
Leontius din Magnezia, la Meandru,
Quintus Phocaeus,
Proclus din Argis,
Toma din Alalkom 76 ,
Olimpius din Theodosiopolis,
Philip Novodvorsky,
Rufinus din Vriuli,
Marcellinus Mitropolitul,
Isaia Elita,
Păunul din Theodosiopolis, în Asia,
Iulian din Hipona,
Esperius din Pitania,
Proterium myrrhinum 77 ,
Bazilica Paleopolis,
Maeonius din Nyssa,
Petru de Dardanus,
Falassiy din Patria,
David din Hadria,
Eulaliy 78 din Pionia,
Paeonia troadensis,
Ștefan de Prymnesia 79 ,
Teosebiu 80 Ili,
Hermias din Avidia,
Daniel din Lampsak,
Patrick de Adramitius 81 ,
Menecrates din Keras,
Cossinium din Hierocezareea și ocupând locul lui Argeius 82 , episcop de Sardes,
Ilie Vlandsky,
Policarp din Gaval,
Patrick de Akamas 83 ,
Pavel din Tripolie, în Lidia,
Amachia din Septoria,
Apolloniană stângă,
Gemel din Stratonice,
Alkimid silandicus,
Dionisie din Atalia,
Nicolae de Akaras și luând locul lui Ștefan, episcop de Limyra,
Zinodot din Telmessus,
fronton ușor,
Filip de Livuron 84 ,
Teodor din Antipheles,
Leonty din Araks,

Antipater din Caunus,
Andrei Sektorinsky,
Pavel Tlogsky 85 ,
Roman Vuvoneisky,
Nikias din Megara,
Atanasie de Opuntia,
Domnin din Plataea,
Onisim din Argos,
Marca Eurasiei,
Phoenixul Călător,
Eutihie din Adrianopol,
Claudius din Anchiaceae,
Soteric din Corcyra,
Dionisie al Antiohiei,
Ioan din Alinda,
Flachillus din Iass,
Papius eriscens,
Dionisie din Heraclia sub Lyncus (în Macedonia),
Menandrul din Heraclia la Latmus 86 ,
Eupythios din Stratonice,
Ioan din Amizona,
Tinhanius din Apollonia,
Teodoret de Alavand,
Ioan din Gnid,
Iulian preotul, ocupând locul lui Calandion, episcop de Halicarnas,
Daniil Kladsky,
Modestul lui Sebastian,
Pavel Aristianul,
Eulalie din Silvia 87 ,
Chariton din Dionysiopolis,
Ioan din Trapezopolis,
Ghenadie Akmonesky,
Toma din Teodosiopolis,
Ghenadi Mossinski,
Evandr al Diocleziei,
Gheronțiu din Vasilinopol,
Alfius al Minții,
Teoctist, preotul, ocupând locul lui Diogene, episcopul Orthosului,
Filoteu preotul, ocupând locul lui Zotik, episcop al Arpasului 88 ,
Lumea lui Evlandr,
Lucian din Ipsos,
Filip al Liciei,
Epifanie din Midea,
Averchie din Hierapolis,
Ciriac din Eucarp,
Eustochius din Dokim,
Aquila din Aurocra,
Vasili Nakoliyskiy,
Strateg polivotian,
Neoptolemus din Cornwall,

Paul din Dervia,
Plutarh din Listra,
Evgheni Kannski,
Ruf Idsky 89 ,
Tiranul Omonad,
Acholiy laranda,
Eutropiu din Hadad,
Paul de Filomela,
Păunul din Apamea,
Theoteknes tyracii 90 ,
Mitropolitul Eortic,
Cirus din Siniades,
Libanius din Paria 91 , în Licaonia,
Alexandru din Seleucia,
Olimpius din Sozopol,
Fonteian din Sagalassia,
Adilus corepiscopul, ocupând locul lui Mesalin, episcop al Laodiceei,
Wasson 92 Napoli,
Florența din Adrianopol,
Mayan Limerskiy 93 ,
Zeven din Martiropolis,
Euvelpistus, chorepiscopus, care ocupă locul lui Florentius, episcopul de Tenedos,
Sotyrus al lui Teodosie, care ocupă locul lui Heliodor, episcopul lui Amathus, și al lui
Proechius din Arsinoe,
Epafrodit din Tamassia, care ocupă locul lui Didymus, episcopul orașului Lapithos,
Dionisie diaconul, luând locul lui Fotin, episcopul Hitrei,
Ioan din Messina,
Ophelim din Tegea,
Irineu din Nafpaktos,
Kirill din Suvrit,
Ghenadi Gnosski,
Eusebiu al Apolloniei,
Demetrius din Lapona 94 ,
Eufratul din Eleuthern,
Hrisogon, preotul, ocupând locul lui Pavel, episcop al Candiei 95 ,
Sozontus Philippianus,
Constantin al Demetriei,
Eusebiu Topirsky 96 ,
Maximin de Serres,
Nikolai Stovsky,
Dardanius vargalensis,
Ioan Patrikopolis 97 ,
Honoratus de Fas,
Teofil din Orei 98 ,
Psiliu neon 99 ,
Diodor Lisimahian 100 ,
Pavel Puglsky,
Mara cordilusensis 101 ,
Marcellinus din Isindia,
Macedonius Magidus,

Eudoxie de Etenn,
Evgheni Kotenski,
Marcellinus corallii,
Obrim din Korakis,
Petru de Echinus,
Eustathius - al poporului sarazin,
Aurelius al Africii,
Restician 102 African),
și ceilalți preasfinți și pioși episcopi: apoi preasfințitul și piosul nostru domn Marcian, permanentul August, care a fost prezent în aceeași preasfântă biserică (în prezența, prin zel pios și râvnă pentru credință, a preapioasei și iubitoarei de Hristos suverane Augusta Pulcheria), împreună cu cei mai iluștri și glorioși demnitari, și anume: cel mai ilustru comandant militar, fost consul și patrician Anatolius, și cel mai ilustru prefect al pretoriului imperial Palladius, și cel mai ilustru prefect al orașului Constantinopol, Noua Romă, Tatian, și cu ceilalți preasfinți demnitari 103 (și cu cel mai ilustru funcționar de curte Vincomalus, și cu cei mai iluștri oameni și magistrați Martial și Placitus, și cu cel mai ilustru om comandantul gărzii imperiale Sporatius, și cu cel mai ilustru om, guvernatorul moșiilor imperiale Genephlius, și cu cel mai ilustru om, comandantul gărzii și grajdurilor imperiale Aecius, și cu cel mai ilustru om, comandantul celor mai iluștri tribuni și notari Leontius, pe lângă aceștia și cu cei mai ilustri senat, și anume: cu cel mai ilustru fost prefect și fost consul, patricianul Florentius, și cu cel mai ilustru fost consul, senatorul patrician, și cu cel mai ilustru fost magistru și fost consul, patricianul Nomus, și cu cel mai ilustru fost prefect și fost consul, patricianul Protogenes, și cu cel mai ilustru om, fostul prefect, patricianul Eugarus, și cu cel mai ilustru om, fostul camarlier șef Romanus, și cu cel mai ilustru om, fostul prefect Zoilus, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul orașului Theodorus, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul orașului Apollonius, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul orașului Antiochus, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul orașului Anysius, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul Illyricumului Theodorus, și cu cel mai ilustru om care a fost camarlierul șef Artaxeres, 104 și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul Constantin, și cu cel mai ilustru om care a fost prefectul Illyricumului Parmasius , 105 și cu cel mai ilustru om, prefectul Illyricumului Eulogius, și cu cei mai ilustri oameni care au fost chestorii Apollodorus, Theodorus și Mennaus, și cu cel mai ilustru om și guvernatorul moșiilor Severus , și cu cel mai distins om și guvernator 107 de pomeni Vasile, și cu cel mai distins om și guvernator al moșiilor 108 Iulian, și cu cel mai distins om, prefectul Trifon, și cu cel mai distins om, chestorul Polichronius, și cu cel mai distins om, comandantul militar Constantin, și cu cel mai distins om, comandantul militar Severian, și cu cel mai distins om, comandantul militar Heraclian 109), și pe lângă aceștia și cu distinșii comandanți militari, tribuni și notari, - a ținut următorul discurs, mai întâi în latină și (apoi) discursul latin în greacă. (Conținutul acestui discurs este următorul 110).
(Discursul împăratului Marcian)
(Când am fost aleși să domnim prin decret divin, printre atâtea nevoi ale statului, nicio problemă nu ne-a preocupat atât de mult ca credința creștină ortodoxă și adevărată, care este sfântă și curată, să rămână neîndoielnică în sufletele tuturor. Se știe însă că foarte mulți sunt rătăciți de lăcomia și patima necurată a unora, întrucât de ceva vreme unii gândesc altfel și, voit, nu așa cum cer adevărul și învățătura părinților, au înșelat poporul. De aceea, am avut grijă să convocăm un sfânt sinod chiar cu această intenție și, se pare, v-am arătat sârguința noastră pentru ca, curățiți de orice rătăcire și

întuneric, așa cum Dumnezeirii i-a plăcut să se descopere oamenilor și a arătat învățătura părinților, credința noastră, care este curată și sfântă, sădită în mințile tuturor, să strălucească cu strălucirea puterii sale; astfel încât, chiar și după aceea, nimeni să nu îndrăznească să gândească despre nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos altfel decât, după cum se știe, au trădat posterității predica apostolică și definițiile celor 318 sfinți părinți în acord cu ea, precum și, așa cum scrie scrisoarea Sfântului) Leon, Papă al orașului Roma, care guvernează tronul apostolic, mărturisește lui Flavian, Episcop al orașului Constantinopol, de sfântă pomenire. Așadar, lepădând părtinirile, înlăturând mijlocirea, nimicind lăcomia, fie cunoscut adevărul tuturor. Căci noi, pentru întărirea credinței, și nu pentru demonstrarea vreunei autorități, am vrut, urmând exemplul piosului suveran Constantin, să fim prezenți la sinod, pentru ca popoarele să nu mai fie dezbinate prin sfaturi corupte. Căci până acum simplitatea unora a fost ușor prinsă de darurile și elocvența excesivă a altora, și se știe că din sugestiile corupte ale diferitelor persoane au apărut disensiuni și erezii. De aceea, ne preocupăm ca întregul popor, gândind într-un singur gând prin învățătura adevărată și sfântă, să se întoarcă la o singură religie și să cinstească adevărata credință sobornică, pe care evlavia voastră se va strădui să o propovăduiască într-un singur gând, după îndrumările părinților. Căci, așa cum din vremea Sinodului de la Niceea până în ultima vreme, după îndepărtarea erorilor, adevărata credință a devenit cunoscută tuturor, tot așa și acum, când aceasta... sfântul consiliu va alunga întunericul care se pare că s-a răspândit în acești câțiva ani, așa cum s-a spus mai sus, cu ajutorul lăcomiei și corupției unora, fie ca ceea ce va fi hotărât de voi să fie păstrat veșnic. Totuși, va fi lucrarea providenței divine să păstreze veșnic nemișcat ceea ce dorim să se împlinească cu intenție sfântă).
(După aceste cuvinte ale împăratului) toată lumea a exclamat: „Mulți ani împăratului, mulți ani lui Augustus; mulți ani ortodocșilor! Un fiu, Constantin. Lui Marcian, noul Constantin! (Domnia lui Marcian, iubitorul de Hristos, un vrednic iubitor al credinței ortodoxe, să dăinuie veșnic! Departe de ei invidia)."
Traducerea vorbirii latine
Preasfântul și piosul nostru suveran Marcian, permanentul Augustus, a rostit conținutul discursului scris mai sus, în greacă, astfel:
„Chiar la începutul domniei noastre, fiind aleși pentru aceasta prin rânduială divină, noi, mai presus de toate celelalte și cele mai necesare preocupări, nu am considerat nimic atât de vrednic de dorință și efort ca cea referitoare la credința ortodoxă, sfântă și adevărată, toți să fie de un gând și să nu existe nimic îndoielnic în privința ei în sufletele oamenilor. Căci în scurt timp unii s-au revelat, unii din lăcomie de bani, iar alții din patimi rele, filozofând altfel și expunând înaintea mulțimii, contrar credinței sfinților părinți, învățături pline de erori vătămătoare. Dorind să vindecăm acest (rău), am adunat sfântul vostru sobor cu încrederea că din osteneala voastră pe drum va fi cel mai mare succes în ceea ce privește afirmarea adevăratei închinări a lui Dumnezeu, astfel încât întunericul care se află în mințile oamenilor rătăciți să fie luat; și precum Dumnezeirea însăși prin propria sa voință s-a revelat oamenilor și precum învățătura sfinților părinți a expus cea mai curată și adevărată credință, strălucind sufletelor tuturor, așa și neamul omenesc să-L cinstească (pe Dumnezeu), și pentru a îndepărta în viitor orice încredere în sine de la cei care îndrăznesc să filozofeze." sau să nu raționați despre nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în alt mod decât așa cum a fost propovăduită de sfinții apostoli și transmisă acum conform celor 318 sfinți părinți adunați la Niceea, așa cum arată și scrisoarea preaiubitului de Dumnezeu Leon, arhiepiscop al Romei domnitoare, care conduce tronul apostolic, scrisă memoriei pioase a lui Flavian, fost episcop al noii Rome domnitoare. Așadar,

după ce orice părtinire nepotrivită a fost înlăturată, după ce orice mijlocire a fost alungată și după ce orice iubire de câștig a fost complet eradicată, să se descopere adevărul în expunerile voastre. Noi însă, pentru a da fermitate acțiunilor noastre și nu pentru a ne arăta puterea, am hotărât să fim prezenți la sinod, luând ca exemplu fericita memorie a lui Constantin, pentru ca, după descoperirea Adevărului, oamenii, duși de învățăturile corupte ale unora, să nu mai fie în dezacord. Căci mulți, din cauza simplității minții lor, sunt rătăciți de unii care folosesc argumente lungi și viclene, greșesc în mod firesc. Căci este sigur că din interpretări rele și corupte s-au născut dezacorduri și multe erezii. Iar liniștea noastră are grijă ca toate popoarele, având unul și același gând despre cele divine, să onoreze adevăratul și sobornicul cult și credința, pe care le vei expune lor conform dogmelor transmise de sfinții părinți. Fie, așadar, lucrarea evlaviei tale ca, așa cum credința revelată la preasfântul sinod al părinților din Niceea i-a eliberat pe oameni de eroare, iar ceea ce a fost publicat a devenit cunoscut tuturor, tot așa acum toate lucrurile îndoielnice care au apărut în acest scurt timp, așa cum am spus, prin corupția și lăcomia unora, să fie în unanimitate tăiate, iar ceea ce ai hotărât să fie păstrat pentru totdeauna. Va fi lucrarea providenței divine ca ceea ce ne străduim cu intenție pioasă să fie întotdeauna respectat cu tărie spre folosul nostru, cu ajutorul tău .

Toată lumea a exclamat: „Mulți ani lui Marcian, noul Constantin! Mulți ani împăratului! Mulți ani lui Augustus! Mulți ani ortodocșilor! Lui Marcian, iubitorul de Hristos, să țină domnia, vrednică de Ortodoxie! Iubitorilor de Hristos, să vă dăinuie binele!” Aetius, arhidiaconul Constantinopolului (noua Romă și primul dintre notari), a spus: „Întrucât prin decretul celui mai înalt har și prin zelul iubitor de Hristos al liniștii tale, preacuvioase și credincioase, care ai primit de la Dumnezeu stăpânirea tuturor împărățiilor, acest sfânt și mare și ecumenic sinod, care s-a întrunit la porunca ta, prin osteneală intensă de-a lungul multor zile și sârguință divină, a distrus orice discordie care s-a iscat în vremurile recente împotriva dreptei și fără prihană a credinței noastre catolice, alungând cu cuvântul adevărului orice vorbire deșartă, așa cum arată actele scrise ale tuturor celor întâmplate, și acum a pronunțat un decret infailibil, întărindu-l cu puterea dumnezeiești scripturi și păstrând în el gândul sfinților și preafericiților părinți, spre adevărata înțelegere a celor ce o citesc cu sinceritate și spre veșnica coroană a pioasei tale domnii: atunci, având această (definiție) în mâinile mele, dacă porunca liniștii tale va urma, o voi citi.” (Preasfântul și preacuviosul împărat suveran a spus „citește” 112. Aetius, arhidiaconul Constantinopolului, noua Romă, a citit:

„Sfântul și Marele și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu și porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, Valentinian și Marcian Augusti, întrunindu-se la Calcedon, mitropolia Bitiniei, în biserica martirică a sfintei și victorioasei mucenițe Eufimia, a hotărât următoarele: - Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos” etc.; restul este scris în actul precedent, adică în al cincilea 113 .

Episcopul Paskhazin, ocupând locul domnului meu, cel mai binecuvântat și apostolic al Bisericii universale, Episcopul Leon al orașului Roma, a semnat cele citite la sinod în limba greacă.

Lucențiu, episcop al bisericii orașului Herculaneum, ocupând locul domnului meu, cel mai binecuvântat și apostolic om al Bisericii universale, episcopul orașului Roma, Leon, a semnat cele citite la conciliu în limba greacă.

Bonifaciu, preot al orașului Roma, ocupând locul domnului meu, cel mai binecuvântat și apostolic om al Bisericii universale, episcopul Leon al orașului Roma, a semnat cele citite la conciliu în limba greacă.

Anatolius, episcop al Constantinopolului, Noua Romă, după ce a hotărât, a semnat 114 .
Maxim, episcopul Antiohiei, luând hotărârea, a semnat-o.
Juvenal, episcopul Ierusalimului, hotărând, a semnat.
Quintilus, episcop de Heracleea, ocupând locul preasfințitului episcop de Tesalonic Anastasie, hotărând și semnat.
Thalassius, episcop de Cezareea Capadociei, hotărând, a semnat.
Ștefan, episcopul Efesului, hotărând aceasta, l-a semnat.
Lucian, episcop de Byza, ocupând locul lui Cyriacus, cel mai temător episcop de Heraclia din Tracia, hotărând și semnat.
Eusebiu, episcopul Ancyrei, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Diogene, episcopul Cizicului, hotărând, a semnat.
Petru, episcopul Corintului, hotărând, a semnat.
Florența, episcopul Sardesului, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Anastasie, episcopul Niceei, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Eunomius, episcopul Nicomediei, hotărând, a semnat.
Iulian, smeritul episcop și legat al tronului apostolic, hotărând, a semnat.
Eleutherius, episcopul Calcedonului, hotărând-o, a semnat-o.
Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Seleuciei, mitropolia Isauriei, hotărând, semnând.
Meletie, Episcopul Larissei, vorbind atât pentru preasfințitul Domnus, Episcopul Apameei, în a doua Sirie, cât și pentru sine, hotărând, a semnat.
(Amfilohie, episcop de Side, hotărând, semnează).
Teodor, episcop al mitropoliei Tarsului, hotărând, a semnat.
Cirus, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu din cetatea Anazarbus, hotărând și semnând.
Constantin, episcopul mitropoliei Bostrei, hotărând, a semnat.
Fotie, episcopul metropolei Tirului, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Teodor, episcopul Damascului, hotărând, a semnat.
Ștefan, episcop de Hierapolis, hotărând, a semnat.
Nonnus, episcopul orașului Edessa, hotărând, a semnat.
Simeon, episcopul mitropoliei Amidei, hotărând, a semnat prin preotul Petru.
Olimpius, episcopul mitropolei Constantia, după ce a hotărât aceasta, a semnat-o prin episcopul Epifanie.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sevaste, hotărând, semnează.
Seleuc, prin harul lui Dumnezeu, episcop al metropolei Amasiei, hotărând aceasta, a semnat-o.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Melitinei, hotărând, semnând.
Patrick, episcopul mitropolei Tyana, hotărând, a semnat.
Petru, episcopul mitropolei Gangrei, hotărând, a semnat.
Kalogir, episcopul metropolei Claudiopolis, după ce a stabilit acest lucru, l-a semnat prin episcopul (de Tiya) Apragmonius.
Doroteu, episcop de Neocezareea, hotărând, a semnat prin episcopul Atarbiu de Trabizonda.
Teoctist, episcopul mitropolei Pissinus, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin arhidiaconul Fotin.
Roman, episcop al metropolei Myrei, hotărând, a semnat.
Critonian, episcop al Afrodisiasului Carian, hotărând, a semnat.
Nunechius, episcopul mitropolei Laodiceei, hotărând, a semnat.
Marinian, episcop al mitropoliei Synada, hotărând, semnează.

Onisifor, episcopul mitropoliei Iconiumului, hotărând și semnând.
Pergam, episcopul Antiohiei Pisidiei, hotărând, a semnat.
Epifanie, episcopul Pergei, metropola Pamfiliei, hotărând și semnat.
Atticus, episcop de Nicopole, în vechiul Epir, hotărând, a semnat.
Martyrius, episcop de Gortyn, metropola Cretei, hotărând și semnat.
Luca, episcopul metropolei Dyrrahium, hotărând, a semnat.
Francion, episcop al metropolei Philippopolis, hotărând, a semnat.
Vigilantius, episcop al metropolei Larissa din Tesalia, hotărând și semnând.
Sebastian, episcopul de Veroa, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Vasile, episcopul mitropoliei Traianopolului, hotărând, a semnat.
Trifon, episcopul de Chios, hotărând, a semnat prin episcopul Ioan al Rodosului.
Teoctist, episcop de Verria, hotărând, a semnat.
Gerontius, episcopul Seleuciei din Siria, hotărând, a semnat.
Macarie, episcopul Laodiceei, hotărând-o, a semnat-o prin prezbiterul Antiohiei, Eusebiu.
Eusebiu, episcopul Doryleiei, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Savva, episcopul de Palta, hotărând, a semnat prin diaconul Thalassius.
Lucian, episcop de Bisa, hotărând, a semnat.
Petru, episcop de Gavul, hotărând, a semnat.
Sofronie, episcopul Constantinului, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Patrick, episcop de Neocezareea, hotărând, a semnat.
Mara, episcopul de Anasarf, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Romulus, episcop de Chalcis, hotărând, a semnat cu mâna episcopului Mara de Anasarth.
Eustathius, episcopul mitropolei Berytus, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Leonty, episcop de Ascalon, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Anianus, episcopul Capitoliului, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Zevenn, episcop al orașului Pella, hotărând, a semnat.
Ioan, episcopul orașului Tiberias, hotărând, a semnat.
Antioh, episcop de Arc 115 , după ce a hotărât, a semnat.
Viril, episcop de Ail, hotărând, a semnat.
Aretas, episcopul de Elus, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Musonius, episcop de Sigor, hotărând, a semnat.
Rufinus, episcop de Vivl, hotărând, a semnat.
Pancratius, episcopul Liviei, hotărând, a semnat.
Natira, episcopul orașului Gaza, hotărând, a semnat.
Polichronius, episcopul Antipatridei, hotărând, a semnat.
Ioan, episcopul Gadarenei, hotărând, a semnat.
Pavel, episcopul de Anfidon, a decis să semneze.
Fotin, umilul episcop de Lydda, hotărând, a semnat.
Irakli, episcopul de Azot, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Marcian, episcop de Gerar 116 , după ce a hotărât, a semnat.
Ștefan, episcopul Iamniei, hotărând aceasta, l-a semnat.
Epictet, episcopul Diocletianopolului, hotărând, a semnat.
Roman, episcop de Eudoxopolis, hotărând, a semnat.
Iva, episcopul Edessei, hotărând, a semnat.
Teodor, episcop de Claudiopolis, în Isauria, hotărând, a semnat.
Iulius 117 , episcop de Celenderia, după ce a hotărât în Isauria, a semnat.
Tyrannus, episcop de Germanicopolis, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop al orașului Diocesareea, hotărând, a semnat prin cititorul meu Nil 118 .

Elian, episcop al orașului Selinunte, hotărând, a semnat prin subdiaconul meu Paul.
Acachie, episcopul orașului Antiohia din Isauria, hotărând, a semnat.
Epifanie, episcopul orașului Kestra, hotărând, a semnat.
Ammonius, episcopul orașului Iotapa, hotărând, a semnat.
Megal 119 , episcop al orașului Filadelfia, după ce a hotărât, a semnat.
Marcu, episcopul Aretusei, hotărând, a semnat prin episcopul Timotei al Valanaiei.
Timotei, episcop de Valaneia, hotărând, a semnat.
Eusebiu, episcopul orașului Seleucid, hotărând, a semnat prin episcopul Paul de Mariamne.
Eutihian 120 , episcop de Epifanie, hotărând, a semnat prin episcopul Larisei Meletie.
Paul, episcop de Mariamne, hotărând, a semnat.
Lampadius, episcop al orașului Raphaneia, hotărând, a semnat prin diaconul meu Ioan 121 .
Alexandru, episcop al orașului Sevasta, hotărând, a semnat.
Filip, episcop al orașului Adana, hotărând, a semnat.
Hypatius, episcopul orașului Zephyria, hotărând, a semnat.
Teodor, episcop al orașului Augusta, hotărând, a semnat.
Chrysippus, episcopul orașului Malla, hotărând, a semnat.
Polichronius, episcopul lui Epifanie, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop al Flaviei, hotărând, a semnat.
Indim, episcop de Irenopolis, hotărând, a semnat.
Julian, episcop al orașului Rosa, hotărând, a semnat.
Sofronie, chorepiscopul, vorbind în numele episcopului (de Mopsuestia) Bassian, după ce a hotărât, a semnat.
Eulogius, episcop al orașului Filadelfia, hotărând, a semnat.
Proclus, episcop al orașului Sadraia 122 , hotărând, a semnat.
Teodosie, episcopul orașului Canof, hotărând, a semnat.
Hormizda, episcop de Philippopolis, hotărând, a semnat.
Damian, episcop al orașului Sidon, hotărând, a semnat.
Teodor, episcop de Tripolye, hotărând, a semnat.
Olimpius, episcopul Nanaea, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Pavel, episcopul Ptolemaidei, hotărând, a semnat.
Paul, episcopul orașului Arad, hotărând și semnând,
Toma, episcop de Porfireon, după ce a hotărât, a semnat.
Porfirie, Episcop de Votryon 123 , după ce a hotărât, a semnat (prin Diaconul Timotei).
Fosfor, episcopul Ortoziei, hotărând, a semnat (prin diaconul Timotei).
Uranius, episcopul orașului Emesa, hotărând, a semnat.
Iosif, episcop de Heliopolis, în Fenicia, hotărând, a semnat.
Jordan, episcop de Vil 124 , după ce a hotărât, a semnat.
Valerius, episcopul orașului Laodiceea din Fenicia, hotărând și semnând.
Toma, episcop de Evarius (în Fenicia), hotărând, a semnat.
Teodoret, episcop de Cyrrhus, hotărând, a semnat.
Rufn, episcop de Samosata, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop al Germaniciei, hotărând, a semnat.
Timotei, episcop de Dolichi, hotărând, a semnat.
Evolkiy, episcop de Zeugmata, hotărând, a semnat.
Atanasie, episcop de Perr 125 , hotărând, a semnat.
Zevenn, episcop de Martyropolis, hotărând, a semnat.
Callinicus, episcopul Apameei, după ce a hotărât, a semnat.

Kayum, episcop de Marcopolis, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop de Carra, hotărând, a semnat.
Abraham, episcop de Kirkisi, hotărând, a semnat.
Levkadius, episcop de Mnisi 126 , după ce a hotărât, a semnat.
Noe, episcopul de Chifa, hotărând, a semnat.
Atharvius, episcopul orașului Trebizonda, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop de Polemonium, hotărând, a semnat.
Gratidian, episcop al orașului Kerasount, hotărând, semnează.
Julian, episcop de Tavia, hotărând, a semnat.
Meliftong, episcop de Juliopolis, hotărând, a semnat.
Iperechius, episcopul Asponei, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Akakiy, episcopul orașului Kinna, hotărând, a semnat.
Eufrasie, episcopul Laganiei, hotărând, a semnat.
Cecropius, episcopul Sevastopolului, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Ioan, episcopul Nicopolei, hotărând, a semnat.
Anatolie, episcopul de Satal, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin preotul Dorotei.
Atticus, episcop de Zil, hotărând, a semnat.
Antioh 127 , episcop de Sinope, hotărând, a semnat.
Paralius, episcopul de Adrap, după ce a hotărât aceasta, a semnat-o prin diaconul Eucharius.
Uranius, episcop de Fildeș, hotărând, a semnat prin preotul meu, Paul.
Acachie, episcopul orașului Ariaraphia, hotărând, a semnat.
Heraclius, episcopul orașului Comana, hotărând-o, a semnat-o.
Adolius, episcopul orașului Aravis, hotărând, a semnat prin corepiscopul Adelphius.
Domnus, episcop de Kukuz, hotărând, a semnat prin preotul Eufrosin 128 .
Ioan, episcop de Arc, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat cu mâna prezbiterului Otrius.
Teodosie, episcopul orașului Nazianz, hotărând, a semnat.
Aristomah, episcopul coloniei, hotărând, a semnat.
Apragmonius, episcopul orașului Tium, hotărând, a semnat.
Rin, episcop de Ionopolis 129 , hotărând, a semnat.
Eferius, episcopul Pompeiopolisului, după ce a stabilit-o, a semnat-o (prin preotul Epifanie).
Temistius, episcopul Amastridei, după ce a hotărât aceasta, a semnat-o prin prefectul Filotim.
Teodor, episcop de Heraclia Pontica, hotărând, a semnat.
Genephlius, episcopul Cratiei, hotărând aceasta, a semnat-o prin prefectul Eulogius.
Teofil, episcopul Adrianopolului, hotărând, a semnat prin preotul meu Pelagius.
Elpidius, episcop al orașului Ferma, hotărând, a semnat.
Aquila, episcopul Eudoxiei, hotărând, a semnat.
Mystirius, episcopul orașului Amorium, hotărând și semnat
Cyriacus, episcopul de Trokmad, după ce a hotărât aceasta, a semnat-o cu mâna preotului Chrysippus.
Longinus, episcopul orașului Orkist, hotărând, a semnat.
Serenus, episcopul de Maximianopolis, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Petru, episcopul mitropolei Gangrei, după ce a hotărât, a semnat pentru Polichronie, episcopul Dadirei (130) , și pentru Teodor, episcopul Surei (131).
Etheric, episcop de Smirna, hotărând, a semnat prin diaconul Paul.
Eusebiu, episcopul orașului Clazomene, hotărând, a semnat.
Cyriacus, episcop al orașului Aigai 132 , după ce a hotărât, a semnat.

Mama, episcopul orașului Anirita 133 , după ce a hotărât, a semnat.
Leonty, episcop al Magneziei de Meandru, hotărând, a semnat.
Coint, episcop al orașului Focia, hotărând, a semnat.
Proclus, episcop al orașului Argiz 134 , hotărând, a semnat.
Toma, episcop de Avliokom 135 , după ce a hotărât, a semnat.
Olimpius, episcopul Theodosiopolisului, hotărând, a semnat.
Filip, episcop de Novodvorsk 136 , după ce a hotărât, a semnat.
Rufinus, episcop de Vriuli, hotărând, a semnat.
Marcellinus, episcopul orașului Metropole, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Isaia, episcop de Elayit, hotărând, a semnat.
Pavlin, episcop de Theodosiopolis, hotărând, a semnat.
Iulian, episcop al orașului Ipepa, hotărând, a semnat.
Esperius, episcopul orașului Pitana, hotărând aceasta, l-a semnat.
Proterius, episcopul orașului Myrrhina, hotărând, a semnat.
Vasilik, episcopul orașului Palaia, hotărând aceasta, l-a semnat.
Petru, episcop al orașului Dardana, hotărând, a semnat.
Falassius, episcopul orașului Paria, hotărând, a semnat.
David, episcop de Andrian, hotărând, a semnat.
Eulalius, episcopul orașului Pionia, hotărând, a semnat.
Pionius, episcopul orașului Troa, hotărând-o, a semnat-o.
Maeonius, episcopul orașului Nyssa, hotărând, a semnat.
Ștefan, episcop al orașului Pimanic 137 , hotărând, a semnat.
Teodosie 138 , episcop de Ili, hotărând, a semnat.
Hermias 139 , episcop al orașului Avida, hotărând, a semnat.
Daniel, episcop al orașului Lampsacus, hotărând, a semnat.
Patrick, episcop de Adrianophyre 140 , după ce a hotărât, a semnat.
Menecrates, episcop al orașului Kerassa 141 , după ce a hotărât, a semnat.
Cossinius, episcop al orașului Hierocezareea, hotărând, a semnat.
Andrei, episcop de Agal 142 , după ce a hotărât, a semnat prin episcopul Cossinius.
Ilie, episcop al orașului Vland 143 , hotărând, semnat.
Policarp, episcop al orașului Gabala, hotărând, a semnat.
Patrick, episcop al orașului Acrass 144 , după ce a hotărât, a semnat.
Paul, episcop de Tripolye, hotărând, a semnat.
Amachy, episcop de Septa 145 , hotărând, a semnat.
Levkiy, episcopul orașului templului lui Apollo, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Gemellus, episcopul orașului Stratonice, hotărând, a semnat.
Alcimides, episcop de Silandus al Lidiei, hotărând, a semnat.
Dionisie, episcopul Ataliei Lidiei, hotărând, a semnat.
Ștefan, episcop de Limir, hotărând, semnând, din cauza bolii mele, prin Nicolae, episcop al orașului Akaras.
Zinodot, episcopul metropolei Telmissa și al insulei Makra, hotărând, a semnat.
Fronto, episcop al orașului Fasilita, hotărând, a semnat.
Filip, episcop al orașului Balvureia 146 , hotărând, a semnat.
Teodor, episcop al orașului Antiphella, hotărând, a semnat.
Leonty, episcop de Araks, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Antipater, episcop de Karassei 147 , după ce a hotărât, a semnat.
Andrei, episcop de Tloes, hotărând, a semnat.
Nicolae, episcopul orașului Akaras, hotărând, a semnat.
Roman, episcop al orașului Vuvonei, hotărând, semnează.
Dokimasius, episcopul orașului Maronia, hotărând, a semnat.

Nikias, episcopul orașului Megara, hotărând, a semnat.
Atanasie, episcopul orașului Opunt, hotărând, a semnat.
Domninus, episcopul orașului Plataea, hotărând, a semnat.
Onisim, episcopul Argosului, hotărând, a semnat.
Marcian 148 , episcop al orașului Euria, hotărând, a semnat.
Peregrinus, episcopul orașului Fenicia, hotărând, a semnat.
Eutihie, episcopul Adrianopolului, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Claudius, episcop de Anchiasmus 149 , după ce a hotărât, a semnat.
Soteric, episcop al orașului Corfu 150 , după ce a hotărât, a semnat.
Dionisie, episcopul orașului Antiohia, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop al orașului Alinda, hotărând, a semnat.
Flancilius 151 , episcop de Iassa 152 , după ce a hotărât, a semnat.
Papias, episcopul orașului Erisa, hotărând, a semnat.
Dionisie, episcop al orașului Heraclia din Atalm 153 , hotărând, semnat.
Menandru, episcop al orașului Heraclia din Salmakia 154 , după ce a hotărât, a semnat.
Eupifiy, episcop al orașului Stratonice, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop al orașului Amazon, hotărând, a semnat.
Tinhanius, episcopul orașului Apollonia, hotărând, a semnat.
Teodoret, episcop al orașului Alavanda, hotărând, a semnat.
Ioan, episcopul Cnidului, hotărând, a semnat.
Calandion, episcop al orașului Halicarnas, hotărând, a semnat.
Daniel, episcop al orașului Kada, hotărând, a semnat.
Modestus, episcop al orașului Sevasta, hotărând, a semnat.
(Paul, episcopul Aristiei, hotărând, semnează).
Eulaliy, episcopul orașului Sivlia, hotărând, a semnat.
Haris 155 , episcop de Dionysiopolis, hotărând, a semnat.
Ioan, episcopul de Trapezopolis, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Ghenadie, episcopul de Akmona, hotărând, a semnat.
Toma, episcopul de Theodosiopolis, hotărând, a semnat.
Ghenadie, episcopul orașului Mossima, hotărând, semnând.
Evander, episcopul orașului Dioclea, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Gerontius, episcopul orașului Vasilinopol, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Alfius, episcop al orașului Mind, hotărând, a semnat.
Diogene, episcopul orașului Ortosia, hotărând, a semnat prin prezbiterul Teoctist.
Zotik, episcopul orașului Arpas, hotărând, a semnat prin preotul Filoteu.
Lumea, Episcopul Evlandrei, hotărând, a semnat.
Lucian, episcop de Ipsos, hotărând, a semnat.
Filip, episcopul orașului Lisias, hotărând, a semnat.
Epifanie, episcopul orașului Midea, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Averchie, episcop al orașului Hierapolis, hotărând, a semnat.
Cyriacus, episcopul orașului Eucarpia, hotărând, a semnat.
Eustațiu 156 , episcop al orașului Docimium, hotărând, a semnat.
Aquila, episcop de Aurocra, hotărând, a semnat.
Vasilie, episcopul de Nakoli, după ce a stabilit acest lucru, l-a semnat.
Strategius, episcopul de Polyvot, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Neoptolemus, episcopul orașului Cornus, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Paul, episcopul orașului Derbe, hotărând, a semnat.
Plutarh, episcopul orașului Listra, hotărând, a semnat.
Eugenius, episcop de Cannes, hotărând, a semnat.

Rufinus 157 , episcop al orașului Ida 158 , după ce a hotărât, a semnat.
Tyrannus, episcopul orașului Omonada, hotărând, a semnat.
Acholius, episcopul orașului Laranda, hotărând, a semnat.
Eutropius, episcop de Aland 159 , după ce a hotărât, a semnat.
Paul, episcop de Filomela, hotărând, a semnat.
Paulinus, episcopul Apameei, după ce a hotărât, a semnat.
Theoteknos, episcop de Tyras, 160 hotărând, a semnat.
Eorticius, episcop de Nicopole (în Pisidia), hotărând, a semnat.
Chiril 161 , episcop de Siniada, hotărând, a semnat.
Libanius, episcop al orașului Paralia 162 , hotărând, semnând.
Alexandru, episcopul Seleuciei, hotărând, a semnat.
Olimpius, episcop de Sozopol, hotărând și semnat,
Frontinian 163 , episcop de Sagalassia, după ce a stabilit, a semnat,
Mesalinus, episcopul Laodiceei, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin intermediul corepiscopului Dadit 164 .
Wasson, episcop de Neopolis, hotărând, a semnat.
Florența, episcop de Adrianopole, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Musian 165 , episcop de Limen 166 , după ce a hotărât, a semnat.
Manasses, episcop de Theodosiopolis, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop de Vargilius, hotărând, a semnat.
Florența, episcopul Lesbosului din Tenedos, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin intermediul corepiscopului Evelpist.
Trifon, episcopul insulei Chios, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Epafrodit, episcopul orașului Tamasa, hotărând, a semnat.
Sotir, episcop al orașului Theodosiana, hotărând, a semnat.
Heliodor, episcopul orașului Amathus, hotărând, a semnat (prin Soter, episcopul lui Teodosie).
Didim, episcop de Lapita, hotărând, a semnat (prin Epafrodit, episcop de Tamas).
Prosechius 167 , episcop de Arsinoe, hotărând, a semnat (prin Soter, episcop de Teodosie).
Epifanie, episcopul Tesalonicului, hotărând, a semnat prin Soter, episcopul (al lui Teodosie).
Fotin, episcopul de Chifrea, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin diaconul Dionisie.
Ioan, episcop al orașului Messina, hotărând, a semnat.
Ophelim, episcop al orașului Tegea, hotărând, a semnat.
Chiril, episcop al orașului Subrita, hotărând, a semnat.
Ghenadie, episcopul orașului Cnossos, hotărând, a semnat.
Eusebiu, episcopul orașului Apollonia, a fost de acord și a semnat.
Demetrius, episcop de Lampe 168 , după ce a hotărât, a semnat.
Eufrat, episcop de Eleuthern, hotărând, a semnat.
Pavel, episcopul de Cantanus, după ce a hotărât aceasta, a semnat-o prin prezbiterul Hrisogon.
Sozon, episcop de Filipi, hotărând, a semnat.
Eusebiu, episcop de Dovira 169 , după ce a hotărât, a semnat.
Maximinus, episcop de Serres, hotărând, a semnat.
Nicolae, episcopul de Stov, luând hotărârea sa, a semnat.
Dardanius, episcop de Parlaia 170 , după ce a hotărât, a semnat.
Ioan, episcopul de Particopolis, hotărând, a semnat prin preotul Chiril 171 .
Honorat, episcop al orașului Fassa, hotărând, a semnat.
Teofil, episcopul Ariasului, hotărând, a semnat.

Neon, episcop de Syllia 172 , după ce a hotărât, a semnat.
Diodot, episcop al orașului Lysinea 173 , după ce a hotărât, a semnat.
Mara, episcop al orașului Kadrila 174 , după ce a hotărât, a semnat prin Marcellinus, episcop (al Isindiei).
Paul, episcop al orașului Puglia 175 , după ce a hotărât, a semnat.
Marcellinus, episcopul orașului Isinda, a fost de acord și a semnat.
Macedonean 176 , episcop al orașului Manda 177 , după ce a hotărât, a semnat.
Eudoxie, episcopul orașului Etenna, hotărând, a semnat.
Aurelius, episcopul orașului Adrametina, hotărând aceasta, l-a semnat.
Marcian, episcop al orașului Corallia, hotărând, a semnat.
Eugenius, episcop al orașului Cotenna, hotărând, a semnat.
Ovrim, episcop al orașului Korakisia, hotărând, a semnat.
Petru, episcop al orașului Echinae, hotărând, a semnat cu mâna co-episcopului meu Sofronie.
Eustatie, episcopul poporului sarazin, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Constantin, episcopul orașului Demetrias, hotărând, a semnat.
Restician, episcop al Africii, a fost de acord și a semnat.
Savinian, episcop de Perra, după ce a stabilit-o, a semnat-o.
Eudoxie, episcopul de Khomat, după ce a hotărât-o, a semnat-o.
Paladie, episcop de Coridale, după ce a stabilit-o, a semnat-o prin episcopul (de Chomata) Eudoxie.
Diogene, episcopul mitropolei Cyzicului, și pentru episcopii absenți subordonați mie, și anume: Alexandru, (episcopul) orașului Oka, Gemellus de Melitopolis, Eustorgius de Skipsia, Eutychian de Vara, Acachius de Prikonnisi și Timotei de Herm, fiind de acord, au semnat.
Teodor, episcop al metropolei Tarsului, și pentru episcopii absenți subordonați mie: Sallustius de Corycus și Matronianus de Pompeiopolis, semnați cu consimțământul meu.
Marian 178 , episcop al mitropoliei Synnada, și pentru cei absenți, preaslăvitori episcopi subordonați mie: Helladius al orașului Tectorium 179 , Paul al orașului Amadassa, Auxanon al orașului Prapenissus, Otreius al orașului Cinavorium, Auxanon al orașului Bryz, Jacob al orașului Primniassa 180 și Basil al orașului Otra 181 , fiind de acord, au semnat.
Chiril 182 , episcop al mitropoliei Anasarvei, și pentru episcopii absenți subordonați mie: Parigorius de Castavala, Iulian de Alexandria 183 , Eustathius (Riz, Alexandru) de Egeea, au fost de acord și au semnat.
Onesifor, episcop al mitropoliei Iconium, după ce a hotărât și a semnat pentru episcopii absenți subordonați mie: Eugenius al orașului Varangus , Diomedes al orașului Amblad, Aetius al Isauropolis, Eustathius al orașului Savatras, Hegemonius al orașului Tdmauthus , Conon al orașului Persa , Armatius al orașului Mystia, Onesimus al orașului Ilystra , Olympius al orașului Usada .
Vasile, episcopul Seleuciei, mitropolia Isauriei, hotărând și semnând pentru episcopii absenți subordonați mie: Antonie de Nephelis, Iacob de Anemoria, Nunechius de Charadra, Diatherontius de Olbia , Antonie de Dometiopolis, Ștefan de Daliand, Paul de Hierapolis, Menodorus de Irenopolis, Conon de Vid .
Nunechie, episcopul mitropoliei Laodiceei , după ce a hotărât, a semnat și pentru episcopii absenți supuși mie: Simahie al orașului Attuda, Fillit al orașului Haeretana , Epifanie al orașului Colosse, Evagoras al orașului Ilusa, Zosimus al orașului Themissus, al orașului Filadel al lui Sandele al orașului. Atanas , Aramius din orașul

Sinnaeus, Heraclius din orașul Cydissa, Gaius din orașul Alianum , Matia din orașul Temenophira, Filip din orașul Pelta, Tațian din orașul Philippopolis.
Olimpius, episcop al metropolei Epirului, hotărând, a semnat prin Epafrodit, episcop al orașului Tamessa, și pentru cei absenți: Hermolaus - al orașului Carteriopolis 196 , Aristocle al Tiberiopolis și Nicopolis - al orașului... 197 .
Simeon, episcop al mitropoliei Amidei, a semnat și pentru cei subordonați mie (episcopii): Eusebiu de Maronopolis, Qayyum de Walarsekopolis, Siria 198 – orașul... 199 , prin prefectul Petru.
Pergamius, episcopul Antiohiei, metropola Pisidiei, a semnat și pentru preaiubiții episcopi absenți ai respectivei regiuni: Appellius al orașului..., Protagoras al orașului..., Marcellinus al orașului..., Maximinus 200 al orașului..., Timotheus al orașului..., Eutropius al orașului..., Armenius al orașului..., Musonius al orașului...
Ștefan, episcop al metropolei Efesului, și pentru episcopii absenți, foarte pioși, care mi se supun, și anume: Eutropius de Pergam, Flavian de Adramitium, Maximus de Assos, Aretianus de Antandrus, Chrysogonus de Mica , Alexandru de Magnesia, Eustathius de Temenus , Dracontius de Erythra , Gennadius de Thea, Iulian de Levedus, Alexandru de Colophon, Zotikos de Anaea, Isidor de Priene, Maximus de Mastavron, Eustorgius de la templul lui Jupiter, Gerontius de Arcadiopolis, Toma de Auliocoma, Rufinus de Ilium, Ioan de Varetta , Vasile de Asea, Alexandru de Menaula , fiind de acord , au semnat prin episcopul de Pitana, Esperius.
Constantin, episcop al mitropoliei Bostrei, și pentru preaiubiții episcopi mie supuși: Placus al orașului Gerasa, Zosius al orașului Esbuntus, Malchus al orașului Aenus , Gauthus al orașului Neela, Nonnus al orașului Zeravena , Chilon al orașului Neapolis, John al orașului Erra, Jovius al orașului Neva, Gaiianus al orașului Midava, Severus al Maximianopolis, Anastasius al orașului Euthymia , Solemus al orașului Constantina și Mapu al orașului Dionysias, fiind de acord, au semnat.
Teodor, episcop al mitropolei Damascului, și pentru preaiubiții episcopi mie supuși: Ioan al orașului Palmira, Dadu al orașului Honahar 212 , Eusebiu al orașului Iavrud, Teodor al orașului Davra, Avraam al orașului Arkhan 213 , Petru al orașului Koradei 214 , fiind de acord, au semnat.
Ștefan, episcop al mitropoliei Hierapolis, și pentru preaiubiții episcopi mie supuși: Uranius al orașului Sura, Maru al orașului Orima, David al orașului Europa, Cosma al orașului Marianople, au semnat de acord.
Grigore, episcopul Adrianopolului, hotărând, a semnat.
Juvenal, episcop de Divello, hotărând, a semnat.
Preasfântul și piosul nostru suveran a spus sfântului conciliu: „Să spună sfântul conciliu: a fost definitia tocmai citită cu consimțământul tuturor preasfinților episcopi?” 215 Toți au strigat: „Toți credem așa; o credință, o opinie; toți gândim la fel, toți am fost de acord și am semnat; toți suntem ortodocși; aceasta este credința patristică, aceasta este credința apostolică, aceasta este credința ortodoxă, aceasta este credința care a mântuit universul. Lui Marcian, noului Constantin, noului Pavel, noului David, (mulți) ani! Lui David împăratul! Doamne, viață lui, piosului 216 , noului Constantin, noului Marcian! Tu ești pacea universului! Doamne, viață lui, piosului! Credința ta să te păzească! Îl cinstești pe Hristos: El Însuși să te păzească! Ai întărit Ortodoxia. Crezi precum apostolii. Mulți ani lui August! Voi sunteți luminarii Ortodoxiei: din aceasta este pace pretutindeni. Doamne, păzește luminarii lumii! Doamne, păzește luminarii universului! Veșnică amintire noului Constantin! Dumnezeu să o păzească pe cea ortodoxă din naștere! Dumnezeu să o păzească pe păzitorul credinței! Dumnezeu să o păzească pe cea neîncetat pioasă! Dumnezeu Păzește-o pe cea pioasă, ortodoxă, adversara ereticilor! Tu ai pus pe fugă toți ereticii.

(I-ai persecutat pe Nestorie și Eutihie.) Departe cu invidia din împărăția ta, vrednic de credință, vrednic de Hristos! Departe cu invidia din împărăția ta! Așa sunt onorați împărații credincioși! Dumnezeu să-ți păzească puterea! Dumnezeu să-ți liniștească împărăția! Marcian este un nou Constantin; Pulheria este o nouă Elena; tu ai arătat credință, iar ea a arătat râvna Elenei. Viața ta este ocrotirea tuturor; credința ta este slava bisericilor!
(Și după aceste exclamații) cel mai sacru și pios suveran al nostru a spus sfântului consiliu: „Deși am cauzat venerabilei voastre trudă și grijă, (dar) aducem cea mai mare recunoștință lui Hristos, Mântuitorul tuturor, pentru faptul că, după ce am distrus diferențele de opinie ale multora care se înșelau cu privire la credință, ne-am unit cu toții în unanimitate într-o singură și aceeași mărturisire și nădăjduim că, prin rugăciunile voastre către Atotbunul, pacea universală ne va fi dăruită de Dumnezeu în viitorul foarte apropiat.” Toți au exclamat: „Aceasta este vrednică de domnia ta; aceasta este caracteristică domniei tale: aceasta este lucrarea domniei tale, vrednică de credință, vrednică de Hristos, vrednică de împărăție și de mărturisire! Prin aceasta universul este pacificat; aceasta este vrednică de domnia ta; prin tine se întărește Ortodoxia; prin tine erezia nu există. Împărate ceresc, păzește cele pământești! Prin tine credința (a devenit) tare. Împărate ceresc, păzește Augusta! Prin tine credința (a devenit) tare. Numai Dumnezeu a făcut aceasta! Împărate ceresc, mântuiește Augusta! Tu ești vrednic de pace! Tu i-ai alungat pe eretici. Anatema lui Nestorie și Eutihie! Anatema și lui Dioscor! Prin tine – credință, prin tine – pace 217. Aceasta este rugăciunea bisericilor, aceasta este rugăciunea pastorilor! Anatema lui Nestorie, Eutihie și Dioscor!”
(Și după aceste exclamații) preasfântul și piosul nostru suveran a spus sfântului conciliu: „După proclamarea de către sfântul și ecumenic conciliu a sfintei și universalei noastre Credințe, conform expunerii părinților, pacea noastră a considerat că este o chestiune dreaptă și, în același timp, utilă pentru a distruge în sfârșit orice motiv de dispută despre sfânta Credință. Prin urmare, dacă cineva, fie o persoană privată, fie un militar, fie un cleric, adună public o mulțime și, sub pretextul discutării credinței, provoacă o revoltă, să știe că, dacă este o persoană privată, va fi expulzat din cetatea domnitoare, iar militarul își va pierde serviciul, clericul gradul și va fi supus altor pedepse.” Toată lumea a exclamat: „Mulți ani împăratului! (Mulți ani lui Augustus)! Mulți ani împăratului iubitor de Hristos! (Mulți ani) creștinului cel pios (și)! Ați restaurat bisericile, ați instaurat Ortodoxia. Mulți ani lui Augustus, pios și iubitor de Hristos! Dumnezeu să-ți păzească împărăția! I-ai izgonit pe eretici. Anatema lui Nestorie, Eutihie și Dioscor! Treimea a condamnat pe trei; Treimea a izgonit pe trei. Împărăția Ta (va fi) în veci!”
Preasfântul și piosul nostru suveran a spus sfântului conciliu: „Vă supunem anumite puncte referitoare la onoarea venerației voastre, considerând că este potrivit ca acestea să fie (mai bine) determinate canonic de dumneavoastră la conciliu decât stabilite de legile noastre.” – Și din ordinul preasfântului și piosului nostru suveran, Veronician, piosul secretar al consistoriului imperial, a citit punctele astfel:
1. „Acordăm cinstea cuvenită celor care se dedică cu adevărat și sincer vieții singuratice. Dar, întrucât unii, folosind pretextul monahismului, tulbură bisericile și treburile publice, se hotărăște ca nimeni să nu construiască o mănăstire fără permisiunea episcopului orașului sau pe o moșie fără permisiunea stăpânului moșiei; ca monahii din fiecare oraș și din fiecare țară să fie supuși episcopului, să păstreze tăcerea și să fie sârguincioși numai în post și rugăciune și să nu se amestece în treburile bisericești sau publice, decât dacă acest lucru este ordonat de episcopul

orașului, din nevoie extremă; și ca monahii să nu aibă dreptul să primească sclavi sau persoane aflate în întreținere în mănăstirile lor fără permisiunea stăpânilor lor” 218 .
2. „Întrucât unii clerici și monahi, suferind de lăcomie, se expun grijilor acestei vieți, trădând moșii, devenind administratori sau rătăcind din casă în casă (ale mirenilor): acest sfânt și mare sinod a hotărât ca niciun cleric să nu trădeze moșii sau să se ocupe de administrare, decât dacă i se poruncește de episcopul său să aibă grijă de bunurile bisericești. Dacă cineva, după această hotărâre, îndrăznește fie să trădeze singur, fie să se ocupe de această grijă prin altcineva, va fi supus pedepsei bisericești; dacă persistă, atunci va fi deposedat de rangul său” 219 .
3. „Clericilor repartizați la o biserică nu li se va permite să fie repartizați la o biserică din alt oraș, ci să rămână în cea în care au avut prima dată cinste să slujească, cu excepția celor care, pierzându-și patria, s-au mutat din necesitate la o altă biserică . Dacă cineva, după această repartizare, primește un cleric aparținând unui alt episcop, atunci atât cel care a fost primit, cât și cel care l-a primit sunt hotărâți să fie în afara comuniunii (bisericești) până când clericul care pleacă se întoarce la biserica sa . ” 220
După citire, când aceste puncte au fost transmise de către preasfântul și preapiosul nostru suveran către cel mai iubitor de Dumnezeu arhiepiscop al orașului Constantinopol, noua Romă, Anatolius, toți cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au exclamat: „Mulți ani împăraților! (mulți ani) creștinilor pioși! Însuși Hristos, pe care îl cinstiți, să vă păzească! Aceasta este vrednică de Credință! (Mulți ani) sfântului împărat! Tu ai restaurat bisericile, biruitor de dușmani, învățător al Credinței. Mulți ani lui August; celor pioși, iubitori de Hristos! Mulți ani ortodocșilor! Dumnezeu să-ți păzească împărăția! I-ai detronat pe eretici; ai păstrat Credința. Împărăția ta (va fi) liberă de invidie! Împărăția ta (va fi) veșnică.”
Preasfântul și piosul nostru suveran a spus sfântului sinod: „În cinstea sfintei mucenițe Eufimia și a sfinției voastre, am decretat ca orașul Calcedon, unde s-a ținut sinodul (despre chestiuni) sfintei Credințe, să aibă privilegiile unei mitropole, onorându-l doar cu numele (de mitropolie), adică lăsând mitropoliei Nicomediei propria sa semnificație” 221. Toți au strigat: „Judecata împăratului este dreaptă! Vrednică de Sfânta Treime! Un Paște în univers! Veți interzice mișcările episcopilor. Fie ca Sfânta Treime să vă păzească! Vă rugăm să ne lăsați să plecăm, (cuvioase împărate)!”
Preasfântul și piosul nostru suveran (Marchian constantul August) a spus sfântului sobor: „Sunteți obosiți, după ce ați îndurat ostenelile unei lungi călătorii. Așteptați încă trei sau patru zile și, în prezența celor mai nobili demnitari ai noștri, dați curs la tot ce doriți, în nădejdea de a primi ajutorul necesar. Niciunul dintre voi nu va părăsi sfântul sobor înainte de a se da deciziile finale asupra tuturor lucrurilor”.
ACTUL VII AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul domnului nostru Marcian, constantul August, în ziua a șaptea a calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din porunca preasfințitului și piosului nostru domnului, cei mai iluștri demnitari s-au întrunit în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia, și anume: preailustrul și ilustrul patrician Anatolius și preailustrul și ilustrul prefect al pretoriului imperial Palladius și preailustrul și ilustrul funcționar al curții imperiale Vincomalus; s-au întâlnit, de asemenea: preasfinții episcopi Paschasinus și Lucențiu și preasfințitul preot Bonifaciu, ocupând locul preasfințitului arhiepiscop al Romei antice Leo, și Anatolius, preasfințitul episcop al marelui Constantinopol, noua Romă, și Maximus, preasfințitul episcop al Antiohiei Siriene, și Juvenal, preasfințitul episcop al Ierusalimului, și Quintilus, preasfințitul episcop al Heracliei din Macedonia, care ține locul preasfințitului Anastasie, episcop al Tesalonicului, și Thalassius, preasfințitul episcop al Cezareei, și ceilalți preasfinții

episcopi pomeniți mai sus, și restul sfântului și ecumenicului sinod, convocat la porunca preasfințitului și piosului nostru domnului, în orașul Calcedon; Și când s-au așezat cu toții în fața grilajului preasfintului altar, cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Preasfântul și piosul nostru domnul, la cererea preasfinților episcopi Maximus și Juvenal, ne-a poruncit să judecăm punctele ridicate între ei. Și cei mai sfinți oameni menționati anterior, adunându-se, au făcut un anumit decret nescris între ei, pe care ni l-au anunțat și nouă; se pare că ceea ce a fost decretat prin acordul (lor) este just. Așadar, am considerat necesar ca fiecare dintre ei să exprime acest lucru înaintea sfântului conciliu, astfel încât ceea ce le-a fost plăcut (lor) să fie confirmat prin verdictul (general)" 222 .

Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Siria, a spus: „Îmi face plăcere mie și preavenerabilului episcop Juvenal, prin înțelegere după o mare dispută, ca tronul Sfântului Petru al marelui oraș Antiohia să aibă două Fenicii și Arabia, iar tronul Ierusalimului să aibă trei Palestine. Și cerem ca aceasta să fie confirmată în scris prin decretul nobilimii voastre și al sfântului conciliu".

Juvenal, cel mai sfânt episcop al orașului Ierusalim, a spus: „Îmi place, de asemenea, că sfânta înviere a lui Hristos are trei Palestine, iar tronul Antiohiei două Fenicii și Arabia; și cer ca acest lucru să fie confirmat de hotărârea nobilimii voastre și a sfântului conciliu."

Când aceste discursuri au fost traduse în greacă de Veronician, magistrul credincios și secretarul consistoriului imperial, au urmat următoarele:

Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu presbiterul, ocupând locul tronului apostolic al Romei antice, au spus: „Ceea ce au convenit frații noștri, Maximus, preaslăvițiul episcop al Antiohiei, și Juvenal (preaslăvițiul episcop) al Ierusalimului, considerăm că a fost spus pentru o pace bună, adică, ca biserica Antiohiei să aibă două Fenicii și Arabia, iar biserica Ierusalimului trei Palestine; să fie confirmat și de glasul smereniei noastre, pentru ca în viitor să nu mai rămână nicio neînțelegere cu privire la această chestiune între bisericile menționate."

Anatolie, episcopul gloriosului Constantinopol, noua Romă, a spus: „Să fie confirmat prin glasul meu ceea ce este plăcut preaiubitului de Dumnezeu Episcop Maxim al Antiohiei și preaiubitului de Dumnezeu Episcop Juvenal al Ierusalimului, adică preasfânta biserică a marelui oraș Antiohia să aibă două Fenicii și Arabia, iar preasfânta biserică a Ierusalimului să aibă trei Palestine, pentru ca în viitor să nu existe niciun motiv de dispută în această privință între una și cealaltă biserică."

Thalassius, cel mai venerabil episcop de Cezareea Capadociei, a spus: „Și noi suntem de acord cu ceea ce a fost stabilit de comun acord de cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi Maximus și Juvenal".

Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „Întrucât îi place preaiubitorului de Dumnezeu și preasfințitului episcop al orașului Antiohia, Maxim, și preaiubitorului de Dumnezeu episcop al Ierusalimului, Juvenal, ca preasfânta biserică a orașului Antiohia să aibă două Fenicii și Arabia, iar preasfânta biserică a Ierusalimului trei Palestine, atunci confirm și eu ceea ce le place lor, astfel încât în viitor nici una, nici cealaltă biserică să nu aibă vreun motiv de dispută."

Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Îi mulțumim Domnului Dumnezeu că disputa dintre cei doi părinți s-a încheiat printr-o înțelegere prietenoasă; de aceea, dorim ca ceea ce este plăcut ambelor părți să fie valabil."

Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, a spus: „Bucurându-ne de pacea și unanimitatea ambilor părinți, suntem de acord cu ceea ce le place lor".

Juvenal , cel mai venerabil episcop al Cosului, a spus: „Întrucât amândurora le place, adică preasfintei Maxime, episcop al Antiohiei, și lui Juvenal, cel mai venerabil

episcop al Ierusalimului, ca preasfânta biserică a marelui oraș Antiohiei să aibă două Fenicii și Arabia, iar preasfânta biserică a Ierusalimului să aibă trei Palestine, atunci hotărăsc și eu ca ceea ce le este plăcut lor să fie stabilit prin dragostea lui Hristos, pentru unirea amândurora."
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Sunt de acord cu ceea ce au făcut sfinții părinți".
Amfilohie, cel mai venerabil episcop de Side, a spus: „Întrucât, evident, a fost providența lui Dumnezeu ca disputa dintre preaiubiții episcopi Maxim și Juvenal să se transforme într-o înțelegere prietenoasă, atunci și eu, mulțumindu-i lui Hristos Mântuitorul pentru pacea dintre ei, sunt de acord cu ceea ce s-a decis."
Toți cei mai venerabili episcopi au strigat: „Și noi spunem și suntem de acord cu ceea ce au spus părinții". Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Și aceasta a fost lucrarea Sfintei Treimi și propunerea preasfințitului nostru împărat, ca neînțelegerile dintre cei care păreau a fi în dispută să fie rezolvate printr-o propunere unanimă. Prin urmare, acordul făcut prin pactul dintre Maximus, preasfințitul episcop al Antiohiei, și Juvenal, preasfințitul episcop al Ierusalimului, acordul mărturisit de mărturia amândurora și confirmat prin decretul nostru și sentința sfântului conciliu, va rămâne (în vigoare) pentru totdeauna, adică, că Maximus, preasfințitul episcop, sau preasfinta biserică a Antiohiei, ar trebui să aibă în puterea sa cele două Fenicii și Arabia, iar Juvenal, preasfințitul episcop al Ierusalimului, sau preasfinta sa biserică , ar trebui să aibă în puterea sa cele trei Palestine; prin care, prin ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran, toate statutele pragmatice și hărțile imperiale obținute prin orice mijloace (de una sau alta) parte, (precum și) sancțiunile cerute de ele în această chestiune, sunt anulate."
ACTUL OPT AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a șaptea a Calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din porunca preasfințitului și preapiosului nostru domnului, s-au întâlnit în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia cel mai ilustru și glorios comandant militar și patrician, fost consul, Anatolius, și cel mai ilustru și glorios prefect al pretoriului imperial Palladius, și cel mai ilustru și glorios funcționar al curții imperiale Vincomalus, și s-au întâlnit, de asemenea:
Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și preaslăvițiul preot Bonifaciu, ocupând locul preasfântului episcop al Romei antice, Leon, și
Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă, și
Maxim, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei din Siria, și
Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, și
Quintil, cel mai venerabil episcop al Heracliei din Macedonia, ocupând locul preasfințitului Anastasie, episcop al Tesalonicului, și
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, și
Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, și
(Lucian, preaslăvitul episcop de Byza, ocupând locul preaslăvitului Cyriacus, episcop de Heraclia din Tracia, și
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei, și
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, și
Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, și
Florența, cel mai venerabil episcop de Sardes, și
Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, și
Anastasie, cel mai venerabil episcop al Niceei, și

Iulian, cel mai venerabil episcop de Cos, care ocupă și locul tronului apostolic al Romei antice, Leon, și
Eleutherius, cel mai venerabil episcop al Calcedonului, și
Vasile, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, și
Meletie, cel mai venerabil episcop al Larissei, ocupând locul prea venerabilului episcop Domnus al Apameei din Siria, și
Amfilohie, cel mai venerabil episcop de Side, și
Teodor, cel mai venerabil episcop de Tars, și
Cirus, cel mai venerabil episcop al Anazarbului, și
Constantin, cel mai venerabil episcop de Bostra, și
Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, și
Teodor, cel mai venerabil episcop al Damascului, și
Ștefan, cel mai venerabil episcop de Hierapolis, și
Nunechius, cel mai venerabil episcop al Laodiceei, care ocupă locul celui mai venerabil Olimpius, episcop al Constantinului, și
Ioan, cel mai venerabil episcop al Sevastei, și
Seleuc, cel mai venerabil episcop al Amasiei, și
Constantin, cel mai venerabil episcop al Melitinei, și
Patrick, cel mai venerabil episcop de Tyana, și
Petru, cel mai venerabil episcop de Gangra, și
Apragmonius, cel mai venerabil episcop de Tiya, ocupând locul prea venerabilului Kaloger, episcop de Claudiopolis, și
Atarbius, cel mai venerabil episcop de Trebizonda, ocupând locul prea venerabilului Doroteu, episcop de Neocezareea, și
Fotin, arhidiacon, ocupând locul preavenerabilului Teoctist, episcop de Pissinus, și
Roman, cel mai venerabil episcop laic, și
Critonian, cel mai venerabil episcop al Afrodisiasului Carian, și
Nunechius, cel mai venerabil episcop al Laodiceei Frigiene, și
Marinian, cel mai venerabil episcop de Synad, și
Onisifor, cel mai venerabil episcop al Iconiei, și
Pergam, cel mai venerabil episcop al Antiohiei Pisidiei, și
Epifanie, cel mai venerabil episcop al Pergei, și
Atticus, cel mai venerabil episcop de Nicopole din Epir, și
Martiriu, cel mai venerabil episcop de Gortyn, și
Luca, cel mai venerabil episcop de Dyrrhachium, și
Vigilantius, cel mai venerabil episcop al Larisei din Tesalia, și
Francion, cel mai venerabil episcop de Philippopolis, și
Sebastian, cel mai venerabil episcop de Verrey, și
Vasile, cel mai venerabil episcop de Traianopolis, și
Trifon, cel mai venerabil episcop de Chios, și
Teoctist, cel mai venerabil episcop de Verroa, și
Geronțiu, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Isauria, și
Eusebiu preotul, ocupând locul lui Macarie, cel mai venerabil episcop al Laodiceei din Siria, și
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorileiei),
și celălalt sfânt și ecumenic conciliu, convocat în orașul Calcedon, din porunca celui mai sacru și mai pios suveran al nostru; și când toți s-au așezat în fața grilajului celui mai sfânt altar, cei mai venerabili episcopi au strigat: „Teodoret să-l anatemizeze imediat (pe Nestorie)”. Prea venerabilul episcop Teodoret, venind la mijloc, a spus: „Am înaintat petiții celui mai sacru și mai pios împărat și am înaintat note celor mai

venerabili episcopi care ocupă locul celui mai venerabil arhiepiscop Leon; și, dacă vă place, să fie citite înaintea voastră și veți ști cum raționez". Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nu vrem să citim nimic; anatemizați-l pe Nestorie imediat". Prea venerabilul episcop Teodoret a spus: „Eu, prin harul lui Dumnezeu, am fost crescut printre ortodocși și am învățat Ortodoxia și am predicat Ortodoxia, și nu numai Nestorie și Eutihie, ci și pe orice om care gândește nedrept, îl detest și îl consider excomunicat". Și când a spus (asta), cei mai venerabili episcopi au strigat: „Spuneți clar: anatema lui Nestorie și învățăturii lui; anatema lui Nestorie și prietenilor lui." Prea venerabilul episcop Teodoret a spus: „Adevărat, nu voi spune decât dacă știu că (aceasta) este plăcut lui Dumnezeu. Mai întâi de toate, vreau să vă conving că nu mă gândesc la cetate, nici nu am nevoie de onoare și nu pentru asta am venit; ci, fiindcă am fost calomniat, am venit să dovedesc că sunt ortodox și că îi anatematizez pe Nestorie și pe Eutihie și pe orice om care pretinde că are doi fii." Și când a spus (asta), cei mai onorabili episcopi au strigat: „Spuneți clar: anatema lui Nestorie și celor care gândesc ca el." Prea onorabilul episcop Teodoret a spus: „Nu voi vorbi decât dacă voi arăta cum cred; și cred." ... Și când a spus (asta), cei mai onorabili episcopi au strigat: „Este un eretic, este un nestorian; afară cu ereticul!" Preacinstitul episcop Teodoret a spus: „Anatema lui Nestorie și celui care nu o recunoaște pe Sfânta Fecioară Maria ca Născătoare de Dumnezeu și celui care împarte pe Fiul Unul-Născut în doi fii. Dar am subscris atât la definiția credinței, cât și la scrisoarea Preasfințitului Arhiepiscop Leon. Așa raționez." Și după toate acestea (a spus el): „Fii sănătos." Cei mai onorabili demnitari au spus: „Toată îndoiala cu privire la preaiubitorul de Dumnezeu Teodoret a fost rezolvată: căci l-a anatematizat pe Nestorie înaintea noastră și a fost acceptat de preaiubitorul de Dumnezeu și preasfințitul Leon, Arhiepiscop al Romei antice, și a acceptat de bunăvoie definiția credinței emisă de evlavia voastră și, în plus, a semnat scrisorile preasfințitului Arhiepiscop Leon menționat anterior. Așadar, rămâne ca dragostea voastră de Dumnezeu să pronunțați o definiție, astfel încât să poată primi biserica (sa) , așa cum a judecat preasfințitul Arhiepiscop Leon." Toți cei mai onorabili episcopi au strigat: „Teodoret este vrednic de tron; cel ortodox – de biserică! Biserica să-l primească."„Pastore! Biserica să-l accepte pe învățătorul ortodox! Feodorit este vrednic de tron. Mulți ani Arhiepiscopului Leo! Leo judecat după Dumnezeu. Oamenii să-i accepte pe ortodocși! Este vrednic de tron! Biserica să fie returnată Episcopului Feodorit!"

Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu, preaslăvitul presbiter, și Iulian, preaslăvitul episcop de Cos, ocupând locul tronului apostolic, au spus: „Preasfântul și preaslăvitul episcop Teodoret a fost primit înapoi în comuniune de către preasfântul și preaslăvitul episcop al întregii biserici a orașului Roma, Leon, așa cum mărturisesc scrisorile pe care le-a trimis smereniei noastre. Prin urmare, din moment ce a arătat credința catolică și a trimis, așa cum afirmă, o semnătură episcopului menționat anterior în propria sa notă și a prezentat o altă notă smereniei noastre și din moment ce nu numai în scris, ci și cu propria sa gură, în prezența întregii adunări, i-a anatematizat atât pe Nestorie, cât și pe Eutihie: prin urmare, preasfântul și preaslăvitul conciliu, precum și smerenia noastră, au hotărât prin această decizie să-i restituie biserica sa ."

Anatolie, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului, a spus: „Prea venerabilul episcop Teodoret s-a dovedit a fi ortodox în toate și, printre altele, pentru că a pronunțat anatema asupra lui Nestorie și Eutihie: prin urmare, este drept să-și primească biserica ."

Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „De mult timp, chiar de la început, l-am recunoscut pe preaiubitul de Dumnezeu episcop Teodoret ca fiind

ortodox, pentru că am auzit învățăturile sale în preasfânta biserică; și cu atât mai mult acum accept sfinţenia sa, care i-a anatematizat pe Nestorie și Eutihie și gândește în conformitate cu definiția stabilită la acest sfânt conciliu; de aceea, îl determin și pe el să fie episcopul legitim al orașului Cyrrhus."
Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a hotărât cel mai iubitor de Dumnezeu episcop Anatolius".
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Și hotărăsc, în conformitate cu ceea ce au fost stabilite de sfinții părinți despre cel mai venerabil episcop Teodoret."
Fotie, cel mai venerabil episcop de Tir, a spus: „Și hotărăsc despre cel mai venerabil episcop Teodoret, în conformitate cu decretul sfinților noștri părinți și arhiepiscopi."
Constantin, cel mai venerabil episcop de Bostra din Arabia, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce s-a hotărât pe bună dreptate și în mod legitim despre preasfințitul episcop Teodoret."
Toți cei mai onorabili episcopi au exclamat: „Aceasta este o judecată dreaptă! Aceasta este o hotărâre dreaptă! Aceasta este judecata lui Hristos! Și noi suntem de acord cu aceasta; cu toții o afirmăm." Cei mai onorabili demnitari au spus: „Conform judecății sfântului sinod, preasfântul episcop Teodoret va primi biserica orașului Cyrrhus." 225
Cei mai onorabili episcopi au exclamat: „Și Sofronie să-l anatemizeze!"
Sofronie, episcopul Constantinopolului, a spus: „Anatema lui Nestorie și Eutihie și tuturor celor care gândesc greșit." Cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Să-l anatemieze acum pe Ioan".
Ioan, cel mai venerabil episcop al Germaniciei, a spus: „Anatema lui Nestorie și Eutihie și tuturor celor care gândesc fals." Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Să-l anatemizeze acum pe Eutihie."
Amfilohie, episcopul de Side, a spus: „Anatema calomniatorului Eutihie și celor care gândesc ca el".
Cei mai glorioși și nobili demnitari au spus: „întrucât sfântul sobor este bine rânduit în toate privințele, este timpul ca toți să păstreze armonia" 226 .
ACTUL AL NOUĂLEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în ziua a șasea a celei de-a 227-a calende a lunii noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfințitului și piosului nostru domnul Marcian, Augustul permanent, s-au întâlnit în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia cel mai ilustru și glorios comandant militar, fost patrician și consul, Anatolius, și cel mai ilustru și glorios prefect al pretoriului (imperial), Palladius, și cel mai ilustru și glorios funcționar al curții imperiale, Vincomalus; s-au întâlnit, de asemenea:
Paschasinus și Lucențiu, preaslăviți episcopi, și Bonifaciu, preaslăvitul preot, ocupând locul preasfântului arhiepiscop al Romei antice, Leon, și
Anatolie, cel mai venerabil arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă, și
Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Siria, și
Quintilus, cel mai venerabil episcop al Heracliei din Macedonia, ocupând locul celui mai venerabil episcop al Tesalonicului, Anastasie, și
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, și
Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului,
și celălalt sfânt și ecumenic conciliu, convocat în orașul Calcedon din ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran Marcian; și când toți s-au așezat în fața grilajului preasfântului altar, preavenerabilul Iva, fost episcop al Edessei, a intrat și a spus: „Insultat de Eutihie, calomniat, fiind la patruzeci de stații distanță și detronat, am venit aici să cer compasiune și am apelat la autoritatea supremă sacră și

nemuritoare, care a ordonat nobilimii voastre, împreună cu acest sfânt și ecumenic conciliu, să examineze problema care mă privește. Prin urmare, vă rog să luați act de faptul că, fiind calomniat de anumiți clerici, am fost condamnat pe nedrept. Ordonați să se citească ceea ce a fost condamnat de preavenerabilii episcopi Fotie și Eustatie. Căci Uranius, episcopul Imeriului, făcând totul pentru a-l mulțumi pe Eutihie, a convins niște clerici să mă acuze și să transmită această acuzație atât lui, cât și celor mai sus menționați (episcopi); dar am fost găsit nevinovat de calomniile aduse împotriva mea; și un decret a fost dat de cei mai onorabili episcopi mai sus menționați, respingând acuzațiile aduse împotriva mea prin calomnie și mărturisind ortodoxia mea. Prin urmare, ordonați ca tot ceea ce s-a făcut în absența (mea) în „Efesul (sub președinția lui Dioscor) să fie distrus și să mi se facă dreptate mie, care sunt complet nevinovat, și episcopia și biserica să-mi fie restituite . Căci toți clericii din Edessa, prin ceea ce au scris despre mine episcopilor menționați mai sus, au mărturisit despre mine că sunt ortodox și străin de calomniile nedrepte aduse împotriva mea.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ce părere are sfântul conciliu despre cererea făcută de preavenerabilul Ibas?” 228 Paschasinus, Lucentius și Julian, cei mai venerabili episcopi, împreună cu prezbiterul Bonifaciu, au strigat: „Să aducă actele pe care preavenerabilul Ibas le-a menționat și (conform cărora) s-a declarat, pe baza judecății episcopilor, curat de orice acuzație, astfel încât, după ce le-am citit, să știm ce trebuie condamnat sau ce trebuie hotărât.” Și când această hotărâre a fost prezentată de preavenerabilul Ibas, Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a citit:

(Cazul lui Iva, episcopul bisericii din Edessa)

„După consulatul ilustrilor Flavius Zeno și Postumianus, în a cincea zi a calendelor lui martie, în colonia Tyr, faimoasa metropolă consulară, în anul 574 229”În ziua a zecea a lunii Peritius, sau în calendarul roman în ziua a 25-a a lunii februarie, prima indictionă, Photius, cel mai venerabil episcop al metropolei Tirului, și Eustathius (episcop) al frumosului oraș Berytus, am deliberat asupra a ceea ce fusese propus. Prea ilustrul și gloriosul tribun și notar Damascius, după ce au sosit în regiunea feniciană, ne-a prezentat cea mai înaltă carte a celui mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru, prin care ni s-a poruncit, împreună cu cel mai pios episcop al orașului Imperiu, Uranius, să ascultăm (cazul) adus împotriva lui Ibas, cel mai pios episcop al orașului Edessa, de către cei mai venerabili Samuel și Cyrus și Mara și Eulogius, și să prezentăm decizia care ni se părea cea mai dreaptă. Prin urmare, pentru a satisface această dorință pioasă, am stabilit o audiere; Și când menționatul prea ilustru și onorabil tribun și notar Damascius a adus (ambele) părți în fața noastră și când același prea ilustru om a făcut o propunere cu anunțul poruncii preacuviosului nostru împărat, atunci cei care i-au reprezentat pe acuzatori au fost obligați în mod necesar să declare ce aveau (împotriva lui Ibas). Ne-au prezentat anumite puncte și ne-au rugat să le examinăm cu atenție. Citind aceste puncte și găsind în ele o acuzație împotriva preaiubitului de Dumnezeu episcop Ibas, ca gândind greșit, dar învățând diferit, contrar învățăturii evlaviei, am fost forțați în mod necesar cu o diligență specială să examinăm mai întâi acest (caz). Așadar, le-am ordonat acuzatorilor să spună ce învățături particulare, contrare, după cum spuneau ei, evlaviei, au fost exprimate de preaiubitul de Dumnezeu episcop Ibas. Când au făcut cunoscute anumite (puncte) și când multe (întrebări) au fost ridicate care erau incluse în acte, atunci noi, având în vedere binele comun al sfintelor biserici, am părăsit pentru o vreme poziția de ascultători și am devenit, în loc de judecători, mediatori (pentru restabilirea) păcii între părți; Și profitând de numeroasele conferințe în care evlavia era pretutindeni preferată și examinată, i-am ordonat preaiubitorului de Dumnezeu episcop Ibas, care

însuși a dorit acest lucru, pentru satisfacția celor care se considerau ofensați, să dea o (explicație) scrisă despre cum gândește sau filozofează despre credința noastră pioasă. Ceea ce a și făcut. Și, în plus, preaiubitorul de Dumnezeu menționat anterior a promis că va vorbi (și) în fața bisericii orașului său și îl va anatemiza deschis pe autorul nelegiuirii rele Nestorie și pe cei care au fost duși în eroare fie de cuvintele, fie de scrierile sale. El a mărturisit că crede așa cum este expus în scrisorile adunării ținute între preaiubitul și sfântul Ioan, episcopul marelui oraș Antiohia, și Chiril, episcopul marelui oraș Alexandria, care au fost ajutați de fericita memorie a lui Pavel, episcopul orașului Emesa, când s-a stabilit unanimitatea universală, și că este de acord cu tot ce a fost recent hotărât de sfântul sinod care s-a întrunit în Constantinopolul domnitor și iubitor de Hristos și că primește tot ce a fost decretat în mitropolia Efesului ca un sinod mișcat de Duhul Sfânt și că îl consideră egal cu cel care s-a ținut la Niceea.și nu găsește nicio diferență între unul și celălalt. Și am lăudat mult evlavia lui, care se grăbea cu ușurință să-i vindece pe cei care, prin suspiciune sau în alt fel, erau răniți din cauza învățăturii sale. Când acest lucru a fost plăcut și promis, și când zidul despărțitor al vrăjmășiei a fost distrus cu ajutorul lui Dumnezeu, a fost necesar să ne adunăm și să unim în pace, unanimitate și dragoste cu capul mădularele care se despărțiseră. Așadar, după ce am socotit cele necesare, l-am convins pe preaiubitul de Dumnezeu Episcop Ibas să-i trateze pe cei mai sus menționați ca pe propriii săi copii, să-i încălzească și să-i mângâie, declarând toată iertarea și arătându-i judecata lui Dumnezeu; i-am convins, de asemenea, pe acei oameni mai sus menționați să vină împreună cu el, preaiubitul de Dumnezeu Episcop Ibas, ca cu un tată și să-i arate orice favoare și bunăvoință; întrucât toate necazurile, cu ajutorul lui Dumnezeu, au încetat. În plus, am luat cuvântul preacuviosului Episcop Iva 230 , că va acorda iertare tuturor celor care l-au jignit în cauza prezentă sau, aparent, s-au opus (lui) și nu va jigni pe nimeni, nu va lipsi pe nimeni de gradul său și nu-l va prefera pe cel mai tânăr celui mai mare din cauza unei neplăceri trecute, ci că va trata pe toți, fie ei clerici, fie căliguri, fie laici, ca pe propriii săi copii, fără a face nicio distincție între toți, ci respectând dreptatea față de toți în onoruri, slujbe și grade. Și când s-au ridicat anumite (întrebări) cu privire la veniturile bisericești și orice alte achiziții ale preasfintei biserici, atunci același preaiubit de Dumnezeu Episcop Ibas a binevoit, dar la propria sa cerere, să dea o promisiune că în viitor aceste treburi, după exemplul marii biserici din Antiohia, vor fi administrate de administratori numiți de evlavia sa din cler. Este, de asemenea, plăcut faptul că, dacă vreodată cel mai pios episcop Iva, aparent pe bună dreptate întristat, ar fi vrut să mustre pe vreunul dintre cei mai venerabili (bărbați) menționați mai sus, Samuel, Cyrus, Mara, Eulogius, atunci nu i-ar fi mustrat din proprie inițiativă, ci ar fi făcut-o prin voința preaiubitului de Dumnezeu și preasfințitului părinte și arhiepiscop Domnus, din cauza nemulțumirii care existase anterior între ei. Au fost dezvăluite și alte câteva puncte, nescrise231 , care au fost rezolvate; și ambele părți au fost mulțumite de decizia noastră.

Legende : „Fotie, episcopul orașului Tir, a hotărât.” „Eustatie, episcopul frumosului oraș Berytus, a hotărât.” „Samuel, prezbiterul, este mulțumit de hotărâre.” „Mara, prezbiterul, este mulțumit de hotărâre.” „Cyrus, prezbiterul, este mulțumit de hotărâre.” „Eulogiu, prezbiterul, este mulțumit de hotărâre.”

Cei mai iluștri (și mai glorioși) demnitari au spus: „Sfântul conciliu a auzit cele citite: să-și exprime acum opinia.” Paschasinus și ceilalți preavenerabili (episcopi) prin presbiterul tronului apostolic (Bonifaciu) au spus: „Preavenerabilii episcopi, care prin sentința lor l-au declarat pe preavenerabilul Ibas nevinovat și liber de orice acuzație, să spună dacă recunosc hotărârea lor.” Photius, preavenerabilul episcop de Tyr, a spus: „Da, aceasta este hotărârea noastră.” Eustathius, preavenerabilul episcop de

Berytus, a spus: „Aceasta este decizia mea.” Paschasinus și ceilalți preavenerabili episcopi (ai tronului apostolic) au strigat: „Preafericirea Voastră a auzit ce conține hotărârea preasfinților episcopi. În același fel, și dumneavoastră sunteți binevoitori să explicați ceea ce i se pare sfințeniei Voastre cu privire la Ibas.” Și când toți preavenerabilii episcopi au tăcut, cei mai nobili demnitari au spus: „A doua zi sfântul conciliu își va anunța opinia” 232 .

ACTUL AL ZECELEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA

În mod similar, în a cincea zi a celei de- a 233-a calende a lunii noiembrie, în același consulat, în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia, aceiași demnitari preailuși și glorioși și același sfânt și conciliu ecumenic stăteau, din ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran Marcian, constantul August; menționatul preasfințit Iva a intrat și a spus: „Îmi rog domnia voastră și acest sfânt și conciliu ecumenic. Eutihie m-a calomniat în ceea ce privește credința; nu mi-a permis să intru în conciliu; m-a trimis departe patruzeci de locuri prin schimbarea instituțiilor: am schimbat douăzeci sau chiar mai multe închisori 234 , ca și cum nu ar exista nicio închisoare în Antiohia 235”.în biroul provincial; îmi spun că sunt condamnat. Dacă nobilimii voastre și sfântului vostru consiliu doresc să anuleze ceea ce s-a făcut împotriva mea fără proces în absența mea, este în puterea voastră. Căci în acest scop, așa cum v-am informat deja, am venit la autoritatea supremă sacră și nemuritoare; și aceasta a poruncit nobilimii voastre și sfântului vostru consiliu să audieze cazul împotriva mea; și ați aflat din hotărâre că am fost găsit nevinovat de nimic. Cei mai nobili și mai glorioși demnitari au spus: „Întrucât în (adunarea) anterioară s-a făcut o propunere către cel mai sfânt consiliu pentru a exprima ceea ce (pare) cu privire la cel mai venerabil Iva, atunci să-și declare opinia.” Cei mai venerabili (episcopi) au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe absenți.” Cel mai venerabil Iva a spus: „Vă implor: sunt condamnat în absență; nu am fost prezent; nu am avut ocazia să mă apăr; nu am avut onoarea să vorbesc.” Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Au procedat rău cei care l-au condamnat împotriva canoanelor; să se anuleze ceea ce s-a făcut împotriva celui absent; noi toți spunem asta; nimeni nu-l condamnă pe cel absent.” Patricius, cel mai venerabil episcop al Tyanei, a spus: „Decizia anterioară a fost citită de cei care au fost numiți atunci mediatori, mă refer la cei mai venerabili episcopi Fotie și Eustatie; l-au condamnat să fie preot. Prin urmare, suntem cu toții de acord cu această decizie și vrem ca el să fie preot.” Episcopii răsăriteni au strigat: „Aceasta este o judecată dreaptă.” Unii dintre episcopi au strigat: „El obiectează. Sunt (acuzatorii lui afară; să li se ordone să intre.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să intre) care vor să-l acuze pe cel mai venerabil episcop Ibas.” Și au intrat Teofil diaconul, Eufrasie, Antioh și Avraam. Diaconul Teofil a spus: „Vă rugăm să citiți ce s-a făcut cu privire la Ibas în Berytus, ca să știți că a fost condamnat pe drept.” Cei mai ilustri și glorioși demnitari au spus: „Ați venit să-l acuzați pe preaslăvitul episcop Ibas sau, ca unul care luptă pentru credință, cereți să se citească Faptele Apostolilor?” Diaconul Teofil a spus: „Acuzatorii sunt cunoscuți, dar nu sunt aici. Eu sunt diacon și cunosc puterea orașului. Și dacă aș acuza, și martorii nu sunt de față, el va nega.” Cei mai ilustri și glorioși demnitari au spus: „Puteți aduce dovezi scrise pentru ceva?” Diaconul Teofil a spus: „Am documente întocmite cu privire la el în Berytus și în Efes. Iată, domnul Talasie, preaiubitul episcop de Dumnezeu, știe; cel care a primit raportul este însuși prezent (aici); să fie întrebat: pe ce bază l-a condamnat el însuși? Și domnul Eusebiu este aici și știe.” Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Nu am primit raportul, ci l-am auzit când a fost citit în Efes; este o lucrare lungă și conține declarațiile multor oameni. Dar dacă are documente, așa cum se întâmplă într-un proces, trebuie să le arate; pentru că a fost și ascultător împreună cu mulțimea.”

Talasie, cel mai venerabil episcop al Cezareei din Capadocia, a spus: „Am auzit împreună cu toată lumea.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus:„A fost prezent Preavenerabilul Ibas la audierea dumneavoastră?” Preavenerabilii episcopi Thalassius (din Cezareea Capadociei) și Eusebius (din Ancyra Galatiei) au spus: „Nu a fost prezent”. Preavenerabilii episcopi (din Orient și Pont) au strigat: „Nimeni nu-i condamnă pe cei absenți”. Diaconul Teofil a spus: „Să se arate adevărul în sfântul sinod. Iar domnul Eustatie spune că au adus trei, șase și doisprezece martori cu privire la afirmația pe care a făcut-o, și anume: «Nu-L invidiez pe Hristos, care S-a făcut Dumnezeu». Iată-l pe episcopul Fotie; puneți-i Evanghelia înaintea lui”. Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Preavenerabilul episcop Fotie, care cunoaște decizia sinodului, să încerce să păstreze dreptatea pe care a găsit-o în propriul său caz, spunându-ne cum s-a întâmplat problema referitoare la Preavenerabilul Ibas”. 236. Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Spun adevărul; căci nu este drept să minți în nicio chestiune, cu atât mai puțin într-o astfel de chestiune și atât de importantă, care este examinată deschis de autoritatea ta și de un conciliu ecumenic. (La o întrebare ridicată în legătură cu aceasta) prezbiterii și călugării care au venit din Mesopotamia au vorbit împotriva lui despre aceasta; apoi el a respins-o. Noi, ca mediatori, din cauza abuzului grav și a insolenței călugărilor și prezbiterilor, le-am ordonat să părăsească Tirul; pentru că orașul a fost ofensat, care nu gândise sau nu auzise niciodată așa ceva. Întrucât după aceasta a jurat că nu a spus nimic (așa ceva): am luat măsuri pentru a împăca ambele părți, pentru a le aduce în comuniune; cred că domnul diacon Eulogius din Constantinopol a fost prezent la aceasta; i-am făcut prieteni.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Așadar, a fost condamnat cel mai venerabil Ibas de acuzatorii săi?” Fotie, cel mai venerabil episcop al Tirului, a spus: „Nu. El a spus că anumiți trei oameni au venit ca martori care au trăit împreună cu acei clerici care l-au defăimat, l-au dezonorat și l-au calomniat. Noi am spus că cei care trăiesc împreună cu dușmanii nu pot fi acceptați ca martori. Așa că i-am făcut prieteni. În cele din urmă, el și prezbiterii au primit Sfintele Daruri împreună în episcopie.” Diaconul Teofil a spus: „Îndemn pe mântuirea împăraților și victoriile lor să se citească ce s-a făcut cu privire la el.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească ce se spune că s-a făcut în Tir cu privire la cel mai venerabil Ibas.” 237 Și când acestea (actele) au fost prezentate, Constantin, magistratul credincios, a citit: Un memorial (în cazul lui Ibas, episcop de Edessa) către Damascius, faimosul tribun și notar al Pretoriului

„Cunoscând sentimentele superiorității tale și recunoscând cât de zelos ești devotat lui Dumnezeu și evlaviei noastre, am hotărât ca tu, împreună cu Uranius, preaslăvitul episcop al orașului Imeria, să mergi în regiunile estice și, cu ajutorul demnitarilor locali, să aranjezi ca Iva, preaslăvitul episcop al orașului Edessa, și Daniel, preaslăvitul (episcop de Carrhae, și Ioan, preaslăvitul) episcop de Theodosiopolis, să se grăbească în regiunea feniciană și ca acolo să fie investigat (cazul) intentat împotriva preaslăvioșilor episcopi menționati anterior de către preaslăvitorii clerici ai orașelor menționate anterior, în prezența preaslăviosului Uranius menționat anterior, a lui Fotie, preaslăvitul episcop al orașului Tir, și a lui Eustatie, preaslăvitul episcop al orașului Berytus. Prin urmare, grăbește-te, prin voința maiestății noastre, să mergi la granițele estice și să aranjezi ca preaslăvitorii episcopi menționati anterior să vină în Fenicia și pentru toate problemele ridicate de preaslăvitorii clerici ai Edessei (și pentru toate problemele ridicate de preaslăvitorii clerici ai Edessei)”. Carrhae și Theodosiopolis) să fie investigate cu atenție în prezența episcopilor mai onorabili menționati mai sus și pentru ca decizia lor să fie pusă în aplicare. Dat în ziua a șaptea a celei de- a 238-a calende a lunii noiembrie, la Constantinopol.

Faptele din Berytus referitoare la Ibas. (Conciliul de la Berytus, ținut cu privire la cazul lui Ibas, episcop al Edessei, citit la Calcedon).
„După consulatul lui Flavius Zeno și Postumianus, cei mai iluștri (oameni), în calendele lui septembrie, a doua indictionă, în colonia iubitoare de Hristos Berytus, cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi Fotie, Eustatie și Uranius s-au adunat în noua episcopie a noii sfinte biserici din Berytus. Au fost prezenți Damascius, faimosul tribun și notar al palatului imperial și Eulogius, preaiubitorul de Dumnezeu diacon al preasfintei biserici a iubitorului de Hristos Constantinopol. Au fost prezenți cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi Ibas, Ioan, Daniel și stăteau în picioare: Samuel, Cirus, Eulogius, Mara, Ablavius, Ioan, Anatolius, Kaiuma și Aviv. Faimosul Damascius a spus: „Întrucât preasfințitul cler de față (aici), venind la preacuviosul și sfântul nostru suveran, l-a acuzat pe preasfințitul episcop Iva și pe preasfințitul episcop Ioan și pe preasfințitul episcop Daniel: atunci evlavia sa (împăratul), așa cum arată cele mai pioase scrisori către sfinția voastră, a poruncit ca acuzatul din regiunea Ozroa” „vin în Fenicia ca să răspund înaintea sfinției voastre la (acuzațiile) aduse împotriva lor. Am fost numit să-i aduc (aici) și să pun în aplicare decizia voastră. Ambele părți sunt aici la discreția voastră.” Prea iubitorii de Dumnezeu episcopi Fotie, Eustatie și Uraniu au spus: „fie ca nobilimea voastră să binevoiască să arate cea mai înaltă pomenire, astfel încât să putem urma în toate intenția împăratului nostru iubitor de Hristos; pentru că aceasta trebuie să arunce lumină asupra acestei chestiuni.” După ce s-a terminat aceasta, diaconul Eulogiu a spus: „când prea venerabilii clerici Samuel, Cirus, Eulogiu, Mara, Avlaviu, Ioan, Anatolius, Kayuma și Aviv au venit la prea iubitorul de Dumnezeu și sfântul nostru Flavian, arhiepiscop al preasfintei biserici a Constantinopolului domnitor, noua Romă, și i-au acuzat pe preacuvioșii episcopi Ibas, Ioan și Daniel, atunci sfinția sa a hotărât ca evlavia voastră să audieze acest caz și am adus o scrisoare despre aceasta și am predat-o sfinției voastre; și (ambele) părți sunt aici la discreția voastră.” „Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: «Întrucât suntem nedumeriți cu privire la modul în care ar trebui să dăm întrebări și răspunsuri celor care îi reprezintă pe acuzatori, atunci fie ca preaiubitorul de Dumnezeu episcop Ibas să ne informeze ce s-a făcut împotriva lor la sfântul și marele sinod care s-a ținut mai înainte în marele oraș Antiohia.» Samuel a spus: «Cerem ca cele spuse să fie spuse în siriană pentru preasfințitul episcop Uranius; întrucât el știe exact ce este scris despre noi către preaiubitorul de Dumnezeu și preasfințitul Arhiepiscop Flavian, către preaiubitorul de Dumnezeu și preasfințitul Arhiepiscop Domnus; „pentru că era în Constantinopol.” Episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au strigat: „Unul dintre traducători să fie cu preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Uranius.” (Notarii au spus: „Mara este aici, care poate traduce pentru preaiubitorul de Dumnezeu Episcop Uranius.”) Episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au strigat: „Ne-am adresat deja ție, preaiubitoare Episcope Iva, cu propunerea de a ne informa ce s-a făcut cu privire la cei care stau (aici) la sfântul și marele sinod, convocat anterior în iubitoarea de Hristos Antiohia„ca să le putem pune și noi întrebări și răspunsuri, în consecință.” Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Iva a spus: „Acești patru care stau (aici) au făcut o plângere la preacuviosul episcop, domnul Domnus; și sfinția sa a binevoit să ne poruncească să ne adunăm; și, fiind Postul Mare, ne-a ordonat să ne adunăm a doua zi, scriindu-mi să le ridic excomunicarea; pentru că fuseseră excomunicați de mine. Am lăsat totul în voința arhiepiscopului; arhiepiscopul, de dragul sărbătorii, le-a ridicat excomunicarea, cu această condiție ca ei să nu părăsească Antiohia până când problema nu va fi hotărâtă; dar dacă ar pleca înainte de a fi hotărâtă problema, ar fi supuși unei pedepse mai mari. Samuel și Cirus, înainte ca noi să intrăm în oraș, l-au părăsit și s-au dus în regiune; dar Mara și Eulogius au

rămas. Apoi, când s-a convocat sfântul sinod, deoarece erau mulți episcopi acolo, a ordonat să se citească plângerea. Plângerea a fost citită; enumera patru nume de acuzatori, dar erau doi (acuzatori) de persoană. El i-a întrebat: unde sunt ceilalți dintre voi? 239. Ei au spus: „Nu știm; dar, după cum am auzit, au plecat la Constantinopol." Episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au spus: „Evlavia voastră, fiind prezentă în acel moment (acolo), trebuie să cunoască intenția acelui sfânt și mare sinod, dacă i-a condamnat definitiv sau a pronunțat această hotărâre sub îndoială. Căci este evident că sfinția voastră nu va îndrăzni să vorbească despre ceea ce nu s-a făcut la acel sfânt sinod ca fiind făcut; și, în plus, este mai convenabil să primiți adevărul." Episcopul cel mai iubitor de Dumnezeu Iva a spus: „Nu pot cunoaște cele ascunse; cred că (sinodul) a pronunțat o condamnare decisivă a lor. Dar dacă vi se pare, pe baza mărturiei lor, că sinodul nu i-a condamnat, atunci este treaba voastră să judecați." Episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au spus: „Are sfinția voastră actele făcute la acel sfânt sinod?" Episcopul cel mai pios Iva a spus: „Le am și zac aici." Prea venerabilii episcopi au spus: „Notarii să ia și să parcurgă acea parte (din acte) care (vorbește) despre cei care au plecat, ca să știm ce s-a făcut." Samuel a spus: „Rugăm sfinția voastră să faceți dreptate, pentru ca partea noastră să își păstreze dreptul deplin la apărare împotriva declarației prea venerabilului episcop Iva și împotriva a ceea ce a fost ordonat să fie citit." Prea iubitorii de Dumnezeu episcopi au spus: „Nu am ordonat să fie citit pentru a vă condamna în avans." Samuel a spus: „Întrucât ceea ce se face se face în mod constant și adesea ne obligă să ridicăm alte (întrebări) decât acestea: atunci am cerut să ne păstrăm dreptul de îndreptățire și, prin urmare, intrăm într-o dispută și dovedim că nu suntem supuși nici condamnării, nici excomunicării, ci că ceea ce a fost făcut de episcopul nostru Iva a fost făcut împotriva rânduielii și a canoanelor." Prea iubitorii de Dumnezeu episcopi au spus: „Să se citească acea parte din documente care (vorbește) despre cei care s-au retras de la întâlnirea care a avut loc în marea Antiohie."
240 „Sfântul Sinod a spus: Unde sunt cei care au depus plângerea la voi? Preoții Mara și Eulogius au spus: Aflând de planurile lui, așa cum am aflat și noi, s-au retras, nu știm cum. Sfântul Sinod a spus: Unde sunt acum? Preotul Mara a spus: Nu știm sigur; dar, după cum am auzit, s-au dus la Constantinopol. Nu am primit nicio scrisoare de la ei și nu știm sigur. Preasfântul Arhiepiscop Domnus a spus: Ce planuri au bănuit? Când i-am scris despre aceasta preaiubitului de Dumnezeu Episcop Ibas, el a răspuns că lasă totul în seama mea. Și ei, împreună cu voi, au fost eliberați de pedeapsa excomunicării: totuși, cu această condiție (a fost permis) să aveți împărtășanie, (ca) dacă vreunul dintre voi se retrage înainte de sfârșitul problemei, va fi supus pedepsei bisericești. Astfel, s-au dovedit a fi fugari și disprețuitori ai excomunicării și ai acestui tron apostolic și s-au supus pedepsei mai mari a condamnării."
„Samuel a spus: «Cer ca semnăturile episcopilor care au fost acolo și care au semnat să fie citite și adăugate la acte». Episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au spus: «Să fie citite și adăugate semnăturile episcopilor celor mai iubitori de Dumnezeu și mai sfinți care sunt în aceste documente»."
Legende : „Domnus, episcopul Antiohiei, a vorbit." „Simeon, episcopul Amidului, a vorbit și el." („Ștefan, episcopul Hierapolisului, a vorbit și el.") „Constantin, episcopul Bostrei, a vorbit și el." „Teoctist, episcopul Verriei, a vorbit și el." „Toma, episcopul Mopsuestiei, a vorbit și el." „Plancus , episcopul Sfintei Biserici din Gerasa, a hotărât și el." „Eurocius , episcopul Zeugmatei, a vorbit și el." „Daniel, episcopul Verriei , a vorbit și el ." „Dada, episcopul Bathului, a vorbit și el."

„Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: «Raționamentul preaiubitorului de Dumnezeu și preasfințitului nostru părinte, Arhiepiscopul Domnus, este cunoscut. Așadar, să se citească plângerea depusă ieri și să se adauge la acte.»”
Plângere (a lui Samuel și a altor prezbiteri din Edessa către Photius și alți episcopi) împotriva lui Ibas
„Către preasfinții, preadrepții și iubitorii de Dumnezeu episcopi Fotie, Eustatie și Uranie, o cerere din partea lui Samuel, Cirus, Eulogie și Mara, prezbiterii preasfintei biserici din Edessa.”
„Am încercat să trăim fără litigii toată viața noastră. Dar, din moment ce ceea ce a îndrăznit să facă preasfințitul Episcop Iva împotriva Bisericii noastre și împotriva credinței pioase a părinților noștri, și care întrece orice nedreptate, ne-a obligat să mergem cu o acuzație atât împotriva lui, cât și împotriva fratelui său Daniel, Episcopul Carrhae: atunci noi, în mod legitim și conform canoanelor, venind atât la Sinoadele de Răsărit, cât și la cele de Apus, am fost obligați să apelăm în această privință la preasfințitul și iubitorul de Hristos Împărat al nostru. Și din moment ce preasfințitul nostru Arhiepiscop Flavian, împreună cu preasfințitul și iubitorul de Hristos Împărat al nostru, ați hotărât și ați rânduit ca cazul nostru să fie examinat de sfințenia voastră: am venit gata să ne prezentăm (la proces). Prin urmare, prin intermediul acestei plângeri a noastră, ne apropiem cu o cerere ca sfințenia voastră să ordone deschiderea cazului.”
„Samuel cel Bătrân a depus o plângere împreună cu alții” 244 .
(„Kir Prezbiterul a depus o plângere împreună cu aliații săi”).
„Eulogius Prezbiterul a depus o plângere împreună cu alții.”
„Mara Prezbitera a depus o plângere împreună cu alții.”
„Samuel, prezbiterul, a zis: «Ne rugăm dreptatea voastră să ne permită și nouă ca același lucru să fie spus în siriană despre preaiubitorul și sfântul Episcop Uranius; căci el se afla la Constantinopol când a fost citită scrisoarea despre aceasta, scrisă de Arhiepiscopul Domnus către Arhiepiscopul Flavian; și din nou se afla la Antiohia când am intenționat să ridicăm această problemă. Îl rugăm să spună cum a argumentat cu el despre aceasta și ce i-a spus». Preaiubitorii Episcopi Fotie și Eustatie au zis: «Tot ce ați cerut, cea de față va fi tradusă preacuviosului Episcop Uranius în limba sa». Și (după ce) a fost tradusă (preaiubitorii Episcopi Fotie și Eustatie au zis): «Preacuviosul Mara să ne spună acum ce a zis preacuviosul Episcop Uranius în limba sa». Mara a zis: «Iată ce a zis: Scrisoarea a fost citită în fața patricienilor; și, deoarece au tulburat adunarea, i-am lipsit de părtășie. „Totuși, sunt numit judecător și nu pot fi martor.” Prea evlaviosul Episcop Iva a spus: „Domnul Domnus în scrisoarea către preasfințitul Arhiepiscop Flavian nu i-a menționat pe cei care au fost odată condamnați.” Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: „Noi am spus (că) raționamentul preaiubitorului și preasfințitului nostru părinte și Arhiepiscop Domnus este cunoscut. Prin urmare, să se citească din nou plângerea.” Și când a fost citită, cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au exclamat: „Plângerea pe care ați depus-o conține o acuzație generală. Prin urmare, fiecare (dintre voi) să expună în scris ce are de acuzat și asupra căror puncte a vrut să insiste.” Samuel a spus: „Vom exprima verbal punctele în ordine înaintea sfinției voastre. Să începem cu aceasta „Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: «Fiecare să declare cu glasul său dacă insistă asupra acuzațiilor conform punctelor prezentate.» Samuel a spus: «Insist.» Mara a spus: «Insist.» Eulogius a spus: «Insist.» Cyrus a spus: «Insist.» Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: «Să se citească toate punctele și în acest fel le vom examina pe fiecare.» Samuel a spus: «Cerem ca și ele să fie incluse în acte.» Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi au spus: «Să se includă aceste puncte.»”

„1. Când, pentru răscumpărarea captivilor, orașul strânsese până la o mie cinci sute de monede 245 , iar custodele comorilor avea până la șase mii de monede, sau puțin mai mult, pe lângă venitul pe care îl primește fratele său: el 246 , având argint sacru în vase de până la două sute de lire 247 , le-a vândut și a trimis, după cum știm, doar o mie de monede, iar restul a luat pentru el.”
„2. Nu a așezat printre comorile bisericii (sfintei) acea cupă împodobită cu pietre prețioase pe care omul sfânt a adus-o în biserica noastră acum 11 ani și nu știm ce s-a întâmplat cu ea.”
„3. De asemenea, percepe taxe pentru hirotoniri.”
„4. Un anume Avraam era diacon al clerului nostru. Când un anume vrăjitor Ioan, de care Avraam era prieten și complice, a fost arestat, acesta din urmă, în fața preaslăvitului nostru episcop și a întregului cler adunat pentru a-l asculta pe diaconul său Avraam, a fost condamnat și a mărturisit că a fost complice (al lui Ioan), motiv pentru care a fost supus pedepsei excomunicării, fiind disprețuit de toți și persecutat mult timp. După aceasta, el, convins de nu știm ce, deoarece nicio justificare din partea lui (Avraam) nu a avut succes, a încercat să-l hirotonească episcop al orașului Baten. Dar când arhidiaconul său de atunci s-a opus, s-a mâniat; și (astfel) el însuși l-a condamnat să fie episcop pe cel care era vrednic de moarte și l-a deposedat de locul său, l-a excomunicat și l-a expulzat din biserică pe cel care a arătat tulburarea orașului și a spus că (acest lucru) era nedrept. Și deoarece a eșuat (în privința episcopului), a fost nevoit să-i facă un hospice. Și preaslăvitul nostru episcop păstrează în siguranță la el carta vrăjilor vrăjitorilor, care a trebuit să prezinte” interzis judecătorului regiunii, așa cum prevede legea."
„5. L-a hirotonit preot și (a făcut) periodeut pe un anume Valentin, un om căzut în dizgrație, despre al cărui adulter și sodomie toți consătenii (săi) au declarat în scris și nescris, iar pe cei care au declarat i-a pus în custodie și i-a predat judecătorului, deși i-au arătat scrisorile preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Domnus.”
„6. L-a hirotonit pe nepotul său, Daniel, episcop al unui oraș păgân, unde era nevoie de un păstor sfânt, ale cărui fapte să-i poată învăța și convinge (pe păgâni) măcar acum să se întoarcă la cunoașterea adevărului; (între timp, le-a hirotonit un bărbat) dezordonat, tânăr și voluptuos, care nu voia și nu încerca să se ascundă niciodată, ci aproape întotdeauna venea în orașul nostru la o femeie măritată, Hallo, o conducea și, mutându-se din loc în loc, se deda la desfrâu cu ea.”
„7. Toate veniturile bisericești, numeroase și care se ridică la o sumă incalculabilă, le transferă fratelui său și nepoților săi. Îi cerem să dea socoteală sfinției voastre.”
„8. El adună moșteniri, daruri și tot ce este adus de undeva și adăugat (bisericii), cruci de aur și de argint, și le transmite fratelui său și nepoților săi.”
„9. A cheltuit pe case pentru rudele sale și partea care a fost rezervată pentru întreținerea închisorilor.”
„10. Când se sărbătorea pomenirea sfinților martiri, se dădea doar o cantitate foarte mică de vin pentru a fi adus la sfântul altar, sfințit și distribuit oamenilor, și acesta era rău, necurat și (ca și cum) abia stors din struguri; din cauza căreia cei numiți să îndeplinească slujba erau nevoiți să cumpere șase sextarii 248 de vin absolut prost dintr-un magazin, care (de asemenea) nu erau de ajuns; de aceea le-a făcut semn celor care distribuiau sfântul trup să se întoarcă, pentru că nu s-a găsit sânge; în timp ce ei înșiși băeau și aveau, și au întotdeauna, vin excelent și minunat. Și aceasta s-a făcut când cel care avea autoritatea (de a conduce) slujba divină 249 a știut (despre asta) și a fost informat, astfel încât și el să-l informeze pe episcop cu franchețe. Dar, întrucât nu a făcut nimic în acel moment, am fost nevoiți să-l informăm din nou pe cel mai

onorabil episcop. Totuși, chiar dacă am fost informați, nu s-a mișcat, ci a disprețuit (toate acestea), astfel încât mulți din orașul nostru au fost ispitiți de aceasta."
„11. El este nestorian și îl numește pe fericitul episcop Chiril eretic."
„12. Episcopul Daniel a hirotonit în cler pe unii dintre cei care (i-au urmat) cel mai mult necumpătarea."
„13. Când preotul Piroz a făcut un testament, împărțind averea și lucrurile pe care le avea, le-a dat bisericilor care nu aveau venituri, atunci îndureratul nostru episcop Iva a spus că are o datorie de trei mii două sute cincizeci și două sute de monede și i-a anunțat acest lucru, cu intenția de a-i răsturna testamentul și de a-l distruge cu durere."
„14. Când episcopul Daniel a făcut testament și a dat bogatele sale proprietăți și achiziții din biserică (venituri) nepoților amantei sale și chiar Halloiei, nu s-a arătat indignat și nu l-a mustrat."
„15. Haloia, iubita episcopului Daniel, care înainte nu avea nimic, a abuzat de multe bunuri bisericești care se aflau în posesia ei și a dat două sute și trei sute de monede cu dobândă, astfel încât de aici devine clar de unde au fost colectate aceste lucruri."
„Ne-am grăbit să vă informăm pe scurt, strălucitoarea voastră înțelepciune, care în puțin știe multe, despre ce s-a întâmplat aici înainte și acum, știind că acestea, scrise de noi pentru evlavia voastră, vor fi prin eforturile voastre cunoscute tuturor celor de acolo și că Scriptura dată de Dumnezeu nu a suferit nicio denaturare. Încep expunerea subiectului cu acele povești pe care le cunoașteți voi înșivă. Chiar în vremea când evlavia voastră era aici, a apărut o dispută între acești doi oameni, Nestorie și Chiril: au scris cărți dăunătoare unul împotriva celuilalt, care au servit drept ispită pentru ascultători. Căci Nestorie a spus în cărțile sale, așa cum știe și evlavia voastră, că Preasfânta Maria nu este Maica Domnului, încât mulți au crezut că este (un adept al) ereziei lui Pavel din Samosata, care spunea că Hristos a fost un om curat. Dar Chiril, voind să respingă cărțile lui Nestorie, a păcătuit și s-a trezit căzut în învățătura lui Apolinarie. Căci și el a scris, ca și el, că Dumnezeu Cuvântul Însuși s-a făcut om, astfel încât nu a existat nicio diferență între templu și cel care locuia în el. El a scris doisprezece capitole, „...pe care presupun că și evlavia voastră o știe, despre natura divinității și umanității Domnului nostru Iisus Hristos, care sunt una, și că, așa cum spune el, nu trebuie să separăm cuvintele rostite, fie că Domnul le-a spus despre Sine, fie că evangheliștii le-au spus despre El. Aceasta este plină de toată impietatea, după cum știe sfințenia voastră, chiar înainte ca noi să o fi spus. Căci cum este posibil ca Cuvântul care era la început să fie îmbrățișat de templul născut din Maria? Sau ca cuvintele: „L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii" (Ps. 8:6) să fie rostite despre divinitatea Unul-Născut? Biserica"El vorbește așa cum știe evlavia voastră și am fost învățat și confirmat de la început prin învățătură divină, din cuvintele fericiților părinți. Două firi, o putere, o persoană, care este un singur Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos. În urma acestei dezbateri, învingătorii și împărații pioși au ordonat celui mai de seamă dintre episcopi să se adune în orașul Efes și să judece împreună cărțile lui Nestorie și Chiril. Dar înainte ca toți episcopii cărora li s-a poruncit să se adune în Efes, acest Chiril, anticipând, a pus stăpânire pe urechile (tuturor) prin intermediul unei otrăvi, orbind ochii înțelepților. El a găsit defecte în ura (pe care o nutreau) față de Nestorie. Și înainte ca preasfântul și preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan să sosească la sinod, Nestorie a fost demis din episcopat fără judecată sau anchetă. Și la două zile după condamnarea sa am ajuns în Efes. Când am aflat că, condamnându-l pe Nestorie, pe care o făcuseră, decretaseră și confirmaseră cele douăsprezece capitole scrise de Chiril, care erau contrare dreptei credințe și că fuseseră de acord cu ele ca fiind în acord cu adevărata credință, atunci toți episcopii răsăriteni l-au condamnat pe acest Chiril și au pronunțat excomunicarea asupra celorlalți episcopi care erau de

acord cu capitolele sale. După această tulburare, fiecare s-a întors în cetatea sa. Dar Nestorie, fiind urât de cetate și de nobilii care se aflau în ea, nu s-a putut întoarce acolo. Sinodul răsăritean a rămas în afara comuniunii cu acei episcopi care comunicau cu Chiril. Din aceasta s-a iscat printre ei un mare necaz; episcopii erau în vrăjmășie cu episcopii și popoare cu popoare; și s-a împlinit ceea ce era scris, că cei din casa lui vor fi vrăjmași (Matei 10:36).). Din aceasta au apărut multe insulte împotriva noastră din partea păgânilor și ereticilor. Nimeni nu îndrăznea să meargă din cetate în cetate sau din regiune în regiune; ci fiecare își prigonea aproapele ca pe un dușman. Mulți însă, neavând frica de Dumnezeu înaintea ochilor, sub pretextul zelului pentru biserici, s-au grăbit să pună în acțiune vrăjmășia pe care o ascundeau în inimile lor. Unul dintre aceștia este tiranul cetății noastre, pe care și voi îl cunoașteți: sub pretextul credinței pedepsește nu numai pe cei vii, ci și pe cei care au plecat de mult la Dumnezeu. Unul dintre aceștia (acesta din urmă) este fericitul Teodor, propovăduitor al adevărului și învățător al Bisericii, care nu numai că i-a convertit pe eretici la adevărata sa credință în timpul vieții sale, dar și după moartea sa, în scrierile sale, le-a lăsat fiilor Bisericii arme spirituale, așa cum a învățat și a fost convinsă evlavia voastră, având de-a face cu el. Pe el (Teodor) a îndrăznit, cel care a îndrăznit totul, să-l anatemizeze pe față înaintea Bisericii, pe cel care, prin râvna lui Dumnezeu, nu numai că și-a întors cetatea de la rătăcire la adevăr, ci a învățat și biserici îndepărtate cu învățătura sa. Și despre cărțile lui s-au făcut multe întrebări pretutindeni, nu pentru că ar fi fost străine de adevărata credință - căci întotdeauna în timpul vieții sale el însuși l-a lăudat neîncetat și i-a citit cărțile - ci din cauza vrăjmășiei ascunse pe care o avea împotriva lui, pentru că l-a denunțat pe față la sinod. Între timp, pe măsură ce se întâmpla acest rău, și toată lumea, după Scriptură (Judecători 17și 21), Dumnezeul nostru cel preasfințit, care purtă întotdeauna grijă de Biserică în mila Sa, a făcut așa cum a vrut și a mișcat inima celui mai credincios și victorios împărat să trimită un om mare și faimos la curtea sa, astfel încât să-l oblige pe cel mai onorabil și sfânt arhiepiscop al Orientului, domnul Ioan, să se împace cu Chiril; căci fusese detronat din episcopia sa de către ei. După ce a primit scrisoarea împăratului, l-a trimis pe cel mai sfânt și iubit de Dumnezeu Pavel, episcop de Emesa, scriindu-i prin el adevărata credință și poruncindu-i că, dacă Chiril este de acord cu această credință și îi anatemizează pe cei care spun că divinitatea suferă și pe cei care spun că natura divinității și a umanității este una, va intra în comuniune cu ei. Dumnezeu, care purtă întotdeauna grijă de Biserica Sa, răscumpărată prin propriul Său sânge, a vrut ca inima egipteanului să se înmoaie și să fie de acord fără dificultate cu (adevărata) credință și să o accepte și să-i anatemizeze pe toți cei care nu cred conform ei. Când au intrat în comuniune unii cu alții, conflictul a încetat, pacea s-a instaurat în Biserică; și nu mai este nicio schismă în ea, ci pace, ca înainte. „Și acele cuvinte care au fost scrise de preasfântul și iubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan și răspunsurile pe care le-a primit de la Chiril, chiar scrisorile (ale lor), le-am adăugat la aceasta (scrisoare) pe care am trimis-o sfinției voastre, pentru ca, citindu-le, să știți și să proclamați tuturor (celor care iubesc pacea) că conflictul s-a potolit deja și zidul despărțitor al ostilității a fost distrus și (că) cei care s-au răzvrătit împotriva celor vii și a celor morți au fost supuși rușinii - pentru a-și justifica poticnirea și a învăța contrar învățăturii lor anterioare. Căci nimeni nu îndrăznește să spună că natura divinității și a umanității este una, ci mărturisesc atât templul, cât și Cel care locuiește în el și care este unicul Fiu Iisus Hristos. Am scris acestea evlaviei voastre din marea dragoste pe care o am pentru voi, știind că sfințenia voastră se exercită zi și noapte în învățătura lui Dumnezeu, pentru ca să fie de folos multora."

Iva, cel mai venerabil episcop, a spus: „Dragostea voastră de omenire poruncește să se citească scrisoarea clerului din Edessa, ca să știți că sunt străin de ceea ce mi s-a adus și am suferit violențe.” Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să se citească scrisoarea scrisă de cel mai venerabil cler al Edessei.” Când a fost prezentată, Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a citit:
Trimitere și cerere către preaiubiții și sfinții episcopi Fotie și Eustatie, din partea întregului cler al Mitropoliei Edessei
„De la mulți și diverși (oameni) care vin la noi din Fenicia, am aflat despre (ceea ce au făcut) cei care s-au răzvrătit împotriva preaiubitorului de Dumnezeu și preasfințitului episcop (al nostru) Ibas, și ne-am îngrozit de cele spuse; căci ceea ce ni s-a spus a ajuns chiar și la urechile ateilor și necredincioșilor, ereticilor, evreilor și păgânilor - ca și cum în prezența noastră a tuturor acest preaiubitor episcop al nostru ar fi spus: Nu-L invidiez pe Hristos, care s-a făcut Dumnezeu, pentru că și eu, dacă vreau, pot deveni ca El, și ca și cum toți, cum se spune, am auzit aceste cuvinte. Declarăm înaintea iubirii voastre față de Dumnezeu, ca înaintea Dumnezeului care iubește omenirea, că nu am auzit niciodată astfel de cuvinte nici de la El, nici de la altcineva și că nimic asemănător nu a ajuns vreodată la urechile noastre. Fie ca noi să fim blestemați și vinovați de iad cumplit, dacă știm că li s-a spus ceva de genul acesta sau altceva contrar credinței catolice. Dacă după astfel de cuvinte am fi de acord fie să avem comuniune cu cel care le-a rostit, fie să-I slujim (în „(jeftire), atunci am fi vinovați de cea mai mare condamnare, ca și complici la o astfel de profanare. De aceea, vă rugăm și implorăm înțelepciunea voastră, convingeți-l pe preaiubitul nostru episcop de Dumnezeu să se întoarcă cât mai curând posibil la turma sa, care este în pericol de a fi risipită de toată lumea, pentru că nu este nimeni care să o poată proteja; și mai ales când se apropie sărbătoarea mântuitoare a sfântului Paște, la care prezența lui este necesară atât pentru catehumeni, cât și pentru cei ce sunt onorați cu sfântul botez. Vă rugăm ca această prezentare a noastră să fie adăugată la faptele (care au avut loc) în înțelepciunea voastră, ca să nu fie ascunsă de nimeni.”
Semnături : „Thecidas 251, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Ursicinus, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Eulogius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană.” „Livanius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană.” („Rodon, Presbiter, de asemenea. Semnătură siriană”). „Leontius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Mikallas 252 , Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Eusebius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Basil, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană.” „Abrahamius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Patroinus, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” („Atticus, Presbiter, de asemenea”). „Vassus, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții.” „Stratigius, Presbiter, a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană.” „Savvaty Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Nikiy Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Martiry Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Eulogius Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Savva Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Jacob Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Afrimy 253 Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Patrikiy Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Akakiy Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Isaakiy 254 Diaconul a compus această prezentare împreună cu alții.” „Savva Diaconul, numit Doctorul, a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană.” „Eusebiu Diaconul a

compus această prezentare împreună cu alții." „Chiril 255„Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții." „Abraham Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Anisius Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Aviv Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Andrei Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții." „Arvius Diaconul a semnat, la cerere, pentru prea onorabilul Diacon Ipatius, care a declarat că a făcut această prezentare împreună cu alții." „Dadoi Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții." „Aviv Diaconul a semnat pentru prea onorabilul Diacon Valentinus la cererea acestuia, întrucât el însuși nu a putut. Semnătură siriană." „Eusebius Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Eulogius Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții și o susțin până la moarte." „Abraham Diaconul a făcut această prezentare împreună cu alții." „Roman diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Paul diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Pavel diaconul a semnat pentru Mara diaconul, la cererea (sa), care a compus această prezentare împreună cu alții." „Chiril diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Cezareian diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Apeneus diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Maronius diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Thecida diaconul a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Ioan diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Gerontie diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Agapiy diaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Adelphius ipodiaconul 256 a compus această prezentare împreună cu alții." „Savva diaconul a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Vassus ipodiaconul a compus această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Restitutus ipodiaconul a compus această prezentare împreună cu alții și o susțin până la moarte." „Cyrus ipodiaconul a compus această prezentare împreună cu alții." „Restitutus subdiaconul a semnat pentru Aviv subdiaconul, la cererea sa, care a întocmit această prezentare împreună cu alții." „Thomas subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Vassus subdiaconul a semnat pentru Aviv cititorul, la cererea sa, care a declarat că a întocmit această prezentare împreună cu alții." „Adelphius subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții." „Euphrasius subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Romulus subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Eusebius subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Pimenius subdiaconul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătură siriană." „Theophilus cititorul a întocmit această prezentare împreună cu alții. Semnătura este siriană."
Diaconul Teofil a spus: „Vă rog (să examinați): cel care a adus aceeași (prezentare) - nu știu numele diaconului care a adus-o - după ce a fost expulzat de acolo, nu a declarat înaintea tuturor că am schimbat acea sentință 257 pentru a-i face pe plac episcopului. După aceea, s-a făcut un raport din tot orașul; și această sentință a fost inclusă în raport. Dispuneți o anchetă pentru a vedea dacă diaconul a declarat că am schimbat sentința. L-a trimis din Berytus." Cei mai iluștri (și mai faimoși) demnitari au spus: „Ceea ce s-a citit este clar; dar pentru ca nimic să nu lipsească celor care trebuie să judece drept, să se citească ce s-a făcut în cele din urmă la Efes cu privire la preasfințitul episcop Ibas. " 258
Paschasinus, Lucențiu și Iulian, cei mai venerabili episcopi, și Bonifaciu, (cel mai venerabil) preot al tronului apostolic, au spus prin Paschasinus: „Nu poate exista niciun sinod în care să fi fost citite aceste pietre de poticnire nelegiuite; prin urmare,

pare superfluu să recitim actele acelui loc. Prin urmare, dacă înaintea preafericitului și apostolicului episcop al orașului Roma toate actele acelui loc sunt în zadar, atunci este clar că preasfântul episcop al bisericii Antiohiei (pe care preafericitul episcop l-a primit în comuniunea sa) este, de asemenea, străin de ei. (Prin urmare, este necesar) să facem apel la cel mai iubitor de pace și mai creștin suveran, astfel încât acesta, prin cea mai înaltă lege a sa, să interzică chiar și numele acestui sinod."
Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, noua Romă, a spus: „Actele ținute recent la Efes au fost distruse imediat, de îndată ce, mai ales după aceea, au primit o îndreptare mai bună și plăcută lui Dumnezeu. De aceea, îmi ridic glasul că niciunul dintre actele acestui așa-zis sinod nu are nicio putere, cu excepția (actului care îl privește pe) Maxim, preasfântul episcop al marelui (oraș) Antiohie; pentru că preasfântul episcop al Romei Leon, primindu-l în comuniune, l-a condamnat să fie (el) capul bisericii antiohiene. Urmând acest exemplu, eu însumi și întregul acestui sfânt sinod am fost de acord (cu aceasta). Îl rugăm pe cel mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru să poruncească printr-o lege pioasă: să nu se numească sinod pe cel care a fost la Efes după primul și să nu aibă nicio putere pentru niciuna dintre actele sale."
Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Orice dorește cel mai pios împărat al nostru în această privință, să poruncească autoritatea sa iubită de Dumnezeu".
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Și cred același lucru despre preaiubitul și preasfântul episcop Juvenal".
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Și eu gândesc și vorbesc despre această chestiune în acord cu preasfințitul episcop Juvenal".
Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „Și cred că ceea ce s-a întâmplat în mitropolia Efesului, contrar canoanelor, ar trebui anulat, cu excepția a ceea ce s-a făcut împotriva lui Domnus, episcop (al orașului) Antiohiei, deoarece hirotonirea preaiubitului episcop Maxim, care a fost numit în locul său în mitropolia Antiohiei, a fost acceptată de preasfântul arhiepiscop Leon și de prezentul sfânt și ecumenic sinod."
Petru, cel mai venerabil episcop al Corintului, a spus: „Nu l-am lipsit (pe Iva) de preoție, pentru că nu am avut comuniune cu conciliul din Efes; urmez afirmația celor care ocupă locul scaunului apostolic și a preasfințitului arhiepiscop Anatolie."
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Și sunt de acord cu cei mai sfinți arhiepiscopi".
Ioan, cel mai venerabil episcop al Sevastei, a spus: „După părerea preaiubitorului de Dumnezeu și sfântului episcop Juvenal, și eu cred: să încredințăm totul autorității preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat al nostru."
Constantin, cel mai venerabil episcop de Bostra, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce au spus părinții".
Teodor, cel mai venerabil episcop al Damascului, a spus: „Și sunt de acord cu tot ce este drept și sfânt stabilit de părinți".
Critonian, cel mai venerabil episcop al Afrodisiasului, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a fost decretat de părinți".
Roman, cel mai venerabil episcop al Mirei din Licia, a spus: „Tot ce au decretat împărații noștri cei mai pioși și iubitori de Hristos cu privire la așa-numitul conciliu, deși nu este (un conciliu), acceptăm de bunăvoie."
Eunomie, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Orice este plăcut sfântului conciliu cu privire la evenimentele din Efes, este plăcut și mie".

Cecropius, cel mai venerabil episcop de Sevastopol, a spus: „Nici măcar nu trebuie să vorbim despre acel conciliu”.
Toți cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Toți spunem același lucru.”
Așadar, fără a mai reciti actele care avuseseră loc anterior la Efes, cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „să declare sfântul sinod ce îi place cu privire la preasfințitul (episcop) Iva” 259 .
Paschasinus și Lucențiu, cei mai venerabili episcopi, și Bonifaciu prezbiterul, care ocupa locul tronului apostolic, au spus prin intermediul lui Paschasinus: „După citirea hrisoavelor, am aflat din declarația celor mai venerabili episcopi că cel mai venerabil Ivas este găsit nevinovat. Citind scrisoarea sa, am aflat că este ortodox. Prin urmare, hotărâm: să-i restituim atât onoarea episcopiei, cât și a bisericii , din care a fost exclus ilegal și în absență. În ceea ce-l privește pe cel mai sfânt episcop (Nonnus), care a fost numit recent în locul său, cel mai venerabil episcop al bisericii antiohiene trebuie să judece ce trebuie decretat cu privire la el.”
Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului, noua Romă, a spus: „Credința preaiubiților episcopi de Dumnezeu care au judecat și citirea a tot ce a urmat arată că preavenerabilul Iva este nevinovat de acuzațiile aduse împotriva sa. De aceea, resping acum orice suspiciuni împotriva lui, deoarece acceptă și semnează definiția credinței dată acum de sfântul conciliu și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei; și îl consider vrednic să aibă episcopia și grija acelei biserici în care a fost odinioară. Iar în ceea ce privește Nonnus, preavenerabilul episcop, Maximus, preavenerabilul episcop al Antiohiei, va da un decret.”
Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „Din cele ce tocmai s-au citit, a devenit clar că cel mai venerabil episcop Iva este nevinovat de tot ce i s-a adus, iar din copia scrisorii aduse de adversarul său care a fost citită, mărturisirea sa s-a dovedit a fi ortodoxă. Prin urmare, propun și eu să i se restituie demnitatea episcopiei și a orașului său, așa cum a fost binevenit atât preasfinților arhiepiscopi care ocupă locul preasfințitului arhiepiscop Leo, cât și preasfințitului arhiepiscop al domnitorului (oraș) Anatolius. Desigur, preaiubitul episcop Nonnus, care a fost numit în locul său, rămâne în aceeași demnitate a episcopiei, ca să pot judeca despre aceasta împreună cu preaiubiții episcopi (ai diecezei mele)”.
Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „Divină Scriptura ne poruncește să-i primim pe cei care se convertesc: de aceea și noi primim (pe convertiți) dintre eretici. De aceea, consider că este drept să arăt milă de prea venerabilul Iva, care este și el bătrân, redându-i, ca ortodox, demnitatea episcopiei”.
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Întrucât preaiubiții episcopi Fotie și Eustatie au argumentat (despre caz) împotriva preasfințitului Ibas și nu l-au condamnat: atunci, împărtășind opinia lor, vreau și el, în conformitate cu opinia preasfinților întâistătători, să rămână în rangul sfânt, mai ales că în documente a promis că va anatematiza ceea ce acuzatorii au declarat în scris împotriva lui.”
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Citirea decretului pronunțat la Tir de către preasfinții episcopi Fotie și Eustatie a arătat că preasfințitul Ibas la acel proces l-a anatematizat pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită și a fost de acord cu adevăratele dogme. Prin urmare, numiți preasfințiți episcopi, acceptând această satisfacție, au hotărât că ar trebui să păstreze episcopatul. Prin urmare, doresc ca acest preasfințit Ibas, care în prezent îl anatematizează pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită, să rămână în preoție.”

Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „Și eu, asemenea sfinților părinți, cred că cel mai venerabil Iva, care îi anatematizează pe Nestorie și Eutihie și învățăturile lor nelegiuite, ar trebui să rămână în rangul de episcop.”
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Am hotărât să respect decizia referitoare la cel mai venerabil episcop Ibas, pronunțată de preaiubiții episcopi Fotie și Eustatie, mai ales că acuzatorii care l-au atacat au fost de acord cu propriile semnături cu această hotărâre, expusă și citită astăzi la acest sfânt și ecumenic sinod.”
Constantin, cel mai venerabil episcop al Bostrei, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a fost plăcut sfântului sinod cu privire la preaiubitul episcop Ibas.”
Teodor, cel mai venerabil episcop al Damascului, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce este hotărât în mod corespunzător și canonic de sfinții părinți despre persoana preaiubitului de Dumnezeu Iva.”
Meletie, cel mai venerabil episcop al Larisei, care ocupă locul lui Domnus, cel mai venerabil episcop al Apameii din Siria, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a fost bine decretat de cei mai sfinți părinți cu privire la cel mai venerabil episcop Ibas.”
Roman, cel mai venerabil episcop al Mirei, a spus: „Întrucât adevărul celor citite ne-a convins, atunci hotărăsc și eu ca cel mai venerabil episcop Ivas să rămână în preoție, așa cum au hotărât și sfinții arhiepiscopi, pentru că îi anatematizează pe Nestorie și Eutihie și opiniile lor nelegiuite.”
Eunomie, cel mai venerabil episcop al Nicomediei (a spus: „Din cele citite, cel mai venerabil Iva s-a dovedit deja nevinovat. Pentru ceea ce părea să acuze și să calomnieze pe preafericitul Chiril, el a respins mai târziu cu o dreaptă mărturisire. Prin urmare, cred și eu că este vrednic de episcopat, pentru că îi anatemizează pe Nestorie și Eutihie și învățăturile lor nelegiuite și este de acord cu cele scrise de preasfântul episcop Leon și cu acest conciliu ecumenic”).
Ioan, preavenerabilul episcop al Sevastei, și Seleuc, preavenerabilul episcop al Amasiei, și Constantin, preavenerabilul episcop al Melitenei, și Patricius, preavenerabilul episcop al Tyanei, și Petru, preavenerabilul episcop al Gangrei, și Atarbius, preavenerabilul episcop al Trebizondei, care ocupă locul preavenerabilului episcop Teodor al Neocezareei, au spus: „Decizia preavenerabililor episcopi Fotie și Eustatie arată că preavenerabilul episcop Ibas este nevinovat; de asemenea, negarea lui Ibas ne înclină să-l acceptăm; mai mult, mila este întotdeauna plăcută Domnului Hristos. De aceea, noi, urmând judecata preasfinților primați și a întregului sfânt sinod, considerăm că este drept ca el să primească din nou rangul de episcop, deoarece îi anatemizează pe Nestorie și Eutihie și învățăturile lor nelegiuite și suntem de acord în toate cu acest sfânt sinod.”
Francion, cel mai venerabil episcop de Philippopolis, și Basil, cel mai venerabil episcop de Traianopolis, au spus: „Credem că cel care (nu numai) nu a fost prezent la proces, ci nici măcar nu a fost chemat, nu este în niciun fel ofensat de decizia pronunțată împotriva lui.”
Nunechius, cel mai venerabil episcop al Laodiceei Frigiei, a spus: „Sunt de acord cu ceea ce au hotărât sfinții părinți cu privire la cel mai venerabil episcop Ibas”.
Florențiu, cel mai venerabil episcop de Sardes, în Lidia, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce s-a spus deja despre cel mai venerabil episcop Iva”.
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorileului, a spus: „Când atâția sfinți părinți i-au restaurat episcopia preavenerabilului Ibas, și eu sunt de acord.”
Toți cei mai venerabili episcopi au exclamat: „Toți spunem același lucru; numai să-i anatemizeze pe Nestorie și Eutihie (și învățătura lor)”.
Iva, cel mai venerabil episcop, a spus: „L-am anatematizat deja pe Nestorie și învățătura sa în scris, iar acum îl anatematizez de zece mii de ori. Căci ceea ce se face

o dată pentru satisfacție, chiar dacă se face de zece mii de ori, nu provoacă durere. Anatema și lui Nestorie însuși și lui Eutyches și celui care primește o singură fire. Îi anatematizez și pe toți cei care nu gândesc așa cum gândește acest sfânt conciliu." Cei mai distinși demnitari au spus: „Discuțiile sfântului sinod despre preavenerabilul episcop Iva vor avea propria lor forță" 260 .

Actul lui Domnus al Antiohiei 261

(În consulatul Împăratului Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi anunțat, în ziua a șasea a Calendelor lui Noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfinților și preamiloaselor noastre Împărate suveran, s-au adunat în sfânta biserică a sfintei mucenițe Eufemia cel mai ilustru și glorios comandant militar, fost consul și patrician, Anatolius, și cel mai ilustru și glorios prefect al consistoriului imperial Palladius, și cel mai ilustru și glorios șef al funcțiilor imperiale Vincomalus, s-au adunat și cei mai venerabili episcopi Paschasinus și Lucentius, și cel mai venerabil preot Bonifaciu, vicari ai preasfinților arhiepiscop al Romei antice Leon, și cel mai venerabil arhiepiscop al marelui Constantinopol Anatolius, și cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei Siriene Maximus, și cel mai venerabil episcop Juvenal al Ierusalimului, și celălalt sfânt sinod convocat din ordinul preasfinților împărați Marcian în orașul Calcedon, ale căror nume sunt indicate mai jos. Și când toți s-au așezat în fața grătarului sfântului altar, Maximus, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „Vă rog" „Cei mai ilustri și glorioși demnitari și acest sfânt și ecumenic conciliu, binevoiesc să arate milă față de Domnus, fost episcop al Antiohiei, și să-i numească o anumită (sumă pentru) cheltuielile din biserica guvernată de mine." Paschasinus și Lucențius, cei mai venerabili episcopi, și Bonifaciu prezbiterul, vicari ai tronului apostolic, prin intermediul celui mai venerabil episcop Paschasinus au spus: „Sfântul și preafericitul papă, care a confirmat episcopatul sfântului și venerabilului Maxim, episcop al bisericii Antiohiei, pare să fi apreciat pe bună dreptate meritul său; căci respectivul preaveniția episcop Maxim a dorit de bunăvoie să ofere ca Domnus să-i fie dat pentru cheltuielile din biserica sa, din milă, așa cum credea, astfel încât el, mulțumit de conținut, să se calmeze în cele din urmă." Această afirmație a fost tradusă în greacă de Veronician, un om pios, secretar al consistoriului imperial. Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului, a spus: „Și laud compasiunea celui mai fericit episcop Maxim al Antiohiei, prin care a prezentat de bunăvoie o astfel de cerere pentru a acoperi cheltuielile lui Domnus, fost episcop al „sfânta biserică guvernată de el; pentru că, în afară de aceasta, nu caută nimic." Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: „Și respect intenția sfântului episcop Maxim al Antiohiei." Întregul sfânt conciliu a exclamat: „Bunăvoința arhiepiscopului este demnă de laudă; cu toții îi lăudăm gândul: acest gând uman al său este vrednic de respectul marelui preot." Cei mai nobili demnitari au spus: „Întrucât sfântul conciliu respectă voința unui om pios, episcopul Antiohiei Maxim, pe care a exprimat-o cu privire la Domnus: atunci și noi suntem de acord, lăsând în seama voinței sale ceea ce privește cinstirea lui Domnus." Și cu cealaltă mână 262 : „să publicăm aceasta").

ACTUL AL UNSPREZECEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA

În consulatul suveranului nostru Marcian, permanentul August, și al celui care va fi anunțat, în a patra zi a calendelor lui noiembrie, din ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran (împărat), preanobilul și preaslăvitul comandant militar, fostul consul și patrician Anatolius, și preanobilul și preaslăvitul prefect al pretoriului imperial Palladius, și preanobilul și preaslăvitul funcționar al curții imperiale Vincomalus, adunați în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia; De asemenea, s-au adunat preasfințiții episcopi Paschasinus și Lucențiu, și preasfințitul preot Bonifaciu, ocupând locul preasfințitului și binecuvântatului episcop Leon al Romei antice, și

Anatolius, preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă, și Maximus, preasfințitul episcop al Antiohiei Siriene, și Quintilus, preasfințitul episcop al Heracliei din Macedonia, ocupând locul preasfințitului episcop Anastasie al Tesalonicului, și Thalassius, preasfințitul episcop al Cezareei Capadociei, și Ștefan, preasfințitul episcop al Efesului, și restul sfântului și ecumenicului sinod, convocat, din ordinul preasfințitului și piosului nostru suveran, în orașul Calcedon; Și când toți s-au așezat în fața grilajului sfântului altar, preavenerabilul Bassian, fost episcop al mitropoliei Efes, a intrat împreună cu preavenerabilul preot Cassian și a spus: „După ce am suferit silnicie, m-am dus la preacuviosul nostru împărat și l-am rugat: și el a trimis preavenerabila scrisoare sfântului, marelui și ecumenic conciliu, ca să mă asculte. Și din moment ce sacra autoritate supremă a poruncit ca tot ce se întâmplă la sfântul conciliu să fie examinat în prezența nobilimii voastre: atunci rog autoritatea voastră și sfântul conciliu ca preavenerabila scrisoare să fie citită, ca să mă asculte și să mi se facă dreptate.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească preavenerabila scrisoare.” Când a fost prezentată, Veronician, piosul magistru și secretar al consistoriului imperial, a citit:
(Cea mai înaltă diplomă)
„Autocrații și Cezarii, Valentinian și Marcian, învingătorii și triumfătorii, către sfântul conciliu convocat de cea mai înaltă comandă a noastră din Calcedon.”
„Prea onorabilul Vassian, care a suferit multe nedreptăți, menționate în petiția sa atașată acestei preanobile a noastre carti, a cerut ca sfințenia voastră să le investigheze. Așadar, nu v-ar plăcea sfințenia voastră, după primirea acestei preanobile a noastre carti, să investigați problema și să dați ordinul care depinde de dumneavoastră.”
Cei mai ilustri demnitari au spus: „Să se citească și petiția alăturată.” Același (Veronician) citea:
(Scrisoare de petiție a episcopului Bassian către împărații Valentinian și Marcian)
„Către conducătorii pământului și mării și ai tuturor oamenilor de orice națiune și rasă, Flavius Valentinian și Marcian, augustii permanenți, o cerere și o rugăciune din partea preasmeritului și modestului episcop Bassian.”
„Toată mântuirea (pentru cei care suferă violență), mai ales pentru preoții lui Hristos, după Dumnezeu, este în blândețea voastră. De aceea, și eu cad la picioarele voastre cu această cerere, ca să-mi arătați milă pentru aceasta. Căci ceea ce au îndrăznit să facă împotriva mea este vrednic de lacrimi și tânguiri și nu poate fi povestit. Dar, pentru a vă informa pe scurt evlavia, (voi spune că) unii dintre cei aparținând rânduirii sacre și alții (oameni de rând), au îndrăznit, așa cum s-a spus, să comită nedreptăți teribile împotriva mea, interzise de lege și, în plus, așa cum nici barbarii nu au îndrăznit niciodată. Disprețuind frica de Dumnezeu și puterea preacuratelor taine, pe care, prin mila lui Dumnezeu, le-au primit din mâinile smereniei mele, după ce am celebrat liturghia preacuratelor taine, m-au apucat pe neașteptate, m-au târât afară din sfânta biserică, m-au condus și m-au târât prin piață și m-au copleșit cu lovituri; iar uneori, încuindu-mă în închisoare, m-au supus sabiei. Când mă temeam astfel pentru viața mea, ei, după ce mi-au furat veșmintele (pallium) preoției, într-o...” frenezie a așezat pe tron și în locul meu unul dintre cei care îndrăzniseră să facă nedreptate împotriva mea. Și apoi mi-au luat (tot) ce aveam, bunuri mobile și imobile, și le-au împărțit între ei după cum au vrut. (Mai mult) i-au supus la moarte cu felurite lovituri pe mulți dintre cei care îmi erau de folos, astfel încât unii au aruncat cadavrele înaintea ușilor sfintei biserici a lui Dumnezeu. Întrucât, așadar, eu, cu Dumnezeu ca martor și cu oamenii puternici și onorabili, sunt nevinovat de oricare dintre lucrurile care au fost spuse și făcute împotriva mea de către ei, implor evlavia ta și mă arunc la picioarele

tale cele mai înalte și fără prihană, pentru ca puterea ta cerească, prin cel mai înalt decret al său trimis sfântului conciliu, să poruncească să se facă o anchetă între mine, cel mai nefericit, și cei care au acționat astfel împotriva mea și care spun că au ceva împotriva mea. Mai mult, implor maiestatea ta să poruncești ca nimănui să nu i se permită să mă asuprească până când problema dintre mine și adversarii mei nu va fi pusă la punct, căci ei obișnuiesc să facă acest lucru pentru ca eu să nu fiu găsit mai drept decât ei; (De asemenea, cer) „Tot ce mi-au adus ei împotriva și ce am spus în prezența episcopilor la sfântul conciliu să fie adus în fața celei mai înalte audieri a voastre și să ni se numească cineva care să îndeplinească hotărârea lor. Primind (toate) acestea, voi trimite neîncetat către Dumnezeu rugăciunile obișnuite pentru puterea voastră veșnică."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Prea venerabilul Bassian să spună numele celor acuzați de el." Prea venerabilul episcop Bassian a spus: „Deși sunt mulți, conducătorul lor este actualul episcop Ștefan. Căci el deține tronul și proprietatea mea; cer ca totul să fie discutat, (dar) preoția este mai necesară decât proprietatea. Să se cerceteze în ce am păcătuit vreodată; părinții noștri să discute și să decidă după bunul plac." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Prea venerabilul episcop Ștefan să răspundă la aceasta." Ștefan, cel mai venerabil episcop, a răspuns: „Sunt episcopi din districtul Asiatic aici: să vină, iar noi vom sta împreună pentru noi înșine. Leonțiu al Magneziei, Maeoniu, episcop al Nyssei, Proteriu, episcop al Mirrei 263 și alții sunt aici." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Între timp, răspundeți." Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: „El nu a fost hirotonit în Efes; dar când sfânta biserică nu era ocupată, adunând o mulțime dezordonată cu săbii și alți gladiatori, a năvălit (în biserică)) și a șezut în el. Dacă, după judecata nobilimii voastre, este episcop, atunci problema este diferită. După ce l-au expulzat pe baza canoanelor și l-au detronat conform legii, patruzeci de episcopi asiatici, prin verdictul nobililor și aleșilor (oamenii), și tot clerul cel mai onorabil, și toți ceilalți (locuitori) din întregul oraș, m-au hirotonit. Acum sunt cincizeci de ani (de când) sunt în clerul efesean." Prea onorabilul Bassian a spus: „Nu mă treceți cu vederea (nu mă înșelați). Am fost făcut (episcop) canonic și dovedesc acest lucru; (nu am fost detronat de nimeni) și nu am fost acuzat de nimeni. Ci din tinerețea mea (a mea) am trăit pentru săraci, am construit un hospice, am pus șaptezeci de paturi în el și am primit cu ospitalitate pe toți bolnavii și schilodii. Memnon, fostul episcop al Efesului, invidios pentru aceasta, pentru că eram iubit de toți, a făcut totul pentru a mă alunga din oraș și și-a întins mâinile să mă hirotonească episcop al Evesei și a aranjat acest lucru; dar (întrucât) nu am acceptat, apoi din ceasul al treilea până în al șaselea m-a bătut în fața altarului, (așa că) atât sfânta evanghelie, cât și altarul au fost pătate de sânge. În aceste împrejurări am trăit în așa fel încât nu am intrat în oraș și nici măcar nu am văzut orașul. În timp ce trăiam în acest fel, s-a întâmplat ca Memnon însuși să-și fi găsit sfârșitul vieții. După aceasta, Vasile a fost sfințit. Acesta (acesta din urmă), după ce a convocat un conciliu provincial și aflând de la el ce violențe suferisem și ce intrigi existau, a sfințit un alt episcop în acel oraș și mi-a redat comuniunea și locul episcopal. S-a întâmplat din nou ca și acest om să-și fi găsit sfârșitul, iar eu am fost așezat pe tron în același oraș Efes de către popor, cler și episcopi cu mare constrângere și forță, dintre care unul, episcopul Olimpius, este aici. Aflând despre aceasta, cel mai pios împăratul nostru a confirmat-o imediat și, confirmând episcopatul, l-a anunțat imediat public printr-un memoriu. După aceasta, a trimis din nou o preaînaltă (scrisoare) prin intermediul funcționarului curții Eustatie, confirmând episcopatul. Când am ajuns în Constantinopolul domnitor, însuși împăratul, primindu-ne pe mine și pe fostul episcop al acestui oraș domnitor, Proclu, ne-a făcut prieteni: și

am avut comuniune cu el și cu toți (episcopii) care erau (acolo) la acea vreme. Același preasfințit Proclu, după ce a scris o (scrisoare) sinodală, a trimis-o atât orașului, cât și episcopilor și clerului. Așa am trăit patru ani și (în acest timp) am hirotonit zece episcopi și mulți clerici. Și când trăiam în pace, așa cum au declarat înșiși preasfinției episcopi și preasfințitul cler în raportul (lor) către cel mai pios împărat al nostru și constantul August, evlavia lor binevoitoare a făcut pe neașteptate o poruncă către mine, preasfinților episcopi și clerului, și a trimis-o prin intermediul unui funcționar curții. După ce am citit cele mai înalte rânduri, l-am slăvit cu toții pe Dumnezeu pentru faptul că evlavia lor are atâta grijă de pacea bisericilor. A doua zi am celebrat liturghia cu toții împreună; După liturghie, niște oameni încăpățânați m-au închis (în închisoare), mi-au furat cu forța veșmintele preoțești (paliumul) și toate bunurile mele și, luând unul de-al lor - pe acest Ștefan, l-au făcut episcop."Preavenerabilul Ștefan a zis: „Autoritatea voastră să poruncească episcopilor care sunt aici să vină, pentru ca adevărul să fie descoperit înaintea nobilimii voastre." Cei mai iluștri demnitari au zis: „De ce îi chemați pe cei mai venerabili episcopi?" Preavenerabilul Ștefan a zis: „Pentru ca ei să declare tot ce s-a întâmplat, din moment ce a pătruns în sfânta biserică cu săbii, cu gladiatori și cu niște torțe și s-a așezat pe tron. Pentru aceasta a fost izgonit de sfinții părinți: de preasfințitul Leon al domnitorului (oraș) Romei, de preafericitul Flavian de sfântă pomenire al domnitorului Constantinopol, precum și de alexandrin și antiohian; de aceștia a fost izgonit, conform poruncii imperiale". 264 judecată, și smerenia mea a fost întărită. (Acest lucru) era cunoscut de toți, (cu aceasta) atât împăratul Teodosie de sfânta pomenire, cât și întregul conciliu au fost de acord. În acest scop, împăratul Teodosie de sfânta pomenire l-a trimis pe superiorul curții Eustatie, ca să întrebe (ce s-a întâmplat) între el 265 , clerul și săracii, care suferiseră nedreptate din partea lui. Fericitul (pomenirea) Eustatie a sosit la Efes și a petrecut (aici) trei luni, conducând ancheta. Ceea ce a aflat, a declarat: (Bassian) și decizia luată de fericitul (pomenirea) Eustatie, a acceptat și a expus mărturisirile; acest lucru este cunoscut atât de cler, cât și de biserică. Sunt episcopi aici; să intre (și să declare), dacă spun altfel. Nobilimea voastră să le poruncească să vină. A fost el hirotonit cu adevărat acolo cu ei? A intrat acolo cu patru ani înainte de această zi. Și romanul (episcopul) l-a detronat, iar alexandrinul l-a condamnat. „Nobilimea voastră să se uite la scrisoarea scrisă de preafericitul Papă Leon." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Admiți că preavenerabilul Bassian a stăpânit preasfânta biserică a orașului Efes timp de patru ani ca episcop?" Preavenerabilul Ștefan a spus: „ca un tiran, și nu ca episcop. Căci cum ar putea domni dacă nu a fost hirotonit, ci a intrat cu săbii și s-a așezat singur? Nobilimea voastră să ordone episcopilor să intre." Cei mai iluștri demnitari au spus: „preavenerabilul Bassian să arate dacă a fost hirotonit episcop al metropolei Efes de către un conciliu al celor mai venerabili episcopi și conform legii obișnuite a hirotonirii. " 266 267 , regula nouăzeci și cinci:
„Dacă vreun episcop, care nu are o eparhie, invadează o biserică ce nu are episcop și ia în stăpânire tronul ei fără un conciliu perfect: să fie exclus, chiar dacă este ales de tot poporul pe care l-a luat în stăpânire. Un conciliu perfect este acela la care este prezent și mitropolitul" 268 .
Același preaslăvit episcop Leonty a citit regula 96 din același cod:
„Dacă vreun episcop, după ce a primit hirotonirea episcopală și a fost numit să prezideze o anumită biserică, nu acceptă hirotonirea și nu este de acord să meargă la biserica încredințată lui : un astfel de episcop va fi excomunicat până când, fiind obligat, va accepta slujirea sau până când un consiliu complet de episcopi din acea regiune va lua o decizie cu privire la el" 269 .

Cei mai iluștri demnitari au spus: „Prea venerabilul Bassian să declare cine l-a făcut episcop.” Prea venerabilul Bassian a spus: „Unul dintre cei care m-au pus pe tron este acest Olympius; nu cunosc alții; mi-l amintesc pe acesta.” Lucian, cel mai venerabil episcop de Byza, a spus: „A fost primit de dreptul Proclus de binecuvântată amintire; a fost primit și de preacuvântatul împărat Teodosie de binecuvântată amintire, care, recunoscându-i, le-a făcut prieteni; dar din ce motiv a fost expulzat?” Prea venerabilul Ștefan a spus: „Fericitul și sfântul Flavian l-a expulzat.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât amintirea l-a prezentat pe prea venerabilul episcop Olympius ca fiind cel care l-a pus pe prea venerabilul Bassian pe tron: atunci să declare prea venerabilul Olympius dacă este așa.” Olimpiu, cel mai venerabil episcop al Teodosiopolei, a spus: „După moartea episcopului Vasile, care se afla atunci în orașul în care am fost hirotonit episcop al Teodosiopolei, locuiam în el. Clerul orașului Efes mi-a scris astfel: vino aici pentru ca orașul să primească sfințirea canonică, pentru că fostul episcop de fericită pomenire Vasile a murit. Primind această scrisoare, am venit, crezând că fuseseră invitați și alți episcopi preasfinți. Cu trei zile înainte ca el să intre în biserică și să se așeze pe tron, am stat într-un han și am început să aștept alți episcopi preasfinți, pentru ca sfințirea canonică să se poată săvârși după obicei. Am petrecut prima, a doua și a treia zi în han, dar niciunul dintre episcopii preaiubiți de Dumnezeu nu s-a prezentat; în cele din urmă, unii dintre clericii preasfinți au venit și mi-au spus: nu mai sunt alți episcopi aici; ce trebuie făcut atunci? Am spus: Ce pot face (singur)? Ca un singur episcop să conducă într-o biserică, și mai ales într-o metropolă atât de faimoasă, este contrar preciziei canoanelor. În timp ce vorbeau cu „...o mulțime nenumărată m-a înconjurat, locuința în care mă aflam; și, nu știu cum, m-am trezit atât în fața unei astfel de autorități, cât și în fața altarului; un anume om pe nume Olosiricus, poate un cometian , 270 cu o sabie scoasă, a venit el însuși cu toată mulțimea și, apucându-mă, m-a condus în biserică ; și în acest fel două sau trei sute de oameni m-au ridicat pe mine și pe el pe tron, și a avut loc întronarea. Până acum știu cum s-a întâmplat. „Vassian, cel mai venerabil (episcop), a spus: «a mințit». Cei mai iluștri demnitari au spus: «Prea venerabilul cler al sfintei Biserici a Constantinopolului să ne informeze dacă Proclus de fericită amintire, fost arhiepiscop al Constantinopolului (domnitor), l-a primit pe cel mai venerabil episcop Bassian și a avut comuniune cu el ca episcop al mitropoliei Efes.” 271 Teofil, cel mai venerabil preot al Preasfintei Biserici din Constantinopol, a spus: „(Spun) ca înaintea lui Dumnezeu, (acesta) Proclu de fericită pomenire l-a primit în comuniune și, după ce l-a onorat cu scrisori conciliare, l-a trimis la Efes; i-a inclus și numele în diptice. 272„și nici măcar nu a fost amintit mult timp.” Toți clericii cei mai respectabili ai preasfintei biserici din Constantinopol au spus: „și noi spunem același lucru: fericitul Proclu l-a primit și a avut comuniune cu el și a compus hrisoavele sinodului și l-a inclus în diptice.”

Cei mai iluștri demnitari au spus: „Acum, preavenerabilul episcop Ștefan să spună cum a aflat că preavenerabilul (episcop) Bassian a fost înlăturat din episcopat și dacă el însuși a fost hirotonit de conciliu.” Preavenerabilul Ștefan a spus: „De la episcopul orașului Alexandria, ca răspuns la o scrisoare de acolo din partea sfintei amintiri a împăratului Teodosie și de la preafericitul Papă, preasfințitul episcop al Romei, au fost trimise scrisori prin care i s-a spus că nu ar trebui să fie episcop, iar aceste scrisori sunt cunoscute. Ordonați notarilor să vină, să explice cum a fost înlăturat, cum a fost detronat și cum am fost hirotonit eu. Am venit de dragul credinței. Știam eu cu adevărat că se va întâmpla asta? Problema era deja încheiată odată. Silentiarul a venit acolo și timp de trei luni a condus o anchetă între el și cler. Se știe că s-a decis.” Preaveneratul Bassian a spus: „Ștefan a fost preotul meu: timp de patru ani a săvârșit

slujba divină cu mine, a fost în comuniune cu mine și a primit comuniune de la mine ca episcop. În ziua în care m-au închis, am pătimit și eu asta – jur pe puterile lui Dumnezeu – am cerut apă și nu mi-au dat-o. Timp de trei luni m-au ținut în închisoare. Cât timp am fost închis, episcopii hirotoniți de mine l-au hirotonit înșiși episcop. Dacă eu nu sunt episcop, atunci cei hirotoniți de mine nu ar trebui să fie nici episcopi, nici clerici." Prezbiterul Cassian, care era cu preasfințitul Bassian, a spus: „Preasfințitul episcop Ștefan și Maeonius ne-au obligat să intrăm în fontul baptismal la mijlocul săptămânii, mi-au dat evanghelia, m-au implorat și mi-au spus: vino aici, jură să nu te îndepărtezi de el, ci să trăiești cu el și să mori cu el și să nu-l trădezi. Am spus: acum 25 de ani de când sunt în comuniune, ocupat cu treburi în Constantinopol; și Dumnezeu știe că nu am jurat niciodată nimănui, dar acum, când sunt preot, mă obligați să jur. Luând sfânta evanghelie, mi-au dat-o și am jurat pe ea. În a cincea zi a Sfintelor Paște au luat-o și pe ea și au închis-o (în închisoare) și m-au bătut și m-au schilodit cu picioarele. Apoi au adus trei subdiaconi și seara m-au ridicat și m-au dus la casa mea, m-au culcat abia viu și m-au sângerat. Așadar, ca să nu încalc jurământul, acum de patru ani rătăcesc și cerșesc prin Constantinopol, ca să nu încalc jurământul în numele Domnului." „Fiul lui Dumnezeu." Lucian, cel mai venerabil episcop de Byza, a ieșit la mijloc și a spus: „Ceilalți episcopi care stăteau cu noi ne-au obligat ca fiecare să spună ceea ce știe că este adevărat și pios. Și deși ar fi bine pentru noi să facem acest lucru noi înșine, spunem totuși că a acționat pe tron timp de patru ani fără întrebări, fără obiecții și a hirotonit zece episcopi și mulți clerici, cu care actualul episcop Ștefan, fostul său preot și toți ceilalți clerici au avut comuniune. Cum poate fi Vassian expulzat acum, contrar canoanelor și mai ales după ce cel mai binecuvântat arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, Proclu, a avut comuniune cu el și i-a confirmat episcopia printr-o scrisoare de conciliu?" Meliftong, cel mai venerabil episcop de Heliopolis, a ieșit la mijloc și a spus: „Cel care timp de patru ani a deținut în mod incontestabil episcopia,Ar fi necesar fie să acuzăm, fie să nu respingem pe nedrept. Întrucât și eu am fost autorizat de episcopii care stau lângă mine să ies în față și să vorbesc despre ceea ce îi preocupă pe toți, atunci, devenind purtătorul de cuvânt al celorlalți episcopi care stau lângă mine, eu, în numele tuturor, declar sfântului sinod și autorității voastre același lucru pe care l-a spus preasfințitul episcop Lucian. Preasfințitul (episcop) Ștefan a spus: „Preasfințitul Arhiepiscop Leon al Romei l-a detronat, pentru că a fost numit împotriva canoanelor". Cecropius, preasfințitul episcop al Sevastopolului, a spus: „Doamne Ștefane, (nu uita) ce putere au Flavian și împăratul chiar și după moarte". Toți preasfinții episcopi și clerici ai Constantinopolului au spus: „Adevărat; toți spunem același lucru. Veșnică amintire lui Flavian; veșnică amintire ortodocșilor! Aici este răzbunarea; iată adevărul! Flavian trăiește după moarte; să se roage pentru noi el, martirul! Flavian a expus credința după moartea sa. Flavian este aici; ortodocșii sunt aici! Mulți ani împăratului! Flavian a judecat cu noi".

Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât întreaga chestiune referitoare la preavenerabilii Bassian și Ștefan a fost examinată și canoanele au fost, de asemenea, citite, să spună însuși sfântul conciliu ce gândește despre episcopii Efesului." Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Dreptatea vorbește pentru Bassian; canoanele să fie valide." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ni se pare că nici preavenerabilul Bassian, pentru că a uzurpat episcopia printr-o invazie violentă, nici preavenerabilul Ștefan, care a obținut episcopia prin uneltiri și astfel de intrigi, nu sunt vrednici să fie episcop al orașului Efes; ci este mai drept să alegem pe altul, care cunoaște credința cu exactitate și se distinge printr-o viață bună, (așa cum) se cuvine unui episcop. Totuși, lăsăm totul în seama sfântului conciliu; să dea o decizie asupra acestei chestiuni așa

cum îi place." Sfântul sinod a strigat: „Aceasta este o judecată dreaptă; aceasta este judecata lui Dumnezeu; Hristos a judecat în această privință: Dumnezeu judecă prin voi; aceasta este hotărârea lui Dumnezeu! Voi apărați canoanele și legile. Mulți ani împăraților; mulți ani demnitarilor; mulți ani sinodului!"
Cei mai venerabili episcopi Paschasinus și Lucențiu, care ocupă locul tronului apostolic al Romei antice, au spus: „Ceea ce a spus întregul conciliu este clar; orice va dori cu privire la această chestiune sau la persoane, rămâne ca noi și lor să confirmăm decizia."
Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, noua Romă, a spus: „Pe cei care s-au logodit în mod nelegiuit cu mireasa lui Hristos, adică cu preasfânta biserică din Efes, ea i-a alungat pe deplin în mod legitim de la ea însăși. Prin urmare, atât pe preasfințitul episcop Bassian, care a urcat pe tron, cât și pe preasfințitul episcop Ștefan, care după el s-a așezat în mod nelegiuit, să rămână în pace, încetând să mai conducă această biserică. Iar mitropolitului din Efes i se va da un episcop desemnat de Dumnezeu, ales pentru hirotonirea (ca episcop) a acestei biserici de către toată turma sa viitoare, propovăduind cu dreptate cuvântul adevărului; iar cei menționați anterior (episcopi) să aibă doar demnitatea de episcopi și comuniune și să primească asistență potrivită de la această preasfântă biserică."
Sfântul Sinod a spus: „Această opinie este dreaptă; această judecată este dreaptă".
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Dorileiei, a spus: „Intruziunea celui mai venerabil Bassian este o perversiune a canoanelor, iar hirotonirea lui Ștefan nu a fost săvârșită corect. Prin urmare, dacă este de dorit, amândoi ar trebui înlăturați din episcopat în mitropolia Efesului, iar un episcop distins pentru viață și credință ar trebui hirotonit în respectiva mitropolie, conform canoanelor." Cei mai venerabili episcopi ai Asiei, aruncându-se înaintea preasfintei sinoade a părinților, au spus: „Ai milă de noi; rugăm sfântul sinoad să aibă milă de copiii noștri, ca să nu piară pentru noi și pentru păcatele noastre, să le arate bunătate față de omenire și să ni-l dea măcar pe Bassian pentru a abate răul; căci dacă cineva este hirotonit aici, atunci copiii noștri vor muri și orașul va pieri." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât, după părerea sfântului conciliu, nici Bassian, nici Ștefan, cel mai venerabil, nu sunt vrednici să fie episcopi ai orașului Efes, iar episcopii Asiei care sunt aici spun că, dacă un alt episcop este hirotonit aici, va fi o revoltă în orașul Efes: atunci sfântul conciliu să spună unde poruncesc canoanele să se hirotonească un episcop pentru preasfânta biserică a Efesului." Cei mai venerabili episcopi au spus: „în regiune " . Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Obiceiul permite acest lucru aici. Dacă un episcop a fost hirotonit din Constantinopol, atunci acest lucru nu s-a întâmplat. Acolo hirotonesc cofetari ; de aceea au loc revolte." Leonțiu, cel mai venerabil episcop al Magneziei, a spus: „De la Sfântul Timotei până acum, au fost hirotoniți 277 de episcopi: toți au fost hirotoniți în Efes. Doar Vasile a fost instalat cu forța aici, și au avut loc crime." Filip, cel mai venerabil preot al sfintei mari biserici din Constantinopol, a spus: „Sfântul (pomenirea) episcop Ioan al Constantinopolului, mergând în Asia, a detronat cincisprezece episcopi și a hirotonit alții în locul lor; Memnon a fost, de asemenea, confirmat aici." Aetius, arhidiaconul Constantinopolului, a spus: „Castinus a fost, de asemenea, hirotonit aici; Heraclide și alții au fost hirotoniți cu consimțământul arhiepiscopului de aici; în același fel, Vasile a fost hirotonit de fericitul (pomenirea) Proclu, iar această hirotonire a fost asistată de fericitul (pomenirea) împărat Teodosie și de fericitul Chiril, episcop al Alexandriei."
Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Canoanele să aibă putere! Voturi pentru împărat!" Clerul Constantinopolului a strigat: „Hotărârile celor 150 de părinți să aibă putere! Să nu fie încălcate privilegiile Constantinopolului! Hirotonia să fie săvârșită

conform obiceiului de către arhiepiscopul de acolo.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Vedem că este necesar ca sfântul sinod să hotărască asupra hirotonirii în episcopia Efesului; de aceea, dacă va fi binevoitor, să se hotărască definitiv mâine acest lucru” 277 .

ACTUL AL DOISPREZECEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDOANA

În mod similar, în a treia zi a calendelor lui noiembrie, în același consulat, în aceeași preasfântă biserică, când cei mai iluștri și glorioși demnitari menționati anterior și același sfânt și ecumenic conciliu stăteau la ședință, cei mai iluștri demnitari au spus: „Grija necesară a treburilor publice ale statului este abandonată, deoarece ni s-a poruncit de către cea mai înaltă autoritate din sfântul conciliu să ne ocupăm constant de credință. Și întrucât este imposibil să fim distrași mult timp de la treburile necesare ale statului, atunci, fiind nerăbdători pentru cea mai rapidă decizie a problemelor, rugăm sfântul conciliu să spună mai întâi dacă s-a gândit la ceva mai bun pentru preasfânta biserică din Efes, dacă ar trebui hirotonit un alt episcop pentru ea, dacă preasfințitul Bassian ar trebui să accepte din nou episcopatul sau preasfințitul Ștefan ar trebui să fie episcop? Căci tot ceea ce le privește, după cum știe chiar sfântul conciliu, a fost suficient luat în considerare ieri.”

Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Mi se pare, dacă sfântului conciliu îi place, că nici unul, nici altul dintre ei nu poate fi episcop al acestui oraș, ci celălalt trebuie hirotonit, pentru că au acaparat episcopia împotriva canoanelor; și vor avea doar demnitatea episcopală și întreținerea din partea acestei biserici.”

Paschasin, cel mai venerabil episcop, ocupând locul tronului apostolic, a spus: „Episcopii Bassian și Ștefan, după cum a arătat ancheta, au luat amândoi în stăpânire biserica din Efes într-un mod necorespunzător. Prin urmare, dacă întregul sfânt sinod este de acord, după îndepărtarea lor, să se întemeieze un altul conform canoanelor”.

Lucențiu, cel mai venerabil episcop, ocupând locul tronului apostolic, a spus: „Este nelegiuit ca amândoi să rămână”.

Iulian, cel mai venerabil episcop de Cos, și locțiitor al tronului apostolic, împreună cu cei de la Roma, a spus: „Nu; amândoi trebuie destituiți”.

Cei mai glorioși demnitari au spus: „Întrucât nimeni nu a dat un răspuns hotărât la repetate noastre cereri și cereri de a exprima o opinie despre episcopatul preasfintei biserici din Efes, atunci să fie adusă în centru sfânta și cinstita evanghelie.” După ce sfânta evanghelie a fost adusă (în centru), cei mai glorioși demnitari au spus: „Îi oferim din nou sfântului sinod o cerere similară, în fața venerabilei evanghelii, și vă rugăm să nu ofensați pe niciunul dintre cei doi, dacă unul dintre ei este vrednic să primească din nou episcopatul, nici pe biserica menționată anterior , dacă amândoi sunt nevrednici, ci să stabiliți o hotărâre plăcută lui Dumnezeu și vrednică, potrivită și utilă acestei preasfinte biserici.”

Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului, a spus: „Am spus deja că, în opinia mea, dacă va fi binevoitor pentru preasfântul conciliu, niciunul dintre ei nu poate fi episcop al orașului Efes, ci celălalt ar trebui ales de toată turma pentru a conduce episcopia, deoarece amândoi au luat în stăpânire episcopia împotriva canoanelor; și ar trebui să aibă demnitatea și comuniunea episcopală și să primească sprijin din partea acestei preasfânte biserici.”

Paschasinus, cel mai venerabil episcop, ocupând locul tronului apostolic al Romei antice, a spus: „Ceea ce am spus mai înainte, repet și acum: amândoi cei menționați au luat în stăpânire biserica din Efes în mod incorect; și, prin urmare, întregul conciliu trebuie să fie de acord, după înlăturarea lor, să numească un altul conform canoanelor.”

Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei siriene, a spus: „Amândoi, după cum reiese din ancheta de ieri, au pus mâna pe episcopie împotriva canoanelor. Și care dintre ei este vrednic să rămână în cetate, de dragul omenirii, trebuie să spună cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din acea regiune."
Juvenal, cel mai venerabil episcop al Ierusalimului, a spus: „După cum consideră sfântul conciliu de cuviință, ei să primească întreținerea de la biserica din Efes, iar ceilalți să fie hirotoniși conform canoanelor."
Thalassius, cel mai venerabil episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „Sunt de acord cu raționamentul preasfinților și iubitorilor de Dumnezeu părinți".
Eusebiu, cel mai venerabil episcop al Ancyrei din Galatia, a spus: „Sunt de acord cu ceea ce au spus părinții".
Iulian, cel mai venerabil episcop de Kos și locțiitor al tronului apostolic, a spus: „Conform canoanelor, deși nimeni nu ar trebui să fie, dar din dragoste pentru omenire, conciliul asiatic să aleagă cine ar trebui să fie."
Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Doryle, a spus: „Credeți-mă, amândouă au fost stabilite contrar canoanelor."
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Cum este fiecare dintre ei, episcopii cei mai iubiți de Dumnezeu din acea regiune știu cel mai bine. Așadar, să spună ei, după respectul lor caracteristic în frica de Dumnezeu, cine ar trebui să conducă biserica din Efes, astfel încât să nu fie nicio răzvrătire în cetate".
Roman, cel mai venerabil episcop al Mirei din Licia, a spus: „Sunt de acord cu definiția sfinților părinți".
Eunomie, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Și sunt de acord cu ceea ce a fost hotărât înaintea mea de sfinții părinți".
Marian, cel mai venerabil episcop de Synad, a spus: „Conform canoanelor, niciunul dintre ei nu ar trebui să fie".
Eleutherius, cel mai venerabil episcop al Calcedonului, a spus: „Ancheta efectuată cu privire la episcopi ne-a arătat că niciunul dintre ei nu primise canonic episcopatul Preasfintei Biserici din Efes."
Cei mai glorioși demnitari au spus: „Sfântul sinod este mulțumit de hotărârea preaiubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolius și preaiubitorului de Dumnezeu Episcop Paschasinus, care ocupă locul tronului apostolic roman, exprimând că amândoi, fiind numiți contrar canoanelor, trebuie înlăturați și un altul să fie hirotonit; cei menționați vor avea demnitatea episcopală și vor primi întreținere de la preasfânta biserică din Efes."
Sfântul Sinod a exclamat: „Acest raționament este pios; este conform canoanelor."
Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „Este mai bună decât celelalte". Toți au strigat: „Această judecată este dreaptă; toți sunt de acord cu ea. Amândoi au fost numiți împotriva canoanelor; canoanele să aibă putere asupra lor".
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Întrucât părerea preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, Anatolius, și a preavenitului Episcop Paschasinus, care ocupă locul preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop al Romei antice, Leon, este plăcută tuturor, cerând ca niciunul dintre ei să nu fie numit (episcop) și să conducă preasfânta biserică din Efes, deoarece amândoi au fost hirotoniți necanonic și întrucât întregul sfânt conciliu a aflat că au fost hirotoniți împotriva canoanelor și este de acord cu opiniile preaveniților episcopi: atunci preaveniții Bassian și Ștefan vor fi îndepărtați din sfânta biserică din Efes și vor avea demnitatea episcopală și, pentru întreținerea și mângâierea lor, vor primi în fiecare an din veniturile preasfintei biserici menționate anterior câte două sute de monede de aur; pentru aceeași preasfântă biserică va fi hirotonit un alt episcop conform canoanelor."

Întregul sfânt conciliu a exclamat: „Această judecată este dreaptă; aceasta este o hotărâre pioasă; aceasta este bună.”
Vassian, cel mai venerabil episcop, a spus: „Ceea ce mi s-a luat, poruncește să fie returnat”.
Cei mai iluștri demnitari spuneau: „Dacă ceva ce aparținea preasfințitului episcop Bassian i-a fost luat fie de preasfințitul episcop Ștefan, fie de oricare alte persoane, atunci, după explicații legale din partea celor care l-au luat sau au fost cauza pagubei, să fie restituit” 278 .
ACTUL AL TREISPREZECEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
În consulatul suveranului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi declarat, în a treia zi a calendelor lui noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfinților și preapioaselor suveran ale noastre, s-au adunat în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufemia cel mai ilustru și mai glorios comandant militar, fostul consul și patrician Anatolius, și cel mai ilustru și mai glorios prefect al pretoriului imperial Palladius, și cel mai ilustru și mai glorios funcționar de curte Vincomalus; s-au adunat, de asemenea, preasfinții episcopi Paschasinus și Lucentius, și preasfințitul preot Bonifaciu, care ține locul preasfinților Arhiepiscop Leon al Romei antice, și Anatolius, preasfințitul episcop al marelui Constantinopol, și Maximus, preasfințitul arhiepiscop al Antiohiei Siriene, și Juvenal, preasfințitul arhiepiscop al Ierusalimului, precum și restul sfântului și ecumenic conciliu, convocat din ordinul preasfinților și preapioaselor suveran ale noastre în orașul Calcedon; Și când toți s-au așezat în fața grătarului sfântului altar, Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Am înaintat o petiție celui mai pios suveran al universului, prin care am cerut ca privilegiile metropolei Nicomediei, dobândite din vremuri străvechi prin canoane și obiceiuri, să fie păstrate; și el a poruncit nobilimii voastre, împreună cu sfântul conciliu, să asculte și să decidă această chestiune. Așadar, cer ca petiția mea să fie citită, ca această chestiune să fie ascultată și ca aceste drepturi să-mi fie păstrate.” Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească petiția.” Veronician, credinciosul (magistratul) și secretarul consistoriului imperial, a citit:
Către conducătorii pământului și mării și oamenii din toate națiunile și rase, Flavius Valentinian și Marcian, augusti permanenți, cerere și rugăciune din partea episcopului Eunomius și a întregului cler al sfintei biserici catolice a lui Dumnezeu, mitropolitul Nicomediei
„Dumnezeu v-a dăruit pe bună dreptate împărăția și puterea peste toate, spre binele universului și spre pacea sfintelor biserici. De aceea, preacuvioși și iubitori de Hristos împărați, mai întâi de toate și împreună cu tot ce vă pasă de dogmele credinței ortodoxe și mântuitoare, uneori oprind vuietele ereticilor, alteori scoțând la lumină drepturile dogmelor pioase. De aceea cădem la picioarele măreției voastre, ca să porunciți să ni se interzică nedreptatea pe care a făcut-o preacuviinciosul episcop de Niceea Anastasie, ca să putem, bucurându-ne de pacea proprie creștinilor, să săvârșim cu liniște slujba lui Dumnezeu. Căci preacuviinciosul Anastasie, neavând nici frica de Dumnezeu înaintea ochilor, nici respectul pentru legile evlaviei voastre, încearcă să amestece și să încurce în regiunea Bitiniei toate legile bisericești și imperiale care (până acum) aveau putere în biserici - ne ia drepturile care ne-au fost atribuite de legile evlaviei voastre și decretele bisericești și pe care niciunul dintre episcopii care au fost înaintea lui nu și-a permis să le încalce sau să le anuleze. Numai acesta a început să ne asuprească și să ne tulbure, socotind că este o glorie să triumfe în...” rău, așa că din acest motiv am înaintat o petiție sfântului conciliu ecumenic. Dar, întrucât audierea a fost amânată și ne temem că, după dizolvarea conciliului, drepturile noastre vor fi cumva distruse, vă rugăm ca, prin ordinul maiestății voastre, audierea să aibă

loc fără întârziere. După ce am primit ceea ce cerem, vom înălța rugăciunile obișnuite către Domnul Hristos pentru veșnica voastră stăpânire."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ce va spune preasfințitul episcop Anastasie la aceasta?" Anastasie, episcopul orașului Niceea, a spus: „M-a acuzat că am introdus niște inovații sau că am comis violențe; să dovedească măcar unul dintre cele spuse. Dar eu intenționez să dovedesc contrariul, că mi-a luat parohiile și a făcut multe lucruri împotriva mea care nu sunt potrivite pentru un episcop de Nicomedie; am suferit necazuri din toate părțile și am rugat arhiepiscopul să-mi examineze drepturile conform vechimii și canoanelor; nu caut nimic mai mult." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Preaiubitul episcop Eunomie de Nicomedie să arate exact în ce fel a suferit nedreptatea din partea preasfințitului episcop Anastasie." Eunomie din Nicomedia a spus: „Conform obiceiului pe care l-am ținut eu și predecesorii mei, am biserici care îmi sunt supuse în regiunea Bitiniei; Preasfințitul Episcop Anastasie a excomunicat clerul Bisericii din Basilinopol, care îmi este supusă, ceea ce este interzis de canoane. Anastasie, preasfințitul Episcop al Niceei, a spus: «Să dovedească mai întâi că Basilinopol este supus lui și că am excomunicat clerul; să dovedească aceste două (puncte). Și eu voi dovedi că Basilinopol a fost întotdeauna supus Niceei, căci era o suburbie a acesteia; Senatul știe acest lucru; să spună cui îi era supus Basilinopol, dacă nu era o suburbie a Niceei»." Cei mai iluștri demnitari au spus: „În ce fel a fost preasfânta Biserică din Basilinopolis supusă Niceei, așa cum promiteți să dovediți, conform canoanelor sau conform vreunui obicei?" Anastasie, cel mai venerabil episcop al Niceei, a spus: „Așa cum Tattaium și Doris sunt suburbii supuse Niceei, tot așa Basilinopolis a fost odinioară supus Niceei. Un împărat, Iulian, sau care înaintea lui, nu știu, a făcut din ea un oraș și, luând curiale din Niceea, le-a așezat acolo; iar obiceiul s-a păstrat până în ziua de azi. Dacă lipsește un curial în Basilinopolis, atunci unul este trimis acolo din Niceea, iar din nou din Basilinopolis este mutat la Niceea. A fost la început o suburbie și mai târziu a devenit oraș. Din aceasta este evident că episcopul niceean a hirotonit acolo în ambele cazuri. Există scrisori de la fericitul Ioan, episcop al Constantinopolului, către episcopul niceean, rugându-l să meargă și să construiască acea biserică., ca subordonat lui. Am scrisori către fericitul Proclu. Pot dovedi câți (oameni) au fost hirotoniți din Niceea; să dovedească și el câți au fost hirotoniți din Nicomedia." Eunomie, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Cel care a săvârșit hirotonirea nu poate dovedi; dar dacă a făcut aceasta o dată prin anticipare (a legii), atunci nu mă poate acuza conform canoanelor." Cel mai venerabil episcop Anastasie a spus: „Nu eu am făcut aceasta, ci predecesorul meu." Cel mai venerabil episcop Eunomie a spus: „A făcut-o o dată, cum spui, sau des? Dacă a făcut-o o dată prin anticipare (a legii), sau pentru că mitropolia Nicomediei nu avea atunci un episcop și trebuia să aparțină Niceei, atunci conform canoanelor nu există nicio acuzație împotriva mea. Căci pot dovedi că mulți au fost hirotoniți din Nicomedia; „Și tu, nu știu dacă poți dovedi măcar unul." Cel mai venerabil Anastasie a spus: „Când Vasilinopol a devenit oraș, cine a fost primul care a hirotonisit?" Preavenerabilul Eunomie a spus: „Pot dovedi că i-a excomunicat pe clericii din Vasilinopol supuși mie. Îl chem ca martor pe preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș (Constantinopol), care i-a primit și i-a readus la comuniune." Preavenerabilul episcop Anastasie a spus: „Mințiți." Preavenerabilul episcop Eunomie a spus: „Dați-mi scrisoarea domnului arhiepiscop, în care i-a readus la comuniune și în care v-a scris că ați acționat împotriva canoanelor. Voi arăta decretele locuitorilor din Vasilinopol, prin care au cerut un episcop. Și arătați unde le-au cerut celor de la Niceea să le dea un episcop." Preavenerabilul episcop Anastasie a spus: „Permiteți-mi să vă spun puțin. Am înaintat o petiție fostului arhiepiscop, rugându-l să-l cheme pe domnul episcop

Eunomie și să audă despre drepturile noastre. El mi-a dat mie și lui hrisoave în care ne-a scris amândurora ca niciunul dintre noi să nu introducă nimic nou, ci să țină de cele vechi. Și știu cum ar trebui să cinstesc mitropoliile. Atât eu, cât și el avem astfel de hrisoave. Am primit, cum am spus, astfel de hrisoave. Notarii știu despre asta și alții vor spune la fel. Clerul din Vasilinopol vine la mine să se plângă de episcopul lor. Îndeplinind poruncile arhiepiscopului, spun: Nu vă primesc; mergeți la arhiepiscop; și dacă îmi poruncește, voi asculta. Ei, trecând pe lângă mine și pe lângă el, vin la sfinția sa domnul Eunomie; îi depun o plângere împotriva episcopului lor; el trimite îndată după episcopul de Vasilinopol; episcopul de Vasilinopol aleargă la mine." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească canoanele." Veronician, piosul secretar, a citit din codicele înaintat de preasfințitul Eunomius:
Capitolul 6. 279
„Este cel mai potrivit ca toți episcopii din acea regiune să hirotonească un episcop. Dacă acest lucru este incomod, sau din cauza unei nevoi urgente, sau din cauza distanței călătoriei, atunci cel puțin trei să se adune pentru aceasta, iar cei care absenți să își exprime consimțământul prin scrisori și apoi să săvârșească hirotonirea. Și aparține mitropolitului să aprobe astfel de acțiuni în fiecare regiune."
Anastasie, cel mai venerabil episcop de Niceea, a spus: „Sunt de acord cu canonul; dacă nu sunt mitropolit, atunci nu am nicio putere acolo." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Arată cum ai drepturile unui mitropolit." Prea venerabilul Anastasie a spus: „Cer ca legea să fie citită." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească." Și când prea venerabilul episcop Anastasie a prezentat-o, Constantin, credinciosul secretar al consistoriului imperial și al magistraților, a citit:
Enunțul legii:
„Autocrații Caesari, Flavius Valentinian și Valens, prosperi, pioși, Augusti, învingători neclintiți, își exprimă (urarea de sănătate) locuitorilor de la Niceea."
„Deși grija noastră a devenit clară și evidentă pentru toată lumea de când noi, prin voința Celui Preaînalt, am acceptat puterea supremă în stat și cârma guvernării poporului; dar în același timp am pus în fruntea bunăstării în sine faptul că orașul vostru, mai întâi plin (de bucurie) și devenit faimos sub domnia bunăstării noastre, a devenit pricină de bucurie și plăcere pentru întregul popor. Prin urmare, din moment ce era numit metropolă în antichitate și acest lucru este în legile antice: atunci nu poate avea nicio îndoială că aceleași (drepturi) pe care Nicomedienii le-au primit conform legislației noastre, (și pentru el) vor rămâne inviolabile și ferme și ulterior se vor multiplica. Și atunci am decis să publicăm această (lege) încoronată de noi în orașul vostru. Fie ca acest obicei să fie păstrat pentru totdeauna - fie ca orașul vostru să fie o metropolă, păstrând și obiceiul conform căruia conducătorul Bitiniei precede (în procesiuni). Căci nimeni nu trebuie să ia nimic de la alții. Prin voința Celui Preaînalt, fie ca demnitatea orașului vostru să fie sporită. Așadar, cu bucurie, dublați-vă rugăciunile și fiți mulțumiți că o astfel de onoare este" „vă s-a dat, apoi lăsând deoparte orice îndoială și văzând în același timp cum vă bucurați de favoare și grijă constantă, conform decretelor noastre."
Eunomius, cel mai venerabil episcop al Nicomediei, a spus: „Vă rog nobilimea să porunciți să fie citită legea care a fost dată mai târziu nicomedienilor." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească." Și când cel mai venerabil episcop Eunomius a înmânat-o, Veronician, credinciosul secretar al consistoriului imperial, a citit:
„Valentinian cel pios, cel prosper, Augustus, (urează) sănătate nicomedienilor."
„În ceea ce privește privilegiile dobândite în vechime de orașul vostru, să se păstreze obiceiul străvechi. Dreptul vostru nu poate fi prejudiciat prin creșterea onoarei

orașului Niceea, întrucât demnitatea Nicomediei este sporită și mai mult dacă, ocupând locul al doilea, este numită cu numele metropolei."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Niciun document regal nu vorbește despre un episcop; ambele acordă onoarea mitropoliei. Iar documentul regal de sfântă amintire al lui Valentinian și Valens, care a acordat atunci (orașului) Niceea dreptul de mitropolie, poruncește în mod direct să nu se ia nimic de la alte orașe. Iar canonul sfinților părinți vorbește despre un mitropolit în fiecare regiune. Deci, ce părere are sfântul conciliu despre asta?" Sfântul conciliu a exclamat: „Canoanele să aibă putere; să fie conform canoanelor." Atticus, cel mai venerabil episcop de Nicopole din Epirul antic, a spus: „Canonul spune că în fiecare regiune mitropolitul are putere și că el numește toți episcopii care sunt în acea regiune. Acesta este sensul canonului. Episcopul Nicomediei, deoarece a fost o mitropolie din cele mai vechi timpuri, trebuie să hirotonească toți episcopii care sunt în regiunea sa." Sfântul conciliu a spus: „Asta dorim cu toții: asta cerem cu toții; să se respecte peste tot; acest lucru le place tuturor." Ioan, Constantin, Patricius și ceilalți episcopi cei mai onorabili ai districtului pontic au spus: „Canoanele îl au în vedere doar pe cel mai înalt mitropolit. Și este evident că dreptul de hirotonire este acordat celui mai iubit de Dumnezeu episcop al Nicomediei; pentru că legile, așa cum a văzut și nobilimea voastră, au onorat Niceea numai cu numele de mitropolie, iar el (episcopul Niceei) se deosebește de ceilalți episcopi ai regiunii numai prin onoare." Sfântul Sinod a spus: „Au explicat corect, au explicat bine; toți spunem același lucru".
Aetius, arhidiaconul marelui Constantinopol, a spus: „Ne închinăm înaintea nobilimii voastre cu cererea ca cele spuse de preasfântul episcop al orașului Nicomedia Eunomie și de preaiubitul de Dumnezeu episcop Anastasie al Niceei, sau cele decretate cu privire la ei, să nu servească drept ocară preasfântului scaun al Constantinopolului; pentru că preasfântul scaun al Constantinopolului fie săvârșește el însuși hirotonii în Basilinopol împreună cu ceilalți, fie permite să fie săvârșite, așa cum se poate arăta din scrisorile trimise sau din cele trimise de multe ori. Cerem ca scrisorile să fie propuse." Sfântul sinod a spus: „Canoanele să aibă putere; să fie conform canoanelor". Cei mai glorioși demnitari au spus: „Prea venerabilul episcop de Nicomedia va avea puterea de mitropolit în bisericile Bitiniei, deoarece episcopul de Niceea are doar onoarea de mitropolit și, urmând exemplul celorlalți episcopi din regiune, este subordonat episcopului de Nicomedia. Așa găsește bine sfântul sinod. Și ceea ce aparține tronului preasfintei biserici a marelui Constantinopol, în ceea ce privește hirotonirea în regiuni, aceasta va fi considerată în ordinea sa la sfântul sinod." Eunomie, cel mai venerabil episcop de Nicomedia, a spus: „Mulțumesc nobilimii voastre pentru judecata dreaptă și am dragoste pentru arhiepiscopul marelui Constantinopol, deoarece canoanele sunt valide." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ceea ce ați spus este scris. " 280

ACTUL AL PATRISPREZECEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA

În consulatul domnului nostru Marcian, Augustul permanent, și al celui care va fi anunțat, în ajunul Kalendelor lui noiembrie, la Calcedon, din porunca preasfințitului și preapiosului nostru domnul Marcian, Augustul permanent, s-au adunat în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia cel mai ilustru și mai glorios comandant militar, fost consul și patrician, Anatolius, și cel mai ilustru și mai glorios prefect al pretoriului imperial, Palladius, și cel mai ilustru și mai glorios funcționar al curții imperiale, Vincomalus; De asemenea, s-au adunat preaslăvitorii episcopi Paschasinus și Lucențiu, și preaslăvitorul preot Bonifaciu, care ține locul lui Leon, Arhiepiscopul Romei antice, și Anatolius, preaslăvitorul episcop al marelui Constantinopol, și

Maximus, preaslăvitorul episcop al Antiohiei Siriene, și Juvenal, preaslăvitorul episcop al Ierusalimului, și Quintilus, preaslăvitorul episcop al Heracliei din Macedonia, care ține locul preaslăvitului Episcop Anastasie al Tesalonicului, și Thalassius, preaslăvitorul episcop al Cezareei Capadociei, și Ștefan, preaslăvitorul episcop al Efesului, și restul sfântului și ecumenicului conciliu, convocat, din ordinul preasfântului și piosului nostru suveran, în orașul Calcedon; Și când toți s-au așezat în fața grilajului sfântului altar, preavenerabilul Episcop Savinian a spus: „Fiind detronat pe nedrept de pe tronul episcopal, am înaintat o petiție către autoritatea supremă sacră și nemuritoare; și aceasta a ordonat nobilimii voastre, împreună cu acest sfânt și ecumenic conciliu, să examineze cazul meu. Am și eu o reprezentare la acest sfânt conciliu. Îi rog pe nobilimea voastră să ordone ca atât reprezentarea, cât și petiția să fie citite și să-mi facă dreptate." Cei mai iluștri și glorioși demnitari au spus: „Să se citească petiția și reprezentarea aduse de preavenerabilul Episcop Savinian."
Constantin, piosul asistent al consistoriului imperial, a citit:
Către cel mai pios și iubitor de Hristos și vrednic de Dumnezeu înălțat dintre toți Augustinii, Valentinian și Marcian, cerere și rugăciune din partea Episcopului Savinian
„Domnul tuturor, văzând că credința ortodoxă apostolică este copleșită de cei răi și întreaga lume este în dezordine, a rânduit evlavia ta să păzești universul și să-l conduci, și să stârnești tulburarea stârnită de oamenii necredincioși împotriva învățăturii sfinților și să întărești lumina și puterea Ortodoxiei. Și pe bună dreptate, pentru blândețea ta, Dumnezeu ți-ar zice: «Am înălțat pe alesul din poporul Meu, l-am găsit pe robul Meu David, l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt, căci mâna Mea îl va păzi și brațul Meu îl va întări»" (Ps. 88, 20-22). Așadar, crezând că măreția ta a primit putere și stăpânire peste toți prin voia lui Dumnezeu, apelez cu o cerere și o rugăciune la evlavia ta, ca să ți se poruncească să-mi acorzi atenție și să cercetezi ceea ce privește ideea mea. Din copilărie m-am ocupat de conducerea comunității cenobitice dintr-o mănăstire numeroasă, fără să mă gândesc deloc la episcopat, fără să cer nimănui acest rang. Așadar, când eram în grija monahilor, dintr-o dată episcopul mitropoliei de atunci a venit la mine." a venit la mine împreună cu episcopii regionali, m-a hirotonit episcop de Perra, de unde Atanasie fusese detronat, acuzat în scris cu privire la puncte foarte importante, care nu s-a putut niciodată justifica de acuzațiile aduse împotriva sa, ci fie a refuzat episcopatul, fie, sub diverse pretexte, a respins convocarea sinoadelor care l-au chemat în judecată. El, la Sinodul de la Efes, din ordinul primatului din Alexandria, a intrat în biserica mea ; iar eu, hirotonit peste orice așteptare, am fost expulzat. Și, în plus, locuitorii acelui oraș regretă și se întristează pentru expulzarea mea. „Așadar, rog domnia voastră să porunciți ca supunerea mea să fie examinată în prezența evlaviei voastre și să i se dea sfârșitul dorit, astfel încât eu, împreună cu toți ceilalți, să pot oferi întotdeauna rugăciuni abundente pentru continuarea stăpânirii voastre, prea evlavioși și victorioși suverani. – a dictat episcopul Savinian și, după ce am semnat, o supun evlaviei voastre."
Veronician, secretarul credincios, a citit prezentarea:
Către preaiubiții și sfinții părinți și arhiepiscopi: Leon, Anatolie, Maxim și toți ceilalți din sfântul sinod, cerere și rugăciune din partea episcopului Savinian
„Multe sunt felurite binefaceri ale Domnului Hristos pentru neamul omenesc. Dar în prezent se manifestă o anumită grijă specială și specială pentru sfintele Sale biserici, după cum mărturisesc chiar faptele. Căci a adunat sfatul vostru îngeresc prin porunca împărăților noștri cu adevărat preacuvioși și iubitori de Hristos, pentru a examina eroarea și a distruge tulburările și necazurile care au avut loc în Efes acum aproape doi ani și pentru a restaura adevărul și dreptatea. De aceea, eu, care am trăit această

furtună și atac, am fugit la limanul vostru liniștit, raportând că Dioscor al Alexandriei, în despotism și cruzime, m-a alungat din biserica din Perr, încredințată mie, conform canoanelor, de către preasfântul nostru episcop și mitropolit Ștefan, și în locul lui l-a adus pe Atanasie, un om detronat în marele oraș Antiohia de mulți dintre cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi. Este de prisos, cred, să spun ce s-a întâmplat după aceasta, cum întregul oraș, vărsând lacrimi amare și suspinând, s-a despărțit cu tristețe de mine și a jelit răsturnarea mea violentă. De aceea, vă rog și implor dragostea voastră pentru Dumnezeu să nu treceți cu vederea insultele făcute mie, ci să..."
„poruncește să mi se facă dreptate; fie glorificat în aceasta Dumnezeul filantrop, care prin sfatul tău îngerestic și venerabil ai risipit eroarea și ai restaurat adevărul." – Trimis de Episcopul Savinian, care a dictat și semnat această petiție."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să răspundă Atanasie, cel mai venerabil episcop al Perrei." Atanasie, cel mai venerabil episcop, a spus: „Cazul meu a început cu mult timp în urmă: Chiril și Proclu de binecuvântată amintire l-au ascultat și au scris decrete clare lui Domnus, fostul episcop al Antiohiei. El a promis că le va îndeplini; dar când a aflat de moartea fericitului Chiril, a refuzat și m-a chemat la judecată. Am răspuns că sunt gata, dacă îi va plăcea să rămână la decretele date de arhiepiscopi, dar dacă va dori altceva, atunci nu voi asculta chemarea. Căci sfinții episcopi care l-au precedat deja decretaseră clar odată. Dar i-am acuzat pe cei care au complotat împotriva mea. Cei acuzați de mine nu au primit ordin să fie prezenți la proces. Așadar, dacă vă place autoritatea, vă rog să se citească scrisorile arhiepiscopilor." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească scrisorile venerabilei amintiri a lui Proclu și Chiril." Și când episcopul Atanasie a înmânat sulul, Veronician, piosul secretar, a citit:
Lista Cartei Catedralei
„Domnului meu, iubitului frate și tovarășului meu de slujire Domnus, Chiril (îi urează) sănătate în Domnul."
„Trebuie să arătăm simpatie față de frați atunci când unul dintre colegii noștri slujitori afirmă că suferă ceva, și aceasta din cauza propriului său cler, care ar trebui să-și plece capetele înaintea lui ca în fața unui tată și să se supună după voia lui Dumnezeu și prescripțiile canoanelor bisericești. Cum să nu considere această insolență extrem de rușinoasă? Prea venerabilul Episcop Atanasie spune că a suferit atât de mult încât chiar și conciliul întrunit în imperialul Constantinopol a vărsat lacrimi. El spune că unii dintre clericii subordonați lui au fost atât de arbitrari - aceasta se referă la puterea insolenței - încât l-au îndepărtat din preoție și au întocmit un decret despre depunerea sa; Vor să-i excludă pe administratorii bisericii, sau pe cei care se ocupă de lucrurile bisericești, și să-i numească pe alții singuri, după propria lor discreție, și, de asemenea, să-i excludă numele (al lui Atanasie) din dipticele sacre și să comită anumite alte indecențe și atrocități, care sunt menționate în notele atașate. Și, din moment ce este nepotrivit ca clerul să comită o astfel de insolență împotriva episcopilor săi și acest lucru nu poate fi lăsat nesupravegheat: atunci fie ca sfințenia voastră să..." „Binecuvântați - dacă orașul pe care l-a primit în guvernare cel mai pios episcop Atanasie menționat anterior este departe de Antiohia - să încredințeze cuiva ancheta prin scrisorile sale, astfel încât cei care au fost acuzați, atunci când sunt chemați, să se poată apăra și, dacă sunt găsiți vinovați de acuzații, să fie înlăturați din preoție. Să sufere pe bună dreptate ceea ce au îndrăznit să facă împotriva tatălui lor: au refuzat orice ascultare, au încălcat toate legile și au considerat că nu este nimic să-și dezonoreze tatăl. Ei spun că nu numai acum au ajuns așa pentru prima dată, ci că au fost deja cunoscuți pentru multe fapte mai rele și mai îndrăznețe. El (Atanasie) spune că îl suspectează chiar și pe cel care a primit acum dreptul metropolitan în districtul

din care provine el însuși. Și, așa cum am spus deja, nu este nimic de regretat dacă este necesar să fie scoși de la judecată pe cei pe care îi suspectează. Salutați-vă frăția; a mea vă salută în Domnul."
Lista Cartei Catedralei
„Preasfântului și preaiubitului de Dumnezeu (frate) și împreună-slujitorului Domnus, Proclus (îi urează) sănătate în Domnul."
„Dragostea reciprocă, cea mai iubită a lui Dumnezeu, este cel mai mare dar. Căci Dumnezeu, artistul suprem, legând prin consimțământ natura creată de El, i-a unit prin dispoziție pe cei călăuziți de rațiune, astfel încât fiecare consideră nenorocirile altora ca fiind ale sale și promite despre treburile altuia după sine, și (astfel) ceea ce este similar în natură este unit printr-o simpatie inseparabilă, unanimă. Ceea ce este separat prin sentiment se rezolvă în mod necesar prin distrugere reciprocă; dar ceea ce este unit de bunăvoie nu își pierde ușor puterea. De aceea, fericitul Pavel a asemănat mulțimea credincioșilor și unirea Bisericii cu un trup, zicând: «Voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare în parte» (1 Corinteni 12:27), predicând prin aceasta acordul desăvârșit al multora și avertizând împotriva bolii certurilor dușmănoase, prin exemplul acordului dintre mădulare (ale trupului). De ce scriu acestea, preaiubiților lui Dumnezeu, osteneliți-vă să ascultați puțin. Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Atanasie al bisericii din Perr a relatat cu lacrimi un incident trist incredibil și în același timp nu puțin uimitor pentru cei care ascultau. El a spus că clerul său părea să fi abandonat (orice) gând de supunere și, imaginându-și că le era suficient să vrea să fie tirani ai sfintei hirotonii, l-au expulzat din biserică fără niciun motiv îndreptățit și au ajuns la o asemenea extremă de nebunie încât l-au detronat și, de fapt, au arătat că rangul persoanelor sacre este guvernat de încăpățânarea oamenilor insolenti și nu de definițiile canoanelor; după propria lor alegere au numit administratori și administratori în biserică și au distrus numele episcopului din monumentele bisericești; pe scurt, au încălcat în mod clar decența bisericească. El a adăugat că o astfel de insolență la ei a fost hrănită de o indulgență nerezonabilă în acțiunile lor indecente anterioare. Căci au permis să se întâmple lucruri similare sub predecesorii săi și apoi au dezvoltat treptat în ei o tendință spre fapte și mai rele; pentru că, neprimind anterior o pedeapsă vrednică, au luat aceasta ca permisiune de a nu se abține în viitor. Dar tu însuți, preaiubitorule de Dumnezeu, ai plăcere, la cererea noastră - căci poți - să simpatizezi cu slăbiciunile unui coleg preot, ascultând în special de fericitul Pavel, care spune: „Dacă un membru „Când suferă, toate mădularele suferă împreună cu el" (1 Corinteni 12:26)); și dacă orașul în care a avut loc acest eveniment este departe de marele oraș Antiohia, trimiteți unul dintre episcopii vecini și imparțiali, cei mai iubiți de Dumnezeu, să investigheze această chestiune. Căci el (Atanasie) bănuiește că cel mai iubit de Dumnezeu episcop al metropolei, din ură față de el, a adăugat putere și material flăcării mâniei adversarilor săi. Și dacă cineva este condamnat pentru ceea ce sunt acuzați cei numiți de el și care au imitat nebunia lui Absalom, să primească și el pedeapsa, după exemplul său. Căci Dumnezeu urăște atât de mult pe cei care se înarmează împotriva părinților lor, încât în întreaga lume paricidii sunt expuși rușinii. Știu, preaiubite de Dumnezeu, că, îmbrățișând pe toți cu mila lui Hristos și fiind plin de milă, îl veți consola pe bătrân și îi veți șterge lacrimile durerii și îi veți arăta ura voastră față de impietate și veți încerca să-i înlăturați pe adversarii preoției, supunându-i, după mustrări, unei mânii drepte și unei răzbunări cuvenite, smulgând cu prudență intenția rea care dăunează întregii preoții. Căci dacă cineva a îngăduit clemență fără judecată față de cei care își permit acțiuni fărădelegi și ajung la o asemenea insolență încât hotărăsc să insulte preoția, încercând în același timp să ceară iertare pentru fărădelegi: atunci nimic nu le

rămâne mai mult tuturor conducătorilor bisericilor decât să fie jucăriile instrumentelor diavolului. Dar Dumnezeu a rânduit evlavia voastră să dezrădăcineze nedreptățile și să înfrâneze pretențiile îndrăznețe și să ajute preoția ofensată și să nu dea loc certurilor domestice, ci, după investigare, să-l ajute pe cel care suferă calomnie, dacă într-adevăr suferă, și să-l înlăture pe cel care face calomnie, dacă într-adevăr o face. Să nu creadă evlavia voastră că numitul preaiubit episcop de Dumnezeu a fugit aici pentru a insulta scaunul marelui oraș Antiohia; nu, bănuind că unii, cum spune el, se bucură de tulburare și sunt ostili suferinței sale, a dat loc pentru o vreme mâniei; între timp nu încetează să preaslăvească răbdarea, blândețea și dreptatea evlaviei voastre; și - nu pentru a acuza - să nu fie așa - ci pentru a cere un mediator cinstit. „De aceea, eu, preasfințitul episcop și împreună-slujitorul nostru Kirill, înmânându-i aceste scrisori, i-am dat nădejde că dumneavoastră, din respect pentru cei care v-au scris din dragostea pe care o avem, îl veți ajuta în orice fel pe purtătorul (acestei scrisori). Salut întreaga dumneavoastră frăție de multe ori."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Ce s-a făcut după scrisori?" Preasfințitul episcop Savinian a spus: „Cer să se citească actele și vi le vor arăta." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Să se citească raționamentul expus în actele propuse." Constantin, piosul secretar al consistoriului imperial, când preasfințitul episcop Savinian i-a înmânat sulul, al cărui început era rupt, a citit restul:
(Conciliul de la Antiohia)
„În biserica preasfântă a Antiohiei, în porticul curții de vară, s-a adunat soborul, iar când s-au așezat cei mai sfinți episcopi: Domnus, (episcopul) însuși al Antiohiei, Teodor al Damascului, Valerie al Anazărului, Pompeian al Emesei, Polihronie al lui Epifanie, Damian al II-lea al Ciliciei, Iulia al Ciliciei, Teoctist din Verroa, Gerontius din Seleucia, Iosif din Heliopolis , Timoteu din Dolichus, Venetius din Bivla, Epifanie din Heraclea , Pavel din Ptolemaida, Ștefan din Epifanie în Siria a doua, Fosfor din Orphosias, Toma din Mopsuestia, Iordan din Avil, Varbas din Anul Urătadă, Pavel din Anul din Alexandria, Varbas din Anul Paltada, din Alexandria din Onozarth 283 , Ioan din Teodosiopolis , Daniel din Kars , Sofronie din Constantin , Uraniu din Ur 284 , Marian 285 din Rosaph 286 , - diaconul și notarul Tatian a spus: „Clerul din Perros a înaintat din nou petiții către sfinția voastră împotriva preasfințitului episcop Atanasie. Și, întrucât sfântul conciliu este prezent, am aceste petiții în mână și, dacă sfinția voastră poruncește, le voi citi."
„Domn episcopul a spus: «Unde sunt cei care au depus cererile?» Tatian diaconul a spus: «Sunt afară (în cameră).» Domn episcopul a spus: «Lăsați-i să intre.» Tatian diaconul a spus: «Isaac a apărut, cel care a depus cererile.» Domn episcopul a spus: «Isaac a depus singur cererile sau au mai fost și alții cu el?» Tatian diaconul a spus: «Isaac a depus singur cererile.» Domn episcopul a spus: «Isaac să spună dacă a depus cererile.» Isaac, cititorul senior, a spus: «Da, rog sfinția voastră.» Domn episcopul a spus: «Citiți-le.» Și au fost citite. Domn episcopul a spus: «Întrucât s-a menționat și despre subdiaconul Ioan, să intre și el.» Tatian diaconul a spus: «Ioan, subdiaconul, este și el aici.» Domn episcopul a spus: «În prezența lor, citiți toate cererile împreună.» Și au fost citite. Domnus episcopul a spus: «Unde sunt cererile în sine?» Tatian diaconul a spus: «Am»" „Să le prezint înaintea mea." Domnus episcopul a spus: „Citiți-le și pe acestea." Și au fost citite. Domnus episcopul a spus: „Când am predat procesul preafericitului Panolvius, care era atunci mitropolitul acelei regiuni, ca să audieze acest caz, care au fost consecințele?" Tatian diaconul a spus: „Am o scrisoare de la preafericitul Panolvius însuși, prin care a raportat aceste consecințe." Domnus episcopul a spus: „Citiți și pe aceea." Și au fost citite. Domnus episcopul a spus: „Aveți copii ale refuzurilor preavenitului episcop Atanasie?" Tatian diaconul a

spus: „Am atât copiile, cât și originalele înaintea mea: le-am primit de la preavenitul episcop al mitropoliei Hierapolis.” Domnus episcopul a spus: „Să se citească originalele în ordine.” Și au fost citite.”
„Teodor, episcopul Damascului, a spus: «Că Panolvius, de binecuvântată pomenire, care era atunci episcop al Hierapolisului, era dispus favorabil față de preacinstitul (episcop) Atanasie, acest lucru a fost demonstrat de preacinstitul episcop Atanasie însuși în refuzurile sale; așadar este evident că a evitat instanța, dacă nu a avut încredere nici măcar în prietenul său să audă (cazul) împotriva sa.»”
„Valerius, episcopul Anazarvei, a spus: «Că preasfințitul episcop Atanasie era conștient de ceva de care era acuzat, evident din faptul că nu voia să meargă la tribunal cu prietenul său, preafericitul Panolvius, așa cum reiese din scrisorile de refuz scrise de el».”
Pompeian, episcopul Emesei, a spus: „Întrucât preafericitul episcop Panolvius i-a fost prieten, este evident că preasfințitul episcop Atanasie a acționat astfel din cauza unei conștiințe necurate.”
„Polichronie, episcopul lui Epifanie, a spus: «Întrucât preasfințitul episcop Atanasie nici măcar nu i-a mărturisit prietenului său acuzația adusă împotriva sa, este evident că a evitat procesul din cauza unei conștiințe necurate.»”
„Iamblichus, episcop (de Chalcis), a spus: «Dacă preasfințitul episcop Atanasie s-ar fi încrezut în sine, nu ar fi refuzat judecata lui Panolvius, prietenul său, așa cum el însuși a exprimat în scrisorile de refuz (trimise) către el; dar, desigur, tulburat de conștiința sa, a evitat provocarea făcută de fericitul Panolvius menționat anterior.”
„Damian, episcopul Sidonului, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie și-a făcut mult rău sieși și s-a făcut vinovat în fața sfintelor canoane, când, fiind chemat de trei ori de venerabilul Panolvius, care era atunci episcop al mitropoliei Hierapolis, a refuzat de trei ori și nu s-a prezentat.»”
„Gherontius, episcopul Seleuciei, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie și-a făcut un mare rău sieși când nu l-a ascultat nici măcar pe prietenul său, fericitul Panolvius, și, mai mult, fiind chemat la tribunal, a evitat procedurile, așa cum arată cele trei scrisori de refuz ale sale.»”
„Venetie, cel mai venerabil episcop de Vivl, a spus: «Scrisorile de refuz ale celui mai venerabil episcop Atanasie ne-au arătat cât de apropiat de el era mitropolitul de atunci, fericitul Panolvie, în fața căruia trebuia să dea răspunsuri; prin urmare, nu ar fi trebuit să evite chemarea dacă nu l-ar fi împiedicat conștiința.”
„Teoctist, episcopul Verroa, a spus: «Dacă preasfințitul episcop Atanasie ar fi avut o conștiință curată, n-ar fi refuzat provocarea fericitului Panolviu, care îi era prieten.»”
„Epifanie, episcop de Arc, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie a arătat că s-a înstrăinat de episcopatul Bisericii din Perros prin trimiterea a trei refuzuri, și aceasta când îl avea ca prieten pe fericitul Panolvius, care era episcop de Hierapolis, care ar fi putut să-i hotărască cazul într-un mod favorabil pentru el, dacă nu ar fi fost conștient de nimic în urma sa.»”
„Mara, episcopul de Urim, a spus: «Din faptul că preasfințitul episcop Atanasie a evitat procesul fericitului Panolbius, care era atunci episcop de Hierapolis, este evident că a fost condamnat de propria conștiință.»”
„Varan, episcopul Alexandriei, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie și-a făcut mult rău neascultând de mitropolitul de atunci, fericitul Panolviu, și mai mult de prietenul său; din aceasta este evident că a evitat o astfel de încercare și a decis asupra refuzurilor pentru că nu a trăit după o conștiință curată.»”
„Ștefan, episcopul lui Epifanie, a spus: «Cred că după trei refuzuri și, mai mult decât atât, după decizia din 287 , este superfluu să supunem cazul împotriva preasfințitului

episcop Atanasie examinării; căci cum ar fi putut decide să fie judecat la acest sfânt sinod, când se dovedește că a evitat procesul fericitului Panolbiu, prietenul său, așa cum a mărturisit el însuși în refuzurile sale.»”
„Fosfor, episcopul Ortosiasului, a spus: «Ceea ce a scris preasfințitul episcop Atanasie fericitului Panolviu, care era atunci episcop al Hierapolisului, arată că acesta a părăsit episcopia de Perr, evitând judecata.»”
„Daniel, episcop de Kars, a spus: «Scrisorile de renunțare trimise de preasfințitul episcop Atanasie fericitului episcop Panolvius arătau că, refuzând procesul, s-a înstrăinat de episcopie.»”
„Ioan, episcopul Teodosiopolei, a spus: «Și eu sunt de acord cu opiniile sfântului vostru sinod.»”
„Sofronie, episcop al Constantinului 288 , a spus: «Din scrisorile de renunțare care au fost citite, este evident că preasfințitul episcop Atanasie, întrucât nu a vrut să ajungă la judecată, a renunțat și la episcopat».”
„Iosif, episcop de Heliopolis în anul 289 , a spus: «Din faptul că preasfințitul episcop Atanasie a refuzat de trei ori și nu a vrut să se prezinte în fața prietenului său, fericitul Panolviu, care era atunci episcop al mitropoliei, pentru a merge la judecată și a se elibera de acuzațiile aduse împotriva sa, este clar că avea o conștiință necurată.»”
„Timotei, episcopul Dolihiei, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie, care a fost chemat de trei ori de Panolvius de fericită pomenire, care era atunci episcop al mitropoliei Hierapolisului, ar fi trebuit mai întâi să apară și să prezinte scuzele pe care le avea, mai ales că el, așa cum reiese din cele ce tocmai s-au citit, îl considera prietenul său; prin urmare, din moment ce acesta, fiind chemat de multe ori, a refuzat, el însuși s-a făcut vinovat de ceea ce i s-a adus.»”
„Pavel, episcopul Aradului, a spus: «Preavenerabilul episcop Atanasie, chemat de trei ori la audiență de fericitul Panolbius, episcopul mitropoliei Hierapolis și, mai mult, fostul său prieten, după cum am aflat din cele citite, și refuzând de trei ori episcopia bisericii perriene, a arătat că a evitat judecata din cauza unei conștiințe rele.»”
„Pavel, episcopul Ptolemaidei, a spus: «Definesc același lucru pe care sfinții părinți anteriori l-au definit frumos și în mod legitim împotriva lui.»”
„Sava, episcopul de Palta, a spus: «Preavenerabilul episcop Atanasie, după ce a refuzat de trei ori și a implorat să fie pus altul în locul său, ce temei are să ridice din nou problema episcopatului Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Perr, și mai ales după ce nu a vrut să se prezinte la procesul prietenului său, fericitul Panolvius, care era atunci episcop al Mitropoliei»?”
„Mara, episcopul de Onosarh în anul 290 , a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie, în scrisorile sale de refuz, a arătat că era iubit cu sinceritate de preafericitul Panolvius, episcopul mitropoliei; și astfel, evitând să fie ascultat în fața lui, a arătat că a făcut aceasta din cauza unei conștiințe necurate.»”
„Domnus episcopul a spus: «După astfel de refuzuri, unde a locuit preavenerabilul episcop Atanasie?» Isaac, cititorul senior, a spus: «A părăsit orașul și a locuit în satul Samosata, pe propria sa moșie, apoi s-a mutat în orașul Samosata. Dar, întrucât aici sunt clerici, rog sfântul vostru sobor (să ordone) ca și ei să vină și să-și spună ce știu.» Domnus episcopul a spus: «Lăsați-i să intre.» Și când au intrat, Tatian diaconul a spus: «Preavenerabilul cler s-a arătat.» Domnus episcopul a spus: «Preavenerabilii prezbiteri și preavenerabilii diaconi să stea în rânduială.» Teodor episcopul (de Damasc) a spus: «Unde a locuit preavenerabilul episcop Atanasie după refuzuri?» Domnus episcopul a spus: «Ce spun ceilalți clerici?» Episcopul Teodor a spus: „De acolo s-a dus la Perra”? Episcopul Domnus a spus: „Câți a hirotonit?” Episcopul Teodor a spus: „Spui că aceste hirotonii au fost săvârșite de el după trei refuzuri?”

Episcopul Domnus a spus: „Și ceilalți clerici să spună ce știu și ce s-a întâmplat după aceea.” Episcopul Teodor a spus: „De ce ați plecat spre Hierapolis?” Episcopul Domnus a spus: „Știu și eu că preasfințitul episcop Atanasie a plecat de acasă; pentru că mi-a adus scrisorile celor mai iubitori de Dumnezeu și sfinți episcopi, și anume, domnului Proclu și domnului Chiril.” Episcopul Teodor a spus: „Preaiubitorul episcop Atanasie a adus sfintele scrisori ale celor mai sfinți și iubitori de Dumnezeu episcopi; să poruncească sfinția Voastră să fie citite înaintea sfântului sinod.” Episcopul Domnus a spus: „Să fie citite.” Și au fost citite.”

„Teodor episcopul a zis: «Se pare că preacinstitul episcop Atanasie nu a raportat nimic adevărat preasfinților și iubiților de Dumnezeu arhiepiscopi, domnului Proclu și domnului Chiril; pentru că chiar sub fericitul Panolviu, care era mitropolitul și prietenul său, așa cum a afirmat în refuzurile pe care le-a prezentat, a refuzat episcopia de Perr; și nu a fost alungat de cler, așa cum a arătat, ci el însuși, fiind chemat de trei ori de același fericit Panolviu, a refuzat să asculte acuzațiile aduse împotriva sa și a părăsit orașul, adăugând în scrisorile sale de refuz că hotărâse să părăsească episcopia cu doi sau trei ani înainte.»”

„Episcopul Valeriu a zis: «Am văzut și eu că preacinstitul episcop Atanasie a dat mărturie mincinoasă preaiubiților și sfinților episcopi Proclu și Chiril; pentru că a renunțat de bunăvoie la episcopat în scris și, fiind chemat de trei ori de fericitul Panolviu, a evitat procesul, profitând de unele refuzuri, și a părăsit orașul de bunăvoie și nu a fost expulzat de clericii săi.»”

„Episcopul Polihroniu a spus: «Discuțiile deșarte despre cazul său al preacinstitului episcop Atanasie, care a calomniat cel mai onorabil cler al bisericii sale, sunt evidente; pentru că, după ce s-a retras de bunăvoie din slujba bisericească și după ce a plecat cu ceva timp înainte într-o călătorie lungă, le-a atribuit lor vina pentru aceasta.”

„Episcopul pompeian a spus: «Și recunoaștem, de asemenea, că preasfințitul episcop Atanasie a mințit și, în loc de un lucru, le-a arătat altul preaiubitorilor de Dumnezeu și sfinților episcopi Proclu și Chiril.»”

„Episcopul Iamblichus a spus: «Scrisorile de refuz înaintate de preacinstitul episcop Atanasie fericitului Panolvius, care era atunci episcop al mitropoliei și prietenul său, așa cum a arătat el însuși, ne arată că i-a calomniat în zadar pe cei mai onorabili clerici ai săi înaintea preasfinților arhiepiscopi Proclu și Chiril; pentru că el însuși a părăsit episcopia de Perr și a cerut ca altul să fie hirotonit episcop în locul său.»”

„Timotei, episcopul, a zis: «Și recunosc același lucru împreună cu episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu.»”

„Damian 292 Episcop a spus: «Am fost surprins că Episcopul Atanasie, chemat de Episcopul Mitropoliei, fericitul Panolviu, să se apere și, după ce a refuzat de trei ori episcopatul, și-a permis să-i tulbure pe preaiubiții de Dumnezeu Arhiepiscopi Proclu și Chiril și să nu le arate nimic adevărat.»”

„Gherontie, episcopul, a spus: «Și recunosc, de asemenea, că preasfințitul episcop Atanasie nu a arătat nimic adevărat despre preasfinții și iubiții de Dumnezeu episcopi Proclu și Chiril.»”

„Episcopul Teoctist a spus: «Și recunosc, de asemenea, că preasfințitul episcop Atanasie a dat mărturie mincinoasă preasfinților și reverenților arhiepiscopi Proclu și Chiril.»”

„Ștefan episcopul a zis: «Și recunosc mai degrabă că preasfințitul episcop Atanasie a mințit înaintea preasfinților și iubiților de Dumnezeu arhiepiscopi Proclu și Chiril; pentru că se pare că nu a fost expulzat de cler, ci mai degrabă a făcut refuzurile de bunăvoie.»”

„Valerius, episcopul Laodiceei, a spus: «Și eu recunosc același lucru împreună cu sfântul conciliu.»”
„(Epifanie, episcop de Arc 293 , a spus: «Și recunosc același lucru ca sfântul conciliu»”).
„Episcopul Vara 294 a spus: «Și sunt de acord cu sfântul sobor al preaiubitorilor de Dumnezeu episcopi și, împreună cu ei, confirm ceea ce și ei au acordat cu bine.»”
„Pavel Episcopul a spus: «Și recunosc același lucru ca sfinții părinți anteriori și hotărăsc împreună cu ei.»”
„Iosif, episcopul, a spus: «Și eu recunosc același lucru, că cei mai iubitori de Dumnezeu și mai sfinți episcopi.»”
„Mara, cel mai venerabil episcop, a spus: «Prea venerabilul episcop Atanasie a fost condamnat pentru mărturie mincinoasă depusă asupra celor mai iubiți episcopi de Dumnezeu.»”
„Episcopul Sava a spus: «Dacă preasfințitul episcop Atanasie ar fi iubit pacea, atunci nu ar fi trebuit, după refuz și jurăminte, să-i tulbure pe sfinții părinți și arhiepiscopii Proclu și Chiril.»”
„Ioan Episcopul a spus: «Și eu recunosc același lucru.»”
„Episcopul Daniel a zis: «Și eu recunosc în același fel.»”
„Episcopul Sofronie a spus: «Și sunt de acord cu cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi care au vorbit înaintea mea.»”
„Domnus episcopul a zis: «Îmi amintesc că atunci când am primit scrisorile preaiubitorilor de Dumnezeu episcopi Proclu și Chiril, l-am chemat pe el și pe cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din regiunea de aici pentru a examina împrejurările acestei chestiuni. Așadar, să se citească ambele scrisori.» Și au fost citite. (Domnus episcopul a zis: «Ce a răspuns preasfințitul episcop Atanasie la aceasta?») 295 ... Domnus episcopul a zis: «Citește și scrisoarea pe care a scris-o preaiubitorul de Dumnezeu Ioan, episcop al mitropoliei Hierapolisului»... De asemenea, a zis: «Știu că atunci când am primit scrisoarea de la preasfințitul episcop Atanasie, am convocat îndată un sfânt sinod la cererea lui și am trimis la el ca să vină la sfântul sinod convocat. „Citește, așadar, scrisoarea pe care i-am scris-o”... Domnus episcopul a spus: „Ce a răspuns la aceasta preasfințitul episcop Atanasie?”... Și a zis: „Citește și scrisoarea sinodului trimisă lui”... Domnus episcopul a spus: „Cine i-a adus această scrisoare”? .. A mai zis: „Ce altceva a mai spus nescris preasfințitul episcop Atanasie”? .. Domnus episcopul a zis: „Citește și scrisoarea scrisă de el către sfântul sinod.” Tatian diaconul a zis: „Am și eu scrisori de la preasfinției episcopi, domnul Iva și domnul Andrei, pe care le-au trimis când au fost chemați de sfinția voastră și nu au putut să se prezinte.” Domnus episcopul a zis: „Citește-le și pe ele în ordine.” Tatian diaconul a zis: „O altă petiție a fost înaintată sfântului sinod de către preasfințitul Filip, subdiaconul sfintei biserici a lui Dumnezeu din Perr; și dacă sfinția voastră poruncește, o voi citi.” Domnus episcopul a zis: „Citește-o.” Teodor episcopul a zis: „Numai tu știi ce este expus în petiție, sau și alții. „Știu ei?” Subdiaconul Filip a zis: „Prea cinstitul preot Fronto, fostul administrator, știe și el despre aceasta.” Episcopul Domnus a zis: „Prea cinstitul preot Fronto să spună ce știe despre această chestiune.” Episcopul Domnus a zis: „Ce duminică este aceasta?” Episcopul Teodor a zis: „Cine știe despre aceasta?” Preotul Fronto a zis: „Diaconul Teofil, care a fost cu prea cinstitul episcop Atanasie.” Episcopul Teodor a zis: „Ce știi tu despre chestiunea coloanelor de argint, dacă ai fost cu prea cinstitul episcop Atanasie la vremea aceea?” Episcopul Domnus a zis: „Să spună și cei pe care i-a pomenit Preotul Fronto ce știu.” Episcopul Teodor a zis: „Dacă cei pe care i-a pomenit prea cinstitul Mara sunt aici, atunci să declare și ei cu gura lor că știu.”

Diaconul Tatian a zis: „Diaconii Mara și Teofil sunt aici.” Teodor Episcopul a zis: „Ce știți voi despre această chestiune?” Domnus Episcopul a zis: „Citiți aceasta (petiția).” Teodor Episcopul a zis: „Oare cele spuse nu au umplut urechile tuturor cu ispite?”

„Domn episcopul a zis: «Ce trebuie făcut, după hotărârea sfântului vostru sobor»?”

„Teodor Episcopul a spus: «Dacă Episcopul Atanasie și-ar fi prețuit propria opinie, nu ar fi evitat investigarea acuzațiilor aduse împotriva sa, și mai ales când procesul a fost transferat la fericitul Panolvius, care era episcop de Hierapolis, care, așa cum Atanasie însuși a afirmat în repetate rânduri în scrisorile sale, era prietenul său și era dispus favorabil față de el. Dar a renunțat de trei ori la episcopia de Perr în scris - prin (scrisorile sale) pe care le-a trimis fericitului Panolvius și în care a cerut acest lucru, spunea el, pentru a primi pace. Dar nu a făcut acest lucru, ci, după ce a făcut o călătorie lungă, a tulburat urechile celor mai sfinți și preaiubiți de Dumnezeu arhiepiscopi, adică domnului Proclu și domnului Chiril, fără a comunica nimic de încredere oamenilor menționati anterior. Și după aceasta, fiind chemat în repetate rânduri, când de preasfântul nostru părinte și de domnul Arhiepiscop Domnus, când de „sfântul conciliu” - să-și retragă acuzațiile aduse împotriva sa, nu a vrut să vină. Deci ce stabilesc decretele bisericești?»” „Oricine este acuzat de un comportament necorespunzător și, fiind chemat pentru a treia oară, nu se prezintă, trebuie să fie lipsit de cinstea ce are. Dar se pare că menționatul Atanasie a fost chemat nu numai de trei ori, ci de multe ori și nu a dat dovadă de ascultare și nu a vrut să răspundă acuzațiilor aduse împotriva sa. Prin urmare, îl condamn la deposedarea de preoție, conform decretelor bisericești, și afirm că preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Hierapolisului, Domnul Ioan, trebuie cât mai curând posibil să hirotonească în mod legitim un episcop pentru biserica perriană, astfel încât acest oraș, eliberat de tulburările și tulburările care au fost în el în acești ultimi doi ani, să atingă în sfârșit o stare de pace.”

„Episcopul Valeriu a spus: «Întrucât se dovedește că menționatul Atanasie, care anterior refuzase să investigheze cazul și evitase procesul fericitului Panolviu și al fostului mitropolit de după el, și acum, fiind chemat în mod legitim de părintele comun și arhiepiscopul Domnus și de sfântul sinod adunat aici, evită în mod similar investigarea cazului sub diferite pretexte: atunci, evident, trebuie condamnat. Așadar, am hotărât să-l privez de preoție și de demnitatea episcopală; și de îndată ce va fi înstrăinat, un alt episcop trebuie cu siguranță hirotonit acolo, astfel încât în acest fel orfanitatea orașului Perra să se încheie acum.»”

„Episcopul Timotei a zis: «Dreapta și justa hotărâre împotriva numitului Atanasie a fost pronunțată de sfântul sinod adunat aici. Căci, fiind chemat și invitat de atâtea ori în mod legitim și constant de fericitul său mitropolit Panolvius, de preasfântul și iubitorul de Dumnezeu episcopul nostru, mitropolitul nostru Ioan, și de sfântul sinod prezent aici, și chiar de preasfântul și iubitorul de Dumnezeu episcopul nostru Domnus, nu s-a supus, folosind diverse scuze. Să-și atribuie atunci depunerea completă din preoție. Prin urmare, sunt de acord și eu cu ceea ce a fost hotărât canonic și în mod legitim de sfântul vostru sinod și vă rog să hirotonișiți un episcop în sfânta biserică din Perr, pentru ca noi și acea sfântă biserică să fim eliberați de căință și întristare.»”

„Mara episcopul a spus: «Și sunt de acord cu aceasta și condamn la privarea lui Atanasie, fostul episcop de Perros, de onoarea episcopală, pentru că, fiind chemat în mod repetat, nu s-a supus; și cer ca un episcop să fie hirotonit în locul său în biserica din Perros cât mai curând posibil.»”

„Episcopul pompeian a spus: «Și sunt de acord cu decretul canonic și bisericesc al preasfinților și iubiților de Dumnezeu mitropoliți Teodor și Valeriu, întrucât pe bună dreptate au condamnat, și consider că Atanasie, care a fost episcop al Perrei, trebuie în orice caz să fie lipsit atât de episcopat, cât și de cinstea episcopală; și cer ca un altul să fie numit episcop în acest oraș în locul lui, pentru ca măcar acum sfânta Biserică a lui Dumnezeu din Perra să fie eliberată de confuzie și tulburare.»”
„Iamblih, episcopul, a zis: «Și cred că este în conformitate cu ceea ce a fost hotărât în mod legitim și canonic de către episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu, adică de mitropoliții Teodor și Valeriu, cu privire la Atanasie, fostul episcop de Perros. De aceea, îl rog pe preasfințitul mitropolit Ioan să-l priveze de episcopatul său, conform raționamentului tău, și să dea un alt cap sfintei biserici de Perros.»”
„Episcopul Uraniu a spus: «Întrucât episcopul Atanasie, fiind chemat să se apere cu privire la marile și indecentele crime aduse împotriva sa, nu a ascultat de provocarea legitimă a preaiubitului și preasfințitului nostru Arhiepiscop Domnus și a sfântului și marelui sinod prezent, chinuit de o conștiință necurată: atunci cred și eu că este nevrednic și (ar trebui) lipsit de orice slujbă bisericească și de titlul de episcop.»”
„Episcopul Damian a zis: «Atanasie, fost episcop al bisericii din Perros, acuzat de crime evidente și chemat de fericitul Panolviu, care era mitropolitul său și avea grijă de el, ar fi trebuit să se supună și să-și exercite drepturile. Dar nu a făcut aceasta, ci a plecat într-o călătorie lungă și a tulburat urechile preaiubitorilor de Dumnezeu episcopi Proclu și Chiril și a adus scrisori, despre care preasfințitul nostru arhiepiscop Domnus și sfântul conciliu l-au chemat din nou, dar el nu a vrut să se supună. Întrucât nu a făcut aceasta, atunci am hotărât să-l privez și de demnitatea sa episcopală, iar preaiubitorul de Dumnezeu episcop Ioan, episcop al mitropoliei Hierapolis, să numească în locul său pe conducătorul sfintei biserici din Perros.»”
„Episcopul Polihroniu a zis: «Atanasie, care a fost odată episcop de Perros, ne-a pricinuit durere și plâns; acuzat de diverse crime, a evitat judecata, fiind chemat de trei ori de fericitul Panolvius, episcop de Hierapolis, și mai mult decât fostul său prieten, așa cum el însuși a declarat în scrisorile sale de renunțare, iar acum, chemat în mod repetat de preaiubitul și preasfântul arhiepiscop, Domnul Domnus, și de conciliul adunat aici, nu a vrut să se supună chemării, ci mult timp a râs și a neglijat decretele bisericești. Prin toate acestea s-a lipsit de slujba sacră și de titlul de episcop; să fie detronat, și după părerea mea; și să fie hirotonit un alt episcop în sfânta biserică din Perros, care să o poată elibera de această confluență de nenorociri.»”
„Episcopul Teoctist a zis: «Sunt de acord că sfântul conciliu a hotărât bine și în mod legitim ca Atanasie, care a fost episcop de Perra, să fie lipsit de onoarea episcopală; și cred că în locul lui ar trebui hirotonit un alt episcop al sfintei biserici din Perra.»”
„Episcopul Venetius a spus: «Și sunt de acord cu ceea ce a fost pronunțat canonic de sfântul conciliu, hotărând ca Atanasie, care era episcop de Perra, să fie de acum înainte lipsit de cinstea de episcop, iar în locul său să fie numit un alt primat al bisericii lui Dumnezeu.»”
„Episcopul Gherontius a spus: «Întrucât Atanasie, fost episcop al Perrei, fiind chemat în repetate rânduri de mitropolitul său fericit Panolvius, de preaiubitul de Dumnezeu Ioan, episcop al mitropoliei Hierapolis, și de preasfințitul nostru arhiepiscop Domnus, și nu numai de ei, ci și de sfântul conciliu prezent aici, nu a sosit: atunci îl condamn și pe el să fie deposedat de episcopia sa, conform decretelor bisericești; și cer ca un episcop pentru sfânta biserică din Perra să fie hirotonit cât mai curând posibil în locul lui.»”
„Ștefan episcopul a spus: «Atanasie, fost episcop al orașului Perra, acuzat de cele mai mari crime, fiind chemat în repetate rânduri, nu a ascultat niciodată, ci a plecat într-o

călătorie lungă și a tulburat urechile preaiubiților episcopi Proclu și Chiril, drept pentru care a fost chemat din nou de exarhul districtului estic 296 și de sfântul sinod adunat și tot nu a ascultat; în mod drept, ar trebui să fie deposedat de episcopat și în locul său să fie numit un alt primat în sfânta biserică menționată mai sus .»”
„Iosif, episcopul, a spus: «Atanasie, fostul episcop al bisericii din Perros, ar fi trebuit să vină și să se disculpe de acuzațiile aduse împotriva sa. Dar, întrucât, fiind chemat în mod repetat, nu a făcut acest lucru, acest sfânt sinod a pronunțat o hotărâre împotriva lui, conform decretelor bisericești. Și sunt de acord cu tot ceea ce a fost hotărât în mod legitim de sfântul sinod, hotărând să-l priveze de episcopat și, în locul lui, să numească un alt primat în sfânta biserică a lui Dumnezeu din Perros.»”
„Episcopul Fosfor a zis: «Și sunt de acord cu hotărârea legitimă a sfântului conciliu și decretez ca el, menționatul Atanasie, să fie deposedat de episcopia sa; cer și, în același timp, propun să se hirotonească pe altul ca episcop al bisericii perriene în locul lui.»”
„Episcopul Toma a spus: «În ciuda faptului că acuzatorii lui Atanasie l-au tulburat adesea pe Panolvius, fostul episcop al mitropoliei, și pe preasfințitul nostru domn Arhiepiscop Domnus, și acum sfântul sinod, în ciuda repetatelor chemări de a investiga acuzațiile, Atanasie nu s-a prezentat și astfel s-a retras din funcția episcopală. Și, în opinia sfântului sinod, este necesar ca sfânta Biserică a lui Dumnezeu din Perria, care a rămas atât de mult timp fără un primat, să primească un primat care să fie hirotonit în chipul cuvenit de către cel mai iubitor de Dumnezeu mitropolit și cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din regiune.»”
„Pavel Episcopul a spus: «Sunt de acord cu decizia acestui sfânt conciliu și îl recunosc pe Atanasie menționat anterior ca fiind lipsit de episcopia sa și cred că este mai probabil ca altul să fie hirotonit în locul său în sfânta biserică a lui Dumnezeu din Persia.»”
„Un alt episcop, Pavel, a spus: «Cred, în conformitate cu hotărârea bisericească și canonică a sfântului conciliu, că îl recunosc pe Atanasie, fostul episcop de Perr, ca fiind lipsit de onoarea episcopală și cred că este mai probabil ca altul să fie pus în locul său în această sfântă biserică a lui Dumnezeu .»”
„Mara episcopul a spus: «Și hotărăsc același lucru și îl recunosc pe Atanasie, fostul episcop de Perros, ca fiind lipsit de onoarea episcopală, deoarece, fiind chemat în mod repetat, nu s-a supus; și propun să hirotonesc pe altul în locul lui în sfânta biserică a lui Dumnezeu din Perros.»”
„Varan, episcopul, a spus: «și sunt de acord cu hotărârea legitimă a preaiubiților episcopi prezenți, recunoscându-l pe acest Atanasie ca fiind complet lipsit de onoarea episcopală și demnitatea episcopală și propun să hirotonesc pe altul în locul lui în sfânta Biserică a lui Dumnezeu din Persia».”
„Epifanie episcopul a zis: «Și sunt de acord cu buna și legitima hotărâre a sfântului sinod, recunoscându-l pe Atanasie, fostul episcop de Perros, ca fiind lipsit de onoarea episcopală și cred că este mai probabil să numească pe altul în acea biserică din Perros care să o poată conduce după voia lui Dumnezeu.»”
„Episcopul Jordan a spus: «Sunt de acord cu ceea ce a fost bine hotărât de sfântul conciliu, conform canoanelor bisericești, recunoscându-l pe Atanasie, fostul episcop de Perros, ca fiind lipsit de cinstea de episcop și propun să hirotonesc pe altul în locul lui în sfânta biserică a lui Dumnezeu din Perros.»”
„Ioan Episcopul a spus: «Și eu însumi sunt de acord cu hotărârea canonică și legală a sfântului conciliu și, recunoscându-l pe Atanasie ca fiind lipsit de episcopat, ordon ca un alt primat să fie numit la biserica din Perria.»”

„Episcopul Daniel a zis: «Sunt de acord cu toate opiniile canonice ale sfântului conciliu și, recunoscându-l pe Atanasie ca fiind lipsit de episcopat, poruncesc ca altul să fie hirotonit în locul lui în orașul Perra.»”
„Episcopul Sofronie a zis: «Și eu, urmând definiția canonică și legală a sfântului conciliu, îl recunosc pe Atanasie ca fiind lipsit de episcopie și poruncesc ca altul să fie pus în locul lui în sfânta biserică a lui Dumnezeu din Persia.»”
„Episcopul Savva a spus: «Și sunt de acord cu ceea ce au spus toți și împărtășesc opinia sfântului sinod, care a hotărât să-l priveze pe Atanasie de cinstea de a fi episcop, întrucât el, fiind chemat de întreaga regiune (a sa), și de mitropoliții săi, și de preasfântul nostru părinte și învățător, și de întregul acestui sfânt sinod, nu s-a supus; și hotărăsc în locul lui ca sfânta biserică a lui Dumnezeu din Perr să numească un alt episcop, care să poată înlătura această confluență de nenorociri din ea.»”
„Domnus episcopul a zis: «Mi-a fost neplăcut să exprim o astfel de opinie împotriva episcopului. Dar, întrucât sfântului sinod i-a plăcut, în dreptate, să-l deposedeze pe Atanasie de episcopie, conform decretelor bisericești, fiind acuzat de multe și mari crime și sustrăgându-se constant de la judecată și de la anchetă: atunci confirm și eu aceasta și sunt de acord cu opinia generală a tuturor, recunoscându-l ca fiind deposedat de preoție; și îi îngăduiesc preaiubitului de Dumnezeu episcop Ioan și celor mai pioși episcopi din acea regiune să hirotonească un alt episcop în locul lui în sfânta Biserică a lui Dumnezeu din Perria.»”
Și semnăturile episcopilor mai sus pomeniți.
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Dacă unii dintre cei care l-au detronat atunci pe preasfințitul episcop Atanasie împreună cu Domnus sunt prezenți la preasfântul sinod, să vină înainte.” 297 Și când Teodor, preasfințitul episcop al Damascului, Teoctist, preasfințitul episcop al Verrhoea, Gerontius, preasfințitul episcop al Seleuciei, Damian, preasfințitul episcop al Sidonului, Iosif, preasfințitul episcop al Heliopolisului, Sabbas, preasfințitul episcop al Palta și Sofronie, preasfințitul episcop al Constantinului, au venit înainte, cei mai iluștri demnitari au spus: „Să spună cei mai venerabili episcopi pentru ce crimă l-au detronat atunci (din episcopat) pe preasfințitul episcop Atanasie.”
Teodor, cel mai venerabil episcop al Damascului, a spus: „Clerul bisericii din Perria a adus acuzații împotriva lui; când a fost chemat, nu s-a prezentat, spunând că are niște dușmani; iar când a fost chemat a doua oară, nu s-a prezentat. Când a fost chemat a treia oară și a refuzat să vină, atunci, conform canoanelor, s-a pronunțat un decret despre depunerea sa.”
Teoctist, cel mai venerabil episcop de Verroa, a spus: „Cel mai venerabil episcop Atanasie a fost chemat de trei ori de conciliul adunat la Antiohia și nu s-a prezentat; din acest motiv a fost condamnat pentru că nu s-a prezentat.”
Gerontius, cel mai venerabil episcop al Seleuciei, a spus: „L-am detronat pentru că a fost chemat de trei ori conform canoanelor și nu a venit; conform canoanelor, a fost detronat și de toți cei adunați; căci ceva important era conținut în petițiile (depuse) împotriva lui; și a fost chemat conform canoanelor și nu a venit.”
Damian, cel mai venerabil episcop al Sidonului, a spus: „Prea venerabilul episcop Atanasie, fiind chemat de trei ori de sfântul sinod adunat în Antiohia, nu s-a supus; și, conform canoanelor, a fost detronat de toți cei adunați atunci.”
Iosif, cel mai venerabil episcop de Heliopolis, a spus: „Cel mai venerabil Atanasie, fiind chemat o dată, de două ori și de trei ori la sfântul sinod, care se adunase la Antiohia în curtea de justiție, nu a venit și a fost supus depunerii la depoziție.”
Savva, cel mai venerabil episcop de Palta, a spus: „Am fost prezent la proces. Atanasie a adus cea mai înaltă (scrisoare) ca nici domnul Teodoret, nici mitropolitul

Ioan să nu stea în instanță. Amândoi au stat în instanță. Le-am spus: dacă sunteți judecători, atunci ascultați cazul; dar dacă nu semnați, atunci plecați. A fost pur și simplu o ceartă și nu au vrut să semneze. În cele din urmă, a fost chemat a treia oară și nu a venit; și de aceea l-am demis."
Sofronie, cel mai venerabil episcop al orașului Constantina, a spus: „Nicio (acuzație) împotriva lui nu a fost investigată și în prezența lui aproape nimic nu a fost investigat. Ci l-au acuzat pe o parte. Noi nu am crezut o parte, pentru că acuzatorii spun ce vor; nu trebuie să ai încredere deplină în acuzatori. De aceea a fost chemat prima dată; a dat motivul pentru care nu s-a prezentat (că avea niște dușmani la sinod) și care este consemnat în acte. Apoi a fost chemat a doua oară. Din nou a fost chemat a treia oară. Când nu s-a supus a treia oară, s-a pronunțat un decret cu privire la depunerea sa."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Prea venerabilul episcop Atanasie să spună de ce, fiind chemat de trei ori de Sinodul din Antiohia, nu s-a arătat să profite de scuzele sale." Prea venerabilul Atanasie a spus: „Pentru că însuși judecătorul, antiohianul, a fost dușmanul meu. Cer ca aceasta să fie citită și adevărul să fie dezvăluit. Clerul a plecat și ei înșiși au decis fără tragere de inimă." Cei mai ilustri și ilustri demnitari au spus: „Prea venerabilul Episcop Savinian, întrucât a fost hirotonit de conciliul provincial după depunerea preavenerabilului Atanasie, ar trebui, după cum vedem, să rămână în episcopia orașului Perra. Căci el, fiind înlăturat de o parte, nu ar trebui să fie pe bună dreptate supus prejudiciului, deoarece nu a fost chemat și nu i s-a acordat dreptul la apărare. Dar detronatul Atanasie, care nu a ascultat de chemare și ulterior a primit un ordin de la o parte - de la Dioscor - să accepte episcopia, ar trebui, după cum vedem, să rămână în pace pentru moment. Și îl condamnăm să fie investigat prin ordin judecătoresc cu privire la acuzațiile aduse împotriva sa în fața preasfințitului Episcop Maxim al Antiohiei și în fața conciliului său, astfel încât în termen de opt luni, începând de astăzi, să se facă o anchetă cu privire la cei care au formulat deja o acuzație împotriva sa și la toți ceilalți care sunt implicați în această chestiune. Și dacă este în mod clar condamnat pentru tot ceea ce i s-a adus prin ordin penal și civil și a fost înregistrat în documente, sau dacă se constată că unul dintre acestea merită depunerea, atunci să se facă…" „...nu numai să fie lipsit de această episcopie, ci și supus legilor publice. Dacă, însă, în acest timp specificat nu este acuzat sau acuzatul nu este condamnat, așa cum s-a spus mai sus: atunci el, Atanasie, să primească din nou episcopia și biserica aceluiași oraș prin Preasfântul Maxim, episcopul marelui oraș Antiohia; iar Preasfântul Savinianus să-și păstreze demnitatea episcopală, să fie înlocuitor și să primească întreținerea pe care Preasfântul Episcop al Antiohiei, Maxim, o va stabili în conformitate cu mijloacele Preasfântei biserici din Perria. Auzind acestea, Preasfântul conciliu să spună dacă confirmă aceste decizii sau stabilește altceva."
Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei, a spus: „Nimic nu este mai drept decât aceasta." Cirus, cel mai venerabil episcop al Anazarthului, a spus: „Dumnezeu a vorbit prin tine." Sfântul Sinod a spus: „Nimic nu este mai drept, nimic nu este mai sigur. Aceasta este o judecată dreaptă; aceasta este o decizie dreaptă. Să se ducă la îndeplinire acest decret. Voi judecați împreună cu Dumnezeu."
Cei mai nobili și glorioși demnitari au spus: „Ceea ce a fost decretat de noi și hotărât de sfântul consiliu, să rămână neschimbat" 299 .
ACTUL AL CINCISPREZECEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA
Definiții ecleziastice întocmite de sfântul conciliu ecumenic întrunit la Calcedon.
Regula 1. Am considerat că este just să respectăm regulile stabilite de Sfinții Părinți la fiecare sinod de până acum.

2. Dacă vreun episcop săvârșește o hirotonire pe bani și transformă harul nevândut într-o vânzare, și pentru bani hirotonește un episcop, sau un chorepiscop, sau un prezbiter, sau un diacon, sau pe oricine altcineva din cler, sau numește pentru bani un ecleziastic, sau un ecleziastic, sau un promonar , sau în general pe cineva într-o funcție ecleziastică de dragul propriului câștig: atunci cel care încearcă aceasta, fiind condamnat, să fie în pericolul de a-și pierde propriul rang, iar cel numit de el să nu se folosească deloc de hirotonirea sau funcția pe care a cumpărat-o, ci să fie străin de demnitatea sau funcția pe care a primit-o pe bani. Și dacă cineva pare a fi un intermediar într-o astfel de extorcare josnică și ilegală, atunci și el, dacă este cleric, va fi detronat din rangul său, iar dacă este laic sau monah, să fie anatematizat.
3. Sfântul sinod a aflat că unii dintre cei aparținând clerului, de dragul propriului câștig josnic, iau moșiile altora și își aranjează treburile lumești, neglijează slujba lui Dumnezeu și rătăcesc prin casele celor lumești și, din lăcomie, primesc însărcinare peste moșii. De aceea, sfântul sinod a hotărât ca nimeni, nici episcop, nici cleric, nici monastic, să nu ia moșii sau să intre în administrarea treburilor lumești, decât dacă prin lege este chemat la tutela necondiționată a minorilor, sau episcopul orașului îi încredințează grija treburilor bisericești, sau a orfanilor și văduvelor neajutorate și a persoanelor care au nevoie în mod special de ajutor bisericesc, pentru frica lui Dumnezeu. Dacă cineva în viitor îndrăznește să încalce acest decret, să fie supus pedepselor bisericești.
4. Cei care urmează cu adevărat și sincer viața monahală să fie considerați vrednici de cinstea cuvenită. Dar, întrucât unii, purtând haine monahale, tulbură bisericile și treburile civile, mergând fără menajamente din oraș în oraș și chiar încearcă să-și întemeieze mănăstiri, este hotărât ca nimeni să nu construiască sau să întemeieze nicăieri o mănăstire sau o casă de rugăciune, fără permisiunea episcopului orașului: iar monahii din fiecare oraș și țară să fie supuși episcopului, să păzească tăcerea, să practice doar postul și rugăciunea, rămânând în acele locuri în care s-au retras (din lume); să nu se amestece nici în biserică, nici în treburile lumești și să nu ia parte la ele, părăsindu-și mănăstirile, decât atunci când episcopul orașului le permite, din motive necesare. Niciun rob să nu fie primit în monahism în mănăstiri, fără voia stăpânului său. Am hotărât ca cel care se apropie de această hotărâre a noastră să fie excomunicat din comuniunea (Bisericii), pentru ca numele lui Dumnezeu să nu fie hulit. Cu toate acestea, episcopul orașului trebuie să aibă grija cuvenită față de mănăstiri.
5. În ceea ce privește episcopii sau clericii care se mută dintr-un oraș în altul, s-a hotărât ca regulile (stabilite) de Sfinții Părinți cu privire la aceasta să aibă puterea lor.
6. Este absolut interzisă hirotonirea cuiva, fie ca preot, fie ca diacon, sau chiar în orice grad în rânduiala bisericească, cu excepția cazului în care persoana hirotonită este numită într-o biserică orășenească sau rurală, sau într-o biserică martirică, sau într-o mănăstire. În ceea ce privește cei hirotoniți fără numire, sfântul sinod a hotărât: hirotonia lor să fie considerată invalidă și să nu poată sluji nicăieri, spre rușinea celui care i-a hirotonit.
7. Odată ce i-am numărat pe clerici și monahi, am hotărât că aceștia nu vor intra în serviciul militar sau în gradele seculare; altfel, pe cei care îndrăznesc să facă aceasta și nu se întorc cu pocăință la ceea ce au ales mai înainte pentru Dumnezeu, îi vom anatemiza.
8. Clericii din azilurile de pomană, mănăstiri (și bisericile martirilor) vor rămâne, conform tradiției sfinților părinți, sub autoritatea episcopilor fiecărui oraș și nu vor fi îndepărtați, prin insolență, de sub controlul episcopului lor. Iar cei care îndrăznesc să încalce acest decret în vreun fel și care nu se supun episcopului lor, dacă sunt clerici,

vor fi supuși pedepsei conform regulilor, iar dacă sunt monahi sau laici, vor fi excomunicați.
9. Dacă vreun cleric are un proces cu un alt cleric, să nu-și părăsească episcopul și să nu alerge la tribunalele seculare. Ci să prezinte mai întâi cazul în fața propriului episcop sau, cu permisiunea aceluiași episcop, tribunalul să fie compus din cei pe care ambele părți îi doresc. Și oricine acționează împotriva acestui lucru, să fie supus pedepsei conform regulilor. Dacă un cleric are un proces cu propriul episcop sau cu un alt episcop, să fie judecat în conciliul provincial. Dacă un episcop sau un cleric are o plângere împotriva mitropolitului aceleiași regiuni, să apeleze fie la exarhul districtului, fie la tronul domnitorului Constantinopolului și să fie judecat în fața lui.
10. Nu este permis ca un cleric să fie înregistrat în același timp în bisericile a două orașe, atât în cea în care a fost hirotonit prima dată, cât și în cea în care s-a transferat, ca fiind mai mare, din dorința de glorie deșartă. Cei care fac aceasta să se întoarcă la propria lor biserică, în care a fost hirotonit prima dată, și să slujească acolo numai lor. Și dacă cineva a fost deja transferat de la o biserică la alta, să nu ia parte la treburile fostei biserici, sau ale bisericilor martirilor, sau ale azilurilor de pomană, sau ale hospicelor dependente de aceasta; iar pe cei care îndrăznesc, după decizia acestui mare și ecumenic conciliu, să facă ceva acum interzis, sfântul conciliu a hotărât să-i detroneze din rangul lor.
11. Am hotărât ca toți săracii și cei care au nevoie de ajutor, după ce li se dovedește (sărăcia), să meargă doar cu scrisori bisericești pașnice, și nu cu scrisori reprezentative. Căci scrisorile reprezentative ar trebui date doar persoanelor care au îndoieli.
12. Ni s-a ajuns la cunoștință că unii, contrar decretelor Bisericii, recurgând la autorități, prin intermediul unor scrisori pragmatice, au împărțit o regiune în două, astfel încât în (una și) aceeași regiune există doi mitropoliți. De aceea, sfântul conciliu a hotărât ca episcopul să nu îndrăznească (să facă) așa ceva; căci oricine încearcă aceasta va fi detronat din rangul său. Iar acele orașe care prin scrisori regale sunt deja onorate cu titlul de mitropolie, se vor bucura de aceeași onoare, (precum și) episcopul care guvernează biserica lor, cu păstrarea propriilor sale drepturi de adevărată mitropolie.
13. Clericilor străini și necunoscuților 301 din alt oraș, fără scrisori reprezentative de la propriul episcop, nu le este permis să slujească nicăieri.
14. Întrucât în unele eparhii cititorilor și cântăreților le este permis să se căsătorească, sfântul sinod a hotărât ca niciunul dintre ei să nu fie îngăduit să ia soție de altă credință; ca cei care au născut deja copii din astfel de căsătorii, dacă au reușit deja să-i boteze pe cei născuți de eretici, să-i aducă în comuniune cu Biserica Catolică, iar cei care nu i-au botezat să nu-i boteze de eretici, nici să-i unească în căsătorie cu un eretic, sau un evreu, sau un păgân, decât atunci când persoana care se căsătorește cu un ortodox promite să se convertească la credința ortodoxă. Dacă cineva încalcă această hotărâre a sfântului sinod, să fie supus (pocăinței) conform regulilor.
15. O femeie nu trebuie hirotonită diaconiță înainte de a împlini vârsta de patruzeci de ani și numai după o examinare atentă. Dar dacă, după ce a primit hirotonirea și a petrecut un timp în slujire, se căsătorește, o astfel de persoană, ofensând harul lui Dumnezeu, va fi anatematizată împreună cu cel care s-a unit cu ea.
16. O fecioară care s-a dedicat Domnului Dumnezeu, precum și o monah, nu trebuie să fie îngăduită să se căsătorească. Dacă cineva este prins făcând aceasta, să fie lipsit de comuniunea (cu Biserica). Totuși, am stabilit că episcopul locului are autoritatea (de a arăta) o astfel de filantropie.

17. În fiecare dieceze, parohiile rurale sau suburbane vor rămâne invariabil sub autoritatea episcopilor care le răspund, mai ales dacă le-au avut în grija și administrarea lor timp de treizeci de ani fără nicio dispută. Dacă a existat sau va exista vreo dispută cu privire la acestea mai puțin de treizeci de ani, atunci cei care se consideră ofensați vor avea voie să se adreseze conciliului regional. Dacă cineva este ofensat de mitropolitul său, acesta să fie judecat în fața exarhului districtului sau în fața tronului Constantinopolului, așa cum s-a spus mai sus. Dacă vreun oraș este nou înființat sau va fi înființat în viitor de autoritatea regală, atunci distribuirea parohiilor bisericești va urma ordinea civilă și zemstvă.
18. Co-conspirația sau formarea unei gloate, ca o crimă, este complet interzisă chiar și de legile externe; ar trebui interzisă cu atât mai mult ca acest lucru să nu se întâmple în Biserica lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă se constată că unii clerici sau monahi se leagă unii pe alții prin jurământ, sau formează o gloată, sau complotează împotriva episcopilor sau a co-conspiratorilor (lor), aceștia să fie complet destituiți din rangul lor.
19. Ni s-a adus la cunoștință că în regiuni nu există episcopi numiți prin regulile sinoadelor și, din această cauză, treburile bisericești care necesită îndreptare suferă foarte mult. De aceea, în conformitate cu regulile sfinților părinți, sfântul sinod a hotărât ca în fiecare regiune episcopii să se adune de două ori pe an, oriunde va plăcea episcopului mitropoliei și să îndrepte tot ce pare necesar. Iar episcopilor care nu vin la sinod, (chiar dacă) locuiesc în orașele lor și, în plus, sunt sănătoși și liberi de orice muncă urgentă și necesară, să le facem o îndemnare frățească.
20. Clericilor care slujesc în biserică nu li se va permite, așa cum am deja decretat, să fie repartizați la o biserică din alt oraș, ci trebuie să se mulțumească cu cea în care au fost onorati să slujească mai întâi, cu excepția celor care, fiind lipsiți de patria lor, au trecut din necesitate la o altă biserică . Dar dacă vreun episcop, după această hotărâre, primește un cleric aparținând unui alt episcop, atunci este hotărât (de noi) ca atât cel primit, cât și cel care a primit să fie în afara comuniunii (bisericii) până când clericul care a trecut se va întoarce la biserica sa .
21. Să nu accepte (denunțuri) din partea clericilor sau laicilor care denunță episcopii sau clericii simplu și fără investigare, ci mai întâi să investigheze opinia publică despre aceștia.
22. Să nu se permită clericilor, după moartea episcopului lor, să jefuiască lucrurile care i-au aparținut, așa cum este interzis de canoanele vechi. Cei care fac aceasta sunt în pericol de a fi decăzuți din gradele lor.
23. Sfântului sinod i s-a adus la cunoștință că unii clerici și călugări, fără nicio însărcinare din partea episcopului lor, iar alții chiar fiind excomunicați de acesta din comuniune, merg în cetatea Constantinopolului și locuiesc acolo mult timp, provocând tulburări și tulburând rânduiala bisericească și chiar răsturnând casele unora. De aceea, sfântul sinod a hotărât: mai întâi, prin intermediul unui ecdic al preasfintei biserici a Constantinopolului, să le reamintească să părăsească cetatea; dar dacă vor continua fără rușine aceleași fapte, atunci să fie îndepărtați cu forța prin intermediul aceluiași (ecdic) și returnați la locurile lor.
24. Mănăstirile odată sfințite, prin voința episcopului, vor rămâne mănăstiri pentru totdeauna, iar lucrurile care le aparțin vor fi păstrate în mănăstire și de acum înainte nu vor mai fi locuințe seculare pentru ele. Cei care permit acest lucru vor fi pedepsiți conform regulilor.
25. Întrucât unii mitropoliți, așa cum ne-a devenit cunoscut, neglijează turmele încredințate lor și amână hirotonirea episcopilor, sfântul sinod a hotărât ca hirotonirea episcopilor să se săvârșească în termen de trei luni, cu excepția cazului în care o

nevoie inevitabilă impune o prelungire a termenului. Dacă cineva nu face aceasta, este supus pedepsei conform regulilor. Între timp, veniturile bisericii văduve trebuie păstrate intacte de către administratorul acestei biserici.
26. Întrucât în unele biserici, așa cum a devenit cunoscut și nouă, episcopii administrează bunurile bisericești fără administratori, s-a hotărât ca fiecare biserică care are un episcop să aibă din clerul său și un administrator, care să administreze bunurile bisericești sub autoritatea episcopului său, astfel încât dispensația bisericii să nu fie fără martori, pentru ca bunurile bisericii să nu fie risipite și preoția să nu fie învinovățită. Dacă (cineva) nu face aceasta, este supus regulilor divine.
27. Sfântul Sinod a hotărât că cei care fură femei sub pretextul căsătoriei sau care îi ajută sau își dau consimțământul răpitorilor, dacă sunt clerici, să fie decăzuți din rangul lor, iar dacă sunt laici, să fie anatematizați.
28. Urmând în toate decretele sfinților părinți și recunoscând canonul celor 150 de preaiubiți episcopi citiți recent, stabilim și decretăm același lucru și cu privire la privilegiile Preasfintei biserici a Constantinopolului, noua Romă. Căci părinții au dat pe bună dreptate privilegii tronului vechii Rome, deoarece era orașul domnitor. Urmând același impuls, cei 150 de preaiubiți episcopi 302 au acordat privilegii egale și Preasfântului tron al noii Rome, judecând pe bună dreptate că orașul, onorat de guvernarea imperială și de sinod și având privilegii egale cu vechea Romă imperială, ar trebui să fie înălțat, ca acesta, în treburile bisericești, fiind al doilea după el. Și de aceea numai mitropoliții districtelor pontic, asiatic și trac, precum și episcopii străinilor din districtele menționate mai sus, pot fi hirotoniți de către preasfântul tron menționat mai sus al Preasfântei biserici a Constantinopolului; adică, fiecare mitropolit al districtelor menționate mai sus, împreună cu episcopii regiunii, poate hirotoni episcopii diecezelor, așa cum este prescris de canoanele divine. Și mitropoliții districtelor menționate mai sus (trebuie) să fie hirotoniți, așa cum s-a spus, de către arhiepiscopul Constantinopolului, după ce s-a făcut o alegere armonioasă, conform obiceiului, și supuși lui.
29. A degrada un episcop la rangul de preot este un sacrilegiu. Dacă o vină justă îl îndepărtează de la funcția episcopală, atunci nu ar trebui să ocupe locul de preot. Dar dacă fără nicio vină este îndepărtat din demnitatea sa, să fie repus în demnitatea episcopatului.
Anatolius, cel mai venerabil arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Cei despre care se spune că au fost retrogradați de la demnitatea episcopală la rangul de preot, dacă sunt acuzați din motive întemeiate, sunt pe bună dreptate nedemni de onoarea de preot. Dar dacă, fără nicio vină întemeiată, sunt retrogradați la un rang inferior, atunci pot pe bună dreptate, dacă sunt găsiți nevinovați, să primească atât demnitatea episcopală, cât și preoția."
30. Întrucât cei mai onorabili episcopi ai Egiptului au amânat, în prezent, subscrierea la scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon, nu din opoziție față de credința catolică, ci spunând că în districtul egiptean este obiceiul să nu se facă nimic de genul acesta fără consimțământul și hotărârea arhiepiscopului lor și cer o amânare până la hirotonirea viitorului arhiepiscop al marelui oraș Alexandria: atunci am considerat că este drept și omenesc (să-i lăsăm în rangul lor în orașul domnesc și să le dăm timp urgent până când arhiepiscopul Alexandriei este hirotonit. Prin urmare, rămânând în rangul lor, fie să prezinte garanți, dacă acest lucru le este posibil, fie să certifice acest lucru cu jurământ.
(Semnatarii Sinodului de la Calcedon.) 303

(Paskhazin, episcop vicar al domnului meu, cel mai binecuvântat și apostolic papă al întregii biserici a orașului Roma, Leon, prezent la conciliu, a decretat, a convenit și a semnat.)
Lucențiu, episcop al bisericii orașului Auschwitz, vicar al domnului meu, cel mai binecuvântat și apostolic om, papă al întregii biserici a orașului Roma, Leon, prezent la conciliu, după ce a citit (actele acestuia) în greacă, a decretat, a convenit și a semnat.
Bonifaciu, preotul Sfintei Biserici Romane, prezent la conciliu, a decretat, a convenit și a semnat.
Leon, preotul sfintei biserici a Romei, prezent la conciliu, a decretat, a convenit și a semnat.
Anatolie al Constantinopolului.
Regiunile Traciei 3 episcopi:
Ciriac din Heracleia, prin Lucian.
Roman Eudoxiopolsky.
Lucian din Bizanț.
Regiunea Tracia, al doilea număr de 3 episcopi:
Frontius Philippopolis.
Sebastian din Veria.
Epictet din Veroia.
Regiunea Rodopi din Diocletianopolis 4 episcopi:
Vasile din Traianopolis.
Dokimasiy din Marod.
Serenus Maximapolsky.
Macarie din Enunt.
Episcopul regiunii Emimont 1:
Jovian din Demectus.
Regiuni ale Iliriei 7 episcopi:
Anastasie al Tesalonicului, prin Quintilian, Episcopul Heracleei.
Sozon Philippi.
Dardanius varlaianus.
Maximinus din Serria.
Nicolae din Strov.
Anopagul din Phazut.
Eusebiu de Doviruta.
.....Milikkensky.
Regiunea Greciei 8 episcopi:
Petru din Corint.
Nikaia 304 Megarian.
Ioan din Messina.
Ofelim din Gat.
Atanasie de Opontun.
Irinikos din Nafpaktos.
Domnus Plataeon.
Onisim din Alguz.
Magnus Diaconul.
Primii 9 episcopi din regiunile Siriei :
Maxim al Antiohiei.
Maximin.
Macarie din Laodiceea, prin Eusebiu, prezbiter al Antiohiei.

Teoctist din Virius 305 .
Geronțiu din Sileuki.
Romulus din Calcedon.
Petru de Gaval.
Mara Osnosatsky.
Sava Paltsky.
Uraniu gavalonic.
Regiunea Siriei a 2-a 6 episcopi:
Domnus din Apamea, prin Mellitus din Larisa.
Primii 8 episcopi din regiunea Cilicia:
Teodor din Tars.
Matroniană din Pompeiopolis, prin mitropolitul Teodor.
Alexandru din Sebaste.
Filip al lui Adam.
Ipatii Zefirski.
Teodor al lui Augustus.
Chrysippus mallatense.
Salustin de Corricut, prin Filip de Adana.
Regiunea Cilicia a 2-a 19 episcopi:
Chiril de Anazarv.
Polichronius al lui Epifanie.
Yogam 306 Flavsadsky.
Indim Irenupolsky.
Iulian din Roxut.
Besianus din Mopsuestia, prin Sofronie, episcopul Isauriei.
Vasile din Seleucia .
Teodor din Claudiopolis.
Iulian din Kelendorot.
Yogam 307 Diecezarian.
Daniel din Anagnost.
Epifanie din Ketestoroi.
Mamprey Titipolsky.
Acachie al Antiohiei.
Lea-mandit, prin Papa Diaconul.
Amoniu latapensis.
Arlian din Selinunte, prin subdiaconul Paul.
Natalis Philadelphica.
Tyrannus germanicus.
Regiuni ale Feniciei 13 episcopi:
Fotie din Tir.
Damian din Sidon.
Pavel din Ptolemaida.
Olimpius din Aradupoli.
Pavel Porfiritul.
Thomas Ponian.
Petru de Vivluti, prin intermediul lui Photius de Pureus.
Eustațiu din Perifropolis.
Teodor din Tripolie.
Heraclius din Arc.
Alexandru Anaparadski.

Porfiriu din Votriopolis, prin diaconul Selosseus.
Strosiadsis fosforică.
Regiuni din Fenicia, Liban 7 episcopi:
Teodor din Damasc.
Emisian de uraniu.
Iosif din Iliopolis.
Toma din Eutreopolis.
Valeriu din Laodiceea.
Eustathie Filisteanul Sarasin 308 .
Iordania din Arabia.
Regiuni ale Arabiei 15 episcopi:
Constantin de Vostron.
Eulampius din Filadelfia.
Proclus din Hadraon.
Teodor din Canophasis.
Ormisda philippensis.
Flaccus din Geroasothea, prin intermediul lui Constantius din Boflotrostreis.
August Eufrasian.
Ștefan din Hierapolis 309 .
Teodoret din Samosata.
Ioan din Cyropolis.
Timotei al Germaniei.
Evulkii Dolichiiskii 310 .
Gavinian din Zeugmata.
Patrick din Perr.
Rufin din Neocezareea.
Regiunea Ozdroj are 8 episcopi:
Non-Kelabazed.
Gayouma din Marcopol.
Ioan de Carron.
Avraam din Kastrokirk.
Daniel al Macedoniei.
Damian din Calinicopolis.
Sofronie al Constantinopolului.
Ioan de Sarraken.
Regiuni ale Mesopotamiei 6 episcopi:
Simeon din Amud.
Noe din Cezareea 311 .
Mara din Azetini.
Zeven din Martiropolis.
Gayum Inzelsky 312 .
Eusebiu Sufaninsky 313 .
Primii 9 episcopi din regiunile Palestinei:
Juvenal din Ierusalim.
Glukon din Cezareea, prin Sozinus, episcop de Edin.
Leonty din Ascalon.
Fotin din Diospolis.
Paul din Antedon.
Prelius din Agathapolis.
Pankraty Aviadsky 314 .

Polichronius din Antipatride.
Ștefan din Iamnia.
Regiunile Palestinei, a doua oară, 4 episcopi:
Severian din Scitopolis.
Annianus din Capitolias.
Zevinus pellesticus 315 .
Ioan din Gadara.
A treia provincie a Palestinei are 6 episcopi:
Viril din Elia.
Areta elusii.
Musonium sooronii 316 .
Marcian din Diot.
Tirasul de câmpie.
Marcian din Gaza.
Regiuni ale Epirului antic 8 episcopi:
Atticus din Nicopole.
Marca lui Eurxos 317 .
Fenicul călătorilor.
Eutihie din Adrianopole.
Claudius din Asciam.
Soterik Kerkyra-Nezitanian.
Filocteu din Dodona.
Ioan de Protik 318 .
Zona metropolitană Epir 4 episcopi:
Zinovi Bostroiski.
Luca din Doraki.
Eusebiu al Apolloniei.
Petru de Ekimiya 319 .
Regiunile Tesaliei 1 episcop:
Constantin al lui Demetrios 320 .
Regiunile Cretei 5 episcopi:
Martiriu din Gargia 321 .
Ghenadi Gnosutki.
Chiril din Subset.
Eufrat Eleutherius.
Dmitri Lavpenski.
Regiunea Bitiniei Pontice 5 episcopi:
Eunomius din Nicomedia.
Anastasie de Niceea.
Iulian din Kos și prezbiter al Arhiepiscopului Leo.
Eleutherius din Calcedon 322 .
Callinicus apanensis.
Primii 7 episcopi din regiunile Galatiei:
Eusebiu din Anquir.
Iulian din Tavim.
Melistogg Lulliopolis 323 .
Iperechius din Iasponotia 324 .
Akakiy Kinite.
Lavkadi Mnizutsky.
Eufrasie al Galatiei.

Regiunea Galatiei a 2-a 7 episcopi:
Teoctistul din Pesinunte,
prin arhidiaconul Fotie.
Elpidium myrekenonfermianum.
Mytherium 325 Amorian.
Acvila eudoxiadensis.
Kiriak din Troenad.
Pius de Petaigne.
Longinus din Orchis.
Primii 3 episcopi din regiunea Capadocia:
Falassius din Cezareea.
Musonius din Nyssa.
Firmin Fermissky.
Regiunea Capadocia, al doilea număr de 4 episcopi:
Patrick de Tyana.
Teodosie de Nazianz.
Aristomah din Colonos.
Cirus din Kivistron.
Primii 3 episcopi din Armenia:
Ioan din Sevastia.
Cecropius 326 Sebastian.
Ioan din Nicopole.
Regiunile Armeniei, al doilea număr de 4 episcopi:
Constantin de Melitinsky.
Akakiy din Ariaranthea.
Adoniu de Kraviska, prin preotul Lucius.
Ioan de Arkis, prin preotul Eufroniu.
Regiunea Pontului Polemonia 4 episcopi:
Doroteu din Neocezareea, prin diaconul Fotin.
Ioan de Polemonia.
Gratiada din Kerasson.
Atharviy din Trapezunt.
Regiunile Hellespont 6 Episcopi:
Seleucius din Amasenia.
Antonie de Amessenia, prin diaconul Olimpius.
Paralyus din Andraponus, prin presbiterul Elpidius.
Uraniu de Fildeș, prin Prezbiterul Paul.
Atticus din Zilonia.
Antioh din Sinope.
Regiunile Paphlagoniei 5 episcopi:
Petru din Gangra.
Eferik din Pompeiopolis, prin Prezbiterul Epifanie.
Rin din Juliopolis.
Polichronius din Dadyra.
Teodor de Soron.
Zonele din Honoriada 6 episcopi:
Caligoras din Claudiopolis.
Teodor din Heraclius.
Apragmonium tuitanium.
Teofil din Adrianopole, prin preotul Pelagius.

Genetlius Ekratsky, prin prefetul Eulogius.
Olimpius din Prusiada, prin presbiterul Modest.
Regiunea Hellespontine 11 episcopi:
Diogene din Cizic.
Petru din Dardanus.
Falassiy Parvsky.
David al lui Hadrian 327 .
Eulalie din Pion.
Paeonia troadensis.
Ștefan din Pimanen.
Feoserv 328 Ili.
Hermias din Abydos.
Daniel din Lampsak.
Patrick de Adrianopol.
Regiunea Asiatică 20 de episcopi:
Ștefan din Efes.
Ethericus din Smirna.
Toma din Auliocom și Valentiniapolis.
Evsey 329 Klazomensky.
Kiriak Ulsky 330 .
Leonty cel Mare al Magneziei.
Mama este un anime.
Quintus Phocian.
Proclus din Algizia 331 .
Vasile Palaiaspolsky.
Filip cel neaslilit.
Rufinus vriolonensis.
Olimpius din Evasia.
Isaia din Eleus.
Esper al Epifaniei.
Petronius din Myrinea.
Neonium missensis.
Ardei păun.
Mitropolitul Marcellinus.
Avianus hyperotis 332 .
Regiunile Lidiei 13 episcopi:
Florența din Sardes.
Menecrates din Korassus.
Patrick de Eras.
Polycarp gavalensis.
Pavel Trypillian.
Eliy din Vendut.
Consignația Hierocaesarea 333 .
Amantiy Selgonsky.
Andrei Satalski.
Dionisie din Attania.
Gemellus stratonicus.
Alchimedes din Evland 334 .
Leuclus din Apollosier.
Regiunile Pamfiliei 8 episcopi:

Epifanie din Perga.
Teofil din Hadria.
Teodor din Lavsani.
Marcellinus din Isindon.
Macedonean din Magidnia.
Neon imisky 335 .
Pavel Poglotski.
Mara din Codroil.
Regiuni din alte Pamfilie 22 episcopi:
Amfilohie din Side.
Eudoxie din Elleton.
Eusebiu de Cottina.
Aristodit Olimpianul.
Capidal de paladiu.
Ștefan de Limmit.
Croton pasendoniensis.
Teodor de Antifollus.
Antipater din Caumenes.
Andrei Ftoleotsky.
Soman Vovonsky.
Gaius din Svedron.
Marcian din Coral.
Roman din Mir.
Eudoxie din Khomat.
Kirin Patalsky.
Zenodot din Thelimis.
Filip al Barbariei.
Leonty din Araks.
Rogoz panoramic înțepător.
Nikullus din Acrasut.
Obrem Korakesian.
Regiunile Licaoniei 8 episcopi:
Onesifor din Iconium.
Neoptolemus din Cronos.
Pavel Derbsky.
Plutarh din Listra.
Evgheni Kenski.
Rufus Sidsky.
Tyrannus din Imadan.
Osholium lalandensis.
Regiunile Pisidiei 16 episcopi:
Pergam Antiohia.
Pavel Philomedes.
Feoktist din Piatus.
Cyrus din Sealand.
Alexandru din Seleucia.
Foțian din Sanages.
Wasson din Napoli.
Musonius limensis.
Eutropiu din Hadad.

Longinus apameicus.
Mitropolie fortificată.
Libanius din Pallatus.
Olimpiu din Sozopol.
Messalin din Lovedock.
Florentin din Adrianopole.
Maximinus din Zozulon.
Regiuni ale Cariei 13 episcopi:
Cretonianus aphrodisianus.
Ioan din Alysdon.
Panias enidonianã.
Menandru din Heracleea.
Ioan de Onaizon.
Teodoret din Alavand.
Kalandion din Acharnas 336 , prin intermediul prezbiterului Pulian.
Dionisie al Antiohiei.
a plâns Iassian.
Dionisie din Latom.
Eupythios din Strotonicos.
Tutelanius apilonicus 337 .
Ioan de Nydia.
Regiunile Frigiei, cei fericiți 12 episcopi:
Marinian din Sinada.
Lumea din Wieland.
Filip de Sigias 338 .
Avirki din Gheraspol.
Eustochius din Docimium.
Acvila antoklinensis.
Eusebiu din Dorileia.
Motim Eppssky.
Epifanie de Mordag.
Ciriac din Eucarpie.
Vasili Nakoliiski.
Strategiile lui Polyvatsky.
Regiunea Frigiei este pașnică, 13 episcopi:
Nunechie din Laodicea Trimitaria.
Daniel din Kadiya.
Eulalie din Sivria.
Pavel Arist.
Ghenadi Akmonski.
Filip al Agirassizilor 339 .
Evandr al Diocleziei.
Modestus din Sebaste.
Matia din Themesia.
Haris din Dionysospolis.
Ioan de Trebizonda.
Ghenadi Mossinski.
Regiunea Nizon 4 episcopi:
Ioan din Rodos.
Eufronțiu din Chios.

Florența din Mitilene.
Varakh din Naxos.
Regiunea Cipru are 7 episcopi:
Olimpius al lui Constanțiu, prin Didimius, episcop de Latipius.
Epafrodit din Connesos.
Sotir al lui Teodosie.
Fotin din Citera.
Heliodor din Amathus.
Didim Latipsky.
Proevhii ale lui Arsenoi.
Episcopi din Regiunea Africană 2:
Valerian din Bassiana.
Valeriană africană).

ACTUL AL XVI-LEA AL SFÂNTULUI SINDOC DE LA CALCEDONA

În consulatul domnului nostru Marcian, constantul August, și al celui care va fi declarat, în calendele lui noiembrie, la Calcedon, din ordinul preasfințitului și preapiosului domnului nostru Marcian, constantul August, ai mai iluștrilor și glorioșilor demnitari menționati anterior, precum și ai preavenerabililor episcopi, 340 și restul conciliului (sfânt) și ecumenic, convocat din ordinul preasfințitului și preapiosului domnului nostru, în orașul Calcedon, adunați în preasfânta biserică a sfintei mucenițe Eufimia; și când toți s-au așezat înaintea grătarului sfântului altar, Paschasinus și Lucențius, preavenerabilii episcopi care ocupă locul tronului apostolic, au spus: „Dacă domnia voastră poruncește, trebuie să prezentăm o declarație". Cei mai iluștri demnitari au spus: „Spuneți ce vreți". Preavenerabilul Episcop Paschasin, care ocupă scaunul episcopal al Romei, a spus: „Suveranii universului, preocupați de sfânta credință catolică, prin care împărăția lor crește și crește, au binevoit să decreteze ca în pace să se păstreze o singură credință în toate bisericile. Iubirea lor pentru omenire a binevoit să aplice o grijă și mai mare în viitor, pentru ca vreo ceartă, schismă sau ispite să nu mai apară printre episcopii lui Dumnezeu. Și ieri, când Excelența Voastră și (urmându-vă) smerenia noastră ați plecat, ei spun că au fost întocmite niște acte, pe care le recunoaștem ca fiind întocmite contrar canoanelor și decenței bisericești. Vă rugăm ca nobilimea Voastră să poruncească citirea lor, pentru ca toți frații să știe dacă au fost întocmite corect sau nedrept." Cei mai iluștri demnitari au spus: „Dacă au fost întocmite acte după plecarea noastră, să fie citite." Înainte de citire, Aetius, arhidiaconul bisericii din Constantinopol, a spus: „Se recunoaște că (tot ce) privește credința a primit definiția corectă; dar este obiceiul sinoadelor, după ce cele mai importante au fost determinate, să se ocupe de alte lucruri necesare și să le determine. Noi, adică Preasfânta Biserică a Constantinopolului , a trebuit să ne ocupăm de anumite (chestiuni) bine cunoscute; i-am rugat pe domnii episcopi (care sosiseră) de la Roma să participe la aceste activități; ei au refuzat, spunând că nu au primit astfel de ordine. Am ținut cont și de nobilimea voastră; ați ordonat sfântului sinod să ia în considerare chiar acest lucru. Când nobilimea voastră a plecat, preasfinții episcopi, întrucât problema de aici era comună, s-au ridicat și au cerut ca acest act să fie îndeplinit. Este aici; nu a fost îndeplinit pe ascuns, nu pe furiș; ci este un act propriu și canonic." Cei mai nobili demnitari au spus: „Să se citească actul care a fost îndeplinit."

Când Aetius, arhidiaconul Bisericii din Constantinopol, a prezentat sulul, Veronician, secretarul credincios al consistoriului imperial, a citit:

„Urmând în toate decretele sfinților părinți și recunoscând canonul citit recent al celor 150 de episcopi preaiubitori de Dumnezeu, care s-au adunat sub pioasa memorie a lui

Teodosie cel Mare, fost împărat, în domnitorul Constantinopolului, noua Romă, hotărâm și decretăm același lucru și cu privire la privilegiile preasfintei biserici a acestui Constantinopol, noua Romă. Căci părinții au acordat, pe bună dreptate, privilegii tronului Romei antice, pentru că era orașul domnitor. Urmând același impuls, cei 150 de episcopi preaiubitori de Dumnezeu au acordat privilegii egale și preasfântului tron al noii Rome, judecând pe bună dreptate că orașul, onorat de guvernul imperial și de sinclit și având privilegii egale cu vechea Roma imperială, ar trebui să fie înălțat, ca acesta, în treburile bisericești, fiind al doilea după acesta. Și, prin urmare, numai mitropoliții districtelor pontic, asiatic și trac, și în afară de asta «Apoi, episcopii străinilor din districtele menționate mai sus vor fi hirotoniți de către preasfântul tron menționat mai sus al preasfintei biserici a Constantinopolului;»" adică fiecare mitropolit al districtelor menționate mai sus, împreună cu episcopii regiunii, va hirotoni episcopii diecezelor, așa cum este prescris de regulile divine. Iar mitropoliții districtelor menționate mai sus (ei înșiși) (trebuie) să fie hirotoniți, așa cum s-a spus. de către arhiepiscopul Constantinopolului, după ce alegerea a fost făcută, conform obiceiului, și supuși lui" 341 .
Semnături: „Anatolius, episcop al Constantinopolului, Noua Romă, hotărând, semnând" 342„Maxim, Episcop al Antiohiei Siriene, hotărând, semnând." „Juvenal, Episcop al Ierusalimului, hotărând, semnând." „Cyriacus, Episcop al Mitropolei Heracliei, hotărând, semnând prin Lucian, Episcop al Bizei." „Diogenes, Episcop al Mitropolei Cyzicului, hotărând, semnând." „Florentius, Episcop al Mitropolei Lidiei, hotărând, semnând." „Romanus, Episcop al Mitropolei Semanae, hotărând, semnând." „Vasile, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropolei Seleuciei, hotărând, semnând." „Cyrus, Episcop al Mitropolei Anazarbului, hotărând, semnând." „Eleutherius, Episcop al Mitropolei Calcedonului, hotărând, semnând." „Teodor, Episcop al Mitropolei Tarsului, hotărând, semnând." „Kalogirus, Episcop al Mitropolei Claudiopolisului din Onorias, hotărând, semnând prin preotul Ștefan." „Seleuc, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropolei Amaseei, hotărând și semnând." „Petru, Episcop al Mitropolei Gangrei, hotărând și semnând." „Fotie, Episcop al Mitropolei Tirului, hotărând și semnând." „Teodor, Episcop al Mitropolei Damascului, hotărând și semnând." „Constantin, Episcop al Mitropolei Bostrei, hotărând și semnând." „Meletie, Episcop al Larissei, vorbind în numele preasfințitului Domnus, Episcop al Apamiei Siriei și în numele său, hotărând și semnând." („Ștefan, Episcop al Hierapolei, de asemenea.") („Vasile, Episcop al Traianopolei, de asemenea."). „Frankian, Episcop al Mitropolei Filipopolei, hotărând și semnând." „Nunechius, episcop al mitropolei Laodiceei, hotărând și semnând." „Marinianus, episcop al mitropolei Sinadei, hotărând și semnând." „Onesifor, episcop al mitropolei Iconiului, hotărând și semnând." „Pergamius, episcop al Antiohiei Pisidiei, hotărând și semnând." „Critonianus, episcop al mitropoliei Afrodisias, hotărând și semnând." „Eutihie, episcop al Epifaniei din a doua Sirie, hotărând și semnând prin Meletie, episcop al Larisei." „Eusebiu, episcop al Dorileiei, hotărând și semnând." „Lucian, episcop al Bizei și Arcadiopolei, hotărând și semnând." „Ioan, episcop al Rodosului, hotărând și semnând prin Trifon, episcop al Chiosului." „Ibas, episcop al Edessei, hotărând și semnând." „Avraam, episcop al Kirkesisului, hotărând și semnând." „Teodor, episcop al Claudiopolei, hotărând și semnând." „Antilohie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Sinopei, hotărând și semnând." „Rufinus, episcop al Samosatei, hotărând și semnând." „Uranius, episcop al Iborului, hotărând și semnând." „Callinikos, episcop al Apameei, hotărând și semnând prin Prezbiterul Pavel." „Timotei, Episcop de Valanaea, hotărând și semnând." „Marcu, Episcop de Aretusa, hotărând și semnând prin Timotei, Episcop de Valanaea." „Proclu, Episcop de

Adranus, hotărând și semnând.” „Teodosie, Episcop de Canofa, hotărând și semnând.” „Hormizdas, Episcop de Philippopolis, hotărând și semnând.” „Paternius, corepiscopul lui Iordan, Episcop de Avila, hotărând și semnând.” „Meliftongus, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Iuliopolis, hotărând și semnând.” „Iosif, Episcop de Heliopolis, hotărând și semnând.” „Damian,„Episcop de Sidon, hotărând și semnând.” „Ioan, Episcop de Flavias, hotărând și semnând.” „Indymus, Episcop de Irinopolis, hotărând și semnând.” „Iulian, Episcop de Rhosa, hotărând și semnând.” „Aretas, Episcop de Elusa, hotărând și semnând.” „Birril, Episcop de Aile, hotărând și semnând.” „Olympius, Episcop de Paneas, hotărând și semnând.” „Uranius, Episcop de Emesa, hotărând și semnând.” „Teodor, Episcop de Tripoli, de asemenea.” „Paul, Episcop de Arad, hotărând și semnând.” „Daniel, Episcop de Lampsacus, hotărând și semnând.” „Leontius, Episcop de Ascalon, hotărând și semnând.” „Lucian, Episcop de Hypsinopolis, hotărând și semnând.” „Alexandru, Episcop de Seleucia din Pisidia, hotărând și semnând.” „Ștefan, Episcop de Pimana, hotărând și semnând.” „Policarp, episcop al orașului Gabala, hotărând și semnând.” „Leucus, episcop al orașului templul lui Apollo, hotărând, semnând.” „Natira, episcopul bisericii din Gaza, hotărând, semnând.” „Gennadius, episcopul orașului Mosinaea, hotărând, semnând.” „Alphias, episcopul orașului Minda, hotărând, semnând.” „Gennadius, episcopul Acmoneei, hotărând, semnând.” „Dionisie, umilul episcop al orașului Antiohia, hotărând, semnând.” „Ioan, umilul episcop al orașului Alinda, hotărând, semnând.” „Dionisie, umilul episcop al orașului Heraclia din Latmos, hotărând, semnând.” „Ioan, umilul episcop al Cnidosului, hotărând, semnând.” „Eusebiu, episcop al Seleucovilului, hotărând, semnând prin Paul, episcop al Mariamnei.” „Polychronius, episcop al Epifaniei, hotărând, semnând.” „Romanus, episcop al Eudoxiopolisului, hotărând, semnând.” „Aurelius, episcop al țărilor africane, hotărând, semnând.” „Patricius, episcop al „Acras, hotărând, a semnat.” „Vassian, Episcop de Mopsuestia, hotărând, a semnat prin Sofroniu, Episcop de Anazarbus.” „Rhinus, Episcop de Ionopolis, hotărând, a semnat.” „Zynodotus, Episcop de Telmissa și al Insulei Dolgoi, hotărând, a semnat.” „Theodore, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Antiphelles, hotărând, a semnat.” „Filip, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Valvuraea din regiunea Lyciană, hotărând, a semnat.” „Andrew, Episcop de Tloea din Lycia, hotărând, a semnat.” „Romanus, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al orașului Vouvonia din regiunea Lyciană, hotărând, a semnat.” „Thomas, Episcop al orașului Euvaria, hotărând, a semnat.” „Theoctistus, Episcop al orașului Pisinus, hotărând, a semnat prin Photinus, arhidiaconul meu.” „Florentius, Episcop de Lesbos, Tenedos Proselena, Aegialus, hotărând, a semnat.” „prin Euvelpistus, corepiscopul meu.” „Trifon, Episcopul Sfintei Biserici din Chios, hotărând, a semnat.” „Dokimasius, Episcopul Maroniae, hotărând, a semnat.” „Serenus, smeritul Episcop de Maximianopolis, hotărând, a semnat.” „Euffrasie, Episcopul Laganiei, hotărând, a semnat.” „Eustochius, Episcopul Dokimiumului, hotărând, a semnat.” „Vasile, Episcopul Nacoliei, hotărând, a semnat.” „Pionius, episcopul orașului Troa, hotărând, a semnat.” „Petru, smeritul episcop al orașului Dardanus, hotărând,„semnat”. „Teosebiu, episcop al orașului Elia, hotărând, semnând”. „Eulalius, episcop al Pioniei, hotărând, semnând”. „Eutropiu, smeritul episcop al Hadadului din Pisidia, hotărând, semnând”. „Olimpiu, episcop al Sozopolisului, hotărând, semnând”. „Musianus, episcop al Limenei, hotărând, semnând”. „Filip, episcop al Lisiasului, hotărând, semnând”. „Gemellus, episcop al orașului Stratonice, hotărând, semnând”. „Cyrinus, episcop al orașului Patara, hotărând, semnând”. „Eulalius, episcop al orașului Siblia, hotărând, semnând”. „Modestus, episcop al orașului Sevastea, hotărând, semnând”. „Epifanie, episcop al

orașului Midia, hotărând, semnând". „Toma, episcop al Theodosiopolisului, hotărând, semnând". „Pavel, episcop al orașului Aristus, hotărând, semnând". „Ioan, episcop al Trapezopolisului, hotărând, semnând." „Tinchanius, episcop al orașului Apollonia, hotărând și semnând." „Fotius, episcop al metropolei Tirului, a semnat și pentru Petru, episcop al Bivlosului, și pentru Iraklit, episcop al Arcei, și pentru Fosfor, episcop al Ortosiasului, și pentru Porfirie, episcop al Votriei." „Papius, episcop al orașului Eriza, hotărând și semnând." „Ioan, smeritul episcop al Amazoniei, hotărând și semnând." „Teodoret, smeritul episcop al Alavandei, hotărând și semnând." „Calandion, episcop al orașului Halicarnas din Caria, hotărând și semnând prin Iulian, preotul meu." „Neoptolemus, episcop al Cornului din regiunea Licaoniei, hotărând și semnând." „Paul, episcop al orașului Derbe, hotărând și semnând." „Plutarh, episcop al Listrei, hotărând și semnând." „Eugene, episcop al Cannae, hotărând și semnând." „Rufus, episcop al Idei, hotărând și semnând." „Acholius, Episcop de Larand, hotărând, a semnat." „Tyrannus, Episcop de Mananad, hotărând, a semnat." „Thomas, Episcop de Porphyreon, hotărând, a semnat." „Evander, Episcop de Diocleia, hotărând, a semnat." „Ioan, Episcop de Vargilia, hotărând, a semnat." („Dardanius, Episcop de Vargilia, de asemenea") „Dionysius, Episcop de Attalia în Lydia, hotărând, a semnat." „Andrew, Episcop de Sagalus, hotărând, a semnat prin Episcopul Dionysius." „Sabbas, Episcop de Palta, hotărând, a semnat prin Acholius, Episcop de Larand." „Mir, Episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din Eulandra, a semnat cu propria sa mână." „Avercius, smeritul episcop de Hierapolis în fericita Frigia, hotărând, a semnat." „Cyriacus, Episcop de Eucarpium, hotărând, a semnat." „Aquila, smeritul episcop de Aurocrus, hotărând, a semnat." „Eulogius, episcop de „Filadelfia, după ce a hotărât, a semnat." „Alexandru, episcop de Sevasta, după ce a hotărât. a semnat." „Filip, episcop de Adana, după ce a hotărât, a semnat." („Hypatius, episcop de Zephyria, de asemenea") „Teodor, episcop de Augusta, după ce a hotărât, a semnat." „Cyriacus, episcop de Trocnadus, după ce a hotărât, a semnat prin prefectul meu Chrysippus." „Polychronius, episcop de Antipatris, după ce a hotărât, a semnat." („Ioan, episcop de Carrhae, de asemenea") „Eudoxius, episcop de Chomata în Lycia, după ce a hotărât, a semnat." „Ștefan„Prin harul lui Dumnezeu, Episcopul de Limyra din Lichia, hotărând, a semnat. „Patricius, Episcopul de Adrianophyra, hotărând, a semnat. „Hermius, smeritul Episcop al orașului Avida, hotărând, a semnat. „David, Episcopul de Hadrian, hotărând, a semnat. „Heraclius, Episcopul de Azot, hotărând, a semnat. „Leontius, Episcopul de Arazus, hotărând, a semnat. „Sabinianus, Episcopul de Perra, hotărând, a semnat. „Paulinus, Episcopul de Apamea, hotărând, a semnat. „Tyrannus, Episcopul de Germanicopolis, hotărând, a semnat. „Daniel, Episcopul de Cadius, hotărând, a semnat. „Atticus, prin harul lui Dumnezeu, Episcopul de Zilos, hotărând, a semnat. „Noah, Episcopul de Chephas, hotărând, a semnat cu propria sa mână. „Valerian, Episcopul de Laodiceea din Fenicia, hotărând, a semnat." „Cyrus, episcopul orașului Siniandus, hotărând și semnând." „Vassana, episcopul Neapolisului, hotărând și semnând." „Eupithius, smeritul episcop al Stratonicei din Caria, hotărând și semnând." „Eorticius, episcopul mitropoliei 343 Pisidian, hotărând, semnând." „Ioan, Episcop al Germaniciei, hotărând, semnând." „Teodoret, Episcop al Cyrrhus, hotărând, semnând." „Timotheus, Episcop al Dolichii, hotărând, semnând." „Thalassius, Episcop al Pariei, hotărând, semnând." „Gerontius, Episcop al Seleuciei, hotărând, semnând. „Theoctistus, Episcop al Verriei, semnat prin Gerontius, Episcop al Seleuciei." „Petru, Episcop al Gavulei, hotărând, semnând." „Euvolcius, Episcop al Zeugmaei, hotărând, semnând." „Fonteianus, Episcop al Sagalassiei, hotărând, semnând." „Rusticius, Episcop al Aprei, hotărând, semnând." „Anianus, Episcop al Capetoliasului, hotărând, semnând." „Zevennes, Episcop al Pellae, hotărând,

semnând.” „Ioan, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Tiberias, hotărând, semnând.” „Menecrates, episcop al orașului Crassus, hotărând, semnând.” „Pancratie, episcopul sfintei biserici din Libia, hotărând și semnând.” „Cossinius, episcop de Hierocezareea, hotărând și semnând.” „Alcimide, smeritul episcop de Silandria, hotărând și semnând.” „Amachie, episcop al orașului Seta, hotărând și semnând.” „Etherius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Pompeiopolis, hotărând și semnând prin Epifanie, un preot prin harul lui Dumnezeu.” „Themistios, episcop de Amastris, hotărând și semnând prin preotul Philotim.” „Paul, episcop de Tripoli, hotărând și semnând.” („Musonius, episcop de Zoar, de asemenea”). („Messalinus, episcop de Laodiceea, de asemenea”). „Manase 344 , episcop de Theodosiopolis în Armenia Mare, hotărând și semnând cu propria sa mână.” „Fronton, episcop de Fasilita, hotărând și semnând.” „Diogene, episcopul mitropolei Cizicului, după ce a hotărât, a semnat hotărârea și pentru preaiubiții episcopi absenți care îmi sunt supuși, Timotei al Hermului, Alexandru al Ocaei, Filostorgiu al Cipsii, Gemellus al Melitopolei, Eutihian al Vareei și Acachie al Prikonnisi.” „Ștefan, episcopul Hierapolei, a semnat hotărârea și pentru preaiubiții episcopi absenți care îmi sunt supuși, Uranius, Mara, David, Cosma și Marianus.” „Nunechie, episcopul mitropolei Laodiceei, a semnat decretul pentru preaiubiții episcopi subordonați mie: Heraclius, Symmahius, Filip, Philadelphius, Philet, Tatian, Antioh, Zosimus, Epifanie, Arabia, Gaius și Evagoras.” Lucențiu, cel mai venerabil episcop, locțiitor al tronului apostolic, a spus: „Odinioară nobilimea voastră a decretat, conform articolului 345 , despre ceea ce se făcea în prezența episcopilor, ca nimeni să nu hotărască prin necesitate și să nu fie obligat să se supună regulilor menționate.” Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Nimeni nu a fost obligat.” Lucențiu, cel mai venerabil episcop și locțiitor al tronului apostolic, a spus: „Se pare că s-au făcut completări la definițiile celor 318 și apoi 150 (părinți): ceea ce este menționat acum, dar nu a fost inclus în canoanele catedrale, acest lucru, spun ei, a fost determinat (acum aproape 80 de ani). Deci, dacă în acele vremuri s-au bucurat de beneficiu, atunci de ce caută acum ceea ce s-au bucurat nu conform canoanelor?” Aețiu, arhidiaconul bisericii din Constantinopol, a spus: „Dacă au primit vreo poruncă cu privire la acest articol, să o declare.” Bonifaciu, cel mai venerabil presbiter, a spus: „Preafericitul și apostolicul episcop, printre altele, ne-a poruncit și aceasta”; și a citit din statut:

„Hotărârea sfinților părinți nu trebuie umilită sau slăbită de nicio nebunie. Așadar, demnitatea persoanei noastre să fie păstrată în voi prin toate mijloacele; iar dacă unii, convinși de importanța orașelor lor, încearcă să o zdruncine, respingeți-i, așa cum cere legea.”

Cei mai ilustri demnitari au spus: „Fiecare parte să propună reguli”. Paschasin, cel mai venerabil episcop și locum tenens (al tronului apostolic), a citit:

„A șasea regulă a sfinților 318 părinți 347. – Biserica Romană a avut întotdeauna avantajul. Egiptul să păstreze și regula ca episcopul din Alexandria să aibă autoritate asupra tuturor, deoarece acest lucru este obișnuit pentru episcopul din Roma. La fel, în Antiohia și în alte regiuni, să se păstreze privilegiile bisericilor. Să se știe, de asemenea, că dacă cineva devine episcop fără consimțământul mitropolitului, un astfel de om – a hotărât marele conciliu – nu ar trebui să fie episcop. Dar dacă consimțământul general al tuturor este solid și în conformitate cu regula bisericească, și doi sau trei, din proprie voință, contrazic, atunci să prevaleze opinia majorității 348. Întrucât obiceiul a fost stabilit și există o tradiție străveche de a onora episcopul care locuiește în Aelia 349 , atunci să i se acorde cinstea cuvenită, iar mitropolia își va păstra propria demnitate.”

Constantin, secretarul (credinciosul), a citit din codicele înaintat de Aetius, arhidiaconul (al Preasfintei Biserici din Constantinopol):
„A șasea regulă a sfinților 318 părinți. Să se păstreze vechile obiceiuri existente în Egipt, ca episcopul din Alexandria să aibă autoritate asupra tuturor, pentru că acest lucru este obișnuit și pentru episcopul din Roma. La fel, în Antiohia și în alte regiuni, să se păstreze privilegiile bisericilor. În general, să se știe că dacă cineva devine episcop fără permisiunea mitropolitului, el, așa cum a hotărât marele sinod, nu trebuie să fie episcop. Dar dacă doi sau trei, din proprie voință, contrazic opinia generală a tuturor, care este sănătoasă și în conformitate cu regula bisericească, atunci să prevaleze opinia majorității."
Același secretar a citit din același cod definiția conciliară a celui de-al doilea conciliu: „O sută cincizeci de episcopi, prin harul lui Dumnezeu, adunați la Constantinopol din diverse regiuni, la chemarea preaiubitului Împărat Teodosie, sub Nectarie, Episcopul Constantinopolului, au hotărât: ca nici credința, nici regulile celor 318 părinți care s-au adunat în Bitinia Niceea să nu fie desființate, ci să rămână dominante; și ca orice erezie să fie anatematizată, și anume: erezia eunomienilor sau anomoenilor, și a arienilor sau eudoxienilor, și semi-arienii sau spiritualiștii, și sabelienii, și marcelienii, și fotinienii, și apolinarienii. Episcopii regionali nu vor invada bisericile străine și nu vor amesteca bisericile; Dar, conform regulilor, episcopul alexandrin va guverna bisericile numai din Egipt, iar episcopii din Răsărit vor domni numai în Răsărit, păstrând privilegiile bisericii antiohiene, recunoscute de regulile din Niceea; iar episcopii regiunii asiatice vor guverna numai treburile regiunii asiatice, episcopii pontici - numai" Pontic, iar episcopii traci - numai Tracia. Fără a fi chemați, episcopii nu vor depăși granițele regiunii, pentru hirotonire sau pentru orice alte hirotonii bisericești. Păstrând regula scrisă mai sus despre regiuni, este evident că eparhia fiecărei regiuni va fi stabilită de conciliul regiunii respective, așa cum a fost stabilit la Niceea. Bisericile lui Dumnezeu dintre popoarele străine trebuie să fie guvernate conform obiceiului respectat de părinți. Episcopul Constantinopolului va avea prioritate de onoare după episcopul Romanului, deoarece acesta (Constantinopolul) este noua Romă" 350 .
Cei mai ilustri demnitari au spus: „Prea sfinției episcopi ai regiunii asiatice și pontice care au semnat articolul citit să spună dacă l-au semnat de bunăvoie sau sub vreo constrângere impusă lor." Și când au ajuns la mijloc, Diogenes, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: „În fața lui Dumnezeu, l-am semnat de bunăvoie."
Florențiu, episcop de Sardes (în Lidia), a spus: „Nu mi s-a făcut nicio constrângere, ci am semnat de bunăvoie".
Roman, episcopul laic, a spus: „Nu am fost forțat. Am plăcerea de a fi supus tronului Constantinopolului, pentru că m-a onorat și m-a hirotonit. Mi se pare corect: și am semnat de bunăvoie."
Kaloger, episcopul de Claudiopolis, a spus: „În conformitate cu decizia celor 150 de sfinți părinți, am semnat de bunăvoie, fără constrângere."
Seleuc, episcopul Amasiei, a spus: „Înaintea mea au fost hirotoniți trei episcopi din acest scaun; găsind o astfel de succesiune (a lor), i-am urmat. Și acum am acționat de bunăvoie, dorind să fiu supus acestui scaun."
Eleutherius, episcopul Calcedonului, a spus: „Știind că, conform regulilor și obiceiului antic, tronul Constantinopolului are aceste drepturi, am semnat cu plăcere."
Petru, episcopul Gangrei, a spus: „Înaintea mea, trei episcopi au fost hirotoniți de orașul domnitor; după ei, și eu. Și de aceea am fost de acord, având în vedere obiceiul, și am semnat de bunăvoie."

Nunechius, episcopul Laodiceei, a spus: „Slava Scaunului Constantinopolului este slava noastră: și noi participăm la cinstea lui, pentru că își asumă grijile noastre; și ne este plăcut ca în fiecare regiune să fie hirotonit câte un mitropolit din acest Scaun. De aceea am semnat de bunăvoie."
Marian, episcop de Synnad, a spus: „Întrucât am fost hirotonit anterior de Sfântul Scaun al Constantinopolului și am fost hirotonit de acesta, am semnat de bunăvoie; deoarece regulile acordă aceste privilegii și Sfântului Scaun al Constantinopolului."
Pergam, episcopul Antiohiei, a spus: „Și eu, de bunăvoie, am făcut semnătura. Și în toate trebuie să arătăm cinste și ascultare preasfințitului Arhiepiscop al noii Rome domnitoare, ca părinte principal. Cer un singur lucru, ca, dacă se vor găsi fapte săvârșite fie din necunoașterea sfințeniei sale, fie prin falsificare, atunci, pentru cinstea sa, pentru pacea preasfintelor biserici și pentru a fi plăcut lui Dumnezeu înaintea tuturor, acestea (faptele) să fie cercetate și păzite ca înaintea părintelui."
Critonian, episcopul Afrodisiasului, a spus: „Am semnat de bunăvoie, urmând intenția preasfinților părinți și fiind îndatorat acestui tron, de pe care eu și predecesorii mei am fost hirotoniți, iar biserica noastră primește toată ocrotirea."
Eusebiu, episcopul Dorylei, a spus: „Am semnat de bunăvoie, pentru că i-am citit această regulă preasfântului Papă din Roma, în prezența clerului din Constantinopol, iar el a acceptat-o".
Antioh, episcopul Sinopei, a spus: „Am semnat de bunăvoie, urmând mitropolitul meu și regula celor 150 (de părinți)".
Ceilalți (cei mai venerabili episcopi) au exclamat: „Am semnat de bunăvoie."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „După ce semnăturile au fost citite și declarația fiecăruia dintre semnatari a devenit cunoscută, că nu au semnat deloc sub constrângere, ci de bunăvoie, ce vor raporta preasfinții episcopi care nu au semnat?"
Eusebiu, episcopul Ancyrei (Galația), a spus: „Am ceva de spus care nu va aduce niciun prejudiciu comunității. Că sunt complet liber de dorința de a hirotoni, am dovedit prin faptele mele. Astfel, recent a fost hirotonit preasfințitul episcop (Petru de Gangra). L-am hirotonit pe predecesorul său: (de aceea) tot orașul a venit la mine în Ancyra și a adus (acte de) alegere. Le-am răspuns, zicând: Nu sunt unul dintre cei care doresc să hirotonească. Mi-au amintit de cei care au fost hirotoniți anterior de episcopul Ancyrei - unul, altul, un al treilea. Am spus: Orice îmi veți spune, nu mă voi supune judecății. După aceasta s-au dus să-l întrebe pe fericitul Proclu." Și când a vorbit, Filip, prezbiterul bisericii din Constantinopol, a spus: „Sfinția Voastră a scris despre Calinic; și fericitul Proclu l-a hirotonit pe Petru după sfinția Voastră." Eusebiu (episcop) din Ancyra a spus: „Fericitul (Proclu) mi-a scris că l-a hirotonit. Toate acestea nu sunt o apărare, ci o dovadă a voinței mele; și după aceasta voi prezenta ceea ce cer sau ceea ce spun împotriva cui. M-am dus la Gangra, am așezat un episcop pe tron. S-a întâmplat că după câteva zile a murit. Din nou, toți cetățenii, venind la mine, au cerut să numesc un alt episcop. (Am spus): și acum vă răspund același lucru: nu vreau să hirotonesc. Văzând voința mea în aceasta, s-au dus la Constantinopol și l-au adus pe domnul Petru, acum declarat. Așadar, să fie aceasta o mărturie a voinței mele și (că) nu vreau să hirotonesc. Și cer ca orașele să nu plătească pentru hirotonire; căci dacă cei aleși de oraș, cu aprobarea consiliului regional, sunt hirotoniți nu în orașele însele , atunci se plătesc bani; și am experiență, pentru că o sumă mai mare a fost plătită pentru predecesorul meu." Filip prezbiterul a spus: „Acest lucru este distrus de canon; acest lucru este distrus de legi și canoane. Altarele sunt curate."
Eusebiu (episcop) de Ancyra a spus: „Pentru (harul lui) Dumnezeu, strălucește demnitatea preasfințitului Arhiepiscop Anatolie; dar nimeni nu este nemuritor."
Anatolie, episcop de Constantinopol, a spus: „De cine ai fost hirotonit însuți?"

Eusebiu a spus: „Spre nenorocirea mea, am fost aici și am fost hirotonit de fericitul Proclu.” Talasie, episcop de Cezareea (Capadocia), a spus: „Ne alăturăm domnului Arhiepiscop Anatolie și decretăm aceasta.”
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Din (întregul) caz și din declarația fiecăruia vedem că, deși privilegiile înaintea tuturor și onoarea specială, conform canoanelor, rămân pentru preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop al Romei antice, totuși, preasfințitul arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, noua Romă, trebuie să se bucure și el de aceleași privilegii de onoare și că are puterea independentă de a hirotoni mitropoliți în districtele asiatice, pontice și trace, în așa fel încât voturile clerului fiecărei metropole, de la proprietari și cei mai nobili oameni, pe lângă și de la toți sau cea mai mare parte a celor mai onorabili episcopi ai regiunii, s-ar colecta cel pe care (persoanele) menționate mai sus îl recunosc ca vrednic să fie episcopul bisericii din metropolă și, în numele tuturor celor care l-au ales, s-ar prezenta preasfințitului arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, la ordinul său, fie că îi place ca alesul să vină aici și să fie hirotonit, fie că, cu permisiunea sa, va primi episcopia în regiune, în conformitate cu alegerea; și preasfinții episcopi…” „(A fiecărui) oraș trebuie să fie sfințit de toți sau de cea mai mare parte a celor mai venerabili episcopi ai regiunii, deoarece mitropolitul are dreptul, conform canonului exact al părinților, iar preasfântul arhiepiscop al Constantinopolului domnitor nu participă deloc la sfințirile lor. Acest lucru este stabilit de noi. Și sfântul și ecumenicul conciliu binevoiește să comunice ceea ce i se pare.”
Cei mai venerabili episcopi au strigat: „Aceasta este o decizie dreaptă; spunem cu toții asta; este pe placul tuturor. Aceasta este o judecată dreaptă. Fie ca ceea ce s-a decis să fie valabil. Aceasta este o decizie corectă. Totul a fost decis așa cum trebuie. Vă rugăm, haideți să mergem. Vă conjurăm, pentru mântuirea împăraților, haideți să mergem. Cu toții suntem de această părere; cu toții spunem același lucru.”
Episcopul Lucențiu (cel mai venerabil) a spus: „Scaunul apostolic a ordonat ca totul să se facă în prezența noastră; și prin urmare, dacă s-a făcut ceva ieri în dicaster, contrar regulilor, în absența noastră, atunci vă rugăm Excelenței Voastre să ordonați anularea acestuia, pentru ca nicio dispută să nu apară din partea noastră din cauza acestor acte, ci pentru ca noi să știm clar ce să raportăm episcopului apostolic și primatului întregii biserici, pentru ca acesta să poată declara fie o insultă la adresa scaunului său, fie o pervertire a regulilor.”
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Tot ce am exprimat, conciliul a confirmat” 353 .
SECȚIUNEA A TREIA, care conține unele (acte) referitoare la conciliu și altele care au avut loc după acesta
I. Discurs al Sfântului Sinod (Ecumenic Calcedonian) către preacuviosul și iubitorul de Hristos Împărat Marcian
Că actualul preasfințit Arhiepiscop Leon, fără a introduce nimic inovator contrar credinței niceene, a scris o scrisoare sfintei memorii a episcopului Constantinopolului, Flavian, dar urmând sfinții părinți, care, chiar și după marele Sinod de la Niceea, au denunțat în mod similar ereziile care au apărut din când în când.
A fost vrednic de împărăția ta că și-a început grija față de supușii săi cu (fapte) plăcute lui Dumnezeu și, mai întâi de toate, de dragul evlaviei, a adunat o armată împotriva diavolului. De aceea, Dumnezeu ți-a rânduit un campion nevulnerabil la rătăcire și l-a pregătit pe conducătorul roman pentru victorie, încingându-l din toate părțile cu învățăturile adevărului, astfel încât, luptând precum Petru, înflăcărat de zel, să atragă fiecare minte la Hristos. Dar ca nimeni, evitând acordul cu credința sa și încercând să ascundă dovezile propriei erori, să acuze scrisoarea pe care a compus-o ca fiind ceva ciudat și nepermis de canoane, spunând că nu este permis să existe vreo

altă expunere a credinței decât (o expunere a) părinților niceeni, (vom spune următoarele). Deși legea Bisericii poruncește să existe, în general, o singură învățătură de trei sute optsprezece, pe care, ca și cod general al sfinților, o transmitem și celor care sunt inițiați pentru confirmarea adoptării lor ca fii; Cu toate acestea, împotriva celor care se opun adevărului, ni se oferă diverse metode ale sfinților, adaptate de către oameni pioși la ceea ce este introdus în mod fals de către ei. Pentru ai noștri, spre folosul lor, este suficient să avem o cunoaștere simplă a credinței, conducându-i pe cei bine intenționați la mărturisirea dogmelor evlaviei; dar cei care se străduiesc să denatureze învățătura corectă trebuie să fie opuși, împotriva fiecăruia din generația lor (să lupte) și împotriva vicleniilor lor corespunzătoare (refutărilor) trebuie să fie opuși. Dacă toți ar fi mulțumiți de codul credinței și nu ar reînnoi calea evlaviei, atunci (fiii) Bisericii nu ar avea nevoie să inventeze nimic simbolului pentru clarificare. Și întrucât mulți sunt rătăciți de la calea cea dreaptă spre răscrucea erorii, inventând în mod eronat pentru ei înșiși un drum nou: atunci este necesar să-i îndreptăm spre invențiile adevărului și să le opunem gândurilor cu mustrări, însă, fără a adăuga niciodată ceva nou evlaviei, ca și cum ar fi lipsită de credință, ci inventând ceva corespunzător noutăților lor. Și pentru ca cele spuse să fie clare pentru măreția ta, vom începe chiar cu cuvintele (simbolul) credinței și vom adăuga gândurile părinților, pe care fiecare le are despre aceasta. Credința a spus:
„Cred într-un Domn, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl.” Această afirmație, care înfățișează o singură natură a Fiului după divinitatea cu Tatăl, este suficientă pentru cei care se străduiesc să gândească bine în mărturisire; astfel încât nu-L reprezintă pe Fiul de o esență și pe Tatăl de alta și nu este de acord cu vicleșugurile ariene împotriva evlaviei. Dar, din moment ce Fotin și Marcel au exprimat o nouă blasfemie împotriva Fiului, netăgând deloc existența Lui în calomniile lor, ci afirmând că unul și același Tată este numit atât Fiu, cât și Duh și plasând diferența dintre ei doar în expresiile vorbirii, atunci Părinții au introdus împotriva lor dogma celor trei ipostase, formând pentru ei această invenție nu în afara Scripturii și nu se îndepărtând de sensul credinței, ca și cum ar fi insuficientă, ci clarificând-o cu cuvinte divin inspirate și luptând bine pentru cauza (mărturisirii) „Consubstanțialului” și arătând că credința ne-a explicat o singură esență a două Persoane și nu a negat însăși existența Fiului. Mai departe (credința) a rostit: „și în Duhul Sfânt”, transmițând o idee suficientă pentru cei pioși despre divinitatea Duhului. Astfel, poruncind să creadă în Duhul Sfânt, precum și în Tatăl și în Fiul, este evident că a decretat să avem nădejde în El ca în Dumnezeu, inspirându-i pe cei care susțineau (credința) că în Treime există o singură natură. Dar, întrucât credința a stabilit atunci o doctrină simplă despre Duh, pentru că nimeni nu contestase încă despre El, urmașii arienilor, care păstrau infecția în ei înșiși, loviți de acuzații cu privire la Fiul, au transferat blasfemia asupra Duhului, crezând că calomnia lor era irefutabilă și I-au atribuit cu îndrăzneală umila semnificație a unei creaturi. Prin urmare, campionii adevărului care au venit după aceea le-au învins calomnia cu respingeri, arătând, în conformitate cu sensul credinței, că El este Domn și Dumnezeu, având purcedere de la Tatăl. Astfel, cei care au fost îndrăzneți împotriva Dumnezeirii, sub pretextul unei evlavii contrare credinței, subminând credința, au fost învinși de apărătorii Treimii. Și din moment ce au presupus și au denaturat prin alte viclenii ale lor ceea ce este bine expus în credință despre dispensațiune, atunci din nou harul ne-a arătat nouă, nouă, conducători împotriva atacului lor, care explicăm cât de desăvârșite, divine și vrednice de dragostea lui Dumnezeu pentru omenire sunt Cuvântul simbolului gândului întrupării. Astfel (credința) a rostit: „care s-a coborât și s-a întrupat și s-a făcut om”: prin cuvântul „care s-a coborât” descriind coborârea

voluntară a puterii, - „care s-a întrupat” indicând adevărata percepție a trupului nostru și prezentând dovada nașterii din Fecioară prin unire, - „care s-a făcut om” înfățișând în El plinătatea firii noastre - suflet și trup rațional. Dar nu știu cum a inventat cel rău aici diverse distrugeri pentru oameni, dorind, ca un dușman, să distrugă cea mai importantă lucrare a providenței lui Dumnezeu pentru noi. I-a convins pe unii să nege Nașterea din Fecioară în sensul acceptat, adică ca și cum ar fi pentru cinstea și păstrarea gloriei Mântuitorului, ascunzând cuvântul „Maica Domnului” referindu-se la naștere; iar pe alții i-a înarmat cu îndrăzneală pentru impietate împotriva însăși divinității Unul-Născut, convingându-i să promulge astfel de expresii că aceasta este schimbătoare și supusă suferinței. El distribuie blasfemii separate slujitorilor vrednici ai răului: astfel încât unii au distrus semnele imaginii acceptate,iar alții au început să mărturisească unirea doar cu trupul: unii au respins vindecarea sufletului, iar alții au spus că acesta este prezent în trup fără minte; unii au spulberat taina unirii și au spus că ceea ce ni se pare (nouă) este simplu, ca la unii proroci, alții au respins diferența firilor și nu au lăsat nicio proprietate a dumnezeirii și umanității Mântuitorului, ci au amestecat absolut toate acțiunile dispensației. Dar vrăjmașul firii nu s-a ascuns de Ochiul nedormit: I-a scos imediat la iveală, ca niște lumini pentru cei pierduți, pe părinți, care dezvoltă sensul credinței pentru toți și propovăduiesc cu râvnă despre beneficiile întrupării; (și anume): cum se săvârșește taina dispensației de sus din pântece? Cum este numită fecioara atât Maica lui Dumnezeu - datorită celei care i-a acordat fecioria și după naștere și a pecetluit divin pântecele, cât și cu adevărat Maică - datorită trupului împărtășit din ea însăși Domnului tuturor? Cum a ieșit Domnul din rădăcina lui Iese? Cum a luat Domnul sămânța lui Avraam? Cum a arătat în Sine principiul firii noastre? Cum S-a arătat Cel Unul-Născut ca Dumnezeu și om desăvârșit? Cum este atestată în El diferența firilor? Cum este dovedită unicitatea Persoanei? Cum este Isus Hristos unul și același ieri, azi și în veci? Cum este El recent și veșnic; cum este El ceresc și pământesc; cum este El vizibil și invizibil: cum este El de o ființă cu Tatăl în divinitate și de o ființă cu Mama în umanitate? Cum se dovedește că El este impasibil, asemenea lui Dumnezeu, și supus suferinței, asemenea omului? Cu aceste cuvinte, părinții l-au biruit pe cel rău; au făcut această apărare a simbolului (al credinței) împotriva celor care au încercat să calomnieze, neintroducând un alt articol de credință pe care să-l mărturisim, ci restaurând ceea ce vrăjmașii au modificat cu răutate și opunându-se celor care din când în când încercau să-l submineze. Astfelcă El este nepătimitor ca Dumnezeu și supus suferinței ca omul? Cu aceste cuvinte l-au biruit părinții pe cel rău; au făcut această apărare a simbolului (al credinței) împotriva celor care au încercat să calomnieze, neintroducând un alt articol de credință pe care să-l mărturisim, ci restaurând ceea ce vrăjmașii au refăcut cu răutate și opunându-se celor care uneori încercau să submineze. Astfelcă El este nepătimitor ca Dumnezeu și supus suferinței ca omul? Cu aceste cuvinte l-au biruit părinții pe cel rău; au făcut această apărare a simbolului (al credinței) împotriva celor care au încercat să calomnieze, neintroducând un alt articol de credință pe care să-l mărturisim, ci restaurând ceea ce vrăjmașii au refăcut cu răutate și opunându-se celor care uneori încercau să submineze. Astfel Vasile cel Mare, slujitorul harului, de exemplu, într-o (o) scrisoare a explicat diferența dintre ipostase și a transmis doctrina exactă a Duhului Sfânt, cerând consimțământul colegilor săi pastori prin semnăturile lor. Așadar, Damasus, în dreptate, frumusețea Romei, în scrisori către Paulinus, a analizat dispensația, convingându-i pe cei care doreau să participe la comuniunea cu el să fie de acord cu ceea ce era bine definit. După aceea, cei care s-au adunat de pretutindeni în diferite momente din cauza inovațiilor eretice au pronunțat în unanimitate un decret comun despre credință; și

ceea ce au afirmat frățește între ei, au comunicat deschis celor absenți. Cei care s-au luptat în Sardica împotriva rămășițelor lui Arie (lor) au trimis judecata către răsăriteni; iar cei care au descoperit aici infectarea lui Apollinaris au făcut cunoscut decretul lor către răsăriteni. Hosius a condus deciziile primilor, iar Nectarie și Grigore au avut conducerea asupra celor din urmă. Astfel, în Efes, definiția Maicii Domnului a fost confirmată în scris; Cei care au confirmat mărturisirea firilor într-o singură Persoană, cu mâna și limba, au semnat dovezile divinității și umanității Domnului. Dacă cineva propune în prezent să oprească libertatea celor care doresc să apere credința, atunci să legifereze această rânduială în mod special pentru eretici, astfel încât aceștia să abandoneze neadevărul, iar nu păstorii - apărarea. Căci orice lege interzice crima rea (a oamenilor), dar nu-i privează pe judecători de putere. Pe de altă parte, să știe că și acum ne este permis, când apare nedumerirea, să comparăm mărturisirea noastră cu interpretările părinților și să dovedim că nu declarăm o minte care nu este de acord cu gândurile lor, ci aducem acești martori pentru a ne confirma credința. Astfel, suntem mândri de scrisorile lui Atanasie către Epictet. Astfel, prezentăm scrisoarea lui Grigore către Cledonie ca fiind a noastră. Și de ce este necesar să spunem atât de mult? Dacă este reprobabil să clarificăm opiniile Bisericii asupra fiecărei chestiuni prin scrisori, atunci să-l acuze cineva mai întâi pe preafericitul Chiril, care în scrisorile sale către răsăriteni și-a expus gândurile. La fel, să i se aducă cineva aceleiași acuzații și marelui Proclu, care, ca dovadă a unanimității, a trimis răsăritenilor o carte împotriva armenilor. Părtaș de vină va fi și înțeleptul Ioan (episcop) al Antiohiei, care, respingând calomniile ereticilor și arătând învățătura apostolică corectă, a trimis mărturisirea Răsăritului, ca dintr-o singură gură, preasfintei Proclu și celui care a condus sceptrul universului. Așadar, să nu ne fie adusă înaintea scrisoarea minunatului primat roman ca o acuzație de inovație, ci să fie mustrată dacă nu este în conformitate cu Scripturile (divine), dacă nu este de aceeași părere cu părinții de altădată, dacă nu servește la acuzarea celor nelegiuiți, dacă nu prezintă o apărare a credinței niceene, dacă nu respinge fabulele celor care au încercat să introducă inovații, dacă nu luptă împotriva absurdității deșartei. Căci dacă cineva interpretează greșit gândurile părinților, acela este pasibil de acuzația de trădare, și nu cel care (el însuși) mustră trădarea. Cel care, de bunăvoie, se străduiește în zadar să expună credința în propriile cuvinte, când nimeni nu este înarmat, este pe bună dreptate acuzat de lăudăros.Însă cel care luptă împotriva celor ce s-au obișnuit cu gândirea rea, își adaptează limbajul la gândirea vrăjmașilor săi, încercând să rezolve afirmațiile lor rele cu argumente ale adevărului. Voi însă, iubitori de Hristos și vrednici de împărăția dată vouă de sus, răsplătiți Binefăcătorului cu credință și arătați recunoștință pentru cinste, îngrijind spovedania, înfrânând poftele celor răi și răsplătind pe toți (asceții) spovedaniei pioase cu acord, confirmând la sinodul adunat de voi învățătura Scaunului lui Petru, ca pe o pecete a dogmelor pioase. Evlavia voastră trebuie să fie încrezătoare că iubitorul de Dumnezeu întâistătător al Romei nu a schimbat nimic din credința propovăduită de sfinții părinți de demult. Și pentru ca să nu rămână niciun pretext celor ce se străduiesc din invidie să-l defăimeze pe omul apostolic, noi, pentru cunoașterea exactă a stăpânirii voastre, atașăm câteva dintre multele mărturii ale sfinților părinți, care sunt de acord cu mesajul (său).
Că Sfinții Părinți au mărturisit în Hristos două firi, și pe Dumnezeu Cuvântul, de o ființă cu Tatăl, de o ființă cu noi după trup, din Maria
Sfântul Vasile din lucrarea împotriva lui Eunomie 355 .
Afirm că expresia: „a fi în chipul lui Dumnezeu” (Filipeni 2:6) este echivalentă cu expresia: a fi în esența lui Dumnezeu. Căci, așa cum cuvintele: „a luat chip de rob” (Filipeni 2:7) înseamnă că Domnul nostru s-a născut în esența naturii umane, tot așa,

desigur, cuvintele: „a fi în chipul lui Dumnezeu” arată proprietatea esenței lui Dumnezeu.
Fericitul Ambrozie din scrisoarea către împăratul Grațian 356 .
Să păstrăm distincția dintre divinitate și trup. Fiul lui Dumnezeu este exprimat în ambele firi, întrucât ambele firi sunt în El.
Fericitul Grigorie Teologul din Epistola către Cledoniu 357 .
Deși există două naturi – Dumnezeu și om, așa cum în om există un suflet și un trup, dar nu doi Fii, nu doi Dumnezei.
Din al doilea său cuvânt despre Fiul 358 .
Și chiar acest lucru, adică combinarea numelor, și mai mult decât atât, nume dintre care unele sunt înlocuite cu altele datorită unirii firilor, îi induce în eroare pe eretici. Iar dovada unei astfel de substituții este că atunci când firile diferă în concepte, atunci și numele sunt separate.
Fericitul Atanasie din lucrarea împotriva ereziilor 359 .
Și așa cum nu am fi fost eliberați de păcat dacă trupul pe care l-a asumat Cuvântul nu ar fi fost omenesc prin fire, pentru că nu am fi avut nimic în comun cu ceea ce era străin, tot așa omul nu ar fi fost îndumnezeit dacă Cuvântul, făcut trup, nu ar fi fost prin fire de la Tatăl și adevărat și al Său. Căci acesta era scopul unei astfel de uniri, ca omul să fie unit prin fire cu Cel ce este Dumnezeu.
Amfilohie, episcop de Iconium, din (interpretarea Evangheliei după) Ioan.
Distingeți între natura lui Dumnezeu și a omului. Căci El nu a devenit om prin despărțirea de Dumnezeu și nici nu a devenit Dumnezeu prin îndepărtarea de om. Numindu-L Dumnezeu și om, atribuim suferința firii pământești și atribuim minunile lui Dumnezeu.
Antioh, episcopul Ptolemaidei.
Nu contopiți naturile și nu vă lăsați înfundați în ceea ce privește economia.
Fericitul Flavian, episcop al Antiohiei, de Bobotează.
„Cine va vorbi despre lucrările puternice ale Domnului? Se vor auzi oare toate laudele Lui?” (Psalmul 105:2)? Cine va descrie în cuvinte măreția binefacerii Sale față de noi? Natura umană este unită cu cea divină și totuși ambele naturi rămân separate.
Fericitul Ioan Gură de Aur despre (interpretarea Evangheliei) din Ioan 360 .
Ce adaugă el? „Și a locuit printre noi” (Ioan 1:14), ca și cum ar spune: Nu bănuiți nimic nepotrivit în cuvintele: „a venit”. Căci nu vorbesc despre schimbarea acestei ființe neschimbătoare, ci despre locuirea și locuirea Lui (printre noi). Locuitorul nu este același lucru cu locuința, ci este altceva; unul locuiește în celălalt; altfel nu ar exista locuință: căci nimic nu locuiește în sine: spun altceva în raport cu ființa. Căci prin unire și comuniune Dumnezeu Cuvântul și trupul sunt una, nu în sensul că a avut loc vreun amestec sau distrugere (a diferențelor) firilor, ci în sensul că s-a format o unire inefabilă și inexprimabilă a lor.
Fericitul Atticus (Episcop de Constantinopol) din scrisoarea către Eutihie.
Ce trebuia atunci să facă Cel Înțelept? Prin trupul asumat și prin unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu omul din Maria, s-au împlinit atât una, cât și cealaltă; astfel încât, unind ambele (firi) în Sine, a rămas în propria Sa demnitate de divinitate nepătimitoare și, luând parte la moarte în trup, pe de o parte, prin firea Sa asemănătoare cu trupul, a arătat dispreț față de moarte, iar pe de altă parte, prin moarte, a întărit drepturile noului legământ.
Fericitul Proclu dintr-o conversație despre cuvintele: „Un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat” (Isaia 9:6).
Și desparte firile în mintea ta și teologhește despre taina unirii.
Fericitul Chiril din scrisoarea către Nestorie 361 .

Spunem că firile, cu adevărat unite între ele, deși diferite, însă în (unirea) ambelor (aceste firi este) un singur Hristos și Fiul, nu pentru ca în această unire să fie distrusă diferența firilor.
Din epistola sa către Ioan (Episcopul Antiohiei) 362 .
Un singur Domn Iisus Hristos, deși nu cunoaștem diferența de firi care a intrat în această uniune inexplicabilă.
Din scrisoarea sa către Nestorie.
Așadar, reflectând asupra modului întrupării, așa cum am spus, vedem că cele două firi s-au unit într-o uniune inseparabilă, fără fuziune și fără schimbare. Căci trupul este trup, și nu divinitate, deși a devenit trupul lui Dumnezeu; așa cum Cuvântul este Dumnezeu, și nu trup, deși este economist și și-a făcut trupul propriu.
Din scrisoarea sa către fericitul Ioan, Patriarhul Antiohiei 363 .
Căci (în El) s-a săvârșit unirea a două firi. De aceea mărturisim un Hristos, un Fiu, un Domn. Pe baza unei astfel de uniri neconfundate, o mărturisim pe Preasfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om și în însăși zămislirea S-a unit cu Sine templul primit de la ea.
Sfântul Ioan, Arhiepiscop de Constantinopol, din comentariul la Evanghelia după Matei 364 .
Imaginează-ți că cineva, stând în mijlocul a doi oameni aflați la distanță unul de celălalt, le-a întins mâinile - unul către unul, iar celălalt către celălalt și, luându-le, li s-a alăturat: așa a făcut Fiul lui Dumnezeu, unind vechiul legământ cu cel nou, natura divină cu cea umană, a Sa cu a noastră.
II. Epistolă trimisă de sfântul conciliu către preasfântul Papă al Bisericii Romane, Leon (referitor la toate actele în general)
Sfântul, Marele și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu și din porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, s-a adunat în mitropolia Calcedonului din Bitinia, la preasfințitul și binecuvântatul Arhiepiscop Leon al Romei.
„Gura noastră este plină de bucurie și limba noastră de veselie” (Ps. 125:2). Harul ne-a adăugat această proorocie ca a noastră, prin care s-a întemeiat evlavia restaurată. Ce este mai înalt decât credința pentru mulțumire? Ce este mai vesel pentru bucurie decât cunoștința Învățătorului, pe care Însuși Mântuitorul de sus ne-a dat-o spre mântuire, zicând: „Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28:19-20), pe care tu însuți, fiind pentru toți tâlcuitor al glasului fericitului Petru, ai păstrat-o ca un lanț de aur, coborând, după porunca Dătătorului de Lege, chiar și la noi! De aceea, noi, folosindu-te pe tine ca pe un conducător în bine spre folosul (comun), am arătat fiilor Bisericii moștenirea adevărului, neînvățând pe fiecare în parte, în taină, ci comunicând mărturisirea credinței într-un duh comun, într-o dispoziție și unanimitate. Și noi, bucurându-ne împreună, ca la o sărbătoare împărătească, ne-am bucurat de mâncărurile duhovnicești pe care Hristos, prin scrisorile voastre, le-a pregătit pentru sărbătoare și am crezut că vedem pe Mirele ceresc mișcându-se printre noi. Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui, acolo El a făgăduit că va fi în mijlocul lor (Matei 18:20), apoi ce apropiere a arătat El față de cei cinci sute douăzeci de preoți, care au preferat cunoașterea mărturisirii Lui patriei și muncii lor și pe care voi, ca și cap al mădularelor, arătând bun simț, i-ați cârmuit în persoana celor care v-au ocupat locul. Și împărații credincioși, precum Zorobabel și Iisus (1 Ezdra 3), au rânduit structura Bisericii ca Ierusalim, dorind să restaureze zidirea dogmelor. Iar vrăjmașul, ca o fiară afară din staul, ar fi răcnit la sine, neavând pe cine să înghită, dacă fostul primat al Alexandriei nu s-ar fi aruncat

pradă lui, care, făcând mai înainte mult rău, l-a întrecut pe cel dintâi cu cele ce au urmat. Așadar, l-a detronat pe cel fericit, care era între sfinți, pastorul Constantinopolului Flavian, care a rostit credința apostolică, și pe preaiubitul de Dumnezeu episcop Eusebiu, împotriva oricărei cerințe a canoanelor; iar pe Eutihie, acuzat de impietate, l-a îndreptățit prin definițiile tiraniei sale și i-a redat demnitatea luată de sfinția ta, ca de la unul nevrednic de har. Și ca o fiară complet sălbatică (Psalmul 79, 14)), intrând în vie, a smuls plantele pe care le-a găsit cele mai bune și a adus pe cele care fuseseră lepădate ca fiind sterpe: i-a alungat pe cei care gândeau într-un mod pastoral și a pus lupi vestiți peste oi. Și pe lângă toate acestea, și-a extins mânia chiar și asupra celui căruia Mântuitorul îi încredințase grija viei și a plănuit să-l excomunice pe cel care încerca să unească trupul Bisericii: vorbim despre sfinția voastră. Și (când) ar fi trebuit să se pocăiască de aceasta, ar fi trebuit să implore milă cu lacrimi, s-a bucurat de aceasta ca fiind bună, călcând în picioare mesajul sfințeniei voastre și opunându-se tuturor dogmelor adevărului. Ar fi trebuit să fie lăsat atunci de partea de care se așezase. Dar, din moment ce predicăm învățătura Mântuitorului, „care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoașterea adevărului” (1 Timotei 2:4), ne-am străduit să confirmăm prin faptele noastre o astfel de dragoste față de El. L-am chemat la judecată ca pe frați, nu cu scopul de a-l excomunica, ci dându-i o ocazie de apărare, pentru vindecarea lui. Și am dorit ca el să se dovedească mai bun decât cei care îl înnegriseră cu diverse acuzații, astfel încât noi, triumfători, după ce am concediat solemn adunarea, să nu fim învinși în nimic de Satana. Dar el, purtând în sine mustrarea nemăgulitoare a conștiinței sale, refuzând să vină la judecată, a sporit acuzațiile și a respins cele trei contestații legitime care i s-au adus. Drept urmare, sentința pe care el însuși a pronunțat-o împotriva sa prin greșelile sale, am confirmat-o, pe cât a fost posibil, cât mai indulgent cu putință, dezbrăcându-l pe lup de veșmintele sale pastorale, în care fusese îmbrăcat anterior, s-a dovedit, doar în aparență. În acest moment, necazurile noastre au încetat; și îndată a strălucit harul bunătății. După ce am smuls o neghină, am umplut cu bucurie întreaga lume cu grâu curat; și, ca cei care am primit puterea de a smulge și de a planta, am limitat tăierea la una singură, dar am plantat cu sârguință rodirea bunătății. Căci Dumnezeu a fost Cel care a acționat, iar cea care a încoronat adunarea din palat a fost victorioasa Eufemia, care, primind de la noi definiția credinței, a prezentat-o, ca pe propria ei mărturisire, Mirelui său prin cel mai pios împărat și împărăteasa iubitoare de Hristos, potolind toată neliniștea adversarilor, întărind mărturisirea credinței, ca fiind vrednică de iubire, și ca dovadă confirmând definițiile tuturor atât cu mâna, cât și cu limba. Aceasta este ceea ce am făcut împreună cu tine, care ai fost prezent în spirit și ai știut să simpatizezi cu noi ca frați, și ai fost aproape vizibil în înțelepciunea locului tău de serviciu. Te informăm că noi, pentru ordinea în treburi și întărirea decretelor bisericești, am hotărât și altceva, fiind încrezători că sfinția ta, aflând despre aceasta, o va accepta și confirma. Astfel, obiceiul care este în vigoare de mult timp, la care sfânta Biserică a lui Dumnezeu a aderat.Constantinopol, să hirotonisim mitropoliți ai regiunilor Asiei, Pontului și Traciei, și acum am confirmat prin hotărâre conciliară, nu atât acordând ceva tronului Constantinopolului, cât întărind ordinea în metropole; întrucât adesea, după moartea episcopilor, apar multe tulburări când clerul acestor regiuni și laicii rămân fără conducător și tulbură ordinea bisericească. Aceasta nu a scăpat sfinției voastre, mai ales în ceea ce privește efesenii, care ne-au tulburat adesea. Am confirmat, de asemenea, regula a o sută cincizeci de sfinți părinți, care s-au adunat la Constantinopol sub pioasa memorie a lui Teodosie cel Mare, care a hotărât ca după preasfântul și apostolicul vostru tron Constantinopolul să aibă întâietate; eram convinși că, posedând raza apostolică, voi, din grija voastră obișnuită,

ați extins-o adesea bisericii Constantinopolului, deoarece distribuirea bunurilor voastre către vecinii voștri se face între voi fără invidie. Așadar, ceea ce am hotărât pentru distrugerea oricărei confuzii și pentru întărirea ordinii bisericești, vă rugăm, preasfinte și binecuvântat părinte, să recunoașteți ca fiind al vostru, ca fiind vrednic de iubire și potrivit pentru buna rânduială. Cei care au ocupat locul sfinției voastre, preasfinții episcopi Paschasinus și Lucențius, și împreună cu ei preaiubitul de Dumnezeu preot Bonifaciu, au încercat să contrazică cu vehemență astfel de decizii, dorind, desigur, ca și acest bine să înceapă de la grija voastră, astfel încât îndreptarea atât a credinței, cât și a rânduielii să vă fie atribuită. Noi însă, ascultând de cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați, cărora le este plăcut acest lucru, faimosul senat și întregul, ca să spunem așa, domnitor (oraș), am recunoscut că este oportun să-i confirmăm cinstea printr-un conciliu ecumenic. Și întrucât a început de la sfinția voastră, atunci pe baza bunăvoinței voastre constante am îndrăznit și noi să o confirmăm, știind că fiecare îndreptare făcută de copii este legată de propriii lor tați. De aceea, vă rugăm, onorați judecata (noastră) cu confirmarea voastră; așa cum am declarat acordul nostru cu voi în bine, așa și sfinția voastră să le dea copiilor ceea ce li se cuvine. În felul acesta, împărații pioși care au confirmat judecata sfinției voastre ca lege vor fi onorati, iar tronul Constantinopolului va primi o răsplată pentru faptul că a depus întotdeauna orice efort în lucrarea de evlavie pentru voi și, în acest zel, s-a alăturat în unanimitate cu voi. Și pentru ca să știți că nu am făcut nimic din favoare sau dușmănie, ci am fost îndrumați de inspirație divină, v-am comunicat întreaga esență a ceea ce s-a făcut, spre liniștea noastră și spre confirmarea și consimțământul la ceea ce s-a făcut.

III. Decretul împăraților Valentinian și Marcian, care interzice discuțiile despre subiecte de credință creștină în fața poporului

Împărații (Cezari) Flavius Valentinian și Flavius Marcian, Augusti permanenți, către cetățenii noștri din Constantinopol.

În sfârșit, ceea ce am început cu cele mai mari rugăciuni și eforturi a fost realizat, iar cearta despre legea creștinilor ortodocși a fost înlăturată; în sfârșit s-a găsit un remediu pentru eroarea reproșabilă, iar gândurile disidente ale popoarelor au ajuns la acord și unanimitate. Căci din diverse regiuni, la porunca noastră, venerabili episcopi s-au adunat în orașul Calcedon și, printr-o definiție clară, au învățat ce trebuie respectat în ceea ce privește închinarea la Dumnezeu. Așadar, să înceteze această discordie ignorantă. Căci cu adevărat impiu și sacrileg este cel care, după decizia atâtor episcopi, lasă orice în seama propriei opinii spre investigare. Este evident cea mai mare nebunie să cauți lumină fictivă în mijlocul zilei. Cel care, după ce adevărul a fost găsit, caută ceva mai departe, caută o minciună. Prin urmare, pe viitor, niciun cleric, niciun militar sau orice alt grad să nu îndrăznească să deschidă public, în prezența unei mulțimi adunate și ascultătoare, o discuție despre credința creștină, căutând în ea pretexte pentru tulburare și fapte rele. Căci cel care încearcă să dezvolte din nou din discuții ceea ce a fost odată hotărât și decretat pe bună dreptate și să îl discute public, ofensează judecata sfântului sinod, când se știe că ceea ce s-a hotărât acum despre credința creștină a fost decretat pe baza (expunerilor apostolice și) învățăturii celor 318 și 150 (sfinților părinți). Pedeapsa nu va scăpa de cei care disprețuiesc această lege, deoarece nu numai că se dovedesc a fi adversari ai credinței bine rânduite, dar prin astfel de dispute divulgă mistere sacre între evrei și păgâni. Prin urmare, dacă un cleric îndrăznește să discute public despre cultul lui Dumnezeu, să fie exclus din lista clericilor, dacă este decorat cu serviciul militar, să fie lipsit de demnitatea sa, iar restul, vinovați de această crimă, să fie expulzați din această cetate domnitoare, fiind supuși pedepselor cuvenite, conform decretului curții. Se știe că

nebunia ereticilor își primește începutul și sfârșitul de aici, când unii raționează și argumentează public. Așadar, toți trebuie să respecte ceea ce a fost hotărât de sfântul Sinod de la Calcedon, fără să se îndoiască de nimic după aceea. Prin urmare, avertizați prin acest decret al maiestății noastre, lăsați strigătele nelegiuite și alte cercetări despre (lucruri) divine; acest lucru nu este permis. Căci acest păcat, după cum credem, nu numai că va fi pedepsit de judecata lui Dumnezeu, dar va fi și înfrânat de puterea legilor și a judecătorilor. – Dat în ziua a 7-a a Idelor lui februarie, la Constantinopol (în timpul consulatului celui mai nobil om Sporacius și al celui care va fi anunțat).
IV. Decretul preapiosului și iubitorului de Hristos Împărat Marcian, emis la Constantinopol după Sinodul (de la Calcedon), prin care se confirmă faptele sale Majestatea Noastră, dorind să stabilească sfințenia pură a Credinței Catolice a creștinilor ortodocși, pentru ca toți să o vadă și să se îndoiască, pentru ca oamenii să fie împărtășiți cu o mai mare evlavie față de Dumnezeire, a poruncit să se adune în orașul Calcedon un mare sinod de episcopi, care au venit din aproape toate regiunile; și acolo, după ce au cercetat timp de multe zile, a găsit adevăratul și neprefăcutul în credința creștină. Căci ei, cu multe rugăciuni și cereri, L-au implorat pe Dumnezeu să nu le ascundă adevărul pur și complet. Au urmat hotărârile sfinților părinți, și anume, cele care au fost întocmite de cei 318 preasfinți episcopi la Niceea, precum și cele care au fost hotărâte de cei 150 (de părinți) care s-au adunat în acel oraș regal, și cele care au fost hotărâte mai înainte la Efes, când conducătorii adevărului erau Celestin, (episcop) al Romei, de fericită pomenire, și Chiril, episcop al Alexandriei: pe atunci, eroarea lui Nestorie a fost, de asemenea, interzisă, după condamnarea autorului ei însuși. Când au fost examinați cu dreptate și respect la Calcedon, Eutihie, care a susținut multe lucruri nepermise, împreună cu apărarea sa, a fost răsturnat, pentru a nu i se da ocazia să înșele și mai mult oamenii. Acum, când ceea ce este considerat temelia venerabilei credințe a ortodocșilor a fost stabilit cu atâta respect și credință, încât nu mai rămâne nicio îndoială pentru cei care sunt obișnuiți să-L calomnieze pe Dumnezeu, confirmăm sfântul sinod prin cel mai înalt decret al maiestății noastre și le reamintim tuturor să înceteze să discute despre cultul lui Dumnezeu; pentru că nici unul, nici altul nu ar fi putut dezvălui atâtea taine, când chiar și atâția preoți sfinți, cu cea mai mare trudă și mari rugăciuni, nu ar fi putut reuși să afle adevărul, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi călăuzit cu privire la modul în care ar trebui să credem. Totuși, unii, după cum am aflat cu siguranță, nu încetează să rămână în nebunia acestei corupții și discută public despre cultul lui Dumnezeu în prezența mulțimii adunate, dezvăluind taine divine în ochii evreilor și păgânilor și profanând ceea ce este mai bine să fie venerat decât să fie investigat. Prin urmare, a fost necesar să-i aducem la rațiune pe cei care au rămas în această încăpățânare prin stabilirea pedepsei, astfel încât execuția să-i poată îndrepta pe cei pe care respectul față de legi nu i-a putut îndrepta. Dar urmându-ne obiceiul în aceasta și știind înaintea tuturor că Divinitatea se bucură de evlavie, am hotărât să amânăm pedepsirea celor vinovați, legitimând prin această poruncă repetată a noastră, ca în viitor toți să se abțină de la ceea ce este interzis și să nu adune adunări pentru a discuta despre cultul lui Dumnezeu; pentru că cei care sunt găsiți în o astfel de corupție și vanitate vor primi pedepsele deja stabilite și vor fi pedepsiți prin hotărâre judecătorească, așa cum se cuvine vremurilor pioase. Prin urmare, este necesar să se urmeze Sinodul de la Calcedon, la care, după o examinare atentă a tuturor lucrurilor, s-a stabilit ce cele trei sinoade menționate anterior, urmând credința apostolilor, au transmis tuturor spre respectare. - Dat în a 3-a zi a Idelor lui Martie, la Constantinopol, în consulatul lui Sforaciu 365 și al celui care va fi anunțat 366 .

Scrisă către Paldadius, prefectul pretoriului din est, Valentinian, prefectul pretoriului din Illyricum, Tatian, prefectul orașului, Vincomalus, un funcționar al curții, și respectivul consul.
V. O copie a celei mai înalte scrisori a preacuviosului împărat Marcian, trimisă călugărilor alexandrini (prin decurionul Ioan)
Este potrivit ca Dumnezeu și Stăpânul a toate să nu greșească în nimic și în niciun fel; iar oamenilor înțelepți, întrucât este imposibil ca oamenii să nu greșească, este potrivit, după ce au greșit, să se pocăiască imediat și să-și îndrepte păcatele prin pocăință. Dar a persista în greșeli, a le apăra și a încerca să acumuleze rău la rău este potrivit unei persoane care este complet vicioasă și foarte nebună. Aflând că unii dintre venerabilii călugări care locuiau în Alexandria și împrejurimile ei au fost supuși acestui lucru și crezând că nu au îndurat acest lucru din simplitatea moravurilor, am emis o scrisoare preasfântă, în care se explică faptul că credința noastră este ortodoxă și că sinodul complet sfânt și ecumenic care a fost ținut la Calcedon nu a introdus nimic nou în ceea ce privește credința apostolică, ci, urmând în toate învățăturile lui Atanasie, Teofil și Chiril, foști episcopi ai Alexandriei de venerabilă memorie, a condamnat blasfemia lui Eutihie, care nu a gândit altceva decât învățătura nelegiuită a lui Apollinaris și a suprimat impietatea lui Nestorie ... 367 ... Trimis în 368 de el pentru a se opune sfintei și ortodoxe credințe, a crezut că nu a făcut nimic greșit dacă a imitat impietatea lui Eutihie, care s-a răzvrătit împotriva cultului pios al ortodocșilor, fiind gelos pe Fotin, care era străin de adevăr și încercând să fie un imitator al opiniei nelegiuite a lui Apollinaris, Valentinus și Nestorie; S-a dovedit pe față un calomniator al preasfintului sinod, care a fost convocat recent în orașul Calcedon, prin voința noastră, din dragoste pentru credință, și care a confirmat simbolul celor 318 sfinți părinți, (emis) pentru stabilirea credinței, fără a schimba nimic nici prin adăugare, nici prin scădere în învățătura acestor sfinți părinți și recunoscând că este drept ca Eutihie, ca opunându-se adevărului și dorind să zdruncine credința, să fie înstrăinat de numele ortodocșilor. Teodosie, urmându-și îndrăzneala jalnică și nesăbuită, se grăbește în țara Palestinei, înșeală pe cei ignoranți, inventând că sfântul sinod a învățat un lucru în loc de altul. Astfel, a spus că însuși preasfântul sinod a învățat să se cinstească doi fii, și doi Hristoși, și două persoane, și că a interpretat credința contrar simbolului sfinților părinți. Apoi, adunând în jurul său o mulțime de cei înșelați și dobândind pentru sine, ca să spunem așa, lipsa de experiență a unor simpli ca aliați, atacă orașul Aelia 369, dând foc caselor, ucigând oameni venerabili, eliberând pe cei condamnați pentru crime extreme. Prin aceste acțiuni, acaparându-și gloria unui presupus temător de Dumnezeu, a preluat puterea într-un mod dezastruos: a pătruns în închisori, astfel încât, după ce a eliberat criminalii de la judecată, să le ofere tuturor, ca să spunem așa, nepedepsire pentru a comite crime; păcătuind împotriva însăși consacrării și legilor maiestății noastre, a încuiat porțile orașului; împotriva tuturor canoanelor, și-a însușit confirmarea în episcopat - în timp ce preasfântul Juvenal a rămas și a trăit în oraș - încălcând și tulburând atât drepturile divine, cât și pe cele umane. Apoi, mergând pe calea spre mai rău, a aruncat toate preasfintele biserici și orașe ale Palestinei în cele mai grave dezastre, unele ordonând moartea celor mai venerabili episcopi, iar altele hirotonind pe cine dorea. În îndrăzneala sa nebună, a ordonat ca episcopii orașelor, care fuseseră aleși pe bună dreptate conform canoanelor divine, să fie lipsiți de preoție și alungați din scaunele în care fuseseră aleși. De asemenea, a luat armele împotriva Preasfințitului Episcop Juvenal, încercând în orice fel să-l omoare prin intermediul unei gloate trimise de el; căci în acest fel spera să pună mâna pe o episcopie care nu-i aparținea deloc și să obțină în cele din urmă succes în întreprinderea sa. Preasfințitul

Episcop Juvenal a fost salvat de Sfânta Treime și, după cum a arătat evenimentul, de fermitatea sa în credință; dar Severian, Episcopul Scitopolei de venerabilă amintire, împreună cu alții, uciși cu nelegiuire în locul său, a fost un plus la nebunia lui Teodosie. Îndrăznind să comită aceste fapte și altele mai oribile, Teodosie - când autoritățile noastre au aflat totul despre el și, prin urmare, li s-a poruncit să-l urmărească peste tot împreună cu scutierii și complicii săi la crime - a fugit din Palestina, pe care o tulburase atât de mult, arătând prin faptele sale că devenise slujitorul și preamăritorul Anticristului. Mergând din loc în loc, tulburând sfintele biserici și străduindu-se să-i facă pe cei mai simpli în credință să gândească nepotrivit cu adevărul și să se închine cu nelegiuire Dumnezeirii, în felul acesta a ajuns, după cum am aflat, la locașul evlaviei, accesibil oamenilor sfinți, Muntele Sinai, pe care ați zidit mănăstiri dragi lui Dumnezeu și vrednice de orice cinste din partea noastră; ascunzându-se aici, încă lucrează împotriva Ortodoxiei și așteaptă un timp prielnic pentru sine. Dar nu există niciun motiv pentru aceasta; pentru că nimeni nu va găsi o măsură de pedeapsă vrednică de el și de complicii săi pentru crimele lor. Și guvernul nostru, deși nădăjduiește mult că opinia dăunătoare și luptătoare cu Dumnezeu a lui Teodosie nu va putea în niciun fel să zdruncine credința care a prins cu adevărat și fermitate în voi: totuși, pentru ca lucrarea demonică pe care o slujește să nu poată prinde putere fără decizia voastră și a guvernului nostru, prin această înaltă scrisoare vă convingem pe evlavia voastră, un om atât de nelegiuit, străin de credința ortodoxă, un dușman al sfintelor biserici, împreună cu asistenții săi, după ce i-au persecutat pretutindeni, să-l predați guvernatorului regiunii, pentru a-l duce la marea curte a celui mai glorios comandant al Răsăritului, fostul consul și patrician - nu ca să primească pedeapsa pentru atâtea (crime), ci pentru ca,ca în viitor să înceteze, mergând în diverse locuri spre pericolul său, să-i înșele pe cei pioși, care gândesc mai simplu despre Dumnezeire. Să știe evlavia voastră că noi, născuți din strămoșii credinței ortodoxe și învățați de Sfânta Scriptură să ne închinăm Sfintei Treimi, menținem simbolul celor 318 sfinți părinți de pomenire; îl urmăm și credem în conformitate cu el; respingem impietatea lui Fotin, Apollinaris, Valentinus, Nestorie, Eutihie și a tuturor celorlalți care au îndrăznit să gândească contrar simbolului; credem că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a născut din Duhul Sfânt și din Martie din Fecioara Maria; mărturisim pe unul și același Fiu Iisus, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, adevărat Dumnezeu și adevărat om, în niciun fel divizat sau separat sau schimbător; ne închinăm întotdeauna Mântuitorului Hristos; - ne rugăm (Dumnezeu), să rămânem neclintiți în această credință! - Îi anatematizăm deschis pe cei care spun că sunt doi fii, sau doi Hristoși, sau două persoane, pe cei care au spus, sau au scris, sau încearcă să spună. Această preasfântă credință menționată mai sus, care este adevărată și ortodoxă, a fost confirmată și de preasfântul sinod, care s-a întrunit recent la Calcedon, care a stabilit o definiție concordantă a sfintei și ortodoxe mărturisiri și a condamnat opinia nelegiuită a unui anume Eutihie cu o sentință în acord cu sfinții părinți.

(Un alt mesaj al împăratului Marcian, care până la cuvintele: „și a pus capăt impietății lui Nestorie” este similar cu precedentul, dar are puțin în comun cu acesta.) 370

(... și a păstrat venerabilul simbol al celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea, complet intact, nealterat nici de scădere, nici de adăugire. Și smerenia noastră crede că preaslăvitele noastre scrisori, precum și regulamentele emise odată în marele oraș Alexandria, sunt suficiente pentru a-i convinge pe cei care, nu știu cum, încă se îndoiesc că nimic nou nu a fost introdus de sfântul conciliu ecumenic și că, din moment ce nimeni nu se mai îndoiește, atunci îndoiala trebuie abandonată (și de ei). Căci suntem siguri că nu există nimeni atât de simplu la inimă încât, citind

învățăturile care exprimă atât de clar credința ortodoxă, să rămână totuși în eroarea sa. Dacă, însă, unii, pe care noi nu-i credem, nu urmează mila noastră înnăscută, atunci dorim să-i convingem a doua oară prin această preaslăvită scrisoare a noastră că preasfântul și ecumenic conciliu, urmând învățătura sfinților și venerabililor părinți, a definit totul și a răsturnat impietatea lui Eutihie, urmat de Dioscor și de alții care nu se tem să răspândească printre oameni cărțile lui Apollinaris, dându-le drept... spusele sfinților părinți, pentru a prinde complet mințile simple cu minciunile lor. El a confirmat venerabilul simbol al celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea, fără a îndepărta sau a adăuga nimic, după care smerenia noastră este botezată, după care a fost înțeleaptă din adolescență și în care dorește să rămână, crezând că Domnul și Mântuitorul nostru Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul-născut, co-etern și de o ființă cu Tatăl, pentru noi și pentru mântuirea noastră S-a făcut om, născut din Duhul Sfânt și din Maria Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu, că El este cu adevărat Dumnezeu și om, nu unul și altul - fie ca aceasta să nu fie - ci unul și același, noi nu-i despărțim, nu-i separăm sau nu-i schimbăm în niciun fel. Iar pe cei care spun că au fost odată fie doi fii, fie două persoane, îi detestăm ca dușmani ai lui Dumnezeu și îi anatematizăm. Știind acum aceasta, așadar, dacă vreunul dintre voi este încă prins în greșeală, străduiți-vă să vă întoarceți la adevăr, îndepărtându-vă de adunările nevrednice și canonice, astfel încât, pe lângă distrugerea sufletelor voastre, să nu fiți supuși pedepselor legale; ci alăturați-vă cu toții Preasfântului și Biserica catolică a ortodocșilor, care este una, așa cum ne învață venerabilele decrete ale părinților. Făcând aceasta, veți da mântuire sufletelor voastre, veți face ceea ce este plăcut Dumnezeului tuturor și, predându-vă smereniei noastre, vă veți bucura de grija Lui. Din acest motiv l-am trimis pe decurionul Ioan, pe care l-am ales, care poate explica cu adevărat ceea ce privește credința, întrucât a fost prezent la sinodul ecumenic al sfinților episcopi catolici și cunoaște clar tot ce s-a făcut, astfel încât, primind o soluție satisfăcătoare la toate, cei care încă se îndoiesc - ceea ce noi nu credem, - au încercat în cele din urmă să se întoarcă la credința adevărată și neprihănită).

VI. Copie a preasfintei scrisori trimise de preasfințitul și piosul nostru suveran Marcian, permanentul August, arhimandriților și altor călugări care locuiesc în Aelia și în împrejurimi

Majestatea Noastră, citind cererile pe care le-ați trimis celui mai pios și sfânt soț suveran al smereniei noastre, s-a convins de fapt că nu ați trimis o rugăciune pentru milă, ci sub pretextul unei cereri v-ați dezvăluit intenția nelegiuită, contrară atât legilor divine, cât și statului roman. În timp ce ar fi trebuit să păstrați pacea, să vă supuneți preoților și să împrumutați învățături de la ei, voi, în excesiva voastră încredere în voi înșivă, ați decis să vă însușiți titlul de învățători, nevrând să învățați de la cei care învață legea și convingându-vă în mod nebunesc că toată lumea ar trebui, în ceea ce privește cunoașterea credinței, să vă urmeze mai mult decât cărțile sfinților apostoli și profeți și decretele părinților de fericită memorie. Ca și cum ați fi mai puțin vinovați decât înainte dacă v-ați ascunde crimele prin mărturii mincinoase, nu ați arătat nimic adevărat în cererile voastre, afirmând că voi sau mănăstirile nu v-ați făcut vinovați nici de incendiere, nici de crimă, nici de alte fapte necuviincioase, ci că crimele menționate anterior au fost opera locuitorilor orașului și a unor străini. Dar niciuna dintre crime nu a scăpat evlaviei noastre; Căci știrile evenimentelor și relatările fiecăruia dintre ele arătau cum orașul Aelia a fost luat, ca de dușmani, de către voi, care ar fi trebuit să trăiți în mănăstiri și să locuiți doar în astfel de locuri; sau cum uciderea unui diacon de venerabilă memorie a fost comisă în mod nelegiuit și cum trupul său, după moarte, lipsit de înmormântarea obișnuită, a fost târât și profanat fără sens; cum casele au fost incendiate, porțile orașului au fost încuiate, ca și cum ar

fi fost într-un stat independent, zidurile orașului au fost păzite și, când închisoarea a fost deschisă cu forța, autorilor crimei li s-a dat iertare pentru crimele lor și o oportunitate pentru o evadare periculoasă. Când răul a devenit tot mai puternic, ați arătat că evenimentele precedente au fost foarte nesemnificative în comparație cu cele care au urmat, deoarece ați intenționat prin mesager (ticălosul) să-l ucideți pe preasfântul Episcop Juvenal și pe alți venerabili preoți. Când mesagerul a fost înșelat în nădejdea sa, atunci a comis (o crimă) care nu avea nimic de-a face cu nebunia sa și cu nebunia celor care l-au trimis, lovindu-l cu sabia pe Episcopul de sfântă memorie Severian și necruțându-i pe cei care erau cu el. Cum au fost comise aceste crime și cele mai odioase dintre acestea, și cine au fost autorii, a devenit cunoscut din ceea ce a fost declarat în diverse instanțe și adus la urechile noastre cele mai înalte, și care dezvăluie cu exactitate modul vostru de gândire, conform căruia ați decis cu ușurință foarte multe crime, nu pentru că ați vrut să apărați sau să protejați credința divină, ci pentru că ați încercat să obțineți pentru voi înșivă, spre ruina orașelor, funcțiile de președinție și preoție, de care v-ați arătat complet străini. Pietatea noastră este uimită de motivul pentru care îl anatematizați pe Eutihie - procedând bine în acest caz - și vă predați lui Teodosie, care este insolent în toate, în timp ce gândește în acord cu Eutihie, care, emulând nebunia lui Valentin și Apollinaris împotriva credinței ortodoxe,Ai aruncat în încurcătură preasfintele biserici și te-ai făcut autorul ruinei și al crudei distrugeri pentru cetăți și te-ai făcut conducător în astfel de fapte nepermise și fără de lege. Vei primi pedepse vrednice de la Domnul tuturor și Mântuitorul tău Hristos pentru impietatea ta și pentru toate crimele pe care le-ai inițiat; căci puterea lui Dumnezeu nu va îngădui să treacă nepedepsite crimele fără de lege împotriva sfintei credințe, a sfintelor biserici și a sfinților oameni care au pierit jalnic. Smerenia noastră nu ne-a poruncit să facem așa ceva împotriva monahilor, ci doar să luăm în stăpânire cetatea Elia, ca să o păzim pe viitor, spre pacea locuitorilor. Insolența ta, acționând împotriva poruncilor monahale, a început un război împotriva bunăstării comune și, adunând o ceată de tâlhari și obișnuindu-te cu alte fărădelegi și ridicând armele împotriva celor care trăiesc după lege, a devenit pricina unor crime, jafuri și a altor nenorociri pentru locuitorii țării, încât maiestatea noastră s-a înfuriat de aceste crime, dar în mila sa înnăscută a ordonat eliberarea de pedeapsă a autorilor crimelor și incendiilor; deși era necesar să sporească mânia împotriva ta, care ai părăsit mănăstirile în care jurămintele tale îți poruncesc să rămâi neîncetat și ai îndrăznit să faci ceea ce este vrednic de pedeapsă extremă: pentru că te angajezi să înveți, în loc să înveți, necunoscând cuvintele dumnezeiești, care învață clar că „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici slujitorul mai presus de stăpânul său” (Matei 10:24). Ce învățături - ale Mântuitorului sufletelor noastre, sau ale Prea Sfinților Apostoli și Părinți - ați urmat? Căci, urmând impietatea voastră, nu veți îndrăzni să susțineți că există porunci de la sfinți pentru crime sau alte crime pe care le-ați săvârșit. Dar, din moment ce voi, auzind despre cele două firi, ați declarat că sufletele voastre au fost uimite, ca și cum urechile voastre ar fi fost lovite de niște cuvinte noi: atunci să știți că nu trebuie să intrați în cercetarea acestui lucru, pentru că nu puteți înțelege subtilitatea acestuia (subiect). Noi însă, primind învățăturile părinților, recunoaștem firea ca adevăr: adică gândim și spunem că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos este cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, așa cum învață Preasfântul Apostol Pavel, recunoscând firea ca adevăr, în Epistola sa către Galateni, zicând lămurit: „Dar atunci, necunoscându-L pe Dumnezeu, ați slujit celor ce nu sunt din fire dumnezei” (Galateni 4:8); prin aceasta arată lămurit că firea este adevăr; și dacă în Crez, expus de 318 sfinți părinți, nu vorbește despre fire, aceasta pentru că (atunci) nu s-a stârnit nicio întrebare despre aceasta; și acum nu s-a inventat nicio veste cu privire la

credință, ci decretele sfinților părinți, glorificate în Ortodoxie, au fost confirmate. Spunând că nu trebuie să se gândească despre fire, evident că faceți același lucru, pentru că în cererile trimise de voi menționați clar firile și spuneți: „Cum naște o fecioară și rămâne din nou fecioară? și cum naște ea prin fire pe Cel ce este mai presus de fire?”? și apoi mai departe: „Cuvântul s-a făcut trup: cum a fost făcut? Cum poate fi împărțit? S-a făcut fără a fi transformat prin fire și fără a fi schimbat de divinitate.” Așadar, vedeți cum menționați constant firea, care, chiar pentru numele firii, sunteți tulburați și găsiți peste tot ocazia să calomniați ceea ce a fost cu adevărat stabilit de sfântul sinod cu privire la credință; greșiți și prin faptul că afirmați în mod fals că este hotărât dogmatic să recunoască doi fii și doi Hristoși - ceea ce nu este deloc; pentru că noi, respingând aceasta, îi anatematizăm pe cei care spun aceasta, sau au scris, sau au spus, sau îndrăznesc să o spună. Majestatea Noastră a urmat crezul celor 318 sfinți părinți în vremurile de demult și va fi de acord cu el în viitor, crezând că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a născut din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria. Credința ortodoxă, așa cum am primit-o, ne străduim să o păstrăm pentru totdeauna, așa cum învață sfântul conciliu, recent întrunit la Calcedon, crezând, afirmând simbolul și filozofând în conformitate cu acei sfinți părinți și cu conciliul de la Efes, la care au prezidat Celestin și Chiril de venerabilă memorie, condamnând eroarea lui Nestorie. Și mila noastră a poruncit ca nimeni să nu fie forțat câtuși de puțin să subscrie sau să fie de acord dacă nu dorește să facă acest lucru; pentru că nu dorim să atragem pe nimeni pe calea adevărului prin amenințări sau violență. Dar tu, dimpotrivă, pe lângă ceea ce ai îndrăznit deja să faci cu sabia și alte cruzimi, precum și cu insulte și rușine aduse femeilor cinstite și nobile, nu ai ezitat să-i forțezi pe mulți să fie de acord cu învățăturile tale perverse și să-l anatemizezi cu exclamații și semnături pe acest preasfânt conciliu și pe preasfântul patriarh al tronului apostolic al marii Rome, Leon, și pe alți sfinți părinți. Pentru aceste crime vei da socoteală inevitabil Domnului a tuturor Dumnezeului, spre a cărui insultă, dacă se poate spune așa, ai îndrăznit să comiți aceasta, devenind pe bună dreptate vrednic de ocara și batjocură printre grecii și ereticii necurați, cărora le-ai servit drept exemplu rușinos. Întrucât i-ai acuzat pe samariteni că au îndrăznit să comită cruzimi și fărădelegi împotriva preasfintelor biserici și că au comis crime și alte crime: să știi că am ordonat, după o anchetă amănunțită a faimosului comandant militar Doroteu, să se returneze ceea ce a fost furat preasfintelor biserici și celor care l-au pierdut și să se supună pedepselor legale celor găsiți vinovați de aceasta, deoarece pedeapsa pentru aceasta nu te privește deloc pe tine, care, știind„„După cum crede maiestatea noastră și îndemnat de evlavia noastră, nu trebuie să se despartă de sfânta și ortodoxa credință, ci să rămână în mănăstiri și să practice rugăciunile către Cel Preaînalt, făcând întotdeauna ceea ce este în conformitate cu jurămintele, fără să întreprindă nicio răzvrătire, fără să fie de acord cu ceea ce spun învățătorii răi spre distrugerea sufletelor și fără să se despartă, din cauza adunărilor lor nelegiuite, de credința ortodoxă și de bisericile lui Dumnezeu. Nu îndrăzniți să formați adunări secrete, cunoscând vechile legi ale sfintei amintiri ale împăraților care au fost în vremurile de demult, care, după ce au confirmat sfânta și sobornica mărturisire, au poruncit ca cei care au îndrăznit să formeze adunări secrete să fie supuși celor mai mari pedepse. Încrezători că vă veți pocăi de ceea ce ați făcut mai înainte, nu am respins dragostea de omenire atunci când preasfântul Episcop Juvenal a folosit multe cereri, cu care ne-a rugat să vă scriem această preaînaltă scrisoare. Și aflând din cereri că rugăciunile voastre găzduiesc 371 sunt supuși dezordinii din cauza soldaților cărora li s-a ordonat să păzească orașul Aelia și din cauza mulțimii de cai și oameni, și indignați de aceasta, i-am ordonat faimosului conducător militar Dorotheus să vă scutească de

această tulburare, deși nu am permis anterior ca acest lucru să jignească mănăstirile sau să vă restricționeze hotelurile.
VII. Despre abrogarea a ceea ce a fost pronunțat pe nedrept împotriva sfintei memorii a lui Flavian, episcop al Constantinopolului domnitor, și despre confirmarea a ceea ce a fost ulterior decretat despre el de către sfântul conciliu (de la Calcedon)
Împărații (Valentinian și Marcian) către cel mai ilustru prefect al pretoriului Palladius, prefectul de Illyricum Valentinian, prefectul orașului Tatian, funcționarul curții Vincomalus și consulul menționat anterior (mai jos).
Niciodată slava celor glorioși nu este distrusă de moarte, nici virtuțile nu se termină odată cu morții; ci bună părere a celor virtuoși crește și mai mult odată cu moartea (lor), pentru că orice invidie față de morți dispare. De aceea, faptele bune ale strămoșilor sunt glorificate cu atâta grijă și laudă; de aceea, pomenirea celor mai buni (oameni) este săvârșită de noi cu cel mai mare respect; de aceea, sufletele celor mai buni oameni au avut un sfârșit glorios; căci este recunoscut de toți că numai aceia mor în mod decisiv, despre a căror viață și moarte se tace. Că acest lucru se întâmplă chiar și în prezent, este demonstrat de judecata divină și umană. Astfel, deși, prin invidie falsă și calomnie compusă necinstit, sfântul și venerabilul Flavian, episcop al acestui oraș faimos, a fost lipsit de arhiepiscopia, în timp ce, pe de altă parte, a păstra episcopia nu era cu adevărat mai perfect decât a păstra credința pe care o primise, pentru că numai el era vrednic să fie episcop: cu toate acestea, acest oraș regal i-a căutat și a primit rămășițele, pentru că s-a găsit a fi mai binecuvântat decât toți cei vii, astfel încât acea moarte, considerată crudă, prin care a dobândit această glorie nemuritoare, a început să fie considerată de dorit. Apoi a urmat ceea ce Dumnezeu i-a dăruit spre onoarea sa: un venerabil sinod format din aproape nenumărați episcopi adunați la Calcedon, care, pe cât a examinat cu atenție credința, cu consimțământul preafericitului Leon, episcop al gloriei veșnice a Romei, și a confirmat temeliile cultului, pe atât i-a dat lui Flavian o răsplată victorioasă pentru viața sa trecută și moartea sa glorioasă. Prin urmare, din moment ce Flavian de venerabilă memorie s-a împodobit cu o astfel de mărturie, încât Eutihie, care credea contrariul, a fost condamnat de toți cu cuvintele sale josnice: atunci să fie desființat acel decret care, prin lăcomia ticăloșilor, a fost decretat împotriva lui Flavian de fericită memorie, după moartea sa, și să fie desființat complet cel care își avea originea în nedreptate, iar sentința nedreaptă să nu-i dăuneze în niciun fel nici lui Eusebiu, nici lui Teodoret, cei mai iubiți episcopi de Dumnezeu, pe care îi menționează același decret; căci acei episcopi nu pot fi condamnați (prin niciun) decret, pe care decretul sinodal i-a onorat pentru respectarea credinței. Așadar, odată cu abolirea acelui decret, să primească Flavian laudă veșnică pentru viața sa și pentru gloria pe care a meritat-o, căci statornicia sa în credință va fi un exemplu pentru alții. - Prea ilustră și faimoasă putere a voastră, prin publicarea decretelor, va face cunoscută tuturor această lege mântuitoare. - Dat la Constantinopol, în ajunul zilei de non iulie, în consulatul prea ilustrului Sporatius și al celui care va fi anunțat.
VIII. Despre confirmarea hotărârilor sfântului Sinod de la Calcedon împotriva lui Eutihie și a monahilor săi
Aceiași luni de august pentru aceiași demnitari.
Trebuie să avem și să exprimăm cea mai mare recunoștință față de Dumnezeu Atotputernic pentru că nu permite ca crimele să fie complet ascunse sau să rămână nepedepsite: (deoarece) unele dintre ele au cel mai mare potențial de a provoca daune, iar altele le dau altora un exemplu de păcat. Prin urmare, faptul că treburile omenești, și în special respectul pentru cultul lui Dumnezeu, sunt un obiect al grijii lui Dumnezeu, acest lucru a fost demonstrat recent în mod clar prin confirmarea credinței

catolice, când El nu i-a permis lui Eutihie, un adept al învățăturilor criminale, să se ascundă, așa cum a făcut, și nu i-a permis, atunci când a fost condamnat, să scape de pedeapsa pentru crima sa. Prin urmare, condamnat prin decrete divine și omenești, a suferit pe bună dreptate hotărârea conciliară ca vinovat înaintea lui Dumnezeu, pe care îl insultase, și vinovat înaintea oamenilor pe care încerca să-i înșele. Căci recent, mulți dintre cei mai sfinți episcopi, adunați la Calcedon din întregul, ca să spunem așa, univers, au respins invențiile absurde ale numitului Eutihie, împreună cu eroarea Sinodului de la Efes, care a fost ținut din cauza lui, urmând dogmele sfinților părinți, expuse la Niceea în anul 318, și în acel oraș în anul 372, 150, și la Efes, sub președinția episcopilor orașului Roma, Celestin și ai orașului Alexandria, Chiril, pentru respingerea erorii lui Nestorie. Prin urmare, am decretat și decretăm să păstrăm pentru totdeauna decretele venerabilului Sinod de la Calcedon, în acord cu doctrina antică, referitoare la credința cu care ne închinăm lui Dumnezeu; pentru că este foarte drept să păstrăm cu cea mai mare reverență decretele episcopilor, care mărturisesc pe Dumnezeu cu o minte curată, făcute referitoare la preasfânta și ortodoxa credință, conform canoanelor părinților. Însă, întrucât este treaba grijii imperiale să smulgă din rădăcină orice rău de la izvorul său și să suprime boala care se răspândește prin medicamentul legii, decretăm prin această lege că cei care sunt înșelați de nebunia lui Eutihie, urmând exemplul apolinarismului, pe care Eutihie i-a urmat și care sunt condamnați de venerabilele definiții ale părinților, adică de canoanele bisericești ,și cele mai înalte legi ale foștilor împărați, nu avea (niciun episcop), nici prezbiter, nici cleric și nu avea și nu numea, și ca Eutyches însuși să nu poarte titlul de prezbiter, de care este lipsit, ca fiind nedemn. Dacă, însă, unii, contrar decretelor noastre, îndrăznesc să hirotonească episcopi, sau prezbiteri, sau alți clerici, atunci poruncim ca atât cei care sunt hirotoniți, cât și cei care hirotonesc, sau care și-au arogat rangul de cler, după lipsirea de proprietate, să fie supuși exilului perpetuu. Poruncim ca aceștia să nu aibă permisiunea de a se întâlni, sau de a se aduna, sau de a chema călugări, sau de a construi mănăstiri; și chiar locurile unde ar putea încerca să se adune, să fie confiscate, dacă s-au adunat cu știrea proprietarului locului, dar dacă fără știrea lui, atunci decretăm ca administratorul sau arendașul acelui loc, după confiscare, să fie pedepsit cu nuiele și supus exilului. În plus, insistăm să nu primească nimic prin testament sau să nu dea nimic celor care se află în aceeași eroare și să nu fie admiși la niciun serviciu militar, cu excepția, poate, a cohortei sau a graniței. Dacă cineva este găsit în orice alt serviciu militar decât cel menționat, fie pentru că abaterea sa de la evlavie a fost necunoscută, fie pentru că a ajuns la această eroare după ce s-a alăturat regimentului, el, după ce este exclus din serviciul militar, să primească un astfel de rod al necinstei sale încât să fie lipsit de compania celor mai buni oameni și de la curte și să locuiască doar în satul sau orașul în care s-a născut. Dacă unii dintre ei s-au născut în acest oraș prosper, ceea ce este imposibil de crezut, atunci să fie excluși din acest oraș regal, și din districtul imperial, și din fiecare metropolă. Hotărâm acest lucru în general despre toți cei care sunt posedați de această murdărie dureroasă sau care sunt pe cale să fie supuși ei. Însă cei care au fost odinioară clerici de credință ortodoxă și călugării care au trăit chiar în lăcașul lui Eutihie - este impropriu să numim acel (loc) mănăstire, care îi adăpostea pe dușmanii evlaviei - și care au ajuns la o asemenea nebunie încât, abandonând cultul pios și venerabil al lui Dumnezeu și decretul conciliar stabilit la Calcedon de preoți adunați din aproape tot universul, au urmat învățătura rea a lui Eutihie, pentru că au respins lumina adevărată și au considerat necesar să aleagă întunericul, poruncim ca ei să fie supuși tuturor pedepselor care sunt hotărâte împotriva ereticilor atât prin această lege, cât și prin cele care au precedat-o, (și să fie expulzați de pe pământul roman), așa cum au decretat

cele mai înalte rânduieli anterioare cu privire la manihei, pentru ca mințile celor nevinovați și slabi să nu fie prinse de înșelăciunile lor dăunătoare și de sofismele lor blestemate. Mai mult, am aflat că au mințit într-un fel, dintr-o insultă la adresa evlaviei și din ură față de definițiile (conciliare), și pe multe pagini de cărți și volume au scris fals ceea ce a expus foarte clar nebunia lor împotriva adevăratei credințe; și de aceea poruncim: oriunde se găsesc astfel de scrieri, să fie aruncate în foc; iar cei care le-au copiat sau le-au dat altora spre citire„Cu intenția de a învăța sau de a preda, poruncim, după confiscarea (proprietății), să se pedepsească cu exilul. Privăm pe toți de dreptul de a preda această erezie impie, așa cum s-a afirmat deja în decretele maiestății noastre, că cel care îndrăznește să predea ceea ce este ilegal va fi pedepsit cu pedepse aspre; iar pe cei care încearcă să-i asculte pe cei care folosesc discursuri murdare, îi îmblânzim cu o amendă de 10 litri de aur. Căci atunci cauza erorii va fi înlăturată, când atât elevul, cât și profesorul păcatelor vor dispărea. Prin urmare, cea mai ilustră și ilustră putere a voastră, prin proclamarea decretelor, va face cunoscut tuturor ceea ce am poruncit: să știe conducătorii regiunilor și oficialii lor și apărătorii orașelor că, dacă ceea ce am ordonat să fie respectat cu credință pură și intenție sfântă, fie neglijează, fie permit încălcarea acestuia, atunci vor fi supuși unei amenzi de 10 litri de aur fiecare, ca trădători ai credinței și legilor, și își vor pierde buna părere.” - Dat în a cincea zi a Calendelor lui August 373 , la Constantinopol, în consulatul prea ilustrului Sforatius și al celui care va fi anunțat.
De asemenea, scris prefectului de Illyricum Valentinian, prefectului orașului Tatian, funcționarului curții Vincomalus și respectivului consul.
IX. O copie a scrisorii imperiale adresate lui Vassa, stareța mănăstirii din Elia, de la preapioasa și iubitoare de Hristos Augusta Pulcheria
Credem că nimeni nu se îndoiește de râvna și râvna măriei noastre pentru sfânta și ortodoxa credință și că încercăm să o răspândim pretutindeni și să o întărim, și nădăjduim că acest lucru este mai mult decât oricine altcineva pe deplin cunoscut de reverența voastră. Și întrucât în vremurile noastre a apărut (un imitator) al erorii lui Simon, sau mai degrabă precursorul Anticristului, Teodosie, care, după cum nu este ignorantă evlavia voastră, a stârnit cetatea Aelia și a aruncat în confuzie preasfintele biserici din Palestina, comițând nenumărate crime împotriva drepturilor divine și umane și calomniind sfântul și ecumenic conciliu adunat la Calcedon, ca și cum ar fi răsturnat simbolul celor 318 sfinți părinți și ar fi învățat să se cinstească doi fii, și doi Hristoși, și două persoane: atunci evlavia noastră a considerat necesar, prin intermediul celor mai înalte scrisori trimise mai înainte de aceasta, să expună minciuna omului nelegiuit menționat anterior, că credința noastră ne-a fost transmisă de la strămoșii noștri și că credem conform simbolului celor 318 (părinți), pe care sfântul conciliu de la Calcedon l-a confirmat, fără a adăuga sau a scădea nimic din el. Și prin dragostea de omenire a Domnului și Mântuitorului nostru Hristos, locuitorii orașului Elia, aflând despre credința adevărată și ortodoxă a maiestății mele și a celui mai pios suveran al universului și soț al maiestății mele, au recurs la ea și cu felurite laude L-au slăvit pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și împărăția noastră și au cerut iertare pentru greșelile pe care le-au săvârșit anterior. Preasfântul și piosul suveran și soț al maiestății noastre, acționând conform dragostei sale obișnuite de omenire, a emis un decret cu privire la ei, corespunzător evlaviei sale. Și Majestatea Noastră, luând în considerare calomniile menționatului nelegiuit și indecent Teodosie (și temându-se) că ar putea înșela pe unele dintre cele mai simple femei pioase și să le poată abate de la adevăr cu înșelăciunile și minciunile sale, și dorind să distrugem pretutindeni impietatea rușinată a numitului om nelegiuit, din acest motiv vă trimitem această scrisoare a noastră cea mai înaltă, prin care declarăm credința transmisă nouă

de la părinții noștri și dorim ca prin voi să fie cunoscut tuturor femeilor care s-au dedicat lui Dumnezeu: că respectăm credința conform simbolului stabilit de 318 sfinți părinți, detestăm impietatea lui Fotin, Apollinaris, Valentinus și Nestorie, precum și noua opinie perversă a lui Eutyches, credem că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a născut din Duhul Sfânt și din Maria Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu, mărturisim pe unul și același Fiu Iisus, Dumnezeu perfect și om perfect, cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, în niciun fel divizat, sau separat, sau schimbător, Mântuitorul Hristos, pe care Îl venerăm întotdeauna; În această credință dorim să rămânem neclintiți și îi anatematizăm pe cei care recunosc doi fii, sau doi Hristoși, sau două persoane (care au spus aceasta, sau au scris aceasta, sau îndrăznesc să o spună). Această sfântă și ortodoxă credință a fost confirmată și de conciliul ecumenic, recent întrunit la Calcedon, fără a se face nicio adăugare sau scădere la sfântul simbol stabilit de 318 sfinți părinți și condamnând opinia perversă a unui anume Eutihie prin decizia,în acord cu sfinții părinți. De aceea, reverența voastră, aflând credința adevărată și ortodoxă a măreției noastre, va încerca să se roage cu fervoare pentru noi și pentru împărăția noastră.

X. O copie a preasfintei scrisori adresate arhimandriților și altor călugări care locuiesc în Elia și în împrejurimi, de la preasfânta noastră suverană Pulcheria, Augusta permanentă.

Cererile pe care le-ați trimis evlaviei noastre vă dezvăluie eroarea. Preasfântul și preablândul Împărat, soțul Majestății noastre, și Majestatea noastră au decis să prefere evlavia la orice, iar noi exprimăm dragostea noastră înnăscută pentru omenire. Faptul că Majestatea Sa v-a scris după ce a citit cererile este demonstrat de scrisoarea Majestății Sale, pe care Majestatea Sa v-a trimis-o, fiind convins de numeroasele cereri ale preasfântului Episcop Juvenal. Autoritatea noastră mustră acțiunile voastre insolente, din ultima vreme, împotriva sfintei reverențe față de Dumnezeu și a evlaviei comune, deoarece acționați contrar jurământului monahal; - vă îndeamnă cu aceste cuvinte înalte ca, chiar dacă la un moment dat mai târziu vă veți pocăi pentru cele întâmplate, să respingeți orice eroare a sufletelor voastre și să recunoașteți adevărul credinței, pe care evlavia noastră, primind-o de la strămoșii noștri, o păstrează în orice timp; - credeți fără îndoială așa cum au învățat cei 318 sfinți părinți de sfântă memorie; - și pe bună dreptate detestați impietatea lui Nestorie, expulzat de sfântul sinod ținut la Efes, la care au prezidat Celestin și Chiril de venerabilă memorie, ca fiind contrară lui Dumnezeu; - urăște în mod necesar răzvrătirea împotriva Ortodoxiei a lui Eutihie, care, fiind instruit de învățăturile lui Valentin și Apolinarie împotriva credinței ortodoxe, a încercat să tulbure adevăratul cult al lui Dumnezeu; – și în urma sfântului sinod, recent întrunit la Calcedon, întrucât a confirmat simbolul a 318 sfinți părinți cu o explicație unanimă, (evlavia noastră) crede că Domnul și Mântuitorul nostru Hristos S-a născut din Duhul Sfânt și din Maria, Fecioara Născătoare de Dumnezeu, fiind învățat să recunoască faptul că firea este adevărul și că Învățătorul nostru, Domnul Iisus Hristos, este cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om: căci așa învață și preasfântul apostol Pavel în epistola către Galateni cu următoarele cuvinte: „Dar atunci, fiindcă n-ați cunoscut pe Dumnezeu, ați slujit celor ce nu erau dumnezei după fire” (Galateni 4:8).), adică, necunoscându-L pe Dumnezeul adevărat, au slujit unor zei falși; și astfel, prin aceste cuvinte, El ne învață clar să recunoaștem natura ca adevăr. În zadar v-a infectat sufletele acea părere falsă, că preasfântul conciliu care s-a întrunit la Calcedon a învățat, sau maiestatea noastră a crezut, că doi fii, sau doi Hristoși, trebuie recunoașteți din cauza a două naturi. Dimpotrivă, adevărul nu reprezintă acest lucru. Căci noi, respingând acest lucru, îi anatematizăm pe cei care au scris sau au rostit acest lucru, sau îndrăznesc să-l rostească. Autoritatea noastră

mărturisește întotdeauna pe unul și același Fiu Iisus Hristos, Dumnezeu perfect și om perfect, adevărat Dumnezeu și adevărat om, în niciun fel divizat sau schimbător, Mântuitorul, Hristos, și dorește să rămână neclintită în această credință. Așadar, după ce ați învățat simplitatea și adevărul credinței noastre, pe care ne străduim să o păstrăm conform adevăratei tradiții a sfinților părinți, cunoscând și credința ortodoxă și intenția filantropică a celui mai înalt suveran al universului și mirelui evlaviei mele, convinși chiar de faptele pe care el, numai din evlavie față de Cel Preaînalt, ezită să-i supună unei pedepse juste pe cei care au îndrăznit să comită astfel de fapte nelegiuite și nelegiuite, și nădăjduind în viitor să merite onoruri și favoare de la noi, atunci îndepărtați din sufletele voastre orice îndoială și, trăind în mănăstiri și ducând cu evlavie o viață solitară, nu vă despărțiți câtuși de puțin de adevărata credință și de unitatea bisericilor, ca nu cumva să vă atribuie cineva - ceea ce autoritățile noastre nu așteaptă - numele de erezie, dușmană adevărului. Să știți că maiestatea sa, printr-o scrisoare preaînaltă către faimosul comandant militar Dorotei, a poruncit să se facă o anchetă strictă asupra furtului de lucruri, pe care, spun ei, samaritenii au îndrăznit să-l comită și a poruncit ca tot ce a fost luat să fie returnat de la ei la preasfintele biserici și la cei care l-au pierdut, iar cei găsiți vinovați să fie pedepsiți conform legilor; El a poruncit, de asemenea, ca mănăstirile și locuințele voastre, eliberate prin grija aceluiași om de mulțimea soldaților, să fie păzite. Căci autoritatea lui este încredințată, împreună cu noi, că prin intermediul unei astfel de griji și îndemnuri vă veți pocăi de faptele voastre anterioare, iar Biserica Catolică se va uni într-o credință armonioasă, respectând cultul ortodox al lui Dumnezeu în pace și unanimitate.

XI. O copie a celei mai înalte scrisori a preacuviosului împărat Marcian, trimisă sfântului conciliu din Palestina

Credem că dragostea arzătoare a evlaviei noastre pentru credință și zelul pe care îl depunem zilnic în ceea ce privește credința ortodoxă și preasfânta nu sunt ascunse de nimeni, ci sunt mai întâi de toate pe deplin cunoscute reverenței voastre și tuturor celor care se află în treapta iubită de Dumnezeu a preoților preasfinți. Diavolul invidios, care este de obicei în dușmănie cu neamul creștin, nu încetează să născocească trucuri împotriva sfintei și ortodoxe credințe; nebazându-se pe ereziile anterioare, a inventat acum o altă învățătură falsă prin nelegiuitul Eutihie, care era gelos pe opinia sfidătoare de Dumnezeu a lui Fotin, Apollinaris, Valentin și Nestorie, care ne-a dat naștere predecesorului Antihristului și imitatorului nelegiuit al erorii lui Simon - Teodosie: el, după ce a respins adevărul - și cum ar putea fi de acord cu el, fiind o parte a Antihristului, sau, mai bine, îmbrăcându-se în întregime în el? - și văzând că, dacă nu produce ceva demn de răutatea și impietatea sa, nu va avea audiență, a născocit și a compus niște scrisori pe care numai diavolul le poate produce. În ele, nu a încetat niciodată să calomnieze sfântul Sinod de la Calcedon, ca și cum ar învăța că doi Fii, doi Hristoși și două Persoane trebuie cinstite. După ce a înșelat astfel sufletele celor mai simpli și ale unora devotați diavolului, și-a câștigat adepți, chiar și călugări și pustnici și, adunând o mulțime dintre ei, distruge orașe, comite crime printre ei, și nu ale oamenilor simpli, ci ale oamenilor sfinți și venerabili, îndrăznește să aprindă incendii, revolte și rebeliuni împotriva statului însuși, provocând tulburări în treburile divine și umane, desființând închisori și eliberând ucigașii care au îndrăznit să-i facă același lucru și pe alții care erau ținuți pentru pedepsirea unor crime ilegale, ca și cum ar da astfel tuturor libertatea de a comite orice crime doresc. Și ca și cum cele precedente ar fi de mică importanță, adaugă altele, mai grave decât acestea. Astfel, dându-și frâu liber impietății sale, atacă tronul Sfântului Apostol Iacov, gândindu-se că nu ar fi sigur să-l posede decât dacă l-ar ucide pe preasfințitul Episcop Juvenal, care fusese odată așezat pe el conform

sfintelor canoane. De aceea, trimite pe cei care voiau să-l omoare. Neavând succes în a se ocupa de omul menționat anterior, pentru tăria credinței sale și bunăvoința Sfintei Treimi față de el, îl ucide pe Severin, preasfințitul Episcop al Scitopolei, și pe cei care erau cu el. Ia în stăpânire tronul, așa cum credea. Nemulțumit de aceasta, îi alungă din sfintele biserici și din preoție pe venerabilii episcopi care sunt în alte orașe și pune în locul lor pe alții, complici ai săi la impietate și fapte fărădelegii. Așadar, ce a îndrăznit să facă, știți cu toții pe deplin; pentru că a comis majoritatea crimelor sale împotriva evlaviei voastre. Când aceasta a ajuns la urechile maiestății noastre, apoi după această veste, fărădelegile au fost înfrânate printr-o hotărâre dreaptă, care, însă, nu a hotărât o pedeapsă vrednică pentru crimele sale, ci l-a mustrat cu omenie. Simțind aceasta, a părăsit Ierusalimul și a străbătut toată Palestina, pe care o tulburase cu răutate,după cum a văzut sfinția Voastră cu ochii Voștri. S-a refugiat, împreună cu unii participanți la planurile sale malefice, pe Muntele Sinai, ascunzându-se complet acolo în detrimentul adevărului: dorind să pună capăt la ceea ce întreprinsese mai înainte și să înrobească sufletele celor mai simpli locuitori de acolo cu învățătura sa mincinoasă, a calomniat sfântul sinod și a vorbit împotriva lui, sau mai degrabă (ca să spun) împotriva mântuirii sale, lucru care este caracteristic numai sufletului și limbii nelegiuite ale lui. Așadar, evlavia noastră, fiind vegheătoare în grija pentru preasfânta credință ortodoxă - căci suntem siguri că din ea s-a născut și s-a întărit împărăția noastră - a trimis cea mai înaltă scrisoare preasfințitului Episcop Macarie, arhimandriților și tuturor monahilor care locuiesc pe muntele menționat, demascând nebunia și impietatea necuviinciosului Teodosie, îndemnându-i să evite învățăturile sale false și să onoreze credința curată și nestricăcioasă, așa cum am primit-o de la cei 318 sfinți părinți care erau în Niceea, și să-l alunge din locurile venerabile menționate anterior, pentru ca și ei să nu fie pângăriți de impietatea lui Teodosie, sau să-l predea împreună cu scutierii săi guvernatorului regiunii pentru a fi conduși la judecata celui mai nobil și glorios conducător al Răsăritului, fostul consul și patrician; pentru că există pericolul - căci diavolul, în care s-a îmbrăcat Teodosie, este un rău multiplu - ca el, fugind din aceste locuri și întorcându-se din nou în Palestina, să nu-și semene răutatea în acele țări și să nu înșele sufletele celor simpli. Trimitem preaînaltei noastre scrisori, îndemnând sfinția voastră să se ferească de venirea celui nelegiuit, să avertizeze urechile și firea oamenilor, propovăduind adevărul credinței ortodoxe și învățătura așa cum noi, primind sfânta și ortodoxa credință de la părinți, credem conform simbolului celor 318 sfinți părinți și urâm și detestăm răutatea lui Fotin, Apollinaris, Valentin și Nestorie, și pe lângă aceasta, recenta învățătură falsă a lui Eutihie. Credem că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a născut din Duhul Sfânt și din Maria Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu, mărturisind pe unul și același Fiu Iisus, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, adevărat Dumnezeu și adevărat om, în niciun fel divizat, sau separat, sau schimbător, pe Mântuitorul Hristos, (Pe care) Îl venerăm, dorind să rămânem neclintiți în această credință și anatematizând pe cei care recunosc doi fii, sau doi Hristoși, sau care au scris aceasta, sau îndrăznesc să o rostească. Această sfântă și ortodoxă credință a fost confirmată și de Sinodul Ecumenic întrunit recent la Calcedon, fără a face nicio adăugare sau scădere la sfântul simbol expus de 318 sfinți părinți și condamnând cu o sentință în acord cu sfinții părinți învățătura falsă a lui Eutihie. Majestatea Noastră este convinsă de această credință, se străduiește și dorește să rămână în ea și să păstreze prin ea împărăția noastră. Așadar, nu întârziați să îndepliniți cu mai multă sârguință rugăciunile obișnuite pentru noi și statul roman, această credință adevărată și venerabilă și ortodoxă, pe care sfântul sinod care a fost la Calcedon a confirmat-o, predicând

întregului popor și mai ales arhimandriților care nu au urmat părerea necuviinciosului Teodosie, care a tulburat, pe cât a putut, orașele și bisericile.

XII. Epistola Papei Leon către episcopii care s-au întrunit la Sfântul Sinod de la Calcedon 374

Episcopul Leon la sfântul sinod care a avut loc la Calcedon.

Nu mă îndoiesc că întreaga voastră frăție știe că am primit din toată inima decretele sfântului sinod care s-a întrunit pentru confirmarea credinței în orașul Calcedon; căci nu exista niciun motiv pentru care eu, care mă întristam de unitatea credinței catolice ruptă de eretici, să nu mă bucur de bucurie că aceasta a fost din nou restaurată la integritatea sa. Puteți afla acest lucru nu numai din natura preafericitei concordii, ci și din scrisorile mele pe care le-am trimis prefectului orașului Constantinopol după întoarcerea (ambasadorilor) mei, dacă acesta dorește să vă anunțe răspunsul tronului apostolic. Ca să nu pară îndoielnic, prin intermediul unor comentatori rău intenționați, dacă aprob ceea ce a fost decretat prin consimțământul vostru comun la Sinodul de la Calcedon cu privire la credință, trimit tuturor fraților și colegilor noștri episcopi care au fost prezenți la Sinodul menționat această scriere, pe care preaslăvitul și harul domnului, așa cum am cerut, din dragoste pentru credința catolică, binevoiește să o transmită spre cunoștința voastră, pentru ca întreaga frățietate și inimile tuturor credincioșilor să știe că am acceptat propria voastră opinie nu numai prin frații care mi-au îndeplinit datoria, ci și prin aprobarea actelor Sinodului, și anume în acea chestiune de credință (acest lucru trebuie spus des), pentru care, prin porunca suveranilor creștini și cu consimțământul tronului apostolic, a fost binevenit conciliului ecumenic să se întrunească. Dacă ereticii condamnați de acesta ar fi dispuși să se îndrepte, atunci nu ar mai rămâne nicio îndoială cu privire la adevărata întrupare a Domnului nostru Iisus Hristos. Așadar, preaiubiți frați, dacă cineva îndrăznește vreodată să adere la credința rea a lui Nestorie sau să apere învățătura nelegiuită a lui Eutihie și Dioscor, să fie îndepărtat de comuniunea ortodocșilor și să nu se împărtășească cu acel trup al cărui adevăr îl neagă. De asemenea, în ceea ce privește păstrarea decretelor sfinților părinți, care la Sinodul de la Niceea au fost confirmate prin definiții imuabile, vă reamintesc sfinteniei voastre să observați că drepturile bisericilor rămân așa cum au fost definite de acei 318 părinți inspirați de Dumnezeu. Să nu poftească lăcomia necinstită nimic din ceea ce aparține altuia și nimeni să nu caute să obțină profit pentru sine prin lipsirea de pe altul. Căci, oricâtă exaltare deșartă se aranjează pe consimțământul forțat și consideră necesar să-și întărească dorințele în numele sinoadelor, tot ceea ce nu este în conformitate cu canoanele părinților menționate anterior va fi slab și nesemnificativ. Sfinția voastră poate afla din citirea scrisorilor mele că Scaunul Apostolic folosește cu respect regulile lor și că eu, cu ajutorul Domnului nostru, rămân păstrătorul atât al credinței catolice, cât și al tradițiilor patristice. – Dat în ziua de 12 a calendelor lui aprilie, în consulatul celui mai ilustru om Opilio 375 .

XIII. Aceeași scrisoare către Maxim, episcopul Antiohiei; către Leon, episcopul Bisericii Catolice, fratele cel mai iubit al lui Maxim, episcopul Antiohiei.

Cât de mult sunt plăcute iubirii voastre preasfânta unitate a credinței și liniștita concordie a lumii bisericești, o arată textul scrisorilor voastre, pe care ni le-au adus copiii noștri, preotul Marinian și diaconul Olimpius, și care ne sunt cu atât mai plăcute cu cât prin ei ne salutăm reciproc, iar harul lui Dumnezeu devine tot mai cunoscut, prin care se întâmplă ca în întreaga lume să se bucure de lumina adevărului sobornicesc care s-a arătat. Adevărat (ceea ce regretăm foarte mult), unii încă își iubesc întunericul, așa cum arată relatarea nunților, și chiar și acum, când lumina zilei a strălucit peste tot, se desfătează în întunericul orbirii lor și, pierzând credința, rămân

doar cu numele gol de creștin, neavând niciun simț în a recunoaște eroarea de eroare și a distinge blasfemia lui Nestorie de impietatea lui Eutyches. Unele dintre minciunile lor nu pot părea scuzabile, deoarece sunt adversari (unul altuia) în impietatea lor. Căci atunci când ucenicii lui Eutihie se îndepărtează de Nestorie, iar adepții lui Nestorie îl anatemizează pe Eutihie, ambele părți sunt condamnate de curtea ortodocșilor, iar ambele erezii sunt despărțite împreună de trupul Bisericii, pentru că nici una, nici cealaltă minciună nu ne poate fi de acord. Nu contează prin ce sacrilegiu nu sunt de acord cu adevărul întrupării Domnului, când ceea ce gândesc foarte greșit nu este admis nici de autoritatea Evangheliei, nici de sensul sacramentului. Și de aceea, preaiubite frate, dragostea ta trebuie să înțeleagă din toată inima în conducerea cărei biserici a binevoit Domnul să prezideze peste tine și trebuie să-ți amintești de doctrina pe care apostolul suprem, preasfântul Petru, a întemeiat-o în întreaga lume prin aceeași predică și în orașele Antiohiei și Romei printr-o învățătură specială, pentru ca să poți înțelege că el, în special în locuința glorificării sale, cere (împlinirea) acelor decrete pe care le-a trădat, așa cum le-a primit din chiar Adevărul pe care l-a mărturisit. În niciun fel să nu permiteți în bisericile răsăritene, și mai ales în cele pe care canoanele niceene ale sfinților părinți le-au trimis la scaunul Antiohiei, ca Evanghelia să fie atacată de eretici nelegiuiți și ca învățătura lui Nestorie sau a lui Eutihie să fie apărată de cineva. Căci, așa cum am spus, stânca (petra) credinței catolice, al cărei nume l-a primit sfântul apostol Petru de la Domnul, nu are nicio urmă de vreo impietate și îl anatematizează clar și evident pe Nestorie, care, separând natura Cuvântului și a trupului în unirea Preasfintei Fecioare și împărțind pe unul Hristos în două, a vrut ca o persoană să fie divină și cealaltă umană, în timp ce Cel care, conform dumnezeirii veșnice, s-a născut din Tatăl fără timp și s-a născut din Mamă în timp, este absolut unul și același; De asemenea, îl blestemă pe Eutihie, care, negând adevărul trupului omenesc în Domnul Iisus Hristos, a afirmat că însuși Cuvântul a fost transformat în trup, astfel încât a se naște, a fi crescut, a prospera, a suferi, a muri, a fi îngropat și a învia a treia zi era propriu unei singure zeități, care nu acceptase adevăratul imaginea unui sclav, ci o asemănare. Prin urmare, trebuie să fiți deosebit de vigilenți, ca nu cumva eroarea eretică să îndrăznească să-și însușească ceva, în timp ce este potrivit pentru voi să vă opuneți acesteia cu autoritate preoțească și să ne informați mai des despre progresul bisericilor prin rapoartele voastre despre ceea ce se întâmplă. Căci este vrednic să vă recunoaștem ca părtași ai tronului apostolic în aceste preocupări și, pentru a spori curajul, (să recunoaștem) privilegiile celui de-al treilea tron, astfel încât acestea să nu fie diminuate de ambiția nimănui; căci am un asemenea respect pentru canoanele niceene încât nu am permis și nu voi permite ca ceea ce a fost stabilit de sfinții părinți să fie încălcat de vreo noutate. Deși meritele primaților sunt uneori diferite, totuși drepturile tronurilor rămân; deși oamenii invidioși pot provoca ocazional o oarecare confuzie în ei, totuși nu pot diminua demnitatea (lor). Prin urmare, când dragostea voastră este sigură că trebuie să facă ceva în apărarea privilegiilor Bisericii Antiohiei, să încerce să explice acest lucru în propria scrisoare, astfel încât și noi să putem răspunde la raționamentul vostru în mod decisiv și corect. Și acum va fi suficient să declarăm în general că, dacă cineva, contrar decretelor canoanelor de la Niceea, la orice conciliu, a întreprins ceva sau pare a fi forțat pentru o vreme, acest lucru nu poate prejudicia în niciun fel decretele imuabile. Și va fi mai ușor să încalci contractul unor acorduri decât să dai peste cap în vreo parte regula canoanelor menționate. Ambiția nu ratează ocazia pentru viclenie: și oricât de des, din diverse motive, se ține o adunare generală a preoților, este dificil ca patima celui insolent să nu crească în urmărirea a ceva peste măsură. Așadar, chiar și la conciliul de la Efes, care l-a răsturnat pe nelegiuitul Nestorie cu învățătura sa,

episcopul Juvenal, pentru a obține primatul provinciei palestiniene, a crezut că poate numi (în locuri) și a îndrăznit să-i confirme pe cei aroganți prin intermediul unor scrieri fictive. Chiril, episcopul Alexandriei, de sfântă memorie, pe bună dreptate îngrozit de aceasta, m-a informat în scrisoarea sa ce a îndrăznit să facă respectiva patimă și, cu mare solicitudine, a cerut să nu se dea consimțământul unor cereri nedrepte. Căci știți probabil că acea scrisoare a lui Chiril de sfântă pomenire, din care ne-ați trimis copii, am primit-o în original, care s-a găsit în arhivele noastre. Totuși, propria mea decizie este că, indiferent câți preoți, prin intriga unora, vor decide ceva care ar fi contrar decretelor celor 318 părinți, aceasta trebuie supusă controlului justiției: pentru că liniștea păcii generale poate fi păstrată numai dacă se respectă inviolabilul canoanelor. Dacă, într-adevăr, acelor frați pe care i-am trimis în locul meu la sfântul sinod li s-a interzis să facă ceva dincolo de ceea ce ține de chestiunea credinței, atunci, desigur, nu va exista nicio fermitate: pentru că au fost trimiși de tronul apostolic doar pentru aceasta,ca, în respingerea ereziilor, să fie apărători ai credinței catolice. Căci tot ceea ce este supus episcopilor în sinoade spre examinare, dincolo de chestiuni private, poate avea atunci o oarecare bază de discuție, dacă nimic în legătură cu aceasta nu a fost hotărât de sfinții părinți din Niceea. Orice nu este în conformitate cu regulile și decretele lor nu va primi niciodată consimțământul tronului apostolic. Cu câtă zel păzim acest lucru, veți afla din copia acelei scrisori pe care am trimis-o episcopului Constantinopolului: încercați să-l faceți cunoscut tuturor fraților și preoților noștri, pentru ca ei să știe că pacea Bisericii trebuie păstrată printr-un acord plăcut lui Dumnezeu. De asemenea, dragostea voastră trebuie să aibă această precauție, ca nimeni în afară de preoții Domnului să nu îndrăznească să-și aroge dreptul de a învăța și predica, fie că este un călugăr, fie un laic care este renumit pentru o anumită cunoaștere. Căci, deși este de dorit ca toți fiii Bisericii să raționeze corect și sănătos, totuși nu este necesar să se permită tuturor celor care se află în afara rangului sacru să își ia titlul de învățător, când în Biserica lui Dumnezeu totul ar trebui să fie astfel aranjat încât, în unicul trup al lui Hristos, atât mădularele superioare să își îndeplinească îndatoririle, iar cele inferioare să nu fie separate de cele superioare. - Dat în a treia zi a Idelor lui iunie, în consulatul celui mai nobil om Opilio 376 .

Epistola XIV a aceluiași Papă Leon către Marcian Augustus

Episcopul Leo Marcianu Augustus.

Multe experiențe au învățat adesea că grija sfântă a evlaviei tale pentru credința creștină rămâne fermă și sporește cu creșteri glorioase; iar această credință a harului tău mă consolează și întărește nu numai pe mine, ci și pe toți preoții Domnului, atunci când găsim zel preoțesc într-un suveran creștin. Dacă preoții țărilor răsăritene ar încerca să-l imite, atunci nici lumea, nici credința creștină nu ar suferi vreo ispită. Prin urmare, când Episcopul Constantinopolului, prin exemplul prezent al harului tău, se va obișnui cu fiecare înaintare a evlaviei, dacă cu încredere este liniștit de îndemnurile tale, atunci va avea în mine un prieten cu bunăvoință sinceră, numai să împlinească din inimă ceea ce promite în cuvinte. Dar dacă cineva cu intenție încăpățânată alege ceea ce nu este plăcut lui Dumnezeu și evlaviei tale, Împărate preaslăvit, atunci eu, păstrând respectul pentru blândețea ta, împreună cu toți și pentru toți, și, de asemenea, cu participarea ta activă, voi folosi o mai mare fermitate împotriva omului mândru, pe care (cum trebuie adesea spus) pentru faptele sale sfinte aș vrea să-l îmbrățișez cu dragoste frățească. - Și, din moment ce ați acceptat de bunăvoie sfatul meu cu privire la liniștea credinței catolice, atunci să știți că din povestea fratelui și colegului meu episcop Iulian, pe care l-ați primit cu mult respect, mi-a devenit cunoscut că, deși nelegiuitul Eutihie, după meritele sale, se află în exil, chiar în locul condamnării sale, el revarsă și mai disperat multe otrăvuri de blasfemie împotriva purității catolice și,

pentru a-i prinde pe cei nevinovați, cu cea mai mare nerușinare scuipă ceea ce a îngrozit și a condamnat întreaga lume în el. Prin urmare, găsesc toate motivele pentru care preamăria voastră ar trebui să poruncească să fie mutat în locuri mai îndepărtate și mai singuratice. Și în mănăstirea sa, întemeiată la Constantinopol, în care călugării care locuiesc acolo ar trebui să fie întăriți mai des și mai deplin prin învățătura Evangheliei, va fi, după cum cred, mai sănătos dacă cel numit stareț al acestei mănăstiri nu se va retrage din comunitatea admiratorului vostru, episcopul Iulian, pe care l-am numit acolo să fie printre modelele de credință, astfel încât din vizita sa constantă să se sporească progresul slujitorilor lui Dumnezeu care locuiesc acolo. - Sunt atât de încântat de cererea pentru sărbătorirea Paștelui, primită de la evlavia ta, încât l-am trimis imediat la Alexandria pe Nectarie, experimentat în materie, pentru a îndrepta eroarea care, se pare, a fost adusă de decretul sfintei amintiri a lui Teofil. În legătură cu această chestiune, așa cum binevoiești să scrii despre tot ce ajunge la cunoștința evlaviei tale, poruncește să fiu informat, pentru ca în legătură cu obiceiul, care nu poate fi schimbat, întreaga Biserică să recunoască ce este mai bine de respectat. - Cer - ceea ce știu că este în conformitate cu mila ta - să te aperi în mod special împotriva tuturor vicleșugurilor celor pe care îi recunoști pentru dragostea lor de credință ca fiind plăcuți mie și blândeții tale. - Dat în ziua a 17-a a calendelor lui mai, în consulatul prea ilustrilor bărbați Aetius și Studius 377 .

XV. Comandamentul suprem al împăratului Marcian împotriva ereticilor

Împăratul Marcian către prefectul pretorian Paldadius.

Deși prin cel mai înalt decret al milei mele fusese deja anticipat și stabilit ce severitate trebuia folosită împotriva celor care, urmând răutatea eretică a lui Eutyches sau Apollinaris, se abăteau de la cultul lui Dumnezeu și de la credința catolică, totuși cetățenii și locuitorii orașului Alexandria erau atât de infectați cu otrava lui Apollinaris încât era necesar să se stabilească acum printr-o lege repetată ceea ce legiferasem anterior. Căci acolo unde există frecventă încăpățânare în infracțiuni, trebuie să existe o mare severitate în legi. Așadar, toți cei care, fie în acest sfânt oraș, fie în orașul Alexandria, fie în districtul egiptean și în diferite alte regiuni, urmează răutatea ignorantă a lui Eutihie și nu cred așa cum au trădat cei 318 sfinți părinți care au stabilit credința catolică în orașul Niceea, așa cum au făcut alți 150 de episcopi venerabili care s-au adunat după aceea în acest glorios oraș Constantinopol, și așa cum au crezut Atanasie, Teofil și Chiril, episcopi ai orașului Alexandria de sfântă amintire, toți fiind urmați de Sinodul de la Efes (la care a prezidat Chiril de fericită amintire și a fost condamnată eroarea lui Nestorie), care a fost urmat recent de venerabilul Sinod de la Calcedon, fiind complet de acord în toate cu sinoadele preoțești anterioare, fără a adăuga și fără a scădea nimic din sfântul simbol, ci condamnând învățătura pernicioasă a lui Eutihie, să știe cu toții că sunt eretici anolinari. Căci Eutihie și Dioscor au urmat în gândirea lor sacrilegică cea mai pernicioasă secta a lui Apollinaris. Și de aceea, toți cei care urmează gândurile rele ale lui Apollinaris sau Eutyches să știe că trebuie să fie supuși acelor pedepse care au fost stabilite în decretele foștilor împărați sacri împotriva apollinarienilor, sau mai târziu în legea maiestății noastre împotriva eutychienilor, sau în această lege supremă împotriva lor. Prin urmare, apolinarienii, care este același cu eutyhienii, deși au o diferență în nume, dar o asemănare în răutatea eretică, și deși numele nu este același, sacrilegiul este același, fie că se află în acest oraș faimos și în regiuni diferite, fie în orașul Alexandria, fie în districtul egiptean, și nu cred așa cum credeau venerabilii părinți menționati mai sus, și nu sunt în comuniune cu cel mai venerabil om, prefectul orașului Alexandria, Proterius, care ține credința ortodoxă, conform celor mai înalte decrete ale foștilor suverani sfinți, publicate cu privire la apolinarieni, să nu aibă

dreptul să facă testament și să exprime un testament și să nu accepte nimic din ceea ce le este lăsat moștenire prin testamentul altcuiva, să nu dobândească nimic prin vreo donație; dar dacă li se transferă ceva fie prin generozitatea celor vii, fie prin voința celor pe moarte, să fie imediat confiscat în vistieria noastră. Și să nu transfere nimic din averea lor nimănui sub numele și prin drept de donație. Să nu li se permită să aibă sau să hirotonească episcopi, prezbiteri și alți clerici: să știe că vor fi supuși pedepsei exilului și privării de bunurile lor, precum Eutihienii sau Apolinarienii,,,...cei care îndrăznesc să confere cuiva titlul de episcop, sau preot, sau cleric, precum și cei care vor încerca să mențină titlul conferit lor. Iar pe cei care au fost anterior clerici ai bisericilor catolice, sau călugări de credință ortodoxă și, părăsind adevărata și ortodoxa slujbă a Dumnezeului Atotputernic, au urmat erezia și învățăturile josnice ale lui Apollinaris și Eutyches, sau vor urma după aceea, poruncim să fie supuși tuturor pedepselor pe care aceste legi sau legile anterioare le-au stabilit împotriva ereticilor și, de asemenea, să fie expulzați chiar din țara Imperiului Roman, așa cum este legalizat în decretele legilor anterioare referitoare la manihei. Mai mult, niciun apolinarist sau eutychian să nu-și construiască biserici sau mănăstiri, sau să țină întâlniri sau adunări, fie ziua, fie noaptea, și activiștii acestei secte extrem de dăunătoare să nu se adune în nicio casă, sau în nicio proprietate, sau într-o mănăstire sau în orice alt loc." Dacă fac aceasta și se știe că a fost făcută prin voința proprietarului, atunci după ce chestiunea a fost dovedită prin ancheta judecătorului, casa sau proprietatea în care s-au adunat este confiscată imediat și poruncim ca mănăstirea să fie adăugată Bisericii Ortodoxe a orașului pe al cărui teren se află. Dacă au ținut întâlniri și adunări interzise fără știrea proprietarului, dar cu știrea celui care încasează veniturile casei, sau a arendașului, sau a administratorului, sau a agentului moșiei, atunci arendașul, sau administratorul, sau agentul, sau toți cei care i-au primit în casă, sau în moșie, sau în mănăstire și au permis ca întâlnirile și adunările interzise să se țină, dacă aparțin unei clase de jos, să fie pedepsiți public cu nuiele ca pedeapsă pentru ei înșiși și ca exemplu pentru alții, iar dacă sunt persoane nobile, să fie obligați să plătească în vistieria noastră zece litri de aur sub numele de amendă. În plus, poruncim ca niciun apolinarian sau eutychian să nu intre în niciun serviciu militar, cu excepția cohortei sau a hotarului. Și dacă cineva este găsit în orice alt serviciu militar decât cel menționat, după ce este exclus din regiment, să fie lipsit de compania oamenilor cinstiți și de curte și să nu locuiască în niciun alt oraș, sat sau țară decât acolo unde s-a născut. Dacă cineva s-a născut în acest oraș glorios, atunci să fie alungat atât din districtul imperial, cât și din fiecare metropolă pe regiuni. Mai mult, niciun Eutyhian sau Apollinar nu are dreptul - public sau privat - să convoace întâlniri, să formeze cercuri și, conform obiceiului eretic, să discute și să apere răul învățăturii dăunătoare. De asemenea, să nu i se permită nimănui să spună ceva împotriva venerabilului Sinod de la Calcedon, sau să scrie, sau să publice și să publice, sau să distribuie lucrările altora despre acesta; nimeni să nu îndrăznească să aibă astfel de cărți sau să păstreze scrieri sacrilegice. Dacă cineva este condamnat pentru aceste crime, va fi condamnat la exil veșnic. Iar cei care, din dorința de a învăța, vor asculta pe cei care discută despre nefericita erezie, poruncim să fie supuși unei amenzi de 10 litri de aur.care trebuie plătite în vistieria noastră. Toate aceste hârtii și cărți, care conțin învățătura dăunătoare a lui Eutyches, adică a lui Apollinaris, să fie arse cu foc, pentru ca chiar urmele răutății dăunătoare să dispară, distruse de flăcări. Căci este drept, preaiubite și iubit Părinte Palladius, ca cele mai extreme sacrilegii să fie pedepsite în mod egal cu pedepse mari. Prin urmare, glorioasa și faimoasa voastră autoritate, după ce a emis decrete ca de obicei, va aduce la cunoștința tuturor celor din acest glorios oraș și din diferitele regiuni, și mai ales din

orașul Alexandria și din întregul district egiptean ceea ce am stabilit în acest înalt decret, astfel încât toată severitatea decretată de noi să fie aplicată imediat asupra celor care sunt găsiți vinovați: guvernatorii regiunilor și funcționarii lor, precum și apărătorii orașelor să știe că, dacă ceea ce am hotărât să respectăm prin publicarea acestei legi temătoare de Dumnezeu, fie neglijează, fie, printr-o oarecare imprudență, permit încălcarea acesteia, atunci vor fi obligați să plătească în vistieria noastră o amendă de 10 litri de aur. De asemenea, ceea ce am stabilit cu privire la păgâni prin legea permanenței noastre, care este la fel de valabilă în tot Imperiul Roman, să fie aplicat imediat împotriva celor care sunt cunoscuți pentru ritualurile păgâne, închinarea nelegiuită la idoli și sacrilegiile care le sunt interzise. – Dat în ajunul Calendelor lui August, la Constantinopol, în consulatul celor mai iluștri oameni, Valentinian și Antemiu al VIII-lea 378 .

XVI. Scrisoare (privind) scrisorile conciliare ale lui Juvenal, cel mai sfânt episcop al Ierusalimului, către cei mai venerabili prezbiteri și arhimandriți și alți călugări din regiunea palestiniană, care se află în districtul său

Când Petru, cel dintâi și mai mare dintre apostoli, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, Domnul i-a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și îți spun că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16:16-18). Biserica lui Dumnezeu este întărită pe această mărturisire , iar această credință, transmisă nouă de sfinții apostoli, Biserica a păstrat-o și o va păstra până la sfârșitul lumii. Aceasta (credința) a fost afirmată și de sfântul mare sinod ecumenic de la Niceea, format din 318 sfinți părinți, și a fost urmată de sfântul mare sinod ecumenic convocat recent la Calcedon; nici nu putem adăuga la ea, nici scoate din ea: trebuie să ne îndepărtăm de calomniatori și de cei care încalcă porunca lui Dumnezeu, care prescrie: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău ” (Exod 20:15). Căci dacă regele și profetul David a zis: „Pe cel ce-și clevelea în ascuns aproapele l-am izgonit: cu ochi mândri și inimă nesățioasă n-am mâncat cu el” (Ps. 100:5), cu cât mai mult ar trebui să ne îndepărtăm de cei ce mărturisesc mincinos împotriva atâția dintre preasfinții părinți și cu atât mai mult împotriva întregului univers? Așadar, evlavia voastră să cuprindă credința pe care a primit-o. Căci harul lui Hristos ne-a fost transmis de apostoli și explicat de sfinții părinți: este încă valabil și va fi valabil până la sfârșitul lumii. Astfel, apostolul, scriind galatenilor, a zis: „Dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie contrară celei pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1:9). Dar Dumnezeu să-i unească și pe cei ce păcătuiesc cu Biserica Sa; El spune prin profet: „Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, că nu voiesc moartea celui rău, ci să se întoarcă și să trăiască” (Ezechiel 33:11).

Juvenal, episcop al Ierusalimului, îți doresc sănătate în Domnul.

Irineu, episcop de Cezareea, îți doresc sănătate în Domnul.

Pavel, Episcop de Paralia, îți doresc sănătate în Domnul.

Și apoi au semnat episcopii celor trei Palestine.

XVII. Copie a scrisorii împăratului Leon I către Anatolius, episcopul Constantinopolului

Cel mai pios împărat, Cezar Leo, cel mai mare cuceritor și triumfător, constantul Augustus, către Anatolie, episcopul orașului domnitor.

Dorința evlaviei mele a fost ca toate sfintele biserici ortodoxe, precum și orașele supuse Imperiului Roman, să se bucure de cea mai profundă liniște și să nu se întâmple nimic care să le tulbure starea și liniștea. Credem că sfințenia voastră știe deja ce s-a întâmplat recent în orașul Alexandria. Totuși, pentru a cunoaște totul mai

pe deplin și care a fost cauza unei astfel de confuzii și dezordini, am înaintat sfinției voastre listele de petiții înaintate harului meu de către cei mai onorabili episcopi și clerici care au venit din orașul menționat anterior și din districtul egiptean la Constantinopolul imperial, împotriva lui Timotei, precum și listele de petiții prezentate smereniei noastre de către cei care au venit din orașul Alexandria în districtul nostru imperial, pentru Timotei; pentru ca sfinția voastră să știe clar ce s-a făcut cu privire la numitul Timotei, pe care poporul alexandrin, atât nobilii, cât și curialele și marinarii, îl roagă să le fie episcop, și cu privire la alte chestiuni despre care se vorbește în textul petițiilor în sine, precum și cu privire la Sinodul de la Calcedon, cu care nu sunt în niciun fel de acord, așa cum arată petițiile atașate. Fie ca evlavia voastră să adune la sine toți episcopii ortodocși care locuiesc acum în acest oraș regal, precum și pe cel mai venerabil cler, și întrucât orașul Alexandria, pentru ordinea și pacea de care suntem foarte preocupați, este agitat, atunci voi, după ce ați examinat și ați considerat cu atenție tot ce ține atât de menționatul Timotei, cât și de Sinodul de la Calcedon, pe care îl veți considera împreună, faceți ca evlavia noastră să știe cu toată graba, fără nicio teamă de om și fără nicio dragoste sau ostilitate față de nimeni, având înaintea ochilor voștri doar frica de Dumnezeu Atotputernic - pentru că, după cum știți, veți da, fără îndoială, socoteală despre această chestiune Dumnezeirii atotdesăvârșite - astfel încât noi, aflând pe deplin acest lucru din toate scrisorile voastre, să putem da un decret potrivit, astfel încât districtul egiptean și orașul Alexandria, la pacea la care trebuie să ne gândim mai întâi, să se bucure de pacea sfintelor biserici, de ordinea și inviolabilitatea păcii.
La aceasta sunt anexate și următoarele petiții, care, împreună cu scrisoarea precedentă, au fost trimise și altor episcopi mitropoliți și anumitor monahi, cum ar fi: Leon, cel mai venerabil mare preot al orașului Roma; Vasile, episcop al Antiohiei din Siria; Juvenal, episcop al Ierusalimului; Epifanie, episcop al celei de-a doua Sirii; Dorotei, episcop al Damascului, în Fenicia din Liban; Pelagius, episcop al Tarsului, în Prima Cilicia; Orestes, episcop al Anazarbului, în a doua Cilicia; Ștefan, episcop al Hierapolisului; Ibas, episcop al Edessei din Ozroene; Simeon, episcop al Amidei din Mesopotamia; Antipater, episcop al Bostrei din Arabia; Vasile, episcop al Seleuciei din Isauria; Olimpius, episcop al Constanței din Cipru; Ioan, episcop al Patrasului. Eustatie, episcop al Beritului. Eunomius, episcop al Nicomediei. Anastasie, episcop al Ancirei. Teoctist, episcop al Pissinusului. Alipius, episcop al Cezareei din Cappadocia. Patricius, Episcop de Tyana. Charterius, Episcop de Claudiopolis. Petru, Episcop de Gangra. Seleuc, Episcop de Amasia. Ioan, Episcop de Sebaste. Orthius, Episcop de Molytiana. Petru, Episcop de Caenus. Eleutherius, Episcop de Calcedon. Iulian, Episcop de Tabia. Adelphius, Episcop de Aravis. Evethius, Episcop de Cyzic. Ioan, Episcop de Efes. Eleutherius, Episcop de Sardes. Agapitus, Episcop de Rhodus. Critonianus, Episcop de Afrodisia. Petru, Episcop de Seymour. Pergamius, Episcop de Antiohia din Pisidia. Epifanie, Episcop de Perga. Paladie, Episcop de Iconium. Nunechius, Episcop de Laodiceea din liniștita Frigie. Marinian, Episcop de Synad. Amfilohie, Episcop de Side. Ethericus, Episcop de Smirna. Filip, Episcop de Hierapolis. Ioan, Episcop de Heracleea Europeană. Vasile, Episcop de Traianopol. Grigore, Episcop de Adrianopol. Valerian, episcop de Marcianopole. Valentinus, episcop de Filipopole. Euxiteu, episcop de Tesalonic. Petru, episcop de Corint. Eugenius, episcop de Nicopole. Martirius, episcop de Gortyn. Vigilantius, episcop de Larisa. Luca, episcop de Dyrrhachium. Ursicinus, episcop de Scupena. Zosimus, episcop de Sardica. Lucian, episcop de Biza. Teotimos, episcop de Tomis. Iacob, călugăr nisibian. Simeon călugărul. Călugăr Varadat.
XVIII. Scrisoarea episcopilor și a clerului episcopal egipten către Leon Augustus

Către cel mai pios, iubitor de Hristos și ales de Dumnezeu, cuceritor, triumfător și statornic August, Leon, o petiție înaintată de toți episcopii districtului vostru egiptean și de clerul preasfintei biserici a marelui vostru oraș Alexandria.
Înzestrat de Dumnezeu cu cel mai înalt har, pe bună dreptate nu încetați să vă gândiți la binele comun, după Dumnezeul tuturor, preasfințitul împărat. De ce chiar toată puterea cuvintelor este biruită de faptele voastre, prin care Dumnezeirea este ispășită; și, în plus, cuvintele nu sunt necesare pentru cei pentru care faptele sunt o dovadă. Recent ales de Dumnezeu și împodobit cu purpură, voi, pe care însuși Creatorul tuturor lucrurilor l-ați ales, ați judecat bine să vă arătați scopul vostru măreț, răsplătind Dătătorul de lucruri bune cu începuturi bune, când îndată, chiar de la început, cu glasul vostru preapios, ieșind dintr-o scrisoare către preasfinții episcopi-mitropoliți, ați întărit stânca indestructibilă a Bisericii Catolice și ați confirmat decretele în favoarea credinței ortodoxe ale tuturor celor preapioși suverani de mai înainte. Mai mult, fiind de acord cu ceea ce a fost recent legiferat de sfântul și binecuvântatul nostru suveran Marcian, nu ați dobândit nimic altceva decât pacea tuturor și stabilitatea statului, înfrânând limbile celor care se ridică împotriva bisericilor creștine și hulesc pe Dumnezeu, sau păcătuiesc în vreun fel împotriva Lui. Căci încăpățânarea ereticilor, care se depărtează de adevărata credință, este o vădită insultă la adresa lui Dumnezeu. De aceea, venerabile împărate, știind foarte bine că există acest urmaș al celui rău, care unelteşte mereu împotriva păcii sfintelor biserici ale lui Hristos și nu permite să se instaureze pacea lor neîntreruptă, pe bună dreptate ai încercat să te grăbești să-ți aplici grija, împotrivindu-te lui în toate. Aceasta este lucrarea celor mai pioși suverani, luptă pentru credința ortodoxă și se opun nenorocirilor care vin din afară și vătămează sufletele credincioșilor. Și astfel către tine, care ai acest duh pios, apărătorul neamului omenesc și care ai arătat atâta râvnă pentru Hristos, ne întoarcem și noi, marii preoți ai lui Hristos, deși păcătoși, după ce am suferit cele mai grele nenorociri, pe care nu suntem în stare nici să le descriem în cuvinte îndeajuns, nici să le plângem cu vrednicie. Vom spune cum s-a întâmplat nenorocirea noastră. Când credința sobornică, curată și apostolică a fost propovăduită de trei sute optsprezece sfinți părinți în Niceea și pretutindeni confirmată și acceptată de toți cei care predică drept cuvântul adevărului, atunci fiecare (sinod) de episcopi ortodocși, care din când în când (se adunau) pentru respingerea întrebărilor deșarte, care adesea se ridicau împotriva dreptei credințe și pentru apărarea părinților cu drept raționament, a confirmat-o și a întărit-o. În mod similar, sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, care s-a întrunit recent sub piosul împărat Marcian de sfântă amintire, a păstrat această credință întreagă și nevătămată, tăind urgia neghinei, semănată de unii în adevăratele dogme, confirmând, așa cum am spus, simbolul mântuitor al venerabilei credințe de la Niceea și compunând pentru ea termeni neschimbați, inspirați de harul Duhului Sfânt și stabilind o regulă prin care interzicea orice adăugare și orice scădere împotriva dreptei mărturisiri. Prin urmare, desigur, conciliul nostru egiptean, împreună cu arhiepiscopul nostru Proterius, este fără îndoială de acord cu acesta și gândește același lucru; și noi, în unanimitate cu toți preoții lui Hristos din întreaga lume,și cu cel mai înalt dintre toți sfinții episcopi, adică Leon al Romei, Anatolie al Constantinopolului, Vasile al Antiohiei și Juvenal al Ierusalimului, și cu toți episcopii ortodocși, lucrăm, după cuvântul sfântului apostol, la confirmarea credinței evanghelice și suntem înțelepți în Hristos împreună cu bisericile și orașele noastre; iar poporul ortodox dintre noi și din Alexandria se află în pace neîntreruptă, cu excepția lui Timotei, care la scurt timp după sfântul Sinod de la Calcedon, când a fost îmbrăcat cu demnitatea de preot, a fost smuls și a căzut de la credința Bisericii Catolice, având doar patru sau cinci episcopi și câțiva călugări care au căzut în secta

eretică a lui Apollinaris și a celor de aceeași soartă cu el, pentru care au fost apoi pe bună dreptate condamnați de Proterie de sfântă pomenire și de întregul sinod egiptean și chiar, prin poruncă imperială, au căzut pe bună dreptate în exil. Cel rău a găsit cea mai potrivită armă pentru planurile sale rele în acest Timotei, pe care îl recunoaștem ca fiind lipsit de tot binele, ci doar cel mai capabil instrument al minții diavolului. După ce căuta de mult timp cu lăcomie episcopia marelui oraș Alexandria, așa cum a arătat rezultatul cazului, dorind cu tărie ceea ce ar fi trebuit să evite dacă ar fi fost prudent, preferând cu mult acea poziție pe care, așa cum pretindea la început, o evita, așteptând cu viclenie moartea sfintei amintiri a suveranului Marcian, care prin aceasta migrase la Dumnezeu, și ridicându-se fără rușine împotriva lui cu cuvinte blasfemii, anatematizând fără rușine sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, adunând laolaltă gloata răzvrătită și josnică a poporului și înarmând-o împotriva sfintelor reguli, a bunelor cuviințe bisericești, a întregului stat și a legilor, (Timotei) a atacat sfântulanatematizând fără rușine sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, adunând gloata răzvrătită și josnică a poporului și înarmand-o împotriva sfintelor reguli, a rânduielii bisericești, a întregului stat și a legilor, (Timotei) a atacat sfântulanatematizând fără rușine sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, adunând gloata răzvrătită și josnică a poporului și înarmand-o împotriva sfintelor reguli, a rânduielii bisericești, a întregului stat și a legilor, (Timotei) a atacat sfântul Biserica lui Dumnezeu, care atunci îl avea ca păstor și învățător pe preasfințitul nostru părinte și arhiepiscop Proterie, care celebra adunările obișnuite și se ruga Mântuitorul nostru al tuturor, Hristos, pentru împărăția evlaviei voastre și pentru curtea voastră iubitoare de Hristos, cu cei mai distinși judecători, curia, poporul credincios și împreună cu tot clerul și călugării adunați chiar în oraș. Când se întâmpla acest rău și ziua abia se terminase, în timp ce iubitorul de Dumnezeu Proterie trăia în episcopie ca de obicei, Timotei, luând cu el doi episcopi pe drept acuzați, dar și clerici, condamnat, așa cum am spus, să trăiască în exil - ca și cum ar fi putut primi punerea mâinilor de la doi, când absolut niciunul dintre episcopii ortodocși din districtul egiptean nu era prezent, așa cum era obiceiul de a fi prezent la astfel de hirotonii ale episcopilor alexandrini - s-a considerat a fi primit tronul preoțesc, comițând adulter în mod deschis în biserică, care își avea mirele, care săvârșea în ea dumnezeieștile taine și îi împodobea tronul după rânduieli. Fără a amâna pentru o vreme fapta împotrivă lui Dumnezeu și în toate privințele dezastruoasă, s-a așezat brusc pe tron, considerând mânia nesimțită a poporului indignat drept legea și rânduiala bisericii și neținând cont nici de rânduielile părinților, nici de legea imperială, nici de decretele bisericii, nici de rânduiala, nici de autoritatea împăratului, nici de severitatea curții, a început imediat să săvârșească hirotonii de episcopi și clerici în același timp, fiind el însuși episcop fără hirotonire. Fără a avea nici măcar primul grad al preoției, a săvârșit botezuri și a săvârșit toate faptele pe care nu se cuvenea în niciun fel să le facă. Continuând să se comporte zilnic în acest mod îndrăzneț și obraznic, prea nobilul și gloriosul conducător militar Dionisie, după ce a locuit în alt loc mai multe zile, a venit în cetatea suferindă și i-a poruncit celui mai crud tiran, care era dăunător bisericii, să părăsească chiar și cetatea însăși. După ce a făcut aceasta, s-a îngrijit de binele comun al bisericii și al orașului. Dar după câteva astfel de zile, când unii au plănuit o răzvrătire și o mânie nebună împotriva sfintei amintiri a lui Proterie din cauza lui Timotei, acest (episcop) de binecuvântată pomenire nu a făcut altceva decât să dea „loc mâniei ”, conform Scripturii (Romani 12:19).), s-a retras în baptisteriul sfânt, evitând atacul celor care consimțiseră să-l omoare. În acest loc, fără îndoială, a fost cumplit atât pentru barbari, cât și pentru toți oamenii cruzi, chiar și pentru cei care nu cunoșteau slujba acestui loc și harul care venea de acolo. Dar cei care de la început au încercat să ducă la

îndeplinire intenția lui Timotei, nevrând ca Proterie să fie mântuit în aceste locuri inviolabile, netemindu-se nici de slujba locului, nici de timp, întrucât era sărbătoarea Paștelui mântuitor și neînspăimântându-se de preoția însăși, care este mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, s-au năpustit asupra omului nevinovat și l-au ucis fără milă împreună cu alte șase persoane; apoi, purtând peste tot cadavrul său rănit și târându-l brutal prin aproape toate locurile orașului, fără milă au lovit trupul fără minte cu lovituri, l-au tăiat în bucăți și nu s-au abținut, ca niște câini, să muște măruntaiele acestui om, pe care nu demult îl considerau pentru ei înșiși un mijlocitor între Dumnezeu și oameni; În cele din urmă, după ce i-au dat rămășițele trupului în foc, i-au împrăștiat chiar și cenușa în vânt, întrecând în ferocitate toate fiarele sălbatice. Vinovatul și înțeleptul (dacă Dumnezeu vrea) organizator al tuturor acestora a fost Timotei - mai întâi un adulter, apoi un ucigaș, care aproape cu propriile mâini a comis această crimă și, prin urmare, vrednic de condamnare, întrucât cel ce poruncește să se facă rău este foarte aproape în pedeapsă de cel ce îl face (Romani 1:32).). La aceste fapte rele a adăugat fără teamă și mai rău, pentru că își îndeplinește slujirea pe nedrept, contrar regulilor. Cel care, conform sfintelor canoane, nu poate avea comuniune nici măcar cu laicii, totuși săvârșește sfintele taine și guvernează sfânta biserică alexandriană în mod arbitrar, îi devastează cu răutate averea, după bunul plac, pe săracii, care primesc hrană de la biserică, o privează de ajutor în orice fel, distribuind-o altor ticăloși. Dintre cei patru sau cinci episcopi condamnați pe față, opozanți, cum am spus, credinței ortodoxe, îi ține pe unii cu el și îi trimite pe alții prin orașe să-i persecute pe episcopii ortodocși din ele; dar nu încetează să-i hirotonească pe alții. Iar pe cei care sunt pe bună dreptate constituiți episcopi, ca părtași ai sfântului sinod ecumenic și ai sfintei pomeniri Proterie, i-a anatematizat; și astfel a expulzat întregul cler al preasfinților din orașul Alexandria, care era și el în comuniune cu Sinodul Ecumenic și cu Arhiepiscopul Proterie de sfântă pomenire; și, de asemenea, pe clericii care fuseseră hirotoniți în bisericile noastre și de către noi, i-a declarat pe toți eretici desăvârșiți și anatematizați. Iar pe bătrânii ortodocși, Teofil de sfânta memorie, episcop al orașului Alexandria, și Chiril de sfânta memorie, și Proterie de fericita memorie, toți hirotoniți în vremuri străvechi, i-a anatematizat, așa cum am spus, și i-a lipsit de orice preoție. A adăugat la aceste atrocități și faptul că a exclus din venerabilele diptice numele lui Proterie de sfânta memorie și a pus în ele propriul său nume și pe cel al lui Dioscor, care a fost condamnat de Sinodul Ecumenic, de la care nu primise hirotonirea. Ca un bețiv, este convins că din cauza feluritelor sale viclenii lucrurile sunt peste tot într-o astfel de stare și, în toate orașele și venerabilele mănăstiri, poruncește ca nimeni să nu intre în comuniune cu episcopii sau clericii care sunt sau au fost participanți la sfântul Sinod de la Calcedon și de venerabila pomenire Proterie și să nu-i considere pe cei hirotoniși de noi drept clerici, ci poruncește să fie numiți alții în locul lor, atât pe cei pe care îi hirotonește el însuși, cât și pe cei pe care îi încredințează altora să-i numească. Când, din cauza aceasta, toate sfintele biserici din ținutul Egiptului au fost învăluite în întuneric și întristare, care au fost sporite și mai mult de dezordinea lucrurilor din ele, care se aflau într-o astfel de stare, noi, neglijându-ne propria sănătate, în ciuda marii greutăți a călătoriei, am fost siliți să părăsim orașele noastre, să ne petrecem viața mai înfricoșător decât iepurii și broaștele din cauza calomniilor născocite împotriva fiecăruia dintre noi de Timotei și de oamenii lui cu aceeași gândire, și să ne grăbim, ca la un liman liniștit și senin, la picioarele blândeții voastre, lăsându-i pe tovarășii noștri slujitori, ascunzându-se în unele locuri din cauza curselor întinse de cei (ticăloși), care nu sunt în stare să facă lunga călătorie cu noi, așteptând prin noi ajutorul evlaviei voastre și păstrând una și aceeași credință ca noi și cu tot clerul alexandrin. Și întrucât ceea ce face Timotei

zilnic este atât de evident încât nu necesită convingere sau trudă pentru a fi dovedit, când aroganța lui s-a îndreptat în mod deschis atât împotriva rânduielilor părinților, cât și împotriva hotărârilor bisericii,și împotriva statului însuși, împotriva oricărei demnități și autorități guvernamentale și, îndrăznim să spunem sincer, chiar și împotriva autorității evlaviei tale: atunci cerem și implorăm autoritatea ta iubitoare de Hristos, să nu tolerezi ca credința ortodoxă și imaculată, pretutindeni complet păstrată și fără îndoială existentă, cu privire la care niciunul dintre noi nu este de acord, ci, așa cum am spus, suntem de acord cu toți preoții universului, ca acest adevăr al credinței să fie supus autocrației, ci mai degrabă să protejezi de insulte regulile sfinților părinți, ordinea bisericească, decența civilă și sfintele mari sinoade, întrunite în diferite momente pentru a întări credința ortodoxă și să te rogi să scrii preasfințitului Arhiepiscop al Romei, fie ca acesta să-i fie cunoscut din blândețea ta, precum și Antiohiei, Ierusalimului, Tesalonicului, Efesului și altora cărora le place autoritatea ta (arhiepiscopul acestui oraș regal, Anatolie, a fost explicat (aceasta este petiția noastră), ca sfințenia lor, știind cu siguranță nenorocirile care prin Timotei s-au abătut asupra bisericilor și episcopilor ortodoxi, să anunțe evlavia ta ce este hotărât de regulile sfinților părinți în cazul unor astfel de crime. Și apoi să decreteze maiestatea ta ca cel care a distrus astfel rânduielile bisericești să părăsească sfânta biserică a Alexandriei, pe care a prezidat-o într-un mod tiranic și a luat și a îndeplinit ordine ilegale, și să fie pedepsit pentru atâtea crime. Apoi să poruncească, așa cum poruncesc sfintele reguli ale părinților și transmite vechiul obicei, întregul conciliu al districtului egiptean, ortodox și având comuniune cu episcopii întregului univers, să aleagă un om cu viață sfântă, vrednic de preoție și având comuniune cu conciliul ecumenic, precum și cu evlavia voastră, care să fie fără prihană pe tronul sfântului evanghelist Marcu și care să poată guverna poporul alexandrin în sfințenie și adevăr, să aibă puterea să ne apere ca pe propriii săi membri, să fie puternic pentru a mângâia cu cuvânt și învățătură, după apostolul (care prin Timotei s-au abătut asupra bisericilor și episcopilor ortodoxi, a făcut cunoscută evlaviei voastre ce este hotărât de regulile sfinților părinți în cazul unor astfel de crime. Și apoi să decreteze maiestatea voastră ca cel care a distrus astfel decretele bisericești să părăsească sfânta biserică a Alexandriei, în care a prezidat într-un mod tiranic, a întreprins și a îndeplinit ordine ilegale și să fie pedepsit pentru atâtea crime. Apoi să poruncească ca, așa cum poruncesc sfintele reguli ale părinților și transmite vechiul obicei, întregul conciliu al districtului egiptean, ortodox și având comuniune cu episcopii întregului univers, să aleagă un om cu viață sfântă, vrednic de preoție și având comuniune cu conciliul ecumenic, precum și cu evlavia voastră, care să fie fără prihană pe tronul sfântului evanghelist Marcu și care să poată guverna poporul alexandrin în sfințenie și adevăr, să aibă puterea să ne apere ca pe propriii săi membri, să fie puternic pentru a mângâia cu cuvânt și învățătură, după apostolul (care prin Timotei s-au abătut asupra bisericilor și episcopilor ortodoxi, a făcut cunoscută evlaviei voastre ce este hotărât de regulile sfinților părinți în cazul unor astfel de crime. Și apoi să decreteze maiestatea voastră ca cel care a distrus astfel decretele bisericești să părăsească sfânta biserică a Alexandriei, în care a prezidat într-un mod tiranic, a întreprins și a îndeplinit ordine ilegale și să fie pedepsit pentru atâtea crime. Apoi să poruncească ca, așa cum poruncesc sfintele reguli ale părinților și transmite vechiul obicei, întregul conciliu al districtului egiptean, ortodox și având comuniune cu episcopii întregului univers, să aleagă un om cu viață sfântă, vrednic de preoție și având comuniune cu conciliul ecumenic, precum și cu evlavia voastră, care să fie fără prihană pe tronul sfântului evanghelist Marcu și care să poată guverna poporul alexandrin în sfințenie și adevăr, să aibă puterea să ne apere ca pe propriii săi membri, să fie puternic pentru a mângâia

cu cuvânt și învățătură, după apostolul (Tit 1:9), ca să-i învețe pe cei ce-I contrazic și să-i aducă înapoi cu mângâiere la adevăr. Și dacă (ceea ce nu credem) după ce a avut loc ceea ce am cerut cu stăruință, ar fi nevoie de un alt sinod, nu de dragul credinței, căci, așa cum am spus mai înainte, nu ne îndoim deloc, ci din cauza noutăților, nedreptăților și faptelor nelegiuite ale lui Timotei: atunci nici nu vom evita acest lucru, nici nu vom întârzia în acest sens, ci vom veni mai departe, nădăjduind că însăși dreptatea noastră ne va oferi protecție, pentru că atunci când nu rostim niciun cuvânt în respingerea sau aprobarea acestora (oameni), chiar lucrul care a fost făcut de ei și se face încă pe nedrept, contrar sfintelor canoane, își dă aproape glasul împotriva lor și nu poate fi ascuns în niciun fel. Și întrucât (Timotei) împreună cu (aderenții) săi până în prezent cenzurează și anatemizează cu stăruință și fără rușine pe cei mai înalți arhiepiscopi, adică pe Leon al Romei, și Anatolie al Constantinopolului, și Vasile al Antiohiei, și întregul Sinod de la Calcedon, și pe toți episcopii întregului univers, și pretutindeni clerul și laicii ortodocși: de aceea, de aceea, vă rugăm cu smerenie blândețea voastră, până când cererile noastre vor fi împlinite, porunciți să se hotărască prin cuvintele evlaviei voastre, pentru a-l opri pe Timotei de nebunia dorită, ca el să nu săvârșească, ca episcop, nicio hirotonire de episcopi, sau clerici, sau a oricăror altora, să nu celebreze întâlniri de rugăciune și să nu îndeplinească nicio altă lucrare episcopală, să nu întreprindă sau să introducă nimic nou împotriva orașelor noastre, sau a bisericilor, sau împotriva noastră, din moment ce s-a dovedit a fi un adversar decisiv atât al sinodului, cât și în același timp al credinței catolice, și să nu risipească, după bunul plac, averea bisericii din Alexandria și să nu întoarcă banii în propriul său avantaj, așa cum intenționează cu răutate; ci ca printr-un consiliu al clerului superior al orașului Alexandria, excluzându-i, desigur, pe cei care acum sunt pe nedrept și contrari regulilor rânduite de Timotei, (unul dintre aceia) să fie numit care chiar mai înainte, în vremurile părinților precedenți, a arătat dovezi de zel și dragoste pentru sfânta Biserică, astfel încât să poată îngriji de treburile bisericii și să păstreze veniturile ei pentru Domnul. Fie ca această lege să fie dată de evlavia voastră. Și porunciți tuturor clericilor care sunt vrednici de onoare și au îmbătrânit în respect, care, așa cum am spus, au fost alungați de Timotei, să fie returnați la bisericile lor fără reproș, astfel încât să poată oferi în liniște rugăciuni solemne pentru evlavia voastră și pentru păstrarea în pace și liniște a orașului și a sfintelor biserici întemeiate în el, spre slava lui Hristos și mântuirea și longevitatea evlaviei voastre preaiubitoare de Hristos. Și cu privire la ceea ce v-am cerut, trimiteți o scrisoare celui mai ilustru comandant militar Dionisie, precum și judecătorilor fiecărei regiuni, astfel încât ceea ce a fost decretat de blândețea voastră să fie respectat și îndeplinit.

Nestor, Episcopul Flagonitei, a semnat aceasta petitie. Atanasie, episcop de Toicene, de asemenea. Pulsaminon, episcop de Nikiota, de asemenea. Theona, episcopul Vanthenei, de asemenea. Pimen, episcopul Elesmatei, de asemenea. Atanasie, episcop de Photore, de asemenea. Apollo, episcop de Antifor, de asemenea. Harpocrate, Episcopul Gabeei, de asemenea. Pavel, episcopul Taneii, de asemenea. Isaia, episcopul Naucratenei, de asemenea. Isaac, episcopul lui Phineus, de asemenea. Petru, episcopul Scyno-Mandriei, de asemenea. Mavrion, episcop de Cothenopolis, de asemenea. Maximus, episcop de Gazoulia, de asemenea. Ammonius, Presbiter al Alexandriei și Ispravnic, de asemenea. Timoteu, Presbiter și Ispravnic al aceleiași biserici, de asemenea. Aaron, Presbiter, și Macarius, Presbiter, de asemenea. Theodor, Diacon, și Proterius, Diacon, de asemenea.

XIX. Scrisoarea episcopilor districtului egiptean către Anatolie, arhiepiscopul Constantinopolului

Către preasfințitul și iubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Anatolius al Bisericii Catolice din Constantinopol, Episcopi ai Districtului Egiptean.
Așa cum deții cârma marelui preot și a succesiunii părinților, tot așa imiți zelul lor pentru integritatea (credinței). I-ai îndepărtat din sfânta și venerabila biserică pe toți cei care în diferite momente s-au înfuriat cu cruzime împotriva sfintelor reguli și a sfintei și purei credințe, și pe ereticii activi, și ai arătat-o liberă de orice discordie și gânduri eretice. Același lucru îl nădăjduim și acum, atât de la sfințenia ta, cât și de la ceilalți preasfinți arhiepiscopi care ocupă tronul cu aceeași onoare, și mai ales de la toți preasfinții arhiepiscopi ai întregului univers, împotriva lui Timotei, care și-a însușit tiranic tronul marelui preot al bisericii din Alexandria, și împotriva celor care au ajutat la această nebunie, pentru că toți marii preoți ai lui Hristos vor trebui să întreprindă un război comun împotriva lor. În petiția prezentată de noi celui mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru, deși nu am putut vorbi despre toate crimele (ale lui Timotei), din cauza mulțimii fărădelegilor săvârșite de el împotriva sfintelor și venerabilelor rânduieli și împotriva statului însuși, totuși, pe cât ne-a permis tăria adevăratei noastre smerenii, noi, ca și cum ar fi fost zugrăviți pe o tablă, i-am spus aceasta evlaviei sale, rugându-l să ofere ajutor sfintelor biserici situate în Egipt și să îndrepte viciile care fuseseră săvârșite. Cu toate acestea, apelăm și noi la sfințenia Voastră prin această scrisoare și prezentăm din nou ceea ce am relatat recent cu propriile noastre guri, ce a întreprins numitul Timotei împotriva sfintelor reguli, ce a făcut împotriva sfintei și purei credințe, cum a călcat în picioare drepturile preoției, spre ce batjocură din partea evreilor, păgânilor și a altora care nu se raportează corect la Biserica Ortodoxă și Catolică, a adus sacramentele creștinilor, cum a adus statul însuși și preasfintele biserici situate în Egipt într-o stare mai rea, iar pe pastorii lor ortodocși, care conduc turmele după învățătura lui Hristos, i-a alungat din biserici împreună cu preoții lor și a distrus venerabilele mănăstiri, bărbătești și femeiești, care fuseseră de mult renumite pentru credința ortodoxă, astfel încât aproape toate bisericile egiptene, împreună cu mănăstirile, ca urmare a motivelor menționate mai sus și a persecuției din partea lui Timotei, se află într-o stare dezastruoasă. Ca să nu se creadă că noi, vorbind obscur, spunem ceva de prisos împotriva adevărului, ne vom strădui să ne punem ordine în vorbire și, pe cât putem, să expunem pe scurt ce s-a făcut împotriva noastră și chiar mai mult împotriva adevărului. Și astfel, după confuzia produsă recent în sfintele biserici de către anumiți eretici care erau atunci clerici și doreau tronul preoțesc al preasfintei biserici alexandrine - când preasfintele biserici egiptene și alexandrine se aflau în sfântă pace și toate erau de acord cu sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, pentru că acesta nu a schimbat nimic și nu a permis nici adăugarea, nici scăderea împotriva sfântului conciliu care s-a ținut la un moment dat în cetatea Niceea de 318 sfinți părinți, ci era de acord cu acesta - s-a întreprins, preacuvioase părinte, împotriva preasfintei biserici alexandrine ceva despre care nici zvonul, nici vreun secol nu știe,că aceasta să se facă la un moment dat și niciun tiran, în boala capului său, nu a conceput vreodată ceva asemănător. Și anume: Timotei, un preot al bisericii alexandrine, vestit pentru răutatea sa, arătând întotdeauna o viață abstinentă în aparență, având un nume de familie potrivit tiraniei sale, prins în acea vreme de dorința de a ajunge marea preoție pe tronul alexandrin și nereușind acest lucru, mai ales când Dioscor a fost detronat din preoție printr-o hotărâre a conciliului, nu a încetat să întreprindă nimic rău împotriva sfintei biserici până când nu și-a îndeplinit dorința. Așadar, așteptând cu viclenie moartea, sau mai degrabă (ca să spunem) trecerea la cer a pioasei și binecuvântatei amintiri a împăratului Marcian, a considerat că și aceasta îl favorizează pentru a-și îndeplini dorința. A mituit niște călugări neglijenți, care, după cum se știe, locuiesc în suburbii și, ca și el, au fost

smulși din comuniunea Bisericii universale de când a fost convocat sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon. Când mulțimile de oameni erau neîncetat mângâiate de Arhiepiscopul nostru Proterius de sfântă pomenire, care rămăsese în viață până atunci, când acest mare preot celebra sacramentele solemne și cuvenite și ținea întâlniri de rugăciune fără nicio tulburare, împreună cu noi și cu întregul cler alexandrin, și când întreaga curie se aduna la întâlnirile de rugăciune pe care le ținea pentru mântuirea comună, pentru cel mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru și pentru întregul său palat și armată: (Timotei) i-a trimis (pe călugării menționați anterior) în oraș ca să provoace o revoltă și o răzvrătire, ca și cum odată cu moartea piosului suveran Marcian s-ar fi produs vreo veste sau o schimbare în stat și în credința ortodoxă; și a creat o asemenea agitație, umplând întregul oraș cu oameni simpli, simpatizând cu răzvrătiții și fiind fără rațiune de acord cu dorințele lor, încât chiar și strigăte indecente nu s-au ridicat și niciunul dintre locuitorii liberi și blânzi nu a putut ieși în ziua aceea. Apoi o altă mulțime amestecată și mituită, formată prin eforturile aceluiași Timotei, s-a adunat într-o mare...Către Arhiepiscopul nostru Proterius de sfântă pomenire, cel în viață până acum, când acest mare preot celebra sacramentele solemne și cuvenite și ținea slujbe de rugăciune fără nicio tulburare, împreună cu noi și cu întregul cler alexandrin, și când întreaga curie se înghesuia la slujbele de rugăciune pe care le ținea, pentru mântuirea comună, pentru cel mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru, și pentru întreaga sa cameră și armată: (Timotei) a trimis (călugării menționate anterior) în oraș ca să provoace o revoltă și o răzvrătire, ca și cum odată cu moartea piosului suveran Marcian s-ar fi produs vreo veste sau o schimbare în stat și în credința ortodoxă; și a creat o asemenea revoltă, umplând întregul oraș cu oameni simpli, simpatizând cu răzvrătiții și consimțind fără să gândească la dorințele lor, încât chiar și strigăte indecente nu s-au ridicat și niciunul dintre locuitorii liberi și blânzi nu a putut ieși în ziua aceea. Apoi o altă mulțime amestecată și mituită, formată prin eforturile aceluiași Timotei, s-a adunat într-o mare...Către Arhiepiscopul nostru Proterius de sfântă pomenire, cel în viață până acum, când acest mare preot celebra sacramentele solemne și cuvenite și ținea slujbe de rugăciune fără nicio tulburare, împreună cu noi și cu întregul cler alexandrin, și când întreaga curie se înghesuia la slujbele de rugăciune pe care le ținea, pentru mântuirea comună, pentru cel mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru, și pentru întreaga sa cameră și armată: (Timotei) a trimis (călugării menționate anterior) în oraș ca să provoace o revoltă și o răzvrătire, ca și cum odată cu moartea piosului suveran Marcian s-ar fi produs vreo veste sau o schimbare în stat și în credința ortodoxă; și a creat o asemenea revoltă, umplând întregul oraș cu oameni simpli, simpatizând cu răzvrătiții și consimțind fără să gândească la dorințele lor, încât chiar și strigăte indecente nu s-au ridicat și niciunul dintre locuitorii liberi și blânzi nu a putut ieși în ziua aceea. Apoi o altă mulțime amestecată și mituită, formată prin eforturile aceluiași Timotei, s-a adunat într-o mare... biserica orașului Alexandria, împreună cu călugării menționate anterior; și el, luând cu el doi episcopi de aceeași părere și, prin urmare, supus excomunicării bisericești de către tronul preoțesc al bisericii alexandrine și neavând nicio comuniune cu sfânta Biserică sobornicească, s-a așezat pe tron și s-a arătat ca arhiepiscop, în timp ce adevăratul arhiepiscop sobornic cu tot clerul a rămas în episcopat. Și îndată a început să săvârșească botezuri, precum și hirotonirea diaconilor, prezbiterilor și chiar episcopilor, și a început să săvârșească tot ce se cuvine unui adevărat mare preot. Pe cei pe care el însuși îi hirotonisese, i-a distribuit printre sfintele biserici alexandrine și egiptene, poruncind ca toți prezbiterii evlavioși ai bisericii și diaconii hirotoniși de predecesorii lor care trecuseră la rai, adică Teofil, Chiril și Proterie, să fie expulzați din biserici și să nu mai aibă nicio slujbă preoțească. Extinzându-și nebunia mai

departe și ca și cum ar fi încercat să-și sporească aroganța și dorințele și văzând că altfel nu putea să-și desăvârșească ostenelile dorinței sale, ca și cum ar fi fost smuls din treburile omenești 379Chiar și așa a făcut și cu cel care era de drept și de stăpânire arhiepiscop și păstor al Bisericii Catolice, convingându-i pe unii, așa cum a arătat rezultatul cazului, să se năpustească asupra lui, adevărați ucigași, care l-au ucis în timp ce se ruga în fontul baptismal și, târându-i rămășițele, ca să zic așa, prin tot orașul și ca și cum ar fi fost triumfători, escortând-o rănită și tăiată în bucăți din toate părțile, nici măcar nu s-au abținut să-i muște carnea și sfintele părți ale măruntaielor sale și, în cele din urmă, aruncând trupul în foc, a împrăștiat chiar cenușa în vânt, întrecând toată ferocitatea fiarelor sălbatice; nu le-a fost rușine nici de bătrânețe, nici de părul alb, nici de marea preoție, care este mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, nici de timp, pentru că au comis crime în timpul sfântului Paște, când chiar și demonii, îngroziți de suferința mântuitoare, sunt liniștiți. Din nou, sporindu-și faptele rele, prin cei care fuseseră cu el mai înainte și ca și cum ar fi practicat răul, a primit în comuniune clerul și episcopii condamnați în scris și le-a poruncit să ia parte la sfânta și venerabila jertfă; Și sfântul sinod ecumenic, care s-a întrunit la Calcedon și care, așa cum am spus mai sus, nu a permis nici adunarea, nici scăderea în comparație cu sfântul sinod de la Niceea, l-a anatematizat împreună cu toți complicii săi și nu a primit pe niciunul dintre episcopii egipteni pioși sau clericii alexandrini care aveau comuniune cu acesta (sinodul), cu excepția celor care au îndrăznit să se îndepărteze de el, ceea ce niciunul dintre credincioși nu făcuse până acum. Mai mult, anatematizând pe toți episcopii universului și pe venerabilul lor cleric și gândindu-se că acest lucru nu este suficient și nu poate fi suficient pentru a-i satisface nebunia eretică, a pus în venerabilul diptic (în care sunt conținute numele de pioasă memorie ale episcopilor care au trecut la cer, care, după sfintele reguli, se citesc în timpul sfintelor mistere) propriul său nume și pe cel al lui Dioscor, condamnat de Dumnezeu și de sinodul ecumenic să fie sub anatemă, și a șters de acolo numele sfântei memoriei Proterie, care a trăit după Dumnezeu și a fost hirotonit arhiepiscop după reguli. Ca să nu profanăm mai mult cuvintele, noi, dorind să povestim despre fiecare dintre crimele sale, am tăcut cumva, stăpânindu-ne limba, care a străbătut chiar și cele spuse. Nu vrem să ne amintim cum (Timotei) a încercat să numească eretici episcopi în cele mai sfinte biserici din districtul egiptean, în care erau instalați episcopii cei mai iubiți de Dumnezeu și ortodocși, și clerici în venerabilele mănăstiri, și cum a zguduit mănăstirile fecioarelor, tulburându-le și aducând asupra lor frica tiraniei sale, sau la ce nebunie a ajuns, când a dărâmat mai întâi chiar scaunele marilor preoți, pe care ședea Proterie de sfântă pomenire, și le-a aruncat în foc, spălând cu apă de mare venerabilele și sfintele altare din sfintele biserici, unde erau construite și sfințite; (de aceea nu vrem) ca cei care aud despre aceasta să nu cadă cumva în necredință, sau cel puțin ca vrăjmașii dreptei credințe să nu se bucure. Și multe alte lucruri foarte criminale au fost făcute de el, care nu pot fi povestite în cuvinte. Și, întrucât este cumplit și mai rău decât orice nebunie,că în asemenea vremuri preasfinte a îndrăznit să facă împotriva sfintei și curatei credințe, și împotriva sfintelor și venerabilelor reguli, și împotriva decenței generale, și mai mult - împotriva stării sfintelor biserici și împotriva statului însuși și a legilor sale: apoi, neputând suporta aceasta și neconsiderând-o permisă, noi, punând în fundal atât dificultatea călătoriei, cât și pericolele mării și viața și grija necunoscute pentru bisericile noastre, am venit în acest oraș împărătesc, lăsându-i pe tovarășii noștri slujitori, ca în timpul persecuției tiranice, în locuri secrete și, revărsând rugăciuni înaintea preacuviosului și iubitorului de Hristos suveran și a sfinției voastre, vă rugăm: arătați milă pentru starea generală și mântuirea poporului ortodox, precum și pentru unitatea bisericilor, de asemenea - dați

ajutor în ostenelile sfinților și preaiubitorilor de Dumnezeu părinți ai noștri, care au suferit pericole în diferite vremuri și au intrat în luptă cu dușmanii de multe ori, pentru ca sfânta și curata credință să se păstreze neclintită și neatinsă de orice înțelepciune eretică și informați despre plângerile noastre prin scrisori sinodale ale preasfintului pontif al bisericii romane. Leon, de asemenea, al preaiubiților episcopi ai Antiohiei, Ierusalimului, Tesalonicului și Efesului și ai altor biserici, după cum va plăcea (căci această ofensă constituie o insultă generală), pentru ca toți episcopii universului, știind ce a făcut Timotei și ce inovații a introdus împotriva sfintelor reguli și a credinței ortodoxe, scriind prin scrisori conciliare către cel mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru și către sfinția voastră, în conformitate cu venerabilele reguli ale părinților, să nu întârzie să dea o decizie potrivită și potrivită în această chestiune. Dar dacă vedeți că trebuie să existe un sinod ecumenic pentru mântuirea neamurilor credincioase și pentru bunăstarea sfintelor biserici, pentru a pune capăt faptelor fărădelegii săvârșite de Timotei conform regulilor, astfel încât alți oameni răi să nu aibă ocazia să facă același lucru: atunci noi, preasfântul și iubitul mare preot, vă rugăm să existe (un sinod ecumenic). Dar nu am omis să declarăm și acest lucru pentru a expune ceea ce a făcut Timotei împotriva sfintei memorii a lui Proterie; Facem aceasta pentru ca el să nu aibă nicio ocazie să-și scuze crimele și pentru ca toți cei care aud să știe că nu am adăugat nimic împotriva lui din cauza vrăjmășiei. Căci atunci când, după moartea Arhiepiscopului nostru Proterius de sfântă pomenire, a arătat atâta furie și mânie împotriva lui încât a ars cu foc chiar și scaunul marelui preot pe care ședea și i-a șters numele din venerabilul diptic și i-a interzis celor hirotoniți de el de la slujba bisericească și preoțească și chiar i-a pustiit averea, pe care o primise de la părinții săi: nu este oare clar că el însuși a încercat să-l omoare, din moment ce chiar faptele indică clar voința lui Timotei și la ce grad de furie a ajuns împotriva memoriei celui care a murit cu fericire? De aceea, vă rugăm cu umilință, ca nicio viclenie a celor care vor vorbi în favoarea lui Timotei să nu învingă duhul sfințeniei voastre; ci priviți la faptele însăși,pentru că era vrăjmaș nu numai față de cei vii, ci chiar și față de morți, și binevoiești să dai o hotărâre împotriva lui, conform rânduielilor sfinte.

XX. Scrisoare a unor episcopi din districtul egiptean în favoarea lui Timotei, arhiepiscopul ilegal al bisericii alexandrine, către împăratul Leon Augustus 380

Către cel mai pios și iubitor de Hristos, împăratul ortodox Leon, cuceritorul, triumfătorul, permanentul Augustus, episcopii și clerul districtului egiptean, numiți de arhiepiscopul Timotei Elurus.

În Scriptură se spune că „trebuie să dăm răspuns oricui întreabă despre nădejdea care este în noi ” (1 Petru 3:15), și cu atât mai mult preacuviosului și iubitorului de Hristos suveran. Așadar, am trimis blândeții voastre o scrisoare de la preasfântul și iubitorul de Dumnezeu părinte și arhiepiscopul nostru Timotei, plin de recunoștință pentru faptul că marele oraș Alexandria, după hotărârea lui Dumnezeu, se bucură de pace sub autoritatea evlaviei voastre și că atât orașul însuși, cât și preasfintele biserici și venerabilele mănăstiri sunt conduse cu mare liniște. Și, întrucât a părut necesar să declarăm pe scurt blândeții voastre și despre nădejdea și credința noastră: adăugăm că menținem și păstrăm simbolul și credința celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea și au vorbit prin inspirația Duhului Sfânt și nu acceptăm nicio adăugare sau scădere. Căci este nepotrivit să tălmăcești în vreun fel cele spuse și scrise de Duhul Sfânt, sau să faci vreo adăugire sau scădere la acestea, după cum este scris: „Nu schimba hotarele veșnice pe care le-au rânduit părinții tăi” (Prov. 22:28), când Crezul Sfinților Părinți mai sus numiți nu are nevoie de tălmăcire, pentru că se explică singur și proclamă lămurit tainele evlaviei. Noi ținem această credință ferm, neclintit

și neschimbat. Adăugăm aceasta spre deplina satisfacție a blândeții tale. Și atât noi, cât și preaiubitul nostru Arhiepiscop Timotei credem în acest fel. Declarăm toate acestea evlaviei tale despre Arhiepiscopul nostru mai sus numit Timotei, deoarece este încrezător în evlavia ta, că tu crezi după același Crez al celor 318 Sfinți Părinți în care ai fost botezat și ai rostit o bună mărturisire, și în el stai neclintit și ai nădejde de mântuire. El are comuniune cu evlavia ta și se recunoaște ca ortodox, atât de înțelept și credincios încât săvârșește rugăciuni publice și jertfe fără sânge pentru puterea ta. Și întrucât am satisfăcut porunca blândeții voastre, vă implorăm cu cea mai mare umilință: binevoiți să răspundeți la cererea noastră, scrieți-i preaiubitorului și preasfințitului nostru arhiepiscop și trimiteți-ne imediat la sfințenia sa. Căci nădăjduim că Dumnezeu, care a dăruit blândeții voastre această împărăție pioasă și a binevoit să stabilească pacea în orașul Alexandria, vă va întări și mai mult stăpânirea și va da o pace și mai mare întregului univers și sfintelor biserici. Și întrucât evlavia voastră a poruncit (să transmiteți) ceea ce gândim despre sinoade: atunci ne declarăm părerea că biserica are comuniune cu sinoadele care au fost în Efes; dar nu cunoaștem sinodul celor 150 (de părinți); și știm că fericiții noștri părinți și arhiepiscopi după sinod (?) s-au adunat și ei în biserica Constantinopolului; biserica marelui oraș Alexandria nu acceptă Sinodul de la Calcedon.

XXI. Epistola Papei Leon către Împăratul Leon

Leo Episcopul Leo Augustus.

Am primit cu respect scrisoarea harului tău, plină de puterea credinței și de lumina adevărului. Aș fi vrut să o ascult chiar și în măsura în care evlavia ta consideră necesară prezența mea, pentru a putea obține roade mai mari prin contemplarea splendorii tale; dar nădăjduiesc că vei fi mai mulțumit de ceea ce rațiunea mi-a indicat să aleg. Căci, în timp ce tu păstrezi cu sârguință sfântă și spirituală pacea Bisericii în întreaga lume și în timp ce nu există nimic mai potrivit pentru apărarea credinței decât să aderăm la ceea ce a fost hotărât ireproșabil în toate prin inspirația Duhului Sfânt, se va crede că răsturnăm decretele bune și, pentru a satisface cerințele eretice, subminăm autoritățile acceptate de Biserica universală și astfel nu oferim niciun mijloc de unire a bisericilor, ci, dând ocazia de a reînnoi războiul, extindem mai degrabă decât să oprim conflictul. Așadar, după acel nelegiuit Sinod de la Efes, în care credința catolică a fost călcată în picioare de vicleșugurile lui Dioscor și învățătura falsă a lui Eutihie a fost acceptată, nimic mai folositor nu s-ar fi putut pregăti pentru confirmarea credinței creștine decât ca vicleșugurile celui menționat anterior să fie distruse de sfântul Sinod de la Calcedon și ca acolo să se fi aplicat o asemenea grijă pentru învățătura cerească, ca nimic să nu rămână în opinia nimănui care să fie inconsistent cu predica profeților sau a apostolilor și ca moderația să fie păstrată, astfel încât nimănui care s-a reformat să nu i se refuze iertarea, ci numai răzvrătiților și încăpățânaților să fie respinși de la unirea cu Biserica. Ce ar putea fi mai sigur, ce ar putea fi mai pios în evlavia voastră decât ca nimeni să nu îndrăznească să atace decretele făcute nu prin decrete omenești, ci prin decrete divine, astfel încât cei care au îndrăznit să se îndoiască de adevărul lor să nu fie în pericolul de a pierde un astfel de dar al lui Dumnezeu? Așadar, când Biserica universală a devenit piatră prin dăruirea acelei pietre de temelie, și când primul dintre apostoli, preafericitul Petru, a auzit de pe buzele Domnului aceste cuvinte: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea ” (Matei 16:18)), atunci cine va îndrăzni să atace fortăreața de neînvins, în afară de Anticrist, sau diavolul, care, rămânând neschimbat în răutatea sa, prin vase ale mâniei potrivite vicleniei sale, sub numele fals de zel, prefăcându-se în mod fals căutător al adevărului, dorește să semene minciuni? Dar mânia nestăpânită și impietatea oarbă și-au sortit (o chestiune) pe bună dreptate vrednică de dispreț și

dezgust, astfel încât atunci când, la instigarea diavolului, au început să se înfurie împotriva sfintei biserici din Alexandria, atunci s-a dezvăluit ce fel de (oameni) sunt cei care doresc să respingă Sinodul de la Calcedon; în care nu se putea întâmpla în niciun fel să exprimăm o opinie contrară sfântului Sinod de la Niceea; „Acest lucru este spus în mod fals de eretici, pretinzând că susțin credința Sinodului de la Niceea, unde sfinții și venerabilii noștri părinți, adunați împotriva lui Arie, au afirmat că nu trupul Domnului, ci divinitatea Fiului este consubstanțială cu Tatăl. Și la Sinodul de la Calcedon, împotriva impietății lui Eutihie, s-a stabilit că Domnul Iisus Hristos a primit adevăratul nostru trup din substanța Fecioarei Maice. Prin urmare, sub un suveran iubitor de Hristos, pe care trebuie să-l așezăm cu onoare printre predicatorii lui Hristos, mă folosesc de libertatea credinței catolice și vă conving cu calm să participați la apostoli și profeți, astfel încât să disprețuiți și să îndepărtați constant pe cei care s-au lipsit de numele creștin și să nu permiteți paricidilor nelegiuiți, care, după cum se știe, vor să desființeze credința, să raționeze despre credință cu o ipocrizie sacrilegică. Căci dacă Domnul v-a îmbogățit mila cu o astfel de iluminare a sacramentului său, atunci trebuie să vedeți imediat că puterea împărătească v-a fost încredințată nu numai pentru guvernarea lumii, ci mai ales pentru ocrotirea Bisericii, astfel încât…” Tu, după ce ai înfrânat insolența nelegiuită și ai apărat decretele bune și ai restabilit pacea adevărată acolo unde era răzvrătire, anume prin alungarea uzurpatorilor drepturilor străine și prin transformarea tronului bisericii alexandrine după credința străveche, astfel încât prin corecțiile tale mânia milostivă a lui Dumnezeu să nu impute cetății regale vina a ceea ce era permis înainte, ci să o ierte. Gândește-te înaintea ochilor inimii tale, venerabile Împărate, că toți preoții Domnului, câți sunt în întreaga lume, sunt în genunchi înaintea ta, implorând acea credință în care este răscumpărarea întregii lumi și că, de dragul ei, te înconjoară în special cei care, fiind adepți ai credinței apostolice, au prezidat biserica alexandrinească, străduindu-te înaintea evlaviei tale să nu permiți ereticilor, condamnați pe bună dreptate pentru răutatea lor, să se folosească de convingerea lor, când vezi atât impietatea erorii, cât și acordă atenție faptei de nebunie săvârșite de ei; nu numai că nu pot fi admiși la demnitatea preoției, dar merită să fie lipsiți de chiar numele de creștini; pentru că (voi spune aceasta cu permisiunea harnică a ta) evlavie) ei, ca să zic așa, cu o oarecare contagiune, întunecă strălucirea purității voastre, atunci când, fiind paricidi sacrilegi, îndrăznesc să ceară ceea ce nici măcar cei nevinovați nu pot obține.Slăvitei voastre evlavii i-au fost înaintate petiții, ale căror copii le-ați atașat scrisorii dumneavoastră; dar semnăturile sunt în cele care aparțin reclamanților ortodocși și, întrucât cauza lor este dreaptă, ele semnifică cu îndrăzneală numele fiecăruia și demnitatea onoarei sale; dar în cele pe care falsificatorul eretic nu s-a temut să le prezinte suveranului ortodox, numele cunoscut este ascuns sub numele necunoscut și confuz de „societate”, astfel încât nu numai numărul mic de persoane, ci și meritele lor să nu fie dezvăluite. Căci aceia consideră util să-și ascundă numărul a căror calitate este reprobabilă; și este foarte firesc ca cei care merită condamnarea să se teamă să spună din ce loc sunt. De aceea se prezintă sub o singură denumire - ortodox. Acolo se deplânge răsturnarea preoților Domnului, a întregului popor creștin și a mănăstirilor; aici se dezvăluie continuarea crimelor inumane, astfel încât este permis să se răspândească ceea ce nu este permis nici măcar să se audă. Nu este oare evident ce parte ar trebui să ajute evlavia voastră și pe care ar trebui să se opună, astfel încât Alexandrinii... Biserica , care a fost întotdeauna o casă de rugăciune, nu a devenit acum un peșteră de tâlhari? Căci este clar că, printr-o nebunie crudă și neomenească, lumina misterelor cerești a fost complet stinsă acolo. Jertfa a încetat, nu mai există sfințire prin ungere și toate misterele au fost ascunse de mâinile paricide

ale celor nelegiuiți. Și în niciun fel nu se poate nedumeri cineva ce ar trebui hotărât cu privire la cei care, după sacrilegii nelegiuite, după ce au vărsat sângele unui preot exemplar și au risipit cenușa trupului său ars spre batjocura aerului și a cerului, îndrăznesc să-și ceară dreptul la demnitatea furată și să cheme la sinoade credința neatinsă a învățăturii apostolice. Prin urmare, este un lucru mare pentru tine să adaugi la diadema ta de la dreapta Domnului coroana credinței și să triumfi asupra dușmanilor Bisericii. Căci dacă este vrednic de laudă pentru tine să zdrobești armele națiunilor dușmane, ce glorie va fi să eliberezi Biserica Alexandrină de cel mai nebun tiran , în călcarea căruia stă ofensa tuturor creștinilor? Și pentru ca scrisorile mele să prezinte evlaviei tale conversația unuia dintre cei prezenți, am considerat potrivit să așez în scrierile ulterioare tot ceea ce am intenționat să comunic cu privire la credința noastră comună și, pentru a nu întinde prea mult paginile acestei epistole, am expus într-o altă epistolă acele lucruri care contribuie la confirmarea credinței catolice. Deși cele spuse anterior de scaunul apostolic ar fi suficiente, totuși cele adăugate pot dezvălui și vicleșugurile ereticilor. Sufletul preoțesc și apostolic al evlaviei tale trebuie să fie, de asemenea, înflăcărat la justa răzbunare de acest rău, că cei care au fost infectați întunecă puritatea Bisericii Constantinopolului, în care există unii clerici care sunt de acord cu opiniile ereticilor și chiar în sânul ortodocșilor îi ajută pe eretici cu confirmările lor. Dacă fratele meu Anatolius se dovedește inactiv în a-i răsturna, deoarece îi cruță prea bine, atunci binevoiește, de dragul credinței tale, să oferi Bisericii acest remediu suplimentar, ca aceștia să fie expulzați nu numai din cler, ci și din oraș, pentru ca sfântul popor al lui Dumnezeu să nu mai fie pângărit de infectarea oamenilor răi. Și recomand și rog admiratorii evlaviei tale, Episcopul Julian și Prezbiterul Aetius, să binevoiești să ascultați cu favor explicațiile lor în apărarea credinței catolice; pentru că sunt cu adevărat de așa natură încât se pot dovedi utile în toate pentru credința ta. – Dat în calendele lui decembrie, în consulatul celor mai iluștri oameni Constantin și Rufus 381 .

XXII. Epistola episcopului Anatolius către împăratul Leon

Către preacuviosul și iubitorul de Hristos Împărat August, cuceritorul și triumfătorul Leon, Anatolie, Episcopul Constantinopolului.

Deși este necesar pentru cuvântul nostru, Împărate preaiubit de Hristos și preacuvios, să nu ne angajăm în discuții despre lucruri care vin de la diavol, împotriva păcii generale a bisericilor: dar din moment ce vrăjmașul, după cum se știe, nu ne permite să navigăm prin viața prezentă fără tulburare, atunci noi toți, numiți preoți de Dumnezeu însuși, trebuie, folosind cârma harului suprem, să-i împedim atacurile. Prin urmare, nici acum nu m-am potolit cu ceea ce s-a întreprins în biserica din Alexandria, ci, urmând dorința iubitorului tău de pace creștin - și regulile sfinților părinți de a nu ignora și de a respecta legile civile - am făcut ceea ce trebuia să fac, ca persoană care conduce catedrala acestei cetăți domnitoare. Acest lucru va deveni cunoscut evlaviei tale din ceea ce am scris atât preasfințitului și venerabilului pontif roman Leon, cât și tuturor preasfinților episcopi mitropoliți ai fiecărui district. Înaintea lor am plâns pentru insolența împotriva rânduielilor sfinților părinți și pentru crimele lui Timotei, care, așa cum mărturisesc acuzațiile aduse împotriva lui evlaviei voastre și nouă, a călcat în picioare rânduielile bisericești și legile civile și, după Scriptură, a ales de bunăvoie partea rea, care își găsește mângâiere în ceea ce lipsește din lucrurile cuvinte; căci se spune: „Când ajunge cel rău în adâncul răutății, este nepăsător” (Proverbe 18:3) .). De asemenea, le-am făcut cunoscute ceea ce era necesar și cu privire la sfântul și binecuvântatul nostru Sinod de la Calcedon. Și din moment ce am expus acest lucru așa cum ar trebui să fie și altora, am devenit acum mai înclinat să declar cu îndrăzneală și mai clar înaintea tuturor opinia mea cu privire

la treburile prezente. Și astfel, vă fac cunoscut minților voastre iubitoare de pace că am făcut ceea ce ați poruncit în cele mai pioase rânduri ale voastre, deoarece hotărăsc ca Timotei, în măsura în care (acest lucru este necesar) pentru integritatea sfintelor canoane, împotriva cărora a îndreptat până acum constant ceea ce a făcut și face, să nu fie în niciun caz în rangul de preot; Căci cum poate fi un preot care s-a separat atât de arbitrar de propriul său mare preot și de toți preoții din întreaga lume și s-a arătat în toate privințele eretic, separându-se de sfântul și preaslăvitul Sinod de la Calcedon și expulzându-i din propriile biserici ca eretici pe cei mai venerabili episcopi din districtul egiptean, clerul și chiar mulți ortodocși și călugări care erau în comuniune cu credința catolică și cu conciliul ecumenic însuși, și pe lângă acestea a devenit autorul multor alte fapte rele, așa cum declară acuzațiile aduse împotriva lui? Iar în ceea ce privește sfântul și ecumenicul Sinod de la Calcedon, declar deschis că a încerca să desființezi orice a fost decretat de acesta este potrivit numai oamenilor care sunt ostili acordului catolic al bisericilor lui Hristos și care se bucură de tulburări și sedиții; căci în el au fost susținute și confirmate doar dogmele apostolice și patristice transmise nouă din vechime, dar nicio învățătură contrară dreptei învățături a Bisericii, străină sau nouă, nu a fost expusă acolo. Acest sinod bineplăcut lui Dumnezeu și venerabil, convocat atunci prin decret imperial pentru distrugerea ispitelor care păreau atunci să fi apărut pentru a submina credința curată, nici nu a introdus o altă credință nouă, nici nu a distrus-o pe cea veche, nici nu a adăugat nimic la mărturisirea transmisă din vechime, nici nu a scurtat-o, care a fost întotdeauna păzită și mântuitoare; ci a ordonat slujitorilor credinței să păstreze intact și neatins simbolul celor 318 sfinți părinți și să-l predea cu frică celor care sunt impregnați de impietate. La fel, sfintele sinoade ortodoxe care au avut loc după acela mare (sinodul celor 318 părinți), în acord cu acesta și convocate în diferite momente pentru confirmarea lui, (Sinodul de la Calcedon) au aprobat pe bună dreptate și numai, așa cum am spus, au dezrădăcinat sămânța neghinei care a apărut atunci, ca nu cumva, prin cei care, neavând educație, se ceartă, nicio rădăcină a răului să nu mai scoată vlăstari și să rănească în nimeni credința noastră curată și dreaptă, întrucât unii dintre cei simpli s-au întinat prin aceasta. Așadar, ca voința rea a cuiva sau corupția eretică să nu fie o ocazie de tulburare și răsturnare generală, când întreaga lume și toți preoții lui Hristos sunt în unitate după Dumnezeu și păstrează pacea care locuiește în tine, cel mai glorios și mai credincios suveran al nostru, se cuvine ca dreptatea să hotărască acum și, pe baza canoanelor sfinte, care prin noi își arată puterea împotriva lui Timotei, care i-a disprețuit,să hotărăști, așa cum este necesar, ca, la porunca evlaviei tale, ceea ce este decretat a fi întreprins în canoane împotriva unor astfel de crime să fie îndeplinit, cu toată severitatea legilor, spre pedeapsă pentru călcarea în picioare a decretelor bisericești și pentru sângele nevinovat al fericitei pomeni Proterius, episcopul ortodox al orașului Alexandria, așa cum va fi plăcut firii iubitoare de pace a evlaviei tale, preaiubitoare de Hristos și preacredinciosule Împărate Auguste, cu dreapta ta cea neprihănită și neîntinată.

XXIII. Scrisoarea episcopilor Europei către împăratul Leon

Către patronatul, piosul și preaiubitorul de Hristos suveran al întregului univers și împărat, Augustus Leon, Ioan, cel mai venerabil (episcop) al Heracleei, Teofronie, episcop al Afrodisiasului, Teotecnus, episcop al Cyclei și Babylas, episcop al noii Theodosiopolis, în Europa voastră.

Domnia evlaviei și credincioșiei tale în materie de credință strălucește mai tare decât purpura și diadema. Se cuvine ca tu, cel mai pios și iubitor de Hristos împărat, să devii un leu împotriva dușmanilor tăi și, față de supușii tăi blânzi, să fii un imitator al celui mai blând David. Cu adevărat, prin voia lui Dumnezeu, ai primit puterea. Căci

tot așa îi înfrânezi cu putere împărătească pe acei oameni care încalcă rânduiala, care s-au înarmat împotriva sfintelor canoane și provoacă tulburări nelegiuite și ticăloase și, având grijă de pacea lumii, ocrotești sfintele biserici de pretutindeni de tulburări. Fie ca Domnul a tot Hristos să binevoiască, prin mijlocirea sfinților, să prelungească domnia ta pentru mulți ani, ocrotind cu tărie mărturisirea de credință. Așadar, citind cu deosebită atenție preaînalta și iubitoarea de Hristos scrisoare trimisă de iubitorul tău de pace, în care ne-ai poruncit să expunem mai clar părerea noastră despre sfântul mare și ecumenic sinod de la Calcedon și despre Timotei, pe care poporul alexandrin l-a făcut episcop al lor, în această smerită noastră relatare către evlavia ta explicăm cum suntem de acord și de acord cu toate preasfintele sinoade ortodoxe. Și mai întâi de toate, urmăm dogmele și expunerile celor 318 sfinți părinți și păstrăm neatinsă credința lor, în care am fost botezați și botezăm. După ei, respectăm decretele celor 150 de sfinți părinți care s-au adunat în cetatea domnitoare Constantinopol; la fel și Sinodul de la Efes, care s-a întrunit sub Celestin de binecuvântată amintire, succesorul sfântului și preafericitului Petru, păstrătorul cheilor împărăției cerurilor, și sub Chiril, marele preot al Alexandriei, de binecuvântată amintire, din cauza ereziei absurde și abominabile a lui Nestorie: dar mai ales marele, sfântul și ecumenic Sinod care a fost întrunit prin harul lui Dumnezeu la Calcedon, pentru că a confirmat Sinoadele menționate mai sus și nu a abrogat nimic din ceea ce au binevoit să decreteze, nici nu a făcut vreo adăugare sau scădere, nici nu a schimbat nimic din ceea ce fusese stabilit atunci, nici nu a interpretat nimic în vreun fel diferit. Ne ținem strâns de acest Sinod ca de o ancoră sigură și fermă, deoarece a devenit un scut inexpugnabil și o armă de neînvins împotriva oricărei tiranii eretice. Prin urmare, nimeni cu mintea sănătoasă să nu îndrăznească să scurteze decretele sau decretele acestui Sinod; și nu putem nici distruge, nici schimba o iotă, nici o trăsătură din ceea ce acest sinod a stabilit corect și ireproșabil. De asemenea, urmăm învățătura dreaptă a preaslăviților sfinți părinți; primind prin harul Regelui a tot Hristos darul evanghelic al preoției, gândim întotdeauna corect; și așa cum crede biserica apostolicăScaun Roman, așa cum au gândit părinții și episcopii orașului domnesc Constantinopol, de fericită și glorioasă amintire, și toți episcopii întregului univers, așa și noi cu înțelepciune meditățm. Predicând drept cuvântul adevărului, așa predicăm, învățând neamurile și oferindu-le doctrina dreaptă și necoruptă. Iar cât despre Timotei, despre care se spune în cererile anexate la cea mai înaltă și preaiubită scrisoare a voastră, că la sugestia sa, Proterie de fericită amintire, un părinte ortodox și sfânt și episcop al Alexandriei, a fost omorât în preasfânta cristelă, tăiat în bucăți, târât prin toate locurile și apoi aruncat în foc, suferind și multe alte lucruri, despre care, din cauza cruzimii crimei, limba se teme să vorbească: atunci îl numărăm pe preasfântul Proterie printre oastea și corul sfinților martiri și ne rugăm ca, prin mijlocirea sa, Domnul să ne arate mila și bunătatea Sa; și hotărâm să-l lipsim pe Timotei de demnitatea sa preoțească și episcopală și să-l excomunicăm, pentru că i-a privat atâtea chinuri lui Proterie, un fost episcop de binecuvântată pomenire, și pentru că prin sfatul și insistențele sale s-a comis o astfel de crimă, pe care, fiind brutală și sângeroasă, în cruzimea sa extremă, urechile omenești nu o pot auzi și pentru că prin cruzimea sa nemăsurată i-a întrecut pe vechii tirani care s-au înarmat împotriva martirilor triumfători și au furat episcopatul. Și pe cei mai sfinți (episcopi) și preoții noștri, pe care i-a lipsit de comuniune și i-a condamnat contrar decretelor bisericești, îi considerăm a fi preoții și slujitorii noștri, episcopii și comuniștii noștri și dorim să dobândim mila lui Dumnezeu prin sfintele lor rugăciuni. De asemenea, dacă un arhimandrit, un preot, un diacon sau oricine altcineva care a fost în cler, este lipsit de comuniune de către acesta din cauza lui Proterie, episcop al orașului Alexandria, de fericită pomenire, atunci îi primim în

comuniune și hotărâm că vor avea demnitatea de cler: căci lupul care nu l-a cruțat pe păstor nu cruță oile. Iar pe cei pe care i-a numit în locul celor condamnați - fie că sunt episcopi, preoți, diaconi sau oricine din clerul inferior - hotărâm că trebuie considerați nevrednici de gradele la care au fost numiți împotriva legii bisericești, pentru că par să fi primit o demnitate iluzorie, ca să spunem așa, teatrală. Totuși, este treaba firii voastre iubitoare de pace să aveți grijă de poporul alexandrin și să alungați lupul din sfânta curte a lui Dumnezeu, să păstrați turma lui Hristos Mântuitorul în siguranță și nevătămată și să dați orașului Alexandria armonie și pace durabilă spre slava lui Hristos și înălțarea preapioasei voastre guvernări.
Ioan Episcopul: Prin rugăciunile sfinților, Dumnezeul tuturor să ne păzească evlavia voastră nevătămată pentru mulți ani.
Theoteknes, episcop de Cycle. Theofronius, episcop de Afrodisias. Babylas, episcop de New Theodosiopolis.
XXIV. Epistola lui Lucian, episcop de Biza, către împăratul Leon
Către cel mai pios și iubitor de Hristos împărat suveran, permanentul August, Leo Lucian, smeritul episcop al mitropoliei Byza.
Când mi-a fost dată pioasa și venerabila scrisoare a iubitoarei tale domnii de Hristos și când am citit cele mai înalte rânduri ale tale, am găsit în ele cel mai arzător zel pentru credința ortodoxă și o mare atenție la evlavie. Și întrucât ești deosebit de preocupat de pacea sfintelor biserici și dorești să aduci liniște în cetățile tale și pace supușilor tăi, și pentru întărirea credinței îi încurajezi pe preoții lui Hristos la unanimitate, iar ceea ce a fost sfâșiat de uneltirile vrăjmașului, te străduiești să unești prin voia lui Dumnezeu: atunci smerenia mea, în măsura în care poate înțelege (chestiune), își declară părerea, și mai întâi de toate părerea despre Timotei, pe care cererile atașate scrisorii l-au recunoscut ca nevrednic de numele și acțiunea preotului: el, după rânduielile sfinților părinți, trebuie excomunicat, cu excepția cazului în care sfinții arhiepiscopi ai celor mai importante scaune, prin marea lor milostivire, consideră de cuviință să hotărască altceva cu privire la el - mai ales că preapioasa ta scrisoare, prin inspirația lui Dumnezeu, emisă și milostivă, arată că îți pasă mult de cetatea Alexandriei. Cât privește sfântul și ecumenic conciliu de la Calcedon, care este de acord cu cei 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și cu cei 150 care s-au adunat mai târziu în cetatea regală și cu cei care s-au adunat la Efes sub președinția sfinților episcopi Celestin al Romei și Chiril al Alexandriei , am hotărât că chiar și a avea ceva contrar acestui (conciliu) în mintea cuiva este lucrarea unui suflet nelegiuit și eretic.
XXV. Epistola lui Valentin, episcop de Philippopolis, către împăratul Leon.
Cel mai pios și iubitor de Hristos împărat, triumfător și August, Leo, smeritul Valentin (îi urează) mântuire veșnică în Domnul.
Și înainte de a primi stăpânirea, preacredincioasa ta iubire de pace a domnit cu virtuți, iar în timpul stăpânirii este împodobită și încoronată cu dreapta credință mai mult decât cu purpură și diademă. Căci, primind de la Hristos sceptrul împărătesc mai degrabă ca o răsplată pentru dreptate decât ca un dar, aduci din nou răsplată lui Dumnezeu, care păzește puterea ta, atunci când te gândești cu statornicie cum să păzești Biserica Sa în siguranță de furtuna eretică și fără tulburare. Pe măsură ce te grăbești să pleci la pământ intențiile mândre ale neamurilor care iubesc războiul, așa risipești ca praful și reduci la nimic planurile trădătoare ale ereticilor care se înarmează împotriva lui Hristos și, după cuvântul tău, te faci un leu feroce pentru vrăjmașii lui Dumnezeu și ai puterii tale, dar pentru cei care se închină cu evlavie lui Dumnezeu și ascultă de sceptrul puterii tale, ești un imitator al păstorului oilor și al preablândului miel. Astfel, arătând o grijă deosebită pentru păstrarea păcii în Biserică și mântuirea fiilor ei, evlavia voastră, prin cea mai înaltă și venerabilă scrisoare ați

poruncit ca nevrednicia mea, adunând pe toți cei mai sfinți episcopi ai regiunii, să raporteze autorității voastre iubitoare de Hristos ceea ce este plăcut smereniei noastre, în conformitate cu regulile și în conformitate cu adevărata credință; în special, netemându-ne de nimic și hotărând nu din părtinire sau dușmănie, ci temându-ne doar de judecata neclintită a lui Dumnezeu, a trebuit să aducem în atenția preapioasei voastre iubitoare de pace faptele crude și ticăloase, care întrec toate narațiunile tragice, săvârșite recent în Alexandria, și totodată despre sfântul mare și ecumenic Sinod de la Calcedon, convocat prin harul lui Hristos, ale cărui decrete au fost întocmite nu de noi, ci prin harul Sfântului Duh. Așadar, noi și clerul nostru, adunați laolaltă, la porunca evlaviei voastre, având frica de Dumnezeu înaintea ochilor, răspundem iubirii voastre de pace că respectăm unanimitatea și detestăm comunicarea cu cei răufăcători, și acceptăm sinoadele sfinților părinți și dorim să păstrăm inviolabil ceea ce a fost hotărât și decretat de ei. Iar Timotei, care a atins cel mai înalt grad al oricărei răutăți, a depășit (orice) cruzime a lipsei de umanitate - acest ucigaș și parricid, care, chiar în timpul vieții episcopului, a invadat cu adulter biserica sa., și-a ucis mirele și într-un mod tiranic și nerușinat s-a așezat pe scaunul său, așa cum au arătat petițiile înaintate iubitorilor voștri de pace, evident că nici măcar nu ar trebui considerat printre cei vii: ar trebui considerat ca nefiind niciodată îmbrăcat în funcția de mare preot, nici n-a stat înaintea sfântului altar și nici n-a slujit lui Dumnezeu. Ce se poate spune mai mult despre oamenii nebuni, care au fost mișcați de el la impietate și, prin desfrânarea lor, s-au înecat mai mult decât râul lor și, în magnitudinea răutății lor, au depășit Farosul, care se înalță maiestuos printre ei și care a răspândit flacăra impietății la cer? După ce am luat în considerare, voi spune că aceasta este o victorie, în comparație cu alte fapte săvârșite de el (Timotei) fără teamă, pentru că ei, respingând unitatea firii, s-au îmbrăcat în toată cruzimea. Și în ceea ce privește sfântul și ecumenicul conciliu de la Calcedon, al cărui cap nu este un om, ci Hristos, Dumnezeul suprem și Regele veșnic, păstorii întregului univers au rămas după aceea ca martori (învățători); pentru că, în prezența lor, a preasfințitului vostru senat, a celor mai înalte autorități și a preafericitului suveran Marcian de sfântă memorie, toți au subscris că aceasta este calea evlaviei, credința nestricăcioasă și neschimbătoare a părinților și învățătura sfinților apostoli, neschimbată în niciun fel și necontrazicând credința expusă de sfinții părinți care s-au adunat la Niceea; întrucât acesta din urmă (conciliul) învață cu adevărat acest lucru și, în același timp, ne obligă la el și ne distinge clar de orice sectă eretică. De aceea, rămânem în el, ne ținem de el, păstrăm cu statornicie ceea ce a fost expus în el și fugim de orice eroare eretică. Cântând întotdeauna imnuri de pace lui Dumnezeu, care ne-a dat în Majestatea Voastră păzitorul adevăratei credințe.

Valentin, Episcop al Sfintei Biserici a Mitropoliei din Filipopolis, confirm cu propria mea semnătură cele scrise mai sus.

Epictet, episcop de Diocletianopol, de asemenea. Și alții, de asemenea.

XXVI. Epistola Episcopului Sebastian către Împăratul Leon

După Dumnezeu, conducătorul întregului univers, cel preacuvios și iubitor de Hristos suveran al nostru Leo, smeritul și preasmeritul episcop Sebastian (dorește) mântuire în Domnul.

Preamărirea ta cea preavrednică și glorioasă printre oameni, Împărate preacuvios, Domnul a tot Hristoase, prin sporurile zilnice de bine se arată a fi cea mai mare și mai strălucită și, fără îndoială, o va arăta, făcând aceasta întotdeauna de dragul acelei credințe adevărate care a fost sădită în tine din pruncie și de dragul acelei reverențe pe care o arăți neîncetat față de Dumnezeu. Și ceea ce constituie subiectul cererii noastre, Împărate preasfințite, este ca acum să nu îngădui ca stricăciunea să submineze gândul

celui preasfințit și locuitor printre sfinți mare om și mare suveran, Marcian, după moartea sa, și să nu faci prin această domnie a ta specială, întrecând orice glorie, vrednică de dispreț pentru (oamenii) care vor să batjocorească, ci ca nebunii să cunoască prin experiență acest adevăr, că „este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10:31). Dar mai întâi, te rugăm, preacuvios, să cunoască acest adevăr, că, precum soarelui nu-i lipsește nimic pentru a dovedi că este soare, tot așa acestui mare și sfânt și ecumenic sinod de la Calcedon nu-i lipsește nimic în bine (hotărâri); Căci nu are nevoie nici de adăugiri, nici de prescurtări, întrucât s-a petrecut prin inspirația Duhului Sfânt, ca și cum ar fi fost o preștiință divină. Căci cei care au fost condamnați în ea atunci și găsiți nevrednici de marea preoție, au fost supuși acesteia, ca nelegiuiți, prin voia marelui Dumnezeu. Dar cei care au fost primiți din nou (în comuniune), ca fiind supuși pentru scurt timp unei înșelăciuni nedrepte și violente, au fost primiți în mod legitim printr-un decret subit al Duhului Sfânt; printre care s-a numărat și fericitul Flavian, al doilea Abel al timpului nostru. Primește, preailuritule împărate ortodox, decizia unui sinod atât de mare și atât de respectat. Căci suntem siguri că toți cei care în diferite momente au plăcut lui Dumnezeu atât prin cuvânt, cât și prin învățătură, și printr-o viață vrednică de admirație au gândit așa, de exemplu fericitul Atanasie, care de mai multe ori în învățătura sa a dovedit că în trupul pătimitor se afla Nepătimirea și în trupul muritor Nemuritorul. Așa (gândeau) și Vasile cel Mare și Grigore de Nazianz și un alt Grigore, Nysianul, și apoi Ioan al Constantinopolului, marea binecuvântată atât a elocvenței, cât și a înțelepciunii. Află și că nelegiuitul Timotei și cei care cu o îndrăzneală nemăsurată au gândit și gândesc ca el, au fost lipsiți de episcopatul peste ortodocși. Este bine și vrednic de timpul tău, mare împărate, dacă primești cererile rezonabile și vrednice de toată aprobarea care ți-au fost înaintate de conciliul egiptean, ca ortodox, și respingi orice altceva ca fiind lucrarea lui Satana și ca păreri din care sunt corupte sufletele, și dacă numai Sinodul de la Calcedon te satisface, întrucât numai el, prin puterea Duhului Sfânt, unește în sine toate sinoadele ortodoxe din vechime. Fie ca Domnul să binevoiască să-ți păstreze puterea mereu puternică și crescândă asupra universului, preacuvioase împărate, pentru mulți ani.

XXVII. Epistola lui Teotim, episcopul Sciției, către împăratul Leon

Către preacuviosul nostru suveran și iubitor de Hristos împărat Leon, Teotim, smeritul episcop al regiunii Scitice.

Se cuvine evlaviei tale, preastime Împărate August, să te bucuri de liniștea bisericilor și să întorci oamenii tulburați din nenorociri și nenorociri la drepturile păcii prin conversațiile tale cele mai pașnice. Pentru aceasta, Dumnezeu de sus, prin încuviințarea sa divină, te-a așezat, ca prin puterea imperială să păstrezi întreg și nevătămat ceea ce nu este încă stricat, iar ceea ce este stricat și deteriorat să vindeci cu medicamentul evlaviei tale. Prin urmare, nu este nimic mai plăcut și mai acceptabil lui Dumnezeu decât să filozofezi așa cum ai fost învățat de înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl și să înveți ceea ce ai fost învățat în mod salutar încă din primele principii ale credinței tale. Și, din moment ce ai poruncit prin cele mai înalte rânduri ale tale ca prin scrisoarea noastră să facem cunoscut evlaviei tale ce gândim despre sfântul Sinod de la Calcedon, să știe domnia ta că noi credem și suntem de acord numai cu ceea ce a fost hotărât temeinic și temeinic de sfinții părinți la Sinodul de la Calcedon, nici mai mult, nici mai puțin. Căci nu gândim nimic altceva decât ceea ce Duhul Sfânt ne-a învățat prin hotărârea atâtor părinți. Așadar, preamilostive împărate, atât eu, cât și întreaga Biserică a lui Dumnezeu gândim așa și prin acordul nostru în materie de credință și mărturisire sinceră confirmăm hotărârile sfinților părinți. În ceea ce-l privește pe Timotei, gândim așa: întrucât a fost numit (episcop) prin

solicitări nerușinate, lipsit de comuniunea bisericească, într-un timp în care, prin puterea rugăciunilor, episcopul era încă în viață: atunci, conform hotărârii regulilor bisericești, ar trebui să fie lipsit atât de rang, cât și de comuniune; și în Sfânta Biserică, hirotonirea acelor episcopi care, prin încălcarea credinței creștine, și-au pierdut ei înșiși hirotonia comunicată lor, nu poate avea nicio putere. Astfel, transmițând cuvântul mărturisirii noastre urechilor voastre sănătoase, Îl rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos ca El, după ce a întemeiat imperiul vostru prin puterea credinței sobornicești și după ce l-a protejat prin puterea crucii, să binevoiască să-l păzească neîncetat de orice pretext de război. Dorim ca Dumnezeu, prin providența Sa divină, să binevoiască să ne păstreze dragostea voastră de pace veșnic neclintită și coroana voastră imperială curată și nepătată pentru mulți ani, preasfinte suveran și venerabil împărate!

XXVIII. Scrisoarea episcopilor din a doua Mysie către împăratul Leon

Către cel mai pios suveran, învingătorul, constantul Augustus Leo, Marcian, Martial, Monophilus, Marcellus, Peter și Ditta, episcopi ai celei de-a doua Moesii.

„Preaiubitor de pace dintre suverani! Cu o intenție pioasă, dorind să vă facem cunoscută părerea noastră despre credința pe care o mărturisiți, ați poruncit prin cea mai înaltă carte ca smerenia noastră să vi se exprime deschis despre sfânta și neînțelegibila Dumnezeire, pe care limbajul omenesc nu o poate nici îmbrățișa, nici descrie, și căreia mai degrabă trebuie să-i aducem respect și închinare cu inimă curată. Dar adăugăm că mărturisim cu tărie credința care a fost dată întregii lumi de cei 318 părinți care s-au întâlnit la Niceea și au condamnat impietatea lui Arie, care a fost proclamată și de cei 150 de părinți care, prin inspirația Duhului Sfânt, s-au întâlnit la Constantinopol pentru a-l răsturna pe Macedonie, care era atunci hotărât la Efes să răstoarne impietatea lui Nestorie și care a fost în cele din urmă confirmată la conciliul ținut în orașul Calcedon, când, pentru a distruge opinia nebunească a lui Eutihie despre întruparea Mântuitorului, mulți sfinți episcopi s-au adunat, din ordinul pontifului roman Leon și al venerabilului patriarh Anatolie, sub președinția a doi împărați.” Noi, împreună cu tot clerul și tot poporul creștin, intenționăm să recunoaștem și să acceptăm acest conciliu până la moarte și dorim să-l respectăm cu fermitate. Însă Timotei, care, așa cum reiese din plângerile făcute publice, a acționat într-un mod plin de ură și criminal împotriva celui mai venerabil om Proterius, episcop al orașului Alexandria, și, condamnând (alți) oameni, și-a însușit prin violență și în mod nedemn numele de episcop, hotărâm ca el, împreună cu cei care au încercat (crime) similare, să nu fie numărat printre preoți, ci să fie anatematizat și numărat printre simonieni. Cât despre conciliul pe care unii îl cer după decretul emis de părinții de la Calcedon, nu-l dorim și nu consimțim la convocarea lui, ca nu cumva să se producă scandaluri și mai mari, ci mai degrabă hotărâm să pronunțăm sentința împotriva autorilor unei crime atât de mari.

Marcian, episcopul de Abritus, a confirmat și semnat. Martial, episcop de Apiare, de asemenea. Monophilus, episcopul Dorostriei, de asemenea. Marcellus, episcopul Nicopolei, de asemenea. Petru, episcop de Novena, de asemenea. Ditta, episcopul Odissei, în Scythia, de asemenea.

Și acest mesaj, scris în latină, a fost tradus în greacă și apoi din nou tradus din greacă în latină.

XXIX. Scrisoarea Episcopilor Siriei I către Împăratul Leon. Către preasfântul și piosul iubitor de Hristos, August și Împăratul care a primit de la Dumnezeu onoruri vrednice, Leon, Vasile, Maxim, Teoctist, Domnus, Geronțiu, Flavian, Savacur și Petru, Episcopii Siriei I.

Puterea ta, gata spre binefaceri, ca lumina, își răspândește razele în mod egal, parcă cu măsură, asupra tuturor celor aflați în nevoie, dar mai ales asupra celor care iubesc dreapta credință și sunt pătrunși de aceeași evlavie față de Dumnezeu ca și tine, ai cărui învățători sunt învățătorii dreptelor dogme, care ai fost lumini ale adevărului în diferite vremuri. Dar tu ești principalul păzitor al tuturor lucrurilor, pentru că ești atât apărătorul cultului lui Dumnezeu răspândit de tine, cât și cel mai credincios păzitor al lui. De aceea, nu-ți oferim o coroană de aur, și nu una precum cea pe care o primesc cei înzestrați cu putere lumească în semn de recunoștință pentru binele adus, ci una țesută din cele mai glorioase fapte, care sunt de obicei rodul unor activități strălucitoare de virtute și o viață bună. Astfel de coroane sunt caracterizate prin neofilire și nu vor rămâne pentru scurt timp la cei ce le primesc, ci vor întinde veșnic recompense și o abundență de fericire oamenilor virtuoși. Căci cum putem răsplăti cu lucruri pământești pe cel care posedă înțelepciune cerească? Ce din (bunurile) noastre vom răsplăti celui care este înclinat din fire să dobândească (bunuri) dumnezeiești? Așadar, fie mutate faptele smereniei noastre la (tronul) celei mai înalte milostenii și fie făcute publice dogmele dumnezeiești, primind care v-ați câștigat slava veșnică. Căci Mântuitorul a poruncit să propovăduim acestea (dogmele), iar harul Duhului Sfânt a împlinit aceasta, descoperindu-le mai întâi celor care citesc Sfintele Scripturi și apoi, prin Părinții de la Niceea, stabilindu-le pentru uzul general. Căci nici vremea nu le-a schimbat câtuși de puțin crezul ., nici viclenia nu a denaturat sensul cuvintelor lor; ci fiecare atac al ereticilor, izbindu-se de aceste cuvinte, ca de o piatră, se topește instantaneu în spumă. Căci dacă cineva Îl numește pe Fiul lui Dumnezeu, de o substanță cu Tatăl, o creatură, prin această credință este demascat ca un gânditor fals; dacă începe să nege adevărul firii noastre în El, este expulzat ca un dușman al evlaviei; dacă încearcă să schimbe (credința în) ipostasul divin al Duhului Sfânt, este excomunicat ca un necredincios. Pentru că aceasta (credința), ca lumină adevărată, nu tolerează nici măcar umbra unei minciuni. Căci atunci când spune: „născut din Dumnezeu, adică din esența Tatălui, mai înainte de veci și necreat", atunci dovedește consubstanțialitatea, iar în cei care gândesc diferit, distruge incitarea la impietate. Mai departe, când spune: „S-a pogorât (din cer) pentru mântuirea noastră și S-a întrupat și S-a făcut om și S-a născut din Fecioara Maria", explică întreaga minune a dispensației. În același fel, când mărturisește în Duhul Sfânt aceeași natură ca în Tatăl și Fiul, subminează impietatea celor care se împotrivesc Duhului Sfânt. Și astfel, înarmați cu aceste spuse și referindu-se la puterea cuvintelor lor, apărătorii adevărului de mai târziu și-au ridicat și ei vocile împotriva născocirilor rele care încercau să denatureze credința, nu inventând ei înșiși, în concurs, vreo nouă dovadă, ci respingându-le cu cuvintele simbolului patristic, ca și cum ar fi cu un punct. Căci celor care numesc în mod impie natura divină a Unul-Născut nescuită de suferință, ei obiectează contrariul, arătând imuabilitatea și imutabilitatea esenței divine. Cei care neagă în Unul-Născut elementele fundamentale ale naturii noastre sunt expuși în același fel, deoarece prin întrupare și umanizare (simbol) nu se înțelege nimic altceva decât primirea naturii noastre și unirea cu ea. Astfel, acești 150 de mari părinți au fost urmați de cei care, prin inspirația Duhului Sfânt, s-au adunat la conciliul ecumenic de la Calcedon și învață că atât după natura divină, cât și după natura umană, Fiul este unul și același: El este din Tatăl după divinitate, El este și din mamă după umanitate, așa cum Dumnezeu este nepătimitor (și omul nu este străin de suferință); după natura pe care a primit-o de la noi, El este de o ființă cu noi, iar după generarea din Tatăl El este de o ființă cu Cel care L-a născut; El manifestă atât ceea ce a fost în esență înainte de veacuri, cât și ceea ce a primit în zilele din urmă El are în realitate; – ei nu-L numesc așa sau așa, ci, în conformitate cu ceea ce se spune despre El în Scriptură, Îl

glorifică ca unul și același Fiu, Domn și Dumnezeu. Acest conciliu, ca fiind în acord cu primul, îl recunoaștem în toate definițiile sale; Și pe cei care au fost anatemizați la aceasta, îi anatemizăm și pe ei, adică pe Eutihie și Nestorie, și pe cei care au fost glorificați la aceasta, îi lăudăm și pe ei; și îi primim în general pe toți cei care, împreună cu noi, respectă tradițiile părinților, dar pe cei care neagă adevărul părinților, îi condamnăm ca excomunicați, nedorind nimic mai mult cu privire la ei. Căci ce alte pedepse sunt necesare din partea noastră pentru fărădelegile celor pe care credința ni i-a făcut străini? Și în ceea ce privește Timotei,care a furat episcopia Alexandriei și autoritatea asupra districtului egiptean, considerăm că este superfluu să spunem ceva. Căci ce putem spune mai mult despre unul care, ca urmare a ceea ce face și spune încă, așa cum reiese din petițiile înaintate maiestății voastre, a căzut de la mărturisirea pioasă a credinței? Și atât el însuși, cât și apărătorii săi, în plângerile lor supuse păcii voastre, respingând cu îndrăzneală sinoade atât de importante - și anume, cei 150 de părinți și cei care s-au întrunit la Calcedon, au arătat că luptă împotriva Bisericii. Prin urmare, din moment ce atâtea și atât de importante acuzații au fost aduse împotriva lui, credem că nici măcar nu ar trebui să fim întrebați despre aceasta, decât doar pentru a acuza laicii care s-au îndepărtat de evlavie și nu respectă toate decretele bisericești. Căci în ceea ce privește pe cei care s-au separat de Biserică în primul rând și nu doresc să aibă nimic în comun cu noi în chestiuni divine, nu este nevoie să se dea nicio altă definiție cu privire la celelalte acțiuni ale lor nelegiuite și să se pedepsească ca încălcători ai anumitor canoane, deoarece prin înstrăinarea de credință s-au separat de întregul corp și s-au îndepărtat mult de regulile noastre. Când cineva se învoiește să urmeze (regulile) noastre în chestiunile divine, atunci pentru păcatele rămase îi aplicăm definițiile canoanelor; dar dacă cineva este departe de a fi de acord cu canoanele bisericești în ceea ce constituie esența comuniunii noastre interne, atunci este complet străin de noi. Iar pentru ofensele și însușirile săvârșite de el în mod nelegiuit, trebuie judecat conform legilor civile și după judecata rezonabilă a executorilor lor. Așadar, va fi lucrarea milostivirii voastre să răspândiți, să împodobiți și să ridicați la culmile gloriei lucrările evlaviei și să distrugeți cele contrare; dar împreună cu mila veți arăta și eradicarea răului; prin care se formează în voi imitația lui Dumnezeu, îndreptând totul spre folosul supușilor și comunicând tuturor adevărata blândețe și pace; aceasta vă promite (evlaviei) o răsplată pentru faptele bune - în ceea ce cârmuiți.Căci prin înstrăinarea de credință s-au separat de întregul trup și s-au îndepărtat mult de regulile noastre. Când cineva este de acord să urmeze (regulile) noastre în problemele divine, atunci pentru alte păcate îi aplicăm definițiile canoanelor: dar dacă cineva este departe de a fi de acord cu canoanele bisericești în ceea ce constituie esența comuniunii noastre interne, atunci este complet străin de noi. Iar pentru ofensele și însușirile săvârșite de el în mod nelegiuit, trebuie judecat după legile civile și după judecata rezonabilă a executorilor lor. Așadar, lucrarea milostivirii voastre va fi să răspândiți, să împodobiți și să ridicați la înălțimea slavei lucrările evlaviei și să distrugeți cele contrare; dar împreună cu mila veți arăta și eradicarea răului; prin care se formează în voi imitația lui Dumnezeu, îndreptând totul spre folosul supușilor și comunicând tuturor adevărata blândețe și pace; aceasta vă promite (evlaviei) o răsplată pentru faptele bune - în ceea ce cârmuiți.Căci prin înstrăinarea de credință s-au separat de întregul trup și s-au îndepărtat mult de regulile noastre. Când cineva este de acord să urmeze (regulile) noastre în problemele divine, atunci pentru alte păcate îi aplicăm definițiile canoanelor: dar dacă cineva este departe de a fi de acord cu canoanele bisericești în ceea ce constituie esența comuniunii noastre interne, atunci este complet străin de noi. Iar pentru ofensele și însușirile săvârșite de el în mod nelegiuit, trebuie judecat după legile civile și după judecata

rezonabilă a executorilor lor. Așadar, lucrarea milostivirii voastre va fi să răspândiți, să împodobiți și să ridicați la înălțimea slavei lucrările evlaviei și să distrugeți cele contrare; dar împreună cu mila veți arăta și eradicarea răului; prin care se formează în voi imitația lui Dumnezeu, îndreptând totul spre folosul supușilor și comunicând tuturor adevărata blândețe și pace; aceasta vă promite (evlaviei) o răsplată pentru faptele bune - în ceea ce cârmuiți.
Vasile Episcopul: Îmi doresc ca evlavia voastră, preaortodoxă, preacuvioasă și plăcută împăratului Hristos, să-și prelungească viața mulți ani, spre binele bisericilor lui Dumnezeu și al Imperiului Roman.
Maxim, episcop de Laodiceea. Teoctist, episcop de Berria. Gherontius, episcop de Seleucia. Flavian, episcop de Gabala. Domnus, episcop de Chalcis. Cirus, episcop de Onozarthus. Petru, episcop de Gavva. Sava, episcop de Palta.
XXX. Scrisoarea episcopilor celei de-a doua Sirii către împăratul Leon
Către preacredinciosul, preacuviosul și iubitorul de Hristos August și Împăratul, înălțat cu vrednicie de Dumnezeu, Leon, Epifanie, Eusebiu, Ilie, Diogene, Maxim, Pavel și Magnus, episcopii celei de-a doua Sirii.
Prea evlavios dintre prinți! Hristos, Domnul tuturor, a arătat cea mai mare dragoste pentru sfintele Sale biserici, iar făgăduința Sa, conform căreia se spune în sfânta Evanghelie către Petru: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei 10:18), s-a împlinit acum, când a îmbrăcat dragostea ta de pace cu veșmântul sfânt al puterii împărătești. Și aceasta nu este de mirare. Ca Dumnezeu, a rostit cuvinte adevărate, iar făgăduințele Lui sunt întotdeauna tari. De aceea, cunoscându-L foarte bine pe Dătătorul puterii, vă îngrijiți de astfel de hotărâri care se referă la slava Lui, nădăjduind că, prin aceasta, și slava voastră va crește, întrucât vă grăbiți să-L slăviți pe Cel ce v-a slăvit. Așadar, după ce am experimentat înălțimea faptelor voastre bune, aducem lui Dumnezeu rugăciuni neîncetate pentru evlavia voastră, ca El, după ce a dăruit universului prin numirea Sa un conducător, să binevoiască să-l păstreze pentru mult timp, spre slăvirea sfintelor biserici și veșnica lor existență. Și nădăjduim că El va primi rugăciunile noastre, văzându-ne preocupați de slava Lui și oferind rugăciuni pentru suveranitatea ta. Astfel, a binevoit autorității tale imperiale să ne poruncească, printr-o scrisoare pioasă, să ne declarăm părerea noastră cu privire la credință. De aceea, citind cele scrise, ne grăbim să ascultăm de porunca ta fără nicio întârziere, căci este spus: „Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă întreabă despre nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15). Prea pios dintre suverani! Dacă cuvântul lui Dumnezeu poruncește tuturor să fie gata să dea un răspuns despre credință, cu atât mai mult pentru noi, care ne grăbim să facem aceasta pentru binele comun. Declarăm, așadar, ce părere avem despre venerabila mărturisire și ce sinoade, care au stabilit această credință pe baza Sfintei Scripturi, considerăm a fi adevărate. Primul, după întemeierea apostolică, ca o stâncă neclintită, este sinodul celor trei sute optsprezece părinți, adunați la Niceea sub președinția lui Constantin de fericită pomenire, care a expus public erezia lui Arie și a revelat tuturor dogma consubstanțialității. Și după acesta, sinodul format din o sută cincizeci de părinți, convocat în orașul regal Constantinopol, prin mărturisire deschisă, l-a proclamat pe Duhul Sfânt a fi Dumnezeu. Cu aceste două sinoade, în convingerea noastră, este în acord și ceea ce s-a hotărât la Efes. După aceste sfinte și ecumenice sinoade, îl recunoaștem pe cel adunat la Calcedon și spunem că a fost atât adunat, cât și confirmat prin voia lui Dumnezeu și a fost transmis imediat în întregime. Pentru că a afirmat adevărata credință, nefiind de acord să exprime sau să definească altceva decât ceea ce a fost hotărât de venerabilul sinod format din trei sute optsprezece părinți. Totuși, am scris deja despre aceasta maiestății voastre, prezentând

definiția noastră cu semnăturile celor mai venerabili episcopi ai regiunii. Dar, din moment ce ați poruncit să ne exprimăm opinia și despre Timotei, care a aruncat biserica într-o oarecare tulburare...Alexandrin: atunci noi, urmând cele mai sfinte reguli și învățați de ele prin harul lui Dumnezeu să ducem o viață conform hotărârilor bisericești, citind cele conținute în cererile preasfinților episcopi care s-au înfățișat înaintea măreției voastre, hotărâm să-l considerăm vinovat de crimă și adulter pe cel care a săvârșit astfel de infracțiuni. Pe baza acestor cereri, noi, cei mai smeriți, am rostit următoarea sentință asupra lui, referindu-ne la eficientul și cel mai ascuțit „cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri" (Evrei 4:12): deși la început nu avea (rangul preoțesc), - căci cum ar putea avea ceea ce nu a primit, după cum spune Scriptura (1 Corinteni 4:7), - totuși îl considerăm lipsit de orice rang preoțesc. Este, așadar, datoria evlaviei voastre să arătați cel mai sfânt zel în această privință și să stabiliți ce va fi în conformitate cu legile și canoanele sacre și va putea da pace tuturor bisericilor. Ne rugăm ca evlavia voastră, preacredincioasă și plăcută împăratului Hristos, să prelungească viața ei mulți ani pentru bisericile lui Dumnezeu și stăpânirea romană.
Epifanie, episcop de Epifanie. Eusebiu, episcop de Aretusa. Elias, episcop de Seleucia. Diogene, episcop de Larisa. Magnus, episcop de Mariamne.

XXXI. Scrisoarea episcopilor din regiunea Ozroiană către împăratul Leon

Către preaiubitorul de Dumnezeu, preacuviosul și iubitorul de Hristos August, vrednic de încoronarea lui Dumnezeu încoronat, Leo, Nonnus, Damian, Ioan, Avraam, Ioan, Petronius, Ilie, Vasile, episcopii regiunii Ozroeană.

Nu este de mirare, tu, suveran victorios și preaiubitor de Hristos, că cel care a primit puterea mai presus de (toate) sceptrele face totul după voia Domnului care i-a acordat-o, păstrează drepturile preoției neatins și, datorită marii smerenii, nu îndrăznește să emită vreun decret împotriva voinței lui Dumnezeu în chestiuni care țin de discreția sa. Cea mai puternică dovadă a acestui fapt este, printre altele, conținutul scrisorii tale, pe care iubitorul tău de pace a binevoit să ne-o trimită recent și din care am aflat cât de barbar și contrar sfintelor rânduieli a acționat Timotei, însușindu-și cu forța scaunul din orașul Alexandria, care avea mai mulți preoți decât cei numiți. Această chestiune este plină de obscenități și este complet contrară intenției pioase a iubirii tale de pace și a credinței curate. Căci tu, lumina Ortodoxiei, ai avut întotdeauna toată grija posibilă pentru bisericile Domnului a tot Hristos, motiv pentru care porți purpură și coroană. Dar ceea ce s-a făcut în Alexandria, așa cum arată cererile celor care le-au prezentat evlaviei tale, este mai presus de orice impietate. Tu aperi credința ortodoxă, pentru că știi să găsești putere de convingere în adevărul ei. Dar Timotei a întreprins totul pentru a o submina. Tu ești autorul păcii; el este inventatorul de noi certuri. În numele legilor lui Dumnezeu, tu, prin virtutea ta, fără vărsare de sânge, îți păstrezi în viață supușii; el și-a umplut pântecele cu sângele marelui preot. Te apropii de locurile sfinte cu binecuvântarea cuvenită; el a introdus acolo crime. Este oare posibil, așadar, ca într-o astfel de stare de lucruri noi, cei smeriți, sau tu, care domnești cu pioșenie, să-l punem pe autorul acestor fapte printre preoți? Aceasta este părerea noastră cu privire la conduita lui Timotei. Și pentru a îndrepta cum se cuvine această chestiune, din acest motiv tu ești conducătorul și ai puterea autorității, pe care ai primit-o prin inspirația adevărului. Cât despre sfântul sinod ținut la Calcedon, de care Timotei s-a separat complet, și cei care au filozofat cu el pentru a submina dogmele frumos expuse de fericiții părinți care s-au întâlnit la Niceea, pe care sfântul sinod de la Calcedon le-a confirmat și nu le-a denaturat, aprobat și nu le-a distrus - cât despre acest sinod, ar trebui să spunem ceva despre el, noi, în fața cărora strălucește simbolul compus de sfinții părinți de la Niceea și care ne rugăm lui Dumnezeu ca să putem atât

trăi, cât și să ne încheiem viața trecătoare inseparabil cu ceea ce a fost hotărât de părinții sinodului de la Calcedon? Nimic nu ne poate despărți de acest sfânt sinod decât moartea; iar tu, cel mai pașnic ales, ai confirmat frumos prin scrisoarea ta ceea ce a fost hotărât de ei.
Nonnus, Episcop al Mitropoliei Edessei. Fie ca Domnul Iisus Hristos să binevoiască să păzească evlavia ta, preacuvioase, iubitoare de Hristos și plăcut lui Dumnezeu Împărate, pentru mulți ani, pentru bisericile lui Dumnezeu și pentru Imperiul Roman.
Damian, Episcop de Callinicum, de asemenea. Avraam, Episcop de Kirkis, de asemenea. Vasile, Episcop de Vala, de asemenea. Ioan, Episcop de Kars, de asemenea.
XXXII. Scrisoare (a episcopilor) Mesopotamiei către împăratul Leon
Către preacredinciosul, preacuviosul și iubitorul de Hristos August, încoronat de Dumnezeu și preaînălțat împărat, Leo, Mara, Maronius, Noe, Eusebiu, Retitius, Valara, Mara, Avraam, episcopii țării tale Mesopotamiei.
Hristos și Mântuitorul tuturor, care a arătat milă neamului omenesc ca creație a Sa, din adâncurile răutății și întunericului păcătos l-a ridicat la culmile cunoașterii evlaviei, iar BisericaPe al Său, adică trupul credincioșilor, l-a numit lumină; l-a întemeiat astfel încât porțile iadului să nu-l poată birui și prin faptele Sale, ca Dumnezeu, l-a întărit din toate părțile; și nu numai prin pescarii Săi, care nu mai erau cuvinte de înțelepciune omenească, ci de înțelepciune cerească și cu limba de foc a Duhului Sfânt, au vestit marea taină a adevărului, l-a întemeiat și l-a sporit, ci l-a și înălțat spre slăvire prin oamenii pioși care au urmat și prin colaboratorii pescarilor. Acum a acordat bisericilor Sale succesorul autorității lor pioase și moștenitorul credinței mântuitoare și a supus tot ce este sub cer autorității preapașnice a evlaviei Voastre, spre instaurarea păcii bisericilor, care prin credință și nădejde ne mântuiește și susține existența universului și a mării sale raționale - popoarele credincioșilor. Primind, așadar, de la Dumnezeu sceptrele împărătești pentru credința și evlavia sădite în tine, tu, cel mai iubitor de Hristos dintre suverani, răsplătești Dătătorul puterii cu blândețea și mila ta, când, înainte de toate celelalte griji și beneficii vrednice de un suveran pios, arăți împreună cu preoții grija pentru mântuirea oamenilor și pentru pacea bisericilor și îi cinstesci, ca preoți credincioși ai lui Hristos, cu hrisoava ta împărătească și pioasă; și în ei nu s-a găsit nicio reticență să te aibă ca părtaș la această lucrare utilă. Astfel, împlinind această intenție, această voință și prevedere a puterii tale, urându-ți pace deplină și longevitate, noi, adunați în Mesopotamia ta, ca urmare a angajamentelor făcute de tine cu intenție pioasă, ne declarăm părerea. Prin urmare, autoritatea evlaviei tale a hotărât ca noi, citind plângerile care ți-au fost înaintate împotriva lui Timotei și scrisoarea ta atașată lor, să raportăm minții tale iubitoare de pace ce părere avem despre el, făcând aceasta cu frică de Dumnezeu. Citind aceste plângeri nu fără tristețe și nu fără lacrimi și găsind în ele o relatare nu a unei crime indirecte, ci a uneia care este îngrozitoare de auzit, noi, cel mai iubitor de Hristos suveran, nu putem spune nimic altceva decât ceea ce ar satisface urechile și mințile tuturor credincioșilor. Și anume, că aveți indignare justificată împotriva lui Timotei și îl dați pe bună dreptate justiției, conform legilor voastre, pentru faptele sale nelegiuite, și că preoții lui Hristos ar trebui să-l plângă pe cel care a devenit făptuitorul unor astfel de fapte și, în plus, în formă de preot, în timp ce el nu putea nici să fie preot, nici să fie în comuniune cu laicii credincioși; pentru că nu ar fi trebuit să ia asupra sa nici un nume preoțesc, nici unul uman. Așadar, aceasta este ceea ce smerenia noastră a hotărât cu privire la acțiunile pline de tristețe și plâns și aduce în atenția evlaviei voastre; totuși, conform înțelepciunii date vouă de Dumnezeu, din moment ce inimile împăraților sunt în mâinile Lui, voi înșivă puteți cu

atenție să considerați cum să eliberați bisericile lui Dumnezeu de un astfel de rău. Cât despre credință și speranță, așadar, preaharve suveran, urmăm credința pe care o mărturisim, în care am fost crescuți și în care dorim să plecăm din această viață, urmăm mai presus de toate aceeași mărturisire la care am ținut și ne ținem și ne bazăm viața, cuvintele noastre,ca și cum ar fi pe cea mai solidă temelie. Pe predica evanghelică și apostolică despre Treime, urmăm mai departe credința care a fost expusă de Sfinții Părinți care s-au adunat la Niceea; dar cu evlavie și pentru ocrotirea vieților noastre primim și păstrăm sfântul sinod convocat la Calcedon, deoarece nimic nu a fost adăugat la el. simbolul credinței , expus de trei sute optsprezece părinți la Niceea. Mai mult, sfântul Sinod de la Calcedon a respins impietatea ereticilor din toate timpurile și s-a străduit să stabilească doctrina Sfintei Treimi pe Sfintele Scripturi, pe explicațiile și tradițiile celor mai pioși părinți. De aceea, aceasta este ceea ce declarăm cu frică de Dumnezeu înaintea autorității voastre, cu privire la credința și nădejdea care trăiesc în noi pentru îndreptățire - aceasta este ceea ce apărăm ca unic mijloc de mântuire - aceasta este ceea ce, acceptând și afirmând împreună cu preoții lui Hristos, evlavia voastră va conduce imperiul în pace; păstrând Biserica lui Hristos neatinsă, va avea cea mai solidă garanție a împărăției cerurilor și ne va obliga pe noi, preoții, și tot poporul credincios cu dorință specială să strigăm Domnului Hristos: „Doamne, mântuiește pe împăratul tău (Ps. 19:10) și înalță cornul puterii lui”; ceea ce constituie și va constitui slava preoților tăi, Doamne, și împreună cu sfintele tale biserici.

Mara, episcop al Mesopotamiei tale: Dorim ca evlavia ta, preacredincios și iubitor de Hristos împărat, să rămână nevătămată mulți ani pentru bisericile lui Dumnezeu, precum și pentru întregul Imperiu Roman.

Zorah este și ea episcop. Maronius este și el episcop. Noah este și el episcop. Eusebiu este și el episcop. Retitius este și el episcop. Valara este și ea episcop. Mara este și ea episcop. Abraham este și el episcop.

XXXIII. Scrisoarea episcopilor Feniciei maritime către împăratul Leon

Către preaiubitorul de Dumnezeu și preaiubitorul de Hristos și preaînălțatul Împărat Leon, Dorotei, Eustatie, Megas, Teodor, Rufin, Cassius, Pavel, Heraclit, Antioh, Nonnus, Magnus, Toma, episcopii Feniciei maritime, (doriți) mântuirea în Domnul. Deși întregul neam omenesc Îl slăvește pe Domnul Hristos, întrucât scrisoarea evlaviei voastre i-a adus bucurie, totuși rangul preoțesc Îl laudă și mai mult pe Dumnezeu, atât pentru că se împărtășesc cu ceilalți de binefacerile voastre, cât și pentru că, dintr-un motiv special, sunt din nou onorați cu cinstea care vi se cuvine vouă înșivă. Căci era firesc ca cel ce a primit prin dar divin cea mai înaltă autoritate să cinstească sfintele biserici ale lui Dumnezeu. Și, în plus, sunteți pe deplin încrezători că, având în vedere buna rânduială care există în ele (în biserici), orice mână vrăjmașă va tremura și foștii adversari imprudenți, derutați de tăria credinței voastre, vor fi nimiciți. Căci, hotărând să-i imitați pe suveranii care s-au distins prin dreptatea și cinstea lor, veți birui foarte ușor în împrejurările actuale. Ca un păzitor imaculat al legilor lui Dumnezeu, luptați pentru ele și, având grijă să nu existe niciun om care să nu le cunoască suficient, (grijindu-vă) cu zelul sfinților, vă bucurați de aceeași cinste cu ei și sunteți preocupați în mod special de pacea supușilor voștri. Și domnia voastră nu se mulțumește să acționeze în favoarea a ceea ce privește bunăstarea trupească, ci mai degrabă depuneți eforturi pentru ca respectul pentru credința ortodoxă să locuiască în sufletele oamenilor, în timp ce prin evlavia voastră cei chemați de Dumnezeu la viață sunt aduși la Împăratul împăraților. Iubirea voastră de pace, impregnată de o astfel de devoțiune față de Dumnezeu și de o strădanie zilnică pentru răspândirea sfintelor biserici - evlavia voastră, urmând venerabilei amintiri a lui

Constantin, care îl preamărește (pe Dumnezeu) în fața sfinților, și urmând pe urmele fericitei amintiri a lui Marcian, arată o grijă deosebit de mare pentru pacea bisericilor. De aceea ați binevoit să porunciți ca toți episcopii provinciilor să raporteze minții voastre iubitoare de pace ce părere avem despre gloriosul sinod convocat la Calcedon. Și ne declarăm deschis părerea că aceasta nu contrazice deloc și în niciun fel expunerea (a credinței) sfinților părinți care s-au întâlnit la Niceea și că aceasta s-a făcut nu pentru că învățătura foștilor părinți care s-au întâlnit la Niceea ar fi fost nesatisfăcătoare, ci pentru ca la sinodul de la Calcedon să se clarifice sensul expunerii lor. Întrucât unii într-un fel și alții în altul denaturează scrierile pioase și încearcă să introducă în credința neîntinată impietatea sectei lor corupte, sfântul sinod, expunând dorința lor rea și vicleană și respingând orice opinie denaturată despre întruparea Domnului, i-a respins pe cei care cred că aluatul nostru (al trupului în Domnul) a venit în mod miraculos, nu de la Fecioara Maria, și a dezvăluit frenezia nebună a oamenilor care inventează astfel de invenții. Așadar, sinodul parintilor de la Calcedon, întrunit prin unanimitate spirituală, nu a făcut nici adăugare, nici corectare, nici scădere sau reducere. Căci și pentru aceasta există o dovadă clară - în faptul că toți, adunați prin decret și inspirație divină, au exprimat în definițiile lor acordul deplin cu adevărata mărturisire și, prin mila lui Dumnezeu, nu a fost îngăduită nicio discordie. Și despre aceasta noi, așa cum a fost necesar, am declarat, apărându-ne ferm gândirea și știind,că prin aceasta vom mulțumi Celui Atotputernic și vom satisface Majestatea Voastră; căci Sinodul de la Calcedon, inspirat de sus, nu a decretat nimic contrar sau străin crezului Părinților de la Niceea, ci mai degrabă și-a exprimat acordul și simpatia cu ceea ce fusese exprimat la sinoadele anterioare și putea oricând să aducă acest lucru împotriva celor care voiau să-l întâmpine. Cât despre uzurpatorul funcției episcopale în orașul Alexandria, vom spune doar, pe baza petițiilor prezentate, care arată că a făcut foarte mult împotriva regulilor părinților, că, judecând după conținutul petițiilor, depășește măsura pedepsei bisericești. Căci de ce să insistăm să-l privăm de un rang pe care nu l-a avut nici la început, nici nu l-a primit ulterior? Pentru că el însuși, așa cum declară petițiile despre el, a disprețuit decretele legilor și canoanele bisericești. Și ce urechi nu ar refuza să asculte o astfel de ticăloșie? Ce limbaj va putea expune tot ceea ce este conținut în aceste petiții? Va fi treaba dreptății și înțelepciunii voastre doar să considerați cum să puneți capăt unor astfel de probleme cât mai repede posibil. Totuși, nu ar fi de prisos să reamintim ce ne-a scăpat din minte. Întrucât cei care au prezentat cereri în apărarea lui au vorbit ca și cum s-ar fi lăudat că Timotei a acceptat, așa cum susțineau ei, simbolul celor 318 părinți, devine evident din aceasta că el s-a bazat mai mult pe ipocrizie și vanitate. Căci el, care fără niciun respect a făcut totul împotriva expunerii și definițiilor lor și care a întreprins în mod deschis război împotriva lor, i-a atacat mai întâi pe cei ale căror reguli au rămas cel mai puțin credincioși. Prin urmare, preacuvioase Împărate Leon, depinde de tine să-i acorzi o pedeapsă potrivită. Îmblânzește, așadar, o, Scutier al lui Dumnezeu, furia furtunilor frecvente, care este întru totul în conformitate cu evlavia ta, și astfel dăruiește pace sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, care își înalță rugăciunile către Dumnezeu pentru măreția ta și pentru întreaga curte imperială și pentru victoria armatei credincioase, pe tot parcursul vieții tale, pe care Dumnezeu o va păstra.Dar nu ar fi de prisos să reamintim ce ne-a scăpat din minte. Întrucât cei care i-au adus apărarea au vorbit ca și cum s-ar fi lăudat că Timotei a acceptat, așa cum susțineau ei, simbolul celor 318 părinți: devine evident din aceasta că el s-a bazat mai mult pe ipocrizie și vanitate. Căci el, care fără niciun respect a făcut totul împotriva expunerii și definițiilor lor și care a întreprins în mod deschis război împotriva lor, i-a atacat mai întâi pe cei ale căror reguli au rămas cel mai puțin credincioși. Prin urmare, preacuvioase Împărate

Leone, depinde de tine să-i acorzi o pedeapsă potrivită. Îmblânzește, așadar, o, Scutier al lui Dumnezeu, furia furtunilor frecvente, care este întru totul în conformitate cu evlavia ta, și astfel dăruiește pace sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, care își înalță rugăciunile către Dumnezeu pentru măreția ta și pentru întreaga curte imperială și pentru victoria armatei credincioase, pe tot parcursul vieții tale, pe care Dumnezeu o va păstra.Dar nu ar fi de prisos să reamintim ce ne-a scăpat din minte. Întrucât cei care i-au adus apărarea au vorbit ca și cum s-ar fi lăudat că Timotei a acceptat, așa cum susțineau ei, simbolul celor 318 părinți: devine evident din aceasta că el s-a bazat mai mult pe ipocrizie și vanitate. Căci el, care fără niciun respect a făcut totul împotriva expunerii și definițiilor lor și care a întreprins în mod deschis război împotriva lor, i-a atacat mai întâi pe cei ale căror reguli au rămas cel mai puțin credincioși. Prin urmare, preacuvioase Împărate Leone, depinde de tine să-i acorzi o pedeapsă potrivită. Îmblânzește, așadar, o, Scutier al lui Dumnezeu, furia furtunilor frecvente, care este întru totul în conformitate cu evlavia ta, și astfel dăruiește pace sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, care își înalță rugăciunile către Dumnezeu pentru măreția ta și pentru întreaga curte imperială și pentru victoria armatei credincioase, pe tot parcursul vieții tale, pe care Dumnezeu o va păstra.
Dorotei, episcopul Tirului: Sfânta Treime, preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat, să păzească nevătămată puterea ta pioasă și credincioasă pentru toate binefacerile pe care le-ai făcut bisericilor și pentru liniștirea lor.
Eustatie, episcop de Berit. Megas, episcop de Sidon. Teodor, episcop de Tripoli. Heraclit, episcop de Arcus. Nonnus, episcop de Orthosias. Atticus, episcop de Constantin.
XXXIV. Scrisoarea episcopilor din a doua Fenicie către împăratul Leon.
Către cel mai iubitor de Dumnezeu și pios și iubitor de Hristos suveran al întregului univers și împărat înălțat cu vrednicie de Dumnezeu, Leon, Ioan, Uranius, Petru, Ioan, Ioan, Toma, Dada, Eusebiu, Teodor, Avraam, Petru și Eustatie, episcopi ai celei de-a doua Fenicii a Libanului.
Cu adevărat, inima regelui este în mâna lui Dumnezeu și inima lui Dumnezeu este în sfatul regelui. Prin urmare, cei care au primit frâiele guvernării de la Dumnezeu nu cad niciodată în înșelăciune, ci își conduc supușii cu mare grijă. Căci au inima lui Dumnezeu și, ca urmare a acesteia, posedă darul înțelepciunii și al mângâierii 382 , și de aceea sunt vrednici de coroană. Primind înțelepciune dintr-o astfel de sursă, tu, stăpânul afacerilor, ești o stâncă fermă și neclintită a dreptei credințe. De aceea, domnia ta a binevoit să se consulte cu noi cu o decizie pioasă, ce părere vom avea cu privire la credința noastră nevătămată. Definițiile apostolice ne învață aceleași lucruri pe care le-am primit cu evlavie de la sfinții părinți, atât de la cei care au fost adunați de Duhul lui Dumnezeu la Niceea și acolo au hotărât ce era plăcut Duhului Sfânt, cât și de la cei 150 de părinți care, inspirați de acel Duh, cu inimi smerite s-au împotrivit vrăjmașilor aceluiași Duh. Același lucru (afirmăm) și despre fericiții părinți care s-au adunat la Calcedon, care, deși au depășit ca număr sinoadele precedente, nu au lăsat nimic din ceea ce a fost hotărât corect de ei, pe care să nu și-l fi însușit în mod corespunzător. Prin urmare, dacă recunoaștem decretele părinților care s-au adunat la Calcedon ca fiind instabile, atunci, fără îndoială, subminăm definițiile niceene. Căci primele nu le distrug pe cele din urmă, ci le confirmă. Dar dacă ne-am gândi să respingem chiar și o singură expresie a ceea ce a fost hotărât la Niceea, atunci vom fi găsiți a fi încălcători ai tradițiilor apostolice. Căci în ceea ce cei mai înțelepți arhitecți au pus temelia unei credințe drepte și de nezdruncinat, sunt zidite definițiile părinților menționați mai sus. Prin urmare, nu ne lepădăm de sufletele noastre, nici de sfinții părinți, nici de ceea ce au hotărât ei. Aceasta este părerea pe care o avem, împreună cu

evlavia voastră, despre sfântul sinod de la Calcedon și decretele sale pioase. Cât despre autocrația pe care Timotei Egiptul a asumat-o, el nu a devenit prin aceasta preot, ci mai degrabă a apărut ca un adulter al bisericii. Ce vom spune despre cel care a vrut să cumpere cu sângele marelui preot mireasa pe care Mântuitorul a răscumpărat-o cu propriul său sânge și care a devenit nu păstor al oilor lui Hristos, ci lup feroce, nu tată, ci paricid, nu mire, ci pângăritor al camerei nupțiale? Căci pentru toate acestea mărturisesc cererile înaintate iubirii voastre de pace, citind care am plâns. Și cum am putea să nu ne plângem, auzind că astfel de lucruri au fost permise în răsturnarea canoanelor și prin denaturarea decretelor bisericești și prin abaterea de la disciplină, prin uciderea preoților și profanarea locurilor sacre (în ceea ce privește însușirile Sale)? Căci, deși locurile sacre sunt libere de orice întinare, totuși, după cuvântul apostolului, dorința oamenilor îndrăzneți și conștiința lor este necurată (Tit 1:15).). Aceasta este, așadar, sentința pe care o pronunțăm cu privire la însușirea sa; întrucât nu se poate ca iubirea ta pioasă de pace să considere necesar să-l recunoască ca fiind vrednic (de demnitate). Căci pe cel care a batjocorit lucrurile divine și cu atât mai mult care a arătat o asemenea putere arbitrară în ele, care, semănând semințele unui asemenea rău, le-a dat urmașilor săi un motiv deplin pentru ispite și a produs adepți ai impietății sale, nu suntem în niciun caz de acord să-l numim preot sau să-l recunoaștem ca nevinovat de crimele sale. Prin urmare, în conformitate cu ceea ce am învățat, îl lipsim pe acest om de orice iertare. Maiestatea Ta preaiubitoare de Hristos va avea grijă să îmbunătățească starea acestui oraș, deoarece tu, suveran preaharnic, poți realiza tot ce îți dorești. Căci totul este posibil pentru un conducător pios și pentru el nu există nimic ce evlavia sa nu ar putea realiza. Domnul tuturor, care conduce imperiul, prin puterea autorității sale a poruncit mării tulburate să se calmeze și, cât despre tine, conducătorul lumii, așa și pentru supușii tăi, prin autoritatea sa, a acordat promisiuni de pace.

Ioan Episcopul: Ne rugăm ca evlavia ta, preasfinte, preacuvios și preaiubitor de Hristos împărat, să rămână nevătămată mulți ani pentru bisericile lui Dumnezeu și Imperiul Roman.

Uranius, episcop de Emesa, de asemenea. Petru, episcop de Iliopolis, de asemenea. Ioan, episcop de Avila, de asemenea. Ioan, episcop de Almir, de asemenea. Toma, episcop de Evarius, de asemenea. Dada, episcop de Comoar, de asemenea. Eusebiu, episcop de Avid, de asemenea. Teodor, episcop de Castridanava, de asemenea. Avraam, episcop de Korad, de asemenea. Eustatie, episcop de Saraceni, de asemenea.

XXXV. Scrisoarea episcopilor din regiunea Isaurică către împăratul Leon

Către preacuviosul și iubitorul de Hristos Împărat al nostru August și suveranul nostru, care a fost înălțat cu vrednicie de Dumnezeu, Leon, episcopii regiunii Isauriene: Vasile, Ioan, Iulian, Nunechiu, Epifanie, Amoniu, Pavel, Conon, Eufroniu, Savatie, Atanasie, Hermofil, Iulian, Teon, Dacian, Pavel, Orention.

A fost oare posibil ca vreun alt împărat să prescrie astfel de ordine cu privire la astfel de supuși, să ne scrie nouă, supușilor, și să emită preoților legi pure, după cea mai dreaptă judecată, cu privire la chestiunile divine, în afară de evlavia voastră, pe care Dumnezeu însuși a ales-o și a încoronat-o cu stăpânire peste întreaga lume și căreia i-a încredințat frâiele guvernării asupra statului, când încă nu o amenințase puterea furtunii? De aceea, voiți să-i dați lui Hristos o bună răsplată, după judecata voastră; ați adus jertfa curată a lui Abel; pentru că în acest caz adevărul credinței și dorința de pace corespund jertfei. Prin faptele voastre, voi, împărate preaiubitor de pace, l-ați imitat pe acel deosebit de mare, pios, iubitor de Hristos și, fără îndoială, binecuvântat de toți, Constantin de nemuritoare amintire, care chiar și în timpul vieții sale a fost imprimat pentru totdeauna în sufletele oamenilor după chipul lui Abel, care stă

înaintea lui Dumnezeu alături de David ca rege și profet, cu Petru și Pavel și cu fiii tunetului, ca unul asemenea lor, strălucind în propovăduirea adevărului. Căci, după ce Dumnezeu i-a dat sceptrele romane și l-a înscris printre membrii Bisericii, el, observând că lumina celui mai curat adevăr dogmatic era amenințată de un întuneric mare și de un fel de furtună și că, deși venerația creaturilor părea să scadă, aceasta servea drept armă pentru oamenii care, în mod ipocrit, își asumau aparența de evlavie împotriva credinței creștine și a preoților care credeau și predicau că Hristos este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, născut mai înainte de veci din esența Tatălui (observând acest lucru), el însuși, prin inspirația Duhului Sfânt, s-a supus închinării și puterii Treimii necreate, și-a întărit împărăția pe pământ și în toate (ca să spunem așa) țările a purificat razele evlaviei, care au rămas pure de atunci și până în ziua de azi, amestecate (odinioară) pe pământ cu întuneric de tot felul, și a devenit pentru noi sămânța, rădăcina, solul și lumina nestinsă a mântuirii. Dar maiestatea Ta preaiubitoare de Hristos, venerabilul împărat, se străduiește din nou să-și atingă scopul. Când autorul impietății semănase infecția discordiei în biserica din Alexandria și sfâșiase membrii corpului tuturor credincioșilor, care pentru mântuirea comună ar fi trebuit să fie uniți, și când oamenii cu minte sănătoasă încă se țineau de decretele conciliului de la Niceea, confirmate de părinții care s-au întrunit la Calcedon și transmise de aceștia păstorilor oilor raționale; atunci alții, alegându-l pe un anume Timotei, care a respins dogmele părinților care s-au întrunit la Calcedon, au cerut să fie numit conducător și păstor al oilor, care a îndrăznit să abolească ceea ce ar trebui mai degrabă venerat, care a cenzurat decretele părinților calcedonieni și i-a expulzat pe frații care țineau de ele. Așadar, când, ca urmare a acestor împrejurări, au apărut ură și diverse persecuții, așa cum arată petițiile celor asupriți împotriva asupritorilor lor supuse evlaviei tale, tu, cel mai pios, mai mult ca un tată prea blând decât ca un conducător, prin autoritate imperială, printre altele, ai hotărât să oprești lucrurile care fuseseră lăsate să se întâmple în acest fel și ai binevoit să le acorzi preoților un leac pentru această suferință; și,Sperând să însănătoșești mai repede membrii slăbiți printr-un decret comun al pastorilor, ai cerut părerea clerului, pentru a-i aminti de Dumnezeu și a stârni respectul față de El, și tu însuți ai pus temelia pentru a opri faptele crude, disputa care începuse și focul crescând al mâniei. Așadar, prin decretele pioase ale autorității tale, s-a rânduit ca fiecare dintre noi să declare și să exprime deschis maiestății tale ce părere are despre cele hotărâte de părinții de la Calcedon și despre Timotei, pe care unii dintre alexandrini îl cer cu insistență să fie conducător. Dorind să lămurești pe deplin adevărul iubit de Dumnezeu printr-o investigație atentă, ne-ai pus înainte teama judecății viitoare, ca nu cumva, sub influența vrăjmășiei sau a afecțiunii față de cineva, să întunecăm adevărul. Prin urmare, ascultând de îndemnul autorității tale și adunându-ne, am discutat și analizat totul așa cum era și afirmăm că definiția Sinodului de la Calcedon este cât se poate de fermă. Căci urmează predicarea Evangheliei și păstrează în orice fel inviolabilitatea simbolului sfinților părinți care s-au adunat odată la Niceea; respinge toată vanitatea introdusă în dogme de către oameni nelegiuiți, urmează cu neclintire sensul cuvintelor simbolului sfintei credințe și face acest lucru cunoscut tuturor. De asemenea, păstrează integritatea și inviolabilitatea preapioasei hotărâri a celor 150 de părinți care s-au adunat în vremurile străvechi în cetatea imperială, pe care toți au făcut-o despre esența Sfântului Duh și divinitatea Sa, după ce au legat limbajul blasfemic al lui Macedonie și după ce au recunoscut public că natura Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh este una și aceeași. Prin acest hotărâre, au fost distruse diverse nelegiuiri și fabule intolerabile ale maniheenilor, care se ascundeau sub masca reverenței: căci acest conciliu a trebuit să folosească multe dovezi și multă elocvență, nu pentru a introduce vreo noutate în

locul definițiilor ferm întemeiate, ci pentru a submina printr-o explicație detaliată încercarea născocită de dușmanii adevărului împotriva simbolului. Căci, de vreme ce oamenii, duși de nebunia lui Eutihie, care Îl face străin de noi pe Domnul Iisus Hristos, care este unul dintre noi, au furat din predica evlaviei doctrina adevăratei naturi a trupului Domnului și au învățat că El nu a luat nimic de la mama Sa după trup, sfânta Fecioară Maria, și între timp s-au prefăcut că urmează dogmele Părinților de la Niceea și, de asemenea, că acceptă și respectă definițiile lui Chiril, în timp ce (ei singuri) erau prea vicleni și mincinoși, ca și cum ar fi fost în acord și iubitori de părinții noștri, dorind astfel să-i înșele pe fiii lor: atunci, mișcați de inspirația Duhului Sfânt, părinții au considerat necesar, pentru a-i acuza, să se refere la cuvântul prea pios al fericitului Chiril, care, conducând în vremuri străvechi biserica alexandrină, a purtat război deschis împotriva lui Nestorie, a fost tovarăș al fericitului Celestin, păstorul bisericilor romane de nezdruncinat, împotriva impietății lui Nestorie la primul sinod efesean al părinților și a apărut ca cel mai mare luptător pentru apărarea adevărului,când, din aceeași sursă și din aceleași rânduri scrise de el, a lovit impietatea lui Nestorie și a pregătit cu mare pricepere dinainte secera pentru distrugerea neghinei dăunătoare a lui Eutihie, care chiar și atunci germina deja, dar nu se apăruse încă deschis. Din acest motiv, acești părinți au scos la lumină epistola scrisă de acest părinte cel mai înțelept, în care ne-a explicat cu toată temeiniciea taina dispensației Domnului, și anume cum Fiul unul-născut a rămas singurul Fiu chiar și după întrupare, dovedind că în El atât proprietatea naturii umane, pe care a luat-o de la Fecioară, este păstrată intactă, cât și slava esenței Tatălui rămâne fără nicio schimbare; el nu recunoaște în nicio circumstanță în doctrina Treimii un alt fiu, îmbrăcat în trupul asumat de Domnul, așa cum a afirmat Nestorie, ci recunoaște pe Fiul nevăzut existent din veșnicie ca fiind arătat nouă în zilele din urmă. Nici nu învață, în nebunia lui Eutihie, că trupul Domnului nu are nicio legătură cu oamenii; întrucât Dumnezeul întrupat, Cuvântul, a devenit om, primind, așa cum spune Pavel, „Sămânța lui Avraam” (Evrei 2:16)), a devenit părtaș desăvârșit la noi prin sânge și carne și, luând asupra Sa chipul unui rob, fiind Domnul întregii creații, a devenit asemenea nouă în toate, afară de păcat, El care este neschimbător, ca chip al ființei Tatălui. La aceasta (epistolă) preasfinților părinți au adăugat o altă epistolă care este recunoscută ca fiind scrisă de părinții Bisericii Răsăritene, încercând să înconjoare calea împărătească a evlaviei din toate părțile cu un zid înalt și foarte sigur, ca nu cumva, cedând în acțiuni înșelăciunii vreunui sentiment mărunt, să nu cadă în abisul lui Nestorie sau să se răstoarne în adâncurile unui alt repeziș pe care Eutihie l-a săpat pentru noi; acesta fusese însă săpat înainte, dar a fost acoperit doar de cultivatori harnici, dar el l-a deschis din nou spre distrugerea sufletului său. Ne minunăm, așadar, că cei care au solicitat evlavia voastră în apărarea lui Timotei pretind că cunosc și acceptă sinodul părinților care s-a întrunit la Efes împotriva lui Nestorie; căci acești oameni, prin ceea ce au făcut, au negat complet atât acel sinod, cât și cel calcedonian. Căci rândurile aceleiași epistole scrise de Chiril către nelegiuitul Nestorie au fost valabile la ambele sinoade; la cel din Efes l-au demascat pe blasfemiatul Nestorie, iar la cel din Calcedon au respins nebunia lui Eutihie; și pentru aceste rânduri Chiril, înțeleptul părinte al alexandrinilor, a fost încoronat cu laudele tuturor la primul, iar la cel din urmă, după moartea sa, a fost din nou glorificat ca învățător al evlaviei. După epistola fericitului Chiril, cei adunați la Calcedon nu au adus nimic mai mult de văzut decât acea epistolă pe care cuviosul Leon, părintele bisericii romane, a trimis-o lui Flavian de binecuvântată pomenire pentru a respinge nebunia lui Eutihie și în care el însuși mărturisește că este de acord cu cuvintele fericitului Chiril. Și conciliul a publicat aceste epistole, desigur, nu pentru că le-a considerat mai puternice decât

crezul părinților niceeni (nimeni nu crede asta), ci pentru că a vrut să-i mustre prin ele pe cei care pretindeau că acceptă crezul părinților niceeni, în timp ce aceștia nu rosteau niciun cuvânt pentru a denota realitatea trupului Domnului și, prin urmare, semănau pe nesimțit în sufletele simple semințele dăunătoare ale maniheenilor, de care trebuie să se păzească mai mult decât spiritul rău al lui Nestorie. Cel puțin aceasta, prin împărțirea deschisă a unicului Hristos în doi fii, se expune ca dușman al crezului părinților; iar ei, afirmând că, conform celor învață Crezul, se închină unuia și aceluiași Fiu, pe care îl venerează și îl adoră, distrugând în același timp proprietățile celor două naturi unite și neadmițând nici că trupul Domnului este capabil de suferință, nici că divinitatea Lui este lipsită de suferință, ci exprimând îndoieli despre aceasta în fața celor neexperimentați, se străduiesc să le facă cel mai mare rău. Căci în ceea ce privește taina dispensației, ei fie sunt de acord cu presupunerea că a avut loc o perversiune, fie o numesc ceva imaginar, sau imaginar, sau o neînțelegere, sau o trecere fals reprezentată prin Fecioară, dar nu o naștere reală a Domnului. Toți aceștia sunt urmașii unei rădăcini perfide,care cauzează moartea sufletelor care le ascultă. Prin urmare, epistolele menționate mai sus au fost necesare pentru distrugerea completă a nebuniei eretice. Căci chiar și după cea mai detaliată expunere a acelor epistole, părinții care au alcătuit sfântul conciliu de la Calcedon au pus din nou ca temelie crezul părinților de la Niceea și au decretat ca acesta singur să fie răspândit și predicat peste tot pentru iluminarea credincioșilor. Prin urmare, prea milostive și venerabile împărate, oricine laudă conciliul de la Calcedon îl venerează atât pe cel de la Efes, cât și pe cel de la Niceea; dar oricine îl respinge pe primul nu este de acord cu definițiile celui de-al doilea și doar pretinde că onorează evlavia. Cât despre Timotei, ce mai putem spune despre el autorității evlaviei voastre? Dacă plângerile prezentate împotriva lui sunt acceptate ca bază și dacă tot ceea ce este conținut în el (conform raportului lor) este recunoscut ca fiind drept, atunci, pe baza decretelor sfinților părinți, nu-i mai rămâne nicio scuză. Așadar, aceasta este ceea ce am încercat să vă scriem, la îndemâna firii voastre iubitoare de pace. Fie ca Dumnezeu, prin regula înțeleaptă a evlaviei tale, să-i unească pe toți membrii Bisericii și să fie El medicul bolilor noastre comune și să păstreze autoritatea ta preamiloasă, care ne cârmuiește cu dragoste părintească, în pace și liniște neîncetată.

Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Seleuciei, în Isauria ta: te rog ca evlavia ta, preacuvios, iubitor de Hristos și victorios împărate, să se păstreze neatinsă mulți ani pentru Biserica lui Dumnezeu și pentru întregul univers.

Iulius, episcop de Calender, de asemenea. Nunechius, episcopul Latmei şi al Calendrei, de asemenea. Ştefan, episcop de Dalisande, de asemenea. Epifanie, episcop de Cestrus, de asemenea. Ammonius, episcopul Zotapa, de asemenea. Pavel, episcopul Hierapolisului, de asemenea. Conon, episcopul Libiilor, de asemenea. Acacius, episcopul Antiohiei, de asemenea. Sebastian, episcopul Sebastiei, de asemenea. Euphronius, episcopul Anemoriei, de asemenea. Atanasie, episcopul Philadelphiei, de asemenea. Hermophilus, episcopul Diocezareei, de asemenea. Iulian, episcop de Hermopolis, de asemenea. Theon, episcopul Elenoziei, de asemenea. Pavel, episcopul Olbiei, de asemenea. Orentius, episcop de Domitiopolis, de asemenea.

XXXVI. Scrisoarea episcopilor din Cilicia I către împăratul Leon

Preaiubitorului de Dumnezeu, preacuviosului și iubitorului de Hristos August, Împăratului înălțat cu vrednicie de Dumnezeu, Leon, Pelagius, Alexandru, Filip, Ipatie, Chrysipp, Seleuc, Eustatie, Tit, episcopi ai primei Cilicii, (doriți) mântuirea în Domnul.

Cele mai iubitoare de Hristos aspirații ale puterii tale și intențiile evlaviei tale ne sunt cunoscute din multe fapte, și mai ales din scrisoarea evlaviei tale trimisă recent către noi, în care dragostea ta de pace și-a arătat neobosita grijă pentru evlavie. De aceea, lăudând și binecuvântând neîncetat cu buzele noastre pe Dumnezeul tuturor și închinându-L cu inimile noastre pentru puterea evlavioasă a domniei tale, i-am adunat pe cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din întreaga regiune, pe care evlavia ta a binevoit să-i indice în scrisoarea ta, și hotărâm în unanimitate că Timotei a primit preoția împotriva rânduielilor sfinților părinți și a hotărârilor bisericești, profitând de răscoala și indignarea poporului. Am aflat aceasta din plângerile citite împotriva lui; și nici nu-l considerăm preot, nici nu suntem de acord ca el să fie printre episcopi. Căci noi urmăm marele sinod al sfinților părinți care s-a ținut la Calcedon și recunoaștem că a fost mântuitor, nu pentru că o mulțime de mari preoți s-a adunat acolo și piosul împărat Marcian de sfântă memorie și-a adăugat opinia la acestea, ci pentru că suntem convinși că acesta a stabilit definiții care sunt de acord cu definiția sfinților părinți ai sinodului de la Niceea și nu le contrazic în niciun fel. Aceasta este ceea ce declarăm a fi opinia noastră. Și întrucât imperiul roman este indestructibil sub domnia evlaviei voastre, suntem încrezători că, cu călăuzirea lui Dumnezeu prin intențiile voastre pioase de a realiza ceea ce se va dovedi folositor sfintelor biserici și cu asigurarea drepturilor păcii pentru ele prin mila voastră, Hristos va păstra sfintele biserici ale lui Dumnezeu în pace și neschimbare constantă.

Pelagius, episcopul Tarsului: Dumnezeu să păzească puterea ta nevătămată, preacuvioase și iubitoare de Hristos (împărate), pentru mulți ani, pentru sfintele biserici și Imperiul Roman.

Alexandru este și el episcop. Filip este și el episcop. Ipatie este și el episcop. Seleuc este și el episcop. Eustatie este și el episcop. Tit este și el episcop.

XXXVII. Scrisoarea episcopilor Pisidiei către împăratul Leon

Împăratului mereu iubitor de Hristos, biruitor și triumfător, Leon, Pergam, Episcop al Antiohiei, mitropolie a Pisidiei, Eutropie, Episcop al Hadadului, Paulinus, Episcop al Apameei, Libanius din Parale, Alexandru al Seleuciei, Bărbaților din Gortyn, Bassus al Neapolisului, Florențiu al Mitropolitului Adrianopolului, Florențiu al Mitropolitului Adrianopolului, Theoron Philomela, Eugenius din Synnada, Politianus din Sozopolis, Attalus din Malinopolis, Castinus din Limenopolis.

Aflând de decretul tău plin de zel divin, milostiv în sfințenia intenției sale, și având în minte dorința cea mai pioasă de a aduce supușilor tăi, prin credință, pace și învățătură de nedescris cu privire la mântuire, prin care ne poruncești, ca noi, fără să ne temem de nimeni și necălăuziți de un sentiment de prietenie sau dușmănie, ca și cum ar trebui să dăm socoteală în fața judecății de nedescris a lui Dumnezeu, să declarăm ceea ce gândim cu toții în general despre Timotei, care a fost găsit vinovat de toată impietatea, precum și despre decretele sfântului conciliu ecumenic de la Calcedon cu privire la credința catolică, prin rândurile noastre îți facem cunoscut autorității că Timotei, care pare să fie deja condamnat, a fost ridicat, așa cum mulți venerabili episcopi ai districtului egiptean și venerabili clerici au raportat recent preoției tale, bazându-și raportul pe documente scrise, la slujba preoțească contrar decretelor Bisericii, și credem că nu numai el, ci și cei care știau că este condamnat, și totuși credeau fără teamă că este posibil să fie în comuniune cu el, sunt străini de Biserica lui Dumnezeu; deoarece, conform forței canoanelor, nu poate exista indulgență pentru ei și nicio speranță de restaurare, așa cum definește clar regula optzeci și treia despre astfel de (oameni) 383, al cărui început este următorul: „Dacă vreun episcop detronat de un conciliu, sau un preot sau diacon de propriul său episcop” etc. Căci nu este treaba noastră să decidem ca cel care a fost supus acestei sentințe și a fost anterior autorul

unor rele atât de mari, de nedescris și amarnic de lamentabile, să sufere pedeapsa vrednică conform legilor, după ce s-a stabilit că a decis cu adevărat astfel de acțiuni; ci aparține maiestății tale preaiubitoare de Hristos să confirmi și să răsplătești; întrucât prin aceasta poți atât să-ți arăți grija față de toți, cât și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o tăcere sfântă, și să-ți întărești propria putere și să-ți eliberezi supușii de infecția distructivă. Totuși, nu este nimic surprinzător dacă Timotei și toți ajutoarele și aliații săi în fapte indecente îndrăznesc să respingă credința sfântului conciliu ecumenic de la Calcedon. Căci, întrucât sunt străini de lumea divină și, în același timp, fără îndoială, de decretele divine și sunt dușmani evidenți ai autorității romane legitime: atunci nici nu ar trebui să ne mirăm dacă și-ar pierde propria minte și ar începe să-i calomnieze puternic și să-i anatemizeze pe învățătorii și preasfinții păzitori ai credinței mântuitoare, pe părinții apostolici și arhiepiscopii și în general pe toți episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu, care urmează acelor preasfinți episcopi recunoscuți ca luminatori ai adevăratei credințe de toate generațiile și, în cele din urmă, ar începe să-i anatemizeze pe cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi ai vechii și noii Rome, care sunt de acord cu ei. Credința lor fermă, neclintită și neînvinsă în Hristos a fost confirmată la sfântul sinod ecumenic convocat la Calcedon, în comuniune cu care, prin harul lui Dumnezeu, am fost și vom rămâne până la sfârșitul vieții noastre, urmând o sută cincizeci de medici înțelepți și excelenți care se străduiesc în orice fel să examineze cu acuratețe bolile și apoi să ofere bolnavilor medicamentul potrivit și, în același timp, singurul. Dorind să îndreptați cele întâmplate în Alexandria și arzând de zel divin, ați ordonat prin decretul menționat anterior ca totul să fie discutat cu atenție și aprobat de cei mai sfinți episcopi; întrucât în Alexandria, pentru pacea și ordinea de care preamăria voastră și-a exprimat cea mai mare grijă, au apărut acum tulburări. Prin urmare, hotărâm că cei care simpatizează cu Timotei și și-au înaintat cererile evlaviei voastre în apărarea lui, atât episcopi, cât și clerici din districtul egiptean, se consideră inteligenți, dar, se pare, nu au nicio inteligență, deoarece se supun fără rușine unor astfel de minciuni evidente. Acest lucru reiese din cererile menționate anterior, înaintate discreției evlaviei voastre, în care vorbesc împotriva scrisorii preamăriei voastre și se înarmează împotriva grijii glorioase pe care o aveți pentru orașul Alexandria și ordinea din el. Căci, afirmând că numitul oraș, sfintele sale biserici și mănăstiri se bucură de cea mai mare pace, sunt clar expuși chiar de fapte și, în același timp, vorbesc fără teamă împotriva vocii și grijii evlaviei voastre. Întrucât astfel de oameni, numind întunericul impenetrabil și norul relelor amenințătoare ordinea și pacea trimise de sus asupra bisericii din Alexandria, s-au luptat, se pare,împotriva adevărului și a bunelor voastre intenții, numind persecuția preoților și clerului ortodocși și războiul purtat împotriva lor pacea lui Dumnezeu și căutând o nouă încălcare a sfintei reguli: se pare că atacă în mod clar următoarea zicere sacră: „Căci nu este un Dumnezeu al discordiei, ci al păcii, așa cum se arată în toate Bisericile sfinților” (1 Corinteni 14:33). Ei s-au pregătit pentru nimicire, după cuvântul profetului: „Vei nimici pe toți cei ce rostesc minciuni” (Psalmul 5:7). Cum se poate crede că ei filozofează și că apără o cauză străină de orice minciună sau de înțelepciunea divină mântuitoare, adică o credință sănătoasă, pe care promit în mod special să o păstreze, când în cererile lor menționate anterior spun că cred neclintit, ferm și neschimbat simbolul expus de trei sute optsprezece sfinți părinți, că este imposibil să se facă vreo adăugare sau scădere la el și că nu are nevoie de nicio interpretare, deoarece, după ei, pare clar în sine și recunosc că nu cunosc sinodul celor o sută cincizeci de părinți și învață că biserica alexandriană este în comuniune cu sinoadele din Efes, adăugând la aceasta că biserica alexandriană nu acceptă sinodul de la Calcedon? Prin aceasta, ei se aseamănă cu cei care, neavând

cunoștințe solide de medicină, care să prezinte mijloacele pentru restabilirea sănătății și să explice temeinic bolile care pot apărea, afirmă fără rușine că știu totul. Tot așa și ei, neaprofundând consecințele dăunătoare ale ereziilor din diferite timpuri, neacordând atenție medicamentului potrivit bolii, oferit la timp celor slabi de către doctorii duhovnicești, adică de către pastorii ortodocși, și neavând o înțelegere distinctă a acestor lucruri, și-au umplut cererile cu opinii inutile și eronate. Dacă ar fi știut toate cele menționate, nu ar fi crezut că s-a făcut o adăugare sau o scădere la sfântul simbol expus de trei sute optsprezece sfinți părinți și nu ar fi spus că este clar în sine, deoarece este expus, deși în foarte puține cuvinte, dar întru totul în conformitate cu duhul dumnezeieștilor Scripturi - de către oameni care au studiat această ramură a cunoașterii până la desăvârșire. Necunoscând adevărul și ce și în ce cantitate li s-a oferit, conform îndrumării de sus, un remediu împotriva bolii eretice care exista atunci, ei par să se răzvrătească împotriva acelui cuvânt divin, unde se spune: „Nu fiți înțelepți în voi înșivă” (Romani 11:25).). Din acest motiv, ei nu i-au cunoscut pe ereticii care au apărut mai târziu, în diferite momente, în diverse boli (spirituale), așa cum nu i-au cunoscut pe cei care au oferit la timp și din necesitate leacul necesar și au dat ajutor mântuitor împotriva bolilor lor în credința mântuitoare, așa cum, de exemplu, o sută cincizeci de sfinți părinți au oferit un leac împotriva bolii provenite din molipsirea lui Macedonie, care a negat divinitatea Duhului Sfânt, prezentând în mod clar o temelie solidă pentru adevărata credință și învățând că trebuie să mărturisim în mod indivizibil o singură Dumnezeire. Din nou, când o nouă boală a fost răspândită de vicleanul și vicleanul Nestorie cu privire la întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, sfinții părinți care s-au adunat atunci la Efes, primind cel mai deplin consimțământ al episcopilor răsăriteni, au vindecat complet, cu ajutorul credinței inefabile, boala menționată anterior. De asemenea, urmașii lui Timotei par să nu știe cum a căzut mai târziu Eutihie în abisul fanteziei și al învățăturilor impie, rezultat al ignoranței sale, și a fost încețoșat de primatul eretic, cum au fost adunate două sinoade din cauza lui, mai întâi la Efes și apoi la Calcedon, și cum ceea ce s-a făcut la Efes (falsul sinod de la Efes) nu a fost suficient pentru a determina puterea acestei boli așa cum ar fi trebuit să fie și pentru a propune remediile necesare. Dimpotrivă, sinodul, convocat prin harul lui Dumnezeu la Calcedon, a posedat pe deplin mijloacele de a înțelege complet boala și de a oferi ajutor medical mântuitor. Este clar, așadar, pentru toate persoanele înțelepte că, dacă nu ar fi apărut diverse erezii în diferite momente, nu ar fi fost nevoie de sfatul medicilor duhovnicești, căci acolo unde este o boală, este, fără îndoială, nevoie de medicamente și că nu s-a făcut nicio adăugare, așa cum cred apărătorii lui Timotei, la simbolul celor trei sute optsprezece părinți, când, atunci când au apărut diverse boli, s-a dat medicament spiritual și necesar împotriva lor și, în același timp, că necredința este ca un trup bolnav. Așa cum după o boală de ochi, vindecată cu grijă și cum se cuvine de medicii descoperiți atunci, dacă cineva se întâmplă să se îmbolnăvească brusc de organele sale interne, atunci niciunul dintre toți medicii găsiți ulterior nu refuză medicamentele: tot așa nu este deloc surprinzător dacă, atunci când apărea uneori o boală eretică, cei mai pioși suverani ai fiecărui timp îi chemau pe cei mai iubiți episcopi de Dumnezeu pentru vindecarea viitoare și dacă aceștia din urmă dădeau remedii vindecătoare utile. Și dacă este așa, nu sunt evidente ignoranța, ignoranța extremă și mândria la apărătorii lui Timotei, atunci când îi mustră deschis pe episcopii ortodocși și cei mai pioși, existenți acum și deja plecați la Dumnezeu, ca și cum ar fi făcut o adăugire la sfântul simbol al celor trei sute optsprezece sfinți părinți? Și nu este o dovadă suficientă a întregii lor falsități faptul că, în timp ce afirmă în credulitatea lor că nu acceptă nicio adăugire sau scădere la respectivul sfânt simbol, ei înșiși spun între timp că nu cunosc

conciliul celor o sută cincizeci de părinți? Din aceasta este și mai evident că erau complet ignoranți nu numai despre ajutorul necesar atunci al unor astfel de medici, ci și despredar și despre boala lui Macedonie însuși, care, se pare, a servit drept prilej pentru întâlnire. Necunoscând despre această (boală), care era cunoscută peste tot și era destul de înțeleasă chiar și de ortodocșii simpli din rândul oamenilor de rând, ei sunt și mai ignoranți în ceea ce privește erorile lui Nestorie, impietatea, nebunia și fantezia lui Eutihie. Și de aceea, în zadar și fără gânduri, au exprimat în cererile lor că sunt în comuniune cu sinoadele din Efes: întrucât primul este cu adevărat și fără îndoială recunoscut de toți, iar al doilea este în contradicție nu numai cu primul, ci și cu toți sfinții episcopi, care din cele mai vechi timpuri au fost recunoscuți ca luminari ai Bisericii și a căror mulțime cea mai glorioasă și mai iubitoare de Dumnezeu este greu de enumerat. În primul rând, ei se dovedesc a fi adversari ai nemuritoarei și binecuvântatei amintiri a lui Atanasie, episcopul Alexandriei. Dar de îndată ce urmașii lui Timotei se dovedesc a fi dușmanii săi (ai lui Atanasie), atunci fără îndoială se vor dovedi a fi dușmanii tuturor ortodocșilor, în special ai egiptenilor credincioși și ai tuturor celor care au râvnă pentru Dumnezeu. Dar acestea am spus despre fiecare capitol conținut în cererile lor, pe scurt, atât cât a putut spune smerenia noastră, pentru a declara (părerea noastră) autorității evlaviei tale, așa cum ai binevoit să ne poruncești prin scrisoarea ta. Căci preacredincioasa ta evlavie a acționat drept, că ea însăși s-a abținut și a supus cercetării necesare și evlavioase problema acelor oameni care nu au uitat să omită nicio formă de impietate, ci la alte crime au adăugat aceasta, că prin instigarea diavolului, fără a face o cercetare, i-au îndepărtat pe cei mai sfinți episcopi și pe cel mai evlavios cler, educat în sfintele și ortodoxe biserici, de la slujba pe care au primit-o prin harul Domnului Hristos. Și pentru ca lumina adevărului divin să poată risipi pretutindeni întunericul eretic al urmașilor lui Timotei și pentru ca preacredincioasa ta evlavie să poată eradica complet această impietate a lor și cea mai intolerabilă mândrie a lor, este necesar să le facem deschisă victoria asupra lor; întrucât, deși li se pare că au credința dreaptă, totuși se știe despre ei că sunt departe de cunoaștere (credință) și nu ascultă deloc de cuvântul divin:În special egiptenilor credincioși și tuturor celor care au râvnă pentru Dumnezeu. Dar acestea am spus despre fiecare capitol conținut în cererile lor, pe scurt, atât cât a putut spune smerenia noastră, pentru a declara (părerea noastră) autorității evlaviei tale, așa cum ai binevoit să ne poruncești prin scrisoarea ta. Căci preacredincioasa ta evlavie a acționat drept, că ea însăși s-a abținut și a supus cercetării necesare și plăcute lui Dumnezeu problema acelor oameni care nu au uitat să omită orice formă de impietate, ci la alte crime au adăugat aceasta, că prin instigarea diavolului, fără a face o cercetare, i-au îndepărtat pe cei mai sfinți episcopi și pe cel mai pios cler, educat în sfintele și ortodoxe biserici, de la slujba pe care au primit-o prin harul Domnului Hristos. Și pentru ca lumina adevărului divin să poată risipi peste tot întunericul eretic al urmașilor lui Timotei și pentru ca preacredincioasa ta evlavie să poată eradica complet această impietate a lor și cea mai intolerabilă mândrie a lor, este necesar să le facem deschisă victoria asupra lor; întrucât, deși li se pare că au credința dreaptă, totuși se știe despre ei că sunt departe de cunoaștere (credință) și nu ascultă deloc de cuvântul divin:În special egiptenilor credincioși și tuturor celor care au râvnă pentru Dumnezeu. Dar acestea am spus despre fiecare capitol conținut în cererile lor, pe scurt, atât cât a putut spune smerenia noastră, pentru a declara (părerea noastră) autorității evlaviei tale, așa cum ai binevoit să ne poruncești prin scrisoarea ta. Căci preacredincioasa ta evlavie a acționat drept, că ea însăși s-a abținut și a supus cercetării necesare și plăcute lui Dumnezeu problema acelor oameni care nu au uitat să omită orice formă de impietate, ci la alte crime au adăugat aceasta, că prin

instigarea diavolului, fără a face o cercetare, i-au îndepărtat pe cei mai sfinți episcopi și pe cel mai pios cler, educat în sfintele și ortodoxe biserici, de la slujba pe care au primit-o prin harul Domnului Hristos. Și pentru ca lumina adevărului divin să poată risipi peste tot întunericul eretic al urmașilor lui Timotei și pentru ca preacredincioasa ta evlavie să poată eradica complet această impietate a lor și cea mai intolerabilă mândrie a lor, este necesar să le facem deschisă victoria asupra lor; întrucât, deși li se pare că au credința dreaptă, totuși se știe despre ei că sunt departe de cunoaștere (credință) și nu ascultă deloc de cuvântul divin: „Fără să știe și fără să priceapă, ei umblă în întuneric” (Psalmul 81:5)). Mai mult, pentru a-l arăta pe Timotei ca atare înaintea tuturor, și mai ales înaintea oamenilor care doresc să-l aibă ca mare preot, noi, cu frica divină ce ne este oferită, îndrăznim să declarăm maiestății voastre celei mai sfinte că Timotei, împreună cu adepții săi, episcopii și clerul, trebuie să fie convinși de ignoranța și simpatia lor față de secta nelegiuită cât mai curând posibil, fără nicio obscuritate a problemei. Prin urmare, dacă găsește bine autorității voastre evlavioase, porunciți ca ei să fie ținuți în afara orașului Alexandria sub pază și să trăiască separat unii de alții și să primească cărțile Scripturilor divine pe care le doresc, după ce au prezentat în prealabil un registru al acelor cărți de care vor avea nevoie. Fiind ținuți sub cea mai strictă pază timp de un anumit număr de zile, astfel încât nimănui nu i se permitea să intre în ele, sau să vorbească sau să discute cu ele, ei trebuiau să explice pe ce bază a Scripturii divine au acceptat simbolul adevăratei credințe și au promis că vor menține și păstra neîncetat credința celor 318 sfinți părinți, care au fost blasfemiile și erorile arienilor, pe care au încercat să le stabilească în mod nedemn pe textul Sfintei Scripturi și cum aceste erori au fost excluse din simbolul menționat. Căci nu numai ereziile ariene, ci și foarte multe erezii anterioare, după părerea ereticilor înșiși, își au baza în spusele Sfintei Scripturi. Dacă își amintesc cu evlavie de toți părinții ortodocși de fericită memorie și cine și ce au fost, atunci printre ei îl recunosc pe Atanasie de venerabilă memorie împreună cu Chiril, învățători puternici și bogați și pastori faimoși ai orașului Alexandria, pe care toți ortodocșii și mai ales credincioșii din Egipt îi urmează. Și dacă așa stau lucrurile, atunci să li se ordone urmașilor lui Timotei să explice în scris cum au crezut sfinții părinți menționati anterior în mântuirea totală și cum au fost găsiți adversarii lor, care împreună cu Arie sunt recunoscuți ca eretici, cine sunt, ca urmare a ce fel de raționament au căzut de la adevărata credință. Când se va face aceasta, atunci întunericul rătăcirii și al sectei nelegiuite a urmașilor lui Timotei va fi imediat dezvăluit, și va fi mai ales clar pentru cei înșiși care, nu cu raționament, ci fără nicio reflecție, s-au lăsat duși de învățătura lor. Și din toate acestea va apărea că cei care, prin voința lor criminală și în limbajul lor cel mai criminal, îndrăznesc să anatemize sinodul ecumenic al adevăratei credințe sunt nevrednici de orice scuză. Atunci, pe lângă sinodul celor preaiubiți episcopi ai lui Dumnezeu, evlavia voastră va săvârși în curând o faptă foarte înțeleaptă și întotdeauna memorabilă: după reținerea și condamnarea menționatei secte nelegiuite și celei mai absurde a lor, va intra și ea în vigoare ceea ce reprezintă dreapta credință, care este plăcută lui Hristos Dumnezeu și este în conformitate cu învățătura divină și cu lumea. Este cu totul necuviincios și chiar complet nedemn de dreptatea voastră să proclamați necesitatea unui conciliu ecumenic în prezent, când totul este deja deschis și complet clar; întrucât cei care s-au predat diavolului și s-au îmbătat de impietatea lui pot părea atunci, așa cum s-a spus, mai puternici. Și întrucât fastul considerabil al conciliului poate fi un motiv pentru mulți de a disprețui și umili credința,așadar mulțimea păgânilor sau necredincioșilor care vorbesc, mai ales ereticii, îi poate duce pe foarte mulți dintre cei simpli (ceea ce Doamne ferește) la apostazie. Când cred că sunt vrednici să fie discutați cu ei despre

orice vor: atunci aceste învățături ale dreptei credințe pot fi reduse la felurite blasfemii. Căci de ce altfel aleg acest punct cei care sunt încă atât de ignoranți în ceea ce filozofează, încât au nevoie constantă de întâlniri despre credința lor?
Pergamiu, episcopul Antiohiei Pisidiei, înarmat cu dreapta credință și tăgăduind tot ce era potrivnic evlaviei, a semnat cele hotărâte prin mijlocirea tuturor sfinților. Mila lui Dumnezeu să te păzească în mulți ani, împărate iubitor de Hristos și înălțat prin mila lui Dumnezeu!
Eutropius, episcopul Adadului, de asemenea. Paulinus, episcopul Apamei, de asemenea. Libanius, episcop de Paralus, de asemenea. Alexandru, episcopul Seleuciei, de asemenea. Maximus , episcop de Gortyn , de asemenea. Bassus, episcopul Neapolisului, de asemenea. Florentius, episcopul Adrianopolului, de asemenea. Minophilus , episcop de Metropolis, de asemenea. Teodor, episcop de Theodosiopolis, de asemenea. Marcian, episcop de Philomela, de asemenea. Eugenius, episcop de Synnada, de asemenea. Politianus, episcop de Sozopolis, de asemenea. Attalus, episcop de Malinopolis, de asemenea. Castinus, episcop de Limenopolis, de asemenea.
XXXVIII. Scrisoarea episcopilor de la Conciliul de la Sardes, în Lidia, către împăratul Leon
Către preacuviosul nostru împărat Leon, cel statornic August, suveranul și iubitorul de Hristos, un mic și smerit sobor, adunat în metropola Sardesului, în Lidia voastră. Preasfintele biserici ale lui Dumnezeu, întemeiate în Lidia, primind recent autoritatea evlaviei voastre, au văzut încă din primele clipe o creștere din partea iubirii voastre de pace, a marii griji și a râvnei pentru credința ortodoxă. De aceea, înălțând neîncetat rugăciuni către Dumnezeu pentru autoritatea evlaviei voastre, ca El să vă păstreze viața în pace și, pentru mulți ani, unii să dobândească o viață mai liniștită pentru ei înșiși, preoții și poporul lor. Explicăm pe scurt despre ce este vorba în acest raport prin smerenia noastră. Când noi, conform celei mai înalte hotărâri date în numele preacuviosului nostru mitropolit prin cuviosul magistru Eudoxie, am fost chemați prin scrisoarea preasfințitului nostru mitropolit în orașul Sardes și când ne-am adunat în orașul respectiv, atunci ni s-a prezentat scrisoarea evlaviei voastre și i s-au atașat cereri, al căror conținut era de mai multe puncte; după ce le-am ascultat, raportăm evlaviei voastre despre fiecare punct. În ceea ce privește punctul principal, care privește însăși esența credinței creștine, adică sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, la care l-a prezidat pe bună dreptate preasfântul și preafericitul Arhiepiscop Leon al Marii Rome, prin venerabilii episcopi și clerici trimiși, precum și preasfântul și preaveneratul Arhiepiscop Anatolius al orașului domnitor Constantinopol și cei mai înalți preoți, care au fost în deplină înțelegere cu el și au dat aceeași voce, și în final toți preasfinții episcopi ai întregului univers, declarăm că recunoaștem și acest (conciliu); pentru că, urmând neabătut pe urmele acestor părinți, având respect pentru ei și onorându-i, suntem de acord cu ei în ceea ce se știe că a fost decretat și hotărât cu pioșenie și prin inspirație divină la sfântul conciliu ecumenic menționat anterior: căci ei nu sunt deloc în dezacord cu sfântul conciliu ecumenic de la Niceea, format din 318 sfinți părinți. Dumnezeu, care odinioară a arătat corect credința prin ei (părinții niceeni), acum El Însuși a arătat-o prin aceștia: căci, după cuvântul fericitului apostol, unul și același Duh Sfânt a făcut toate lucrurile (1 Corinteni 12:4-6).). În ceea ce-l privește pe Timotei, care, așa cum am auzit, a ocupat în mod arbitrar și contrar regulilor scaunul preasfintei biserici din Alexandria, întrucât se află cu adevărat sub penitență bisericească, am aflat din cererile atașate scrisorii evlaviei voastre de la cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi ai districtului egiptean și de la venerabilul cler al Alexandriei, că nu a ezitat să combine cu adulterul, pe care l-a comis în legătură cu

marea preoție, și cu omuciderea, chiar și anatematizarea sfântului sinod de la Calcedon. Auzind despre aceasta, sufletele noastre au fost adânc rănite și am vărsat lacrimi pentru că în astfel de vremuri de respect, adversarul evlaviei și dușmanul credinței ortodoxe ridică atâtea nenorociri împotriva noastră. Și citind cererile persoanelor care simpatizează cu Timotei, am plâns și mai mult și ne-am mirat și mai mult de o astfel de aroganță. Căci, pe lângă ceea ce au făcut, nu s-au rușinat să batjocorească sfântul și marele sinod menționat anterior, în ceea ce îi privește, și să-l respingă cu totul. Însă vă supunem aceasta judecății fără părtinire, implorând ca, după Dumnezeu, evlavia voastră să facă viața tuturor celor preasfinți episcopi ai universului sigură și să aducă liniște și pace sfintelor biserici ale lui Dumnezeu. Căci știm că Cel ce v-a dat sceptrele împărătești veșnice și, după cuvintele fericitului Solomon, care dă înțelepciune și pricepere celor ce cer (Proverbe 2:6), vă va îmbrăca și pe voi cu ele, pentru că voi, cei mai iubitori de Hristos și mai pioși, vă arătați favoarea împărătească în toate faptele voastre.

Etherius, Episcopul Sardesului Lidiei: Fie ca Hristos Dumnezeu, prin mijlocirea sfinților, să păzească puterea cea preaiubitoare și neînvinsă a evlaviei tale în creșterea credinței și într-o viață pașnică, preacuvioase și preacredincioase și preaiubitoare de Hristos împărate!

Pavel, Episcop de Daldus, de asemenea. Asianus, Episcop de Filadelfia, de asemenea. Ioan, Episcop de Heraclide, de asemenea. Policarp, Episcop de Gabala, de asemenea. Iulian, Episcop de Mosthene, de asemenea. Ioan, Episcop de Maeonia, de asemenea. Rufinus, Episcop de Areopolis, de asemenea. Lucius, Episcop de Apollonia, de asemenea. Gemellus, Episcop de Stratonice, de asemenea. Dionisie, Episcop de Atalia, de asemenea. Ciriac, Episcop de Apollonia, de asemenea. Teodot, Episcop de Gordia, de asemenea. Anatolius, Episcop de Elada, de asemenea. Leonidas, Episcop de Baea, de asemenea. Heraclidianus, Episcop de Zena, de asemenea. Diamonius, Episcop de Thyatera, de asemenea. Onesifor, Episcop de Vlandia, de asemenea. Iulian, Episcop de Satalus, de asemenea. Ioan, Episcop de Tripolis, de asemenea.

Prin magisterul Branemund am primit o hrisovă a iubirii tale de pace, plină de credință și evlavie, precum și de râvnă pentru adevăr și cunoașterea lui Dumnezeu. Astfel, închinându-ți puterea slujbei lui Hristos, i-ai chemat pe preoți să-ți fie conlucratori; ieșind la luptă pentru credința ortodoxă, ai hotărât să-i ai pe întâmpărați ca aliați în chestiunile militare; știind că decretele și rânduielile bisericești ale sfinților părinți sunt disprețuite, pentru apărarea lor ai poruncit să se adune cei ce se roagă pentru păstrarea lor neînvinsă și, dorind să răzbuni uciderea marelui preot, tu, asemenea marelui Moise, ai apărut strigând prin cea mai înaltă hrisovăvire a ta: „Cine este al Domnului, să vină la mine” (Exod 32, 26) .). Dar chiar dacă ați acceptat cererile pline de (descrieri ale) crimelor, ați cântărit totuși pedeapsa, astfel încât să păreți că îi pedepsiți pe cei cu adevărat vinovați și i-ați numit pe episcopii ortodocși ai întregului univers judecători ai acestui (caz), astfel încât cel care, după cum se știe, în persoana unei persoane ucise cu ticăloșie, cum s-ar spune, i-a lovit pe toți cei care au auzit despre aceasta, fiind judecat în fața tuturor, să pară ca și cum ar fi supus personal justei sentințe a tuturor. Totuși, nu ați chemat fiecare (episcopi) din orașul său, ca nu cumva, dintr-un anumit motiv, cel chemat să accepte chemarea pentru constrângere; ci, din compasiune pentru toți, ați permis (episcopilor) să discute cazul, rămânând în regiune, astfel încât nimeni să nu aibă o scuză dacă, după aceasta, poate, s-ar hotărî să se răzgândească. Astfel, noi, iubitorii de Hristos și (împăratul) care a primit puterea de la Hristos, admirăm intențiile voastre, văzându-vă luptând atât de ardent pentru credința ortodoxă; și ne rugăm lui Dumnezeu pentru măreția voastră constantă, ca El să ne păstreze stăpânirea voastră mulți ani și să nu devenim supuși ai altuia. Prin

urmare, vă raportăm că citirea fiecărui punct conținut în preaînalta ta scrisoare a fost însoțită de aprobarea și bucuria noastră; dar, Împărate iubitor de Hristos și victorios, conținutul petițiilor anexate aceleiași scrisori ne-a tulburat bucuria. Căci, este adevărat, frica și tremurul au cuprins pe fiecare, și râuri de lacrimi au curs din ochii noștri, iar obrajii s-au udat de plâns, de îndată ce furtuna relelor și multe săgeți ale nenorocirii au fost deschise și au sosit vești amare despre alte cruzimi. Și de îndată ce am auzit că a fost instalat în locul preotului nostru cât timp era încă în viață, am știut că el, asemenea unui fiu adulter, asemenea lui Absalom, s-a ridicat fără rușine împotriva tatălui său și a răpit mireasa de la părintele ei în viață și că s-a instalat ca preot într-un mod indecent și nelegiuit. Ca o furtună pe mare, ceea ce este făcut de popor fără discuție, la început se întărește puțin câte puțin, dar în decursul timpului devine nestăvilit. Când am auzit citirea despre crimă, și cea comisă într-un loc sacru, despre sfâșierea brutală a trupului și despre torturile josnice ale morților, despre disecția inexprimabil de crudă a membrelor omenești și a cenușii trupului ars și (când am auzit) că Timotei nu a arătat nicio compasiune, dezgust sau ură față de autorii unei astfel de crime, în timp ce ar fi trebuit să ia imediat măsuri pentru a dovedi că aceasta a fost făcută mai mult prin forța violenței din afară decât din propria sa intenție, ci că mai degrabă a împărtășit această amuzament cu ei: atunci am sărit în sus și ne-am plecat, după expresia Scripturii, cu ochii triști în jos și, împreunându-ne mâinile în cruce, am spus: „ Domnul ne-a uitat, Domnul ne -a părăsit ” (Isaia 49:14).). Ce vom face noi, preoții, acum? Ce fel de păstori suntem noi, când în ochii noștri un mercenar a risipit turmele? Unde este mila noastră, când această chestiune nu este investigată la cererea noastră? Cum putem fi numiți respectabili, când săvârșirea sfântului botez este întunecată înaintea ochilor noștri? Ce fel de conducători ai Bisericii suntem noi, când rămânem tăcuți despre adulterul josnic? Ce fel de exemplu suntem noi pentru credincioși, când în vremuri de evlavie bisericească, păzitorii rânduielilor părintești sunt supuși tulburărilor? Cea mai înaltă și înțeleaptă iubire de pace ocrotește totul; și corabia ortodocșilor, poate, ar fi fost trimisă în abis, dacă nu am fi avut un împărat pios, strălucind de virtuți în loc de purpură, folosind crucea cinstită ca armă împotriva vrăjmașilor și onorat cu numele pe care Hristos a binevoit să-l numească prin mila Sa: „Te-ai culcat ”, se spune, „ ai dormit ca un leu” (Gen. 49:9). Atunci a fost necesar, conform cuvântului profetului Ieremia, să se caute „locul de apoi al odihnei” (Ieremia 9:2) și zi și noapte să se jelească ceea ce s-a făcut. Conform istoriei (se știe că) mai multe soții au fost supuse necinstei și violenței. Te rog, împărate preaiubit de Hristos, ascultă pe scurt povestea. Odată, un soț levit a suferit violență în persoana soției sale (Judecători 19) și, neavând puterea să suporte rușinea, văzând că ofensa ticăloasă era nemăsurat de mare - întrucât soția, după ce i-a provocat rușine de către foarte mulți, găsită moartă dimineața, - a împărțit-o în 11 părți și a trimis-o la cele 11 seminții ale lui Israel - pentru că 11, și nu 12, pentru că într-o singură semințe, după cum știa el, existau oameni capabili să provoace jigniri și nestăpânire. Atunci, foarte repede, toată lumea și din toate părțile s-a adunat pentru răzbunare (Judecători 20), luând mădularele soției în loc de documente scrise și s-au înarmat împotriva fraților lor, ca și cum ar fi fost împotriva dușmanilor; întrucât hotărârea la o astfel de crimă și la uciderea (soției) le-a alungat dragostea din gânduri. Mai mult, au jurat să nu le ia mireasă sau să nu le dea mire; și dacă nu s-ar fi găsit mai târziu un leac înțelept, atunci chiar și numele seminției lui Beniamin ar fi fost distrus (Judecători 21). Dar ceea ce s-a făcut acum, în comparație cu aceasta (istoria), pare mai crud. Căci nu numai biserica a suferit această insultă și niciun preot nu a fost ucis; ci întreaga Biserică (a suferit-o) și fiecare mare preot a fost ucis; căci, după cuvântul fericitului Pavel (1 Corinteni 10 și 12; Efeseni 4), suntem cu toții una, toți la fel și un singur mădular și

frați, avem un singur cap - Hristos. Definițiile și rânduielile bisericești sunt călcate în picioare, rânduielile sfinților părinți sunt disprețuite. Domnul întregului univers, hrănitorul evlaviei și săditorul credinței ortodoxe, Hristos, a dat ocazia să vorbească înaintea împăraților și să nu se teamă (Luca 21:12) .). Anticii le spuneau adevărul chiar și atunci când nu voiau să asculte. Și El (Hristos) însuși ne-a inspirat pe noi, Cel mai blând și mai milostiv (împărat), ca să considerăm răul ca fiind rău: „vai de voi", a spus El, „care numiți răul bine și amărăciunea dulce" (Isaia 5:20).). De aceea, te rugăm, ne închinăm și te implorăm cu justă indignare, să aperi botezurile și altarele, preoția și canoanele patristice și, după ce l-ai pedepsit într-un mod exemplar pe autorul crimei, să ai grijă de pacea bisericilor Mântuitorului. După cum am aflat din citirea cererilor, în care sunt descrise crimele comise, Timotei s-a dovedit nu a fi păstor, ci mercenar; căci a intrat în taină, ca un hoț și nu direct prin ușile sfintelor canoane, în staul. Timotei este un adulter; căci în timpul vieții mirelui i-a invadat cu nerușinare locul. Timotei este un ucigaș; căci este părtaș la cei care l-au dezmembrat fără milă pe tatăl lor duhovnicesc și pe Hristos. Timotei este nevrednic de preoție; căci nu a primit, ci a furat rangul. Timotei este mai rău decât un necredincios; Căci respinge sfântul Sinod de la Calcedon, așa cum reiese din ceea ce a scris prin cei pe care i-a întemeiat, un sinod care nu contrazice în niciun fel decretele sfinților părinți care s-au adunat la Niceea, pentru că avea înaintea ochilor frica de Dumnezeu și a oamenilor. Căci cine dintre cei care s-au adunat acolo a fost afectat de frică, așa cum a fost cazul la Efes, sub președinția lui Dioscor, împotriva bunei memorii a lui Flavian? Cine, ca la Efes, a luat o trestie în mâna dreaptă și, arătând cu degetul spre cei care păzeau ușile, a proclamat ceva sau cine a fost supus bătăilor? Nimeni nu s-a ascuns în spatele băncilor, evitând o semnătură nedreaptă. Aici nu am auzit nimic nou, pentru că nu am fi putut fi de acord (cu nimic nou). Ceea ce ne-a fost transmis de la început de martorii oculari și slujitorii Cuvântului, (apoi) de cei 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea, precum și de cei care s-au adunat la Constantinopol și la Efes, același lucru l-am întipărit și noi în noi înșine și l-am expus recent în numele nostru la Calcedon. Și toate acestea, împărate iubitor de Hristos, nu s-au făcut în zadar, nu în zadar. Dimpotrivă, am luat imediat scrisoarea către iubitorul tău de pace și, aproape cu lacrimi, nu cu cerneală, am scris cererea noastră și, ca și cum ne-am fi prosternat, te rugăm și te implorăm să nu îngădui dușmanilor Bisericii să tulbure sfintele biserici ale lui Dumnezeu, ci să le dai pace și să-i privezi pe cei ce cer (un nou) sinod de ocazie (pentru aceasta). Căci nu ne dezacordăm în nimic în ceea ce privește lucrurile în care suntem mulțumiți și nu ne îndoim de credința cea preamântuitoare; și dacă cineva ne va vesti altceva decât ceea ce am primit, să fie anatema. Alungă, după cuvintele Scripturii, ciuma din adunare și izgonește-l pe omul sângelui dintre ei și, ca cel mai pios, arată-ți apărarea obișnuită preoților care au suferit prigoniri nedrepte, întoarce-i pe mirii lor la biserici, adună mănăstirile, nu slăbi în niciun fel însemnătatea ostenelilor asidue ale fericitei amintiri Atanasie, Teofil și Chiril, care au fost reprezentanți ai credinței ortodoxe și, în sfârșit, ascultă cu milă pe Proterie cel care strigă cu voce tare, al fericitei amintiri, care a fost un mijlocitor între Dumnezeu și oameni; căci pământul nu va tolera ascunderea sângelui său, precum și a celui al lui Zaharia, ca nu cumva, pentru ascundere, să cadă sub un al doilea blestem.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Sfintei Biserici a lui Hristos din Mitropolia Mirei, semnând, a prezentat: Mă rog ca măreția evlaviei voastre să rămână neatinsă în Hristos mulți ani.
Eudoxie, episcopul Chomatei, de asemenea. Cyrinus, episcopul Patarei, de asemenea. Ştefan, episcop de Limyra, de asemenea. Eudoxius, episcopul Acalandului, de asemenea. Leontius, episcopul de Araz, de asemenea. Andrei, episcopul Tloei, de

asemenea. Nicolae, episcopul Acras, de asemenea. Atanasie, episcop de Xanthos, de asemenea. Hipatie, episcop de Siddim, de asemenea. Pannitius, episcop de Askandus, de asemenea. Anatoliu, episcopul Olimpului, de asemenea. Cyrinus, episcop de Aenendus, de asemenea. Nicolae, episcopul Gavnei, de asemenea. Aquilinus, episcop de Padullo, de asemenea. Nicholas, episcopul de Balbur, de asemenea. Aristodim, episcop de Phazelite, de asemenea.
Eustatie prezbiterul a semnat pentru Teodor, episcopul Antiphelasului, care a suferit cu mâinile sale.
Preotul Karpor a semnat în locul lui Palladius, episcop de Corydollan. Preotul Gelasius a semnat în locul lui Romanus, episcop de Voun. Arhidiaconul Nicolae a semnat în locul lui Iliodorus, episcop de Pars. Preotul Timasius a semnat în locul lui Leontius, episcop de Kalinda.
XLI. Epistola Episcopului Agapit către Împăratul Leon
Către iubitorul de Hristos suveran și cuceritor Leo, Agapit, prin harul lui Hristos Dumnezeu, episcopul Rodosului vostru.
Primind sceptrul împărătesc de sus, tu, cel mai sacru și neînvins dintre prinți, pentru darul dăruit evlaviei tale, L-ai cinstit pe Dumnezeu, Regele cerurilor, cu jertfe potrivite. Căci cea dintâi ofrandă și jertfă acceptabilă este ca conducătorul lumii și suveranul întregului univers să păstreze o credință neclintită în venerabila Treime și, prin faptele și evlavia sa față de Dumnezeu, să-i inspire pe oameni să se teamă de Dumnezeu, să urmeze ceea ce ne păstrează neamul și să aibă grijă de patria comună și de educația întregului popor, pentru ca cea mai bună stare și numele lumii să triumfe și să înflorească, iar oamenii să nu-și reverse mânia aprigă asupra neamului lor ca fiarele. Și astfel, sub puterea ta divin instituită, bucurându-ne de aceste și de multe alte binecuvântări înainte și acum, nu numai că ne rugăm cu toții lui Dumnezeu să te păzească nenumărați ani, pentru că ești cu adevărat preot și împărat din fire, ci și întregul neam omenesc se adună să-L roage pentru longevitatea puterii tale. Căci la începutul domniei domniei tale, ai supus cu dreapta ta și ai doborât o atâta mulțime de barbari extrem de intolerabili, încât ți-ai ridicat un trofeu permanent în întregul univers și ai adus pace durabilă întregii lumi. Dar cu toate acestea, chiar și acum te îngrijești de neamul omenesc și, îngrijind de sfânta împărtășanie, trimiți preoților aceste scrisori foarte salutare și utile sufletelor, trimite-le celor cărora li s-a dat puterea de a lega și dezlega păcatele. Prin urmare, fiind autorizați prin scrisoarea pioasă a domniei tale, am abordat acest răspuns cu încredere, implorându-L pe Dumnezeu și pe domnia ta să binevoiești să primești cuvintele noastre simple și să ne acoperi cu mila ta, dacă în vreun fel păcătuim prin miopia noastră. Scrisoarea sacră și inimitabilă a maiestății tale ne informează despre evenimentele incredibile care au avut loc în Alexandria, precum și despre faptele cele mai josnice ale lui Timotei, care, așa cum spun cererile înaintate evlaviei tale de către unii dintre cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din districtul egiptean, este recunoscut ca vinovat de o astfel de crimă cumplită. Mai mult, smerenia noastră a devenit conștientă și de ceea ce caută susținătorii lui Timotei. Astfel, ați ordonat conciliului regiunii voastre, a insulelor, să-și prezinte opinia cu privire la sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon. Și, deși era de dorit și mi s-a părut deosebit de util să dau un răspuns în numele tuturor episcopilor regiunii noastre, conform poruncii voastre, totuși, în ciuda faptului că convocarea a fost făcută în grabă - atât înainte de a primi preaînalta scrisoare a evlaviei voastre, cât și după ce am primit scrisoarea, împrejurările sezonului de iarnă, așa cum prevedea evlavia voastră, nu le-au permis să se prezinte în metropolă; întrucât unii dintre ei locuiesc la o distanță de trei sau patru mii de stadii de aceasta. Și pentru ca acest lucru să nu servească drept obstacol pentru Eudoxie, magistrul credincios, executorul

poruncii evlaviei voastre, în selectarea răspunsurilor și voturilor din alte regiuni, am considerat necesar să-mi declar opinia cât mai curând posibil. Și exact asta m-a îndemnat magistrul însuși să fac. Și astfel,Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi prezenta principalele puncte ale cazului de față și posibila elucidare a ereziei. Dacă respectivul Timotei ar fi într-adevăr așa cum a fost prezentat în petițiile înaintate evlaviei voastre de către preaiubiții episcopi și clerici din districtul egiptean, atunci nu ar trebui pe bună dreptate să fie numărat nu numai printre episcopi și clerici, ci chiar printre laicii credincioși, pentru că a încălcat sensul legilor evlavioase și a tulburat statul roman. Și întrucât legea imperială este protejată și de o succesiune de decrete ecleziastice, vă rog, dacă vă place, să-l chemați pe vinovat prin cel mai înalt decret al evlaviei voastre, astfel încât să fie condamnat în prezența voastră, în fața urechilor voastre, care nu pot fi înșelate, sau în fața sfântului conciliu, care poate fi convocat conform circumstanțelor vremii în orașul domnitor, dacă, totuși, vă place autoritatea, și în acest fel să primească pedeapsa cuvenită pentru faptele sale. Dar dacă (ceea ce nu aștept) cel acuzat de atâtea și atât de grave crime nu dorește să îndeplinească porunca voastră cea preaînaltă și nu se grăbește să vină la stăpânul său, un suveran atât de pios și milostiv, atunci el, ca persoană vinovată, trebuie lipsit nu numai de preoție, ci și de comuniunea cu Dumnezeu, suveranul, și în general cu toți oamenii. Cât despre sfântul sinod ecumenic de la Calcedon, convocat prin decret imperial pentru confirmarea și apărarea credinței ortodoxe și catolice, precum și pentru condamnarea și eradicarea ereziei lui Eutyhia; ce vom spune despre el, când găsim în toate definițiile părinților care s-au adunat la Calcedon o înțelegere a credinței pure întru totul în acord cu cei 318 sfinți părinți care, prin harul lui Hristos, s-au adunat la Niceea? Căci știm că primul nu a definit nimic contrar acelei expuneri neschimbate și ferme a credinței ortodoxe și nu a făcut nicio adăugare sau scădere la sfântul simbol; Prin urmare, chiar și cei mai iubiți episcopi ai țărilor occidentale, prin consimțământul comun și prin hotărârea Preasfințitului și Fericitului Leon, Arhiepiscopul Romei, aproape toți au confirmat și au semnat în scris și oral ceea ce a fost explicat și revelat de acești sfinți părinți, care s-au adunat la Calcedon, cu privire la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Prin urmare, întrucât există o singură stăpânire a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, o singură credință și un singur botez pentru toți, și întrucât mărturisim același lucru și suntem botezați în numele uneia, sfinte, consubstanțiale, venerabilei Treimi, așa cum a poruncit Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ucenicilor Săi, atunci vă rugăm cu smerenie de la evlavia voastră: stabiliți pacea în bisericile lui Dumnezeu, înfrânați buzele eretice, astfel încât să opriți răspândirea modului de gândire anticanonic și nesupus al ereticilor. Căci se pare că disputele nu sunt stârnite pentru zidirea bisericilor, ci pentru zdruncinarea oamenilor de rând. Așadar, iată, smerenia mea a spus ce a putut; și tu, iubitor de Hristos și preastimatule suveran, a cărui putere și tărie sunt în mâna Domnului, în toate cazurile binevoiește să hotărăști ceea cece vă va descoperi Dumnezeu și ce vă va insufla în inimă. Căci știm și credem că Iisus Hristos, Dumnezeul și Mântuitorul nostru, care v-a uns ca rege, v-a înzestrat, asemenea lui David și Daniel, cu înțelepciunea Sa pentru întemeierea și creșterea sfintelor biserici ale lui Hristos, pentru zidirea și întărirea neamurilor credincioase. Tot ce va fi decretat de preoții noștri la sinodul care va fi adunat conform poruncii voastre sfinte și venerabile, va fi în curând raportat evlaviei voastre. Eu, Agapit, Episcopul Rodosului, înălțând rugăciuni Domnului pentru ca El să păstreze puterea domniei voastre, iubitoare de Hristos (suverană), nevătămată de mulți ani, am semnat cu mâna mea.

XLII. Epistola lui Iulian, episcop de Cos, către împăratul Leon

Către cel mai pios și mai credincios, cuceritorul și triumfătorul Leo, veșnicul împărat Augustus, Iulian, umilul episcop de Kos.
Împărate Suveran iubitor de Hristos! Amintindu-mi de acel înțelept îndemn care spune: „Cunoaște-te pe tine însuți”, am vrut să mă mulțumesc cu tăcerea și să accept decizia părinților mai în vârstă. Căci asemănarea provocării nu garantează același rezultat al afacerilor; dar când îndemnul la aceasta este de acord cu provocarea, atunci asemănarea numelor are și ea un adevăr neschimbat al afacerilor . 386 Dar, din moment ce dragostea ta de pace ne-a poruncit să judecăm despre fiecare punct conținut în cererea preoților iubitori de Dumnezeu din districtul egiptean, atunci cu tristețe și un șir de lacrimi îmi declar părerea smereniei mele și, în același timp, nu știu ce să spun, ci doar să plâng captivitatea și distrugerea credinței și o astfel de ucidere de neconceput a marelui preot. Ceea ce s-a întâmplat în orașul Alexandria, însăși povestea tulbură sufletul și cheamă dreptatea ta să răzbune o astfel de crimă. Căci, fiind numit să conduci lumea, ești deosebit de dornic să vindeci infecția neascultării, care duce la distrugere, nu prin scoaterea sabiei pentru a lovi, ci prin aducerea răzvrătiților la ordine și ascultare prin cuvântul amenințării. Prin urmare, sentința pe care nevrednicul Timotei și-a adus-o asupra sa este foarte clar expusă în acele decrete pe care el, de bunăvoie, le-a respins adesea, răsturnând disciplina bisericească, aducând insulte asupra ei și devenind, nu știu cum, un dușman al întregii creștinități. Dacă este condamnat pentru aceasta, trebuie să dea imediat un răspuns în fața justiției tale; deoarece greșelile sale, judecând după prezentarea lor în petiții, sunt atât de mari încât autoritatea decretelor bisericești este insuficientă în raport cu ele. Îți explic și puterii ce cred despre sfântul Sinod de la Calcedon. Nu contrazice deloc adevărul; pentru că el, prin inspirație divină, a confirmat în unanimitate credința transmisă de sfinții și binecuvântații 318 părinți și nu a introdus nicio altă dogmă, nici nu a promulgat niciun alt simbol, nici o interpretare goală, nici dualitatea singurului Fiu al lui Dumnezeu, nici vreo noutate; dar în toate a fost de acord atât cu sfântul sinod al celor 150 de sfinți părinți, cât și cu cel din Efes, la care au prezidat de trei ori binecuvântații și preasfinții părinți Celestin, episcop al orașului Roma, și Chiril, episcop al Alexandriei. Prin urmare, vă rugăm autoritatea să păstrați neatins ceea ce Hristos Însuși a decretat despre Sine. Căci acolo unde s-au adunat atâția episcopi și unde sfintele evanghelii erau înaintea lor, unde și rugăciuni frecvente erau înălțate, acolo, suntem siguri, Creatorul întregii creații era prezent în mod nevăzut. Atunci nu exista teamă de puterea imperială; pentru că sfântul și binecuvântatul Marcian, împodobit cu diadema iubirii divine și arzând de râvnă pentru credința ortodoxă, s-a grăbit să confirme dogmele apostolice prin autoritatea capetelor Bisericii. Și din moment ce evlavia voastră îl imită, ea obține și victoria asupra barbarilor și îi învinge și pe dușmanii adevărului.
Iulian, umilul episcop, hotărând, a prezentat.
XLIII. Scrisoarea episcopilor Sinodului de la Cizic către împăratul Leon
Către cel mai pios și iubitor de Hristos și vrednic primitor al puterii și stăpânirii peste întreaga lume de la Dumnezeu, biruitorul, permanentul Augustus Leon, un sobor de episcopi smeriți, adunați prin harul lui Hristos și la porunca iubirii voastre de pace în metropola Cizicului, care se află în regiunea Helespontină.
Cât despre credința ta, iubitor de Hristos și cel mai pios dintre suverani, cuvintele nu se vor putea compara cu zelul (tău). Căci este clar că în vremea ta imperiul este guvernat mai degrabă de evlavia divină. Datorită fermității acestei credințe, iei voturile preoților, pentru ca drepturile venerabilei credințe să fie protejate prin consimțământul comun. Prin urmare, Hristos, Domnul tuturor, ajută dorința maiestății tale. De aceea, dorind cu toată puterea și graba noastră să îndeplinim porunca evlaviei

tale, declarăm în această scrisoare indirectă ceea ce, după îndelungi raționamente și discuții, ne-a plăcut. Citind cea mai înaltă scrisoare a harului tău, trimisă nouă de Eudoxie, piosul magistru, am văzut de la bun început splendoarea evlaviei domniei tale și cea mai mare luptă pentru credință. Și pe lângă aceasta (am găsit în ea) o anchetă ținută acolo cu privire la moartea unui preot, pe care niște ucigași nu s-au temut să o aplice arbitrar lui Proterius, episcop al orașului Alexandria, de fericită pomenire, și, așa cum se spune în petiția celor care îi cinstesc sufletul chiar și după moarte, nu s-au temut să-l omoare în sfânta fontă de botez, ci l-au târât prin oraș, apoi i-au aruncat rămășițele în foc și au îndrăznit să împrăștie cenușa în vânt. Acest păcat este mai uimitor decât orice tragedie, orice fabulă sau invenții similare ale operelor poetice, iar lamentarea despre el nu este în niciun fel inferioară lamentării lui Ieremia. Căci cine are simț să nu exclame că acești încăpățânați sunt mai cruzi decât fiarele sălbatice, care totuși nu cunosc răzbunarea pentru ei înșiși după moarte de la propriii lor rude. Cine, care îndrăznește să insulte morții în acest fel, poate fi considerat măcar creștin pe nume? Dar sângele preotului a fost repede răzbunat de Domnul Hristos, care, după cum se știe, este întemeietorul preoției; Așadar, știm din Sfânta Scriptură că sângele Sfântului Zaharia nu a permis ca Ierusalimul să rămână nepedepsit. Dacă preotul ar fi făcut ceva împotriva legilor, care l-ar fi putut lipsi de demnitatea sa episcopală, atunci aceasta ar fi trebuit să fie făcută nu prin mâinile ucigașilor, ci prin judecata legilor bisericești și civile. Așadar, dacă cererile spun adevărul, atunci această ofensă se dovedește a fi prea crudă. În această privință, mare suveran, răzbunarea sau, mai exact, mila nu poate fi așteptată decât de la tine. Și mai ales cetatea Alexandriei ar trebui cruțată, așa cum sugerează și dragostea ta de pace. Dacă poporul, care consideră dezordinea drept lege, ar trebui lăsat fără îndreptare, atunci și aceasta depinde de voința evlaviei tale. Dar Timotei, care, după cum reiese din cereri, a devenit acum episcop al Alexandriei, nu poate rămâne în acest loc. Căci dacă a fost lipsit de rangul său preoțesc și după o condamnare dreaptă a fost exilat, care nu a fost însă din nou anulat conform regulilor - de conciliul sfinților părinți; atunci, dacă, conform regulilor sacre, hirotonirea unui episcop este săvârșită de toți episcopii regiunii adunați și, deși din cauza unei boli grave sau din alte motive necesare și inevitabile, aceștia sunt absenți,Dar ei își declară consimțământul față de alegerea făcută prin scrisorile lor; și dacă, în cele din urmă, Timotei a fost numit de doi oameni și amândoi condamnați, fără niciun consimțământ din partea conciliului egiptean, atunci un astfel de om nu ar trebui să rămână în rangul episcopal, decât dacă, totuși, așa cum am spus, petițiile nu sunt în niciun fel departe de adevăr. Dar chiar citind petițiile înaintate poporului vostru iubitor de pace în apărarea acestuia, găsim o expresie de recunoștință față de evlavia voastră și, după aceasta, o expunere a propriei lor credințe. Căci au spus că acceptă sfântul conciliu convocat la Niceea și cred în conformitate cu expunerea sa (a credinței); dar despre conciliul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon, nu știu deloc. O idee de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă ei resping un sinod ținut împotriva ereziilor, cum a fost sinodul ținut în marea cetate imperială sub Nectarie de binecuvântată pomenire, este evident că nu vor să le respingă, ci mai degrabă să adere la acele erezii pe care sfinții părinți care au făcut aceste decrete pioase le-au anatematizat. Într-adevăr, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un sinod atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a rămas în vigoare atât de mult timp, evident nu sunt ofensați într-un punct, ci sunt slăbiți de multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutătoarea adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel sinod pe

care l-a confirmat însuși Proteriu, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Noi, însă, îi condamnăm pentru marea lor ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; Căci atunci când pretind că sunt instruiți în divinele Scripturi de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; căci înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, dar după moartea lui se constată că au opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod care a avut loc atunci și a sfântului și fericitului Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. Prin urmare, urmăm în toate lucrurile voința sfinților părinți. Și astfel, cu toată puterea noastră, am încercat să satisfacem porunca evlaviei voastre cât mai curând posibil. Și fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păzească puterea evlaviei voastre, să dăinuie ea mulți ani, pentru ca, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.Timotei a fost numit de doi oameni și amândoi condamnați, fără niciun consimțământ al conciliului egiptean: un astfel de om nu ar trebui să rămână în rangul episcopal, decât dacă, așa cum am spus, petițiile nu sunt în niciun fel departe de adevăr. Dar citind petițiile înaintate poporului vostru iubitor de pace în apărarea lui, găsim o expresie de recunoștință față de evlavia voastră și, după aceasta, o expunere a propriei lor credințe. Căci au spus că acceptă sfântul conciliu convocat la Niceea și cred în conformitate cu expunerea lui (a credinței); dar despre conciliul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon, nu știu deloc. O idee de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un conciliu ținut împotriva ereziilor, cum a fost conciliul ținut în marea cetate imperială sub Nectarie de binecuvântată pomenire, este evident că nu doresc să le respingă, ci mai degrabă să adere la acele erezii pe care sfinții părinți care au făcut aceste decrete pioase le-au anatematizat. Într-adevăr, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un conciliu atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a rămas în vigoare atât de mult timp, evident nu sunt ofensați într-un singur punct, ci sunt slăbiți de multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu pe care l-a confirmat însuși Proterie, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Îi condamnăm însă pentru marea lor ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; căci atunci când se prefac că sunt instruiți în Scripturile divine de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; căci înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, dar după moartea sa se constată că au opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod care a avut loc atunci și a sfântului și fericitului Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. De aceea, urmăm în toate voința sfinților părinți. Și astfel, cu toată puterea noastră, am încercat să îndeplinim porunca evlaviei voastre cât mai curând posibil. Și fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea

evlaviei voastre, fie ca ea să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.Timotei a fost numit de doi oameni și amândoi condamnați, fără niciun consimțământ al conciliului egiptean: un astfel de om nu ar trebui să rămână în rangul episcopal, decât dacă, așa cum am spus, petițiile nu sunt în niciun fel departe de adevăr. Dar citind petițiile înaintate poporului vostru iubitor de pace în apărarea lui, găsim o expresie de recunoștință față de evlavia voastră și, după aceasta, o expunere a propriei lor credințe. Căci au spus că acceptă sfântul conciliu convocat la Niceea și cred în conformitate cu expunerea lui (a credinței); dar despre conciliul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon, nu știu deloc. O idee de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un conciliu ținut împotriva ereziilor, cum a fost conciliul ținut în marea cetate imperială sub Nectarie de binecuvântată pomenire, este evident că nu doresc să le respingă, ci mai degrabă să adere la acele erezii pe care sfinții părinți care au făcut aceste decrete pioase le-au anatematizat. Într-adevăr, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un conciliu atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a rămas în vigoare atât de mult timp, evident nu sunt ofensați într-un singur punct, ci sunt slăbiți de multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu pe care l-a confirmat însuși Proterie, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Îi condamnăm însă pentru marea lor ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; căci atunci când se prefac că sunt instruiți în Scripturile divine de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; căci înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, dar după moartea sa se constată că au opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod care a avut loc atunci și a sfântului și fericitului Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. De aceea, urmăm în toate voința sfinților părinți. Și astfel, cu toată puterea noastră, am încercat să îndeplinim porunca evlaviei voastre cât mai curând posibil. Și fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, fie ca ea să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.După cum am spus, cererile nu se abat deloc de la adevăr. Citind însă cererile înaintate iubirii voastre de pace în apărarea ei, găsim o expresie de recunoștință față de evlavia voastră și, după aceasta, o expunere a propriei voastre credințe. Căci au spus că acceptă sfântul sinod convocat la Niceea și cred conform expunerii sale (a credinței); dar despre sinodul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon, nu știu deloc. Un gând de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un sinod ținut împotriva ereziilor, cum a fost sinodul convocat în marea cetate regală sub fericita pomenire a lui Nectarie, atunci este evident că nu vor să le respingă, ci mai degrabă să adere ei înșiși la acele erezii pe care sfinții părinți, care au făcut aceste decrete pioase, le-au anatematizat. Cu adevărat, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează în mod deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un conciliu atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a fost în

vigoare atât de mult timp, evident nu sunt ofensați într-un singur punct, ci sunt slăbiți de multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care l-a confirmat însuși Proteriu, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; pentru că atunci când pretind că au fost învățați Scriptura divină de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; întrucât înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, dar după moartea lui par să aibă opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod, care s-a ținut atunci, și a sfântei și fericitei memorii Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. Prin urmare, urmăm în toate voința sfinților părinți. De aceea, am încercat cu toată puterea noastră să îndeplinim rapid porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.După cum am spus, cererile nu se abat deloc de la adevăr. Citind însă cererile înaintate iubirii voastre de pace în apărarea ei, găsim o expresie de recunoștință față de evlavia voastră și, după aceasta, o expunere a propriei voastre credințe. Căci au spus că acceptă sfântul sinod convocat la Niceea și cred conform expunerii sale (a credinței); dar despre sinodul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon, nu știu deloc. Un gând de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un sinod ținut împotriva ereziilor, cum a fost sinodul convocat în marea cetate regală sub fericita pomenire a lui Nectarie, atunci este evident că nu vor să le respingă, ci mai degrabă să adere ei înșiși la acele erezii pe care sfinții părinți, care au făcut aceste decrete pioase, le-au anatematizat. Cu adevărat, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează în mod deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un conciliu atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a fost în vigoare atât de mult timp, evident nu sunt ofensați într-un singur punct, ci sunt slăbiți de multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care l-a confirmat însuși Proteriu, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; pentru că atunci când pretind că au fost învățați Scriptura divină de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; întrucât înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, dar după moartea lui par să aibă opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod, care s-a ținut atunci, și a sfântei și fericitei memorii Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. Prin urmare, urmăm în toate voința sfinților părinți. De aceea, am încercat cu toată puterea noastră să îndeplinim rapid porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre,

să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.și cred în conformitate cu expunerea sa (a credinței); dar despre sinodul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon sunt complet ignoranți. Un gând de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un sinod ținut împotriva ereziilor, cum ar fi sinodul convocat în marea cetate regală sub binecuvântata pomenire a lui Nectarie, atunci este evident că nu vor să le respingă, ci mai degrabă aderă ei înșiși la acele erezii pe care sfinții părinți, care au făcut aceste decrete pioase, le-au anatematizat. Cu adevărat, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează în mod deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un sinod atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a rămas în vigoare atât de mult timp, evident că nu sunt ofensați într-un punct, ci sunt slăbiți în multe erezii. Căci cei care se feresc de lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care însuși Proteriu, care era atunci iubitul de Dumnezeu Episcop al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei, l-a confirmat. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; pentru că atunci când se prefac că sunt învățați Scripturile divine de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au acoperit până acum cu masca evlaviei; întrucât înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în comuniune cu el, iar după moartea lui se constată că au opinii diferite de el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil conciliu, care a fost ținut atunci, a sfintei și binecuvântatei memorii a lui Marcian și a celui mai sacru și mai credincios senat. De aceea, urmăm în toate voia sfinților părinți. De aceea, ne-am străduit cu toată puterea să îndeplinim grabnic porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păzească puterea evlaviei voastre, să dăinuie ea mulți ani, pentru ca, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.și cred în conformitate cu expunerea sa (a credinței); dar despre sinodul celor 150 de episcopi preaslăviți și cel care a avut loc recent la Calcedon sunt complet ignoranți. Un gând de acest fel arată că ei cred contrar sfinților episcopi care există în întreaga lume. Căci dacă resping un sinod ținut împotriva ereziilor, cum ar fi sinodul convocat în marea cetate regală sub binecuvântata pomenire a lui Nectarie, atunci este evident că nu vor să le respingă, ci mai degrabă aderă ei înșiși la acele erezii pe care sfinții părinți, care au făcut aceste decrete pioase, le-au anatematizat. Cu adevărat, chiar prima regulă din aceste decrete este cea care anatematizează în mod deschis toate ereziile. Prin urmare, cei care resping un sinod atât de sfânt și venerabil, pe care adevărul l-a confirmat mai întâi și care apoi a rămas în vigoare atât de mult timp, evident că nu sunt ofensați într-un punct, ci sunt slăbiți în multe erezii. Căci cei care se feresc de lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care însuși Proteriu, care era atunci iubitul de Dumnezeu Episcop al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei, l-a confirmat. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; pentru că atunci când se prefac că sunt învățați Scripturile divine de către Chiril, Episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie nu cunoșteau decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie s-au acoperit până acum cu masca evlaviei; întrucât înainte de moartea lui Chiril de sfântă memorie erau în

comuniune cu el, iar după moartea lui se constată că au opinii diferite de el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil conciliu, care a fost ținut atunci, a sfintei și binecuvântatei memorii a lui Marcian și a celui mai sacru și mai credincios senat. De aceea, urmăm în toate voia sfinților părinți. De aceea, ne-am străduit cu toată puterea să îndeplinim grabnic porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păzească puterea evlaviei voastre, să dăinuie ea mulți ani, pentru ca, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.pe care adevărul le-a confirmat mai întâi și care după aceea a fost valabil atât de mult timp, evident că nu sunt ofensați într-un singur punct, ci slăbiți în multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care l-a confirmat însuși Proterius, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; căci atunci când se prefac că sunt învățați în Scripturile divine de către Chiril, episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie că nu au fost conștienți de decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie că s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; căci înainte de moartea sfintei memorii a lui Chiril erau în comuniune cu el, iar după moartea sa se constată că au opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod, care s-a ținut atunci, și a sfintei și binecuvântatei amintiri a lui Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. Prin urmare, urmăm în toate voința sfinților părinți. De aceea, am încercat cu toată puterea noastră să îndeplinim rapid porunca evlaviei voastre. Și fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.pe care adevărul le-a confirmat mai întâi și care după aceea a fost valabil atât de mult timp, evident că nu sunt ofensați într-un singur punct, ci slăbiți în multe erezii. Căci cei care se retrag de la lege, ajutorul adevărului, sunt dușmani ai adevărului însuși, atunci când se prefac că nu cunosc acel conciliu, pe care l-a confirmat însuși Proterius, care era atunci episcopul iubit de Dumnezeu al Alexandriei, un om cu suflet venerabil, care a fost prezent cu ei. Dar îi condamnăm pentru marea ignoranță cu privire la întruparea inefabilă; căci atunci când se prefac că sunt învățați în Scripturile divine de către Chiril, episcopul Alexandriei, de sfântă și binecuvântată memorie, fie că nu au fost conștienți de decretele făcute de el prin inspirație divină cu privire la întruparea inefabilă, fie că s-au ascuns până acum sub masca evlaviei; căci înainte de moartea sfintei memorii a lui Chiril erau în comuniune cu el, iar după moartea sa se constată că au opinii diferite cu el. Prin urmare, adunându-ne imediat după primirea scrisorii de la evlavia voastră, declarăm iubirii voastre de pace că am aflat că Sinodul de la Calcedon a urmat expunerii celor 318 sfinți părinți care s-au adunat în orașul Niceea, în prezența la acel venerabil sinod, care s-a ținut atunci, și a sfintei și binecuvântatei amintiri a lui Marcian și a preasfințitului și preacredinciosului senat. Prin urmare, urmăm în toate voința sfinților părinți. De aceea, am încercat cu toată puterea noastră să îndeplinim rapid porunca evlaviei voastre. Și fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, să dureze mulți ani, astfel încât, cu sănătatea iubirii voastre de pace,

preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.Am încercat din toate puterile să îndeplinim cât mai curând porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, să dăinuie ea mulți ani, pentru ca, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.Am încercat din toate puterile să îndeplinim cât mai curând porunca evlaviei voastre. Fie ca Domnul tuturor și patronul Hristos să păstreze puterea evlaviei voastre, să dăinuie ea mulți ani, pentru ca, cu sănătatea iubirii voastre de pace, preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și întregul univers să se bucure de pace.
Evoptie, smeritul episcop al mitropoliei Cizicului, implorând Sfânta și de o singură ființă Treime să păstreze evlavia voastră nevătămată și pentru mult timp, spre binele tuturor, a semnat.
Petru, episcop de Dardanus, de asemenea. Timoteu, episcopul Ceramei, de asemenea. De asemenea, Thalassius, Episcopul Pării. David, episcop de Andrianum, de asemenea. Pionius, episcopul Troasului, de asemenea. Alexandru, episcop de Occus, de asemenea. Teosebius, episcop de Ilium, de asemenea. Hermias, episcopul lui Avidius, de asemenea. Patricius, episcop de Andrianophyra, de asemenea. Sotominus, episcopul lui Milet, de asemenea. Polytenus, episcop de Scepsius, de asemenea. Sabbas, episcopul Pioniei, de asemenea. Armonius, episcop de Lampsaxa, de asemenea. Ioan, Episcopul Pamanei, de asemenea. Domninus, episcop de Varenus, de asemenea.
XLIV. Scrisoarea episcopilor Armeniei I către împăratul Leon
Prea evlaviosului și iubitorului de Hristos împărat, biruitorului, statornicului Augustus Leo, Ioan, Grigore, Auxentius, Eustathius, Epifanie, episcopi ai primei Armenii, (urează) mântuire în Domnul.
Dumnezeu care îi glorifică pe cei ce Îl glorifică (1 Samuel 2:30)), aflând că puterea firii tale iubitoare de pace este plăcută inimii Sale și slujește ca o palmă și o onoare neînvinsă pentru credință, El ți-a dat cu bunăvoință, preaiubitor de Hristos suveran, stăpânirea peste toți oamenii fără nicio limită. Căci El, pe neașteptate, printr-o serie de victorii și triumfuri inegalabile, ți-a supus pe cei care s-au ridicat (împotriva ta) și ți-a împodobit evlavia cu înalte onoruri; în mod nedespărțit, fără certuri și amestecuri din partea celor din afară, ți-a dat sceptrul puterii, pentru ca tu, păstrând cu fermitate și puritate în tine însuți rânduielile divine, să le păstrezi cu o bună dispoziție. Căci, având o bună dragoste pentru Domnul Dumnezeu, îi dispui cu cuvinte blânde la o viață legiuită și la un comportament admirabil pe toți cei care sunt sub sceptrul puterii tale; Ci, dedicând o parte egală din puterea ta în folosul altor oameni, comunici pace netulburată bisericilor sobornice din întreaga lume și, imitând mila lui Dumnezeu, nu disprețuiești nici pe cei mici, nici pe cei smeriți, ci prin condescendență ajungi la înălțimi; În ceea ce privește credința, te îndrepți cu dispreț chiar și către noi și ne faci părtași la grijile tale pe noi, care, din cauza respingerii noastre, nu suntem de niciun preț pe pământ, deși nu ai nevoie de comunicare cu noi, și prin aceasta arăți cu adevărat măreția milei neasemuit de a lui Dumnezeu. De aceea, conform poruncii, hotărâm asupra a ceea ce este peste puterile noastre și ne supunem părerea evlaviei tale. Așadar, preacinstite împărate, trăim la marginea lumii, la o mare distanță de cetatea domnitoare, dar nu suntem lipsiți de nimic prin mila stăpânirii tale; în ceea ce privește credința avem convingeri adevărate, dar limbile noastre sunt incapabile de dispute. Trăim printre străini, armeni, și, deși suntem ortodocși, nu vorbim corect limba romană; pentru că suntem despărțiți de romani printr-o mică distanță, și mai mult de râul Eufrat, și din cauza populației mereu amestecate de străini nu putem ține discursuri. Dar îi evităm pe cei care predică o învățătură străină; pentru că resping

cuvintele Duhului Sfânt și introduc propria lor învățătură în învățăturile Evangheliei. Noi, cei care locuim în a doua Armenie, ne bucurăm de unanimitate deplină, mărturisim o singură credință, toți în general și fiecare în parte înălțând rugăciuni către Dumnezeu pentru măreția ta; suntem depărtați de orice erezie și de orice limbaj blasfemic; primind de la sfinții 318 părinți o singură învățătură clară în toate privințele, păstrăm neatins credința părinților; evităm întrebările despre Dumnezeu, ca fiind inutile și dincolo de înțelegerea noastră: în orice fel îi evităm chiar și pe cei care spun altceva și ne abținem de la întrebările inutile; respingând cărțile nelegiuite, rămânem departe de eroarea lor, dușmănoasă Bisericii și, sub conducerea ta a credincioșilor, păstrăm grâul credinței separat de pleavă, primind învățătura părinților pe deplin conform tradiției și nu permitem nimănui să spună ceva de prisos. Căci cercetătorii nemărginiți ai lucrurilor divine și verificatorii dogmelor, expunând în scrierile lor ca și cum ar fi învățătura evlaviei, când spun ceva sau păcătuiesc în ceva împotriva cunoașterii divine,atunci deja se ridică împotriva lui Dumnezeu: voind să întemeieze ceva, cineva își scrie propria credință, se desparte de Biserica Catolică, contrazice dogmele drepte, mai ales încearcă să-i învingă pe credincioși, care rămân cu curaj și fermitate în credința (adevărată) și el însuși este demascat de propria sa limbă. De aceea, pentru ca noi, foarte adesea dezbinați de viclenia diavolului și împărțiți în multe păreri, să nu putem umili dreapta credință, Dumnezeu te-a făcut apărător al credinței - întrucât prin faptele tale bune ai păstrat deja de multe ori chipul lui Dumnezeu - pentru ca, înarmandu-te împotriva ispitelor, dându-ți ajutorul și aducând mângâiere celor ce se ostenesc în Evanghelie, să ai un triumf egal cu ei. Sfânt și Catolic Biserica , care a primit credința Evangheliei - la care ești chemat tu, cel mai pios dintre prinți, în care tu, după ce ai rostit o bună mărturisire, rămâi și păstrezi toate tradițiile pe care le-a poruncit ea și de la care nu te poți abate, pentru că ai fost chemat de Iisus Hristos - deși este asuprită de cei răi, nu este distrusă, ci mai degrabă înflorește, strălucind cu dogmele evlaviei și, umbrită de credința ta, intră de bunăvoie în luptă cu vrăjmașii și totuși detestă sfaturile lor rele și nu se lasă dusă de învățături străine și deșarte în direcții diferite. Începutul impietății la toți blasfemiatorii constă în această boală cea mai josnică, aceea că vor să se iubească pe sine mai mult decât orice altceva. Fiecare dintre ei, dorind să atribuie invocarea lui Hristos propriului său nume, varsă blasfemii nepotrivite împotriva lui Hristos: „Au ieșit dintre noi, dar nu au fost nebuni dintre noi” (1 Ioan 2:19). Căci, părăsind calea cea dreaptă și împărătească și respingându-L fără rușine pe Mântuitorul nostru Hristos, ei înșiși s-au îndepărtat de la invocația prin care au fost chemați și i-au obligat pe cei care le ascultă să aibă numele lor nelegiuit în loc de credința creștină, în timp ce nu au fost botezați într-o altă credință, nu au avut alți ucenici ai lui Hristos să introducă o altă formă de botez sau să propovăduiască un alt Hristos: căci „un Domn, o credință, un botez” (Efeseni 4:5). Iar unii, imitând încăpățânarea lui Iuda, au născut din ei înșiși urâciunea hulei și, pierzând chiar numele lui Hristos împreună cu evlavia, printr-o amăgire i-au obligat pe cei care credeau sub numele lor să fie chemați cu numele lor. De aceea, cei 318 părinți, având o singură credință în diferite trupuri, au purtat cu îndrăzneală război pentru evlavie și apărând adevărul cu o putere extraordinară și scoțând la lumină opinia nebunească a vrăjmașilor Bisericii, cu simbolul lor de credință.Ei au adus și au adus la adevăr atât pe cei care au trăit atunci cu ei, cât și pe noi, care am venit după mult timp. Căci împărtășim celor care se apropie de botez ceea ce am primit și noi, fără să adăugăm, nici să scoatem nimic; căci în această învățătură nu este nimic mai puțin important. De aceea, ca să nu fim condamnați după Scriptură pentru nepregătire, ne opunem cu îndrăzneală adevărului tuturor ereziilor josnice. Și ne împotrivim cu toată puterea noastră celor care aduc

ocărăire asupra dumnezeieștii Scripturi și atrag inimile oamenilor simpli la ei; iar tăria, armele și puterea bisericilor sunteți voi, preacuvioși suverani. Căci Constantin de binecuvântată pomenire, conducătorul oștirii atotputernicului Hristos, având 318 părinți înarmați și după ce a câștigat victoria în războiul Domnului, s-a arătat mare înaintea Împăratului împăraților și în toate bisericile lui Dumnezeu a dobândit o amintire de neuitat pentru mult timp și fiecare gură pioasă îl slăvește. Așadar, cei mai pioși conducători, care au primit sceptrul său, ca prin succesiune de la tatăl lor, la un sobor de 150 de părinți, cu decrete pioase și plăcute lui Dumnezeu, au confirmat credința celor 318 părinți și l-au respins pe autorul noii învățături, au alungat ulcerația rea din Biserică și au proclamat egalitatea desăvârșită a Tatălui cu Fiul și cu Sfântul Duh în esență, putere și dumnezeire, în demnitate, autoritate și stăpânire. Diavolul, ascuțind limba lui Nestorie, arma răutății sale, s-a gândit în îndrăzneala sa să-L împartă pe unul și singurul Hristos în doi fii și, sfâșiind pe cea cu adevărat una, cu viclenie nelegiuită l-a împărțit pe Fiul Dumnezeului celui viu separat în om și separat în Domnul Hristos. La scurt timp după aceasta, Celestin de binecuvântată pomenire, moștenitorul tronului și învățăturii lui Petru, Chiril, episcopul cetății Alexandria, și Acachie, marele nostru părinte și învățător, filozofând în același fel cu oastea (de episcopi) adunată cu ei și respingând atacul îndreptat împotriva adevărului, l-a alungat și pe autorul minciunii împreună cu minciuna lui și a întărit credința celor 318 părinți. Dar diavolul, nerușinându-se nici măcar de o astfel de victorie asupra lui, a reînnoit din nou și a înviat prin Eutihie învățătura de mult dispărută a lui Valentin, care afirmă că Domnul Iisus Hristos a luat un trup ceresc și a venit la oameni. Dacă ar fi cu putință pentru el, viclean în cuvinte și nu în gânduri, să dispute, ca să nu spun să înlocuiască dogma că (Hristos) S-a înălțat la cer cu trupul, atunci I-am arăta pe Domnul slavei, având pe mâini rănile cuielor (Ioan 20:25) și strălucind cu ele mai mult decât o lumină de neapropiat. Căci El, care pururea este și S-a arătat în trup: Creatorul a toate, „s-a născut din femeie, a fost sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca noi să primim înfierea” (Galateni 4:5), „fiind sărac, dar bogat” (2 Corinteni 8:9), a binevoit să ia trupul Meu, a venit din sămânța lui Avraam, devenind părtaș la trup și sânge (Evrei 2:14, 16).), S-a unit cel mai strâns cu noi și a unit într-una cu firea divină firea noastră păcătoasă prin succesiune. Carnea și oasele, potrivit Evanghelistului (Luca 24:39), L-au revelat pe Dumnezeu, iar Dumnezeul firii S-a arătat în carne și oase, astfel încât atunci când „lucrurile muritoare vor fi înghițite de viață” (2 Corinteni 5:4), nu va mai fi moarte, pentru că prin moarte viața este restaurată. Căci Cuvântul viu al lui Dumnezeu, descoperindu-se ca viață în moartea însăși, a proclamat că nu mai există moarte și, dorind să dovedească realitatea și intrinsecimea prezenței Sale, le-a spus ucenicilor: „Atingeți-Mă și vedeți că un duh n-are carne și oase, cum vedeți că Eu am” (Luca 24:39). Cel care n-a încetat să fie Dumnezeu a devenit cu adevărat om ca noi; El a devenit Mijlocitorul „între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2:5), începutul celor adormiți, întâiul născut din morți, al doilea Adam, capul trupului, Biserica (1 Corinteni 15:20, 45, 47 ; Coloseni 1:18); căci profetul spune: „El este om și cine Îl va cunoaște?” (Ieremia 17:9)? Cuvintele profetului: „El este om” indică întruparea Celui care este Dumnezeu și, conform învățăturii credinței, va fi Dumnezeu pentru totdeauna. Așadar, ne închinăm lui Hristos, care, conform dispensației (lui Dumnezeu), a luat trup pătimitor pentru mântuirea noastră și ne-a dat garanția nepătimirii divine. Căci, printr-un astfel de raționament, Sinodul Sfinților Părinți ținut la Calcedon a păstrat nevătămată și nealterată credința celor 318 Părinți și, rezistând cu îndrăzneală, în persoana unor oameni luminați, nebuniilor, a dăruit binecuvântările păcii Bisericilor Catolice întemeiate în întreaga lume. Și noi, uniți cu ei într-un singur trup prin

credință, ne rugăm Domnului tuturor ca puterea voastră să rămână neclintită și să treacă la copiii copiilor. Dacă însă unii, distorsionând forma vorbirii și combinarea cuvintelor, încearcă să stârnească războaie și conflicte împotriva Bisericilor, atunci Dumnezeu li se va împotrivi. Noi însă, aprobând intenția și gândul celor care au expus credința, nu ne abatem în niciun fel de la combinarea cuvintelor, ci avem în ei apărători ai dogmelor și păzitori vigilenți ai credinței celor 318 Părinți și îi cinstim pe sfinții Părinți care s-au adunat la Calcedon așa cum îi cinstim pe cei 318 Părinți înșiși; pentru că ei, fără a adăuga nimic la simbolul lor, au condamnat buzele vrednice de multe pedepse. Așadar, după ce am primit ordinul evlaviei voastre și după ce am citit primele și ultimele cereri prezentate maiestății voastre de către clerul alexandrin, eu, împreună cu cei mai sfinți episcopi ai regiunii noastre, am plâns (am descris) mai întâi atacul făcut de oi asupra păstorului și, în special, m-am întristat amarnic pentru răzvrătirea noilor Datan și Abiram împotriva preoției înseși (Numeri 16).). Căci obrăznicia a alungat orice rușine; legea, frica de autoritate și judecata sunt disprețuite; și patimi josnice au zdruncinat decretele preoțești, ridicând mâinile împotriva preoților care ar fi trebuit să fie reținute cât mai mult posibil; și aceștia au primit o garanție vrednică a mântuirii lor. Căci, având o minte extravagantă, ticălosul Timotei, așa cum am aflat din cereri, dacă numai adevărul este spus în ele, a preferat pasiunea pentru întâietate în locul mântuirii și a decis fapte ticăloase, năvălind, pe când era încă preot (episcop) al Bisericii, într-un scaun la care nu avea dreptul, furând cu o mână obraznică conducerea Bisericii și punând vărsarea de sânge ca temelie a preoției; nu numai atât, dar fiind cauza înfrângerii păstorului, s-a pus fără rușine în păzitorul sfintei turme, el care însuși este nevrednic să fie numit creștin; căci în aroganța sa nelegiuită nu ezită să săvârșească venerabilele sacramente cu mâini însângerate și, după ce este condamnat, face ceea ce canoanele sfinților nici măcar nu-i permit să vadă pe alții făcând. Nu a consimțit să fie hirotonit conform canoanelor Bisericii și, fiind ridicat la rangul de episcop de către cei care păreau a fi supuși aceleiași pedepse, s-a lipsit în mod evident de comuniunea cu toate bisericile, ca un om care a insultat darurile harului lui Dumnezeu. Mai mult, întrucât nu dorește să îndrepte ceea ce a întreprins în mod nelegiuit, dacă numai ceea ce s-a spus despre el este conform cu adevărul, se opune sinoadelor părinților; și întrucât nenorocirile patriei sale nu-i sunt de ajuns, se străduiește să creeze tulburare în toate bisericile, ca și cum ar avea puterea să facă orice vrea și nu cruță nici pe capetele Bisericii vii, nici pe cele moarte; ci, ca și cum a obținut puterea în mod nelegiuit în ciuda tuturor lucrurilor, respinge mai întâi acel sinod al părinților care a fost convocat la insistențele scaunului din Alexandria și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta, mi se pare, a făcut-o pentru a evita pedeapsa pentru crimă și adulter; pentru că acolo, chiar de la început (părinții) au hotărât să pedepsească ucigașii prin excomunicare. Însă el nu a acceptat sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, nebănuind că se îndepărtase de credința expusă mai înainte de 318 sfinți părinți, pe care sfântul conciliu de la Calcedon o confirmase și o întărise. Dacă ajunsese deja, folosind violența, la scaunul fericitei memorii a lui Chiril, atunci ar fi trebuit să acorde atenție scrierilor acestui om și să se țină de regulile sale. Dar tu, pios și cu o virtute minunată întrecând pe toți suveranii, apără credința care se află sub jugul tiraniei, dă tărie decretelor părintești, eliberează preoții de pericole, oprește-i pe oamenii care încearcă să se răzvrătească ilegal împotriva bisericilor, astfel încât sfintele biserici ale lui Dumnezeu, libere în vremea ta de discordie, conflict și certuri, să-și înalțe neîncetat rugăciunile către Hristos Domnul pentru longevitatea și mântuirea ta, fie ca El să te păzească, nebiruit în toate privințele, preaiubitorul de Hristos triumfător și statornic August, pentru întregul

univers și pentru toate sfintele și sobornicele biserici ale lui Dumnezeu, pentru vremuri lungi și pașnice.
Otrius 387 , prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei și soborniceștii biserici a mitropoliei Melitene, semnând cu propria sa mână, a exprimat în scrisoarea de mai sus, la porunca evlaviei tale, părerea pe care o am cu privire la mărturisirea părinților care s-au adunat la Niceea, care a fost urmată de sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, precum și părerea cu privire la Timotei, acuzat de petiții; mă rog ca puterea ta să fie păstrată mulți ani pentru sfintele biserici și pentru întreaga lume.
Ioan, episcop de Arc, de asemenea. Adelphius, episcop al Arabiei, de asemenea.
XLVI. Scrisoarea episcopilor din Capadocia I către împăratul Leon
Cel mai credincios și primitor al coroanei imperiale de la Dumnezeu, Augustus Leo, Alypius, episcop de Cezareea Capadociei, (îi urează) mântuire în Domnul.
Dumnezeu, Conducătorul Suprem al tuturor, a dăruit tuturor sfintelor biserici ale lui Dumnezeu și întregului univers darul cel mai prețios, domnia voastră. Și spunem aceasta nu din ghicire, ci știind din experiență. Căci chiar la începutul domniei voastre, pe care ați primit-o de la Dumnezeu peste univers, ați început rânduielile voastre guvernamentale cu nimic altceva decât ceea ce era necesar; aceasta servește ca cea mai puternică dovadă a evlaviei voastre, pe care o aveți pentru Dătătorul faptelor bune. De îndată ce v-ați urcat pe tron - și aceasta prin bună providență a Domnului nostru Iisus Hristos pentru noi - imediat hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu a devenit vizibilă în legătură cu evlavia voastră, dar cu atât mai mult în legătură cu noi; pentru că virtutea conducătorului este un bine comun și folositor tuturor; prin voi și prin voi cinstea a fost redată tuturor sfintelor biserici ale lui Dumnezeu; Întrucât scrisorile voastre au fost trimise pretutindeni, în care se spunea atât ce respect aveți pentru credința ortodoxă, cât și că preferați adevărul la orice. De aici vine nădejdea noastră și dreptul de a nutri speranțe bune ne este dat nouă, care suntem sub domnia unui astfel de suveran, care pune mântuirea supușilor săi mai presus de orice grijă. Și, întrucât ați avut de întâmpinat indignări și neliniști crescânde, și mai ales din partea acelor părți cărora le-ați acordat o atenție deosebită, adică din partea dorinței voastre de a acorda bisericilor lui Dumnezeu binecuvântările păcii, pe care vrăjmașul binelui a încercat să le fure și să le insulte: atunci și în această privință nu tratați ocrotirea noastră cu neglijență, ci sunteți vigilenți și, ca niște păstori buni, discutați totul, astfel încât lupul să nu poată fura oile sau, ca cei mai buni doctori, să bandajați rănile și să dați medicamente. Fie ca Domnul să vă ajute, așadar, în această strădanie a evlaviei voastre și să vă arate mijloacele de a uni tot ce este divizat și de a lega din nou mădularele zdrobite ale întregului trup și de a le păstra odată legate. Cât despre ceea ce mi-ați poruncit prin scrisoarea dumneavoastră, adică, cu privire la sfântul Sinod de la Calcedon și la acele atrocități care nu ar fi trebuit să fie permise și totuși, după cum se spune, au fost comise în Alexandria, pot spune doar că nu am știut nici despre ce s-a comis la Calcedon, pentru că nu am fost la Sinod, nici despre ce s-a întâmplat în Alexandria, pentru că abia am auzit despre asta, nici despre cum a murit Proterie, de fericită pomenire, nici despre faptul că cel care a fost numit episcop acolo, după cum se spune, a fost ales în timp ce primul era încă în viață. Dar, din moment ce mi-ați ordonat, deși nu știu, să vă declar părerea mea despre toate acestea, m-am grăbit să-i adun pe episcopii supuși mie (sunt doi), dintre care unul a venit și și-a declarat părerea împreună cu mine, iar celălalt, din cauza slăbiciunii, nu a putut veni, ci și-a exprimat părerea într-o scrisoare trimisă mie, pe care am trimis-o, adăugând la raportul meu. Prin urmare, fiind în această poziție, declar evlaviei dumneavoastră că, deși nu am citit ceea ce a fost examinat și stabilit în mod specific de sfinții episcopi,care s-au adunat în orașul Calcedon (căci Thalassius de fericită pomenire, care era atunci

prezent la sinod, nu a adus aici nimic mai mult decât ceea ce s-a făcut acolo), ci a citit doar definiția adusă de el, expusă de acel sfânt sinod, dar, citind-o cu înțelepciune și primind-o și înțelegând-o cum se cuvine și (sper) discutând-o corect și cum se cuvine, am constatat că nu contrazice dreapta credință. Căci aprobă credința celor 318 sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și se străduiește cu toată atenția să o urmeze și să o păstreze nevătămată și neclintită - credința în care, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, suntem botezați, pe care o mărturisim și îi învățăm să o mărturisească pe cei care vin din păgâni; și îi urmează și pe toți ceilalți sfinți părinți și pe cei care după ei (niceenii) s-au adunat în orașul regal și pe cei care s-au adunat în Efes; pe scurt, se referă la toți părinții care au fost renumiți pentru credință și învățătură adevărată, ca aliați și tovarăși ai săi în credință. Îi înscrie atât pe Celestin de binecuvântată pomenire, cât și pe gloriosul Chiril, care a fost glorificat pentru toate faptele sale și mai ales pentru proclamarea anatemei împotriva lui Nestorie și a celor care gândeau la fel cu el, precum și (îi înscrie) pe cei care împreună cu ei au luptat și s-au luptat pentru credință împotriva dușmanului adevărului, Nestorie, care a rostit blasfemie împotriva Ființei supreme, și, de asemenea, împotriva celor care, se pare, au denaturat adevăratele dogme și, ceea ce este cel mai important, nu au recunoscut că Domnul nostru Iisus Hristos a primit trupul nostru de la Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea lui Dumnezeu, și a purtat toate păcatele noastre pentru mântuirea noastră. Acest lucru a fost înțeles și afirmat de toți cei care au mărturisit și mărturisesc adevărata credință; și noi știm acest lucru, pentru că am fost socotiți vrednici de acest har. Așadar, în ceea ce privește definiția pe care am citit-o deja, nu am nimic cu care să acuz sfântul sinod de învățătură nelegiuită. Dacă însă s-a ridicat acum o întrebare nu cu privire la credință, ci cu privire la altceva care nu a fost făcut conform regulilor proclamate în cetatea Niceea de 318 sfinți părinți, atunci această întrebare nu ar trebui să provoace tulburare generală, ci necesită o investigație din partea evlaviei voastre; căci sunt pe deplin convins că, dacă cercetați această întrebare și citiți sfintele reguli, problema va fi corectată. Așadar, nimeni să nu mă condamne pentru că am spus mai mult decât am putut și ar fi trebuit. Nu aș fi spus aceasta dacă nu m-aș fi temut de blestemul expus în scrisoarea evlaviei voastre, care ne îndeamnă să declarăm cu îndrăzneală adevărul. Dar în ceea ce privește ceea ce se spune că s-a întâmplat în cetatea Alexandriei, pot spune doar că faptele rele care sunt relatate sunt vrednice de plâns; și dacă au fost într-adevăr săvârșite de Timotei, care a fost numit episcop, cum se spune, sau de altcineva, și dacă totul s-a întâmplat așa cum este descris în cererile înaintate evlaviei voastre de către acuzatorii lui Timotei, atunci spun că autorii acestora sunt nevrednici de preoție. Dar este datoria voastră să aranjați totul cu înțelepciune și să opriți cu prudență răspândirea ulterioară a unui astfel de rău. Deci asta este ceea ceceea ce știu despre chestiunea menționată mai sus și ceea ce am avut de spus. Mă rog pentru ceea ce va fi de folos atât acestei chestiuni, cât și întregii lumi, dacă rugăciunile mele pot ajuta, fie ca Domnul Iisus Hristos să ne dăruiască toate binefacerile puterii voastre și să ne păstreze pentru mulți ani stăpânirea voastră, conducându-ne cu blândețe, milă și evlavie.

Alypius, prin harul lui Dumnezeu, episcopul sfintei biserici a lui Dumnezeu, mitropolia Cezareei din Capadocia cea dintâi, a expus acestea în scrisoarea mea, conform poruncii pioase a autorității tale. Uvius, episcopul Nyssei, a făcut la fel.

XLVII. Scrisoarea episcopilor din a doua Capadocie către împăratul Leon

Către preacuviosul și iubitorul de Hristos și de Hristos împărat, permanențiul Augustus Leo, Patricius, Eustathius, Nebulius, Teodosie, Aristomah, Cirus, Ambrozie, Patrofil, episcopi ai celei de-a doua Capadocii.

Dorința pioasă și zelul pe care le arăți pentru adevărata credință ți-au adus ție, preasfinte și iubitoare de Hristos împărate, darul stăpânirii asupra romanilor. Prin ambele calități păzești această credință și dorești ca sfintele biserici ale lui Dumnezeu să continue să existe și să crească și dorești să converti pe toți la credința pe care domnia ta a mărturisit-o din copilărie și pe care acum ai ocazia să o declari deschis înaintea tuturor. Dar, întrucât ne-ai poruncit prin preaînalta ta scrisoare să declarăm modul nostru de gândire, cum raționăm și ai dorit să știi ce gândim despre sfântul conciliu de la Calcedon și despre ceea ce se spune că s-a întâmplat în Alexandria, am făcut aceasta adunând într-un singur loc pe sfinții episcopi ai celei de-a doua Capadocii. Adunându-ne într-un singur loc cu clerul, am înălțat mai întâi rugăciuni pentru sănătatea iubirii tale de pace, (necesară) pentru păstrarea sfintelor biserici, precum și pentru preadreapta și venerabila credință și pentru răspândirea universală a păcii prin victoria tuturor păgânilor. Însă, după ce am citit petițiile care v-au fost înaintate de ambele părți, adică de cei mai sfinți episcopi ai districtului egiptean și de alții, declarăm că am fost de acord de la început cu ceea ce a fost hotărât de sfântul sinod ecumenic de la Calcedon și acum, cu această ocazie, l-am semnat și îl păstrăm exact ca vechiul sfânt sinod ecumenic al celor 318 sfinți părinți, convocat în orașul Niceea, conform căruia am fost botezați și ne-am dedicat complet acestei bune mărturisiri și, prin mila Domnului și Mântuitorului nostru Hristos, fiind socotiți vrednici de preoție, îi convertim pe cei învățați la credința Lui. De asemenea, alte sinoade, care în diferite momente, așa cum este indicat în ele, au fost convocate din motive întemeiate, sunt acceptabile în orice; întrucât au fost convocate de Duhul Sfânt și, după cum se dovedește, au fost ținute cu privire la acele chestiuni cu privire la care și-au emis deciziile. Și, în opinia noastră, toți cei care încearcă să se opună sfântului sinod ecumenic de la Calcedon nu se înțeleg pe ei înșiși, pentru că se dovedesc cel mai clar dușmani ai celor 318 sfinți părinți care au fost la sinodul de la Niceea. Căci dacă acest sinod a fost acceptat și confirmat de sfântul sinod de la Calcedon, ca conținând adevărul și temelia dreptei credințe (căci ambele sunt conținute în el), atunci nu este evident că ei se răzvrătesc pe față împotriva acelui sinod? Nu este firesc ca o persoană cu mintea sănătoasă să accepte ceva parțial și să condamne ceva parțial și să respingă pe baza propriei opinii ceea ce a hotărât în mod util. S-a spus destul, se pare, despre sfântul Sinod de la Calcedon. Cât despre evenimentele rele din Alexandria, le-am jelit recent și acum nu ne putem opri să le plângem. Și care este limita lacrimilor noastre când vedem cât de mari și de insuportabile sunt crimele săvârșite în acest oraș, ca să nu mai vorbim de faptul că sfintele biserici au suferit profanări, deși chiar și a vorbi despre asta este reprobabil, și că nici măcar rușinea nu i-a oprit pe cei care au atacat sfântul font de botez și, poate,care au primit în ea har sfânt pentru ispășirea păcatelor lor anterioare, desigur? Și când adaugă la aceasta că în acest loc a fost comisă uciderea unui preot: cum nu va fi aceasta atât de teribilă încât să nu poată indigna orice zvon? Și când mai spun că întregul corp a fost desfigurat și profanat, când își pierduse deja simțurile, și că membrele sale au fost tăiate și aruncate în foc, iar cenușa adunată a fost împrăștiată după bunul plac al ucigașilor: cum nu va constrânge aceasta compasiunea și nu va provoca cea mai abundentă irigare a lacrimilor, mai ales când cineva își imaginează că după moarte nici măcar nu au permis să se săvârșească jertfa (Euharistia) pentru defunct, ci s-au grăbit să supună, împotriva legii naturale, execuției pe cineva care, se pare, nu mai simțea deloc aceste ultraje? Și ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu aprobăm în niciun fel; el nu poate avea preoția; În primul rând, pentru că cel care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure suspendarea și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a soluționat condamnarea pronunțată

împotriva sa sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră justă. Dar pentru ca episcopilor sau clericilor detronați să li se acorde acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă acordăm concesia că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, pe această bază nu poate avea loc hirotonirea unui episcop din cauza insuficienței acestui număr, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop este în propria sa biserică și nu a fost lipsit de preoție și nu a fost condamnat sau înlăturat din vreo parte, și în același timp un altul este hirotonit episcop al acelei biserici, acest lucru este atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se constată a fi străin de orice legitimitate și incompatibil cu rangul preoțesc: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni au fost comise de el în realitate, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus s-ar observa la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proterie de fericită memorie fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este exclus atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, iată ce am decis noi, adunându-ne împreună, după discuții, în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preacuvioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze preasfintele biserici în pace și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât s-a văzut recent că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.că în acest loc s-a comis uciderea unui preot: cum poate fi acest lucru atât de oribil încât să nu poată indigna orice zvon? Și când spun, de asemenea, că întregul corp a fost desfigurat și profanat, când își pierduse deja simțurile, și că membrele sale au fost tăiate și aruncate în foc, iar cenușa adunată a fost împrăștiată după bunul plac al ucigașilor: cum poate acest lucru să nu stârnească compasiune și să provoace cea mai abundentă irigare a lacrimilor, mai ales când cineva își imaginează că după moarte nici măcar nu au permis să se săvârșească jertfa (Euharistia) pentru decedat, ci s-au grăbit să supună, împotriva legii naturale, execuției pe cineva care, se pare, nu mai simțea deloc aceste ultraje? Și ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu aprobăm deloc; el nu poate avea preoția; În primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure suspendarea și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a rezolvat condamnarea pronunțată împotriva lui sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră dreaptă. Însă, pentru ca episcopii sau clericii destituiți să primească acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă admitem că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, pe această bază nu poate avea loc hirotonirea unui episcop din cauza insuficienței acestui număr, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop se află în propria sa biserică și nu a fost lipsit de preoție și nu a fost condamnat sau înlăturat din vreo parte, iar în același timp un altul este hirotonit episcop al acelei biserici, acest lucru este atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și din moment ce tot ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se constată că este străin de orice legitimitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost comise de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus s-ar observa la el, chiar și atunci spiritul înalt al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proteriu de fericită pomenire fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este alungat atât de canoanele

sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, iată ce am decis noi, adunându-ne, după discuții, în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.că în acest loc s-a comis uciderea unui preot: cum poate fi acest lucru atât de oribil încât să nu poată indigna orice zvon? Și când spun, de asemenea, că întregul corp a fost desfigurat și profanat, când își pierduse deja simțurile, și că membrele sale au fost tăiate și aruncate în foc, iar cenușa adunată a fost împrăștiată după bunul plac al ucigașilor: cum poate acest lucru să nu stârnească compasiune și să provoace cea mai abundentă irigare a lacrimilor, mai ales când cineva își imaginează că după moarte nici măcar nu au permis să se săvârșească jertfa (Euharistia) pentru decedat, ci s-au grăbit să supună, împotriva legii naturale, execuției pe cineva care, se pare, nu mai simțea deloc aceste ultraje? Și ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu aprobăm deloc; el nu poate avea preoția; În primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure suspendarea și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a rezolvat condamnarea pronunțată împotriva lui sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră dreaptă. Însă, pentru ca episcopii sau clericii destituiți să primească acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă admitem că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, pe această bază nu poate avea loc hirotonirea unui episcop din cauza insuficienței acestui număr, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop se află în propria sa biserică și nu a fost lipsit de preoție și nu a fost condamnat sau înlăturat din vreo parte, iar în același timp un altul este hirotonit episcop al acelei biserici, acest lucru este atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și din moment ce tot ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se constată că este străin de orice legitimitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost comise de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus s-ar observa la el, chiar și atunci spiritul înalt al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proteriu de fericită pomenire fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este alungat atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, iată ce am decis noi, adunându-ne, după discuții, în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.și că membrele sale au fost tăiate și aruncate în foc, iar cenușa adunată a fost împrăștiată după bunul plac al ucigașilor: cum nu va stârni acest lucru compasiune și nu va provoca lacrimi abundente, mai ales când cineva își va aminti că după moarte nici măcar nu au permis săvârșirea jertfei (Euharistiei) pentru morți, ci s-au grăbit, împotriva legii naturale, să supună execuției pe cineva care, se pare, nu mai simțea deloc aceste ultraje? Dar ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu aprobăm deloc; el nu poate deține preoția; în primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure interdicția și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul

superior, până când cel care l-a detronat nu a absolvit condamnarea pronunțată împotriva sa sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră dreaptă. Dar ca episcopilor sau clerului detronat să li se acorde acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă acordăm concesia că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, atunci pe această bază hirotonirea unui episcop din cauza insuficienței acestui număr nu poate avea loc, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop este în biserica sa și nu este lipsit de preoție și nu a fost demascat sau înlăturat din nicio parte, și în același timp un altul este hirotonit ca episcop al acestei biserici: acest lucru se dovedește a fi atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se dovedește a fi străin de orice legalitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost efectiv săvârșite de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus ar fi observată la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proteriu de fericită pomenire fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este alungat atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, aceasta este ceea ce noi, adunându-ne, după deliberare, am decis în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu) a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.și că membrele sale au fost tăiate și aruncate în foc, iar cenușa adunată a fost împrăștiată după bunul plac al ucigașilor: cum nu va stârni acest lucru compasiune și nu va provoca lacrimi abundente, mai ales când cineva își va aminti că după moarte nici măcar nu au permis săvârșirea jertfei (Euharistiei) pentru morți, ci s-au grăbit, împotriva legii naturale, să supună execuției pe cineva care, se pare, nu mai simțea deloc aceste ultraje? Dar ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei nu aprobăm deloc; el nu poate deține preoția; în primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure interdicția și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a absolvit condamnarea pronunțată împotriva sa sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră dreaptă. Dar ca episcopilor sau clerului detronat să li se acorde acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă acordăm concesia că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, atunci pe această bază hirotonirea unui episcop din cauza insuficienței acestui număr nu poate avea loc, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop este în biserica sa și nu este lipsit de preoție și nu a fost demascat sau înlăturat din nicio parte, și în același timp un altul este hirotonit ca episcop al acestei biserici: acest lucru se dovedește a fi atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se dovedește a fi străin de orice legalitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost efectiv săvârșite de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus ar fi observată la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proteriu de fericită pomenire fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este alungat atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, aceasta este ceea ce noi, adunându-ne, după deliberare, am decis în unanimitate. Și fie ca domnia

voastră preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu) a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.Nu aprobăm deloc ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei; el nu poate deține preoția; în primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure suspendarea și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a soluționat condamnarea pronunțată împotriva sa sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră justă. Dar faptul că episcopilor sau clericilor detronați să li se acorde acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă acordăm concesia că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, pe această bază hirotonirea unui episcop nu poate avea loc din cauza insuficienței acestui număr, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop este în propria sa biserică și nu a fost lipsit de preoție și nu a fost condamnat sau înlăturat din nicio parte, și în același timp un altul este hirotonit episcop al acestei biserici: acest lucru este atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se constată a fi străin de orice legitimitate și incompatibil cu rangul preoțesc: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni au fost comise de el în realitate, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus s-ar observa la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proterie de fericită memorie fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este exclus atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, iată ce am decis noi, adunându-ne împreună, după discuții, în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preacuvioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze preasfintele biserici în pace și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât s-a văzut recent că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.Nu aprobăm deloc ceea ce s-a făcut cu privire la Timotei; el nu poate deține preoția; în primul rând, pentru că cineva care a fost detronat din orice motiv trebuie să îndure suspendarea și să nu aspire la rangul său anterior, cu atât mai puțin să caute unul superior, până când cel care l-a detronat nu a soluționat condamnarea pronunțată împotriva sa sau până când conciliul sfinților episcopi nu a emis o decizie pe care o consideră justă. Dar faptul că episcopilor sau clericilor detronați să li se acorde acest rang de către alții, niciun canon bisericesc nu permite acest lucru. Chiar dacă acordăm concesia că doi episcopi sunt suficienți pentru proclamarea publică a credinței, pe această bază hirotonirea unui episcop nu poate avea loc din cauza insuficienței acestui număr, deoarece acest lucru este interzis de canoane. Dar când un episcop este în propria sa biserică și nu a fost lipsit de preoție și nu a fost condamnat sau înlăturat din nicio parte, și în același timp un altul este hirotonit episcop al acestei biserici: acest lucru este atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din cereri, și se constată a fi străin de orice legitimitate și incompatibil cu rangul preoțesc: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni au fost comise de el în realitate, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus s-ar observa la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proterie de fericită memorie fie prin

dorință, fie prin faptă, este clar că este exclus atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, iată ce am decis noi, adunându-ne împreună, după discuții, în unanimitate. Și fie ca domnia voastră preacuvioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze preasfintele biserici în pace și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să vi se supună; întrucât s-a văzut recent că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.și, în același timp, un altul este numit episcop al acestei biserici: acest lucru se dovedește a fi atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și, întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din petiții, și se dovedește a fi străin de orice legalitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost comise de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus ar fi observată la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și, întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proterie de fericită memorie fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este expulzat atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, aceasta este ceea ce noi, adunându-ne, după deliberare, am decis în unanimitate. Și fie ca domnia ta cea preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să ți se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.și, în același timp, un altul este numit episcop al acestei biserici: acest lucru se dovedește a fi atât reprobabil, cât și lipsit de orice temei. Și, întrucât tot ce s-a făcut cu privire la Timotei nu are nicio justificare, așa cum reiese din petiții, și se dovedește a fi străin de orice legalitate și incompatibil cu rangul preoției: atunci, nu numai dacă toate aceste acțiuni ar fi fost comise de el, ci dacă una dintre acțiunile menționate mai sus ar fi observată la el, chiar și atunci înaltul duh al canoanelor nu-i permite să poarte rangul preoțesc. Și, întrucât se știe despre el că a complotat împotriva lui Proterie de fericită memorie fie prin dorință, fie prin faptă, este clar că este expulzat atât de canoanele sacre, cât și de legile (civile), bine stabilite, este un om intolerant. Așadar, aceasta este ceea ce noi, adunându-ne, după deliberare, am decis în unanimitate. Și fie ca domnia ta cea preapioasă și iubitoare de Hristos, care, se pare, prin providența (lui Dumnezeu), a primit putere asupra noastră, să se bucure de prosperitate mulți ani și, prin rugăciunile noastre, să păstreze în pace preasfintele biserici și să dăruiască pace întregii lumi; și fie ca toate neamurile care trăiesc sub soare să ți se supună; întrucât recent s-a văzut că, prin mila Domnului Hristos, stăpânirea romană ajunge la o stare mai bună.

Patrick, episcop al metropolei Tyana, din porunca evlaviei voastre, și-a exprimat opinia cu privire la Sinodul de la Calcedon, că primesc acesta (sinodul), care nu este deloc în dezacord cu sfinții părinți, precum și cu privire la Timotei, așa cum am scris, și l-am semnat cu propria mea mână; mă rog ca puterea voastră să fie păstrată mulți ani.

Eustatie, episcop de Paternus. Teodosie, episcop de Nazianz. Aristomah, episcop de Colonos. Cirus, episcop de Cuvistulium. Ambrozie, episcop de Azuna. Patrofil, episcop de Iustinople. Aneurie, episcop de Doalus.

XLVIII. Scrisoarea episcopilor din regiunea Pontului către împăratul Leon

Către preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat, Cezarul Leon, triumfătorul, statornicul August, Euippus, Petru, Ioan, Grațian, episcopii regiunii voastre pontice.

Cine nu Te va slăvi, cel mai neînvins și iubitor de Hristos dintre suverani? Tu conduci lumea cu înțelepciune, stai ferm pe tron și, cu o guvernare vrednică, pui o temelie frumoasă pentru dreptate, și anume dragostea pe care o ai pentru noi. Aceasta se vede clar din faptul că nimeni nu a avut vreodată o râvnă atât de arzătoare pentru nimic precum puterea evlaviei tale pentru ca poporul creștin să crească neîncetat și să dobândească o glorie și o putere deosebite: nu le permiți deloc să sufere nenorociri. De la acest scop, nici dragostea de popor, nici abundența bogățiilor, nici dorința de glorie, nici faptul că ești și ești numit regele regilor, nici orice altceva este recunoscut ca fericire umană, nu te descurajează. Și nimic din toate acestea nu te bucură atât de mult ca faptul că prin măreția ta ne bucurăm de bucurie și că prin noi domnia ta este mărturisită înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și că puterea ta rămâne nedespărțită pentru totdeauna. Este adevărat că niciuna dintre națiunile străine care odinioară au făcut o incursiune pe teritoriul nostru ca și cum ar fi fost al său nu a fost acum supusă fără prea multă dificultate, iar toate națiunile din jurul Imperiului Roman și ostile lui au fost deja răsturnate; dar voi, punând toate acestea pe locul doi, ca și cum ați fi umbriți de dreapta lui Dumnezeu, căutați unanimitatea noastră, știind bine că siguranța voastră depinde de pacea bisericilor: căci dacă pacea nu este ruptă, atunci totul va rămâne neclintit. Ce orator, așadar, care știe să schițeze faptele și să prezinte corect suferințele sub formă de lamentări, poate jeli pentru noi? Nu păstrăm acea pace pe care am moștenit-o de la părinții noștri, ci ne-am amintit doar de numele ei și ni se pare că nu avem niciun respect pentru ea nici măcar puțin. Căci legăturile iubirii sunt rupte; pacea este furată din comorile noastre. O, câte rele! suferințele noastre ne fac să gemem. Iubirea a fost odată a noastră; Este moștenirea paternă cu care Domnul ne-a îmbogățit prin ucenicii săi, zicând: „Vă dau poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13:34). Foștii succesori, fiii, primind această moștenire de la părinți, au păstrat-o neîntreruptă până la părinții noștri, dar această generație coruptă nu a păstrat-o. Odată cu îndepărtarea iubirii de la noi, cât de repede ne-au căzut bogățiile din mâini? Suntem săraci în iubire, iar vrăjmașii noștri se îmbogățesc prin neînțelegerile noastre; căci psalmistul spune: „Am gelos pe cei răi” (Ps. 72:3). Să citim acest pasaj, aplicându-l puțin la noi înșine: „Am gelos pe cei răi, lumea păcătoșilor”„văzând”. Ei trăiesc în armonie unii cu alții, sunt legați unul cu celălalt și întăriți, ca niște frânghii împletite una cu alta; dar noi nu simpatizăm unii cu alții și nu suntem de acord în opiniile noastre; pe când toată lumea știe că primul bine al sfintei și vrednicei de laudă Treimi este pacea și inseparabilitatea. Prin urmare, Dumnezeu este unul, iar ei cred în El ca fiind unul, nu numai prin acord sau egalitate de ființă, ci și pentru că cu acest nume de unitate în Dumnezeu sunt strâns legate celelalte (nume) pe care le are. Astfel, El este numit pace, iubire și nume similare, prin care ni se descoperă că putem fi asemenea lui Dumnezeu prin aceste virtuți. Iar puterile care sunt a doua după Dumnezeu, adică puterile îngerești și cerești, nu iubesc nimic mai mult decât tăcerea și libertatea de tulburări. Mai mult, dacă privim legile naturii, vom vedea că cerul, pământul, marea și întreaga lume, cea mai mare și mai minunată lucrare a lui Dumnezeu, așa cum Dumnezeu Însuși declară, în timp ce era în armonie și conținea pacea în sine, rămânând în limitele sale naturale, nevenind să atingă nimic altceva și nerupând lanțurile armoniei sale cu care mintea creatoare a legat totul, atâta timp a fost pace, nume sub care este desemnată o frumusețe specială, mai bună și maiestuoasă decât care nimeni nu poate găsi nimic aici; dar de îndată ce a rupt pacea, a încetat să mai fie pace, iar binele păcii pe care îl avea a fost înlocuit de confuzie. Să nu vorbim acum despre faptul că națiunile, orașele, corurile, cetele, casele și componența persoanelor pe nave, căsătoriile și societățile au crescut în timpul păcii, dar au început să scadă în timpul confuziei; să ne întoarcem către israeliți și să

încercăm să ne îndreptăm, privind la nenorocirea lor. Deși erau în pace unii cu alții și cu Dumnezeu, erau numiți atât popor sfânt, cât și soarta lui Dumnezeu și sanctuar regal (Deuteronom 7:3 ; Exod 19:6).) și erau guvernați de regi călăuziți de Dumnezeu; un stâlp de foc noaptea și un nor ziua, ca și cum ar fi fost prezent printre ei, le arătau calea; marea, lovită de toiagul lui Moise, ca un sticla despicată de sus până jos, era împărțită de la un țărm la altul, astfel încât Moise și tot poporul, coborând la fundul ei, nu erau deloc uzi, ci erau totuși arse de soare și, trecând abisul pe fundul uscat, nu se temeau de zidul care se forma brusc din valuri, văzând că, asemenea unui zid, valurile se îngroșau de ambele părți. Când hrana era puțină, aceasta le era trimisă din cer; în vremuri de sete, o stâncă le oferea un izvor; când luptau, atunci mâinile întinse luau locul unei mulțimi nenumărate de războinici, iar rugăciunea le oferea trofee și pregătea calea. Înaintea feței lor, râurile, imitând marea lor înrudită, curgeau înapoi. La rugăciunea omului drept, soarele se oprea și, întrerupându-și cursul, dădea prilejul urmăririi și creștea lungimea obișnuită a zilei. În cele din urmă, din cauza rundelor preoților și a sunetelor trâmbițelor, cel mai solid zid vrăjmaș s-a prăbușit. Dar, cu timpul, au început să slăbească în minte și au început să calce în picioare adesea legea - umbra viitorului; au început să disprețuiască pe prorocii care vorbeau pentru ca toți să audă, și apoi minunile evanghelice care au fost săvârșite de Hristos, în ciuda faptului că au văzut zămislirea nemăritată și nașterea Lui imaculată din Fecioară și au auzit glasul care mărturisea nevăzut despre Cel a cărui slavă ajunge până la cer - au văzut vindecarea bolilor trupești, săvârșită nu prin vreun medicament, ci printr-un singur cuvânt și o poruncă liberă - și învierea morților, și frica de demoni și puterea asupra furtunilor, și mersul pe mare, nu ca minunea lui Moise, când au mers pe mare, împărțită în două părți și pe un fund uscat, ci mergând pe suprafața mării, ca și cum ar fi pe scoarța întinsă a pământului, ca și cum calea ar trece printr-un fel de cetăți; (au văzut ei) și asigurarea cu hrană abundentă, pe cât I-a plăcut, și hrănirea satisfăcătoare în deșert, când au mâncat mii de oameni, pentru care mana nu a coborât din cer, nici pământul din adâncurile sale nu a oferit cele necesare, ci pentru care acest dar generos s-a revărsat din hambarele inefabile ale puterii divine; și - pâinea pregătită a crescut în mâinile celor care au slujit și, odată cu hrănirea celor care au mâncat, a crescut, astfel încât rămășițele au asigurat hrană abundentă pentru multe luni, iar după ce s-au hrănit cu pâine, au rămas același număr de coșuri câți apostoli au fost. Aceste minuni au fost văzute de toată lumea și le-au examinat cu mare atenție, precum și hrănirea cu pește, care nu a fost asigurată de mare, ci de Cel care a produs acest fel în mare. Pentru astfel de fapte bune s-au umplut de mânie, au început să-și trateze mântuirea cu ură și, considerând că este cea mai mare crimă să primească darurile Domnului, s-au aprins și mai mult împotriva Mântuitorului și a lui Hristos și, împărțindu-se în mai multe părți, s-au răzvrătit mai târziu împotriva lor înșiși; întrucât Domnul răstignit i-a condamnat chiar la această pedeapsă. Ar dura mult timp să spunem cât de mult au suferit în timpul opresiunii: nu le dădeau mâncare copiilor, ci ei înșiși erau măcelăriți pentru hrană,și ca remediu împotriva foametei au folosit ceea ce pentru ei era o gajă scumpă. Dar o nenorocire a lor este deosebit de mare, și anume că sunt împrăștiați în întreaga lume; astfel încât au pierdut chiar și închinarea la Dumnezeu și abia pot recunoaște platforma Ierusalimului, la care pot fi transportați atât de departe cât îi pot jeli pustiirea. Dar chiar și cu astfel de exemple (în fața ochilor noștri), mergem tot mai mult pe calea dezastruoasă a discordiei. Vai de mine! ne-am îmbogățit în nenorociri, iar întunericul a îmbrățișat și a acoperit totul; nenorocirile noastre sunt mult mai mari decât cele zece plăgi ale Egiptului. Ne temem deja de întunericul tangibil, ne temem ca nu cumva în momentul de față fumul acelui foc care este așteptat (înainte de sfârșitul lumii) să ne acopere, ne temem ca

Anticristul să nu participe la evenimentele prezente și considerăm viciile și evenimentele noastre prezente o ocazie favorabilă pentru (manifestarea) puterii sale; căci el nu atacă fortificațiile celor care au devenit buni și nu se apropie de cei înarmați cu dragoste. De aceea Ieremia spune în cartea sa: „Plâng și cer șiroaie de lacrimi pentru ochii mei" (Ieremia 9:1). Calamitățile înțelepciunea fac pe cineva să dorească și sunt suficiente pentru a provoca gemete, iar eu mă întristez, și nu există remediu pentru alinarea durerii, niciun cuvânt nu este suficient pentru aceasta; pentru că, după ce i-am învins pe dușmani, ne ruinăm imediat, ca niște nebuni ne devorăm propria carne și nu ne dăm seama că tragem unii asupra altora și fugim unii de alții. Căci dacă cererile înaintate maiestății voastre de către cei mai pioși episcopi și cel mai venerabil cler din districtul egiptean sunt de acord cu adevărul; atunci ce mulțime de fapte rele s-au săvârșit? Și unde poate cineva să găsească un sfârșit atât de amar pentru vreo tragedie? Cine nu va fi mișcat de o astfel de narațiune să-și părăsească calmul filozofic și să rămână fără lacrimi, auzind că Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, care stătea cu îngerii, care era în cor cu arhanghelii, - în venerabila vreme a Paștelui, când chiar și bandele de tâlhari își părăsesc ocupațiile, când armele nu sunt ridicate, pretoriile nu fac nimic și toți creștinii, lăsând alte ocupații, au o singură dorință de a dobândi participarea cu Hristos la suferințele Sale și la taina învierii, - a fost smuls din adâncurile mamei spirituale și, mai mult decât atât, de cei care, fiind învățați de el, s-au născut din nou în această sursă - (auzind) și că preotul care a adus jertfe fără sânge a fost ucis și mâna care a oficiat a fost pătată cu sângele său, că trupul său a fost tăiat în multe părți, supus la diverse insulte, a devenit un obiect de batjocură pentru oamenii nebuni, deoarece bărbați și femei și chiar tineri au transformat acest dezastru în triumf, condamnat la flăcări într-un oraș creștin și, după ce focul a fost distrus, redus în cenușă? Dar aceasta s-a făcut pentru ca preotul să poată ieși victorios din toate elementele; A fost sfâșiat în bucăți pe pământ, mistuit de foc, împrăștiat prin aer și, așa cum se întâmplă de obicei, fiind rupt în cele mai mici particule și atomi, a fost dus de valuri în izvoarele vecine, astfel încât nu a fost onorat cu o înmormântare creștină, care nu este refuzată nici măcar celor nelegiuiți. Cât de vrednic de probabilitate este că pe atunci păgânii și evreii, care disprețuiau atâtea minuni, râdeau de misterele noastre! Așadar, aceste evenimente vor fi fabule incredibile și amare pentru urmașii noștri. Dar cine este autorul acestor atrocități, dacă acuzatorii spun adevărul? El, desigur, care, pe când marele preot era încă în viață, s-a urcat cu forța pe scaunul lui Marcu și a invadat cu adulter camerele imaculate, apropiindu-se de altarul sacru cu picioarele nespălate, care el însuși s-a numit mare preot, care în același timp a încălcat toate canoanele părinților și el însuși, după cum a considerat de cuviință, a îndepărtat condamnarea de la sine și care, neavând nevoie de voturile celorlalți episcopi, a recunoscut alegerea neauzită și imaginară a sa (ca episcop), făcută de episcopi condamnați și, în plus, de doi; întrucât în regulile părinților care cinstesc Sfânta și preasfințita Treime se prevede că la alegerea episcopilor trebuie să fie prezenți în mod necesar cel puțin trei episcopi.... Dar el nu a luat în seamă un astfel de avertisment, pentru că în virtute nu putea depăși pe capul bisericii din Alexandria, ci a ales o altă cale, prin care s-a expus în calități opuse, și i s-a întâmplat același lucru care li se întâmplă oamenilor orbiți de o furie furioasă și care distrug tot ce le stă la îndemână, deși ar trebui cruțat în orice fel. Fiind astfel de oameni, aceștia îndrăznesc să-i vindece pe alții și fac aceasta nu cu inimă blândă și blândă, ci ca un doctor neexperimentat, capabil doar să taie și să ucidă, căruia i se cuvine cu adevărat să i se spună: „Doctore, vindecă-te pe tine însuți" (Luca 4:23). Așadar, l-a exclus din diptice pe cel care ar fi trebuit să fie onorat pe bună dreptate și în mod legitim cu un grad duhovnicesc și l-a introdus pe cel care, prin decretul atâtor episcopi, a fost

detronat de pe scaunul preoțesc. Dacă așa ar fi fost, așa cum s-a spus (căci, trăind la marginea Pontului, nu cunoaștem natura acestei chestiuni), atunci este necesar pentru dragostea voastră de pace să îndreptați această chestiune; căci dacă nu este distrusă cauza bolii, sănătatea nu poate fi restaurată. Și întrucât cei care la început au admis multe lucruri au menționat și conciliul, apoi, chiar dacă s-a întâmplat să suferim, am fost expuși pericolului pentru adevăr, noi, luând curaj și hotărâre liberă, vorbim despre el fără ascundere; pentru că în niciunul dintre noi nu există semne de deosebire, astfel încât să ne putem abate de la învățătura originală și, prin urmare, să ne împiedicăm adesea în rostirea unei sentințe despre adevăr; deși mulți, într-adevăr, din pasiunea pentru glorie și putere, acționează împotriva regulilor onestității, când ar trebui să se supună nu aroganței sau mândriei, ci vieții. Și acești oameni se abat de la adevăr și duc cu ei cea mai mare parte a oamenilor de rând, care sunt obișnuiți să se bucure de tulburări și să fie duși împreună cu cei ce sunt duși. Totuși, ar trebui să privim cu calm astfel de planuri rele ale oamenilor înarmați; pentru că minunile vorbesc în favoarea rangului episcopal 389. Căci este oare posibil să gândim altfel, după atâta timp, despre cei care urmează învățătura lui Grigore cel Mare?, episcop al orașului nostru, și alți episcopi cu același nume, și Vasile și nemuritorul Atanasie? Sau ar fi putut ei să gândească oarecum diferit despre ceea ce este neschimbat și, prin decrete ulterioare, să le încălce constant pe cele dintâi? Nu au respins ei mai degrabă atacurile adversarilor, care ridică mereu întrebări despre Dumnezeu, prin tăcerea lor și, după lungi necazuri, nu au restabilit pacea în sfintele biserici ale lui Dumnezeu? Căci, așa cum este vorba despre lucruri, atunci când bate o rafală puternică de vânt, din frecare împotriva sa, produce adesea foc și flacără de la sine, fără a fi fost câtuși de puțin expusă la ea, până când vântul încetează să mai bată; sau precum un foc ascuns în paie, fără niciun ajutor de a fi aprins, nici nu mistuie lucrurile care se află lângă el și nici nu poate fi stins complet, ci în loc de flacără, un fel de fum iese din paie în aer și, atunci când este aprins, fumul se transformă într-o flacără: așa acționează ei acum, când nemulțumirile care nasc intrigi împotriva noastră sunt ascunse înăuntru. Dar dacă noi, după ce ne-am adunat, ne hotărâm să intrăm într-o luptă cu adversarii noștri - pe care, în timp ce imperiul este guvernat de puterea voastră pioasă, nici urechile, nici ochii nu o aud vreodată - atunci există pericolul să ajungem la cea mai rușinoasă bătălie și ca confuzia să nu crească; și atunci nici ei, nici noi nu ne putem baza pe pace. Pentru a evita acest lucru, trebuie să luăm în considerare faptul că Regele cerurilor este deja la ușă, că poate trăim vremurile din urmă, că Domnul Însuși vine în slava Tatălui și va trebui să-L vedem nu într-o imagine, ci în toată slava Sa, că El va judeca pe toți oamenii care se clatină cu îndoială între frică și speranță pentru viitor și, prin urmare, așteaptă cu nerăbdare un rezultat sau altul. Și întrucât dragostea ta de pace a binevoit să ne ceară părerea și cu privire la cei care s-au adunat la Calcedon, atunci - privind la mulțimea acestor oameni împodobiți cu părul cărunt și înțelepciune, distinși prin toate darurile spirituale, care, în plus, au glorificat credința acelui număr de părinți pioși pe care Duhul Sfânt i-a adunat la Niceea și a celor pe care același Duh i-a adunat în cetatea împărătească, cu care suntem de acord - păstrăm cu pioșenie ceea ce au prevăzut și nu respingem în niciun fel un conciliu atât de important. Așadar, aceasta este ceea ce prezentăm pe scurt, nu într-o manieră aristotelică, ci cu simplitatea pescarilor. Dacă ceva a fost spus de noi în mod analfabet, sau din necunoaștere a combinației și frumuseții vorbirii, sau din cauza unei abateri mari de la subiect, atunci cerem îngăduință evlaviei tale.

Euippus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din mitropolia Neocezareei, a semnat și mă rog ca puterea iubitoare de pace a evlaviei

tale, preacuvios și iubit de Dumnezeu împărat, să se păstreze mulți ani, spre binele sfintelor biserici ale lui Dumnezeu și al întregii lumi.
Petru, episcop de Comana. Ioan, episcop de Polemonia. Grațian, episcop de Cerasuntia.
XLIX. Scrisoarea episcopilor din regiunea Helespontină către împăratul Leon
Către cel mai pios și iubitor de Hristos conducător al pământului, moștenitor al împărăției cerurilor, statornicul August, împăratul Leon, Seleuc, Uranius, Erythrius, Aelian, Iperitius, Paul, smeriți episcopi ai regiunii Helespontine.
Poruncile tale sunt vrednice de acțiunile tale, care ți-au încredințat frâiele guvernării. Întrucât acționezi conform credinței apostolice și virtuții catolice, Dumnezeu ți-a încredințat puterea asupra lumii, pe care o îndrumi spre o pace plăcută lui Dumnezeu. De aceea, sfinții și iubiții de Dumnezeu episcopi ai regiunii noastre, adunându-se, au citit scrisoarea domniei tale și cererile atașate acesteia, pentru a-ți declara că sunt în conformitate cu decretele bisericești. Prin urmare, luând în considerare cererile menționate mai sus și, pe măsură ce le citim, văzând cu ochii noștri, ca să zicem așa, uciderea preasfintului păstor, comisă într-un loc sacru, într-o fontă de botez, unde chiar și cei care fug acolo sunt cruțați, care sunt vinovați de cele mai cumplite crime, și, de asemenea, un fel de furie sălbatică și inexplicabilă, cum nu se găsește la barbarii feroci și la care a fost supus trupul său, dezvăluită nu numai împotriva lui, ci și împotriva întregii rânduieli a preoției și a evlaviei, și văzând că vinovatul crimelor comise prin mândrie și orbire iudaică a fost Timotei, suntem acum cuprinși de gemete și lacrimi; și nici trecerea timpului nu a putut să ne ușureze durerea; pentru că în vremurile creștine și ale voastre, astfel de ultraje au fost comise de creștini împotriva propriului lor păstor, cum nu s-a mai întâmplat din vremuri imemoriale, și nu se știe că vreun zvon a transmis ceva similar. Auzind acestea și reținându-ne cu greu lacrimile, declarăm că nu numai cei care au comis o astfel de ticăloșie nu sunt în niciun fel vrednici de episcopat, ci nici cel care a fost hirotonit de ei nu poate purta rangul preoțesc, chiar dacă a fost hirotonit conform canoanelor; când cel care, spun ei, a fost hirotonit (episcop), chiar, după cum se aude, a fost condamnat de episcopul său, Proteriu de preasfintă amintire, și de conciliul sfinților episcopi din districtul egiptean, și mai mult, spun ei, pe când marele preot era încă în viață și îndeplinea îndatoririle preoției, a primit o hirotonire necorespunzătoare de la episcopii condamnați împreună cu el și de la doar doi, prin urmare neconstituind numărul complet al hirotoniților conform canoanelor. Și pe lângă acestea, i-a îndepărtat din scaunele lor pe episcopii ortodocși și venerabili din aproape întregul district egiptean și i-a deposedat și pe clerici și monahi de funcțiile lor din orașele lor, iar în locul celor pe care i-a expulzat a încercat să ridice oameni care nu respectă canoanele și mincinoși. Ei spun că s-au făcut multe lucruri interzise de canoanele sacre și nepermise de decretele bisericești. Și pe lângă acestea, el afirmă că nu acceptă sfântul și ecumenic conciliu care a fost ținut la Calcedon, care în toate a păstrat credința inviolabilă a celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și, în același timp, a respectat ceea ce s-a hotărât la alte concilii, adică (la conciliul) sfinților părinți care s-au întâlnit în orașul domnitor și la primul conciliu din Efes, și cu săbii spirituale a smuls din rădăcini ereziile care se formau și astfel a confirmat în toate credința curată a celor 318 sfinți părinți menționate anterior, în care ne-am născut și ne-am botezat și botezăm și ne rugăm neîncetat să ne încheiem viața în ea. Dacă orbii condamnă lumina și mincinoșii adevărul, primii din cauza orbirii lor, iar ceilalți pentru căcă ei înșiși sunt condamnați de eroare și înșelăciune: știm că toți ereticii cenzurează sfintele sinoade care subminează sectele lor nelegiuite. Astfel, arienii și eunomienii acționează față de cei 318 părinți niceeni, macedonenii față de cei 150 de părinți care s-au întâlnit la

Constantinopol, iar nestorienii se opun Sinodului de la Efes, iar în final eutihienii și apolinarienii și alți inventatori ai răului față de cei 630 de părinți care s-au întâlnit la Calcedon, răspândind discordie ostilă adevărului și în nebunia lor fiind dovediți a fi mincinoși. Prin urmare, nu-l putem numi episcop pe Timotei, care este arătat a fi apolinar și, în plus, separat de fiecare sinod, ales nu conform regulilor și autorul unui astfel de rău, chiar dacă acuzatorii săi spun adevărul și nu-l primim în comuniune pe cel care este arătat a fi autorul unor astfel de rele; Și cerem puterii tale pioase să declare solemn grija sa pentru sfintele biserici și să mențină ordinea vrednică de dreptatea ta în districtul egiptean, astfel încât cei persecutați să fie eliberați de nevoia de a fugi, iar cei aruncați în confuzie să fie chemați din nou la pacea lor de odinioară și astfel ca unitatea să fie comunicată sfintelor biserici ale lui Dumnezeu care sunt acolo. Bisericile noastre, prin mila lui Dumnezeu și grija evlaviei tale, sunt în pace, unanimitate și mare acord cu privire la dreapta credință și cu buzele noastre te rugăm să te împotrivești celor care încearcă să convoace un sinod. Căci dacă ne întâlnim des, putem filozofa altceva decât ceea ce ne-a fost transmis de sfinții părinți și explicat de sfintele sinoade. Cei care doresc să se convoace un sinod nu se preocupă de nimic altceva decât ca cea mai mare parte a episcopilor, după ce au vândut vasele sacre, să-și cheltuiască toate lucrurile de valoare pe cheltuieli, propria întreținere și transporturi, iar unii dintre ei, pierzându-și viața în timpul unei călătorii sau pe mare, să fie recunoscuți ca simpatizanți în această povară sau păcat cu cei care caută un sinod. Ci mai degrabă poruncește ca toți preoții, rămânând în biserica și reședința lor, să ofere rugăciuni și cereri pentru autoritatea domniei tale.pentru ca cei persecutați să fie eliberați de nevoia de a fugi, iar cei aruncați în confuzie să fie chemați înapoi la pacea lor de dinainte, și unitatea să fie împărtășită sfintelor biserici ale lui Dumnezeu care sunt acolo. Bisericile noastre, prin mila lui Dumnezeu și grija evlaviei voastre, sunt în pace, unanimitate și mare acord cu privire la dreapta credință, și cu buzele noastre vă rugăm să vă împotriviți celor care caută să convoace un sinod. Căci dacă ne întâlnim des, putem filozofa despre altceva decât ceea ce ne-a fost transmis de sfinții părinți și explicat de sfintele sinoade. Cei care doresc să se convoace un sinod nu se preocupă de nimic altceva decât ca majoritatea episcopilor, după ce au vândut vasele sacre, să-și cheltuiască toate lucrurile de valoare pe cheltuieli, întreținerea și transporturile lor, iar unii dintre ei, pierzându-și viața în timpul călătoriei sau pe mare, să fie recunoscuți ca simpatizanți în această povară sau păcat cu cei care caută un sinod. Ci mai degrabă porunciți ca toți preoții, rămânând în biserica și locul lor de reședință, să ofere rugăciuni și cereri pentru puterea domniei voastre.pentru ca cei persecutați să fie eliberați de nevoia de a fugi, iar cei aruncați în confuzie să fie chemați înapoi la pacea lor de dinainte, și unitatea să fie împărtășită sfintelor biserici ale lui Dumnezeu care sunt acolo. Bisericile noastre, prin mila lui Dumnezeu și grija evlaviei voastre, sunt în pace, unanimitate și mare acord cu privire la dreapta credință, și cu buzele noastre vă rugăm să vă împotriviți celor care caută să convoace un sinod. Căci dacă ne întâlnim des, putem filozofa despre altceva decât ceea ce ne-a fost transmis de sfinții părinți și explicat de sfintele sinoade. Cei care doresc să se convoace un sinod nu se preocupă de nimic altceva decât ca majoritatea episcopilor, după ce au vândut vasele sacre, să-și cheltuiască toate lucrurile de valoare pe cheltuieli, întreținerea și transporturile lor, iar unii dintre ei, pierzându-și viața în timpul călătoriei sau pe mare, să fie recunoscuți ca simpatizanți în această povară sau păcat cu cei care caută un sinod. Ci mai degrabă porunciți ca toți preoții, rămânând în biserica și locul lor de reședință, să ofere rugăciuni și cereri pentru puterea domniei voastre.
Seleuc, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din mitropolia Amaseei, a semnat cu propria sa mână. Prin porunca pioasă a evlaviei

voastre, declar împreună cu cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din întreaga regiune părerea mea despre ceea ce cred despre dreapta credință a celor 318 sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea, care a fost confirmată și de Sinodul de la Calcedon, și despre Timotei, acuzat de cereri: și ne rugăm ca Domnul să vă păstreze puterea pentru mulți ani.
Uranius, episcop de Ivoreea. Erythrius, episcop de Amisus. Aelian, episcop de Sinope. Hyperitius, episcop de Til. Pavel, episcop de Adratus.
L. Scrisoarea episcopilor din regiunea Paflagonia către împăratul Augustus Leon
Către preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat și moștenitorul împărăției cerurilor, Augustus Leo, Petru, Etherius, Olympius, Saturnellus, Iperius, episcopii regiunii Paflagonia.
De mult ați înălțat sfintele biserici ale lui Dumnezeu, mai întâi prin a aduce lui Hristos Dumnezeu această jertfă dreaptă, care va întrece toate drepturile evlaviei și își va avea puterea atâta timp cât cea întemeiată de Marcian de binecuvântată pomenire rămâne fermă. Și astfel, iubind de Hristos și primind împărăția de la Dumnezeu (împărat), iubirea voastră de pace ne-a fost acordată în acest timp, pentru ca bisericile lui Dumnezeu întemeiate pretutindeni cu specială râvnă pentru unanimitate și fără dezbinare să păstreze credința dreaptă și pioasă. Căci din scrisoarea evlaviei voastre am aflat că domnia voastră este deosebit de preocupată de pacea orașului Alexandria. Și din cererile atașate la aceasta am văzut că, după ce l-a îndepărtat pe Proterie de binecuvântată pomenire din această biserică, Timotei însuși a hotărât să ocupe funcția de mare preot în acest oraș și a aranjat ca respectivul om să fie executat și să plece din această viață. Mai mult, urmașii lui Timotei spun că urmează credința celor 318 părinți și a sinodului care a avut loc la Efes, dar se constată că resping sinodul celor 150 de sfinți părinți care a avut loc în orașul imperial și sfântul sinod ecumenic de la Calcedon. Prin urmare, după ce am decis ceea ce noi, episcopii Paflagoniei, convenim, aducem acest lucru în atenția evlaviei voastre. După ce am înălțat mai întâi o rugăciune de ispășire Domnului nostru Iisus Hristos pentru autoritatea domniei voastre și pentru unitatea sfintelor biserici și după ce am citit cu mare atenție scrisoarea voastră și cererile atașate acesteia, aducem în atenția evlaviei voastre că toți episcopii iubiți de Dumnezeu care au venit înaintea noastră, după ce au primit învățătura evanghelică și apostolică și au urmat credința sfinților părinți care au învățat mărturisirea apostolică, ne-au transmis această credință împreună cu poporul credincios. Așadar, rugându-L pe Domnul și Dumnezeul nostru ca Împărăția și puterea Ta, dăruite nouă de Dumnezeu, să fie păstrate mulți ani, nu ne îndepărtăm în niciun fel de tradiția sfinților (318) părinți, nici de sinodul celor 150 de sfinți (părinți), convocat în cetatea domnitoare, nici de sfântul sinod ecumenic care a fost în mitropolia Calcedonului, și afirmăm că acestea (ultimele două sinoade) nu au făcut nici adăugiri, nici scăderi la tradiția celor 318 sfinți părinți, ci au fost convocate pentru a-i detrona pe cei care au început în mod arbitrar să respingă harul Duhului Sfânt și sfânta taină a dispensațiunii Domnului Hristos. De aceea, ei se opun și defăimează un alt mare și sfânt sinod al celor 318 sfinți părinți. Și sfinții părinți au recunoscut că este periculos să tacă despre necredința ereticilor care au încercat să submineze definiția acelui sfânt sinod și să nu expună deschis tuturor sfânta și adevărata credință. Din aceasta este evident că cei care acum neagă sfintele sinoade, nu din zel pentru evlavie, ci din lipsă de temei și încăpățânare în opinia lor, necinstesc nu numai pe sfinții părinți, ci și întregul ordin al preoților. Iar în ceea ce privește pe Timotei și ceea ce spun ei că a făcut rău (dacă, totuși, cererile înaintate domniei voastre de către cel mai onorabil cler al orașului Alexandria și cei mai sfinți episcopi ai districtului egiptean spun adevărul), afirmăm,că acțiunile sale par foarte grosolane și crude, iar în acest

mod de a le comite depășesc toate limitele impietății; astfel încât nu numai că pare nedemn de gradul de preoție, dar ar trebui și exclus din societatea laicilor; pentru că, împreună cu numeroasele crime pe care le-a comis, îndrăznește să defăimeze sfintele sinoade. Este în puterea Domnului Dumnezeu să-i ierte fapta pe care a comis-o împotriva preoției, care nu i-a adus deloc rău: dar este datoria voastră, cel mai mare dintre cuceritori, să oferiți Domnului Dumnezeu o jertfă dreaptă, supunând astfel de crime mari pedepsei, după discernământul vostru. Vă rugăm și implorăm evlavia voastră cu toată puterea voastră, ca în guvernarea evlaviei voastre, în pace și liniște, să păstrați neatinsă doctrina în care credeți, atât în cler, cât și în tot poporul, stabilindu-i în cea mai mântuitoare credință, și să vă opuneți celor care doresc să convoace noi sinoade în zadar; și vă rugăm, în virtutea evlaviei voastre, să ne îngăduiți ca, trăind în pace, mărturisind credința și tradiția sfinților părinți, să ne bucurăm de liniște și ordine netulburată, dedicându-ne zilele rugăciunilor și cererilor și, prin viața și purtarea noastră, plăcând Domnului Hristos spre slava credinței ortodoxe și înălțând rugăciuni pentru domnia voastră Domnului Dumnezeu, ca El să reverse peste puterea evlaviei voastre razele strălucitoare ale Sale. mâna dreaptă , care să vă păzească în pace și să vă acorde, împreună cu cei mai nobili și înalți nobili ai voștri și cu gloriosul și înțeleptul vostru senat guvernator, curajul și puterea de a supune uneltirile brutale și de a uni sfintele biserici iubitoare de Hristos, pentru pace și ordine în tot Imperiul Roman.

Petru, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu din mitropolia Gangrei, a semnat cu propria sa mână și, la porunca evlaviei voastre, împreună cu cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi din regiunea noastră, a declarat părerea noastră, care a fost exprimată mai sus în această scrisoare, și anume: care este părerea noastră cu privire la credința ortodoxă a celor 318 părinți care s-au adunat la Niceea, care a fost confirmată și de sfântul conciliu de la Calcedon, și, de asemenea, cu privire la Timotei, acuzat de petiții; și ne rugăm ca Domnul Dumnezeu să păstreze autoritatea voastră ortodoxă și iubitoare de Hristos mulți ani.

Etherius, episcop de Pompeiopolis, de asemenea. Olympius, episcop de Sura, de asemenea. Saturnellus, episcop de Amastra, a semnat și el (pentru sine și) pentru preasfințitul episcop (Iperius), întrucât acesta era bolnav.

LI. Scrisoarea episcopilor din Dardania către împăratul Leon

Către cel mai pios, invincibil și iubitor de Hristos suveran, constantul August, împăratul Leon, Ursilius, Dalmatius și Maximus, episcopi ai Dardaniei voastre.

În alegerea autorității voastre am învățat și am văzut hotărârea Mântuitorului Dumnezeu, atât pentru că El, prin puterea Sa, a supus toate neamurile vrăjmașe Împărăției Tale, cât și pentru că prin tine credința Lui a devenit tare și neclintită, astfel încât nimeni nu ar îndrăzni să întreprindă ceva nelegiuit sub împăratul cel pios prin insolență criminală; căci, așa cum toate decretele divine rămân în vigoare, tot așa în sacramentele lui Dumnezeu, cu ajutorul credinței evlaviei voastre, în ciuda diversității omenești, nu se produc schimbări. Căci ce poate fi considerat atât de periculos și atât de nelegiuit ca ideea că evlavia credinței, împrejmuită de granițe apostolice, întărită de nenumărate și sacre mărturii ale întregii Sfinte Scripturi și confirmată de decretul de la Niceea și de judecata sinoadelor de la Calcedon, poate fi încălcată de întreprinderi deșarte și ignorante, când pentru desăvârșirea deplină în credința sobornică este suficientă învățătura preaînțeleptului Solomon, care spune: „Fiți înțelepți în Domnul în dragoste și căutați-L în simplitatea inimii” (Înțelepciunea 1:1). Ce va face atunci impietatea cu cea mai josnică viclenie a sa, când nu i se permite în niciun fel să treacă dincolo de limitele carității? Dar, așa cum a dezvăluit scrisoarea trimisă smereniei mele, se pare că Timotei a respins aceasta (îndrumarea); însetând de

episcopat, a dobândit-o prin moartea unui episcop. De aceea, răutatea altora a căzut asupra lui și nu este chemat la adunarea frățească; căci este numit ucigașul fratelui său, deși nu a fost deloc jignit de Proterie de venerabilă memorie, pe cât se poate judeca după integritatea sa. După ce a dobândit alegerea printr-o astfel de moarte a acestuia din urmă, Timotei, după judecata iubirii voastre de pace, nu poate în niciun fel să păstreze această demnitate. Așadar, fie păstrată credința încredințată evlaviei voastre de către Dumnezeul cel veșnic: prin mila Lui, fie ca puterea care v-a fost dată cu toată slava să fie întărită pentru mulți ani. Și precum mila voastră este întotdeauna păzită de ispășirea lui Dumnezeu, tot așa să nu sufere deloc sfintele taine de la încercări ticăloase; ci, cu neîncetată evlavie, să fie temeinic întemeiată pacea dăruită lumii prin grijile evlaviei voastre.

Ursilius, Episcopul Dardaniei: Fie ca Bunătatea veșnică să păzească nevătămată dragostea ta de pace, Împărate preacuvios și neînvins, constant Auguste, pentru mulți ani, pentru pacea lumii și pentru Bisericile Catolice. Dalmațiu, Episcopul Nentinei, de asemenea. Maximus, Episcopul Diocleţianului, de asemenea.

LII. Scrisoarea episcopilor Mitropoliei Corintului către împăratul Leon

Către cel mai pios și neînvins suveran al universului și cel mai iubitor de Hristos împărat Leon, Petru, episcop al metropolei Corintului, și restul preaslăvitorilor episcopi supuși mie: Atanasie, Rufin, Alexandru, Candidus, Agatherus, Alexandru, Architim, Cyriacus, Thales, Domitius, Hosius, Constantin, Isicius, Ioan, Atanasie, Timotei, Afobius, Zoilus, Plutarh, Gerontius, (doresc) mântuirea în Domnul.

Toate (acțiunile) prin care guvernarea voastră pioasă conduce bine statul slujesc la slăvirea Domnului tuturor, Hristos; și mai ales acelea prin care firea voastră iubitoare de pace se străduiește să păstreze drepturile credinţei ortodoxe neatinse. Pentru acestea (acțiuni) Sfânta și venerabila Treime, răsplătind zelul vostru, a acordat și va acorda guvernării evlavia voastră și victoriile asupra dușmanilor și tot ce vă este dorit. Și întrucât dragostea voastră de pace a binevoit să ne scrie și ne-a poruncit să ne exprimăm deschis părerea, declarăm autorității evlaviei voastre următoarele: Am hotărât ca ceea ce a fost decretat de sfântul sinod ecumenic de la Calcedon să rămână neschimbat în toate hotărârile sale, ca fiind în acord cu sfintele sinoade precedente și necontrazicând în niciun fel nici sinodul de la Niceea al celor 318 sfinți părinți, nici sinodul de la Constantinopol al celor 150 (de părinți), nici sinodul din Efes, convocat sub Chiril de fericită pomenire. Căci nimic nu a fost lăsat neîngrijit în această sfântă și mântuitoare credință care să dea naștere la îndoială; Și în legătură cu un astfel de subiect nu este necesar să se ridice frecvent discuții generale, ca și cum mântuirea neamului omenesc s-ar baza pe noutatea expresiilor și nu pe o credință fermă și o conduită dreaptă. Iar în ceea ce-l privește pe Timotei am văzut că el, așa cum am aflat din cele scrise (despre el), nu a primit preoția nici după reguli, nici prin drept. Dar cum ar trebui decis cazul său după Dumnezeu și cum ar trebui liniștite sfintele biserici ale lui Dumnezeu stabilite în acea regiune, aceasta depinde de voința și dreptatea evlaviei voastre, care se îngrijește de pacea bisericilor nu mai puțin decât de siguranța orașelor și a supușilor, pe deplin conștientă de ceea ce i-a fost dat prin hotărârea lui Dumnezeu spre guvernare, adoptând în egală măsură hotărârile bisericești și legile sale proprii și în spiritul apărării atât a credinţei ortodoxe, cât și a drepturilor statului. Așadar, fie ca Dumnezeul cel milostiv și Domnul tuturor să primească rugăciunile noastre, pe care le oferim neîncetat pentru autoritatea domniei voastre; astfel încât întreaga lume și sfintele biserici ale lui Dumnezeu să fie guvernate de voi în pace, liniște și credință ortodoxă.

Petru, Episcop al Mitropoliei Corintului. Sfânta și Consubstanțiala Treime, care a înălțat neamul tău spre întărirea credinţei ortodoxe și spre mântuirea neamului

omenesc, să-ți păzească puterea ta pioasă, venerabile împărate, și dragostea ta de pace pentru mulți, mulți ani.
Atanasie, Episcop al Atenei, de asemenea. Rufinus, Episcop al Tespinului, de asemenea. Alexandru, Episcop al Patrasului, de asemenea. Candidus, Episcop al....., de asemenea. Agather, Episcop al Megarei, de asemenea. Alexandru, Episcop al Elateei, de asemenea. Architim, Episcop al Tebei, de asemenea. Cyriacus, Episcop al Carystheniei, de asemenea. Thales, Episcop al Argosului, de asemenea. Domitius, Episcop al....., de asemenea. Hosius, Episcop al Lacedemonului, de asemenea. Constantin, Episcop al Chalcisului, de asemenea. Isicius, Episcop al Tanagrenelor, de asemenea. Ioan, Episcop al Messeniei, de asemenea. Atanasie, Episcop al Propontumului, de asemenea. Timotei, Episcop al Megalopolisului, de asemenea. Afobius, Episcop al Coronei, de asemenea. Zoilus, Episcop al Corsiei, de asemenea. Plutarh, Episcop al Plataeei, de asemenea. George 390 , Episcop al....., de asemenea.
LIII. Scrisoarea episcopilor din Galatia I către împăratul Leon
Către preacuviosul și iubitorul de Hristos împărat, Augustus Leo, Atanasie, Iulian, Proclian, Epifanie, Daniel, Amatie și Eufrasie, episcopii primei Galații.
Ce cuvânt poate lăuda cu vrednicie pe Domnul Hristos, care a dăruit o asemenea fericire neamului omenesc și care își arată providența în fiecare moment al vieții sale? Iată, după binecuvântata pomenire a suveranului Marcian, care a plecat la Dumnezeu și s-a mutat din slavă în slavă și a dobândit împărăția cerurilor cu sceptre pământești, Domnul a înălțat puterea ta la împărăția sa, care a moștenit și evlavia sa, pentru ca aceasta să rămână și să se păstreze în biserici după râvna ta apostolică pentru credință. De aceea, îndată ce Dumnezeu te-a înălțat pe tronul împărătesc, tu, din primele roade ale faptelor tale, ai adus jertfa cea mai generoasă Celui ce ți-a dat împărăția, adică această lege, călcând în picioare învățăturile mincinoase și promovând adevărul bisericii. Căci, arătând întotdeauna grijă de lucrurile divine, nu ai lăsat tulburarea care s-a iscat în Alexandria fără o investigație deosebită și atentă: ci printr-o scrisoare a ta evlavioasă către cel dintâi Galatia ai poruncit ca un sinod al sfinților episcopi să se întruneze în mitropolia Galatiei, pentru ca noi, după ce am discutat cu atenție și am citit de mai multe ori cererile atașate scrisorii tale de ambele părți - de la sfântul sinod egiptean și clerul alexandrin, precum și de la susținătorii lui Timotei, să ne exprimăm părerea pe care o avem cu privire la sfântul Sinod de la Calcedon și la evenimentele care au avut loc în Alexandria. Prin urmare, noi toți, adunându-ne repede, mai întâi de toate și ca început, am hotărât să ne rugăm Domnului tuturor, ca El să-ți trimită de sus o răsplată pentru o asemenea grijă față de Biserica Sa și să-ți păstreze evlavia mulți ani de dragul dogmelor sfinte. Apoi, după ce am examinat cererile, vă declarăm autorității noastre ceea ce gândim. Prin urmare, noi păstrăm și păstrăm credința în care ne-am născut și cu care ne rugăm cu toții să ne înfățișăm înaintea cumplitei judecăți a lui Dumnezeu, în care am fost botezați și, nefiind chemați la preoție pe merit, îi învățăm pe cei care primesc harul credinței. Această credință a fost transmisă de venerabila ceată de evangheliști și de glorioasa ceată de apostoli, cărora în special le-au fost inspirate de sus misterele cerești și a fost, de asemenea, legitimată de ceata a 318 sfinți episcopi adunați în orașul Niceea, care au expus credința apostolică cu precizie și în spirit apostolic și au păstrat cu fermitate dogmele divine ale Bisericii noastre, așa cum alte sinoade ale sfinților episcopi ai Bisericii Catolice, adunate după necesități din cauza ereziilor apărute, au ordonat ca această credință să fie păstrată intactă. Cu toate acestea, Calcedonul (Conciliul), convocat din ordinul celui mai iubitor de Hristos suveran, a avut aceeași părere despre aceasta; a hotărât să păstreze dogmele acelor sfinți părinți invariabil și inviolabil și a condamnat în egală măsură atât una, cât și cealaltă contradicție cu adevărul, deoarece ambele sunt recunoscute ca

fiind în egală măsură nelegiuite și duc la distrugere; El a răsturnat nebunia ticălosului Nestorie, care a dovedit cu nelegiuire divizarea și dezbinarea dispensației Domnului Hristos, precum și furia lui Apollinaris, care a introdus confuzie în întruparea aceluiași Unul-Născut și a spus cu nebunie multe alte lucruri contrare adevărului. Așadar, atât sinoadele Calcedonului, cât și alte sinoade au hotărât ca adevărata mărturisire de credință a celor 318 părinți ai noștri să rămână neatinsă: iar noi,episcopi aleși ai bisericilor din regiunea Galatiei, o respectăm cu strictețe cu toate popoarele acestor biserici. Căci fermitatea dogmelor apostolilor și ale părinților noștri este imuabilă, neavând nevoie de adăugiri și nesuferind nicio diminuare; ea (credința) trebuie respectată până la sfârșitul veacurilor în forma în care părinții au stabilit-o și au promulgat-o; și va rămâne străină de orice inovație. Nu este nimeni mai mare decât apostolul Pavel în ceea ce privește propovăduirea adevărului bisericesc, pentru că el a fost socotit vrednic să fie un vas ales ((Faptele Apostolilor 9:15). Nu este nimeni mai vrednic decât un înger să slujească tainelor cerești, pentru că o ființă curată este capabilă să slujească celor mai curate. Totuși, dacă fie Pavel ar vrea să poruncească ceva ce el însuși nu învățase mai înainte, fie un înger, Biserica lui Dumnezeu nu va primi, știind ce este scris. Prin urmare, dacă un înger a declarat ceva dincolo de ceea ce a învățat Pavel și de ceea ce a propovăduit corul celor 318 sfinți episcopi, atunci nu ne vom teme de demnitatea îngerească de a învăța altceva decât ceea ce am învățat de la sfinții părinți și nu ne vom ofensa de meritul lui Pavel, care a fost răpit în rai și căruia i-au fost încredințate cuvinte de negrăit. Căci există următoarea lege: „Dacă noi sau un înger din cer propovăduim o Evanghelie contrară celei pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema” (Galateni 1:8) .). Aceasta nu se datorează faptului că Pavel, care a acționat și a vorbit la inspirația lui Hristos, a fost schimbător în învățătura sa, nici pentru că un înger trimis din ceruri pentru a sluji mântuirii noastre ar putea spune ceva nepotrivit cu harul sacramentelor, ci pentru că, având în vedere astfel de persoane care complotează ceva contrar dogmelor bisericești, să distrugem orice încercare de inovație. Prin urmare, cu toată puterea noastră păstrăm dogmele sfinților părinți și recunoaștem sfântul conciliu de la Calcedon, care va păstra invariabil bogăția dogmelor patristice pentru sfintele biserici. Iar cei care se desprind de acest conciliu nu știu că, negând conciliul calcedonian pe nume, se separă de fapt, fără îndoială, de întreaga societate a preoților din întreaga lume. Este glorificat de toți cei care au fost la acest conciliu, absolut nimeni nu a fost împotriva lor. Dar dacă unii câțiva au rămas din vreo nevoie în regiuni, s-au alăturat comuniunii sale, pentru că el, după cum se știe, păstrează vechile dogme ale Bisericii. Deși zvonurile ne-au adus de mult în atenție evenimentele care au avut loc în Alexandria, dar, aflând acum întregul adevăr din cereri și neavând nicio măsură a durerii noastre, căutăm surse de lacrimi și plâns, egale cu tânguirea lui Ieremia, care știe să egaleze suspinul cu suferința. Căci cine se poate abține (de la lacrimi), chiar dacă ar avea un duh mai puternic decât adamantul, auzind că în locurile sfinte nu s-a respectat nicio rușine și că sfântul loc al răscumpărării noastre comune, adică venerabila fontă de botez, a fost insultat de atacul multor oameni care, poate, și ei înșiși au primit răscumpărarea de păcate în el, în timp ce tot ce este divin nu ar trebui supus niciunei insulte? Și ce ar putea fi mai neomenesc decât faptul că, în timpul uciderii unui preot, ceea ce era teribil chiar și de auzit, mânia nu numai că nu a cunoscut limite la moartea lui, dar s-a arătat și nestăvilită după moartea lui? Furia se stârnește de obicei împotriva dușmanilor; dar pe cine nu socotești dușman, natura te învață să-l venerezi. Întregul oraș a fost plin de o mulțime de atrocități și se spune că membrele tăiate ale celui care săvârșea sfintele sacramente au fost aruncate peste toate piețele și portițele și, în cele din urmă, arse și prefăcute în cenușă. Și nu numai că l-au redus la această stare pe învățător și pe preot,

dar i-au și risipit cu jale în vânturi. Plângând acest lucru cât am avut puterea, declarăm cu privire la Timotei, autorul unor crime atât de mari, așa cum arată petițiile, întocmite după părerea noastră pe bună dreptate, conform decretului pios al puterii tale, că dacă cuvintele acuzatorilor sunt într-adevăr în acord cu adevărul, atunci dovedesc că este străin de orice preoție. Căci legea bisericească interzice ca oricine este detronat din orice motiv nu numai să fie ridicat la un grad superior, ci și să rămână în rangul pe care îl avea înainte, cu excepția cazului în care cel care l-a detronat prin propria sa voință îl absolvă din nou, sau, mai degrabă, conciliul sfinților episcopi nu ia vreun decret cu privire la el. 391... Nu există nicio lege care să interzică episcopii care au fost lipsiți de demnitatea lor, așa cum arată (petițiile), să poată ridica pe altul la rangul pe care ei înșiși l-au pierdut; de asemenea, este interzis să se facă hirotonirea unui episcop conform ritului bisericesc doar la doi, chiar dacă aceștia sunt cei mai onorabili dintre toți și liberi de orice acuzație . 392 Și din moment ce el (Timotei) a fost hirotonit, spun ei, în timpul vieții preotului care conducea biserica și fără o hotărâre întocmită corespunzător cu privire la hirotonire: aceasta depășește orice neadevăr. Cât despre crima inumană comisă de el sau cu participarea sa, așa cum arată (petițiile), aceasta este interzisă nu numai de canoanele (ecleziastice), ci și de legile (civile) și de legea comună a naturii. Prin urmare, dacă petițiile acuzatorilor se dovedesc a fi juste, atunci preaînțeleapta voastră scrisoare nu va aduce nimic preoției lor. Așadar, puterea invincibilă și triumfătoare, după ce a învățat ceea ce acceptăm ca fiind cel mai bun, să-și păstreze rânduiala benefică și înțeleaptă în sfintele biserici, să binevoiască să păstreze decența în adunarea celor pioși și să păstreze unanimitatea și pacea în trupul lui Hristos, cu tot curajul și fermitatea. Să știe iubirea voastră de pace, să recunoască și cei care, nu știu cum, au fost înșelați, că nici Sinodul de la Calcedon, nici altcineva care are comuniune cu evlavia Bisericii apostolice, nu conține altă credință decât cea evanghelică străveche, pe care sinodul celor 318 părinți, inspirat de cel mai înalt har, a lăsat-o bisericilor lui Hristos ca o credință neschimbată. Dar cei care, sub influența propriilor patimi, acoperindu-se doar cu pretextul plauzibil al geloziei, dar în realitate înșelând pe cei simpli, au instigat biserica din Alexandria , își pronunță judecata asupra lor înșiși, oricine ar fi. Ei nu pot aduce nici o intenție curată, nici un cuvânt de dreptate împotriva sfântului Sinod de la Calcedon; pentru că nu numai că se separă de acesta, dar nici nu recunosc sinodul sfinților părinți care s-a ținut în cetatea domnitoare, în ciuda faptului că acolo s-a prescris păstrarea cu grijă a dogmelor celor 318 sfinți părinți și că la sfântul sinod, printre primii, a fost prezent un om apostolic, fără orice viciu în cuvânt sau faptă, căruia la acea vreme i-a fost încredințată marea preoție în cetatea Alexandria. Dar El, care a dat venerabila putere a evlaviei voastre statului roman și sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, fie ca El să prelungească anii domniei voastre, să stabilească prin voi pacea și unitatea printre oile lui Hristos, fie ca El să supună toate neamurile vrăjmașe puterii voastre; astfel încât, protejați din toate părțile de pacea lui Hristos, să păstrați intacte dogmele părinților și să aduceți întregul stat într-o ordine armonioasă. Anastasie, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu, mitropolit al Ancyrei, semnând cu mâna mea, după rânduiala evlaviei tale, am expus în scrisoarea de mai sus ce cred despre mărturisirea sfinților părinți care s-au adunat la Niceea, căreia, după cum se știe, a urmat sfântul conciliu de la Calcedon, și, de asemenea, despre Timotei, care a fost acuzat de cereri; și mă rog pentru păstrarea ta mulți ani.
Iulian este și el episcop. Proclian este și el episcop. Epifanie este și el episcop. Amatie este și el episcop. Daniel este și el episcop. Eufrasie este și el episcop.
LIV. Scrisoarea episcopilor din Epirul antic către împăratul Leon Augustus

Celui preaiubitor de Dumnezeu, preacuvios și preaiubitor de Hristos, învingător, triumfător, statornic Augustus Leo, smeritul Episcop Eugen (îi urează) mântuire în Domnul.
Primind cumplita scrisoare a autorității tale prin magistranul Eutropius, slujitorul măriei tale, m-am bucurat foarte mult (căci întotdeauna primim milă din dragostea ta de pace) de ceea ce poate face autoritatea ta, având grijă de sfintele biserici ale Domnului Iisus Hristos și de toți săracii care sunt sub autoritatea ta. Pentru aceasta Dumnezeu a ales evlavia ta în tot statul roman, referindu-te la gândul înțelepciunii, după cum este scris: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii" (Psalmul 110:10 ; Proverbe 1:7), înțelepciune care întrece pe înțelepții lumii - fie ca măria ta să-i nimicească pe cei ce lucrează nedrept și să-i izbăvească pe cei drepți din mâinile celor răi. Am auzit cum lupii au intrat în turmă, smulgând oile de la mieii lor și netezându-se de glasul păstorilor. Răgâie deodată, iubite Leu, fii înfricoșător pentru ei, iar ei, temându-se de Leul care atacă, vor fugi și vor lăsa ce au furat. Se cuvine evlaviei tale să faci așa, ca atât numele puterii tale, cât și porunca cumplită a evlaviei tale să se răspândească în toată lumea, după cum este scris: „După numele Tău, Dumnezeule, așa este și lauda Ta" (Ps. 47:11). Iar Solomon, fiul lui David, spune: „Mustrarea împăratului este ca răcnetul leului" (Prov. 19:12). Dumnezeu Atotputernicul a slăvit numele Leului mai presus de tot ce este pe pământ; fie ca el să-i înrobească pe toți cei ce vor să se înalțe împotriva fricii de Dumnezeu. Căci este scris (1 Regi 13): Dumnezeu Atotputernicul a zis profetului Șimei să meargă la împăratul Ieroboam și să-l mustre pentru faptele lui rele; și Dumnezeu i-a poruncit profetului să nu mănânce pâine și să nu bea apă în locul acela. Și după ce profetul i-a spus regelui Ieroboam porunca Domnului și a auzit cuvintele neadevărate, și după ce a mâncat pâine și a băut apă în locul acela, atunci Dumnezeu a dat poruncă leului, și acesta l-a aruncat pe profet de pe măgar, l-a sfâșiat și l-a împrăștiat pe drum, pentru că încălcase porunca Domnului. Căci îi spusese să nu mănânce, nici să nu bea, ci să mănânce și să bea. Și s-a spus în Scriptură până în ziua de azi ce i-a făcut leul profetului. Așadar, se cuvine numelui evlaviei voastre să vestiți în tot pământul porunci cumplite împotriva tuturor celor care ar îndrăzni să calce poruncile divine. Căci ei sunt fiii lui Timotei, care au comis o nedreptate ascunsă, au ucis un om și i-au luat soția. Și Dumnezeu Atotputernicul n-a vrut ca el să facă aceasta și Majestatea Voastră nu i-a poruncit să facă aceasta; Și când ei (Timotei și complicii lui) L-ar fi rugat pe Dumnezeu Atotputernic să aibă milă de ei și să ceară puterea evlaviei voastre să-i curățească de sângele pe care îl au pe mâini, se împrăștie în diferite (direcții), voind prin înșelăciune, după cum este scris, să îndepărteze pe mulți de la dreapta credință, dacă pot, îi înșeală chiar și pe cei aleși, după cum este scris în sfânta Evanghelie (Matei 24:24).). Căci aceasta este credința dreaptă și nebiruită, după cum este scris: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul" (Ioan 1:1). Însuși Cuvântul a locuit în Maria și, după cum se citește, S-a îmbrăcat în trup... prin arta lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Iisus Hristos. Și fericitul Pavel mărturisește că Hristos Iisus S-a născut din Maria, din seminția lui David, prin Duhul Sfânt (Romani 1:3-4), trimis de Tatăl care este în ceruri, pentru ca, venind în lume și trăind aici, să înnoiască orice trup în trupul Său și în El să ne descopere toate lucrurile. Primul om a fost creat de Tatăl Său și, de aceea, după ce a pierit, a fost dobândit prin viața Fiului. Și iarăși, când diavolul cel potrivnic, nevrând să fie fiu al luminii, a început să se lupte împotriva oamenilor și a dat tot trupul omenesc poftei, Dumnezeu Atotputernicul n-a voit nimicirea creației Sale, ci a trimis Duhul Său Sfânt la Maria în Galileea, pentru ca prin El vrăjmașul să fie învins și lipsit de putere în acel trup pe care îl cucerise și prin care îl înșelase. Căci trupul Domnului nostru Iisus Hristos a dat

viață oricărui trup, ca în propriul său trup să descopere templul dreptății. Prin El am devenit liberi, precum spune fericitul Pavel (Galateni 5:1) și mărturisește profetul Isaia. Când (acesta din urmă) L-a văzut pe Domnul Dumnezeu, a strigat: „O, nenorocitul meu și cu buze necurate, și L-am văzut pe Domnul Împărat !” Și îngerul, luând cu un clește un cărbune aprins de pe altar, l-a pus la gura profetului; și îngerul a zis profetului: „El îți va lua fărădelegile” (Isaia 6:5, 7). Îți cerem autoritatea să le poruncești să le spună de ce îngerul a luat cărbunele cu fier (clește), dar profetul Isaia nu l-a putut atinge cu degetele trupești, pentru că s-ar fi ars. Și dacă nu au putut spune înaintea autorității tale biruitoare, atunci noi spunem cu (tot) adevărul, ceea ce ne-a poruncit dragostea ta de pace, arătând cum în Sfânta Scriptură se citește despre toiagul de fier: Hristos, după cum este scris, este toiag în foc și este foc (Psalmul 2). Se pot apropia degetele trupești de el și nu se ard? Dar când un toiag de fier este luat cu clește de fier, care este asemănător fierului, atunci îl țin cu degetele trupești și nu se ard. Tot așa, când cei ce îl țin scufundă un toiag de fier și foc asemănător cu el în apă, atunci degetele îl pot ține și nu se ard. Așa a fost și cu Ioan, care, ca un artist, L-a ținut pe Domnul în apă la botez, ca pe foc. Și atunci sfinților preoți ai lui Dumnezeu li s-a dat puterea de a ține sfântul trup al Fiului lui Dumnezeu și nu se ard, dând oamenilor hrană veșnică. Se citește (în Scriptură): „viața omului este pâinea și apa” (Sir 29:24). Viața oamenilor nu este pâinea pe care o mănâncă evreii și poporul necredincios, ci trupul, care este în interior Fiul lui Dumnezeu, din Fecioara Maria, și care este lucrarea acelui Dumnezeu care este Fiul lui Dumnezeu, pâinea care s-a pogorât din cer. Ioan 6). Viața oamenilor nu este apa care vine din multe izvoare (căci mulți n-au apă); ci apa care este viața oamenilor este apa botezului, care este de la Dumnezeu. După cum un toiag de fier este foc și nu poate fi ținut fără un clește de fier, tot așa Cuvântul care era la început nu putea fi ținut și nici nu putea deveni viața oamenilor, dacă nu ar fi fost îmbrăcat în trup, ca în acest trup să poată fi ținut după asemănarea (focului). Și fără un trup omenesc nu putea fi ținut, așa cum Isaia nu-l putea ține cu degetele sale trupești; pentru că Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă îmbrăcat în trup (Ioan 1:14). Cum puteau ei arăta că, din momentul în care Adam a fost creat până în momentul în care Hristos a venit și a fost îmbrăcat în trup de Fecioara Maria, fiecare persoană aleasă putea ține Cuvântul, care „înaintea luceafărului dimineții” (Psalmul 109:3), așa cum mulți îl devorează acum? Nu i-a iubit Dumnezeu, așa cum îi iubește acum, pe cei care aparțineau acelei generații? I-a iubit și s-a bucurat foarte mult de ei. După cum un stăpân prudent dospește aluatul și nu-l amestecă imediat cu lichidul, ci îl lasă așa câteva minute, apoi, luând lichidul, îl dospește și astfel îl oferă prietenilor săi să mănânce: așa se face și acum, pentru ca aceste exemple să fie suficiente pentru cei necredincioși. Când Avraam i-a spus Sarei să facă trei măsuri de aluat, nu i-a spus numele, pentru că încă nu udase aluatul. Când Dumnezeu a venit și a dat harul Tatălui, El a zis: „Împărăția cerurilor este asemenea aluatului, pe care o femeie l-a luat și l-a ascuns în trei sărituri de făină, până când s-a dospit toată” (Matei 13:33 ; Luca 13:21). Care dintre profeții vechi sau noi a spus că aluatul s-ar fi amestecat cu lichidul, dacă nu S-ar fi arătat Hristos Însuși, care a venit, după voia dumnezeirii Sale, și a amestecat creația Tatălui, după voia Tatălui Său, după cum este scris: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmul 39:8-9))? Știm că Cuvântul era la început, înainte de creație și înainte de soare și așa a continuat până când această creație a devenit o faptă; căci aluatul lumii este mai vechi decât creația. Cât despre ceea ce au conceput și au spus înaintea autorității domniei voastre, așa cum am aflat din cele scrise, și anume, că sinodul care a fost în cetatea Niceea le-a fost suficient și că nu au fost deloc de acord cu sinodul de la Calcedon, fie ca măreția voastră să-i mustre cu înțelepciunea sfinților apostoli, care, adunându-se în Ierusalim, cu excepția apostolului Pavel, au

scris cu toții împreună cartea Faptele Apostolilor, pentru credința Domnului Iisus Hristos; și ceea ce au scris ei rămâne în sfintele biserici; și după mulți ani (unii) dintre ei au venit în marea cetate Antiohia, și fericitul Pavel a venit și el la ei; și când s-au adunat în sfânta și marea biserică, fericitul Pavel, ridicându-se în picioare, așa cum este scris, l-a certat pe fericitul Petru înaintea întregii biserici; El i-a zis lui Petru: „Dacă tu, fiind iudeu, trăiești ca neamurile și nu ca iudeii, de ce îi silești pe neamuri să trăiască ca iudeii?" (Galateni 2:14); iar Petru și ceilalți apostoli nu l-au contrazis pe Pavel, ci au primit cuvintele lui Pavel cu recunoștință, rămânând în adevărata credință, care le-a fost întărită prin Pavel. Dacă cei care erau lumina lumii și fuseseră în contact cu Hristos Domnul de mult timp au primit cuvântul lui Pavel, pe care Dumnezeu l-a ales mult mai târziu, atunci cu cât mai mult ar trebui cei trimiși de Timotei în autoritatea ta să primească învățătura sfântului sinod și a fericitului și pururea pomenitului Marcian și tot ce a fost stabilit în mod legitim despre adevărata credință la Calcedon? Dar ei, prin viclenia lor voită și răuvoitoare, nu sunt de acord cu sfântul sinod și cu prorocii sau cu apostolii. Fericitul David îi mustră și îi respinge îndeajuns pe cei care nu simt că primesc Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl aud zilnic cu urechile lor. David spune: „Numele Lui dăinuie mai înainte de soare" (Psalmul 72:17). Și când S-a născut din Sfânta Fecioară Maria, Dumnezeul Atotputernic I-a zis din nou: „Astăzi Te-am născut" (Ps. 2:7). Este teribil și oribil să gândești că Dumnezeu spune o minciună în aceste cuvinte ale Sale: „Numele Lui dăinuie mai înainte de soare" și din nou, când S-a născut din Fecioară Maria: „Astăzi Te-am născut" . Și se mai spune: „Maica Sion zice: Omul și omul se naște în ea și El este Temelia și Cel Preaînalt" (Ps. 86:5). Și David însuși, prin inspirația Duhului Sfânt, spune despre sine: „Domnul a zis Domnului său : Șezi la dreapta Mea " (Ps. 109:1).). Așadar, am scris spre evlavia voastră, spre slava lui Dumnezeu și a lui Hristos și a Sfântului Duh, ceea ce ne-au lăsat ca o comoară apostolii și prorocii și drepții care locuiau în cetăți și peșteri, făcând cele plăcute înaintea lui Dumnezeu. Chiar și înainte de aceasta, sfinții și venerabilii arhiepiscopi v-au scris iubitoarei voastre de pace despre adevărata credință și despre Sinodul de la Calcedon (căci ambele sunt aceleași înaintea lui Dumnezeu). Și precum jertfa lui Avraam a fost mai înainte, apoi a lui Iov și, în cele din urmă, a sfinților care aduc jertfe în vremurile recente, tot așa a primit Dumnezeu hotărârile sfântului sinod - primul și cel de pe urmă. Aș vrea ca măreția voastră să insufle fiilor lui Timotei (următoarele) în prezența voastră: Avraam a jertfit un berbec și Dumnezeu a primit și S-a bucurat (Gen. 22); Iov a adus șapte berbeci și șapte tauri într-o singură jertfă lui Dumnezeu și Dumnezeu a primit și S-a bucurat (Iov 42); sfinții apostoli au adus trei pâini, care sunt trupul lui Hristos și Dumnezeu le-a primit. Ce credeți că vor spune fiii lui Timotei: Este berbecul lui Avraam ca cei paisprezece pe care i-a adus Iov? Sau vor spune ei poate că berbecul lui Avraam nu era ca cei paisprezece ai lui Iov? Noi suntem cu toții fii ai lui Avraam, chemați la adevărata credință (Romani 9 ; Galateni 3). Dar Avraam și Iov, care I-au plăcut lui Dumnezeu, nu au primit botezul. Suntem noi separați de ei? Doamne ferește: noi credem că atât ei, cât și noi suntem fii ai Celui Atotputernic. Așa trebuie crezută autoritatea voastră și stabilită adevărata credință. Dumnezeu este perfect și oamenii nu pot cerceta divinitatea Lui. Căci, așa cum nimeni nu poate micșora sau schimba soarele, tot așa nimeni nu-L poate (cuprinde) pe Creatorul soarelui pentru totdeauna. - Am scris acestea cu frică, spre puterea evlaviei voastre, în ziua a 27-a a lunii august, în al doilea an al domniei voastre, a zecea indictională. Salut măreția voastră și pe toți cei care iubesc pacea voastră și îl implor pe Dumnezeul Atotputernic să vă întărească puterea pentru mulți ani în această lume și în veacul viitor, înaintea lui Dumnezeu. Greșeli de scriere

Tipărit: Ar trebui să citească:
Pagina 22, rândul 3 de jos în sus :
(vezi mai sus, p. 7). (vezi mai sus, p. 6).
Pagina 66, rândul 2 de jos în sus :
Vezi mai sus, pp. 103–110. Vezi mai sus, pp. 46–48.
Note
1
Astfel, conform textului grecesc; dar în textul latin sunt enumerate aici aceleași persoane care sunt arătate la începutul celui de-al doilea act al acestui conciliu (vezi vol. 3). Ed.
2
Astfel, conform textului grecesc; dar în textul latin sunt enumerate aici aceleași persoane care sunt arătate la începutul celui de-al doilea act al acestui conciliu (vezi vol. 3). Ed.
3
Textul latin enumeră aici încă 17 episcopi. Ed.
4
Aici, în textul grecesc, se află cuvintele: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω , (adică eu citesc, noi citim, el a citit în latină); în traducerea latină, acestea sunt tipărite pe margine: Latine legi, legimus, legit. Această marcă a cititorilor și o alta, scurtă: Ρομαϊϛὶ – Latine, se găsesc mai departe pe marginile ambelor texte – grecesc și latin. Ed .
5
Vezi Actul 1 (vol. 3).
6
Vezi Actul 2 (vol. 3).
7
Cuvintele din paranteze se găsesc doar în textul latin și nu sunt prezente în cel grecesc. Ed.
8
În latină: Armenia.
9
După alții : insulele Pharos.
10
După alții : Topirsky.
11
Vargalski.
12
Korțirski.
13
Candian - Catenon.
14
După alții : Anian.
15
Vesula.
16
Ammianus.
17 ani
După alții : Chios.
18 ani

Numele propriu-zis al regiunii nu se găsește nici în textul grecesc, nici în cel latin. Ed.
19
După alții : noi.
20
După alții : Lydia.
21 de ani
După alții : Caria.
22
Adică, a alătura sau a adăuga la catedrală sau, ca în alte locuri, „a da catedrala”. Ed.
23 de ani
Adică episcopii - Juvenal al Ierusalimului, Thalassius al Cezareei, Eusebiu al Ancirei, Eustathius al Berytus și Vasile al Seleuciei (vezi mai sus, p. 6), Ed.
24
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit..
25
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
26
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
27
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
28 de ani
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
29
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
30
Desigur, „petiție”: în original este exprimată într-un singur cuvânt – în greacă: ἐπιδε"ωκα , în latină: porrexi. Ed.
31 de ani
După alții : și nu vor să învețe.
32
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
33 de ani
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
34
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
35 de ani
După alții : Celestini.
36
Monumentele (μεμο'ρεις : memoriae, monumenta) sunt pietre funerare și temple pe mormintele martirilor. Ed.
37
Adică două sau trei persoane care trăiesc sub comanda sa. Notă: Labbe.
38 de ani
Xylocircus (Ξυλο'κιρκον) – fie numele unei localități (așa cum par să fi crezut editorii antici, Labbe și alții), fie, conform traducerii literale, înseamnă gard de lemn . Nu am găsit o explicație a acestui cuvânt în niciuna dintre edițiile actelor conciliului. Ed.
39
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
40

În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
41
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
42
Antioh. personal Ave. 5.
43
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
44
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
45 de ani
În margini: Ρωμαϊϛὶ : Latină... etc.
46
Periodeuții erau, începând cu secolul al IV-lea, acei prezbiteri care, în numele episcopilor, supravegheau bisericile din orașele și satele mici și trebuiau să le inspecteze (περιοδευ'ειν). Vezi Laodicea. Sob. Pravo. 57. Ed .
47
Antioh. personal etc. 4. sn. Apostolul Ave. 28.
48 de ani
Antioh. personal Ave. 5.
49
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
50
Vezi mai jos pagina 37.
51
Ar trebui să fie: „Dau răspunsul: vocea romană în divin”... Notă de Labbe.
52
Vezi Actele Conciliului Ecumenic , vol. I, p. 163.
53
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
54
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
55 de ani
După alții : - Perga în Pamfilia.
56
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
57
Textul conține o notă: τῶν Ρωμαϊκῶν του'των ἡ ἑρμηνει'α ἑλληνιϛι' ἐπαγο'μενα : quae sequuntur, ex Latino Greece trans sunt reddita ceea ce urmează din latină greacă este translated (adică).
58
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
59
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
60
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
61
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
62
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
63

De aici înainte – conform unui text latin; în greacă după Florența din Sardes există doar: καὶ τῶν λοιπῶν . Ed.
64
După alții : Arca.
65 de ani
Sigorski.
66
Gerarsky.
67
Matal.
68
Irinopol.
69
Eulogius.
70
Perry.
71
nitsky.
72
Iperechii.
73
Laganian.
74
Andrei.
75
După alții : Iversky.
76
Avliokomsky.
77
Mirrensky.
78
Eulogius.
79
Pemaninsky.
80
Teodosie.
81
Adrianofirian.
82
Andrei.
83
Akrassky.
84
Valvurean.
85
Andrei din Tloe.
86
După alții : sub Salvak.
87
Sivlian.

88
Ariasian.
89
Sidsky.
90
Tiesian.
91
Paralaysky.
92
Vassula.
93
Musonius din Limenia.
94
Lampsky.
95
Cantanian.
96
Doversky.
97
Partenopolitan.
98
Ariasian.
99
Silvian.
100
Teodot din Lysinei.
101
Codrilian.
102
După alții : Restitutsian.
103
Între paranteze – câte un text latin pentru fiecare.
104
După alții : Artax.
105
Farasiu, Parnasiu.
106
fost șef al moșiilor.
107
fost șef.
108
fost șef al moșiilor.
109
După alții : Irakli.
110
Domnul nostru Marcian, constantul August, a vorbit astfel sfântului conciliu.
111
În margini: Ρωμαϊζὶ : latină.
112
În margini: Ρωμαϊζὶ : latină.

113
Vezi mai sus, pp. 46–48.
114
Peste tot în original: ὀρι'σας ὑπε'γραψα : definiens subpsi.
115
După alții : Archelaid.
116
După alții : Herr.
117
Iulian.
118
Iulia.
119
Gemel.
120
Eutihie.
121
Ianuarie.
122
După alții : Adran.
123
Votriyan.
124
Vidsky, Avilsky.
125
Parsky.
126
Tinniysky.
127
După alții : Antiloh.
128
Eufronia.
129
Iunopolyansky.
130
Dublin.
131
Solski.
132
După alții : Marea Egee.
133
Aninița.
134
Argissa.
135
Alalkomsky.
136
Feodosiopol.
137
Pemanina, - Primnesia.

138
Teoseviu.
139
Hermes.
140
Adramițian.
141
Carissas.
142
Dedal.
143
Vleandra.
144
Akamassen.
145
Septensky.
146
După alții : Liburnian.
147
Kavnian, - Keraseian.
148
Marca.
149
Anchiaxian.
150
Corcyrs.
151
Flakill.
152
măgar.
153
Latman.
154
Salvan.
155
Khariton.
156
După alții : Eustochius.
157
Ruf.
158
Semințe.
159
Adadsky.
160
Teoctist, episcop al Tyriei.
161
Cirus.
162
Pereche.

163
Fântână.
164
Adila.
165
Musonius.
166
limersky.
167
După alții : Proekhiy.
168
Lapon.
169
Topirsky.
170
Vargalski.
171
Kiriaka.
172
Psillian.
173
Lisimah.
174
Codriluze.
175
Tloesian.
176
Macedoniu.
177
Magida.
178
După alții : Marinian.
179
Tiatira.
180
Primnezia.
181
Orea.
182
Cirus.
183
Alexandriană - Alexandria cea Mică.
184
Arana.
185
Sasavatra, Evagena.
186
Idmavta, - Gadaren.
187
Perga.

188
Cysistra.
189
Sadagena.
190
Olvassky.
191
Isis.
192
Keratapa.
193
Nu.
194
După alții : Euthanassa, Anthemusia.
195
Egară.
196
Carteria.
197
Nu în original.
198
După alții : Tiricia.
199
Nu în original.
200
După alții : Maxima.
201
Kims.
202
Thymbria.
203
Hidre.
204
Vargazsky.
205
Navlokha.
206
Avari.
207
Ganta.
208
Elana.
209
Zazaveny.
210
Anifs.
211
Constanța.
212
Cohen din Danava.

213
Arlai, Alan.
214
Coradian.
215
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
216
Desigur: extinde sau salvează.
217
adică restaurată.
218
Vezi mai jos a 4-a regulă a acestui consiliu.
219
Vezi regula 3 de mai jos.
220
Vezi mai jos regula 20.
221
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
222
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
223
Conform altora : Julian
224
După alții : acceptat.
225
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
226
Pe teren: Latine, legi, legimus, legit.
227
În latină: septimo – în al șaptelea.
228
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
229
Notă de Labbe : „Aceste două adunări de episcopi au fost sub numiți consuli, dar nu după consulatul lor; și acesta este anul 448 d.Hr. Prin urmare, aici fie există o cronologie diferită, fie s-a strecurat o eroare în numere. Dar, întrucât în toate codicele manuscrise pe care le avem, atât grecești, cât și latine, acest loc spune astfel: nu am dorit să schimbăm nimic în el.” - La această notă se poate adăuga că eroarea de aici în desemnarea anului este evidentă; deoarece definiția, care a avut loc pe 25 februarie 574, în mod firesc nu a putut fi citită la sesiunea Sinodului de la Calcedon, care a avut loc pe 27 octombrie 451; și faptul că consulatul lui Zenon și Postumianus datează din anul 448 este cunoscut din istorie (vezi Fasti consulares in Thesaurus antiquitatum romanar. ed. 1699 an. tom. XI, pag. 268) și este chiar evident din actele Sinodului de la Constantinopol, care a fost împotriva lui Eutyches în 448 (vezi Actele Sinodului Ecumenic , vol. 3, pp. 203 și 209), și din actele Sinodului Tâlhar de la Efes, care a fost în favoarea lui Eutyches în 449 după consulatul lor (vezi vol. 3, p. 164). Doar Labbe spune pe nedrept că aceste două adunări de episcopi, adică una în Tir și cealaltă în Berytus (vezi mai jos, Faptele Apostolilor 10), în cazul lui Ibas, au fost în anul 448; Acestea ar trebui atribuite aceluiași an 449, precum și Conciliul Tâlharilor de la Efes,

mai ales că atât ici, cât și colo se folosește expresia: „după consulatul lui Zenon și Postumianus”... Ed.
230
După alții : un jurământ.
231
După alții : în scris.
232
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
233
După alții : în al șaselea.
234
După alții : paznici.
235
ca și cum aș fi în închisoare în Antiohia...
236
În margini: Ρωμαϊϛὶ : latină.
237
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
238
După alții : în al șaselea.
239
După alții : aliații tăi care au adus o petiție împreună cu tine.
240
Extras din Actele Sinodului de la Antiohia, 449
241
După alții : Flakill.
242
Euvoltius.
243
După alții : Carrian.
244
În latină peste tot: „cu aliați”.
245
În greacă este: νο'μισμα – o monedă în general, iar în latină: solidus – o monedă de aur de 25 de denari, cam cervonețiii noștri. Ed.
246
Desigur, episcopul Iva este peste tot.
247
În greacă λι'τρα , în latină libra, o liră conținând 12 uncii sau 24 de loți, de asemenea o monedă de argint de 1 2 3 oboli attici. Ed.
248
Sextarius - a șasea parte a măsurii romane de lichide, congius, care conținea trei halbe sau căni. Ed.
249
Adică arhidiaconul.
250
Conform altora, la o mie...
251
După alții : Tedicide.
252

Miakaliu.
253
Eufrimius, - Afranius.
254
Sfânt.
255
Cirus.
256
După alții : diacon.
257
Adică, cuvintele episcopului Iva, citate mai sus: „Nu-L invidiez pe Hristos, care a devenit Dumnezeu.” Ed.
258
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
259
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
260
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
261
Acest act este disponibil doar în latină. Ed.
262
Desigur: „atribuit”.
263
După alții : Smirna.
264
După alții : biserică.
265
Adică, Vassian.
266
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
267
Desigur, vechea colecție de reguli, în care acestea se aflau sub numere cunoscute. Notă: Labbe.
268
Conciliul Antiohian, regula 16.
269
Conciliul Antiohian, regula 17.
270
Comițianii (comitiani) erau funcționarii sau oficialii ministrului curții (vezi Justinian. novell. 30, pp. 1 și 2). Ed.
271
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
272
Dipticele sunt aceleași cu sinodicoanele din bisericile noastre. Ed.
273
Adică, în orașul regional, Efes. Ed.
274
Adică indignare. Ed.
275
Adică, în Efes. Ed.

276
În subtitluri: σαλγαμαρι'ους , salgamarios. Salgamarius înseamnă - cel care face și vinde dulciuri, cofetar. Ed.
277
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
278
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
279
Ar trebui să fie: Capitolul 4; deoarece aceasta este a patra regulă a Sinodului de la Niceea și, prin urmare, a patra din codul ecleziastic complet de reguli folosit de părinții acestui sinod. Notă: Labbe.
280
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
281
După alții : Heliopolis.
282
Arca.
283
Anazarfsky.
284
Imperial.
285
Marinian.
286
Iotapski.
287
δρον ; după alții ; cu jurământ – δρκον .
288
După alții : Constantin.
289
Heliopolis, - Juliopolis.
290
Anasarfian.
291
Pe teren : nu există suficiente răspunsuri din partea clericilor.
292
După alții : Daniel.
293
Heraclian.
294
Șopârlă monitor.
295
Pe margini : aici, ca și în alte părți, lipsesc răspunsurile.
296
Adică Domnoy, arhitect. Antiohia.
297
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
298
După alții : Teodor.
299

În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
300
Altfel : paramonaria.
301
În greaca originală se spune: ἀναγνω'_ζας – cititori, iar în latină – ignotos – necunoscut. Între timp, în două codice (Vaticanul și Sforza) se spune: ἀγνω'_ζυς – necunoscut, ca sinonim pentru cuvântul ξε'νυς – străini. Balsamon, Zonaras și Aristine citesc și ἀγνω'_ζυς . Dar în traducerile latine antice: Priscus, Dionisie cel Mic și Isidor au tradus – lectores – cititori, ceea ce înseamnă că în manuscrisele lor era – ἀναγνω'_ζας . În ediția rusă a „cărții de reguli” se traduce: necunoscut. Ed.
302
În ediția rusă a „cărții de reguli” se adaugă: „care au fost la consiliu în zilele lui Teodosie, în orașul domnitor”. Ed.
303
Aceste semnături sunt în original doar în latină. Editorul Labbe face următoarea notă despre ele: „din cel mai vechi codex al lui Maffei, scris peste o mie de ani, copiat odată la Roma de Jacob Sirmond, a cărui copie am folosit-o. Ed.
304
După alții: Nikita.
305
Beria.
306
Ioan.
307
După alții: Ioan.
308
Saracinul silezian.
309
Gerapol.
310
Duliksky.
311
Zefanie.
312
inarelian.
313
Rufunian.
314
Enodski.
315
Pelezian.
316
După alții: Zoroan.
317
evreu.
318
Brutician.
319
Efimian.
320

Demetriada.
321
Gortinsky.
322
Calcidian.
323
Juliopolis.
324
Asponotanian.
325
Misteros.
326
Kekrifiy.
327
După alţii: Hadrian.
328
Teoseviu.
329
Eusebiu.
330
Etl.
331
Alosiz.
332
Iulian din Hipona.
333
Geragesan.
334
Helladic.
335
Sinisian.
336
După alţii: Halicarnasian.
337
Tăcerea Apolloniei.
338
Liciadiană.
339
ageirassidersky.
340
Aici, în textul latin, sunt numite mai multe persoane, și anume: demnitarii - Anatolius, Palladius și Vincomalus, legații papali - Paschasinus, Lucentius și Boniface (comparație cu Faptele Apostolilor 14, p. 120), și apoi - 55 de episcopi, prin urmare nu toți au fost prezenți; de aceea îi omitem. Ed.
341
Comparați regula 28 de mai sus.
342
În original scrie peste tot: ὸρι'σας ὺπε'γραψα , detiniens subpsi.
343
După alţii: Nicopole din Pisidia.

344
Olimpiu.
345
Conform textului latin: „să cerceteze... ca nimeni...” etc.
346
T.s. Legații Papali. Ed.
347
Această interpretare coruptă a regulii citate a Primului Sinod Ecumenic a fost compusă în Occident și a fost prezentată de mai multe ori de către occidentali, dar orientalii au respins-o întotdeauna cu actele autentice ale Sinodului de la Niceea. Ed.
348
Urmează regula a 7-a a aceluiași Sinod Ecumenic I. Ed.
349
Ierusalimul se numește Aelius (Αἰλι'α), deoarece orașul construit de împăratul Aelius (Αἰλι'ος) Hadrian pe locul ruinelor Ierusalimului a fost numit astfel. Ed.
350
Acestea sunt regulile 1, 2 și 3 ale celui de-al Doilea Sinod Ecumenic. Ed.
351
Conform altora: în cele mai multe...
352
L-am dat de gol.
353
În margini: Ρωμαϊϛὶ , ἀνε'γνων , ἀνε'γνωνμεν , ἀνε'γνω : latină, legi, legimus, legit.
354
După alții : nouă.
355
Împotriva lui Eunomie, Cartea 1. (Scrisă de Sfinții Părinți în traducere rusă. Moscova. 1846, vol. 7, p. 45).
356
Despre credință, cartea 1, 4.
357
Trimis. 1. (Creația Sfântului Părinte în traducere rusă, volumul 4, p. 197).
358
Despre Fiul, cuvântul 2. (Creațiuni ale Sfinților Părinți în traducerea rusă, vol. 3, p. 86).
359
Cuvântul 3 împotriva arienilor.
360
Conversația 11. (Ioan. Conversații de aur despre Sfântul Ioan. Sankt Petersburg, 1854, partea 1, p. 136).
361
Vezi Actele Sinoadelor Ecumenice , vol. I, p. 330.
362
Vezi Actele Sinodului Ecumenic, vol. II, p. 378.
363
Ibidem, p. 358.
364
Conversația 2. (Ioan. Conversații de aur despre Evanghelia după Matei. Moscova. 1846, partea 1, p. 26).
365

După alții : Sporație.
366
În 452.
367
„Aici nu există nicio legătură între ceea ce urmează și ceea ce precede și ceva pare să lipsească, atât în textul grecesc, cât și în traducerea latină (veche).” Notă: Labbe.
368
Trebuie să fie, desigur, Teodosie, despre care vorbim în continuare, trimis de Eutyches în Palestina. Ed.
369
Adică Ierusalim (vezi nota de mai sus la p. 155). Ed.
370
În original, această scrisoare este doar în latină, iar începutul ei până la cuvintele „a oprit impietatea lui Nestorie” nu este plasat aici. Vezi mai sus, p. 171. Ed.
371
După alții : mănăstiri.
372
Adică, la Constantinopol.
373
În 452.
374
Atât acest mesaj, cât și toate actele care urmează, până la sfârșit, sunt disponibile în original doar în latină. Ed.
375
În 453.
376
În 433.
377
În 454.
378
În anul 455.
379
Adică să iei viață.
380
Această scrisoare a fost scrisă de acei rebeli și eretici din clerul alexandrin, despre care episcopii ortodocși au raportat împăratului Leon și arhiepiscopului Anatolius al Constantinopolului în cele două scrisori anterioare și care, prin această scrisoare, confirmă pe deplin adevărul relatărilor lor și se expun ca fiind neortodocși și, în cele din urmă, se acuză singuri. Ed.
381
În 457.
382
După alții: sfaturi.
383
Aceasta este a 4-a regulă a Sinodului de la Antiohia, care, conform codului de reguli al Bisericii Ecumenice (în uz pe atunci), este a 83-a.
384
După alții: Maine.
385
Mitrofil.

386
Locul este întunecat în original.
387
După alții: Trezius.
388
Catedrală. Nickeys. dreapta 4.
389
În margine: Grigorie, Episcopul Neocezareei, este numit Θαυματουργὸς – făcător de minuni.
390
După alții: Gerontius.
391
Conciliul de Drept Niceean 5.
392
Conciliul de Drept Niceean 4.
Volumul 5
INFORMAȚII ISTORICE DESPRE AL CINCILEA CONCILIU ECUMENIC
Nu la mult timp după ce Sinodul de la Calcedon a ancorat credința ortodoxă, care era chinuită din diverse părți, într-o lume calmă, cu cele mai prudente definiții, o nouă furtună s-a stârnit și a îndreptat din nou împotriva ei nu doar aceleași valuri, adică eutihianul și nestorianul, ci și erorile învechite ale lui Origen . Din atelierul, sau mai degrabă din abisul acestor trei erezii, au izbucnit din nou mari mișcări care au cuprins întreaga Biserică . Să spunem puțin despre fiecare în parte. Mai întâi, nebunia eutihiană, înăbușită mai mult din frică decât de bunăvoie, pândea în sufletele multora și, când s-a ivit ocazia, a izbucnit din ambuscadele sale și a zguduit cel mai puternic cele trei patriarhii răsăritene - Alexandria, Antiohia, Constantinopolul. Auzind de moartea împăratului Marcian, care în timpul vieții sale apărase cu curaj credința calcedoniană atât prin legi, cât și prin arme, și eliberându-se de această frică, toți cei care fuseseră adepți ai lui Dioscor și-au ridicat capetele sacrilegice; conducătorii lor erau atunci Timotei Aelurus și Petru Mong . 1 Înconjurați la început de mulțimi de eretici, au năvălit asupra lui Proterie, care apoi, prin decizia Sinodului de la Calcedon, era episcop al Alexandriei, l-au ucis pe cel care se ascunsese în fontul baptismal al bisericii, l-au sfâșiat, l-au aruncat în foc și au împrăștiat rămășițele de cenușă în vânt. Împăratul Leon, care i-a succedat lui Marcian, a primit acest lucru cu cea mai mare tristețe; și când a aflat că alexandrinii erau atât de înrăiți din ură față de Sinodul de la Calcedon, a întrebat separat, prin scrisori, despre acest sinod pe toți episcopii care fuseseră acolo. Cu această ocazie, au lăsat cele mai laudative comentarii despre sinod; există și scrisorile lor către împăratul Leon. Cu ceva timp înainte de uciderea lui Proterie, episcopia a fost confiscată de Aelurus. Deși cea mai strictă sentință a fost pronunțată împotriva lui, atât de conciliul episcopilor, cât și de marea evlavie a împăratului; dar nu au putut obține ca din acel moment scaunul alexandrin să nu fie împărțit timp de mulți ani între doi episcopi, unul ortodox, celălalt Eutychian; pentru că chiar și Peter Mong și alții ca el au dobândit această onoare, nu fără o cruzime și o durere față de ortodocși.
Astfel, Eutyhienii au făcut ravagii în Alexandria și nu mai puțin în Antiohia, sub conducerea lui Sever, care 2 se născuse în Sozopolis în Pisidia și fusese odată ocupat cu treburi judecătorești în Berytus și, dintr-o dată, din judecător a devenit călugăr, iar din călugăr Eutyhian, și de aceea a fost expulzat din mănăstire de starețul Nefalie și a venit la Constantinopol, unde, câștigând favoarea împăratului Anastasie și a senatorilor și înconjurându-se cu o gloată de oameni rătăciți, l-a detronat pe ortodoxul

și piosul episcop Flavian 3 din scaunul Antiohiei și i-a luat locul. De îndată ce a luat în stăpânire acest scaun, împotriva jurământului său, a anatematizat sfântul Sinod de la Calcedon 4 , a distruge biserici, a adus frică oamenilor pioși, i-a trimis în exil, i-a supus biciuirii; în special, a comis crima odioasă de a se ocupa de trei sute de călugări 5 , a căror statornicie nu a putut-o zdruncina nici prin amenințări, nici prin mângâieri; îi decapitează și poruncește să fie lăsați neîngropați, ca pradă pentru câinii de noapte; în cele din urmă, profanează toate locurile cu lamentări, sânge și cadavre. Este uimitor cum un singur om a comis atâtea crime și a combinat atâtea erezii!
Așa au fost cruzimile pe care le-au îndurat antiohienii din partea eutihienilor. Nu mai puțin deplorabile (crumizi) au îndurat locuitorii Constantinopolului - mai întâi sub episcopul Acachie, care a fost un apărător înfocat al lui Petru Monahul 6 , l-a ajutat pe acesta din urmă să păstreze episcopia alexandrina, a devenit un trădător trădător al credinței calcedoniene și, cu trucuri viclene, a încercat mult timp să adormească vigilența marilor preoți romani - apoi sub Antim 7 , care, refuzând episcopia Trebizondei și recurgând la cea mai mare ticăloșie, a furat episcopia Constantinopolului și a pângărit-o cu obiceiuri și vicii eretice impie. Întrucât acest lucru a avut un efect grav asupra pontifului roman Agapitus al VIII-lea , care sosise la acea vreme la Constantinopol în cazul lui Teodat, regele goților, acesta nu numai că s-a abținut de la orice sfat și comunicare cu Antimus, dar l-a și detronat din scaunul patriarhal, în ciuda opoziției augustei Teodora, și l-a ridicat în locul său pe Minas, un om de o sfințenie dovedită, pe care l-a consacrat el însuși cu mâna sa în biserica Sfânta Maria, cu aprobarea întregului popor și a senatului. Toate aceste acte, după puțin timp, au fost recunoscute atât la conciliul local, pe care Minas l-a întrunit cu legații scaunului apostolic, cât și prin consimțământul și decretul împăratului Justinian. Puterea unor eretici, înăbușită de aceste două evenimente, s-a potolit oarecum. Până aici despre Eutyhieni.
Însă Orientul nu a fost mai puțin zguduit de erezia nestoriană, ajutată în mare măsură de trei lucrări publicate de trei autori, dintre care unul a fost episcopul Teodor de Mopsuestia, care, înainte de Sinodul de la Efes, a scris atât de mult împotriva lui Eunomie și Apollinare 9 , care admiteau o singură natură în Hristos, încât a respins în mod clar învățătura că există o singură persoană în Hristos și că Dumnezeu a fost îmbrăcat în trup și că Maria a fost mama lui Dumnezeu 10. Așadar, când s-a dovedit că semăna semințele nestorianismului și ale neghinei, atunci chiar mai devreme a existat o mare dispută despre el între Proclu al Constantinopolului , Chiril al Alexandriei și Ioan al Antiohiei. Nestorienii, văzând că, după condamnarea lui Nestorie, cărțile sale au fost interzise ortodocșilor 11 și temându-se că sursa din care oamenii puteau lua otrava nestoriană ar putea seca, au publicat lucrările lui Teodor de Mopsuestia, și nu numai în greacă, ci și în siriacă, armeană și persană. Un altul a fost Teodoret, episcopul de Cirus, care s-a opus celor douăsprezece capitole ale mărturisirii de credință din Efes, scrise de Chiril, cu tot atâtea anateme. Al treilea a fost Ibas, episcopul Edessei. După ce a scris o scrisoare către Mara Persanul, l-a acuzat pe Ravula, predecesorul său, că l-a anatematizat în mod ilegal pe (Teodor) din Mopsuestia, despre care vorbea ca despre unul care slujise mult Biserica și care fusese un învățător curajos în multe lupte cu ereticii. Această scrisoare a servit drept ispită pentru mulți și a înclinat poporul de rând de partea lui Mopsuestius și Nestorie, a căror învățătură o conținea. Când acest lucru a fost raportat lui Proclus, episcopul Constantinopolului, acesta, temându-se că Biserica va suferi vreun rău din cauza asta, l-a rugat și l-a implorat prin scrisoare pe Ioan al Antiohiei să-l oprească pe Ibas, ca pe unul care suflă fapte rele. Ioan nu a acordat atenție acestui lucru, nici succesorul său, Domnus. Așadar, problema a rămas neatinsă .Împăratului Teodosie cel Tânăr și

Flavian, episcop al Constantinopolului, din ordinul căruia episcopii Fotie și Eustatie au convocat un sinod la Berytus, în Fenicia, și au examinat cazul lui Ibas. Este greu de crezut câte și ce infamii i-au adus clerul din Edessa episcopului lor. Totuși, examinând cu atenție cazul din ambele părți, sinodul a hotărât ca acesta, pe de o parte, să pronunțe anatema asupra lui Nestorie și, pe de altă parte, să păstreze episcopia. Dar Dioscor și adepții săi l-au tratat mult mai inuman; l-au persecutat cu cruzime pe Ibas, care predica despre cele două firi ale lui Hristos, împotriva lui Eutihie, ca pe un învățător care nu era de acord cu Sinodul de la Efes și cu Chiril. Apoi, în lipsă și fără să-l asculte, l-au acuzat și l-au închis în diferite închisori. Apoi, după multe dispute despre acest caz, care nu s-au produs fără un puternic șoc pentru Biserică, Ibas a apelat la Sinodul de la Calcedon. După ce a citit Actele Sfântului Berytus, acest conciliu a decis să-l readucă la comuniune pe Ibas, care îl anatemase pe Nestorie, și să-l repună în funcția de episcop al bisericii sale. Cu toate acestea, conciliul nu a emis o decizie definitivă, clară, generală și unanimă cu privire la scrisoarea sa către Marus Persanul. Astfel, mulți l-au folosit, ca nefiind încă condamnat de Biserică, spre propria lor distrugere și a altora. Este vorba despre clienții și patronii lui Eutyches și Nestorie.

La aceste erezii s-a adăugat o a treia calamitate din partea a doi călugări ai Noii Lavre (aceasta era mănăstirea Sfântului Sava din Palestina), Nonnus și Leontius din Bizanț 13. Deși erau prea ignoranți, au selectat din lucrările lui Origen toate erorile sale deosebit de importante și le-au împrăștiat în tot Orientul; cea mai importantă dintre ele este următoarea: sufletul, spun ei, există înaintea trupului său; poate că a comis păcate chiar și în cer. Mai mult, cerul, soarele, luna, stelele și apele care sunt deasupra cerurilor sunt anumite puteri animate și raționale. Mai mult (spun ei) că, la înviere, trupurile oamenilor vor învia într-o formă rotundă și sferică, că chinurile tuturor oamenilor răi și chiar ale demonilor înșiși vor avea un sfârșit și că cei răi și demonii se vor întoarce la viața lor anterioară și la starea lor anterioară; În concluzie, (spun ei) că Hristos a fost pironit pe cruce și de dragul demonilor și că va trebui să sufere același lucru în veacurile viitoare din partea duhurilor rele care sunt în cer. Pentru ca nebunia și, cum s-ar spune, răul lor contagios să nu se răspândească tot mai mult de la o zi la alta, împăratul Justinian, la cererea insistentă a unor călugări din Ierusalim , 14 diaconul Pelagius, apocrisiarul Papei Vigilius, și patriarhul Constantinopolului Menas, i-a înfrânat nu numai pe eutihieni cu cele mai înalte legi ale sale, ci și pe origeniști cu cel mai sever edict al său, care a fost ulterior pe deplin aprobat de glasul tuturor patriarhilor și al Papei Vigilius și în care, printre altele, se spune că Manes, Arius și toți ceilalți eretici au sărit din lucrările lui Origen , ca niște fiare feroce din bârlogurile lor.

Vestea acestei condamnări nu a fost primită fără tristețe de Teodor , episcopul Cezareei Capadociei, un om foarte devotat lui Origen , un acefal în învățăturile eretice și foarte ostil diaconului Pelagius. Pentru a-i ajuta pe Origen și pe acefali pe cât posibil, l-a sfătuit mai întâi pe împăratul Justinian, de la care reușise să câștige milă și favoare, să nu se mai obosească și să nu-și facă griji cu privire la persecutarea acefalilor și apărarea Sinodului de la Calcedon, că problema putea fi ușor rezolvată prin condamnarea publică a cărților Mopsuestia, a scrisorii lui Ibas și a anatematizării lui Teodoret. Căci, spunea el, toți cei care sunt de acord cu Eutihie, deși aparțin unor secte diferite, resping actele de la Calcedon fără alt motiv decât pentru că acest sinod i-a repus pe Teodoret și Ibas, care fuseseră deposedați de scaunele lor pentru erezie, în locurile lor anterioare; și, de asemenea, pentru că a aprobat scrisoarea lui Ibas, care conținea o aprobare a lui Teodoret. Dacă, așadar, aceste erori sunt corectate, preasfântul conciliu va fi acceptat de toți. Aceasta este ceea ce i-a spus Teodor lui

Justinian, deși foarte fals, dar foarte ardent din acest motiv. Căci Sinodul de la Calcedon le-a redat demnitatea episcopală lui Teodoret și Ibas numai după roadele vrednice ale pocăinței și nu a arătat nicio onoare conciliului de la Mopsuestia. Întrucât nu s-a ridicat nicio întrebare despre el în mod special și specific în acea vreme, nu a urmat nicio decizie; dar dacă a fost menționată în treacăt în scrisoarea lui Ibas, atunci această mențiune a fost făcută istoric, așa cum multe scrisori ale unor persoane private și episcopi sunt de obicei citite la concilii. Căci există o mare diferență între decizia unui conciliu și o simplă mențiune; dacă tot ce este menționat ar trebui discutat, problema s-ar prelungi la nesfârșit. De aceea, Teodor, episcopul Cezareei, prin firea necinstită a lui Justinian, nu a căutat să restabilească pacea Bisericii, ci să submineze încrederea în Sinodul de la Calcedon, cu privire la care a insistat că conciliul necesita purificare.

Aceasta era, așadar, ceea ce căutau Teodor și adepții săi. Dar nestorienii l-au împiedicat în faptul că, neputând să-și aducă otrava oamenilor prin cărțile lui Nestorie, au încercat să realizeze acest lucru prin lucrările rămase ale lui Mopsuestia, Teodoret și Ibas. Aceste trei capitole au dat naștere la multe dispute și controverse în acea vreme: primul despre cărțile lui Teodor de Mopsuestia, al doilea despre anatemele lui Teodoret împotriva lui Chiril, al treilea despre scrisoarea lui Ibas. Împăratul Justinian i-a întrebat pe episcopii absenți despre ele, care le-au răspuns în modul cel mai nefavorabil. Dar, întrucât după acest răspuns mulți nu au putut fi convinși să abandoneze apărarea celor trei capitole , atunci, mai întâi cu consimțământul Papei Vigilius , care a luat partea principală în această chestiune, apoi la îndemnul împăratului Justinian, aceste capitole au fost supuse examinării Sinodului Ecumenic, la fel ca în cazul acefalilor și origeniștilor. Pentru ca aceștia din urmă să nu fie lăsați să fie episcopi în niciun loc, au trebuit să fie condamnați de un sinod numeros, format din episcopi înșiși. Și astfel, în al 27-lea an (al domniei) împăratului Justinian și în al 12-lea după consulatul lui Vasile (adică în 553 d.Hr.), a fost convocat un al cincilea sinod, cel de la Constantinopol, care i-a inclus pe cei care au ocupat scaunul după moartea lui Menas, Apollinaris al Alexandriei, Domnin al Antiohiei și trei care au ocupat locul lui Eustohie, Patriarhul Ierusalimului, și anume: Ștefan, Gheorghe, Damian: în total au fost o sută șaizeci și cinci de episcopi 18. Papa Vigilius se afla la acea vreme la Constantinopol. A fost rugat de mai multe ori să fie prezent la sinod - mai întâi de trei patriarhi și șaptesprezece episcopi, care i-au cerut cu umilință acest lucru în numele întregului sinod 19 , apoi de trei patricieni trimiși împreună cu episcopii de către împărat. Totuși, nicio cerere nu l-a putut determina să se abată de la obiceiul predecesorilor săi, care evitaseră sinoadele ecumenice, 20 mai ales pentru că i se părea incompatibil cu demnitatea scaunului apostolic să stea doar printre episcopi aproape străini; întrucât luase cu el pe câțiva din Italia; căci nu se ducea la un sinod, ci la împărat. Cu toate acestea, el și-a promis consimțământul pentru toate acele puncte care urmau să fie hotărâte în mod legitim de sfântul sinod.

De îndată ce adunarea a aflat despre aceasta, părinții au deschis conciliul în a patra zi a Nonelor din Mai și au început cu Teodor de Mopsuestia : după ce au examinat, pe de o parte, cărțile sale și, pe de altă parte, obiecțiile împotriva lui Chiril, Proclu și Babylas, au proclamat anatema lui Teodor de Mopsuestia și cărțile sale și au stabilit (ceea ce era atunci un subiect de dispută pentru mulți) că Biserica poate condamna ereticii chiar și după moarte. Apoi au trecut la scrisoarea lui Ibas și, după ce au comparat-o cu actele calcedoniene, au decis, după ce au anatematizat-o, să o distrugă, ca fiind incompatibilă cu adevărata credință. Aceeași decizie a urmat și în cazul anatematizării lui Teodoret; și în afară de aceasta, nimic, deoarece a fost primit în comuniune de Leon și de părinții calcedonieni, deoarece l-a blestemat în mod clar pe

Nestorie. După ce s-a îndeplinit acest lucru, au fost emise 14 reguli prin care credința ortodoxă a fost explicată împotriva lui Nestorie, acefalilor și a altor eretici; descendenți din Eutihie și Sever. Așadar, acestea sunt actele celui de-al cincilea conciliu care au ajuns până la noi.
La acest conciliu s- a ridicat și problema erorilor lui Origen , Didim și Evagrie ; și când au fost citite scrierile monahilor Eulogius, Conon, Cyriacus și Pancratius, pe care le-au prezentat conciliului pentru a respinge învățătura falsă a lui Origen , și au fost examinate scrierile publicate împotriva lui Origen de Justinian și aprobate de Papa Vigilius, atunci toți părinții au condamnat în unanimitate erorile lui Origen și cu un verdict comun au condamnat învățătura sa falsă.
Mai mult, acest al cincilea conciliu a fost confirmat în termenii cei mai duri de către marii preoți romani - mai întâi de Vigilius (cu al cărui consimțământ a fost convocat) , apoi de Pelagius , care a scris o scrisoare faimoasă în apărarea sa, apoi de Sfântul Grigore cel Mare , Nicolae I, Leon al IX-lea și alții, precum și de către conciliile ecumenice al șaselea și al șaptelea și altele (locale). În ciuda faptului că acest conciliu a fost aprobat și s-a aflat sub protecția împăratului Justinian, mulți nu s-au temut să-l critice în diverse feluri pentru că ar fi fost în dezacord cu conciliul de la Calcedon , pentru condamnarea ilegală a mai multor episcopi nevinovați după moartea lor, pentru distrugerea a trei capitole care fuseseră în uz de mult timp. Și acest rău s-a răspândit atât de mult încât nu numai mai mulți episcopi au respins individual acest conciliu, ci chiar și un conciliu local 31 al episcopilor din Istria, Liguria, Veneția și alte orașe din Italia, și mai ales Paulinus din Aquileia 32 și Honoratus din Milano au îndrăznit să-l respingă public, nu numai fără consimțământul pontifului roman, ci chiar și cu opoziția sa evidentă. Prin urmare, Pelagius împreună cu Narses, patricianul și conducătorul întregii Italii 33 au fost nevoiți să aibă grijă să înfrâneze o astfel de încăpățânare umană insolentă prin autoritatea suveranului și să-i trimită sub pază militară la Constantinopol pe Paulinus și Honoratus, autorii josnicei schisme. Această împrejurare a alimentat și mai mult flăcările, până când, prin cele mai sacre îndemnuri și decrete ale fericiților mari preoți Grigorie și Serghie, 34 erezia a fost înfrânată într-o asemenea măsură încât chiar și episcopii care au respins-o au început să respecte al cincilea conciliu.

V. CONCILIUL DE LA CONSTANTINOPOL, al II-lea, AL V-LEA ECUMENIC SESIUNEA SAU ÎNTÂLNIREA ÎNTÂLNIRII ÎNTÂI

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul lui Vasile, în a patra zi a Nonelor din mai, prima indictională, cei mai venerabili episcopi ai acestui oraș domnitor stăteau la tribunal 35 :
Eutihie, preasfântul patriarh al orașului Constantinopol, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin 36 , cel mai sfânt patriarh al marelui oraș Teopolis 37 ,
Ștefan, cel mai reverend episcop al Rafiei, și Gheorghe, cel mai reverend episcop al Tiberiadei, și
Damian, cel mai evlavios episcop de Sozusa 38 , care a ocupat locul lui Eustohie, cel mai sfânt episcop al Ierusalimului,
Benignus, cel mai pios episcop al Heracleei din Pelagia 39 , care a ocupat locul lui Elias, cel mai binecuvântat episcop al Tesalonicului,
Teodor, cel mai evlavios episcop al Cezareei din regiunea Capadociei,
Andrei, cel mai evlavios episcop al Efesului,
Sextilian, cel mai reverend episcop al Tunisiei 40 , care a ocupat locul lui Primosus, cel mai reverend episcop al Cartaginei,
Megefiu, cel mai reverend episcop al Heracleei din Tracia,

Anastasie, cel mai reverend episcop al Taviei, care a ocupat locul lui Dorotei, cel mai reverend episcop al Ancyrei,
Ioan, cel mai reverend episcop de Ili, care a ocupat locul lui Euperius, cel mai reverend episcop de Cyzicus,
Eusebiu, cel mai venerabil episcop de Tir,
Ioan, cel mai evlavios episcop al Nicomediei,
Constantin, cel mai reverend episcop al Calcedonului,
Petru, cel mai reverend episcop al Tarsului, Ioan, cel mai reverend episcop al Cucusului 41 , care a ocupat locul lui Paladie, cel mai reverend episcop al Melitenei,
Ioan, cel mai evlavios episcop al Cezareei Palestinei,
Pompeian, cel mai reverențios episcop de Bizak,
Amazonius, cel mai reverend episcop al Edesei,
Alexandru, cel mai reverend episcop de Gangra,
Toma, cel mai reverend episcop al Apameei din Siria, Eufrant, cel mai reverend episcop al Tyanei,
Teodor, cel mai evlavios episcop de Hierapolis în Siria,
Bosforie, cel mai evlavios episcop al Neocezareei,
Ioan, cel mai reverend episcop de Bostra,
Filip, cel mai respectuos episcop laic,
Teodor, cel mai evlavios episcop al Seleuciei din Isauria.
Iulian, cel mai evlavios episcop al Sardesului,
Teodor, cel mai evlavios episcop de Gortyn,
Eustatie, cel mai reverend episcop al Damascului,
Teodosie, cel mai venerabil episcop al Rodosului,
Firmus, cel mai reverențios episcop de Tipazon 42 din regiunea africană,
Teodor, cel mai evlavios episcop al Antiohiei din Pisidia,
Phocas, cel mai reverențios episcop de Stali 43 ,
Eulogius, cel mai reverend episcop al Pergei,
Severian, cel mai reverend episcop al Afrodisiasului,
Ciriac, cel mai reverend episcop de Amid,
Sever, preasfințitul episcop de Sinnad,
Petru, cel mai respectuos episcop de Side,
Avraam, cel mai reverend episcop de Sergiopolis,
Asygnius, cel mai venerabil episcop de Traianopolis, care a ocupat locul lui Ioan, cel mai venerabil episcop de Laodiceea din Frigia Pacatiana 44 ,
Ioan, cel mai evlavios episcop de Adrianopole în Tracia,
Cresconius, cel mai reverend episcop de Cuicula,
Teodosie, cel mai reverend episcop de Justinianopol, în a doua Capadocie,
Ștefan, cel mai reverend episcop al Laodiceei sau Teodoriei,
Auxanon, cel mai pios episcop al Hierapolisului din Frigia,
Eustathius, cel mai evlavios episcop al Maximianopolisului,
Eferius, cel mai reverend episcop al Anazarvei,
Dometius 45 , cel mai devotat episcop de Ovva din regiunea africană.
Dionisie, cel mai venerabil episcop al Seleuciei din Siria 46 ,
Teodor, cel mai reverend episcop de Drizipari,
Severus, cel mai reverend episcop de Pompeianopolis din Paphlogonia,
Gheorghe, cel mai venerabil episcop al Justinianei de Kypsela 47 , Roman, cel mai venerabil episcop al Gavalei 48 ,
Grigore, cel mai venerabil episcop de Justinianopol, în Armenia,
Ioan, cel mai venerabil episcop de Nyssa 49 ,

Vasile, cel mai venerabil episcop de Justinianopolis în Camulia, Ioan, cel mai venerabil episcop de Varkuza,
Cresconius, cel mai venerabil episcop de Zatar, în regiunea Numidiei,
Serghie, cel mai venerabil episcop al celui de-al doilea Quinone din Egipt 50 ,
Hristofor, cel mai venerabil episcop al Arcadiopolei din Asia, Teodosie, cel mai venerabil episcop al Vivlului,
Leonty, cel mai venerabil episcop de Ark,
Ioan, cel mai venerabil episcop al Mirei,
Alexandru, cel mai venerabil episcop de Amfipolis,
Ștefan, cel mai venerabil episcop de Klizmat,
Toma, cel mai venerabil episcop de Verissa,
Aristodemus, cel mai venerabil episcop al Filomelei,
Faleu, cel mai venerabil episcop al Adrianopolului din Pisidia, Teoctist, cel mai venerabil episcop al Erifrei,
Diogenian, cel mai venerabil episcop de Sozopol,
Vassus, cel mai venerabil episcop de Familia,
Anatolius, cel mai venerabil episcop de Cyme, Diogenes, cel mai venerabil episcop de Cratia,
Restitutus, cel mai venerabil episcop de Mileon 51 din regiunea africană,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Leontopolis în Egipt, Aemilian, cel mai venerabil episcop de Antinirga,
Conon, cel mai venerabil episcop de Mageda 52 ,
Teoctist, cel mai venerabil episcop al Prusei,
Gheorghe, cel mai venerabil episcop al Ptolemaidei,
Sotir, cel mai venerabil episcop al Avlonului,
Zosimus, cel mai venerabil episcop al Antandrei,
Ciprian, cel mai venerabil episcop al Corycei,
Ilie, cel mai venerabil episcop al Diocletianopolului,
Teonas, cel mai venerabil episcop al Chișonului 53 ,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Limyra,
Ghenadie, cel mai venerabil episcop de Zenopolis,
Asincrițiu, cel mai venerabil episcop al Aradului,
Ștefan, cel mai venerabil episcop de Votryon,
Philip, cel mai venerabil episcop de Fell,
Mina, cel mai venerabil episcop de Dimirangelsk,
Genephlius, cel mai venerabil episcop de Doryle,
Toma, cel mai venerabil episcop al lui Constantin,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Leontopolis 54 ,
Sever, preaslăvitul episcop de Tava,
Teoctist, cel mai venerabil episcop al Halicarnasului,
Cosma, cel mai venerabil episcop al Maliei,
Dionisie, cel mai venerabil episcop al Megarei,
Kallinikos, cel mai venerabil episcop de Opozn,
Pashasius, cel mai venerabil episcop al Eghinei,
Erasmus, cel mai venerabil episcop de Civir,
Ioan, cel mai venerabil episcop de Neocezareea de pe Eufrat, Nonnus, cel mai venerabil episcop de Dazzara 55 ,
Ștefan, preaslăvitul episcop de Valaneon,
Toma, cel mai venerabil episcop de Cerkeza,
Anatolie, cel mai venerabil episcop al Sevastei,

Constantin, cel mai venerabil episcop al Midiei 56 ,
Macarie, cel mai venerabil episcop al Primneziei,
Megal, cel mai venerabil episcop de Myrena 57 ,
Phaleus, cel mai venerabil episcop al Izindei,
Nikita, cel mai venerabil episcop al Epifaniei,
Alexandru, cel mai venerabil episcop al lui Dionysius,
Pelagius, cel mai venerabil episcop al Azanului,
Hieron, cel mai venerabil episcop de Anastasiopolis în Frigia, Glaucus, cel mai venerabil episcop de Alion,
Procopie, preaslăvitul episcop de Antenon 58 ,
Petru, cel mai venerabil episcop de Domitianopol,
Ioan, cel mai venerabil episcop al coloniilor 59 ,
Uranius, cel mai venerabil episcop de Tralles,
Ioan, cel mai venerabil episcop de Kerasunt 60 ,
Fronim, cel mai venerabil episcop de Sinnae,
Macedoniu, cel mai venerabil episcop de Justinianopol în Bitinia,
Ekdikiy, preaslăvitul episcop al insulei Tena,
Eulogius, cel mai venerabil episcop al Danavei 61 ,
Teodor, preaslăvitul episcop de Coradus, Elpidifor, preaslăvitul episcop de Anastasiopolis în Caria, Kirion, preaslăvitul episcop de Damasc,
Teodor, cel mai venerabil episcop al Laodiceei,
Lila, cel mai venerabil episcop de Tiberiopolis,
Diogene, cel mai venerabil episcop al Augustopolisului,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Ingelon.
Iulian, cel mai venerabil episcop de Zeugmata,
Dorimenius, cel mai venerabil episcop de Adraon,
Ioan, cel mai venerabil episcop de Lear,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Gargaron,
Teodor, cel mai venerabil episcop al Comanei,
Rufinus, cel mai venerabil episcop al Sevastei din Armenia, Conon, cel mai venerabil episcop al Semneonului 62 ,
Ciriac, cel mai venerabil episcop de Casatan,
Sisinnius, cel mai venerabil episcop de Praenetus,
Iulian, cel mai venerabil episcop de Vatnon,
Anastasie, cel mai venerabil episcop de Rakhlia,
Teodor, cel mai venerabil episcop de Pormos,
Paul, cel mai venerabil episcop de Stektoria,
Ștefan, cel mai venerabil episcop al Amasiei,
Pavel, cel mai venerabil episcop de Adras,
Evander, cel mai venerabil episcop de Gnid,
Mina, cel mai venerabil episcop al Carpatiei 63 ;
Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Teodor, un om nobil, un silențiar, se află în fața preaslăvitei tale curți de dreptate: a fost trimis de cel mai pios și mai credincios împărat; lucru pe care îl raportăm spre considerația ta.” Preasfântul arhiepiscop și patriarh Eutihie a spus: „Lasă-l să intre.” Când a intrat, preasfântul arhiepiscop și patriarh Apollinaris a spus: „Cu ce treabă au venit nobilii tăi la noi?” Nobilul om, silențiarul Teodor, a spus: „Preasfântul și cel mai credincios suveran al nostru m-a trimis la sfințenia ta să-ți înmânez o scrisoare preapioasă spre citire în fața sfântului tău consiliu.” Preasfântul arhiepiscop și patriarh Domnin a spus: „Să se citească și să se primească cu cinstea cuvenită scrisoare

preapioasă, pe care a menționat-o nobilul Teodor.” Și diaconul, notarul și funcționarul Stefan au primit și au citit:
„În numele Domnului nostru Dumnezeu Iisus Hristos
Împăratul Cezar Flavius Justinian, alemanic, gotic, francez, german superior, alan, vandal, african, pios, fericit, glorios, cuceritor și triumfător, veșnic August, către preafericiții episcopi și patriarhi, Eutihie al Constantinopolului , Apollinaris al Alexandriei, Domnin al Teopolei, Ștefan, Gheorghe și Damian, preacuviincioși episcopi, care ocupă locul lui Eustohie, cel preafericit om, arhiepiscop și patriarh al Ierusalimului, și către ceilalți preacuviincioși episcopi, adunați din diferite țări în acest oraș domnitor.
„A dezrădăcina ereziile care apăreau din când în când, adunând cei mai evlavioși episcopi, și a aduce pace sfântei Biserici a lui Dumnezeu prin proclamarea unanimă a adevăratei credințe, a fost preocuparea constantă a împăraților ortodocși și pioși, strămoșii noștri. De aceea, Constantin de binecuvântată amintire, pe vremea când Arie a blasfemiat și a afirmat că Fiul nu este de o singură esență cu Dumnezeu Tatăl, ci este o creatură și creat din nimic, s-a adunat la Niceea din diferite ținuturi trei sute optsprezece sfinți părinți; și fiind prezent el însuși la sinod, în sprijinul celor care recunoșteau pe Fiul ca fiind de o singură ființă cu Tatăl, a condamnat impietatea ariană și a avut grijă să păstreze adevărata credință. Astfel, după ce au expus sfântul simbol sau doctrina credinței, sfinții părinți au învățat prin acest simbol că Fiul este de o singură esență cu Dumnezeu Tatăl, lucru de care mulți se îndoiau chiar și atunci. Și Teodosie cel bătrân de binecuvântată amintire, pe vremea când Macedonie a negat divinitatea Duhului Sfânt, iar Apolinarie și ucenicul său Magnus au blasfemiat cu privire la economia Dumnezeului întrupat Cuvântul și au afirmat că Cuvântul a făcut-o.” nu și-a asumat mintea omenească, ci s-a unit cu trupul, care are un suflet irațional, - adunând în cetatea regală o sută cincizeci de sfinți părinți și luând el însuși parte la sinod, i-a condamnat pe ereticii menționați mai sus împreună cu învățătura lor nelegiuită și i-a obligat să proclame adevărata credință. Căci, urmând adevărata credință expusă de trei sute optsprezece sfinți părinți, acești părinți au explicat (doctrina) despre dumnezeirea Duhului Sfânt și au expus pe deplin doctrina despre economia Dumnezeului întrupat Cuvântul. De asemenea, când nelegiuitul Nestorie a afirmat că Dumnezeu Cuvântul este una și Hristos alta și a introdus ideea nelegiuită că unul este Fiul lui Dumnezeu Tatăl prin fire, iar celălalt este fiu prin har și a negat că sfânta slăvită Pururea Fecioară este Maica lui Dumnezeu, - când același Nestorie i-a infectat pe aproape toți Părinții Răsăriteni cu impietatea sa, atunci Teodosie cel Tânăr, de binecuvântată pomenire, a convocat primul sfânt sinod de la Efes, la care au prezidat sfinții părinți Celestin și Chiril și, trimițând demnitarii care trebuiau să fie prezenți la sinod, i-a obligat Însuși Nestorie să vină acolo și să-l judece; și când s-a făcut ancheta, atunci aceiași sfinți părinți, urmând în tot ceea ce fusese hotărât cu privire la credință de către sfinții părinți anteriori, l-au condamnat pe Nestorie împreună cu învățătura sa nelegiuită. După aceasta, adepții nelegiuitului Nestorie, ridicându-se împotriva lui Chiril, s-au grăbit (pe cât le-a stat în putere) să respingă condamnarea pronunțată împotriva lui Nestorie; dar menționatul Teodosie de binecuvântată pomenire, apărând ceea ce fusese pe bună dreptate hotărât împotriva lui Nestorie și a impietății sale, i-a obligat să respecte cu fermitate acuzațiile pronunțate împotriva lui. Și apoi, când nebunul Eutihie a apărut cu învățătura că trupul Domnului nu este de aceeași substanță cu noi, și când mulți erau agitați atât în Constantinopol, cât și în Efes, atunci ereticii au făcut un astfel de truc în apărarea lui, încât chiar și episcopul orașului domnitor, Flavian de binecuvântată pomenire, a fost detronat din cauza lui. Dar Marcian de binecuvântată pomenire i-a adunat pe sfinții părinți la

Calcedon,Și când s-a iscat o mare dispută între episcopi, nu numai că și-a trimis demnitarii la sinod, ci a venit el însuși și i-a adus pe toți la o înțelegere. Urmând tot ce s-a hotărât în apărarea credinței de către cele trei sfinte sinoade menționate anterior și ceea ce s-a decis cu privire la acuzarea ereticilor și a impietății lor, acești sfinți părinți l-au condamnat și l-au anatematizat pe Eutihie și învățătura sa nelegiuită, precum și pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită, deoarece în acea vreme unii încercau să-l apere pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită. Mai mult, aceiași sfinți părinți calcedonieni i-au anatematizat pe acei oameni care au transmis sau transmit un alt crez decât cel care a fost stabilit de trei sute optsprezece sfinți părinți și explicat de o sută cincizeci de sfinți părinți. Așadar, după toate aceste evenimente care au avut loc în momente diferite, părinții noștri menționati anterior, de fericită pomenire, au confirmat și au protejat prin legile lor ceea ce s-a hotărât la fiecare sinod și i-au expulzat pe ereticii care au încercat să se opună deciziilor celor patru sfinte sinoade menționate anterior și să tulbure bisericile. Dar când, după moartea lui Marcian de binecuvântată pomenire, s-a iscat în diverse locuri o dispută cu privire la sfântul sinod de la Calcedon, Leon de binecuvântată pomenire a scris tuturor episcopilor din toate locurile, pentru ca fiecare dintre ei să-și exprime propria părere cu privire la acest sfânt sinod și, fără să se bazeze unul pe altul, fiecare să răspundă la ceea ce i se cere. După scurt timp, adepții lui Nestorie și Eutihie s-au ridicat din nou și au provocat o asemenea tulburare în sfintele biserici ale lui Dumnezeu, încât au apărut dezbinări și schisme în ele și bisericile nu au avut comuniune între ele. Căci nimeni nu a îndrăznit, mergând din cetate în cetate, să intre în comuniune (cu o altă biserică), nici vreun cleric, mergând dintr-o cetate în alta, nu s-a alăturat numărului (clerilor) acestei biserici. Când Domnul Dumnezeu, în mila Sa, ne-a încredințat guvernarea statului, atunci am hotărât să unim preoții dezbinați ai sfintelor biserici ale lui Dumnezeu de la răsărit până la apus ca temelie și început al guvernării noastre; și, după ce au pus capăt complet controversei ridicate de adepții nelegiuitilor Eutihie și Nestorie împotriva Sinodului de la Calcedon, au determinat ca acest sinod să fie proclamat în sfintele biserici ale lui Dumnezeu pe o bază egală cu celelalte trei sfinte sinoade menționate anterior, știind cu siguranță că ceea ce era expus în el era în deplină concordanță cu celelalte trei sfinte sinoade și i-au mulțumit pe mulți dintre cei care s-au ridicat împotriva acestui sfânt sinod și pe alții care s-au dovedit a fi adversari încăpățânați ai acestui sinod, i-au alungat din sfintele biserici ale lui Dumnezeu și din venerabilele mănăstiri, pentru ca în sfintele biserici să se propovăduiască aceeași credință pe care o proclamaseră cele patru sfinte sinoade, fiind păzite constant de unanimitatea și pacea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu și a preoților lor. Când noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, am făcut aceasta în confirmarea celor patru sfinte sinoade și când faptele noastre au fost acceptate în sfânta Biserică a lui Dumnezeu, atunci adepții lui Nestorie, care doreau să-și însușească impietatea sfintei Biserici a lui Dumnezeu și nu puteau realiza acest lucru prin Nestorie, au decis să o introducă prin Teodor de Mopsuestia, învățătorul lui Nestorie.care au blasfemiat mult mai rău decât Nestorie și, pe lângă nenumăratele alte blasfemii îndreptate împotriva lui Hristos Dumnezeul nostru, au spus că Dumnezeu Cuvântul este una și Hristos alta, și prin scrierile nelegiuite ale lui Teodoret, pe care le-a scris împotriva adevăratei credințe și a primului sfânt sinod de la Efes și împotriva sfintei memorii a lui Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și mai ales prin scrisoarea rea pe care, după cum se spune, Ibas a scris-o lui Mara Persanul și care este plină de impietatea lui Teodor și a lui Nestorie. Căci prin intermediul acestei scrisori nelegiuite au încercat să elibereze de condamnare nu numai impietatea, ci și chiar persoanele lui Teodor și Nestorie, pe care el în mod special le laudă (apără) și le justifică - prin această scrisoare nelegiuită au încercat să-i elibereze de condamnare,

spunând că a fost adoptată de sfântul sinod de la Calcedon. Dar ei spun aceasta nu în apărarea sfântului sinod, ci încercând, după cum cred ei, să confirme impietatea lor în numele acestuia. Dar se știe că această dorință nelegiuită a apărătorilor are ca scop, dacă vor izbuti, să nu se propovăduiască că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om și că sfânta și slăvita Fecioară Maria nu trebuie propovăduită ca Născătoare de Dumnezeu. Căci tocmai aceasta este ceea ce Teodor și Nestorie expun în mod nelegiuit în scrierile lor; aceleași blasfemii sunt rostite de cel care a scris epistola. Așadar, urmând sfinții părinți și dorind ca dreapta credință să fie propovăduită în bisericile lui Dumnezeu fără nicio denaturare, dorind și să înăbușim încercarea celor nelegiuiți, v-am întrebat mai întâi despre nelegiuitul menționat mai sus. trei capitole , fără să vă cheme afară din bisericile voastre; și ne-ați declarat părerea voastră (despre ele), pentru care v-am aprobat; întrucât voi, fără ezitare și cu toată îndrăzneala, ați recunoscut dreapta credință și i-ați condamnat pe cei nelegiuiți. Și întrucât, chiar și după acuzația făcută de voi, unii continuă în aceleași erori și apără aceleași trei capitole nelegiuite, v-am chemat în cetatea domnitoare și vă îndemnăm, adunându-vă împreună, să vă declarați din nou părerea cu privire la aceste capitole. Căci i-am explicat, de asemenea, totul despre cele trei capitole în detaliu lui Vigilius, cel mai respectuos papă al Romei antice, când a venit în cetatea noastră domnitoare și l-a întrebat ce părere are despre această chestiune; și el însuși, nu o dată sau de două ori, ci destul de des în scrierile sale a pronunțat anatema asupra celor trei capitole nelegiuite . Și că avusese întotdeauna ideea de a condamna cele trei capitole , a exprimat acest lucru în multe alte acțiuni ale sale și în condamnarea lui Rusticus și Sebastian, foști diaconi ai Romei antice, care, după ce au acceptat mai întâi decizia luată de el, în care a anatematizat aceste capitole nelegiuite, au acceptat mai târziu și au apărat învățătura lor nelegiuită. Dar a scris și a anunțat condamnarea acestor capitole și lui Valentinian, episcop al Sciției, și lui Aurelian, episcop al bisericii Arelate, care este prima dintre cele mai sfinte biserici din Galia, și le-a poruncit să nu accepte nimic din ceea ce diaconii condamnați au scris contrar deciziei menționate mai sus; pe scurt, a rămas întotdeauna de această opinie. Vă vom declara toate acestea la timpul potrivit. Și întrucât ulterior, după sosirea ta, așa cum s-a spus, în acest oraș domnitor, a existat o corespondență reciprocă între sfinția ta și Vigilius, cel mai pios papă al Romei antice, ca voi toți să vă adunați și să pronunțați judecata, în conformitate cu ceea ce a fost decretat în apărarea credinței de către cele patru sfinte concilii, asupra celor care apără, fără să știe sau conștient, capitolele nelegiuite, și noi, prin demnitarii noștri și prin unii dintre voi, l-am rugat să vină cu toții și să judece împreună despre capitolele menționate anterior, pentru a da dreptei credințe o formă potrivită acesteia; și întrucât în scrisorile noastre i-am întrebat atât pe sfinția sa, cât și pe sfinția ta despre aceasta, fie ca capitolele să fie condamnate de toți ca nelegiuite, fie să-și declare deschis opinia, dacă le consideră a fi în acord cu adevărul. Căci nu este potrivit ca creștinii să accepte învățătura nelegiuită împreună cu dreapta credință și să nu distingă adevărul de falsitate. Dar ne-a răspuns că ne va ajuta acționând independent în problema celor trei capitole menționate mai sus.De aceea, vă îndemnăm să le analizați în continuare; căci dorim să știți că noi păstrăm, apărăm și acceptăm ceea ce a fost stabilit și definit despre una și aceeași credință de către cele patru sfinte sinoade, Niceea, Constantinopol, primul din Efes și Calcedonia, și ceea ce a fost stabilit de ele cu privire la ritualul bisericesc, acceptăm și păstrăm tot ceea ce este în acord cu ele. Dar tot ceea ce nu este în acord cu ele sau care pare să fi fost scris de cineva împotriva a ceea ce a fost definit despre una și aceeași credință de către cele patru sfinte sinoade sau de unul dintre ele, respingem totul ca fiind complet străin de adevăr; Să urmăm în toate lucrurile sfinților părinți și învățătorilor sfintei Biserici a lui Dumnezeu, adică

Atanasie, Ilarie, Vasile, Grigore Teologul și Grigore de Nyssa , Ambrozie, Teofil, Ioan al Constantinopolului, Chiril, Augustin, Proclu, Leon și să acceptăm tot ceea ce au scris și explicat ei cu privire la adevărata credință și la condamnarea ereticilor. Așadar, ținând cu tărie la toate cele spuse mai sus, îi primim pe acei părinți și preoți care conțin și predică în sfânta Biserică a lui Dumnezeu ceea ce cele patru sfinte sinoade au stabilit cu privire la credință și ceea ce au predicat sfinții părinți menționati anterior. Și întrucât ereticii vor în orice fel să-i apere pe Teodor și Nestorie și învățătura lor nelegiuită, așa cum s-a spus mai sus, și spun că scrisoarea nelegiuită, scrisă, după cum se pare, de Ibas către Mara Persanul, a fost acceptată de sfântul Sinod de la Calcedon: atunci vă rugăm să luați în considerare ceea ce a scris Teodor atât în alte scrieri, cât și în Crez, care a fost citit atât în Efes, cât și în Calcedon și a fost anatematizat la ambele sinoade, împreună cu cei care au filosofat sau filosofează în acest fel - vă rugăm să luați în considerare și ceea ce au scris sfinții părinți despre el și blasfemiile sale și predecesorii noștri au făcut publice, precum și ceea ce au scris scriitorii istoriei bisericești despre el. Din toate acestea veți afla că atât el însuși, cât și blasfemiile sale au fost condamnate de mult timp de sfinții părinți și că, din cauza blasfemiilor sale din trecut, chiar și numele său a fost exclus din dipticele bisericii al cărei episcop era. Vă rugăm să luați în considerare și predica nesăbuită a celor care susțin că ereticii nu ar trebui anatematizați după moarte și vă rugăm să țineți în acest caz de învățătura sfinților părinți, care nu numai că i-au condamnat pe eretici în timpul vieții lor, dar și după moarte i-au anatematizat pe cei care au murit (nepocăiți) în impietatea lor și i-au îndreptățit și i-au inclus în sfintele diptice pe cei care au fost condamnați pe nedrept; acest lucru s-a făcut atât cu Ioan 64 , cât și cu Flavian, episcop al Constantinopolului de fericită pomenire. Căci sfinția voastră știe ce a spus Domnul în Evanghelie despre Sine: „Cine crede în El nu va fi condamnat; dar cine nu crede este deja condamnat, pentru că n-a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18).). Dar se știe că aceasta se spune nu numai despre cei vii, ci și despre cei care au murit (rămași) în impietatea lor. În special, vă rugăm să acordați atenție la ceea ce a scris Teodoret în mod impie împotriva dreptei credințe și a primului sfânt sinod de la Efes și împotriva sfintei memorii a lui Chiril și împotriva celor douăsprezece capitole ale sale, și la ceea ce același Teodoret a scris în mod impie în apărarea lui Teodor și Nestorie și a blasfemiilor lor împotriva sfintei memorii a lui Chiril. De asemenea, vă rugăm să investigați scrisoarea impie pe care Iva a scris-o lui Mara Persanul; în ea, autorul ei neagă că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om și că sfânta slăvită Pururea Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu. Aceeași epistolă impie este condamnată și de primul sfânt sinod de la Efes, deoarece Nestorie a fost condamnat acolo fără proces sau investigație, iar Chiril, învățătorul Bisericii, de sfântă memorie, este numit eretic și cele douăsprezece capete ale sale sunt impie, dar Teodor și Nestorie și învățătura lor impie sunt apărate și aprobate. Și întrucât unii, așa cum s-a spus, îndrăznesc să afirme că epistola care conținea impietatea menționată mai sus a fost acceptată și de sfântul sinod de la Calcedon, vă rugăm să comparați cele spuse de acest sfânt sinod în definiția sa expusă în apărarea credinței cu cele conținute în epistola nelegiuită, pentru a-i dovedi pe cei drepți în toate privințele și a-i condamna pe cei nelegiuiți. Așadar, considerați toate cele de mai sus cu toată atenția, așa cum se cuvine preoților, ținând cont de frica de Dumnezeu și de judecata viitoare și nu puneți nimic mai presus de evlavie, de dreapta credință și adevăr, de slava și lauda lui Dumnezeu, ținând cont de cuvântul apostolic, rostit împotriva celor care transmit ceva contrar dreptei credințe și care afirmă clar că „dacă noi sau un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie diferită de cea pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema. Precum am spus mai înainte, așa și acum vă spun din nou, dacă vă va propovădui

cineva o Evanghelie diferită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1:8-9). Aduceți-vă aminte și de porunca apostolului Petru, care spune: „Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă întreabă despre nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15) .) și declarați imediat părerea voastră despre ceea ce v-am întrebat; pentru că atunci când cineva care este întrebat despre dreapta credință amână mult timp un răspuns, aceasta nu arată nimic altceva decât negarea dreptei mărturisiri. Căci în întrebările și răspunsurile referitoare la credință nu există nici primul, nici al doilea; ci oricine se dovedește mai gata în mărturisirea adevărului este primit de Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu să vă păzească, sfinți și preacuviincioși părinți, pentru mulți ani. – Dat în a patra zi a Nonelor din luna mai, la Constantinopol, în al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul preaslăvitului om Vasile. Ștefan și Gheorghe și Damian, preacuviincioșii episcopi care au ocupat locul lui Eustohie, preasfântul patriarh al Ierusalimului, prin unul dintre ei, Ștefan, preacuviinciosul episcop al Rafiei, a spus: „Să iasă nobilul om Teodor, deoarece a îndeplinit porunca preacuviinciosului împărat.” Și când nobilul om, Silentiarul, a ieșit, sfântul consiliu a spus: „După ce conținutul scrisorii imperiale care a fost citită a devenit cunoscut, noi, ținând cont că între noi și Vigilius, cel mai sfânt papă al Romei antice, a existat o corespondență cu privire la (această chestiune), considerăm necesar, mai întâi de toate, să o facem cunoscută prin citire.” Și notarul, funcționarul Ștefan, a luat-o și a citit-o 65 :

„Către preasfințitul și binecuvântatul domnului, fratelui și împreună-slujitorului Vigilius, Eutihie.”

„Știind cât de mult bine aduce pacea lui Dumnezeu, păzind inimile și gândurile credincioșilor și unindu-le într-unul singur, pentru ca în ceea ce privește mărturisirea dreptei credințe și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu să gândească același lucru și apropiindu-L pe Dumnezeu de cei care sunt în unanimitate de acord cu ceea ce este adevărat și, prin urmare, încercând să păstrăm unitatea cu scaunul apostolic, facem cunoscut fericirii voastre că am păstrat și păstrăm întotdeauna credința, transmisă de la început de marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfinților apostoli și propovăduită de ei în întreaga lume și explicată de sfinții părinți, și mai ales de cei care s-au adunat în cele patru sfinte sinoade, pe care le urmăm în toate și întru totul și pe care îi primim; și anume: (primim) trei sute optsprezece sfinți părinți, care s-au adunat la Niceea și au expus sfântul simbol sau învățătura credinței și au răsturnat impietatea lui Arie și a celor care au gândit sau au gândit la fel cu noi. Îi primim și pe cei o sută cincizeci de sfinți părinți care s-au adunat la Constantinopol, care au expus aceeași sfântă învățătură și au revelat (doctrina) despre dumnezeirea Duhului Sfânt și au condamnat.” erezia lui Macedonie, care s-a răzvrătit împotriva Duhului Sfânt, și nelegiuitul Apollinaris, împreună cu cei care au avut sau au aceeași gândire ca ei. De asemenea, îi acceptăm pe cei două sute de părinți care s-au adunat la primul sinod de la Efes, care au urmat același crez sau doctrină în toate și l-au condamnat pe nelegiuitul Nestorie și doctrina sa nelegiuită și pe cei care au avut sau au aceeași gândire ca el în orice moment. De asemenea, îi acceptăm pe cei șase sute treizeci de sfinți părinți care s-au adunat la Calcedon, care ei înșiși au fost întru totul de acord cu cele trei sinoade menționate anterior și au urmat crezul sau doctrina menționată anterior, expusă de cei trei sute optsprezece sfinți părinți și expusă de cei o sută cincizeci de sfinți părinți și i-au anatematizat pe cei care au îndrăznit să proclame, să explice sau să transmită sfintelor biserici ale lui Dumnezeu orice alt crez decât cel menționat mai sus și i-au condamnat și anatematizat atât pe Eutihie, cât și pe Nestorie și învățătura lor nelegiuită și pe toți cei care au avut sau au aceleași păreri cu ei. După aceste evenimente, declarăm că am păstrat și continuăm să păstrăm tot ceea ce a fost

decis și determinat de cele patru sfinte sinoade menționate mai sus; deoarece cele patru Sfintele sinoade menționate mai sus, deși au fost deschise în momente diferite, au păstrat și proclamat totuși aceeași mărturisire de credință. Acceptăm și păstrăm scrisoarea președinților scaunului apostolic al Romei, precum și a celorlalți, precum și a lui Leon de sfântă memorie, în care au scris despre dreapta credință și despre cele patru sfinte sinoade sau despre unul dintre ele. Prin urmare, păstrând tot ce s-a menționat mai înainte și acum și fiind de acord unii cu alții, suntem nevoiți să ne adunăm cu privire la problema celor trei capitole., cu privire la care a apărut o întrebare printre unii. De aceea, vă rugăm, sub președinția fericirii voastre, cu calm și cu blândețe preoțească, înaintea sfintei evanghelii, să examinați și să discutați aceste capitole și să decideți această chestiune într-un mod plăcut lui Dumnezeu și în conformitate cu ceea ce a fost hotărât de cele patru sfinte sinoade; căci pentru o mai mare restaurare a păcii și armoniei în biserici, este necesar, după încetarea oricărei discordii, să se respecte pe deplin sfintele patru sinoade și să se păstreze inviolabil ceea ce a fost hotărât de ele. La aceasta, fiind sănătos în Domnul, am subscris. Roagă-te pentru noi, preasfinte și binecuvântat frate! Eu, Eutihie, din mila lui Dumnezeu, Episcop al Constantinopolului, noua Romă, am subscris la tot ceea ce a fost scris mai sus . ” 66

O scrisoare similară a fost trimisă aceluiași preasfințit Vigilius de la Apolinarie, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria, și de la Domnin, preasfințitul arhiepiscop al Teopolelui, și de la preaiubiții episcopi de Dumnezeu subordonați lor, care se aflau în acest oraș domnitor 67 .

Același preaslăvit Stefan a citit:

„Către preaiubitul tău frate Eutihie și episcopii subordonați ție, Vigilius.

„Buzele noastre sunt pline de bucurie și limba noastră de veselie” (Psalmul 125:2), pentru că necazurile discordiei au încetat și Dumnezeu a dat pace Bisericii Sale, astfel încât s-a împlinit ceea ce s-a spus: „Iată un lucru bun și frumos: să locuiască frații împreună în unitate” (Psalmul 132:1). Căci este firesc să ne bucurăm în Domnul că plinătatea iubirii tale pentru noi este prezentată într-o scrisoare, al cărei conținut este următorul: „știind câte binecuvântări aduce pacea lui Dumnezeu, păzind inimile și gândurile credincioșilor și unindu-le într-unul singur, pentru ca în privința mărturisirii dreptei credințe să gândească la fel” ... și așa mai departe ... Și noi am subscris la aceasta” 68. Acceptând de bunăvoie această strălucită mărturisire ortodoxă și păstrând întotdeauna și în toate una și aceeași (credința), proclamăm că, cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom păstra și respecta neîncetat. Și astfel, în ciuda faptului că tot ceea ce este conținut în mărturisirea ta va rămâne pentru totdeauna în vigoare, iubirea ta frățească s-a îndreptat (spre noi) cu cererea ca, sub președinția noastră, cu calm și blândețe preoțească, înaintea Sfintei Evanghelii, să fie discutate cele trei capitole din care a apărut problema și să se ia o decizie plăcută lui Dumnezeu și în conformitate cu ceea ce a fost hotărât de cele patru sfinte sinoade menționate anterior, astfel încât, după ce orice discordie va fi desființată, menținând în același timp deplinul respect pentru sfintele sinoade, ceea ce a fost hotărât prin cele patru sfinte sinoade să fie păstrată neatinsă. Această mărturisire, care amintește de tradițiile părinților atât în voi, fraților, cât și în toți cei care au mărturisit sau mărturisesc același lucru și este în acord cu ele, o recunoaștem ca fiind vrednică de toată lauda și din aceasta știm că sunteți cu adevărat frații noștri. De aceea, cerem mila lui Dumnezeu ca noi toți, care păstrăm cu tărie această mărturisire și tradițiile părinților, să fim arătați vrednici de respectul nostru și în ziua judecății lui Dumnezeu să nu fim găsiți vinovați de nicio încălcare a decretelor părinților. Prin urmare, cunoscând din cele de mai sus forța cererii voastre, suntem de acord, după ce am făcut o adunare legitimă, respectând dreptatea, la mijloc

înaintea sfintei evanghelii, să judecăm împreună cu frații unanimi despre cele trei capitole din care a apărut problema și să dăm o decizie plăcută lui Dumnezeu și în conformitate cu ceea ce a fost hotărât de cele patru sfinte sinoade; căci știm cum să păstrăm deplin respectul pentru respectivele sinoade, așa cum mărturisește și mărturisirea comună . 69 Dumnezeu să te păzească, preacinstite frate, în sănătate bună. – Dat în a opta zi a Idelor „Ianuarie, în al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, și în al 12-lea după consulatul celui mai ilustru om Vasile. ” 70

În același fel i-a scris lui Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al slăvitului oraș Alexandria, și lui Domnin, preasfințitul arhiepiscop al Teopolisului, precum și sinodului prezidat de ei 71 .

Sfântul Sinod a spus: „Ilustri demnitari! Deși unii dintre noi, așa cum arată carta imperială, l-am rugat adesea pe Vigilius, cel mai respectuos papă al Romei antice, să vină cu noi la sinod în chestiunea celor trei capitole , considerăm că este rezonabil și plăcut lui Dumnezeu ca el să se adune acum cu noi, să discute aceleași trei capitole și împreună cu noi să hotărască asupra unei decizii în conformitate cu adevărata credință . 72 Și așa să se facă aceasta acum.” Și când sfinții patriarhi - Eutihie al Constantinopolului , Apolinar al Alexandriei, Domninus al Teopolei, cei mai cinstiți episcopi - Benignus al Heracleei în Pelogonia, ocupând locul lui Ilie, episcopul Tesalonicului, Teodor, episcopul Cezareei în Capadocia, Andrei Heracea din Efesa, Andrei Heraclei din Efesa, Nicomedia, Ştefan de Niceea, Constantin de Calcedon, Eusebiu de Tir, Ioan de Cezareea în Palestina, Amazonie de Edesa, Teodosie de Seleucia în Isauria, Toma de Apamea în Siria, Pompeian de Bizanţ, Foca de Stalia din regiunea Prevalia. Teodor de Leontopolis, Ștefan de Clismat, Emilian de Antipyrgus, lăsându-i pe ceilalți episcopi în aceeași venerabilă episcopie, la insistențele sfântului sinod, s-au dus în numele întregului sinod la preasfințitul Papă Vigilius, iar când acești preasfinți patriarhi împreună cu cei mai evlavioși episcopi s-au întors, atunci preasfinții patriarhi și cei mai evlavioși episcopi care au mers cu ei la preasfințitul papă au spus: „conform discernământului nostru comun, ajungând la preasfințitul papă al Romei antice Vigilius, am început să cerem ca, în conformitate cu corespondența care a existat între noi și el, Preafericirea Sa să vină la sinod și să judece împreună cu noi despre cele trei capitole , declarând în același timp Preafericirii Sale că preapiosul nostru împărat ne-a trimis o scrisoare și cere un răspuns cu privire la cele trei capitole . Deși a spus că din cauza slăbiciunii fizice nu poate îndeplini această cerere, totuși, a promis că a doua zi va anunța care este părerea sa despre un astfel de sinod. Prin urmare, ședința de astăzi ar trebui amânată” 73 .

A DOUA ÎNTÂLNIRE

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, permanentul Augustus, în al 12-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, în ziua a opta a Idelor lui Mai, prima indictională, cei mai onorabili episcopi ai acestui oraș domnitor au ședințat în curtea de judecată 74 :

Eutihie, preasfântul patriarh al orașului Constantinopol, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin, preasfințitul patriarh al marelui oraș Teopolis, Ștefan, preasfințitul episcop al Rafiei și Gheorghe, preasfințitul episcop al Tiberiadei și alții, precum mai sus în prima întâlnire 75 .

Diodor , arhidiacon și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Sfântul vostru conciliu își amintește de actele pe care le-ați avut înainte de prezentarea celei mai înalte hrisoave, pe care neînvinsul nostru împărat a trimis-o sfinției voastre și își amintește, de asemenea, că cu două zile înainte v-ați adunat din

nou la preafericitul papă al Romei antice, și anume: preasfinții patriarhi Eutihie, Apollinaris și Domnin și cei mai evlavioși episcopi: Benignus din Heraclea Pelogonia , care ocupă locul lui Ilie, preaevreul episcop al Tesalonicului, Teodor din Cezareea Capadociei, Andrei din Efes, Megefiu din Heraclea Tracia, Ioan din Nicomedia, Ștefan din Niceea, Constantin din Calcedon, Eusebiu din Tir, Ioan din Cezareea Palestinei, Amazonius din Edessa, Teodor din Seleucia, Toma din Apamea Siriei, Pompeianus din Bizacul, Foca din Stalia, Teodor din Leontopolis, Ștefan din Clismata, Emilian din Antipirg, astfel încât acest prea evlavios" „Reverendul papă, conform promisiunii sale, ar trebui să anunțe sosirea sa (la conciliu)." Sfântul conciliu a spus: „Pentru ordine, să se anunțe ce s-a făcut în acest sfânt conciliu." Și s-a citit.
Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Toți ceilalți prea venerabili episcopi vă cer atât pe dumneavoastră, preasfinți patriarhi, cât și pe cei mai venerabili episcopi care au fost cu dumneavoastră cu preasfințitul Papă Vigilius, să declarați ce a urmat."
Prea sfinții patriarhi și cei mai respectuoși episcopi care au fost cu ei la preasfințitul Papă Vigilius au spus: „În conformitate cu promisiunea făcută de preasfințitul Papă Vigilius al Romei antice la întâlnirea precedentă, am venit la el în ziua a șasea a acestei luni mai, adică cu două zile înainte de aceasta, și am insistat asupra fericirii sale cu privire la cursul de acțiune care fusese decis între noi în corespondență; și l-am rugat să vină cu noi la conciliu, pentru a judeca și a decide asupra celor trei capitole despre care preasfințitul împărat ne-a întrebat în scris atât pe noi, cât și pe preasfințitul său. Dar el a răspuns că nu poate fi cu noi la conciliu, deoarece erau foarte mulți episcopi orientali aici și puțini cu el, ci că va da o decizie independentă în scris și o va raporta preasfințitului suveran. Prin urmare, a cerut o întârziere de la maiestatea sa, pentru a-și expune opinia la acel moment. Dar noi am spus: preasfințitul vostru știe că în corespondența care a avut loc între noi, ați promis să veniți la conciliu împreună cu episcopii care sunt în comuniune și unire cu noi și să luați în considerare problema celor trei capitole ; și Nu este necesar să amânăm întâlnirea tuturor episcopilor noștri din cauza celor occidentali. Căci nici măcar la cele patru sfinte sinoade nu a fost niciodată un număr mai mare de episcopi occidentali, ci doar doi sau trei episcopi și un număr mic de clerici. Și în prezent, Fericirea Voastră este și ea aici, și sunt mulți alți episcopi din Italia, sunt episcopi din Africa și din Illyricum, și nu există nimic care să vă împiedice să veniți alături de noi la întâlnire, ca să împlinească ceea ce s-a făcut între noi în scris; și ar fi mai bine dacă preoții s-ar aduna cu dragostea cuvenită și ar decide asupra problemei într-o singură decizie, astfel încât problema să primească apoi o hotărâre scrisă comună. Căci știind aceasta, chiar și cel mai pios împărat va acorda o amânare tuturor, atunci când îi vom da cu toții o promisiune comună de a decide problema. Dar dacă nu vreți (să acționați) conform ceea ce am stabilit prin corespondență și să veniți la sinod, atunci să știe Fericirea Voastră că numai noi trebuie, după ce ne-am adunat, să ne declarăm părerea. Căci este nedrept să-l supunem ispitei atât pe cel mai pios împărat, cât și pe poporul credincios, pentru că problema este amânată când răspunsul este pe jumătate gata. Și după ce am spus acestea, am promis să raportăm totul celui mai pios suveran. După ce am făcut acest lucru, atunci maiestatea sa a promis că va trimite aceluiași preafericit om câțiva dintre cei mai glorioși demnitari, împreună cu cei mai respectuoși episcopi, pentru a-l întreba încă o dată despre același lucru."
Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Prea pios împărat, așa cum a promis, i-a trimis ieri preasfințitului Papă Vigilius pe cei mai iluștri oameni, patricianul Petru și Constantin, iar sfântul vostru sinod i-a trimis pe cei mai reverenți episcopi, Teodor de Cezareea Capadociei, Benignus de

Heracleea Pelogoniei, Andrei de Efes, Megefius de Heracleea Traciei, Constantin de Calcedon, Eusebius de Tir, Ioan de Cezareea Palestinei, Amazonius de Edessa, Teodot de Seleucia, Foca de Stali, Teodor de Leontopolis, Emilian de Antipirgus; cei mai iluștri demnitari menționati anterior sunt aici; ei au fost trimiși de preapiosul împărat să declare în fața sfântului sinod ce s-a întâmplat în prezența lor: despre aceasta chiar vorbim noi."
Sfântul Sinod a spus: „Din porunca preacuviosului împărat, cei mai slăviți oameni pomeniți mai sus au voie să povestească în prezența lor cele ce au urmat." Ilustrătorul patrician Liberius, ilustrul patrician și funcționar de curte Petru, ilustrul patrician Patricius și ilustrul chestor al palatului imperial Constantin, prin intermediul ilustrului chestor Constantin, au spus: „În prima zi a acestei luni mai, am ajuns și noi, din ordinul celui mai pios suveran, la preafericitul Papă Vigilius împreună cu cei mai iluștri patricieni Belisarius, Cefoegus și Rusticus și am ajuns din nou la același preafericit om în a șaptea zi a acestei luni mai, împreună cu cei mai evlavioși episcopi Teodor de Cezareea Capadociei, Benignus de Heracleea Pelogonia, Andrei de Efes, Megefius de Heracleea Tracia, Constantin de Calcedon, Eusebius de Tir, Ioan de Cezareea Palestinei, Amazonius de Edessa, Teodot de Seleucia, Foca Stali, Teodor de Leontopolis și Emilian de Antipirgus. În ambele zile am spus același lucru în numele celui mai pios suveran, adică să vină." cu noi la conciliu și să judece cele trei capitole , dând celor care doreau dreptul de a obiecta, astfel încât problema celor trei capitole să fie decisă prin consimțământul general al tuturor. Și după ce această chestiune a fost discutată, a cerut o amânare pentru a da un răspuns separat unuia. I-am spus că deja condamnase aceste trei capitole separat de mai multe ori , dar cel mai pios suveran dorește să veniți la conciliu împreună cu ceilalți episcopi și ca decizia să urmeze în acest fel. Și Preafericirea Voastră a prezentat problema amânării celui mai pios suveran prin intermediul altora, iar maiestatea Sa a răspuns că, dacă sunteți de acord cu ceea ce s-a decis între voi, veniți la conciliu împreună cu cei mai binecuvântați patriarhi și cei mai reverenți episcopi, cu intenția de a discuta și decide împreună problema celor trei capitole , atunci vă acord o amânare nu numai așa cum cereți, ci una și mai mare. Dar dacă Preafericirea Voastră dorește să vă exprime opinia separat și independent, atunci trebuie să aflăm și de la conciliul acelor episcopi cei mai reverenți care au fost chemați în acest scop și au fost aici atât de mult timp, care este opinia lor despre aceste trei capitole . Căci nu mai putem lăsa Biserica lui Dumnezeu în confuzie, mai ales când ereticii îi batjocoresc pe preoții ei ca fiind adepți ai lui Nestorie. Și el a promis din nou că își va exprima opinia separată și o va comunica celui mai pios suveran."
Sfântul sinod a zis: „Prea evlavioșii episcopi care au fost cu cei mai ilustri demnitari la preasfântul Papă Vigilius să vorbească despre cele ce au urmat". Cei mai respectuoși episcopi au spus: „Prin porunca preacuviosului împărat și prin porunca sfinției voastre, am fost cu preasfințitul Papă Vigilius împreună cu preasfințitul patrician Liberius, cu preasfințitul patrician și funcționar de curte Petru, cu preasfințitul patrician Patricius și cu preasfințitul chestor al palatului imperial Constantin, iar când au intrat, atunci preasfințitul funcționar și preasfințitul chestor i-au prezentat preasfințitului Papă porunca preacuviosului împărat în prezența noastră și s-au spus multe lucruri similare cu cele despre care sfinția voastră a vorbit în fața aceluiași preasfințit Papă cu ocazia precedentă și ceea ce cei mai ilustri demnitari au expus acum, știm și noi că acestea au fost spuse de el". Cei mai ilustri demnitari au spus: „Noi, din partea noastră, am îndeplinit ceea ce ne-a fost poruncit de preasfințitul împărat și mergem la palatul său imperial pentru a rămâne în ascultarea sa, dar voi, având în vedere frica de Dumnezeu, încercați să puneți capăt rapid acestei chestiuni,

în conformitate cu ceea ce a fost hotărât de cele patru sfinte sinoade cu privire la adevărata credință, știind că preasfințitul împărat a trimis „numai pentru a informa Sfinția Voastră că El Însuși a păstrat și păstrează și apără și apără ceea ce a fost stabilit și decis de cele patru sfinte sinoade; și tot ceea ce este în concordanță cu definițiile acelorași sfinte sinoade cu privire la adevărata credință, El acceptă și păstrează, dar tot ceea ce este contrar definițiilor lor despre adevărata credință, El respinge și consideră străin de Biserică. Căci Majestatea Sa a realizat ca cele patru sfinte sinoade să fie incluse în dipticele bisericești și să fie predicate (în Biserică); ceea ce nu exista în sfânta biserică înainte ca puterea să-i fie dată de sus."
Și când cei mai ilustri demnitari s-au retras, sfântul conciliu a spus: „Întrucât s-a aflat din explicațiile celor mai ilustri demnitari și ale celor mai reverenți episcopi, ce a urmat acum de la preafericitul Papă Vigilius, și întrucât am păstrat și păstrăm ceea ce ar trebui să fie în toate, și am apelat de destule ori la preasfințitul Papă Vigilius cu cererea de a se întâlni cu noi și împreună cu noi să decidă problema care a apărut, între timp, cu cei mai reverenți episcopi care, după cum se știe, locuiesc în acest oraș domnesc, nu sunt prezenți la conciliul nostru - din Africa doar Primasius, cel mai venerabil episcop al regiunii Bizak, și din Illyricum cei mai reverenți episcopi Savinian, Proectus și Paul: atunci să meargă la ei Teodor, cel mai venerabil episcop al Limyrei, Anatolius, cel mai venerabil episcop al Cymei, Diogenian, cel mai venerabil episcop al Sozopolului, împreună cu „Amonius, Petru și Teodor, cei mai onorabili preoți și ecdici ai bisericii acestui oraș domnesc, pentru a-i convinge să vină și să ia parte la" „acest sfânt conciliu." Și după ce cei mai onorabili oameni numiți s-au dus la episcopii mai presus de respect menționați și s-au întors de la ei, episcopul Teodor de Limyra a spus: „În conformitate cu porunca sfinției voastre, atât eu, cât și Amonius, preacinstitul preot și ecdic al acestei sfinte și mari biserici, am fost în casa Marinei cu Primasius, preacinstitul episcop al Africii, și l-am convins să vină la întâlnirea cu sfinția voastră. Dar el a spus: „Întrucât papa nu prezidează, nu voi merge." Amonius, preot și ecdic al bisericii, a spus: „Teodor, preacinstitul episcop de Limyra, a spus adevărul; căci aceasta este ceea ce am spus și aceasta este ceea ce am auzit de la el." Anatolius, episcopul de Cyme, a spus: „Din porunca sfinției voastre, atât eu, cât și preacinstitul preot și ecdic al acestei sfinte și mari biserici, Petru, am fost în locul numit «Palea», în casa celui mai pios și iubitor de pace împărat, cu Savinian, preacinstitul episcop al orașului Zaparena 79districtul Illyricum și l-a îndemnat să vină la ședința sinodului împreună cu sfinția voastră. El a spus că nu poate veni, deoarece Arhiepiscopul Benenat nu era prezent și a mai spus: „Voi vorbi cu el". Petru, preotul și ecdicul bisericii, a spus: „Ceea ce a spus Anatolius, cel mai venerabil episcop de Cyme, este adevărat; căci aceasta este ceea ce i-am spus și am auzit de la el". Diogenian, episcopul de Sozopolis în Pisidia, a spus: „La porunca sfinției voastre, eu, împreună cu Teodor, preasfințitul preot și ecdic al acestei sfinte biserici, am venit la Proiect, preasfințitul episcop de Naizo în districtul Illyricum, care stătea în casa lui Maxentian, și i-am anunțat că preasfinții patriarhi și toți ceilalți frați, preasfinții voștri episcopi, îl îndeamnă să vină la sfântul sinod; iar el a spus: Mă duc la arhiepiscopul Benenat și voi vorbi cu el. Și când am ajuns la Pavel, preasfințitul episcop al celui de-al doilea Justinian, care stătea în casa lui German lângă portul Cezareei, și i-am anunțat porunca sfinției voastre, el a răspuns: «Am un arhiepiscop și voi vorbi cu el». Teodor, preot și ecdic al bisericii, a spus: „La porunca sfinției voastre, sosind împreună cu Diogenian, preasfințitul episcop de Sozopol, către cei mai venerabili episcopi menționati anterior, Proiect de Naiza și către Pavel al doilea Justinian, „I-am convins să vină la acest sfânt conciliu; ei au răspuns la ceea ce spusese preasfințitul episcop Diogenian."

Sfântul sinod a spus: „Deși era potrivit ca preasfinții episcopi Primasius, Savinianus și Paulus, la chemarea acestui sfânt sinod, să se prezinte și să ia parte la toate chestiunile ridicate, mai ales că atât preacuviosul împărat, cât și noi înșine am dat permisiunea fiecăruia să-și exprime opinia cu privire la ceea ce este subiectul discuției: dar din moment ce nu au făcut acest lucru, atunci în ceea ce-l privește pe Primasius ar trebui să se ia o decizie legitimă la timpul potrivit, pe baza tradiției bisericești; și să se acorde permisiunea preasfinților episcopi Savinianus, Proectus și Paulus, conform cererii lor, să meargă la preasfințitul episcop Benenatus, care este în comuniune cu noi și simpatizează cu acțiunile acestui sinod, așa cum arată scrisorile sale private și acțiunile sale, și faptul că preasfințitul episcop Phocas, care este sub domnia sa, este prezent la acest sfânt sinod și îi ia locul; să se îndeplinească acest lucru. Nu este potrivit ca preoții să amâne răspunsul pe care ar trebui să-l dea preacuviosului împărat, mai ales dacă luăm în considerare cuvintele Apostolului Petru: trebuie să fim «întotdeauna»" „fiind gata să dăm răspuns oricui ne pune o întrebare despre nădejdea pe care o avem" (1 Petru 3:15). Cu ajutorul lui Dumnezeu, a doua zi ne vom aduna și vom face ce trebuie" 80 .

A TREIA ÎNTÂLNIRE

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul preavelegiului Vasile, în ziua a șaptea a Idelor lui Mai, prima indictionă, cei mai onorabili episcopi ai acestui oraș domnitor au ședințe în curtea de judecată 81 :

Eutihie, preasfântul patriarh al orașului Constantinopol, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Dominus 82 , preasfântul patriarh al marelui oraș Theopolis 83 ,
Ștefan, cel mai reverend episcop al Rafiei,
Gheorghe, cel mai reverend episcop de Tiberiada, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.

Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „La ședința de ieri, sfințenia voastră a decretat ca sfântul vostru sinod să se întrunească astăzi; și supunem acest lucru spre examinare." Sfântul sinod a spus: „Tot ce s-a făcut să fie citit pentru ordine." După ce s-a făcut aceasta, sfântul sinod a spus: „Considerând că este de datoria preoților să înceapă lucrul care ne este prezentat cu privire la cele trei capitole , despre care cel mai pios și iubitor de pace împărat ne-a cerut în scris și să facem cunoscut tuturor dreapta credință și sfinții părinți și învățători care în diferite vremuri au strălucit în sfânta Biserică a lui Dumnezeu, mărturisim înaintea tuturor că ținem și propovăduim acea credință care a fost dată mai întâi de marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfinților apostoli și a fost propovăduită de ei în întreaga lume, pe care sfinții Părinți, și mai ales cei care s-au adunat la cele patru sfinte sinoade; le urmăm întru totul și le acceptăm; acceptăm, de asemenea, cele patru sfinte sinoade, adică pe cei trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au adunat la Niceea și pe cei o sută cincizeci care s-au adunat la Constantinopol și pe cei două sute care s-au adunat pentru prima dată la Efes și pe cei șase sute treizeci care s-au adunat la Calcedon, și tot ceea ce cele patru sfinte sinoade menționate anterior au hotărât cu privire la una și aceeași credință; și pe toți cei care au fost condamnați de cele patru sfinte sinoade menționate anterior, îi recunoaștem ca fiind condamnați și anatematizați în mod egal cu ceilalți eretici. În același timp, facem cunoscut faptul că am păstrat și păstrăm tot ceea ce, așa cum s-a spus mai sus, a fost hotărât de cele patru sfinte sinoade menționate anterior cu privire la dreapta credință și ceea ce, pe baza canoanelor, a fost stabilit de acestea cu privire la practica bisericească. Căci, deși în momente diferite cele patru sfinte sinoade menționate

anterior au fost convocate împotriva ereticilor care au apărut; dar au păstrat și au proclamat una și aceeași mărturisire a dreptei credințe și, prin urmare, tot ceea ce este în acord cu ceea ce au hotărât cele patru sfinte sinoade menționate anterior cu privire la adevărata credință, acceptăm; dar tot ceea ce nu este în acord cu definițiile acelorași patru sfinte sinoade referitoare la adevărata credință și este scris cu scopul de a insulta sau de a se opune acelorași patru sinoade sau unuia dintre ele și în apărarea ereticilor și a învățăturii lor nelegiuite, toate acestea, considerând străine de evlavie, le condamnăm și le anatematizăm. Mai mult, urmăm în toate pe sfinții părinți și învățătorii Bisericii, Atanasie, Ilarie, Vasile, Grigore Teologul , Grigore de Nyssa., Ambrozie, Augustin, Teofil, Ioan al Constantinopolului, Chiril, Leon, Proclu și acceptăm tot ce au expus cu privire la adevărata credință și la condamnarea ereticilor. Îi acceptăm și pe ceilalți sfinți părinți care au propovăduit fără prihană adevărata credință în sfânta Biserică a lui Dumnezeu până la sfârșitul vieții lor. Prin urmare, întrucât această dreaptă mărturisire trebuie păstrată și propovăduită în sfânta sobornicească și apostolică Biserică a lui Dumnezeu, atunci dacă cineva se îndepărtează de ea, îndepărtându-se de dreapta credință și intrând în comuniune cu ereticii, este pe drept condamnat și anatematizat de sfânta Biserică a lui Dumnezeu. Iar pentru discutarea celor trei capitole - adică despre Teodor al Mopsuestiei și scrierile sale, despre scrisoarea care este atribuită lui Ibas și care a fost scrisă către Mara Persanul și despre scrierile lui Teodoret, care sunt îndreptate împotriva adevăratei credințe și a sfintei memorii a lui Chiril și împotriva celor douăsprezece capitole ale sale - despre care ne-a întrebat cel mai pios și iubitor de pace împărat, noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom aduna într-o altă zi, întrucât acestea necesită o întâlnire specială 84 .

ÎNTÂLNIREA PATRU

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul preavedetului Vasile, în a patra zi a Idelor lui Mai, prima indictională, cei mai onorabili episcopi ai acestui oraș domnitor au ședințat în curtea de judecată 85 :

Eutihie, preasfântul patriarh al orașului Constantinopol, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin, preasfântul patriarh al marelui oraș Teopolis,
Ștefan, cel mai evlavios episcop al Rafiei.
Gheorghe, cel mai reverend episcop de Tiberiada, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.

Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „La ședința precedentă a sfântului vostru conciliu, după ce ați citit câteva puncte, ați exprimat, printre altele, intenția de a ridica problema celor trei capitole a doua zi . Așadar, acum sfântul vostru conciliu s-a întrunit; despre care vă supunem spre examinare.” Sfântul conciliu a spus: „Să citească ceea ce s-a făcut deja.” După ce s-a terminat, sfântul conciliu a spus: „Întrucât întrebarea despre Teodor, care a fost episcop al sfintei biserici din Mopsuestia, și despre scrisoarea atribuită lui Ibas, și despre scrierile lui Teodor a fost amânată mult timp: apoi a devenit cunoscut tuturor ce a scris Teodor însuși în diferite cărți și ce se referă la studiul celorlalte două capitole. Dar, din moment ce s-a decis ca o datorie absolută să discutăm împreună problema despre ele: atunci să citească notarii noștri pentru prima dată acele locuri din cărțile lui Teodor pentru care, după cum știm, a fost acuzat de sfinții părinți.” Notarii au spus: „Avem la îndemână acele extrase pe care le-ați ales din scrierile lui Teodor.” Sfântul sinod a zis: „Să se citească.” Și diaconul și notarul Callonimus le-au luat și au citit:

1) Din a treia carte a lui Teodor din Mopsuestia împotriva nelegiuitului Apollinaris: „Cum deci tu, căruia i se cuvine mai ales și mai mult decât orice să conduci mințile, afirmi că Cel ce S-a născut din Fecioară este Dumnezeu și din Dumnezeu este de o ființă cu Tatăl, dacă nu cumva ne poruncești să atribuim creația Sa Duhului Sfânt? Dar cine este Dumnezeu din Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl? O, minune! El care S-a născut din Fecioară și care, conform divinei Scripturi, a fost conceput și întrupat în pântecele mamei sale prin inspirația Duhului Sfânt? Poate că (Dumnezeu) era prezent în el; căci de îndată ce a fost conceput, a început să fie și templul lui Dumnezeu; cu toate acestea, nu ar trebui să credem că Dumnezeu S-a născut din Fecioară; dacă nu cumva l-am considera ca fiind unul și același lucru atât ceea ce s-a născut, cât și ceea ce este născut în templu, adică și pe Cel ce este Dumnezeu Cuvântul în acest templu? Totuși, pe baza cuvintelor tale, ar trebui chiar proclamat că Cel ce S-a născut din Fecioară este cu adevărat Dumnezeu și din Dumnezeu - de o ființă cu Tatăl. Dar dacă cel ce S-a născut din Fecioară nu este om asumat, ci Dumnezeu întrupat, Cum să-L numim Dumnezeu din Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl, fără a pierde din vedere faptul că trupul nu poate primi un astfel de nume? Da! A spune că Dumnezeu s-a născut din Fecioară este o nebunie; căci aceasta nu este altceva decât a afirma că s-a născut din sămânța lui David din substanța Fecioarei și a fost zămislit în ea; întrucât ceea ce este din sămânța lui David și din substanța Fecioarei a fost în pântecele mamei și, zămislit prin inspirația Duhului Sfânt, s-a născut din Fecioară; să înceteze, așadar, să ne spună că Dumnezeu din Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl s-a născut din Fecioară, - pentru că locuiește în templul care s-a născut; căci Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut din Sine însuși, ci s-a întrupat, așa cum spune acest înțelept. Dacă deci spun că s-a născut cu trupul, iar ceea ce s-a născut este Dumnezeu din Dumnezeu și Dumnezeu de o ființă cu Tatăl, atunci este necesar să vorbim și despre trup. Dar dacă nu, atunci cu siguranță (cel născut) este trup; deoarece nu este Dumnezeu din Dumnezeu, nici de o ființă cu Tatăl, ci din „sămânța lui David și de o singură esență cu cel a cărui sămânță este; și Dumnezeu din Dumnezeu și de o singură esență cu Tatăl nu este cel care s-a născut din Fecioară, decât poate o parte din cel care s-a născut, întrucât el însuși în capitolele următoare numește divinitatea o parte a lui Hristos; dar nu natura divină s-a născut din Fecioară, ci cel care s-a născut din Fecioară s-a născut din Fecioară, care a venit din esența Fecioarei. Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut din Maria; ci cel care s-a născut din Maria s-a născut din sămânța lui David. Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut dintr-o femeie, ci cel care a fost conceput în ea prin puterea Duhului Sfânt. Cel care a fost de o ființă cu Tatăl nu s-a născut dintr-o mamă, căci, după cuvântul fericitului Pavel, nu are mamă, ci cel care prin puterea Duhului Sfânt, în zilele din urmă, a fost conceput în pântecele mamei sale, și anume, cel despre care se spune de aceea că este fără tată.”

2) Și apoi :

„Îndată de la zămislire, Dumnezeu Cuvântul a început să fie în el; căci El a fost prezent în el nu numai la înălțarea la cer, ci și la învierea din morți și ca Cel care L-a înviat, după făgăduința Sa. Și nu numai la învierea din morți a fost prezent în el, ci și la țintuirea pe cruce, la botez și după botez, când a săvârșit lucrarea Evangheliei și, de asemenea, înainte de botez, când a împlinit rânduielile legii, la prezentarea (lui în templu) după lege, la circumcizie și la înfășurarea în scutece la momentul nașterii. El (Dumnezeu Cuvântul) a fost prezent în el chiar de la naștere și în momentul în care a fost în pântecele mamei sale din primul moment al zămislirii sale; căci (Dumnezeu Cuvântul) a indicat planul dispensației, care se baza pe el, astfel încât El l-a condus la perfecțiune conform unui plan determinat.”

3) Și apoi :

„El (Dumnezeu Cuvântul) îl conduce la botez și după aceea la moarte; apoi, conform făgăduinței Sale, îl învie, îl înalță la cer, îl așază la dreapta lui Dumnezeu prin unirea Sa (cu El), drept urmare stă și este onorat de toți și îi va judeca pe toți. Dar Dumnezeu Cuvântul a avut scopul tuturor acestora la Sine Însuși când a locuit în el și a împlinit totul conform planului pe care El Însuși l-a considerat cel mai bun, conform predestinației și intenției Sale, pe care a stabilit-o cu privire la ceea ce avea să urmeze în viitor și conform bunăvoinței Sale, pe care a avut-o față de El; căci a locuit în el de la început și, conform planului ales, l-a condus la desăvârșire."
4) Din aceeași carte :
„El (Dumnezeu Cuvântul) i-a dat ajutor celui care a fost acceptat pentru (împlinirea) lucrărilor propuse: când a făcut aceasta, atunci în loc de rațiune era divinitate în cel acceptat; căci în toți cei cărora le-a dat ajutorul Său, acesta nu a luat locul minții lor. Și dacă i-a dat un ajutor special celui acceptat; acesta nu a făcut ca divinitatea să ia locul minții. Dar dacă, așa cum spui, cel acceptat avea divinitate în loc de minte: atunci cum a experimentat el frica în timpul suferinței? De ce, atunci când a apărut o nevoie fatală, a avut nevoie de o rugăciune specială, pe care a înălțat-o către Dumnezeu (după cuvântul fericitului Pavel) cu un strigăt puternic și cu multe lacrimi? Cum a fost copleșit de o asemenea frică încât, din cauza unei timidități excesive, a fost scăldat în râuri de sudoare; căci evanghelistul spune clar că sudoarea a picurat pe pământ ca picături de sânge? De ce a avut nevoie de venirea și arătarea unui înger, care „în timpul încercării, i-a redat duhul, i-a întărit curajul, l-a inspirat pentru inevitabilitatea viitoare a suferinței, l-a pregătit pentru o rezistență curajoasă"
„...chinurilor, înflăcărează-l spre biruința răbdătoare a relelor, arată rodul îndurării chinurilor de acum - schimbarea stării sale într-o stare bună de slavă care va urma după suferință? Căci cine, după cuvântul Evanghelistului, l-a întărit, adică îngerul, el cu aceste cuvinte i-a dat curaj și l-a convins să se ridice deasupra slăbiciunii firești și, întărindu-i gândurile, l-a făcut mai curajos."
5) Și apoi, în aceeași carte, același Teodor, în numele lui Hristos, ca și cum ar fi răspuns lui Petru, care vorbește despre suferința lui Hristos pe cruce: „Milostiv ești, Doamne, nu Ție ți se va întâmpla aceasta" (Matei 16:22), a făcut următoarea inserare:
„Urmează-mi, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru mine, pentru că nu te socotești după lucrurile lui Dumnezeu, ci după cele ale oamenilor" (Matei 16:23). Moartea nu este o rușine pentru mine; nu voi evita slava omenească, privind-o ca pe ceva nevrednic; voi îndura cu bunăvoință încercarea morții pentru multele binecuvântări viitoare de care mă voi bucura eu însumi și prin mine însumi; nu-mi ofensa și nu-mi tulbura sufletul, îndemnându-mă să fug de o moarte vrednică de mustrare."
6) Și apoi :
Expresia: „a fost călăuzit de Duhul" (Matei 4:1) înseamnă clar că a fost călăuzit de Duh; de El a fost întărit pentru a răbda cu curaj ceea ce trebuia să fie; de El a fost îndrumat spre ceea ce i se cuvenea; de El a fost învățat ce era necesar; de El a fost întărit în gând, astfel încât a devenit capabil de o luptă atât de dificilă. Și fericitul Pavel spune: „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu" (Romani 8:14), ca să spună că aceia sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu care sunt călăuziți de El, învățați de El, instruiți de El spre mai bine și primesc de la El învățătură despre subiecte necesare. Și când evanghelistul a spus că „Isus, plin de Duh Sfânt, S-a întors de la Iordan" (Luca 4:1), a arătat clar că (Isus) a primit Duhul Sfânt la botez în acest scop, pentru a dobândi ca urmare puterea

predestinată. Cu acest scop a fost călăuzit de Duh în acea luptă în care El, pentru noi, a trebuit să intre cu diavolul.”
7) Și apoi :
„Să ne spună deci cei consideraţi a fi cei mai inteligenţi dintre toţi: Dacă Domnul Hristos, care a fost după trup, a avut divinitate în loc de minte, așa cum spun ei, de ce a avut Hristos nevoie de asistența Duhului Sfânt? Căci divinitatea Unul-Născut nu avea nevoie de Duh pentru îndreptățire, nu avea nevoie de Duh pentru a face minuni, nu avea nevoie de Duh pentru a-l instrui cu privire la ceea ce trebuia făcut, nu avea nevoie de Duh pentru a se arăta fără prihană. Căci dacă divinitatea ar fi în loc de minte și puterea ei ar fi suficientă pentru toate lucrurile, atunci totul ar fi trebuit să curgă din această sursă, astfel încât locuirea Duhului Sfânt ar fi fost superfluă. Dar se spune că El a fost uns de Duh și Duhul a locuit în El și L-a ajutat în tot ceea ce era predestinat; și din această sursă El a extras doctrină și putere și, prin puterea Duhului Sfânt, El a realizat îndreptățirea și a devenit fără prihană.”
8) Același Teodor din a patra carte împotriva nelegiuitului Apollinaris :
„(Apollinaris) spune: ceea ce a fost înainte de veci s-a arătat în zilele din urmă”, spune el tocmai pentru că unii admit acest lucru; în timp ce nimeni care se preocupă de evlavie nu se lasă dus de acea boală a nebuniei, să spună că Cel ce este înainte de veci s-a arătat în zilele din urmă. Și de aici concluzionează că este necesar ca și ceea ce este în zilele din urmă să fi fost înainte de veci și îi acuză pe cei care nu trag întotdeauna concluzia opusă, ca și cum cei care mărturisesc că Fiul este unul ar trage întotdeauna concluzia opusă. Și cine nu va răbda nebunia voastră? Cine nu va dori să dobândească astfel de învățători care introduc o asemenea confuzie în mintea evlaviei, încât încep să spună că ceea ce este înainte de veci s-a arătat în zilele din urmă și îl înstrăinează de natura sa și îl reduc la mai rău? Mai mult, ei trag concluzia opusă, și anume că și ceea ce s-a arătat în zilele din urmă există înainte de veci; în timp ce, poate, ar trebui să spună că Cel ce a fost înainte de veci L-a primit pe Cel ce, după cuvântul fericitului Pavel, s-a arătat la timp. Prin urmare, urmând legile voastre și adoptând metoda „...de inversiune inventată de înțelepciunea ta, sau, mai bine, metoda perversiunii, vom amesteca totul la un loc și nu va fi nicio diferență - între expresia „Dumnezeu” și expresia „rob”, - între templul lui Dumnezeu și cel care locuia în templu, - între cel care a fost eliberat din legăturile morții și cel care a eliberat, - între cel care s-a arătat desăvârșit în suferință și cel care a făcut desăvârșit, - între cel care a meritat amintirea și cel care a devenit luând aminte, - între cel care a fost vrednic de o vizită și cel care a vizitat, - între cel care era puțin mai jos decât îngerii și cel care i-a coborât, - între cel care a fost încununat cu slavă și onoare și cel care a încununat, - între cel care a fost numit „peste lucrările mâinilor lui Dumnezeu” și cel care a numit, - între cel căruia îi sunt supuse (lucrurile) și celui care le-a supus (Ps. 8:5-8)”.
9) Același Teodor din a treia carte împotriva nelegiuitului Apollinaris :
„Așadar, când a înviat din morți pe acel om, pe care , pentru credința în viitor, l-a rânduit să judece lumea” (Faptele Apostolilor 17:31), și când, după cuvântul fericitului Pavel, l-a descoperit ca judecător al lumii, atunci l-a cinstit cu adevărat cu unirea cu Sine și, prin această unire cu Sine, l-a implicat atât de mult (în Sine) încât a devenit părtaș la închinare; căci, deși toți aduc închinarea cuvenită firii divine, totuși, în închinare, ei îl au în vedere și pe cel pe care El L-a unit în mod inseparabil cu Sine; din care este evident că L-a înălțat la înălțimi.”
10) Și apoi :
„Eu, pe care-L vedeți, nu pot face nimic prin puterea firii mele; căci sunt om; dar fac pentru că «Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările»” (Ioan 14:10). Căci, din moment ce «Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine» (Ioan 14:11), și Dumnezeu,

Cuvântul Unul-Născut, este în Mine, este limpede că și Tatăl, împreună cu El, locuiește în mine și face lucrările. Și o astfel de părere despre Hristos nu ar trebui să pară deloc surprinzătoare, când El Însuși spune clar despre alți oameni: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu; și Tatăl Meu îl va iubi și vom veni la El și vom locui la El»" (Ioan 14:23). Căci dacă și Tatăl și Fiul locuiesc la fiecare dintre acești oameni, atunci ce este surprinzător în părerea că în Domnul, Hristos după trup, amândoi rămân împreună; cu comuniunea, esența Lor este poate nedespărțită și comunicarea rămânerii"?
11) Și apoi :
„Și la început primește un suflet care este tocmai uman și înzestrat cu nemurire și rațiune, și deja prin înviere îi împărtășește neschimbarea: așa că prin înviere ne-a împărtășit-o și nouă. De aceea, înainte de învierea din morți, îl mustră pe Petru pentru că l-a ispitit cu cuvintele sale (Matei 16:23) și, cuprins de o mare frică în timpul suferințelor sale, are nevoie de arătarea unui înger, care îl întărește să îndure și să biruiască relele amenințătoare (Luca 22:43); iar după învierea din morți și după înălțarea sa la cer, devenind nepătimitor și complet neschimbabil și stând de-a dreapta Tatălui, judecă întregul univers - tocmai pentru că firea divină exercită judecata în el."
12) Și apoi :
„Așadar, tu, cel mai inteligent dintre toți, înveți și aici că avem mintea lui Hristos; căci avem Duhul Sfânt, acel Duh care L-a umplut pe Hristos cu o anumită putere (a minții), dându-i pricepere pentru a îndeplini tot ce avea de făcut; așa cum am arătat mai sus că a fost condus de Duh în pustiu pentru a lupta împotriva diavolului; căci prin ungerea Duhului a primit atât pricepere, cât și putere pentru a îndeplini ceea ce avea de făcut și, devenind părtaș al Lui, nu numai că a făcut minuni, dar a știut și clar cum să folosească minunile pentru a vesti evlavia neamurilor, pentru a purta slăbiciunile celor truditori și astfel să-și aducă intenția la împlinire; de aceea a fost îndreptățit și a apărut fără prihană, parțial prin retragerea de la cele mai rele și străduința spre mai bine, parțial prin îmbunătățirea treptată."
13) Din cartea a șasea a tâlcuirii Evangheliei după Ioan :
„Nimeni nu este atât de nechibzuit încât să spună că cuvintele «Tatălui Meu și Tatălui vostru și Dumnezeului Meu și Dumnezeului vostru» (Ioan 20:17) s-ar putea referi la altcineva decât la Cel care este templul lui Dumnezeu Cuvântul, omul asumat pentru mântuirea noastră, care a murit și a înviat și urma să se înalțe la cer, care, împreună cu ucenicii Săi, L-a recunoscut pe Tatăl ca Dumnezeu în relație cu Sine însuși și a primit înfierea prin har și care Îl numește Dumnezeul Său; căci a început să existe ca ceilalți oameni. Prin urmare, atrăgând atenția asupra comunității naturii Sale cu natura celorlalți oameni, El spune: «Tatălui Meu și Tatălui vostru și Dumnezeului Meu și Dumnezeului vostru» ; dar, pe de altă parte, El și-a separat aici persoana de ei, indicând astfel un har special, prin virtutea căruia, în unirea Sa cu Dumnezeu Cuvântul, El este onorat de toți oamenii în locul adevăratului Fiu."
14) Același Teodor din aceeași carte de falsă interpretare a lui Ioan - locurile în care spune că este o nebunie să afirmi că după înviere, suflând peste ucenicii Săi, Domnul le-a împărtășit Duhul Sfânt (Ioan 20:22):
„Expresia: a primi , este folosită în loc de: a primi; căci dacă, prin suflare, a comunicat Duhul (Sfântul) ucenicilor, așa cum unii au crezut în mod foarte nejustificat, atunci a fost de prisos după aceasta, și mai ales în timpul înălțării la cer (Luca 24:49), să se spună că nu trebuie să se îndepărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Duhului, și apoi: «veți primi puterea Duhului Sfânt care S-a pogorât peste voi» (Faptele Apostolilor 1:4-8). Și Luca spune clar că însăși pogorârea Duhului Sfânt peste apostoli a fost după înălțare, în a cincizecea zi după înviere (Faptele

Apostolilor 2:1-4). Dar trebuie remarcat și faptul că, dacă ar fi primit deja Duhul prin suflare, el nu ar fi spus: a primi , ci: ați primit; căci expresia: a primi se adresează cuiva care nu a primit încă."
15) Același Teodor din interpretarea falsă a Evangheliei după Ioan - locul unde spune: când Toma, după înviere, s-a atins de Domnul și a zis: „Domnul meu și Dumnezeul meu!" (Ioan 20:28), atunci a spus aceasta despre Hristos nu ca despre Domnul și Dumnezeu, ci ca despre un om curat, uimit că Domnul l-a înviat și, prin aceasta, Toma a dat slavă lui Dumnezeu:
„Domnul îi spune lui Toma: «Adu degetul tău și privește mâinile Mele; adu mâna ta și pune-o în coasta Mea. Și nu fi necredincios, ci credincios»" (Ioan 20:27). Fiindcă, spune Domnul, nu crezi și socotești că, pentru că ai crezut, ești suficient doar prin atingere (căci nu-Mi este ascuns că ai spus aceasta), atunci atinge cu mâna ta și simte și învață să crezi și să nu te lași dus de mâna ta. Crezând astfel, Toma spune: «Domnul meu și Dumnezeul meu », fără să-L numească Domnul și Dumnezeu (căci certitudinea învierii nu dădea niciun motiv să se concluzioneze că Cel înviat este Dumnezeu), ci, ca să zicem așa, Îl slăvește pe Dumnezeu pentru minunea săvârșită."
16) Același Teodor, dintr-o interpretare falsă a Faptelor Apostolilor, din prima carte, unde spune că a fi botezat în numele lui Iisus Hristos este același lucru în Scriptură cu a fi (israeliții) botezați în Moise, iar a fi numit creștini este același lucru cu a fi numit platoniști, epicurieni, maniheeni și marcioniți după numele inventatorilor învățăturilor :
„Dar el a spus că ei (evreii), după ce s-au pocăit de nelegiuirea crucii și au ajuns să-L cunoască pe Mântuitorul și Domnul și Autorul tuturor binecuvântărilor, pentru care a venit și a fost asumat de firea divină, ar trebui să creadă în el și să devină ucenicii lui, apropiindu-se mai întâi de botez, pe care el însuși l-a transmis ca atare, care slujește ca un fel de speranță pentru viitor și trebuie săvârșit în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Căci expresia: «fiecare să fie botezat în numele lui Isus Hristos» (Faptele Apostolilor 2:38), nu înseamnă că (toți) L-au chemat pe Isus Hristos la botez, renunțând la chemarea numelui Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; ci care este natura expresiei: «botezați în Moise în nor și în mare» (1 Corinteni 10:2), folosită pentru a arăta că, fiind separați de egipteni prin nor și mare și fiind eliberați de slugărirea față de ei, trebuie să împlinească cu grijă legea lui Moise, iar expresia este de aceeași natură: «fiecare să fie botezat»" „botezați în numele lui Isus Hristos ", folosit pentru a arăta că cei care L-au acceptat ca Mântuitor și autor al tuturor binecuvântărilor și învățător al adevărului pot fi numiți după numele Său, adică ca autor al binecuvântărilor și învățător al adevărului. Toți oamenii care urmează orice sectă au obiceiul de a se numi după numele fondatorului sectei; astfel sunt numele platoniștilor, epicurienilor, maniheilor, marcioniților și altora asemenea. În același fel, apostolii ne-au condamnat și pe noi să fim numiți creștini, ca și cum ne-ar fi făcut să știm prin aceasta că trebuie să ținem cont de învățătura lui Hristos. Astfel, a fost necesar să acceptăm ceea ce a fost dat de la El - să acceptăm botezul care a fost săvârșit mai întâi asupra Sa, căci El a fost primul botezat și de la El a fost transmis altora, astfel încât să fie săvârșit ca o prefigurare a ceea ce avea să vină."
17) Același Teodor din cartea a paisprezecea despre întrupare, unde spune că Hristos a fost chipul lui Dumnezeu Cuvântul și a fost glorificat de toți, ca un chip împărătesc :
„Și din două motive ocupă locul unei imagini. Oamenii care iubesc pe cineva, după moartea favoriților lor, își ridică adesea imagini și cred că găsesc în aceasta suficientă mângâiere pentru pierderea lor și vor să-L vadă pe Cel ce este nevăzut și pe care nu-L au, nici măcar într-o imagine, și sting flacăra iubirii prin aceasta. Dar și cei care ridică imagini de regi în orașele lor, prin reverența și cinstirea imaginilor, îi cinstesc evident

pe cei absenți, ca și cum ar fi prezenți și în persoană. Atât aceasta, cât și aceea se întâmplă cu el. Toți cei care sunt cu el și care urmează virtutea și sunt gata să-i dea lui Dumnezeu ceea ce i se cuvine - toți acești oameni îl iubesc și îl cinstesc foarte mult; iar firea divină, nevăzută în el, împlinește iubirea în cel ce este vizibil tuturor; astfel încât toți cred că prin el îl văd (pe Dumnezeu) pe Sine și sunt mereu prezenți cu El și îi aduc o astfel de cinste, ca și cum ar fi o imagine regală și ca și cum firea divină ar fi atât prezentă, cât și contemplată în el. Căci dacă Fiul, despre care se spune că locuiește în Hristos, este în el și împreună cu Fiul Tatăl, care rămâne cu El, conform credinței tuturor oamenilor, în mod inseparabil, - dacă Duhul Sfânt, ca înlocuind ungerea pentru el, este și el în el și rămâne pururea cu cel primit; atunci nu trebuie să ne mirăm dacă se spune că împreună cu Fiul rămâne și Tatăl în unii oameni virtuoși: „ Eu și Tatăl vom veni la el și vom locui la el” (Ioan 14:23). Și faptul că Duhul (Sfânt) nu este separat de astfel de oameni este, de asemenea, evident pentru toată lumea.”
18) Același Teodor din Mopsuestia, dintr-o interpretare falsă a Evangheliei după Luca :
„Expresia: «Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea» (Matei 3:17 ; Luca 3:22), indică adopția sa în momentul botezului, similară adopției evreiești; căci iudeilor li s-a spus: «Am zis: «Sunteți dumnezei și toți sunteți fii ai Celui Preaînalt» (Psalmul 82:6) și: «V-am născut și v-am înălțat fii» (Isaia 1:2). Iar particularitatea adoptării sale este evidentă din faptul că Tatăl a spus: «iubitul» și: «în care Îmi găsesc plăcerea ». De aceea, glasul Tatălui a servit ca o confirmare a adoptării și, numindu-l fiu, prin adopția prin har, a indicat către Cel care este cu adevărat Fiul, prin unirea cu care adopția sa a devenit adevărată și fermă. «Și Duhul Sfânt, coborându-se ca un porumbel, «S-a locuit peste el» (Luca 3:22); întrucât, unindu-se cu Cel care este adevăratul Fiu, a fost atent la cooperarea (Duhului).” Așadar, peste Cel peste care a fost prefigurat botezul înfierii, și anume Domnul Hristos, peste El tot ce a fost săvârșit de Tatăl și de Fiul și de Duhul Sfânt.”
19) Din interpretarea sa a psalmului al optulea :
„Acesta este psalmul care ne arată diferența dintre Dumnezeu Cuvântul și omul asumat; iar conținutul său este prezentat separat în Noul Testament, când Domnul își aplică primele versete ale psalmului, în care se spune că el este creatorul lumii, că splendoarea lui este mai presus de ceruri și că numele lui este minunat în tot pământul, iar apostolul își aplică a doua jumătate a psalmului, care este despre un om care a meritat un beneficiu atât de mare. Cum nu este evident că scriptura divină ne învață că Dumnezeu Cuvântul este una și omul alta și ne arată că există o mare diferență între ele? Căci primul își amintește, cel de-al doilea merită să fie amintit, cel de-al doilea vizitează, cel de-al doilea, fiind onorat cu o vizită, este numit binecuvântat, cel de-al doilea prin beneficiul său s-a făcut puțin mai prejos decât îngerii, iar cel de-al doilea chiar și printr-o astfel de coborâre a primit un beneficiu, cel de-al doilea încoronează cu glorie și onoare, cel de-al doilea este încoronat și de aceea este numit binecuvântat, cel de-al doilea și-a pus mâna peste lucrările acestuia și a supus toate lucrurile sub picioarele sale, acestuia i s-a acordat stăpânire asupra a ceea ce nu avusese anterior” putere.”
20) Din primele rânduri ale interpretării sale despre cei doisprezece profeți, unde neagă că profețiile au fost prezise despre Hristos :
„Dar cei care nu vor să reflecteze asupra acestui lucru încearcă să atribuie toate profețiile Domnului Hristos; astfel încât ceea ce se spune despre oameni (evrei) este înțeles într-un mod similar și le dau evreilor un motiv de râs atunci când indică spre profeții care, conform contextului Scripturii, nu se referă întocmai la Domnul Hristos.”

21) Și apoi adaugă :
„Același lucru este valabil și pentru următorul pasaj: «Sufletul lui n-a fost lăsat în iad, nici trupul lui n-a văzut stricăciunea»” (Psalmul 15:10 ; Faptele Apostolilor 2:30). Profetul exagerează însăși providența pentru popor (evrei) și vrea să spună că Dumnezeu i-a păzit pe evrei nevătămați de toate relele. Și întrucât acest adevăr s-a împlinit de fapt în Domnul Hristos, atunci vorbind foarte des despre el, fericitul Petru folosește profeția și arată, referindu-se într-un fel la cuvintele profetului, că adevărul, exprimat exagerat despre popor, s-a împlinit acum de fapt în Domnul Hristos.”
22) Și apoi adaugă :
„Următorul pasaj are același înțeles: «Mi-au împărțit hainele între ei și pentru haina mea au tras la sorți» (Psalmul 22:19). Este evident că psalmul nu se referă în niciun fel la Domnul; căci nu este potrivit ca Domnul Hristos, «Care n-a făcut păcat și nu s-a găsit viclenie în gura Lui» (1 Petru 2:22), să spună: «Cuvintele păcatelor mele sunt departe de mântuirea mea» (Psalmul 22:2). Dar Domnul Însuși, experimentând suferința conform legii omenești generale, a rostit glasul: «Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?» (Psalmul 22:2 ; Matei 27:46)? Și cuvintele: «Mi-au împărțit hainele între ei și au tras la sorți pentru haina mea», apostolii i-au atribuit evident, pentru că, de fapt, cu Domnul Hristos, ale cărui haine le-au împărțit și pentru ale cărui haine au tras la sorți, s-a întâmplat ceea ce fusese spus anterior exagerat de David despre nenorocirile pe care le îndurase.”
23) Al Său - despre psalmul douăzeci și unu :
„Mi-au dezgropat mâinile și picioarele” (Psalmul 22:17): au examinat cu atenție totul, atât ce făceam, cât și ce întreprindeam: căci David a transferat expresia „au dezgropat” de la acei oameni care, săpând, încearcă să examineze ce este în pământ. „Mi-au numărat oasele” (Psalmul 22:18) - au devenit stăpâni peste toată voința mea și peste toată ființa mea, încât au numărat tot ce era al meu. Și a împrumutat aceasta din obiceiul vrăjmașilor, care, după ce au luat în stăpânire ceva, prin enumerare și împărțire prin sorți aduc ceea ce au dobândit în cea mai exactă cunoaștere. De aceea, mai departe, zicând: „Dar ei s-au uitat la mine și m-au disprețuit”, adaugă: „Mi-au împărțit hainele între ei și au tras la sorți pentru haina mea” (Psalmul 22:18, 19). „Și privind la mine”, spune el, „și disprețuindu-mă pentru că izbutiseră în tot ce își doreau în privința mea (căci a disprețui, ca la noi, se spune în loc de expresia: l-au privit când l-a supus suferințelor pe care le dorea), complet dați chinurilor, ei, asemenea dușmanilor după pustiire și robie, mi-au împărțit hainele, împărțindu-le prin sorți. Iar evanghelistul, ținând cont de evenimente, a împrumutat aceste cuvinte pentru Domnul și le-a folosit în același fel, așa cum am spus deja în alte locuri; căci faptul că psalmul nu se referă la Domnul, am arătat clar mai sus.”
24) Din interpretarea sa a următorului pasaj din Psalmul 68: „Mi-ai dat fiere ca hrană și, în setea mea, mi-ai dat să beau oțet” (Psalmul 68:22):
„Așa cum mâncarea și băutura sunt plăcute în vremuri de bucurie, dar neplăcute și amare în vremuri de întristare: așa, spune el, au fost faptele lor față de mine, încât din întristare și indignare mâncarea era pentru mine în loc de fiere, dar băutura nu era diferită de oțet. Mai ales în focul mâniei în timpul nenorocirii, cei care suferă își puteau permite în mod firesc o astfel de indignare față de ai lor. Și evanghelistul a profitat de această mărturie despre Domnul; și Domnul însuși (a acționat așa), vorbind despre sine: „mila pentru casa Ta mă va mânca” (Ioan 2:17), și fericitul Pavel, vorbind despre iudei: „masa lor să fie o cursă și o capcană” (Romani 11:9), și fericitul Petru - despre Iuda: „locașul lui să fie pustiu” (Faptele Apostolilor 1:20). Și, desigur, circumstanțe diferite sunt comparate nu pentru că psalmul ar vorbi despre aceasta și apoi despre alta și despre o a treia, ci pentru că cea mai mare parte a ceea ce

s-a spus despre iudeii care se îndepărtaseră de Dumnezeu și de lege - spuse pentru a-și înfrâna răutatea - obiceiul obișnuit de a folosi mărturii a fost atribuit și evenimentelor ulterioare; astfel, pentru De exemplu, sunt folosite cuvintele: „Mi-ai dat fiere ca hrană și în setea mea mi-ai dat oțet să beau ” .
25) Același Teodor din prima carte despre întrupare, unde interpretează mărturisirea lui Petru „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16):
„După cum Natanael nu pare să aibă cunoaștere a Dumnezeirii printr-o astfel de mărturisire (cât de departe erau evreii și samaritenii, care aveau atâta speranță, de a-L cunoaște pe Dumnezeu Cuvântul?), tot așa Marta nu își dovedește cunoașterea Dumnezeirii printr-o astfel de mărturisire, nici fericitul Petru. Căci pentru ei, care au primit o astfel de revelație, a fost suficient să primească doar o anumită cunoaștere specială și mai mare despre El în comparație cu alți oameni. Dar după învierea Lui, fiind călăuziți de Duhul la cunoaștere, au fost vrednici de o cunoaștere desăvârșită prin revelație; astfel încât au înțeles că apartenența Lui în comparație cu alți oameni nu se datora doar unei cinstiri de la Dumnezeu, ca la alți oameni, ci datorită unirii cu Dumnezeu Cuvântul, prin care, după înălțarea Sa la cer, El împărtășește cu El (cu Dumnezeu Cuvântul) toată cinstea.”
26) Din aceeași carte a tâlcuirii Evangheliei.
„Evanghelistul Matei spune în descrierea ispitelor că îngerii «au venit și I-au slujit» (Matei 4:11), adică îngerii desemnați pentru a-l ajuta și a-l sluji în toate, pentru Dumnezeu; căci prin lupta cu diavolul a devenit mai glorios. Dar din Evanghelii aflăm și că îngerii erau prezenți cu el înainte de suferințele sale (Luca 22:43) și după învierea sa au fost văzuți în mormânt (Matei 28:5 ; Luca 24:4). Toate acestea au arătat măreția lui Hristos; îngerii erau neîncetat cu el și-I slujeau în orice fel. Căci, pe măsură ce se îndepărtează de păcătoși, așa slujesc oamenilor care sunt vrednici de slăviți: de aceea Domnul spune frumos: «Veți vedea mai mult, și cerul se va deschide tuturor prin mine și toți îngerii vor fi pururea cu mine și se vor sui și se vor coborî peste mine ca peste un prieten «al lui Dumnezeu și Dumnezeul vostru».”
27) Același Teodor din cărțile despre întrupare.
„Domnul S-a indignat și a luptat împotriva bolilor sufletului mai mult decât împotriva celor trupești și, cu ajutorul Divinității în desăvârșirea Sa, a învins patimile mai bine. De aceea, El Însuși luptă în primul rând împotriva lor. Căci, nefiind înșelat de patima bogăției, nici dus de dorința de glorie, nu a acordat nicio importanță trupului (căci în această privință era invincibil); iar cât despre suflet, dacă nu l-a primit, ci în locul lui are Divinitatea, care câștigă victoria asupra patimilor, atunci noi nu avem niciun beneficiu din ceea ce a făcut El (căci ce asemănare există între Divinitate și suflet în raport cu desăvârșirea în viață?) Iar isprăvile Domnului, se pare, nu au fost înclinate spre folosul nostru, ci au fost de dragul unui fel de vanitate. Dacă acest lucru nu se poate spune (căci se știe că au fost de dragul nostru), și dacă împotriva bolilor sufletești a numit o ispravă mai dificilă, iar împotriva celor trupești una mai ușoară; „Atunci cu cât mai des și mai des a trebuit să le învingă pe cele dintâi și cu cât mai importantă a fost acea boală care necesita un tratament mai serios?” Primind atât trupul, cât și sufletul, s-a luptat cu amândouă pentru amândouă: a umilit păcatul în trup și i-a îmblânzit poftele, cu o victorie ușoară și bunăvoitoare asupra lor; și și-a învățat și îndemnat sufletul să-și învingă și să-și înfrâneze patimile; căci aceasta a fost realizată prin dumnezeirea care locuia în el, vindecând ambele părți.
Și când s-au citit aceste blasfemii ale lui Teodor, sfântul sinod a exclamat: „Am condamnat deja aceasta; am anatematizat deja aceasta: anatemă lui Teodor de Mopsuestia, anatemă lui Teodor și scrierilor sale. Sunt străine de Biserică; sunt străine

de ortodocși; sunt străine de părinți; sunt pline de impietate; sunt străine de sinoade; se răzvrătesc împotriva Sfintelor Scripturi; un Teodor, un Iuda."
28) Din cartea sa împotriva sinusienilor sau apolinarieni, opiniile pe care Fericitul Chiril le-a expus și le-a respins :
„Dar dacă, se spune, trupul a fost răstignit, cum și-a ascuns soarele razele și întunericul a acoperit tot pământul și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat și morții au înviat (Matei 27:45-53)? Dar ei povestesc despre întunericul care era în Egipt pe vremea lui Moise și care a durat nu trei ore, ci trei zile (Exod 10:22-23). Și ce putem spune despre celelalte minuni săvârșite prin Moise și Isus Navin, care au oprit soarele (Iosua 10:12-13) și cum soarele pe vremea lui Ezechia, contrar legii firii, s-a întors înapoi (2 Regi 20:9-11) și cum rămășițele lui Elisei au înviat morții (2 Regi 13:21)? Și dacă evenimentele care au avut loc în timpul suferințelor de pe cruce indică faptul că Dumnezeu Cuvântul a suferit și dacă nu au putut fi îndeplinite de dragul omului, atunci ce s-a întâmplat pe vremea lui Moise și, de asemenea, pe vremea lui Iosua și în vremea „Minunea regelui Ezechia nu a fost îndeplinită de dragul neamului lui Avraam. Dar dacă acele minuni au fost îndeplinite de dragul poporului evreu, atunci nu au fost îndeplinite minunile care au avut loc la cruce de dragul templului lui Dumnezeu Cuvântul?"
29) Din aceeași carte a opta despre întrupare:
„Dar este evident că trebuie să existe o uniune; căci, fiind unite într-una, cele (două) firi prin unire au produs o singură persoană. Și precum se spune despre soț și soție că nu sunt doi, ci un singur trup (Gen. 2:24 ; Matei 19:5), tot așa, pe baza unirii, vom spune că nu sunt două persoane, ci una, dar firile sunt diferite. Căci, așa cum nimic nu împiedică doi să fie numiți un singur trup - căci se știe de ce se spune: trupul este unul - tot așa aici unitatea persoanei nu exclude diferența firilor. Și când distingem firile, spunem că firea lui Dumnezeu Cuvântul este perfectă, iar persoana este, de asemenea, perfectă, pentru că nu se poate spune că ființa sa perfectă este impersonală, ci spunem și că firea umană este perfectă, așa cum persoana este perfectă. Și când ne îndreptăm privirea spre unire, atunci spunem: o singură persoană."
30) Același Teodor din a șaptea carte despre întrupare, unde spune că unirea lui Dumnezeu Cuvântul nu s-a săvârșit nici prin esență, nici prin acțiune, ci prin liber arbitru:
„Nu se poate spune, așadar, că Dumnezeu Cuvântul locuiește prin esență sau prin acțiune. Ce rămâne deci? Ce judecată vom găsi care se va dovedi a fi cea care este cu adevărat necesară aici? Evident, trebuie spus că locuirea în noi a fost realizată prin bunăvoință. Iar bunăvoința se numește voința bună și atotbună a lui Dumnezeu, pe care El dorește să o arate celor care se grăbesc să se agațe de El, pentru că El are grijă de ei."
Și apoi : „Și unitatea persoanei se cunoaște din aceasta, că el (Hristos) face totul prin puterea sa (a lui Dumnezeu Cuvântul); această unitate a venit ca urmare a locuirii în el, realizată prin liber arbitru. Prin urmare, când spunem că Fiul lui Dumnezeu trebuie să vină din cer ca judecător, ne referim la venirea împreună a omului și a lui Dumnezeu Cuvântul, nu în sensul că Dumnezeu Cuvântul, asemenea omul, se mișcă din loc în loc prin fire, ci în sensul că unirea prin liber arbitru va fi cu el întotdeauna și peste tot, oriunde s-ar afla; pentru că și el împlinește totul prin el."
31) Din interpretarea simbolului a trei sute optsprezece sfinți părinți.
„Dar numindu-L pe Hristos după trup și chipul asumat de slujitor și pe Cel care a asumat acest chip, Dumnezeu, care este mai presus de toate, a adăugat totuși: «aceasta este din cauza unirii firilor» - și prin aceasta, se pare, indică diferența dintre ele. Prin

urmare, nimeni nu-L poate numi Dumnezeu pe Cel ce după trup vine din Iudei, care este mai presus de toate după trup din Iudei.”
32) Din interpretarea sa greșită a Epistolei către Evrei:
„ Ioan a predicat pe «Isus din Nazaret, căci Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt și cu putere»” (Faptele Apostolilor 10:38). Și cel uns cu Duhul a primit cu siguranță ceva de la El. Dar cine este atât de nechibzuit încât să afirme că firea divină a primit ceva de la Duh, așa cum a primit și firea celor care se împărtășesc cu El? El îi numește pe acei părtași tocmai pe cei care sunt ei înșiși unși cu Duhul. Iar celor care sunt unși și, prin urmare, au devenit părtași Duhului, ungerea nu li se comunică în alt mod decât celui care a fost primit. Și aceasta în sine dovedește că a primit o răsplată dreaptă. Căci se spune: «Ai iubit dreptatea și ai urât fărădelegea: de aceea» ai fost vrednic de ungere «mai mult decât tovarășii tăi»” (Psalmul 44:8).
33) Același Teodor din prima carte a tâlcuirii Evangheliei după Ioan:
„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel” (Ioan 1:49), adică Tu ești Hristosul care a fost propovăduit cu mult timp în urmă; căci tocmai asta aștepta Natanael, care a rostit aceste cuvinte, de la Hristos, ca cel care s-a apropiat de Dumnezeu mai presus de toți ceilalți.”
34) Și apoi:
„Căci se știe că El Însuși S-a numit Fiul lui Dumnezeu, nu prin naștere din Dumnezeu, ci pentru că era aproape de Dumnezeu; de aceea, printre altele, acei oameni care s-au apropiat de Dumnezeu prin isprăvile lor sunt numiți și fii ai lui Dumnezeu.”
35) De la același Teodor din carte către cei care trebuie botezați:
Când apostolul spune: „despre Fiul Său, care a fost din sămânța lui David, după trup” (Romani 1:3), este evident că el numește aici Fiul lui Dumnezeu pe cel care a venit din sămânța lui David, după trup, nu Cuvântul lui Dumnezeu, ci chipul de rob pe care l-a asumat. Căci din sămânța lui David, după trup, n-a ieșit Dumnezeu, ci omul pe care L-a asumat El pentru noi, pe care fericitul Pavel îl numește limpede Fiul lui Dumnezeu.”
36) Același Teodor din aceeași carte:
„În loc de unul, a apărut un altul renăscut, nu a mai apărut ca o parte a lui Adam cel vremelnic și păcătos, ci a lui Hristos, care prin înviere a devenit complet fără prihană.”
37) Același lucru din aceeași carte:
„Fiindcă (Dumnezeu Cuvântul) l-a iubit mult și l-a luat în mâinile Sale și a îndurat totul: apoi, însoțindu-l în toate suferințele Sale, l-a făcut desăvârșit prin ele cu puterea Sa; și învie din morți nu după legea firii Sale, ci Dumnezeu Cuvântul, prin prezența Sa, prin lucrarea Sa și prin mila Sa, îl eliberează de moarte și de acele consecințe amare care vin din ea - îl învie din morți și îl conduce la cel mai înalt scop.”
38) Același Teodor din aceeași carte:
„Apoi, după ce a arătat de ce a suferit, vorbește despre umilința sa, adică că a gustat moartea pentru toți; căci după ce firea divină a binevoit să se despartă de el, el însuși a gustat moartea pentru mântuirea tuturor și a arătat că, deși divinitatea s-a despărțit de el în momentul morții, neputând experimenta moartea, totuși, din dragoste, i-a fost prezentă când a suferit moartea.”
39) Din aceeași carte:
„Ioan a propovăduit ”, se spune, „ pe Isus din Nazaret că Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt și cu putere” (Faptele Apostolilor 10:37-38). După ce a primit o astfel de ungere, a devenit complet fără prihană și a fost considerat vrednic de unirea cu firea

divină: căci nu ar fi atins această unire dacă nu ar fi devenit mai întâi atât de fără prihană încât să poată părea capabil de unirea cu ea.”
40) Același Teodor din interpretarea Evangheliei după Matei:
„A crede că următoarele cuvinte: «Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea» (Matei 3:17) au fost spuse despre Dumnezeu Cuvântul, este o nebunie evidentă. Căci oricine a zis: «Acesta este Fiul Meu iubit» și a adăugat: «În care Îmi găsesc plăcerea» a arătat clar că spunea aceasta în comparație cu ceilalți fii, care nu erau deosebit de iubiți și nu meritau o favoare specială.”
41) Din cartea celor care trebuie botezați:
„Locuind în el, Dumnezeu Cuvântul, cu puterea sa, a respins loviturile morții, l-a eliberat de aceste legături cumplite, l-a înviat din morți, i-a dăruit viață nemuritoare și, făcându-l nevătămat, nemuritor și neschimbător, l-a înălțat la cer.”
42) Și apoi:
„Deși Dumnezeu a îngăduit ca Hristos, care prin puterea Duhului Sfânt a fost îndreptățit și făcut fără prihană – așa cum spune fericitul Pavel într-un loc că «a fost îndreptățit în Duh» (1 Timotei 3:16), iar în altul că «prin Duhul Sfânt s-a adus pe sine fără prihană lui Dumnezeu» (Evrei 9:14), – să moară după legea omenească, totuși, pe de altă parte, Dumnezeu L-a înviat, ca fiind fără păcat prin puterea Duhului Sfânt și L-a învrednicit de o viață mai bună, făcându-l neschimbat în gândurile Sale duhovnicești și nestricăcios și nestricăcios în trup.”
Și apoi:
„Slavă lui Dumnezeu, care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos” (1 Corinteni 15:57), Apostolul ne spune că autorul acesteia este Dumnezeu, care ne-a dat biruință asupra tuturor vrăjmașilor, asupra morții, asupra păcatului și asupra oricărui rău care vine din el; El a luat un om pentru noi – pe Domnul nostru Iisus Hristos, I-a dăruit o viață mai bună prin învierea din morți și L-a învrednicit să șezut la dreapta Lui și ne-a dat nouă părtășie cu El.”
43) Din aceeași carte despre întrupare:
„Când întreabă: este Maria mama omului sau mama lui Dumnezeu? Trebuie să răspundem: ambele, prima prin natură, iar a doua relativ. Ea este mama omului, pentru că omul era în pântecele ei și omul a ieșit din pântecele ei. Dar ea este mama lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era în omul născut, nu că a fost îmbrățișat de el prin natură, ci era în el prin bunăvoință.”
44) Părerile aceluiași Teodor, expuse și infirmate de Sfântul Chiril:
„Fiul prin har este un om care a venit din Maria, dar prin fire Dumnezeu Cuvântul. Dar ceea ce este prin har nu este prin fire; și ceea ce este prin fire nu este prin har. Nu doi fii. Căci trupul, care este din noi, înfierea, slava și nemurirea prin har sunt suficiente; căci a devenit templul lui Dumnezeu Cuvântul. Nu trebuie să-l înălțăm deasupra firii sale și să permitem nedreptatea în a aduce mulțumiri cuvenite lui Dumnezeu Cuvântul. Unde stă această nedreptate? În compararea Lui cu trupul și în ideea că El are nevoie de trup pentru înfierea perfectă. Și Dumnezeu Cuvântul Însuși dorește să fie considerat nu fiul, ci Domnul lui David; și față de faptul că omul pe care L-a asumat să fie numit fiul lui David, El nu numai că nu a exprimat nicio dezacord, dar tocmai din acest motiv a devenit inerent în El.”
45) Același Teodor din opiniile respinse de Sfântul Chiril:
„Când se pune întrebarea despre nașterea după trup, atunci Dumnezeu Cuvântul nu ar trebui considerat fiul Mariei; pentru că dintr-un muritor se naște un muritor și din trup asemenea ei. Dar nu pot fi admise două nașteri ale lui Dumnezeu Cuvântul, una înainte de veacuri și cealaltă la sfârșitul zilelor.”
46) Din interpretarea sa a Epistolei către Evrei:

„Să înceteze disputa lor necuviincioasă, să abandoneze lupta lor deșartă și să le fie rușine de evidenta a ceea ce s-a spus mai sus. El aduce mulți fii, se spune, la slavă. Așadar, în sensul acestui fel de înfiere, apostolul îl arată pe omul care a fost primit, punându-l împreună cu ceilalți, nu pentru că este părtaș egal cu ei la înfiere, ci pentru că a primit înfiere asemenea lor prin har; întrucât numai Dumnezeirea are înfiere prin fire."
47) Din aceeași carte despre întrupare:
„Dar ei spun că numele Isus înseamnă mântuitor. Cum poate fi numit acest om mântuitor? Ei spun aceasta, uitând că Isus era și numele fiului lui Navin și, în mod surprinzător, nu a fost numit așa întâmplător la naștere, ci a fost redenumit Moise. Evident, nu ar fi permis să se dea un astfel de nume unui om dacă acesta ar semnifica pe deplin natura divină."
48) Din aceeași carte:
„Așadar, el nu numai că îl numește fiu separat de Dumnezeu Cuvântul, ci îl și limitează în raport cu adopția, comparându-l cu ceilalți participanți la adopție: căci el însuși a devenit participant la adopție prin har, și nu pentru că s-a născut din Tatăl prin fire, ci a devenit participant cu preferință față de ceilalți; întrucât adopția sa se bazează pe unirea cu Dumnezeu; ceea ce îi conferă o participare mai solidă la adopție."
49) Teodora din a doua carte despre întrupare:
„Omul Isus este ca ceilalți oameni, cu nimic diferit de oamenii de aceeași fire ca și El, numai că Dumnezeu i-a dat har, iar harul dat nu schimbă firea; dar după abolirea morții, Dumnezeu i-a dat un nume mai presus de orice nume."
50) Din aceeași carte:
„Dar frații mei, fiii aceleiași mame ca și mine, îmi vor spune: nu-l despărți pe om de Dumnezeu, ci numește cu un singur nume atât pe cel ce este de aceeași fire cu mine, cât și pe Dumnezeu. Dacă trebuie să-l numesc de o ființă cu Dumnezeu, atunci întreb, cum este omul și Dumnezeu una? Este omul și Dumnezeu de aceeași fire, Domnul și slujitorul, Creatorul și creatura? Omul este de o singură ființă cu omul, Dumnezeu este de o singură ființă cu Dumnezeu. Deci cum poate omul și Dumnezeu să devină una prin unire – atât Cel ce mântuiește, cât și cel ce este mântuit, și Cel ce este mai înainte de veci și cel ce a venit din Maria?"
51) Din cartea a patra a tâlcuirii după Matei - despre sutaș:
„Bine a adăugat sutașul: «Căci și eu sunt om» (Matei 8:9), ca să spună că nu este deloc de mirare că poți face aceasta, din moment ce ești un om care primește autoritate de la Dumnezeu. Și am și eu cei care mă ascultă, având o dată pentru totdeauna autoritatea de a porunci prin generozitatea celui ce dă."
52) Din aceeași carte:
„De aceea, nu este nimic nepotrivit în tine, că ai primit o astfel de putere de la Dumnezeu, poruncind bolilor să dispară cu un singur cuvânt. Căci sutașul nu a venit la el ca la Fiul lui Dumnezeu, care exista mai înainte de toată făptura și Creatorul tuturor lucrurilor."
53) Din aceeași a treisprezecea carte despre întrupare:
„În conformitate cu aceasta, apostolul mai spune: «Și mărturisirea este mare a tainei evlaviei» : cel ce «S-a arătat în trup a fost socotit neprihănit în Duhul» (1 Timotei 3:16). Apostolul îl numește socotit neprihănit în Duhul fie pentru că înainte de botez a păzit legea cu precizie cuvenită, fie pentru că după aceasta, cu ajutorul Duhului, a împlinit slujba harului cu mare precizie."
54) Același Teodor din cartea a paisprezecea a aceleiași lucrări:

„Vom spune pe bună dreptate același lucru despre Domnul, că Dumnezeu Cuvântul, cunoscându-i virtutea prin prestiință, a binevoit să locuiască în întregime în el chiar de la începutul formării sale trupești și, unindu-l cu Sine prin acțiunea voinței, i-a împărtășit un anumit har supraabundent, pentru că harul care era în el urma să fie împărtășit și tuturor oamenilor. De aceea, El și-a îndreptat voința în întregime spre bine. Nu învățăm că acest om nu avea voință, ci că dorea binele și, mai mult, că dorința pentru bine și aversiunea față de contrariu au prevalat în mod voluntar în el. Și harul divin de la bun început i-a păstrat o voință întreagă, pentru că Dumnezeu știa exact ce va fi; și pentru întărirea lui, Dumnezeu prin locuirea Sa i-a dat un mare ajutor pentru mântuirea noastră, a tuturor. Prin urmare, nu ar fi nedrept ca cineva să spună că acestui om care a fost primit de Domnul i s-a dat ceva preferabil tuturor celorlalte."
55) Același Teodor din comentariul la Evanghelia după Matei, unde spunea că Dumnezeu a creat contrariile, adică binele și răul:
„Este natural pentru o ființă rațională să facă distincția între bine și rău. Dacă nu ar exista contrarii, i-ar fi imposibil să facă distincția cu privire la ceva, de aceea, în creația sa (Dumnezeu), în primul rând, a creat un mare contrariu."
56) Din aceeași carte despre cum Dumnezeu a învățat păcatul și a introdus moartea (în lume):
„Întrucât Adam nu a ascultat, a fost, prin urmare, supus morții: și s-a întâmplat, din cauza neascultării, ceea ce Creatorul, spre beneficiul nostru, a făcut fără neascultare: am învățat păcatul."
57) Același Teodor din a cincea carte a interpretării sale despre creație, unde spune că binele și răul au fost create de Dumnezeu:
„Nu fără permisiunea și decretul lui Dumnezeu a venit moartea asupra oamenilor și nici nu a permis păcatul fără folos: căci acest lucru nu se putea întâmpla împotriva voinței Sale. Dar, întrucât Dumnezeu știa că este de folos pentru noi, și mai ales pentru toate ființele raționale, să permitem mai întâi răul și pe cei răi, iar apoi să-i distrugem și să introducem ceea ce era mai bun, El a împărțit întreaga creație în două stări, prezentul și viitorul; în cel din urmă a intenționat să aducă totul la nemurire și imuabilitate, dar în creația prezentă a permis morții și schimbăbilității să domnească asupra noastră. Dacă ne-ar fi făcut nemuritori și imuabili de la bun început, atunci noi, necunoscând binele în sensul propriu, nu ne-am fi deosebit în niciun fel de ființele irațională; căci, necunoscând schimbăbilitatea, nu am fi cunoscut binele imuabilității; necunoscând moartea, nu am fi cunoscut prețul nemuririi; necunoscând corupția, nu am fi putut lăuda incoruptibilitatea; necunoscând povara pasiunilor, nu am fi fost surprinși de nepătimire. Pe scurt, ca să nu continuăm discursul: fără să fi experimentat răul, am fi putut…" să nu dobândească cunoștințe despre bine."
58) Din același loc, unde spune că îngerii, oamenii și demonii sunt la fel de răi:
„Tot ce este rațional în general, adică invizibil, și noi, al căror corp este muritor, dar al cărui suflet, la fel ca entitățile invizibile și raționale, este nemuritor, trebuie să experimentăm schimbăbilitatea în această viață, pentru a putea studia cea mai bună știință a evlaviei și a dobândi bunăvoință."
59) Propria sa - unde afirmă că totul a fost creat schimbător și muritor și că, după înviere, totul va deveni imediat din nou neschimbat și nemuritor, după asemănarea lui Hristos.
„Dumnezeu a binevoit ca creația să experimenteze două feluri de stare: una prezentă, în care El a creat totul schimbător, și cealaltă viitoare, când El, după ce a reînnoit totul, le va aduce în neschimbare. Și ne-a arătat începutul acesteia în dispensația Domnului Hristos, pe care, fiind dintre noi, L-a înviat din morți și L-a făcut nemuritor

cu trupul și neschimbător cu sufletul, dovedind astfel că același lucru se va întâmpla cu toată creația."
60) Din aceeași a patra carte despre creație:
„Este sigur că, așa cum vom avea un trup nestricăcios și un suflet neschimbător prin înviere, tot așa și ființele invizibile și raționale care se află acum într-o stare pervertită, așa cum arată mii de demoni, vor primi și ele neschimbătoarea, și atunci, împreună cu noi, vor fi într-o stare de neschimbătoare."
61) Din cartea a cincea - despre cum Dumnezeu, știind că va mântui oamenii de păcat, tocmai din acest motiv a permis acest lucru:
„Deși știa că oamenii vor păcătui în orice fel posibil, El a îngăduit acest lucru, știind că îi va elibera: căci pentru Cel ce i-a adus din neexistență în existență, i-a făcut stăpâni peste atâtea lucruri și le-a dat atâtea binecuvântări la dispoziția Sa, era imposibil să nu împiedice intrarea păcatului, dacă știa că îi va elibera de el. Dar, întrucât era imposibil pentru noi să învățăm păcatul, să experimentăm povara patimilor și tot ce este mai rău, să ne recunoaștem slăbiciunea în toate acestea și să apreciem întreaga măreție a nestricăciunii, pe care El intenționa să ne-o dea mai târziu, dacă nu ar fi fost astfel rânduit de Dumnezeu de la început ca noi să cunoaștem prin comparație și să experimentăm măreția acelor binecuvântări infinite: de aceea, permițând păcatului să intre în lume, ca unul care ne-ar aduce beneficii, El a găsit un mare ajutor în lupta împotriva lui."
62) Același Teodor, calomniind cele spuse despre arma în flăcări și heruvim (Gen. cap. 3):
„Se vorbește despre arma în flăcări pentru a exprima faptul că lucrul înfricoșător este focul arzător, scos ca o sabie, astfel încât pentru cei care îl văd să existe o viziune de două ori mai înfricoșătoare, atât din natura, cât și din figura a ceea ce apărea; se spune despre el că se învârtea, astfel încât, strălucind în mișcare constantă, să producă o groază înfricoșătoare și mai mare în privitor. Heruvimii sunt numele dat anumitor forme terifiante de animale, capabile să-l facă pe privitor să tremure. Căci, așa cum la noi anumite animale sunt uneori plasate la uși, tot așa Dumnezeu a pus arme în flăcări și heruvimi pentru ca Adam, căruia i s-a interzis să intre în paradis printr-o înfățișare îngrozitoare, să primească astfel pedeapsa pe care o merita. Heruvimii nu sunt numiți aici niște virtuți invizibile, așa cum cred unii, pentru că ceva invizibil prin natură nu ar avea niciun sens aici; ceea ce ar servi drept pedeapsă pentru Adam trebuie să fi avut o înfățișare sensibilă. Prin urmare, nici arma în flăcări nu era prin natură foc, ci doar părea așa, nici heruvimul nu era un animal, ci doar părea așa."
63) Același Teodor, care respinge cartea lui Iov și despre scriitorul ei, adică despre Duhul Sfânt, care spune că această carte a fost scrisă de (un om) care a filosofat într-un mod păgân:
„Printre cele (cărți) care au fost scrise pentru învățătura oamenilor, trebuie socotite și cărțile lui Solomon, adică Proverbele și Eclesiastul, pe care le-a scris personal spre folosul altora, pentru că n-a primit darul proorociei, ci a avut doar darul înțelepciunii, care, evident, este diferită de prima, după cuvântul fericitului Pavel" (1 Corinteni 12:8-11).
64) Și apoi:
„Este destul de ușor, așadar, să îndepărtăm toate cuvintele inutile din Scripturi. Ceea ce era necesar să fie scos la iveală în expunerea vieții lui Iov, cineva ar fi putut prezenta toate acestea într-o lumină mai bună și să-l facă un zelos al binelui. Dar, întrucât nu a făcut aceasta, fiind purtat inutil de iubirea slavei deșarte, a făcut nu puțin rău opiniei omului drept dintre cei care de obicei nu judecă scripturile divine cu

respectul cuvenit și, prin aceasta, i-a obligat pe mulți să cenzureze cele scrise și să le îndrume spre acuzarea fericitului Iov.”
65) Și apoi:
„Chiar despre primele cuvinte pe care scriitorul le pune în gura lui Iov când prietenii săi au venit la el (Iov 3), ce om care privește totul corect sau care judecă totul cu înțelepciune, poate crede sau afirma că (aceste cuvinte) sunt potrivite pentru un om drept? Să adune atâtea calomnii de la bun început și să le verse asupra unor lucruri care nu pot primi calomnie, pentru că nici măcar nu sunt considerate a exista - cine va crede că acest lucru este potrivit pentru un om care și-a petrecut viața cu atâta înțelepciune, a fost atât de virtuos și temător de Dumnezeu”?
66) Mustrând cartea lui Iov în toate și calomniind scriitorul ei (sau, ceea ce este același lucru, Duhul Sfânt), la sfârșitul interpretării sale blasfemice spune astfel:
„Dar această rușine este mică în comparație cu ceea ce se găsește la sfârșitul cărții (Iov 42). Acolo se spune că Iov și-a numit a treia fiică „cornul lui Amalfeu”: aceasta este pentru a arăta că Iov credea în fabule păgâne și respecta ficțiunile idolatriei, în timp ce este cert că fericitul Iov, un om needucat, dar idumean prin naștere, nici măcar nu ar fi putut cunoaște fabulele păgâne despre Jupiter, Saturn și Juno. Și chiar dacă ar fi știut, nu i-ar fi dat fiicei sale, născută printr-o acțiune miraculoasă de sus, un nume împrumutat din fabulele păgâne ale idolatriei, ca și cum s-ar fi gândit să o împodobească dacă ar fi fost numită așa. Căci aceasta era caracteristică cuiva care credea în fabule păgâne, iubea ficțiunile idolatriei, voia să-și împodobească fiica prin aceasta și voia să arate atât în sine, cât și în fiica sa că era implicat în ficțiunile idolatriei. Dar că toate acestea sunt ficțiuni este cunoscut de toți.”
67) Și apoi:
„A existat și un scriitor care a permis acest lucru din cauza unei iubiri puternice, dar grosolane, de vanitate. Căci, pentru a se arăta atât ca cunoscător în învățăturile străine, cât și ca versat în fabulele păgânilor, pe care le considerau adevărate, din cauza zeilor lor imaginari, nu a ezitat deloc să atribuie un nume împrumutat de acolo unui om drept care, chipurile, voia să-și împodobească fiica cu acesta. Și întreaga expunere a cărții, după părerea mea, arată clar că scriitorul a fost educat în învățăturile păgâne. Dar, gândindu-se să compună o operă adevărată după modelul acestor învățături, nu a făcut decât să dăuneze frumuseții poveștii. Când păgânii compun tragedii, iau material din ceea ce spun mulți oameni și, în plus, așa cum este considerat adevărat în opinia majorității. Folosind un astfel de material purificat, se grăbesc să-și arate arta și înțelepciunea în compunerea fabulelor, aduc pe scenă persoanele care le plac, pun cuvinte în gura celor prin care cred că sunt glorificați și încoronați, astfel încât, fie că laudă opera, fie că îl mustră pe scriitor pentru că a greșit în conținut sau în cuvintele în sine, cititorii atribuie...” atât nu persoanelor ale căror cuvinte le citează, ci compilatorului fabulei. În același fel, când el (scriitorul cărții lui Iov) a aflat despre marea și glorioasa poveste a fericitului Iov, care se transmitea în general din gură în gură, nu numai printre poporul lui Israel, ci și printre alte popoare, și care era făcută și mai glorioasă prin mărturia lui Dumnezeu exprimată de profet; atunci, dorind să dobândească glorie pentru sine din măreția subiectului, a compus această lucrare, fără să se gândească că există o mare diferență între istoria omului drept, expusă în conformitate cu simplitatea și profunzimea Scripturii divine, și între cuvintele de prisos inventate pentru dovezi. De aceea a făcut acele imagini în care l-a forțat pe diavol să argumenteze înaintea lui Dumnezeu și a pus cuvintele pe care le dorea, unele în gura „Omul drept”, iar altele în gura prietenilor: cât de mult a depășit în aceste cuvinte măsura decenței, s-a spus deja mai sus. În cele din urmă, l-a introdus pe Elius, care a rostit discursuri pline de o asemenea nedreptate față de omul drept, iar în

cele din urmă i-a atribuit marii Persoane de fire divină un astfel de discurs, în care nu a ezitat să adauge ficțiunea despre leviatan. Din aceeași iubire grosolană de vanitate, a pus în gura fericitului Iov un nume împrumutat din fabulele păgâne."
68) Același Teodor disprețuiește Cântarea Cântărilor, spunând că Solomon a scris-o iubitei sale, exprimându-se nepotrivit pentru urechile creștinilor. Iată cuvintele sale.
„M-a enervat să recitesc Cântarea Cântărilor, pentru că nu este alcătuită după asemănarea unei cărți profetice și nu conform tradiției istorice, precum Cartea Regilor, și nu prezintă un îndemn convingător la isprăvi: și nu știu cum regula instrucțiunilor tale referitoare la Cântarea Cântărilor, care ne cere o apărare necondiționată a ei, m-a obligat, împotriva voinței mele însă, să fiu mai zelos în legătură cu ea. Dar chiar și cu toate acestea, nu am încetat, chiar la începutul lecturii, cu o agilitate zeloasă, ca să zic așa, să căsc și să moțăi, ca și cum aș fi fermecat de nunta și, mai mult, ospățul împărătesc al acestei cărți."
69) Și puțin mai târziu.
„Astfel (Solomon), prin înțelepciunea sa, a devenit faimos și teribil pentru păgâni și evrei, ca un om viclean. Din această cauză, pacea a fost mult mai lungă sub el decât în vremurile de altădată; pentru că marea înțelepciune a lui Solomon a înfrânat cu frică neamurile care iubeau războiul. Profitând de o astfel de pace, Solomon organizează o sărbătoare egipteană, prin care devine un om vicios printre evrei și un încălcător al legilor băștinașe care interzic căsătoria cu străini (Exod 34:16). Sărbătoarea a fost organizată pentru o tânără fată, de care ar fi fost necesar să fugă deja din cauza culorii urâte ancestrale (se știe că Egiptul este producătorul de flori negre) și cu atât mai mult pentru că populația Egiptului își trăgea originea până la Ham, care a moștenit străvechiul blestem al lui Noe. După ce a permis toate acestea din afecțiune pentru soția sa și iritat de reproșurile pentru încălcarea legii, Solomon în cântec își prezintă propria justificare sub forma unei justificări, pentru a se face cu atât mai plăcut soției sale, bucurându-se de cântecele scrise pentru ea și lovindu-i cu înțelepciune pe cei care îl reproșează. Ca și cum o lucrare scrisă în acest fel, pentru că..." descrie o căsătorie, deși una criminală, putea stârni în el bucurie și nu pocăință. Prin urmare, cartea sa începe direct cu sărutări de nuntă; pare să-l prezinte pe proaspăt căsătorit exclamând astfel către cei care îi mustrau: „să mă sărute mirele cu sărutările gurii sale" (Cântarea Cântărilor 1:1), iar cât despre voi, care mă mustrați, eu n-am nimic de făcut. Mai mult, în numele miresei sale, el își exprimă și mai puternic iritarea față de reproșuri: „Sunt neagră și bună, fiice ale Ierusalimului, ca satele Chedarului, ca perdelele lui Solomon" (Cântarea Cântărilor 1:4). Nu-mi mustrați, spune ea, pentru culoarea pielii mele, dacă numai voi nu credeți că minunatele clădiri construite din piatră neagră arabică merită să fie hulite: mădularele mele sunt ca aceste pietre și sunt la fel de prețioase ca unele dintre aceste pietre. Și aceste pietre sunt ca acel azur pe care voi, care huliți, îl cântați, și purpură regală, și nu doar regală, ci așa cum se îmbracă Solomon, care iubește podoabele mai mult decât toți regii.
Alte cântece reprezintă o expresie a iritării unor oameni care, cum s-ar spune, sunt lipsiți de simț și, fără motiv, numesc străin ceea ce este deja cunoscut.
70) Și apoi:
„Oricine cântă un cântec de orice fel, se amuză; dar eu cânt cântecul menționat anterior și îl cânt fără să mă amuz cu cei pentru care cânt: căci nu am vrut să descriu generațiilor viitoare ocările căsătoriei mele. Dar gândindu-mă să cânt, din necesitate pentru a mă justifica, ceea ce nu doresc, sunt obligat să cânt un cântec care depășește rândurile obișnuite ale cântecelor. Căci sunt obligat împreună cu mireasa să cânt ceea ce este defăimat - pentru motivul că este o justificare deschisă și să proclam ceea ce este potrivit ca cei care se căsătoresc să ascundă. Și din moment ce ei cred că ne vor

certa cu ocările lor și ne vor dezbina cu calomniile lor, atunci să audă cu ce ardoare cântăm despre îmbrățișările noastre și să simtă aroma mirurilor noastre de nuntă; să răsune sunetele cântecelor maiestuoase despre sărutările noastre în toate direcțiile; «Cântă, mireasă, despre purpuria ta, negura ta plăcută! Fie ca ocara să fie îndreptată împotriva liniei tale vrednice de laudă, împotriva tribului tău Israel!" Începeți răspunsul vostru către ei cu aceste cuvinte: „Să învețe din sărutările mele fierbinți că ne bucurăm de discursuri reciproc iubitoare; să învețe cei care ne lovesc cu reproșurile lor lira tăcută căreia îi place să cânte despre sărbători și să învețe din calomnii că trebuie să dansăm în timpul sărbătorilor mele. Aceasta este semnificația scriitorului cărții, dar este slăbită de faptul că lucrarea nu este înscrisă cu un nume, nu este anunțată în așa fel lui Israel încât scriitorul nu l-a descris pe Solomon însuși, ci a scris cartea, forțat de necesitatea competiției."
71) Și puțin mai târziu:
„Toate acestea trebuie să fie ținute minte de cei care citesc această carte și să nu creadă că această lucrare a celor mai înțelepți este un îndemn la nerușinare și, prin urmare, să nu o urască (căci ce folos i-ar fi avut lui Solomon să se preocupe să descrie nerușinarea, când putea să comită fapte nerușinate fără o descriere?); dar nici nu trebuie să o laude, ca și cum ar conține o descriere profetică a binecuvântărilor Bisericii. Căci, dacă ar fi meritat harul profetic, l-ar fi pomenit undeva pe Dumnezeu (pentru că în fiecare scriere profetică Dumnezeu este cu siguranță pomenit); dar toată lumea trebuie să știe că cartea concursului matrimonial este un cântec de masă, așa cum Platon a scris mai târziu un ospăț al iubirii. Din acest motiv, nici printre evrei, nici printre noi nu a fost citită vreodată public Cântarea Cântărilor; pentru că este un cântec de nuntă domestic despre ospățul lui Solomon, cântând ocara miresei."
Așa sunt comorile impietății lui Teodor.
Simbolul blasfemic al nelegiuitului Teodor 86 :
„Cei care încep să studieze profunzimea dogmelor bisericești sau doresc să treacă de la o eroare eretică la adevăr, trebuie să învețe să mărturisească că noi credem într-un singur Dumnezeu Tatăl veșnic, care nu a venit în existență mai târziu, care nu a existat veșnic de la început, care nu a devenit Tatăl mai târziu, pentru că El a fost întotdeauna Dumnezeu și Tată. Credem, de asemenea, într-un singur Fiu al lui Dumnezeu, singurul Născut, care este din esența Tatălui, cu adevărat Fiul, de aceeași esență (cu Tatăl), care este și este mărturisit a fi Fiul. Și în Duhul Sfânt, care este din esența lui Dumnezeu, nu este Fiul, ci Dumnezeu în esență, pentru că El are aceeași esență ca Dumnezeu Tatăl, din care El este în esență. Căci «noi », spune (apostolul), « n-am primit duhul lumii acesteia, ci Duhul care este de la Dumnezeu» (1 Corinteni 2:12); El separă. El este separat de toată creația și Îl unește cu Dumnezeu, din care El este în esență, într-un mod special și nu ca toată creația, pe care o recunoaștem ca venind de la Dumnezeu, nu esențial, ci prin actul creației; dar nu-L recunoaștem ca Fiu, nici ca fiind primit ființa prin Fiul. Îl mărturisim pe Tatăl ca fiind unul perfect în persoană, și tot așa și pe Fiul, și pe Duhul Sfânt. Păstrăm doctrina evlaviei, recunoscându-i pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt nu ca trei esențe diferite, ci recunoaștem una și aceeași natură a Dumnezeirii. Și în ceea ce privește dispensația pe care Domnul Dumnezeu a săvârșit-o în întruparea Domnului Hristos pentru mântuirea noastră, trebuie să știm că Dumnezeu a luat la Sine un om adevărat, perfect, descendent din sămânța lui Avraam și David, după cuvintele dumnezeieștilor Scripturi (Matei 1 ; Romani 1), care era același prin fire cu cei din a căror sămânță a ieșit, un om perfect prin fire, alcătuit dintr-un suflet rațional și trup omenesc; acest om, același cu noi prin fire, a fost format în pântece prin puterea Duhului Sfânt. Fecioară, născută din femeie și sub lege (Galateni 4:5) - pentru a ne răscumpăra pe

toți, care primiserăm de mult înfierea predestinată, din robie. față de lege - El s-a unit în mod inefabil cu Sine; i-a îngăduit să sufere moartea după legea omenească, l-a înviat din morți, l-a înălțat la cer și l-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Așadar, fiind „mai presus de orice stăpânire, stăpânire, putere și orice nume care se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1:21)), el primește închinare de la toată creația, ca având o uniune inseparabilă cu natura divină, astfel încât toată creația îl venerează ca Dumnezeu. Nu spunem: doi fii și doi domni, pentru că unul este Fiul în esență - Dumnezeu Cuvântul, Fiul unic-născut al Tatălui, cu care acesta unit și implicat are pe nume Fiul și părtășia cinstei: iar Domnul este în esență Dumnezeu, Cuvântul, cu care acesta unit are părtășia cinstei. Și de aceea nu spunem: doi fii și doi domni; Căci cel ce este prin fire Domn și Fiu are o unire nedespărțită cu cel ce a fost asumat pentru mântuirea noastră și are cinstea și numele de Fiu și Domn împreună cu el, nu precum fiecare dintre noi devine fiu în sine (căci de aceea suntem numiți, după fericitul Pavel (Galateni 3, 16), fii ai multora), ci cel ce are acest avantaj prin unirea sa cu Dumnezeu Cuvântul a devenit părtaș atât la filiație, cât și la domnie, excluzând orice gând despre o dualitate de fii și domni: în această unire cu Dumnezeu Cuvântul ne dă să avem în raport cu el toată credința, gândirea și contemplarea, prin care primește de la toată creația închinarea cuvenită lui Dumnezeu. Așadar, spunem: un Fiu și Domn Iisus Hristos, prin care toate lucrurile au fost create, deși îl înțelegem în special pe Dumnezeu Cuvântul, care este în esență Fiul lui Dumnezeu și Domn; Apoi, împreună cu aceasta, ni-L reprezentăm și pe Isus din Nazaret, care a fost primit (de Dumnezeu Cuvântul), pe care Dumnezeu L-a uns cu Duh și putere, ca fiind devenit, prin unirea cu Dumnezeu Cuvântul, părtaș la ființă și domnie, care este numit de fericitul Pavel al doilea Adam (1 Corinteni 15:45), ca având aceeași fire cu Adam, care ne-a arătat starea viitoare, având o astfel de diferență față de el, cum există între cel care dă binecuvântările nespuse ale stării viitoare și cel care a pus temelia nenorocirilor prezente. În mod similar, este numit și al doilea om, ca fiind cel care a arătat a doua stare; Adam a fost autorul primei stări, muritoare, plină de suferințe și multe nenorociri, în care a arătat că are o asemănare cu el, iar Domnul Hristos a arătat a doua stare. Arătându-se din cer în viitor, El ne va aduce pe toți în părtășia Sa. Căci, se spune, „omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea, Domnul din cer” (1 Cor. 15:47), adică de acolo se va arăta în viitor, pentru a aduce pe toți după asemănarea Sa; de aceea (apostolul) adaugă și: „precum este el din pământ, așa sunt și cei pământești; și precum este el din cer, așa sunt și cei cerești; și precum ne-am îmbrăcat în chipul celui pământesc, așa ne vom îmbrăca și noi în chipul celui ceresc” (1 Cor. 15:48, 49). Și în aceasta, care trebuie să se arate și să fie văzută tuturor celor ce vor fi judecați, firea divină nevăzută va îndeplini judecata. „Dumnezeu, deci, disprețuind anii de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, cu privire la omul pe care L-a rânduit mai dinainte, înviindu-L din morți, dând credință tuturor.” (Faptele Apostolilor 17:30-31). Aceasta este învățătura dogmelor bisericești și oricine gândește împotriva acesteia, să fie anatema!

După ce au fost citite blasfemiile lui Teodor de Mopsuestia și nelegiuitul său Crez, sfântul sinod a exclamat: „Acest Crez a fost compus de Satana. Anatema celui care a compus acest Crez! Acest Crez, împreună cu autorul său, a fost anatematizat de primul Sinod de la Efes. Cunoaștem un singur Crez - cel compus și transmis nouă de sfinții părinți din Niceea. Acest Crez ne-a fost transmis de cele trei sfinte sinoade: în el suntem cu toții botezați și în el botezăm. Anatema lui Teodor de Mopsuestia! El a dezonorat Evanghelia, a batjocorit dispensația (mântuirii noastre). Anatema celor care nu l-au anatematizat! Apărătorii lui sunt evreii, adepții lui sunt păgânii. Mulți ani

împăratului; mulți ani împăratului ortodox; mulți ani împăratului creștin! Și fie ca această binecuvântare să ți se păstreze! Ai îndepărtat neghina, ai curățit bisericile. Îl anatemizăm cu toții pe Teodor de Mopsuestia. Îl anatemizăm cu toții pe Teodor și Scripturile sale."
Și după exclamații, sfântul sinod a spus: „Multitudinea blasfemiilor lui Teodor de Mopsuestia împotriva marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, chiar împotriva propriului său suflet, care au fost citite, justifică condamnarea lui. Prin urmare, ar fi potrivit pentru noi, fără să așteptăm nimic, să supunem opiniile sale anatematizării de către sinod. Dar, deși se știe ce au spus sfinții părinți, legile imperiale și scriitorii istoriei împotriva lui; totuși, întrucât nicio subtilitate nu trebuie omisă în investigarea cazului care se aduce împotriva lui, vom auzi restul în altă zi . "
87
ÎNTÂLNIREA CINCI
În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, în ziua a 88-a a Idelor lui Mai, Indictionul I, cei mai onorabili episcopi ai orașului domnitor au ședință în curtea de judecată 89 :
Eutihie, preasfântul patriarh al orașului Constantinopol, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin, preasfântul patriarh al marelui oraș Teopolis, Ștefan, preasfințitul episcop al Rafiei,
Gheorghe, cel mai reverend episcop de Tiberiada, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.
Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Sfântul vostru sinod știe că ziua trecută, după citirea blasfemiilor lui Teodor de Mopsuestia, ați ținut un discurs atât arătând impietatea lui Teodor și a scrierilor sale, cât și poruncind ca într-o altă zi să se citească ceea ce au spus sfinții părinți despre acest lucru și ceea ce este conținut în legile imperiale și scrierile istorice. Întrucât toate acestea sunt acum la îndemâna noastră, prezentăm orice este plăcut." Sfântul sinod a spus: „Să se citească ceea ce s-a făcut deja." După ce aceasta a fost terminată, sfântul sinod a spus: „Precum am spus mai înainte, să se citească ceea ce au scris sfinții părinți împotriva lui Teodor de Mopsuestia și a blasfemiilor sale și ceea ce este conținut în legile imperiale și scrierile istorice." Și preacinstitul diacon și notar Teodor, luând-o, a citit:
În memoria sfântă a lui Chiril, din prima carte a lucrării pe care a scris-o împotriva lui Teodor:
Teodor:
„Dacă cineva vrea să-L numească pe Fiul lui Dumnezeu Dumnezeu Cuvântul, nu în mod propriu fiul lui David, să o facă, pentru că templul lui Dumnezeu Cuvântul a venit din David; și cel care a venit din sămânța lui David să fie numit Fiul lui Dumnezeu prin har, și nu prin fire, fără a-i omite pe părinții firești care nu au pervertit ordinea (lucrurilor), fără a-l numi trupesc pe cel care este netrupesc și fără a spune că este din Dumnezeu și din David înainte de veci și pătimaș și nepătimit. Trupul nu este netrupesc; ceea ce este jos nu este sus; ceea ce este înainte de veci nu mai este din sămânța lui David; ceea ce este pătimaș nu este nepătimit; căci toate acestea nu pot fi combinate într-unul și același concept. Ceea ce aparține trupului nu aparține lui Dumnezeu Cuvântul; și ceea ce este propriu lui Dumnezeu Cuvântul nu este propriu trupului. Să mărturisim firile și să nu respingem dispensațiile."
Kirill:

„Cel care afirmă că dispensațiile nu trebuie respinse, pervertește complet taina întrupării. Căci îndrăznește să afirme că singurul Cuvânt al lui Dumnezeu nu s-a făcut om și nu a apărut din sămânța sfântului David; dar introduce în mod deschis o dualitate a fiilor, o natură inegală și un nume fals. Ceea ce nu este spus corect arată că ceea ce se spune nu există cu adevărat; căci împrumută numele altuia. Dacă, așadar, Cuvântul lui Dumnezeu nu este numit om corect, atunci este evident că nu a devenit om. Dacă cel care a venit din sămânța lui David nu este corect Fiu și Dumnezeu, atunci nu este nici Dumnezeu, nici Fiu prin natură și adevăr. Prin urmare, acest nume este fals în raport cu ambele, dar, în mod just, lucrul în sine este înțeles aici; căci ambele sunt numite prin ceea ce nu sunt."
Din aceeași carte: Theodore:
„Când întrebăm despre părinții naturali, cei înțelepți ar trebui să-L numească pe Dumnezeu Cuvântul – nu fiul lui David sau al lui Avraam, ci creatorul, iar trupul – nu din Tatăl înainte de veacuri (existând), ci sămânța lui Avraam și a lui David, născut din Maria. Iar când vine vorba de nașteri naturale, atunci fiul Mariei să nu fie considerat Dumnezeu Cuvântul; căci un muritor naște un muritor prin fire și produce un trup asemenea lui. Dumnezeu Cuvântul nu a avut două nașteri – una înainte de veacuri și cealaltă în vremurile de pe urmă, ci S-a născut din Tatăl după fire, iar templul născut din Maria l-a format pentru Sine chiar din pântecele ei."
Kirill:
„Apoi, expunând-o pe scurt și adăugând ceva la mijloc, spune din nou":
Teodor:
„Când vine vorba de dispensația mântuitoare, Dumnezeu este numit om, nu pentru că a devenit om, ci pentru că și-a asumat-o; iar omul este numit Dumnezeu nu în sensul că a devenit indescriptibil și omniprezent, căci trupul a fost tangibil chiar și după înviere; a fost luat la cer în același fel și va veni din nou în același fel în care a fost luat."
Kirill:
„Toate acestea sunt spuse clar și evident contrar Sfintei Scripturi; Teodor hulește taina lui Hristos și pare să-l mustre pe Dumnezeu Cuvântul pentru faptul că a binevoit să îndure epuizarea pentru noi și că S-a făcut om - aceasta, se pare, îl ofensează pe Teodor. Astfel, el distruge complet întruparea și se înalță deasupra înțelepciunii inefabile, spunându-i aproape împreună cu evreii lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor: «pentru fapta cea bună nu aruncăm cu pietre în Tine, ci pentru hulă, că Tu, fiind om, Te faci Dumnezeu»" (Ioan 10:33). Dar să-L asculte pe Cel ce spune ca toți să audă: «Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeți în Mine; dar dacă le fac și nu credeți în Mine, credeți prin lucrările Mele»" (Ioan 10:37-38). Așadar, el „Știe că Cuvântul lui Dumnezeu, când S-a arătat ca om, avea putere și autoritate divină, dar neagă că El era Dumnezeu, afirmând că mai degrabă locuia în om, ca și cum Dumnezeu Cuvântul ni s-ar fi revelat ca un om vrednic de adorație și demn de înaltul titlu de divinitate. Prin urmare, este sigur că el este complet ignorant în ceea ce privește puterea misterioasei întrupări a lui Hristos."
Din aceeași carte: Theodore:
„Dar dacă, se spune, carne a fost pironită pe cruce, atunci cum și-a ascuns soarele razele și întunericul a acoperit tot pământul și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat și morții au înviat (Matei 27:45-53)? Ce vom spune atunci despre întunericul care era în Egipt pe vremea lui Moise - nu timp de trei ceasuri, ci timp de trei zile (Exod 10:22-23)? Și ce vom spune despre celelalte minuni săvârșite prin Moise și Isus Navin, care au oprit soarele (Iosua 10:12-13), și cum soarele, pe vremea lui Ezechia, contrar legii firii, s-a întors înapoi (2 Regi 20:9-11), și cum rămășițele lui Elisei au

înviat morții (2 Regi 13-21)? Și dacă evenimentele care au avut loc în timpul suferințelor de pe cruce indică faptul că Dumnezeu Cuvântul a suferit și dacă nu au putut fi îndeplinite de dragul omului, atunci ce s-a întâmplat pe vremea lui Moise, precum și în „Pe vremea lui Isus Navin și pe vremea regelui Ezechia, nu a fost pentru neamul lui Avraam. Dacă acele minuni au fost săvârșite de dragul poporului evreu, atunci cu atât mai mult cele care au avut loc la cruce au fost de dragul templului lui Dumnezeu Cuvântul. ” 90
Kirill:
„Cerurile s-au înspăimântat de aceasta și s-au cutremurat foarte tare, zice Domnul” (Ieremia 2:12). O, hulă nesuferită! O, limbă care vorbești cu răutate împotriva lui Dumnezeu și minte umflată de mânie! Nu vă este de ajuns că Domnul slavei a fost pironit pe lemn? Voi nu-L numiți nici Fiu adevărat, nici Dumnezeu; dar noi credem că El este Fiul adevărat și Dumnezeu, creatorul și făcătorul a toate lucrurile. Căci El nu a fost un simplu om, ci în formă umană a fost Cel ce este Dumnezeu Cuvântul din Dumnezeu Tatăl, care nu a suferit schimbarea la față sau schimbarea trupului, ci a fost unit cu el, după mărturia Sfintei Scripturi. Acesta, care a pătimit în trup și a fost spânzurat pe lemn, a făcut minuni în Egipt, descoperindu-Și slava în toate prin înțeleptul Moise.”
Din aceeași carte: Theodore:
„Fiul prin har este un om care a venit din Maria și, prin fire, El este Dumnezeu Cuvântul. Dar ceea ce este prin har nu este prin fire și ceea ce este prin fire nu este prin har. Nu doi fii. Căci trupul, care este al nostru, înfierea, slava și nemurirea prin har sunt suficiente, pentru că a devenit templul lui Dumnezeu Cuvântul. Nu trebuie să-l punem deasupra firii sale și să permitem nedreptatea în a aduce mulțumiri cuvenite lui Dumnezeu Cuvântul. Unde stă această nedreptate? În compararea Lui cu trupul și în ideea că El are nevoie de trup pentru înfierea perfectă. Și Dumnezeu Cuvântul Însuși dorește să fie considerat nu fiul, ci Domnul lui David; dar a numi trupul fiul lui David nu numai că nu este jignitor, ci este și potrivit din acest motiv. ” 91
Kirill:
„Așadar, ce este prin har nu este după fire, și ce este prin fire nu este după har, nici nu sunt doi fii, după înțelesul vostru! Dar cel ce este fiu prin har și nu prin fire nu este un fiu adevărat. Slava adevăratei filiații era de prisos pentru cel ce este astfel prin fire și nu prin har, adică pentru Dumnezeu Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl. Așadar, după voi, așa cum am spus, Iisus Hristos nu ar trebui să fie și să fie numit Fiul lui Dumnezeu, prin care am primit mântuirea, vestind moartea Lui și mărturisind învierea Lui! Așadar, cuvântul credinței pe care îl propovăduim ne conduce la această mărturisire! Deci, avem credință într-un om, și nu în cel ce este prin fire și în adevăr Fiul lui Dumnezeu! Dar dacă este adevărat că El a primit filiația prin har, atunci El va fi numărat printre mulțimea fiilor, adică printre noi, cărora El, prin harul dat Lui de sus, le dă înfierea, „la care am fost și chemați prin Iisus Hristos, care este din sămânța lui David, după trup” (Romani 1). Și dumnezeiescul Evanghelist vă informează, zicând: „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu, adică celor ce cred în numele Lui” (Ioan 1:12). Cum poate deci Cel ce a primit vrednicia de fiu de la altul să ne dea nu harul Său propriu, ci pe acela pe care L-a dobândit din afară?”
Și după puțină vreme: „Fiul S-a dat pe Sine spre încercare și, fiind desăvârșit în toate, a binevoit să sufere umilință și să se nască după trupul unei femei și a fost numit fiul lui Avraam și al lui David. Nu te mira de o astfel de artă bună a dispensației, ci înțelege mai degrabă taina. Spunând că întruparea Unuia-Născut ar fi umilitoare,

huleşti sfatul lui Dumnezeu şi al Tatălui, batjocoreşti pe Însuşi Fiul, care a binevoit, pentru tine, să sufere epuizarea. Căci atunci când auzi cum a vorbit Tatălui ceresc şi lui Dumnezeu: „Jertfă şi ofrandă n-ai voit, ci trup mi-ai desăvârşit: arderi de tot şi păcat n-ai cerut. „Atunci am zis: Iată, vin: în capul cărţii este scris despre Mine că am vrut să fac voia Ta, Dumnezeul meu” (Psalmul 39, 7-9), apoi spui pe nedrept că Fiul s-a gândit doar la propria Sa slavă. Şi-a ales un trup desăvârşit, nu creat pentru altul, ci pentru Sine, după propriile Sale cuvinte: „Mi-ai desăvârşit trupul ”, spune el. Ascultaţi-l şi pe Pavel, vorbind despre Dumnezeu Cuvântul: „căci, de vreme ce copiii s-au împărtăşit cu trup şi sânge, şi El cu adevărat s-a împărtăşit cu ele” (Evrei 2:14). Şi înţeleptul Ioan scrie aşa: „şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Ridicaţi-vă împotriva lor şi exclamaţi: „Să nu ne supărăm în loc să arătăm recunoştinţa cuvenită! Dumnezeu Cuvântul nu s-a făcut trup, Dumnezeu Cuvântul nu s-a împărtăşit cu adevărat cu trup şi sânge; nu S-a născut, ca noi, în trup din femeie şi nu a fost numit fiul lui David.” Cum ar vrea atunci El să sufere „ceea ce chiar şi a-L numi este o insultă şi care nu este conform voinţei Sale”? Noi însă, o, omule înţelept, ne-am obişnuit să-L slăvim pe Dumnezeu şi pe Tatăl, că El a „desăvârşit” un trup pentru Fiul; iar despre Fiul Însuşi spunem că S-a făcut trup, adică om, pentru noi a îndurat epuizarea şi a fost supus umilinţei sărăciei noastre, dar în acelaşi timp a rămas Dumnezeu şi adevăratul Fiu al lui Dumnezeu şi al Tatălui. Aşadar, cum n-a vrut El să fie numit fiul lui David, dacă S-a făcut om şi nu fără voie?
Din a doua carte a lui Chiril: Teodor:
„Ce este omul, că-ţi aminteşti de el? Sau fiul omului, că-l cercetezi?” (Psalmul 8:5) Să luăm în considerare ce fel de om este acesta, despre care psalmistul se miră şi se uimeşte că Unul-Născut a binevoit să-L pomenească şi să-L cerceteze. Că nu se spune aici despre fiecare om, acest lucru s-a arătat mai sus şi că nu se spune despre nimeni, acest lucru este, de asemenea, cunoscut. Dar să lăsăm toate acestea, pentru că sunt foarte convingătoare pentru toată lumea, şi să ascultăm mărturia apostolului despre aceasta. Astfel, apostolul scrie evreilor, vorbind despre Hristos şi, confirmând persoana Lui, pe care ei nu o acceptă, spune astfel: „Dar cineva a mărturisit undeva, zicând: Ce este omul, că-L ai adus aminte? Sau fiul omului, că-L cercetezi? L-ai făcut puţin mai prejos decât îngerii; L-ai încununat cu slavă şi cinste şi l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai pus sub picioarele lui .” Şi, aducând mărturia, explicând-o, a adăugat: „Dar după ce i-ai supus toate, n-ai lăsat nimic care să nu-I fie supus” : dar acum „nu vedem nimic supus Lui ”. Şi, întrucât fericitul David nu a spus direct cine este acest om, atunci, învăţându-ne, apostolul a adăugat: „şi Îl vedem pe Isus puţin mai prejos decât îngerii, încununat cu slavă şi cinste, din pricina morţii primite” (Evrei 2:6-9). Astfel, din Evanghelii aflăm că fericitul David a spus despre Domnul tot ce conţin psalmii, precum şi cuvintele: „căci Îl aduci aminte de El”. „ , „tu vizitezi ” , „tu ai smerit” şi „tu ai supus” ; Apostolul ne învaţă că David vorbeşte despre Isus: nu numai că şi-a amintit de el, dar l-a vizitat şi i-a supus totul şi l-a făcut puţin mai prejos decât îngerii; de aceea, părăseşte-ţi nebunia şi învaţă ce trebuie învăţat. Vezi tu, cel mai fărădelegit dintre oameni, cât de mare este diferenţa în fire: unul este uimit că binevoieşte să-şi amintească de un om, să-l viziteze şi să-l facă părtaş la tot restul la care l-a făcut părtaş; dar celălalt, dimpotrivă, este uimit că a fost considerat vrednic de atâtea binecuvântări mai mari decât firea sa. Unul este uimit, ca unul care face un bine, comunicând multe lucruri care sunt mai presus de firea celui care primeşte binele; dar celălalt este uimit, ca unul care primeşte un bine şi primeşte din el mult mai mult decât merită.
Kirill:

„Fiți treji” (1 Petru 5:8), voi, care sunteți beți de vinul vostru! - să exclame cineva către cei ce se înșeală atât de mult; - puneți o ușă și un gard înaintea gurii voastre, omule (Psalmul 140:3); nu vă mai ridicați cornul și nu mai spuneți minciuni împotriva lui Dumnezeu (Psalmul 74:6)! Până când veți batjocori pe Hristosul cel suferind? Țineți minte ce a scris dumnezeiescul Pavel: „Când păcătuiți împotriva fraților voștri și le loviți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos” (1 Corinteni 8:12). Voi mai spune ceva din cărțile profetice: prin voi a fost îndreptățită Sodoma (Ezechiel 16:53), ați întrecut râsetele păgânilor împotriva lui Hristos, care socoteau crucea o nebunie, ați arătat că nu este nimic criminal în mândria iudaică. Căutați să micșorați și, pe cât depinde de voi, să umiliți pentru a necinsti pe Cel Căruia I se cuvine cel mai înalt scaun și Care are acest scaun la Dumnezeu și Tatăl. Căci despre Cel ce a înviat din morți, cel mai înțelept Pavel spune că El șade pe tronul Dumnezeirii. „Un astfel de Mare Preot avem ”, spune el, „ care așezat la dreapta tronului Măririi în ceruri” (Evrei 8:1), „mai presus de orice stăpânire, stăpânire, putere și domnie și de orice nume care se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1:21). Căci orice genunchi : al celor din ceruri, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă mărturisește că Iisus Hristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10-11). Cine este Cel ce se arată ca Dumnezeu în toate acestea? El Însuși a explicat cine este Marele Preot al tainelor Sale. „Ci S-a smerit ”, spune ea, „ făcut în asemănarea oamenilor și găsit ca om în felul său de a fi. S-a smerit pe Sine însuși și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moartea crucii” (Filipeni 2:7-8). Așadar, orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și din mormânt se plecă înaintea Celui ce a îndurat crucea: arătând spre natura Sa umană curată și unică, adversarul spune că El a meritat de la Dumnezeu Cuvânt să fie pomenit și vizitat, pe când, în realitate, este necesar să știm și să înțelegem că nimeni altul nu a fost Dumnezeu Cuvântul decât El Însuși și nimeni altul nu este Fiul, în special, care S-a arătat în formă de om și a venit din sămânța lui David, ci Însuși Dumnezeu Cuvântul din Dumnezeu Tatăl, care a devenit asemenea nouă, adică om, și care a binevoit să fie vizitat și pomenit de nimeni altul decât de El Însuși.”

Din aceeași carte: Theodore:

„Să înceteze această dispută nerușinată! Să înceteze disputa goală, rușinându-se de evidenta a ceea ce s-a spus! El vorbește despre aducerea multor fii la slavă. Și acum, în sensul filiației, apostolul îl numără pe omul primit printre ceilalți, nu pentru că el, ca și ei, participă la filiație, ci pentru că a primit și el harul filiației, deși, conform divinității sale, posedă filiație naturală. Căci este sigur că el, nu ca ceilalți oameni, posedă slava filiației, ci o posedă datorită unirii pe care o are cu el. Prin urmare, în chiar numele care denotă fiul, acesta din urmă este înțeles în mod egal. Dar ei ne spun: dacă vorbiți de doi perfecți în orice privință, atunci trebuie să numim și noi doi fii. Dar în Scriptura divină fiul, în sine, fără a ține cont de divinitatea sa, este numărat printre ceilalți oameni și astfel nu mai numim doi fii. Dar în spovedanie există pe bună dreptate un singur fiu, pentru că separarea firilor trebuie să rămână în mod necesar și unitatea indivizibilă a persoanei trebuie menținută.”

Kirill:

„O, nebunie! Cel care s-a exprimat despre Hristos în cuvinte atât de slabe și copilărești nu a cunoscut întreaga înălțime a tainei lui Hristos. Și că înțelege prea puțin forța Scripturii oferite, se abate de la calea cea dreaptă și pornește din nou în direcția sa rea, vom arăta acum. Mai întâi, încearcă să ne arate un om curat stând împreună cu Tatăl și începe lucrul spunând că toată creația ar trebui să-l onoreze ca Dumnezeu. Și numărându-l printre fiii prin har și mulțimea oamenilor, afirmă că

numai divinitatea Cuvântului are slava adevăratei filiații, blasfemiindu-L astfel pe Cel care pentru noi a binevoit să îndure epuizarea și opunându-și propria nebunie nelegiuită ucenicului care spune! „Și Cuvântul s-a făcut trup” (Ioan 1:14). „Deci, este necesar să știm că în unele locuri vorbește despre unul și nu despre doi fii, negând complet că există un Dumnezeu și un Fiu care, după cum spune el însuși, este din sămânța lui David, și numai lui Dumnezeu Cuvântul, care este de la Tatăl, îi atribuie slava adevăratei filiații. Și aceasta, așa cum am spus, nu înseamnă nimic altceva decât a nu permite întruparea și a distruge complet dispensația prin care suntem mântuiți, eliberați de moarte și păcat și răsturnați jugul lăcomiei diavolești.”
Din aceeași carte: Theodore:
„Nimeni să nu se lase înșelat de artificialitatea întrebărilor. Căci este rău să lași un nor atât de mare de martori (Evrei 12:1), despre care a vorbit apostolul, și, fiind înșelați de întrebări viclene, să iei partea adversarilor. Ce vor să spună atunci când întreabă în mod artificial: Este Maria mama omului sau mama lui Dumnezeu? și apoi: Cine a fost răstignit – Dumnezeu sau omul? O soluție clară și completă la aceasta este deja conținută în răspunsurile pe care le-am dat cu privire la aceste întrebări; dar acum vom vorbi pe scurt despre aceasta, pentru ca ei să nu aibă niciun pretext pentru viclenie. Prin urmare, când întreabă: mama omului sau Maria mama lui Dumnezeu, trebuie să răspundem: ambele – prima prin fire, iar a doua relativ. Ea este mama omului prin fire, pentru că omul era în pântecele Mariei, care a ieșit și ea din ea. Dar ea este mama lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era în omul care s-a născut, nu că a fost îmbrățișat de acesta prin fire, ci era în el prin bunăvoință . 92 Deci ambele pot fi spuse corect, dar nu în „același sens. Și nu trebuie să credem că Dumnezeu Cuvântul, când era om în pântece, a primit un început. El era înaintea oricărei făpturi. Prin urmare, ambele sunt spuse corect și ambele au propriul lor înțeles. În același fel, la întrebarea: Dumnezeu a fost răstignit sau omul? trebuie să se răspundă: ambele, dar nu în același sens. Unul a fost răstignit ca suferind, pironit pe un lemn și reținut de evrei, iar celălalt pentru că a fost unit cu El din motivul menționat mai sus.”
Kirill:
„Ce spui, viteazule? A fost Sfânta Fecioară Maica Domnului pentru că Dumnezeu era în cel născut din ea, locuind în el numai prin acțiunea voinței sale? Afirmi tu doar această unire? Atunci când Dumnezeu, care este Cuvântul, locuiește în noi (căci El locuiește în sufletele sfinților prin Duhul Sfânt: Înțelepciunea 7), nu crezi că, în mod similar, avem și noi unire cu El? Unde va vedea cineva atunci minunea tainei lui Hristos? Dar când credem că Dumnezeu Cuvântul S-a făcut om pentru noi, atunci aici este cu adevărat o taină minunată și aici toată lumea se va minuna cu adevărat în cel mai înalt grad de o astfel de binecuvântare. Dar dacă spunem că Dumnezeu Cuvântul a locuit în om prin acțiunea voinței sale, atunci lucrarea iconomiei are un alt sens. Căci noi, așa cum s-a spus, am meritat un har atât de mare pentru că am fost luminați de credința în El. Și nimeni să nu spună că El „nu locuiește în noi de bunăvoie: dimpotrivă, de bunăvoie sau prin voința Sa înnăscută ne-a arătat favoare.” Însă noi nu afirmăm că Dumnezeu Cuvântul, coetern cu Tatăl, a primit începutul ființei din trupul Sfintei Fecioare: El a fost întotdeauna cu Tatăl și știm că pentru noi S-a făcut om. Prin urmare, pe bună dreptate afirmăm că Sfânta Fecioară este mama atât a lui Dumnezeu, cât și a omului, pentru că ea L-a născut cu adevărat pe Hristos după trup.”
Și apoi : „Întrucât se propune următoarea explicație: «Când aduce în lume pe întâiul născut, zice: «Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine»” (Evrei 1:6), apoi din nou scrie astfel
Teodor:

„Cine este atunci cel introdus în univers și primește puterea prin care îngerii îl venerează? Și cine n-ar fi atât de nebun încât să spună că Dumnezeu Cuvântul este introdus, care a adus totul din neexistență în existență, acordând existență tuturor printr-o putere inefabilă?”
Kirill:
„Așadar, crezi că este o nebunie să gândești corect și să păstrezi în minte credința adevărată, dreaptă și nestricată? Nu, pe bună dreptate se pot numi nebunești acele discursuri care neagă că singurul Cuvânt născut al lui Dumnezeu a fost introdus de Dumnezeu și Tatăl în univers atunci când S-a făcut om. Căci El, fiind prin natura sa mai presus de toți ceilalți, ca creator al lor, și depășindu-i la fel cum un artist își depășește opera, a intrat în univers atunci când a fost numit o parte a lui, pentru că S-a arătat ca om.”
Și după puțin timp: „Mă întreb de ce scrie adversarul că Isus nu ar fi fost niciodată considerat vrednic de unirea cu Dumnezeu Cuvântul, dacă de la bun început nu ar fi fost făcut fără prihană prin ungere. Astfel, la început, el separă și distinge clar cei doi fii. Dar să spună când Isus a devenit fără prihană și a fost considerat vrednic de unirea cu Dumnezeu Cuvântul, fie în pântece, fie când avea treizeci de ani. Apoi, după cum se știe, vine la Iordan și îi cere lui Ioan botezul. Dacă a fost sfânt din pântecele mamei sale, atunci cum spune că a devenit sfânt și nu era așa înainte? Dar dacă spune că a devenit, atunci trebuie înțeles că nu era înainte de ceea ce a devenit. Dar dacă a fost întotdeauna sfânt și nu a devenit așa în timp, atunci cum spune că Duhul s-a pogorât asupra lui și l-a arătat vrednic de unire și i-a comunicat ceea ce nu avea înainte? Toate acestea le-a expus în celelalte cărți ale sale de lucrări. Ce i-a lipsit Lui pentru sfințirea completă chiar în pântece, care chiar înainte de nașterea Sa după trup era sfânt, fără prihană și... sfințind creatura? Prin urmare, când spune că Isus nu ar fi meritat unirea cu Dumnezeu Cuvântul, dacă nu ar fi devenit fără prihană de la început, scrie în același timp multe respingeri ale propriilor sale vorbe deșarte. Și mai întâi spune în mod indecent: A meritat-o; apoi îl consideră pe fiul care este din sămânța lui David ca fiind ceva special și îl numește în mod nechibzuit numai pe Isus. Mai mult, spune că Isus a devenit fără prihană, ca și cum nu ar fi fost așa înainte: aceasta este o mare blasfemie. Căci Dumnezeu Cuvântul, unit cu propriul Său trup în pântece, a fost singur și, fiind Fiul fără prihană, cel mai sfânt dintre sfinți, El din plinătatea Sa dăruiește Duhul nu numai oamenilor, ci și sus, în cer, puterilor raționale.”
Și puțin mai târziu: Theodore:
„Dumnezeu, care în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit odinioară părinților noștri prin proroci, în aceste zile din urmă ne-a vorbit prin Fiul Său” (Evrei 1:1-2). El ne-a vorbit prin Fiul: cu adevărat prin aceasta trebuie să înțelegem omul asumat. „Căci cui i-a zis îngerul vreodată: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut»” (Evrei 1:5)? El nu a făcut pe nimeni, spune El, părtaș la demnitatea de fiu. Aceasta este ceea ce înseamnă cuvintele «Te-am născut» , ca și cum prin acest lucru ar fi împărtășit participarea la filiație; dar în ceea ce a spus, El pare să nu aibă absolut nicio comuniune cu Dumnezeu Cuvântul.”
Kirill:
„Și în învățăturile sale către cei care urmau să fie botezați, același Teodor a vorbit din nou cu tact: «Noi nu născocim această mărturie de capul nostru, ci am fost învățați de dumnezeiasca Scriptură, pentru că și fericitul Pavel spune aceasta: «din care Hristos, după trup, este Dumnezeu peste toți» (Romani 9:5); nu pentru că Cel ce este Dumnezeu peste toți este din iudei după trup, ci a spus aceasta pentru a desemna firea omenească, despre care știa că este din semințiа lui Israel și pentru a arăta firea divină, pe care și-o imagina a fi stăpână peste toate și peste toți.” „Voi, surzii, veți

auzi, și voi, orbii, veți vedea” (Isaia 42:18), a exclamat unul dintre sfinți către cei care erau din sângele lui Israel. Dar cred, și pe bună dreptate, că este caracteristic celor care nu înțeleg sau nu vor să înțeleagă corect taina lui Hristos să vorbească așa. Căci „dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor” (2 Corinteni 4:4), iar cei care nu au pricepere în minte și în inimă s-au rătăcit în fapte. Sunt unii care sunt luminați și chiar cei care sunt considerați învățători, care, nu știu cum, s-au molipsit de astfel de boli: ce altceva le-aș putea spune, decât ceea ce a spus Dumnezeu prin gura unuia dintre sfinții proroci: „ca un năvod întins peste Itaberia și ca un năvod întins peste Itaberia și prins de pescari” (Osea 5:1, 2). Pentru cei care ar trebui să aducă cel mai mare folos subordonaților lor, tocmai acestea erau curse și mreje și cauza fiecare ispită. Sunt foarte surprins de acest lucru și nu pot înțelege la ce tinde raționamentul adversarului meu. El recunoaște în mod evident că Dumnezeu și Tatăl ne vorbesc prin Fiul: și vorbește despre El ca despre un om asumat, afirmând că nu a avut nicio comuniune cu Dumnezeu Cuvântul. Cum nu este evident pentru toată lumea că îl calomniază pe fericitul Pavel sau, mai degrabă, învinovățește adevărul însuși? Apostolul care are Duhul Sfânt nu a înțeles problema în acest caz. Adversarul distorsionează adevărul dogmelor după cum dorește.”

Din petițiile înaintate de prezbiteri și diaconi, care au fost trimise de episcopi, clerici, monahi și alții din Armenia Mare, Persia și alte popoare, către Proclu, preasfințitul episcop al Constantinopolului.

„Era un om răutăcios, sau mai degrabă un om cu înfățișare diavolească, care se numea pe sine cu numele fals de Teodor. Avea înfățișarea și numele unui episcop și se ascundea într-un loc retras și obscur, în săraca cetate a celei de-a doua Cilicii, Mopsuestia. Următor în principal al lui Pavel din Samosata, el îi imită pe Fotin și pe alți eretici în cartea sa despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos și în toate raționamentele sale folosește chiar cuvintele lor, ba chiar și altele mai rele. Prin viclenie, îndrăzneală și rătăcire diavolească, voia să distrugă pe toți oamenii cu limba sa, ca un șarpe, și cu otrava care este sub limba unei aspide. Între timp, se ținea în bârlogul său, temându-se de puterea celor care au primit de la marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos „putere să calce peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului” (Luca 10:19): Vorbesc despre sfinții apostoli și urmașii lor, mucenicii, mărturisitorii, episcopii și alți sfinți. Găsind timp, nu știu cum, a început să…” a se târî; și, câștigând încredere în afara granițelor sale, într-o parohie care nu-i aparținea, ca orator învățat, predicând într-una din bisericile Antiohiei Siriene, a spus: „omul Isus”. Căci „ ce este omul, că Îți amintești de el” (Psalmul 8:5)? Și că aceasta a fost spusă despre Isus, apostolul a adăugat: „Îl vedem pe Isus puțin mai prejos decât îngerii ”, spune el, „(Evrei 2:7). Și ce dacă? Omul Isus este ca toți oamenii, nu are nicio diferență față de oamenii de același fel, decât aceea care îi este dată prin har: harul dat nu schimbă firea, ci după călcarea în picioare a morții, Dumnezeu „I-a dat un nume care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9). Cel ce a dat este Dumnezeu și căruia i-a dat este omul Isus Hristos, pârga celor ce înviază. Căci El este „întâiul născut din morți” (Coloseni 1:18). Așa că S-a înălțat și șade la dreapta Tatălui și este mai presus de toți. O, har, comunicat într-un mod special lui Isus! O, har care a întrecut firea tuturor lucrurilor!

Cel ce este de aceeași fire cu mine S-a arătat mai sus de ceruri și șade de-a dreapta Tatălui, și Eu îi zic: firea mea și a voastră nu sunt una; voi sunteți în ceruri, dar eu sunt dus de patimi; voi sunteți mai presus de orice stăpânire și autoritate, dar eu sunt în noroi. Dar voi asculta ce a binevoit Tatăl de mine. „Mâncarea va zice celui ce a zidit-o: de ce M-ai făcut așa?” (Romani 9:20)? Și eu nu voi spune nimic la aceasta, dar frații mei, fiii aceleiași mame cu mine, îmi vor zice: nu despărți omul de

Dumnezeu, ci numiți unul și același om: vorbesc despre ceea ce este connatural cu mine și vorbesc despre Dumnezeu. Dacă trebuie să-L numesc de o fire cu Dumnezeu, atunci întreb: cum este omul și Dumnezeu una? Este omul și Dumnezeu, Domnul și slujitorul, Creatorul și făptura de aceeași fire? Omul este de aceeași fire cu omul și Dumnezeu este de aceeași fire cu Dumnezeu. Cum poate atunci omul și Dumnezeu să devină una prin unire? Cum va fi una Cel ce mântuiește și cel ce este mântuit? Cel care a existat mai înainte de veacuri și care a venit din Maria? Dar sunt foarte bolnav, pentru că frații mei îmi spun că ar trebui să predic în biserică ceea ce este imposibil pentru cei înțelepți să spună." 93 După ce au pus în vedere toate acestea spuse de nelegiuitul Teodor, au hotărât astfel: fără a provoca vreo tulburare în Biserică cu aceste cuvinte prea nelegiuite, să-l recunoască pe Teodor ca deviind în toate de la corectitudinea dogmelor: căci calea celui răsturnat nu poate fi corectă. Mulți dintre clerici au avut curajul să-l convingă și, în aceasta, l-au atins pe nenorocitul Nestorie, respingând cu mânie ceea ce spusese. Multe alte tulburări s-au făcut și din partea oamenilor din cauza cuvintelor sale, contrare Bisericii creștine, așa cum reiese din scrisoarea lui Ioan al Antiohiei către Nestorie. Persistând mult timp, Teodor i-a convins pe mulți și pe Nestorie că Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, care S-a născut din sfânta Fecioară Maria, nu este Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl, de o ființă cu Părintele, ci om, după propria sa voință, primind ajutor de la Dumnezeu Cuvântul și neavând mai întâi meritat unirea cu Dumnezeu Cuvântul, deoarece a devenit neprihănit, astfel încât a devenit părtaș la neprihănire, la un singur nume de filiație și domnie. „Căci cum, „El spune că, prin unire, pot omul și Dumnezeu să devină una, atât Cel care mântuiește, cât și Cel care este destrămat, și Cel care este înainte de veci și Cel care a venit din Maria, Domn și slujitor, Creator și creație?" 94Acestea și altele, Teodor, atacatorul lui Hristos, a îndrăznit însuși să spună și să semene în scrierile sale, imaginându-și că îi contrazice pe Arie, Eunomie și Apolinarie, și nicidecum nu-i atribuie lui Dumnezeu Cuvântul, născut din ființa lui Dumnezeu Tatăl, nașterea în trup din sfânta Fecioară Maria sau orice altceva legat de întrupare și proprietăți omenești, ci lui Iisus Hristos, care este și uns și participă la cinstea căreia i se dă părtaș prin pregătirea făcută pentru el de Dumnezeu Cuvântul și Fiul adevărat și consubstanțial, pentru ca să trăiască bine. După ce l-a convins pe nelegiuitul Nestorie împreună cu alții, diavolul se bucura deja că prin fiul său Teodor i-a convins pe mulți și pe Nestorie să slujească rătăcirii. Și era nemulțumit de distrugerea unora în părțile Siriei, ci voia să pună stăpânire pe țara mult mai extinsă. S-a întâmplat ca acea biserică să rămână văduvă și nu știm prin ce păcate sau în ce fel a primit Nestorie episcopatul, înșelând pe unii care nu aveau și nu primeau har de la Dumnezeu. Și abuzând de puterea sa, se lăuda că îl întrece pe instigatorul său, Teodor, în impietatea sa. Dar Domnul, având milă de biserici, a stârnit multe împotriva lui, în care noi, cei smeriți, nu am omis nimic, luptând până la moarte pentru adevăr, așa cum am spus atât în cererile noastre împotriva lui Teodor și în scrierile sale către preacuviosul Episcop al Alexandriei, Chiril, cât și în cele pe care le scriem spre fericirea voastră. Și vă rugăm ca, după ce acestea au fost citite, să fie citite și acestea, pentru ca să aveți unitate împotriva lui Teodor și a capitolelor și opiniilor sale sacrilege și a celor care gândesc sau învață lucruri similare. Și, așa cum a binevoit Domnului ca sacrilegul Nestorie să fie condamnat deschis și pe nume de Sinodul Ecumenic din Efes, tot așa și prin voi l-a condamnat anonim și mai devreme pe Teodor, care a fost și mai sacrileg în diverse impietăți, și cei care până în ziua de azi în Siria și Cilicia gândesc și învață după cea mai impietate expunere a lui, să fie condamnați pe nume."

Capitolele nelegiuite din sulurile lui Teodor au fost, de asemenea, trimise de armeni lui Proclus de sfânta pomenire; multe dintre ele sunt conținute în cele prezentate mai sus. Așadar, Proclus de sfânta pomenire, răspunzând la astfel de cereri ale armenilor, printre alte opinii, spune despre Teodor și impietatea sa:
În sfânta memorie a lui Proclu, dintr-o carte scrisă armenilor.
„Să fugim de râurile furtunoase și murdare ale minciunilor, de sectele care atacă pe Dumnezeu: vorbesc despre furia lui Arie, care dezbină Treimea indivizibilă, despre îndrăzneala lui Eunomie, care îmbrățișează cu cunoaștere firea de neînțeles, despre nebunia lui Macedonie, care desparte de Dumnezeire Duhul care purcede în mod inseparabil, și despre acea hulă nouă și recentă care întrece cu mult hula evreilor. Căci primii îl resping pe Cel ce este Fiul, luând mlădița de la rădăcină; dar aceștia, în locul Celui ce este, introduc pe altul, batjocoresc firea curată, ca dând naștere la mulți. Să spunem așadar împreună cu Pavel: «Hristos este pacea noastră, care a făcut din amândoi unul» (Efeseni 2:14). Căci El a făcut din evreu și din neam prin botez un singur om nou, unind prin virtute ceea ce era distinct în conviețuire. Cei care născocesc o nouă răutate să se teamă de condamnare, conform căreia ceea ce este diferit se unește în armonie; dar Cel ce a unit se desparte, după eforturile lor, în dualitate."
Același Sfânt Proclu în aceeași carte, scrisă armenilor, împotriva aceluiași nelegiuit Teodor.
„Am trimis aceasta iubirii voastre, îndemnați de cererile pe care ni le-ați trimis, informându-vă că niște oameni răuvoitori, vorbind în mod monstruos, au venit în ținutul vostru, voind să distrugă frumusețea simplă și nemaipomenită a credinței ortodoxe cu scrieri viclene și obiecții de cunoștință mincinoasă. Dar vă spun din nou ceea ce este al fericitului Pavel: «Luați seama ca nimeni să nu vă amăgească prin filozofie și prin amăgire deșartă, după datina sfatului deșartă al oamenilor, și nu după Hristos» (Coloseni 2:8). „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și anume Iisus Hristos» (1 Corinteni 3:11).
Sfântul Chiril către cler și preotul Lampon 95 .
„Pe când stăteam în Elia, un anumit nobil aflat în serviciul militar la palat mi-a adus o scrisoare sigilată, cu multe rânduri și importantă, pe care spunea că a primit-o de la antiohienii ortodocși. Avea semnăturile multor clerici, călugări și laici. Aceștia îi acuzau pe episcopii răsăriteni că tac numele lui Nestorie și se prefac că îl detestă, dar se îndreaptă spre cărțile lui Teodor, pe care le-a scris despre întrupare și în care sunt conținute blasfemii mult mai grave decât ale lui Nestorie. Căci el a fost tatăl răutății lui Nestorie și, rostindu-și răul, a devenit nelegiuit în ceea ce este acum. Și am scris celui mai pios episcop al Antiohiei, ca nimeni din biserică să nu exprime opiniile nelegiuite ale lui Teodor. Și preasfințitul diacon și arhimandrit Maxim, care a venit la Alexandria, a exclamat mult răsăritenilor, spunând că ortodocșii nu au loc acolo și nici îndrăzneala să vorbească despre adevărata credință. El a spus că ei se prefac că mărturisesc simbolul expus la Niceea de sfinții părinți, dar îl interpretează fals și m-a convins să…" „Explicați pe deplin întreaga expunere a conciliului de la Niceea, astfel încât unii să nu o jefuiască, prezentând un lucru în loc de altul; ceea ce am și făcut. Astfel, el are cărțile pentru a le prezenta celor mai pioase împărătesele și suveranului iubitor de Hristos și preapios. Căci am poruncit ca această carte să fie scrisă pe pergament. Așadar, cu sfatul lui, când veți considera că este mai bine, prezentați-o la timp. Căci trebuie să luptăm pretutindeni pentru adevărata credință și să ne grăbim, pe cât posibil, să alungăm dintre noi impietatea care s-a arătat împotriva lui Hristos."
Aceeași scrisoare a Sfântului Chiril către Acachie, episcopul Melitenei. De asemenea, a scris-o lui Teodot din Ancyra și lui Firm din Cezareea Capadociei.

„Nu era potrivit să fie ascuns de sfinţenia sa, sau poate a aflat că toţi cei mai pioşi episcopi răsăriteni se adunaseră în Antiohia, pentru că domnul meu, preasfinţitul episcop Proclu, le trimisese o carte plină de gânduri bune şi dogme corecte. Căci în ea nu era un discurs mic şi lung despre dispensaţia Domnului nostru Iisus Hristos. A adăugat şi câteva capitole culese din cărţile lui Teodor, care conţin o înţelegere consistentă cu credinţa rea a lui Nestorie şi i-a îndemnat să-i anatemize şi pe ei. Dar ei nu au fost de acord şi mi-au scris că, dacă ar fi necesar să anatemizăm ceea ce aparţine lui Teodor, atunci necinstea ar cădea fără îndoială şi asupra sfinţilor noştri părinţi - mă refer la Atanasie, Vasile, Grigore, Teofil şi alţii. Căci şi ei au scris ceva consistent cu ceea ce aparţine lui Teodor. Şi am avut nevoie să le scriu şi eu, despre care am informat sfinţenia voastră, preapiosul episcop Daniel, care era în Alexandria şi ştie în detaliu despre tot ce s-a stârnit."
Epistola lui Chiril către Rabbula, episcopul Edessei.
„Înţeleptul Pavel ne întăreşte sufletele la o râvnă neasemuit şi la o încredere neînvinsă, scriind astfel: «Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau îmbrăcămintea sau primejdia sau sabia?»" (Romani 8:35)? Căci nimic nu este prea mult pentru cei ce se hotărăsc cu tărie să lupte pentru credinţă, să-şi sfârşească cursa, să păstreze credinţa, pentru a merita cununa nestricăciunii (2 Timotei 4:7). După cum cei ce se preocupă de o guvernare excelentă se dovedesc a fi cel mai bine dovediţi nu prin navigarea pe vreme bună, ci prin capacitatea de a păstra corabia în timpul furtunii: tot aşa cei ce sunt aleşi să prezideze bisericile se dovedesc a fi faimoşi nu prin calmul desăvârşit al lucrurilor, ci prin prudenţa lor în timpul tulburărilor, prin curajul, răbdarea şi rezistenţa curajoasă la discursurile de nestăpânit ale ereticilor. Sfinţenia Ta a strălucit întotdeauna, şi mai ales acum, fiind pentru toţi răsăritenii stâlp şi temelie a adevărului şi alungând, ca pe o boală infecţioasă, hula noii şi abominabilei erezii a lui Nestorie. Dar „Din altă rădăcină vine această impietate (vorbesc despre cel din Cilicia) 96. El credea că va stăpâni peste întreaga lume prin puterea, nu ştiu cum, dată lui. Căci a pus mâna pe cel mai puternic scaun şi a devenit hrană pentru balaurul care are multe capete (Apocalipsa 13); şi el însuşi nădăjduia să devoreze sfintele biserici ale lui Dumnezeu şi să-i cucerească pe toţi. Şi dacă Dumnezeul Atotputernic nu ne-ar fi păzit, ne-ar fi biruit cu siguranţă, în măsura în care aceasta aparţine puterii eforturilor sale şi adunărilor rele ale celor ce se agaţă de el."
Mesajul lui Chiril către călugări.
„Celor preaslăviţi şi iubiţi Anastasie, Alexandru, Martinian, Ioan, Parisie preoţii şi Maxim diaconul, precum şi celorlalţi părinţi ortodocşi dintre monahi şi celor care se străduiesc împreună cu voi în viaţa pustnicească şi sunt întăriţi în credinţa lui Dumnezeu, Chiril (le urează) tot binele în Domnul."
„Dorinţa şi efortul pe care dragostea ta le are acum în ceea ce priveşte învăţătura, le-am aprobat direct şi le consider vrednice de tot respectul. Căci cum ar putea cineva să nu se minuneze de dorinţa pentru învăţăturile divine şi de obiceiul de a apăra adevărul sfintelor dogme? Deoarece această lucrare slujeşte ca o lucrare pregătitoare pentru o viaţă nesfârşită şi binecuvântată, iar efortul pentru aceasta nu rămâne fără răsplată."
Şi apoi: „Şi întrucât evlavia voastră a scris că unii, duşi de un simţ fals, îndoaie forţa cuvintelor aflate în simbol acolo unde nu ar trebui, fie prin înţelegere greşită, fie prin dragoste pentru scrierile unora, şi de aceea aţi scris că din acest motiv trebuie să vă ofer o învăţătură chiar despre acest lucru şi să explic clar conţinutul expunerii credinţei: atunci am considerat necesar să exprim pe scurt că, fiind stabilită de mai mult timp, nu a fost considerată mai puternică, uitatul Nestorie, autorul noii împărţiri, publicată prin judecata lui Dumnezeu. După aceasta urmează ceea ce priveşte

întruparea; căci spun că omul nu este unit cu Dumnezeu Cuvântul prin esență sau substanță, ci printr-un fel de bunăvoință, întrucât natura divină nu acceptă nicio altă cale de unire din cauza infinității sale. El a spus că Domnul nostru Iisus Hristos nu trebuie venerat ca Domn, ci în raport cu Dumnezeu trebuie venerat ca o anumită imagine - mai clar să spun, în acord cu ei, - ca o anumită asemănare în raport cu un demon care stă (în cineva). De asemenea, a declarat că trupul Domnului este complet inutil, distrugând următoarele cuvântul Domnului: „firea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63). El spune că nici măcar apostolul nu L-a recunoscut pe Hristos ca Dumnezeu (Matei 16:16), ci că Biserica a fost creată pe credința care este în om . Raționamentul lor despre Gheenă nu este sigur de expus în scris aici. Aici sunt comorile răutății lor, pe care le-au folosit de mult timp în secret și vor, dacă este posibil, să întunece complet auzul pios și temător al oamenilor.
Din istoria bisericească a lui Hesihie, preot al Ierusalimului , despre Teodor.
„Astfel, când mulți alții dintre ei l-au urmat pe Fotin, un anume Teodor l-a imitat în mod special, viclean la cuvânt și ager la limbă, și totuși el însuși nestatornic la voință, care alerga de colo colo, aplecându-se încoace și încolo. Căci, din primii ani a fost înscris în clerul antiohian și, făgăduind că va duce o viață bună, s-a întors la patimile lumești și a început din nou să se delecteze cu plăceri. Vrednic de imitat în tot binele și un om binecuvântat, Ioan, episcopul Constantinopolului, a scris o epistolă 97 , care se citește și astăzi în suluri și a putut să-l aducă din rău în mai bine, la pocăință. Și a început din nou să ducă o viață bună, a început din nou să fie în cler și, părăsind Antiohia, s-a mutat la Tars, de unde s-a dus la Mopsuestia și în ea a fost numit episcop, când Dumnezeu nu voia încă ca predicarea necredinței sale să fie cunoscută. Luând primele elemente ale învățăturii sale din vorbele deșarte evreiești, a scris o lucrare despre profeția psalmilor, respingând toate prezicerile despre Domnul. Și fiind acuzat și în pericol, a spus ceva contrar lui” El însuși, nu de bunăvoie, ci îndemnat de plângerile tuturor și, după ce a promis că va distruge însăși lucrarea, a urmat în secret calea impietății iudaice. Căci, prefăcându-se că își încredințează comentariile focului, a încercat cu viclenie să ascundă momeala. Multă vreme nu s-a știut ce fel de demnitate era cel care vorbea neadevărat într-un loc nesemnificativ. Și, întrucât vorbitorul era numit (episcop) și de obicei vorbea deșertăciune, a primit slava unui învățător de la câțiva care au studiat cu el, care au fost înșelați de otrava discursurilor, bând o cupă, este adevărat, decorată cu cuvinte compuse cu măiestrie, dar plină de gânduri blasfemiate și otravă. Deja slăbit de bătrânețea gri, dar cu o scânteie inveterat de evlavie, dacă din întâmplare exista vreuna în el, a întreprins să compileze cărți împotriva arătării Domnului Dumnezeu, dintre care, omițând multe (căci este impropriu să povestim discursuri nelegiuite), vom menționa acum una. Astfel, el, un nebun complet, a scris că Iisus Hristos, Mântuitorul și Domnul neamului nostru, pe care Pavel îl numește strălucirea Slava Tatălui și chipul ipostasului, despre care spune că poartă toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale, a săvârșit curățirea păcatelor noastre și a șezut la dreapta Maiestății Tatălui (Evrei 1: 3), despre care în Epistola către Coloseni a scris: „Prin El au fost create toate lucrurile, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute...: toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. Și El este înaintea tuturor” (Coloseni 1:16-17), - că El nu este Cuvântul întrupat, așa cum suntem învățați de cuvintele Evangheliei, ci un om unit cu Dumnezeu prin înălțarea vieții și desăvârșirea suferințelor Într-un cuvânt; și aceasta a îndrăznit să scrie în discursuri secrete. Așa a acționat. Dar urmașii Săi s-au înălțat pe ei înșiși; despre ei este potrivit să spunem: „Zicând că sunt înțelepți, au devenit nebuni și au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea chipului omului stricăcios” (Romani 1:22–23), pentru că nu L-au glorificat pe Hristos ca Dumnezeu

întrupat, ci L-au insultat ca pe un om ca noi. Totuși, vom trece la restul discursului. Teodor, care nu a trăit mult, prin blasfemiile menționate mai sus împotriva tainei a ofensat și noul Ierusalim, grăbindu-se să-l minimalizeze ca fiind patria tainei întrupării."
Legea memoriei sacre a lui Teodosie și Valentinian.
„În timp ce acordam respectul cuvenit celei mai pioase învățături, am considerat necesar să-i supunem pe cei care au îndrăznit să scrie în mod impiu împotriva lui Dumnezeu unei condamnări cuvenite și să-i numim cu nume vrednice. Prin urmare, este drept să-i închidem cu rușinea păcatelor lor și să rămână în acest nume pentru totdeauna, pentru ca să nu fie eliberați în viață și după moarte să rămână disprețuiți și condamnați. Așadar, repetăm, învățătura nelegiuitilor și contagioșilor Diodor, Teodor și Nestorie ni s-a părut abominabilă; în același fel, toți cei care urmează eroarea lor și sunt de acord cu impietatea lor, merită pe bună dreptate același nume și sunt îmbrăcați în rușine. Ca nu cumva, numindu-se creștini, să nu se împodobească cu acest nume cei care sunt departe de învățătura creștinilor și străini de credința dreaptă și fără prihană, de aceea, prin această lege a noastră, poruncim ca cei care în tot pământul și pretutindeni sunt de acord cu cea mai impie și de nesuportat învățătură a lui Nestorie și Teodor, să fie numiți de acum înainte simonieni. Căci este potrivit ca cei care mai înainte au crescut în învățătura divină și apoi s-au înclinat spre impietatea lor și au început să imite" eroarea lor, ar trebui să fie însemnată cu acest nume de Simonieni, așa cum s-a făcut cu privire la Arius prin decretul memoriei sacre a minunatului și lăudabilului Constantin, care a poruncit ca arienii să fie numiți Porfirieni: din cauza asemănării impietății, a dat numele de Porfirie celui care a îndrăznit și a crezut să descrie adevărata credință prin puterea cuvintelor omenești și să lase cărți contagioase și ignorante ca amintire pentru posteritate. Prin urmare, nimeni să nu îndrăznească să citească, să aibă sau să copieze cărțile sacrilegii expuse de ei, și mai ales de Teodor și Nestorie, care sunt contrare dreptei doctrine și expunerii venerabililor episcopi care s-au adunat la Efes. Este necesar ca aceste cărți să fie căutate cu toată sârguința și, dacă sunt găsite, să fie arse public în fața tuturor. Căci prin aceasta rădăcina impietății va fi tăiată, ca nu cumva mai târziu semințele erorii să crească spre distrugerea celor simpli, care cad ușor în cursele ei. În plus, să nu se menționeze oamenii menționați mai sus sau să se facă alt nume decât Simonieni. De asemenea, să nu aibă nicio întâlnire în niciun loc, nici în o casă, sau pe stradă, sau pe câmp, sau în oraș, sau în suburbiile lui, fie pe față, fie în secret. Căci poruncim ca astfel de oameni să fie privați de orice întâlnire în timpul vieții lor. „Și să fie știut tuturor că, dacă cineva nesocotește prezentul nostru decret și este de acord cu Teodor și Nestorie, imitând aliații lor, toate bunurile sale vor fi confiscate ca pedeapsă. Așadar, fie ca Excelența Voastră luminoasă să proclame această lege emisă de noi ca fiind valabilă pe tot pământul și să binevoiască să o proclame în fiecare oraș, astfel încât, prin citirea acestei legi, toți cei care sunt în fiecare regiune să știe ce rânduială am dat asupra lor. Am scris această lege a noastră în greacă și latină pentru confortul celor care o citesc."
Legea lui Teodosie și Valentinian, împărați de pioasă memorie, împotriva lui Nestorie și Teodor și a celor care gândesc ca ei.
Deja înainte, Nestorie, care era episcop al orașului Constantinopol, încercând să introducă opinii noi și monstruoase în credința creștină pură și ortodoxă, a fost detronat de sfântul sinod, care, din ordinul împăratului, fusese adunat la Efes din toată lumea. Același sfânt sinod a confirmat și credința ortodoxă, expusă de trei sute optsprezece episcopi din Niceea. Și noi, confirmând ceea ce a fost hotărât cu pioșenie de acest sfânt sinod adunat la Efes, am emis un decret general prin care îl condamnam pe același Nestorie și pe cei care filosofează ca el, astfel încât să nu merite numele de

creștini, ci mai degrabă să fie numiți simonieni, pentru că au iubit hula lui Simon; și am stabilit împotriva lor pedepsele cunoscute, care sunt conținute în prezentul decret.
„Nimeni să nu aibă, să nu citească, să nu copieze sau să publice cărțile lui Nestorie, adică cărțile sale, sau scrieri fără îndoială dăunătoare, fie ale lui Nestorie însuși, fie ale altuia, și mai ales scrierile lui Nestorie numai împotriva creștinilor, sau scrierile lui Diodor, Teodor și Teodoret: ci oricine are astfel de cărți să le scoată public și să le arunce în foc, în văzul tuturor. Și nimeni să nu primească pe cei care cinstesc o astfel de sectă, sau pe învățătorii lor, nici în oraș, nici la câmp, nici în suburbii, nici să se adune cu ei. Dar dacă cineva face așa ceva, atunci, fiind publicat, va fi condamnat la exil veșnic; și oricine are cărți care conțin credința respinsă a lui Nestorie și Teodor, sau interpretările, raționamentele și tradițiile lor, va fi supus aceleiași pedepse, chiar dacă ceea ce au compilat ar putea părea ușor pentru alții."
Și Sfântul Teofil al Alexandriei și Grigore al Nyssei , primind plângeri împotriva lui Teodor pe când acesta era încă în viață și împotriva scrierilor sale nelegiuite, au scris scrisori împotriva lui, o parte din care este.
Sfânta pomenire a lui Teofil către Porfirie, episcopul Antiohiei.
„Este evident că nu veți tolera pe cei care, având în vedere venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, încearcă să reînnoiască nebunia lui Pavel de Samosata, deoarece părinții noștri, care s-au adunat la Niceea, au anatematizat această sectă împreună cu învățătura falsă a arienilor și nu au aprobat botezul urmașilor lui Pavel, așa cum este conținut în definițiile scrise de ei. Și însuși Episcopul Atanasie, de binecuvântată memorie, a condamnat impietatea extremă a menționatului Pavel de Samosata în cartea pe care a dictat-o."
Și apoi : „Și întrucât unii sunt acuzați că au scris ceea ce aparține reînnoirii sectei nelegiuite a lui Pavel din Samosata, condamnată de părinți, și susțin că, din cauza stârnirii acestui caz, au depus o plângere la reverența dumneavoastră, o copie a căreia ați inclus-o în scrisoarea trimisă mie de reverența dumneavoastră: atunci bunătatea dumneavoastră, împreună cu cei mai pioși episcopi care s-au adunat, după ce au acordat atenție la ceea ce dovedesc ei (căci spun că au dovezi), dacă se găsește scris contrar dogmelor apostolice, fie bine să adoptați zelul apostolic împotriva celor care fac astfel de inovații. Căci este drept ca ceea ce este scris în mod nelegiuit să fie tăiat cu pioșenie și ca nicăieri să nu rămână incorigibili cei care au îndrăznit în mod imprudent să scrie ceva din ignoranță și glorie deșartă."
Capitolele nelegiuite din cărțile lui Teodor au fost prezentate și preasfintei pomeni a lui Teofil.
Sfântul Grigore către Teofil.
„Cei care apără opiniile lui Apollinaris, prin plângerea pe care o aduc împotriva noastră, încearcă să-și dovedească născocirea că Cuvântul este trupesc, Domnul veacurilor fiul omului și divinitatea Fiului muritor. Căci ei proclamă că unii, ca și cum ar aparține Bisericii Catolice, cinstesc doi fii în dogmă: unul prin natură și celălalt prin adopție, dobândită ulterior. Nu știu de la cine aud aceasta și despre ce persoană se ceartă; căci încă nu am ajuns să-l cunosc pe cel care exprimă aceasta. Totuși, întrucât cei care aduc această acuzație împotriva noastră își întăresc opiniile prin faptul că par să se opună acestei fapte necinstite, este bine ca desăvârșirea voastră în Hristos, așa cum vă va pune Duhul Sfânt în minte, să distrugă pretextele celor care caută pretexte împotriva noastră și să-i convingă pe cei care atribuie calomnios acest lucru Bisericii lui Dumnezeu, că printre creștini nu există și nu se propovăduiește «o astfel de dogmă»."

Din ceea ce a scris Teodoret împotriva lui Chiril în apărarea lui Teodor, cum dovedește același Teodoret că Teodor este autorul acelei impietăți împotriva căreia a scris Chiril de sfântă pomenire?

„După aceasta, el acuză interpretarea psalmului al optulea și repetă adesea următoarele cuvinte ale dumnezeiescului Teodor: «Și așa să socotim cine este omul, de care este uimit și uimit, că Unuia-Născut a binevoit să-l pomenească și să-l viziteze. Dar că aceasta nu se spune despre fiecare om, s-a dovedit mai sus; și că nu se spune despre o singură persoană, se spune și aceasta».”

Și puțin mai târziu, menționatul Teodoret a plasat următoarele (cuvintele) aceluiași Teodor:

„Încetează măcar acum, uneori cu greu, cu nerușinarea ta, după ce ai învățat ce se cuvine. Vezi tu, cel mai fărădelegitule dintre toți oamenii, cât de mare este diferența dintre firi: unul se uimește că binevoiește să-și amintească de un om, să-l viziteze și să-l facă părtaș la tot ce l-a făcut părtaș; dar celălalt, dimpotrivă, se uimește că a fost considerat vrednic de atâtea binecuvântări mai mari decât firea sa. Unul se uimește ca acela care face un bine, comunicând multe lucruri care sunt mai presus de firea celui care primește binele; dar celălalt se uimește ca acela care primește un bine și primește din el mult mai mult decât merită.” 98 După aceasta, Teodoret a adăugat următoarele:

„Când Chiril a pus (o parte) din ceea ce a scris dumnezeiescul Teodor împotriva lui Apollinaris; el imediat provoacă ofensă, insulte și insulte și spune: «Fiți treji, beți de vinul vostru!» - să exclame cineva către cei care se înșală atât de mult; - pune, omule, o ușă și un gard înaintea gurii tale (Psalmul 140:3); «nu ridica cornul în picioare și nu grăi nedreptate împotriva lui Dumnezeu» (Psalmul 74:6). Până când veți batjocori pe Hristosul suferind? Țineți minte ce a scris dumnezeiescul Pavel: «tot așa, păcătuind împotriva fraților și lovind cugetul lor slab, păcătuiește împotriva lui Hristos» (1 Corinteni 8:12). Voi spune altceva din cărțile profetice: prin voi a fost îndreptățită Sodoma (Ezechiel 16:53), voi «Ați întrecut râsetele păgânilor împotriva lui Hristos, care socoteau crucea o nebunie (1 Corinteni 2), ați arătat că nu este nimic criminal în mândria iudaică» 99 .

Și când Teodoret a plasat aceste cuvinte ale lui Chiril, rostite împotriva lui Teodor, a adăugat următoarele:

„Ce ți-a aprins, apărător al adevărului, atâta zel încât vorbești atât de pompos împotriva lui și îl prezinți ca fiind mai nelegiuit decât păgânii și, în același timp, decât evreii și sodomiții, și atribui cuvintele împotriva celor nelegiuiți găsite în dumnezeiasca scriptură apărătorului evlaviei? Nu și-a aplicat Domnul Hristos prezicerea lui David din sfintele Evanghelii (Matei 22:42 și așa mai departe)? Când tinerii au strigat: „Osana, fiul lui David ”, nu le-a spus El Însuși evreilor: „N-ați citit că din gura pruncilor și a celor care sug ai scos laude” (Matei 21:15-16 ; Ps. 8:3)? Nu I-a însușit dumnezeiescul Apostol și restul cuvintelor luate din acest psalm (Evrei 2:6-9) ? Ce lucru nou a spus atunci Teodor, că l-ai bombardat cu atâtea hule, poruncindu-i să-și înfrâneze limba și tu însuți ai lăsat-o să alerge fără frâu? Vezi asta” Nimeni nu crede că tu, cel mai iscusit dintre voi, folosești aceste insulte împotriva lui Teodor pentru că l-a numit pe Apollinaris și pe cei care filozofează ca el mai nelegiuiți. Dacă nu este așa, atunci cu ce vorbire stângace, ca și cum ar fi fost mahmureală, și câte astfel de blasfemii ai revărsat împotriva lui? Ce lucru nou a spus el înaintea acelor învățători antici? Căci fiecare dintre ei a expus clar și distinct doctrina că firea umană a fost vizitată, și asumată, și unsă de Duhul Sfânt, și răstignită, și a murit, și a înviat, și dusă la cer și a fost socotită vrednică să stea de-a dreapta . Dar tu - când ai auzit despre acestea, după cum se pare, în cuvintele de negrăit pe care le-a auzit Pavel (2 Corinteni 12:4), (el a auzit unele și cele mai divine

cuvinte, dar tu introduci alte învățături printre noi înaintea lui Pavel), - astfel îl explici pe Pavel și spui: „dar Însuși Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl, S-a făcut ca un om, binevoindu-se să fie vizitat și pomenit de nimeni altul, decât de Sine Însuși". Ce este mai ridicol decât aceste cuvinte? Pentru ce fel de vizită avea nevoie Dumnezeu Cuvântul? „Care, fiind în chipul lui Dumnezeu, nu S-a făcut prin răpire egal cu Dumnezeu, ci S-a smerit pe Sine însuși, primind chip de rob" (Filipeni 2:6-7); „căci nu primește fire de la îngeri , ci de la Avraam" (Evrei 2:16). Așadar, pe bună dreptate a spus Teodor că cine a primit, vizitează (pe cel care) a fost primit. Tot așa, învățând, profetul îl numește Domn pe cel care a vizitat, dar pe cel care a meritat vizita."

Din scrisoarea lui Teodoret către bigamul Hieranatus 100 , care prezintă dovezi că Teodor era acuzat și avea îndoieli în această privință.

„Întrucât mă acuzați că l-am omis pe sfântul și binecuvântatul părinte Teodor din lista învățătorilor, am considerat necesar să vorbesc pe scurt și despre acest lucru. Căci, în primul rând, despre cel mai drag om mie, am tăcut mulți alți oameni faimoși și foarte faimoși. Apoi, este necesar să se considere că oricine este acuzat trebuie să prezinte martori incontestabili pe care niciunul dintre acuzatori nu îi poate acuza. Dar dacă acuzatul aduce la probă persoane acuzate de persecutori, atunci judecătorul însuși nu va permite ca acestea să fie acceptate. Căci dacă, descriind laudele părinților, am omis acel sfânt, atunci, mărturisesc, am acționat pe nedrept și am fost nerecunoscător față de învățători. Dar dacă eu, acuzatul, am prezentat satisfacție și am adus martori incontestabili, atunci ce acuză fără motiv cei care nu vor să vadă nimic din toate acestea? Și din moment ce îl cinstesc pe acest om, lucrarea pe care am scris-o pentru el și în care „Am distrus plângerea făcută împotriva lui, fără să ne temem nici de puterea acuzatorilor, nici de ambuscadele care erau împotriva noastră."

Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Întrucât unii spun că Chiril de sfântă memorie l-a lăudat pe Teodor de Mopsuestia într-una din lucrările sale, în care, spun ei, este scris: «bunul Teodor», și că, în plus, Grigore de Nazianz de sfântă memorie i-a scris lui Teodor de Mopsuestia, lăudându-l, iar cei care spun aceasta adaugă la aceasta că ereticii nu trebuie anatematizați după moarte - acest lucru a ajuns la cunoștința sfântului vostru conciliu: pentru ca nimic din toate acestea să nu rămână necercetat, am considerat necesar să prezentăm acest lucru sfinției voastre."

Sfântul Sinod a zis: „Întrucât unii spun că este scris: «Bunul Teodor», atunci să se citească pe rând atât cele spuse înainte, cât și cele spuse după, pentru cea mai deplină cunoaștere a lucrurilor." Și Teodul, cel mai venerabil diacon și notar, a luat-o și a citit: Din a doua carte a lui Chiril, episcopul Alexandriei, despre faptul că există un singur Hristos, împotriva lui Teodor.

„Dar faptul că nelegiuitul Nestorie a dorit să urmeze opiniile lui Teodor nu îl eliberează de acuzație, ci face acuzația împotriva lui mult mai gravă. Căci atunci când i-a fost posibil să folosească cuvintele drepte ale părinților și discursurile pure despre Dumnezeire, el, după cum se dovedește, a preferat falsitatea adevărului. Astfel, a omis ceea ce le aparține; ci mai degrabă a ales să se alăture unor (opinii) josnice și să se desfăteze în astfel de discursuri indecente. Dacă cineva îl acuză pe cel care are o astfel de voință și nebunie că a păcătuit în aceasta, atunci, cred, pe bună dreptate. Căci era necesar să ne amintim de preasfântul Pavel, care ne scrie clar: fiți schimbători de bani înțelepți; «țineți tare tot ce este bun prin încercare;»" „ de orice lucru rău vă despărțiți pe voi înșivă" (1 Tesaloniceni 5:21-22). Căci, fiind obișnuiți să acționăm și străduindu-ne să-i imităm pe cei ce laudă ceea ce este desăvârșit, respingem opiniile josnice și false și primim cu mare plăcere tot ceea ce strălucește cu frumusețea pură a

adevărului. Dar să se întoarcă lucrurile din nou pe calea cea dreaptă și intenționată. Bunul Teodor a scris împotriva ereziei arienilor și eunomienilor aproape douăzeci de cărți foarte ample, precum și altele care explică cărțile evanghelice și apostolice; lucrări pe care nimeni nu ar vrea să le învinovățească, ci mai degrabă, după condamnare, ar da onoare sârguinței, dacă ar exista în ele corectitudinea opiniilor. Dar dacă cineva umblă în afara căii rânduite și, părăsind calea cea dreaptă a adevărului, merge pe o cale strâmbă și rănește inimile celor mai simpli, semănând în ele semințele gândurilor depravate; atunci a rămâne în pace în acest timp nu va fi fără vătămare pentru cei care conduc poporul; „Dar vor avea o răsplată și un beneficiu dacă se vor împotrivi." Așadar, din moment ce în aceste cărți sau scrieri ale omului menționat, pe care tocmai l-am numit, se găsește ceva plin de extremă impietate: cum a fost posibil să-și permită să tacă? Căci el îl împarte pe Hristosul indivizibil și, în loc de un Fiu, onorează o dualitate care se îndepărtează de adevăr și este, cum ar spune, colorată cu nume false. Astfel, spune că Dumnezeu Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, este numit om, însă acest lucru este neadevărat, iar omul, cel care este din Maria, cum spune el, pe care ni-l numește viclean în multe locuri trup, este numit Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu, dar și acest lucru este neadevărat.
Sfântul Sinod a spus: „Ceea ce s-a citit a arătat că Chiril de pioasă pomenire a folosit cuvinte de acest fel, mai degrabă condamnându-l pe Teodor și scrierile sale nelegiuite și neexprimând nicio laudă la adresa lui. Să se citească și scrisorile lui Grigore de sfântă pomenire, despre care se spune că au fost scrise lui Teodor de Mopsuestia."
Și preacinstitul diacon și notar Teodul 101 l-a luat și l-a citit;
Grigore, încredințându-i lui Teodor unele care se contrazic reciproc și arătând că acestea se află atât sub propria sa conducere (a lui Grigore), cât și sub conducerea sa (a lui Teodor), spune următoarele:
„Ceea ce a fost scris respectului vostru de către cei mai onorabili domni episcopi, vă scriu și din proprie inițiativă, recunoscând că este necesar, vă rog: dați mâna femeilor nobile și nu permiteți ca acestea să fie asuprite și persecutate de puterea bărbatului cu care au intrat în afaceri."
Și apoi: „Știu că pentru amândoi, pentru respectul vostru și pentru mine, ar fi păcat dacă justiția în această chestiune va rămâne neglijată; deoarece inculpații sunt sub supravegherea amândurora. Și este periculos ca adevărul să nu fie distorsionat de plauzibilitatea argumentelor. Prin urmare, așezați-vă și mijlociți pentru slăbiciunea mea. " 102
De asemenea, ei vorbesc despre o altă scrisoare, scrisă de Sfântul Grigorie menționat mai sus, ca și cum ar fi adresată lui Teodor din Mopsuestia. Prin ea sunt înfrânți cu putere cei care spun neadevăruri. El îl îndeamnă în special pe episcopul Tyanei să vină la sărbătoarea martirilor, care în Arianz, locul aceluiași Sfânt Grigorie, se sărbătorește în luna pe care el însuși o numește Daphusa în limba capadociană. Arianz este un loc lângă Nazianz, iar Nazianz se afla atunci sub stăpânirea orașului Tyana. Scrisoarea spune așa:
„Și mie, ca bolnav, ești obligat să-ți faci slujbele, pentru că una dintre porunci este să-i vizitezi pe bolnavi, iar sfinților martiri le sunt obligat și prin sărbătoarea anuală, pe care o celebrăm în Arianzas-ul tău în ziua a douăzeci și doua a lunii noastre Daphusa. În plus, sunt multe chestiuni bisericești care necesită o atenție generală. Din toate aceste motive, te rog, fără întârziere, să fii alături de noi. Deși lucrarea este mare, răsplata este egală. " 103
În plus, o altă scrisoare i-a fost scrisă lui Teodor, în care acesta cere ajutor pentru cei care au păcătuit - săracii din parohia sa și cei care îi hrănesc pe săraci. Începutul scrisorii este următorul:

„Aud că ești indignat de insultele care mi-au fost aduse de călugări și de săraci.”
Și în final: „Închipuie-ți acum că toți săracii și cei care hrănesc săracii se închină înaintea ta, că toți călugării și fecioarele îi cer. În locul lor, arată-ți milă față de toți; căci ei au fost deja suficient aduși la înțelepciune, după cum reiese din faptul că au avut nevoie de mine; dar mai întâi, arată-ți milă față de mine, care îi cer. Dacă ți se pare crud că am suferit necinste din partea lor, atunci să pară și mai crud că nu mă asculți pe mine, care dau astfel de sfaturi” 104 .
Există o altă scrisoare a aceluiași Sfânt Grigorie către același Teodor, în care îl laudă pe acest Teodor. Se pare că a fost scrisă și episcopului de Tyana: în ea menționează o mănăstire aflată încă într-un loc numit Pasa și aflată sub controlul orașului Tyana. Se spune așa:
„Dumnezeu să vă dăruiască bisericilor spre slava noastră și spre folosul multora! Sunteți atât de circumspect și ferm în chestiunile spirituale încât îi faceți și mai fermi pe toți cei care se gândesc la ei înșiși; că, după anii lor, au un oarecare avantaj. Și astfel, din moment ce ați binevoit să mă acceptați ca participant la cercetarea spirituală, mă refer la problema jurământului pe care se pare că l-a dat George Paspasinsky; atunci declar respectului vostru ce am în minte”, etc. 105 .
Și o altă scrisoare către el, din care este evident în mod special că toate au fost scrise episcopului de Tyana. Căci îl roagă pe acesta, ca primul din regiune, să-i dea un episcop lui Nazianz. În ea se spune astfel:
„Este timpul să spun cu cuvintele Scripturii: Către cine voi striga, fiind nedreptățit? Cine își va întinde mâna către mine, cel asuprit (Habacuc 1:2)? Către cine va trece povara bisericii, adusă într-o stare atât de rea și dezordine? Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și înaintea îngerilor aleși că această turmă a lui Dumnezeu suferă pe nedrept, rămânând fără pastor și fără episcop, din cauza mortificării mele; pentru că sunt ținut de boală, îndepărtat brusc de treburile bisericești și acum sunt bun de nimic, mereu la ultima mea suflare și chiar mai împovărat de treburi. Așadar, dacă eparhia ar avea pe altcineva în frunte, ar trebui să apeleze la el și să ceară ajutor de la el; dar, fiindcă respectul tău este mai presus de toate, este necesar să te întorci la tine. Ai grijă de biserica ta după cum îți place și nu o disprețui într-o stare dezordonată pe care nu o merită. Nu voi vorbi despre restul: ce i-au făcut și ce amenințare amenință apolinarienii care s-au ridicat acum, întreabă despre aceasta de la domnii mei împreună-preoți, de la „corepiscopul Eulalius și de la Keleusius, pe care l-am trimis cu intenția respectului vostru. Nu vârsta mea sau slăbiciunea mea pot opri aceasta, ci numai priceperea și puterea voastră; căci Dumnezeu v-a dat, printre altele, și puterea pentru apărarea generală a Bisericii. Și dacă nu sunt ascultat, orice voi spune sau voi scrie, să se facă, ceea ce este singurul lucru care rămâne de făcut, adică să se proclame public și să se facă cunoscut tuturor că Biserica are nevoie de un episcop, ca să nu sufere rău din cauza bolii mele; și veți afla despre cele ce urmează . ” 106
Același episcop de Tyana i-a scris o altă scrisoare, în care îi acuză pe cei care voiau să-l ademenească la episcopia Sasimei, și în special pe Helladie de Cezareea; după ce a vorbit mult despre aceasta, îl întreabă de Bosporie, episcop de Dogara, care a fost apoi acuzat în fața episcopului de Tyana și judecat de acesta. În ea spune astfel:
„Dar voi adăuga la scrisoare următoarele despre suveranul meu episcop Bosporus. Dacă ancheta voastră îl găsește rău în credință, ceea ce nu este îngăduit să rostească, ca să nu mai vorbim de longevitate și de mărturia mea; atunci judecați voi înșivă acest lucru. Iar dacă ancheta celor care locuiesc în apropiere produce o reputație proastă despre el, și aceasta este o acuzație nouă; atunci nu vă lăsați duși de calomnii și vă rog să nu le dați mai multă putere decât adevărului, pentru a nu descuraja pe mulți care au decis să facă bine” 107 .

Eufrant, un om foarte pios, episcop de Tyana, s-a ridicat și a spus: „Declar sfântului vostru consiliu - așa cum știți înainte de cuvintele mele - că se înșală singuri fără temei cei care cred că Grigore de sfânta pomenire a scris scrisorile către Teodor de Mopsuestia care au fost citite. Eu, ca unul care a fost numit episcop al Bisericii din Tyana și originar din chiar acea regiune, voi expune adevărul. Episcopul Teodor era în orașul meu în timpul sfintei pomeniri a lui Grigore. Căci așa este scris în dipticele sacre: «Pentru Eupsihie, Antihemius, Epherius, Deodat, Calliopius, Longinus, Teodor». În același timp, Dogara și Nazianz se aflau sub stăpânirea orașului Tyana, chiar înainte de vremea acestei domnii pioase. Când cel mai pios împărat a acordat drepturile de metropolă orașului care odinioară se numea Mukissos, dar acum se numește Justinianopolis, i-a supus, împreună cu alte orașe, Dogara și Nazianz. Și Arianz, unde s-a născut Grigore de sfânta pomenire, este într-adevăr un loc sub domnia lui Nazianz; în acest loc l-a convins pe fericitul Teodor să celebreze un festival; iar capadocienii au o lună numită în dialectul provincial Daphusa, pe care o menționează într-una din scrisorile sale. Locul care se numește Pasa și în care exista o mănăstire, condusă atunci de călugărul Gheorghe, care în scrisoare este numit Pasinian , 108 se află la douăsprezece mile distanță de metropola Tyana și se află sub stăpânirea aceluiași oraș până în ziua de azi. Dar orașul Dogara, așa cum am spus, se afla atunci sub stăpânirea aceleiași metropole Tyana, iar episcopul Tyana a hirotonit episcopi. Prin urmare, îl convinge pe fericitul Teodor, având drepturi metropolitane asupra orașelor menționate mai sus, fiind el însuși deja împovărat de bătrânețe, să numească un episcop în Nazianz în locul său. A doua Cilicia, sub a cărei guvernare se află Mopsuest, nu a avut niciodată și nu are nicio legătură cu a doua Capadocie sau cu orașele sau satele sale, deoarece Prima Cilicia este la mijloc și desparte Capadocia și a doua Cilicia. Și Mopsuest face parte din a Doua Cilicie. Și i-a fost imposibil lui Grigore de sfântă pomenire să scrie despre guvernarea bisericilor din a Doua Capadocie și despre numirea episcopilor la episcopul unui oraș situat în alt district și sub guvernarea unui alt mitropolit, așa cum nu avea dreptul să aleagă un episcop.
După ce Eufranta , cel mai venerabil episcop al metropolei Tyana, a spus acestea în felul acesta, Teodosie, cel mai venerabil episcop al orașului care în vechime se numea Mukissos, dar acum se numește Justinianopolis, s-a ridicat și a spus următoarele: „Preacuviosul Eufranta a expus totul cu adevărat înaintea sfântului vostru conciliu. Știu și eu acest lucru, pentru că vin din acea regiune și sub domnia mea se află acum Dogara și Nazianz, sub a căror domnie se află locul lui Arianz. Iar Cilicia al Doilea sau episcopii ei nu au avut niciodată vreo legătură cu locurile sau orașele numite.”
Sfântul Sinod a spus: „Și înșuși scrisorile Sfântului Grigorie arată că au fost scrise către pioasa memorie a lui Teodor, episcop de Tyana, mitropolia Capadociei al II-lea, și nu către nelegiuitul Teodor de Mopsuestia. La aceasta s-au alăturat și declarațiile celor mai venerabili episcopi. Și despre faptul că ereticii ar trebui anatematizați chiar și după moarte, s-a citit deja ceva; totuși, dacă altceva se referă la aceasta, să se citească.”
Diodor, arhidiacon și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Avem la îndemână extrase referitoare la chestiunea actuală, despre cum ar trebui condamnați ereticii chiar și după moarte.”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească.” Și Fotin, preasfințitul diacon și notar, a luat-o și a citit:
Din prima carte de sfântă pomenire a lui Chiril despre faptul că există un singur Hristos, împotriva lui Teodor.
Există oameni care Îl resping pe Mântuitorul și Domnul lor și nu-L recunosc ca adevărat Fiu al lui Dumnezeu Tatăl pe Cel care în vremurile din urmă ale veacurilor a

primit nașterea dintr-o femeie după trup pentru noi, ci spun că un Dumnezeu nou și recent S-a arătat universului, având slava filiației, primită de El din afară, asemenea nouă, și ca și cum ar fi fost glorificată prin niște onoruri dobândite prin adulter, astfel încât a devenit o închinare a omului și nimic altceva, și un om este venerat, împreună cu Sfânta Treime, atât de noi, cât și de sfinții îngeri. Acest lucru a fost expus în scrierile lor de către unii foarte mândri și foarte înțelepți în cunoașterea scripturilor divine și, așa cum spune Domnul tuturor prin unul dintre sfinții proroci, au pus o cursă pentru ispita oamenilor (Ps. 56:7, 139:5, 140:9, 141:4). „Căci ce altceva este o limbă care vorbește nedrept, care nu este conformă cu Sfintele Scripturi și care se împotrivește fără rușine tradiției sfinților apostoli și evangheliști, decât o cursă și o pricină de poticnire? De aceea, trebuie să lepădăm pe cei ce se fac vinovați de astfel de fapte rele, fie că sunt vii, fie că nu. Căci este necesar să ne depărtăm de ceea ce este vătămător; și nu trebuie să ne uităm la persoană, ci să avem în minte ce este plăcut lui Dumnezeu."

Sfântul Chiril a urmat cuvintele apostolice, care spun: „Pe omul eretic, după prima și a doua pedeapsă, lepădați-l, știind că un astfel de om este denaturat și păcătuiește și este osândit în sine" (Tit 3:10-11), când a folosit următoarele cuvinte: „și trebuie să lepădăm pe astfel de oameni, fie că trăiesc, fie că mor".

De asemenea, în scrisoarea scrisă către Martinian și alți monahi, același sfânt pomenit Chiril spune următoarele:

„Căci deja sfântul sinod, adunat prin voia lui Dumnezeu la Efes, după ce a pronunțat o sentință dreaptă și exactă împotriva învățăturii false a lui Nestorie, a condamnat împreună cu el și vorbele deșarte ale altora care vor veni după el sau au fost înaintea lui, care filozofează și încearcă să vorbească sau să scrie în același fel ca el, impunându-le o condamnare egală. Căci era necesar, odată ce ai condamnat pe cineva pentru o astfel de vorbărie deșartă și ignorantă, să mergi mai departe nu împotriva unuia, ci, ca să spunem așa, împotriva întregii lor secte sau calomnii, pe care au comis-o împotriva dogmelor pioase ale Bisericii, onorând doi fii și împărțind indivizibilul și atribuind crima cerului și pământului, ca slujind omului. Căci împreună cu noi sfânta oaste a celor mai înalte duhuri se închină Domnului tuturor, Iisus Hristos. " 110

După ce s-a citit aceasta, Sextilian, un episcop foarte venerabil din regiunea Africii, care a acționat în locul lui Primosus, cel mai pios episcop al Cartaginei, s-a ridicat și, stând în mijloc, a spus următoarele: „Întrucât Sfintele Evanghelii au fost așezate și fiecare trebuie să declare ceea ce știe în legătură cu întrebarea propusă, declar sfântului vostru conciliu că în vremurile de demult în regiunea noastră mulți episcopi, întâlnindu-se și discutând diverse chestiuni legate de starea Bisericii, au dat un astfel de decret cu privire la episcopii decedați care și-au dat bunurile ereticilor, ca aceștia să fie supuși anatemei după moarte. Există, de asemenea, scrisori ale sfintei memorii Augustin, în care se spune că, dacă cei care au raționat greșit în viața lor nu au fost condamnați încă în viață, ca pentru păcat dovedit, atunci aceștia să fie supuși anatemei după moarte. Și dacă vă place, le voi prezenta spre citire."

Sfântul Sinod a zis: „Să se citească." Și același diacon și notar, luând hrisovul depus, au citit:

Scrisoarea Sfântului Augustin către comandantul militar Bonifaciu, despre niște donatiști care l-au acuzat pe episcopul Cecilian că în timpul vieții sale a dat suluri creștine spre ardere și care, din acest motiv, s-au despărțit de Biserică, începe astfel 111 :

Laud și mă bucur și mă uimesc, iubite fiule Bonifacie, că între grijile legate de arme și războaie dorești cu tărie să știi ce este al lui Dumnezeu 112 .

Și apoi: „Cecilian nu a fost nicidecum un trădător, ci a suferit din partea bătrânilor lor diverse acuzații false și acuzații calomnioase; pentru că pricina (discordiei în) Biserică nu era în el, căci nedreptatea nimănui nu împiedică făgăduințele lui Dumnezeu și prin crimele nimănui nu poate pieri moștenirea lui Hristos, pe care Tatăl i-a dat-o, zicând: «Cere de la Mine și îți voi da neamurile moștenirea ta și stăpânirea ta marginile pământului»” (Ps. 2:8). Totuși, cei care au găsit un pretext pentru a comite schismă din cauza lui trebuie să arate că a fost achitat la tribunalul episcopal și declarat nevinovat, nu numai de episcopi ca judecători, ci chiar de însuși Împăratul Constantin, în fața căruia a fost calomniat de părinții lor, astfel încât să recunoască cât de nedrept se separă de Biserică, care este răspândită în întreaga lume, din cauza unuia pentru care nici ei înșiși, nici conducătorii lor nu au putut vreodată să arate vreo crimă. Deși (așa cum am spus și în (scrisoarea menționată anterior) 113 , dacă ceea ce au adus ei pentru a-l mustra pe Cecilian ar fi adevărat, „ și dacă acest lucru ni s-ar putea dovedi vreodată, noi înșine l-am anatemiza după moartea sa; totuși, nu trebuie să părăsim Biserica lui Hristos față de niciun om, care nu este formată din opinii certărețe, ci este întemeiată prin mărturii divine.”

Același Sfânt Augustin, din Faptele Apostolilor, care sunt compilate de Marcellinus, cel mai faimos om, tribun și notar, în capitolul o sută optzeci și șapte.

Augustin, episcop al Bisericii Catolice, a spus: „Nădejdea Bisericii nu trebuie pusă în oameni, dacă sunt buni; și Biserica lui Dumnezeu nu trebuie condamnată la distrugere, dacă sunt răi. Dar ne asumăm și cazul lor, ca fraților noștri, și dacă ni s-ar părea vrednici de condamnare, atunci îi anatemizăm acum; totuși, din cauza lor nu abandonăm și nu părăsim Biserica promisă și dată de Dumnezeu.”

Aceeași scrisoare a sa către catolici 114 .

„Dacă, din fericire, acele cărți îl indică pe trădătorul său în același fel în care Domnul l-a arătat pe Iuda, atunci să se citească în ele pe nume și clar că fie Cecilian, fie administratorul acestor cărți au fost trădători, iar dacă nu-i anatematizez, atunci eu însumi voi fi considerat un trădător împreună cu ei.”

Din lucrarea sa împotriva lui Cresconius gramaticianul, donatistul, din cartea a treia 115 .

„Sunt în Biserică, ai cărei membri sunt toate acele biserici care, după cum știm, s-au născut din lucrările apostolilor și sunt împreună întemeiate pe scrierile canonice. Nu voi părăsi comuniunea cu ei, fie în Africa, fie oriunde altundeva, atâta timp cât Domnul mă ajută. Dacă au fost trădători în această comuniune, pe care nu-i cunosc, atunci mă voi îndepărta de ei atât cu trupul, cât și cu sufletul după moartea lor, când mi-i veți arăta; totuși, în niciun fel nu-i voi evita pe cei vii, care rămân în unitatea aceleiași sfinte Biserici, din cauza celor morți.”

Și după puțin 116 : „Dar spui că acum pot judeca și pe morți, pentru că judecata poate fi nu numai despre cei vii, ci și despre cei morți. Așadar, vreau să judec, dar tu nu vrei să te ocupi de cazul în sine.”

Benignus, episcopul Heracleei din Pelogonia, care luase locul lui Elias, cel mai venerabil om, episcop al Tesalonicului, s-a ridicat și a vorbit astfel: „Ceea ce s-a citit acum (din operele) lui Augustin de sfânta memorie este în conformitate cu starea de fapt păstrată în Biserică de la început. Doctrina nelegiuită a fost deja cenzurată și condamnată; iar tradiția Bisericii dorește ca cei care sunt vinovați de o astfel de doctrină să fie anatematizați, chiar dacă mor. De aceea, și Augustin de sfânta memorie spune 117 : că dacă Cecilian ar fi condamnat pentru ceea ce i se aduce, îl voi anatematiza chiar și după moartea lui. Și a spus aceasta despre Cecilian, episcopul Cartaginei, care singur din toată Africa a venit la sfântul Sinod de la Niceea. Și, de asemenea, Valentinus, Marcion și Basilide, deși nu au fost anatematizați de niciun

sinod, Biserica lui Dumnezeu îi anatemizează totuși chiar și după moarte, pentru că doctrina pe care au apărat-o era străină de evlavie. Acest lucru s-a făcut și în ceea ce privește Eunomie și Apollinaris. De asemenea, păzind tradiția Bisericii, și al sfintei memorii Rabbula, fost episcop al orașului Edessa, faimos printre clerici, a fost anatematizat în biserica acelui Teodor din Mopsuestia și după moarte pentru scrierile sale nelegiuite, așa cum mărturisește și scrisoarea pe care, spun ei, a fost scrisă de Ibas ereticului Marus Persanul. La fel, cei care au fost cu Eusebiu, episcopul Nicomediei, care anterior gândeau ca Arius și apoi au fost de acord cu credința expusă de sfinții părinți adunați la Niceea și au subscris la ea, pentru că s-au întors la vărsătura lor de impietate ariană, unii în timpul vieții lor, iar alții și după moarte, au fost anatematizați și alungați din Biserica lui Dumnezeu, așa cum a fost în istoricul „Povestea poate fi găsită în scrierile Sfântului Atanasie despre aceasta." Constantin de pioasă memorie dă crezare acestui lucru în special prin rescriptul său dat lui Teodot, indicând în el că atât Eusebiu, cât și Teogniu și oamenii lor cu aceleași gânduri au fost excluși din Biserica universală, pentru că gândeau contrar sfântului Sinod de la Niceea, din care făceau parte. Și, de asemenea, Biserica Romană , cu câțiva ani înainte de aceasta, l-a anatematizat pe Dioscor, care a fost papă al acestei biserici, chiar și după moartea sa, deși nu a păcătuit împotriva credinței; iar acest lucru este cunoscut de toți cei care locuiesc în Roma, și în special de oamenii care au deținut poziții onorabile, precum și de cei care au rămas în comuniune cu acest Dioscor chiar și după moartea sa.
După ce preacuviosul episcop Benignus a făcut afirmația de mai sus, Teodor, episcopul Cezareei Capadociei, Ioan, episcopul Nyssei, Vasile, episcopul Noii Justinianopolis (fostul Camulianus), s-au ridicat și au spus: „Ce intenție are sfântul vostru conciliu cu privire la Teodor de Mopsuestia, voi, care sunteți înflăcărați de un zel potrivit pentru Dumnezeu împotriva lui și împotriva faptului că l-a hulit pe marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Hristos, ați explicat deja. Și întrucât unii, care iubesc eroarea lui Nestorie sau - ca să spunem același lucru - nebunia lui Teodor, nu refuză să inventeze ceva și să folosească cuvinte care par să fie în scrisoarea scrisă de Chiril de sfântă memorie către Ioan, episcopul Antiohiei, în apărarea a ceea ce nu ar trebui să pară să-l ofenseze pe Teodor, pentru că el este deja mort: am considerat necesar să vă raportăm acest lucru, pentru ca nimic din ceea ce spun ei să nu fie ascuns de fericirea voastră sau să nu rămână neexplorat. Și un astfel de mesaj, pe care îl divulgă, nu a fost niciodată scris de sfânta memorie a lui Chiril și nu se găsește nicăieri în codicele sale. Conținutul acestui mesaj fictiv este după cum urmează.
„Am examinat scrisoarea pe care evlavia voastră, adunată, ca și cum ar fi fost din dorința comună a consiliului, mi-a trimis-o. Și a spune ceva despre originea scrisorii, sau chiar a scrie, pe bună dreptate am considerat-o superfluă. Căci, deși am văzut că erați, cum ar spune cineva, ca și cum ați fi fost tulburați în spirit, iar eu eram copleșit; cu toate acestea, m-am grăbit să fac ceea ce era necesar. Căci în ce fel nu aș fi intenționat să țin minte un efort atât de minunat și supărător din partea voastră, voi adăuga chiar lupta pe care ați întreprins-o în general pentru un om nu numai minunat, ci și care a dobândit cea mai mare glorie printre voi? Vorbesc despre Teodor, deoarece unii par să strige împotriva lui, să-l urăască și să prezinte un caz de impietate conținut, cum spun unii, în niște capitole nedrepte, cu care v-au tulburat chiar și evlavia, cerând respingerea lor. Ei produc aceeași dezordine, așa cum arată scrisoarea voastră, și acum, ajungând în cetatea imperială, dacă numai reușesc să convingă, înșelând pe unii, că ceea ce este proclamat de canoanele imperiale este anatemă, pentru a-i acuza pe apărătorii de..." aceasta. Și de aceea, așa cum mi se pare mie și oricui are rațiune, este potrivit ca cei care raționează corect să nu fie triști sau să acționeze strict, ci să-i lase pe cei care au astfel de gânduri cât mai mult timp posibil și

chiar, voi adăuga, să nu aibă în minte ceea ce au inventat, mai ales când persoana despre care se plânge pentru legătura capitolelor este necunoscută. Dar dacă este necunoscut, atunci cei care au făcut acest lucru se găsesc că se străduiesc pentru nimeni nu știe cine și lovesc aerul. Dar, omițând aceasta, voi spune că cei care în vreun fel fie se arată a fi învățători, fie vor să scrie, trebuie să privească cu ochiul unei minți curate la sensul Scripturii divine și să se apropie corect de scopul ei și astfel să-și orânduiască discursurile în judecată, temându-se ca nu cumva, învățând sau filozofând într-un mod contrar, altfel decât așa cum conține, să nu fie numiți de cel cel mai mic în împărăția cerurilor. Dorința pentru această împărăție îi îndeamnă pe cei care se străduiesc pentru ea să evite erorile pe calea care duce la această împărăție și să se grăbească spre această viață binecuvântată. Vă voi spune pe scurt, cel mai pios, despre ceea ce „Eu, satisfăcând scrisoarea dumneavoastră, i-am scris și preaslăvitului episcop al orașului Constantinopol, Proclu, în aceleași cuvinte: când la Sfântul Sinod de la Efes a fost prezentată o expunere care, după cum au spus cei care au prezentat-o, a fost compusă de Teodor și nu avea nimic solid, atunci sfântul sinod a respins-o, ca fiind plină de noțiuni perverse; și condamnându-i pe cei care au filosofat în acest fel, cu înțelepciune nu l-a menționat pe acest om și nu l-a anatematizat nici pe nume, nici pe alții, pentru acelea, după cum se pare, păreri, ca nu cumva răsăritenii, ascultând părerea înaltă despre acest om, care îl face minunat, să se despartă ei înșiși de uniunea trupului Bisericii universale și să nu se alăture societății urâte și josnice și să nu producă prea multe cazuri de ispite. Căci oamenii, de obicei, cu cea mai mare plăcere, își îndreaptă urechile către tot felul de zvonuri,”și într-o clipă se abate de la opinia corectă. Dar autorii acestui lucru vor auzi pe bună dreptate, deși nu doresc: ascundeți-vă, voi care vă îndreptați arcurile împotriva țărânei, căci nu este nimeni care să fie acuzat de voi. Și nimeni să nu mă acuze că mă refer la aceste cuvinte; ci cedez celor care cred că este greu să batjocorești morții, chiar dacă ar fi fost seculari, și cu atât mai mult pe cei care au plecat din viață în rang episcopal. Căci este potrivit ca oamenii prevăzători, în toată dreptatea, să lase aceasta în seama Celui care cunoaște dinainte părerea fiecăruia și știe ce va fi fiecare dintre noi. Domnul să vă păzească, cei mai reverenți, sănătoși în toate lucrurile și mijlocitori pentru noi.”
„Tocmai acesta este conținut în scrisoarea fictivă. Cine, examinând-o, nu va găsi imediat o alcătuire străină de gânduri și cuvinte, atunci când o compară cu alte scrieri ale sfântei amintiri Chiril? Totuși, falsitatea ei este clar dezvăluită din următoarele: Ioan, episcopul Antiohiei, i-a scris sfântei amintiri Chiril, spunând ceva de genul că nici Teodor însuși, nici scrierile sale nu ar trebui anatematizați, ca fiind de acord cu ceea ce au spus sfinții părinți, iar sfântul Chiril a răspuns la aceasta, respingând clar scrierile lui Teodor și cenzurând pe cei care spun că sunt de acord cu ceea ce au expus sfinții părinți și adăugând la scrisoare și că nu trebuie apărate scrierile lui Teodor, ca fiind de acord în toate cu vorbele deșarte ale lui Nestorie și pe bună dreptate respinse odată cu ele, tocmai pentru că anatema care a fost pronunțată împotriva lui Nestorie este îndreptată și împotriva celor care înaintea lui au filosofat ca el. Așadar, scrisoarea de răspuns a Sfântului Chiril către Ioan conține următoarele:
„Balaurul, apostatul, fiara, cu adevărat cel mai încăpățânat și vrăjmaș lui Dumnezeu, nu s-a potolit încă, nu s-a despărțit încă de răutatea care s-a așezat în el: crescând neîncetat în ură față de sfintele biserici, el, în îndrăzneala sa, întoarce împotriva dogmelor adevărului limbile nestăpânite ale oamenilor nelegiuiți și ignoranți, care au «conștiința înțepenită» (1 Timotei 4:2). Cu toate acestea, este peste tot prins și învins, căci Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor, a arătat ineficiența răutății sale și puterea celor care au început-o.”

Și după puțin timp: „A fost deci necesar să avem o sărbătoare strălucită din acest motiv, când am alungat cu siguranță orice cuvânt rostit de cineva care este de acord cu hula lui Nestorie. Căci împotriva tuturor celor care o urmează sau au urmat deja, noi și sfinția voastră am spus hotărât: îi anatemizăm pe cei care spun că sunt doi fii și doi Hristoși. Căci unul, așa cum s-a spus, este propovăduit de noi și de voi, Hristosul, Fiul și Domnul, Dumnezeu cel Unul-Născut, Cuvântul, „făcut în asemănarea oamenilor și găsit în chip de om" (Filipeni 2:7), după cuvântul înțeleptului Pavel."
Și apoi: „Rugăm pe nimeni să nu atribuie sfinților noștri ortodocși părinți, Atanasie, Vasile, Grigore, Teofil și alții, opiniile criminale ale lui Diodor, Teodor și ale altora, pe care este mai bine să nu-i lăudăm - ca să nu spunem ceva aspru - pentru că, cum s-ar spune, s-au năpustit cu toate pânzele împotriva slavei lui Hristos, pentru ca aceasta să nu devină cumva un motiv de ispită pentru unii, crezând că cei care au fost admiratori ai întregului adevăr și care au lăsat cărți care resping blasfemiile nu numai ale lui Nestorie, ci și ale altora care au filosofat și au scris opiniile lui Nestorie chiar înaintea lui, filosofează și învață cu adevărat în acest fel."
„Așa i-a scris Sfântul Chiril cu adevărat lui Ioan al Antiohiei. Și faptul că nu a scris nimic de genul celor conținute în scrisoarea fictivă este dezvăluit și de ceea ce i-a scris lui Acachie, episcopul Melitenei, unde relatează direct ce i-a răspuns lui Ioan. Scrisoarea vorbește despre asta astfel:
„Prea venerabilul și piosul diacon și arhimandritul Maxim a venit la mine și am văzut un astfel de om cum ar fi trebuit să vadă cineva care își dorea acest lucru de mult timp. I-am văzut zelul și dreptatea și impulsul spre evlavie pe care îl avea în Hristos. Este atât de trist și complet tulburat în suflet încât vrea să întreprindă orice muncă până când va eradica credința rea a lui Nestorie de la granițele Răsăritului. Am citit scrisoarea sfinției voastre, scrisă către prea piosul și venerabilul episcop al Antiohiei, Ioan, plină de o mare speranță și, în același timp, de dragoste pentru Dumnezeu. I-am scris și eu scrisori similare. Dar, după cum se pare, cel mai rău învinge. Căci crezând că urăsc ceea ce aparține lui Nestorie, o introduc din nou într-un mod diferit, adică fiind surprinși de ceea ce aparține lui Teodor și care conține, desigur, o boală egală și chiar mult mai rea a impietății. Căci Teodor nu a fost un ucenic al lui Nestorie, ci acesta din urmă a fost un ucenic al primului: așa cum vorbesc cu o gură, așa vărsă o singură otravă de doctrină falsă din inimile lor. De aceea, răsăritenii mi-au scris că Nu este necesar să acuzi ceea ce aparține lui Teodor, ca nu cumva, așa cum spun ei, să acuze ceea ce a fost spus de fericiții Atanasie, Teofil, Vasile și Grigore; căci ceea ce a spus Teodor, așa au și făcut. Dar nu i-am susținut pe cei care au scris acestea, ci am spus cu îndrăzneală că Teodor avea o limbă blasfemătoare și un condei ascultător de ea; dar ei erau învățători ai ortodoxiei complete și erau faimoși în ea. I-au convins pe răsăriteni în așa fel încât în biserici se auzeau strigăte din partea oamenilor: „Să crească credința lui Teodor! așa credem noi ca Teodor!", deși odată au aruncat cu pietre în el în bisericile sale când „Am îndrăznit să spun ceva pe scurt. Dar cum vrea învățătorul, așa crede turma. Dar nu am încetat să cenzurez ceea ce au scris și nu voi înceta." Și întrucât era necesar ca și ei să aibă respingeri scrise, atunci eu, după ce am examinat cărțile lui Teodor și Diodor, scrise de ei nu despre întruparea Unul-Născut, ci mai degrabă împotriva întrupării, am prezentat câteva dintre capitole și, pe cât am putut, le-am respins, arătând pretutindeni că învățătura lor este plină de urâciuni.
„El a scris, de asemenea, conform celor de mai sus, către pioasa memorie a împăratului Teodosie, spunând astfel:
„A fost un anume Teodor, și înaintea lui Diodor: unul din Tars, iar celălalt din Mopsuestia. Aceștia au fost părinții impietății lui Nestorie. Căci în cărțile pe care le-au compus, au blasfemiat nebunește împotriva lui Hristos, Mântuitorul nostru al

tuturor, necunoscând taina Lui. Astfel, nelegiuitul Nestorie a vrut să facă cunoscut ceea ce le aparținea și a fost alungat de Dumnezeu din curtea sacră. Deși discursurile lui Nestorie au fost supuse anatemei, totuși unii dintre episcopii răsăriteni le introduc din nou, într-un mod diferit, adică, minunându-se de scrierile lui Teodor și spunând că a raționat corect și în acord cu sfinții noștri părinți Atanasie, Grigorie și Vasile; dar ei spun minciuni cu privire la sfinții părinți: căci acești părinți au scris ceea ce respinge blasfemiile lui Teodor și Nestorie. Așadar, din moment ce am aflat că chiar înainte ca voi să «Dacă vreuna dintre acestea (blasfemii) ajunge la urechile celor mai pioși, vă rog să vă păstrați sufletele neatinse și nevătămate de impietatea lui Teodor și a lui Diodor. Căci, așa cum am mai spus, Nestorie a repetat cuvintele lor și din acest motiv a fost condamnat ca fiind nelegiuit de conciliul ecumenic, care a fost întrunit prin voia lui Dumnezeu la Efes." „Și aceasta se referă cu adevărat la respingerea scrisorii, care a fost compusă în mod fals de apărătorii lui Teodor. Ei încearcă să facă altceva răutăcios; căci taie unele cuvinte rostite de Sfântul Chiril împotriva sinusiaștilor, prin care vor să arate și că a spus că nu trebuie să învinovățim morții. Dar ceea ce a spus în aceeași carte concluzionează exact opusul. Căci spune că nu trebuie să vorbim împotriva morților fără motiv, ca nu cumva acest lucru să pară un semn de dușmănie; dar când se propune o întrebare dogmatică, atunci chiar dacă cei despre care se spune așa ceva au murit, nu trebuie să tăcem, ci să respingem ceea ce au spus rău.
Conținutul părții referitoare la aceasta este următorul:
„Noi, cei care dorim să luptăm pentru dogmele adevărului, am elaborat acum o expunere cuprinzătoare. Căci ea proclamă pretutindeni un singur Domn Iisus Hristos, care, ca Dumnezeu Cuvântul, a venit de la Dumnezeu Tatăl în divinitate și de la o femeie în umanitate și trup. Și nimeni cu o minte capabilă să cuprindă totul nu ar spune că i-am atacat pe nedrept pe cei care nu au o astfel de credință, când uneori o anumită milă pentru cei cu care nu suntem de acord cere acest lucru. Căci din aceasta însăși chestiunea primește o respingere și o satisfacție considerabilă. Întrucât au murit deja și, retrăgându-se din treburile omenești, s-au mutat într-o altă viață; este nerezonabil să insultăm într-un mod dușman pe cei care nu trăiesc deloc, ci sunt deja morți. Și întrucât adevărul este drag iubitorilor de adevăr dogmatic și este necesar ca ei să spună ceea ce este drept și să fie instruiți, astfel încât să se poată împotrivi celor care sunt obișnuiți să vorbească deșertăciuni: atunci, când nenumărate mulțimi au fost supuse unei erori nu mici, „frații, despre care Diodor din orașul Tars și fostul episcop al Mopsuestiei, elocventul Teodor, au scris despre „Doamne și Mântuitor al nostru al tuturor, Hristoase, am considerat necesar să spun câte ceva despre cele spuse de ei și să le arăt cititorilor urâțenia învățăturii amândurora."
„Arătând astfel raționamentul Sfântului Chiril, care este conținut în cele de mai sus, vă informăm că ei folosesc și o altă scrisoare scrisă de același Sfânt Chiril către Sfântul Proclu, care conține ceva despre anatema lui Teodor. El a fost nevoit să scrie aceasta din cauza scrisorilor scrise de Ioan și alți episcopi răsăriteni pentru Teodor, când li s-a cerut să anatematizeze capetele lui Teodor, trimise lor de Proclu de sfântă pomenire. Scrisoarea scrisă de Sfântul Chiril către Sfântul Proclu conține următoarele:
„Odată, prin munca și eforturile mari ale sfințeniei voastre și ale sfântului sinod adunat la Efes, bisericile lui Dumnezeu de pretutindeni au respins vorbele deșarte ale lui Nestorie. Unii dintre răsăriteni, nu numai laici, ci și clerici, sunt foarte întristați de aceasta. Căci, așa cum bolile îndelungate sunt mai greu de vindecat sau poate chiar de negat complet, tot așa sufletul, bolnav de putrezirea opiniilor și învățăturilor perverse, are o boală incurabilă. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, ei, fie întâmplător, fie cu adevărat, vorbesc și propovăduiesc numai despre Hristos și au anatematizat polifoniile nelegiuite ale lui Nestorie; și între timp este mare pace acolo, și chiar și cei care

odinioară se îndoiau sunt zilnic întăriți în credință. Dar acum, așa cum mi-a scris domnul meu, preasfântul episcop Ioan al Antiohiei, începutul unei alte furtuni s-a stârnit printre ei și există o teamă foarte mare că unii dintre cei nestatornici se vor întoarce cumva la cele dintâi. Căci spun că unii au venit în acel mare oraș și apoi i-au tulburat pe cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați și au cerut ca prin cel mai înalt decret al lor cărțile lui Teodor să fie șterse." din Mopsuestia și însuși omul menționat anterior să fie anatematizat; - că numele său este faimos în Orient și că îi admiră foarte mult scrierile; și toți, spun ei, sunt întristați că un om faimos care a murit în comuniunea bisericilor este anatematizat. Dar acum nimeni dintre cei cu mintea dreaptă nu se îndoiește că în scrierile sale am găsit ceva rostit indecent și plin de blasfemie excesivă. Să știe, așadar, sfințenia voastră că atunci când expunerea compusă de el a fost propusă la sfântul conciliu, așa cum au spus cei care au propus-o, neconținând nimic sănătos în sine, sfântul conciliu a respins-o ca fiind plină de gânduri perverse și ca și cum ar emana impietate nestoriană; condamnându-i pe cei care astfel „Ei raționează, cu înțelepciune nu l-a menționat pe acest om și cu înțelepciune nu l-a anatematizat pe nume, astfel încât unii care l-au respectat pe acest om să nu se despartă de biserici."
Și puțin mai târziu: „Și când blasfemiile lui Nestorie au fost anatematizate și respinse în alt mod, atunci odată cu ele a fost respins și ceea ce îi aparținea lui (Teodor), având un foarte mare acord cu ele. Și dacă în Răsărit au făcut aceasta fără îndoială și nu se putea aștepta nicio răzvrătire din aceasta, atunci am spus că nu există acum niciun obstacol în a le cere să facă aceasta în scris. Dar dacă, așa cum scrie domnul meu, preasfințitul Episcop Ioan al Antiohiei, aleg mai bine să fie arși decât să facă așa ceva, atunci de ce aprindem flacăra potolită și stârnim prematur răzvrătirile care au încetat, ca nu cumva acestea din urmă să devină cumva mai rele decât primele? Și spun aceasta, cenzurând puternic ceea ce a scris sus-numitul Teodor, dar mă tem de răzvrătirile care s-ar putea ivi de la cineva din cauza acestei chestiuni, ca nu cumva să înceapă cumva sub acest pretext să jelească ceea ce îi aparține lui Nestorie, urmând exemplul a ceea ce a fost spus undeva de un poet grec: că din cauza lui Patrocle fiecare și-a jelit propriile nenorociri" 118 .
„Lăsând deoparte toate acele locuri care arată ce raționament avea Sfântul Chiril despre anatema lui Teodor, ei folosesc doar pe cele spuse după prudență, pentru a-i scoate complet din eroarea nestoriană pe cei care erau încă reținuți în ea și pentru a înfrâna tulburările pe care le așteptau de la eretici. Prin urmare, Proclu de sfântă pomenire, primind scrisoarea Sfântului Chiril, primind și foarte multe cereri de la răsăriteni ca nici Teodor, nici scrierile sale nelegiuite să nu fie anatematizați, scrie și îi convinge să anatematizeze cel puțin blasfemiile lui Teodor și să se arate liberi de o astfel de suspiciune. Și întrucât nu au acceptat o poruncă atât de prudentă a lui Chiril și a lui Proclu de sfântă pomenire, ci dimpotrivă au continuat să apere chiar și blasfemiile lui Teodor și au spus că sunt de acord cu cele scrise de sfinții părinți: atunci Sfântul Chiril, văzând impietatea crescândă și temându-se prin urmare de insulta celui mai simplu, a fost nevoit să scrie cărți împotriva lui Teodor și împotriva blasfemiilor sale, iar după moartea aceluiași Teodor să-l arate ca eretic și nelegiuit și blasfemii mai mult decât păgânii și mai mult decât evreii, în următoarele cuvinte: „Cerurile s-au înspăimântat de aceasta și s-au cutremurat foarte tare, zice Domnul" (Ieremia 2:12). O, hulă nesuferită! O, limbă care grăiești lucruri rele împotriva lui Dumnezeu și minte care înalță cornul în sus (Psalmul 74:6)! Nu-ți este de ajuns că Domnul slavei a fost pironit pe lemn? Tu nu-L numești nici Fiu adevărat, nici Dumnezeu; dar noi credem că El este Fiul adevărat și Dumnezeu, palatul și creatorul tuturor lucrurilor. Căci El nu a fost un simplu om, ci în chip de om, Cuvântul de la

Dumnezeu Tatăl, care nu a suferit nicio schimbare la față sau schimbare în trup, ci a fost unit cu el, după mărturia Sfintei Scripturi. El a fost Cel ce a pătimit în trup și a fost spânzurat pe lemn și totuși a făcut minuni în Egipt, arătându-Și slava în toate lucrurile prin înțeleptul Moise" 119 .
Și același Sfânt Chiril scrie împotriva lui Teodor și a blasfemiilor sale:
„Fiți treji" (1 Petru 5:8), voi, cei beți de vinul vostru! - să exclame cineva către cei ce se înșeală atât de mult; - puneți o ușă și un gard înaintea gurii voastre, omule (Psalmul 140:3); nu vă mai ridicați cornul și nu mai spuneți minciuni împotriva lui Dumnezeu (Psalmul 74:6)! Până când veți batjocori pe Hristosul cel suferind? Țineți minte ce a scris dumnezeiescul Pavel: „Când păcătuiți împotriva fraților voștri și le loviți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos" (1 Corinteni 8:12). Voi mai spune ceva din cărțile profetice: prin voi a fost îndreptățită Sodoma (Ezechiel 16:53), ați întrecut vorbirea păgânilor împotriva lui Hristos, care socoteau crucea o nebunie (1 Corinteni 1:23); „Ai arătat că nu este nimic vinovat în mândria iudaică. Încerci să-L micșorezi și, pe cât depinde de tine, să-L umilești până la punctul de a-L necinsti pe Cel căruia îi aparține scaunul cel mai înalt și care are acest scaun la Dumnezeu și Tatăl. Căci cel mai înțelept Pavel zice despre Cel ce a înviat din morți că șade pe tronul Dumnezeirii" (Evrei 1:2) 120 .
Și Proclu, cel de sfântă pomenire, vorbește astfel împotriva lui Teodor și a impietății sale în cartea sa către armeni:
„Să fugim de râurile furtunoase și murdare ale minciunilor, de sectele care Îl atacă pe Dumnezeu: vorbesc despre furia lui Arie, care dezbină Treimea indivizibilă, despre îndrăzneala lui Eunomie, care îmbrățișează cu cunoaștere firea de neînțeles, despre nebunia lui Macedonie, care desparte de Dumnezeire Duhul care purcede în mod inseparabil, și despre acea hulă nouă și recentă care depășește cu mult hula evreilor. Căci primii îl tăgăduiesc pe Cel ce este cu adevărat Fiul, luând mlădița de la rădăcină; dar aceștia, în locul Celui ce este, introduc un altul, batjocoresc firea curată, ca purtând mulți copii. Să spunem așadar împreună cu Pavel: «Hristos este pacea noastră, care a făcut din amândoi unul» (Efeseni 2:14). Căci El a făcut din evreu și din neam prin botez un singur om nou, unind prin virtute ceea ce era distinct în conviețuire. Cei care inventează o nouă impietate să se teamă de condamnare, conform căreia ceea ce este diferit se unește în armonie, iar Cel ce a unit se împarte, după eforturile lor, în dualitate" 121 .
Și din nou, în scrisoarea sa către Ioan, episcopul Antiohiei, împotriva acelorași blasfemii ale lui Teodor, spune astfel:
„Mulți de aici, nu numai laicii din Edessa și călugării, ci chiar și persoanele cele mai distinse și faimoase din serviciul militar, în care se aprinde un zel arzător pentru adevărata credință, îl numesc cu voce tare pe Episcopul Iva al Edessei cel mai pios, doar pentru că iubește nebunia lui Nestorie, astfel încât unele capitole pe care le-am trimis evlaviei voastre împreună cu cartea scrisă de mine armenilor, capitole stupide și ignorante și pline de toată impietatea, le-a tradus în limba siriană și le-a trimis peste tot, pentru ca mulți simpli, care cu o ureche lipsită de experiență acceptă răul de la oamenii răi, să fie convinși să gândească într-un mod care este interzis în Biserica lui Dumnezeu. Când îi recunoști după ce citești, atunci grăbește-te cu toată graba să-l convingi să semneze cartea scrisă armenilor, iar vorbele deșarte, sau mai degrabă monstruozitatea, sau, mai corect spus, evreii. După ce a condamnat răutatea acestor capitole, cu o voce vie și o mână sănătoasă le-a anatematizat nebunia."
Și după puțin timp: „Deci, El este singurul Fiu născut. Dar unii cred altfel: fiind părinții acestor capitole printr-o minte pervertită și o nebunie a gândului, au devenit tații unor copii prematuri nelegiuiți și distructivi. Prin urmare, dacă numitul tovarăș de

slujbă Iva cunoaște acele capitole care au fost vărsate spre distrugerea celor care citesc și ascultă, atunci, cred eu, el, ca un om prudent și crescut din copilărie în dumnezeiasca Scriptură, se întoarce și le respinge; să arate cu o voce îndrăzneață și cu o față nerușinată că este înțelept în sufletul său, respingând și călcând în picioare toate capitolele atașate scrisorii către armeni, ca fiind tocmai întemeieri și născociri ale nebuniei diavolului și considerându-le pe toate vrednice de anatemă."
„Să spună, așadar, cei care folosesc cuvintele Sfinților Chiril și Proclu, scrise despre Teodor, dacă nu este numărat printre evrei, sau printre păgâni, sau printre sodomiți și eretici; și, mai mult, depășind impietatea tuturor în măreția blasfemiilor sale și devenind părintele acestor blasfemii prin mintea sa pervertită și nebunia în gândire, fiind Părintele unor avorturi impie și autodistructive și scuipând astfel de blasfemii pentru distrugerea celor care le citesc, a fost supus anatemei. Se știe că cel care s-a arătat nelegiuit este complet separat de Dumnezeu, așa cum este separat și cel care este anatematizat ca nelegiuit. Căci anatema nu înseamnă altceva decât excomunicarea de la Dumnezeu. Și dacă din prudență părinții au spus ceva pentru a-i îndepărta în acel moment pe apărătorii lui Nestorie de la eroarea sa; totuși, din moment ce cuvintele nu au fost primite și timpul care necesita prudență a trecut, au început lucrarea desăvârșită și au scris cele spuse mai sus, împotriva lui și a scrierilor sale nelegiuite, deja după moartea sa, la fel cum" Apostolul Pavel, deși pentru o vreme a cedat circumcizia evreilor și chiar el însuși din prudență l-a circumcis pe Timotei, totuși, mai târziu, învățând ce este desăvârșit, în Epistola către Galateni spune: „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă circumcizați, Hristos nu vă folosește la nimic. Și iarăși mărturisesc oricui este circumcis că este dator să păzească toată Legea. Voi sunteți lipsiți de Hristos, care este socotit neprihănit prin Lege; ați căzut prin har. Căci noi, prin Duhul, prin credință, așteptăm neprihănirea. Căci în Hristos Isus nici circumcizia, nici necircumcizia n-au niciun folos, ci credința care lucrează împreună prin dragoste" (Galateni 5:2-6). Din nou: „Dar eu, fraților, măcar că propovăduiesc încă circumcizia, de ce sunt încă prigonit? Fiindcă pricina de poticnire a crucii este destrămată. „O, de vor fi nimiciți cei ce vă strică pe voi!" (Galateni 5:11-12)! Și iarăși, de dragul unor prudențe, după ce S-a curățit împreună cu alții în templu (Faptele Apostolilor 21:26), după ce a adus și jertfele legale stabilite pentru curățire și coborând cu dispreț față de cei slabi, El îi corectează din nou, spunând în Epistola către Coloseni: „Nimeni să nu vă judece deci în mâncare sau în băutură, sau în ce privește partea de praznic, sau de luni noi, sau de Sabate, care sunt umbra lucrurilor viitoare" (Coloseni 2:16-17). Și iarăși: „Dacă ați fost morți împreună cu Hristos față de învățăturile lumii, de ce vă certați, ca și cum ați trăi în lume? Nu vă atingeți, nu gustați, nu atingeți, ci „toate sunt prefăcute în stricăciune prin folosință, după poruncile și învățăturile oamenilor" (Coloseni 2:20-22)). Apostolul, respingând prin aceasta ordinea juridică și, ca să zicem, corporalul din lege, învață că prudența este uneori utilă la momentul potrivit, iar alteori produce ofensă prin natura timpului. Căci atunci când este necesar să-i învățăm pe cei ignoranți sau pe cei care greșesc, atunci prudența este foarte utilă. Dar când vine timpul perfecțiunii în știință, atunci, lăsând deoparte indulgența, ne apropiem de perfecțiunea dogmelor. Totuși, nimic nu ne împiedică să-i convingem pe apărătorii lui Teodor și ai scrierilor sale prin alte exemple că nu servește deloc în folosul celor care acționează cu nelegiuire, dacă unii, fie din ignoranță, fie din prejudecată, fie și din oarecare prudență, se întâmplă să scrie ceva pentru ei. Astfel, Sfântul Vasile a scris ceva despre Apolinarie, dar prin aceasta nu l-a eliberat de condamnare. Iată ce i-a scris Vasile lui Patrofil, episcopul Megarei: „A trecut puțin timp după ce am plecat în Cilicia și m-am întors de acolo și, dintr-o dată, am primit o scrisoare care conținea un refuz de a comunica cu mine. Și motivul

rupturii este, spun ei, că i-am scris lui Apollinaris și am avut comunicare cu colegul nostru preot Diodorus. Dar nu l-am considerat niciodată pe Apollinaris un dușman și, dintr-un alt motiv, îl respect pe acest om. Totuși, nu am astfel de legături cu el încât să-mi asum eu însumi ceea ce este acuzat: pentru că, citind unele dintre scrierile sale, eu însumi îl pot acuza de altceva. ” 122

„Și Atanasie i-a scris diverse scrisori lui Apollinaris, ca unul care avea aceeași părere în credință; și totuși, după moartea lui Apollinaris, a scris și cărți întregi împotriva lui, aflând despre blasfemiile din scrierile sale; și pentru Apollinaris nu a existat niciun beneficiu din ceea ce i se scrisese înainte, ca unul care avea aceeași părere în credință. Și Leon, sfântul papă al Romei antice, l-a primit pe Eutihie și, în răspunsul său, l-a aprobat, dar apoi l-a condamnat și l-a anatematizat ca eretic. Și îi găsim pe mulți alții anatematizați și după moarte. În mod similar, dacă cineva se întoarce la vremurile sfintei amintiri a lui Teofil sau înainte, va descoperi că Origen a fost anatematizat după moarte: dar acum acest lucru i-a fost făcut de sfințenia ta și de Vigilius, cel mai pios papă al Romei antice. Apărătorii lui Teodor s-au angajat, de asemenea, să prezinte decretele lui Ioan, sfânta amintire a episcopului Constantinopolului, ca și cum ar fi fost scrise lui Teodor și ar conține laude la adresa acestui Teodor. Și că sunt false, este mărturisit de de către cei care au scris cu grijă istorii bisericești, relatând clar că către Teodor de Mopsuestia, când a părăsit viața pustnică, a fost scrisă o epistolă lungă și foarte utilă de Ioan. Și, de asemenea, Teodor însuși, în istoria sa bisericească 123, a menționat viața pe care Ioan și Teodor au petrecut-o împreună într-o mănăstire: acest lucru este dovedit direct de acea epistolă, chemându-l de la viața lumească la viața castă într-o mănăstire. Să admită oricine că a fost scrisă către Teodor însuși, ceea ce nu este așa; dar este adevărat că Ioan, care în timpul întregii sale slujbe preoțești a explicat corect cuvântul adevărului, știind că Teodor compusese astfel de blasfemii, i-a scris o astfel de epistolă. Și ceea ce spun unii, că Teodor a murit în comuniune și pace cu bisericile, este o minciună și mai multă calomnie împotriva Bisericii. Căci a murit în comuniune și pace cu bisericile, care până la moartea sa au păstrat și au predicat dogmele drepte ale Bisericii. Dar faptul că Teodor nu a păstrat și nu a predicat dogmele drepte ale Bisericii, este cunoscut și din blasfemiile sale. Cu toate acestea, Grigore de Nyssa oferă și dovezi apărătorilor Impietatea lui Apollinaris, care acuză preoții Bisericii din cauza lui Teodor din Mopsuestia și prezintă blasfemiile sale, în care s-a arătat clar că cinstește doi fii. Acest Grigore în scrisoarea către Teofil spune astfel:

„Apărătorii opiniilor lui Apollinaris, prin plângerea depusă împotriva noastră, încearcă să-și stabilească opinia că Cuvântul este trupesc, iar Domnul veacurilor este fiul omului, iar divinitatea Fiului este muritoare. Căci spun că unii din Biserica Catolică venerează în dogmă doi fii: unul prin natură și celălalt primit mai târziu prin adopție. Nu știu de la cine au auzit așa ceva și cu ce față se opun. Căci nu am cunoscut încă pe nimeni care să fi îndrăznit să rostească astfel de cuvinte. Totuși, din moment ce cei care aduc o astfel de acuzație împotriva noastră își confirmă opiniile prin faptul că par să atace o astfel de eroare, ar fi bine dacă perfecțiunea voastră în har ar găsi ocazii, așa cum Duhul Sfânt o pune în mintea voastră, și i-ar convinge pe cei care o aplică calomnios Bisericii lui Dumnezeu, că nu există o astfel de dogmă și că nu este propovăduită printre creștini.”

„Așadar, când Sfântul Grigorie spune cu voce tare că creștinii nu au o dogmă precum cea pe care o au închinătorii celor doi fii, iar Teodor îl onorează în toate scrierile sale, atunci cum încearcă ei să spună că un astfel de om nelegiuit și blasfemiator a murit în comuniune cu bisericile, când sfinții părinți nu i-au acceptat nici măcar pe cei care au spus sau au scris că nelegiuitul Teodor în cărțile sale a expus ceea ce era în acord cu

Atanasie, Vasile, Grigorie și alții? Și pe bună dreptate. Căci cei care au scris astfel, au raționat contrar învățăturii pioase a predicatorilor - sfinții părinți, așa cum poate găsi oricine vrea să compare cu scrierile sfinților părinți menționate anterior ceea ce aparține lui Teodor. El și-a umplut scrierile cu blasfemie excesivă, le-a publicat spre distrugerea celor care citesc și sunt de acord cu impietatea sa; iar aceia, cei mai mari luminatori ai Bisericii, numiți pe acoperișurile înalte ale creațiilor lor, ferm zidiți, au propovăduit evlavia cu cele mai mari pericole și toată îndrăzneala. Așadar, se cuvine sfinteniei voastre să respingeți ceea ce este scris pentru eretici și să urmați în toate tradiția Bisericii, ceea ce cu siguranță veți face, și să justificați Biserica de acuzația care este" adusă împotriva ei din cauza lui Teodor și a scrierilor sale."
Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre notari, a spus: „Avem înaintea noastră și actele compilate în Mopsuestia la piosul conciliu al regiunii celei de-a doua Cilicii, din care se arată că din cele mai vechi timpuri numele lui Teodor a fost exclus din dipticele sacre." Sfântul conciliu a spus: „Să fie citite cu voce tare." Și Teodul, cel mai venerabil diacon și notar, le-a luat și a citit:
O copie a celei mai înalte scrisori scrise către preafericitul Ioan, episcopul mitropoliei 124 .
„Înștiințăm sfinția voastră să adunați pe toți cei mai pioși episcopi care au venit în orașul Mopsuestia de la conciliul vostru, să faceți o investigație atentă, împreună cu toți bătrânii prezenți acolo, fie clerici, fie laici, și să aflați de la ei dacă știu din ce moment numele lui Teodor a fost exclus din dipticele sacre. Dar dacă nu-și amintesc când s-a făcut acest lucru, atunci să declare același lucru, că nu cunosc numele lui Teodor introdus sau proclamat în dipticele sacre, și să vă fie prezentate dipticele însele, astfel încât să știți cine a fost introdus în locul lui. După ce au primit astfel de declarații în timpul procedurilor și le-au adăugat la rapoartele voastre, să semneze atât sfinția voastră, cât și ceilalți episcopi prea pioși; și astfel să trimiteți unul (raport) către noi, iar celălalt către preasfințitul papă. Și să fie clar acest lucru, și fiecare dintre cei care declară să spună și să explice câți ani; iar voi, în declarațiile voastre, să indicați punctul menționat și pe cine ați găsit introdus în locul lui Teodor. De asemenea, i-am scris nobilului om Marfanius, pentru ca acest lucru să se facă fără nicio întârziere și să fie trimis la" „noi." Am citit-o. Dat în ziua a zecea a calendelor lui iunie, la Constantinopol, în al douăzeci și patrulea an al domniei suveranului nostru Justinian, constantul August, în al nouălea an după consulatul celui mai ilustru om Vasile 125 .
Către Cosma, preasfințitul episcop al Mopsuestiei 126 .
„Înștiințăm sfinteniei voastre că am poruncit preafericitului Ioan, mitropolit al orașului Anazarb 127 , să adune toți episcopii din regiune, să vină în orașul vostru și să facă o investigație precisă, împreună cu adunarea tuturor bătrânilor care sunt cu voi, fie clerici, fie laici, și să afle de la ei dacă știu din ce moment numele lui Teodor a fost exclus din dipticele sacre; dar dacă nu-și amintesc momentul în care s-a întâmplat chiar acest lucru, atunci să declare și ei că nu cunosc numele lui Teodor inclus în dipticele sacre sau proclamat în biserică. Prin urmare, preasfintele diptice trebuie să fie prezentate și ele, astfel încât toți cei mai pioși episcopi să știe în ce ordine sunt citite numele episcopilor în diptice. Acest lucru trebuie să vă fie clarificat prin raportul vostru. După ce primiți declarațiile în timp ce se desfășoară problema și după ce le-ați atașat rapoartelor voastre, semnați toți episcopii adunați și astfel trimiteți unul (raport) nouă și celălalt preasfințitului papă. Și acest lucru să fie clar în declarațiile lor - astfel" „că fiecare spune și explică câți ani." Am citit. Dat în ziua a unsprezecea a calendelor lui iunie, la Constantinopol, în al douăzeci și patrulea an al domniei

suveranului nostru Justinian, constantul August, în al nouălea an după consulatul celui mai faimos om Vasile.
Catedrala din Mopsuestia:
În anul al douăzeci și treilea al domniei sfântului și preacuviosului nostru Împărat Flavius Justinian, veșnic August și Împărat, în al nouălea an după consulatul preacuviosului om Flavius Vasile, în a cincisprezecea zi înainte de Calendele lui iulie, în a șaptesprezecea zi a lunii iunie, a treisprezecea indiction a lunii viitoare, în colonia iubitoare de Hristos Mopsuestia, în preacuviosul tribunal al venerabilului episcop, sub președinția lui Ioan, preacuviosul și preasfântul episcop al mitropoliei, în întâlnirea lui Toma, preacuviosul episcop al orașului Egeea, și a lui Ștefan, preacuviosul episcop al orașului Castabalaia, și a lui Niceta, preacuviosul episcop al lui Epifanie, și a lui Andrei, preacuviosul episcop al Flaviei, și a lui Procopie, preacuviosul episcop al Irenopolisului, 129 și a lui Urbicius, preacuviosul episcop al orașului Alexandria, și a lui Antoninus, preacuviosul episcop al Roseei, și a lui Cosma, preacuviosul episcop al orașului Mopsuestia, precum și a ilustrului om. Martanius, comandantul gărzii curții, și toți cei mai pioși prezbiteri, în prezența tuturor celor mai pioși diaconi, subdiaconi și cititori ai preasfintei biserici a orașului Mopsuestia menționat anterior, mai mult în prezența lui Eumolpius și Teodor, cei mai glorioși comandanți militari, și a lui Ipatius și Pavel, cei mai glorioși tribuni, a lui Eusebon, cel mai glorios curtean, a lui Pavel, venerabilul om, apărătorul, și a lui Ștefan, cel mai vrednic de laudă, și a lui Pavel, numit Neonis, și a altor locuitori vrednici de laudă ai aceluiași oraș Mopsuestia, Iulian, diaconul și notarul, a spus: „Înalta poruncă a prealuminosului și iubitorului de Hristos suveran al nostru, poruncindu-vă vouă și sfântului vostru consiliu să faceți ceva în privința lui Teodor, care a fost anterior episcop al acestui oraș Mopsuestia; iar nobilul om Martanius a trimis această poruncă sfinției voastre, care se afla în metropolă; după ce a primit-o, sfinția voastră, grăbindu-se cu gata să îndeplinească instrucțiunile conținute în ea, a scris imediat tuturor celor mai sfinți episcopi din regiune, îndemnându-i să vină repede în acest oraș al „Mopsuestia și faceți ceea ce a fost cel mai înalt poruncit. Și o scrisoare similară a fost scrisă de evlavia sa către Cosma, cel mai pios episcop al acestui frumos oraș Mopsuestia. Așadar, când s-a întâmplat aceasta în acest fel, după cum vedeți, toți cei mai sfinți episcopi ai regiunii sunt prezenți, precum și nobilul om Martanius, chiar cel căruia i s-a poruncit prin cel mai înalt ordin să îndeplinească ceea ce a fost cel mai înalt ordin. Cu toate acestea, din ordinul dumneavoastră, sunt prezenți toți clericii cel mai pios al sfintei biserici a acestui oraș, precum și apărătorul ei, un om venerabil, și, în plus, cei mai glorioși conducători și locuitori vrednici de laudă ai acestuia, și cei pe care apărătorul, considerându-i cei mai vechi, ni i-a prezentat. Avem ambele aceste ordine pioase la îndemână și prezentăm chiar acest lucru la ordinul sfinției voastre.”
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Justinianopolului, Toma, Episcopul Egonului, Ștefan, Episcopul Castabaliei, Niceta, Episcopul Epifaniei, Andrei, Episcopul Flaviei, Procopie, Episcopul Irenopolei , Urbicius, Episcopul orașului Alexandria, Antoninus, Episcopul Roșiei și Cosma, Episcopul Mopsuestiei, au spus: „Înainte de toate, Împăratul nostru cel preaiubitor de Hristos și preamilostiv arată întotdeauna râvnă pentru Dumnezeu, grijă neobosită și evlavie ireproșabilă. De aceea, când apărea vreun obstacol pentru binele sfintelor biserici, își arăta obișnuita și cu adevărat plăcută lui Dumnezeu grabă. Așadar, noi, împlinind poruncile pioase și plăcute lui Dumnezeu date de Împărat, vom face cu sârguință tot ce se cuvine cu dreptate domniei sale. Și astfel, după ce vom aduce în centrul dumnezeiești Scripturi și după ce vom prezenta dovezi din ea, «să fie vestite preapioasele porunci ale preamilostivului împărat și precedate de fapte».”

Și sfintele Evanghelii au fost scoase la mijloc și cele mai pioase porunci au fost citite și prefațate.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu episcop, și ceilalți episcopi preacinstiți au spus: „Acești oameni preacinstiți, numiți să investigheze și să hotărască acele puncte care au fost cerute de cel mai pios împărat și având cunoștințe exacte după vârsta lor, trebuie să-și explice numele și ce grad de preoție au. Prin urmare, cel mai onorabil apărător al bisericii să-i separe pe cei care sunt de vârstă înaintată de restul."
Eugeniu, diacon și apărător al sfintei biserici mopsuestiane, a spus: „După cuvintele sfinției voastre, i-am separat de ceilalți pe cei mai venerabili prezbiteri și diaconi de vârstă înaintată și stau așa cum vedeți."
Sfinții episcopi au spus: „făcă-se ce se prezintă".
Martiriu a spus: „Mă numesc Martiriu, prezbiter al acestei sfinte biserici." Paulinus 132 a spus: „Mă numesc Paulinus, prezbiter al acestei sfinte biserici." Ștefan a spus: „Mă numesc Ștefan, prezbiter al acestei preasfinte biserici." Olimpius a spus: „Mă numesc Olimpius, prezbiter al acestei preasfinte biserici." Ioan a spus: „Mă numesc Ioan, prezbiter al acestei sfinte biserici." Toma a spus: „Mă numesc Toma, prezbiter al acestei sfinte biserici." Teodor a spus: „Mă numesc Teodor, prezbiter al acestei sfinte biserici." Toma a spus: „Mă numesc Toma, prezbiter al acestei sfinte biserici." Eudoxie a spus: „Mă numesc Eudoxie, prezbiter al acestei sfinte biserici." Pavel a spus: „Mă numesc Pavel, prezbiter al acestei sfinte biserici." Teodor a spus: „Mă numesc Teodor, prezbiter al acestei sfinte biserici." Paregorie a spus: „Mă numesc Paregorie, arhidiacon al acestei sfinte biserici." Ioan a spus: „Mă numesc Ioan, diacon al acestei sfinte biserici." Teodor a spus: „Mă numesc Teodor, diacon, născut în acest oraș." Pavel a spus: „Mă numesc Pavel, diacon, născut în acest oraș." Ioan a spus: „Mă numesc Ioan, diacon, născut în acest oraș." Toma a spus: „Mă numesc Toma, diacon, născut în acest oraș."
Prea sfinții episcopi au spus: „La fel să facă și cei mai glorioși conducători și locuitori vrednici de laudă ai orașului, pe care venerabilul apărător i-a declarat bătrâni ai acestui oraș, iar cei separați de ceilalți să-și spună numele și statutul."
Eumolpius a spus: „Numele meu este Eumolpius, general și m-am născut în acest oraș." Teodor a spus: „Numele meu este Teodor, general și m-am născut în acest oraș." Eusebona a spus: „Numele meu este Eusebona, curtean și m-am născut în acest oraș." Stephanus a spus: „Numele meu este Stephanus, prefect și m-am născut în acest oraș." Paul a spus: „Numele meu este Paul, supranumit Neonis, și m-am născut în acest oraș." Anatolius a spus: „Numele meu este Anatolius, comandant și m-am născut în acest oraș." Marinus a spus: „Numele meu este Marinus și m-am născut în acest oraș." Eustachius a spus: „Numele meu este Eustachius, supranumit Rhoda, și m-am născut în acest oraș." Anatolius a spus: „Numele meu este Anatolius și m-am născut în acest oraș." Rufinus a spus: „Mă numesc Rufinus, arhitect, născut în acest oraș." Comita a spus: „Mă numesc Comita, avocat și deputat al acestui oraș." Teodor a spus: „Mă numesc Teodor, avocat, născut în acest oraș." Ioan a spus: „Mă numesc Ioan, notar, născut în acest oraș." Addaeus a spus: „Mă numesc Addaeus, cetățean." Marcu a spus: „Mă numesc Marcu, prefect, născut în acest oraș." Ioan a spus: „Mă numesc Ioan, purtător (de morți), născut în acest oraș." Niceta a spus: „Mă numesc Niceta, notar, născut în acest oraș."
Prea sfinții episcopi au spus: „Întrucât venerabilul apărător al acestui oraș este aici și a auzit cele spuse de notarii noștri, atunci, pe lângă acestea, să ne declare mai clar cu glasul său dacă îi recunoaște dintre acei oameni care le-au fost arătați acum pe bătrânii acestui oraș".

Pavel, prefectul și apărătorul, a spus: „Primind ordinul de la sfinţenia voastră, i-am prezentat pe cei mai glorioși și onorabili oameni pe care i-am putut găsi, cu adevărat cei mai bătrâni dintre laici; iar ei, întrebați înaintea Sfintelor Scripturi, despre starea lor, declară și explică mai exact atât împrejurările lor, cât și ceea ce știu ei înșiși, dobândind mai multă cunoștință prin ei înșiși."
Preasfinții episcopi au spus: „Preasfințitul custode al vaselor sacre ale acestei preasfinte biserici să ne aducă spre examinare și citire dipticele sale sacre, în care sunt scrise numele sfintei memorii a clerului acestui frumos oraș." Preotul și sacristanul Ioan a spus: „Prin porunca sfinției voastre am scos aceste diptice, cuprinse printre vasele sacre, pe care le păstrez la mine, și le prezint spre citire. Am și alte două caiete făcute din pergament, mai vechi decât cele care sunt acum aici și se citesc, și tocmai pe acestea le-am adus, după cum vedeți."
Prea sfinții episcopi au spus: „În auzul smereniei noastre și al acelor prea venerabili, prea glorioși și prea onorabili oameni care au fost aduși să dea mărturie, să se citească sfintele diptice, care proclamă enumerarea sfintei amintiri a clerului acestui oraș Mopsuestia, de unde se propovăduiește credința curată și ortodoxă, chiar și acelui cleric care a murit în prezentul al treisprezecelea indiciu." Și au fost citite; conținutul lor este următorul: „Pentru episcopii rămași în pace - Protogenes, Zosimus, Olympius, Chiril, Toma, Bassian, Ioan, Auxentius, Palatinus, Iacob, Zosimus, Teodor, Simeon." Dintr-un alt diptic: „Pentru lista episcopilor rămași în pace - Protogenes, Zosimus, Olympius, Chiril, Toma, Vassian, Ioan, Auxentius, Palatinus, Iacob, Zosimus, Teodor, Simeon." Și din alte diptice: „Pentru episcopii rămași în pace - Protogenes, Zosimus, Olympius, Chiril, Toma, Vassian, Ioan, Auxentius, Palatinus, Iacob." Prea sfinții episcopi au spus: „Să ni se prezinte spre citire și examinare acele diptice sacre, care sunt clar alcătuite, pentru ca fiecare dintre noi să le poată citi și privi." Și au fost prezentate prea sfinților episcopi. Prea sfinții episcopi au spus: „Are evlavia dumneavoastră altele mai vechi decât cele 133 prezentate?" Preotul și sacristanul Ioan au spus: „Am astfel de lucruri, domnule; le-am prezentat." Prea sfinții episcopi au spus: „Declară chiar acest lucru în fața dumnezeiești Scripturi care se află aici."
Preotul și sacristanul Ioan au spus: „Jur pe acest bun, nu am alte diptice mai vechi decât aceste 134 , ci tot ce am, le-am prezentat."
Prea sfinții episcopi au spus: „Când însăși chestiunea, întrucât se referă la mântuirea sufletului și poziția voastră cea mai onorabilă vă vor convinge să nu spuneți nimic altceva decât adevărul, atunci, fără îndoială, veți arăta o mare grijă pentru acuratețe. Orice gând nedrept să fie alungat din faptele care au loc acum și trebuie să confirmați cu jurăminte sincere ceea ce intenționați să spuneți. Fiecare, atingând Scriptura sfântă și necoruptă, să dea asigurarea, de dragul ei, că în faptele care au loc acum nu va spune nimic altceva decât ceea ce știe că este adevărat. Respectând aceeași fidelitate a jurământului, să dea și o explicație a vârstei lor și, urmând porunca celui mai pios suveran, să spună, dacă știu și își amintesc, în ce moment a fost exclus Teodor, care a fost odată episcop al acestui oraș, din dipticele sacre și cine i-a luat locul în aceste dipticele sacre."
Preotul Martiriu a zis: „Jur pe acest lucru bun că voi spune adevărul despre tot ce știu. Am cam optzeci de ani; sunt hirotonit cleric de mai bine de șaizeci de ani; și nu știu și n-am auzit că Teodor, care a fost odată episcop al acestui oraș, a fost proclamat în dipticele sfinte: dar am auzit că Sfântul Chiril, fost episcop al marelui oraș Alexandria, este pus în locul lui Teodor în dipticele în care sunt înscriși cei mai sfinți episcopi care au murit și chiar și astăzi este înscris și proclamat împreună cu ceilalți episcopi. Căci nu știu și n-am auzit că în orașul nostru a fost un episcop pe nume Chiril. Și că Teodor, care este inclus acum, a murit acum trei ani și era din Galatia."

Paulinus 135, prezbiterul a zis: „Jur pe această sfântă Scriptură, spun adevărul ceea ce știu. Sunt prezbiter al preasfintei biserici din Mopsuestia și am fost șaptezeci și nouă de ani; am fost în cler timp de patruzeci și nouă de ani și nu știu și nu am auzit că fostul Teodor, care a fost episcop în acest oraș, a fost proclamat în dipticele sacre ale preasfintei noastre biserici sau când numele său a fost exclus din diptice. Dar aud, când se citesc dipticele în serviciul divin, numele lui Chiril printre episcopii decedați. Dar că a existat un episcop Chiril în acest oraș, nu știu și nu am auzit."
Preotul Ștefan a spus: „Pe acest drept jur că tot ce știu spun adevărul. Am cam șaizeci și nouă de ani; am fost hirotonit preot acum trei ani și nu știu și nici nu am auzit vreodată că Teodor, care a fost odată episcop în orașul nostru, a fost numit în dipticele sacre. Dar am aflat, de când sunt numărat printre acești venerabili clerici, că atunci când a fost exclus dintre ei, în locul lui Chiril, episcopul orașului Alexandria, a fost inclus în dipticele sacre ale episcopilor decedați și chiar și astăzi este proclamat în locul lui. Dar că Chiril a fost episcop al orașului nostru, nu știu și nici nu am auzit vreodată. Teodor, care este înscris în dipticele sacre, a murit acum trei ani."
Preotul Olimpiu a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură că tot ce știu că spun este adevărat. Am șaizeci și cinci de ani, sunt considerat de cincizeci și cinci de ani în cler și nu știu dacă numele lui Teodor, care a fost odinioară episcop aici, este înscris în dipticele sacre și nu am auzit niciodată că a fost trecut vreodată pe listă; de la cei care au fost înaintea mea, am auzit că în locul lui a fost trecut Sfântul Chiril, care a fost episcop al orașului Alexandria. Dar când numele lui Teodor a fost exclus și Chiril a fost trecut în locul lui, nu-mi amintesc. Că Chiril a fost episcop în acest oraș, nu am auzit niciodată. Și cel care este numit acum Teodor în diptice a murit acum trei ani și era galatean."
Ioan preotul a zis: „Jur pe acest bine și pe Dumnezeu, care a vorbit prin această Scriptură, că spun adevărul. Am cam șaizeci și cinci de ani, sunt în cler de douăzeci și opt de ani și nu știam nici când eram laic, nici după ce am devenit cleric că Teodor, care a fost odată episcop al acestui oraș, este trecut în dipticele sacre, nici când a fost expulzat; știu însă că în diptice, printre ceilalți episcopi ai orașului nostru, este proclamat Sfântul Chiril, arhiepiscop al orașului Alexandria. Dar nu știu și nu am auzit de un episcop numit Chiril în orașul nostru. Cel care este numit acum Teodor în diptice a murit acum trei ani și era din Galatia."
Toma, prezbiterul, a zis: „Jur pe această sfântă Scriptură și pe Dumnezeu, care a vorbit prin ea, că spun adevărul despre tot ce știu. Am șaizeci de ani; și în cler, deși păcătos, sunt de cincizeci și cinci de ani; și nu știu și nu am auzit că numele fostului Teodor, care a fost episcop aici, a fost proclamat în sfintele diptice, nici când a fost exclus, nici cel care l-a exclus. Am auzit de la bătrâni că în sfintele diptice, în numărul episcopilor orașului nostru, în loc de Teodor, este inclus Chiril, care a fost episcop al orașului Alexandria, care este proclamat până în ziua de azi; dar că Chiril a fost episcop aici, nu am auzit și nu știu. Același Teodor, care este numit acum alături de episcopii decedați, care trebuie să fi venit din Galatia, a murit acum trei ani."
„Teodor preotul a zis: «Jur pe acest bine, tot ce știu că spun este adevărat. Am cam șaizeci și doi de ani; sunt în venerabilul cler al acestei preasfinte biserici de cincizeci și cinci de ani și n-am auzit niciodată ca numele fostului Teodor, care a fost episcop aici, să fi fost inclus în dipticele sacre sau citit. Am auzit din cele mai vechi că în loc de Teodor, Sfântul Chiril, episcop al Alexandriei, a fost inclus printre ceilalți episcopi. Dar că Chiril a fost în biserica noastră, nu știu și nu am auzit. Același Teodor, care este acum inclus în diptice, a fost galatean și a murit acum trei ani.»"
Toma Prezbiterul a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură, tot ce știu că spun este adevărat. Am cam șaizeci de ani; sunt în cler de cincizeci de ani și nu știu și nu am

auzit de Teodor, care a fost odată episcop al orașului nostru, care a fost inclus (în diptice), și nu am auzit să fi fost citit împreună cu clerul decedat al orașului nostru. Și dacă a existat în orașul nostru un episcop pe nume Chiril, nu știu și nu am auzit vreodată. Același Teodor, care este citit acum în dipticele sacre, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Preotul Eudochie a zis: „Jur pe Sfânta Scriptură, spun adevărul. Sunt în clerul preasfintei biserici de patruzeci și doi de ani; și am șaizeci și trei de ani, și nici când eram laic, nici când am devenit cleric, nu știam că fostul Teodor, care a fost episcop aici, a fost înscris sau proclamat aici în dipticele sacre; nici nu știu când sau cine l-a exclus din dipticele sacre. Dar aud că în dipticele episcopilor decedați ai orașului nostru, este proclamat Chiril, episcop al Alexandriei, pentru că nu am auzit și nu știu că în orașul nostru a existat un episcop cu numele de Chiril. Același Teodor, care este proclamat în diptice, a murit acum trei ani, era din Galatia."
Pavel, prezbiterul, a zis: „Jur pe acest lucru bun că spun adevărul despre tot ce știu. Am cincizeci și opt de ani; sunt în cler de douăzeci și opt de ani și nu știu dacă Teodor, care a fost odată episcop al orașului nostru, a fost proclamat în dipticele sacre, nici nu știu pe cine a fost inclus în locul lui. Teodor, care este citit acum, era din Galatia și a murit acum trei ani."
Preotul Teodor a zis: „Jur pe acest lucru bun că spun adevărul tot ce știu. Am cam cincizeci și doi de ani; de când am devenit cleric, douăzeci și opt de ani; și nu știu și nu am auzit, nici când eram laic, nici de când am devenit cleric, că Teodor, care a fost odată episcop al orașului nostru, a fost citit sau înscris în sfintele diptice. Am auzit de la bătrâni că Sfântul Chiril, episcop al Alexandriei, a fost trecut în locul său în sfintele diptice ale episcopilor decedați ai orașului nostru. Același Teodor, care este trecut în sfintele diptice, a murit acum trei ani; el a fost episcopul nostru și a venit din Galatia."
Arhidiaconul Paregorie a spus: „Jur pe acest bine, spun adevărul. Am șaizeci și șase de ani; sunt numărat printre venerabilii clerici de douăzeci și opt de ani și nu știam, nici când eram laic, nici după ce am devenit cleric, că numele lui Teodor, care a fost anterior episcop aici, era inclus în sfintele diptice și nu l-am auzit citindu-se. Am auzit de la bătrâni că în locul său a fost inclus episcopul orașului Alexandria, Sfântul Chiril, care este încă proclamat. Dar că episcopul Chiril a fost aici, nu știu și nu am auzit. Același Teodor, care este citit acum în sfintele diptice, a fost un galatean care a murit acum trei ani."
Ioan diaconul a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură că spun adevărul tot ce știu. Am cincizeci și opt de ani: sunt numărat printre venerabilii clerici de patruzeci și opt de ani și nu știu și nu am auzit ca numele lui Teodor, care a fost fost episcop aici, să fi fost inclus în dipticele sacre și că a fost proclamat. Am auzit odată că în locul lui a fost inclus Sfântul Chiril al Alexandriei , care este încă proclamat, dar nu știu și nu am auzit că a fost un episcop Chiril aici. Același Teodor, care este citit acum în dipticele sacre, a fost un galatean care a murit acum trei ani."
Toma diaconul a zis: „Jur pe această Sfântă Scriptură că spun adevărul. Am cincizeci și cinci de ani; sunt în cler de patruzeci și nouă de ani și nu știu și nu am auzit că Teodor, care a fost odată episcop al orașului nostru, a fost înscris sau citit în sfintele diptice. Am auzit de la oameni mai în vârstă că fericitul Chiril, marele preot al Alexandriei, a fost înscris în locul lui, care este citit până în ziua de azi în sfintele diptice împreună cu episcopii rămași în viață ai orașului nostru. Dar că Chiril a fost episcop în orașul nostru, nu știu și nu am auzit. Același Teodor, care este citit acum în sfintele diptice, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Ioan Diaconul a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură că spun adevărul. Am cam șaizeci și cinci de ani; sunt în cler de cincizeci de ani și n-am auzit niciodată de

Teodor în dipticele sfinte, care a fost odată episcop al orașului nostru; nu știu când a fost introdus Chiril în locul menționatului Teodor; dar știu că în diptice, în numărul episcopilor decedați ai orașului nostru, este proclamat Chiril, marele preot al Alexandriei, și este proclamat până în ziua de azi. Nu știu și nu am auzit de un episcop pe nume Chiril în orașul nostru. Teodor, care este citit acum în dipticele sfinte, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Pavel diaconul a spus: „Jur pe acest lucru bun pe care îl știu, adevăr spun. Am cam cincizeci și șase de ani: am fost numărat printre clerici acum douăzeci și trei de ani și nici când eram laic, nici după ce am devenit cleric, nu știam că Teodor, fostul episcop al orașului nostru, a fost trecut sau proclamat în dipticele sfinte. Am auzit că în locul menționatului Teodor, Sfântul Chiril, marele preot al orașului Alexandria, a fost trecut și proclamat în diptice în numărul episcopilor decedați ai orașului nostru și este citit chiar și astăzi. Dar dacă a existat un episcop în orașul nostru cu numele de Chiril, nu știu și nu am auzit. Același Teodor, care este citit acum în dipticele sfinte, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Prea sfinții episcopi au spus: „Ceea ce au spus cei mai venerabili clerici, după cunoștințele și memoria lor, arată forța a ceea ce se pune în discuție; rămâne ca problema de față să fie supusă și mărturiei celor care sunt în afara sfântului conciliu. Prin urmare, să fie aduși separat cei mai ilustri, venerabili și vrednici de laudă oameni prezenți, care s-au dovedit și ei mai în vârstă, și să declare atât timpul vieții lor, cât și tot ce știu în legătură cu problema care se desfășoară acum, confirmând mai întâi ceea ce intenționează să spună prin divină și venerabilă Evanghelie găsită aici."
Eumolpius, generalul, a zis: „Jur pe acest bine, spun adevărul despre tot ce știu. Am cam șaizeci de ani: sfințenia voastră știe că am fost în serviciul militar, îndeplinind cele mai înalte porunci, iar când am venit în acest oraș, fiind în comuniune cu sfânta biserică, nu am auzit niciodată că în dipticele sfinte s-a proclamat numele lui Teodor, care a fost, cum spun bătrânii, episcop al acestui oraș. Căci acel Teodor care se citește acum era din Galatia și a murit acum trei ani."
Teodor, comandantul militar, a spus: „Jur pe această sfântă Scriptură, tot ce știu, spun adevărul. Am cam patruzeci și cinci de ani și nu știu dacă numele lui Teodor, care, se spune, a fost odinioară episcop al orașului nostru, a fost citit în dipticele sacre. Teodor, care este acum înscris în diptice și este proclamat împreună cu episcopii decedați, era din Galatia și a murit acum trei ani."
Eusebon, curteanul, a spus: „Jur pe acest lucru bun – sfânta evanghelie, că tot ce știu și spun este adevărat. Din vremea când îmi amintesc și merg la sfânta biserică , nu știu dacă numele fostului Teodor, care, se spune, a fost episcop al acestui oraș, a fost proclamat în sfintele diptice; totuși, am mai mult de cincizeci de ani."
Ștefan Prefectul a spus: „Jur pe această sfântă Scriptură că spun adevărul despre tot ce știu. Am șaizeci și unu de ani; că numele lui Teodor, fostul episcop al Mopsuestiei, a fost citit în dipticele sacre, nu am auzit. Dar aud că în enumerarea episcopilor orașului nostru este proclamat Chiril, care, după cum spuneau bătrânii, a fost episcop al marelui oraș Alexandria, care este citit până în ziua de azi împreună cu episcopii rămași ai orașului nostru Mopsuestia; căci sunt obișnuit să primesc dumnezeiești și imaculatele taine, apropiindu-mă mai sincer decât cu curiozitate. Același Teodor, care este acum inclus, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Paul Neonis a spus: „Jur pe această sfântă Scriptură, tot ce știu, spun adevărul. Am șaptezeci de ani și nu știu și nu am auzit că fostul Teodor, care a fost episcop al orașului nostru, a fost proclamat în dipticele sacre, nici nu știu când a fost exclus sau cine a fost inclus în locul lui; aud doar că este proclamat acel Teodor din Galatia, care a murit acum trei ani."

Anatolie, căpetenia, a spus: „Jur pe această binecuvântare, spun adevărul. Am cam șaizeci de ani; nu știu dacă fostul Teodor al Antiohiei, episcop al orașului nostru, a fost citit în dipticele sacre, ci poate Teodor, care a murit acum trei ani, care era din Galatia."
Marinus Prefectul a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură că spun adevărul despre tot ce știu. Am cam șaizeci și trei de ani; și nu știu dacă numele fostului Teodor, care a fost episcop al acestui oraș, a fost trecut sau proclamat în dipticele sacre. Teodor, care se citește acum, era din Galatia și a murit acum trei ani."
Eustachie a spus: „Jur pe acest lucru bun pe care îl știu, spun adevărul. Am cam șaptezeci de ani; și nu știu dacă Teodor, care a fost odată episcop al orașului Mopsuestia, a fost inclus sau proclamat în dipticele sacre ale preasfintei noastre biserici. Același Teodor, care este citit acum în diptice, a murit acum trei ani și era din Galatia."
Anatolie a spus: „Jur pe această Sfântă Scriptură, tot ce știu spun adevărul. Am șaptezeci și trei de ani; și nu știu dacă fostul Teodor, care a fost episcop al orașului nostru, a fost pus în dipticele sacre ale Preasfintei Biserici sau dacă a fost proclamat. Dar cel care este numit acum este Teodor Galateanul, care a murit acum trei ani."
Rufin arhitectul a spus: „Jur pe această binecuvântare că spun adevărul tot ce știu. Am șaptezeci de ani; și nu am auzit sau știu de la părinții mei, nici nu am auzit de la nimeni altcineva, că numele lui Teodor, care a fost odată episcop aici, a fost inclus sau proclamat în dipticele sacre. Teodor, care este citit acum în dipticele sacre, a murit acum trei ani."
Comita, mijlocitorul treburilor și părintele orașului, a spus: „Jur pe această sfântă Scriptură, că spun adevărul despre tot ce știu. Nu știu și nu am auzit să se fi citit numele lui Teodor, care a fost odată, cum se spune, episcop al orașului nostru. Și eu am patruzeci și șase de ani."
Teodor, mijlocitorul pentru treburi, a spus: „Jur pe acest bine, că spun adevărul despre tot ce știu. Am cincizeci de ani și nu știu și nu am auzit ca numele fostului Teodor, care a fost, cum se spune, episcop în acest oraș, să fi fost trecut în dipticele sacre."
Ioan notarul a zis: „Jur pe această bunătate - sfânta evanghelie, că spun adevărul despre tot ce știu. Am cam șaizeci și șapte de ani; și nu știu să fi fost citit Teodor cel de dinainte, care a fost episcop al orașului nostru. Același Teodor, care este citit acum, este din Galatia: a murit acum trei ani și a fost episcopul nostru."
Addai a spus: „Jur pe această sfântă Scriptură, tot ce știu spun adevărul. Am șaizeci de ani; și nu știu și nu am auzit niciodată că numele lui Teodor, care a fost episcop aici, a fost proclamat în dipticele sacre. Acum trei ani, Teodor al Galatiei, care a fost episcop aici, a murit; el este proclamat împreună cu ceilalți episcopi decedați."
Marcu Prefectul a spus: „Jur pe acest lucru bun - sfânta Evanghelie, tot ce știu, spun adevărul. Am cincizeci și cinci de ani; și nu știu și nu am auzit ca în dipticele sfinte să fi fost citit fostul Teodor, care a fost episcop aici, cu excepția acelui Teodor Galateanul, care a murit acum trei ani."
Ioan portarul a zis: „Jur pe această Sfântă Scriptură că tot ce știu este adevărat. Am șaptezeci de ani și nu știu și nu am auzit ca în sfintele diptice să fi fost proclamat numele fostului Teodor, care a fost episcop aici, cu excepția acelui Teodor Galateanul, care a murit acum trei ani."
Notarul Nikita a spus: „Jur pe această binecuvântare că spun adevărul tot ce știu. Am cincizeci și patru de ani; și nu știu și nu am auzit ca numele fostului Teodor să fi fost citit în sfintele diptice ale preasfintei noastre biserici; dar Teodor, care este citit acum, este un episcop care a murit acum trei ani!"

Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Justinianopolis, și Toma, episcop al orașului Egeea, și Ștefan, episcop al Castabaleiei, și Nichita, episcop al Epifaniei, și Andrei, episcop al Flaviei, și Procopie, episcop al Irenopolisului, și Urbicius, episcop al orașului Alexandria, și Antoninus, episcop al Roseei, și Cosma, episcop al Mopsuestiei, au spus: „Nimeni nu poate nici închide, nici ascunde o cetate care stă sus, nimeni nu are puterea să întunece pentru totdeauna lumina adevărului. Căci lumina dreptei și neprihănitei credințe strălucește limpede și nu este acoperită de întunericul vreunui nor de erezie, iar acum se descoperă frumusețea adevărului și se arată foarte clar că fostul Teodor, care a fost episcop în acest oraș, în vremurile de demult nu a fost proclamat la sacramentul divin și a fost exclus din dipticele sacre, iar în locul lui a fost numit altul și în locul lui a fost înscris sfânta pomenire Chiril. Căci aceasta a fost dovedită clar și fără îndoială prin mărturia jurată a preacuviosului și..." oameni preaslăviți și vrednici de laudă care sunt acum puși la mijloc. Și noi înșine, având la îndemână dipticele sacre ale sfinților episcopi precedenți ai acestui oraș, am constatat cu adevărat că nu s-a făcut nicio mențiune despre fostul Teodor, ci că numele lui Chiril de sfântă memorie a fost introdus; și că dipticele sacre care au fost prezentate nu au fost falsificate, am văzut chiar din aspectul lor. Ele dovedesc clar că Chiril de sfântă memorie a fost introdus în locul altuia, deoarece nu exista niciun pastor cu același nume în acest oraș, conform a ceea ce dezvăluie puterea mărturiei. Afirmația martorilor a arătat, de asemenea, clar că Teodor care este scris la sfârșitul dipticelor sacre nu este fostul Teodor, ci cel care a murit acum trei ani, care era din Galatia, despre care știm și că a aparținut numărului nostru. Și astfel, după ce am dovedit acest lucru ca fiind adevăr, să-l informăm pe cel mai iubitor de Hristos și cel mai pios împărat al nostru despre toate, conform ceea ce a fost plăcut domniei sale creștine și în toate pe cel mai sfânt și mai binecuvântat papă al Romei antice. Și noi toți cu un glas implorăm cerul Dumnezeule, mântuiește, Doamne, pe împărat și „ascultă -l în ziua când te cheamă" (Psalmul 19:10).
„Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Justinianopolului 137 : actele menționate mai sus au fost îndeplinite în prezența mea și am semnat."
„Toma, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Egeea: în prezența mea au fost îndeplinite actele menționate mai sus și le-am semnat."
„Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Castabale; în prezența mea au fost îndeplinite actele menționate mai sus și le-am semnat."
„Nikita, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Epifaniei: în prezența mea" actele menționate mai sus au fost îndeplinite și am semnat."
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Flaviei: în prezența mea au fost îndeplinite actele menționate mai sus și le-am semnat.
„Procopie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Irenopolis: actele menționate mai sus au fost îndeplinite în prezența mea și le-am semnat."
„Urbicius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Alexandria: în prezența mea au fost îndeplinite actele menționate mai sus și le-am semnat."
„Antonin, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Rosea: actele menționate mai sus au fost îndeplinite în prezența mea și le-am semnat."
„Cosmas, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Mopsuestia: actele menționate mai sus au fost îndeplinite în prezența mea și le-am semnat."
Către cel mai pios și iubitor de Hristos suveran al nostru, onorat prin merite de sus, Flavius Justinian, August și Împărat, Ioan, Toma, Ștefan, Niceta, Andrei, Procoius, Urbicius, Antoninus și Cosma, umili episcopi ai regiunii voastre a celei de-a doua Cilicii.

„Ne-am minunat întotdeauna de osteneala creștinismului vostru pentru evlavia față de Dumnezeu și credem că răsplata pentru zelul pe care îl aveți pentru cele mai bune și mai excelente fapte omenești vă va da o parte în împărăția cerească. Nu mai puțin acum, văzând graba voastră, preacuvioase, cu privire la (confirmarea) sfintei păci a Bisericii universale din acel (mesaj) pe care preaiubitorul vostru de Hristos ni l-a trimis cu pioșenie cu privire la Teodor, fost episcop al Mopsuestiei; lăudăm și ne minunăm mult, preainvincibile, de zelul vostru pentru dogmele drepte. Căci noi toți, cărora le-a căzut soarta preoției în a doua voastră Cilicia, am venit în orașul Mopsuestia, în timp ce nobilul om Martanius a terminat pentru noi lucrarea care se făcea, pentru că așa a poruncit evlavia voastră; și i-am chemat pe cei mai pioși clerici ai acestui (oraș), precum și pe cei mai faimoși și vrednici de laudă dintre locuitorii săi, alegând dintre ei pe cei care erau în vârstă, ceea ce a fost pe bună dreptate prescris de voi, preaiubitorule de Hristos; am întrebat când fostul Teodor a fost exclus din dipticele sacre, și, de asemenea, care a fost introdus în locul lui. I-am convins să spună aceasta înaintea sfintei și veneratei Evanghelii rânduite. Ei, confirmându-ne adevărul celor spuse cu jurăminte sincere și explicând anii lor, au spus că nu știu când numele vechiului Teodor a fost șters din dipticele sacre și în locul lui a fost introdus Chiril de sfântă memorie, marele preot al marelui oraș Alexandria. Având la îndemână dipticele sacre, am constatat că și ei sunt de acord cu aceasta, Dumnezeu îmi este martor! Căci, citind numele marilor preoți de sfântă memorie ai menționatului oraș Mopsuestia, nu am găsit nicio mențiune despre Teodor; și Chiril a fost găsit introdus împreună cu sfinții care anterior plecaseră la Dumnezeu, deși niciun Chiril nu a fost episcop al orașului Mopsuestia. La sfârșitul recensământului l-am găsit introdus pe Teodor de mai târziu, care a venit din Galatia; el a fost unul dintre sfatul nostru și a murit acum trei ani. Așadar, după ce am introdus totul în acte și am adăugat la acest raport smerit, v-am făcut cunoscut vouă, preaiubitorilor de Hristos, ce s-a făcut, rugându-L pe marele Dumnezeu și Mântuitor ca El să păstreze-ne nouă și lumii sfintelor biserici strălucirea ta cea preaiubitoare de Hristos pentru multe secole.”

„Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei voastre de Justinianopol, am semnat.”

„Toma, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului vostru Egeea, prezint și semnez.”

„Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kastabalsi, după ce a raportat, a semnat.”

„Nikita, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Epifanie, prezentat și semnat.”

„Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului vostru Flaviada, prezentând, semnat.”

„Procopie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului vostru Irenopolis, a semnat.”

„Urbicius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului vostru Alexandria, prezentat și semnat.”

„Antonin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului dumneavoastră Rosea, reprezentând și semnând.”

„Cosmas, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului vostru Mopsuestia, prezentat și semnat.”

O prezentare a fost făcută de aceiași episcopi celui mai sfânt Papă al Romei antice, Vigilius, al cărei conținut este următorul:

„A fost cu adevărat potrivit, de îndată ce tu, preasfinte, ai primit soarta demnității preoțești, să informezi preacinstirea ta despre ceea ce privește starea sfintelor biserici. Și preaiubitorul nostru împărat, foarte preocupat de aceasta, a poruncit să-ți fie adus la

cunoștință ceva stârnit în legătură cu Teodor, fost episcop al bisericii Mopsuestiane. Căci, trimițându-ne scrisori foarte pioase, ne-a îndemnat să ne adunăm în orașul Mopsuestia, care este unul (dintre orașele) celei de-a doua Cilicii, și să investigăm cu precizie când Teodor, fost episcop al orașului menționat anterior, a fost exclus din dipticele sacre și să facem cunoscut acest lucru atât păcii sale, cât și preacinstitei tale. Așadar, adunându-ne imediat în Mopsuestia, am adunat clerul cel mai pios și credincioșii săi, alegându-i pe cei mai în vârstă, care, poate, pot păstra în memoria lor exactitatea a ceea ce s-a căutat; și, punându-le înainte dumnezeiasca și venerabila evanghelie, pentru a le curăța mărturia de suspiciune, i-am invitat să spună dacă știu în ce moment a fost exclus numele vechiului Teodor." din dipticele sacre. Ei jurau că au fost mulți ani și că acești ani le-au scăpat din memorie, când nu se făcea nicio mențiune despre acest Teodor în dipticele sacre, ci că în locul lui era înscris Chiril, marele preot al orașului Alexandria, de pioasă memorie; și susțineau că au auzit aceasta de la părinții lor. Dar, căutând exactitatea celor spuse, am făcut o investigație și asupra dipticelor sacre și am examinat numărul episcopilor decedați; și în cele mai vechi timpuri nu am găsit nicio mențiune despre Teodor; dar chiar la sfârșitul dipticelor sacre este scris Teodor, despre care toată lumea spunea că a murit recent și a venit din regiunea Galatiei. Despre el, de asemenea, știm cu toții că a fost membru al catedralei noastre și a murit acum trei ani. Că așa este, fie ca faptele pe care, adăugându-le la acest umil raport, le prezentăm spre informarea ta, să ți-l facă evident, preasfinte. Dar te rugăm ca tu, inspirat de sus de rugăciunile tale cele mai pioase și plăcute lui Dumnezeu, să ne susții pe noi, cei smeriți."
Și episcopii au semnat acest lucru.
Sfântul Sinod a spus: „Ceea ce s-a spus și s-a prezentat dovedește îndeajuns tradiția Bisericii că ereticii trebuie anatematizați chiar și după moarte. Și tot ce s-a produs arată cum Teodor de Mopsuestia a fost respins de Biserica universală pentru scrierile sale nelegiuite chiar și după moarte în vremurile străvechi. Dar ne vom anunța opinia despre aceasta puțin mai târziu; acum să se citească ceea ce s-a adunat din scrierile lui Teodoret, compilat de el atât împotriva dreptei credințe, cât și împotriva sfintei memorii a lui Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și în apărarea lui Teodor și Nestorie și a blasfemiilor lor." Și Fotin, cel mai venerabil diacon și notar, a luat și a citit:
Din ceea ce a scris Teodoret împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril. Din ceea ce a scris despre prima anatemă:
„Și astfel este clar din cele spuse că chipul lui Dumnezeu nu s-a transformat în chipul unui rob, ci rămânând ceea ce era, a luat chipul unui rob. Așadar, Dumnezeu Cuvântul nu S-a făcut trup, ci a luat trup viu și rațional; El nu S-a născut din Fecioară după fire, nu S-a zămislit și a fost format, și de atunci, primind începutul existenței, Cel ce este mai înainte de veci și este Dumnezeu și cu Dumnezeu și cu Tatăl împreună rămânând și cu Tatăl cunoscut și adorat, ci, formându-Și un templu în pântecele feciorelnic, S-a aflat împreună cu cei formați și s-a născut. De aceea, o numim și pe sfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, nu pentru că L-a născut pe Dumnezeu după fire, ci pentru că L-a născut pe un om unit cu Dumnezeu, care L-a format. " 138
Același Teodoret, din ceea ce a scris împotriva celei de-a doua anateme:
„Urmând învățătura divină a apostolilor, mărturisim că Hristos este unul și, datorită acestei unități, Îl numim Dumnezeu și om; dar nu cunoaștem în niciun fel unitatea ipostasului, ca fiind străină și străină Lui, nici din dumnezeiasca Scriptură, nici de la părinții care au explicat Scriptura" 139 .
Din ceea ce a scris împotriva celei de-a patra anateme.

„Deci cui vom atribui următoarele: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?» (Matei 27:46): de asemenea: «Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta !» (Matei 26:39): și, de asemenea: «Tată, mântuiește-Mă de ceasul acesta!» (Ioan 12:27): și următoarele: «despre ziua aceea sau despre ceasul acela nimeni nu știe ... nici Fiul omului» (Marcu 13:32), și tot ce a fost spus de El însuși sau de sfinții apostoli, a fost spus și scris despre El cu smerenie? Cui vom atribui foamea și setea (Matei 4:2)? Cui vegherea și somnul (Ioan 4)? Cui neștiința și frica (Luca 22)? Cine a avut nevoie de ajutorul îngerilor? Dacă acestea sunt proprietățile lui Dumnezeu Cuvântul, «atunci înțelepciunea descoperă neștiința»?”
Și câteva clipe mai târziu: „Ignoranța nu aparținea lui Dumnezeu Cuvântul, ci chipului unui rob, care avea doar atâta cunoaștere câtă i-o dezvăluia dumnezeirea care locuia în el” 140 .
Din aceeași anatemă scrisă de el împotriva celei de-a zecea.
„Cine este acesta, care se desăvârșește prin faptele virtuții, și nu prin fire? Cine este acesta, care a arătat ascultare, neștiind-o până n-a experimentat-o? Cine este acesta, care a trăit cu evlavie, cu strigăte puternice și cu lacrimi, aducând cereri, neavând puterea să se mântuiască pe sine, ci rugându-se celui ce putea să-l mântuiască și cerând izbăvire de moarte (Evrei 5:1-10)? Nu Dumnezeu Cuvântul, care este nemuritor, nepătimitor, netrupesc.”
Și după o vreme: „Dar aceasta este ceea ce a primit El din sămânța lui David, care este muritoare, supusă suferinței și tremură la moarte, deși același lucru mai târziu a nimicit puterea morții din cauza unității sale cu Dumnezeu care a primit-o; aceasta este ceea ce a umblat în toată dreptatea și a zis lui Ioan: «Îngăduie acum, căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea»” (Matei 3:15). A primit numele de mare preot după rânduiala lui Melhisedec, căci este îmbrăcată în slăbiciunea firii noastre” 141
Din scrisoarea sa adresată mănăstirilor, împotriva Sfântului Chiril:
„Cei care au stat de față își bat joc de lupta noastră, profită de nenorocirile noastre și se bucură să ne vadă devorați de noi înșine. Motivul pentru aceasta este aceia care se străduiesc să corupă credința apostolică, care încearcă să pună în locul dogmelor evanghelice o învățătură instabilă și care au transferat capitolele nelegiuitului Chiril cu anatemă în orașul domnitor, asumându-și și confirmând prin scrierile lor, după cum credeau ei, ceea ce evident provenea din rădăcina amară a lui Apollinaris; au și blasfemia lui Arius și Eunomius și, dacă cineva vrea să privească mai adânc, nu sunt străini de nebunia lui Valentinus, Manes și Marcion. Căci în primul capitol a respins dispensa făcută pentru noi, învățând că Dumnezeu Cuvântul nu a luat fire umană, ci a fost El însuși schimbat în trup și stabilind dogma că întruparea Mântuitorului nostru nu a fost cu adevărat împlinită, ci imaginară și imaginară. Și aceasta a venit din impietatea lui Marcion, Manes și Valentinus. În capitolele al doilea și al treilea, ca și cum ar uita ceea ce expusese la început, introduce unitatea conform ipostasului și acordul conform unui singur fir natural.” lucru, învățând că prin aceste nume se realizează complet o anumită moderație și confuzie a firii divine și a formei unui rob. Aceasta a izvorât din nebunia eretică a lui Apollinaris. În capitolul al patrulea, el respinge divizarea cuvintelor Evanghelice și Apostolice și nu permite, conform învățăturii Părinților Ortodocși, să se accepte în raport cu firea divină acele cuvinte care se potrivesc lui Dumnezeu și să se refere și să se aplice umanității acelea mai umilitoare și rostite omenește. Și în aceasta, cei binecuvântați pot găsi înrudire cu impietatea. Căci Arie și Eunomie, numindu-l pe Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu o creatură produsă din ceva neexistent și un rob, au îndrăznit să aplice lucruri omenești la ceea ce Hristos Domnul a spus omenește, la divinitatea Sa, încercând să-L arate ca

străin de esența Tatălui și, prin urmare, neobișnuit (de Tatăl). Mai mult, voi spune pe scurt, el spune că însăși divinitatea impasibilă și neschimbătoare a lui Hristos a suferit și a fost țintuit pe cruce și a murit. Aceasta depășește (nebunia) atât a lui Arie, cât și a lui Eunomie. Căci chiar și cei care îndrăznesc să numească Creatorul și artistul întregii creații nu a căzut într-o astfel de impietate. De asemenea, El blasfemiază Duhul Sfânt, spunând că El nu purcede de la Tatăl, după cuvântul Domnului, ci este de la Fiul. Și acesta este rodul semințelor lui Apollinaris; se apropie și de închinarea răuvoitoare a lui Macedonie. Așa sunt generațiile rele ale Egiptului; iar generațiile tatălui sunt mai rele. În timp ce cei cărora le este încredințat medicamentul sufletelor ar fi trebuit fie să le facă prematur chiar de la concepție, fie să le distrugă imediat după naștere, ca fiind dăunătoare și dăunătoare firii noastre, ei le hrănesc cu generozitate și le consideră foarte vrednice de îngrijire, spre distrugerea atât a lor, cât și a altora care își permit să le asculte."
Din discursul lui Teodoret, rostit împotriva Sfântului Chiril la Calcedon, la scurt timp după primul Sinod de la Efes, când a venit de la Efes la Constantinopol împreună cu răsăritenii, în apărarea lui Nestorie, ca și cum ar fi fost condamnat pe nedrept:
Vezi tu, nou-potrivitor al lui Hristos și cu atât mai mult, potrivitor al lui Dumnezeu, cum cunosc eu deosebirea firilor și nu stric unitatea? „Pe Cel ce a fost izbăvit prin sfatul rânduit și prin cunoștința lui Dumnezeu, L-ai răstignit prin mâinile celor fără de lege. Pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, dezlegând lanțurile iadului" (Faptele Apostolilor 2:23-24).
Dintr-o altă conversație ținută în același oraș împotriva sfintei memorii a lui Chiril:
„Eu distrug unitatea, eretice nou, iar tu nu amesteci firile? Vorbește despre unitate neamestecată și eu îmi voi ridica glasul. Dar de ce spui că două firi au devenit o singură fire? Ce proroc te-a învățat aceasta? Care dintre apostoli, primul, al doilea, mijlociul, cel de pe urmă, cel de după cei doisprezece, Pavel, Barnaba? Cine este învățătorul după ei? Învață de la învățătorul tău. Acesta a fost născut de Asterie Arianul și de Apolinarie, tatăl tău. Căci te-ai făcut fiul lui: ai devenit moștenitor al opiniilor lui, fii după merit și moștenitor al numelui."
Din propria sa conversație, scrisă în același oraș în apărarea lui Nestorie.
„Hristos să fie călăuză a cuvântului nostru, Hristoase, prin a cărui putere ați îndrăznit să navigați peste valurile cumplite ale Propontidei, ca să auziți glasul nostru, pe care îl considerați a fi ecoul glasului păstorului vostru. Căci voiți să auziți flautul dulce al păstorului vostru, pe care tovarășii lui l-au ucis, cum cred ei. Dar Dumnezeu strigă prin profet: «Mulți păstori Mi-au stricat via, Mi-au pângărit partea, Mi-au dat partea dorită în pustiu, unde nu este trecere»" (Ieremia 12:10) 142 .
Epistola lui Teodoret către Andrei, episcopul Samosatei, scrisă din Efes.
„Vă scriu din Efes și salut sfințenia Voastră, pe care o binecuvântez în slăbiciunea mea și o consider plăcută lui Dumnezeu, pentru că a aflat din auzite și nu din experiență despre calamitățile care s-au întâmplat aici - calamități care întrec orice rațiune și depășesc narațiunea istorică și sunt vrednice de lacrimi neîncetate și plâns neîncetat. Căci trupul Bisericii este în pericol de a fi sfâșiat, sau mai degrabă a fost deja tăiat, dacă acel Doctor înțelept nu îndreaptă mădularele separate și putrede și nu le unește. Egiptul se înfurie din nou împotriva lui Dumnezeu și se luptă cu Moise și Aaron și slujitorii săi, și o foarte mare parte a lui Israel este de acord cu adversarii; dar cei cu mintea trează, care întreprind de bunăvoie munci pentru evlavie, sunt extrem de puțini. Evlavia venerabilă este indignată. Cei care sunt detronați îndeplinesc slujbele preoțești; iar cei care au fost detronați stau acasă, gemând. Cei care sunt cu cei detronați sunt excomunicați din părtășie, i-au eliberat pe cei care au fost detronați de la detronare, așa cum credeau. La un astfel de sinod râd egiptenii și palestinienii și

ponțienii și asiaticii și odată cu ei Occidentul. Căci o foarte mare parte a lumii a căzut” „În vremurile impietății, ce batjocoritori au ridiculizat atât de mult evlavia în comedie? Ce scriitor de comedie va citi vreodată o astfel de fabulă? Ce poet tragic va descrie pe bună dreptate jalea din cauza acestui lucru? Atât de mari și atât de mari calamități s-au abătut asupra Bisericii lui Dumnezeu; sau mai degrabă (să spun): am povestit cea mai mică parte din ceea ce s-a întâmplat.”
De asemenea, i-a trimis-o lui Nestorie după unirea care avusese loc între răsăriteni și preasfințitul Chiril.
„Domnului meu, preacinstitul, piosul și sfântul părinte Episcop Nestorie, Teodoret (dorește) să se bucure în Domnul.”
„Cred că sfinția Voastră știe că nu mă desfătez în viața de oraș și că nu sunt legat nici de grijile lumești, nici de glorie, nici de un scaun înalt. Căci, deși nimic altceva, decât însăși singurătatea orașului, pe care mi-a revenit soarta să-l conduc, nu este suficient pentru a mă învăța această filozofie. Și în ea nu există doar singurătate, ci foarte multe împrejurări tulburătoare care pot face leneși chiar și pe cei care se bucură mult de ele. Așadar, să nu convingă nimeni pe sfinția Voastră că, din dorința scaunului episcopal, eu, închizând ochii, am acceptat scrisorile egiptene ca ortodoxe. Căci, vorbind cu toată dreptatea, le-am recitit adesea, le-am examinat cu precizie și am constatat că sunt lipsite de amărăciune eretică și mi-a fost teamă să pun vreo pată pe ele, urându-l, desigur, ca oricine altcineva, pe părintele acestor scrisori, ca autor al tulburărilor din univers. Și sper să nu sufăr nicio pedeapsă, prin harul Lui, în ziua judecății, pentru că Judecătorul cel drept verifică intenția. Nu-mi voi permite să fiu de acord cu ceea ce s-a comis pe nedrept și ilegal împotriva sfinției Voastre, chiar dacă cineva mi-ar tăia ambele...” mâini, cu ajutorul harului divin, care susține slăbiciunea sufletului. Am făcut cunoscut acest lucru în scris celor care au cerut-o; am trimis, de asemenea, sfinției voastre un răspuns la cele ce ni s-au scris, ca să știți că niciun timp, prin mila lui Dumnezeu, nu ne-a schimbat și nu ne-a învățat să fim cu multe picioare sau să ne schimbăm în diferite specii 143 , dintre care primele imită pietrele, iar ultimele frunzele în culoare. Eu și cei care sunt cu mine salutăm foarte mult în Domnul toată frăția care este cu voi.”
De la Teodoret la Ioan, episcopul Antiohiei.
Întrucât Dumnezeu guvernează cu înțelepciune, având grijă de acordul nostru și având grijă de mântuirea neamurilor, El ne-a pregătit să fim adunați într-unul singur și a arătat că dispozițiile tuturor sunt în acord unele cu altele. Citind împreună scrisorile egiptene și examinând cu atenție sensul lor, am constatat că scrisorile trimise de acolo sunt în acord cu ceea ce am spus și sunt în mod clar contrare celor douăsprezece capitole, cărora, fiind străini de evlavie, le-am rămas adversari până acum; căci ele conțineau în ele însele aceasta, că Cuvântul lui Dumnezeu în trup s-a făcut trup și, conform ipostasului, a primit unire și amestec conform unirii naturale și că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut întâiul născut din morți; dar au respins împărțirea a ceea ce s-a spus despre Domnul; în plus, conțineau în ele însele alte vlăstare de neghină eretică, străine de învățătura apostolică. De aceea, acele scrisori care sunt trimise acum sunt împodobite cu excelența Evangheliei.”
Epistola lui Teodoret, scrisă către Ioan, arhiepiscopul Antiohiei, la moartea lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei 144 .
„În cele din urmă, târziu și cu sila, omul rău a murit. Căci oamenii buni și binefăcători migrează acolo înainte de vreme, dar cei răi trăiesc mult timp. Și cred că Distribuitorul providențial al tuturor binecuvântărilor îi izbăvește pe cei dintâi de necazurile omenești înainte de vreme și, ca învingători, îi eliberează de lupte și îi transferă la o viață mai bună; această viață, fără sfârșit, fără tristețe și neliniște, este

promisă ca recompensă celor care luptă pentru virtute. Dar El le permite iubitorilor și făcătorilor de rău să se bucure mai mult de această viață, fie pentru a se sătura de răutate și apoi să învețe virtutea, fie pentru a suferi pedeapsa în această lume, fiind aruncați mult timp pentru moravurile lor dăunătoare de valurile triste și dezastruoase ale acestei vieți. Dar Conducătorul sufletelor noastre nu i-a permis, ca altora, să se bucure de ceea ce pare amuzant, ci cunoscând răutatea acestui om, care creștea zilnic și dăuna trupului Bisericii, l-a tăiat, ca pe o ciumă, și a luat ocara de la fiii lui Israel. Plecarea Lui i-a bucurat pe cei care au rămas în viață; dar poate că i-a întristat" morții, și cineva se poate teme ca nu cumva, prea împovărați de compania lui, să-l trimită din nou la noi, sau să nu fugă de cei care îl duc, precum tiranul cinicului Lucian . 145 Prin urmare, este necesar să avem grijă, și sfințenia Voastră în special trebuie să întreprindă această grabă, pentru a ordona companiei purtătorilor de morți să pună o piatră foarte mare și grea pe mormânt, ca nu cumva să vină aici iar și iar și să înceapă să dovedească opinii instabile. Să proclame dogme noi celor din iad și să declame acolo zi și noapte, după bunul plac. Căci nu ne temem că îi va dezbina, vorbind public împotriva evlaviei și înconjurând natura nemuritoare cu moartea. Căci va fi ucis cu pietre nu numai de cei care au învățat lucruri divine, ci și de Nimrod și Faraon și Sanherib și de orice alt adversar al lui Dumnezeu ca ei. Dar aș vorbi fără motiv: căci el, nefericitul, tace involuntar. „Duhul lui se va stinge ", se spune, „ și se va întoarce în pământul său: în ziua aceea toate gândurile lui vor pieri" (Ps. 145, 4)). El are o altă tăcere. Căci faptele lui goale leagă limba, închid gura, înfrânează simțurile, le obligă să tacă, le obligă să se plece până la pământ. De aceea plâng și mă tânguiesc pentru cei nefericiți; căci vestea morții lui mi-a adus o plăcere impură, dar amestecată cu tristețe. Mă bucur și mă bucur să văd comunitatea bisericească eliberată de un astfel de fel de infecție; mă întristez și plâng, gândindu-mă că el, nenorocit, nu s-a odihnit de rele, ci a murit încercând unele mai mari și mai rele. Căci el, cum se spune, a delirat atât pentru a tulbura cetatea domnitoare, cât și pentru a se opune din nou dogmelor pioase și a acuza sfințenia voastră, care le onorează. Dar Dumnezeu vede și nu disprețuiește: I-a pus o frâu pe gură și o zăbală pe buze și l-a întors în pământul din care a fost luat. Fie ca, prin rugăciunile sfințeniei voastre, să găsească milă și iertare și ca mila nemăsurată a lui Dumnezeu să-i învingă răutatea. Rog sfințenia voastră să ne elibereze de confuzia mintală. Căci numeroase și felurite zvonuri zboară din toate părțile și ne tulbură, anunțând nenorociri comune. Unii spun că până și evlavia ta este trimisă adunării poporului împotriva voinței sale. Și până acum am disprețuit ca fiind fals ceea ce se răspândește. Și, din moment ce am văzut că toată lumea spune același lucru, am considerat necesar să aflu adevărul de la sfințenia ta, ca să putem fie să râdem de el ca fiind fals, fie să-l jelim pe bună dreptate ca fiind adevărat."

Și din nou, după moartea fericitului Chiril, același Teodoret, într-o conversație ținută în Antiohia, în prezența lui Domnus, îi defăimează moartea și spune următoarele: „Nimeni nu mai obligă pe nimeni să blasfemie. Unde sunt cei care spun că Dumnezeu este răstignit pe cruce? Dumnezeu nu este răstignit. Omul Iisus Hristos, care este din sămânța lui David, fiul lui Avraam, este răstignit pe cruce. Cel ce a murit este omul Iisus Hristos; dar Dumnezeu Cuvântul Și-a ridicat templul. Cel ce este din David este ca David. Omul naște om; dar cel ce este prin fire Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu Cuvântul; Hristos este fiul lui David, dar templul Fiului lui Dumnezeu. Nu mai este nicio dispută: Orientul și Egiptul sunt sub același jug. Ura a murit și, în același timp, disputa a încetat: odihnească-se în pace teopafiții 146. "

Și într-o altă conversație a spus așa:

„Toma s-a atins de Cel ce înviase și s-a închinat Celui ce-L înviase."

Sfântul Sinod a spus: „Având în vedere ceea ce a scris în mod nelegiuit Teodoret, trebuie să ne minunăm de perspicacitatea Sfântului Sinod de la Calcedon. Căci, cunoscând blasfemiile lui, a folosit adesea multe apeluri împotriva lui înainte: și după aceea nu l-ar fi acceptat altfel, dacă nu l-ar fi anatematizat mai întâi pe Nestorie și blasfemiile sale, în apărarea cărora scrisese anterior. Prin urmare, după ce am terminat ceea ce s-a propus despre aceasta, să ne fie propusă întrebarea despre capitolul rămas într-o altă zi."

A ȘASEA ÎNTÂLNIRE

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, în ziua a 14-a a calendelor lui iunie, indictionul 1, venerabilii episcopi ai acestui oraș domnitor au ședință în curtea de judecată 147 :

Eutihie, cel mai sfânt patriarh al Constantinopolului domnitor, noua Romă,

Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,

Domnin 148 , cel mai sfânt patriarh al marelui oraș Teopolis,

Ștefan, cel mai pios episcop al Rafiei,

Gheorghe, cel mai pios episcop al Tiberiadei, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.

Diodor 149 , arhidiacon și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Sfântul vostru consiliu știe că în ziua precedentă, după ce ați examinat problema operelor lui Teodoret, ați promis să examinați capitolul rămas într-o altă zi, adică așa-numita Epistolă a lui Ibas. Așadar, să ne pronunțăm asupra acestui lucru pe cât ne place."

Sfântul Sinod a spus: „Să se citească ce s-a făcut deja".

După ce s-a făcut aceasta, sfântul sinod a spus: „Întrucât cel mai pios împărat a adăugat la cele ce ni s-au scris că unii care încearcă să apere scrisoarea pe care, după cum spun ei, a scris-o Ibas, îndrăznesc să spună că a fost adoptată de sfântul sinod de la Calcedon, folosind cuvintele unuia sau doi dintre cei mai pioși episcopi care au venit la acest sfânt sinod, ca și cum ar fi fost spuse în apărarea acelei scrisori, în timp ce toți ceilalți nu erau de aceeași părere: de aceea considerăm necesar, cu privire la chestiunea propusă, să citim scrisoarea scrisă către Mara Persanul." Și Teodor, cel mai venerabil diacon și notar, a luat-o și a citit:

Traducerea scrisorii despre care se spune că a fost scrisă de episcopul Ibas către Mara persanul 150 .

„Ne-am grăbit să vă informăm pe scurt, strălucitoarea voastră înțelepciune, care în puțin știe multe, despre cele ce s-au întâmplat aici înainte și acum, știind că acestea, scrise de noi pentru evlavia voastră, vor fi făcute cunoscute prin sârguința voastră tuturor celor de acolo și că Scriptura dată de Dumnezeu nu a suferit nicio denaturare. Încep expunerea subiectului cu acele povești pe care le cunoașteți voi înșivă. Chiar în vremea când evlavia voastră era aici, a apărut o dispută între acești doi oameni, Nestorie și Chiril: au scris cărți dăunătoare unul împotriva celuilalt, care au servit drept ispită pentru ascultători. Căci Nestorie a spus în cărțile sale, așa cum știe și evlavia voastră, că Preasfânta Maria nu este Maica Domnului, încât mulți au crezut că este (un adept al) ereziei lui Pavel din Samosata, care spunea că Hristos este un om curat. Dar Chiril, voind să respingă cărțile lui Nestorie, a păcătuit și s-a trezit căzut în învățătura lui Apollinaris. Căci și el a scris, ca el, că Dumnezeu Cuvântul Însuși S-a făcut om, astfel încât nu a existat nicio diferență între templu și cel care locuia în el. El a scris doisprezece capitole, pe care presupun că și evlavia voastră le cunoaște, despre natura divinității și umanității Domnului nostru Iisus Hristos fiind una, și că, așa cum spune el, nu trebuie separate cuvintele, fie că Domnul le-a spus despre Sine,

fie că evangheliștii le-au spus despre El. Aceasta este plină de toată impietatea, după cum știe sfinția voastră, chiar înainte ca noi să fi spus. Căci cum este posibil ca Cuvântul care era la început să fi fost îmbrățișat de templul născut din Maria? sau ca cuvintele „L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii” (Psalmul 8:6) să fi fost spuse despre divinitatea Unul-Născut? BisericaEl vorbește așa cum știe evlavia voastră și am fost învățat și confirmat de la început prin învățătură divină, din cuvintele fericiților părinți. Două firi, o putere, o persoană, care este un singur Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos. În urma acestei dezbateri, învingătorii și cei mai pioși împărați au poruncit celui mai de seamă dintre episcopi să se adune în orașul Efes și să judece împreună cărțile lui Nestorie și Chiril. Dar înainte ca toți episcopii cărora li s-a poruncit să se adune să ajungă la Efes, acest Chiril, anticipând, a pus stăpânire pe auzul tuturor prin intermediul unei otrăvi, orbind ochii înțelepților. El a găsit vină în ura (pe care o nutreau) față de Nestorie. Și înainte ca preasfântul și iubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan să ajungă la sinod, Nestorie a fost demis din episcopat fără judecată sau anchetă. Și la două zile după condamnarea sa am ajuns la Efes. Când am aflat că, condamnându-l pe Nestorie, pe care o făcuseră, decretaseră și confirmaseră cele douăsprezece capitole scrise de Chiril, care erau contrare dreptei credințe și că fuseseră de acord cu ele ca fiind în acord cu adevărata credință, atunci toți episcopii răsăriteni l-au condamnat pe acest Chiril și au pronunțat excomunicarea asupra celorlalți episcopi care erau de acord cu capitolele sale. După această tulburare, fiecare s-a întors în cetatea sa. Dar Nestorie, fiind urât de cetate și de nobilii care se aflau în ea, nu s-a putut întoarce acolo. Sinodul răsăritean a rămas în afara comuniunii cu acei episcopi care comunicau cu Chiril. Din aceasta s-a iscat printre ei un mare necaz; episcopii erau în vrăjmășie cu episcopii și popoare cu popoare; și s-a împlinit ceea ce era scris, că cei din casa lui vor fi vrăjmași (Matei 10:36).). Din aceasta au apărut multe insulte împotriva noastră din partea păgânilor și ereticilor. Nimeni nu îndrăznea să meargă din cetate în cetate sau din regiune în regiune; ci fiecare își prigonea aproapele ca pe un dușman. Mulți însă, neavând frica de Dumnezeu înaintea ochilor, sub pretextul zelului pentru biserici, s-au grăbit să pună în acțiune vrăjmășia pe care o ascundeau în inimile lor. Unul dintre aceștia este tiranul cetății noastre, pe care și voi îl cunoașteți; sub pretextul credinței pedepsește nu numai pe cei vii, ci și pe cei care au plecat de mult la Dumnezeu. Unul dintre aceștia (acesta din urmă) este fericitul Teodor, propovăduitor al adevărului și învățător al Bisericii, care nu numai că i-a convertit pe eretici la adevărata sa credință în timpul vieții sale, dar și după moartea sa, în scrierile sale, a lăsat fiilor Bisericii arme spirituale, așa cum a învățat și a fost convinsă de cele ce a scris evlavia voastră, având de-a face cu el. El (Teodor), care a îndrăznit totul, l-a anatematizat deschis în fața Bisericii, pe cel care, prin zelul lui Dumnezeu, nu numai că și-a convertit propria cetate de la rătăcire la adevăr, dar a învățat și biserici îndepărtate cu învățătura sa. Și s-au făcut multe cercetări despre cărțile sale peste tot, nu pentru că ar fi fost străine de adevărata credință - căci întotdeauna în timpul vieții sale el însuși l-a lăudat neîncetat și i-a citit cărțile - ci din cauza vrăjmășiei ascunse pe care o avea împotriva lui, pentru că l-a denunțat deschis la sinod. Între timp, pe măsură ce se întâmpla acest rău, și toată lumea, după Scriptură (Judecători 17 și Judecători 21), a acționat așa cum a vrut, preasfințitul nostru Dumnezeu, care purtă întotdeauna grijă de Biserică în mila Sa, a mișcat inima celui mai credincios și victorios împărat să trimită un om mare și faimos la curtea sa, pentru ca acesta să-l silească pe cel mai onorabil și mai sfânt arhiepiscop al Orientului, domnul Ioan, să se împace cu Chiril; căci fusese detronat din episcopia sa de către acesta. După ce a primit scrisoarea împăratului, l-a trimis pe preasfințitul și preaiubitul de Dumnezeu Pavel, episcop de Emesa, scriindu-i prin intermediul lui

adevărata credință și instruindu-l că, dacă Chiril este de acord cu această credință și îi anatemizează pe cei care spun că divinitatea suferă și pe cei care spun că natura divinității și a umanității este una, va intra în comuniune cu el. Dumnezeu, care purtă întotdeauna grijă de Biserica Sa, răscumpărată prin propriul Său sânge, a vrut ca inima egipteanului să se înmoaie și să fie de acord fără dificultate cu (adevărata) credință și să o accepte și i-a anatematizat pe toți cei care nu au crezut conform ei. Când au intrat în comuniune unii cu alții, conflictul a încetat, pacea s-a instaurat în Biserică: și nu mai există schismă în ea, ci pace, așa cum (era) înainte. „Și acele cuvinte care au fost scrise de preasfântul și iubitul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan, și răspunsurile pe care le-a primit de la Chiril, chiar scrisorile (ale lor), le-am adăugat la aceasta (scrisoare) pe care am trimis-o sfinției voastre, pentru ca, citindu-le, să știți și să vestiți tuturor (celor care iubesc pacea) că conflictul s-a potolit deja și zidul despărțitor al vrăjmășiei a fost distrus și (că) cei care s-au răzvrătit împotriva celor vii și a celor morți au fost supuși rușinii - pentru a-și justifica poticnirea și a învăța contrar învățăturii lor anterioare. Căci nimeni nu îndrăznește să spună că natura divinității și a umanității este una, ci mărturisește atât templul, cât și Cel care locuiește în el și care este singurul Fiu Iisus Hristos. Am scris acestea evlaviei voastre din marea dragoste pe care o am pentru voi, știind că sfințenia voastră se exercită zi și noapte în învățătura lui Dumnezeu, pentru ca să fie de folos multora."
Sfântul sinod a spus: „Știm că Proclu, de pioasă amintire, a trimis o scrisoare lui Ioan, episcop al Antiohiei, de preaslăvită amintire, în care scria că Ibas a fost acuzat înaintea lui că este devotat opiniilor lui Nestorie și că a tradus unele dintre capitolele nelegiuite ale lui Teodor în siriacă, le-a rescris și le-a trimis peste tot. Prin urmare, să se citească scrisoarea menționată mai sus, care se referă la prezenta investigație." Și Callonimus, preaslăvitul diacon și notar, a luat-o și a citit:
Epistola lui Proclu, episcopul Constantinopolului, către Ioan, episcopul Antiohiei.
„Cred, sau mai degrabă știu cu siguranță, că tu, preacuviosule, știi că nu mică răsplată de la Dumnezeu primesc cei care veghează asupra nevoilor Bisericii cu ochiul neîncetat al minții lor, care zi și noapte îngrijesc și au grijă ca tot numărul oamenilor, uniți într-un mod prietenos, să fie bine cârmuiți și ca credința ortodoxă să fie curată de buruieni fără valoare, iar ceea ce, din cauza întreprinderii potrivnicilor, uneori are o boală, merită grijă, ca să fie adus la aceeași părere și ascultare, precum frumos strigă dumnezeiasca Scriptură: «Cel ce a scos la iveală pe cel cinstit din cel nevrednic va fi ca buzele mele»."(Ieremia 15:19) Căci dacă, prin neglijarea vecinilor săi care au căzut în lucruri mai rele și prin nepăsarea conducătorului, au ajuns pradă fălcilor lupului care mistuie oamenii, osânda inevitabilă amenință pe cel nepăsător, pe care Scriptura îl numește sila și nu păstor, nepăsător și neglijent, atunci nu este oare cu dreptate să-l urmezi pe cel zelos în astfel de lucruri și să-l eviți pe cel nepăsător în împrejurări alarmante? Căci în el există atât una, cât și cealaltă, deopotrivă vrednice de osândă și de acuzație inevitabilă - atât că atunci când cineva însuși trăiește nepăsător, îi convinge prin aceasta pe cei ce văd să se împlinească în rău, cât și că nu-i îndreaptă imediat pe cei ce păcătuiesc împotriva credinței și nu împlinesc ceea ce este cuvenit în viață, deși cel care neglijează aceasta nu este pus în afara unei astfel de pedepse. Nu inventez un exemplu de acest fel de la mine însumi, ci scriu, după ce am învățat din dumnezeiasca Scriptură. Că Eli, obosit de ani și aducând jertfă la Silo după lege, deși el însuși nu a făcut ceea ce copiii îndrăzneau să facă, totuși i-a ajutat când nu le-a interzis să păcătuiască: căci, conform unei judecăți drepte, a nu interzice faptele necinstite înseamnă a fi asemănător cu cel care le face. Și iarăși, copiii, ofensând gradul prin faptele lor, arătându-se prin păcatele lor nevrednici de preoție, au pierit nu numai pentru ceea ce au făcut, ci și pentru că i-au provocat pe alții la păcat,

prezentându-se ca o imagine a păcatului celor care se întreceau cu ei. Pentru aceasta, atât cei care au lucrat cu răutate, cât și cel care nu a interzis au fost deopotrivă pedepsiți. Căci tatăl a fost vătămat din cauza nepăsării sale față de virtute, iar fiii au fost ruinați din cauza lipsei lor de corecție; iar bătrânul a naufragiat în furtuna tinerilor, ale căror afecțiuni nu le-a stăpânit cu severitate. De aceea, cel mai pios, cel care a primit soarta de a domni peste popor și de a avea puterea preoției, nu trebuie doar să fie atent cum se arată el însuși cinstit, ci și ca cuvintele sale să fie curate de orice osândă. Căci, deși primul este de admirat, totuși nu atât cât ceea ce se spune după aceea; căci pe cât acesta dă o concluzie despre cel care săvârșește fapte de virtute, pe atât acesta, mântuind pe mulți prin previziune, este îmbrăcat în fiecare în fermitatea evlaviei. De ce vorbesc atunci? Despre faptul că mulți de aici, nu numai unii clerici din Edessa și călugări, ci chiar și cele mai nobile și faimoase persoane în serviciul militar, în care este aprins un zel arzător pentru adevărata credință, vorbesc cu voce tare despre preacuviosul Episcop al Edessei, Ibas, că iubește nebunia lui Nestorie, astfel încât unele capitole, pe care împreună cu cartea scrisă de mine armenilor, le-am trimis evlaviei voastre, capitole stupide, ignorante și pline de toată impietatea, le-a tradus în limba siriană și le-a trimis peste tot, astfel încât mulți simpli, care cu auz lipsit de experiență primesc rău de la oameni răi, să poată fi convinși să filozofeze într-un mod care este interzis în Biserica lui Dumnezeu. Când le vei recunoaște după ce le vei citi, grăbește-te cu toată graba să-l convingi să semneze cartea scrisă armenilor și condamnă vorbele deșarte sau, mai bine, urâțenia sau, mai pe bună dreptate, impietatea evreiască a acestor capitole,Cu o voce vie și o mână sănătoasă a anatematizat nebunia 151. Căci este un lucru necinstit ca un om să nu se arate pe față așa cum este. Dar dacă, ceea ce nu cred, are boala acestor capitole, să se apere: dacă, cu opinii nestatornice, există o continuare neîntreruptă a credinței sau a doctrinei, atunci cum vorbește el despre doi fii, unul înainte de veacuri și celălalt în zilele de pe urmă? Sau cum este Hristos altul decât Dumnezeu Cuvântul? Sau cum calomniază faptul că cineva curat, ca unul născut din împreunare, a apărut pe pământ și a trăit printre oameni, dar nu El, care este fără început și necreat, căruia „nimic altceva nu i se va imputa”, conform cuvintelor profetului (Bar. 3:36)? Căci, deși S-a arătat în trup, S-a întrupat El, care este mai presus de orice început, liber de orice suferință, străin de orice schimbare și alterare, care a strălucit din Tatăl mai presus de simț și S-a născut din Fecioară mai presus de rațiune, care nu admite în dumnezeirea Sa ceea ce este creat și în trupul Său respinge ceea ce este iluzoriu, care este cu adevărat Dumnezeu și s-a făcut om și a rămas ceea ce era și a mântuit ceea ce a devenit. Prin urmare, El este Fiul singurul născut. Dar unii nu cred acest lucru; căci printr-o minte pervertită și o nebunie a gândirii, devenind părinții acestor capitole, au apărut ca părinții unor urmași avortați nelegiuiți și distructivi pentru ei înșiși. Prin urmare, dacă Iva, cel menționat anterior, cunoaște acele capitole care sunt vărsate spre distrugerea celor care le citesc și le aud, atunci, cred, el, ca un om prudent și crescut din copilărie în Scriptura divină, se îndepărtează și le respinge; Să arate cu o voce îndrăzneață și o față nerușinată că este înțelept în sufletul său, respingând și călcând în picioare toate capitolele atașate scrisorii către armeni, ca fiind tocmai instituții și născociri ale nebuniei diavolului și considerându-le pe toate vrednice de anatemă 152 , astfel încât toți cei care sunt aici, care cunosc adevărul despre acest om, să aibă deja cu încredere în el o opinie neîmpărțită. Căci nu este necesar, preacuviosule, așa cum și tu însuți ești de acord cu mine, să disprețuim pe cei care, fără temei, năzuind spre rău, își fac rău lor înșiși, ci mai degrabă să fim mai atenți la cei care sunt ofensați, pentru ca neîmpărțirea și armonia să se întindă la toți; mai ales la cei care se tem de acea cumplită condamnare care în Evanghelie este rânduită celor îndrăzneți și disprețuitori

pentru ofensa unuia dintre cei mici (Matei 18:6). Dacă fericitul Pavel hotărăște ca clerul să fie „o pildă de fapte bune” (1 Timotei 4:12 ; Tit 2:7)), atunci nu sunt ei cu atât mai mult creatorii și învățătorii credinței, fără de care este imposibil să-i fim mulțumiți (lui Dumnezeu)? Căci unele alte virtuți, primind perfecțiunea din morală, au proprietatea de a învăța îndreptarea; numai credința, care prin natura și rațiunea sa este superioară - apropiindu-se de ceea ce este veșnic prin natura sa contemplat de minte și nemăsurat - este mai bună decât cunoașterea și orice virtute și numai în această privință este inferioară iubirii, că Cel în care credem ca Dumnezeu s-a făcut om numai prin iubire. De aceea, rog să se depună sârguință. Să știi, cel mai piosule, că episcopul Iva menționat anterior, după ce a ascultat de această scrisoare, va sluji nu atât altcuiva, cât sieși însuși. „Căci nu numai cei ce acum se îndoiesc de el se vor minuna de el, ci și preasfințitul părinte al nostru, preotul și arhimandritul Dalmatie, se va cinsti și se va minuna mult dacă îl va vedea filozofând după credința pioasă. Și acum, când s-a făcut public mai mult despre el decât despre alții, numitul preasfințit părinte, din dragostea sa, este chinuit fără măsură că cei ce ar trebui să predice despre lucrurile dumnezeiești sunt acuzați de contrariu, uneori din râvnă în a vorbi, alteori din invidie în a acuza. De aceea l-am trimis pe preacinstitul diacon al bisericii noastre, Teodot, la cinstea ta cu hârtii, ca să știi tu, preacuvioase, că prețuiesc nu o împlinire disprețuitoare, ci o împlinire plină de râvnă a lucrului.”
Sfântul Sinod a spus: „Credem că din scrisoarea scrisă de Proclus de sfântă memorie, este clar pentru toată lumea că scrisoarea sa propusă către Mara Persanul nu este lipsită de acuzații; căci îl apără pe Nestorie și confirmă în toate scrierile nelegiuitului Teodor, pe care Proclus de sfântă memorie a ordonat să fie anatematizat: întrucât în ele îi cinstește pe doi fii. Rămâne să continuăm investigarea restului chestiunii aparținând acestui capitol.”
Teodor, episcop de Cezareea Capadociei, Andrei al Efesului, Megefiu al Heracleei din Tracia, Eusebiu al Tirului, s-au ridicat și au spus: „Vă reamintim sfinția Voastră, care știe foarte bine acest lucru, că înainte de adunarea conciliului la Calcedon, Ibas a fost acuzat de mai multe ori pentru capitole nelegiuite și pentru învățătura conținută în scrisoarea pe care se spune că a scris-o lui Mara Persanul. Și mai întâi, anumiți clerici ai bisericii orașului Edessa și militari, venind în orașul regal, l-au tulburat pe Teodosie de pioasă amintire și pe Proclu de sfântă amintire, pe atunci episcop al orașului Constantinopol, cu rapoarte împotriva lui Ibas, că el, după cum spuneau ei, apăra impietatea lui Nestorie, a tradus capitolele nelegiuite ale lui Teodor în limba siriană și le-a trimis peste tot; despre care Proclu de sfântă amintire a scris și el, după cum știți, lui Ioan, episcop al Antiohiei, ca să-l convingă pe Ibas să se retragă de la impietatea lui Nestorie și de la capetele lui Teodor, de care era acuzat. Și când din scrierile preapioasei amintiri Proclu nu a urmat nicio corecție După moartea lui Ioan, în urma plângerilor acuzatorilor, l-au tulburat pe succesorul său, Domnus, acuzându-l din nou pe Ibas. Și când Domnus nu i-a primit, aceiași acuzatori, sosind din nou în orașul domnesc, l-au tulburat pentru același lucru pe pomenitul pomenit Teodosie și pe sfânta memorie Flavian, care a devenit apoi episcop al orașului Constantinopol după sfânta memorie Proclu. Acceptând cererile atât ale sfântei memoriei Teodosie, cât și ale sfântei memoriei Flavian, au încredințat investigarea acuzațiilor lui Ibas lui Fotie, episcopul Tirului, și lui Eutihie, episcopul Beritului, și au fost trimiși ca executori ai acestei chestiuni - din partea sfântei memoriei împăratului Teodosie, tribunul Damasciu cu scrisori de autorizare pentru a face acest lucru, și din partea sfântei memoriei Flavian Eulogiu, diaconul sfintei biserici a Constantinopolului, cu scrisorile sale către Fotie și Eustatie. Acești executori, sosind la Tir, i-au adus pe Ibas și pe acuzatorii săi în fața episcopilor Fotie și Eustatie. Acuzatorii, acuzându-l pe acest

Ibas, l-au adus în față atât celelalte blasfemii ale lui Ibas, cât și scrisoarea sa nelegiuită, în care, pe lângă celelalte blasfemii conținute în ea, îl numește pe Sfântul Chiril eretic și pe cele douăsprezece capete ale sale nelegiuite și blasfemează primul sfânt sinod de la Efes pentru că l-ar fi acuzat pe Nestorie fără proces sau anchetă. Ibas, respingând acuzația adusă în plus, a spus în justificare că nu a spus nimic de acest fel despre Sfântul Chiril după ce s-a unit cu răsăritenii. Între timp, scrisoarea nelegiuită, prin conținutul ei, dovedește că a fost scrisă după unire. Și astfel este clar că Ibas, după ce a spus că nu a spus nimic împotriva lui Chiril după unire, renunță la scrisoare. Dar Fotie și Eustatie, nemulțumiți de refuzul său, au decretat ca Iva să vină la Edessa, să-l anatemize public pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită, pe care a apărat-o în scrisoarea sa nelegiuită, în biserică, și să accepte primul sinod din Efes, pe care l-a denunțat în aceeași scrisoare nelegiuită, ca fiind adunat de Duhul Sfânt și să-l considere egal cu sfântul sinod al celor trei sute optsprezece sfinți părinți.Când aceasta fusese astfel hotărâtă și încă nu fusese pusă în aplicare, așa cum se poate vedea din procedurile ulterioare, Iva a fost demis din episcopat, la fel ca și Domnus, episcopul Antiohiei, acuzat de insultarea și calomnierea Sfântului Chiril și a adevăratei credințe propovăduite de el; și în locul lui Iva în Edessa Biserica lui Maxim este întemeiată de Nonnus. Prin urmare, când cei mai sfinți episcopi au fost chemați la sfântul conciliu ecumenic de la Calcedon, Ivas nu a fost chemat, ci Nonnus a stat la sfântul conciliu, ca episcop al bisericii din Edessa, care chiar și după aceea, cu conciliul său de la Ozroa, a scris un răspuns lui Leon de pioasă amintire, care a întrebat despre conciliul de la Calcedon și despre alte chestiuni, și astfel s-a numărat printre cei care au scris enciclice. - După ce sfântul conciliu de la Calcedon a pronunțat o definiție a credinței, a fost adus cazul lui Ivas, și mai întâi, dorind să se evite plângerile celor de care a fost acuzat în cazul adus împotriva sa, deși a folosit procesul lui Fotie și Eustatie, este acuzat de faptele care au avut loc sub aceștia, precum și de scrisoarea sa nelegiuită, care a fost citită și la conciliul de la Calcedon. Atunci Iva, evitând acuzația, imediat după aceea, care a fost citită la sinod, când încă nu se discutase despre ea, a spus dinainte: „omenia ta să poruncească să se citească scrisoarea clericilor din Edessa, ca să știi că sunt străin de ceea ce mi se aduce” 154... Și folosește în mod special scrisoarea clerului din orașul Edessa, temându-se pretutindeni de acuzația de epistolă nelegiuită. Că am relatat adevărul, sfântul tău conciliu știe, care își amintește de toate celelalte și mai ales de faptele care au avut loc la Calcedon. Și astfel este necesar să ne întrebăm cum, după ce a urmat aceasta și impietatea conținută în epistolă a fost clar dezvăluită, pe care chiar și acolo Ivas a negat-o, unii încearcă să o apere (epistola) în numele sfântului conciliu de la Calcedon, nu pentru că le pasă de ea, ci pentru că vor să-și confirme impietatea. Căci, folosind viclenie eretică, ei folosesc unul sau altul dintre discursurile rostite despre Ivas la sfântul conciliu de la Calcedon ca și cum ar fi în apărarea epistolei scrise către Mara Persanul și încearcă să interpreteze unele dintre ele în mod fals. Și astfel am considerat necesar să expunem clar fericirii tale, care știi și aceasta, tot ce se referă la aceasta; căci este sigur că în concilii nu trebuie să ascultăm de un discurs sau de altul, ci de ceea ce este hotărât de toți în general sau de majoritate. Dar dacă cineva examinează cu atenție ce s-a spus în acest sau altul discurs în apărarea acestei scrisori, va găsi în ele o respingere completă a scrisorii. Și când au confirmat judecata lui Fotie și Eustatie, aceasta nu este altceva decât condamnarea scrisorii nelegiuite. Căci împotriva ei și a ceea ce era conținut în ea a fost pronunțată judecata lui Fotie și Eustatie, prin care Ibas a fost ordonat să accepte primul sfânt conciliu de la Efes, care a fost detestat în scrisoarea nelegiuită, și să-l anatemizeze pe autorul nelegiei răuvoitoare, Nestorie, și pe adepții săi, pe care i-a apărat în aceeași scrisoare

nelegiuită. În urma acestei judecăți a lui Fotie și Eustatie, toți episcopii l-au condamnat să-l anatemizeze atât pe Nestorie, cât și doctrina sa nelegiuită. Iar Juvenal, episcopul orașului Ierusalim, a declarat că Ibas, ca unul care se pocăise de erezie, și mai ales din cauza bătrâneții sale, merita iertare și milă, conform tradiției Bisericii; acest discurs, rostit atât de clar împotriva scrisorii nelegiuite, apărătorii lui Ibas nu au ezitat să-l interpreteze greșit. Thalassius, episcop de Cezareea din Capadocia întâi, în discursul său a arătat clar că nu l-ar fi primit niciodată pe Ibas, dacă nu ar fi promis că va anatemiza ceea ce i se aducea din scrierile acuzatorilor. Și se știe că acuzatorii lui Ibas au adus ca acuzație scrisoarea sa scrisă către Mara Persanul. Ioan, episcopul Sevastei, și Seleuc al Amasiei, și Constantin al Melitenei, și Patricius al Tyanei, și Petru al Gangrei, și Atarbius al Trebizondei, care îi succedase lui Dorotei al Neocezareei, toți mitropoliții care vorbiseră în mod similar, au decretat ca Ibas să fie primit, pe motiv că negase ceea ce acuzatorii săi aduseseră împotriva lui, cea mai mare parte a acesteia constituind epistola. Discursul lor conține următoarele: „Hotărârea preapiilor episcopi Fotie și Eustatie arată că preasfințitul episcop Ibas este nevinovat; de asemenea, negarea lui Ibas ne înclină să-l primim; în plus, mila este întotdeauna dragă lui Hristos.” 155... Și astfel, dacă Juvenal l-a condamnat și pe Ibas să fie primit ca fiind pocăit de o erezie, iar Thalassius și mitropoliții menționați anterior l-au condamnat (să fie primit) ca fiind, în timpul Faptelor lui Photius, refuzând ceea ce acuzatorii aduceau împotriva lui, adică scrisoarea scrisă către Mara Persanul, care a fost prezentată ca o acuzație, și toți cei mai pioși episcopi l-au condamnat să-l anatemizeze pe Nestorie, pe care scrisoarea îl apără: atunci cum îndrăznesc apărătorii lui să-l calomnieze pe Eunomius, ca și cum acesta în discursul său ar condamna o parte din scrisoare și ar aproba o parte, când întreaga scrisoare este plină de impietate? Apoi, Ibas a refuzat-o și el prin cuvintele sale, că după unire nu a găsit nimic de spus împotriva lui Chiril; iar Photius și Eustathius, când el a refuzat, au spus că renunțarea la erezie era suficientă pentru evlavie. Dar dacă cineva este de acord, așa cum se spune, că prima parte a scrisorii este impie, iar ultima este adevărată, atunci chiar și în acest fel scrisoarea nu poate scăpa de acuzația care i se cuvine. Căci în toate ereziile, deși ereticii s-au întâmplat să spună ceva adevărat, nu au fost scutiți de acuzația de impietate din acest motiv. Dar aici, este clar, Eunomie nu a aprobat nicio parte a scrisorii, pentru că astfel s-ar contrazice, lăudând și denunțând același lucru. În discursul lui Eunomie se conține următoarele: „din cele citite, preasfințitul Ibas se dovedește a fi nevinovat. Pentru ceea ce părea a fi vinovat, și anume că l-a calomniat pe Sfântul Chiril, a negat mai târziu printr-o dreaptă mărturisire ceea ce a fost acuzat. De aceea, cred și eu că este vrednic de episcopat, dacă îi anatemizează pe Nestorie și Eutihie și învățăturile lor nelegiuite și este de acord cu ceea ce a fost scris de preasfințitul episcop Leon și cu acest conciliu ecumenic.” 156 Din aceasta reiese că Eunomie a ținut un astfel de discurs, având în minte faptele care au avut loc sub Fotie și Eustatie, din care este evident că Ibas a declarat că înainte de unirea care a avut loc între fericitul Chiril și răsăriteni, el, împreună cu alții, l-a calomniat, dar după unire nu găsește, după cum spune el, nimic de spus împotriva Sfântului Chiril. Dar cei care spun că prima parte a scrisorii este impie, iar ultima este adevărată, sunt dovediți a fi calomniatori. Căci conținutul ultimei părți a scrisorii este plin de o mai mare impietate, deoarece insultă sfânta memorie a lui Chiril și pe cei care gândesc ca el și apără secta complet impie a lui Nestorie. Prin urmare, toți episcopii împreună, după ce și-au ținut discursurile, au strigat într-un glas: „Doar să-și anatemizeze învățătura”. 157 Și astfel, Ibas, după ce i-a anatematizat pe Nestorie și Eutihie și învățăturile lor impie, precum și pe toți cei care gândesc diferit de sfântul conciliu, a fost acceptat. Așadar, din aceasta este

evident că Ibas nu numai că a respins, ci și a anatematizat scrisoarea, compusă în tot ceea ce este contrar definiției stabilite de sfântul Sinod de la Calcedon, așa cum va afla și binecuvântarea ta prin investigație."
Sfântul Sinod a spus: „Și știm că așa a fost; totuși, considerând că este mai sigur să judecăm acest lucru pe baza a ceea ce a fost expus la sfintele sinoade precedente și știind că unele (întrebări) au fost ridicate la primul sfânt sinod de la Efes despre scrisorile Sfântului Chiril și chiar la sinodul calcedonian despre scrisoarea Papei Leon de sfântă pomenire, am considerat necesar să anunțăm din Actele sfintelor sinoade menționate anterior acele părți care conțin acest lucru, astfel încât cu o acuratețe deplină să putem face o investigație a (cazului) propus pe această bază."
Și Callonim, preasfințitul diacon și notar, a luat-o și a citit:
Parte din Actele Primului Sfânt Sinod din Efes, despre Epistolele Sfintei Pomeniri a lui Chiril:
„Petru, preotul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a spus: Avem în mâinile noastre scrisoarea preasfințitului și cuviosului Arhiepiscop Chiril, scrisă către preacuviinciosul Nestorie, plină de sfaturi și convingere că este înțelept într-un mod greșit. Dacă sfințenia voastră poruncește, voi citi scrisoarea. - Acachie, Episcopul Melitenei, a spus: Întrucât preacuviinciosul și iubitorul de Dumnezeu preot Petru, începând discursul, a spus că preaiubitorul de Dumnezeu și dreptul Episcop Chiril i-a scris ceva preacuviinciosului Nestorie, expunând o învățătură neortodoxă, atunci și această scrisoare ar trebui citită. 158 - Și scrisoarea lui Chiril de sfântă pomenire a fost citită în Efes, al cărei conținut este următorul.
(Epistola lui Chiril către Nestorie).
„Celui preacuvios și iubitor de Dumnezeu împreună-slujitor Nestorie, Chiril (îi urează) mântuire în Domnul."
„Unii, după cum aud, prin vorbele lor deșarte vor să slăbească părerea voastră despre mine în evlavia voastră și adesea fac aceasta, căutând pentru aceasta momentul când se întrunesc demnitarii și uneori pentru că speră să vă placă urechii. Rostesc astfel de cuvinte jignitoare, nu pentru că sunt ofensați de mine, ci pentru că au fost mustrați de mine spre propriul lor folos: unul pentru că a asuprit pe cei șchiopi și pe săraci, altul pentru că a scos o sabie asupra mamei sale și al treilea pentru că a furat bani de la altul prin intermediul slujitorului său și a fost mereu chinuit de o astfel de suspiciune pe care nimeni nu și-ar dori-o celui mai rău dușman. Dar despre astfel de oameni nu voi spune mult, ca nu cumva cuvintele mele să depășească limita indicată de Domnul și Învățătorul, precum și de părinți. Nimeni nu poate scăpa de îndrăzneala ignorantă a oamenilor răi, indiferent de modul de viață ales de cineva. Cei ale căror guri sunt pline de blesteme și amărăciune (Ps. 35:4 ; Romani 3:14), vor da un răspuns Judecătorului tuturor. Dar mă întorc din nou la ceea ce este cel mai potrivit pentru mine; și acum vă amintesc ție, ca frate în Domnul, ca în cuvintele tale instructive să oferi oamenilor învățătura credinței cu toată atenția și să ții minte că a ispiti chiar și pe unul dintre cei mai mici dintre cei ce cred în Hristos merită mânia nemiloasă a lui Dumnezeu (Matei 18:6). Și dacă acum sunt atâția care sunt confuzi, atunci cum să nu ne folosim toate eforturile nu numai pentru a îndeplini datoria de a opri cu înțelepciune ispita, ci și pentru a oferi un cuvânt sănătos celor ce caută adevărul? Pentru aceasta, fapta noastră cea mai corectă va fi dacă, întorcându-ne la cuvintele sfinților părinți, vom încerca să le acceptăm ca ghid principal și, „cercetându-ne pe noi înșine, după cuvântul Scripturii, dacă suntem în credință" (2 Corinteni 13:5), vom considera, pe cât posibil, mai exact propriile noastre Raționamente cu gândurile lor adevărate și fără prihană. Astfel, sfântul și marele sinod a spus că singurul Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, născut din ființa Sa, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,

lumină din lumină, prin care Tatăl a creat toate, a coborât din cer, S-a întrupat. și s-a făcut om, a pătimit, a înviat a treia zi și s-a înălțat la cer. De asemenea, trebuie să urmăm aceste cuvinte și dogme, aprofundând sensul cuvintelor: Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat și s-a făcut omNu spunem că firea Cuvântului, schimbându-se, s-a făcut trup, nici că s-a transformat într-un om întreg, alcătuit din suflet și trup; ci spunem că Cuvântul, unindu-se cu sine, în unitatea persoanei, trupul animat de un suflet rațional, într-un mod inefabil și de neînțeles pentru mintea noastră, s-a făcut om, a devenit fiul omului, nu numai prin voință și bunăvoință, nici numai prin percepția persoanei; ci spunem că firile, cu adevărat unite între ele, deși diferite, totuși în unirea ambelor firi este un singur Hristos și Fiul. Nu ne imaginăm aceasta în așa fel încât în această unire diferența firilor să fie distrusă, ci divinitatea și umanitatea, într-o unire inefabilă și inexplicabilă, au rămas perfecte, descoperindu-ne pe singurul Domn Iisus Hristos și pe Fiul. Spunem, așadar, că Cel ce a fost și a fost născut din Tatăl mai înainte de veci, S-a născut și din femeie după trup, nu ca și cum firea Sa divină ar fi primit începutul ființei în Sfânta Fecioară, nici ca și cum, după ce S-a născut din Tatăl, ar fi avut nevoie să se nască din ea. Căci ar fi o prostie și o frivolitate să spunem că Cel ce mai înainte de veci rămâne mereu cu Tatăl mai trebuie să se nască pentru a-Și începe ființa. Întrucât, pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a născut din femeie, unindu-Și, în ipostasul Său, firea umană, de aceea se spune că S-a născut după trup. Nu este ca și cum un om simplu s-ar fi născut mai întâi din Sfânta Fecioară, iar după aceea Cuvântul s-ar fi pogorât peste el; ci El, unindu-Să cu trupul chiar în pântece, S-a născut după trup, însușindu-Și trupul cu care S-a născut. Îl mărturisim a fi același în suferința și învierea Sa: nu spunem că Cuvântul lui Dumnezeu, prin firea Sa, a fost supus loviturilor, rănilor cu cuie și altor răni, deoarece firea divină, fiind netrupală, nu este supusă suferinței. Dar, întrucât trupul Său , care este al Său, a fost supus tuturor acestor suferințe, spunem că Cuvântul a suferit pentru noi; pentru că cel nepătimitor era într-un trup suferind. Înțelegem moartea Sa în același fel; nemuritor prin fire, nestricăcios, viu și dătător de viață este Cuvântul lui Dumnezeu. Întrucât trupul Său, „prin harul lui Dumnezeu ”, așa cum spune Pavel, „ a gustat moartea pentru toți ” (Evrei 2:9), spunem că a suferit moartea pentru toți; nu că a suferit moartea prin firea Sa: a spune și a gândi așa ar fi o nebunie; ci că trupul Său, așa cum am spus deja mai sus, a gustat moartea. La fel, când spunem că trupul Său a înviat, Îi atribuim din nou învierea, nu ca și cum ar fi suferit moartea (φθοράν), nu, ci ca și cum trupul Său ar fi înviat. Astfel, Îl mărturisim pe Hristos ca fiind unul și Domn, nu ca și cum ne-am închina Cuvântului și, în același timp, ne-am închina unui alt om; nicio idee de separare nu este introdusă aici prin cuvântul împreună.: dar ne închinăm unuia și aceluiași, pentru că trupul Său, cu care stă împreună cu Tatăl, nu este ceva separat de Cuvânt; nu doi Fii stau împreună cu Tatăl, ci unul, unit cu trupul Său. Dacă am respinge unirea ipostatică ca fiind ceva de neînțeles și ciudat, atunci ar trebui să admitem doi fii; pentru că atunci ar fi necesar să facem o distincție și să numim unul în mod propriu om, vrednic de titlul de Fiu, iar pe celălalt în mod propriu Cuvântul lui Dumnezeu, ca având numele și demnitatea de filiație prin natura Sa. Prin urmare, un Domn Iisus Hristos nu trebuie împărțit în doi fii. Învățătura dreaptă a credinței nu este deloc susținută de faptul că unii consideră că este mai bine să admită unirea persoanelor. Căci Scriptura spune că „Cuvântul s-a făcut trup” (Ioan 1:14), și nu că Cuvântul a unit persoana omului cu sine. Expresia „Cuvântul s-a făcut trup ” înseamnă un singur lucru, că Cuvântul „a luat parte la trupul și sângele nostru ” (Evrei 2:14); El a luat asupra Sa trupul nostru, iar omul a ieșit din femeie, fără a înceta să fie Dumnezeu, născut din Dumnezeu Tatăl și, prin asumarea trupului, rămânând ceea ce era El. Aceasta este învățătura dreptei credințe, mărturisită pretutindeni. Așa

gândeau sfinții părinți, așa cum găsim în scrierile lor. Ei spuneau cu îndrăzneală că sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, nu pentru că natura Cuvântului sau divinitatea Lui a început să fie din sfânta Fecioară, ci pentru că din ea s-a născut un trup sfânt, având un suflet rațional; astfel, Cuvântul, unit cu el ipostatic, s-a născut după trup. Îți scriu aceste cuvinte, îndemnat de dragostea pentru Hristos și, ca un frate, te sfătuiesc și te implor înaintea lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri să gândești și să înveți la fel ca noi, pentru ca pacea bisericilor să fie păstrată și pentru ca unirea unanimității și a iubirii să rămână neîntreruptă între preoții lui Dumnezeu. ” 159
„Chiril, Episcopul Alexandriei, a spus: Sfântul și marele Sinod a auzit ceea ce am scris preacuviosului Nestorie în apărarea credinței ortodoxe. Și cred că nu pot fi condamnat în niciun fel pentru abatere de la adevărata învățătură a credinței sau pentru o crimă împotriva simbolului expus de sfântul și marele Sinod care a avut loc odată la Niceea. Totuși, rog sfinția voastră să spuneți dacă am scris aceasta corect, dacă este ireproșabil și dacă este în conformitate cu acel sfânt Sinod sau nu. - Juvenal, Episcopul Ierusalimului, a spus: Întrucât, după ce am citit simbolul sfintei credințe expus la Niceea și scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril, precum și scrisoarea și expunerea sfântului Sinod s-au găsit în acord, atunci sunt de acord cu această învățătură pioasă și o aprob. - Firmus, Episcopul Cezareei Capadociei, a spus: Evlavia voastră a explicat cu precizie și detaliu ceea ce sfântul Sinod de la Niceea a expus pe scurt și în principiile sale principale și astfel înțelegerea credinței expuse ne-a fost făcută mai clară și mai evidentă, astfel încât” În expresii nu există nimic care se exclude reciproc, toate sunt de acord între ele și credința este confirmată. Și întrucât sunt precise și neschimbabile și nu introduc nicio noutate, atunci eu, care am primit aceeași învățătură de la părinții mei, sfinții episcopi, sunt de acord cu scrisoarea. - Memnon, episcopul Efesului, a spus: Scrisoarea citită de preasfântul și preacuviosul părinte, episcopul Chiril, este de acord în conținutul său cu simbolul credinței expus de trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea; prin urmare, negăsind lipsuri sau contradicții în mesaj, sunt de acord cu el și îl aprob” 160 .
„Și după ce o sută douăzeci și patru de episcopi au vorbit de acord, la sfârșit este scris astfel: și toți ceilalți episcopi numiți mai sus mărturisesc același lucru și cred în același fel, așa cum au stabilit părinții și așa cum explică scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Chiril către Nestorie.”
Paladie, episcopul Amasiei, a spus: „Acum trebuie să citim și scrisoarea preasfințitului Nestorie, pe care preasfințitul preot Petru a menționat-o la început, ca să putem vedea dacă și ea este în acord cu crezul sfinților părinți din Niceea.” Și au fost citite 161 :
„Preaiubitului și preaiubitorului său împreună-slujitor Chiril, Nestorie îi urează tot binele în Domnul.”
„Îți iert reproșurile pe care mi le conține ciudata ta scrisoare, pentru că, după părerea mea, necesită răbdare, care ți-ar servi drept leac: iar faptele însele vor servi drept răspuns la ele la momentul potrivit. Dar ceea ce nu se poate tăcea, ceea ce amenință cu un mare pericol dacă se tace, voi încerca să spun pe scurt cât pot de bine, fără să intru în verbositate, temându-mă să stârnesc neplăceri cu verbositate întunecată și grea. Voi începe cu cuvintele înțelepte rostite de iubirea ta și le voi cita exact. Care sunt aceste cuvinte cu care exprimi o învățătură minunată în scrisoarea ta? Sfântul și marele sinod, scrii tu, spune că Fiul Unul-Născut, născut după firea lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, prin care Tatăl a creat totul, S-a coborât, S-a întrupat, s-a făcut om, a pătimit și a înviat.” Acestea sunt cuvintele evlaviei tale și tu însuți știi că sunt ale tale. Ascultați și îndemnul nostru, frățesc în duhul evlaviei, același pe care marele Pavel, mărturisind despre

Dumnezeu, i l-a transmis iubitului său Timotei: „Ia aminte la lectură, la învățătură și la învățătură... căci prin aceasta te vei mântui și tu și cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16). Ce înseamnă cuvântul „ia aminte” ? Vreau să spun că tu, citind într-o copie tradiția oamenilor sfinți, nu ți-ai recunoscut neînțelegerea, meritând o scuză, crezând că ei numeau Cuvântul, veșnic rămăscând cu Tatăl, supus suferinței. Privește cu atenție, dacă vrei, cu mai multă atenție la cuvintele rostite și vei vedea că fața divină a părinților nu a numit divinitatea consubstanțială suferind, cea co-veșnică cu Tatăl născută în timp, cea care a restaurat templul distrus înviată. Dacă ți-ai fi înclinat... Dacă aș fi ascultat cu atenție îndemnul frățesc oferit și aș fi pătruns în cuvintele oamenilor sfinți, te-aș fi izbăvit de calomnia împotriva lor și prin ei împotriva dumnezeiești Scripturi. „Credem în Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut.” Luați în considerare cum ei, după ce au pus în față cuvintele: Domn, Iisuse, Hristos, unul-născut și Fiu - nume comune atât divinității, cât și umanității, ca temelii, construiesc pe ele tradiția întrupării, suferinței și învierii, astfel încât, punând în față aceste nume semnificative comune ambelor firi, să nu se permită o separare a proprietăților Fiului de proprietățile Domnului și astfel încât proprietățile a două firi să nu fie distruse de ceea ce este propriu numai Fiului. În aceasta, Pavel a fost învățătorul lor; el, amintind de întruparea divină, când a fost necesar să se vorbească despre suferință, a pus cuvântul: Hristos, un nume comun, așa cum am spus deja, ambelor firi și introduce un cuvânt corespunzător ambelor firi. Care sunt cuvintele Sale? „Aceasta ”, spune el, „ să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Iisus: care, fiind în chip de Dumnezeu, nu va fi prin răpire deopotrivă cu Dumnezeu” (nu citez aici cuvintele ulterioare), „și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moartea crucii” (Filipeni 2:5-6, 8). Întrucât a vrut să ne amintească de moarte, ca nimeni să nu considere pe Dumnezeu Cuvântul ca suferind, a folosit numele Hristos, ca o denumire care indică într-o singură persoană o esență supusă suferinței și nesupusă ei, astfel încât să se poată înțelege că Hristos a fost atât nepătimit, cât și suferind - nepătimit în dumnezeire și suferind în trup. Aș putea spune mai multe despre aceasta și mai ales despre faptul că sfinții părinți, vorbind despre construcția mântuirii noastre, nu indică nașterea lui Hristos, ci întruparea Sa; dar amintindu-mi că am promis mai întâi să înfrânez cursul cuvântului meu cu frâul scurtimei, voi trece acum la o altă întrebare principală propusă de dragostea ta. - Aprob că tu, vorbind despre umanitate și divinitate, vorbești despre separarea unei firi de cealaltă și despre unirea lor într-o singură persoană; afirmi că Dumnezeu Cuvântul nu a avut nevoie de o a doua naștere dintr-o femeie; mărturisești că dumnezeirea nu este implicată în suferință. Toată această învățătură este ortodoxă și se opune falselor opinii ale tuturor ereticilor despre natura Domnului. Dar câtă înțelepciune conțin celelalte cuvinte ale tale, care este de neînțeles și de neînțeles pentru cei care le citesc - numai perspicacitatea ta poate vedea; dar mi se pare că ele conțin un sens complet opus celui precedent. Pe cel pe care l-ai numit mai întâi impenetrabil la suferință, nepermițându-și o a doua naștere, l-ai prezentat apoi, nu știu de ce, ca suferind și din nou creat, ca și cum proprietățile naturale ale lui Dumnezeu Cuvântul ar fi fost distruse prin unirea Lui cu templul trupului , ca și cum convingerea că templul trupului Său, impenetrabil la păcat și inseparabil de firea divină, se naște și moare pentru păcatele noastre ar fi de mică importanță pentru oameni, ca și cum cuvintele Domnului, rostite evreilor: „Distrugeți această biserică și în trei zile o voi ridica” (Ioan 2:19), nu ar necesita credința noastră. El nu a spus: distrugeți dumnezeirea Mea și în trei zile se va ridica. Aș vrea să vorbesc mai mult aici din nou, dar mă abțin să o fac, amintindu-mi promisiunea mea. Voi vorbi pe scurt despre ceea ce trebuie să spun. – În Sfânta Scriptură, oriunde se vorbește despre dispensația divină, ne transmite nașterea și

pătimirea firii umane în Hristos, și nu a celei divine. Și de aceea, cel mai corect titlu al Sfintei Fecioare nu ar trebui să fie Maica lui Dumnezeu, ci Născătoarea lui Hristos. Ascultați cum vorbesc Evangheliile despre aceasta: „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1:1). Este clar că Cuvântul Dumnezeu nu era fiul lui David. Dar iată o altă dovadă pentru voi: „Și Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Iisus, care se cheamă Hristos” (Matei 1:16) . Luați în considerare și alte cuvinte care dau același înțeles: „Nașterea lui Isus Hristos a fost așa: căci mama Lui, Maria, fiul lui Iosif, fiind logodită, s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt” (Matei 1:18). Va deduce cineva din aceste cuvinte ideea că divinitatea Unul-Născut este o creație a Duhului? De asemenea, care este sensul acestor cuvinte: „mama lui Isus era acolo” (Ioan 2:1)? De asemenea: „cu Maria, mama lui Isus” (Faptele Apostolilor 1:14); „ce s-a născut în ea este Sfânt din Duhul” (Matei 1:20); din nou: „ia pe Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt” (Matei 2:13). De asemenea: „cât despre Fiul Său, care era din sămânța lui David, după trup” (Romani 1:3); și despre suferința Sa: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o trup asemănător cu cel păcătos și, din pricina păcatului, a osândit păcatul în trup” (Romani 8:3). Și: „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3); „Hristos a suferit în trup” (1 Petru 4:1). De asemenea, El nu a spus: aceasta este „dumnezeirea Mea”, ci „trupul Meu” , care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor (Luca 22:19). Există multe alte cuvinte în Scriptură care proclamă direct neamului omenesc că nu dumnezeirea a apărut în timp și a suferit suferințe trupești, ci trupul unit cu firea divină. Prin urmare, Hristos se numește atât Domnul lui David, cât și fiul său: „Ce părere aveți despre Hristos? Al cui fiu este? Ei I-au zis: Al lui David. El le-a zis: „Cum deci David, prin Duhul, Îl numește Domn, zicând: «Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea ?»»” (Matei 22:42-44). După trup, El este cu siguranță fiul lui David, dar după dumnezeire, El este Domnul său. Prin urmare, este corect și în conformitate cu tradiția Evangheliei să mărturisim că trupul lui Hristos este templul dumnezeirii Sale, un templu unit cu dumnezeirea printr-o uniune înaltă, divină, în care natura divină și-a asimilat ceea ce este propriu trupului. Dar cu cuvântul „ asimilare ”, a-I atribui calitățile trupului unit cu El, cum ar fi nașterea, suferința, moartea, este, iubite frate, un gând incorect, care poate fi acceptat doar fie de mintea grecilor, fie de o minte infectată cu învățătura nebunului Apolinarie, Arie sau a altor eretici care au s-a rătăcit și mai mult. Un astfel de concept de asimilareîi poate conduce și la faptul că, admițând această asimilare, vor afirma că Dumnezeu Cuvântul a fost hrănit cu lapte și a crescut treptat și a fost cuprins de frică în timpul suferinței, a avut nevoie de întărire îngerească. Nu voi vorbi aici despre circumcizie, despre aducerea de jertfe, despre sudoare, despre sete, despre neputințele pe care trupul Său le-a îndurat pentru noi și pe care le-a suferit. A atribui acest lucru divinității este atât fals, cât și suntem supuși condamnării pentru aceasta ca blasfemiatori. Acestea sunt tradițiile sfinților părinți; aceasta este învățătura Sfintei Scripturi. Astfel, fiecare ar trebui să teologheze atât despre dragostea lui Dumnezeu pentru omenire, cât și despre măreția Sa divină, conform cuvântului lui Pavel: „învățați aceste lucruri, stăruiți în ele, pentru ca succesul vostru să se arate în toți” și față de toți (1 Timotei 4:15). - Faci foarte bine că nu-ți abandonezi grija pentru cei ce sunt ispitiți și îți mulțumesc că ești plin de râvnă spirituală pentru Dumnezeu și te îngrijești de treburile noastre. Dar să știi că tu însuți ai fost rătăcit de unii clerici de aceeași gândire ca tine, cei care ai fost detronați aici de sfântul sinod pentru că erau infectați cu opinii maniheiste. Dar Biserica acumulează noi adăugiri în fiecare zi și, prin harul lui Dumnezeu, adăugarea de păgâni la ea este de așa natură încât, privind la această creștere, se poate exclama împreună cu profetul: „Pământul este plin de

cunoștința Domnului, așa cum ape multe acoperă marea” (Isaia 11:9). Viața împărații lor, luminați de învățătură, este plină de bucurie. Voi spune pe scurt: oricine poate vedea că cuvântul rostit împotriva tuturor ereziilor care luptă împotriva Ortodoxiei Bisericii se împlinește zilnic printre noi: „Casa lui Saul mergea și obosea, iar casa lui David mergea și se întărea” (2 Samuel 3:1). Acesta este sfatul nostru, pe care ți-l dăm ca frate către frate. „Dacă cineva pare să fie certăreț ”, exclamă Pavel împotriva unuia ca acesta pentru noi, „noi n-avem un astfel de obicei, nici biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11:16). Eu și frații care locuiesc împreună cu mine vă salutăm cu sinceritate pe toți frații care sunt împreună cu voi. Fiți sănătoși și rugați-vă neîncetat pentru noi, voi, ca un om pe care îl cinstesc și îl iubesc pe Dumnezeu. ” 162
„Chiril, episcopul Alexandriei, a spus: «Ce părere are acest sfânt și mare sinod despre scrisoarea tocmai citită? Este ea în acord sau nu cu credința stabilită la sfântul sinod de sfinții părinți care s-au adunat odată la Niceea?»”
„Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: «Nu este deloc în acord cu credința pioasă expusă de sfinții părinți din Niceea: îi anatematizez pe cei care cred astfel; căci toate acestea sunt străine de credința ortodoxă.»”
„Flavian, episcopul Filipilor, a spus: «Tot ce este conținut în scrisoare contrazice în mod clar și este complet străin de credința ortodoxă, expusă la Niceea de cei mai sfinți părinți: de aceea îi recunoaștem pe credincioși ca fiind străini de credința ortodoxă.»”
„Firm, episcop de Cezareea Capadociei, a spus: «La începutul scrisorii (Nestorie) păstrează încă imaginea evlaviei, dar pe măsură ce discursul avansează, nemaiavând ocazia să-și ascundă modul de gândire, își exprimă deschis opiniile, care sunt în dezacord fie cu credința sfinților 318 părinți, fie cu scrisoarea arhiepiscopului Chiril.»”
„Valerian, episcopul Iconiei, a spus: Este evident pentru toată lumea că mesajul preasfințitului Nestorie nu este doar contrar credinței sfinților părinți din Niceea și mesajului preaiubitorului de Dumnezeu și sfântului Arhiepiscop Chiril, ci este și incompatibil cu sine însuși” 163 .
„Și când cei treizeci și trei de episcopi au vorbit unul după altul, toți episcopii au strigat împreună: Cine nu-l anatemizează pe Nestorie, să fie anatema! Credința ortodoxă îl anatemizează! Sfântul Sinod îl anatemizează! Cine a comunicat cu Nestorie, să fie anatema! Toți anatemizăm mesajul și învățătura lui Nestorie! Toți îl anatemizăm pe ereticul Nestorie! Toți anatemizăm pe cei care comunică cu Nestorie! Toți anatemizăm credința nelegiuită a lui Nestorie! Toți anatemizăm învățătura nelegiuită a lui Nestorie! Anatemizăm învățătura nelegiuită a lui Nestorie! Întregul univers anatemizează învățătura nelegiuită a lui Nestorie! Pe cine nu-l anatemizează, să fim anatemați.”
„Juvenal, episcopul Ierusalimului, a spus: Să se citească scrisoarea preasfințitului și preasfințitului Arhiepiscop al Romei, Celestin, scrisă de el despre credință” 164 .
Epistola lui Celestin, episcopul Romei, către Nestorie.
Către iubitul meu frate Nestorius Celestin.
„Credința universală a fost în pace pentru câteva zile din timpul nostru, după ce învățătura nelegiuită și condamnată universal a lui Pelagiu și Celestiu a încetat să existe, când Răsăritul și Apusul i-au lovit cu sabia unei judecăți unanime, împreună cu toți adepții erorilor lor. Pe atunci, Atticus, de binecuvântată pomenire, învățătorul credinței universale, cu adevărat succesorul fericitului Ioan în această lucrare de slujire, luptând pentru Regele tuturor, i-a persecutat atât de mult încât nu le-a permis să găsească refugiu acolo (în Răsărit). După moartea sa, nu puțin am fost tulburați de așteptare: oare cel care îi va urma la putere îi va urma și în credință? Căci lucrurile bune rareori durează mult; mai des contrariile se înlocuiesc alternativ. Dar chiar și

după el l-am avut ca tovarăș de slujire, care urma și el să ne părăsească în curând, pe sfântul Sisinius, care dobândise dragostea tuturor prin simplitatea și sfințenia sa, care propovăduia credința așa cum o accepta. Se pare că evlavia sa simplă și simplitatea pioasă erau călăuzite de cuvintele pe care le citea în Scriptură, că trebuie mai degrabă să te temi decât să fii înalt, adâncindu-te în cercetare (Rom. 11:20); că nimeni nu trebuie, așa cum se spune în alt loc, să cerceteze lucruri „mai înalte decât sine” (Sir. 3:21); că oricine va propovădui altceva și va învăța altceva, și nu ceea ce au propovăduit apostolii, să fie anatema (Galateni 1:8-9)). Dar când și el a plecat din această lume, iar grija noastră s-a prelungit atât cât a rânduit Domnul, atunci sufletele noastre s-au bucurat de vestea despre solii care veniseră la noi în legătură cu alegerea ta, veste confirmată în curând de raportul colegilor noștri de slujire care au fost prezenți la alegere. Ei au vorbit în favoarea ta cât se putea spune despre un om ales dintr-o altă biserică. Căci înainte de aceasta faima vieții tale era de așa natură încât un oraș străin îți invidia virtuțile; dar acum îi faci pe oameni să fugă de tine prin faptele tale ciudate, astfel încât foștii tăi compatrioți să judece după alții de care au scăpat. Nu am putut răspunde la scrisorile tale, pe care le-am primit recent, pentru că trebuiau traduse în limba romană. În timp ce această chestiune se desfășura printre noi - încet din cauza modului florid în care au fost prezentate - am primit scrisori de la sfântul frate și co-episcop Chiril, un preot al lui Dumnezeu aprobat de toți, împreună cu fiul meu, diaconul Posidoniu: în ele scrie ceva despre tine care, spre extrema noastră tristețe, distruge opinia favorabilă a celor care au dat-o la alegerea ta. Începutul tău excelent a fost înlocuit de un sfârșit rău, după cum vedem: numesc acele opinii despre tine un început excelent care au fost atât de fertile încât în răspunsul nostru la raportul fraților am arătat cât de mult am împărtășit bucuria comună. Și acum, luând în considerare atât plângerea împotriva ta a fratelui meu, pe care l-am numit mai sus, cât și scrisorile tale traduse în limba noastră, care conțin în mod clar învățături nelegiuite, vedem că cuvântul apostolic trebuie să ne spună: „Aș vrea... să-mi schimb vocea, căci nu vă înțeleg” (Galateni 4:20). Cu toate acestea, am schimbat-o, nădăjduind că acest compozitor de discursuri nelegiuite nu se va ține departe de abis? Este necesar ca noi, așa cum ni s-a poruncit, să îndepărtăm răul de la noi înșine (1 Corinteni 5:13). - Citind scrisorile și acele cărți pe care eminentul Antioh, fiul nostru, ni le-a dat, am examinat cu atenție conținutul lor. Când vă urmăm în scrierile voastre, vă ajungem din urmă, vă prindem, încercați să ne scăpați cu o vorbărie oarecare, acoperind claritatea adevărului cu obscuritatea lui; și apoi, afirmând din nou ceea ce a fost negat și negând ceea ce a fost afirmat, încercați să amestecați unele cu altele. În scrisorile voastre, însă, nu ați explicat atât credința noastră, cât v-ați exprimat pe voi înșivă, dorind să dați o învățătură diferită despre Dumnezeu Cuvântul, și nu cea pe care o conține credința universală. Așadar, acum noi, ca judecători, trebuie să vă judecăm, așa trebuie considerate inovațiile voastre! Când erați necunoscut, ați fost ales, iar când ați fost recunoscut, ați fost condamnat. Acum trebuie să spunem împreună cu învățătorul neamurilor: „Căci pentru ce să ne rugăm, cum se cuvine, nu știm” (Romani 8:26).). Nu sunt oare aceste cuvinte aplicate în mod potrivit acelei biserici care, călăuzită mai mult de zvonul despre voi decât de cunoștință, i-a disprețuit pe oamenii vrednici care erau în ea? Părerea celor care aveau o părere bună despre voi s-a dovedit a fi greșită. Cine ar fi putut presupune că sub haina unei oi se afla un lup râvnitor? Apostolul are cuvintele: „Se cuvine să fie erezii între voi, pentru ca cei ce sunt încercați să se arate în voi” (1 Corinteni 11:19). Luați aminte și ascultați cuvintele pe care le-a spus lui Timotei și Tit. Ce le poruncește? Să „se ferească de vorbele murdare” (1 Timotei 6:20). Pentru că aceasta nu face decât să contribuie la succesul răutății, aducând întotdeauna spini și mărăcini. El i-a cerut lui Timotei „să

rămână în Efes... ca să poruncească unora să nu învețe altfel” (1 Timotei 1:3). Înaintea ochilor mei sunt cuvintele profetului Ieremia: „Un lucru cumplit s-a întâmplat pe pământ: profeții au profețit nedrept” (Ieremia 5:30-31). Spune-mi: oare aceste cuvinte ale Scripturii vă rămân necunoscute sau le cunoașteți, dar le neglijați? Dacă vă rămân necunoscute, nu vă rușinați să învățați adevărul, așa cum nu v-a fost teamă să învățați o minciună și să o învățați. Dar dacă le neglijați, deși le cunoașteți, atunci gândiți-vă că nu veți fi îndreptățiți în niciun fel când Cel ce prin ele voiește întotdeauna să primească pentru Sine un profit din acest împrumut sfânt vă cere socoteală de talantul încredințat. Gândiți-vă ce pedeapsă a atins cel ce a ascuns talantul pe care îl primise și l-a înapoiat în forma în care îl primise (Matei 25:24-30). De aceea, gândiți-vă cu atenție cât de mare și cumplită este primejdia de a nu întoarce ceea ce ați primit. Puteți atunci să-I spuneți Domnului nostru: „Ceea ce Mi-ați dat, am păstrat” (Ioan 17:12), când junghiați și chinuiți, așa cum auzim, Biserica Lui ? Ce-ți spune conștiința ta când trăiești în acest oraș, abandonat de aproape toată lumea? O, dacă ar fi fost mai precauți atunci decât folosesc acum, când trebuie să caute mântuirea! De unde dorința de a-ți îndrepta discursurile către astfel de întrebări, a căror soluție, conform principiilor rațiunii, este impietatea? De ce ar trebui un episcop să predice oamenilor lucruri care le slăbesc respectul față de nașterea Fecioarei? Puritatea credinței străvechi nu trebuie tulburată de cuvinte impietate despre Dumnezeu. Nu a considerat întotdeauna judecata Bisericii pe oricine vrednic de excomunicare, de îndată ce a scos din credință sau a adăugat la ea? Căci credința, transmisă nouă pe deplin și clar de apostoli, nu admite nici adăugare, nici micșorare. Citim în cărțile noastre sfinte că nu este drept să adaugi, nici să scoți; o pedeapsă crudă se va abate atât asupra celui ce adaugă, cât și asupra celui ce scoate (Apocalipsa 22:18-19).). De aceea, pregătim cauterizarea și fierul; nu trebuie să mai folosim plasturi pentru acele membre bolnave care trebuie doar tăiate: știm că rănile grave sunt întotdeauna tratate cu mare durere. Plângând multe lucruri pe care le-ați predicat în mod nelegiuit și pe care Biserica Catolică le respinge, plângem mai ales pentru aceasta, că ați luat din simbolul credinței acele cuvinte prin care speranța unei vieți perfecte și a mântuirii este confirmată în noi. De ce este așa, arată scrisorile dumneavoastră, cu privire la care nu avem nicio neînțelegere, după ce dumneavoastră înșivă ni le-ați trimis. Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi ajuns niciodată în mâinile noastre, ca să nu fim nevoiți să dăm o judecată asupra unei chestiuni atât de grele. Toate căile cercetărilor dumneavoastră converg către un singur gând: vă extindeți foarte mult în conversațiile dumneavoastră, mergeți pe numeroase răsturnări de situație; dar în cele din urmă pe drumuri diferite ajungeți la scopul dumneavoastră nelegiuit. Știm împotriva a ceea ce a avertizat Cel ce a poruncit să se evite disputele și certurile despre lege, „căci sunt ”, spune el, „ nefolositoare și deșarte” (Tit 3:9). Ceea ce consideră el nefolositor și zadarnic în prezent, fără îndoială, nu va aduce niciun folos în viitor. De aceea, după ce fratele Chiril a vrut să vă conducă pe calea cea dreaptă cu cele două scrisori ale sale, vreau să vă anunț că, după prima și a doua sa îndemnare și după această mustrare a mea, care, după cum vedeți, este deja a treia, sunteți complet excomunicați atât de pe tronul episcopal, pe care îl ocupați la noi, cât și din întreaga societate a creștinilor, dacă nu vă îndreptați repede învățătura voastră rea, dacă nu vă întoarceți pe acea cale, care este Hristos, așa cum Se numește El însuși. Împovărați de disperare, ați luat armele cu răutate împotriva Celui care v-a așezat în casa Sa, ca un rob credincios și inteligent, mai presus de toți slujitorii Săi, și ați pierdut fericirea promisă ca răsplată pentru o astfel de slujire; pentru că nu numai că nu distribuiți hrană la timp, ci îi distrugeți cu otravă pe cei pe care El i-a cumpărat pentru Sine cu sângele Său și cu moartea Sa. Vedem că „ai otravă sub buzele tale”, că

vorbele tale sunt „pline de blestem și amărăciune” (Ps. 139:4, 9:28), atunci când începi să vorbești despre Cel care este cel mai dulce. Unde este grija pastorală aici? „Bunul păstor își dă viața pentru oile sale”; și este un „merdicator” care le „abandonează” și le dă lupilor (Ioan 10:11-12). Ce vrei atunci să faci tu aici, păstore? În loc de lupi, tu însuți risipești turma Domnului. În ce gard își poate găsi refugiu atunci când este junghiată în curtea Bisericii? Sub ce protecție va fi în siguranță când va vedea în tine nu un protector, ci un prădător? „Și alții” , spune Domnul, „Am oi care nu sunt din staulul acesta; și pe acestea trebuie să le aduc” (Ioan 10:16). El promite să aducă altele, dar voi le distrugeți pe cele pe care le aveți, în timp ce există multe cazuri cunoscute când nu oile sunt pentru păstori, ci păstorii pentru oile care pier. „Și vor auzi glasul Meu ”, spune El . Pentru ce? „Ca să fie o turmă și un păstor .” La glasul Lui, oile se adună într-o turmă, dar la glasul vostru sau se pierd, sau se împrăștie. Îmi este amar că vi se aplică cuvintele fericitului Pavel, rostite în cartea Faptele Apostolilor: „Știu aceasta că, după plecarea Mea, vor intra în voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și din voi se vor scula oameni, grăind lucruri stricate, ca să ia pe ucenici după ei” (Faptele Apostolilor 20:29-30). Este de dorit să spuneți aceste cuvinte despre alții, și nu alții despre voi; să vorbiți pentru învățătura altora și să nu luați ca învățătură a voastră ceea ce spunem noi. Cui nu i se va părea ciudat că un episcop este învățat ce ar trebui să fie un creștin? Gândește-te mai atent la situația în care te-ai pus: ești chemat la tribunal, ești denunțat, ești condamnat. Ce este în toate acestea compatibil cu demnitatea unui preot? Cei încăpățânați sunt încăpățânați chiar și în propria lor responsabilitate, dacă există un mijloc de a vorbi în apărarea blasfemiei. Crezi oare cu adevărat că te vom cruța, când tu însuți nu-ți cruți sufletul, când vrei să-i privezi pe toți cei dinainte, care trăiesc acum și care vor fi după aceea, de nădejdea mântuirii? Vezi tu, eu, ca un slujitor credincios al bunului meu Domn, îi persecut pe vrăjmașii Săi, despre care profetul a spus: „I-am urât cu o ură deplină” (Psalmul 138:22). Cuvintele unui alt profet îmi amintesc, de asemenea, să nu cruț (Deuteronom 7:2, 13:8). Cui îi voi arăta atenția, cui îi voi da cinste: când văd aici o astfel de faptă prin care temelia întregii mele nădejdi este luată de la mine? Însuși Domnul a spus în Evanghelie că nici tatăl, nici mama, nici copiii, nici alte rude nu trebuie să-I fie preferați; pentru că există și o astfel de cinste din care vine nelegiuirea. Când predomină firea trupească, atunci dragostea trupească este preferată dragostei care este Dumnezeu și, sub influența acestei iubiri, arată cinste oricărui popor. Dar când Cel care este însăși iubirea este preferat, atunci toate acele gânduri al căror autor este condamnat sunt în mod necesar respinse. Trezește-te în sfârșit. Timpul pe care îl folosești nu pentru a păzi, ci pentru a fura nu poate fi numit veghe. O, dacă ai fi somnoros în ceea ce înveți și treaz în ceea ce te opui! Dar ce spun? Ar fi mai suportabil pentru noi dacă ai fi somnoros în ambele. Atunci n-ai distruge pe nimeni, n-ai înșela pe nimeni cu răutatea ta; BisericaEa nu s-ar întrista de distrugerea vreunui suflet, s-ar bucura că nu este răutate printre ea, s-ar mulțumi că tu ai să o prezinți Mirelui tău așa cum ai acceptat-o. Dar de ce să vorbesc mult, când există cuvinte despre asta de la primul ziditor al Bisericii, Pavel? În zadar caut ceva zidit de tine unde nu văd temelie (1 Corinteni 3:9-11). Auzim că clericii, care gândesc conform credinței universale, cu care suntem de un gând, suferă o mare asuprire, încât nu sunt primiți, spun ei, nici măcar în cetate: ne bucurăm că au primit o răsplată pentru isprava mărturisirii; dar ne întristăm că prigonitorul lor este un episcop. Fericitul Apostol Pavel s-a transformat din prigonitor în predicator; dar acum, a te transforma din predicator în prigonitor - ce răutate cumplită? Enumerați ereticii antici care au apărut în Biserică cu secte atât de diverse; cine a ieșit vreodată din lupta cu ei fără să obțină victoria asupra lor? Un exemplu pentru tine în cetatea ta. Pavel de Samosata,

fost episcop al bisericii Antiohiei, a cules o recoltă conform semințelor doctrinei sale, pe care a predicat-o. Aceeași severitate a judecății i-a detronat întotdeauna pe alți inventatori de doctrine false, care conduceau bisericile. Și acei eretici despre care ați binevoit să ne întrebați, ca și cum nu le-ați cunoaște soarta, i-ați alungat prin condamnare dreaptă, detronându-i de pe tronurile lor, pentru că au vorbit pe nedrept. Nu este de mirare pentru noi că și-au găsit pacea, pentru că au găsit o doctrină nelegiuită cu care, atunci când au comparat-o pe a lor, s-au considerat nevinovați. Aici - potrivirea cuvântului ne cere să spunem asta - nu putem rămâne tăcuți cu privire la ceea ce ne uimește. Credința voastră este corectă, așa cum citim în doctrina voastră despre păcat: dovediți că omul prin starea sa naturală este un datornic și că această datorie este pe deplin plătită de Cel care vine din linia datornicului. Cum rămân de partea voastră cei care sunt condamnați pentru că neagă acest lucru? Unde există opoziție unii față de alții, nu există acord care să excludă neîncrederea. Și ei ar fi fost respinși de voi, dacă ați fi fost nemulțumiți de ei. De ce să cercetăm ce s-a făcut împotriva lor atunci, când se știe că de acolo ne-au fost trimise înștiințări scrise despre ei de către episcopul ortodox de atunci, Atticus? De ce nu a întrebat Sisinius de fericită pomenire despre ei? Pentru că, evident, a considerat că este drept ca ei să fie condamnați sub predecesorul său. Ei, cei nefericiți, ar trebui să plângă pentru că și-au pierdut orice încredere în ei înșiși printre oameni, ei care aveau doar pocăința ca mijloc de a intra în comuniune cu Biserica. Acum ați început să aflați despre ei, dacă înainte nu știați nimic; ci mai degrabă luați leacul propriei voastre boli, și nu al altora, grăbindu-vă să reflectați asupra credinței sobornicești. De aceea, se cuvine să vă spunem: „Doctore, vindecă-te pe tine însuți”, când vreți să-i ajutați pe alții. (Luca 4:23)). Boala ta este de așa natură încât nu permite nicio întârziere. Credința preoților Bisericii Alexandrine a fost și este adevărată, iar tu, conform învățăturii lui, fii din nou cu noi de un singur mod de gândire, dacă vrei să fii împreună cu noi, o, frate! Dacă ai sentimente, atunci, după ce ai condamnat toate acele opinii pe care le-ai avut până acum, începe fără întârziere, așa cum dorim noi, să înveți ceea ce vezi că el învață. Noi, negândindu-ne să încălcăm cuviința față de noi înșine, vrem să-i îndreptăm pe preoți în credință. Dar, așa cum ne preocupă mai întâi să le arătăm calea cea dreaptă, tot așa, dacă nu se folosesc de învățătura noastră, vedem nevoia să dăm o sentință decisivă de condamnare asupra lor. După ce vei condamna învățătura nelegiuită, dovada deplină a îndreptării în credință va fi întoarcerea la Biserică a tuturor celor care au fost excomunicați de tine pentru Hristos, capul ei. Dacă ceea ce spunem noi nu li se întâmplă, atunci cel care i-a excomunicat trebuie să fie excomunicat; căci cei cu care te-ai arătat a fi astfel sunt în comuniune perfectă cu noi. Iar clerului Bisericii din Constantinopol și tuturor celor care poartă numele de creștini, le vom trimite scrisori așa cum va cere cazul; astfel încât, în cazul în care rămâneți încăpățânați în învățătura voastră perversă și nu predicați ceea ce predicați, împreună cu noi, frate Chiril, să știe că sunteți îndepărtat de pe tronul episcopal, pe care îl ocupați împreună cu noi, și cu ei nu aveți nicio comuniune, ca să știe, zidiți de acest exemplu, cum trebuie să fie mișcați printr-o judecată fermă și temeinică să se îngrijească de mântuirea sufletelor lor. – Așadar, să știți cu siguranță că am luat o astfel de hotărâre: dacă nu învățați despre Hristos Dumnezeul nostru așa cum crede Biserica Romană, Alexandrină și întreaga Biserică universală , și așa cum a crezut sfânta biserică din marele Constantinopol în adevăr desăvârșit înaintea voastră, și dacă nu renunțați la noua învățătură nelegiuită în termen de zece zile, socotind acest timp din ziua în care primiți această notificare, care caută să despartă ceea ce, conform indicației Sfintei Scripturi, este unit, după ce ați dat o astfel de mărturisire solemnă și în scris: atunci veți fi excomunicați de orice comuniune cu Biserica Catolică. „Am

trimis actul scris al judecății noastre împotriva ta, împreună cu toate celelalte documente, împreună cu fiul nostru, diaconul Posidonius, preotului sfințit din Alexandria și colegului meu episcop, care ne-a dat informații complete despre aceasta, pentru ca el să fie locul nostru de trai și, în îndeplinirea acestei chestiuni, să anunțe decizia noastră ție și tuturor fraților: pentru că toți ar trebui să știe această chestiune, întrucât privește pe toți." 165 .

„Petru, prezbiterul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a zis: Conform celor citite, sfântul și preacuviosul nostru episcop Chiril a scris. Avem la îndemână scrisoarea lui și, dacă evlavia voastră poruncește, o vom citi. - Flavian, episcopul Filipilor, a zis: Să se citească și să se treacă în acte. - Petru, prezbiterul Alexandriei și cel mai de seamă dintre notari, a început să citească" 166 :

„Chiril și conciliul, adunați la Alexandria din districtul egiptean, îi urează lui Nestorie, cel mai evlavios și iubitor de Dumnezeu împreună-slujitor, tot binele în Domnul."

„După ce Mântuitorul nostru spune limpede: «Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine» (Matei 10:37), ce trebuie să îndurăm noi, de la care cinstirea voastră cere o dragoste mai mare pentru voi decât pentru Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor? Cine ne va putea ajuta în ziua judecății? Sau ce îndreptățire vom găsi pentru noi înșine într-o tăcere atât de lungă în fața hulelor voastre împotriva lui Hristos? Dacă voi, având astfel de gânduri și învățături, v-ați vătăma doar pe voi înșivă, atunci ne-ar fi mai puțină grijă. Dar, din moment ce ați sedus Biserica și ați răspândit printre oameni aluatul unei erezii neobișnuite și străine, iar cărțile comentariilor voastre au fost împrăștiate nu numai acolo 167 , ci și peste tot: atunci ce alt motiv va fi suficient pentru tăcerea noastră? Sau cum, fără voie, nu ne vom aminti de cuvintele lui Hristos: «Nu credeți că am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie. „Căci am venit să despart pe om de tatăl său și pe fiică de mama sa" (Matei 10:34-35). Căci atunci când credința este distorsionată, atunci respectul față de părinți piere, ca și cum ar fi depășit și nefondat, legea iubirii de copii și de frați încetează și, în cele din urmă, moartea devine pentru cei pioși mai plăcută decât viața, „ca , după Scriptură, să dobândească o înviere mai bună" (Evrei 11:35). – Așadar, împreună cu sfântul sinod adunat în marea Romă, sub președinția preasfintului și cuviosului frate și împreună-slujitor al vostru, Episcopul Celestin, ne adresăm vouă cu această a treia scrisoare și vă sfătuim în unanimitate să părăsiți acea învățătură falsă și perversă pe care o născociți și o răspândiți și să alegeți în schimb credința cea dreaptă, care a fost dată mai întâi bisericilor de sfinții apostoli și evangheliști, care au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului (Luca 1:3).). Dacă evlavia voastră nu face aceasta până la timpul stabilit în scrisoarea menționatului preasfințit și pios frate și împreună-slujitor al nostru, Episcopul Celestin al Bisericii Romane, atunci să știți că nu aveți nicio comuniune cu noi, niciun loc sau socoteală între preoții lui Dumnezeu și episcopi. Căci ne este imposibil să rămânem neglijenți când bisericile sunt atât de tulburate, oamenii sunt seduși, adevărata credință este călcată în picioare și voi risipiți turma, voi care ar fi trebuit să o păstrați dacă, ca și noi, ați avea o dragoste puternică pentru adevărata credință, urmând cu strictețe evlavia sfinților părinți. Dar cu toți, laici și clerici, pe care evlavia voastră i-a excomunicat sau i-a detronat pentru credință, suntem cu toții în comuniune - căci este nedrept ca cei care știu să raționeze ortodox să fie supuși sentințelor voastre grave, pentru că au început să vă contrazică cu un scop bun. Aceasta este ceea ce ați declarat în scrisoarea pe care ați scris-o preasfințitului Episcop al Marii Rome și tovarășului nostru Episcop Celestin. Totuși, nu va fi de ajuns ca evlavia ta să mărturisești împreună cu noi simbolul credinței , care

a fost odată expus în Duhul Sfânt de către sfântul și marele Sinod, care s-a adunat, pentru această ocazie, la Niceea; căci l-ai înțeles și l-ai explicat greșit și chiar pervertit, deși în cuvinte îl mărturisești așa cum este expus; ci este necesar să mărturisești în scris și cu jurământ că blestemi învățătura ta nelegiuită și josnică și vei filozofa și învăța așa cum facem noi toți, episcopi apuseni și răsăriteni, învățători și conducători ai poporului. Cât despre scrisorile scrise evlaviei tale de Biserica Alexandrină, ca fiind alcătuite corect și fără vină, sfântul Sinod Roman și noi toți suntem de acord cu ele. Am adăugat la epistola noastră de față ceea ce ar trebui să conținem și să învățăm și ceea ce ar trebui să ne îndepărtăm. Aceasta este credința Bisericii catolice și apostolice, în care toți episcopii ortodocși, apuseni și răsăriteni, sunt de acord. Credem într-unul Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul-născut, născut din Tatăl, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut atât în cer, cât și pe pământ, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât, S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, s-a înălțat la cer și vine să judece viii și morții; și în Duhul Sfânt. Cei care spun că a fost un timp când Fiul nu era, că nu exista înainte de a se naște și a venit din ceva ce nu există, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ființă sau esență și că este supus transformării sau schimbării, așa este Biserica Catolică și Apostolică.- Urmând toată mărturisirea sfinților părinți, care a fost stabilită sub călăuzirea Duhului Sfânt care a vorbit în ei, examinând cu strictețe scopul gândurilor conținute în ea și mergând ca pe calea împărătească, spunem: Însuși Cuvântul unul-născut al lui Dumnezeu, născut din însăși ființa Tatălui, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină, prin care tot ce este în cer și pe pământ a primit ființă, spre mântuirea noastră, coborându-se (din cer) și smerindu-se, S-a întrupat și s-a făcut om, adică primind trup de la Sfânta Fecioară și asimilându-l cu Sine de la însăși zămislire, a luat nașterea noastră și a ieșit din femeie ca bărbat, fără a pierde ceea ce era, ci chiar și după ce a primit trup și sânge rămânând același care era, adică Dumnezeu după fire și în adevăr. Dar nu spunem: nici că trupul s-a transformat în firea Dumnezeirii, nici că firea inefabilă a lui Dumnezeu Cuvântul s-a schimbat în firea trupului. Căci nu este supusă transformării și schimbării, ci, după Scripturi, rămâne întotdeauna exact același (Evrei 13:8). Dar fiind făcută vizibilă și fiind încă un prunc în scutece, El, ca Dumnezeu, și în pântecele Fecioarei care a născut, a umplut toată făptura și a șezut cu Cel ce L-a născut. Căci Dumnezeirea nu are nici cantitate, nici mărime și nu tolerează nicio limită. – Mărturisind că Cuvântul s-a unit cu trupul în mod ipostatic (καθ’ὑπόστασιν), ne închinăm singurului Fiu și Domn Iisus Hristos, și în acest caz nu dezasamblăm și nu separăm omul și Dumnezeu, mai ales când nu sunt uniți prin unitatea demnității și voinței (căci aceasta este o vorbă goală și nimic altceva), nu numim separat un alt Hristos, care este din femeie, ci recunoaștem un singur Hristos – Cuvântul, care este din Dumnezeu Tatăl, cu trupul Său. Căci atunci El este uns (de Duhul Sfânt) după umanitatea Sa, deși El Însuși dă Duhul celor vrednici să-l primească și „nu dă cu măsură ”, după cum spune fericitul Evanghelist Ioan (Ioan 3:34). Nu spunem că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu, a locuit în cel născut din Sfânta Fecioară, ca într-un om obișnuit, ca nu cumva să-L înfățișeze pe Hristos ca pe un om purtător de Dumnezeu. Căci, deși Cuvântul a locuit cu noi (Ioan 1:14), se spune că în Hristos toată plinătatea Dumnezeirii a locuit trupește (Coloseni 2:9).). Dar noi ținem cont și definim că Cuvântul, devenind trup, a locuit în Hristos, nu în același fel în care, se spune, a locuit în sfinți; ci, devenind una cu firea umană în existență ipostatică și nefiind transformat în trup, Cuvântul a aranjat

o astfel de locuință pe care, s-ar putea spune, o are sufletul omului cu propriul său trup. - Deci, Hristos este unul și Fiu și Domn, însă nu ca și cum omul ar avea o unire cu Dumnezeu în demnitate sau în voință. Căci demnitatea egală nu unește încă firile. De exemplu, Petru și Ioan sunt egali unul cu celălalt în demnitate, ca apostoli și sfinți, dar amândoi nu sunt una. Nu înțelegem imaginea unirii nici ca o aplicație, căci aceasta nu este suficientă pentru unitatea firilor, nici ca un acord de proprietăți, așa cum noi, lipindu-ne de Domnul, conform Scripturii, devenim „un singur duh cu El" (1 Corinteni 6:17). Evităm chiar și denumirea de unire (συναπείας), deoarece nu poate exprima suficient unitatea (ἕνωσιν). Nu numim Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu sau Domn al lui Hristos , ca nu cumva, din nou, unicul Hristos, Fiu și Domn, să fie vizibil împărțit în două și, făcându-L Dumnezeu și Domn al nostru, să nu cădem în vina blasfemiei. Căci Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum am mai spus, fiind făcut una cu trupul în mod ipostatic, este Dumnezeul tuturor și domnește peste toate, dar pentru Sine Însuși El nu este nici rob, nici Stăpân. A fi înțelept și a vorbi astfel este o nebunie și chiar o nelegiuire. Adevărat, El Îl numește pe Tatăl Dumnezeul său, deși El Însuși este Dumnezeu prin fire și (este născut) din esența Lui: dar știm că, rămânând Dumnezeu, S-a făcut și om, supus lui Dumnezeu, conform legii căreia este supusă firea umană. Dar pentru Sine Însuși, cum poate fi Dumnezeu sau Domn? Prin urmare, ca om și coborând la umilință în starea exterioară, El spune că împreună cu noi este supus lui Dumnezeu. În același fel, El a devenit sub lege, deși El Însuși a rostit-o și, ca Dumnezeu, este El Însuși un dătător de legi. - Evităm astfel de discursuri despre Hristos: „pentru cel ce o poartă, cinstesc pe cel ce este purtat; pentru cel nevăzut mă închin celui vizibil". Este teribil să adăugăm la aceasta următoarele: „Dumnezeul asumat acționează împreună cu cel ce a asumat-o". Cel care vorbește astfel îl împarte din nou pe Hristos în două și îl face pe om o parte separată și pe Dumnezeu, de asemenea; căci neagă deschis unitatea, conform căreia nimeni nu acceptă închinarea ca fiind una în alta, nici Dumnezeu nu acționează împreună (cu omul), ci este recunoscut un singur Iisus Hristos, Fiul unul-născut, onorat cu o singură închinare cu propriul Său trup. Mărturisim că Însuși Fiul, născut din Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu unul-născut, deși nepătimitor prin propria Sa natură, a suferit totuși pentru noi în trup, după Scripturi, și în trupul răstignit a luat nepătimitor asupra Sa suferințele propriului Său trup. Prin bună plăcerea lui Dumnezeu, El a acceptat moartea pentru toți (Evrei 2:9).), i-a dat trupul Său, deși prin fire este Viață și El însuși este învierea. Pentru ca în trupul Său, ca la început (πρώτη), călcând în picioare moartea cu o putere inefabilă, să fie „întâiul născut din morți" (Coloseni 1:18) și începutul celor adormiți (1 Corinteni 15:20) și să deschidă firii umane calea spre nestricăciune, - El, prin bunăvoința lui Dumnezeu, așa cum am spus, a gustat moartea pentru toți și, jefuind Locuința Morților, a înviat a treia zi. Prin urmare, deși se spune că învierea morților a fost săvârșită de un om (1 Corinteni 15:20), dar prin om înțelegem Cuvântul, născut din Dumnezeu și înțelegem că prin El a fost nimicită puterea morții. Ca singurul Fiu și Domn, El va veni într-o zi în slava Tatălui, pentru ca, după cum este scris, „El va judeca lumea cu dreptate" (Psalmul 9:9). – Socotim necesar să adăugăm următoarele: vestind moartea după trup a singurului Fiu al lui Dumnezeu, adică a lui Iisus Hristos, mărturisind învierea Lui din morți și înălțarea la cer, săvârșim în biserici o jertfă fără sânge, apropiindu-ne astfel de binecuvântările mistice și suntem sfințiți, împărtășindu-ne cu sfântul trup și cu scump sângele lui Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor; îl primim nu ca pe un trup obișnuit (fie ca niciodată să nu fie!), nu ca pe trupul unui om sfințit și unit cu Cuvântul prin unirea demnității, sau devenind locaș al dumnezeirii, ci ca pe sânge cu adevărat dătător de viață și propriu Cuvântului Însuși. Căci El, ca Dumnezeu și Viață prin fire, și

devenind una cu trupul Său, l-a făcut în mod clar dătător de viață. Așadar, deși El ne spune: „Amin, amin vă spun: Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, nici nu beți sângele Lui” (Ioan 6:53), totuși trebuie să înțelegem trupul nu al unui om, al unuia dintre cei ca noi (căci cum poate fi trupul omului dătător de viață prin natura sa?), ci trupul care aparține cu adevărat în mod specific Celui care pentru noi a devenit și a acționat ca Fiu al omului. - Cât despre cuvintele Mântuitorului nostru, conținute în Evanghelii, nu le raportăm separat nici la două ființe, nici la două persoane. Căci unul și singurul Hristos, deși este recunoscut ca fiind unit într-o unitate inseparabilă din două naturi și, în plus, diferite, nu este dual, așa cum un om este recunoscut ca fiind alcătuit din suflet și trup, însă nu dublu, ci unul din ambele. Raționând în consecință, credem că cuvintele omenești și în același timp divine au fost rostite de unul singur (Hristos). Anume, când vorbește despre Sine într-un mod divin: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9) și: „Eu sunt unul cu Tatăl” (Ioan 10:30).), atunci înțelegem natura Lui divină, inefabilă, conform căreia El este una cu Tatăl Său și, conform identității esenței, este chipul, semnul și strălucirea slavei Sale (Evrei 1:3). Când, negăsind necinste în natura omenească, le spune iudeilor: „Dar acum căutați să Mă omorîți, un om care v-a spus adevărul ” (Ioan 8:40), noi din nou, și din proprietățile umanității Sale, nu Îl recunoaștem mai puțin ca Dumnezeu, egal și asemănător cu Tatăl. Căci, dacă este necesar să credem că adevăratul Dumnezeu prin fire S-a întrupat, adică un om însuflețit de un suflet rațional, atunci ce motiv are cineva să se rușineze de astfel de cuvinte ale Sale, care ar fi potrivite unui om? Dacă a refuzat să spună lucruri potrivite unui om, atunci cine L-ar fi silit să devină un om ca noi? Și când, pentru noi, S-a coborât până la umilința de bunăvoie, din ce motiv ar refuza să facă afirmații potrivite umilinței? Prin urmare, toate afirmațiile conținute în Evanghelii trebuie să se refere la o singură persoană, la o singură ipostază întrupată a Cuvântului, căci, conform Scripturii, „este un singur Domn, Iisus Hristos” (1 Corinteni 8:6). – Deși Hristos este numit apostolul și marele preot al mărturisirii noastre (Evrei 3:1), ca cel care slujește înaintea lui Dumnezeu și Tatălui în mărturisirea de credință pe care I-o aducem și prin El lui Dumnezeu Tatăl și chiar Duhului Sfânt, totuși spunem că El este prin fire Fiul unul-născut al lui Dumnezeu; și nu atribuim nici numele, nici însăși îndeplinirea preoției unui om separat de El. Căci El, dându-S-o pe Sine ca o mireasmă bună lui Dumnezeu și Tatăl (Efeseni 5:2), a devenit „mijlocitor între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2:5) și mijlocitor pentru împăcare. De aceea El a zis: „Jertfă și prinos n-ai voit, ci trup Mi-ai făcut. Arderi arse și păcat n-ai binevoit. Atunci am zis: «Iată, Eu vin! În capul cărții este scris despre Mine să fac voia Ta, Dumnezeule!»” (Evrei 10:5-7 ; Psalmul 40:7-8). El Și-a oferit propriul trup ca o mireasmă plăcută pentru noi, și nu pentru Sine. Căci, fiind Dumnezeu, mai presus de orice păcat, ce nevoie avea El de o jertfă sau de o jertfă pentru Sine? Chiar dacă „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).), întrucât am devenit predispuși la greșeală, iar natura umană a devenit slabă prin păcat; dar El nu este așa și, prin urmare, suntem copleșiți de slava Lui. Ce îndoială, totuși, poate exista că El, un înger nevinovat, a fost ucis pentru noi și pentru noi? A spune că S-a oferit pe Sine însuși pentru Sine și pentru noi este aproape același lucru cu a fi vinovat de impietate. Căci El nu a păcătuit în nimic și nici nu a comis vreun păcat. Ce nevoie avea atunci El de o jertfă (pentru Sine), când nu exista niciun păcat pentru care dreptatea să ceară o jertfă? Când spune despre Duh: „El Mă va proslăvi” (Ioan 16:14), noi, raționând corect, spunem că singurul Hristos și Fiu va primi slavă de la Duhul Sfânt, nu în sensul că El are nevoie de slavă de la altcineva, căci Duhul Său nu este nici mai bun, nici mai înalt decât El. Dar, deoarece El a folosit Duhul Sfânt în săvârșirea de lucrări mărețe pentru a-Și dovedi divinitatea, atunci în

acest sens El spune că El va fi proslăvit de El, la fel ca și cum unul dintre noi ar spune despre puterea sau cunoștințele pe care le are într-o anumită chestiune: „Ei Mă vor proslăvi". Deși Duhul există în propria Sa ipostază și este recunoscut de Sine Însuși, întrucât Duhul nu este Fiul; dar nu este străin de El, întrucât El este numit Duhul adevărului (Ioan 16:13), iar adevărul este Hristos (Ioan 14:6). De aceea, când Duhul a făcut minuni prin sfinții apostoli, după înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, El L-a proslăvit. Căci oamenii credeau atunci că El este Dumnezeu prin fire, că iarăși lucrează prin Duhul Său: de aceea a zis: „căci va lua de la Mine și vă va vesti" (Ioan 16:14). Totuși, nu spunem prin aceasta că Duhul este înțelept și puternic prin împrumut (ἐκ μετοχῆς) (de la o altă persoană): căci El este atotdesăvârșit și nu are nevoie de niciun bine. Ci, întrucât El este Duhul Puterii și Înțelepciunii Tatălui, adică al Fiului, atunci El Însuși este Înțelepciune și Putere. – Și cum Sfânta Fecioară în trup L-a născut pe Dumnezeu, unită cu trupul într-o (singură) ipostază; De aceea spunem că ea este Maica lui Dumnezeu, nu însă în sensul că firea Cuvântului are un început de ființă din trup (căci „la început era Dumnezeu Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu" (Ioan 1:1), și El Însuși este creatorul veacurilor, co-etern cu Tatăl și creatorul tuturor lucrurilor), ci în sensul că Cuvântul, așa cum am mai spus, primind firea umană în unire personală cu Sine, a suferit o naștere trupească din pântecele ei, nu din nou pentru că, de dragul propriei Sale ființe, a avut nevoie de o naștere trecătoare, în vremurile din urmă ale lumii, ci pentru a binecuvânta chiar începutul ființei noastre, astfel încât odată cu nașterea Sa, unită cu trupul, dintr-o femeie, să înceteze în sfârșit blestemul asupra întregului neam omenesc, care trădează trupurile noastre pământești spre moarte, astfel încât odată cu abolirea prin El a sentinței: „Cu durere vei naște copii" (Gen. 3:16) a fost justificat ceea ce a fost spus de profet: „moartea va fi mâncată, chiar dacă ar putea" ; și din nou: „Dumnezeu va șterge orice lacrimă de pe orice față" (Isa. 25:8). Spunem că, în același scop, El Însuși, printr-un aranjament special, a binecuvântat nunta și, când a fost invitat împreună cu sfinții apostoli, s-a dus la Cana Galileii. Am fost învățați să gândim așa de sfinții apostoli și evangheliști și de toată Scriptura inspirată și de adevărata mărturisire a fericiților părinți. Toate acestea trebuie să le accepți evlavia ta și să le accepți fără nicio înșelăciune. Dar ceea ce trebuie să anatemize evlavia ta este expus mai jos, în anexa la epistola noastră.

Douăsprezece anateme ale lui Chiril.

„1) Oricine nu mărturisește pe Emanuel ca Dumnezeu adevărat și, prin urmare, pe Sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, întrucât ea a născut în trup pe Cuvântul, care este din Dumnezeu, care s-a întrupat: să fie anatema.

„2) Oricine nu mărturisește că Cuvântul, fiind de la Dumnezeu Tatăl, s-a unit cu trupul în mod ipostatic și că, prin urmare, Hristos este una cu trupul său, adică unul și același este Dumnezeu și în același timp om: anatema.

„3) Oricine într-unul Hristos, după unirea (firilor), separă persoane, unindu-le doar prin unirea demnității, adică în voință sau putere, și nu, mai bine zis, prin unirea care constă în unirea firilor: anatema.

„4) Oricine aplică spusele Evangheliei și ale cărților apostolice, folosite de sfinți fie despre Hristos, fie de El Însuși despre Sine, separat la două persoane sau ipostase și aplică unele dintre ele unei persoane pe care o prezintă ca fiind distinctă de Cuvântul lui Dumnezeu, iar altele, ca fiind potrivite lui Dumnezeu, numai Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl: anatema.

„5) Oricine îndrăznește să-L numească pe Hristos om purtător de Dumnezeu și nu, mai degrabă, Dumnezeu adevărat, ca singurul Fiu (cu Tatăl) prin fire, întrucât

Cuvântul S-a făcut trup și S-a apropiat de noi, luând trupul și sângele nostru (Evrei 2:14): anatema.
„6) Oricine îndrăznește să spună că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu sau Domnul lui Hristos și nu se mărturisește, mai degrabă, ca Dumnezeu și în același timp om, întrucât, conform Scripturilor (Ioan 1:14), Cuvântul s-a făcut trup: anatema.
„7) Oricine spune că Iisus, ca om, a fost un instrument al acțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul și a fost înconjurat de slava Unul-Născut, ca existând separat de El: anatema.
„8) Oricine îndrăznește să spună că omul care a fost asumat (de Dumnezeu) trebuie venerat împreună cu Dumnezeu Cuvântul, trebuie să-L glorifice împreună cu El și să-L numească împreună Dumnezeu, ca unul în celălalt (căci asta face să gândești particula 168 adăugată constant - συν împreună cu), și nu-L onorează pe Emanuel cu o singură închinare și nu-I trimite o singură glorificare, de când Cuvântul s-a făcut trup: anatema.
„9) Oricine spune că unicul Domn Iisus Hristos este glorificat de Duhul în sensul că a folosit prin El ca o putere străină și a primit de la El puterea de a învinge duhurile necurate și de a face semne divine în oameni și nu-L consideră Duhul Său, prin care a făcut minuni: anatema.
„10) Dumnezeiasca Scriptură spune că Hristos a fost Marele Preot și Avocat al mărturisirii noastre, că S-a adus pe Sine însuși ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu și Tatăl. Prin urmare, dacă cineva spune că Dumnezeu Cuvântul Însuși nu a fost Marele Preot și Avocatul nostru când S-a făcut trup și om ca noi, ci ca un altul, un om distinct de El, care a venit dintr-o femeie; sau cine spune că S-a adus pe Sine însuși ca jertfă și pentru Sine însuși, și nu numai pentru noi, întrucât, necunoscând păcatul, nu a avut nevoie de jertfă (pentru Sine însuși): anatema.
„11) Cine nu mărturisește trupul Domnului ca dătător de viață și ca aparținând în mod propriu Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl Însuși, ci ca aparținând ca și cum ar fi altcuiva, distinct de El și unit cu El prin demnitate, adică, dobândind doar locuința divină (în sine), și nu mărturisește, așa cum am spus, trupul Său ca dătător de viață, întrucât a devenit propriu Cuvântului, care poate da viață tuturor: anatema.
„12) Oricine nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul ca a suferit în trup, a fost răstignit în trup, a primit moartea în trup și în cele din urmă a devenit întâiul născut din morți, întrucât El este viață și dătător de viață ca Dumnezeu: anatema” 169 .
Și când s-a făcut o comparație între cele spuse de sfinții părinți și ceea ce a scris Chiril de pioasă memorie în cele două scrisori menționate mai sus împotriva scrisorii lui Nestorie, cu mărturiile menționate mai sus ale aceluiași Nestorie, și astfel s-a descoperit impietatea lui Nestorie, atunci s-a efectuat depunerea sa. Aceasta este o parte din actele care au avut loc la Efes. Iar partea din actele care au avut loc la Calcedon, referitoare la scrisoarea lui Leon de sfântă memorie, conține următoarele:
Din actul al doilea al evenimentelor petrecute la Calcedon:
„Cei mai ilustri și glorioși demnitari și cel mai ilustru senat au spus: La ședința precedentă s-a făcut o anchetă cu privire la condamnarea lui Flavian, de fericită memorie, și a lui Eusebiu, cel mai venerabil episcop; și v-a fost evident tuturor cât de drept și consecvent a fost efectuată această anchetă. Și s-a dovedit atunci că au fost condamnați aspru și pe nedrept. Așadar, ceea ce ni s-a părut necesar să facem în această privință v-a fost atunci evident din conversații. Dar acum este necesar să investigăm, să raționăm și să ne străduim să confirmăm adevărata credință, de dragul căreia a fost ținut în primul rând conciliul. Știți că veți da socoteală lui Dumnezeu, fiecare dintre voi, atât pentru propriul suflet, cât și pentru noi toți, care dorim ca atât învățătura despre subiectele credinței să fie corectă, cât și ca orice îndoială să fie

înlăturată prin unanimitate, monoteism și prezentarea și învățătura armonioasă a tuturor sfinților părinți. De aceea, străduiți-vă fără frică, fără servilism și ostilitate să expuneți credința în puritate; astfel încât chiar și cei care se găsesc că nu gândesc în același mod ca toți ceilalți, să poată fi din nou aduși la unanimitate prin cunoaștere" al adevărului. Dorim să știți că cel mai sfânt și pios suveran al universului și noi respectăm credința ortodoxă, transmisă de cei trei sute optsprezece și o sută cincizeci, precum și de ceilalți sfinți și slăviți părinți, și credem conform ei 170 .
Și după ce s-a citit simbolul celor trei sute optsprezece sfinți părinți, precum și expunerea (a credinței) celor o sută cincizeci de sfinți părinți, precum și epistolele sfintei amintiri a lui Chiril, atunci s-a adus spre citire epistola sfintei amintiri a lui Leon, în care se spune așa:
„Către iubitul meu frate Flavian, Leo Episcopul."
„Citind scrisoarea iubirii tale, atât de întârziată spre surprinderea noastră, și examinând rânduiala Actelor Episcopale, am aflat în sfârșit ce ispită te-a abătut și s-a ridicat împotriva purității credinței, iar ceea ce odinioară părea o taină ni s-a lămurit acum. Astfel, Eutihie, care a fost onorat cu numele și demnitatea de preot, s-a dovedit a fi foarte nechibzuit și un atât de mare ignorant, încât cuvintele profetului i se pot aplica: «N-a vrut să înțeleagă ce este bine, ci a urzit nelegiuire în patul său»" (Psalmul 35:4-5). Și ce este mai nelegiuit decât să raționezi cu răutate despre credință și să nu-i urmezi pe cei mai înțelepți și mai experimentați? Dar cei care, întâmpinând dificultăți în a înțelege adevărul într-o chestiune obscură, nu recurg nici la cuvinte profetice, nici la scripturi, sunt supuși acestei nebunii apostolice și nu autorității evanghelice, ci lor înșiși; și astfel, nevrând să fie ucenici ai adevărului, devin învățători ai erorii. Căci ce progres ar putea face în cunoașterea cărților sacre ale Vechiului și Noului Testament, Cine nu a înțeles primele cuvinte ale simbolului în sine și ceea ce este mărturisit de buzele tuturor celor regenerați din întregul univers, acest bătrân nu înțelege încă în inima sa. - Prin urmare, neștiind ce ar trebui să gândească cineva despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul și nevrând să lucreze în vastul câmp al scrierilor sacre pentru a fi vrednic de lumina cunoașterii, ar fi trebuit să accepte cu o ureche atentă cel puțin acea mărturisire universală și unanimă pe care o mărturisesc toți credincioșii: „Credem în Dumnezeu Tatăl Atotputernicul și în Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut, Domnul nostru, născut din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria". Cu aceste trei ziceri sunt răsturnate vicleșugurile aproape tuturor ereticilor. Căci atunci când credem că Dumnezeu este atât Atotputernicul, cât și Tatăl veșnic, atunci aceasta dovedește deja că Fiul este co-etern cu El și în niciun fel diferit de Tatăl: căci Dumnezeu a fost născut din Dumnezeu, Cel Atotputernic, co-etern cu Cel Veșnic și nu mai târziu în timp, nu inferior în putere, nu diferit în glorie, nu separat în esență. El, Cel Unul-Născut veșnic din Tatăl veșnic, a fost născut din Duhul Sfânt și din Fecioară. Maria. Această naștere trecătoare nu a diminuat nimic din acea naștere divină și veșnică și nu a adăugat nimic la ea, ci S-a jertfit în întregime pentru mântuirea omului pierdut, pentru a birui moartea și a-l zdrobi pe diavol cu puterea sa, „care are puterea morții" (Evrei 2:14). Căci nu l-am fi putut birui pe autorul păcatului și al morții, dacă firea noastră nu ar fi fost primită și însușită de Acela pe care nici păcatul nu-L putea răni, nici moartea nu-L putea ține în puterea sa. El a fost conceput de la Duhul Sfânt în pântecele Fecioarei Mame, care, așa cum L-a conceput rămânând fecioară, așa a și născut rămânând fecioară. - Dar dacă nu a putut extrage o concepție exactă din această sursă cea mai pură a credinței creștine 171, pentru că prin propria orbire își întunecase strălucirea adevărului evident: s-ar fi îndreptat către învățătura Evangheliei, unde Matei spune: „cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam" (Matei 1:1); ar fi căutat învățătură și în predicarea apostolică

și citind în Epistola către Romani: „Pavel, slujitor al lui Isus Hristos, a fost numit apostol, ales pentru Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai dinainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi, despre Fiul Său, care era din sămânța lui David după trup” (Romani 1:1-3); cu o curiozitate pioasă s-ar fi apropiat de cărțile profetice și ar fi găsit făgăduința lui Dumnezeu dată lui Avraam: „și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile ” (Geneza 22:18). Și ca să nu fie nedumerit de proprietatea acestei semințe, să-l urmeze pe apostol, care a zis: „Făgăduințele au fost spuse lui Avraam și seminței lui. Nu zice: «Și seminței», ca și cum ar fi vorba de mulți, ci ca și cum ar fi vorba de unul singur: «Și seminței tale, care este Hristos»” (Galateni 3:16). Să ia aminte și cu auzul său lăuntric la profeția lui Isaia, care a zis: „Iată, fecioara va zămisli în pântece și va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel, care înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Isaia 7:14 ; Matei 1:23); să citească cu credință aceste cuvinte ale aceluiași profet: „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, a cărui domnie este peste trupul Lui și numele Lui este: «Înger cel Mare, Sfatul Minunat, Dumnezeu Tare, Domn al Păcii, Tatăl Celui Ceea ce are să vină»” (Isaia 9:6). Atunci n-ar fi spus, cu vorbe deșarte, că Cuvântul s-a întrupat, astfel încât Hristos, născut din pântecele fecioarei, a avut chip de om și nu a avut adevăratul trup (același cu trupul) Mamei. Nu este oare, pentru că recunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos ca neavând firea noastră, că îngerul trimis la fericita Maria a spus: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, și ce s-a născut (din tine) este sfânt, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Luca 1:35), adică, întrucât zămislirea Fecioarei a fost un act divin, atunci trupul celui zămislit nu a fost din firea celui care a zămislit? Dar această naștere, excepțional de surprinzătoare și uimitor de excepțională, nu trebuie înțeleasă în așa fel încât proprietatea genului să fie distrusă de neobișnuitul nașterii. Roditoria Fecioarei a fost acordată de Duhul Sfânt; iar adevăratul trup este împrumutat din trupul (ei). Și când Înțelepciunea și-a zidit astfel o casă, „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14)), adică în acel trup pe care l-a împrumutat de la om și pe care l-a animat cu duhul vieții raționale. – Astfel, păstrând însușirile ambelor naturi și combinându-le într-o singură persoană, umilința a fost asumată prin măreție, slăbiciunea prin putere, mortalitatea prin veșnicie. Pentru a plăti datoria naturii noastre, natura nepătimitoare a fost unită cu natura pătimașă, astfel încât unul și același, „Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, Omul Hristos Isus” (1 Timotei 2:5), și putea muri conform uneia (firii) și nu putea muri conform celeilalte, după cum cerea proprietatea vindecării noastre. Prin urmare, adevăratul Dumnezeu S-a născut în natura autentică și perfectă a unui om adevărat; complet în a Lui, complet în a noastră. Și numim a noastră ceea ce Creatorul a așezat în noi la început și pe care a vrut să ni-l întoarcă. Căci în Mântuitorul nu a existat nicio urmă din ceea ce ispititorul a adus în om și din ceea ce omul înșelat a permis (în sine). Și, deși a devenit părtaș la slăbiciunile omenești, nu rezultă din aceasta că a devenit părtaș la păcatele noastre. A luat chip de rob fără întinarea păcatului, înălțând umanul și nu micșorând divinul: pentru că acea epuizare prin care invizibilul a devenit vizibil și prin care Creatorul și Stăpânul tuturor creaturilor a vrut să fie unul dintre oameni, a fost o condescendență a milei Sale și nu o lipsă de putere. Prin urmare, Cel care, fiind în chipul lui Dumnezeu, a creat omul, El Însuși a devenit om, luând chip de rob. Ambele firi își păstrează proprietățile fără nicio pierdere. După cum chipul lui Dumnezeu nu distruge chipul unui rob, tot așa chipul unui rob nu micșorează chipul lui Dumnezeu. Și întrucât diavolul se lăuda că omul, înșelat de viclenia sa, a fost lipsit de darurile divine și, deposedat de binecuvântarea nemuririi, a căzut sub stricta condamnare la moarte, iar el (diavolul) în situația sa jalnică a găsit o oarecare mângâiere în faptul că a avut un părtaș la trădarea sa, că Dumnezeu, la cererea

dreptății sale, și-a schimbat decizia cu privire la om, pe care l-a creat pentru o astfel de onoare: atunci a apărut nevoia de a dispensa un sfat secret, pentru ca Dumnezeul cel neschimbător, a cărui voință nu poate fi lipsită de sfera proprie ei, să împlinească, prin intermediul celei mai ascunse taine, prima hotărâre a iubirii sale față de noi, iar omul, care a căzut în păcat prin viclenia răutății diavolului, să nu piară împotriva intenției divine. Și astfel, Fiul lui Dumnezeu, coborând de pe tronul ceresc, vine în aceste (țări) mai joase ale lumii și, fără a se despărți de capul Tatălui, se naște într-un mod nou, o naștere nouă. Într-un mod nou, pentru că Cel ce era nevăzut în propria Sa (fire) a devenit vizibil în a noastră, cel neînțeles a binevoit să devină inteligibil, cel veșnic a început să fie în timp, Domnul universului a luat chip de rob, ascunzând imensitatea măreției Sale, Dumnezeu cel nepătimitor nu a disprețuit să se facă om capabil de suferință, iar cel nemuritor - să fie supus legii morții. Dar El S-a născut printr-o naștere nouă, pentru că fecioria imaculată nu a cunoscut pofta și totuși a oferit substanța cărnii. Astfel, Domnul a primit firea de la Mamă, dar nu păcatul. Și din faptul că această naștere este miraculoasă, nu rezultă că firea Domnului nostru Iisus Hristos, născut din pântecele Fecioarei, este diferită (de a noastră). Căci Cel ce este Dumnezeu adevărat este și om adevărat. Și dacă umilința omului și măreția Dumnezeirii sunt unite reciproc, atunci în această unitate nu există nicio transformare. Căci, așa cum Dumnezeu nu este schimbat prin milă, tot așa omul nu este distrus prin glorificare.Fiecare dintre cele două firi, în unire cu cealaltă, acționează așa cum îi este propriu: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă suferinței. Și precum Cuvântul nu a căzut din egalitatea în slavă cu Tatăl, tot așa trupul nu a pierdut firea neamului nostru. Căci unul și același (trebuie spus adesea acest lucru) este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și cu adevărat Fiul omului: există Dumnezeu, pentru că „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1); există omul, pentru că „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14); - Dumnezeu, pentru că „toate s-au făcut prin El și nimic nu s-a făcut fără El” (Ioan 1:3); - omul, pentru că „născut din femeie, era sub lege” (Galateni 4:4). Nașterea din trup este revelația naturii umane: iar faptul că Fecioara naște este un semn al puterii divine. Pruncul copilăriei este evidențiat de scutecele sărace; măreția Celui Preaînalt este proclamată de cântecul îngerilor. Nou-născutul omenesc (fiul) este ca Cel pe care răul Irod vrea să-l omoare; dar Domnul universului este Cel pe care magii merg să-L venereze cu bucurie. Când a venit să primească botezul de la înaintemergătorul Său, Ioan, atunci, ca să nu se ascundă faptul că sub vălul trupului era ascunsă Divinitatea, glasul Tatălui a tunat din ceruri: „Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Mai mult, El, ca om, este ispitit de viclenia diavolului; și El, ca Dumnezeu, este slujit de cetele de îngeri. A flămânzi, a înseta, a obosi și a dormi sunt evident naturale omului; dar a hrăni cinci mii de oameni cu cinci pâini, dar a da femeii samaritene apă vie, din care cel ce bea nu va mai înseta, ci nu va mai umbla cu picioarele ude pe suprafața mării și a potoli tulburarea valurilor prin potolirea furtunii, este, fără îndoială, o lucrare divină. Așa cum nu este lucrarea aceleiași firi să plângi de milă pentru un prieten mort și să-l învii prin puterea unui singur cuvânt după ce ai scos piatra de pe mormântul său de patru zile; sau să spânzuri pe lemn și, în același timp, să transformi ziua în noapte și să zgudui toate elementele; sau să fii pironit (pe cruce) și, în același timp, să deschizi porțile raiului credinței tâlharului (multe lucruri tăcem): deci nu este lucrarea aceleiași firi să spui: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30) și „Tatăl Meu este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28). Căci, deși în Domnul Isus este o singură persoană – Dumnezeu și om, totuși, ceea ce provine smerirea comună a amândurora este diferit și ceea ce

provine glorificarea lor comună este diferit. Din firea noastră (în El) El are o umanitate mai mică decât Tatăl și din Tatăl are o dumnezeire egală cu Tatăl. – Datorită acestei unități de persoană, care trebuie înțeleasă în raport cu ambele firi, citim despre Fiul omului că El a coborât din cer , în timp ce Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Fecioară, din care S-a născut; și invers – despre Fiul lui Dumnezeu se spune că a fost răstignit și îngropat, întrucât El a suferit aceasta nu prin dumnezeire, conform căreia Unul-Născut este co-etern și de o ființă cu Tatăl, ci prin fire umană slabă. De aceea, noi toți, chiar și în Crez, îl mărturisim pe Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu răstignit și îngropat conform acestor cuvinte ale Apostolului: „Căci dacă ar fi știut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Corinteni 2:8). Și când Însuși Domnul și Mântuitorul nostru, învățându-i pe ucenicii Săi credința prin întrebări, a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” și când, la răspunsul lor că diferiți oameni au opinii diferite despre aceasta, El a spus: „Dar voi cine ziceți că sunt Eu?” – Eu, adică Fiul omului, pe care îl vedeți în chip de rob și într-un trup adevărat – pentru cine Mă socotiți? – atunci fericitul Petru, prin inspirație de sus și spre folosul mărturisirii sale către toate neamurile, a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:13-17). Și a fost numit pe bună dreptate „binecuvântat” de Domnul și prin această Piatră originară a dobândit fermitatea, tăria și numele său – cel care, prin descoperirea Tatălui, a mărturisit pe unul și același ca Fiu al lui Dumnezeu și Hristos; pentru că unul dintre acestea (nume), luat separat de celălalt, nu slujea la mântuire, dimpotrivă, era la fel de periculos să-L mărturisești pe Domnul Iisus Hristos doar ca Dumnezeu, și nu și ca om, sau să-L recunoști ca un simplu om, și nu și ca Dumnezeu. – După învierea Domnului, care, desigur, este învierea adevăratului trup, întrucât nu altul a înviat, ci același care a fost răstignit și a murit – ce altceva s-a făcut în timpul ședерii Sale de patruzeci de zile (pe pământ), dacă nu că puritatea credinței noastre a fost lipsită de orice întuneric? Astfel, uneori vorbea cu ucenicii Săi, vorbea cu ei și mânca cu ei, iar pe cei dintre ei care erau tulburați de îndoială, le permitea să-L atingă cu o atingere atentă și deliberată; Apoi a intrat la ucenicii Săi, pe când ușile erau încuiate, le-a dat Duhul Sfânt prin suflarea Sa și, dându-le lumina înțelegerii, le-a descoperit tainele sfintelor scripturi; apoi, din nou, le-a arătat rana din coasta Sa și rănile cuielor și toate semnele suferințelor recente, zicând: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; atingeți-Mă și vedeți: căci un duh n-are carne și oase, cum vedeți că Eu am” (Luca 24:39). Și toate acestea pentru a ne convinge că în El însușirile firii divine și umane rămân nedespărțite și pentru ca noi să știm că (în El) Cuvântul nu este același cu trupul și să mărturisim pe unicul Fiu al lui Dumnezeu atât prin Cuvânt, cât și prin trup (împreună). - Această taină a credinței trebuie considerată complet străină acestui Eutihie, care în Unul-Născut al lui Dumnezeu nu recunoaște firea noastră nici în umilința morții, nici în slava învierii. Și nu s-a înspăimântat de judecata fericitului Apostol și Evanghelist Ioan, care a spus: „Orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este din Dumnezeu; și orice duh care desparte pe Isus nu este din Dumnezeu; și acesta este anticrist” (1 Ioan 4:2-3). Și ce înseamnă să-L desparți pe Isus, dacă nu a separa natura umană de El și a desființa prin invenții nerușinate taina credinței, prin care numai suntem mântuiți? Orb în raport cu natura trupului lui Hristos, va fi în mod necesar la fel de orb în privința ei în starea suferinței Sale. Căci dacă nu consideră crucea Domnului o fantomă și nu se îndoiește că suferința primită pentru mântuirea lumii a fost adevărată (suferință): atunci trebuie să recunoască și trupul Celui în a cărui moarte crede. Să nu spună că omul pe care el însuși îl recunoaște că a suferit nu a fost din trupul nostru: căci negarea adevăratului trup este negarea suferinței trupului. Și astfel, dacă primește credința creștină și nu-și întoarce urechile de la propovăduirea Evangheliei: atunci să se gândească ce fel de

fire, străpunsă de cuie, a atârnat pe lemnul crucii; să reflecteze când soldatul cu o suliță a deschis coasta celui răstignit, din care apoi a curs sânge și apă, pentru spălarea Bisericii lui Dumnezeu cu baia și (udarea) cu paharul. Să-l asculte și pe fericitul Petru, care propovăduiește că sfințirea prin Duhul are loc prin stropirea cu sângele lui Hristos (1 Petru 1:2). Să nu citească în treacăt cuvintele aceluiași apostol: „Fiindcă ați fost izbăviți de purtarea voastră deșartă, predați părinților voștri cu lucruri stricăcioase, argint și aur, ci cu sângele scump al lui Iisus Hristos, ca al unui miel fără prihană și fără pată” (1 Petru 1:18-19). Să nu contrazică mărturia fericitului apostol Ioan, care spune: „Și sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7), și în alt loc: „Aceasta este victoria care a biruit lumea, credința noastră. Cine este cel ce biruiește lumea, numai cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este Cel ce a venit cu apă și sânge, Isus Hristos; nu numai cu apă, ci cu apă și sânge. Și Duhul este Cel ce mărturisește că Hristos este adevărul. Căci trei sunt cei ce mărturisesc: Duhul, apa și sângele; și aceștia trei sunt una” (1 Ioan 5:4-6, 8): adică Duhul sfințirii, sângele răscumpărării și apa botezului. Acești trei sunt una și rămân nedespărțiți; niciunul dintre ei nu este despărțit de unitatea ei: întrucât Biserica Catolică trăiește și prosperă tocmai prin această credință, că în Hristos Isus nu mărturisește nici umanitate fără adevărata divinitate, nici divinitate fără adevărata umanitate. - Eutihie, răspunzând la punctele interogatoriului tău, a spus: „Mărturisesc că Domnul nostru înainte de unire a fost de două firi; după unire mărturisesc o singură fire.” Sunt surprins că o mărturisire atât de nerezonabilă și atât de impie a lui nu a fost mustrată de nicio mustrare din partea celor care l-au judecat și că aceste fapte prea nebunești și prea blasfemiate au fost lăsate fără atenție, ca și cum nu s-ar fi auzit nimic jignitor! în timp ce este la fel de impie să spui că singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost de două firi înainte de întrupare, pe cât este absurd să afirmi că în El există o singură fire după ce „Cuvântul s-a făcut trup ”. Ca nu cumva Eutihie să considere opinia sa fie adevărată, fie tolerabilă pe motiv că nu a fost respinsă de niciuna dintre vocile tale, îndemnăm zelul iubirii tale, iubite frate, să curățești omul ignorant de această pată de pe conștiința sa, dacă, prin acțiunea milei lui Dumnezeu, cazul său ia o întorsătură bună. Căci a început bine să se retragă din convingerea sa (așa cum reiese din cursul Faptelor conciliare), când, la cererea ta, a promis că va recunoaște ceea ce negase anterior și se va sprijini pe acea credință de care fusese străin anterior. Dar când nu a vrut să-și exprime consimțământul de a-și anatema dogma nelegiuită, frăția ta a concluzionat din aceasta că a rămas în impietatea sa și merită o sentință de condamnare. Totuși, dacă se pocăiește sincer și sincer și își dă seama, chiar dacă este târziu, cât de drept s-a mișcat puterea episcopală împotriva lui, sau dacă, de dragul unei îndreptățiri complete, condamnă toate gândurile sale rele atât verbal, cât și cu propria sa semnătură: atunci mila față de cel care s-a reformat, oricât de mare ar fi, nu va fi de reprobat. Căci Domnul nostru, păstorul adevărat și bun, care și-a dat viața pentru oile sale și a venit să mântuiască sufletele omenești, și nu să le distrugă, vrea să fim imitatori ai iubirii sale pentru omenire, adică, astfel încât cei care păcătuiesc să fie reprimați de adevăr, iar cei care se convertesc să nu fie respinși de milă. Atunci, de fapt, adevărata credință este apărată cu succes deplin, atunci când o opinie falsă este condamnată de propriii săi adepți. – Pentru o investigație adevărată și imparțială a întregii chestiuni, i-am trimis, în locul nostru, pe frații noștri, Episcopul Julian și Prezbiterul Renat, precum și pe fiul meu, Diaconul Hilarius. Lor l-am adăugat pe notarul nostru Dulcitius, a cărui credință am încercat-o de multe ori. Ne încredem în ajutorul lui Dumnezeu, că cel care s-a rătăcit, condamnând greșeala modului său de a gândi, va fi mântuit 172 .
Din același act.

„Atticus, cel mai venerabil episcop al Nicopolei, a spus: Întrucât nobilimea voastră și-a exprimat dorința de a asculta cu răbdare, atunci porunciți să ni se acorde o amânare, astfel încât în câteva zile, cu un spirit calm și netulburat, să putem decide ce este plăcut lui Dumnezeu și sfinților părinți. Și întrucât scrisoarea domnului și sfântului nostru părinte, Arhiepiscopul Leon, care împodobește tronul apostolic, a fost acum citită: atunci este necesar să se citească și scrisoarea fericitului Chiril către Nestorie, în care îl convinge să fie de acord cu cele douăsprezece capitole și să ne transmită acest (mesaj), astfel încât în timpul deliberărilor să fim găsiți pregătiți. Cei mai venerabili episcopi au strigat: Dacă porunciți să ni se acorde o amânare, le cerem părinților să ia în considerare problema împreună. Cei mai iluștri și glorioși demnitari și faimosul senat au spus: Să se amâne întâlnirea pentru cinci zile, astfel încât în intervalul (acestor timp) sfinția noastră să se adune cu cel mai glorios Anatolie și să decidă împreună asupra măsurii, astfel încât și cei care se îndoiesc să-și vină în fire.” 173 .

Din actul al patrulea al aceluiași sfânt sinod.

„Cei mai ilustri și glorioși demnitari și ilustrul senat au spus: Fiecare dintre cei mai venerabili episcopi ai sfântului sinod de față să se grăbească să expună în scris cum crede, fără nicio teamă, având frica de Dumnezeu înaintea ochilor, știind că preasfântul și preapiosul nostru suveran crede conform expunerii celor trei sute optsprezece sfinți părinți care au fost la Niceea și conform expunerii celor o sută cincizeci care au fost după acesta și conform epistolelor și expunerilor canonice ale sfinților părinți - Grigorie, Vasile, Ilarie, Atanasie, Ambrozie - și conform celor două epistole canonice ale lui Chiril, publicate și confirmate la primul sinod de la Efes, crede și nu se depărtează în niciun fel de credința lor. Căci se pare că preasfințitul arhiepiscop al Romei antice, Leon, împotriva îndoielii neortodoxe și contrare confesiunii catolice ridicate de Eutihie, a trimis un mesaj lui Flavian de fericită pomenire” 174 .

Și puțin mai târziu.

„Cei mai ilustri demnitari și ilustrul senat au spus: din moment ce vedem sfânta evanghelie așezată de voi, atunci fiecare dintre episcopii adunați să declare dacă prezentarea celor trei sute optsprezece părinți care s-au adunat la Niceea și a celor o sută cincizeci care s-au adunat după aceea în orașul domnesc este în concordanță cu scrisoarea preaveneratului Arhiepiscop Leon.”

„Anatolius, cel mai venerabil episcop al Constantinopolului domnitor, a spus: Scrisoarea preasfințitului și iubitorului de Dumnezeu Arhiepiscop Leon este de acord cu crezul celor trei sute optsprezece părinți care au fost în Niceea și cu cei o sută cincizeci care s-au întâlnit ulterior la Constantinopol și au confirmat aceeași credință și cu ceea ce a fost făcut de sfântul conciliu ecumenic din Efes, sub președinția preafericitului și preasfințitului Chiril, când l-a detronat pe nelegiuitul Nestorie. De aceea, am fost de acord (cu această scrisoare) și am semnat-o de bunăvoie.”

„Prea venerabilii episcopi Paschasinus și Lucențiu și prea venerabilul preot Bonifaciu, locțiitor al tronului apostolic, au spus prin intermediul prea venerabilului Paschasinus: este clar și nu se poate pune la îndoială că credința preafericitului papă, arhiepiscopul Leon al tronului apostolic, este una și este de acord cu credința celor trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea și conține credința celor o sută cincizeci (de părinți) care s-au întâlnit la Constantinopol, precum și decretele făcute la Efes sub sfânta memorie Chiril, când Nestorie a fost condamnat pentru eroarea sa, și nu diferă în niciun fel. Prin urmare, scrisoarea preafericitului papă, în care această credință este expusă cu ocazia erorii lui Eutyches, se găsește a fi în acord cu acea credință, în unul și același spirit.”

„Maxim, cel mai venerabil episcop al Antiohiei din Siria, a spus: Scrisoarea preasfințitului Arhiepiscop Leon al Romei domnitoare este în acord cu expunerile celor trei sute optsprezece sfinți părinți din Niceea și ale celor o sută cincizeci care au fost în Constantinopol, noua Romă, și cu credința expusă de preasfințitul episcop Chiril în Efes; și am semnat-o."
„Ștefan, cel mai venerabil episcop al Efesului, a spus: Scrisoarea este în concordanță; și am semnat-o, căci este corectă."
„Diogene, cel mai venerabil episcop al Cizicului, a spus: (scrisoarea) este aprobată; și am semnat-o" 175 .
„Și când toți au spus în mod constant același lucru, toți cei mai venerabili episcopi au exclamat: Toți suntem de acord; toți suntem de acord; toți credem la fel; toți gândim la fel; gândim așa, credem așa" 176 .
Sfântul Sinod a spus: „Din cele citite, este evident cum Sfintele Sinoade dovedesc de obicei ceea ce se pronunță la ele. Deși acești oameni preasfinți care au scris scrisorile citite erau atât de faimoși; cu toate acestea, aprobarea acestor scrisori (a Sinoadelor) nu a făcut-o pur și simplu, nu fără investigare, ci după ce s-au convins că sunt de acord în toate cu expunerea și învățătura Sfinților Părinți, cu care s-a făcut comparația (a lor). Prin urmare, toți cei care au fost la Sinod au dat aceleași și concordante voci. Prin urmare, urmând această regulă, propunem să citim definiția credinței stabilită de Sfântul Sinod de la Calcedon." Și Ștefan, cel mai venerabil diacon și notar și păstrător al documentelor, a luat-o și a citit:
„Sfântul Mare și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu și porunca preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos împărați ai noștri, Marcian și Valentinian Augusti, întrunindu-se la Calcedon, mitropolia Bitiniei, în biserica martirică a sfintei și victorioasei mucenițe Eufimia, a hotărât următoarele.
„Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întărind în ucenicii Săi cunoașterea credinței, a zis: «Pacea Mea vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă»" (Ioan 14:27), ca nimeni să nu se contrazică cu aproapele său în dogmele evlaviei, ci să proclame în egală măsură propovăduirea adevărului tuturor. Și întrucât diavolul nu încetează să răneasă semințele evlaviei cu neghina sa și caută mereu ceva nou împotriva adevărului: de aceea Domnul, purtându-și întotdeauna grija pentru neamul omenesc, l-a mișcat la râvnă pe acest împărat preacuvios și preacredincios și a chemat la sine de pretutindeni pe căpeteniile preoției, pentru ca, cu ajutorul harului lui Hristos, Domnul nostru al tuturor, să poată îndepărta din oile lui Hristos orice infecție a minciunii și să le îngrășeze cu vlăstarii adevărului. Aceasta am făcut, alungând printr-o hotărâre comună dogmele erorii și restaurând „credința nefailibilă a părinților, propovăduind tuturor simbolul celor trei sute optsprezece și numărând printre părinții noștri pe cei care au primit această expunere a evlaviei, care s-au adunat apoi în marele Constantinopol (la număr) o sută cincizeci, și ei înșiși au confirmat aceeași credință. Prin urmare, noi, păstrând ordinea și toate decretele despre credință ale sfântului sinod care a fost ținut odinioară la Efes, la care au prezidat preasfântul (fericitul) Celestin al Romei și Chiril al Alexandriei , hotărâm ca expunerea dreptei și neprihănitei credințe a celor trei sute optsprezece sfinți și binecuvântați părinți care s-au adunat la Niceea sub Constantin, fostul împărat de pioasă amintire, să strălucească în primul rând, dar ca ceea ce a fost hotărât de cei o sută cincizeci de sfinți părinți din Constantinopol pentru distrugerea ereziilor care au apărut atunci și confirmarea aceleiași noastre credințe sobornicești și apostolice să fie, de asemenea, valabil."
Simbol al celor trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea:
„Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; – și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut,

născut din Tatăl, adică din ființa Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, S-a pogorât din cer și S-a întrupat prin Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om, a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, s-a înălțat la cer și șade de- a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit; – și în Duhul Sfânt, Domnul, Dătătorul de viață. – Acum cei ce zic: «A fost odată (timp) când El (Fiul) nu era și că nu exista înainte de a se naște și a venit din ceva ce nu există» sau cei ce susțin că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ipostază sau esență, sau că El este transpozabil sau schimbător, acestea sunt anatematizate de Biserica Catolică și Apostolică ."

Simbolul a o sută cincizeci de tați:

„Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul singur născut al lui Dumnezeu, născut din Tatăl înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, - prin care toate s-au făcut, - care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om, - a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, și a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, - și s-a înălțat la cer și șade de- a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, - a cărui Împărăție nu va avea sfârșit; - și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care purcede de la Tatăl, împreună cu Tatăl și cu Fiul. Care este adorat și slăvit împreună, care a vorbit prin proroci; - într-o Biserică sfântă, sobornicească și apostolică ; - mărturisim un botez pentru iertarea păcatelor; - așteptăm învierea morților și viața veacului viitor. Amin."

„Așadar, acest simbol înțelept și mântuitor al harului lui Dumnezeu ar fi suficient pentru cunoașterea și confirmarea desăvârșită a evlaviei; căci învață perfect despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și prezintă întruparea Domnului celor care îl primesc corect. Dar, întrucât cei care se străduiesc să respingă predicarea adevărului au dat naștere la discursuri goale cu ereziile lor - unii, îndrăznind să denatureze taina dispensației Domnului pentru noi și respingând cuvântul «Născătoarea de Dumnezeu» despre Fecioară, iar alții, introducând fuziune și confuzie și inventând nebunește că o singură natură a trupului și a dumnezeirii și afirmând în mod ciudat că natura divină a Unul-Născut este pasivă prin fuziune: de aceea, dorind să pună capăt tuturor invențiilor lor împotriva adevărului, sfântul mare și ecumenic sinod prezent acum, care de la bun început proclamă o predică incontestabilă, a stabilit mai întâi că credința celor trei sute optsprezece. Doctrina Sfinților Părinți a rămas inviolabilă și afirmă doctrina esenței Duhului, transmisă de cei o sută cincizeci de sfinți părinți care mai târziu..." adunați în cetatea imperială, pentru cei care luptă împotriva Duhului Sfânt; au făcut cunoscută această doctrină tuturor, fără să adăugăm nimic, ca și cum ar fi lipsit în cele dintâi, ci explicând înțelegerea lor despre Duhul Sfânt prin mărturii din Scriptură împotriva celor care au încercat să nege domnia Lui. Și pentru cei care încearcă să denatureze taina dispensațiunii și vorbesc fără rușine că cel născut din Sfânta Maria este un om simplu, (conciliul) a primit scrisorile conciliare potrivite (pentru aceasta) ale fericitului Chiril, fost păstor al bisericii alexandrine, către Nestorie și către răsăriteni - ca mustrare a nebuniei lui Nestorie și ca explicație pentru cei care, din zel pios, doresc să cunoască semnificația simbolului mântuitor. La aceasta am adăugat, așa cum se cuvine, scrisoarea primatului marii Rome, preafericitul și sfântul Arhiepiscop Leon, scrisă sfântului Arhiepiscop Flavian pentru distrugerea gândurilor

rele ale lui Eutihie, în acord cu mărturisirea marelui Petru și ca un fel de stâlp comun împotriva gândurilor rele, pentru confirmarea dogmelor ortodoxe; pentru că îi doboară pe cei care încearcă să... împarte taina dispensației în doi fii și îi alungă din adunarea sacră pe cei care îndrăznesc să spună că divinitatea Unul-Născut este pasivă și se opune celor care inventează fuziunea și amestecul celor două firi ale lui Hristos și îi alungă pe cei care afirmă în mod eronat că forma pe care a primit-o de la noi este cea a unui slujitor al cerului sau a unei alte esențe și îi anatematizează pe cei care fabulează că înainte de unire există două firi ale Domnului și, după unire, inventează o singură fire. – Așadar, urmând sfinților părinți, noi toți învățăm în unanimitate să mărturisim pe unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, desăvârșit în divinitate și desăvârșit în umanitate, Dumnezeu adevărat și om adevărat, același din sufletul și trupul rațional, de o ființă cu Tatăl după divinitate și același de o ființă cu noi după umanitate, în tot ceea ce este similar cu noi, afară de păcat, născut înainte de veacuri cu Tatăl după divinitate,și în zilele de pe urmă, pentru noi și pentru mântuirea noastră de la Maria Fecioară, Născătoarea lui Dumnezeu - după umanitate, unul și același Hristos, Fiul, Domnul, unul-născut, în două firi cunoscute neconfundat, neschimbat, inseparabil - astfel încât, prin unire, distincția celor două firi nu este în niciun fel încălcată, ci mai degrabă proprietatea fiecărei firi este păstrată și unită într-o singură persoană și o singură ipostază - nu separată sau împărțită în două persoane, ci unul și același Fiu și unul-născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Iisus Hristos, așa cum în vremurile de demult profeții (au învățat) despre El și (așa cum) însuși Domnul Iisus Hristos ne-a învățat și (așa cum) ne-a transmis simbolul părinților. - După ce aceasta a fost astfel expusă de noi cu toată sârguința și armonia, sfântul și ecumenicul sinod a hotărât că nimănui nu i se va permite să pronunțe, sau să scrie, sau să compună, sau să filozofeze, sau să învețe pe alții o altă credință. Iar cei care îndrăznesc fie să formeze o altă credință, fie să predice, fie să învețe, fie să învețe un alt simbol celor care vor să se întoarcă la cunoașterea adevărului de la păgânism, sau de la iudaism, sau de la orice erezie, aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, episcopii să fie străini de episcopat, iar clericii - de cler; iar dacă sunt monahi sau laici, aceștia să fie sub anatemă.” 177 .

Sfântul Sinod a spus: „Acum ni se pare necesar să comparăm scrisoarea pe care se spune că a scris-o Ivas cu definiția credinței pronunțată de Sinodul de la Calcedon și cu ceea ce s-a făcut acolo, precum și cu ceea ce au scris sfinții părinți și, de asemenea, să examinăm ceea ce a fost expus în conformitate cu scrisoarea menționată și cu ereticii Teodor și Nestorie.” Notarii au spus: „Avem la îndemână ceea ce ați rânduit în acest scop.” Sfântul Sinod a spus: „Să se citească.” Și Toma, cel mai venerabil diacon și notar, a luat-o și a citit:

Sfântul Sinod de la Calcedon, în definiția pe care a dat-o credinței, predică că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om, care este Domnul nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime; dar epistola îi numește eretici și apolinarieni pe cei care spun că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și s-a făcut om.

Sfântul Sinod de la Calcedon propovăduiește că Sfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu; dar Epistola neagă că Sfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu. Căci spune: „Cum este posibil ca Cuvântul care era la început să fie îmbrățișat de templul născut din Maria? Sau ca cuvintele: «L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii» (Psalmul 8:6) să fie rostite despre dumnezeirea Unul-Născut” 178 ? Dumnezeiasca Scriptură și Sfinții Părinți și învățători ai Bisericii spun că umilința și desconsiderarea sunt proprii lui Dumnezeu Cuvântul întrupat.

Mai mult, sfântul Sinod de la Calcedon, în definiția pe care a dat-o cu privire la credință, spune că urmează în toate exemplul sfântului prim Sinod de la Efes și îl

anatematizează pe Nestorie; dar epistola mustră sfântul prim Sinod de la Efes și îl apără pe Nestorie, ca și cum l-ar fi condamnat fără judecată și examinare.
Sfântul Sinod de la Calcedon al sfintei amintiri Chiril își recunoaște învățătorul și acceptă epistolele sale conciliare, dintre care douăsprezece capitole sunt anexate la una, pe baza căreia Nestorie a fost condamnat; iar epistola despre Nestorie, care a blasfemiat și a condamnat atât de mult, spune că este numărat de unii în secta lui Pavel de Samosata și îl numește pe Chiril al sfintei amintiri eretic și spune despre el că a căzut în învățătura lui Apollinaris, căci spune că Dumnezeu Cuvântul însuși s-a făcut om și, numind cele douăsprezece capitole nelegiuite, spune că în ele Chiril recunoaște natura divinității și umanității Domnului nostru Iisus Hristos ca fiind una singură, astfel încât nu există nicio diferență între templu și cel care locuiește în templu 179 . Din aceasta se descoperă clar scriitorul epistolei, căci prin introducerea a două persoane, îl acuză pe Sfântul Chiril, care a urmat celor mai vechi sfinți părinți și învățători ai Bisericii și a învățat despre unirea a două firi după ipostas, ceea ce nu înseamnă o singură fire a dumnezeirii și umanității Domnului nostru Iisus Hristos, ci că Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se, s-a făcut om. Căci cei care apără impietatea lui Teodor și Nestorie, care este conținută în epistolă, iubind dezbinarea și din acest motiv introducând două persoane, cenzurează unirea după ipostas. Tocmai aceasta este acuzația pe care o fac împotriva unei astfel de mărturisiri, că nu acceptă dezbinarea. Căci este bine cunoscut faptul că unirea după ipostas păstrează neînseparabil și neînseparabil ceea ce a fost unit și din care a venit unirea inefabilă. Apoi, scriitorul epistolei nelegiuite, dorind, în conformitate cu impietatea lui Teodor și Nestorie, să separe titlurile evanghelice și apostolice, separat către Dumnezeu Cuvântul și separat către om, îl acuză pe Chiril de sfântă memorie pentru că nu a împărțit titlurile în părți între două persoane, precum nebunia lor 180. Și că Chiril de sfântă memorie recunoaște diferența de titluri într-unul Domn al nostru Iisus Hristos Dumnezeu Cuvântul întrupat, dar nu le împarte în părți și nu le atribuie separat lui Dumnezeu Cuvântul și separat omului, scrie clar despre aceasta în explicațiile sale astfel: „nu distrugem deloc diferența de titluri, deși am interzis să le separăm separat către Dumnezeu Cuvântul ca Fiu, care este de la Tatăl, și din nou separat în ceea ce privește bărbatul, adică fiul, care este de la femeie.” Din aceasta se dovedește că scriitorul epistolei este un eretic și un calomniator.
Mai mult, sfinții părinți care s-au adunat la Calcedon, în actele pe care le-au avut, mărturisesc în unanimitate că cred așa cum a spus Chiril de sfântă pomenire și îi anatematizează pe cei care nu cred astfel; iar scrisoarea despre el și despre cei care raționează în conformitate cu el spune că sunt în confuzie și pocăință, învățând contrar învățăturii lor anterioare.
Sfântul Sinod de la Calcedon, în definiția pe care a dat-o cu privire la credință, îi anatematizează pe cei care compun sau propovăduiesc un alt crez decât cel pe care l-au stabilit cei trei sute optsprezece sfinți părinți; iar epistola îl laudă pe Teodor, care, pe lângă alte nenumărate blasfemii, a îndrăznit să propovăduiască un crez nelegiuit în care spune că Dumnezeu Cuvântul este un lucru, iar Hristos altul; și același Teodor îi anatematizează pe cei care raționează în mod inconsistent cu crezul său blasfemic, astfel încât, în nebunia lor, îi condamnă pe toți sfinții părinți și învățătorii Bisericii. Între timp, acest crez nelegiuit al lui Teodor, citit la primul sinod de la Efes, a fost anatematizat împreună cu autorul său.
Mai mult, sfântul Sinod de la Calcedon l-a condamnat pe Domnus, episcopul Antiohiei, pentru că a scris că era necesar să se păstreze tăcerea cu privire la cele douăsprezece capitole ale sfintei amintiri a lui Chiril și l-a condamnat după moartea sa, când a confirmat condamnarea sa și a acceptat numirea lui Maxim. Așadar, dacă

Domnus a fost condamnat din cauza celor douăsprezece capitole, atunci cum pot unii să îndrăznească să spună că scrisoarea care numește aceste douăsprezece capitole nelegiuite a fost acceptată de sfântul Sinod de la Calcedon?
Sfinții părinți și învățători ai Bisericii, pe care i-a urmat sfântul Sinod de la Calcedon, voind să indice diferența dintre divinitate și umanitate și spunând că sunt două firi, mărturisesc unirea lor după ipostază, că este un singur Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat și făcut om, dar scriitorul epistolei, spunând că sunt două firi și o singură putere și o singură persoană și un singur Fiu, și nemărturisind că Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat și a devenit om (care este unirea a două firi după ipostază), vorbește despre cele două firi ale sale. Dar se știe că scriitorul epistolei pune firi în loc de persoane și recunoaște unirea după relație, urmându-i pe necredincioșii Teodoret și Nestorie, pe care îi apără și îi laudă. Căci și aceștia, spunând că sunt două persoane și doi Hristoși și doi fii, pentru a-și acoperi nelegiuirea, au spus că sunt două firi și un singur Fiu. Necredinciosul Nestorie, într-o scrisoare către prietenul său Alexandru, episcopul Hierapolisului, care gândea la fel, spune următoarele: „Este necesar (să recunoaștem) că firile rămân neschimbate în proprietățile lor și astfel, prin minunata și întrecătoarea unire a înțelegerii, să înțelegem o singură glorie și să mărturisim un singur Fiu.” Și din nou: „Nu facem din două persoane o singură persoană, ci printr-un singur nume al lui Hristos desemnăm două firi împreună.” Iar Teodor, așa cum am spus mai sus, recunoscând unirea prin relație și luând firile drept persoane sau ipostase, spune aceasta în a unsprezecea carte despre întrupare: „Și astfel pentru aceasta sunt suficiente cele spuse, unde am arătat atât diferența firilor, cât și unitatea persoanei și că, conform firilor, acesta primește un beneficiu, iar acela dăruiește un beneficiu, cu o unire strânsă, pe baza căreia venerația este acordată în mod inseparabil de toată creația.” Trebuie remarcat că, după ce a vorbit despre fire, a trecut la persoane, adăugând că aceasta dă un folos, iar cealaltă primește un folos, recunoscând unirea a două persoane doar prin onoare, așa cum Nestorie mărturisește un singur Fiu în slavă.
Și faptul că Nestorie admite și el două naturi și le ia drept persoane, deși se pare că spune că există un singur Fiu, este evident din blasfemiile sale, pe care Chiril de sfântă memorie le-a adus împotriva lui la Efes, și anume: „De aceea, Dumnezeu Cuvântul este numit Hristos, pentru că are comuniune constantă cu Hristos.” Și în alt loc, Nestorie spune: „De dragul celui care s-a îmbrăcat, îl cinstesc pe cel în care s-a îmbrăcat; de dragul celui care este acoperit, îl cinstesc pe cel care apare. Inseparabil de cel care apare, el este Dumnezeu; de aceea nu separ cultul celui care este inseparabil; separ firile, ci le unesc în cultul.” Și din nou: „întrucât Fiul este om și se spune: «Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie» (Galateni 4:4), atunci de îndată ce auzi: născut din femeie, atunci vezi că este atașat un nume care semnifică două naturi, tu, desigur, îl numești pe urmașii Fecioarei Maria Fiul (căci Fecioara purtătoare de Hristos a născut și pe Fiul lui Dumnezeu); dar, întrucât Fiul lui Dumnezeu este dual în natură, atunci ea nu l-a născut pe Fiul lui Dumnezeu propriu-zis, ci a născut umanitatea, care este Fiul de dragul Fiului unit cu El.” Și însuși Teodor, care ia firile drept persoane, în cartea a opta despre întrupare vorbește astfel: „Precum Domnul spune despre soț și soție că nu sunt «o sută doi, ci un singur trup» (Matei 19:6), tot așa și noi vom spune pe bună dreptate, pe baza unirii, că nu sunt două persoane, ci una, deși cu separarea firilor. Căci, așa cum acolo numele: «un singur trup» nu dăunează numărului dualității (căci se știe de ce se numește unul), tot așa și aici unitatea persoanei nu încalcă distincția firilor. Prin urmare, atunci când distingem firile, admitem firea perfectă a lui Dumnezeu Cuvântul și persoana perfectă (căci este imposibil să vorbim despre o ipostază fără o persoană), și, de asemenea,

firea perfectă a omului, la fel și o persoană. Dar când privim la unire, atunci spunem că este o singură persoană." Mai mult, epistola spune că trebuie să mărturisim templul și pe cel care locuiește în templu, ceea ce introduce evident două persoane. Însă și Nestorie a folosit aceleași cuvinte, spunând astfel: „Să mărturisim firile și să adăugăm unirea firilor; să recunoaștem o singură demnitate și o singură stăpânire a templului și a celui ce locuiește în templu, dar două firi." Și iarăși spune: „Și templul este Domnul datorită stăpânirii unite cu el." Din aceste cuvinte ale lui Nestorie și din ceea ce este conținut în epistolă, este clar că ei Îl recunosc pe Hristos, pe care îl numesc templul, ca fiind unul, și pe Dumnezeu Cuvântul, care, după ei, locuiește în templu, ca fiind altul; și, potrivit opiniei lor nelegiuite, propovăduind unirea prin relație, ca și cum nu ar exista nicio diferență între Hristos și oamenii credincioși, despre care apostolul spune: „Voi sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi" (1 Corinteni 3:16).

Și că scriitorul epistolei spune că există o singură putere în două firi, acest lucru este spus și de Teodor și Nestorie, pe care îi laudă și îi apără. Teodor, în cartea a douăsprezecea a aceleiași lucrări, spune astfel: „Răspunzând la aceasta, fericitul apostol încearcă să arate cum el (Hristos) este părtaș la cultul divin și că îl folosește nu de dragul firii sale, ci de dragul puterii care locuiește în el." Iar Nestorie, despre ceea ce se spune în Evanghelie: „Împărăția cerurilor este asemănată unui om rege" (Matei 22:2), spune astfel: „în unire nu este nicio dezbinare nici a demnității, nici, cum se pare, a puterii, nici a filiației divine, nici a numelui lui Hristos, ci în relație există o dezbinare a divinității și a umanității." Fericitul Chiril, respingând această opinie nelegiuită despre unirea prin putere, spune astfel: „Oricine spune că unirea s-a realizat prin comunicare prin demnitate, sau autoritate, sau putere, sau tărie, și nu prin combinarea, care constă în unirea firilor, să fie anatema. Am primit această învățătură de la sfinții părinți: prin intermediul ei ei condamnă pe cei care nu mărturisesc că Dumnezeu Cuvântul a fost unit ipostatic cu trupul, animat de un suflet rațional și rațional, ci spun că unirea s-a realizat prin demnitate, autoritate și putere. Căci o putere și o slavă sau demnitate nu sunt recunoscute în firi diferite, așa cum au arătat în mod nelegiuit scriitorul epistolei și Teodor și Nestorie, ci în persoane diferite având una și aceeași onoare, demnitate și egalitate, pe care o mărturisim în Sfânta Treime."

Sfântul Sinod a spus: „Comparația făcută arată clar că scrisoarea despre care spun ei că a scris-o Ibas este în toate contrară definiției pe care Sfântul Sinod de la Calcedon a pronunțat-o despre credința ortodoxă. Prin urmare, toți (părinții) au cerut, unul după altul, ca Ibas să-l anatemeze pe Nestorie, pe care scrisoarea nelegiuită îl apără, și dogmele sale nelegiuite, și în plus să semneze definiția despre credință, desigur ca respingere a ceea ce apără scrisoarea menționată mai sus. Și au făcut aceasta, socotind ca nimic ceea ce s-a spus în favoarea acestei scrisori de către unul sau doi, care ei înșiși, fiind de acord cu dorința generală, l-au primit pe Ibas, după ce acesta a adus pocăință și l-a anatematizat pe Nestorie, și au semnat definiția stabilită de același Sfânt Sinod."

Toți episcopii au strigat: „Am spus cu toții aceasta: scrisoarea este eretică; cu toții condamnăm scrisoarea care este atribuită lui Ibas. Cu toții o anatemizăm: scrisoarea este străină de conciliu; scrisoarea este contrară definiției; întreaga scrisoare este eretică; întreaga scrisoare este blasfemie. Cine nu o anatemizează este eretic; cine o primește este eretic. Scrisoarea este condamnată de definiția sfântului Sinod de la Calcedon. Cine o primește nu mărturisește că Dumnezeu Cuvântul S-a făcut om. Cine o primește nu-l primește pe Chiril. Definiția Sinodului de la Calcedon a respins scrisoarea care este atribuită lui Ibas. Numai Nestorie, numai Teodor: anatema lui Teodor și lui Nestorie și scrisorii care este atribuită lui Ibas. Cine primește scrisoarea,

îl respinge pe Chiril. Cine primește scrisoarea, îi respinge pe sfinții părinți calcedonieni. Veșnică amintire Sinodului de la Calcedon și lui Chiril: Veșnică amintire sfintelor patru concilii! Cine nu anatemizează epistolele insultă Sinodul de la Calcedon. Mulți ani împăratului; mulți ani împăratului ortodox." Și după aceste exclamații, sfântul sinod a spus: „Întrucât studiul efectuat asupra celor trei capitole este satisfăcător, atunci într-o altă zi vom judeca ce trebuie făcut."

ÎNTÂLNIREA ȘAPTE

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, în ziua a 7-a a calendelor din iunie, Indictionul I, venerabilii episcopi ai acestui oraș domnitor au ședință în camera curții 181 .

Eutihie, preasfințitul patriarh al Constantinopolului domnitor, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin 182 , cel mai sfânt patriarh al marelui oraș Teopolis,
Ștefan, cel mai pios episcop al Rafiei,
Gheorghe, cel mai pios episcop al Tiberiadei, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.

Diodor , arhidiacon și șef al notarilor, a spus: „Sfântul vostru consiliu, întrunindu-se într-una din zilele trecute, a făcut ceva în legătură cu scrisoarea atribuită lui Ibas și a promis că va examina într-o altă zi ce trebuie făcut; de aceea vă prezentăm ceea ce va fi plăcut." Sfântul consiliu a spus: „Să se citească ceea ce s-a făcut deja." Și a fost citit. Și înainte ca sfântul consiliu să aibă vreo treabă de discutat, Constantin, cel mai faimos chestor al palatului imperial, trimis de cel mai pios împărat, a intrat și a spus astfel: „Preafericirea voastră știe câtă grijă a avut întotdeauna împăratul victorios ca disputa ridicată de unii despre cele trei capitole care sunt acum discutate între voi să fie pusă la punct și ca sfânta Biserică să fie…"Dumnezeu a fost eliberat de ocara adusă împotriva lor, nu pentru că nu cunoștea corectitudinea sfințeniei voastre în dogme și intenția pe care o aveți cu privire la ceea ce este subiectul tulburării, ci pentru ca o definiție cu privire la aceste trei capitole să fie stabilită în sinod. De asemenea, l-a convins pe preacuviosul Vigilius să vină împreună cu voi și să pună capăt chestiunii acestor capitole, în conformitate cu dreapta credință. Și de foarte multe ori și-a explicat opinia în scrieri, condamnând cele trei capitole menționate anterior, și nu a vorbit adesea în scris despre aceasta înaintea preacuviosului suveran, în prezența celor mai glorioși judecători, în prezența a foarte mulți dintre sfântul vostru sinod și nu a încetat niciodată să-i anatemize pe apărătorii lui Teodor de Mopsuestia și scrisoarea care este atribuită lui Ibas și scrierile lui Teodoret, pe care le-a scris împotriva dreptei credințe și a celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril. Când a fost invitat să se întâlnească și să facă aceasta împreună cu sfântul vostru sinod, a promis că o va face el însuși și că o va înmâna preacuviosului Împărat. Așadar, auzind și despre ceea ce a făcut el de mai multe ori pentru a condamna cele trei capitole, să te străduiești cu mai mult zel să pronunți o regulă în această privință fără întârziere, el (Împăratul) a trimis prin mine sfințeniei tale condamnarea pronunțată de preacuviosul Vigilius însuși împotriva lui Rusticus și Sebastian, diaconi ai sfintei biserici romane, și a altora, și pe lângă acestea scrisori, dintre care unele au fost scrise de el către preacuviosul Valentinian, episcop al Sciției, altele către preacuviosul Aurelian, primatul venerabilei biserici din Arelate, prima dintre sfintele biserici ale Galiei - toate traduse în greacă, pentru o mai ușoară înțelegere a sfințeniei tale; În ele preacuviosul Vigilius arată clar că întotdeauna detestă impietatea acelor trei capete. Mai mult, preacuviosul Împărat m-a instruit să informez fericita ta că cei care încearcă să impună impietatea acestor capete asupra Bisericii lui Dumnezeu au

încercat să-i spună preacuviosului Împărat că este potrivit ca evlavia sa să păstreze starea Bisericii care a continuat sub tatăl său de sfântă memorie. Preacuviosul Împărat, dorind să arate fericirii voastre ce intenție a avut însuși părintele său de sfântă pomenire în legătură cu ceea ce se propune acum (spre examinare), a trimis fericirii voastre preasfânta scrisoare scrisă de el către Ipatie, pe atunci comandantul trupelor din Răsărit, pentru ca să știți că el respectă întotdeauna intenția adoptată cu privire la această sfântă pomenire a părinților și a sporit zelul pentru credința ortodoxă. Căci atunci când unii din Răsărit i-au spus lui Iustin de pioasă pomenire că clerul venerabilei biserici a lui Cir a pus chipul lui Teodoret într-un car și l-a adus în orașul menționat cu psalmi, iar Serghie, pe atunci episcopul orașului, a celebrat o adunare în cinstea lui Teodor, Diodor, Teodoret și Nestorie, ca unul dintre sfinții martiri, atunci el a adresat o scrisoare lui Ipatie, care era pe atunci comandantul trupelor din Răsărit, ca să investigheze acest lucru și să raporteze guvernului. Și când s-a dovedit că așa era,Serghie a fost detronat din episcopat și a rămas așa până la moartea sa, așa cum știe tot clerul sfintei biserici a Antiohiei; iar pe de altă parte, Dionisie, cel mai pios episcop al bisericii Seleuciei, și Hermisigenes, cel mai venerabil preot al venerabilei biserici a orașului domnitor, precum și Heraclie, cel mai venerabil preot al preasfintei biserici a Antiohiei, știu că Serghie a rămas în afara sfintei biserici până la moartea sa, din cauza condamnării pronunțate atunci împotriva lui pentru aceasta. Prin urmare, se cuvine ca sfântul vostru sinod, după ce va fi aflat totul, pe de o parte să se minuneze de răbdarea preapiosului suveran și, pe de altă parte, să se grăbească să pună capăt rapid chestiunii disputate, ca nu cumva, printr-o lungă întârziere, să apară o ispită mai mare celor neexperimentați și să nu rămână pentru totdeauna ereticii care atribuie impietate acelor conducători ai preasfintei biserici.

Sfântul Conciliu a spus: „Să se citească documentele menționate de cel mai ilustru chestor.”

Și Diodor, arhidiaconul și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a luat și a citit:

(Epistola lui Vigilius).

„Vigilius Episcop lui Rusticus și Sebastian”.

„Multă vreme, din moderație apostolică, am întârziat să vă impunem vouă, Rustice și Sebastian, pedeapsa care corespunde canoanelor predecesorilor noștri; dar vedem că în împietrirea inimilor voastre (despre care vorbim cu extremă tristețe) s-au împlinit cuvintele învățătorului limbilor, care zice: Nu știți cum bunătatea lui Dumnezeu vă îndeamnă la pocăință? Dar, din cauza cruzimii și a inimii voastre nepocăite, vă adunați mânie în ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:4-5). Pe cât putem, vom arăta cel puțin câteva dintre numeroasele voastre ultraje. Când veneam aici în cetatea împărătească, tu, Rustice, fără știrea noastră, ai citit ceva ce un om de poziția ta nu ar fi trebuit să citească deloc și, spun ei, ți-ai permis multe lucruri care ar fi putut vătăma atât slava, cât și sufletul meu, dacă nu ți-aș fi interzis (ceea ce s-ar putea să nu fie). Și când diaconul Pavel ne-a spus ceva despre voi în prezența voastră, așa cum era necesar atât din cauza legăturii prin care erați uniți cu noi prin propriul vostru (frate), pe care l-am iubit, cât și pentru că v-am înălțat la slujirea levitică, atunci adesea și singuri, cu dragoste părintească, v-am îndemnat să vă abțineți de la cele spuse despre voi, dacă erați conștienți de aceasta în vreun fel despre voi înșivă, ca să nu vină o judecată canonică asupra voastră prin noi, pentru că nu am fi îngăduit în niciun fel ca problema lui Dumnezeu să rămână nerezolvată. Dar voi, în duhul rea-voinței, nu numai că n-ați vrut să ascultați îndemnul nostru, ci, după cum este scris: „Nu mustra pe cei răi, ca să nu vă urască; mustrați pe cei înțelepți și vă va

iubi” (Prov. 9:8), și iarăși: „N-ați vrut să înțelegeți ce să binecuvântați, ați cugetat nelegiuire în patul vostru” (Ps. 35:4-5).), răutatea ta a ajuns într-un asemenea punct încât, nesocotind îndemnul nostru, te-ai năpustit asupra urii și ai găsit o ocazie în chestiunea capitolelor, adică despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia și despre persoana sa, de asemenea despre scrisoarea care, spun ei, a fost scrisă de Ibas către Mara Persanul, precum și despre discursurile lui Teodoret împotriva dreptei credințe și scrisoarea conciliară a fericitei amintiri Chiril către Nestorie împreună cu douăsprezece capitole, pe care atât sfântul conciliu de la Efes, cât și binecuvântatul conciliu de la Calcedon, le-au acceptat pentru prima dată pentru respingerea nebuniilor lui Nestorie, așa cum citim, plasate în definiția credinței, care, după cum se știe, a fost cerută printre altele și la insistențele tale, încât ai strigat la copiii noștri diaconii Zapata și Pavel, și, de asemenea, la Chirurgul, cel mai de seamă dintre notari, spunând că nu numai numele și scrierile lui Teodor de Mopsuestia ar trebui condamnate de noi, ci și chiar pământul în care a fost zăcut și că ai fi acceptat cu simpatie dacă cineva, după ce i-ar fi smuls oasele, ar fi... i-au aruncat din sicriu și i-au ars împreună cu pământul acela. Și când a fost necesar ca cazul, desfășurat în curtea noastră, cu simpatia dumneavoastră mai ales în fața altora, atât de rang sacru, cât și de rangul următor, să se încheie cu o sentință, care, după cum se știe, a fost executată; atunci nimeni nu știe ce ați făcut cu aceeași decizie, cum ați insistat chiar și în palat ca ea să fie transmisă imediat fratelui nostru Minas, căruia i-am scris, astfel încât, atunci când fiul nostru Surgentius, primul dintre notari, a cerut chiar foaia deciziei noastre, pentru a o păstra la el conform obiceiului slujbei sale, timp de multe zile nu i-ați dat-o până când nu ați trimis copii ale acesteia la foarte mulți preoți și laici, precum și faimosului om Tiran, comandantul trupelor, și la alți laici din regiunea africană, ceea ce nu s-a făcut niciodată în biserica noastră de către un diacon, și mai mult, ați trimis aceste copii fără știrea noastră. Tu însuți recunoști că în Sâmbăta Mare, în care am pronunțat chiar decizia, așa cum am spus mai sus, la insistențele tale, te-ai prezentat în biserică la adunare, ai primit împărtășania și ți-ai săvârșit slujba. Și în aceeași zi, întorcându-te de la biserică, i-ai spus colegului nostru episcop Julian, așa cum afirmă el, că nu poate exista o decizie mai bună decât cea care fusese luată și l-ai îndemnat să se roage lui Dumnezeu ca ceea ce se făcuse să nu fie distrus. Ai făcut același lucru și în Duminica Paștelui următoare; și, deși de mult timp ai fost de aceeași părere, totuși i-ai îndemnat pe alții să urmeze de bunăvoie decizia noastră. Apoi, când am refuzat apocriarii Bisericii din Antiohia care ne-au cerut să ne dea copii ale acestei decizii, dar le-am spus respectivilor apocriari că este mult mai drept să ceară copii de la fratele nostru Mina, căruia, se pare, i-a fost prezentată de noi, dumneavoastră, relatând că domnul Leo a distribuit astfel copii ale scrisorii sale la tot felul de oameni, ați implorat public să facem și noi la fel, asigurând că vă temeți că, dacă lumea nu va primi copii ale deciziei noastre emise de cancelaria noastră, atunci aceasta va fi cumva ascunsă ulterior. Mai mult,Găsindu-l întâmplător în drum spre Sicilia și dorind să trimitem decizia și laudele noastre copiilor noștri, diaconului Pelagius și altora, în care, după cum se știe, copiii noștri, diaconul și șeful notarilor, au semnat împreună cu voi, voi, ca măsură de precauție, ca nu cumva să fie găsită de cineva, fără știrea noastră, ați trimis o copie a acesteia, făcută pe pergament și de patru ori mai scurtă, scrisă cu cele mai mici litere. - După ce Vincentius, subdiaconul celei de-a doua secțiuni, a fost trimis din nou de noi în Sicilia, ați scris în mod similar prin el fiului nostru, diaconului Pelagius; dar, deoarece respectivul subdiacon a navigat pe o corabie cu atâta succes încât, așa cum ne-a relatat, l-a ajuns din urmă pe cel care purta cu el ceea ce era scris pe pergament, diaconul Pelagius a primit ceea ce ați scris pe pergament chiar și atunci când era acolo. Și astfel, în timp ce decizia a fost pronunțată

mai ales la insistențele dumneavoastră și ați scris atât de călduros laudând această decizie mult timp, și ați făcut-o astfel încât să nu credem niciodată că v-ați putea abate de la această directă, aflăm dintr-o dată din zvonuri populare că v-ați schimbat printr-o oarecare frivolitate și sunteți în legătură secretă cu dușmanii Bisericii, care s-au răzvrătit împotriva sulului deciziei noastre și au fost excomunicați de noi în virtutea deciziei înseși. Fiul nostru, diaconul Paul, care voia să meargă în Italia, după ce a aflat că dumneavoastră, care până atunci fuseseți în comuniune cu noi, ați încercat în secret să provocați o ispită în Biserică atât aici, cât și în regiunea africană, unde înainte, apărând și lăudând decizia noastră, ați distribuit copii ale acesteia, ați început să insistați și să vă spuneți că, dacă era corectă, atunci ar fi trebuit să continuați: iar dumneavoastră, fiind învinși, nu ați putut ascunde acest lucru. Apoi, diaconul menționat a început să ne prezinte fie că veți promite, în prezența noastră și a clerului, să îndreptați ceea ce ați făcut în mod nelegiuit, fie că vom accepta petiția pe care o ținea în mâini împotriva voastră, împotriva neconstanței voastre și a înșelăciunii care a rezultat din ea. Ați consimțit de bunăvoie să vă fie depus un jurământ, referitor la Evanghelie, și ca cuvintele voastre să fie înregistrate de un notar și păstrate în biroul nostru, cuvinte prin care, printre altele, ați promis să nu vă îndepărtați niciodată de la ascultarea deplină față de noi. Dar după ce s-a aflat că Sebastian, chiar mai rău decât voi, venise doar pentru a provoca ispită, așa cum a arătat și a dovedit începutul călătoriei sale la Constantinopol un rezultat și mai rău, ați uitat imediat jurământul vostru și, în secret, ați făcut între voi un pact, contrar decretelor canoanelor, și amândoi v-ați repezit la ispită fățișă. Dar, pentru ca alții să cunoască faptele voastre rele, Sebastiane, nu toate, ci câte putem spune, și pentru ca ei să vadă că ați fost supus pedepsei canonice pe bună dreptate, deși foarte târziu, să ne întoarcem la începutul hirotonirii voastre. În absența copiilor noștri, diaconii Anatolie și Ștefan, ne-ați rugat să vă numim în locul diaconilor absenți, pentru o vreme, pentru a săvârși slujba. V-am îngăduit acest lucru pentru o vreme, conform nădejdii voastre, din respect pentru aceasta.că tu, după cum se știe, înainte de hirotonirea ta, ai dat de bunăvoie o obligație, pecetluită cu martori și atingând fizic Evanghelia, ai jurat că vei îndeplini cu credință și fără nicio înșelăciune tot ce ți-am impune pentru folosul Bisericii și că vei îndeplini slujirea și funcția de diacon fără niciun viciu, fără nicio mândrie, fără nicio neglijență, cu toată smerenia și cu toată sârguința și zelul posibil, până când se vor întoarce diaconii menționati anterior, sau cât timp ne va plăcea să te lăsăm să slujești în rânduiala levitică, adăugând în aceeași obligație că, dacă nu vei îndeplini nimic din ceea ce ai promis cu jurământ, atingând fizic Evanghelia, atunci vei fi excomunicat de la sfânta împărtășanie; astfel încât, dacă nu ai vrut să-ți pleci gâtul spre pocăință în termen de un an de la ziua ultrajului tău, tu însuți ai pronunțat anatema, scriind-o cu propria ta mână. Așadar, ai fost făcut diacon pentru o vreme, cu condiția pe care tu însuți ai dorit-o și ai promis-o. Mai târziu, însă, ne-ai rugat în toate felurile să te trimitem în patrimoniul tău dalmat. Am fost de acord cu aceasta, fiind asigurați că ai dat o astfel de obligație. Când ai venit în orașul Solon pentru a-ți administra patrimoniul, așa cum mulți au relatat ulterior, ai fost implicat în hirotonii ilegale interzise de Scaunul Apostolic și nu numai că nu ai vrut să-i interzici pe cei pe care Honorius, pe atunci episcop al orașului menționat anterior, îi inițiase în hirotoniile sacre, contrar obiceiului bisericii romane sau propriei sale și decretelor Scaunului Apostolic, dar nici nu ai vrut să ne raportezi această chestiune în scris sau să o insinuezi măcar prin cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit la Tesalonic, ci în spiritul interesului personal ai fost de acord să ai părtășie cu ei, ca și cum ar fi fost hirotoniți legitimi și cum se cuvine, și prin venalitatea părtășiei te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să-ți administra

patrimoniul în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci până când nu vei fi colectat, conform promisiunii tale, taxe atât din patrimoniul dalmat, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a provoca un scandal, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Citind însă sulul decretului nostru asupra capitolelor menționate anterior, pe care l-am trimis conducătorului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ați lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți. Cât despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia, ați asigurat că le-ați găsit în orașul Roma în niște cărți și ați afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemie. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ați îndeplinit slujba diaconatului atât în biserică, cât și în Placidia.orice ți se va impune de noi pentru folosul Bisericii, și vei îndeplini slujba și funcția de diacon fără niciun viciu, fără nicio mândrie, fără nicio neglijență, cu toată smerenia și cu toată sârguința și zelul posibil, până când se vor întoarce diaconii menționate anterior, sau atâta timp cât ne va plăcea să te lăsăm să slujești în rânduiala levitică, adăugând în aceeași obligație că, dacă nu vei îndeplini nimic din tot ce ai promis prin jurământ, atingând fizic evanghelia, atunci vei fi excomunicat de la sfânta împărtășanie; astfel încât, dacă nu ai vrut să-ți pleci gâtul spre pocăință în termen de un an de la ziua ultrajului tău, tu însuți ai pronunțat anatema, scriind-o cu propria ta mână. Așadar, ai fost făcut diacon pentru o vreme, cu condiția pe care tu însuți ai dorit-o și ai promis-o. Mai târziu, însă, ne-ai rugat în orice fel să te trimitem în patrimoniul dalmaților. Am fost de acord cu ușurință cu aceasta, fiind asigurați că ai luat o astfel de angajament. Când ai venit în orașul Solon pentru a guverna patrimoniul, așa cum ni s-a relatat ulterior de mulți, ai fost implicat în hirotonii ilegale interzise de scaunul apostolic și nu numai că nu ai vrut să-i interzici pe cei pe care Honorius, pe atunci episcop al orașului menționat anterior, îi inițiase în hirotoniile sacre, contrar obiceiului bisericii romane sau propriei sale și decretelor scaunului apostolic, dar nici nu ai vrut să ne raportezi această chestiune în scris, sau măcar să o insinuezi într-un cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit în Tesalonic, ci în spiritul interesului personal ai fost de acord să ai părtășie cu ei, ca și cum ar fi fost hirotoniți legiuiți și drept, iar în venalitatea părtășiei te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să-ți guvernezi patrimoniul în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci până când nu vei fi colectat, conform promisiunii tale, taxe atât din patrimoniul dalmat, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a provoca un scandal, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Citind însă sulul decretului nostru asupra capitolelor menționate anterior, pe care l-am trimis prefectului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ați lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți. Cât despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia, ați afirmat că le-ați găsit în orașul Roma în anumite cărți și ați afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemii. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ați îndeplinit slujirea de diacon atât în biserică, public, cât și în Placidia.orice ți se va impune de noi pentru folosul Bisericii, și vei îndeplini slujba și funcția de diacon fără niciun viciu, fără nicio mândrie, fără nicio neglijență, cu toată smerenia și cu toată sârguința și zelul posibil, până când se vor întoarce diaconii menționate anterior, sau atâta timp cât ne va plăcea să te lăsăm să slujești în rânduiala levitică, adăugând în aceeași obligație că, dacă nu vei îndeplini nimic din tot ce ai promis prin jurământ, atingând fizic evanghelia, atunci vei fi excomunicat de la sfânta împărtășanie; astfel încât, dacă nu ai

vrut să-ți pleci gâtul spre pocăință în termen de un an de la ziua ultrajului tău, tu însuți ai pronunțat anatema, scriind-o cu propria ta mână. Așadar, ai fost făcut diacon pentru o vreme, cu condiția pe care tu însuți ai dorit-o și ai promis-o. Mai târziu, însă, ne-ai rugat în orice fel să te trimitem în patrimoniul dalmaților. Am fost de acord cu ușurință cu aceasta, fiind asigurați că ai luat o astfel de angajament. Când ai venit în orașul Solon pentru a guverna patrimoniul, așa cum ni s-a relatat ulterior de mulți, ai fost implicat în hirotonii ilegale interzise de scaunul apostolic și nu numai că nu ai vrut să-i interzici pe cei pe care Honorius, pe atunci episcop al orașului menționat anterior, îi inițiase în hirotoniile sacre, contrar obiceiului bisericii romane sau propriei sale și decretelor scaunului apostolic, dar nici nu ai vrut să ne raportezi această chestiune în scris, sau măcar să o insinuezi într-un cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit în Tesalonic, ci în spiritul interesului personal ai fost de acord să ai părtășie cu ei, ca și cum ar fi fost hirotoniți legiuiți și drept, iar în venalitatea părtășiei te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să-ți guvernezi patrimoniul în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci până când nu vei fi colectat, conform promisiunii tale, taxe atât din patrimoniul dalmat, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a provoca un scandal, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Citind însă sulul decretului nostru asupra capitolelor menționate anterior, pe care l-am trimis prefectului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ați lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți. Cât despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia, ați afirmat că le-ați găsit în orașul Roma în anumite cărți și ați afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemii. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ați îndeplinit slujirea de diacon atât în biserică, public, cât și în Placidia.atingând Evanghelia cu trupul tău, vei fi excomunicat de la sfânta împărtășanie; așa că, dacă nu ai vrut să-ți pleci gâtul spre pocăință în termen de un an de la ziua ultrajului tău, tu însuți ai pronunțat anatema, scriind-o cu propria ta mână. Așadar, ai fost făcut diacon pentru o vreme, cu condiția pe care tu însuți ai dorit-o și ai promis-o. Mai târziu, însă, ne-ai rugat în orice fel să te trimitem în moștenirea ta dalmată. Am fost de acord cu aceasta de bunăvoie, fiind asigurați că ne-ai dat o astfel de obligație. Când ai venit în orașul Solon pentru a-ți administra patrimoniul, așa cum mulți au relatat ulterior, ai fost implicat în hirotonii ilegale interzise de Scaunul Apostolic și nu numai că nu ai vrut să-i interzici pe cei pe care Honorius, pe atunci episcop al orașului menționat anterior, îi inițiase în hirotoniile sacre, contrar obiceiului bisericii romane sau propriei sale și decretelor Scaunului Apostolic, dar nici nu ai vrut să ne raportezi această chestiune în scris sau să o insinuezi măcar prin cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit la Tesalonic, ci în spiritul interesului personal ai fost de acord să ai părtășie cu ei, ca și cum ar fi fost hirotoniți legitimi și cum se cuvine, și prin venalitatea părtășiei te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să-ți administra patrimoniul în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci până când nu vei fi colectat, conform promisiunii tale, taxe atât din patrimoniul dalmat, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a provoca un scandal, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Citind însă sulul decretului nostru asupra capitolelor menționate anterior, pe care l-am trimis conducătorului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ați lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți. Cât despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia, ați

asigurat că le-ați găsit în orașul Roma în niște cărți și ați afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemie. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ați îndeplinit slujba diaconatului atât în biserică, cât și în Placidia.atingând Evanghelia cu trupul tău, vei fi excomunicat de la sfânta împărtășanie; așa că, dacă nu ai vrut să-ți pleci gâtul spre pocăință în termen de un an de la ziua ultrajului tău, tu însuți ai pronunțat anatema, scriind-o cu propria ta mână. Așadar, ai fost făcut diacon pentru o vreme, cu condiția pe care tu însuți ai dorit-o și ai promis-o. Mai târziu, însă, ne-ai rugat în orice fel să te trimitem în moștenirea ta dalmată. Am fost de acord cu aceasta de bunăvoie, fiind asigurați că ne-ai dat o astfel de obligație. Când ai venit în orașul Solon pentru a-ți administra patrimoniul, așa cum mulți au relatat ulterior, ai fost implicat în hirotonii ilegale interzise de Scaunul Apostolic și nu numai că nu ai vrut să-i interzici pe cei pe care Honorius, pe atunci episcop al orașului menționat anterior, îi inițiase în hirotoniile sacre, contrar obiceiului bisericii romane sau propriei sale și decretelor Scaunului Apostolic, dar nici nu ai vrut să ne raportezi această chestiune în scris sau să o insinuezi măcar prin cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit la Tesalonic, ci în spiritul interesului personal ai fost de acord să ai părtășie cu ei, ca și cum ar fi fost hirotoniți legitimi și cum se cuvine, și prin venalitatea părtășiei te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să-ți administra patrimoniul în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci până când nu vei fi colectat, conform promisiunii tale, taxe atât din patrimoniul dalmat, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a provoca un scandal, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Citind însă sulul decretului nostru asupra capitolelor menționate anterior, pe care l-am trimis conducătorului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ați lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți. Cât despre discursurile lui Teodor de Mopsuestia, ați asigurat că le-ați găsit în orașul Roma în niște cărți și ați afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemie. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ați îndeplinit slujba diaconatului atât în biserică, cât și în Placidia.„Să nu sugerezi nici măcar cu cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit în Tesalonic și, în spiritul interesului personal, ai fost de acord să ai relații cu ei, ca și cum ar fi fost legiuit și corect numit, și în venalitatea relațiilor te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să guvernezi patria în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci înainte ca tu, conform promisiunii tale, să colectezi taxe atât din patria dalmată, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a crea o ispită, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Totuși, când ai recitit sulul decretului nostru despre capitolele menționate anterior, pe care l-am trimis conducătorului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ai lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți.” Cât despre discursurile lui Teodor din Mopsuestia, ai afirmat că le-ai găsit în orașul Roma în niște cărți și ai afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemie. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ai îndeplinit slujba diaconatului atât în biserică, public, cât și în Placidia.„Să nu sugerezi nici măcar cu cuvânt, amintește-ți de conștiința ta, când ne-ai întâlnit în Tesalonic și, în spiritul interesului personal, ai fost de acord să ai relații cu ei, ca și cum ar fi fost legiuit și corect numit, și în venalitatea relațiilor te-ai dovedit a fi complicele lor. Din Tesalonic ai fost din nou trimis să guvernezi patria în regiunea Dalmației, de unde te-am îndemnat adesea să nu pleci înainte ca tu, conform promisiunii tale, să colectezi

taxe atât din patria dalmată, cât și din Prevala. Dar tu, neacordând atenție la nimic, te-ai grăbit să mergi la Constantinopol doar pentru a crea o ispită, așa cum a dovedit rezultatul ulterior. Totuși, când ai recitit sulul decretului nostru despre capitolele menționate anterior, pe care l-am trimis conducătorului acestui oraș, Minas, spre transmitere, l-ai lăudat public, în prezența diaconilor și subdiaconilor și, în general, a întregului cler, spunându-le clerului, așa cum am spus mai sus, că decizia noastră a fost poruncită de sus și pronunțată pentru toți." Cât despre discursurile lui Teodor din Mopsuestia, ai afirmat că le-ai găsit în orașul Roma în niște cărți și ai afirmat că erau pline de tot felul de murdărie și blasfemie. Spunând acestea, în ascultarea noastră, ai îndeplinit slujba diaconatului atât în biserică, public, cât și în Placidia. 184. Anul trecut, când a sosit ziua nașterii lui Hristos Dumnezeul nostru, Domnul și Mântuitorul în trup, v-am chemat, pentru că ceea ce ați făcut în Dalmația, așa cum am menționat mai sus, tocmai ne-a venit la cunoștință și, după cum era necesar, v-am spus: dacă ați săvârșit slujba cu cei care au fost inițiați în ritualuri sacre împotriva decretelor tronului apostolic sau ați fost părtași la comuniunea cu ei, cum se spune, atunci, dacă Dumnezeu va binevoi să ne întoarcă la biserica noastră, trebuie să cercetăm acest lucru și, după ce am aflat adevărul mai clar, să pedepsim după rânduială. Dar voi, înspăimântați de vina conștiinței voastre, deoarece ați acționat împotriva decretelor apostolilor, ați căutat pentru voi un prilej de despărțire, dar l-ați ascuns. Căci atunci când v-am trimis, împreună cu episcopul Ioan și primul dintre notari Surgentius și consularul nostru Saturninus, într-o anumită misiune la fratele nostru Minas, prefectul acestui oraș, voi, întorcându-vă la Placidia, ați îndeplinit slujba de diacon după obicei, împreună cu Gustik: și când fiul nostru, preamilosul domn prințul, a propus prin referendum să venim la biserică în altă zi , voi și Gustik împreună cu alți diaconi și clerici ne-ați convins să-i facem promisiunea. Probabil că dintr-un motiv similar, ați fost amândoi la masa mea ca să vă înviorați. Dar, așa cum Iuda, după ce a luat bucata (Ioan 13:30), a conceput ideea de a-L trăda pe Domnul, așa v-ați despărțit în ceasurile nopții ca să stârniți scandal în Biserică. A doua zi am dat poruncă să vă spunem că fie să slujiți în slujba de diacon, îndeplinind-o după obicei, fie să vă recunoașteți excomunicați. Și tu, Sebastian, le-ai spus fraților noștri episcopii Ioan și Iulian, care erau printre cei trimiși de noi, așa cum au raportat, următoarele: „Urmez decizia pe care a pronunțat-o papa, dacă, totuși, aceasta îi pedepsește pe cei care acționează contrar deciziei". Într-un sens similar le-ai vorbit, așa cum relatează ei, când ai spus că au venit acolo călugării Lampridius și Felix, care nu au vrut să accepte decizia noastră și că le-ai declarat: „Nu vă putem vedea, deoarece circumstanțele voastre sunt una, iar ale noastre sunt altele". Și ulterior, răutatea ta a ajuns la un asemenea punct încât ai îndrăznit cu aroganță, contrar canoanelor, să dai împărtășanie celor excomunicați, adică celor care au fost menționați și altora care, pentru că au scris împotriva deciziei noastre, au fost excomunicați de noi, așa cum era deja evident din sulul aceleiași decizii: cu care decizie, așa cum am menționat mai sus, voi înșivă ați fost mulțumiți și ați fost de acord și ați comunicat, pe care Biserica Catolică a confirmat-o.... Din aceasta este clar că ești condamnat pe drept, conform regulilor canoanelor. Căci canoanele stabilesc: „Dacă cineva, fiind excomunicat, îndrăznește să intre în comuniune înainte de a fi ascultat (justificat), a rostit o sentință de condamnare asupra sa". De asemenea: „A fost plăcut întregului conciliu ca cel care este excomunicat pentru neglijența sa, fie că este episcop sau orice cleric, și în timpul excomunicării sale îndrăznește să intre în comuniune înainte de a fi ascultat (justificat), să fie considerat că a rostit o sentință de condamnare asupra sa". 185„... Mai mult, contrar oricărui obicei sau canoane, tu, printr-o mândrie blestemată, ți-ai însușit ceea ce este nemaiauzit și ceea ce oamenii de rangul tău nu au îndrăznit

niciodată să facă fără porunca marelui tău preot - puterea de a predica, atacurile și cenzura primului sinod de la Efes și a fericitei pomeniri Chiril; de asemenea, printr-o nebunie similară, aperi blasfemiile exprimate împotriva Domnului nostru Iisus și scrii cu trădare în toate regiunile că am admis ceva ce se dovedește a fi contrar definiției sfântului Sinod de la Calcedon, care este de acord cu credința celor trei sinoade care l-au precedat, adică Sinodul de la Niceea, Sinodul de la Constantinopol și primul Sinod de la Efes. Astfel, sufletele tuturor celor care nu știau răutatea ta, ci, primind scrisori de la diaconii romani, te-au crezut în simplitatea lor, acțiunea înșelăciunii tale a dus la o asemenea crimă încât în unele locuri s-a vărsat sânge omenesc (este indecent să spunem) în biserică." Ați vrut să călcați în picioare orice lege bisericească cu un spirit mândru și ați insultat ascultarea de regulile sacre, răspândind în mod fals lucruri impie și indecente despre noi în toate regiunile. Recent, ați adăugat la faptele voastre rele chiar mai rele decât cele anterioare. După ce ați trimis o notă fiului nostru, prințul suveran iubitor de Hristos, ați îndrăznit să afirmați că predecesorul nostru, domnul Leon, a declarat și a confirmat simpatia pentru celebrele discursuri ale lui Teodor de Mopsuestia, pe care le-a scris împotriva credinței ortodoxe. Să nu se întâmple ca vreun creștin să creadă că sfinția sa, un astfel de mare preot, a acceptat ceva ce ar fi scris de cineva împotriva credinței ortodoxe, deoarece se știe că în toate scrisorile sale i-a condamnat cu aceeași judecată atât pe Nestorie, cât și pe Eutihie, sau pe cei care au gândit ca ei. În nota menționată, contrar chiar și divinei Scripturi, ați încercat să ridicați calomnii impie nu numai împotriva multor mari preoți, ci și (este indecent să spunem) împotriva suveranului însuși, pentru a înșela și mai mult poporul creștin ignorant cu viclenia diavolului. De aceea, cu răbdare de episcop, am amânat excomunicarea (pe voi), abținându-ne de la aceasta mult timp, în nădejdea că poate vă veți pocăi și vă veți abține de la ceea ce este nelegiuit. Dar, fiindcă n-ați vrut să ascultați de îndemnul nostru, făcut o dată și de două ori, prin frații noștri episcopi, adică Ioan de Marsica și Iulian de Cingulum, sau prin fiul și diaconul nostru Zapata, precum și prin celebrul patrician Chifes, și prin cuviosul om și fiul nostru Senator, și ceilalți copii ai noștri, și din cauza josniciei mândrii cu care faceți toate, n-ați vrut să vă întoarceți nici la Biserică, nici la noi: atunci este necesar să vă pedepsim după canoane, ca să nu ne găsim supuși ocărilor dumnezeiești Scripturi. Căci este scris: „Dacă ai văzut un hoț, ai fugit cu el și cu un adulter ți-ai făcut partea" (Psalmul 49:18). Și Însuși Domnul și Mântuitorul nostru spune: „Dacă ochiul tău cel drept te face să smintești, scoate-l și leapădă-l de la tine, căci nu este nevoie să pieri prin mădularele tale și tot trupul tău să fie aruncat în focul gheenei" (Matei 5:29). O astfel de înțelegere, conform bunului simț, ar trebui să fie și mai aplicabilă slujbelor bisericești sau, mai îndeaproape, celor care conduc cu nedreptate și creează ispite în biserici, așa cum în alt loc (Domnul) ne învață, zicând: „Trebuie să vină pricini de poticnire, dar vai de omul acela prin care vin pricinile de poticnire" (Matei 18:7); într-un sens similar, fericitul Pavel proclamă: „O, de vor fi nimiciți cei ce vă strică pe voi" (Galateni 5:12); și din nou Sfânta Scriptură ne informează, zicând: „Izgoniți din adunare pe cel nimicitor, și cu el va ieși ceartă" (Prov. 22:10-11). Și astfel, după atâtea îndemnuri deja, trebuie să vă pedepsim pe voi, Rustice și Sebastian, conform regulilor, prin autoritatea fericitului Petru, în locul căruia Domnul a binevoit să ne aleagă pentru slujba Sa, astfel încât întreaga rânduială bisericească să nu fie încălcată dacă am mai zăbovi. Prin urmare, cu jale, dar cu autoritatea fericitului Petru, trebuie să spunem: pentru ultrajele descrise mai sus, hotărâm că sunteți străini de demnitatea diaconală și, înlăturându-vă demnitatea menționată anterior, vă îndepărtăm de la orice exercițiu al funcției levitice, astfel încât să nu mai aveți niciun drept să îndrăzniți să faceți ceva în numele rangului sau gradului levitic sau să scrieți, sub numele de

diaconi, să tulburați din nou Biserica lui Dumnezeu: pentru că, pe baza autorității apostolice și a canoanelor părintești, împotriva cărora ați făcut multe în spiritul vostru mândru și nelegiuit, vă lipsim pe voi, mult vrednici de condamnare, de autoritatea pe care o aveți acum. Și pentru ca toată lumea să știe că am făcut aceasta pe bună dreptate, conform locului în care Dumnezeu a binevoit să ne pună și cu autoritatea fericitului apostol Petru, citățm decretele canoanelor, pe care sfântul Sinod de la Calcedon le-a citit și aprobat. „Arhidiaconul Aetius a citit: Dacă vreun preot sau diacon, disprețuind episcopul său, se desparte de biserică și începe să țină propriile sale adunări și ridică un altar, iar când este chemat de episcop nu se supune și nu vrea să-l asculte și nu ascultă, fiind chemat o dată și de două ori: un astfel de om să fie complet detronat și în niciun caz nu poate fi admis la slujire și nici nu-și poate primi din nou cinstea. Dar dacă este încăpățânat, tulburând biserica și răzvrătindu-se (împotriva ei), atunci să fie îmblânzit de autoritatea externă, ca un răzvrătit 186. Toți episcopii cei mai onorabili au strigat: acesta este canonul corect, acesta este canonul sfinților părinți" 187. Și decretăm ca, dacă încă în timpul vieții noastre, așa cum dorim, să recunoașteți din nou Biserica Mamă,,, după ce ați adus pocăința cu smerenie și blândețe, conform canoanelor, atunci conform acesteia vă vom acorda iertare. Dar dacă (ceea ce nu dorim) voi, prin mândria obișnuită, întârziați să vă întoarceți la Biserica Mamă cu pocăința stabilită de canoane, atunci să se respecte în privința voastră hotărârea sinoadelor, ale căror canoane le-am citat, astfel încât, nici după moartea noastră, nimeni să nu îndrăznească - spunem aceasta prin autoritatea fericitului Petru, al cărui loc, deși nedemn, îl ocupăm, împlinind regulile canoanelor - să-i repună în rangul bisericesc pe Ioan, Geronțiu, Severin, Importun, Ioan și pe acei participanți la conspirația și înșelătoria voastră, care, Dumnezeu i-a dat, au devenit cunoscuți, pe care i-am făcut la timpul potrivit buni soldați ai bisericii în care prezidăm noi, prin voia lui Dumnezeu: totuși, pentru ca ei și alții să nu fie în obscuritate, să știe că prin această sentință sunt înlăturați din funcția de subdiaconi și notari sau apărători și nu mai au niciun rang în biserica noastră;" Poate că și ei își vor pleca gâtul în fața pocăinței canonice, așa cum am spus mai sus, cât timp suntem încă în viață în această lume. De asemenea, impunem sentința legală menționată mai sus lui Felix, călugărul din Afros, care, spun ei, a fost stareț al mănăstirii gilite și, după cum se știe, prin frivolitatea și neconstanța sa a împrăștiat comunitatea acelei mănăstiri în diferite locuri și este instigatorul trădării voastre și, împreună cu toți cei care, fie clerici și călugări, fie laici, după interdicțiile actuale, s-ar pângări în oricare dintre comunitățile voastre sau și-ar exprima simpatie și afecțiune pentru aceasta sau pentru voi. Ordinea canonică să fie păstrată prin aceste mijloace și nimeni să nu îndrăznească să tulbure pacea Bisericii, pe care Domnul o iubește. „Să vă fie cunoscut că v-am trimis această sentință împreună cu frații și colegii noștri episcopi Ioan de Marsicum, Zacheu de Syllacus, Iulian de Cingulum, precum și cu copiii noștri, diaconii Sapatus și Petru, și cu fiul nostru Surgentius, primul dintre notari și slujitorul lui Dumnezeu, subdiacon al primei secțiuni, și cu Vincent, subdiacon al celei de-a doua secțiuni a bisericii noastre, pe care o conducem."
Apoi a fost citită o altă cartă:
„Către preaiubitul meu frate Valentinian, episcop al Thomiei din regiunea Sciției, Vigilius.
„Citind scrierile frăției voastre, ne-a plăcut să vedem în voi prezența grijii pastorale; de aceea, următoarele cuvinte profetice vi se pot aplica pe bună dreptate: «Voi mântui oile Mele... și le voi ridica un păstor, care va paște pe robul Meu David»" (Ezechiel 34:22-23). De aceea, dragostea voastră trebuie să urmeze și următoarele cuvinte ale Domnului nostru: «Te-am pus străjer peste casa lui Israel, ca să audă cuvântul din

gura Mea și să-i mustri din partea Mea »” (Ezechiel 3:17) și, adunându-i pe cei care, după cum relatați, sunt ademeniți de felurite zvonuri, să-i îndemn neîncetat să nu se lase înșelați de cei care, ascunzând cel mai nelegiuit duh sub pretextul ortodocșilor, încearcă să prindă inimile creștinilor neexperimentați cu viclenia lor și, imitând în răutate obiceiul tatălui lor diavolul, vor să tulbure biserica prin felurite scrieri mincinoase și la care se aplică bine cuvântul apostolic, care zice: «Vă îndemn, fraților, să vegheați asupra celor ce fac certuri și certuri, afară de învățătura pe care ați avut-o înaintea Mea»” „...învățați și depărtați-vă de ei” : și mai departe: „care prin cuvinte bune și binecuvântări înșală inimile celor nevinovați” (Romani 16:17-18). Și ascultarea voastră este cunoscută în orice loc. Dumnezeu să facă ca sufletele lor credincioase, fiind adesea convinse de îndemnul frăției voastre, să nu fie duse de vreun cuvânt viclean de la calea cea dreaptă, care este Hristos, după cum spune El: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6); dar dacă, ceea ce nu ar trebui să fie, fiind indignați pe potrivnici, se tem poate de ceva făcut împotriva credinței (pe care Dumnezeu o respinge), atunci să facă cu blândețe. Este potrivit ca creștinii să urmeze cuvintele profetului care spune: „Întreabă pe tatăl tău și îți va spune” (Deuteronom 32:7), și ale unui alt profet: „Buzele preotului vor păzi priceperea și vor căuta legea din gura lui” (Malahi 2:7)Și, întrucât fiul nostru, gloriosul și faimosul om Byzinian, și împreună cu el cei care supraveghează treburile bisericii frăției voastre din Constantinopol, după cum se știe, au spus de asemenea că vrăjmașii lui Dumnezeu au inventat și faptul că în decizia noastră (ceea ce poate să nu fie) persoanele episcopilor Ibas și Teodoret sunt condamnate; „apoi să citească ceea ce am definit în scrisoarea către fratele nostru Minas, episcopul orașului Constantinopol, cu privire la problema ridicată aici, și atunci se vor convinge că, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu am permis și nici măcar nu am intenționat nimic care să fie contrar credinței și învățăturii venerabilelor patru sinoade la care s-au făcut definiții despre aceeași credință, adică cel de la Niceea, cel de la Constantinopol, primul din Efes și cel de la Calcedonia, sau care să se refere la insultarea unuia dintre cei care au semnat definiția scrisă mai sus a credinței calcedoniene, sau care să fie dezvăluit celor care nu sunt de acord cu decretele autorilor și predecesorilor noștri (ceea ce s-ar putea să nu fie), ci că ne-am opus în toate oponenților capetelor tronului apostolic și de fericită memorie a Papei Leon și sinoadelor menționate mai sus. Credem că nu este necunoscut frăției voastre că dușmanii credinței creștine, cu viclenie josnică și jalnică, au încercat întotdeauna să demonstreze că cei patru evangheliști se contrazic unii pe alții (ceea ce s-ar putea să nu fie); iar sfinții părinți i-au respins cu înțelepciune cerească prin intermediul cărților despre armonia evangheliilor.” Și acum, și adversarii sfântului Sinod de la Calcedon (printre care îi găsim și pe Rusticus și Sebastian, autorii acestui scandal, pe care, după meritele lor, i-am excomunicat de mult din sfânta comuniune, asupra cărora, dacă nu se pocăiesc, să se știe frăției voastre că intenționăm să pronunțăm o sentință canonică), sub pretextul unei apărări false, încearcă să prezinte că acest sinod a vorbit contrar celor trei sinoade menționate anterior (ceea ce s-ar putea să nu fie). Celor care au astfel de planuri li se aplică direct cuvintele profetului, care spune: „Degeaba este trestia mincinoasă a cărturarilor” (Ieremia 8:8). Ei au respins cuvântul Domnului nostru și nu este înțelepciune în ei. „Și-au învățat limba să spună minciuni, au lucrat neadevărat și nu vor să se întoarcă” (Ieremia 9:5). Dacă nu se pocăiesc, li se va abate osânda psalmistului, care spune: „să nimicesc pe vrăjmaș și pe răzbunător” (Ps. 8:3).). Credem că pentru fiii ortodocși ai Bisericii va fi prea mult să scriem ceea ce i-am scris atunci fratelui și colegului nostru episcop Minas, adică despre blasfemiile lui Teodor de Mopsuestia și ale persoanei sale, sau despre scrisoarea care, spun ei, a fost scrisă de Ibas către Mara Persanul și despre scrierile lui Teodoret, care au fost scrise

împotriva credinței ortodoxe și a celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril: pentru că în decretul meu menționat mai sus se poate recunoaște clar că în însăși definiția credinței pe care sfinții ierarhi ai Sinodului de la Calcedon au pronunțat-o, în conformitate cu celelalte trei sfinte sinoade care l-au precedat, nu au schimbat nimic, ci lăudând tot ce fusese făcut de cele anterioare, au confirmat-o pentru totdeauna cu sfânta lor definiție. Totuși, dacă și după aceasta cineva ar dori să se îndoiască (ceea ce nu credem), îl rugăm să se grăbească să vină la noi cu permisiunea frăției voastre, pentru a se convinge printr-o explicație directă că am respectat inviolabil tot ce s-a făcut și s-a scris despre aceeași credință în vremurile predecesorilor noștri și în cele patru sinoade menționate anterior. În acest fel, ispita va înceta pentru sufletele cele mai pioase, așa cum se cuvine, iar pacea plăcută lui Dumnezeu va continua inviolabilă în Biserica Sa. Socotim necesar să cerem, de asemenea, frăției voastre să nu mai accepte scrisori de la Rusticus și Sebastian, cei menționati anterior, sau de la cei care vor fi găsiți a fi părtași la josnica lor insolență, și, de asemenea, să-i avertizați pe toți cei care aparțin administrației voastre fie să nu citească nimic transmis de cei menționati anterior, fie să nu se încreadă cu credulitate în minciunile lor. Dumnezeu să te păzească nevătămat, preaiubite frate. „Dat în ziua a 15-a a calendelor lui aprilie, în anul al 23-lea al domniei a 188-a a împăratului Justinian, constantul August, în al 9-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, prin Ioan preotul și apocrisiarul, și a trimis acest (mesaj) prin omul său Maxențiu."
Apoi a fost citită o altă cartă:
„Către preaiubitul meu frate Aurelian, episcop de Arelat, Vigilius.
„Am primit scrisoarea frăției voastre în ajunul Idelor lui Iulie, pe care a adus-o Anastasie; și trimitem mulțumiri Dumnezeului milostiv, că, așa cum am citit, grija voastră în privința credinței sau în ceea ce privește raportul despre persoana mea este în conformitate cu poruncile sfinte, astfel încât este vrednic și potrivit să aplicăm dragostei voastre următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: «Am ales casa tatălui tău din toate casele lui Israel ca să-Mi slujească, să se suie la altarul Meu, să ardă tămâie și să poarte efodul»" (1 Samuel 2:28). Este necesar să ușurăm grija dragostei voastre printr-o scurtă conversație, pe cât putem, după natura timpului. Fiți siguri că nu am permis nimic care să fie contrar decretelor predecesorilor noștri (care s-ar putea să nu fie) sau sfintei credințe a celor patru sinoade, adică de la Niceea, Constantinopol, primul de la Efes și Calcedon, care este unul și același lucru, sau ceea ce s-ar referi la insultarea persoanelor care au subscris la definiția aceleiași sfinte credințe, sau ceea ce s-ar dovedi a fi inconsistent cu definițiile sfinților noștri predecesori Celestin, Xist, Leon și alții care i-au precedat și urmat (pe ei), ci arătăm un respect pentru toate sinoadele menționate mai sus și o încredere în credință fără nicio îndoială. Îi respingem pe cei care nu urmează în corectitudinea credinței toate cele patru sinoade menționate mai sus, ci unul dintre ele sau toate distorsionează în credință, sau încearcă să distorsioneze, să calomnieze sau să respingă. Am recunoscut ca fiind vrednic de anatemă și blestem și am decis să condamnăm ceea ce este revelat rostit oral sau scris ca o insultă la adresa aceleiași sfinte credințe. Aplicăm o pedeapsă similară și celor care, cu o aroganță condamnabilă, au numit nelegiuită credința fericitului Chiril, pe care Leon, predecesorul nostru, de sfântă memorie, l-a aprobat și lăudat în scrisorile către predecesorii voștri și alții, și la care, după cum se știe, s-a referit venerabilul sfânt Sinod de la Calcedon, și (credința) altor părinți, pe care capetele tronului apostolic i-au primit și i-au urmat. Prin urmare, frăția voastră, care, după cum se știe, prin noi este vicarul tronului apostolic, să... Să fie știut de toți episcopii că nu trebuie să se lase tulburați deloc de vreo scriere mincinoasă, de vreun cuvânt sau de vreo veste mincinoasă, ci mai degrabă, așa cum se cuvine, să urmeze

cuvintele primului dintre apostoli, care zice: „Protivnicul vostru, diavolul, umblă ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5:8), și ceea ce zice același apostol, învățătorul neamurilor: „Vă îndemn, fraților, să păziți pe cei ce fac certuri și certuri, afară de învățătura pe care ați învățat-o, și să vă feriți de ei” (Romani 16:17).), și am crede în Domnul că, așa cum am spus mai sus, am menținut, menținem, onorăm, onorăm și apărăm cu sinceritate credința transmisă de apostoli și explicată de cele patru sfinte sinoade menționate mai sus, predicată și păstrată inviolabil de predecesorii noștri și de părinții menționati mai sus, și îi condamnăm prin autoritate apostolică pe cei care acționează împotriva acesteia. Dar prin fiul nostru Anastasie, din necesitate, arătăm cât mai pe scurt posibil ce s-a făcut; și când fiul nostru, atotmilostivul domn împărat, cu ajutorul lui Dumnezeu (Care îi ține inima), ne va porunci să ne întoarcem, așa cum a promis, atunci, dacă Dumnezeu ne binecuvântează, vom numi o persoană care să vă ofere informații mai detaliate. Până acum nu am făcut acest lucru deoarece severitatea iernii a împiedicat-o și situația strâmtoare a Italiei, de care nu sunteți ignoranți, până când, cu ajutorul Domnului, cel mai ilustru prinț va veni cu ajutor, așa cum își dorește. Nădăjduim că și frăția voastră se va ocupa de această chestiune, așa cum este scris: „Ne ajutăm unul pe altul, ca o cetate tare și înaltă” (Prov. 18:19), și așa cum mărturisește scrierea Faptelor Apostolilor despre cei ce cred în Domnul, că „oamenii care au crezut erau de o inimă și de un suflet” (Fapte 4:32), și nu va ezita să-l roage pe gloriosul nostru fiu, regele Childebert, care, după cum știm, din zel pentru creștinism, arată deplin respect pentru tronul apostolic, de care Dumnezeu a binevoit să ne facă cap, ca, într-o astfel de stare extremă de lucruri, să împlinească, conform jurământului (datoriei) sale creștine, grija pentru Biserică, de care suntem încrezători; Și din moment ce, spun ei, goții cu regele lor au intrat în cetatea Roma, atunci (frăția voastră) va binevoi să scrie ca el să nu se amestece în instanțele bisericii noastre, ca legi străine (de el), și să nu facă sau să permită nimic prin care Biserica Catolică ar putea fi ultrajată . Căci este vrednic și cuviincios ca un rege catolic, cum este el, să apere cu toată puterea credința și biserica , în care Dumnezeu a binevoit să-l boteze; după cum este scris: „Pe cei ce Mă slăvesc, îi voi slăvi” (1 Samuel 2:30). Încearcă, așadar, preaiubite frate, rămânând cu tărie în curăția sfintei credințe, să păzești cu grijă, cu ajutorul lui Dumnezeu, pacea bisericii, care ți-a fost încredințată de Dumnezeu prin darul preoției și ți-este încredințată de noi prin autoritatea care înlocuiește demnitatea apostolică și prin fapte plăcute lui Dumnezeu să te arăți vicar al tronului nostru. Dumnezeu să te păzească, preaiubite frate. – Dat în ziua a 3-a a calendelor lui mai, în anul al 24-lea al domniei suveranului nostru Justinian, constantul August, în anul optsprezecea, 189 după consulatul preavedetului om Vasile, prin omul trimis de Anastasie.”

Apoi s-a citit dintr-o altă cartă următoarele:

„Ni s-a citit cazul adus în fața apărătorului orașului Antiohia, în care s-au adus mărturiile soldaților, arătând, pe scurt, că înainte ca preasfințitul Serghie să vină în orașul lui Cirus, unii, anume preotul și apărătorul Andronic și diaconul Gheorghe, luând icoana lui Teodoret, care este acuzat pretutindeni de rătăcire în credință, au pus-o într-un car și au adus-o în orașul lui Cirus, cântând psalmi și arătând că erau din secta lui. Și apoi Serghie, după ce a preluat (guvernarea) orașului, a celebrat o adunare în cinstea lui Teodoret însuși, a lui Diodor și a lui Teodor, precum și a unui anume Nestorie, pe care l-a numit martir, în timp ce în regiune nu există niciun martiriu potrivit acestui nume. Este de înțeles că am fost surprinși, în primul rând, dacă astfel de fapte săvârșite în oraș erau necunoscute superiorității voastre; apoi, dacă ați aflat că s-a întâmplat, nu a investigat el imediat problema, mai ales că, se spune, Serghie locuiește (acolo) și este cu preasfințitul Pavel. Dar puțin mai târziu, ni s-a citit un alt

caz care a fost adus în fața apărătorului orașului.” al lui Cirus, în care sunt citate discursurile celor mai onorabili apărători ai preacinstitului Serghie și care conține mărturia multora că nicio adunare nu a fost vreodată declarată sau ținută în numele unui anume Nestorie. Și pe lângă acest caz, am auzit cererile atât ale lui Serghie însuși, cât și ale celorlalți episcopi din regiunea Eufratului, care pretutindeni renunță la numele lui Nestorie și declară că părăsesc secta sa, ci sunt de acord cu cele patru sfinte sinoade. De aceea, poruncim superiorității voastre să nu lăsați nimic fără cea mai detaliată și atentă investigație, ci să chemați fără întârziere episcopul orașului lui Cirus, care locuiește acolo, așa cum am auzit, și, de asemenea, să chemați la dumneavoastră din al treilea detașament al Stabilienilor acei soldați care se constată că au prezentat dovezi în cazul adus la Antiohia, precum și pe Andronic și Gheorghe, care sunt stipulate în cele spuse despre imagine și să examinați cu atenție fiecare dintre întrebări, și anume: dacă s-a făcut ceea ce se spune despre imagine și dacă cei care au cântat psalmul, care este menționat în cazul care a fost adus la Antiohia, au făcut o procesiune în cinstea imaginii; dacă preacinstitul Serghie i-a cunoscut pe cei care au cântat acest lucru în cinstea imaginii și dacă a admis clerul (la slujbă) și dacă a avut comuniune cu ei în dumnezeieștile taine, așa cum s-a pus ulterior în cazul adus la Antiohia; dacă a ordonat publicarea sau a permis celebrarea adunării în cinstea lui Teodoret, Teodor și Diodor și dacă același lucru s-a făcut în numele lui Nestorie. Și să încerce superioritatea ta să încerce toate mijloacele, astfel încât nici cea mai mică împrejurare să nu poată fi ascunsă. Și pentru ca superioritatea ta să se teamă nu numai de indignarea noastră, ci și de mânia lui Dumnezeu, nu ezităm să-i impunem un jurământ în numele Domnului și Mântuitorului Hristos Dumnezeul nostru, de Care depinde să descoperi adevărul de oriunde te-ai afla. Și dacă s-ar dovedi că soldații au spus o minciună completă,și au vorbit pe nedrept atât despre imagine, cât și despre întâlnire, nu numai despre Nestorie, ci și despre Teodoret, Teodor și Diodor, atunci trebuie să fie excluși imediat din detașamentul curajos în care sunt numărați ca soldați, iar trupurile lor trebuie torturate cu tot felul de torturi. Dar dacă au spus adevărul în mărturia lor fie despre imagine, fie despre întâlnirea în cinstea lui Nestorie sau a celorlalți trei, atunci raportați-ne totul, ca să-i putem cunoaște pe cei care au păcătuit împotriva credinței adevărate și fără prihană, pe care și noi o onorăm. Și pentru ca superioritatea voastră să nu fie ignorantă de nimic din ceea ce ni s-a citit, am poruncit să vă fie trimis chiar cazul care s-a făcut în Cirus și ni s-a prezentat, precum și o copie a cazului care s-a făcut în Antiohia, astfel încât, după ce se vor îndeplini toate cele pe care le-am poruncit, să ne fie din nou returnat chiar cazul care s-a făcut în Cirus. Pentru această chestiune l-am numit pe preacredinciosul Toma, mijlocitor și asistent. Citit. - Dat în ziua a 7-a a Idelor lui August 190 , la Constantinopol, în timpul consulatului celui mai faimos om, Rusticus.

Sfântul Sinod a zis: „Și acum s-a arătat lămurit grija plăcută lui Dumnezeu a preacuviosului și iubitorului de pace împărat, care a făcut și face întotdeauna tot ce păstrează sfânta Biserică și dogmele ortodoxe, care a trimis scrisoarea tocmai citită, arătând, de altfel, precum este limpede tuturor, că sfânta Biserică a lui Dumnezeu de la început este străină de impietatea acelor capitole. Cel preaiubitor de Hristos împărat va primi răsplată pentru aceasta de la Hristos marele Dumnezeu, Care de obicei o înmulțește. Iar noi, trimițând rugăciuni zilnice pentru domnia sa, vom pronunța, cu ajutorul lui Dumnezeu, o hotărâre sinodală asupra celor trei capitole într-o altă zi.”

ÎNTÂLNIREA A OPT-A

În al 27-lea an al domniei împăratului Justinian, constantul August, în al 12-lea an după consulatul celui mai faimos om Vasile, în ziua a 4-a a Nonelor din iunie,

Indictionul I, venerabilii episcopi ai acestui oraș domnitor au ședințat în sala curții : 191
Eutihie, cel mai sfânt patriarh al Constantinopolului domnitor, noua Romă,
Apollinaris, preasfințitul arhiepiscop al marelui oraș Alexandria,
Domnin 192 , cel mai sfânt patriarh al marelui oraș Teopolis,
Ștefan, cel mai pios episcop al Rafiei,
Gheorghe, cel mai pios episcop al Tiberiadei, și alții, așa cum s-a spus mai sus în prima întâlnire.
Diodor , arhidiacon și cel mai important dintre cei mai venerabili notari, a spus: „Sfântul vostru sinod știe că acum câteva zile s-a întâmplat ceva printre voi în diverse adunări cu privire la Teodor de Mopsuestia și la ceea ce a scris în mod nelegiuit Teodoret și la scrisoarea nelegiuită despre care se spune că a fost scrisă de Ibas către Marus Persanul și că în ultimul act sfântul vostru sinod a promis să dea un verdict final și conciliar asupra subiectului investigat. Prin urmare, din moment ce v-ați adunat chiar în acest scop, vă prezentăm tot ce este plăcut.” Sfântul sinod a spus: „Să se declare ce s-a întâmplat printre noi cu privire la chestiunile propuse.” Și după citire, Callonimus, cel mai venerabil diacon și notar, a luat și a citit verdictul:
Dacă, conform pildei despre care se vorbește în Evanghelie (Matei 25), când marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos împarte talanții fiecăruia după puterea sa și la momentul potrivit cere profit de pe urma lor, este condamnat cel care a păstrat fără pierdere un talant încredințat lui, pentru că nu a muncit și nu a sporit ceea ce i-a fost încredințat, atunci cu cât mai mare și mai aspră osândă este supusă celui care nu numai că s-a neglijat pe sine, ci a dat și altora pricină de ispită și rătăcire, deși toți credincioșii știu că atunci când se stârnește o discuție despre credință, nu este condamnat doar cel rău, ci și cel care ar fi putut opri răutatea, dar a neglijat stricăciunea altora. Noi, așadar, cei cărora ni s-a încredințat conducerea Bisericii Domnului, temându-ne de blestemul care amenință pe cei ce fac lucrarea Domnului cu neglijență, ne grăbim să păstrăm sămânța cea bună a credinței curată de neghina nelegiuirii care este semănată de vrăjmaș. Prin urmare, din moment ce am văzut că adepții lui Nestorie încercau să-și impună impietatea asupra Bisericii lui Dumnezeu prin nelegiuitul Teodor, care era episcop de Mopsuestia, prin scrierile sale nelegiuite, precum și prin ceea ce a scris în mod nelegiuit Teodor și prin scrisoarea răuvoitoare pe care, spun ei, a fost scrisă de Ibas către Marus Persanul, ne-am ridicat pentru a îndrepta ceea ce șovăia și, prin voia lui Dumnezeu și prin porunca celui mai pios împărat, ne-am adunat în acest oraș domnesc.
Și întrucât preacuviosul Vigilius, care se afla în această cetate imperială, s-a întâmplat să ia parte la tot ce s-a făcut cu privire la aceste trei capitole și le-a condamnat adesea atât în scris, cât și neîn scris, și ulterior a fost de acord în scris să vină la conciliu și să discute cu ei aceste trei capitole, astfel încât noi toți împreună să putem prezenta o definiție conform dreptei credințe: de aceea preacuviosul împărat, în conformitate cu ceea ce se hotărâse între noi, l-a rugat atât pe el, cât și pe noi să ne întâlnim, deoarece este potrivit ca păstorii să supună credința comună examinării comune. De aceea, i-am cerut în mod necesar evlaviei sale să-și îndeplinească promisiunile scrise; căci ar fi nedrept ca din cauza acestor trei capitole scandalul să crească și confuzia să continue în Biserica lui Dumnezeu. Și în favoarea acesteia i-am adus aminte de marile exemple ale apostolilor și de tradițiile părinților. Căci, deși harul Duhului Sfânt i-a umplut din belșug pe fiecare dintre apostoli, încât nu aveau nevoie de sfatul nimănui cu privire la ce să facă, totuși nu au vrut să se hotărască asupra subiectului controversei - dacă neamurile trebuie circumcise - înainte de a se fi adunat și a-și confirma fiecare cuvânt cu mărturiile dumnezeiești Scripturi.

De aici au pronunțat împreună un verdict în această privință, scriindu-le păgânilor: „Duhului Sfânt și nouă ni s-a părut bine să nu vă punem nicio povară mai mare decât acestea, cele necesare: să vă feriți de mâncarea jertfită idolilor, de sânge, de animale strangulate și de curvie” (Faptele Apostolilor 15:28-29).
Și sfinții părinți, care se adunau din când în când în sfintele patru sinoade, folosind exemple vechi, au aranjat împreună cu privire la ereziile și întrebările care se iviseră, hotărând ca fiind sigur că în dezbaterile generale, atunci când se propune ceva ce trebuie considerat dintr-o parte și din alta, lumina adevărului alungă întunericul minciunii.
Căci altfel adevărul nu se poate revela în dezbaterile generale despre credință, când fiecare are nevoie de ajutorul aproapelui său, așa cum spune Solomon în Proverbe: „Ne ajutăm unul pe frate cu altul, ca o cetate tare și înaltă și ca o împărăție întemeiată” (Prov. 18:19); și din nou în Eclesiastul spune: „Doi sunt mai buni decât unul, căci au o bună răsplată pentru munca lor” (Eclesiastul 4:9); și Domnul Însuși spune: „Adevărat vă spun că, dacă doi dintre voi se vor sfătui pe pământ cu privire la orice vor cere, li se va da de la Tatăl Meu care este în ceruri. Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:19-20). Când el, fiind adesea îndemnat de noi toți și, mai mult, de cei mai slăviți judecători trimiși la el de cel mai pios împărat, a făgăduit că va pronunța el însuși judecata asupra acelor trei capitole; apoi, auzind un astfel de răspuns și păstrând în inimă îndemnul apostolului, că „fiecare din noi va da socoteală despre sine lui Dumnezeu” (Romani 14:12); și, pe de altă parte, temându-se de condamnarea care amenință pe cei ce „vor sminti chiar și pe unul dintre cei mici” (Matei 18:6), și cu atât mai mult de un astfel de împărat iubitor de Hristos și de neamuri și biserici întregi, și (amintindu-și) ce i-a spus Dumnezeu lui Pavel: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine și nimeni nu-ți va adăuga” (Faptele Apostolilor 18:9-10)), - ne-am adunat și, mai întâi de toate, am mărturisit pe scurt că avem acea credință pe care Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, a transmis-o sfinților Săi apostoli și, prin ei, sfintelor biserici și pe care sfinții părinți și învățătorii Bisericii care au venit după ei au transmis-o popoarelor încredințate lor. Am mărturisit că avem, păstrăm și predicăm sfintelor biserici acea mărturisire de credință pe care cei trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au întâlnit la Niceea au expus-o mai pe larg, pe care au transmis-o ca exemplu sfânt sau simbol, precum și expunerea celor o sută cincizeci (de părinți) care s-au întâlnit la Constantinopol, care au urmat aceeași mărturisire de credință și au răspândit-o, și acordul privind aceeași credință al celor două sute de sfinți părinți care s-au întâlnit la Efes pentru prima dată și ceea ce a fost stabilit de cei șase sute treizeci (de părinți) care s-au întâlnit la Calcedon cu privire la una și aceeași credință pe care ei înșiși au urmat-o și pe care au propovăduit-o. Iar în ceea ce privește pe cei care, în funcție de timp, au fost condamnați sau anatematizați de Biserica Catolică și de cele patru sinoade menționate mai sus, am mărturisit că îi recunoaștem condamnați și anatematizați. După ce am mărturisit aceasta în acest fel, am început investigarea celor trei capitole și am propus mai întâi despre Teodor din Mopsuestia. Și când blasfemiile conținute în cărțile (sale) au fost rostite înaintea tuturor, ne-am minunat de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu în această privință, încât limba și mintea care le-au scuipat nu au fost imediat arse de focul divin. Și nu am fi permis niciodată cititorului să continue lectura blasfemiilor menționate mai sus, temându-ne de mânia lui Dumnezeu pentru simpla pomenire a lor (căci fiecare blasfemie a depășit-o pe cea precedentă în magnitudinea impietății și a tulburat mintea ascultătorului până în adâncul sufletului), dacă nu am fi văzut că cei ce se laudă cu astfel de blasfemii au nevoie de rușinea care trebuie să li se aducă prin anunțarea lor. Și în timpul lecturii și

după ea, noi toți, fiind aprinși de indignare pentru blasfemiile împotriva lui Dumnezeu expuse, am rostit exclamații și anatematizări împotriva lui Teodor, ca și cum ar fi fost viu și prezent, și am spus: Fii milostiv, Doamne; și demonii n-au îndrăznit să vorbească astfel împotriva Ta.

O, acea limbă insuportabilă! O, stricăciunea omului! O, acea mână obraznică care a năvălit asupra Creatorului său! Lăudându-se că cunoaște scripturile, acel nefericit nu-și amintește ce spune profetul Osea: „Vai de ei, căci au fugit de Mine ; s-au înfricoșat, căci s-au purtat necinstit cu Mine... au spus minciuni împotriva Mea... și au gândit rău împotriva Mea... căpeteniile lor vor cădea lovite de sabie din cauza nedisciplinei limbii lor... în sânul lor, ca pământul de netrecut... pentru că au călcat legământul Meu și au purtat necinstit Legea Mea” (Osea 7:13-16, 8:1). Nelegiuitul Teodor este pe bună dreptate supus la aceasta. Căci, respingând profețiile care vorbesc despre Hristos, a încercat pe cât a putut să umilească marea taină a dispensației mântuirii noastre și, prin toate mijloacele, încercând să prezinte spusele divine ca niște fabule oferite păgânilor doar spre batjocură, a disprețuit atât alte preziceri profetice făcute împotriva celor răi, cât și ceea ce a spus divinul Habacuc despre cei care învață în mod fals: „Vai de cel ce udă pe aproapele său cu noroi stricăciune și de cel ce se îmbată, ca să se uite la peșterile lor” (Habacuc 2:15), adică de cei întunecați și complet străini de lumina învățăturilor lor.

Și ce nevoie mai este să spunem multe? Cei care doresc pot lua cărțile nelegiuitului Teodor sau acele capitole nelegiuite din cărțile sale nelegiuite care sunt plasate în Faptele Apostolilor pe care le avem și să se familiarizeze cu neînțelegerea extremă și cu acele obscenități pe care le-a spus. Căci ne temem să mergem mai departe și să repetăm acele obscenități în memoria noastră. Am citit și ceva scris de sfinții părinți împotriva lui și a nebuniei sale, care întrece toate ereziile, și pe lângă acestea istoriile și legile imperiale care la început au făcut cunoscută impietatea lui. Și întrucât după toate acestea apărătorii impietății sale, lăudându-se cu blasfemiile rostite împotriva Creatorului lor, au spus că nu trebuie anatematizat după moarte: atunci, deși cunoaștem tradiția bisericească despre cei nelegiuiți, că ereticii sunt anatematizați chiar și după moarte, am considerat totuși necesar să investigăm acest lucru, iar în Faptele Apostolilor se spune cum diverși eretici au fost anatematizați chiar și după moarte, și prin multe lucruri s-a dovedit printre noi că cei care spun aceasta nu se preocupă deloc de destinele lui Dumnezeu, nici de profețiile apostolilor, nici de tradițiile părinților. I-am întreba de bunăvoie doar ce vor spune despre Domnul, care spune despre Sine: „Cine crede în El nu va fi osândit; dar cine nu crede este deja osândit, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18), și despre Apostol, care exclamă: „Dacă noi sau un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie diferită de cea pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema. Precum am spus mai înainte, așa și acum zic din nou: Dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie diferită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1:8-9)? Dacă Domnul spune că „este deja osândit”, iar Apostolul îi anatemizează pe îngeri, dacă ar începe să învețe altceva decât ceea ce am propovăduit noi, atunci cum pot cei care îndrăznesc să facă ceva să îndrăznească să spună că aceasta a fost spusă numai despre cei vii? Sau nu știu, sau mai degrabă, știind, se prefac că nu știu, că osândirea anatemei nu este altceva decât excomunicarea de la Dumnezeu? Chiar dacă omul rău nu a primit-o de la nimeni prin cuvânt, totuși își rostește anatema asupra sa prin însăși fapta sa, despărțindu-se prin impietatea sa de viața adevărată. Și ce vor spune despre apostolul, care spune în alt loc: „Omul eretic, după prima și a doua mustrare, să se lepede de el, știind că un astfel de om este supărat și păcătuiește și este osândit de sine însuși” (Tit 3:10-11)? În conformitate cu aceasta, Sfântul Chiril spune în cărțile pe

care le-a scris împotriva lui Teodor: „Trebuie să lepădăm pe cei ce se fac vinovați de astfel de fapte rele, fie că sunt în viață, fie că nu. Căci este necesar să ne depărtăm de ceea ce este vătămător: și este necesar să nu ne luăm seama de persoană, ci să ținem cont de ceea ce este plăcut lui Dumnezeu." 194. Și din nou aceeași sfântă memorie Chiril, în scrisoarea către Ioan, episcopul Antiohiei, și către sinodul adunat acolo, vorbește astfel despre Teodor, ca unul anatematizat împreună cu Nestorie: „De aceea, în consecință a împrejurărilor explicate, a fost necesar să se stabilească o sărbătoare strălucită, când am alungat din noi înșine învățătura rea a lui Nestorie și toate celelalte voci care vorbeau în vreun fel similar erorilor sale. Această sărbătoare este celebrată de noi spre rușinea tuturor celor care gândesc sau au gândit vreodată la fel ca Nestorie. Aici, atât noi, cât și sfinția voastră, am declarat hotărât că îi anatematizăm pe cei, după a căror învățătură, există doi fii și doi Hristoși; pentru că, așa cum am spus, atât noi, cât și voi predicați un singur Hristos, Fiul și Domnul, singurul născut (care) „a fost găsit ca om", după cuvântul înțeleptului Pavel" (1 Cor. 8:6 ; 1 Tim. 2:5 ; Filip. 2:7) 195. Și în scrisoarea către Alexandru, Martinian, Ioan, Paregorie și Maxim, prezbiteri și părinți de la călugări, și celor care s-au luptat împreună cu ei în viața în deșert, el spune astfel: „însuși sfântul conciliu, mă refer la conciliul care, prin voia lui Dumnezeu, s-a adunat la Efes, după ce a pronunțat o judecată dreaptă și exactă asupra învățăturii false a lui Nestorie, împreună cu el, sub condiția aceleiași pedepse, a condamnat și inovațiile altora care, după sau înaintea lui, gândind la fel ca el, au îndrăznit să învețe sau să scrie. Și așa a fost necesar: când o persoană este odată condamnată pentru inovații ignorante, atunci condamnarea să se aplice nu uneia, ci fiecărei, ca să spunem așa, erezii sau blasfemiilor, pe care inovatorii le-au compus împotriva dogmelor pioase ale Bisericii, dând cinste la doi fii, despărțind cei nedespărțiți și dând prilej să acuze cerul și pământul că slujesc omului; pentru că împreună cu noi sfânta oaste a duhurilor cerești se închină singurului Domn Iisus Hristos." 196 De asemenea, au fost citite diverse scrisori ale memoriei pioase a lui Augustin, care a strălucit printre episcopii africani, arătând că ereticii ar trebui anatematizați chiar și după moarte. Această tradiție bisericească a fost păstrată și de alți episcopi africani foarte venerabili. De asemenea, Sfânta Biserică Romană a anatematizat unii eretici chiar și după moarte, deși în timpul vieții lor nu au fost condamnați pentru credință. Faptele care s-au întâmplat printre noi mărturisesc despre amândoi. Dar, întrucât ucenicii lui Teodor și impietatea lui, opunându-se în mod vădit adevărului, încearcă să citeze câteva cuvinte de sfântă pomenire ale lui Chiril și Proclu, scrise chipurile în favoarea lui Teodor, atunci este potrivit să se aplice celor pomeniți cuvintele profetului, care spune: „căci căile Domnului sunt drepte și cei drepți vor umbla pe ele, dar cei răi vor slăbi pe ele" (Osea 14:10).). Luând partea rea din ceea ce este bine și potrivit scris de acești sfinți părinți, ei citează cuvintele lor pentru a justifica scuze pentru păcate. Căci este clar că părinții nu-l eliberează pe Teodor de anatemă, ci din indulgență față de apărătorii lui Nestorie și ai impietății sale, folosesc anumite astfel de cuvinte pentru a-i distrage de la eroarea de acest fel, pentru a-l aduce la desăvârșire și a-l captiva în ascultare nu numai pe ucenicul impietății, Nestorie, ci și pe învățătorul său Teodor. Și astfel, chiar și în cuvintele indulgenței, părinții își arată zelul pentru faptul că Teodor ar trebui anatematizat, așa cum este dovedit în faptele care au avut loc printre noi prin foarte multe dintre cele scrise de Chiril și Proclu de sfântă pomenire în condamnarea lui Teodor și a impietății sale. O astfel de condescendență poate fi găsită și în Dumnezeiasca Scriptură: astfel, Apostolul Pavel, la începutul predicii sale, l-a circumcis pe Timotei de dragul celor care erau dintre evrei, evident a făcut acest lucru pentru a-i aduce la desăvârșire prin această condescendență și concesie. De aceea, mai târziu, interzicând circumcizia, le-a

scris astfel galatenilor: „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă se taie împrejur, Hristos nu vă folosește la nimic” (Galateni 5:2). Am descoperit, de asemenea, că apărătorii lui Teodor au făcut ceea ce fac ereticii de obicei. Căci ei, tăind unele lucruri din ceea ce au scris sfinții părinți și compunând și inventând în mod fals altele ale lor, s-au străduit, prin intermediul epistolei sfintei memorii Chiril, ca și cum ar fi pe baza mărturiei părinților, să-l elibereze pe nelegiuitul Teodor menționat mai sus de anatemă. Și chiar acest adevăr a fost dezvăluit, când ceea ce fusese tăiat a fost citit în legătură cu ceea ce fusese înainte și cu ceea ce a urmat, iar falsitatea falsului a fost complet expusă prin comparație cu ceea ce se întâmplase în realitate. În toate acestea, cei care spun astfel de cuvinte deșarte - așa cum este scris - „se încred în deșertăciuni și spun lucruri deșarte, ca și cum ar zămisli o muncă și ar naște nelegiuire” (Isaia 59:4).). După ce Teodor și impietatea sa au fost astfel investigate, am considerat potrivit, pentru satisfacția cititorilor, să citim și să plasăm în actele care au avut loc printre noi puțin din ceea ce Teodor a scris în mod impie împotriva credinței ortodoxe și a celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril și împotriva primului conciliu de la Efes, precum și ceva scris de el în apărarea nelegiuitilor Teodor și Nestorie, astfel încât toți să știe că au fost pe bună dreptate destituiți și anatematizați. Când, în al treilea rând, scrisoarea pe care se spune că Ivas i-a scris-o lui Mara Persanul a fost propusă spre examinare, am considerat necesar să o citim și pe ea. Și imediat din citire însăși impietatea conținută în ea a devenit clară. După investigația făcută până acum, ar fi necesar să condamnăm și să anatematizăm cele trei capitole menționate mai sus. Însă, întrucât apărătorii nelegiuitilor Teodor și Nestorie au încercat să-și apere persoanele și impietatea în alt mod și au spus că acea scrisoare nelegiuită care îi laudă și îi apără pe Teodor și Nestorie și impietatea lor a fost adoptată de sfântul Sinod de la Calcedon, am considerat necesar să arătăm în orice mod că sfântul sinod este liber de impietatea conținută în scrisoare, deoarece cei care spun aceasta nu o fac din respect pentru sfântul sinod, ci pentru a-și susține impietatea cu numele său. Și în Faptele Apostolilor s-a arătat că în vremurile anterioare Ibas a fost condamnat pentru aceeași impietate conținută în scrisoare, mai întâi sub Proclus, episcopul Constantinopolului, de sfântă memorie, apoi sub Teodosie, de pioasă memorie, și sub Flavian, care a fost numit episcop după Proclus, care a încredințat și investigarea problemei lui Fotie, episcopul Tirului, și lui Eustatie, episcopul Berytusului. Ulterior, același Ivas, fiind acuzat, a fost demis din episcopie. Într-o astfel de stare de lucruri, cum pot unii să îndrăznească să spună că această scrisoare nelegiuită a fost primită de sfântul Sinod de la Calcedon și că sfântul Sinod de la Calcedon l-a urmat în toate? Dar, pentru ca niciun pretext să nu rămână pentru cei care ridică astfel de calomnii împotriva sfântului Sinod de la Calcedon, am considerat necesar să citim ce s-a întâmplat mai întâi la sfintele Sinoade de la Efes și la Calcedon cu privire la scrisorile lui Chiril de sfântă memorie și ale lui Leon, Papă a Romei antice de pioasă memorie. Și când am aflat din aceasta că nimic scris de cineva nu trebuie primit altfel decât dacă s-a găsit anterior a fi în acord cu credința ortodoxă a sfinților părinți, am votat ca definiția credinței stabilită de sfântul Sinod de la Calcedon să fie citită, astfel încât ceea ce era conținut în scrisoare să poată fi reconciliat cu ceea ce era conținut în definiție. Când s-a făcut acest lucru, s-a constatat că scrisoarea era în toate privințele contrară cu ceea ce era conținut în definiție. Căci definiția este în acord cu ceea ce a fost decretat despre aceeași credință atât de cei trei sute optsprezece părinți, cât și de cei o sută cincizeci și de cei care s-au întâlnit la Efes pentru prima dată; dar scrisoarea nelegiuită conține ceea ce ereticii Teodor și Nestorie au blasfemiat,și îi apără și îi recunoaște ca învățători ai săi și îi numește pe sfinții părinți eretici. De asemenea, îi informăm pe toți că nu ne-am permis să ignorăm apărările unuia sau a doi părinți, pe

care le folosesc urmașii lui Teodor și Nestorie; ci citind înaintea tuturor atât acestea, cât și toate celelalte apărări și examinând ce era conținut în ele, am constatat că ei (părinții) au fost de acord să-l primească pe menționatul Ibas numai după ce i-au cerut mai întâi să-l anatemeze pe Nestorie și învățătura sa nelegiuită, pe care o apără în scrisoare. Și acest lucru a fost făcut atât de ceilalți episcopi pioși ai sfântului conciliu menționat anterior, cât și de acei doi, ale căror apărări unii încearcă să le folosească. Au observat același lucru în ceea ce-l privește pe Teodoret și i-au cerut să-l anatemeze pe ceea ce era acuzat. Dacă, așadar, au fost de acord să-l primească pe Ibas numai dacă acesta condamna impietatea conținută în scrisoare și subscriea la definiția dată de sfântul conciliu despre credință, atunci cum încearcă ei să spună că scrisoarea nelegiuită a fost acceptată de același sfânt conciliu? „Căci ce parte are dreptatea cu nedreptatea? Sau ce legătură are lumina cu întunericul? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Sau ce legătură are biserica lui Dumnezeu cu idolii?” (2 Corinteni 6:14-16)

După ce am repetat tot ce am făcut, mărturisim din nou că acceptăm cele patru sfinte sinoade, adică cel de la Niceea, cel de la Constantinopol, primul din Efes și cel de la Calcedonia, și că am predicat și predicăm ceea ce au definit ele cu privire la una și aceeași credință. Dar pe cei care nu acceptă aceasta îi considerăm străini de Biserica Catolică. Îi condamnăm și îi anatematizăm, împreună cu toți ceilalți eretici care au fost condamnați și anatematizați de cele patru sfinte sinoade menționate anterior și de sfânta Biserică Catolică și Apostolică, și pe Teodor, care a fost episcop al Mopsuestiei, și scrierile sale nelegiuite, și ceea ce a scris Teodor în mod nelegiuit împotriva adevăratei credințe și împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril și împotriva primului sinod din Efes, și ceea ce a scris în apărarea lui Teodor și Nestorie. Mai mult, anatematizăm scrisoarea nelegiuită pe care, spun ei, Ibas a scris-o lui Mara Persanul, negând că Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, s-a făcut om și criticându-l pe Chiril de sfântă memorie, care a propovăduit Ortodoxia, ca eretic și ca fiind scris asemenea lui Apollinaris, acuzând primul Sinod de la Efes că l-a detronat pe Nestorie fără judecată sau investigație, numind cele douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril nelegiuite și contrare credinței ortodoxe și apărându-i pe Teodor și Nestorie și învățăturile și scrierile lor nelegiuite. Așadar, anatematizăm cele trei capitole menționate mai sus, adică nelegiuitul Teodor de Mopsuestia cu scrierile sale obscene și ceea ce a scris Teodoret în mod nelegiuit și scrisoarea nelegiuită care este atribuită lui Ibas și apărătorilor lor și celor care au scris sau scriu în apărarea lor sau îndrăznesc să-i numească ortodocși sau, în general, au apărat sau încearcă să apere impietatea lor în numele sfinților părinți sau al sfântului Sinod de la Calcedon.

După ce am rânduit aceasta cu toată precizia, să ținem minte făgăduințele referitoare la sfânta Biserică și la Cel ce a zis că „porțile iadului”, adică gura ucigătoare a ereticilor, „nu o vor birui” (Matei 16:18); să ne amintim și de ceea ce s-a prezis despre ea prin Osea, care zice: „Te voi logodi cu Mine în credință și vei cunoaște pe Domnul” (Osea 2:20). Și să numărăm limbile nestăpânite ale ereticilor și scrierile lor cele mai nelegiuite, și pe ereticii înșiși, care au rămas în necredința lor până la moarte, cu tatăl minciunii, diavolul, și să le spunem: „Iată, voi toți nașteți foc și întăriți flacăra: umblați în lumina focului vostru și în flacăra pe care ați aprins-o” (Isaia 50:11). Noi înșine, având porunca de a zidi poporul cu „învățătură sănătoasă” (Tit 2, 1) și „a vorbi în inimă Ierusalimului” (Isaia 40, 2), adică Bisericii lui Dumnezeu, ne grăbim să semănăm cu vrednicie în dreptate (Osea 2, 23), culegând rodul vieții și aprinzând pentru noi lumina cunoașterii din dumnezeiasca Scriptură și din învățăturile

sfinților părinți. Am considerat necesar să expunem pe scurt punct cu punct atât propovăduirea adevărului, cât și condamnarea ereticilor și a necredinței lor 197 .
1. Dacă cineva nu mărturisește o singură fire sau ființă a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, o singură putere și autoritate, Treimea de o singură esență, o singură Dumnezeire venerată în trei ipostase sau persoane, să fie anatema. Căci este un singur Dumnezeu și Tată, de la care sunt toate lucrurile, și un singur Domn Iisus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și un singur Duh Sfânt, în care sunt toate lucrurile.
2. Dacă cineva nu mărturisește două nașteri ale lui Dumnezeu Cuvântul, una înainte de veci de la Tatăl, veșnică și netrupească, și cealaltă în zilele de apoi, când S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat din Sfânta și slăvita Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria și S-a născut din ea: să fie anatema.
3. Dacă cineva spune că Dumnezeu Cuvântul, care a făcut minuni, este unul, și Hristos, care a pătimit, este altul, sau spune că Dumnezeu Cuvântul a fost cu Hristos, născut din femeie, sau a fost în El, așa cum unul este în celălalt, și nu (spune că) unul și același este Domnul nostru Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat, și minunile și suferințele pe care le-a îndurat de bunăvoie în trup sunt ale Sale: să fie anatema.
4. Dacă cineva spune că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu omul s-a realizat prin har, sau prin influență, sau prin egalitate în onoare, sau prin demnitate, sau prin putere, sau prin transfer, sau prin relație, sau prin forță; sau prin bunăvoință, ca și cum omul ar fi fost plăcut lui Dumnezeu Cuvântul pentru că El l-a voit cu bunăvoință și har, cum spune nebunul Teodor; sau prin același nume, prin care nestorienii, numindu-l pe Dumnezeu Cuvântul Iisus și Hristos, și numindu-l separat pe om Hristos și fiu, și spunând deschis că sunt două persoane, pretind că spun că este o persoană și un Hristos, printr-un singur nume, și onoare, și demnitate, și cult; și nu mărturisește că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, animat de un suflet rațional și rațional, s-a realizat prin conjuncție sau prin ipostază, așa cum au învățat Sfinții Părinți, și că, prin urmare, în El există un singur ipostază, care este Domnul Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime: să fie anatema. Căci, având în vedere înțelegerea diversă a unirii, adepții impietății lui Apollinaris și Eutyhes, susținând dispariția a ceea ce a fost unit, preferă unirea prin contopire, iar oamenii cu aceeași gândire ai lui Teodor și Nestorie, desfătându-se în separare, introduc o unire corelativă. Sfânta Biserică a lui Dumnezeu, respingând impietatea ambelor erezii, mărturisește unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul prin conjuncție, adică prin ipostas. Căci unirea prin conjuncție în taina (întrupării) lui Hristos nu numai că păstrează necontopit ceea ce a fost unit, dar nu acceptă separarea.
5. Dacă cineva înțelege o singură ipostasă a Domnului nostru Iisus Hristos ca și cum ar lua asupra sa denumirea mai multor ipostase și prin aceasta încearcă să introducă în taina (întrupării) lui Hristos două ipostase sau două persoane, iar despre cele două persoane introduse de el vorbește despre o singură persoană în demnitate, onoare și închinare, așa cum au scris nebunii Teodor și Nestorie, și au calomniat sfântul Sinod de la Calcedon, ca și cum ar fi folosit expresia „o singură ipostasă” în acest sens impie; și nu mărturisește că Cuvântul lui Dumnezeu a fost unit cu trupul în mod ipostatic și, prin urmare, ipostasa sau o singură persoană a Lui este una, și că tocmai în acest fel sfântul Sinod de la Calcedon mărturisește o singură ipostasă a Domnului nostru Iisus Hristos: să fie anatema. Căci Sfânta Treime nu a acceptat adăugarea unei persoane sau a unei ipostase din faptul că unul din Sfânta Treime, Dumnezeu Cuvântul, a fost întrupat.
6. Dacă cineva o numește pe Sfânta, slăvita și pururea Fecioară Maria Maica lui Dumnezeu într-un sens impropriu și neadevărat, sau prin transfer, ca și cum s-ar fi

născut un simplu om, dar nu Dumnezeu Cuvântul întrupat și născut din ea, iar nașterea omului, după el, este transferată la Dumnezeu Cuvântul, ca fiind prezentă odată cu omul care se naște, și defăimează sfântul Sinod de la Calcedon, ca și cum ar fi numit-o pe Fecioară Maica lui Dumnezeu conform acestei înțelegeri nelegiuite inventate de Teodor; sau dacă cineva o numește Maica Omului sau Maica lui Hristos, ca și cum Hristos nu ar fi Dumnezeu; și nu mărturisește că ea este Maica lui Dumnezeu cu adevărat și cu adevărat, pentru că Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl mai înainte de veci, în zilele de pe urmă S-a întrupat din ea, și că tocmai în acest fel sfântul Sinod de la Calcedon a mărturisit-o cu pioșenie ca Maica lui Dumnezeu: să fie anatema.
7. Dacă cineva nu mărturisește că în două firi, în Divinitate și umanitate, este cunoscut un singur Domn Iisus Hristos, pentru a semnifica prin aceasta distincția firilor, din care s-a săvârșit unirea inefabilă fără confuzie, astfel încât nici Cuvântul nu s-a transformat în firea trupului, nici trupul nu s-a transformat în firea Cuvântului (căci ambele rămân ceea ce sunt prin fire, chiar și după ce s-a săvârșit unirea prin ipostas), ci acceptă această exprimare în taina (întrupării) lui Hristos, cu împărțirea în părți; sau mărturisind numărul firilor în unul și același Domn al nostru Iisus Hristos Dumnezeu Cuvântul întrupat, nu numai că acceptă în imaginație diferența acestora (firilor), din care El constă, (o diferență) nedistrusă prin unire, (căci din ambele este unul, și prin unul ambele), ci folosește acest număr ca și cum firile ar fi împărțite și fiecare ar avea propriul său ipostas: să fie anatema.
8. Dacă cineva, mărturisind că din două firi, divinitate și umanitate, s-a săvârșit o unire, sau spunând că o singură fire a lui Dumnezeu, Cuvântul, s-a întrupat, nu înțelege aceasta așa cum au învățat Sfinții Părinți, că din firea divină și cea umană, prin unirea ipostatică, s-a săvârșit un singur Hristos; ci pe baza unor astfel de expresii încearcă să introducă o singură fire sau esență a Divinității și a trupului lui Hristos: să fie anatema. Căci, recunoscând că Cuvântul unul-născut s-a unit (cu trupul) ipostatic, nu spunem că s-a săvârșit vreo fuziune a firilor una cu cealaltă; dimpotrivă, credem că Cuvântul s-a unit cu trupul în așa fel încât ambele (firi) rămân ceea ce sunt. Prin urmare, Hristos este unul, Dumnezeu și om, El este de o ființă cu Tatăl în divinitate și de o ființă cu noi în umanitate: căci Biserica lui Dumnezeu respinge și anatematizează în mod egal pe cei care împart în părți sau taie în bucăți și contopesc taina dispensației divine a lui Hristos.
9. Dacă cineva spune că Hristos trebuie venerat în două naturi, introducând astfel două culte, una specială pentru Dumnezeu Cuvântul și una specială pentru om, sau dacă cineva, prin distrugerea cărnii, sau prin contopirea divinității cu umanitatea, sau (într-un alt mod) ciudat, introducând o singură natură sau esență a ceea ce este unit, se închină astfel lui Hristos; și nu se închină cu o singură închinare lui Dumnezeu Cuvântul întrupat împreună cu propriul Său trup, așa cum a primit Biserica lui Dumnezeu de la început: să fie anatema.
10. Dacă cineva nu mărturisește că Domnul nostru Iisus Hristos, răstignit în trup, este adevăratul Dumnezeu și Domnul slavei și unul din Sfânta Treime: să fie anatema.
11. Dacă cineva nu-i anatemizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apollinaris, Nestorie, Eutyches și Origen , împreună cu scrierile lor nelegiuite, și pe toți ceilalți eretici care au fost condamnați și anatemizați de sfânta Biserică sobornicească și apostolică și de cele patru sfinte sinoade menționate mai sus, și pe cei care au filosofat sau filosofează precum ereticii menționati mai sus și au rămas în impietatea lor până la moarte: să fie anatema.
12. Dacă cineva îl apără pe nelegiuitul Teodor din Mopsuestia, care a spus că Dumnezeu Cuvântul este unul și Hristos este altul, care a fost copleșit de patimile

sufletului și de poftele trupești și s-a despărțit puțin câte puțin de ceea ce era mai rău și astfel, izbutind în fapte, a devenit mai bun și fără prihană în felul vieții, care a fost botezat ca un om simplu în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și prin botez a primit harul Sfântului Duh și a fost socotit vrednic de înfiere și, după asemănarea chipului împărătesc, primește închinare în persoana lui Dumnezeu Cuvântul și după înviere a devenit neschimbat în gânduri și complet fără păcat - și care a mai spus că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu Hristos s-a săvârșit în același fel ca ceea ce spune apostolul despre soț și soție: „cei doi vor fi un singur trup” (Efeseni 5:31), - și pe lângă alte nenumărate hule, care a îndrăznit să spună că atunci când Domnul, după înviere, a suflat peste ucenici și a zis: „Luați Duhul Sfânt” (Ioan 20:22), nu le-a dat Duhul Sfânt, ci a suflat doar figurat, - care a mai spus că mărturisirea lui Toma după ce s-a atins de mâinile și coastele Domnului după înviere: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20:28), nu a fost spusă de Toma despre Hristos, ci că Toma, lovit de neobișnuitul învierii, L-a glorificat pe Dumnezeu, care L-a trezit pe Hristos, - și, ceea ce este și mai rău, în presupusul său comentariu la Faptele Apostolilor, l-a comparat pe Hristos cu Platon, maniheist, Epicur și Marcion și a spus că, așa cum fiecare dintre ei, născocindu-și propria învățătură, le-a dat ucenicilor săi numele de platoniști, manihei, epicurieni și marcioniți, tot așa, când Hristos a născocit învățătura, creștinii au început să fie numiți de la El, - Așadar, dacă cineva îl apără pe nelegiuitul Teodor menționat mai sus și scrierile sale nelegiuite, în care a revărsat atât blasfemiile menționate mai sus, cât și alte nenumărate blasfemii împotriva marelui Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos, și nu-l anatematizează pe el, și scrierile sale nelegiuite, și pe toți cei care îl susțin sau îl apără și Să spunem că a expus ortodox și cine a scris în apărarea lui și a fost înțelept la fel ca el, sau a scris în apărarea scrierilor sale nelegiuite, și cei care au fost înțelepți sau au fost vreodată înțelepți ca el și au rămas într-o astfel de impietate până la moarte: să fie anatema.

13. Dacă cineva apără scrierile nelegiuite ale lui Teodoret, pe care le-a scris împotriva dreptei credințe și împotriva primului sfânt sinod de la Efes și a Sfântului Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și tot ce a scris în apărarea nelegiuitilor Teodor și Nestorie și în apărarea altora care au gândit la fel ca mai sus-numiții Teodoret și Nestorie, apărându-i pe ei și impietatea lor, și din acest motiv numindu-i nelegiuiți pe învățătorii Bisericii care mărturisesc unirea ipostatică a lui Dumnezeu Cuvântul (cu trupul), și nu anatematizează respectivele scrieri nelegiuite și pe cei care au gândit sau gândesc ca ei, și pe toți cei care au scris împotriva dreptei credințe și a Sfântului Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și au murit într-o astfel de impietate: să fie anatema.

14. Dacă cineva apără scrisoarea despre care se spune că a fost scrisă de Ibas către Maras, ereticul persan, care neagă că Dumnezeu Cuvântul, întrupându-se din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, s-a făcut om, ci spune că din ea s-a născut un om pe care îl numim templu, astfel încât Dumnezeu Cuvântul este una și omul alta, și îl calomniază pe Sfântul Chiril, care a propovăduit adevărata credință creștină, ca și cum ar fi eretic și ar scrie precum nelegiuitul Apollinaris, și acuză primul sfânt conciliu de la Efes, ca și cum l-ar condamna pe Nestorie fără judecată și investigație, și numește cele douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril (aceeași scrisoare nelegiuită) nelegiuite și contrare adevăratei credințe și îi apără pe Teodor și Nestorie și învățăturile și scrierile lor nelegiuite - atunci dacă cineva apără menționata scrisoare nelegiuită și nu o anatematizează pe ea și pe apărătorii ei, și pe cei care spun că este adevărată sau o parte din ea, și pe cei care au scris sau scriu în apărarea ei sau a impietății conținute în ea, și îndrăznește să o apere sau impietatea conținută în ea în

numele sfântului părinților sau sfântului Sinod de la Calcedon și să rămână în aceasta până la moarte: să fie anatema.
Acum, când am mărturisit astfel pe bună dreptate ceea ce ne-a fost transmis prin Scriptura divină și învățătura sfinților părinți și ceea ce a fost definit cu privire la aceeași credință de către cele patru sfinte sinoade menționate mai sus, și când am făcut o condamnare împotriva ereticilor și a impietății lor, precum și împotriva celor care au apărat sau apără cele trei capete nelegiuite menționate mai sus și au rămas sau rămân în eroarea lor; atunci, dacă cineva decide să transmită, să învețe sau să scrie contrar celor pe care le-am expus cu pioșenie, să fie deposedat, dacă este episcop sau cleric, de episcopia sau clerul său, ca făcând ceea ce este străin preoților și stării Bisericii, iar dacă este călugăr sau laic, să fie anatematizat.
Eutihie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Constantinopolului, noua Romă, a definit cele expuse mai sus și, mărturisind că acestea conțin toate punctele și dogmele scrise mai sus și acceptând cele patru sfinte sinoade, adică Niceea, Constantinopol, primul din Efes și Calcedonia, și ceea ce a fost definit de ele cu privire la una și aceeași credință, și rămânând în toate acestea, așa cum s-a scris mai sus, condamn și anatematizez, pe lângă alți eretici și scrierile lor nelegiuite, pe nelegiuitul Teodor, care a fost Episcop al Mopsuestiei, împreună cu scrierile sale nelegiuite și tot ce a scris Teodoret în mod nelegiuit, așa cum s-a spus mai sus, și scrisoarea nelegiuită atribuită lui Ibas, și pe cei care au filosofat sau filosofează ca ei, și am semnat.
În mod similar, ceilalți episcopi au semnat:
Apolinarie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Alexandriei.
Domnin 198 , prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Feopol 199 .
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al cetății lui Rafael, 200 ocupând locul lui Eustohie, preasfântul patriarh al cetății Ierusalimului, împreună cu preapiosii episcopi Gheorghe și Damian.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Tiberiadei, ocupând locul lui Eustohie, preasfințitul patriarh al cetății Ierusalimului, împreună cu preapiosii episcopi Ștefan și Damian.
Damian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sositana 201 , ocupând locul lui Eustohie, preasfințitul patriarh al orașului Ierusalim, împreună cu preapiosii episcopi Ștefan și Gheorghe.
Benignus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Heracleona 202 , în prima Macedonie, ocupând locul lui Elias, preasfințitul arhiepiscop al orașului Tesalonic, atât pentru el, cât și pentru sine însuși.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cezareea Capadociei de început.
Andrei, prin harul lui Hristos, episcop al Efesului.
Sextilian, prin harul lui Dumnezeu episcop al bisericii catolice din Tunisia, ocupând locul lui Primosus, arhiepiscop de Cartagina, și al întregului conciliu al regiunii proconsulare, atât pentru el, cât și pentru ei, și pentru el însuși.
Megefiu, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu din cetatea Heracleei din Tracia.
Anastasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Tavian 203 , ocupând locul lui Dorotei, cel mai pios episcop al mitropoliei Ancyrei.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu Episcop de Ili 204 , luând locul lui Euripius, Episcopul Mitropoliei de Cyzic.
Eusebiu, prin harul lui Dumnezeu, episcop al metropolei Tirului.
Ioan, smeritul episcop al Mitropolei Nicomediei.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Niceei.

Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Dumnezeu, mitropolia Calcedonului.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Tarsului.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cucusene 205 , ocupând locul lui Paladie, cel mai pios episcop al mitropolei.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cezareea Palestinei.
Pompeian, prin harul lui Dumnezeu episcop al sfintei biserici catolice a orașului Victoriana, în regiunea Bizanțului 206 .
Amazonius, prin harul lui Hristos, episcop al metropolei Edessei.
Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Gangrei 207 .
Toma, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Apamiasului 208 .
Eufrant, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Tyana.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropolei Hierapolis 209 de pe Eufrat.
Bosfor, prin răbdarea lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Neocezareei.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Bostrei.
Filip, prin harul lui Dumnezeu, episcop al metropolei lumii, în regiunea Lidiei.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Seleuciei din Isauria.
Iulian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Sardes, în ținutul Lidiei.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Gortina, care este sediul metropolitan în regiunea Cretei.
Eustatie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Damascului.
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Rodosului.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Antiohiei, în regiunea Pisidiei.
Eulogius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Pergei, în ținutul Pamfiliei.
Ciriac, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropolei Amidului 210 .
Severian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a orașului Afrodisias, din regiunea Cariei.
Sever, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Synad, în regiunea sănătoasei Frigii.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Side 211 , în regiunea Pamfilia.
Avraam, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei de Sergiopolis.
Asygnius, prin harul lui Dumnezeu Episcop de Traianopolis, ocupând locul lui Ioan, cel mai pios episcop al mitropoliei Laodiceea, în regiunea pașnică a Frigiei.
Ioan, prin harul lui Hristos, episcop al mitropoliei Adrianopolului, în regiunea cea preaînaltă 212 .
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Maronite, în regiunea Rodos 213 .
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Iustinianopol, în regiunea Capadociei a Doua.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Laodiceea, în regiunea Teodoriei 214 .
Auxanon 215 , prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Hierapolis 216
Eustatie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei de Maximianopolis.
Pavel, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Emsului, în regiunea Rodopilor.
Dometius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Hacida.
Eoerius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Anazarvo sau Justinianopol.
Valerian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici catolice a orașului Ova, în regiunea proconsulară a anului 217 .

Dionisie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Seleucia 218 .
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Drizipari.
Sever, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pompeiopolis, în regiunea Paflogonia.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Noua Justiniapa din Kypsel 219 .
Cresconius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici catolice din Cuicula, în regiunea Numidiei.
Roman, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Găvala.
Grigorie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Justinianopol, din regiunea Armeniei Mari.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nyssa.
Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop al noului Justinian de Camulia 220 .
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Justinianopol 221 sau Varkuza.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu episcop al noii Justiniane 222 , al doilea dintre egipteni.
Hristofor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Arcadiopolis, în regiunea Asiei.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Clismata.
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Vivla.
Leonty, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Arki, în Armenia.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mirei, în regiunea Asiei.
Alexandru, episcop de Amfipolis, în Armenia I.
Toma, prin harul lui Hristos, episcop al sfintei biserici a orașului Verissa.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Leontopolis 223 .
Emilian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Antipirgus.
Aristodemus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Filomela 224 .
Faleu, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Adrianopole, în regiunea Pisidiei.
Teoctist, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Eritrei 225 , în regiunea Asiei.
Diogenian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sozopol, în regiunea Pisidiei.
Vassus, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Familia.
Anatolie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kima 226 , din regiunea Asiei.
Conon, umilul episcop al orașului Mageda, din regiunea Pamfilia.
Diogene, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cratia.
Teoctist, cel mai smerit episcop al orașului Prusa.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Ptolemaidei.
Ilie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Diocletianopol.
Feona, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kusa 227 .
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Limira, în regiunea Liciei.
Zosim, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Antandra.
Asincritie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Arad.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Votryon.
Filip, umilul episcop al orașului Fella.
Mina, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Myriagel.
Ciprian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Coryce 228 .
Restitutus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici catolice a orașului Mileon, din regiunea Numidiei 229 .
Toma, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Constantina, în ținutul Osroesului.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a Elenei și Poloniei.

Severnkh, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Tava.
Teoctist, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Halicarnas, în regiunea Cariei.
Toma, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kirkes.
Sotir, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Avlon.
Ghenadie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Zenopolis, în regiunea Pamfilia.
Cosma, smeritul episcop al orașului Mallea 230 .
Dionisie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Megara.
Callinicus, prin harul Domnului Hristos, episcop al orașului Opuntia.
Pashasius, prin harul lui Hristos, episcop al sfintei biserici a orașului Aegius.
Erasmus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Quivira.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Gimir.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Neocezareea de pe Eufrat.
Faleu, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Isindiei, în regiunea Pamfiliei
Cresconius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici catolice din municipiul Zatara, în regiunea Numidiei.
Anatolie, umilul episcop al orașului Sevaste.
Nonnus, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Davron 231 .
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Valaneia.
Victor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al bisericii catolice a municipiului Sinna, în regiunea proconsulară.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Midiei.
Macarie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Primnesia, în regiunea sănătoasă Frigiei.
Megalos, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mira, în regiunea sănătoasă Frigiei.
Genephlius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Dorileiei.
Crescitur, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici catolice a orașului Bossa, în regiunea proconsulară.
Nikita, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Epifania, din regiunea Ciliciei a Doua.
Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Dionisie.
Pelagius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Azan.
Hieron, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Anastasiopolis, în regiunea pașnică a Frigiei.
Glaucus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Alion, în regiunea pașnică a Frigiei.
Procopie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a orașului Antaeum din Teba 232 .
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Domitiopolis 233 , în regiunea Isauria.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Colonus 234 sau Theodoriada.
Fronim, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Sinaiului 235 , în liniștita regiune a Frigiei.
Uranius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Tralles 236 , în regiunea Lidiei.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cezareea 237 din ținutul Lidiei.
Macedonie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Noii Justiniane, în regiunea Bitiniei.
Ekdikiy, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Tsna.
Eulogius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Davona 238 .
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Korad 239 .

Elpidifor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Anastasiopolis, în regiunea Cariei.
Kirion, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Damasc.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Laodiceea.
Sila, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Tiberiopolis, într-o regiune (Frigia) pașnică.
Megas 240 , prin harul lui Dumnezeu episcop al orașului Mira 241 , ocupând locul lui Diogene, cel mai pios episcop al orașului Augustopolis.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ingilon 242 .
Iulian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Zeugmata.
Dorimenes, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adraon, din ținutul Arabiei.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Lera.
Teodork, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Koman, din regiunea Armeniei a Doua.
Rufin, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Savestei 243 .
Conon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Semnia 244 .
Ciriac, Episcopul Sfintei Biserici a orașului Kasatana 245 .
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a orașului Praenetus.
Iuțian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Vagnon 246 .
Anastasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Rakhlia din provincia Tirsk.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a lui Porthomas, din regiunea Greciei.
Pavel, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici a cetății Sfântului Petru, în ținutul Pentapolei, în regiunea sănătoasă Frigiei.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al slăvitei mitropolii Amasia.
Pavel, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adraz 247 .
Evander, smeritul episcop al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu din orașul Gnida.
Mina, păcătosul și smeritul episcop al insulelor Carpatice 248 .
Eleusinius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Traianopolis, în regiunea Rodopi.
Savvaty, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Arcadiopolis.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Justiniana Nova sau Doraz.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Herson.
Ciprian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adrianoferona.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Apamia, din ținutul Pisidiei.
Leonty, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Amadeus.
Teodor, prin harul lui Hristos, episcop al mitropoliei Vissk 249 .
Pavel, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Anchialus.
Conon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al cetății Adrian.
PASAJE (DIN ACTELE) ALE CELUI DE-AL CINCELEA SINDOC GĂSITE ÎN GRĂCĂ ȘI ALTE CÂTEVA LEGATE DE ACELAȘI SINDOC.
Conciliul al șaselea, Faptele Apostolilor 4, în scrisoarea Papei Agathon către împăratul Constantin.
„Acest lucru îl proclamă și sfântul sinod, care s-a întrunit la Constantinopol sub augustul împărat Justinian, în al șaptelea punct al definițiilor: «Dacă cineva nu mărturisește că în două firi, în Dumnezeire și umanitate, este cunoscut un singur Domn al nostru Iisus Hristos, pentru a semnifica prin aceasta distincția firilor, din care s-a săvârșit unirea inefabilă fără confuzie, astfel încât nici Cuvântul nu s-a transformat în firea trupului, nici trupul nu s-a transformat în firea Cuvântului (căci amândouă rămân ceea ce sunt prin fire, chiar și după ce s-a săvârșit unirea prin ipostas), ci acceptă această expresie în taina (întrupării) lui Hristos, cu împărțirea în părți: sau,

mărturisind numărul firilor în unul și același Domn al nostru Iisus Hristos Dumnezeu Cuvântul întrupat, nu acceptă în reprezentare doar distincția acestora (firilor), din care El și constă, (diferența) nu este distrusă prin unire (căci din amândouă este unul, și prin unul amândouă), ci folosește acest număr în acel (sens) ca și cum firile ar fi separate și fiecare ar avea propriul său ipostas: atunci va fi anatema.»” 250 .
În a cincea sesiune a Sinodului de la Florența, este citată o parte din scrisoarea lui Eutihie al Constantinopolului către Papa Vigilius, pe care Vigilius însuși, ca răspuns lui Eutihie, a inclus-o în scrisoarea sa. Această scrisoare a fost citită în prima sesiune a celui de-al cincilea conciliu.
„De aceea, străduindu-ne să păstrăm unirea cu scaunul apostolic, facem cunoscut fericirii voastre că am păstrat întotdeauna și continuăm să păstrăm credința, transmisă de la început de marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfinților Săi apostoli și propovăduită de ei în întreaga lume și explicată de sfinții părinți și mai ales de cei care s-au adunat la cele patru sfinte sinoade, pe care le urmăm în toate și în întregime și pe care îi primim; și anume: (primim) trei sute optsprezece părinți purtători de Dumnezeu care s-au adunat la Niceea și au expus sfântul simbol sau doctrina credinței și l-au anatematizat pe Arie și pe cei care au avut sau au aceeași gândire ca el. De asemenea, primim o sută cincizeci de sfinți părinți care s-au adunat la Constantinopol, care au expus aceeași sfântă doctrină și au revelat (doctrina) despre divinitatea Duhului Sfânt și au condamnat erezia lui Macedonie, luptătorul Duhului și „Îi primim, de asemenea, pe cei două sute de sfinți părinți care s-au adunat la primul sinod de la Efes, care în toate au urmat același sfânt simbol sau învățătură și l-au condamnat pe nelegiuitul Nestorie și învățătura sa nelegiuită și pe cei care oricând au împărtășit sau continuă să împărtășească”. „îi împărtășesc opiniile. Îi acceptăm, de asemenea, pe cei șase sute treizeci de părinți care s-au întâlnit la Calcedon, care ei înșiși au fost pe deplin de acord cu cele trei concilii menționate anterior și au urmat simbolul sau învățătura menționată anterior, expusă de trei sute optsprezece sfinți părinți și explicată de o sută cincizeci de sfinți părinți și i-am anatematizat pe cei care au îndrăznit să proclame, să explice sau să transmită sfintelor biserici ale lui Dumnezeu orice alt simbol decât cel menționat anterior. ” 251
Evagrie scolasticul în Istoria Bisericii, cartea a 4-a, capitolul 38, citează următoarele din definiția celui de-al cincilea conciliu:
„Conform pildei relatate în Evanghelie de marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.”
Și apoi: „Condamnăm și anatematizăm, împreună cu toți ceilalți eretici care au fost condamnați și anatematizați de cele patru sfinte sinoade menționate anterior și de sfânta biserică sobornicească și apostolică, și pe Teodor, care a fost episcop al Mopsuestiei, și scrierile sale nelegiuite, și ceea ce a scris Teodor în mod nelegiuit împotriva credinței ortodoxe și împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril și împotriva primului sinod de la Efes, și ceea ce a scris în apărarea lui Teodor și Nestorie. În plus, anatematizăm și scrisoarea nelegiuită pe care, spun ei, Ibas a scris-o lui Mara Persanul . ” 252
Și apoi Evagrie adaugă că aceiași părinți au stabilit paisprezece puncte despre credința dreaptă și fără prihană. Apoi citează următoarele din raportul conciliului către împăratul Justinian despre condamnarea lui Origen :
„Cel mai creștin împărat, al cărui suflet este părtaș al vechii nobilimi!”
Și apoi: „Așadar, am scăpat, am scăpat de aceasta (învățătură). Căci n-am cunoscut glasul străinilor, ci, după ce l-am legat strâns, ca pe un hoț și un tâlhar, cu lanțuri de anatemă, l-am alungat din sfânta incintă (a Bisericii).”

Și după puțin timp: „Veți înțelege cu ușurință puterea a ceea ce am făcut citind despre asta.”
În plus, el citează capitolul al cincilea al învățăturii eretice a origeniștilor, care, împreună cu celelalte, a fost în egală măsură condamnat (de conciliu):
„Teodor Ascidas Capadocianul a spus: dacă acum apostolii și martirii fac minuni și rămân în așa cinste; atunci dacă în restaurare nu vor fi egali cu Hristos, ce restaurare va fi pentru ei?” Multe alte blasfemii ale lui Didim, Evagrie și Teodor au fost demascate cu grijă de cei care au adunat aceste lucruri.
George Kedrin într-o prescurtare a istoriei, în anul al 25-lea al domniei lui Justinian.
„Pe lângă toți ceilalți eretici condamnați și anatematizați de cele patru sfinte sinoade menționate anterior, îl condamnăm și îl anatematizăm pe Teodor, care a fost episcop de Mopsuestia, și scrierile sale nelegiuite, precum și ceea ce a scris Teodor în mod nelegiuit împotriva dreptei credințe și împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril și împotriva primului sfânt sinod de la Efes, și tot ceea ce a scris în apărarea lui Teodor și Nestorie. Mai mult, anatematizăm scrisoarea nelegiuită despre care se spune că a fost scrisă de Ibas către Mara Persanul, negând că Dumnezeu Cuvântul, fiind întrupat din sfânta Fecioară și Născătoare de Dumnezeu Maria, s-a făcut om și cenzurându-l pe divinul Chiril ca eretic și acuzând primul sinod de la Efes că l-a detronat pe Nestorie fără proces sau investigație, respingând cele douăsprezece capitole ale fericitului Chiril și apărându-i pe Nestorie și Teodor și scrierile și învățăturile lor care sfidează pe Dumnezeu. Prin urmare, atribuind pe bună dreptate tatălui minciunii – diavolului – limbile nestăpânite ale acestor eretici și ale tuturor ereticilor, și scrierile lor nelegiuite, și ereticii înșiși, care rămân până la sfârșit în opiniile lor false și răutate, vom spune: „umblați în lumina focului vostru și în flacăra pe care ați aprins-o” (Isaia 50:11) „ 253 .
Emmanuel Calleca în cartea sa despre Duhul Sfânt, capitolul 22 (conform ediției latine a cărții a II-a, capitolul 11):
„Dacă cineva apără scrierile nelegiuite ale lui Teodoret, scrise împotriva adevăratei credințe și a Sfântului Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și înțelepciunea aceluiași ca și mai sus-pomeniții Teodoret și Nestorie, apărându-i pe ei și impietatea lor, și nu anatematizează scrierile nelegiuite menționate anterior și pe cei înțelepți sau înțelepți ca ei, și pe toți cei care au scris împotriva adevăratei credințe și a Sfântului Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și au murit într-o astfel de impietate: să fie avathema” 254 .
El mai spune în capitolul 30 al cărții sale (conform ediției latine a cărții 2, capitolul 24):
„Îi urmăm în toate pe sfinții (părinți) și învățătorii Sfintei Biserici a lui Dumnezeu: Atanasie, Ilarie, Grigore Teologul , Grigore de Nyssa , Ambrozie, Augustin, Teofil, Chiril, Ioan Constantinopolul, Leon, Proclu și primim tot ce au scris ei despre adevărata credință și condamnarea ereticilor.”
El mai spune în capitolul 32 (conform ediției latine a cărții a 2-a, capitolul 28):
„Dacă cineva îl apără pe Teodor din Mopsuestia, care a spus că Cuvântul lui Dumnezeu este una și Hristos alta și, pe lângă nenumăratele sale blasfemii, a îndrăznit să spună că atunci când Domnul a suflat peste ucenici după înviere și a zis: «Luați Duhul Sfânt» (Ioan 20:22), nu le-a dat Duhul Sfânt, ci a suflat doar figurat: de aceea, celor care au înțeles vreodată la fel și ca ei și au rămas în aceeași nelegiuire până la moarte, anatema” 255 .
Chiril către Akakiy, episcopul Melitinei.
„Prea venerabilul și piosul diacon și arhimandritul Maxim a venit la mine și am văzut un om așa cum ar trebui să vezi, care își dorea acest lucru de mult timp. I-am văzut

zelul, dreptatea și impulsul spre evlavie pe care îl avea în Hristos. Este atât de trist și foarte tulburat în suflet, încât vrea să întreprindă orice muncă până când va eradica credința rea a lui Nestorie de la granițele Răsăritului. Mi-a citit scrisoarea sfinției voastre, scrisă preapiosului episcop al Antiohiei, Ioan, plină de multă speranță și, în același timp, de dragoste pentru Dumnezeu. Și eu i-am scris scrisori similare. Dar, după cum se pare, cel mai rău învinge. Căci, crezând că urăsc ceea ce aparține lui Nestorie, o introduc din nou într-un alt mod, adică fiind surprinși de ceea ce aparține lui Teodor și care, fără îndoială, conține o boală egală și chiar mult mai rea a impietății. Căci Teodor nu a fost un discipol al lui Nestorie, ci acesta din urmă a fost un discipol al primului: așa cum vorbesc cu o gură, așa vărsă o singură otravă de doctrină falsă din inimile lor. De aceea, răsăritenii mi-au scris că nu este necesar să acuzăm ce aparține lui Teodor, ca nu cumva, cum spun ei, să acuzăm cele spuse de fericiții Atanasie, Teofil, Vasile și Grigore; căci ceea ce spune Teodor, așa fac și ei. Dar nu i-am susținut pe cei care au scris acestea, ci am spus cu îndrăzneală că Teodor avea o limbă hulitoare și un condei ascultător de ea; dar ei erau învățători ai ortodoxiei complete și erau faimoși în ea. I-au convins atât de mult pe răsăriteni încât în biserici se auzeau strigăte din partea oamenilor: „Să crească credința lui Teodor! Să credem și noi precum crede Teodor!” deși odată au aruncat cu pietre în el în biserica sa când a îndrăznit să rostească ceva pe scurt. Dar așa cum vrea învățătorul, așa crede și turma. Dar eu nu am încetat să cenzurez ceea ce au scris și nu voi înceta. Și întrucât era necesar ca și ei să scrie respingeri, atunci eu, după ce am examinat cărțile lui Teodor și Diodor, pe care le-au scris nu despre întruparea Unul-Născut, ci mai degrabă împotriva întrupării, am scos la iveală câteva dintre capitole și, pe cât am putut, le-am respins, arătând peste tot că învățătura lor este plină de urâciune . 256 Și când cel menționat mai sus, preavenerabilul diacon și arhimandrit Maxim, m-a convins să interpretez simbolul credinței expus de sfinții (părinți) care s-au adunat la Niceea, atunci m-am îndreptat către aceasta; căci el afirmă că unii pretind cu viclenie că îl pronunță și îl urmează, dar încă nu au gânduri corecte, chiar și ceea ce este spus corect și ferm, se înclină mai mult spre ceea ce li se pare. Și pentru ca acest lucru să nu fie ascuns de sfințenia voastră, am trimis cartea și volumul. După ce le-am citit, fie ca (sfințenia voastră) să binevoiască să îndeplinească rugăciunile obișnuite pentru mine.

Chiril către Proclu, episcopul Constantinopolului, despre Teodor de Mopsuestia, care i-a cerut să nu permită anatematizarea lui, deoarece acest lucru ar provoca indignare. Odată, prin munca și eforturile mari ale sfinției voastre și ale sfântului sinod care s-a întrunit la Efes, bisericile lui Dumnezeu de pretutindeni au respins vorbele deșarte ale lui Nestorie. Unii dintre răsăriteni, nu numai laici, ci și cei hirotoniți preoți, sunt foarte întristați de aceasta. Căci, așa cum bolile îndelungate sunt mai greu de vindecat, sau poate chiar de negat cu totul: tot așa și sufletul, bolnav de putrezirea opiniilor și învățăturilor perverse, are o boală incurabilă. Cu toate acestea, prin harul lui Dumnezeu, fie întâmplător, fie cu adevărat, ei vorbesc și predică numai despre Hristos și au anatematizat polifoniile nelegiuite ale lui Nestorie; și între timp este mare pace acolo, și chiar și cei care odinioară se îndoiau sunt întăriți zilnic în credință. Acum, așa cum mi-a scris domnul meu, preasfântul episcop Ioan al Antiohiei, o altă furtună a început printre ei și există o teamă foarte mare că unii dintre cei nestatornici se vor întoarce cumva la cele dintâi. Căci se spune că unii au venit în acel mare oraș, apoi s-au înfățișat în fața celor mai pioși și iubitori de Hristos împărați și au cerut ca prin cel mai înalt decret al lor cărțile lui Teodor de Mopsuestia și însuși omul menționat anterior să fie anatematizați; - că numele său este faimos în Orient și că îi admiră foarte mult scrierile; și toți, spun ei, sunt întristați că un om faimos care a murit în

comuniunea bisericilor este anatematizat. Dar acum nimeni dintre cei cu mintea dreaptă nu se îndoiește că în scrierile sale am găsit ceva rostit indecent și plin de blasfemie excesivă. Să știe sfinția Voastră că atunci când expunerea compusă de el a fost propusă sfântului sinod, așa cum au spus cei care au propus-o, nu conținea nimic sănătos în ea, sfântul sinod a respins-o ca fiind plină de idei perverse și ca și cum ar fi emanat impietate nestoriană; și după ce i-a condamnat pe cei care au filosofat în acest fel, cu prudență nu l-a menționat pe acest om și cu prudență nu l-a anatematizat pe nume, ca nu cumva unii care îl țineau pe acest om la mare stimă să se separe de biserici. Prudența în acest sens este un lucru frumos și înțelept. Căci dacă ar fi fost încă în viață și ar fi favorizat blasfemiile lui Nestorie sau ar fi vrut să dea glas la ceea ce scrisese el însuși, atunci ar fi fost anatematizat în propria persoană. Și din moment ce s-a dus la Dumnezeu, este suficient, cred, ca scrierile absurde ale lui să fie respinse de cei care au gânduri drepte atunci când dau peste cărțile sale, și apoi să plece dacă uneori există ocazii de revoltă. Și când blasfemiile lui Nestorie au fost anatematizate și respinse în alt mod, atunci odată cu ele a fost respins ceea ce îi aparținea lui (Teodor), având un foarte mare acord cu ele. Și dacă în Răsărit au făcut acest lucru fără îndoială și nu se putea aștepta la nicio revoltă din acest motiv, atunci am spus că nu există niciun obstacol acum să le cerem să facă acest lucru în scris. Dar dacă, așa cum scrie Ioan, aleg să fie arși mai degrabă decât să facă așa ceva,De ce atunci ațâțăm flăcările care s-au stins și stârnim la timp tulburări care au încetat, ca nu cumva acestea din urmă să devină cumva mai rele decât cele dintâi? Și spun aceasta, învinovățind cu tărie ceea ce a scris Teodor cel menționat anterior, dar temându-mă de tulburările care s-ar putea ivi din partea cineva din cauza acestei chestiuni, ca nu cumva unii să înceapă cumva, sub acest pretext, să jelească ceea ce aparține lui Nestorie, urmând exemplul a ceea ce se spune undeva de un poet grec: că din cauza lui Patrocle fiecare își jelea propriile nenorociri. 257. Prin urmare, dacă găsește bine sfinția Voastră, binevoiți să declarați ca aceasta să fie decretată printr-o carte generală. Căci este posibil ca înțelepciunea acestei chestiuni să fie explicată celor care au cerut-o și ca aceștia să fie convinși să aleagă pacea mai degrabă decât să ofere un prilej de scandal bisericilor. De asemenea, trimit o copie a ceea ce mi-a fost scris de domnul meu, preasfințitul Episcop Ioan. Când sfinția Voastră va citi aceasta, va avea, fără îndoială, o părere despre această chestiune . 258

Scrisoarea Papei Vigilius despre aprobarea celui de-al cincilea conciliu ecumenic.

Iubitului meu frate Eutychius Vigilius.

Nimeni nu este ignorant de ispitele pe care vrăjmașul neamului omenesc le-a stârnit în întreaga lume; astfel încât pe oricine are o intenție rea, încercând în vreun fel să-și împlinească dorința - de a răsturna Biserica lui Dumnezeu, răspândită în întreaga lume, l-a obligat să formeze dezacorduri atât prin cuvânt, cât și prin scris, nu numai în numele său, ci și în al nostru și în numele altora; astfel încât noi înșine, împreună cu frații și colegii noștri episcopi, care suntem în cetatea împărătească, și cu aceeași evlavie apărăm cele patru sinoade și, rămânând sincer în aceeași credință a acestor patru sinoade, a încercat să se despartă de ele prin vicleșugurile unei astfel de viclenii; astfel încât noi, care eram și rămânem de un gând (cu ele) într-o singură credință, disprețuind dragostea frățească, ne-am abătut în discordie. Dar de când Hristos Dumnezeul nostru, care este lumina adevărată, pe care întunericul nu-L cuprinde, după ce a îndepărtat orice confuzie a gândurilor noastre, a chemat universul și Biserica la pace., astfel încât ceea ce trebuie hotărât de noi, cu descoperirea Domnului și cercetarea adevărului, să se împlinească în mod salutar: de aceea, să știe toată frăția voastră că primim în toate cele patru sinoade, adică cel de la Niceea, cel de la Constantinopol, primul din Efes și cel de la Calcedonia, împreună cu aceiași frați ai

noștri, și cu o minte iubitoare de Dumnezeu îi cinstim și îi păstrăm în unanimitate. Dar pe cei care nu urmează aceste sfinte sinoade în tot ceea ce au hotărât despre sfânta credință, îi socotim străini de adunarea sfintei și soborniceștii Biserici. De aceea, dorind ca frăția voastră să știe ce am făcut, îi proclamăm această scrisoare. Întrucât nu este un secret pentru nimeni câtă agitație a fost în jurul celor trei capitole, adică despre Teodor, fostul episcop al Mopsuestiei, și scrierile sale, precum și despre scrierile lui Teodoret și despre scrisoarea despre care se spune că a fost scrisă de Ibas către Mara Persanul și cât de diferit au fost spuse și scrise aceste (trei) capitole: prin urmare, dacă în orice chestiune regula înțelepciunii cere ca ceea ce se investighează să fie revizuit și nu ar trebui să fie o rușine când ceea ce a fost omis la început și apoi găsit prin dorința de adevăr este anunțat public, atunci cu cât mai mult este potrivit să se respecte acest lucru în discursurile bisericești! Mai ales când se știe că părinții noștri, și în special preafericitul Augustin, care a strălucit în scrierile divine, învățătorul elocvenței romane, și-au revizuit propriile scrieri, au corectat ceea ce au spus și au adăugat ceea ce a fost omis și găsit mai târziu. În mod similar, noi, îndemnați de astfel de exemple, în discuția celor trei capitole menționate, nu am încetat niciodată să examinăm ce se poate găsi mai adevărat în scrierile părinților noștri cu privire la cele trei capitole menționate. Din aceasta a devenit clar ca un adevăr pur că în așa-numitele discursuri ale lui Teodor din Mopsuestia, care sunt peste tot cenzurate, se află ceea ce este contrar dreptei credințe și învățăturii sfinților părinți; motiv pentru care sfinții părinți înșiși, care au scris împotriva lui, și-au lăsat scrierile spre învățătura sfintei Biserici. Căci printre alte blasfemii ale sale aflăm că a spus deschis că unul este Dumnezeu Cuvântul și altul este Hristos, asuprit de patimile sufletului și de poftele trupești și că, încetul cu încetul, ridicându-se din rău, a ajuns la mai bine prin progresul faptelor sale, a devenit fără prihană în viață și, ca un om simplu, a fost botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, prin botez a primit harul Sfântului Duh și a fost socotit vrednic de înfiere; și după asemănarea chipului împărătesc, de dragul persoanei lui Dumnezeu Cuvântul, Hristos este cinstit; și după înviere a devenit neschimbat în gânduri și complet fără păcat. Mai mult, el a spus că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu Hristos s-a împlinit în felul în care apostolul a spus cu privire la soț și soție: „cei doi vor fi un singur trup” (1 Corinteni 6:16), și că după înviere, când Domnul a suflat peste ucenici și a zis: „Luați Duhul Sfânt” (Ioan 20:22).), nu le-a dat Duhul Sfânt. În același fel, a îndrăznit să spună că mărturisirea pe care a făcut-o Toma, atingând mâinile și coasta Domnului, după înviere, zicând: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20:28), nu s-a aplicat lui Hristos (căci Teodor spune că Hristos nu este Dumnezeu), ci că Toma, uimit de minunea învierii, L-a slăvit pe Dumnezeu și a spus aceste cuvinte. Și ceea ce este mai rău, în explicația pe care același Teodor a scris-o despre Faptele Apostolilor, l-a asemănat pe Hristos cu Platon, și Maniheu, și Epicur și Marcion, spunând că, așa cum fiecare dintre ei, din doctrina sa proprie, inventată de el, i-a numit pe ucenicii săi platonicieni, și manihei, și epicurieni, și marcioniți, în același fel Hristos, născocind o doctrină, a numit din ea creștini. De aceea, din această cauză, să se asigure că întreaga Biserică Catolicăștie că am ajuns la ceea ce este conținut în acest decret al nostru în mod drept și fără vină. Prin urmare, condamnăm și anatematizăm, împreună cu toți ceilalți eretici care au fost condamnați și anatematizați (după cum se știe) de cele patru sfinte sinoade menționate anterior și de Biserica Catolică, și pe Teodor, fostul episcop al Mopsuestiei, și scrierile sale nelegiuite, precum și ceea ce a scris Teodoret împotriva dreptei credințe și împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril și împotriva primului sinod din Efes și ceea ce a scris în apărarea lui Teodor și Nestorie. Mai mult, anatematizăm și condamnăm epistola către Maras Persanul, ereticul, despre care se

spune că a fost scrisă de Ibas și care neagă că Hristos Cuvântul, fiind întrupat din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, s-a făcut om, ci spune că un om simplu s-a născut din ea, pe care o numim templu, astfel încât din aceasta se dă să înțeleagă că Dumnezeu Cuvântul este un lucru și Hristos altul; și îl calomniază pe Sfântul Chiril, învățătorul și predicatorul dreptei credințe, ca eretic și unul care a scris precum Apollinaris; și mustră primul Sinod de la Efes, ca și cum l-ar fi condamnat pe Nestorie fără proces sau investigație; aceeași epistolă numește cele douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril nelegiuite și contrare dreptei credințe; și îi apără pe Teodor și Nestorie și învățăturile și scrierile lor nelegiuite. Prin urmare, anatematizăm și condamnăm cele trei capitole nelegiuite menționate mai sus, adică nelegiuitul Teodor de Mopsuestia împreună cu scrierile sale nelegiuite și tot ceea ce a scris Teodor în mod nelegiuit, și scrisoarea care, spun ei, a fost scrisă de Ibas și care conține blasfemiile nelegiuite menționate mai sus. Și pe oricine crede că cele trei capitole menționate mai sus ar trebui acceptate sau apărate vreodată, sau care va încerca vreodată să anuleze prezenta condamnare, îl supunem unei anateme similare. Și în ceea ce privește toți cei care, păstrând dreapta credință propovăduită de sinoadele menționate mai sus, au condamnat sau condamnă și cele trei capitole menționate mai sus, hotărâm că sunt frați sau confrați preoți. Orice s-a făcut fie de mine, fie de alții în apărarea celor trei capitole menționate mai sus, desființăm prin definiția prezentei noastre carte. Departe de Biserica Catolică să spună cineva că toate blasfemiile menționate mai sus, sau cei care gândesc la fel ca ele și le urmează, au fost acceptate de cele patru sinoade menționate mai sus, sau de unul dintre ele. Căci este bine cunoscut faptul că de sfinții părinți menționați, și în special de sfântul sinod de la Calcedon, nimeni care se afla sub vreo suspiciune nu a fost acceptat decât dacă a respins blasfemiile menționate mai sus, sau altele similare, sau erezia de care era suspectat, sau dacă nu a renunțat și a condamnat blasfemiile de care era suspectat. (Semnat) Dumnezeu să te țină sănătos, preacinstite frate! Dat cu șase zile înainte de Idele lui Decembrie, în al douăzeci și șaptelea an al domniei suveranului nostru Justinian, constantul August, în al doisprezecelea an după consulatul preailustului om Vasile 259 .

Sfârșitul cărții sau sfântului sinod, întrunit la Constantinopol. Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție! Amin 260 .

Scrisoare a Papei Pelagius al II-lea către Elias din Aquileia și alți episcopi renegați ai Istriei care nu au fost de acord cu condamnarea celor trei capitole 261 .

Către preaiubiții frați Ilie și toți episcopii numiți în ținuturile Istriei, Episcopul Pelagius.

Iubirea, mama virtuților, care se îngrijește de câștigurile Mântuitorului său, care niciodată „nu-și caută folosul” (1 Corinteni 13:5), m-a îndemnat odată să vă trimit, fraților, după dorința sufletului vostru, o scrisoare plină de tandrețe, pentru a reuni cu voi mădularele lui Hristos care se despărțiseră de mult. În această scrisoare, nu atât prin îndemnuri, cât prin rugăminți, am încercat, pe cât am putut, din toată inima, să conving ca iubirea voastră să-i îndrume pe cei pe care îi găsește capabili de raționament, astfel încât, în ceea ce privește cele trei capitole, pe de o parte, să învețe tot ce s-a făcut cunoscut, iar pe de altă parte, tot ce li s-ar fi putut părea obscur, să li se dezvăluie prin raționament pașnic. Apoi am primit o scrisoare de la iubirea voastră, care nu căuta temeiuri raționale, ci prescria deciziile curții voastre. Văd că sunteți încrezător în înțelepciunea voastră și, mărturisesc, sunt surprins de aceasta cu simpatie, mai ales că cred că în scrisorile mele am arătat un exemplu de smerenie, am prezentat un model de iubire. Când am aflat că cuvintele îndemnului meu n-au avut succes la tine, am fost silit, plângând și gemând, să strig împreună cu profetul: „Am

vindecat Babilonul, dar nu s-a vindecat” (Ieremia 51:9). Am aprins, pe cât am putut, focul iubirii și am vrut să ard neghina dezbinării, dar am aflat că s-a împlinit gândul profetului despre cei care se ridică împotriva păcatelor, care spune: „Blanurile focului s-au epuizat, ... răutatea lor nu s-a mistuit” (Ieremia 6:29). În răspunsurile tale nu se observă nicio flacără a iubirii, nu răspund cu nicio blândețe, nici măcar după exemplu, nu se aude nimic care să tindă la împăcare. Gândește-te, te implor, cu ce răceală a fost amorțită firea ta frățească de o despărțire atât de lungă (despre care nu am puterea să vorbesc altfel decât întrerupând lamentațiile tale), și această fire nu se reaprinde nici măcar prin constrângere. Ce să fac atunci aici? Îmi rămâne să plâng pentru tine; Căci „un leu răcnește și umblă și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8); dar știu că stați afară din staul. Nu vă privesc ca pe niște mlădițe lipsite de rod, ci văd că sunteți cu totul smulși din rădăcină. Văd că trudiți în sudoarea frunții voastre, dar nu sunt neștiutor că trudiți afară din vie. Iată, odată cu încălcarea hotarului, totul este pustiit, pământul este transformat într-un pustiu și lumea este distrusă, ca să spunem așa, de furtuna potopului și voi căutați refugiu. Voi spune împreună cu Ieremia: „Cine va da apă capului Meu și un izvor de lacrimi ochilor Mei?” (Ieremia 9:1); și iarăși: „ochii voștri să scoată lacrimi și pleoapele voastre să țâșnească apă” (Ieremia 9:18).); Voi spune și eu împreună cu el: „Voi plânge și nu voi fi mângâiat”. Astfel, negăsind o înțelegere pașnică în inima ta, vărs lacrimi de durere, pentru că cum poate duhul meu să găsească pace când este imposibil să vindece rana provocată de vrăjmașul nevăzut? Iată, în toate părțile lumii sfânta Biserică universală strălucește cu razele unității sale și totuși suferă întunericul dezbinării tale. Pretutindeni rămâne în credință; dar rana pe care o suferă din cauza apostaziei tale o împiedică să se bucure de mântuirea ei. Un cap sănătos nu este vesel cu umeri bolnavi; și pieptul nu se simte sănătos atunci când simte durere în sine, pentru că întreaga structură a trupului este afectată, când chiar și cea mai mică parte a lui doare. Dar tot ceea ce simpatizează cu durerea altora, prin armonia iubirii, atrage durerea la sine, așa cum mărturisește Pavel: „dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el” (1 Corinteni 12:26). Așadar, boala ta ne atinge, suntem răniți de despărțirea ta. Și de aceea, cu cât trebuie să venim mai mult cu grabă mângâiere la slăbiciunile voastre, cu atât mai mult le recunoaștem neapărat, din dragostea noastră, ca și cum ar fi ale noastre. Dacă, poate, am vrea să fim indiferenți, ne-am îngrozi de glasul mustrării de sus, care, mustrându-i pe păstorii neglijenți, spune: „Și nu ați legat pe cel rănit și nu ați întors pe cel rătăcit și nu l-ați căutat pe cel pierdut” (Ezechiel 34:4). Dacă vrem să fim indiferenți, vom merita mustrarea de a fi indiferenți, precum spune Domnul prin profet: „ Nu este rășină în Galaad, sau nu este doctor acolo? Pentru ce nu este vindecată rana fiicei poporului meu?” (Ezechiel 8:22). Ce dacă nu dragostea, înțeleasă aici prin rășină, care slujește la aprinderea focului, care slujește de ciment pentru marmura pentru a împodobi casa? Dragostea, prin care inimile sunt aprinse, care unește mințile discordante ale oamenilor în pace, pentru a împodobi sfânta Biserică cu podoaba unității? Ce înseamnă cuvântul Gilead , care se traduce prin „o mulțime de mărturii”, dacă nu înălțimea nenumăratelor cugeri de gânduri din Sfintele Scripturi? Ce înseamnă cuvântul doctor, dacă nu orice predicator? Ce arată rana nevindecată a fiicei , dacă nu nelegiuirea vădită a poporului în ochii lui Dumnezeu? Se pare, așadar, că nu există rășină în Gilead, dacă pentru adevărul dovedit, cu atâtea mărturii ale Sfintelor Scripturi, nu vezi o dragoste arzătoare pentru cel care te va uni cu sfânta Biserică; și ca și cum, în absența unui doctor, rana ta nu se vindecă, pentru că după ce îndemnul a încetat, vina unei astfel de dezbinări nu este acoperită cu niciun văl de pace. Dar este timpul să atingi chiar rănile acțiunilor tale și să le aplici, cu ajutorul medicamentului lui Dumnezeu, adevărul dătător de pace.

Voi, fraților, bănuiți că sfântul Sinod de la Calcedon a fost încălcat din cauza a ceea ce s-a făcut în timpul împăratului Justinian de fericită pomenire. Dar să nu fie aceasta în fapta sau gândul unui creștin! Chiar la acest Sinod au fost stabilite Sinoadele de la Niceea, Constantinopol și primul Sinod de la Efes; și oricine încearcă să-l denatureze în vreun fel, fără îndoială încearcă în cele din urmă să distrugă ceea ce a fost stabilit acolo. La această suspiciune adăugați în scrisoarea voastră mărturiile din epistolele și enciclicele sfântului nostru predecesor Leon, pentru a dovedi că sfântul Sinod de la Calcedon menționat anterior trebuie păstrat neatins. Totuși, voi, dragi frați, ați ales aceste mărturii din câteva epistole într-un mod amestecat și dezordonat, astfel încât atunci când este inserată o altă epistolă care se potrivește cu alte cuvinte ale primei, s-ar părea că mărturiile voastre au fost luate din multe epistole. Și ne mirăm foarte mult de ce ați împrumutat atât de puțin din atâtea scrisori, așa cum am spus, când nenumăratele mărturii ale predecesorilor noștri și acordul din enciclice al multor părinți sunt cunoscute, ca o lumină revărsată asupra lumii, despre venerația inviolabilă a sfântului Sinod de la Calcedon. Dar, întrucât ordinea vorbirii are întotdeauna o astfel de legătură încât ceea ce precede servește drept bază pentru ceea ce urmează, iar ceea ce urmează depinde de ceea ce precede: vom dezvălui mai bine sensul a ceea ce ați prezentat dacă vom arăta ce se înțelege sau de ce depind aceste sau acele cuvinte. Și astfel, dragostea voastră prezintă prima mărturie a sfântului nostru predecesor Leon, pe care o încheie în ultima sa scrisoare , 262 , unde spune: „În privința lucrurilor hotărâte, așa cum a binevoit Dumnezeu, la Niceea și Calcedon, nu îndrăznim să intrăm în nicio Discuție, ca și cum ceea ce o autoritate atât de mare a decretat cu ajutorul Duhului Sfânt ar fi îndoielnic și nesigur. La aceasta adăugați din aceeași scrisoare o altă mărturie, pe care o găsiți puțin mai sus, în care se spune: «Căci, după cum ați spus sfânt și adevărat, desăvârșirea nu primește creștere, ci plinătatea desăvârșirii». Cu aceste două mărturii, luate din enciclice, comparați în scrisoarea voastră cuvintele menționate anterior de predecesorul nostru Leon către Leon Împăratul, unde spune: «A căuta să zdruncine decretele legitime inspirate de Dumnezeu nu este caracteristic unui om pașnic, ci unuia răzvrătit, după cum spune Apostolul: «a nu se certa cu vorbe, fără niciun scop, spre ruina celor ce ascultă» (2 Timotei 2:14). Căci dacă ar fi liber să se argumenteze despre convingerile omenești, nu ar putea niciodată să existe... „Va fi o lipsă de oameni care ar îndrăzni să se îndepărteze de adevăr.” Și cuvintele sale, de asemenea: „nu îndrăzniți împotriva triumfului mâinii drepte„Dumnezeule Atotputernic, să ridici vechi certuri care au fost înăbușite prin mijloace noi.” La această mărturie, puțin mai târziu, ai adăugat: „să nu se atingă de nimic ce a fost făcut bine”. Iar ultima mărturie, conținută în prima sa scrisoare, din care au fost deja luate multe mărturii, o prezinți de acest fel: „să-i cauți pe cei care au fost deja informați, să reiei din nou ceea ce a fost făcut și să răstorni ceea ce a fost hotărât, ce înseamnă aceasta altceva decât nerecunoștință pentru ceea ce a fost primit și nu îndrumarea dorințelor rele ale unei pasiuni mortale de a gusta din pomul oprit”? Acestea sunt cuvintele fericitului Leon către Împăratul Leon pe care le-ai prezentat, preaiubiți frați; ele sunt, desigur, propuse cu privire la păstrarea credinței intacte și nu cu privire la treburile private ale episcopilor calcedonieni. Și ceea ce spune despre păstrarea inviolabilă a unei singure credințe, trebuie să luăm în considerare ceea ce a spus mai înainte în aceeași scrisoare; Acolo îi spune aceluiași suveran: „dincolo de grija pioasă și prevăzătoare pentru lucrurile temporale, săvârșiți cu tărie slujba instituțiilor divine și veșnice, astfel încât credința catolică, care singură însuflețește neamul omenesc, singură îl sfințește, să rămână într-o singură mărturisire; iar dezacordurile care apar din diversitatea opiniilor pământești s-ar reflecta din fermitatea acelei stânci pe care este zidită cetatea lui Dumnezeu. Astfel, preaiubiți

frați, dacă nu ați vedea că în toate părțile lumii credința este întărită într-o singură și fermă poziție, ați spune pe bună dreptate că ceva din sfântul Sinod de la Calcedon a fost încălcat. Dar, din moment ce acum întreaga chestiune este doar despre persoane și nu întrebați nimic despre sfânta credință a Sinodului de la Calcedon, păreți să respingeți în mod deliberat de la voi înșivă autoritatea părinților; pentru că, așa cum arată același fericit Leon, nu trebuie să reluăm ceea ce s-a realizat; și cu ceea ce a spus aceasta cu intenție, adaugă imediat: „considerați ca principală preocupare a voastră să trăiți pentru pacea Bisericii universale și păstrarea credinței catolice". Și de îndată ce a interzis încălcarea a ceea ce a fost hotărât, a adăugat imediat un îndemn la păstrarea credinței catolice și a explicat că nu a spus aceasta despre chestiuni private, ci doar despre mărturisirea credinței; iar acum în întrebarea ta se examinează același lucru ca și predecesorul nostru, fericitul Leon, atunci când afirmă ceea ce a fost decretat la Calcedon cu privire la credință.

În scrisoarea noastră adăugăm și o mărturie și un exemplu din enciclică, conform cărora mulți episcopi spun împreună: „Nu putem schimba sau altera o notă sau o singură caracteristică a ceea ce a fost hotărât la Calcedon". La aceasta ați adăugat și o altă mărturie, presupus din aceeași scrisoare, care aparține fără îndoială lui Anatolius, episcopul Constantinopolului; în ea se spune: „Dar în ceea ce privește sfântul conciliu de la Calcedon spun că a cerceta sau a schimba orice a fost terminat în el este lucrarea unor oameni care subminează astfel bisericile și pacea universală a lui Hristos". În ceea ce privește ceea ce interzice a fi schimbat și răsturnat, el însuși adaugă, pentru că spune: „Așa cum dogmele apostolice și patristice ne-au fost transmise de demult, ele au fost întărite și confirmate în el". Dacă răsturnarea dogmelor apostolice și patristice este lucrarea unor oameni perfidi, atunci cei care acceptă aceleași dogme apostolice și patristice intacte, fără îndoială, în mod clar nu sunt perfidi. Așadar, susținem credința pură a aceluiași conciliu pentru a păstra chiar și până la moarte definiția credinței stabilită acolo...

După aceste exemple, ați adus mărturia aceluiași predecesor al nostru, Leon, către Episcopul Vasile, în care spune: „Îi rog pe iubirea voastră să nu slăbească în duh în niciun fel în ceea ce privește decretul Sinodului de la Calcedon; și să nu permită ca nimic să fie încălcat prin noutate din ceea ce a fost întocmit prin inspirație divină"; și din nou: „pentru ca această îndemnare să ajungă la cunoștința tuturor fraților și episcopilor, grija voastră frățească să înțeleagă clar că (ceea ce trebuie spus adesea) întreaga credință creștină este încălcată dacă se încalcă ceva din ceea ce a fost decretat la Calcedon". Dar fie că afirmă aceasta despre problemele private ale anumitor persoane, fie despre decretul sfintei credințe, el însuși examinează ceea ce spune mai sus: „Am trimis aceste scrisori pentru că m-am gândit să conving iubirea voastră să rezistați îndrăznelii criminale cu o fermitate sfântă, astfel încât credința noastră comună să nu pară în niciun fel pierdută sau răcită". Astfel, a introdus o îndemnare de a păstra credința și a indicat din ce parte dorea protecția sinodului.

Și includeți în scrisoarea dumneavoastră o mărturie din scrisoarea aceluiași fericit Leon, în care îi spune lui Vasile: „Trebuie să fim cu pioșenie și zel, dacă aici este permisă doar discuția, ca nimic să nu fie anulat prin autoritate din ceea ce a fost divin determinat." Și mai jos: „căci tot ce a fost pe deplin determinat nu trebuie să fie din nou pus la îndoială, ca nu cumva noi înșine să părem în ochii celor condamnați că ne îndoim de ceea ce a fost declarat a fi în acord cu autoritatea profeților, a Evangheliei și a apostolilor." Ceea ce înțelege mai sus prin divin determinat și mai jos prin pe deplin determinat, să înțelegeți dragostea voastră frățească din aceleași sau din celelalte scrisori ale sale: în ele nu menționează niciodată chestiuni particulare, ci doar ceea ce ține de credință. De aceea se exprimă cu grijă și arată ceea ce este pe deplin

definit în acele cuvinte unde spune: „ca nu cumva noi înșine să părem că ne îndoim de ceea ce a fost declarat de toți ca fiind în acord cu autoritatea profetică, evanghelică și apostolică.” Luați în considerare, vă rog, dragi frați, dacă scrierile lui Teodor sunt în conformitate cu autoritatea profetică, evanghelică și apostolică, când în ele Domnul și Mântuitorul nostru este negat cu o îndrăzneală indecentă. Judecă dacă scrierile sale sunt în acord cu autoritatea profetică, evanghelică și apostolică, în care dușmanul Bisericii, Nestorie, este apărat și apărătorul Bisericii, Chiril, este acuzat. Analizează dacă aceste scrieri ale lui Teodor, pe care le-a publicat anterior împotriva adevăratei credințe, după convertirea sa le condamnă el însuși, sunt în acord cu autoritatea profetică, evanghelică și apostolică. În cele din urmă, oferi și mărturia lui Leon, care este, de asemenea, adesea menționat, către preotul Aetius, în care spune: „Să nu fie îngăduit să se stârnească discordie despre lucruri stabilite, altfel oricine discută din nou despre ele este găsit a fi o persoană sacrilegă”. La ce aspecte aplică aceste cuvinte, el însuși explică într-o epistolă către același Aetius: „Nu pot niciodată să gândesc diferit de gândurile apostolice și nici să mă abat de la ale mele; și ceea ce am mărturisit revelației Duhului Sfânt și ceea ce am făcut cunoscut, după ce mărturisirea întregului sinod mi-a fost anunțată dinainte, nu schimb deloc; și fie-mi mai ușor să fiu smuls din această lume prin orice fel de chin decât să-mi schimb mărturisirea a ceea ce sunt complet sigur.” Dacă întreaga chestiune, care nu trebuie discutată din nou, constă în mărturisirea unei singure credințe, cel care o discută din nou va fi un sacrileg care nu este de acord cu mărturisirea sa; căci același fericit Leo păzește singura mărturisire de credință cu cel mai mare zel la sinod, lucru pe care îl dovedește prin nenumărate scrisori, dintre care vom cita pe scurt câteva, pentru ca dragostea voastră frățească, după ce le-am învățat mai exact, să înțeleagă cât de mult încă păstrăm tăcerea. La aceasta aparține ceea ce spune în scrisoarea sa către Marcian Augustus: „Să știe maiestatea voastră că i-am trimis fratelui meu, episcopul Iulian, tocmai această însărcinare, ca să supună cu încredere autorității voastre în numele meu totul,pe care le-a confirmat ca fiind referitoare la păstrarea credinței.” 263. Aceasta include și ceea ce i-a scris Pulcheriei Auguste: „întrucât cel mai pios împărat a dorit să scriu scrisori tuturor episcopilor care au fost la Sinodul de la Calcedon, în care să confirm tot ce s-a hotărât acolo despre regula credinței, am îndeplinit de bunăvoie” 264. Aici aparține și ceea ce i-a scris episcopului Iulian: „întrucât cel mai milostiv împărat a considerat necesar, am făcut-o de bunăvoie să scriu tuturor fraților care au fost la Sinodul de la Calcedon, pentru a arăta că ceea ce sfinții noștri frați au confirmat despre regula credinței este la inima mea.” Aici aparține și ceea ce i-a scris altă dată Pulcheriei Auguste: „Cât de mult ar trebui să i se încredințeze demnitatea ta fratelui meu, admiratorului tău, episcopul Iulian, judecă după judecata Scaunului Apostolic, deoarece l-am autorizat în locul meu în ceea ce privește credința, pe care evlavia ta o ajută, astfel încât să mă reprezinte neîncetat față de evlavia ta, în ceea ce privește ceea ce trebuie să păzești.” 265 ...

De asemenea, în scrisoarea dumneavoastră se afirmă că ați fost instruit de Scaunul Apostolic și de depozitarii Sfintei Biserici, în care, prin voia lui Dumnezeu, prezidăm, să nu consimțiți la ceea ce s-a făcut sub Împăratul Justinian de binecuvântată memorie; și în sprijinul scuzei dumneavoastră adăugați că la început atât Scaunul Apostolic, prin Papa Vigilius, cât și toți conducătorii provinciilor latine s-au opus ferm condamnării celor trei capitole . În aceste cuvinte observăm că chiar lucrul care ar fi trebuit să vă atragă la consimțământ vă distrage de la el. Căci latinii și cei care nu erau familiarizați cu limba greacă și-au descoperit târziu eroarea pentru că nu cunoșteau limba; și sunt cu atât mai de crezut pentru că fermitatea lor nu a încetat să argumenteze până când nu au aflat adevărul; dar dacă ar fi consimțit în mod pripit

înainte de a afla adevărul, dragostea dumneavoastră frățească i-ar fi privit pe bună dreptate cu dispreț. Dar au consimțit după multă trudă și după ce s-au certat mult timp, chiar până la insultă. Să judece dragostea voastră frățească din aceasta că nu pentru alt motiv au abandonat brusc atâtea munci, ci numai pentru a afla adevărul. Ce voință divină, credem noi, fraților, a fost în împrejurarea în care Dumnezeu Atotputernicul i-a permis lui Saul să fie mult timp prigonitor al propriei credințe și apoi l-a făcut predicator al ei, dacă nu pentru a arăta tuturor cărora li se va predica prin el că Evanghelia lui Dumnezeu este cea mai adevărată, din moment ce chiar și o astfel de cruzime s-a plecat și a predicat-o? Pentru ca atunci când ascultătorii săi, amintindu-și tot ce făcuse împotriva credincioșilor, să înțeleagă că s-a convertit brusc la credință nu fără un motiv evident? De aceea, el însuși, când i-a spus Domnului că predica sa va fi ușor acceptată de necredincioși, spune: „Doamne, ei înșiși văd că am fost aruncat în temniță și bătut în bisericile celor ce credeau în Tine” (Faptele Apostolilor 22:19). Și când a aflat că galatenii, părăsind regulile Evangheliei, au deviat în rătăcirea iudaică, i-a informat despre cruzimea sa anterioară împotriva Evangheliei și le-a smuls mințile de la intenția trădătoare, spunând: „Ați auzit de viața mea în iudaism, cum am prigonit mult Biserica lui Dumnezeu și am nimicit-o: și am pierit în iudaism mai mult decât mulți dintre semenii mei din neamul meu, fiind prea zelos pentru tradițiile părinților mei. „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a binevoit să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L propovăduiesc printre neamuri , îndată n-am fost adăugat la carne și sânge” (Galateni 1:13). Aici, iubiți frați, Pavel, marele învățător, din faptul că s-a împotrivit mult timp adevărului, trage un ajutor pentru întărirea inimilor celor care ascultă predicarea acestui adevăr, dovedind în practică că credința pe care o împotrivise mai înainte cu atâta sârguință, a primit-o ulterior nu fără cea mai solidă încredere.

Așadar, dragostea voastră trebuie să ia în considerare faptul că acordul predecesorilor noștri pe această temă a fost cu atât mai neînsemnat, cu cât au fost mai dificile ostenelile disputelor. Dar dragostea voastră frățească să-și amintească și de fapta lui Petru, care îl întrece chiar și pe Pavel. Multă vreme s-a opus Bisericii primirii neamurilor la credință fără tăiere împrejur, multă vreme s-a retras din părtășia cu cei convertiți, conform mărturiei lui Pavel, care spune: „Și când a venit la Antiohia, i-am împotrivit față în față, pentru că era ocarat. Căci înainte nu venea nimeni de la Iacov, care mânca cu neamurile; dar când au venit ei, s-a ascuns și s-a depărtat, temându-se de cei netăiați împrejur .” Și puțin mai târziu: „Când am văzut că nu umblau drept în adevărul Evangheliei, am zis lui Petru înaintea tuturor: « Măcar că tu, fiind iudeu, trăiești ca neamurile și nu ca iudeii, de ce îi silești pe neamuri să trăiască ca iudeii?»” (Galateni 2:11-14). Dar după aceasta, primind gândul lui Pavel, când a observat că unii dintre neamurile care veneau la Biserică erau împovărați cu povara păstrării tăierii împrejur, spune: „Ispitiți pe Dumnezeu, voind să puneți pe gâtul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi n-am putut să-l purtăm” (Faptele Apostolilor) 15:10). Era oare cu adevărat necesar, preacinstiți frați, să răspundem la aceste cuvinte ale lui Petru, prințul apostolilor, și să învățăm într-un mod contradictoriu: „Nu putem asculta ce spuneți voi, pentru că ați propovăduit mai înainte altceva”? Dacă, așadar, în ceea ce privește cele trei capitole , s-a spus un lucru când s-a căutat adevărul și altul când s-a aflat, de ce s-ar reține o schimbare de opinie împotriva acestui tron, care în persoana fondatorului său este venerat cu smerenie de întreaga Biserică? Nu o schimbare de opinie, ci neconstanța este de vină. Așadar, în ceea ce privește cunoașterea corectitudinii, să rămână intenția neschimbată; ce rău este dacă cel care își abandonează ignoranța își schimbă cuvintele? Despre chiar autorul tuturor

lucrurilor, Dumnezeu, aflăm din mărturia Scripturii că El, fără a-Și schimba intenția, își schimbă adesea gândul; căci nu I-a fost neprevăzut ca El Însuși să spună despre Cel pe care El Însuși a poruncit să fie uns în împărăție: „Mă pocăiesc că l-am uns pe Saul împărat" în Israel (1 Samuel 15:11). Dar că va face aceasta, El a prevăzut chiar și atunci, când L-a preferat și, cum s-ar spune, L-a aprobat; și nu S-a pocăit ca pe neașteptate; ci cu toate acestea El arată pocăință, pentru că, fără a-Și schimba intenția, El schimbă cuvintele pe care le-a spus odată despre El.
În aceleași mărturii pe care le-ați adus din scrisorile predecesorului nostru Leon, spuneți: învățătura venerabilului vostru tron, prin fericitul Leon și succesorii săi, din care am adus puțin în memorie, este că în niciun fel oamenii nu ar trebui să condamne morții. Și totuși nu ați adus nicio mărturie care să confirme acest gând. Și acele mărturii pe care le-ați adăugat nu fac decât să interzică din nou examinarea credinței, dar nu și condamnarea necredincioșilor morți. Și nu ne amintim că fericitul Leon, predecesorul nostru, a spus aceasta în vreun loc. Cine nu știe că predica aceluiași Leon și a fericitului Augustin nu contrazice nimic? Acesta din urmă, într-o scrisoare către generalul Bonifaciu, spune: „Deși, dacă ceea ce au adus pentru a-l mustra pe Cecilian ar fi adevărat și dacă acest lucru ni s-ar putea dovedi vreodată, l-am anatematiza după moartea sa; cu toate acestea, nu trebuie, din cauza niciunui om, să întemeiem Biserica lui Hristos, care nu este formată din opinii certărețe, ci este stabilită prin mărturii divine." 266 Iată un predicator minunat care interzice dezbinarea Bisericii de dragul unui om și, dacă a aflat despre o încălcare a unui lucru, nu neagă nici după moarte că îl anatemizează pe același Cecilian, pe care l-a apărat deschis; prin urmare, toți oamenii în viață sunt sfătuiți ca vina privind credința să nu fie iertată nici după moarte. Dacă aceasta este ceea ce trebuie făcut, atunci se poate spune cu siguranță, fără îndoială facem ceea ce interzicem. Primul sfânt sinod de la Efes l-a condamnat pe Teodor după ce a murit. Când Crezul expus de el a fost prezentat la acest sinod de către ucenicii săi, a fost condamnat acolo de sfinții părinți împreună cu autorul . 267 Sfinții părinți înșiși, care au stat la acel sinod, fuseseră deja duși la Domnul după ce l-au condamnat pe Teodor; și dacă spunem că morții nu trebuie condamnați, fără îndoială îi acuzăm pe morți și începem să facem ceea ce încercăm să interzicem. Dar de ce vorbim pe larg și ceea ce știți? Putem cita cuvinte din cărțile aceluiași Teodor . 268 Și dacă Teodor, prin îndoiala sa neînsemnată, L-a acuzat după moarte pe Iisus, Domnul și Dumnezeul nostru, care trăiește chiar și după moarte, așa cum credem noi, atunci credința noastră nu vă permite să-L mai apărați pe Cel care cu astfel de blasfemii s-a arătat ca dușmani ai Mântuitorului nostru. El însuși spune în a treia carte împotriva lui Apollinaris:
„Cum deci tu, căruia i se cuvine mai ales și mai mult decât orice să conduci mințile, afirmi că Cel ce s-a născut din Fecioară este Dumnezeu și din Dumnezeu este de o ființă cu Tatăl, dacă nu cumva ne poruncești să atribuim creația sa Duhului Sfânt? Dar cine este Dumnezeu din Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl? O, minune! El care s-a născut din Fecioară și care, conform divinei Scripturi, a fost conceput și întrupat în pântecele mamei sale prin inspirația Duhului Sfânt? Poate că (Dumnezeu) era prezent în el; căci de îndată ce a fost conceput, a început să fie templul lui Dumnezeu; cu toate acestea, nu trebuie să credem că Dumnezeu s-a născut din Fecioară." Și puțin mai târziu: „Totuși, pe baza cuvintelor tale, nici măcar nu ar trebui să proclamăm că Cel ce s-a născut din Fecioară este cu adevărat Dumnezeu și din Dumnezeu este de o ființă cu Tatăl." Și puțin după: „Deci, dacă spun că El s-a născut în trup, iar ceea ce s-a născut este Dumnezeu din Dumnezeu și Dumnezeu de o ființă cu Tatăl, atunci este necesar să spunem același lucru și despre trup. Dar dacă nu, atunci cu siguranță (cel născut) este trup; întrucât El nu este nici Dumnezeu din Dumnezeu, nici de o ființă cu

Tatăl, ci din sămânța lui David și de o ființă cu cel a cărui sămânță este; și Dumnezeu din Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl nu este cel care s-a născut din Fecioară." Și puțin după: „Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut din Maria; ci cel care este din sămânța lui David s-a născut din Maria. Dumnezeu Cuvântul nu s-a născut din femeie. " 269
Și din nou: „expresia: «a fost călăuzit de Duhul» (Matei 4:1) înseamnă clar că a fost călăuzit de Duhul; de El a fost întărit pentru a răbda cu curaj ceea ce trebuia să fie; de El a fost îndrumat spre ceea ce i se cuvenea; de El a fost învățat ce era necesar; de El a fost întărit în gând, astfel încât a devenit capabil de o luptă atât de dificilă. Și fericitul Pavel spune: «Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu» (Romani 8:14)." Cuvintele sale sunt mai jos: „Așadar, să ne spună cei considerați cei mai deștepți dintre toți: dacă Domnul Hristos, care a fost în trup, a avut divinitate în loc de minte, cum spun ei, atunci de ce a avut Hristos nevoie de ajutorul Duhului Sfânt? Căci divinitatea Unul Născut nu a avut nevoie de Duh nici pentru îndreptățire, nici pentru victoria asupra diavolului, nu a avut nevoie de Duh nici pentru săvârșirea de minuni, nu a avut nevoie de Duh nici pentru instrucțiuni despre ceea ce trebuia făcut, nu a avut nevoie nici de Duh pentru a putea părea fără prihană" 270 .
Și puțin mai târziu: „Isus spune ca și cum așa: Eu, pe care îl vedeți, nu pot face nimic prin puterea firii mele, fiindcă sunt om; dar fac pentru că «Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările» (Ioan 14:10). Căci, fiindcă «Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine» (Ioan 14:11), și, de asemenea, Dumnezeu Cuvântul, Unul-Născut al lui Dumnezeu, rămâne în mine: este limpede că și Tatăl, împreună cu El, rămâne în mine și face lucrările. Și o astfel de părere despre Hristos nu ar trebui să pară deloc surprinzătoare, când El Însuși spune clar despre alți oameni: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu; și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom locui la el» (Ioan 14:23). Și din nou: „El știa lămurit cum să folosească minuni pentru a vesti evlavia popoarelor, pentru a purta slăbiciunile celor truditori și astfel să-și ducă la îndeplinire intenția; prin urmare, el era îndreptățit și părea fără vină parțial prin retragerea de la ce era mai rău și străduința pentru ce era mai bun, parțial prin îmbunătățire treptată271 .
Și puțin mai târziu din comentariul aceluiași Teodor la Ioan: „Domnul zice lui Toma: «Adu degetul tău și privește mâinile Mele; adu mâna ta și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios»" (Ioan 20:27). Întrucât, zice Domnul, nu crezi și socotești că o singură atingere îți este de ajuns pentru a crede (căci nu Mi-a ascuns că ai spus aceasta): atunci atinge cu mâna ta și simte, și învață să crezi și să nu nu crezi. Crezând astfel, Toma zice: «Domnul meu și Dumnezeul meu», fără să se numească Domn și Dumnezeu (căci certitudinea învierii nu dădea motiv să se concluzioneze că Cel înviat este Dumnezeu), ci, cum s-ar spune, Îl slăvește pe Dumnezeu pentru minunea săvârșită." Din comentariul aceluiași Teodor la Faptele Apostolilor, din prima carte: „dar el (Petru) a zis că ei (evreii), pocăindu-se de crima crucii și cunoscându-L pe Mântuitorul și Domnul și autorul tuturor binecuvântărilor, Iisus Hristos, pentru care a venit și a asumat firea divină, trebuie să creadă în El și să devină ucenicii Lui, apropiindu-se mai întâi de botez, pe care l-a dat și El însuși, ca atare, care slujește ca prototip al speranței pentru viitor și trebuie săvârșit în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Căci expresia: «fiecare din voi să fie botezat în numele lui Iisus Hristos» (Faptele Apostolilor 2:38) nu înseamnă că (toți) L-au chemat pe Iisus Hristos la botez, lăsând în urmă invocația în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; ci care este natura expresiei: «au fost botezați în Moise în nor și în mare», folosită pentru a arăta că, fiind separați de egipteni de un nor și o mare și eliberați de servilitatea față de ei, trebuie să împlinească cu grijă legea lui Iisus Hristos Moise, iar expresia „fiecare să fie botezat în numele lui Isus Hristos"

este de aceeași natură , folosită pentru a arăta că cei care L-au acceptat ca Mântuitor și autor al tuturor binecuvântărilor și învățător al adevărului pot fi numiți după numele său, adică ca autor al binecuvântărilor și învățător al adevărului. Toți oamenii care urmează o sectă au obiceiul de a se numi după numele fondatorului sectei; așa sunt numele platoniștilor, epicurienilor, maniheilor, marcioniților și altora asemenea. În același fel, apostolii ne-au condamnat și pe noi să fim numiți creștini" 272 .
Același Teodor în cărțile despre întrupare: „Domnul S-a indignat și a luptat împotriva bolilor mai duhovnicești și, cu ajutorul dumnezeirii spre desăvârșirea sa, a biruit mai de bunăvoie patimile. De aceea, el însuși luptă în primul rând cu ele" 273 .
În cartea sa împotriva sinusiaștilor sau apolinarienilor: „Dar dacă se spune că trupul a fost răstignit, cum și-a ascuns soarele razele și întunericul a acoperit tot pământul și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat și morții au înviat (Matei 27:45-53)? Dar ei povestesc despre întunericul care era în Egipt pe vremea lui Moise și care a durat nu trei ore, ci trei zile (Exod 10:22-23). Și ce putem spune despre celelalte minuni săvârșite prin Moise și Isus Navin, care au oprit soarele (Iosua 10:12-13) și cum soarele, pe vremea lui Ezechia, împotriva legii firii, s-a întors înapoi (2 Regi 20:9-11) și cum rămășițele lui Elisei au înviat morții" (2 Regi 13:21)? 274 .
Din cartea a opta despre întrupare: „este evident că trebuie să existe o unire; căci, fiind unite într-una, (două) firi au produs prin unire o singură persoană. Și precum se spune despre soț și soție că nu sunt doi, ci un singur trup (Gen. 2:24 ; Matei 19:5), tot așa, pe baza unirii, vom spune că nu sunt două persoane, ci una singură, iar firile sunt diferite" 275 .
Și puțin mai târziu: „Deci, cum pot omul și Dumnezeu să fie una prin unire? Cine dă viață și cine primește viață; cine mântuiește și cine este mântuit; cine este mai înainte de veci și cine a venit din Maria"?
Din interpretarea sa a simbolului celor trei sute optsprezece părinți: „dar numindu-L pe Hristos după trup și chipul asumat de slujitor și pe Cel ce a asumat acest chip, Dumnezeu, care este mai presus de toate, a adăugat totuși: «aceasta este din cauza unirii firilor» - și prin aceasta, se pare, indică diferența lor. Deci, nimeni nu poate numi Dumnezeu pe cel ce după trup vine din evrei, care este mai presus de toate după trup din evrei" 276 .
De asemenea, din explicația Epistolei către Evrei: „Ioan a propovăduit pe Isus din Nazaret că Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt și cu putere" (Faptele Apostolilor 10:37-38). Și cel uns cu Duhul a primit cu siguranță ceva de la El. Cine este atât de nesăbuit încât să afirme că firea divină a primit ceva de la Duh?" Și din nou: „căci se știe că El Însuși S-a numit Fiul lui Dumnezeu, nu prin naștere din Dumnezeu, ci pentru că era aproape de Dumnezeu; de aceea, printre altele, acei oameni sunt numiți fii ai lui Dumnezeu care, prin isprăvile lor, s-au apropiat de Dumnezeu" 277 .
Iată ce am ales din nenumărate, pentru a arăta ca printr-o mică gaură, ce prăpastie imensă se ascunde înăuntru. Aici, se pare, sunt cărțile pe care le-a scris Teodor, dintre care există mai mult de zece mii. Judecă, te rog, dacă nu a meritat torturi mai crude, cu cât a scris mai multe. Dar acele cuvinte ale sale care sunt citate, poate, sunt îndoielnice - dacă îi aparțin. Dacă vrei, vom cita scrierile părinților; astfel încât cărțile pe care le ai și pe care le-am citat ca martori ai perfidiei sale sunt cărțile sale, le vom confirma cu martori din afară. Astfel, episcopii Armeniei, în petiția pe care au înaintat-o împotriva lui Teodor către Proclu, episcopul Constantinopolului, spun: „Era un om rău intenționat, sau mai degrabă unul cu înfățișare diabolică de om, care se numea pe sine cu numele fals de Teodor. Avea înfățișare și nume de episcop și se ascundea într-un loc singuratic și obscur, într-un oraș sărac din a doua Cilicie, Mopsuestia. Următor în special al lui Pavel din Samosata, el imită pe Fotin și pe alți

eretici în cartea sa despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos și în toate argumentele sale folosește chiar cuvintele lor, ba chiar și altele mai rele. Prin viclenii, îndrăzneală și rătăcire diabolică, voia să distrugă pe toți oamenii cu limba sa, ca un șarpe, și cu otrava care este sub limba unei aspide. Între timp, se ținea în bârlogul său, temându-se de puterea celor care au primit de la marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos puterea „să atace" împotriva șarpelui și a scorpionului și împotriva întregii puteri a vrăjmașului" (Luca 10:19): Vorbesc despre sfinții apostoli și despre sfinții lor succesorii, martirii, mărturisitorii, episcopii și alți sfinți care i-au urmat. Găsind timp, nu știu cum, a început să se târască; și, câștigând încredere în afara granițelor sale, într-o parohie care nu-i aparținea, ca orator învățat, predicând într-una din bisericile Antiohiei siriene, a spus: „omul Iisus. Căci «ce este omul, că-ți amintești de el»" (Psalmul 8:5)? Și că aceasta a fost spusă despre Iisus, apostolul a adăugat: «Îl vedem pe Iisus puțin mai prejos decât îngerii », spune el (Evrei 2:9). Și ce dacă? Omul Iisus este ca toți oamenii, nu are nicio diferență față de oamenii de același fel, decât aceea care îi este dată prin har" 278. – Împotriva acesteia, Proclu, episcopul Constantinopolului, a scris: „Să fugim de râurile furtunoase și murdare ale minciunilor, de sectele care îl atacă pe Dumnezeu: vorbesc despre furia lui Arie, care dezbină Treimea indivizibilă, despre îndrăzneala lui Eunomie, care îmbrățișează cu cunoaștere natura de neînțeles, despre nebunia lui Macedonie, care separă de Divinitate Duhul care purcede inseparabil și despre acea blasfemie nouă și recentă care depășește cu mult blasfemia evreilor. Căci aceia îl resping pe Cel care este Fiul, tăind ramura de la rădăcină; dar aceștia, în locul Celui care este, introduc pe altul, batjocoresc natura pură. " 279 " 280 " 281

Capul Bisericii din Edessa vorbește și el despre eroarea sa într-o scrisoare către fericitul Chiril: Unii resping deja unirea în esență prin toate mijloacele. Căci o boală ascunsă a devenit cronică în Orient, ca o boală incurabilă care mistuie trupul Bisericii și este necunoscută multora, dar este respectată în secret de cei care par a fi zeloși pentru învățătură și sunt mândri de ea. Căci un episcop al regiunii Ciliciane, Teodor, un om care știe să vorbească plauzibil și care poate convinge, a vorbit diferit la tribunalul bisericii pentru a mulțumi poporul și a expus alte comploturi de distrugere în scrierile sale; la începutul unora dintre sulurile sale a amenințat cititorul cu anatema, pentru a nu anunța aceste scrieri altora. Mai întâi a expus că Sfânta Fecioară nu este cu adevărat Maica lui Dumnezeu, întrucât Dumnezeu Cuvântul nu se naște ca noi. Și puțin mai târziu: căci spune că omul nu este unit cu Dumnezeu Cuvântul prin esență sau substanță, ci printr-un fel de bunăvoință, deoarece natura divină nu primește nicio altă cale de unire din cauza infinității sale. El a spus că Domnul nostru Iisus Hristos nu trebuie venerat ca Domn, ci în raport cu Dumnezeu trebuie venerat ca un fel de chip - sau mai clar, în acord cu ei - ca un fel de asemănare în raport cu un demon care stă (în cineva). De asemenea, a declarat că trupul Domnului este complet nefolositor, distrugând următorul cuvânt al Domnului: „trupul nu folosește la nimic" (Ioan 6:63) . El spune că nici măcar Apostolul nu L-a recunoscut pe Hristos ca Dumnezeu (Matei 16:16), ci că Biserica a fost creată pe credința care este în om.282

Iarăși, referindu-se la greșeala sa , Isihie, un preot din Ierusalim , scriitor de istorie bisericească, spune: „Astfel, când alții dintre ei l-au imitat pe Fotin, un anume Teodor l-a imitat în special, viclean în cuvânt și ager în limbă, și totuși el însuși nestatornic în voință, care alerga de colo colo, aplecându-se în toate direcțiile. Căci din primii ani ai săi, fiind înrolat în clerul Antiohiei și promițând să ducă o viață bună, s-a întors la patimile lumești și a început din nou să se delecteze cu plăceri. Vrednic de urmat în toate bunele și binecuvântatul om Ioan, episcop al Constantinopolului, a scris o epistolă, care se citește și astăzi în suluri și a putut să-l aducă din rău în mai bine, la

pocăință. Și a început din nou să ducă o viață bună, a început din nou să fie în cler și, părăsind Antiohia, s-a mutat la Tars, de acolo s-a dus la Mopsuestia și în ea a fost numit episcop, când Dumnezeu nu voia încă ca predicarea necredinței sale să fie cunoscută. Luând primele elemente ale învățăturii sale din vorbele deșarte evreiești, a scris o lucrare despre profeția psalmilor, respingând toate prezicerile despre Domnul. Și când a fost acuzat și în pericol, a spus ceva împotriva lui însuși, că nu a scris-o de bunăvoie, ci la cererea tuturor și, după ce a promis că va distruge lucrarea însăși, a urmat în secret calea impietății iudaice." Și puțin mai târziu: „el, un nebun complet, a scris că Hristos Iisus, Mântuitorul și Domnul neamului nostru, pe care Pavel îl numește strălucirea slavei Tatălui și chipul ipostasului Său, Care poartă totul prin cuvântul puterii Sale, a făcut curățire pentru păcatele noastre și a șezut la dreapta Maiestății Tatălui (Evrei 1:3), despre Care a scris în Epistola către Coloseni: „Prin El au fost create toate lucrurile, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute... «toate lucrurile au fost create prin El și pentru El» (Coloseni 1:16-17), – că El nu este Cuvântul întrupat, așa cum suntem învățați din cuvintele Evangheliei, ci un om unit cu Dumnezeu Cuvântul prin înălțarea vieții și desăvârșirea suferinței. Și a îndrăznit să scrie aceasta în discursuri secrete" 283 .

Împotriva erorilor aceluiași Teodor de pioasă amintire, Teodosie și Valentinian, în legea pe care au emis-o, spun: „În timp ce ne respectăm cuvenitul învățăturii celei mai pioase, am considerat necesar să-i supunem pe cei care au îndrăznit să scrie în mod impiu împotriva lui Dumnezeu unei condamnări cuvenite și să-i numim cu nume vrednice. Prin urmare, este drept să le astupăm gura cu rușinea păcatelor lor și să rămânem în acest nume pentru totdeauna, pentru ca să nu fie eliberați în viață și după moarte să rămână disprețuiți și condamnați. Așadar, repetăm, învățătura nelegiuitilor și contagioșilor Diodor, Teodor și Nestorie ni s-a părut abominabilă; în același fel, toți cei care urmează eroarea lor și sunt de acord cu impietatea lor, merită pe bună dreptate același nume și sunt îmbrăcați în rușine. Așa că, numindu-se creștini, cei care stau departe de învățătura creștinilor și sunt străini de credința dreaptă și fără prihană nu sunt împodobiți cu acest nume." Și puțin mai târziu: „Dacă cineva neglijează acest decret al nostru și este de acord cu Teodor și Nestorie, imitând aliații lor, toate bunurile sale vor fi confiscate ca pedeapsă." Din nou, împotriva erorilor sale, Teodosie și Valentinian de pioasă memorie, în legea pe care au emis-o, spun: „nimeni să nu aibă, să nu citească, să nu copieze sau să publice pe Nestorie, adică cărțile sale, sau scrieri fără îndoială dăunătoare, fie că este vorba de Nestorie însuși sau de altul, și mai ales scrierile lui Nestorie sau Teodor numai împotriva creștinilor; ci oricine are astfel de cărți, să le scoată public și, în fața tuturor, să le arunce la foc. " 284

Dacă însă dragostea ta frățească se îndoiește încă după atâtea păreri ale părinților aduse împotriva lui, să citească cărțile lui Teodoret, în care acesta, încercând să-l apere împotriva lui Chiril, conducătorul orașului Alexandria, îl acuză mai degrabă, zicând: „Chiril acuză interpretarea psalmului al optulea și repetă adesea următoarele cuvinte ale dumnezeiescului Teodor: «Să socotim, așadar, cine este omul de care se uimește și se uimește că Unul-Născut a binevoit să-l pomenească și să-l viziteze. Dar că aceasta nu se spune despre fiecare om s-a dovedit mai sus; și că nu se spune despre nimeni, se spune și aceasta». 285 Astfel, în prezența atâtor martori, cine se va îndoi că toate aceste blasfemii sunt ale lui? Și aflând astfel de blasfemii ale lui, cine va nega că a fost condamnat pe drept?

După ce am analizat mai întâi condamnarea capului lui Teodor, vom examina acum ce se spune în scrisoarea lui Ibas și, dacă privim cu înțelepciune întreaga ordine a acesteia, putem judeca cât de contrară este sfântului Sinod de la Calcedon. Căci în actele acelui sinod și în scrisorile lui Leon, Chiril este preamărit cu laude, dar în acea

scrisoare a lui Ibas, Chiril este mustrat că a căzut în învățătura lui Apollinaris; astfel este scris: „Chiril, dorind să respingă cărțile lui Nestorie, a păcătuit și a fost găsit că a căzut în învățătura lui Apollinaris”. În acte, Nestorie este găsit condamnat pe bună dreptate ca adversar al Mântuitorului nostru, dar în scrisoare este vorbit despre el ca fiind condamnat pe nedrept; și anume, se spune astfel: „înainte ca preasfântul și iubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop Ioan să sosească la sinod, Nestorie a fost demis din episcopat fără judecată sau investigație”. În actele sinodului, se găsește că Chiril a mărturisit două naturi într-o singură persoană a lui Dumnezeu și a Domnului nostru; dar, conform cuvintelor scrisorii, el a propovăduit o singură natură și, fiind corectat în această opinie, părea că abia și-a revenit în fire. În actele conciliului se spune că Nestorie a fost anatematizat după moartea sa; dar, conform cuvintelor scrisorii, i s-a interzis să se întoarcă în societatea sa numai după depunerea sa și atunci numai din cauza urii cetățenilor; Acolo este scris astfel: „Nestorie, deoarece era urât de oraș și de nobilii care se aflau în el, nu s-a putut întoarce acolo ”. 286 În actele și decretele conciliului, se vorbește despre unicul Fiu Iisus Hristos, dar, conform învățăturii lui Teodor și Nestorie, Dumnezeu tace. În actele conciliului, Teodor nu este niciodată menționat ca un învățător al adevărului; dar, conform cuvintelor epistolei, cel ale cărui blasfemii le-am citat mai sus este proclamat învățător al adevărului - și, bineînțeles, dacă a spus adevărul, atunci tot ceea ce a decis conciliul despre adevăr este fals. Așadar, oricine încearcă să demonstreze că epistola atribuită lui Ibas aparține sinodului, ce altceva încearcă să facă dacă nu să distrugă Faptele acestui sinod? Și dacă se contrazic unele pe altele, atunci, fără îndoială, nu au nicio autoritate; întrucât tot ceea ce este distrus într-o contradicție nu poate zidi pe altele: dacă se contrazic unele pe altele, atunci nu au nicio fermitate, după mărturia Domnului, care spune: „O împărăție dezbinată împotriva ei înșiși nu stă în picioare” (Matei 12:25). Dar să nu fie așa, să nu fie în raport cu venerabilul sinod ca acesta să gândească contrar sieși, sau să prefere precedentul, care este inconsistent cu cel următor, sau să unească următorul, contrar precedentului. Sfânta credință, care este primită acolo în unanimitate, este primită în unanimitate și mărturisită în unanimitate. Astfel, în toate părțile lumii, forma mărturisirii noastre este stabilită, deoarece în cuvintele celor care se roagă nu conține nicio diferență.

Însă, respingând autoritatea acestei scrisori, de ce spunem că doar sfântul sinod de la Calcedon a fost încălcat? Cu siguranță, dacă o considerăm corectă, atunci toată credința și închinarea sfântului sinod de la Efes vor fi nimicite. Această scrisoare spune că în ea Chiril a orbit ochii înțelepților cu o mită. Ce poate fi adevărat cu privire la adevăr, acolo unde adevărul însuși este declarat a fi vândut de preoți? Dar cine va fi de acord să vorbească așa sau să asculte cu răbdare? Prin urmare, să fie respinsă o singură scrisoare falsă, ca nu cumva atât unul, cât și celălalt sfânt sinod să fie acuzate de o astfel de falsitate. Susținem temelia credinței voastre, ca nu cumva, după primul sfânt sinod de la Efes, să fie condamnat ca și cum ar fi fost de corupție, iar calcedonianul să fie și el marcat cu acuzația de diferență (ceea ce s-ar putea să nu se întâmple); pentru a înțelege cum acesta din urmă este de acord în cuvintele sale, este necesar ca dragostea voastră frățească să cunoască pe deplin acest lucru, așa cum este. Știm cu toții că la un conciliu canoanele nu sunt niciodată expuse decât după ce au fost formulate definițiile credinței și după ce au fost completate Faptele conciliului, astfel încât, respectând ordinea, conciliul mai întâi instruiește inimile în credință și apoi aranjează atât obiceiurile, cât și acțiunile bisericești prin intermediul regulilor canoanelor. Prin urmare, examinați cu vigilență cum în al șaselea act este stabilită mărturisirea sfintei credințe, iar apoi în al șaptelea este stabilită regula canoanelor cu privire la instruirea credincioșilor. În celelalte Fapte nu este nimic despre chestiunea

credinței, ci sunt examinate doar chestiuni private. Și întrucât scrisorile dumneavoastră de răspuns exprimă îndoiala că acest lucru este așa, am avut grijă să dovedim acest lucru din numeroasele lucrări citate. Cu toate acestea, suntem siguri că nu este niciodată posibil să ne îndoim de această chestiune, căci acest set de dovezi este atât de impresionant încât interzice să credem altfel.
În primul rând, ordinea problemei arată că atunci când în Actul al șaselea este indicată o anumită regulă de credință (așa cum s-a spus), în Actul următor este stabilită forma canoanelor. În al doilea rând, la sfârșitul Actului al șaselea norma canoanelor este deja presupusă, când acolo suveranul le spune celor mai venerabili episcopi: „anumite puncte privind onoarea venerației voastre vă supunem, considerând că este potrivit ca acestea să fie (mai bine) determinate canonic de voi la un sinod” etc. 287 Astfel, prin această presupoziție a Actului al șaselea se arată că decretele legitime ale canoanelor sunt conținute doar în al șaptelea. Căci ceea ce rămânea de făcut după confirmarea mărturisirii de credință, dacă sfântul sinod, stabilind regulile, nu ar fi condamnat acțiunile nepermise ale unor credincioși, deși, privind cu atenție, vom constata că regulile canoanelor nu sunt stabilite în Actul al șaptelea, așa cum cred ei, ci sunt atașate textului celui al șaselea. Căci atunci când în aceste decrete preasfinte nu se desemnează nici ziua, nici domnia, nici persoanele care au stat la ședință nu sunt descrise, se arată fără îndoială că, fără a începe cu introducerea obișnuită, acestea sunt anexate la Actul precedent. Și că în Actul al șaselea se decide problema credinței, este evident din semnătura foarte comună a tuturor episcopilor; căci cei care au semnat ulterior opinia au mărturisit că tot ce trebuia făcut în privința credinței a fost terminat. Prin urmare, după aceea, în chestiuni particulare, ei raționează doar în cuvinte, iar ceea ce au exprimat în definiții, nu au confirmat cu nicio semnătură. Astfel, acești episcopi preasfinți au examinat în Actul al șaselea tot ce trebuia făcut în privința credinței; astfel încât, așa cum este scris acolo, au strigat: „Te rugăm, împărate pios, să ne eliberezi!” Și că nu au fost reținuți de dragul credinței, ci de dragul treburilor private, este dovedit de răspunsul suveranului, care este menționat acolo: „Preasfântul și piosul nostru suveran Marcian Augustus a spus sfântului conciliu: «Ați trudit cu o oboseală lungă și îndelungată; „așteptați încă trei sau patru zile și în prezența celor mai nobili demnitari ai noștri dați curs la tot ce doriți, în speranța de a primi ajutorul cuvenit.” 288 Astfel, au fost reținuți pentru rezolvarea treburilor private și dorite și este evident că au rămas după sfârșitul celui de-al șaselea act nu de dragul credinței.
Dar de ce vorbim despre aceasta atât de mult, când ne bazăm pe autoritatea predecesorului nostru, fericitul Leon? Căci el, așa cum am arătat mai sus prin multe mărturii din scrisorile sale, omițând numeroase acte privind chestiuni private, își bazează autoritatea conciliului doar pe definiția credinței. La aceasta aparține ceea ce i-a scris lui Maxim, conducătorul scaunului Antiohiei, risipind de la noi toți norii de suspiciune cu privire la conciliul care avusese loc și spunând: „Dacă, într-adevăr, acei frați pe care i-am trimis în locul meu la sfântul conciliu, așa cum declară ei, au făcut ceva dincolo de ceea ce ține de chestiunea credinței, atunci aceasta cu siguranță nu va avea nicio fermitate; căci ei au fost trimiși de scaunul apostolic doar pentru a fi apărători ai credinței catolice prin respingerea ereziilor. Căci tot ceea ce este supus examinării episcopilor în adunările conciliare dincolo de chestiuni private poate avea o oarecare bază de discuție.” 289... Dar unii obișnuiesc să spună că a spus aceasta pentru a-l avertiza pe Anatolius, episcopul Constantinopolului; să examineze apoi actele conciliului și cuvintele scrisorii pe care am citat-o acum și să înceteze să mai suspecteze aici neadevăr. Căci atunci când episcopul Constantinopolului menționat mai sus încerca să-și stabilească ceva pentru sine, atunci, după cum se știe, Leon i s-a opus aici, legații tronului apostolic cu cea mai înaltă autoritate. Acest lucru se citește

și în actele conciliului și este confirmat de scrisorile aceluiași conciliu către predecesorul nostru menționat mai sus. De asemenea, știm că același predecesor al nostru, adesea menționat, așa cum am spus mai sus, i-a scris lui Maximus: „Dacă într-adevăr acei frați pe care i-am trimis în locul meu la sfântul conciliu, așa cum declară ei, au făcut ceva dincolo de ceea ce ține de chestiunea credinței, atunci aceasta, desigur, nu va avea nicio fermitate: căci au fost trimiși de tronul apostolic doar pentru ca, după respingerea ereziilor, să poată fi apărători ai credinței catolice." Prin urmare, dacă, vorbind despre cazul lui Anatolie, acesta condamnă ceea ce s-a făcut la sinod de către deputații săi, atunci, desigur, îi învinovățește pentru că au obiectat? Dar cine va fi de acord cu aceasta, chiar și unul nesăbuit, când se știe că în această privință fericitul Leon, ca răspuns la întrebarea lui Anatolie, a scris despre deputații săi cu mari laude pentru că au obiectat. Nu citățm cuvintele acestei scrisori, pentru a nu întinde această lucrare și mai mult. Dar dacă se adaugă: „căci tot ce este supus episcopilor în sinoade spre examinare dincolo de chestiuni private poate avea o oarecare bază de discuție", atunci aceasta ne dă evident permisiunea de a revedea ceea ce s-a făcut acolo dincolo de faptele credinței, cu privire la persoane. Căci subiectul special al ședințelor sinodului este credința. Prin urmare, tot ce se face dincolo de credință, așa cum se dovedește conform învățăturii lui Leon, nu este împiedicat de nimic să fie din nou discutat. Și că chiar și printre acei episcopi care au stat la Calcedon, conciliul este onorat doar până la definirea credinței, este dovedit clar de faptul că multe dintre cele mai vechi coduri grecești conțin conciliul doar în șase acte, cu adaos de canoane, astfel încât nu conțin deloc nimic altceva care a fost stârnit în mod privat. Prin urmare, și enciclicele mărturisesc că acest lucru este așa. Astfel, Alypius, episcop de Cezareea Capadociei, într-o scrisoare către Leon Augustus spune: „Și astfel, fiind într-o astfel de poziție, declar evlaviei tale că, deși nu am citit ceea ce a fost examinat și hotărât în mod specific de sfinții episcopi care s-au adunat în orașul Calcedon, pentru că episcopul Thalassius de fericită pomenire, care era atunci la conciliu, nu a adus aici nimic mai mult din ceea ce s-a făcut acolo, ci a citit doar definiția pe care a adus-o, expusă de acest sfânt conciliu" 290Astfel, din mărturia episcopului Alypius suntem asigurați că Thalassius nu a considerat nimic din Actele Sinodului ca fiind de aceeași importanță, cu excepția chestiunii credinței; și a fost acolo și în chestiuni private ale episcopilor, cu excepția chestiunii credinței. Dacă, așadar, al șaselea act conține o mărturisire de credință și regula canoanelor este imediat stabilită, dacă fericitul Leon este împotriva acelor chestiuni care au fost instituite privat acolo, dacă ceea ce s-a făcut dincolo de credință nu este considerat important nici măcar de cel care a făcut-o - Thalassius; atunci de ce ni se reproșează că am respins scrisoarea eretică (a lui Ibas), noi, care suntem susținuți în acest caz de autoritatea tuturor predecesorilor noștri? Și chiar dacă Ibas a răspuns că este străin de această scrisoare, chiar dacă ar fi dificil sau chiar imposibil să dovedească că a fost aprobată; cu toate acestea, oricine o poate condamna cu îndrăzneală, chiar dacă episcopii care au stat la acel sinod au aprobat-o cu semnăturile lor; pentru că, după ce dreptul de revizuire și discuție este admis, conform cuvintelor fericitului Leon, chiar dacă ar fi putut exista o oarecare putere printre cei care au fost prezenți, în chestiuni private aceasta este abolită.

Apoi, după discutarea celui de-al doilea capitol, rămâne al treilea. Trebuie să ne limităm discuția, mai ales că nu credem că veți fi în dezacord cu noi în această privință. Nu condamnăm toate scrierile lui Teodoret, ci doar pe cele pe care, după cum se știe, le-a scris odată împotriva celor douăsprezece capitole ale lui Chiril, doar pe cele pe care le-a scris împotriva adevăratei credințe; totuși, se știe că el însuși le-a condamnat, deoarece la sfântul Sinod de la Calcedon se constată că a mărturisit

adevărul. Și cum, după eroarea sa, a crezut corect, este arătat atât prin ceea ce a scris înainte, cât și prin ceea ce a făcut la Sinodul de la Calcedon. Astfel, într-o scrisoare către Nestorie spune: „Nu mi-aș permite să fiu de acord cu ceea ce s-a comis pe nedrept și în mod ilegal împotriva sfințeniei voastre, chiar dacă cineva mi-ar tăia ambele mâini. ” 291 „Luați aminte la apostolul și sfântul mărturisirii noastre, Iisus Hristos, care este credincios Celui ce L-a creat, așa cum și Moise a fost credincios în toată casa Lui” (Evrei 3:1-2).
Nimeni dintre cei binecuvântați nu va spune că creația este necreata, neformată și coeternă cu Tatăl Cuvântul lui Dumnezeu, și voi adăuga, într-adevăr, dar - că acesta este cel care a venit din sămânța lui David și, neparticipând la niciun păcat, a devenit sfântul și jertfa noastră, oferindu-se pe sine pentru noi și purtând deja în sine Cuvântul lui Dumnezeu, care este de la Dumnezeu, unit și inseparabil legat de el" 292. Și iarăși, pentru a arăta că creștea, cum ar fi, spre dumnezeire, în aceeași lucrare adaugă: „Îngerul zice Fecioarei: «Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea și cel ce S-a născut este sfânt, Fiul lui Dumnezeu se va chema» (Luca 1:35). Luați în considerare aici din nou cum totul este spus într-un mod omenesc. «Mare va fi», spune el - nu a spus: este mare; „și Fiul «El va fi numit Cel Preaînalt», nu a spus, «este numit»; «și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David », nu a spus, «are», ci Domnul I-l va da; și «El va domni», nu a spus, «domnește»; și peste cine? peste «casa lui Iacov », nu a spus, «peste îngeri și arhangheli». Din nou, în aceeași a doua carte, el spune: «Și Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan» (Luca 4:1); și din nou: «Și Isus S-a întors cu putere duhovnicească în Galileea» (Luca 4:14). Să nu credeți că Cuvântul lui Dumnezeu avea nevoie de asistența sau ajutorul Duhului Sfânt, ci templul Său vizibil se bucura de felurite daruri ale Duhului Sfânt.” Și după aceasta din nou: «Isus Hristos», se spune, «este același ieri și azi și în veci».”„... Cum să înțelegem atunci, cei mai înțelepți, cum este El ieri și azi și în veci, și temporal și veșnic, și în timp și mai presus de timp; căci dacă este veșnic, atunci nu în timp, dar dacă este în timp, atunci mai presus de timp.” Și din nou, ca și cum ar afirma în Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos unitatea divinității și umanității, el spune: „Distingem firile lui Dumnezeu Cuvântul: mărturisim firea pură și, fără îndoială, persoana perfectă, deoarece este imposibil să afirmi o ființă fără persoană; și în egală măsură mărturisim firea umană perfectă cu persoana sa. Dar când raționăm despre unire, atunci numim pe bună dreptate o singură persoană.” - Cine nu vede, preaiubiți frați, că aceasta este plină de toată impietatea? Totuși, se știe că mai târziu s-a corectat în această privință și a fost de acord să-l anatemizeze pe Nestorie la strălucitul Sinod de la Calcedon. Cine nu vede cât de nechibzuit este să aperi cu aroganță scrierile lui Teodoret, pe care, după cum se știe, el însuși le-a condamnat după dreapta mărturisire? Dacă îi acceptăm persoana, dar respingem acele scrieri rele care au fost mai înainte ascunse, nu ne îndepărtăm în acest fel de Faptele sfântului sinod; căci noi, respingând doar scrierile sale eretice, împreună cu sinodul îl persecutăm pe Nestorie și, împreună cu sinodul, îl onorăm pe Teodoret, care a mărturisit dreptatea. Dar nu numai că acceptăm celelalte scrieri, ci le folosim și împotriva adversarilor noștri. Când Teodoret a vrut să explice Cântarea Cântărilor și a muncit mai mult de dragul explicației decât de dragul nebuniei, a mărturisit că a vrut să o mulțumească pe regina etiopiană cu această carte. Teodoret, acuzându-l de aceasta, deși a ascuns numele lui Teodoret, i-a dezvăluit totuși nebunia. Astfel, compunând o explicație a aceleiași cărți, spune: „Aud că „Mulți, respingând Cântarea Cântărilor și necrezând că această carte este inspirată de Dumnezeu, compun în mod nebunesc povești bătrâne pe un fir viu și presupun că înțeleptul Solomon a scris această carte despre el însuși și despre fiica faraonului.”

Cum se face că nu acceptăm niciuna dintre lucrările lui Teodoret, dacă găsim în el un apărător al adevărului împotriva lui Teodor? Iată ce răspundem la scrisoarea dumneavoastră.

Acum credem că este foarte oportun să răspundem pe scurt la acele cuvinte ale dumneavoastră pe care le-am auzit fără o scrisoare de la trimișii dumneavoastră. Ei au spus că Teodor a fost lăudat într-o epistolă de Ioan, episcopul Antiohiei, cu o aprobare extraordinară; noi nu credem deloc acest lucru. Totuși, dacă există ceva de genul acesta, suntem gata să credem că aceasta se referă mai mult la credința primului conciliu de la Efes, mai mult la cărțile lui Chiril, Hesychius, decât la alte epistole, care nici măcar până acum nu au fost cunoscute. Totuși, trebuie să ne apropiem mai mult de chestiune, binevoind să spunem ceva mai mult. Prin urmare, să fim de acord cu ceea ce ne asigură trimișii dumneavoastră. Știți, preaiubiți frați, că lucrurile supuse îndoielii trebuie întotdeauna interpretate în direcția cea mai bună. Ce este, atunci, dacă este lăudat numai de Tatăl, când eroarea sa era încă ascunsă și îndoielnică? Și după ce perfidia sa a devenit cunoscută, a fost rănit de opiniile aproape tuturor marilor părinți, ca o fiară feroce de săgeți frecvente. Nu știm oare că uneori chiar și oamenii răi sunt lăudați de oamenii buni și totuși nu sunt mântuiți de aceste laude? Cine este mai rău decât Origen printre ereziarhi și cine poate fi găsit mai venerabil decât Eusebiu printre istoriografi? Și cine dintre noi nu știe cu ce laude îl preamărește Eusebiu pe Origen în cărțile sale? Dar, întrucât sfânta Biserică judecă privind mai favorabil inimile credincioșilor ei decât fiind strictă în cuvinte și întrucât poate fi călăuzită în ceea ce privește ereticii mai mult de propria sa înțelegere decât de mărturia lui Eusebiu, nu l-a învinovățit pe Eusebiu pentru că l-a lăudat pe Origen. Nu l-a preamărit oare Grigore, episcopul Nyssei, explicând Cântarea Cântărilor, pe Origen cu mari laude? Nu este oare Ieronim, preotul bisericii noastre și singurul traducător din limba ebraică, atât de atașat de Origen încât aproape pare a fi ucenicul său? Dar, întrucât faptele ar trebui luate în considerare mai mult decât cuvintele, firea lor nu le-a făcut rău, nici mărturia bună a altora nu le-a justificat propria vină.

După aceasta, iubiți frați, mă simt obligat să spun cu simpatie alături de Pavel: „Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar nu după cunoștință” (Romani 10:2); și, fiindcă văd dorința iubirii sale pentru unitatea sfintei Biserici, gem cu atât mai tare din cauza dezacordului vostru. Gândiți-vă, vă rog, cu ce fervoare a sfintei unități a ars când le-a spus filipenilor: „Dacă ar fi vreo mângâiere în Hristos, sau vreo mângâiere a iubirii, sau vreo părtășie a Duhului, sau vreo milă și vreo îndurare, împliniți-mi bucuria! Aveți aceeași simțăminte, aceeași dragoste, un simț, un gând” (Filipeni 2:1-2). Astfel, intenționând să vorbească despre unanimitate, a prefațat atâtea și asemenea investigații, și în investigare, și nu în îndeplinire, a arătat care ar fi meritul acestei virtuți. Dimpotrivă, cât de rău este discordia, arată el, zicându-le corintenilor: „Am aflat despre voi, frații mei, de la cei trimiși din Cloe, că aveți râvnă. Iată ce spun, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, eu al lui Apolo, eu al lui Chifa, eu al lui Hristos” (1 Corinteni 1:11-12). Cu ce intenție spune aceasta, aflăm dacă reflectăm la cuvintele mustrării care urmează: „Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi sau ați fost botezați în numele lui Pavel?” (1 Corinteni 1:13)? Așadar, frații mei, judecați, și, din moment ce, deși Dumnezeu a fost îndelung răbdător până acum, totuși ne clătinăm în incertitudinea cu privire la sfârșitul vieții noastre, atunci cântăriți cu atenție cum se face că frăția voastră nu se teme să provoace o astfel de ruptură în sfânta Biserică din cauza lui Teodor, când Pavel se temea chiar și să-și imagineze o astfel de ruptură din cauza lui însuși. De ce să nu ne amintim cuvintele fericitului Augustin despre păstrarea unității? El, vorbind despre un singur botez, l-a declarat drept pe mucenicul Ciprian, care a scris despre repetarea botezului,

pentru că, deși a greșit puțin în ceva, nu a rupt niciodată comuniunea cu întreaga Biserică. Prin urmare, este evident că trebuie să rămânem astfel în păstrarea sfințeniei; altfel, preaiubiților frați, dacă vă despărțiți de unitatea Bisericii, atunci ați pierdut orice merit al virtuții, chiar dacă ați avut dreptate, pentru că este scris: „Pace și sfințenie cu toți, afară de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).
Am spus mult, pentru că am și răspuns mult. Și deși ar fi fost posibil să citãm nenumărate mărturii de la Părinți, am citat foarte puțin: am dorit ca scrisoarea noastră să se limiteze în detaliu la o scurtă narațiune, pentru a nu plictisi cititorul. Un singur lucru, pe care l-am spus deja mai sus, nu vom obosi să-l repetăm și mai des: cu ajutorul lui Dumnezeu păstrăm credința sfântului Sinod de la Calcedon în toată integritatea ei, iar decretele sale, precum și pe cele ale primelor Sinoade din Efes, Constantinopol și Niceea, le-am păstrat până în ziua de azi intacte și le vom păstra chiar și până la moarte. Așadar, să nu vă feriți de comuniunea cu frații ortodocși credincioși, ca să nu se transforme în dovezi împotriva voastră, dacă neglijați să ascultați îndemnul prezent al vocii noastre. Și după cuvinte, ne îndreptăm către Domnul și, pe cât putem, cu lacrimi ne rugăm Lui ca să aducă la împlinire tot ceea ce vă spunem pentru restabilirea armoniei, prin mâna unei inspirații interioare în mințile voastre.
Fericitul Grigorie, în scrisoarea sa către Ioan, episcopul Constantinopolului, spune următoarele despre al cincilea conciliu 293 :
Întrucât „cu inima se crede dreptatea și cu gura se mărturisește spre mântuire” (Romani 10:10), mărturisesc că primesc și cinstesc atât cele patru cărți ale Sfintei Evanghelii, cât și cele patru sinoade, și anume cel de la Niceea, în care a fost respinsă învățătura nelegiuită a lui Arie, cel de la Constantinopol, în care a fost răsturnată eroarea lui Eunomie și Macedonie, primul din Efes, în care a fost condamnată impietatea lui Nestorie, și cel de la Calcedonia, în care a fost respinsă eroarea lui Eutihie și Dioscor, le țin cu toată cinstea, le păzesc cu cea mai deplină aprobare; pentru că pe ele, ca pe o piatră pătrată, se ridică zidirea sfintei credințe și stă modelul vieții și faptelor fiecăruia. Cel care nu ține de fermitatea lor, chiar dacă pare o piatră, totuși zace în afara zidirii. De asemenea, cinstesc al cincilea conciliu, în care este condamnată scrisoarea atribuită lui Ibas, plină de erori, iar Teodor, care împarte persoana Mijlocitorului lui Dumnezeu și al oamenilor în două ființe, este declarat că a căzut în perfidia impietății, precum și scrierile lui Teodoret, în care este mustrată credința fericitului Chiril, sunt respinse ca lucrări de insolență nechibzuită. Și toate persoanele pe care venerabilele concilii menționate mai sus le detestă, le detest și eu, iar pe cei pe care îi cinstesc, îi respect și eu. Întrucât au fost considerate prin consimțământ general, oricine crede că dezleagă ceea ce leagă sau că leagă ceea ce dezleagă, își face rău numai sieși, și nu lor. Prin urmare, oricine crede altfel, să fie anatema; dar oricine păstrează credința conciliilor menționate mai sus, pace de la Dumnezeu Tatăl în Hristos Isus, Fiul Său.
Aceeași scrisoare a sa către episcopii irlandezi despre cazul celor trei capitole 294 .
Am primit scrisoarea ta cu cea mai mare recunoștință; dar bucuria mea ar fi fost mult mai deplină dacă aș fi avut prilej să mă bucur de convertirea ta. Chiar primele rânduri ale scrisorii tale m-au informat că sufereai o persecuție severă. Dar dacă această persecuție este îndurată cu neînțelepciune, ea nu servește nicidecum mântuirii. Căci nimeni nu ar trebui să aștepte răsplată pentru vinovăție. Trebuie să știi, așa cum spune fericitul Ciprian, că nu pedeapsa este cea care îl face pe un martir, ci cauza ei. Dacă este așa, atunci este foarte nerezonabil să te bazezi, așa cum spui, pe slavă ca urmare a persecuției, prin care cu siguranță nu putem obține răsplătiri veșnice. Așadar, lasă integritatea credinței tale să-ți conducă în cele din urmă dragostea către mama care te-

a născut, către Biserică; nicio luptă a minților să nu te despartă de unitatea acordului, nicio opinie reînnoită să nu te abată de la calea cea dreaptă. La conciliul unde a fost în discuție problema celor trei capitole, este clar până la punctul evident că nimic nu a fost încălcat în chestiunea credinței sau schimbat în vreun fel; dar, după cum știi, problema de acolo era doar despre anumite persoane; dintre care unul, ale cărui scrieri s-au abătut în mod evident de la corectitudinea credinței catolice, a fost pe bună dreptate condamnat. Și ceea ce scrii, că în acea vreme Italia, dintre toate provinciile, a suferit cele mai multe nenorociri, nu ar trebui să-i iei vina, pentru că este scris: „Pe cine iubește Domnul, El îl pedepsește și pedepsește pe orice fiu pe care îl primește" (Evrei 12:6).). Și dacă a fost așa, așa cum spui, atunci de atunci Dumnezeu a iubit-o mai mult și a aprobat-o în toate privințele, pentru care a fost considerată vrednică să îndure bătaia Domnului ei. Și că nu a fost așa, așa cum încerci să afirmi în legătură cu ofensa ei, îndreaptă-ți atenția. După ce mereu memorabilul Vigilius a devenit papă în orașul domnitor, a publicat o opinie împotriva Theodorei, pe atunci Augusta, împotriva Acefalilor. Apoi Roma a fost supusă și capturată de dușmani. Rezultă oare că Acefalii au avut dreptate și au condamnat pe nedrept, dacă acest lucru s-a întâmplat după condamnarea lor? Să nu fie. Este nepotrivit pentru vreunul dintre voi să spună sau să admită în vreun fel acest lucru, nici pentru alții care sunt învățați misterele credinței catolice. După ce am aflat în sfârșit acest lucru, lăsați acest raționament în pace. Și pentru ca, în ceea ce privește cele trei capitole, să puteți, după ce ați lăsat deoparte îndoiala, să vă umpleți sufletele cu o satisfacție abundentă, am găsit util să vă trimit cartea pe care predecesorul meu de sfântă memorie, Papa Pelagius, a scris-o despre acest subiect. Și dacă tu, după ce ai abandonat lucrarea de a-ți apăra libertatea, dorești să citești această carte cu o inimă curată și vigilentă, atunci nădăjduiesc că îl vei urma în toate și te vei întoarce la unitatea noastră. Dar dacă, totuși, după ce ai citit această carte, vei dori să persisti în intențiile tale, atunci fără îndoială vei arăta prin aceasta că nu dai prioritate rațiunii, ci încăpățânării. De aceea, din compasiune, îndemn încă o dată la dragostea ta: ca integritatea credinței noastre în materia celor trei capitole să rămână, cu ajutorul lui Dumnezeu, neîntreruptă, din acest motiv tu, după ce ai lăsat deoparte mândria minții, întoarce-te cu totul mai repede la mama ta Biserica, care așteaptă și invită pe fiii ei, care, după cum știi, te așteaptă zilnic .
CUVÂNTUL preacuviosului Împărat Justinian, trimis lui Mina, preasfântul și binecuvântatul arhiepiscop al prosperului oraș și patriarh, împotriva nelegiuitului Origen și a opiniilor sale obscene 296 .
Întotdeauna am avut și încă avem o preocupare - să păzim în toate, fără prihană, credința creștină dreaptă și fără prihană și bunăstarea Preasfintei, Sobornicești și Apostolicei Biserici a lui Dumnezeu. Am făcut din aceasta prima dintre toate preocupările; și suntem încrezători că din acest motiv, în lumea aceasta, Dumnezeu ne-a dat și ne-a păstrat Împărăția și i-a supus pe vrăjmașii statului nostru și nădăjduim că din acest motiv, în veacul viitor, vom găsi milă înaintea bunătății Sale. Dacă vrăjmașul neamului omenesc caută neîncetat felurite ocazii în care încearcă să facă rău sufletelor omenești, dar dragostea lui Dumnezeu pentru omenire, zdrobind răutatea lui și denunțând pe potrivnici, nu îngăduie ca turma Sa să sufere rău sau să fie împrăștiată. Spunem aceasta pentru că ne-a venit în minte că unii care nu au frică de Dumnezeu în inimile lor și nu cunosc diferența dintre dogmele drepte, prin care oricine cunoaște adevărul este mântuit, părăsind dumnezeiasca Scriptură și sfinții părinți, pe care Biserica Catolică a lui Dumnezeu îi are ca învățători și prin care orice erezie a fost izgonită peste tot și credința ortodoxă a fost proclamată, îl apără pe Origen și învățătura sa, asemănătoare cu erorile păgânilor, arienilor și maniheilor, prin care a căzut în groapă. Cum pot fi numărați astfel de oameni printre creștini, apărând

un om care a încercat să transmită ceea ce credeau păgânii, maniheii, arienii și alți eretici, care mai întâi au îndrăznit să hulească sfânta și consubstanțială Treime, ca și cum Tatăl ar fi mai mare decât Fiul, Fiul mai mare decât Duhul Sfânt și Duhul Sfânt mai mare decât celelalte duhuri? El a adăugat la impietatea sa următoarele, spunând că nici Fiul nu-L poate vedea pe Tatăl, nici Duhul Sfânt pe Fiul și că Fiul și Duhul Sfânt sunt creaturi și că ceea ce suntem noi în raport cu Fiul, același lucru este Fiul în raport cu Tatăl. La blasfemiile sale a adăugat aceasta, în primul capitol al lucrării sale Despre Principii (Περὶ ἀρχῶν), unde spune literal: „În începutul inteligibil, Dumnezeu, prin propria Sa voință, a prevăzut un număr atât de mare de ființe intelectuale cu care se putea mulțumi; căci, trebuie spus, puterea lui Dumnezeu este limitată, căci sub pretextul laudei limitarea ei nu trebuie înlăturată; pentru că dacă puterea lui Dumnezeu ar fi infinită, atunci în mod necesar nu s-ar înțelege pe sine: căci ceea ce este infinit prin natură nu poate fi înțeles. De aceea, El a creat atât cât a putut cuprinde, avea la îndemână și conține sub providența Sa; și a pregătit și materia în cantitatea pe care a putut-o aranja și împodobi." Ce altă blasfemie împotriva lui Dumnezeu a putut rosti Origen decât aceasta?, care a inventat gradele în Sfânta Treime și, prin aceasta, vrea să introducă politeismul și afirmă monstruos că puterea lui Dumnezeu însuși este limitată? Fabula sa include și opinia, plină de toată impietatea, că toate genurile și speciile sunt coeterne cu Dumnezeu; și că ființele raționale care au păcătuit și prin aceasta și-au pierdut starea anterioară, după măsura păcatelor lor, sunt aruncate în trupuri pentru pedeapsă; și, după ce au fost purificate, sunt din nou ridicate la starea lor anterioară, complet eliberate de rău și de trupuri; și din nou a doua, a treia și de mai multe ori sunt aruncate în trupuri diferite pentru pedeapsă. El presupune că au existat și există lumi diferite, unele trecute, altele vor veni. Și cine este atât de nechibzuit încât, auzind acestea, să nu se îngrozească în mintea sa din cauza celei mai mari impietăți? Cine nu-l va detesta pe nebunul Origen , care a inventat și a expus în scris astfel de blasfemii împotriva lui Dumnezeu? Considerăm că este inutil să onorăm aceste blasfemii cu respingeri, deoarece sunt interzise de toți creștinii și au dovezi clare de impietate. Prin urmare, dacă toți ereticii, pentru pervertirea uneia sau alteia dogme, sunt alungați din Preasfânta Biserică și anatematizați împreună cu învățăturile lor, atunci care creștin va tolera ca Origen și scrierile sale rele să fie apărați - care a rostit atâtea blasfemii și a oferit aproape tuturor ereticilor atâta materie pentru distrugere și blasfemie, și de aceea a fost de mult timp anatematizat de sfinții părinți împreună cu învățătura sa criminală? Deși oricine este de acord că luptătorul împotriva lui Dumnezeu Origen a introdus ceva din învățătura cea dreaptă în scrierile sale rele (care se găsește și la alți eretici), aceasta nu îi aparține lui, ci sfintei Biserici a lui Dumnezeu; și a aranjat cu răutate chiar acest lucru pentru a-i înșela pe simpli. Crescut în mituri păgâne și dorind să le răspândească, s-a prefăcut că explică Scriptura divină, astfel încât, amestecând cu răutate învățătura sa obscenă cu monumentele Scripturii divine, să-și poată introduce eroarea păgână și maniheistă și frenezia ariană și să aibă ocazia să-i ademenească pe cei care nu înțelegeau cu exactitate Scriptura divină. Ce altceva a expus Origen, dacă nu învățătura lui Platon, care a răspândit nebunia păgână? Sau de la cine altcineva a împrumutat Arius și și-a preparat propria otravă? Nu el a inventat gradul sfintei și consubstanțialei Treimi pentru distrugerea sufletului său? Cum se deosebește el de maniheist, care spune că sufletele omenești sunt trimise în trupuri ca pedeapsă pentru păcate? Că ele au fost anterior minți și puteri sfinte, apoi au primit saturația contemplării lui Dumnezeu și s-au întors spre rău și, prin urmare, s-au răcit (ἀποψυγείσας) în dragostea lui Dumnezeu și de aceea au fost numite suflete, adică reci (ψυχὰς), și ca pedeapsă au fost îmbrăcate în trupuri. Și numai aceasta a fost suficientă pentru condamnarea sa

completă, pentru că aceasta este impietate păgână. Din ceea ce a spus Dumnezeu: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” (Gen. 1:26), se descoperă prin discursurile sale goale că numai trupul, fără suflet, a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar sufletul era cu totul preexistent și, după crearea trupului, a fost introdus sau turnat în el, ca într-un vas. Și, desigur, va fi necesar să spunem că Dumnezeu Însuși, creatorul omului, este un trup, deoarece El a creat trupul după chipul și asemănarea Sa. Cum poate atunci trupul să fie chipul celui netrupesc? Prin urmare, să nu fie creștinii de acord cu aceasta. Dacă, conform învățăturii blasfemice a lui Origen , sufletele au preexistat și au fost trimise în trupuri ca pedeapsă pentru păcatele lor, pentru ca acestea să se îndrepte și să-și vină în fire, atunci nu ar trebui să mai păcătuiască. Căci dacă trupul a fost dat sufletului ca pedeapsă pentru păcate, pentru ca prin rătăcirea sa să învețe să-L onoreze pe Dumnezeu, atunci cum îl ajută și îl ajută trupul să păcătuiască, ceea ce nu se întâmplă cu oamenii supuși pedepsei? Căci lanțurile, închisorile, cătușele și, pe scurt, toate acestea îi înfrânează pe cei ce sunt supuși pedepsei din cauza nelegiuirii și a păcatului. Iar lanțurile sunt impuse păcătosului nu ca un ajutor pentru el în păcat și nu pentru ca să păcătuiască și mai mult, ci pentru ca el, chinuit de lanțuri, să înceteze să mai păcătuiască. Așadar, este evident că sufletele sunt trimise în trupuri nu pentru a fi îndreptate de păcatele anterioare, deoarece acestea ciripesc, ci că Dumnezeu a creat simultan atât trupul, cât și sufletul, adică un om complet. Prin urmare, așteptăm o răsplată pentru ceea ce am făcut cu trupul, fie bine, fie rău. Acest lucru ne este transmis și de dumnezeiescul Apostol Pavel, spunând că „trebuie să ne înfățișăm toți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească după ce a făcut cu trupul, fie bine, fie rău” (2 Corinteni 5:10). De aceea, trebuie să luăm aminte la cuvintele apostolului: el nu a spus că cel judecat trebuie să primească (răsplata) pentru ceea ce a făcut înaintea trupului. Dar dacă un om este pedepsit de Judecătorul pământului sau i se acordă cinstea cuvenită doar pentru ceea ce a făcut cu trupul, iar păcatele săvârșite înainte de aceasta nu sunt deloc menționate, atunci este evident că sufletele nu există înainte de trupuri; căci dacă ar fi existat înainte, apostolul ar fi spus: precum trupul, așa și înainte de trup. Dar faptul că sufletele omenești sunt raționale și înțelepte este recunoscut de toți; acest lucru, credem noi, nu va fi negat nici măcar de apărătorii lui Origen.Cei care susțin opiniile lui Origen să spună: în ce stare se aflau sufletele lor și ce făceau înainte de a intra în trupuri, dacă, așa cum spun ei, existau înainte de trupuri? Căci dacă sufletele au existat dinainte, atunci trebuie să știe unde se aflau și cum au ajuns aici. Dar dacă nu pot spune aceasta, din moment ce nu este adevăr în asta, atunci este evident că spun fabule. Poate că vor spune că sufletele primesc capacitatea de a discerne și de a ști ce fac după ce intră în trupuri. Dar dacă spun aceasta, atunci, conform vorbelor lor deșarte, rezultă că trupul este mai onorabil decât sufletul, deoarece îi dă capacitatea de a fi rațional și rațional. Dar a spune asta ar fi o nebunie și o absurditate completă. De ce atunci, dacă, așa cum spun ei, sufletul a existat dinainte, are nevoie de instruire și educație, după ce a intrat în trup, încetul cu încetul avansează și ajunge la cele mai bune și mai desăvârșite? Căci dacă ar fi existat dinainte și ar fi știut ce este folositor, nu ar fi avut nevoie de nicio învățătură și, fiind unul care trăiește în cunoaștere, nu ar fi fost corectat prin studiu ; și dacă ar fi cunoscut piatra de poticnire, nu ar fi învățat ca unul care știa dinainte; dar dacă învață ca unul care nu știa, nu știa dinainte; și dacă nu știa dinainte, nu exista dinainte. Dar este evident că nu a existat dinainte; căci autorul existenței noastre este singurul Dumnezeu, care ne-a creat din nimic și, după ce ne-a creat, ne mântuiește prin harul Său, atunci când ne dovedim vrednici și capabili de aceasta. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” (Geneza

1:26), le-a creat pe amândouă în același timp, adică a format trupul și a creat un suflet rațional și inteligent. Astfel, Dumnezeu a format trupul și a creat sufletul în același timp, creând astfel un om complet; Căci nici trupul fără suflet, nici sufletul fără trup nu constituie omul. Dacă sufletul a preexistat, așa cum învață în mod fals Origen , atunci de ce a spus preasfântul profet Zaharia: „Cel care creează duhul omului în el” (Zaharia 12:1)? Căci dacă sufletul a preexistat, atunci era necesar să se spună: „Cel care toarnă într-un vas sau trimite în el duhul omului”; dar acum, spunând: „Cel care creează ” (profetul) arată că atât trupul, cât și sufletul, care nu existau anterior, Dumnezeu le-a creat prin propria Sa putere și har. Și că omul, așa cum s-a spus, a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și a fost considerat vrednic de inspirație divină, aceasta arată că sufletul a fost creat nu numai rațional și inteligent, ci și nemuritor, pentru a putea domni peste toate făpturile de pe pământ. Același lucru este înțeles și prin ceea ce a spus Grigore Teologul despre suflet., că este de la Dumnezeu și divin și a fost părtaș la cea mai înaltă bunăstare: nu cum spun unii visători, că sufletul are o esență divină, ci astfel încât a fost creat prin inspirația lui Dumnezeu și a primit de la El darul de a fi rațional și rațional și nemuritor, și să nu moară împreună cu trupul, precum animalele mute, ci să fie prin har părtaș la cea mai înaltă bunăstare, adică la nemurire. Sfântul Ioan, Patriarhul Constantinopolului, mărturisește și el despre ei în al unsprezecelea cuvânt despre creație, unde vorbește astfel: „Și am suflat în nările lui suflare de viață și omul s-a făcut un suflet viu” (Gen. 2, 7). Aici unii oameni nebuni, duși de propriile lor considerații, negândind nimic într-un mod dumnezeiesc, neacordând atenție nici măcar adaptabilității expresiilor (ale Scripturii), îndrăznesc să spună că sufletul a venit la ființă din esența lui Dumnezeu. O, nebunie! „O, nebunie!” 298 ! Iată ce spune acest părinte despre ceea ce a fost propus. Și iată ce a spus Dumnezeu despre toate celelalte făpturi de pe pământ: „să fie” și: „să scoată pământul” și: „a fost” ; dar despre om El spune: „Să facem om” și nu numai: „să facem” , ci și: „după chipul și asemănarea Noastră” și: „luând țărâna «din pământ» , cu mâinile Sale a format pe om și a suflat în nările lui suflare de viață și omul s-a făcut un suflet viu” (Gen. 1:3, 24-26, 2:7). Deci, din aceasta se poate vedea că Dumnezeu l-a făcut pe om mai onorabil decât toate celelalte făpturi de pe pământ; căci El a creat toate celelalte prin cuvânt: «El a vorbit și au fost făcute» , dar omul, după cum se spune, L-a creat cu mâinile Sale, după dumnezeiasca Scriptură; și, mai mult, tot ce a creat El pe pământ a supus omului, creat în ziua a șasea, pentru ca el însuși, fiind sub puterea Creatorului, să domnească peste toate făpturile pământești deja create și pregătite pentru el. Sfântul Grigorie Teologul ne învață acest lucru , în omilia sa pentru Săptămâna Nouă, spunând: „de aceea, prima, a doua, a treia și așa mai departe sunt numărate printre zile până în ziua a șaptea, care dă odihnă de fapte, și prin aceste zile toate lucrurile create sunt împărțite, aduse într-o structură după legi inefabile și nu produse instantaneu de Cuvântul atotputernic, pentru care a gândi sau a rosti înseamnă deja a îndeplini fapta. Dacă ultimul care a apărut în lume a fost un om cinstit prin lucrarea și chipul lui Dumnezeu, atunci acest lucru nu este deloc surprinzător: căci pentru el, ca și pentru un rege, era necesar să pregătească o locuință împărătească și abia apoi să aducă regele în ea însoțit de toate făpturile” 299. Așadar, dacă, conform învățăturii lui Grigorie Teologul, omul a apărut ultimul și, în plus, onorat prin lucrarea și chipul lui Dumnezeu, și totul i-a fost pregătit de Dumnezeu, și pentru el, ca pentru un rege, i-a fost pregătită dinainte o locuință împărătească și astfel a fost introdus de Dumnezeu deja înconjurat de toată lumea, atunci cum spun nebunii ca Origen că, chipurile, pentru păcate sufletele sunt trimise în trupuri care au existat mai înainte și trebuie să poarte pedeapsa pentru păcatele anterioare? Dimpotrivă, Sfântul Grigore spune că omul a apărut în lume ultimul și a fost onorat de Dumnezeu

să domnească peste tot ce este pe pământ: ceea ce, desigur, servește ca dovadă nu a pedepsei, ci, dimpotrivă, a providenței și a binefacerii. În acord cu Grigorie Teologul, Sfântul Ioan, Patriarhul Constantinopolului, ne învață în al unsprezecelea cuvânt despre creație, unde spune: „Dar poate cineva va spune: de ce atunci, dacă sufletul este mai presus de trup, sunt create mai întâi cele inferioare, și apoi cele superioare și cele mai importante? Nu vedeți, iubiților, că același lucru s-a întâmplat și cu (restul) creației? Cerul și pământul, soarele și luna și toate celelalte (lucruri neînsuflețite), precum și animalele iraționale, au fost create mai întâi, iar după toate acestea, omul, care urma să aibă stăpânire peste toate aceste creaturi. Tot așa și în crearea omului însuși, apare mai întâi trupul, și apoi ființa cea mai excelentă, sufletul. După cum animalele mute, care trebuiau să fie utile în slujba omului, sunt create înaintea omului, pentru ca cel care urma să le folosească să aibă slujba pregătită: tot așa și trupul este creat înaintea sufletului, pentru ca atunci când, conform inefabilului „Prin înțelepciunea lui Dumnezeu, va fi creat sufletul, să-i fie posibil să-și arate activitatea prin mișcarea trupului” 300. Și aceasta este suficient pentru a le arăta ascultătorilor că spunem același lucru ca și sfinții părinți, care resping complet preexistența sufletelor. Dar, pe lângă aceasta, Sfânta Scriptură spune despre Adam și Eva: „Și i-a binecuvântat Dumnezeu, zicând: Creșteți și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l” (Geneza 1:28). Cum atunci, dacă sufletele au existat înaintea trupurilor, ceea ce, conform mitologiei lor, a existat înainte, ar fi roditor și s-ar înmulți prin poruncă divină? Și cum ar putea Dumnezeu să binecuvânteze sufletele care au căzut deja în păcate, astfel încât să fie roditoare și să se înmulțească? Căci sufletele care au păcătuit sunt mai vrednice de condamnare decât de binecuvântare. De asemenea, dacă sufletele ar fi existat înainte și, conform mitologiei lui Origen „ erau într-un alt grad, atunci de ce l-a creat Dumnezeu doar pe Adam? Era atunci doar sufletul lui Adam păcătos și, prin urmare, Dumnezeu a creat doar trupul? Căci dacă înainte de acel timp existau alte suflete, atunci era necesar să se creeze alte trupuri care să primească aceste suflete. Și cum a fost sufletul, după ei, care a păcătuit și a fost trimis în trup pentru pedeapsă, pus de Domnul în raiul dulcеții? Căci dacă ar fi fost trimis în trup pentru pedeapsă, nu ar fi fost pus în raiul dulcеții, ci într-un loc de chin. Dar Dumnezeu l-a iubit atât de mult pe om, creat de El după toată creația, încât chiar și după ce a încălcat porunca dată lui de Dumnezeu și după ce a fost izgonit din rai pentru aceasta, când neamul omenesc a început să se înmulțească și păcatele au început să se înmulțească, pentru că gândurile oamenilor erau mai dispuse să se încline spre cel mai rău, Dumnezeu, în bunătatea Sa, nu Și-a disprețuit propria creație, ci l-a corectat în felurite moduri, pe care le relatează Sfintele Scripturi. Și întrucât în cele mai grele boli avem nevoie de o vindecare mai mare, Însuși Cuvântul Unul-Născut al lui Dumnezeu, Cel, adică una dintre Persoanele Sfintei Treimi, în dragostea Sa pentru omenire, S-a făcut om, rămânând Dumnezeu, fără a schimba ființa Sa divină într-una umană și fără a transforma ființa Sa umană într-una divină: El este unul și același în ambele firi, necontopit și inseparabil de cunoscut. Căci, rămânând ceea ce era, S-a făcut ceea ce nu era; primind în trupul Său moartea la care eram supuși ca urmare a condamnării pentru o crimă, ne-a eliberat de moartea veșnică, „S-a făcut pârga celor adormiți, Cel întâi născut a înviat din morți” (1 Cor. 15, 20 ; Col. 1, 18), „ne-a înviat și ne -a așezat în locurile cerești” (Efeseni 2, 6), așa cum ne învață tradiția apostolică. Căci, deși firea omenească a fost la început lipsită de rai din cauza neascultării, totuși, după cum se spune, Unul-Născut Fiul al lui Dumnezeu „pentru marea Lui dragoste cu care ne-a iubit” (Efeseni 2, 4), unind firea noastră cu Sine în mod nedespărțit în ipostas, în pântecele Sfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, ne-a socotit vrednici de un har mai mare, dăruindu-ne împărăția

cerurilor. Sfântul Ioan, Patriarhul Constantinopolului, mărturisește și el acest lucru în predica sa despre înălțare, unde spune astfel: „noi, care am fost găsiți nevrednici de pământ, suntem acum înălțați la cer; fiind nevrednici să avem chiar și puterea cea mai joasă, am ajuns la cea mai înaltă împărăție, ne-am suit mai presus de ceruri, am primit tronul împărătesc. Și firea din care heruvimii păzeau raiul, acum stă ea însăși deasupra heruvimilor". Așadar, se dovedește că sufletele nu existau mai înainte în cer și apoi, păcătuind, nu erau trimise în trupuri pentru pedeapsă, așa cum spune Origen nebunește., ci dimpotrivă, întreaga fire a omului, adică trupul și sufletul, fiind create pe pământ, prin bunătatea nemăsurată a lui Dumnezeu, este vrednică de împărăția cerească, astfel încât oamenii care păzesc și împlinesc porunca lui Dumnezeu sunt vrednici de comuniunea cu îngerii din ceruri, pe care suntem datori să-i imităm pe pământ mărturisindu-L pe Dumnezeu. Căci Dumnezeu, care a voit, după dragostea Sa nespusă față de omenire, ca precum în cer puterile sfinte să-L slăvească, așa și pe pământ oamenii să-L slăvească, a creat omul, un alt înger pământesc, pentru ca totul să fie plin de slava lui Dumnezeu: și de aceea Domnul, învățând cum (oamenii) trebuie să se roage, spune: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ" (Matei 6, 9-10).
În conformitate cu cele spuse, Sfântul Grigorie Teologul învață și el în predica sa de Sfintele Paște, unde spune astfel: „Dorind să arate și aceasta, Cuvântul artistic creează o ființă vie în care ambele sunt aduse în unitate, adică firea nevăzută și cea văzută, creează, zic, omul; și luând trupul din substanța deja creată și punând viață din Sine (care în cuvântul lui Dumnezeu este cunoscută sub numele de suflet și chip al lui Dumnezeu), creează, ca să zic așa, o a doua lume, mare în micime; pune pe pământ un alt înger, compus din naturi diferite, un închinător, un spectator al creației vizibile, o taină a creației contemplată de minte, un rege peste ceea ce este pe pământ, supus împărăției cerești." 301 Ascultați deci: acest părinte, spunând că Dumnezeu a creat omul din amândouă, a adăugat că Dumnezeu a luat trupul din substanța deja creată; Însă în ceea ce privește sufletul, el nu a spus nici că ar fi existat înainte, nici că s-ar fi născut dintr-o ființă existentă anterior, ci (a spus el) că Dumnezeu a pus din Sine însuși viața, în care rațiunea vede un suflet rațional și chipul lui Dumnezeu. Iar cuvintele acestui părinte, că Dumnezeu l-a făcut pe om rege pe pământ, supus împărăției cerești, răstoarnă opinia că sufletele sunt trimise în trupuri pentru pedeapsă; pentru că a domni pe pământ și a fi singur sub împărăția lui Dumnezeu nu este o pedeapsă, ci un mare dar al lui Dumnezeu.
În același timp, considerăm necesar să le spunem celor care afirmă preexistența că, dacă sufletele ar exista cu adevărat înaintea trupurilor, ar ști și ar ține minte ce au făcut înainte de a intra în trupurile lor, așa cum după moarte știu și sunt conștienți de ce au făcut în trupurile lor. Să dovedim chiar din cuvintele Evangheliei că sufletul, după ce părăsește această viață, știe ce a făcut. Astfel, Domnul și Mântuitorul nostru Hristos, în Evanghelia după Luca, în parabola lui Lazăr și a bogatului, spune următoarele: „Un om bogat era îmbrăcat în purpură și in subțire și se bucura toată ziua de lumină. Era însă un cerșetor, numit Lazăr, care zăcea înaintea porților lui și se umfla, și dorea să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; dar chiar și câinii, care veneau, îi lingeau umflăturile. Și a murit cerșetorul, și îngerii l-au dus în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul și l-au îngropat. Și în Locuința Morților, cel ce era în chinuri, și-a ridicat ochii și a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și a strigat: „Părinte Avraame, ai milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci eu sufăr în flacăra aceasta." Și Avraam a zis: „Fiule, adu-ți aminte cum ai primit bunele tale în viața ta, și Lazăr și relele; dar acum el este mângâiat aici, iar tu suferi." Și peste toate Între noi și voi este

o prăpastie mare, încât cei ce vor să treacă de aici la voi nu vor putea, nici cei ce vor să treacă de acolo la noi. „Și a zis: Te rog, dar, părinte, să-l trimiți la casa tatălui meu, căci am cinci frați, ca să le mărturisească, ca să nu vină și ei în locul acesta de chin” (Luca 16:19-28). Așadar, să se rușineze și apărătorii lui Origen de cuvintele Sfintei Evanghelii. Căci dacă ar fi existat suflete înainte de trupuri, atunci ar ști ce au făcut înainte de trupurile lor, așa cum după plecarea lor din această viață își amintesc ce au făcut prin trup. Învățăm aceasta din cuvintele Sfintei Evanghelii.
Și că sfinții părinți, urmând Scriptura inspirată, au condamnat această învățătură împreună cu Origen , care a rostit astfel de fabule, am arătat deja clar din cuvintele sfinților părinți înșiși; vom dovedi acest lucru nu mai puțin prin mărturiile ulterioare ale sfinților părinți. Și mai întâi, în confirmarea acestor cuvinte ale noastre, vom cita mărturia Sfântului Petru, fost episcop al Alexandriei și martir.
Sfântul Petru, episcop și mucenic al marelui oraș Alexandria, din primul cuvânt spune că sufletul nu a existat dinainte și, păcătuind, nu a fost trimis în trup pentru aceasta. „Ne-am gândit să propunem ceva despre primul om, creat din pământ, pământesc, cu scopul de a dovedi că a fost creat unul și același în același timp, deși în special uneori se spune despre omul dinăuntru și cel dinăuntru. Căci, deși, conform învățăturii mântuitoare, Cel ce a creat pe cel dinăuntru a creat și pe cel dinăuntru, totuși într-un singur timp și într-un singur timp, adică în aceeași zi când Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul și asemănarea Noastră» (Gen. 1:26), astfel încât din aceasta este evident că (omul) nu a venit la ființă din unirea, cum ar fi, a altceva care a existat dinainte și a venit din alt loc. Căci dacă a existat o unire, atunci de ce a fost necesar să se descrie ceea ce fusese deja creat?” Și puțin mai târziu: „Astfel nu este îngăduit ca sufletele să fi păcătuit în rai înaintea trupurilor lor, întrucât nu au existat deloc înaintea trupurilor lor. Această învățătură aparține filosofiei elene, care este străină și necunoscută celor care vor să trăiască cu evlavie în Hristos.”
Din învățătura sa secretă, pe care a compus-o pentru Biserică, pregătindu-se să primească coroana martiriului: „De aceea, vă îndemn, fiți veghetori; căci veți fi din nou prigoniți. Știți câte pericole au îndurat tatăl meu, care m-a crescut, și episcopul Teonas, căruia i-am succedat tronului, din partea celor nebunește devotați idolilor și, oh, dacă numai - un mod de viață; - și marele Dionisie, care s-a ascuns dintr-un loc în altul când Sabellius l-a prigonit. Și ce să spun despre fericiții episcopi Heraclie și Demetrius? Ce încercări au îndurat din partea nebunului Origen , care a semănat propriile sale schisme în Biserică, care până în ziua de azi stârnesc tulburări în ea?”
Așadar, cine dintre cei sănătoși la minte se poate opune celor spuse sfântul mucenic și episcop al Alexandriei Petru împotriva lui Origen ? El, primind fapta bună pentru Hristos, nu numai că l-a denunțat pe Origen și învățătura sa nelegiuită, dar a mărturisit și că sfinții părinți care au fost înaintea lui au suferit multe încercări din cauza nebuniei sale.
Iar Sfântul Atanasie, tot un fost episcop al Alexandriei, într-un discurs despre viața fericitului Antonie, a spus următoarele: „Cum îndrăzniți să râdeți de noi, care spunem că Hristos a apărut ca om, când voi înșivă, aducând sufletul din cer, afirmați că acesta rătăcește și cade din bolta cerească în trup?” 302. Cei care ascultă să fie atenți la faptul că Sfântul Atanasie îi contrazice în mod clar pe cei care spun că mintea a existat mai înainte și din ea a venit sufletul, care a păcătuit și a căzut din bolta cerească în trup.
Același Sfânt Atanasie din al doilea cuvânt împotriva arienilor: „toată creația vizibilă a fost creată în șase zile: și în prima a fost creată lumina, pe care Dumnezeu a numit-o zi; în a doua a fost creat firmamentul; în a treia Dumnezeu, adunând apele într-una, a descoperit uscatul și a produs pe el felurite roade; în a patra A creat soarele și luna și

toată oștirea stelelor; în a cincea A creat animalele din mare și din văzduh; în a șasea A creat animale cu patru picioare care trăiesc pe pământ și, în final, omul, alcătuit dintr-un suflet și un trup rațional. „Lucrurile Lui nevăzute de la crearea lumii se văd lămurit, fiind înțelese prin lucrurile făcute” (Romani 1:20). Și lumina nu este același lucru cu noaptea; soarele nu este același lucru cu luna; animalele mute nu sunt același lucru cu un om rațional; îngerii nu sunt același lucru cu tronurile și tronurile nu sunt același lucru cu puterile. Dimpotrivă, deși toate sunt făpturi, totuși, fiecare lucru creat după felul său în esența sa „este al său, așa cum era”. „creat, așa este și rămâne” 303.
Și Sfântul Atanasie transmite, de asemenea, că după toate făpturile Dumnezeu l-a creat pe om, alcătuit dintr-un trup și un suflet rațional și rațional. Căci nu a spus că după toate făpturile a fost creat trupul, pentru ca sufletul preexistent să poată intra în el, ci a spus că după toate făpturile a fost creat omul, alcătuit dintr-un suflet rațional și un trup, arătând prin aceasta că Dumnezeu a creat pe amândouă împreună, adică trupul și sufletul.
Și întrucât printre celelalte blasfemii ale lui Origen se numără și aceasta, că sufletul Domnului a preexistat și Dumnezeu Cuvântul s-a unit cu el înainte de întruparea din Fecioară: atunci, respingând astfel de vorbe deșarte, același Sfânt Atanasie în Epistola către Epictet spune următoarele: „Toți cei care cred că trupul din Maria a fost înainte de Maria și că Cuvântul a avut vreun suflet omenesc înainte de ea și a fost întotdeauna cu ea înainte de venirea sa”, să se judece singuri cu dreptate . 304 Așadar, dacă, după cuvintele Sfântului Atanasie, sufletul Domnului nostru Iisus Hristos, care în toate s-a făcut asemenea nouă, afară de păcat, nu a existat înainte de venirea sa în trup, atunci ce nebunie este să spui că alte suflete omenești au existat înainte de trupuri!
Să-l ascultăm și pe Sfântul Vasile, care într-o omilie despre cuvintele: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu” (Ioan 1, 1), spune aceasta: „Luați seama să nu vă amăgiți de asemănarea cuvântului. Căci cum ar putea fi cuvântul omenesc la început, când omul a primit deja începutul ființei? Înainte de om erau fiarele, înainte de om erau vitele, toate târâtoarele, tot ce trăiește pe uscat și în apă, păsările cerului, stelele, soarele, luna, plantele, semințele, pământul, marea, cerul.” 305 Aici sfântul părinte ne convinge limpede să nu ne lăsăm duși de fabulele lui Origen despre preexistența sufletelor; căci nu ne învață că la început a existat cuvântul omenesc, adică sufletul, ci strigă deschis că existența omului este ultima dintre toate creațiile lui Dumnezeu. Deci, dacă toate făpturile au apărut înaintea omului, atunci cum au preexistat sufletele? Căci Sfântul Părinte a spus că totul a fost creat nu înaintea trupului, ci înaintea omului, care este alcătuit din suflet și trup. Și din aceasta este evident că amândouă au fost create împreună.
De asemenea, Sfântul Grigorie de Nyssa , în tratatul său despre om, spune: „Poate că nu este dincolo de scopul lucrării pe care o avem înainte să investigăm care este subiectul nedumeririi în biserici cu privire la suflet și trup. Unii dintre cei care au trăit înaintea noastră, și anume cei care s-au angajat în doctrina principiilor, au decis să afirme că sufletele, asemenea unor societăți, există prin ele însele conform unor decrete speciale; și există pentru ele exemple de viciu și virtute; iar sufletul, rămânând în bine, rămâne neatașat de trup; dar dacă se îndepărtează de comuniunea cu binele și are o înclinație spre această viață, în acel caz este unit cu trupul. Alții, însă, aderând la ordinea descrisă de Moise în constituția omului, spun că sufletul este al doilea ca timp după trup. Întrucât Dumnezeu „a luat mai întâi țărână din pământ” (Geneza 2:7)), l-au creat pe om și apoi l-au animat prin respirație; apoi, pe această bază, dovedesc că trupul este preferabil sufletului, care a intrat în trupul creat anterior.” Și puțin mai departe: „Apărătorii primei învățături, care afirmă că sufletele, înainte de viața în trup, au un alt mod de viață, în opinia mea, încă aderă la învățăturile fabuloase păgâne

despre transmigrarea sufletului dintr-un corp în altul. Căci, dacă cineva examinează cu atenție, atunci va descoperi în mod necesar că învățătura lor tinde spre ceea ce, după cum spun ei, a spus unul dintre înțelepții lor despre sine, și anume: «Am fost bărbat, apoi am îmbrăcat trup de femeie, am zburat cu păsările, am fost plantă, am trăit cu animalele acvatice». Și, în opinia mea, cel care afirmă astfel de lucruri despre sine nu s-a abătut mult de la adevăr. Căci o astfel de doctrină, că un suflet a intrat în atâtea trupuri, este cu adevărat demnă de strigătul unor broaște și ciocănițe, sau de mutismul peștilor, sau de insensibilitatea plantelor. Cauza unei astfel de absurdități este ideea că sufletele preexistă. Căci începutul unei astfel de doctrine, deschizând calea raționamentului către ceea ce este cel mai apropiat și imediat următor, duce succesiv la astfel de nonsensuri. Dacă sufletul este distras de vreun viciu de la calea vieții superioare, după ce a gustat odată (cum se spune) viața trupească, devine om; iar viața în trup, în comparație cu cea veșnică și necorporală, este fără îndoială recunoscută ca fiind mai pătimașă: atunci sufletul într-o astfel de viață, în care există mai multe ocazii de păcat, devine absolut necesar mai vicios și mai înclinat spre patimi decât era înainte. Patima sufletului uman este asemănarea cu cea a celui mut. Sufletul care a asimilat aceasta trece în natura unei bestii și, odată ce a intrat pe calea viciului, chiar și într-o stare de mut nu încetează niciodată să meargă mai departe în rău. Căci încetarea răului este deja începutul străduinței spre virtute, iar animalele mute nu au virtute. Prin urmare, sufletul se va schimba în mod necesar întotdeauna în rău, trecând continuu într-o stare din ce în ce mai dezonorantă și căutând întotdeauna o poziție mai rea decât cea în care se află. Însă, așa cum senzualul este inferior raționalului, tot așa căderea din senzual devine insensibilitate. Ajunși în acest punct, raționamentul lor, deși se învârte în afara adevărului, deduce totuși absurditatea din absurditate cu o anumită consecvență. Însă învățătura fabuloasă dedusă din aceasta este deja compusă din concepte incoerente. Căci consecvența strictă indică corupția sufletului. Sufletul, odată ce a început să se strecoare în viața superioară, nu se va putea opri la niciun grad de viciu, ci, prin înclinație spre pasiuni, va trece de la starea verbală la cea mută; și de aici va ajunge la insensibilitatea plantelor; și de insensibil este într-un fel aproape neînsuflețitul; și după aceasta urmează inexistentul. Și astfel, prin secvență strictă, sufletul va deveni complet inexistent pentru ei. Prin urmare, din nou, din necesitate, nu va mai fi posibil ca acesta să se întoarcă la mai bine. Între timp, ei ridică sufletul de la o plantă la un om; și prin aceasta arată,că viața plantelor este preferabilă unei vieți netrupești. Căci s-a dovedit că intrarea sufletului în ceva mai rău, așa cum este natural, îl va coborî mai jos. Și mai jos decât o natură insensibilă este cea neînsuflețită, în care începutul învățăturii lor coboară constant sufletul. Și cât de neplăcut le este acest lucru; fie să întemnițeze pentru totdeauna sufletul în insensibilitate, fie, dacă vor să-l ridice de aici la viața umană, să demonstreze (așa cum s-a spus) că viața arboricolă este preferabilă primei stări, deoarece în ea a avut loc căderea în viciu, în timp ce în prima are loc întoarcerea la virtute. Prin urmare, învățătura pare să nu aibă nici început, nici sfârșit, conform căreia sufletele, înainte de viața în trup, trăiesc singure, și căci viciile sunt unite cu trupurile.” 306. Astfel, învățătura acestui părinte este evidentă: respinge învățătura despre existența sufletelor înaintea trupurilor.

Să-l ascultăm și pe Sfântul Teofil, episcopul Alexandriei, care într-un cuvânt scris unor călugări care țineau la gândurile lui Origen , spune așa: „Și astfel episcopul Sfintei Biserici a Romei, Anastasie, care pentru isprăvile sale îndelungate a devenit un conducător vestit al unui popor glorios, îl anatematizează pe Origen și pe alți eretici ca noi, iar după el urmează întregul sobor al fericiților episcopi ai Apusului, care au primit hotărârea Bisericii Alexandrine împotriva acestui om nelegiuit.”

Din scrisoarea sa către drepții care locuiau în Skete, referitoare la cei nemulțumiți de condamnarea învățăturii lui Origen: „Unii au îndrăznit să spună că Origen este un învățător al Bisericii. Ar trebui să fim îngăduitori cu ei? Dacă Origen este un învățător al Bisericii, atunci arienii, eunomienii și grecii argumentează bine: unii învață blasfemii despre Fiul și despre Duhul Sfânt, în timp ce alții, fiind nelegiuiți ca ei, râd de învierea morților." Așadar, din cele spuse este clar că cine urmează pe sfinții părinți nu se rătăcește și, de asemenea, că oamenii cu aceeași gândire ai lui Origen urmează erorii păgâne și nebuniei ariane.
De asemenea, Sfântul Chiril, episcopul Alexandriei, într-o scrisoare către călugării care locuiau în Foue, vorbește astfel împotriva celor care nu recunosc învierea trupurilor: „Așadar, spun ei că unii dintre voi neagă învierea trupurilor omenești, dar aceasta face parte din mărturisirea noastră, pe care o rostim atunci când ne apropiem de botezul mântuitor. Căci, rostind mărturisirea credinței, adăugăm că credem și în învierea trupului. Dar dacă respingem aceasta și nu credem că Hristos a înviat din morți pentru a ne învia împreună cu Sine, atunci avem o credință șovăielnică și, părăsind calea împărătească, umblăm pe o cale strâmbă. Și o astfel de impietate este rodul nebuniei lui Origen , pe care părinții noștri l-au condamnat și l-au anatematizat ca fiind pervertit adevărul; căci nu a gândit ca un creștin, ci urmând prostiile păgânilor, a căzut în eroare. Iată începutul ei. afecțiuni. Căci spune că sufletele au existat înaintea trupurilor și din faptele sfinților au fost duse în pofte rele și s-au îndepărtat de Dumnezeu și pentru aceasta El le-a condamnat și le-a făcut trup, și sunt în carne și oase, ca într-o închisoare."
Din scrisoarea sa către călugării care locuiau în Fouge: „ Biserica , urmând Scriptura inspirată, nu admite că sufletul a existat înaintea trupurilor și a păcătuit înaintea lor. Căci cum ar putea păcătui dacă nu a existat? Noi însă afirmăm că Creatorul a toate a creat trupul din pământ și l-a însuflețit cu un suflet rațional. Aceasta este originea omului." Și puțin mai departe: „că sufletul omului nu este condamnat și nu este trimis în lumea aceasta, cum se spune, pentru păcatele săvârșite anterior, asigură înțeleptul Pavel, care scrie: «Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca fiecare să primească după ce a făcut cu trupul, fie bine, fie rău» (2 Corinteni 5:10). De ce spune că se va descoperi doar ceea ce se face cu trupul și nu menționează deloc ceea ce s-a făcut înainte de trup, dacă știa că sufletul exista mai înainte și a păcătuit mai înainte? Dar dacă suntem supuși judecății doar pentru ceea ce am făcut în trup, atunci este evident că nu avem niciun păcat săvârșit de noi înainte de trup; căci sufletul omului nu exista deloc înainte de el. Mai mult, puterea Scripturilor lui Zacoma ne convinge pe deplin de aceasta. Dacă, așa cum spune Origen cel rătăcit , sufletul a primit trupul în loc de pedeapsă, ca răsplată pentru păcatele săvârșite anterior, atunci din ce motiv legea i-a amenințat pe păcătoși cu moartea? Căci ar fi fost mai bine ca drepții să moară, ca să fie răi eliberați de lanțurile pedepsei și pentru ca criminalii să trăiască, pentru a putea suferi pedeapsa fără a fi eliberați de lanțuri."
Din scrisoarea conciliară, compusă de episcopii Egiptului și Alexandriei, împotriva învățăturii lui Origen : „Așadar, acest Origen, despre care se vorbește, a devenit, ca să zicem așa, o urâciune a pustiirii în mijlocul adevăratei Biserici; fiind hirotonit preot de mâna legitimă și singura adevărată, el a avut doar simpla demnitate de preot, așa cum tâlharul și trădătorul Iuda a avut demnitatea de apostol. Căci atunci când a început să rostească discursuri blasfemiatoare, atunci fericitul Heraclie, care era episcop pe atunci și devotat adevărului, ca agricultor și viticultor al câmpului Bisericii, l-a smuls, ca pe niște buruieni rele, din mijlocul pâinii bune." Și puțin mai departe: „Și astfel, căzând din cer pe pământ, ca fulgerul și suflând, asemenea tatălui său diavolul, o mânie mare și puternică împotriva adevărului, a navigat într-o țară numită Palestina și

a rămas în metropola Cezareea; apoi, dezvăluindu-și complet fața de orice văl și, asemenea unui pește, pe care unii îl numesc sepie, vărsând otrava întunecată și neagră a vieții, care îi dădea plăcere, și-a expus acolo învățătura în scris și, asemenea unui cârciumar evreu, sub pretextul binelui, a amestecat dulcele cu amarul. Căci ce spune acest artist rău și nebun? A existat, spune el, un suflet „înainte de trup și a preexistat în cer. Acolo, spune el, a păcătuit și a fost pus sub pază, adică trimis în trup, pentru purificare, spune el, și pentru ispășirea păcatelor pe care le-a săvârșit în cer. „Mai întâi, aici cel mai nelegiuit Origen spune fabule pure și vrea să poarte război împotriva adevărului." Și puțin mai departe: „dacă sufletul ar fi existat dinainte în cer și ar fi păcătuit acolo mai înainte, așa cum a spus nebunul și luptătorul cu Dumnezeu Origen, atunci cel mai sfânt profet ar fi trebuit să spună nu așa: «și creează duhul omului în el» (Zaharia 12:1), ci mai degrabă așa: scufundând sau, poate, trimițând duhul omului în el. Acum, nespunând asta, ci: «creează în el », el demască acest lup feroce, îmbrăcat pe dinafară în blană de oaie, pentru o înșelăciune distructivă. Căci el, ca și cum ar fi fost aruncat din cer și bine cunoscând rânduielile de acolo, spune că sufletul nu numai că a existat mai înainte, ci a și păcătuit mai înainte."
Astfel, atât Dumnezeiasca Scriptură, cât și cuvintele Sfinților Părinți au dovedit că prostiile ereticilor despre preexistența sufletelor nu sunt de acord nici cu adevărata credință creștină, nici cu bunul simț.
De altfel, nebunia lui Origen este evidentă și din faptul că spune că cerul, soarele, luna, stelele și apele care sunt deasupra cerului sunt însuflețite și sunt un fel de forțe raționale. Dar acest lucru este clar respins de Sfântul Vasile în al treilea discurs despre Hexaemeron; El vorbește astfel împotriva învățăturii lui Origen : „Dar trebuie să spunem un cuvânt despre apele împărțite celor din Biserică care, sub pretextul aplicării și al reflecțiilor înalte, au recurs la alegorii, afirmând că prin ape, în sens figurat, se înțeleg puteri spirituale și netrupești și că deasupra, deasupra firmamentului, sunt puterile perfecte, iar dedesubt, în locurile de deasupra pământului, umplute cu cea mai grosieră materie, sunt reținute puterile malefice 307. Prin urmare, raționează ei, chiar și apele, „care sunt deasupra cerurilor" (Psalmul 148:4), Îl laudă pe Dumnezeu, adică puterile bune, conform purității suveranului din ele, sunt vrednice să aducă laude cuvenite Creatorului. Dar apele, care sunt sub ceruri, sunt duhuri rele, care au căzut de la înălțimea lor naturală în adâncurile corupției; și ele, ca fiind neliniștite și rebele, agitate de furtuni ale pasiunilor, sunt numite mare, din cauza schimbătitudinii și inconstanței mișcărilor voinței. Respingând învățături precum interpretarea viselor și fabulele despre „Bătrâne, vom înțelege apa ca apă și vom accepta împărțirea făcută de firmament în conformitate cu motivul menționat mai sus. Deși apele, „care sunt mai înalte decât cerurile", sunt uneori incluse în glorificarea comună a Stăpânului tuturor ; totuși, pe această bază nu le recunoaștem ca o natură rațională. Căci „cerurile" sunt neînsuflețite când „vestesc slava lui Dumnezeu, iar firmamentul" nu este un animal înzestrat cu simțire când „vestește lucrarea mâinilor Lui" (Psalmul 18:2) . 308" Origen , care fusese lipsit de harul lui Dumnezeu și alungat din sfânta Biserică a lui Dumnezeu, și la poporul său cu aceeași gândire; căci nu a spus: „Trebuie să spunem celor ce sunt în Biserică", ci: „celor ce sunt din Biserică"; prin cuvântul „noi" el i-a desemnat pe cei care aparțin Bisericii, iar prin cuvintele „pe cei care sunt ai Bisericii", pe cei care s-au îndepărtat de ea.
Nelegiuitul Origen avea o singură preocupare - să susțină eroarea elenică și să semene neghină în sufletele celor slabi. De aceea vom adăuga învățătura ridicolă pe care a exprimat-o cu privire la învierea oamenilor din morți. El a spus că trupurile oamenilor la înviere se vor ridica sferice. O, nebunia și ignoranța acestui interpret nebun al învățăturilor eline! Orbindu-și mintea și încercând să amestece fabulele cu credința

creștină, a vrut să ridiculizeze însăși nădejdea creștinilor și mântuirea, adică învierea promisă nouă, fără a cinsti nici măcar învierea Domnului. Căci Domnul, „înviind din morți și fiind pârga celor morți” (1 Corinteni 15:20), S-a arătat ucenicilor și le-a arătat rănile de pe mâini și picioare și rana din coastă; și a mâncat după înviere, nu pentru că avea nevoie de hrană, ci pentru a dovedi prin aceasta natura trupului înviat. Și, de asemenea, când Domnul S-a înălțat la cer, îngerul le-a zis ucenicilor: „Acest Isus, care S-a înălțat de la voi la cer, va veni tot așa, cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1:11). Dacă, așa cum ne învață Origen cu nebunie , trupul Domnului era sferic, atunci cum ar fi putut El să arate ulcerele de pe mâini și picioare și rana din coastă? Cum ar fi putut El să mănânce și cum L-ar fi putut recunoaște ucenicii Săi? De asemenea, cum ar putea cineva să recunoască trupurile sfinților care au înviat din morminte după învierea Domnului și s-au arătat în sfânta cetate, dacă nu s-ar fi arătat în aceeași formă ca în viață? Astfel, nefiind întemeiat pe stânca credinței, ci scuipând astfel de blasfemii și mult mai grave, nelegiuitul Origen , așa cum era de așteptat să se întâmple, s-a lepădat de Hristos în timpul martiriului său și s-a închinat politeismului elin pe care îl introdusese. Și aceasta s-a întâmplat prin voia providenței lui Dumnezeu, cu scopul ca el să nu fie socotit mucenic în Biserică și ca prin aceasta să nu se facă rău turmei lui Hristos. Căci dacă și acum unii, știind căderea lui, țin la învățătura lui, atunci cum nu i-ar apăra învățătura dacă el s-ar fi făcut mucenic și Părinte, fără să se închine la idoli și murind mucenic? Niciun zelos al adevărului nu se depărtează de Dumnezeu și nu este părăsit de El, precum spune dumnezeiasca Scriptură: „Priviți la neamurile de demult și vedeți cine a crezut în Domnul și s-a rușinat” (Sir 2, 10), sau cine s-a nădăjduit în Domnul și Domnul L-a disprețuit? Și nelegiuitul Origen nu numai că și-a expus hulele pentru sine, ci i-a și condus pe mulți alții în rătăcirea lui prin scrierile sale, încât următoarele cuvinte ale sfântului Apostol Pavel i se aplică perfect: „Și ale unora au adus mai dinainte păcatele unora la judecată, iar ale altora au urmat” (1 Timotei 5, 24).Căci eroarea sa, trecând succesiv de la un suflet slab la altul, produce faptul că păcatele comise inițial de el se repetă și după el. Urmăritorii lui Origen , ca și cum învățătura sa nelegiuită despre preexistența sufletelor și blasfemiile la adresa Sfintei Treimi nu ar fi fost de ajuns: călăuziți de înțelegerea pervertită a cuvintelor sale, au adăugat la eroarea lor părerea că chinurile tuturor oamenilor nelegiuiți și chiar ale demonilor nu sunt veșnice și că cei nelegiuiți și demonii se vor întoarce la starea lor primitivă. Vorbind astfel, ei le dau oamenilor un motiv să fie neglijenți în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, îi abat de la calea cea strâmtă și îngustă și îi obligă să rătăcească pe calea cea largă și spațioasă. Merg complet împotriva cuvintelor marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care învață în Sfânta Evanghelie că, precum cei răi „se duc în chinurile veșnice ”, așa și „cei drepți în viața veșnică” (Matei 25, 46); Și iarăși celor de la dreapta le spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”, iar celor de la stânga le spune: „Duceți-vă de la Mine , blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25:34, 41). Așadar, când Domnul a vestit lămurit în Sfânta Evanghelie că atât chinul, cât și Împărăția sunt veșnice, este evident că urmașii lui Origen pun fabulele sale mai presus de cuvintele Domnului; și de aici se descoperă nebunia lor. Căci dacă cineva, dus de vorbele sale deșarte, recunoaște că chinul are un sfârșit, atunci trebuie neapărat să recunoască că și viața veșnică făgăduită celor drepți are un sfârșit; pentru că veșnicia este făgăduită în mod egal amândurora. Și dacă atât chinul, cât și fericirea au un sfârșit, atunci de ce S-a întrupat Domnul nostru Iisus Hristos? De ce răstignirea, și moartea, și mormântul, și învierea Domnului? Ce folos va avea pentru cei care au luptat lupta cea bună și au suferit pentru Hristos, dacă și demonii și cei răi, prin

restaurare, ajung la aceeași stare ca sfinții? Dar aceasta să se întoarcă asupra celor ce spun astfel de fabule; căci cuvintele lui Hristos rămân neclintite atât în sufletele credincioșilor, cât și în însăși adevărul faptelor.
Cei care justifică învățătura nelegiuită a lui Origen , evitând argumentele puternice îndreptate împotriva lor și dorind să le acopere eroarea, smulg fragmentar unele ziceri de la Sfinții Părinți și, reinterpretându-le după propria lor înțelegere, le adaptează propriei lor boli. La fel fac și cu dumnezeiești Scripturi. Dar vom arăta chiar de la Sfinții Părinți că aceste metode ale lor sunt zadarnice. Astfel, Sfântul Grigorie Teologul în cuvântul său apologetic spune următoarele: „dar pentru noi, când suntem în pericol de a pierde mântuirea unui suflet binecuvântat și nemuritor, care va fi veșnic fie pedepsit pentru viciu, fie glorificat pentru virtute, ce ispravă ne așteaptă și ce informații sunt necesare” 309. Și în alt loc: „ce scuză falsă, ce probabilitate viclean născocită, ce calomnie împotriva adevărului va înșela instanțele și va perverti curtea dreaptă, unde fiecare pune totul pe cântar - atât fapta, cât și cuvântul, cât și gândul, unde răul este cântărit cu binele, astfel încât ceea ce depășește va avea mâna superioară, iar cu ceea ce este mai mare, să se ia în considerare verdictul, după care este imposibil să se transfere cazul la o altă instanță, să se găsească un judecător mai înalt, nici să se justifice cu fapte noi, nici să se ia untdelemn pentru candelele stinse de la fecioarele înțelepte sau de la cei care vând (Matei 25, 10-11), după care pocăința bogaților, preocupați de îndreptarea rudelor, nu ajută și nu se dă timp pentru o schimbare a vieții? Dimpotrivă, această judecată va fi singura, finală, cumplită și chiar mai dreaptă decât cumplită, sau, mai bine zis, cumplită pentru că este dreaptă. Atunci se vor așeza tronurile, Cel Îmbătrânit de Zile va ședea, cărțile se vor deschide, va curge râul de foc (Dan. 7:9-10), lumina și întunericul pregătite se vor arăta înaintea ochilor: „și vor ieși cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții ”, care este acum ascunsă în Hristos, dar se va descoperi împreună cu El la sfârșit (Col. 3:3-4), „și cei ce au făcut rele spre învierea judecății” (Ioan 5:29), prin care cuvântul care îi judecă i-a condamnat pe cei ce nu mai cred. Și primii vor moșteni lumina inefabilă și contemplarea sfintei și împărăteștii Treimi, care va lumina atunci mai clar și mai pur și se va uni complet cu întreaga minte (în care numai pun Împărăția cerurilor); iar soarta celui de-al doilea, pe lângă orice altceva, va fi chinul, sau, mai corect spus, mai presus de toate - respingerea lui Dumnezeu și rușinea conștiinței, care nu va avea nicio îndurare. sfârșit" 310 .
Vasile, episcopul Cezareei Capadociei, din cartea sa de reguli: „Întrebare. Dacă unul «va fi bătut mult », iar altul «puțin» (Luca 12:47-48); atunci de ce spun unii că nu există sfârșit al chinului? Răspuns. Ceea ce în unele locuri ale Scripturii inspirate se spune aparent reciproc și pe ascuns, este clarificat prin ceea ce se spune deschis în alte locuri. Și Domnul spune uneori hotărât că «aceștia se vor duce în chinurile veșnice» (Matei 25:46), apoi îi trimite pe alții «în focul veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui» (Matei 25:41), iar în alt loc îi numește «Gheena cea aprinsă » și adaugă: «unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge» (Marcu 9:47-48), și chiar în vechime a prezis despre unii prin profet că «viermele lor nu se va termina și focul lor nu se va stinge» (Isaia 66:24): prin urmare, dacă cu un număr atât de mare de mărturii similare găsite în Multe locuri din Scriptura inspirată, multe încă, ca și cum ar fi uitat toate aceste ziceri și definiții ale Domnului, își promit un sfârșit al chinurilor, pentru a îndrăzni să păcătuiască mai liber; atunci aceasta, desigur, este una dintre vicleșugurile diavolului. Căci dacă va exista vreodată un sfârșit al chinurilor veșnice, atunci viața veșnică, fără îndoială, trebuie să aibă un sfârșit. Și dacă nu îndrăznim să ne gândim la aceasta despre viață, atunci ce motiv există să presupunem un sfârșit al chinurilor veșnice? Atât chinul, cât și viața primesc în egală măsură un singur cuvânt: veșnic. Se

spune: „aceștia se vor duce în chinurile veșnice, iar cei drepți în viața veșnică” (Matei 25:46) 311. De la cuvântul său îndemnător la botez: „pentru plăcerea trecătoare a păcatului sunt chinuit nemuritor, pentru plăcerea firii pământești sunt dat acum focului” 312 .
Sfântul Ioan, Episcopul Constantinopolului, din prima sa scrisoare către monahul Teodor: „cugetează neîncetat asupra acestui lucru și asupra râului de foc: căci «un râu de foc curgea înaintea lui» (Daniel 7:10). Cel ce este dat acestui foc nu poate conta pe sfârșitul chinurilor. Și plăcerile indecente ale acestei vieți nu sunt diferite de umbre și vise. Căci senzația de plăcere se termină înainte de a se termina păcatul, iar chinurile pentru păcate nu vor avea sfârșit.” Din comentariul său la prima epistolă către Corinteni: „De aceea trebuie să facem o cercetare nu mică, ci despre lucrurile care sunt foarte necesare. Toți oamenii încearcă să afle dacă va exista un sfârșit al focului Gheenei. Că nu va avea sfârșit pentru el, Hristos a arătat, zicând: «focul lor nu se va stinge și viermele lor nu va muri» (Marcu 9:46); iar Pavel, arătând că focul Gheenei este fără sfârșit, spune că păcătoșii «vor primi chinuri, pierzare veșnică» (2 Tesaloniceni 1:9)”.
Așadar, dacă atât Dumnezeiasca Scriptură, cât și Sfinții Părinți ne învață clar că nu va exista sfârșit al chinurilor celor răi și al demonilor pe care îi adoră, atunci la ce fel de restaurare visează adepții lui Origen când chinurile sunt nesfârșite? Căci Sfânta Biserică a lui Hristos, așa cum vestește viața veșnică și fără sfârșit celor drepți, tot așa vestește chinuri nesfârșite celor răi. Aceasta este întreaga idee. Și am considerat necesar să citățm doar puțin din ceea ce s-a spus în Dumnezeiasca Scriptură și de Sfinții Părinți, pentru a demasca impietatea origeniștilor.
Dorind să îndepărtăm orice ispită din Preasfânta Biserică, astfel încât să nu rămână niciun viciu în ea, și urmând dumnezeiasca Scriptură și scrierile sfinților părinți, care l-au respins atât pe Origen însuși , cât și învățătura lui vătămătoare și nelegiuită și, pe bună dreptate, l-au supus pe el și învățătura lui anatemei, trimitem această scrisoare noastră spre fericirea ta, cu care te rugăm cu stăruință să-i aduni pe toți cei mai sfinți episcopi și preaiubiții stareți ai cinstitelor mănăstiri de aici, din acest oraș domnesc, și să aranjezi astfel încât toți să-l anatemizeze hotărât pe menționatul Origen cel nelegiuit și luptător cu Dumnezeu , numit Adamant, care a fost preot al preasfintei biserici din Alexandria, și învățătura lui vătămătoare și nelegiuită și toate capitolele citate mai jos; și te rugăm, de asemenea, să trimiți copii ale acesteia, ceea ce se va face de fericirea ta în această privință, tuturor celor mai sfinți episcopi și stareți ai cinstitelor mănăstiri, astfel încât și ei, cu propria lor semnătură, să-l anatemizeze pe Origen și învățătura lui vătămătoare, împreună cu toți ereticii care se găsesc. În cele din urmă, vă rugăm să nu hirotoniți episcopi sau să nu numiți stareți de mănăstiri altfel decât dacă mai întâi, împreună cu toți ceilalți eretici care sunt de obicei anatematizați în cărțile publicate, adică împreună cu Sabellius, Arius, Apollinaris, Nestorie, Eutyches, Dioscorus, Timotheus Aelurus, Petru Mongus, Antimus al Trebizondei, Teodosie al Alexandriei, Petru fost al Antiohiei, Petru al Apameei și Sever, fost al Antiohiei, îl anatematizează și pe menționatul Origen, care suferă de nebunie elenică și ariană și de învățătura lui pernicioasă și impie. Este necesar să declarăm tuturor că absolut nimeni nu ar trebui să îndrăznească să apere acest eretic și expunerile sale, ci fiecare ar trebui să-i urască din tot sufletul și din tot gândul, să se îndepărteze de ei și să-i anatematizeze, ca fiind străini de tradiția creștină și aducători de mare rău sufletelor oamenilor de rând.
Am scris aceleași lucruri nu numai sfinției voastre, ci și preasfințitului și binecuvântatului papă al Romei antice și patriarhului Vigilius și tuturor celorlalți preasfinți episcopi și patriarhi, adică celor din Alexandria, Antiohia și Ierusalim,

pentru ca și ei să se ocupe de această chestiune și de sfârșitul acestor necazuri. Dorind ca toți creștinii să știe că ceea ce a scris Origen este complet străin de adevărata credință creștină, am hotărât să citãm aici literalmente o mică parte din numeroasele și incomensurabilele sale blasfemii. Ele sunt prezentate astfel:
Că Fiul este mai mic decât Tatăl și Duhul este mai mic decât Fiul: din capitolul al treilea al primei cărți: despre principii.
„Dumnezeu și Tatăl, care cuprinde totul, pătrunde în fiecare dintre ființe, comunicând fiecăreia propria existență; El are una inferioară: astfel, după Tatăl, Fiul, care ajunge doar la ființele raționale, este al doilea după Tatăl. Și mai mic este Duhul Sfânt, care acționează numai asupra sfinților. Așadar, puterea Tatălui este mai mare decât puterea Fiului și a Duhului Sfânt, iar puterea Fiului este mai mare decât puterea Duhului Sfânt și, din nou, puterea Duhului Sfânt este mult mai mare decât puterea tuturor celorlalte ființe sfinte.” 313
Că puterea lui Dumnezeu Tatăl este limitată: din capitolul al nouălea al cărții a doua.
„Trebuie spus că și puterea lui Dumnezeu este limitată, iar această limitare nu trebuie ascunsă sub pretextul glorificării lui Dumnezeu.” Și puțin mai departe: „căci El a creat atât cât a putut cuprinde cu mâinile Sale, să țină în puterea Sa și să-Și îndrume providența; așa cum a creat atâta materie câtă a putut să o împodobească.” 314
Același, din a patra carte.
„Nimeni să nu se simtă ofensat de cuvântul acesta dacă punem limite puterii lui Dumnezeu. Căci este imposibil prin natura însăși să cuprindă infinitul. Dar dacă ceea ce Dumnezeu însuși conține are limite, atunci trebuie să existe în mod necesar o limită până la care se extinde ceea ce are limite.”
Că Fiul este o creație și creat: din aceeași carte a patra.
„Acest Fiu, născut prin voia Tatălui, fiind chipul Dumnezeului nevăzut, strălucirea slavei Sale și chipul persoanei Sale, întâiul născut din toată făptura, creația, înțelepciunea .” Căci însăși înțelepciunea spune: „Domnul M-a zidit ca începutul căilor Sale, pentru lucrările Sale” (Coloseni 1:15 ; Evrei 1:3 ; 2 Corinteni 5:17 ; Prov. 8:22).” 315
Că Tatăl Îl conține pe Fiul împreună cu alte creaturi, iar Tatăl este în toate mai mare decât Fiul și invizibil pentru El: din aceeași carte a patra „Despre începuturi”.
„Dacă Tatăl conține toate lucrurile, iar Fiul este inclus în toate lucrurile, atunci este evident că El îl conține și pe Fiul. Dacă altcineva întreabă: este oare același lucru să-L cunoști pe Dumnezeu de la Sine însuși și să-L cunoști de la Unul-Născut, atunci se va dovedi că ceea ce se spune este adevărat în toate privințele: « Tatăl, care M-a trimis, este mai mare decât Mine» (Ioan 10:29, 14:28). Prin urmare, în materie de cunoaștere, Tatăl este cunoscut mai clar și mai perfect de la Sine însuși decât de la Fiu.” 316
Din al doilea capitol al aceleiași prime cărți.
„De aceea, noi, care am fost creați după chipul și asemănarea Lui, avem în Fiul prototipul, ca să spunem așa, adevărul tuturor chipurilor bune care sunt în noi. Iar Fiul este pentru Tatăl, care este adevărul, ceea ce suntem noi pentru El.”
Același lucru, din capitolul al treisprezecelea al aceleiași cărți.
„Așadar, cred că ar fi bine să spunem despre Mântuitor că El este chipul bunătății lui Dumnezeu, dar nu bunătatea însăși: desigur, Fiul este bun, dar nu pur și simplu bun. Fiind chipul Dumnezeului nevăzut, El este, prin urmare, Dumnezeu, dar nu Dumnezeul despre care Hristos Însuși spune: «ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat» (Ioan 17:3); așa cum El este chipul bunătății, dar nu ca Tatăl, care este întotdeauna bun.” 317

Că, numind pe Fiul și pe Duhul Sfânt creație, i-a numărat printre alte creaturi și, de aceea, i-a numit ființe slujitoare: din capitolul al patrulea al primei cărți „Despre principii”.
„Așadar, că toate lucrurile, afară de Tatăl și Dumnezeul a toate, au fost create, suntem convinși de aceasta din același raționament.” Și puțin mai târziu: „iudeul a spus că cei doi serafimi cu șase aripi din Isaia, strigând unul către altul și zicând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor» (Isaia 6:3), sunt Singurul Născut al lui Dumnezeu și al Duhului Sfânt. Dar noi credem că în cântarea lui Habacuc, în cuvintele: «în mijlocul a două făpturi vii vei fi cunoscut» (Habacuc 3:2), se spune despre Hristos și Duhul Sfânt.”
Din capitolul al șaselea al celei de-a doua cărți, „Despre principii”, unde Domnul este numit un om simplu.
„De aceea și omul a devenit al lui Hristos, realizând aceasta prin virtuțile sale, așa cum mărturisește profetul, zicând: «Ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea: de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, Te-a uns cu untdelemnul bucuriei mai mult decât pe tovarășii tăi» (Ps. 44:8). Era necesar ca cel care nu este în niciun fel separat de Unul-Născut să coexiste cu Unul-Născut și să fie glorificat împreună cu El” 318 .
Că creaturile sunt coeterne cu Dumnezeu: din capitolul al doilea al primei cărți „Despre principii”.
„Cum nu este absurd ca Dumnezeu, care nu avea niciuna dintre proprietățile sale, să aibă mai târziu una? Și din moment ce nu a existat niciun moment în care El să nu fie Atotputernic, rezultă că a existat întotdeauna ceea ce face ca El să fie Atotputernic; și a existat întotdeauna ceva subordonat Lui, având-L ca Stăpân. ” 319
Din același capitol.
„Toate genurile și speciile au existat dintotdeauna; cineva ar putea spune altfel despre singularul în număr. Totuși, în ambele cazuri este clar că Dumnezeu nu a început să creeze, ca și cum ar fi fost odată inactiv.”
Despre preexistența sufletelor: din capitolul al șaselea al primei cărți din „Despre principii”.
„Din vina celor care nu se supraveghează constant, există căderi, uneori mai rapide, alteori mai lente și pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, astfel încât judecata divină, din acest motiv, proporționează pedeapsa vrednică a fiecăruia, în funcție de motivele mai bune sau mai rele ale fiecăruia. Unii vor primi în dispensația viitoare a lumii demnitatea îngerilor, sau puterea autorității, sau puterea asupra unora, sau un tron asupra supușilor, sau stăpânirea asupra sclavilor. Alții, care nu au căzut complet, vor avea mijlocire și ajutor, așa cum am spus. Și astfel, mai ales de la cei care sunt sub principii, puteri, tronuri și stăpâniri, poate că într-o zi rasa umană va fi așezată la locul ei într-o singură lume. ” 320
Din același capitol: că dacă demonii se schimbă în bine, într-o zi vor completa umanitatea.
„De asemenea, cred că omenirea ar putea fi într-o zi completată de cei supuși principiilor și puterilor malefice și conducătorilor mondiali din fiecare lume sau de (ființe) raționale ale unei lumi care vor accepta mai repede beneficiul și vor dori să se schimbe” 321 .
Despre căderea ființelor superioare în trup.
„Așadar, dacă lumea este extrem de diversă și conține ființe atât de diverse, înzestrate cu rațiune, atunci ce altceva ar trebui numită cauza acestei diversități, dacă nu diversitatea căderii ființelor, care au căzut de la unitate în moduri diferite? Și sufletul a ales odată viața acvatică” 322 .
Din capitolul al doilea (al optulea) al primei cărți despre principii.

„Sufletul care se îndepărtează de bine și primește o înclinație spre rău și rămâne în el mult timp, dacă nu se întoarce, cade în iraționalitate și, ca urmare a răului, coboară la nivelul animalității.” Și puțin mai departe: „a ales ceea ce este caracteristic iraționalului și, ca să spunem așa, viața acvatică și, poate, ca pedeapsă pentru un grad mai mare de cădere în rău, s-a îmbrăcat în corpul acvatic al unui animal irațional similar . ” 323

Din același capitol (II, 3): că va avea loc o depunere completă a cadavrelor.

„Când ceea ce este supus lui Hristos este în cele din urmă supus lui Dumnezeu (1 Corinteni 15), atunci toți își vor lepăda trupurile; și cred că atunci vor deveni nimic; natura trupurilor poate fi restaurată a doua oară dacă ființele raționale cad din nou.” 324

Din capitolul al șaselea al celei de-a treia cărți: cam la fel.

„Se spune despre Dumnezeu că El va fi totul în toți; dar, așa cum nu putem părăsi complet răul, tot așa Dumnezeu nu este totul în toți, nici în ceea ce este irațional, astfel încât Dumnezeu nu ar fi în rău, și în animalele iraționale, nici în ceea ce este lipsit de suflet, astfel încât Dumnezeu nu ar fi nici în aceasta, când El va fi totul, și astfel nici în ceea ce este trupesc, deoarece trupurile prin natura lor sunt lipsite de suflet.” 325

Din capitolul opt al celei de-a doua cărți despre principii.

„Din prăbușirea și răcirea (ψύξιν) față de viața proprie spiritului, a apărut sufletul (ψυχὴ) existent acum, care se poate întoarce la ceea ce a fost la început. Cred că acest lucru este exprimat în cuvintele profetului: «Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta» (Psalmul 114:6-7), pentru ca să devină în întregime minte. Astfel, mintea a devenit suflet, iar sufletul îndreptat devine minte.” 326

Din același capitol: cam la fel.

„Precum Mântuitorul a venit să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10), iar acest lucru pierdut, fiind mântuit, nu mai este pierdut: tot așa și sufletul pe care El a venit să-l mântuiască, ca ceva pierdut, deși nu este încă un suflet mântuit, nu este pierdut. De asemenea, trebuie menționat: precum ceea ce era pierdut odată nu era pierdut și va fi un timp când nu se va mai pierde: tot așa sufletul nu a fost niciodată un suflet și nu va mai fi niciodată un suflet.” 327

Din a patra carte.

„Este necesar (să recunoaștem) că natura corporală nu exista înainte, ci că există din când în când (la intervale de timp), datorită anumitor căderi ale ființelor raționale care au nevoie de trupuri; după corectarea completă, trupurile vor fi din nou distruse. Și așa trebuie să fie întotdeauna.” 328

Din capitolul al șaptelea al primei cărți: soarele, luna și stelele sunt animate.

„Faptul că sufletul soarelui este mai vechi decât îmbrăcămintea sa în trup se poate deduce din comparația dintre om și soare; dar cred că acest lucru se poate dovedi și din Sfânta Scriptură” 329 .

Din același capitol.

„Este mai bine să plecăm și să fim cu Hristos, mult mai bine” (Filipeni 1:23). Cred că și soarele ar spune: este mai bine să plecăm și să fim cu Hristos, căci aceasta este mult mai bine. Totuși, Pavel (spune): „dar a rămâne în trup este mai de trebuință, pentru voi” (Filipeni 1:24). Și soarele (ar spune): dar a rămâne în acest trup ceresc este mult mai de trebuință, pentru descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Același lucru trebuie spus și despre lună și despre celelalte lumini” 330 .

Din cartea a patra: că Hristos trebuie răstignit pentru demoni și de multe ori în secolele viitoare.

„Dacă cineva pune o întrebare despre suferință, această întrebare poate părea îndrăzneață dacă privește regiunile cerești. Totuși, dacă există impuritate spirituală în regiunile cerești, atunci ne putem teme să-L recunoaștem pe Cel Răstignit aici pentru distrugerea a ceea ce El a distrus prin suferință? Astfel, admițând asemănarea aici, nu ne temem să o recunoaștem și în odihnă [și acolo] chiar și până în veșnicie” 331 .
Din aceeași carte.
„Cine, în mințile lui, ar pretinde că a existat o primă, o a doua și o a treia zi, precum și o seară și o dimineață, fără soare și stele?” 332 ?
Când toate acestea stau așa și când blasfemiile lui Origen sunt evidente pentru toată lumea , este potrivit să-l anatemăm astfel:
1) Oricine spune sau crede că sufletele omenești au existat dinainte, că au fost anterior minți și puteri sfinte, s-au bucurat de plinătatea contemplării divine și apoi s-au îndreptat spre lucruri mai rele și prin aceasta s-au răcit (ἀπαψυγεὶσας) în dragostea pentru Dumnezeu, motiv pentru care sunt numite suflete (ψυχὰς) și au fost trimise în trupuri ca pedeapsă, să fie anatema.
2) Oricine spune sau crede că sufletul Domnului a existat mai dinainte și s-a unit cu Dumnezeu Cuvântul înainte de întruparea și nașterea Sa din Fecioară, să fie anatema.
3) Oricine spune sau crede că trupul Domnului nostru Iisus Hristos a fost mai întâi format în pântecele Sfintei Fecioare și apoi Dumnezeu Cuvântul și sufletul care exista deja mai înainte s-au unit cu el, să fie anatema.
4) Oricine spune sau crede că Cuvântul lui Dumnezeu a fost asemănat cu toate rândurile cerești, a fost un heruvim cu heruvimii, un serafim cu serafimii și a fost asemănat cu toate puterile superioare în general, să fie anatema.
5) Oricine spune sau crede că trupurile omenești vor învia la înviere ca sfere și nu mărturisește că vom învia în forma corectă, să fie anatema.
6) Oricine spune că cerul, soarele, luna, stelele, apele care sunt deasupra cerului sunt ființe însuflețite și niște forțe rațional-materiale, să fie anatema.
7) Oricine spune sau crede că Domnul Hristos va fi răstignit în veacul viitor atât pentru demoni, cât și pentru oameni, să fie anatema.
8) Oricine spune sau crede că puterea lui Dumnezeu este limitată sau că El a creat atât cât a putut cuprinde, să fie anatema.
9) Oricine spune sau crede că pedeapsa demonilor și a oamenilor răi este trecătoare și că după un timp va avea sfârșit, sau că va exista o restaurare a demonilor și a oamenilor răi după aceea, să fie anatema.
10) Anatema și lui Origen , numit Adamantin, care a expus aceasta, împreună cu învățătura sa impie, obscenă și criminală, și oricui are aceste gânduri, le apără sau îndrăznește în vreun fel să le repete.
Scrisoarea împăratului Justinian către Sfântul Sinod despre Origen și asociații săi 333 .
Preocuparea noastră a fost și este să protejăm pacea sfintei și apostolice Biserici a lui Dumnezeu, așa cum cere dreptatea, și să condamnăm tot ceea ce este în vreun fel contrar credinței ortodoxe.
Prin urmare, când am aflat că existau anumiți călugări în Ierusalim care învățau și urmau erorile nelegiuite ale lui Pitogora, Platon și Origen Adamantul, am considerat potrivit să le acordăm atenție și investigație, ca nu cumva să distrugă în cele din urmă mulți cu lingușirea lor elenă și maniheistă. Căci ei spun (ca să menționăm doar câțiva dintre mulți) că puterile intelectuale sunt fără număr și fără nume, așa cum toate ființele raționale sunt una prin identitatea naturii și a activității și prin puterea în Dumnezeu Cuvântul, care purcede din unire și cunoaștere; căci ele, primind aceeași podoabă a iubirii și contemplării divine, prin schimbarea lor în rău, au fost îmbrăcate

în corpuri mai grosiere sau mai subtile și au primit nume, și astfel au luat ființă puterile cerești și ministeriale; că chiar și soarele, luna și stelele, aparținând aceleiași unități a ființelor raționale, prin convertirea lor în rău, au devenit ceea ce sunt acum; că acele ființe raționale în care gradul divin superior de iubire s-a răcit (ἀποψυγέντα) se numesc suflete (ψυχὰς) și sunt închise în corpuri mai grosiere, cum ar fi al nostru; că ființele care au ajuns la limita gradului extrem de rău s-au îmbrăcat în corpuri reci (ψυχροῖς) și întunecate și au devenit și sunt numite demoni, și că de la starea angelică există o trecere la starea sufletească, de la cea sufletească la cea demonică și umană; că din întreaga unitate a ființelor raționale doar o minte a rămas neclintită și neschimbătoare în iubirea și contemplarea divină, care a devenit Hristos regele, Dumnezeu și om. (De asemenea, ei afirmă) că va exista o distrugere completă a trupurilor, că mai întâi Domnul își va părăsi trupul, apoi toate celelalte; și că toate se vor întoarce din nou la unitate și vor deveni minți, așa cum erau în preexistență; de unde este clar că însuși diavolul și ceilalți demoni, precum și oamenii răi și fără de Dumnezeu, împreună cu oamenii divini, purtători de Dumnezeu și puterile cerești, vor fi readuși la aceeași unitate; că vor avea aceeași unire cu Dumnezeu pe care o are Hristos și pe care o aveau și ei în preexistență, că prin urmare Hristos nu diferă deloc de alte ființe raționale, nici în esență, nici în cunoaștere, nici în putere, nici în acțiune. Pitogora a numit începutul tuturor lucrurilor unul (μονά_ζ); pe de altă parte, Pitogora și Platon au recunoscut un fel de adunare a sufletelor netrupești și au spus că atunci când cad în vreun păcat, sunt trimise în trupuri ca pedeapsă. Din acest motiv, Platon a numit trupul legături (δέμας) și un mormânt (σῆμα)), deoarece sufletul din el este, ca să zic așa, legat și îngropat. Apoi a vorbit și despre judecata și pedeapsa viitoare a sufletelor: sufletul celui care, cu filosofia, se dăruiește pederastiei și unei vieți fără de lege, va suferi pedeapsa timp de trei mii de ani și, astfel, după ce a căpătat aripi, în al trei mii-lea an va fi eliberat și se va despărți de trup; restul, la sfârșitul acestei vieți, unii vor coborî în curtea subterană pentru a fi judecați și împreună vor da socoteală, iar alții se vor înălța într-un loc ceresc și după judecată vor fi judecați cu vrednicie, în funcție de cum au trăit. Este ușor de înțeles absurditatea acestei învățături. Căci cine i-a povestit despre aceste perioade și mii de ani și că, după trecerea a mii de ani, fiecare suflet se va duce la locul său? Iar concluzia din toate acestea ar fi indecentă de exprimat chiar și cel mai depravat (om), cu atât mai puțin un astfel de filosof; Căci i-a unit pe cei care au dus o viață de puritate până la sfârșit cu cei fără de lege și cu pederaștii și a recunoscut că amândoi se vor bucura de aceleași binecuvântări. Așadar, Pitogora, Platon, Plotin și adepții lor, așa cum am spus, recunoscând în unanimitate sufletele ca fiind nemuritoare, au spus că acestea există înainte de trupuri și că există o lume separată a sufletelor, că cei care au căzut din ele sunt trimiși în trupuri și în așa fel încât sufletele leneșilor în măgari, sufletele tâlharilor în lupi, sufletele celor vicleni în vulpi, sufletele voluptuoșilor în cai. Dar Biserica , învățată de dumnezeiești Scripturi, susține că sufletul a fost creat odată cu trupul și nu că unul a fost creat înainte și celălalt după, așa cum i s-a părut nebuniei lui Origen . De aceea, vă rugăm sfinția voastră ca, după ce v-ați adunat, din cauza acestor învățături nelegiuite și răuvoitoare și chiar mai absurde, să citiți cu atenție expunerea propusă, să condamnați fiecare capitol al ei și, în final, să anatematizați, împreună cu nelegiuitul Origen , pe toți cei care gândesc sau vor gândi ca el.

Mărturisirea de credință a împăratului Justinian împotriva celor trei capitole.

În numele lui Dumnezeu Tatăl și al singurului Său Fiu, Iisus Hristos, Domnul nostru, și al Sfântului Duh, Împărat, Cezar iubitor de Hristos, Justinian, Alemanic, Gotic, Franc, Germanic, Antic, Alanian, Vandal, African, Pios, Prosper, Glorios, Victorios,

Triumfător, Pururea Venerabil, August, către întreaga adunare a Bisericii Catolice și Apostolice.
Știind că nimic nu este atât de neplăcut Dumnezeului filantrop decât faptul că toți creștinii ar trebui să aibă aceeași părere despre credința dreaptă și nestricăcioasă și că nu ar trebui să existe dezbinări în sfânta Biserică a lui Dumnezeu, am considerat necesar, după ce am înlăturat orice scuză atât de la cei ispitiți, cât și de la cei care ispitesc, să facem cunoscută prin acest edict mărturisirea dreptei credințe propovăduită în sfânta Biserică a lui Dumnezeu, pentru ca cei care mărturisesc dreapta credință să o păzească cu tărie, iar cei cărora le place să argumenteze împotriva ei, după ce au aflat adevărul, să se străduiască să se unească cu sfânta Biserică a lui Dumnezeu. Mărturisim, așadar, că credem în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea de o singură esență, glorificând o singură dumnezeire sau fire, esență, putere și autoritate în trei ipostase sau persoane, în care am fost botezați, în care am crezut și pe care le mărturisim, despărțind proprietățile lor, dar unind dumnezeirea lor. Căci noi ne închinăm Unității în Treime și Treimii în Unitate, având o minunată împărțire și unire: Unitatea după esență sau Dumnezeire, Treimea după proprietăți sau ipostase sau persoane; căci este împărțită, ca să spunem așa, inseparabil și unită separat: căci Dumnezeirea este una în trei, și cei trei în care Dumnezeirea este una; sau, mai precis vorbind, dacă luăm în considerare Dumnezeirea lor, fiecare separat, unul câte unul, despărțind cu mintea ceea ce este inseparabil, atunci cei trei sunt (un) Dumnezeu, întrucât sunt concepuți împreună ca având una și aceeași putere și natură. De aceea trebuie să mărturisim amândoi un singur Dumnezeu și să predicăm trei Ipostase sau trei Persoane, și fiecare cu proprietățile sale. Și mărturisind unitatea, nu facem o fuziune precum Sabellius, care spune că Treimea este o singură persoană, având trei nume, că același Tată este atât Fiul, cât și Duhul Sfânt; Prin despărțirea proprietăților, nu-i înstrăinăm pe Fiul și pe Duhul Sfânt de esența lui Dumnezeu Tatăl și nu tăiem, precum nebunul Arius, dumnezeirea în trei ființe diferite. Așadar, este un singur Dumnezeu Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, și un singur Fiu Unul-Născut, prin care sunt toate lucrurile, și un singur Duh Sfânt, în care sunt toate lucrurile.
Mărturisim că Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl mai înainte de veci și de timp, necreat până în zilele de apoi, pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Sfânta și slăvita Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, și S-a născut din Ea, Care este Domnul Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, de o ființă cu Dumnezeu Tatăl după Dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate, supus suferinței după trup și nepătimit după Dumnezeire; căci nimeni altul, afară de Dumnezeu Cuvântul, n-a îndurat suferința și moartea, ci Însuși Cuvântul nepătimit și veșnic al lui Dumnezeu, care a luat nașterea din trup omenesc, a făcut toate acestea. De aceea nu recunoaștem un alt Dumnezeu Cuvânt care a făcut minuni și un alt Hristos care a pătimit; ci mărturisim pe unul și același Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat și făcut om, și atât minunile Sale, cât și suferințele Sale pe care le-a îndurat de bunăvoie după trup. Căci nu vreun om s-a dat pe Sine însuși pentru noi, ci Dumnezeu Însuși Cuvântul Și-a dat trupul pentru noi, pentru ca credința și nădejdea noastră să nu fie în om, ci să avem credința în Dumnezeu Însuși Cuvântul. Și de aceea, mărturisindu-L ca Dumnezeu, nu negăm că El este și om, și numindu-L om, nu negăm că El este și Dumnezeu. Dacă ar fi fost numai Dumnezeu, cum a suferit? Cum a fost răstignit și a murit? Căci toate acestea nu sunt proprii lui Dumnezeu. Dar dacă El este numai om, cum a obținut victoria prin suferință? Cum a mântuit? Cum a dat viață? Căci aceasta este mai presus de firea umană. Dar în cazul de față, este unul și același care suferă și mântuiește și obține victoria prin suferință, unul și același Dumnezeu și în același

timp om, și astfel amândoi formează una, ca să spunem așa, o singularitate. Prin urmare, numindu-L pe Hristos, alcătuit din două naturi, adică divinitate și umanitate, unul, nu introducem fuziunea în unitate. Și recunoscând în două firi, adică în dumnezeire și umanitate, pe unicul nostru Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat și om, nu introducem în unicul Său ipostas vreo împărțire în părți sau disecție. Ci arătăm că diferența firilor din care El este alcătuit nu a fost distrusă prin unire, deoarece în El este ambele firi. Căci atunci când unirea este mărturisită, atunci ambele părți rămân în întreg, iar în părți întregul este cunoscut: pentru că nici firea divină nu s-a schimbat în umană, nici firea umană transformată în divină, ci mai degrabă este clar că ambele firi, păstrându-și limitele și proprietățile propriei lor firi, au devenit o unitate după ipostas. Unitatea după ipostas arată că Dumnezeu Cuvântul, adică un ipostas dintre cele trei ipostasuri ale dumnezeirii, unit nu cu omul, care exista mai înainte ipostatic, ci în pântecele Sfintei Fecioare Și-a format din ea în propriul Său ipostas un trup animat de un suflet rațional și gânditor, care constituie firea umană. Învățându-ne această unire ipostatică a lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, dumnezeiescul apostol spune: „Care era în chipul lui Dumnezeu și nu S-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu prin înălțarea Sa, ci S-a micșorat pe Sine Însuși și a luat chip de rob” (Filipeni 2:6-7). Prin cuvintele „fiind în chipul lui Dumnezeu”, el arată că ipostasul Cuvântului rămâne în ființa divină, iar prin cuvintele „ luând chip de rob”, el indică faptul că Dumnezeu Cuvântul a fost unit cu ființa umană, și nu cu ipostasul sau personalitatea. Căci nu a spus că a luat chipul unui rob existent, pentru a nu arăta că Cuvântul a fost unit cu un om care existase anterior ipostatic, așa cum au blasfemiat Teodor și Nestorie în mod nelegiuit, numind unirea relativă. Noi însă, urmând dumnezeiasca Scriptură și sfinții părinți, mărturisim că Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat și aceasta înseamnă că a luat firea umană în unire ipostatică cu Sine Însuși. Prin urmare, Domnul nostru Iisus Hristos este unul, având în Sine plinătatea firii divine și plinătatea firii omenești. Și El este Unul-Născut și Cuvântul, fiindcă S-a născut din Dumnezeu Tatăl, și este, de asemenea, Primul Născut dintre mulți frați, pentru că S-a făcut om; căci Fiul lui Dumnezeu s-a făcut fiu al omului și, rămânând ceea ce era, nu S-a schimbat ceea ce a devenit. De aceea mărturisim două nașteri ale unuia și aceluiași Unul-Născut Cuvânt al lui Dumnezeu: nașterea mai înainte de veci din Tatăl, netrupească, și nașterea la sfârșitul zilelor Sale, întrupat și făcut om din Sfânta și slăvită Născătoarea lui Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria. Căci El într-un mod neînțeles a strălucit din Tatăl și în mod inefabil a ieșit din Maică; și fiind Dumnezeu adevărat, S-a făcut cu adevărat om. De ce o mărturisim pe Sfânta, preaslăvită și pururea Fecioară Maria ca fiind cu adevărat Născătoarea lui Dumnezeu: nu pentru că Dumnezeu Cuvântul Și-a primit începutul de la ea, ci pentru că în zilele de apoi, Unul-Născut Dumnezeu Cuvântul, fiind mai înainte de veci, fiind întrupat din ea, S-a făcut om neschimbat și fiind nevăzut în Sine Însuși, S-a făcut vizibil în firea noastră și fiind nepătimitor. Dumnezeu nu a disprețuit suferințele omenești și, fiind nemuritor, S-a supus legilor morții. Despre El, născut în Betleem din sămânța lui David după trup, făcut asemenea oamenilor și răstignit pentru noi, oamenii, sub Pontius Pilat, sfinții apostoli au propovăduit că El este Dumnezeu, este om, este fiul omului, este din cer, este din pământ, este nepătimitor, este supus suferinței. Căci Cuvântul, născut de sus din Tatăl în mod inefabil, negrăit, neînțeles, veșnic, S-a născut jos în timp din Fecioara Maria, pentru ca cei care s-au născut mai înainte jos să se nască din nou de sus, adică din Dumnezeu. Astfel, El are doar o Mamă pe pământ, iar noi avem doar un Tată în ceruri. Căci, primind pe tatăl muritor al omului Adam, le-a dat oamenilor Tatăl Său nemuritor, după cum se spune: „Le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12) .). De aceea, Fiul lui Dumnezeu gustă

moartea după trup, de dragul tatălui său trupesc, pentru ca fiii omului să devină părtași la viața sa prin Tatăl lor după duh – Dumnezeu. Astfel, el este Fiul lui Dumnezeu după fire, iar noi după har. Pe de altă parte, el a devenit fiul lui Adam după dispensațiune și de dragul nostru, iar noi suntem fiii lui Adam după fire. Căci Dumnezeu este Tatăl său după fire și al nostru după har; iar Tatăl, după dispensațiune, a devenit Dumnezeu pentru el ca și pentru om, iar pentru noi este prin fire Domn și Dumnezeu. Și Cuvântul, care este Fiul lui Dumnezeu Tatăl, în acest scop, fiind unit cu trupul, s-a făcut trup, astfel încât oamenii, fiind uniți cu duhul, au devenit un singur duh. Astfel, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu Însuși S-a îmbrăcat în noi toți, pentru ca noi toți să ne îmbrăcăm într-un singur Dumnezeu. De asemenea, după întrupare, El este unul din Sfânta Treime, Unul-Născut Fiu al lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, compus din două naturi. Îl mărturisim pe Hristos alcătuit , 334 urmând învățătura sfinților părinți. Căci în taina lui Hristos, unitatea în alcătuire exclude fuziunea și diviziunea și păstrează proprietățile ambelor firi prin faptul că El descoperă în trup o singură ipostasă sau persoană a lui Dumnezeu Cuvântul, Care este desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în umanitate, cunoscut nu în două ipostase sau persoane, ci în natură divină și umană, ca unul în ambele, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, unul și același Domn al nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, glorificat împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Căci Sfânta Treime nu a primit adăugarea unei a patra persoane datorită întrupării uneia (persoane) din Sfânta Treime - Dumnezeu Cuvântul. Păstrăm această bună tradiție, primită de noi de la sfinții părinți, trăim în ea și prosperăm, și fie ca această mărturisire a Tatălui și a lui Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, și a Duhului Sfânt să ne fie tovarăș în ieșirea din această viață.

Mărturisind aceasta în acest fel și, pe lângă celelalte învățături ale sfântului nostru părinte Chiril despre dreapta credință, primind și ceea ce a spus: „o singură fire a lui Dumnezeu, Cuvântul întrupat", mărturisim că din firea divină și cea umană s-a alcătuit un singur Hristos, și nu o singură fire, așa cum se străduiesc să spună unii care înțeleg greșit această expresie. Și însuși sfântul părinte, fără îndoială, în toate cazurile în care a spus că „o singură fire a Cuvântului întrupat", a folosit cuvântul „fire" (φύσις) în loc de cuvântul „ipostas" (ὑπόστασις).): și chiar în acele cărți în care a folosit această expresie, a adăugat în continuare, în mare parte, cuvintele: fie Fiul, fie Cuvântul, fie Unul-Născut; iar aceste cuvinte nu semnifică o natură, ci un ipostas sau o persoană. Astfel, ipostasul Cuvântului, întrupându-se, a produs nu o singură natură, ci un Hristos alcătuit – Dumnezeu și om. Dar, mărturisindu-L pe Hristos ca Dumnezeu și om, este nelegiuit să spunem că în El există o singură natură sau ființă; căci este imposibil ca Domnul nostru Iisus Hristos să fi avut una și aceeași natură sau ființă atât înainte de veacuri, cât și în timp, sau ca El să fi fost nepătimit și supus suferinței, ceea ce pe bună dreptate mărturisim cu privire la unica Sa ipostas sau persoană. Din chiar cuvintele aceluiași Sfânt Chiril vom arăta învățătura Sa clară despre expresia menționată mai sus. Astfel, în prima epistolă către Successus, după ce a spus că „una fire a Cuvântului întrupat", a adăugat imediat: „și astfel, pe cât este accesibil înțelegerii și numai pentru a vedea cu ochii sufletului cum Unul-Născut s-a făcut om, spunem că în El s-au unit două firi, dar una este Fiul și Hristos, și Domnul, și Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, întrupat și făcut om." Cu aceste cuvinte, sfântul părinte, voind să arate felul întrupării și să păstreze unitatea inseparabilă și neîmpărțită, a arătat atât numărul firilor care s-au unit, cât și a propovăduit pe singurul Hristos, și nu o singură fire a dumnezeirii și a trupului. Și în a doua epistolă către același Successus, învățând același lucru, scrie astfel: „Dacă, spunând că există o singură natură a Cuvântului, rămânem tăcuți și nu adăugăm «întrupat», ca și cum am

îndepărta astfel dispensația, atunci poate unii, și cu suficient motiv, vor întreba: unde este perfecțiunea (plinătatea) naturii umane sau cum se păstrează esența noastră? Dar, întrucât prin cuvântul «întrupat» se semnifică atât perfecțiunea după umanitate, cât și este indicată esența noastră, atunci acești oameni, sprijinindu-se pe o trestie, trebuie să rămână tăcuți. Căci cel care înlătură dispensația și neagă întruparea, ar trebui pe bună dreptate acuzat că ia de la Fiul perfecțiunea după umanitate. Dar dacă, așa cum am spus, în chiar cuvântul «întrupat» există evident și fără îndoială o mărturisire că El a devenit om, atunci nimic nu ne împiedică să înțelegem cum Hristos, fiind singurul Fiu, este unul și același Dumnezeu și om, pe măsură ce este perfect în divinitate, tot așa este perfect și în umanitate. Perfecțiunea ta expune pe bună dreptate și foarte înțelept sensul doctrinei mântuirii suferinței, afirmând că nu a fost Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu Însuși, întrucât este conceput și este Dumnezeu, care a suferit în propria Sa natură, fiind supus la ceea ce este propriu trupului, ci că, dimpotrivă, natura pieritoare a fost cea care a suferit. Căci în Fiul unul și adevărat trebuie să aibă loc în mod necesar ambele: atât faptul că a suferit în dumnezeire, cât și faptul că a suferit în umanitate; căci trupul Său a suferit." Și în capitolul al treisprezecelea al interpretărilor, același Sfânt Chiril, respingând în egală măsură pe cei care introduc doi fii și pe cei care spun că Hristos are o singură natură de dumnezeire și trup, scrie astfel:„Nu trebuie să-L împărțim pe unicul nostru Domn Iisus Hristos în om separat și în Dumnezeu separat; ci spunem că Domnul nostru Iisus Hristos este unul și același, recunoscând ambele diferențe de firi și păstrându-le necontopite una cu cealaltă." Dacă astfel Sfântul Chiril ne învață că Domnul nostru Iisus Hristos este unul și că El nu a pătimit după firea divină, ci numai după firea muritoare, și dacă recunoaște atât diferența de firi, cât și că aceste firi sunt păstrate necontopite una cu cealaltă într-un singur ipostas: atunci, evident, sfântul părinte învață că El este cunoscut în firea divină și umană și că în El există două firi, din care a fost format. Și nimeni să nu înnebunească, considerându-i pe cei care spun că firea sau esența trupului și divinitatea lui Hristos sunt una și că este divin și muritor, supus suferinței și nepătimitor, să fie înțelept.

Întrucât unii încearcă să demonstreze într-un alt mod că natura divinității și umanității lui Hristos este una, citând omul ca exemplu și spunând că, așa cum omul, alcătuit din naturile eterogene ale sufletului și trupului, este numit o singură natură, tot așa, vorbind despre Hristos, alcătuit din două naturi ale divinității și umanității, trebuie să numim natura Lui una: atunci le vom spune că omul, este adevărat, este alcătuit din naturi diferite, adică din suflet și trup, dar este numit o singură natură pentru că, în general, se dă un predicat comun tuturor ipostaselor sau persoanelor de același fel. Și, deși fiecare persoană sau ipostas separat, cum ar fi de exemplu Petru și Pavel, diferă una de cealaltă în proprietăți, totuși nu diferă în natură, pentru că amândoi sunt oameni. Și, pe de altă parte, nici sufletul fără trup, nici trupul fără suflet nu îl face pe om: ci din neființă în existență este creat din trup și suflet. Și fiecare creatură, deși constă din proprietăți diverse, se spune totuși că are o singură natură, conform căreia a fost creată de Dumnezeu. Însă despre Hristos este imposibil să vorbim în acest fel, căci El nu se referă la o singură natură sau ființă în general, aparținând mai multor ipostase sau persoane, precum omul. Căci dacă ar fi așa, atunci s-ar găsi mulți Hristoși, cărora ar trebui să li se atribuie o singură natură comună; dar chiar și a vorbi astfel este o nelegiuire. Hristos nu a fost creat de la început din divinitate și umanitate, așa cum omul din suflet și trup, astfel încât aceasta să fie natura lui Hristos; ci fiind Dumnezeu înainte de veci, fiind de o singură natură sau fiind cu Tatăl și fiind Creatorul tuturor lucrurilor, Cuvântul, în zilele de mai târziu, a unit ipostatic natura umană cu Sine, a devenit om, fără a înceta să fie Dumnezeu .

Hristos, așadar, este o singură ipostază sau persoană și are în Sine plinătatea atât a firii divine, cât și a celei necreate, și plinătatea firii umane și a celei create. Cum se poate spune atunci despre Cel în care sunt două firi, cea necreată și cea creată, că este de o singură fire sau esență? Căci, deși Hristos este o singură ipostază sau persoană, El este de o singură substanță cu Dumnezeu Tatăl și de o singură substanță cu noi, nu printr-o singură și aceeași fire sau esență. Și dacă Hristos ar fi de o singură fire sau esență, El ar fi fie netrupesc și de o singură substanță doar cu Dumnezeu și cu Duhul Sfânt, deoarece în Dumnezeire este o singură fire sau esență, fie ar fi un om simplu și de o singură substanță cu noi, deoarece firea umană este una, sau altfel, schimbând ambele firi, ar forma o alta, diferită de cele care erau unite în El. Și astfel, în opinia lor (adică a ereticilor), Hristos nu a rămas Dumnezeu și nu a devenit om și, prin urmare, nu este de o singură substanță nici cu Tatăl, nici cu noi. Dar un astfel de raționament este plin de toată impietatea. Spunând aceasta, nu trecem cu vederea faptul că unii dintre sfinții părinți au folosit și exemplul omului pentru a explica misterul lui Hristos; dar au făcut aceasta pentru a arăta că, așa cum un om este compus din trup și suflet, și nu doi oameni, tot așa Hristos, alcătuit din Divinitate și umanitate, este unul și nu este împărțit în doi Hristosi sau în doi fii. Aceștia (adică ereticii) folosesc exemplul omului pentru a introduce o singură natură sau ființă a divinității și umanității lui Hristos: ceea ce, așa cum am arătat, este străin de evlavie. Dar când sunt convinși că își imaginează o singură natură sau esență a divinității și a cărnii, contrar învățăturii drepte a părinților, se îndreaptă către altul și spun că nu este corect să se vorbească despre numărul naturilor în Hristos, deoarece diviziunea este introdusă prin număr. Să știe, așadar, că atunci când se vorbește despre diferite persoane sau ipostase, diviziunea obiectelor însele în părți se efectuează prin număr, ca de exemplu în doi sau mai mulți oameni; Dar când se vorbește despre obiecte individuale, atunci împărțirea se realizează doar prin cuvânt și gând, și nu există o împărțire a obiectelor în sine, ca de exemplu într-o singură ipostază umană, constând din trup și suflet. Căci și aici se gândesc la două naturi - natura sufletului și natura trupului, și totuși omul nu este împărțit în două, și știm că omul este una și ipostasul său este una. Astfel, în taina unirii naturilor în Hristos, deși cele unite sunt considerate a fi diferite, în realitate aceasta nu are ca rezultat o împărțire în părți a ambelor naturi, din care constă Domnul nostru Iisus Hristos, ci numai, văzând diferența și dorind să o arătăm, folosim numărul, și în acest caz, singurul Hristos nu este împărțit în doi Hristosi sau în doi fii. Sfântul Grigorie Teologul prezintă o mărturie pentru cele spuse., care în prima carte către Cledonius spune așa: „dacă cineva introduce doi fii - unul de la Dumnezeu și Tatăl, și celălalt de la Mamă, și nu unul și același: atunci va fi lipsit de filiația promisă drepților credincioși. Căci, deși sunt două firi - Dumnezeu și omul (cum în om sufletul și trupul), dar nu doi fii, nu doi Dumnezei (cum aici nu doi oameni, deși Pavel (2 Cor. 4:16) a numit atât cel exterior, cât și cel interior în om om). Pe scurt spus: în Mântuitorul este unul și altul: pentru că nevăzutul nu este identic cu cel vizibil, iar pretemporalul cu cel care este sub timp: dar în El nu este loc pentru unul și altul. Să nu fie așa” 336 .

Prin aceste cuvinte, Sfântul Grigore învață clar că cel care vorbește despre numărul persoanelor din misterul lui Hristos este condamnat ca fiind nelegiuit, dar cel care folosește numărul în raport cu naturile din care este alcătuit Hristos își mărturisește dreptul; deoarece, în timp ce desemnează diferența dintre naturile unite, nu face deloc o împărțire a lor în părți. Căci, așa cum sufletul este o natură și trupul alta, și totuși, după unirea lor apare un singur om, și nu două, tot așa și în Hristos, deși sunt concepute două naturi, una divină, cealaltă umană, totuși aceasta nu introduce doi Hristoși sau doi fii. Prin urmare, cei care refuză să vorbească despre numărul firilor în

Hristos în acest fel arată că „neagă distincția firilor și introduc fuziunea în economie. Dacă mărturisesc distincția, atunci este absolut necesar ca ei, pentru a o desemna, să vorbească despre numărul firilor unite necontopite într-o singură ipostasă; căci acolo unde se observă distincția, acolo există în orice caz și un număr. Folosind, în confirmarea a ceea ce am spus, mărturia sfinților părinți, vom arăta, așa cum spun ei, că mintea noastră cu privire la taina lui Hristos acceptă distincția firilor divine și umane din care El este alcătuit și acceptă în același timp numărul, dar nu face împărțirea firilor de fapt, în părți, în două ipostase sau în două persoane.
Sfântul Chiril în comentariul său la Levitic spune astfel: „Vedeți aici din nou clar întreaga taină a Mântuitorului nostru și curățirea prin sfântul botez; căci vă poruncește să luați două păsări, vii și curate (Lev. 14), pentru ca prin cele înaripate să înțelegeți omul ceresc și în același timp pe Dumnezeu, împărțit în două naturi, după însușirile fiecăreia dintre ele; căci Cuvântul, care este de la Dumnezeu Tatăl, a strălucit în trup, care este de la Femeie, dar nu trebuie să fie împărțit, pentru că din amândouă unul este Hristos.” Și din nou același Sfânt Chiril în a doua sa epistolă către Successus scrie aceasta: „dar ei nu știu că ceea ce este de obicei împărțit doar în imaginație, de fapt nu este deloc împărțit în părți care ar exista într-un mod cu totul special, separat una de cealaltă.” Și Sfântul Vasile în cartea a patra împotriva lui Eunomie, explicând cuvintele: „Domnul M-a creat și M-a scos la iveală înaintea tuturor dealurilor” (Prov. 8:22, 25), scrie astfel: „De aceea cuvântul a născut trebuie aplicat lui Dumnezeu Fiul ; iar cuvântul a creat Celui care a luat asupra Sa chipul unui rob. Totuși, în toate aceste expresii nu înțelegem doi, nu pe Dumnezeu separat și pe om separat (căci era unul singur), ci numai prin concept separăm firea fiecăreia” 337. La fel, Sfântul Grigorie Teologul, în a doua sa predică despre Fiul, învățându-ne cum trebuie să deosebim firile în Domnul nostru Iisus Hristos în concepte, scrie astfel: „Când firile se deosebesc în concepte, atunci se despart și numele. Ascultați ce spune Pavel: «Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei» (Efes. 1:17). Dumnezeul lui Hristos și Tatăl slavei; deși amândoi sunt una, totuși nu prin fire, ci prin totalitatea lor” 338 . Și Sfântul Grigore de NyssaÎn cartea a patra împotriva lui Eunomius, învățându-ne același lucru, el scrie astfel: „și ca nimeni să nu atribuie suferințele crucii unei firi nestricate”, cu alte cuvinte, Scriptura corectează mai clar o astfel de eroare, și anume, atunci când numește unul și același mediator între Dumnezeu și oameni, omul și Dumnezeu, astfel încât, vorbind două lucruri despre unul și același lucru, să poată da o concepție potrivită a ambelor dualități, și anume, a depășirii după Divinitate și a economiei suferinței după umanitate. Astfel, atunci când împarte în minte ceea ce a fost unit după iubirea față de omenire, îl împarte și în cuvânt; când vorbește despre cel de neînțeles și care întrece orice rațiune, folosește cele mai înalte nume, îl numește Dumnezeu peste toate, marele Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, înțelepciunea și altele asemenea; „dar când descrie în cuvinte încercarea suferinței, îndurată în mod necesar din cauza slăbiciunii noastre, semnifică ambele proprietăți conform cu ale noastre – numindu-L pe omul Său, fără a lega de ceea ce este exprimat prin acest sunet, gânduri despre o altă natură, ci prezentând problema în așa fel încât să se păstreze un mod pios de a gândi despre ambele.”
Întrucât acest lucru a fost astfel dovedit de învățătura sfinților părinți, să înceteze cei care au făcut din numărul firilor în Hristos ocazia erorii lor și, negând distincția semnificată de acest număr, să caute să introducă o fuziune. Căci cum se poate nega necesitatea numărului, pe care părinții l-au folosit pentru a semnifica distincția firilor unite într-o singură ipostază și nu pentru a o împărți în părți? După ce am arătat, așadar, din toate părțile cât de impie este să spunem că natura sau esența Dumnezeirii și a trupului lui Hristos este una, să spunem și că nu se poate spune că în Hristos este

o singură natură, așa cum se spune că în Hristos este o singură ipostază a dumnezeirii și umanității; deoarece natura și ipostaza nu sunt același lucru. Căci toți sfinții părinți ne învață în unanimitate că natura sau esența și chipul sunt un lucru, iar ipostaza alta, și că natura sau esența și chipul denotă generalul, iar ipostaza sau persoana particularul. Dar dacă unii ar spune că, așa cum se spune despre o singură ipostază compusă a lui Hristos, tot așa trebuie spus și despre o singură natură compusă, vom arăta că și acest lucru este străin de evlavie. Căci, spunând că există o singură natură sau esență în Divinitate, noi slăvim în El trei ipostase, recunoscând în fiecare ipostas o singură natură sau esență și spunem cu pioșenie că dintre cele trei ipostase un ipostas al Cuvântului a fost unit cu trupul. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să spună în Biserica Catolică că în Sfânta Treime, precum sunt trei ipostase, tot așa și trei naturi, astfel încât să se poată spune și că o natură a trei naturi a fost unită cu trupul. Doar Arie a îndrăznit să spună că sunt trei naturi în Sfânta Treime și a fost condamnat ca blasfemiator. De aceea, mărturisim ortodox unirea a două naturi și a unui singur ipostas; pentru că Fiul lui Dumnezeu, fiind în ipostas diferit de Tatăl și fiind de o singură natură cu Tatăl, în propriul său ipostas și-a format trup, animat de un suflet rațional și rațional, iar aceasta arată că Dumnezeu Cuvântul a fost unit cu firea umană și nu cu ipostasul sau persoana altcuiva. Așadar, Dumnezeu Cuvântul, chiar și după întrupare, trebuie recunoscut ca o singură ipostază în două firi – în cea divină, în care era, după cum s-a spus: „fiind în chipul lui Dumnezeu” , și în cea umană, după cuvintele: „fiind în asemănarea oamenilor” (Filipeni 2:6-7).). Prin urmare, cel care spune că în Dumnezeu Cuvântul există o singură ipostază compusă este mai pios decât cel care spune că în El există o singură natură compusă. Căci atunci când se vorbește despre natură în sine, detașat, fără a i se adăuga vreo persoană anume, aceasta apare ca fiind ceva nedefinit și impersonal, iar ceea ce este nedefinit nu poate fi unit cu nimic. Dar dacă cineva, chiar și după aceste dovezi, fiind preocupat de o simplă dispută, ar contrazice, spunând că, conform definiției date a naturii, natura umană a lui Hristos trebuie să aibă și ea propria ipostază sau propria persoană, atunci un astfel de om spune în mod evident că Cuvântul a fost unit cu un om existent anterior, iar unirea a fost corelativă; căci este imposibil ca două ipostaze sau persoane să fie unite conform ipostazei. Prin urmare, oricine vorbește astfel, încercând să anuleze ceea ce este posibil pentru Dumnezeu cu cuvintele înțelepciunii omenești, nu cunoaște marea taină a evlaviei, care crede în dreptate cu inima, ci mărturisește cu buzele pentru mântuire. Căci nici măcar despre firea umană a lui Hristos nu se vorbește niciodată detașat, ci că nu a avut ipostas sau persoană proprie, ci a primit începutul ființei în ipostasul Cuvântului. Drept urmare, mărturisim că însuși Cuvântul lui Dumnezeu, fără să se schimbe, s-a făcut om și nu a intrat în niciun om, că nașterea acestui Cuvânt întrupat a fost din Fecioară și că, prin urmare, sfânta, slăvita și pururea fecioara Maria este Maica lui Dumnezeu. De aceea spunem că atât înainte de întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, cât și după întruparea Lui există trei ipostase - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; pentru că Sfânta Treime nu a primit adăugarea unei a patra ipostase sau persoane. Toate acestea, așadar, îi condamnă pe cei care spun că înainte de unire au existat două firi și că omul a fost mai întâi format și apoi unit cu Dumnezeu Cuvântul, așa cum au delirat nelegiuiții Teodor și Nestorie. Iar cei care spun că nu trebuie să mărturisim două firi în Hristos după unire, ci una singură, introduc fuziunea și iluzia, precum nelegiuiții Apollinaris și Eutihie. Dar asta au spus ei. Sfinții părinți, contemplând în Dumnezeu Cuvântul după întrupare ceea ce constituie Hristos și văzând că firile au rămas neamestecate, au spus pe bună dreptate că în Hristos sunt două firi - cea divină și cea umană. Căci, precum înainte de

întrupare nu existau două firi în Domnul, tot așa după întrupare cele două firi nu s-au unit, deși sunt recunoscute într-un singur ipostas.
Toate acestea le-am scris pe drept, învățând din dumnezeiasca Scriptură și din învățătura părinților, spre respingerea celor care contopesc sau disecă taina dumnezeiești economii și explicând aici în ce constă Hristos și în ce este cunoscut El, nu facem nici o contopire, nici o divizare a economiei dumnezeiești. Așadar, pronunțând doxologia și esența unirii, mărturisim un singur Hristos și Fiu și Domn, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat și făcut om, și Îl închinăm împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Mărturisind aceasta în acest fel înaintea Bisericii universale a lui Dumnezeu, dorim ca toți creștinii să știe că avem și un singur Dumnezeu și Domn și o singură credință. Căci este o singură regulă a credinței - să mărturisim și să-L slăvim pe Tatăl și pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și pe Duhul Sfânt. Această mărturisire o păstrăm, în care am fost botezați și care a fost dată de marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfinților Săi ucenici și apostoli și prin ei propovăduită în toată lumea. Trei sute optsprezece sfinți părinți, care s-au adunat la Niceea împotriva lui Arie, condamnându-l pentru impietatea sa, au transmis sfintei Biserici a lui Dumnezeu aceeași mărturisire sau simbol și învățătură de credință; și după ei o sută cincizeci de sfinți părinți, care s-au adunat la Constantinopol împotriva luptătorului Duhului Macedonie și a lui Apolinarian Magnus, condamnându-i pentru impietatea lor și urmând în toate același sfânt simbol, transmis de trei sute optsprezece sfinți părinți, au expus ceea ce privește dumnezeirea Duhului Sfânt. Mai presus de toate, sfinții părinți care s-au adunat prima dată la Efes împotriva nelegiuitului Nestorie și sfinții părinți care s-au adunat la Calcedon împotriva nelegiuitului Eutihie, urmând în toate sfântul simbol sau învățătura de credință care s-a spus, i-au condamnat pe ereticii mai sus menționați cu impietatea lor și, împreună cu ei, pe cei care au gândit sau au avut gânduri ca ei. Și, în plus, i-au anatematizat pe cei care îi învață pe cei care se apropie de sfântul botez sau pe cei care se convertesc de la vreo erezie, o altă regulă de credință, sau simbol și învățătură, pe lângă cea care a fost transmisă, așa cum am spus, de trei sute optsprezece sfinți părinți și completată de o sută cincizeci de sfinți părinți. Ținând cont de toate acestea, am considerat necesar să propunem și puncte care conțin atât o scurtă mărturisire a dreptei credințe, cât și o condamnare a ereticilor : 339
1) Dacă cineva nu mărturisește pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea de o singură esență, o singură dumnezeire sau natură și ființă, o singură putere și autoritate, venerată în trei ipostase sau persoane: să fie anatema.
2) Dacă cineva nu mărturisește pe Dumnezeu Cuvântul, născut mai înainte de veci și de vremuri din Tatăl, care în zilele de apoi S-a întrupat din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, s-a făcut om și s-a născut din Ea, și de aceea două nașteri ale acestui Dumnezeu Cuvânt, mai înainte de veci, netrupesc din Tatăl și în zilele de apoi, după trup: să fie anatema.
3) Dacă cineva spune că Dumnezeu Cuvântul, care a făcut minuni, este unul, iar Hristos, care a pătimit, este altul, sau spune că Dumnezeu Cuvântul a fost cu Hristos, născut din femeie, sau a fost în El, precum unul în altul, și nu (spune că) unul și același este Domnul nostru Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat și făcut om, iar minunile și suferințele pe care le-a îndurat de bunăvoie în trup sunt ale Sale: să fie anatema.
4) Dacă cineva spune că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu omul s-a realizat prin har, sau prin influență, sau prin egalitate în onoare, sau prin putere, sau prin transfer, sau prin relație, sau prin forță, sau prin co-numire, prin care nestorienii, numindu-l pe Dumnezeu Cuvântul (Isus) și pe Hristos, și numindu-l separat pe om Hristos, spun că

există un singur Hristos, cu un singur nume; sau oricine spune că unirea s-a realizat prin bună plăcere, așa cum o exprimă literal ereticul Teodor, ca și cum omul ar fi fost plăcut lui Dumnezeu Cuvântul, pentru că El a fost bun și cu bunăvoință mulțumit de el, și nu mărturisește unirea ipostatică a lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, animată de un suflet rațional și rațional, și prin urmare ipostasul Său unic compus: să fie anatema.
5) Dacă cineva o numește pe Sfânta, slăvita și pururea Fecioară Maria Maica lui Dumnezeu în sens figurat sau nepropriu, sau o numește Maica Omului sau Maica lui Hristos, ca și cum Hristos n-ar fi Dumnezeu, și nu mărturisește că ea este Maica lui Dumnezeu cu adevărat și în adevăr, pentru că Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl mai înainte de veci, în zilele de pe urmă S-a întrupat și S-a născut din Ea: să fie anatema.
6) Dacă cineva nu mărturisește că Domnul nostru Iisus Hristos, răstignit în trup, este adevăratul Dumnezeu și Domnul slavei și unul din Sfânta Treime: să fie anatema.
7) Dacă cineva, vorbind „în două firi", nu mărturisește divinitatea și umanitatea singurului nostru Domn Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, și folosește aceste cuvinte în taina lui Hristos nu pentru a desemna diferența firilor din care El este alcătuit, ci pentru a-L împărți în părți, ca și cum firile ar fi separate și fiecare ar avea propriul său ipostas, așa cum au blasfemiat Teodor și Nestorie: să fie anatema.
8) Dacă cineva, mărturisind numărul firilor într-unul și același Domn Iisus Hristos, adică în Dumnezeul întrupat Cuvântul, nu acceptă doar în imaginație diferența dintre acestea (firilor), din care El este alcătuit, (o diferență) nedistrusă prin unire, ci folosește aceasta în sensul de împărțire în părți: să fie anatema.
9) Dacă cineva, spunând că o singură fire a lui Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat, înțelege aceasta nu în felul în care din firea divină și umană s-a format un singur Hristos, de o ființă cu Tatăl după Dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate, ci în felul în care din dumnezeirea și trupul lui Hristos s-a format o singură fire sau ființă, în acord cu credința rea a lui Apollinaris și Eutyhes: să fie anatema. Căci Biserica universală respinge și anatematizează în mod egal pe cei care împart în părți sau taie în bucăți și contopesc taina iconomiei divine a lui Hristos.
10) Dacă cineva nu-i anatematizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apollinaris, Nestorie, Eutihie și pe cei înțelepți sau înțelepți ca ei: să fie anatema.
11) Dacă cineva îl apără pe Teodor din Mopsuestia, care a spus că Dumnezeu Cuvântul este unul și Hristos este altul, care a fost copleșit de patimile sufletului și de poftele trupești și, izbutind în fapte, a devenit mai bun și a fost botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și prin botez a primit harul Sfântului Duh și a fost socotit vrednic de înfiere și, după asemănarea chipului împărătesc, primește închinare în persoana lui Dumnezeu Cuvântul și după înviere a devenit neschimbat în gânduri și complet fără păcat, - și a mai spus că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu Hristos s-a săvârșit la fel ca cea despre care vorbește apostolul despre soț și soție: „vor fi doi într-un singur trup" (Efeseni 5:31), - și pe lângă celelalte nenumărate blasfemii ale sale, a îndrăznit să spună că atunci când Domnul, după înviere, a suflat peste ucenicii Săi și a zis: „Luați Duhul Sfânt" (Ioan 20:20, 22), atunci nu le-a dat Duhul Sfânt, ci a suflat doar figurativ, - care a mai spus că mărturisirea lui Toma după ce a atins mâinile și coasta Domnului după înviere: „Domnul meu și Dumnezeul meu" (Ioan 20:28), a fost spusă de Toma nu despre Hristos (căci Teodor nu-L recunoaște pe Hristos ca Dumnezeu), ci că, lovit de minunea învierii, Toma L-a glorificat pe Dumnezeu, care L-a înviat pe Hristos, - și, ceea ce este mai rău dintre toate, în presupusul său comentariu la Faptele Apostolilor, comparând pe Hristos cu Platon, manihei, Epicur și Marcion și spunând că, așa cum fiecare dintre ei, născocindu-și propria învățătură, le-a dat ucenicilor săi numele de platoniști, manihei, epicurieni și

marcioniți, în același fel, când Hristos a născocit doctrina, creștinii au început să fie numiți de la El, - așa că, dacă cineva îl apără pe acest Teodor, care a hulit atât de mult, și nu-l anatematizează pe el și scrierile sale, și pe cei înțelepți sau înțelepți ca el: să fie anatema.
12) Dacă cineva apără scrierile lui Teodoret, pe care le-a scris în apărarea ereticului Nestorie, împotriva dreptei credințe și împotriva primului sfânt sinod de la Efes și a Sfântului Chiril și a celor douăsprezece capitole ale sale, și în acele scrieri nelegiuite spune că unirea lui Dumnezeu Cuvântul era doar relativă la un om, despre care a spus blasfemic că Toma s-a atins de cel înviat, dar l-a glorificat pe cel care l-a înviat, și din acest motiv îi numește nelegiuiți pe învățătorii Bisericii care mărturisesc unirea ipostatică a lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul și, în plus, nu o recunoaște pe sfânta și slăvita pururea fecioară Maria ca Născătoare de Dumnezeu, - așadar, dacă cineva apără scrierile menționate anterior ale lui Teodoret și nu le anatematizează: să fie anatema. Tocmai pentru astfel de blasfemii a fost demis din rangul său episcopal, iar după aceea, la Sfântul Sinod de la Don, a fost convins să acționeze în tot ceea ce se potrivește scrierilor sale menționate anterior și să mărturisească adevărata credință.
13) Dacă cineva apără scrisoarea nelegiuită despre care se spune că a fost scrisă de Ibas către Maras persanul, ereticul, care neagă că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om și spune că nu Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat din Fecioară, ci s-a născut din ea un om simplu, pe care îl numește templu, astfel încât Dumnezeu Cuvântul este una și omul alta și, în plus, acuză primul conciliu de la Efes, ca și cum l-ar fi condamnat pe Nestorie fără judecată și investigație și îl numește pe Sfântul Chiril eretic și cele douăsprezece capitole ale sale nelegiuite, dar îi laudă și îi apără pe Nestorie și Teodor cu scrierile lor nelegiuite, atunci dacă cineva apără scrisoarea nelegiuită sau o numește drept sau parte a ei și nu o anatematizează: să fie anatema.
După ce o astfel de scrisoare nelegiuită a fost pe bună dreptate anatematizată pentru blasfemiile pe care le conține, nelegiuiții adepți ai lui Teodor și Nestorie încă încearcă să susțină că a fost adoptată de sfântul Sinod de la Calcedon. Dar, afirmând acest lucru, ei calomniază sfântul Sinod de la Calcedon și, în numele său, caută să-i elibereze pe Teodor și Nestorie de condamnarea cuvenită și de scrisoarea nelegiuită pe care Ibas, adesea acuzat pentru ea, nu a îndrăznit să o recunoască ca fiind a sa din cauza blasfemiilor pe care le conținea. Acest lucru îl vom dovedi din diverse circumstanțe ale acestui caz. Anume, în cazul care a avut loc la Tir sub Fotie și Eustatie, când menționatul Ibas a fost acuzat că l-a insultat pe Sfântul Chiril, el a declarat deschis că, după unirea răsăritenilor cu Sfântul Chiril, nu a spus nimic jignitor despre el. Iar scrisoarea, plină de blasfemiile menționate mai sus, pentru care Ibas a fost acuzat și care conține multe jigniri la adresa Sfântului Chiril, se pare că a fost compusă după unirea cu răsăritenii, din care este evident că Ibas l-a renunțat. Prin urmare, mai sus-numiții Fotie și Eustatie, pentru a-i satisface pe acuzatori, au întocmit un decret scris prin care mai sus-numitul Ibas să acționeze în tot ceea ce este contrar literei, așa cum arată decizia pe care au dat-o în acest caz. Dar, întrucât Ibas nu a îndeplinit ceea ce au condamnat, a fost demis din episcopie pentru blasfemiile din scrisoarea respectivă, iar în locul său a fost hirotonit Nonnus, care a fost prezent și la sfântul Sinod de la Calcedon. Astfel, numitul Ibas, acuzat pentru aceasta la Calcedon, după ce a citit scrisoarea nelegiuită, nu a îndrăznit să o recunoască ca fiind a sa, ci imediat a declarat verbal că este străin de ceea ce i se aducea împotriva. Prin urmare, sfântul sinod, nefiind mulțumit de negarea lui Ibas cu privire la scrisoarea nelegiuită, l-a convins să acționeze contrar scrisorii, adică să mărturisească dreapta credință care este condamnată în ea, primul sfânt sinod de la Efes l-a acceptat, l-a recunoscut pe Sfântul Chiril ca Părinte și Învățător - și toate acestea sunt insultate în scrisoarea

nelegiuită - și l-a anatematizat pe Nestorie și doctrina sa nelegiuită, care în scrisoarea nelegiuită este apărată și lăudată. Dacă atunci chiar și Ibas însuși, acuzat în mod repetat de scrisoarea nelegiuită, nu a îndrăznit să o recunoască ca fiind a sa, și dacă sfântul sinod de la Calcedon l-a convins să acționeze în tot ceea ce este contrar acestei scrisori, atunci cum a putut același sfânt sinod să accepte scrisoarea menționată și să se expună condamnării pentru impietatea conținută în ea și de care a încercat să-l elibereze pe Ibas? Și din moment ce ereticii, omițând toate blasfemiile conținute în epistolă, citează din ea doar ceea ce a spus scriitorul pentru înșelarea celor simpli, adică „două naturi, o putere, o persoană", vom dovedi că el și-a amestecat impietatea chiar și cu aceste expresii. Căci cui i-ar atribui două firi și o singură persoană, cel care neagă că Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat din sfânta și slăvita Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria și s-a născut din ea? Între timp, se știe că a atribuit fiecărei firi o persoană proprie, așa cum,așa cum au arătat blasfemic Teodor și Nestorie, pe care scriitorul epistolei îi apără împreună cu impietatea lor. Și spun clar că există două persoane, Dumnezeu Cuvântul și Hristos, pe care îl numesc un om simplu, dar prin unirea corelativă și prin aceeași demnitate și onoare, spun ei, apare o singură persoană. Și scriitorul epistolei, de asemenea, spunând că cele două firi au o singură putere sau autoritate, îi urmează în mod evident în aceasta pe ereticii menționați anterior, pe de o parte Teodor, așa cum raționează în diversele sale lucrări despre întrupare, expuse în mod impie, și pe de altă parte Nestorie, așa cum tratează în multe dintre lucrările sale, și în special în epistola scrisă ereticului Alexandru din Hierapolis, ca și cum cele două firi ar avea un singur înțeles, o singură putere sau autoritate și o singură persoană, în virtutea unei singure demnități și a aceleiași onoare; Din aceasta este clar evident că scriitorul epistolei, în conformitate cu credința lor rea, a folosit cuvântul „firi" în loc de „persoane". Căci un singur înțeles, o singură putere sau autoritate, o singură demnitate și una și aceeași onoare nu se vorbește în raport cu naturi diferite, ci în raport cu persoane diferite ale uneia și aceleiași ființe, așa cum mărturisim în Sfânta Treime. De aceea sfinții părinți i-au anatematizat pe cei care spun că Dumnezeu Cuvântul a fost unit după înțeles, sau putere, sau autoritate, sau demnitate, sau egalitate de onoare cu Hristos, pe care urmașii lui Teodor și Nestorie Îl numesc om simplu, dar nu mărturisesc că unirea lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, animat de un suflet gânditor și rațional, s-a săvârșit după ipostas.

Deși acest lucru ar fi suficient pentru a expune impietatea celor care apără scrisoarea criminală, totuși, la sfârșitul scrisorii, scriitorul își dezvăluie credința rea, spunând că trebuie să credem în templu și în cel care locuiește în templu, prin care introduce în mod clar două persoane. Însă scriitorul scrisorii a învățat această impietate de la Teodor și Nestorie. Biserica Catolică, condamnând o astfel de credință rea, transferă spre a mărturisi și a crede nu în templu și în cel care locuiește în templu, ci în singurul nostru Domn Iisus Hristos, Dumnezeu Cuvântul întrupat și făcut om. Totuși, nu este deloc surprinzător dacă scriitorul acestei scrisori nelegiuite a folosit cuvântul „firi"; deoarece ereticii, pentru a-i înșela pe cei simpli, folosesc de obicei tocmai acele expresii care sunt rostite cu pioșenie de ortodocși, doar sensul și explicația lor corectă duc la impietatea lor: între timp, aceleași expresii, atunci când sunt bine explicate și înțelese, conțin evlavie, iar atunci când sunt prost exprimate și explicate de eretici, conțin impietate. Astfel, primul Sinod de la Efes, la care figurile principale au fost Celestin și Chiril de fericită memorie, nu l-a acceptat, ci l-a condamnat pe Nestorie, care, deși a afirmat că există două firi și o singură persoană, nu a mărturisit unirea lor ipostatică. Noi însă, urmând învățătura sfinților părinți în toate, în discuția anterioară am demonstrat foarte clar unirea celor două firi, din care este alcătuit Domnul nostru Iisus Hristos, una dintre Sfânta Treime, Dumnezeu Cuvântul întrupat, și, de asemenea,

că distincția acestor firi nu este ruptă prin unire. Și ceea ce am spus ar fi suficient pentru a-i satisface pe cei care nu vor să se certe. Dar, din moment ce cei care au deviat odată în impietate încearcă să aducă alte argumente, este necesar să arătăm că astfel de răstălmăciri ale lor sunt zadarnice. Ei spun că epistola nelegiuită nu ar trebui învinovățită pe motiv că este inclusă în multe coduri. Dar dacă cineva, în acord cu nebunia lor, consideră acest lucru un motiv suficient, atunci Nestorie și Eutihie trebuie acceptați, deoarece multe despre ei au fost incluse în actele sinodale. Cu toate acestea, nicio persoană prudentă nu va acorda atenție discursurilor lor. Căci ceea ce se spune în sinoade despre eretici și ceea ce face parte din Actele sinodale este inclus acolo nu în scopul de a-i justifica, ci pentru convingerea și condamnarea mai mare a lor și a celor care gândesc ca ei. Deși acele pasaje din epistola nelegiuită care sunt în circulație, așa cum s-a spus, sunt incluse în unele coduri, dar nu se găsesc deloc în cele autentice, la care au subscris cei mai sfinți episcopi. Mai mult, cei care cercetează adevărul ar trebui să fie atenți la faptul că la sinoade uneori unii dintre cei care se adună acolo spun ceva fie din părtinire, fie din contradicție, fie din ignoranță. Dar nimeni nu acordă atenție la ceea ce spune cineva în numele său în particular, ci fiecare își îndreaptă atenția doar către ceea ce este hotărât de toți prin consimțământul comun. Dar dacă cineva, conform obiceiului ereticilor, ar vrea să acorde atenție contradicțiilor de acest fel, atunci s-ar dovedi că fiecare sinod se distruge singur. Prin urmare, conform tuturor acestora, cei care se înșală, dacă ar primi corect sfântul sinod, nu ar trebui să-i atribuie astfel de blasfemii, ci să-i urmeze pe învățătorii Bisericii Catolice și în special pe Sfântul Atanasie.care a fost episcop al bisericii alexandrine și a întreprins multe și mari lucrări de dragul adevăratei credințe creștine împotriva oricărei erezii și mai ales împotriva celor mai nelegiuiți arieni. Întrucât arienii, pentru a înșela oamenii, leagă de erorile lor numele lui Dionisie, care cu mulți ani înaintea Sfântului Atanasie era episcop al Alexandriei, și spun că însuși Dionisie a filosofat ca ei: atunci Atanasie, marele învățător al Bisericii, a arătat în diferite moduri în scrierile sale că Dionisie de la început a propovăduit adevărata credință și nu a fost în niciun fel părtaș la impietatea ariană. Dar ei, filosofând într-un mod eretic, se străduiesc să-și impună propria impietate acelui conciliu. Dar ce condamnare, ce blestem amenință pe cei ce păcătuiesc împotriva părinților, ne învață dumnezeiasca Scriptură. Ham, fiul lui Noe, văzându-și tatăl gol, nu și-a acoperit goliciunea trupească, ci s-a dus și le-a spus fraților săi despre aceasta, iar ei au acoperit-o cu haine. Dacă pentru acest Ham însuși și cei care au venit de la el au fost blestemați, iar cei care au acoperit-o au meritat o mare binecuvântare, atunci cu atât mai mult sunt vrednici de o condamnare mai mare și mai completă cei care, prin impietatea epistolei și a lui Teodor, se străduiesc să aducă asupra acestui sinod o necinste care nu-i aparține deloc. Dar prin această epistolă nelegiuită, nici apărătorii ei nu vor scăpa de condamnare pentru impietatea lor; nici Teodor, care i-a întrecut în impietate pe păgâni, evrei și toți ereticii, nu va scăpa de ea. Căci nu a fost de ajuns pentru nelegiuitul Teodor, pe lângă celelalte blasfemii ale sale, să interpreteze greșit cu răutate, în conformitate cu eroarea sa, crezul celor trei sute optsprezece sfinți părinți; ci, disprețuindu-l, a prezentat un alt simbol, plin de toată impietatea, în care a îndrăznit să-i anatemize pe cei care au raționat diferit sau au transmis diferit, astfel încât, prin nebunia sa, toți sfinții apostoli și părinți au fost condamnați. Dar acest simbol nelegiuit al lui Teodor, prezentat atât primului sinod din Efes, cât și citit la Calcedon, a fost condamnat la ambele sinoade, împreună cu autorul său și cu cei care l-au acceptat.Dacă ar fi meritat o mare binecuvântare, atunci sunt mult mai vrednici de o condamnare mai mare și mai completă cei care, prin impietatea epistolei și a lui Teodor, se străduiesc să aducă asupra acestui sinod o necinste care nu-i aparține în niciun fel. Dar prin această

epistolă nelegiuită, nici apărătorii ei nu vor scăpa de condamnare pentru impietatea lor; nici Teodor, care i-a depășit în impietate pe păgâni, evrei și toți ereticii, nu va scăpa de ea. Căci nu a fost de ajuns pentru nelegiuitul Teodor, pe lângă celelalte blasfemii ale sale, să interpreteze greșit cu răutate, în conformitate cu eroarea sa, crezul celor trei sute optsprezece sfinți părinți; ci, disprețuindu-l, a expus un alt crez, plin de toată impietatea, în care a îndrăznit să-i anatemize pe cei care filozofează sau transmit altfel, astfel încât, prin nebunia sa, toți sfinții apostoli și părinți au fost condamnați. Dar acest simbol nelegiuit al lui Teodor, prezentat atât la primul sinod din Efes, cât și citit la Calcedon, a fost condamnat la ambele sinoade, împreună cu autorul său și cu cei care l-au acceptat.Dacă ar fi meritat o mare binecuvântare, atunci sunt mult mai vrednici de o condamnare mai mare și mai completă cei care, prin impietatea epistolei și a lui Teodor, se străduiesc să aducă asupra acestui sinod o necinste care nu-i aparține în niciun fel. Dar prin această epistolă nelegiuită, nici apărătorii ei nu vor scăpa de condamnare pentru impietatea lor; nici Teodor, care i-a depășit în impietate pe păgâni, evrei și toți ereticii, nu va scăpa de ea. Căci nu a fost de ajuns pentru nelegiuitul Teodor, pe lângă celelalte blasfemii ale sale, să interpreteze greșit cu răutate, în conformitate cu eroarea sa, crezul celor trei sute optsprezece sfinți părinți; ci, disprețuindu-l, a expus un alt crez, plin de toată impietatea, în care a îndrăznit să-i anatemize pe cei care filozofează sau transmit altfel, astfel încât, prin nebunia sa, toți sfinții apostoli și părinți au fost condamnați. Dar acest simbol nelegiuit al lui Teodor, prezentat atât la primul sinod din Efes, cât și citit la Calcedon, a fost condamnat la ambele sinoade, împreună cu autorul său și cu cei care l-au acceptat.

Și întrucât unii care îl apără pe Teodor, atunci când sunt prezentate scrierile sale nelegiuite, sunt de acord să le recunoască drept nelegiuite din cauza blasfemiei pe care o conțin, dar refuză să-l anatemizeze chiar pe cel care a scos la iveală o astfel de nelegiuire, ne minunăm de nebunia lor, pentru că acționează împotriva Scripturii divine, care spune clar că „atât cel nelegiuit, cât și nelegiuirea lui sunt deopotrivă urâți de Dumnezeu” (Înțelepciunea 14:9). Fapta va fi pedepsită împreună cu cel care a săvârșit-o. Dar dacă, la fel ca nelegiuirea, și cel nelegiuit este urât de Dumnezeu, atunci, evident, o astfel de persoană s-a despărțit de Dumnezeu și este pe bună dreptate supusă anatemei; căci anatema nu înseamnă altceva decât excomunicare de la Dumnezeu, așa cum este explicat sensul anatemei în Vechiul și Noul Testament. Că Domnul îi numește excomunicați din Biserică pe cei ce nu rămân în cuvântul adevărului Său, El vorbește despre aceasta în Evanghelia după Ioan, adresându-se evreilor: „Oricine păcătuiește, rob al păcatului este. Dar robul nu rămâne în casă pentru totdeauna, ci fiul rămâne pentru totdeauna” (Ioan 8:34-35). Și că Domnul numește casă ceea ce dumnezeiasca Scriptură numește Biserica Dumnezeului celui viu, Apostolul mărturisește despre aceasta în prima Epistolă către Timotei (capitolul 3).

Dar dacă unii spun că Teodor nu ar trebui anatematizat după moarte, atunci cei care apără un astfel de eretic să spună că fiecare eretic care rămâne în rătăcirea sa până la sfârșitul vieții este pe bună dreptate supus anatemei permanente chiar și după moarte. Și acest lucru s-a întâmplat cu mulți, atât cei mai vechi, cât și cei mai apropiați de vremea noastră, cum ar fi Valentin, Basilide, Marcion, Cyrinthus, manihei, Eunomius și Bonosus. Același lucru s-a întâmplat cu Teodor, care a fost acuzat în timpul vieții și anatematizat de sfinții părinți după moarte: și dacă apărătorii săi, ca eretici, nu au vrut să-i creadă pe sfinții părinți, atunci să creadă cel puțin scrisoarea nelegiuită pe care o apără. Deși îl laudă pe Teodor, se spune clar că a fost anatematizat în Biserică de sfinții părinți și că s-a făcut o investigație amănunțită a scrierilor sale ca fiind pline de

impietate. Acest lucru a fost făcut în acea vreme de învățătorii Bisericii Catolice, pentru ca oamenii de rând, citind scrierile sale nelegiuite, să nu se abată de la adevărata credință. Și că cei nelegiuiți, deși personal nu sunt supuși anatemei în timpul vieții lor, sunt totuși anatemizați de Biserica Catolică după moarte, este evident din (Faptele) sfintei sinoade. Astfel, Sinodul de la Niceea i-a anatematizat anonim pe cei care au urmat învățătura nelegiuită a lui Arie; iar cel adunat la Constantinopol a anatematizat în mod similar erezia nelegiuită a lui Macedonie; dar cu toate acestea, sfânta Biserică a lui Dumnezeu i-a condamnat pe Arie și pe Macedonie pe nume chiar și după moartea lor. Întrucât, așadar, sunt mustrați de multe argumente că cei care îl apără pe Teodor și impietatea sa acționează în zadar și cu nelegiuire, recurg la o altă răstălmăcire goală, spunând că el nu ar trebui anatematizat pentru că a murit în comuniune cu bisericile. Dar ar fi trebuit să știe că cei care mor în comuniune cu bisericile sunt cei care respectă până la sfârșit doctrina generală a evlaviei propovăduită în Biserica universală. Dar Teodor, rămânând în impietatea sa până la moarte, a fost respins de întreaga Biserică. Prin urmare, întreaga Biserică din Mopsuestia , din care se spune că a fost episcop, pentru acele blasfemii pentru care a fost numărat de sfinții părinți printre păgâni, evrei și sodomiți, i-a șters numele din dipticele sacre ale Bisericii, așa cum o arată actele ținute despre el în acel oraș la conciliul episcopilor din acea regiune. De aceea ne minunăm de adepții lui Teodor, care îl apără pe el și impietatea sa ca fiind ai lor, când însăși biserica din care era episcop îl respinsese de mult ca eretic. Faptul că apărătorii lui Teodor fac o astfel de răstălmăcire a propriei condamnări poate fi înțeles din teribila sentință pronunțată asupra lui Iuda. Căci el, sperând să se ascundă de Cel ce cunoaște secretele oamenilor, a luat parte la taine împreună cu apostolii; dar acest lucru nu i-a folosit deloc, pentru că a luat parte la ele cu înșelăciune. Dar, deși după moartea sa sunt doisprezece ucenici, așa cum spune evanghelistul Ioan: „Toma, unul din cei doisprezece, numit geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus” (Ioan 20:24); totuși, aceasta nu-l eliberează pe Iuda de condamnare și nu-i permite să fie numărat printre apostoli. De ce, după înălțarea Domnului, apostolii, prin propria lor sentință, l-au condamnat pe Iuda chiar și după moartea sa și, în locul lui, l-au primit pe altul. Și că cei care spun că ereticii morți nu trebuie anatematizați prezintă o răstălmăcire goală, vom arăta chiar din cuvintele Domnului. El îi numește pe cei răi morți cât timp sunt vii, zicând: „Lăsați morții să-și îngroape morții” (Matei 8:22); așa cum îi numește pe drepți vii chiar și după moartea lor, pentru că a spus despre Avraam, Isaac și Iacov că Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Astfel, dacă, după ei, ereticii morți nu ar trebui anatematizați, atunci nici ereticii vii nu pot fi anatematizați, pe care Domnul îi numește morți, pentru că s-au despărțit de Cel ce a zis: „Eu sunt ... viața” (Ioan 14:6); și, prin urmare, după părerea lor, nici ereticii vii, nici cei morți nu pot fi anatematizați; după părerea lor, fără motiv învățătura apostolică ne poruncește să-i anatemizăm pe cei care transmit mai mult decât am primit, fără motiv sfintele sinoade i-au condamnat pe eretici, fără motiv alți sfinți părinți și învățători ai Bisericii i-au anatemizat pe eretici. De asemenea, ei dau vina pe profetul Ieremia, care spune: „Blestemat este cel ce face lucrarea Domnului cu nepăsare” (Ieremia 48:10), și pe profetul David, care spune: „Blestemat este cel ce se abate de la poruncile Tale” (Psalmul 118:21), și, pe scurt, pe toată Scriptura divină, care impune o astfel de condamnare celor răi în diferite locuri. Dacă cei ce săvârșesc lucrarea lui Dumnezeu cu neglijență și păcătuiesc împotriva poruncilor lui Dumnezeu sunt supuși unei astfel de condamnări, atunci cu cât mai pe drept a fost condamnat și anatematizat nelegiuitul Teodor, care a hulit atât de mult împotriva Preamarului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Pentru a-i încurca pe cei care îl apără pe Teodor și pentru a-i împiedica de la o astfel de impietate, aceasta ar fi suficientă, pe lângă dovezile menționate și conținute în celelalte cărți ale noastre, pe care le-am prezentat, care arată că ereticii ar trebui condamnați chiar și după moarte. Dar, întrucât rămân în mod arogant în aceleași gânduri, vom spune altceva și mai important, și anume: unii dintre cei care s-au adunat la sfântul Sinod de la Niceea și au subscris la definiția credinței sau simbolului expusă acolo, întrucât mai târziu s-au dovedit a fi contrari opiniilor lor, unii în viață, iar alții după moarte, au fost anatematizați de Damasus, Papa Romei antice, de sfântă memorie, și de întregul Sinod de la Serdica, după cum mărturisește Sfântul Atanasie. Și sfântul Sinod de la Calcedon l-a condamnat și pe Domnus, fost episcop al Antiohiei, după moartea sa, deși a îndrăznit doar să scrie că cele douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril ar trebui păstrate sub tăcere.
Și întrucât ereticii care îl apără pe Teodor, depășind limitele în intenția și strădania lor de a se îndreptăți, se angajează să spună spre înșelarea celor care nu știu că Chiril de sfântă pomenire l-a lăudat într-o anumită parte a epistolei sale: este evident din multe lucruri că strădaniile lor (de a se îndreptăți) nu sunt de acord cu ceea ce a spus Sfântul Chiril în diferitele sale scrieri împotriva nelegiuitului Teodor, în care el, făcându-l pe Teodor mai nelegiuit decât toți ceilalți eretici și apoi nesuportând mulțimea hulelor sale, rostite împotriva marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a strigat, zicând: „Cerurile s-au înspăimântat de aceasta și s-au cutremurat foarte tare, zice Domnul” (Ier. 2:12). O, calomnie nesuferită! „O, limbă care grăiești răutăți împotriva lui Dumnezeu și minte care se umflă peste măsură” 340 . Și iarăși: „Pune, omule, ușă și gard împrejurul locuinței tale (Psalmul 140:3); nu mai ridica cornul tău sus și nu mai grăi minciuni împotriva lui Dumnezeu (Psalmul 74:6)! Până când vei batjocori pe Hristosul care suferă? Ține minte ce a scris dumnezeiescul Pavel: „Când păcătuiți împotriva fraților voștri și le loviți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos” (1 Corinteni 8:12). Voi spune și ceva din cărțile profetice: Sodoma a fost socotită de voi (Ezechiel 16:51); ați întrecut râsetele păgânilor împotriva lui Hristos, care socoteau crucea o nebunie; ați arătat că nu este nimic vinovat în mândria iudaică” 341. Astfel, când toate acestea au fost spuse de Sfântul Chiril în condamnarea lui Teodor, atunci chiar dacă cineva ar admite, după cuvintele lor, că Sfântul Chiril a spus ceva pentru Teodor, totuși aceasta nu-l eliberează de condamnare. De fapt, descoperim că mulți dintre sfinții părinți au lăudat unii eretici, precum Sfântul Damasus, Atanasie, Vasile Apollinaris și Sfântul Leon Eutihie; și totuși, după ce impietatea lor a fost recunoscută, ereticii nu au scăpat de condamnare și anatemă, care au fost ulterior pronunțate împotriva persoanei și impietății lor. Furia celor care îl apără pe Teodor este de așa natură încât îndrăznesc să mintă împotriva lui Grigore Teologul.și Ioan al Constantinopolului, spunând că au trimis scrisori pline de laudă aceluiași Teodor. Dar acest lucru este fals; căci atunci când Grigore, luptând în Constantinopol pentru adevăr și convertind poporul de la nebunia ariană la credința catolică, s-a întors în patria sa, nu i-a scris lui Teodor al Mopsuestia, pe care ereticii îl produc cu viclenie, ci lui Teodor, episcopul Tyanei, care este metropola celei de-a doua Capadocii. Și acestei regiuni aparțin orașul Nazianz, al cărui episcop a fost Grigore de sfânta pomenire, și locul lui Arianz, de unde provenea. Acest lucru este demonstrat clar de scrisori în sine, căci ele menționează obiceiurile și adunările din numitul loc Arianza, precum și din alte locuri din aceeași regiune, ale unei luni numite în dialectul local capadocian, ale unui episcop pe nume Bosphorius, care a fost pus în dependență de numitul Teodor și care era la acea vreme episcop al orașului Colonus, în aceeași regiune, și se menționează, de asemenea, alți episcopi și chorepiscopi și mănăstiri care au fost sub stăpânirea lui Teodor și ale căror nume au rămas aceleași

până în zilele noastre. Care este legătura dintre Cappadocia și a doua Cilicie, atunci sau acum, când stăpânirea acestor regiuni este împărțită? Și ce episcopi putea avea episcopul Mopsuestiei în stăpânirea sa, când el însuși era dependent de mitropolitul celei de-a doua Cilicii? Dar Ioan al Constantinopolului, deși i-a scris o scrisoare lui Teodor al Mopsuestiei, nu este plin de laude, ci de lamente și reproșuri, pentru că se îndepărtase de evlavie (Θεοσεβίας). El lucrase cu el în viața monahală din aceeași mănăstire și îl convinsese să adopte modul de viață adoptat acolo; în acest sens stau mărturie Sozomen, Isihie, Socrate și Teodoret, care au compus multe discursuri și cuvinte laudative în favoarea lui Teodor. Dacă, însă, ereticii se folosesc de mărturiile lui Ioan al Antiohiei și ale Sinodului de Răsărit ținut sub domnia sa, vorbind în favoarea lui Teodor și a impietății sale, atunci trebuie să accepte și ceea ce (în ceea ce-i privește) au făcut Ioan și cei care s-au adunat cu el pentru a-l condamna pe Sfântul Chiril și a condamna adevărata credință, precum și ceea ce au scris, apărându-l mult timp pe Nestorie și credința sa rea. Și acest lucru este dezvăluit din diversele lor cărți și scrisori, pe care le-au scris către pioasa memorie a lui Teodosie și către diverse alte persoane.

Și toate acestea sunt așa. Și pentru a nu pierde din vedere nici cele mai mici detalii, am considerat necesar să reamintim ce a scris Augustin, episcopul Africii de sfântă memorie. Căci atunci când, după moartea lui Cecilian, s-a făcut o anchetă despre presupusa sa abatere de la tradiția Bisericii și când, ca urmare a acesteia, unii s-au despărțit de Biserica Catolică, fericitul Augustin i-a scris lui Bonifaciu că unii nu ar fi trebuit să se despartă de Biserica Catolică din acest motiv; căci dacă ceea ce s-a plătit pentru Cecilian ar fi fost drept și dacă s-ar fi constatat că a gândit ceva contrar instituției Bisericii, l-ar fi anatematizat chiar și după moartea sa. Mai mult, canonul sfântului Sinod al Africii decretează că acei episcopi care, prin testament sau fără testament, lasă proprietatea lor ca moștenire unui eretic trebuie anatematizați chiar și după moartea lor. Pe lângă toate acestea, cine nu știe ce s-a făcut în timpul nostru împotriva lui Dioscor în biserica Romei antice? Deși nu a păcătuit deloc în credință, totuși, după moartea sa, a fost anatematizat de Sfânta Biserică Romană doar din cauza disciplinei bisericești. Astfel, dacă mai mulți episcopi care nu păcătuiesc în credință sunt supuși anatemei chiar și după moarte doar din cauza disciplinei bisericești și din cauza unor probleme financiare, cu atât mai mult Teodor, care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu însuși. Mai mult, așa cum spun ei în mod nebunesc, nu este drept să-i anatemizezi după moarte pe cei care au murit în impietatea lor, așa ar fi greșit să-i îndreptățești după moarte pe acei părinți care au fost condamnați pe nedrept, așa cum s-a întâmplat cu Ioan, Episcopul Constantinopolului de sfânta memorie, care a fost îndreptățit după moarte de Biserica Catolică, și cu Flavian, Episcopul aceluiași oraș Constantinopol de sfânta memorie, care a fost condamnat pe nedrept în timpul vieții sale, dar îndreptățit pe drept după moarte, atât de Papa Leon de sfânta memorie, cât și de Sfântul Sinod de la Calcedon. Și de aici rezultă, după ei, că ereticii sunt numărați alături de sfinții părinți, ca și cum ar fi liberi de osânda cuvenită lor, iar sfinții părinți, osândiți pe nedrept, sunt adăugați la eretici, ca și cum osânda nedreaptă adusă împotriva lor nu ar fi fost rezolvată. Dar mai presus de toate, este vrednic să credem în Învățătorul, Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, Care spune despre Sine: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să se mântuiască prin El. Cine crede în El nu va fi osândit, dar cine nu crede este deja osândit, pentru că n-a crezut în numele singurului născut Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:16-18). Și Duhul Sfânt spune prin proorocul David că „cei răi nu se vor ridica la judecată” (Psalmul 1:5).). Din moment ce o astfel de

definiție a Domnului a fost rostită împotriva fiecărei persoane nelegiuite, fără nicio limitare între ereticii vii și cei morți, cum pot ei îndrăzni să se opună unei astfel de definiții și să spună că cei care au acționat odată cu nelegiuire și, ca urmare a acestui fapt, au fost deja condamnați de Domnul, nu ar trebui condamnați după moarte? Și dumnezeiescul apostol, care L-a avut pe Hristos vorbind în el, nu numai împotriva oamenilor, ci chiar și împotriva îngerilor, a rostit o astfel de definiție, spunând în Epistola către Galateni: „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie contrară celei pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema. Precum am spus mai înainte, așa spun și acum din nou, dacă vă va propovădui cineva o Evanghelie contrară celei pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1:8-9). Și cine este atât de nelegiuit încât să îndrăznească să afirme că scrierile nelegiuite ale lui Teodor, sau o parte din ele, au fost date odată sfintei biserici a lui Dumnezeu? Și nu a fost cineva care a îndrăznit să spună așa ceva supus imediat anatemei de către sfinții părinți?

Așadar, dacă cineva după o astfel de dreaptă mărturisire și condamnare a ereticilor, păstrând înțelesul pios, certându-se despre nume, sau silabe, sau expresii, se desparte de sfânta Biserică a lui Dumnezeu, ca și cum evlavia noastră nu ar consta în fapte, ci numai în nume și expresii, acela, ca unul care se bucură de discordie, va da socoteală pentru sine și pentru cei care au fost înșelați și care sunt pe cale să fie înșelați de el marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în ziua judecății. Amin.

Scrisoarea împăratului Justinian către Sfântul Sinod despre Teodor de Mopsuestia și alții 342 .

A dezrădăcina ereziile care se iveau din când în când, prin adunarea clerului cel mai evlavios și prin proclamarea în unanimitate a adevăratei credințe, pentru a aduce pace sfântei Biserici a lui Dumnezeu, a fost preocuparea constantă a împăraților ortodocși și pioși, strămoșii noștri. De aceea, Constantin cel Mare, - pe vremea când Arie a blasfemiat și a afirmat că Fiul nu este de o ființă cu Dumnezeu și Tatăl, ci este o creatură și a fost creat din ceva ce nu există, - a adunat trei sute optsprezece părinți la Niceea și, fiind prezent el însuși la sinod, l-a condamnat și l-a anatematizat pe Arie și s-a străduit să stabilească dreapta credință, conform căreia acei părinți divini mărturisesc că Fiul este de o ființă cu Dumnezeu și Tatăl și nu este o creatură și nu a fost creat din ceva ce nu există, iar aceasta se cântă până în ziua de azi. Teodosie cel Bătrân, pe vremea când Macedonie nega divinitatea Duhului Sfânt și Apollinaris, ucenicul său, blasfemia împotriva dispensației Dumnezeului întrupat al Cuvântului și susținea că Dumnezeu Cuvântul nu a asumat mintea omenească, ci s-a unit cu trupul, care are un suflet irațional, adunând o sută cincizeci de părinți în orașul Constantinopol și luând el însuși parte la sinod, i-a condamnat și i-a lovit cu anatema pe ereticii menționați mai sus, împreună cu învățătura și adepții lor nelegiuiți și s-a străduit să propovăduiască dreapta credință. Dar Teodosie cel Tânăr, când nelegiuitul Nestorie a susținut că Dumnezeu Cuvântul este unul și Hristos altul și a introdus ideea nelegiuită că Cuvântul este Fiul lui Dumnezeu și Tatăl prin fire, dar Hristos este Fiul numai prin har și a negat că Sfânta Maria este Maica lui Dumnezeu, a adunat primul Sinod de la Efes, format din două sute de sfinți părinți și, trimițând președinții care urmau să fie prezenți la sinod, l-a obligat pe Nestorie însuși să fie prezent acolo și să-l judece; Și după ce s-a făcut o investigație atentă, părinții l-au condamnat și l-au anatematizat pe Nestorie împreună cu adepții săi. După aceasta, adepții nelegiuitului Nestorie, ridicându-se împotriva preasfințitului Chiril, au încercat (pe cât le-a stat în putere) să anuleze decretul pronunțat împotriva lui Nestorie. Dar împăratul Teodosie, apărând ceea ce fusese hotărât pe bună dreptate împotriva lui Nestorie și a învățăturii sale nelegiuite, a încercat să dea forță legală hotărârii judecătorești luate împotriva lui.

Mai mult, când alte acuzații au fost aduse în zadar împotriva divinului Chiril în fața împăratului, Chiril i-a scris împăratului următoarele: „După ce mi s-a raportat, cel mai pios împărat, că niște bârfitori, ca niște viespi rele, îți bâzâiau în urechi și scuipau vorbe rele împotriva mea, spunând în zadar că eu afirm că trupul divin al lui Hristos a fost adus din cer și nu primit de la sfânta Fecioară și, de asemenea, că mărturisesc doi fii după ideea lui Nestorie, am considerat că este de datoria mea să spun puțin împotriva lor astfel: O, nebunilor, care nu știți nimic altceva decât arta calomniei! Cum ați ajuns la o astfel de idee și ați dobândit o astfel de nebunie? Ar trebui să înțelegeți clar că aproape tot raționamentul nostru despre credință pornește din efortul nostru de a dovedi că sfânta Maria este Maica lui Dumnezeu. Dar dacă, așa cum se spune, afirmăm că trupul divin al lui Hristos a venit din cer și nu s-a născut din ea, atunci cum ar putea fi numită Maica lui Dumnezeu? Pe cine a născut ea cu adevărat, dacă nu este adevărat că l-a născut pe Emanuel în trup? Așadar, să fie ridiculizați cei carecare vorbesc în zadar despre mine una sau alta. Sfântul Isaia nu vorbește mințind când profețește astfel: „Iată, fecioara va zămisli și va naște fiu și-I va pune numele Emanuel, care este Dumnezeu cu noi” (Isaia 7, 14). Și fără îndoială, arhanghelul Gabriel a vorbit adevărul când i-a zis Mariei: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată, vei zămisli în pântecele tău și vei naște fiu și-I vei pune numele Iisus” (Luca 1, 30-31). „Căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1, 21). Când spunem că Domnul nostru Iisus Hristos S-a pogorât din cer, nu vrem să spunem că El a adus sfântul Său trup din cer, ci îl urmăm doar pe Sfântul Pavel, care spune așa: „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea, Domnul, este din cer” (1 Corinteni 15, 47). Să-L imităm și noi pe Domnul Însuși, care spune: „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului” (Ioan 3, 13). Însă, în ceea ce privește trupul, El S-a născut, așa cum am spus, din Sfânta Fecioară. Și, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu, coborând din cer, S-a smerit, „a luat chip de rob ” și S-a arătat ca fiu al omului, deși totuși a rămas același care era mai înainte, adică Dumnezeu (pentru că este neschimbător și nu este supus vreunei schimbări prin natura Sa): atunci, când El este deja considerat ca fiind una cu trupul Său, se spune că a venit din cer.

El este numit și om din ceruri, fiind perfect în divinitate și la fel de perfect în umanitate și este conceput ca o singură persoană; pentru că Domnul Iisus Hristos este unul, deși diferența de firi, din care, așa cum spunem, s-a săvârșit acea unire inefabilă, nu ne este necunoscută. Prin urmare, mărturisim că Cuvântul, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, este Dumnezeu perfect și om perfect, alcătuit dintr-un trup și un suflet înzestrat cu rațiune, că S-a născut din Tatăl înainte de veci după divinitate și că în aceste vremuri din urmă, pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a născut din Fecioara Maria după umanitate; El este de o ființă cu Tatăl după divinitate și de o ființă cu noi după umanitate, pentru că a avut loc unirea a două firi. Din aceasta rezultă că mărturisim un singur Hristos, un singur Fiu, un singur Domn și mărturisim în continuare că sfânta Fecioară a devenit cu adevărat Maica lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cuvântul S-a îmbrăcat cu trup și s-a făcut om și, în însăși zămislirea Sa, a primit în unire cu Sine templul pe care L-a împrumutat de la Ea. Să luăm ca exemplu, dacă vă place, propria noastră constituție, conform căreia suntem oameni. Anume, suntem alcătuiți din suflet și trup și vedem în noi înșine două naturi, una trupească, cealaltă spirituală, dar vedem un singur om, compus din unirea ambelor; și alcătuirea a două naturi nu a produs faptul că în loc de un singur om ne imaginăm două; ci noi, așa cum am spus, ne gândim la un singur om, compus din suflet și trup. Dacă am nega că din două naturi diferite a venit la ființă Hristosul cel unic și indivizibil, atunci adversarii ar spune: dacă Hristosul întreg este alcătuit dintr-o singură natură, atunci

cum s-ar putea îmbrăca în natură umană sau ce fel de trup ar putea lua care să-I fie propriu? Cât despre cei care spun că a avut loc o dizolvare, o fuziune sau o amestecare a naturilor lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, fie ca evlavia voastră să le oprească gura deschis." După aceasta, când a murit Chiril, a apărut un anumit călugăr și arhimandrit pe nume Eutihie. El a atras mulți oameni după el, susținând erezia lui Nestorie și învățătura lui nelegiuită și spunând că trupul Domnului nu este de aceeași substanță cu noi. Și din nou, nu după mult timp, prin lucrarea diavolului, s-a adunat la Efes un alt sinod tâlhar și deloc sfânt. Flavian al Constantinopolului a fost trimis și el acolo, în timp ce puterea supremă se afla în mâinile lui Dioscor, episcopul Alexandriei. Divinul Flavian, care apăra credința ortodoxă, a fost ucis; autoritatea primului sinod de la Efes a fost desființată, sub semnătura unor episcopi, impuși cu forța sub amenințarea cu moartea, printre care se afla Vasile, episcopul Seleucia. În timp ce aici se expunea public doctrina dăunătoare a lui Nestorie, Dioscor și Eutihie și s-au iscat mari tulburări, mai ales în Răsărit, Proterie, marele preot, și mulți alții au fost uciși. În această stare de lucruri, prin voia lui Dumnezeu, Marcian a devenit împărat. El a adunat un sinod de șase sute de oameni. treizeci de părinți în Calcedon, în prezența lui Dioscor și Eutihie,și el însuși a fost cu ei la acest sinod; aici Dioscor și Eutyches sunt condamnați, iar Nestorie este din nou anatematizat. Și Teodoret, Ibas și Vasile, episcopul Seleuciei, sunt din nou primiți în comuniune, deși semnaseră la primul sinod; și astfel, prin anularea și condamnarea Actelor Sinodului Tâlhar, sfinții părinți au stabilit armonia între toți. După ce patru sinoade au fost ținute astfel și au primit confirmare și autoritate în Biserica lui Dumnezeu, adepții lui Nestorie au început din nou să se străduiască să confirme erezia lor prin scrierile lui Teodor din Mopsuestia, care a blasfemiat mult mai rău decât Nestorie, ucenicul său. Noi, așadar, urmându-i pe sfinții noștri părinți și dorind să menținem adevărata credință fără cea mai mică pată, vă îndemnăm să examinați și blasfemiile sale și să pronunțați sentința voastră asupra lui și a adepților săi. Căci, pe lângă nenumăratele alte cuvinte calomnioase pe care le-a vărsat cu nelegiuire împotriva lui Hristos Dumnezeul nostru, el a mai spus că Dumnezeu Cuvântul este unul și Hristos altul, care, fiind copleșit de tulburări spirituale și patimi trupești, părea să-și fi abandonat treptat înclinațiile rele și apoi, prin succes în fapte (bune), să fi atins o stare mai bună și să fi dus o viață fără prihană; că el, ca om curat, fiind botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și primind prin botez harul Sfântului Duh, a devenit vrednic de înfiere; și asemenea chipului regal, fiind venerat în persoana lui Dumnezeu Cuvântul, Hristos după înviere a devenit statornic în duh și liber de păcate. Mai mult, el a declarat că unirea Cuvântului cu Hristos este aceeași cu cea despre care vorbește apostolul despre un soț și o soție:Fiind venerat în persoana lui Dumnezeu Cuvântul, Hristos, după înviere, a devenit statornic în duh și liber de păcate. Mai mult, El a proclamat că unirea Cuvântului cu Hristos era aceeași cu cea despre care vorbește apostolul cu privire la soț și soție:Fiind venerat în persoana lui Dumnezeu Cuvântul, Hristos, după înviere, a devenit statornic în duh și liber de păcate. Mai mult, El a proclamat că unirea Cuvântului cu Hristos era aceeași cu cea despre care vorbește apostolul cu privire la soț și soție: „cei doi vor fi un singur trup" (1 Corinteni 6:16). În același timp, vă îndemn să luați în considerare ceea ce au scris cu viclenie Teodoret și Iva împotriva primului sfânt sinod de la Efes și să vă pronunțați și judecățile asupra lor. Părinții, după ce au analizat din nou cu atenție acest lucru, au răspuns: „Sfântul Sinod de la Calcedon, acuzându-i aspru pe Teodoret și Ibas, i-a primit în comuniune doar cu condiția ca mai întâi să condamne scrierile lor rele, Teodor și Nestorie. Dar noi, pe lângă toți ceilalți eretici condamnați de cele patru sinoade menționate și excluși din Biserică, îl condamnăm și îl excomunicăm pe Teodor, care a fost episcop de

Mopsuestia, și cărțile sale nelegiuite; de asemenea, ceea ce a scris Teodoret cu trădare împotriva dreptei credințe, împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril, împotriva acestui prim sinod de la Efes și în apărarea lui Teodor și Nestorie. Mai mult, condamnăm scrisoarea pe care, spun ei, a scris-o Ibas către Mara Persanul, în care se neagă că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om, fiind întrupat din sfânta Fecioară Maria, iar divinul Chiril este hulit ca eretic, iar primul sfânt sinod de la Efes, ca și cum dintr-un motiv necunoscut l-ar condamna pe Nestorie; și cele douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril, această scrisoare trece la scuipat și îi apără pe Nestorie și Teodor și scrierile și gândurile lor nelegiuite. Prin urmare, cu toată corectitudinea atribuind Părintelui minciunii, diavolului, limbilor nestăpânite ale acestor eretici, Scripturilor lor cele mai nelegiuite și lor înșiși, care până la ultima extremă persistă în opiniile și răutatea lor false, îi spunem: „Umblați în lumina focului vostru și în flacăra pe care ați aprins-o” (Isaia 50:11) „ 343 .

Note

1
Pe câmp: toate acestea din Liberata, cap. 15.

2
Evagr. cartea 3, capitolul 33. și Nichifor. cartea 16, capitolul 29.

3
Liberat. cap. 19. Niceea. cartea 16, cap. 29.

4
Consiliul lui Constantin, prezidat de Mina, Actul 1.

5
Călugări trimiși la Papa Hormizd.

6
Liberat. cap. 16 și 17.

7
Conciliul lui Constantin, prezidat de Minas, Actul 1.

8
Liberat. cap. 21.

9
Liberat. cap. 20.

10
Sinodul al Cincilea de la Constantinopol, adunat al IV-lea și pe Iustinian în edictul despre mărturisirea credinței.

11
Liber. cap. 10. Al cincilea conciliu. const. conv. 1, către trimisul lui Iustin. către conciliu.

12
Catedrală. Halkid. Actul 10, din catedrală. Beritsk

13
Chiril monahul – în viața Sfântului Sava. Justinian imperial în mesajul către Mina împotriva lui Origen . Nichifat , cartea 17, cap. 27.

14
Liberat . Cap. 23.

15
Acolo, capitolele 23 și 24

16
Al cincilea conciliu. constituție. întrunit. 1, în ambasada împăratului Justinian.

17 ani

Acolo, în scrisorile Papei Vigilius și Eutihie către Vigilius.
18 ani
Zonaras , în Justin. Fotie pe Consilii.
19
Conciliul al Cincilea, Constant. Colecții, 2 și 3.
20
Leo în versetele 13 și 45.
21 de ani
Colectate. 4 și 5.
22
Asamblat. 6.
23 de ani
Corect. 13.
24
Nicef. cartea 17, cap. 27.
25
Sinod al șaselea. Faptele Apostolilor 18. Evagros . Cartea 4, Capitolul 29. Niceea. Cartea 17, Capitolul 27.
26
În mesajul către Narses.
27
Cartea 1, ultimele 24; Cartea 2, ultimele 10 și 36; Cartea 3, ultimele 37.
28 de ani
Trimis împăratului Mihail.
29
Trimis lui Petru al Antiohiei.
30
Grigore. Cartea a 3-a, epistolele 2, 3, 4 și 37; și Cartea a 12-a, epistolele 7.
31 de ani
Pelagus . Epistola către Narses. Pavel . Diacon. Cartea a 3-a, capitolul 12.
32
Cartea cu probleme despre vârsta de șase ani.
33 de ani
Pelagus , epistolă către Narses.
34
Pavel . Diacon. 4, cap. 4.
35 de ani
După alții : ei stăteau în camera judecătorească (secetario) a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
36
După alții : Domn.
37
După alții : Antiohia.
38 de ani
Pe teren : adică sozitani.
39
Pe câmp: adică în Macedonia, în alt loc – în Paflagonia.
40
După alții : Tunetsky.
41

După alții : Kikuru.
42
După alții : Tinazskiy.
43
După alții : islamic.
44
După alții : capațian.
45 de ani
După alții : Domițiu.
46
După alții : Isaurian.
47
După alții: cipriot.
48 de ani
După alții: Gazalonskiy.
49
După alții: Mizian.
50
Pe câmp : adică al doilea nou Justinian.
51
După alții: Milevitsky.
52
După alții: Magid.
53
Pe teren: adică, Cussite.
54
Pe teren : adică Elena.
55 de ani
După alții : Davronsky.
56
După alții : Midals.
57
Cu alte cuvinte : lumesc.
58
Pe teren : adică Antinous, din Antena.
59
Pe câmp : adică în colonie.
60
Pe teren : adică, prin cezariană.
61
După alții : Davskiy.
62
După alții : Kasatsky.
63
După alții : Carpatin.
64
Pe teren : bineînțeles, Hrisostom.
65 de ani
Tot ce a fost tipărit până acum este disponibil în original doar în latină. Ed.
66

Acest mesaj este în versiunile originale greacă și latină. Ed.
67
Această remarcă se găsește în original doar în greacă. Ed.
68
În textul grecesc, în loc de un extras din scrisoare, este inserată o notă în latină: „în acest loc este inserată scrisoarea anterioară a lui Eutyches, iar semnătura de aici este cu câteva cuvinte mai completă decât în ediția latină". În latină – pe margine: „altfel, ca în scrisoarea lui Eutyches către Vigilius, cu excepția semnăturii, care este exprimată aici cu cuvinte diferite".
69
Aici, în textul grecesc, este introdus cuvântul „ὑπογραφὴ " – semnătură. Ed.
70
Acest mesaj este disponibil în original, în greacă și latină. Ed.
71
Această remarcă se găsește în original doar în greacă. Ed.
72
Conform unei alte lecturi: Socotim că este o chestiune rezonabilă și plăcută lui Dumnezeu să ne adunăm la sfinția sa și să-I cerem să judece împreună cu noi despre aceleași trei capitole și, împreună cu noi, să ia o decizie în conformitate cu adevărata credință.
73
Această secțiune este în original doar în latină. La sfârșitul ei, pe margine, există o observație: „prima sesiune se termină, a doua începe". Ed.
74
După alții : în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
75
După alții : împreună cu toți episcopii ale căror nume apar în prima întâlnire.
76
După alții : Teodor.
77
După alții : macedonean.
78
După alții : kumsky.
79
După alții : Zafarenny.
80
Întreaga a doua colecție este în original, doar în latină. Ed.
81
După alții : în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
82
După alții : Domn.
83
După alții : Antiohia.
84
Întreaga a treia colecție este disponibilă doar în latină. Ed.
85
După alții : în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
86

Comp. mai sus, vol. 3, ed. pp. 327–329. În originalul Actelor celui de-al Treilea Sinod Ecumenic există două texte ale acestui simbol – grecesc și latin; dar aici există un singur text latin și, în plus, o traducere diferită. Ed.
87
Întreaga a patra colecție este în original, doar în latină. Ed.
88
„Trebuie citit: în a treia zi a Idelor, căci arhidiaconul Diodor spune puțin mai jos că blasfemiile lui Teodor au fost citite în ziua precedentă, care era a patra Idă, așa cum s-a arătat la începutul adunării precedente.” Notă de Labbe.
89
După alții : în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
90
Vezi mai sus, p. 47.
91
Vezi mai sus, p. 51.
92
Vezi mai sus, p. 51.
93
Vezi mai sus, p. 53.
94
Vezi mai sus, p. 53.
95
Acest mesaj este plasat în original în greacă și latină, iar toate celelalte doar în latină. Ed.
96
Teodor din Mopsuestia.
97
Epistol către Teodor cel căzut.
98
Vezi mai sus, p. 69.
99
Cf. mai sus, pp. 69–70.
100
După alții: Irineu.
101
După alții: Diodor.
102
Grigore. Nazianz. Scrisoarea 123 către Teodor Tianul.: Creativ. Partea a 6-a, p. 222. Moscova. 1818.
103
Scrisoarea 122 către el: Partea creativă 6, p. 221.
104
Scrisoarea 73 către el: Partea creativă 6, p. 180. 183.
105
Scrisoarea 220 către el: Partea creativă 6, p. 319.
106
Scrisoarea 124 către el: Partea creativă 6, pp. 223–224.
107
Scrisoarea 139 către el: Partea creativă 6, p. 241. 242.
108

După alții: Passensky, Passpasinsky (cf. mai sus, p. 155).
109
După alții: Eufrat.
110
Vezi mai sus, p. 81.
111
Scrisori, 50.
112
O altă lectură: „Sunt foarte încântat că între activitățile militare nu neglijați să aveți grijă și de religie.”
113
Scrisoarea 5.
114
Cartea 7. Capitolul 3.
115
Cartea 3. Capitolul 35.
116
Capitolul 39.
117
Scrisori 50.
118
Homer. Iliada. 19.
119
Vezi mai sus, p. 61.
120
Vezi mai sus, p. 63.
121
Cf. mai sus, pp. 70–71.
122
Opera Sfântului Vasile cel Mare în traducere rusă, partea a 7-a, ultimul paragraf 236: p. 197. Moscova. 1848.
123
Cartea 5. Cap. ultimul
124
Mesajul împăratului Justinian.
125
În anul 550 d.Hr.
126
Un alt mesaj al lui Justinian.
127
Iustinianopol.
128
După alții: în al douăzeci și patrulea.
129
După alții: Hieropolis.
130
După alții: Olympia.
131
După alții: Hieropolis.
132

După alții: Pavel.
133
După alții: mai exact.
134
După alții: mai exact.
135
După alții: Pavel.
136
După alții: cincizeci.
137
A doua Cilicia.
138
Slich. Acte Sun. volum personal. 2. pagina 129.
139
Slich. ibid., p. 136.
140
Slich. ibid., pp. 148, 149.
141
Slich. ibid., p. 177.
142
Vezi Actele Consiliului Ecumenic, volumul I, pp. 830–831. Ediția a 2-a, p. 330.
143
Pe teren: înțelege polipii și cameleonii.
144
Această epistolă nu pare să aparțină lui Teodoret, ci mai degrabă a fost compusă de eretici și este în special demascată ca fiind un fals prin faptul că Ioan din Antiohia a murit înaintea Fericitului Chiril: căci există o epistolă a lui Chiril către Domnus, succesorul lui Ioan, citită la Sinodul de la Calcedon (Faptele Apostolilor 14). Acest Domnus a fost numit în locul menționatului Ioan după moartea sa, așa cum se spune în actul următor. Notă de Labé.
145
Povestea este plasată într-un dialog de Lucian , sub titlul „Tyrannus”.
146
Adică cei care învățau că Dumnezeu a suferit.
147
După alții: în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
148
După alții: Domn.
149
După alții: Feodar.
150
Slich. volumul 4, pp. 224 – 229.
151
Vezi mai sus, p. 95.
152
Vezi mai sus, p. 96.
153
Găsit în secțiunea a 3-a a Sinodului de la Calcedon, cap. 31; conform traducerii ruse, vol. 4, pp. 528–531. Ediția a 2-a, p. 234.
154

Slich. volumul 4, p. 229. Ed. a 2-a, p. 102.
155
Slich. volumul 4, p. 244. Ed. a 2-a, pagina 108.
156
Slich. volumul 4, pp. 243–244. Ed. a 2-a, p. 108.
157
Slich. volumul 4, p. 245. Ed. a 2-a, p. 109.
158
Slich. volumul 1, pp. 507–508. Ed. a 2-a, p. 203. Ed. a 3-a, p. 144.
159
Slich. volumul 1, pp. 328–334. Ed. a 2-a, pp. 134–136 și vol. 3, pagina 112–117. Ed. a 2-a, pp. 51–52.
160
Slich. volumul 1, pp. 508–510. Ed. a 2-a, pp. 203–204 și vol. 3, pp. 117–118. Ed. a 2-a, pp. 53–54.
161
Slich. volumul 1, pp. 543–544. Ed. a 2-a, p. 217.
162
Slich. volumul 1, pp. 335–343. Ed. a 2-a, pp. 136–139.
163
Slich. volumul 1, pp. 544–545. Ed. a 2-a, pp. 217–218.
164
Slich. volumul 1, pp. 554–555. Ed. a 2-a, p. 221.
165
Slich. volumul 1, pp. 379–393. Ed. a 2-a, pp. 153–159. Ed. 3, pp. 166–172.
166
Slich. volumul 1, p. 555. Ed. a 2-a, p. 221.
167
Adică, la Constantinopol.
168
În Discursurile dogmatice ale lui Nestorie.
169
Slich. volumul 1, pp. 437–455. Ed. a 2-a, pp. 175–178. Ed. a 3-a, pp. 197–9.
170
Slich. volumul 3, pp. 509–510. Ed. a 2-a, pp. 228–229. Ed. a 3-a, pp. 214–215.
171
Adică, din simbol.
172
Slich. volumul 3, pp. 516–531. Ed. a 2-a, pp. 231–242. Ed. a 3-a, pp. 217–223.
173
Slich. volumul 3, pp. 544–545. Ed. a 2-a, pp. 243–244.
174
Slich. volumul 4, pp. 7–8. Ed. a 2-a, p. 6.
175
Slich. volumul 4, pp. 10–12. Ed. a 2-a, pp. 7–8.
176
Slich. volumul 4, p. 47. Ed. a 2-a, p. 24.
177
Slich. volumul 4, pp. 103–110. Ed. a 2-a, pp. 49–52.
178

Cf. mai sus, p. 135.
179
Cf. mai sus, p. 135.
180
Comp. ibid.
181
După alții: în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
182
După alții: Domn.
183
După alții: Teodor.
184
Se referă la bazilica numită după Augusta Galla Placidia. Notă: Labbe.
185
În Balsamon, canonul 32 al conciliului cartaginez, și în colecția de reguli ale lui Dionysius Minor, al 29-lea; totuși, în cazul lor, conținutul regulii este prima parte, adică „dacă cineva, fiind excomunicat” etc. Dar în Grațian (11 q. 3 s.), a doua parte: „a fost plăcut întregului conciliu” etc. este considerată canonul 9 al conciliului african. Notă: Labbe.
186
Antiohia. Sinodul Regula 5, citit la Sinodul de la Calcedon.
187
Vezi volumul 4, pagina 67. Ed. a 2-a, p. 33. Ed. a 3-a, p. 30.
188
Conform altora: la 24 de ani.
189
După alții: în al nouălea.
190
În anul 520 d.Hr.
191
După alții: în curtea de judecată a venerabilei episcopii a acestui oraș domnitor.
192
După alții: Domn.
193
După alții: Teodor.
194
Vezi mai sus, p. 95.
195
Slich. volumul 2, pp. 452, ed. 2, p. 190.
196
Slich. volumul 2, ed. 2, pp. 178–179.
197
Actele, tipărite aici în traducere la paginile 79–211, sunt disponibile în original doar în latină. Ed.
198
După alții: Domn.
199
Conform altora: Antiohia. Începând cu prima anatemă și până la acest loc (pp. 211–216), originalul este în greacă și latină; iar de aici până la sfârșitul semnăturilor doar în latină. Ed.

200
După alții: Rafia.
201
După alții: Sozusy.
202
După alții: Heraclea Pelagonianã.
203
După alții: Tavia.
204
După alții: Iliyan.
205
După alții: Kukuz.
206
După alții: bizskoy.
207
După alții: în Siria.
208
După alții: în Siria.
209
După alții: Sardician.
210
După alții: Amide.
211
După alții: Semințe.
212
După alții: lângă Muntele Haemus din Tracia.
213
După alții: Rodopi.
214
După alții: Theodoriade.
215
După alții: Auxian.
216
După alții: în Frigia.
217
După alții: african.
218
După alții: primul.
219
După alții: Kipselona.
220
După alții: Justinianopolis – fosta Camuliana.
221
Conform altora: Justinople
222
După alții: Kinona.
223
După alții: egiptean.
224
După alții: Filomelia.

225
După alții: Eriphrona.
226
Conform altora: Kina.
227
După alții: Kissona.
228
După alții: Corica.
229
După alții: african.
230
După alții: Malla.
231
După alții: Davzansky.
232
După alții: Antinous din Tebaida.
233
După alții: Dometiopolis.
234
După alții: Colonii.
235
După alții: Sinaya.
236
După alții: Trallia.
237
După alții: Kerasunta.
238
După alții: Danava.
239
După alții: Gargarona sau Cardeon.
240
După alții: Megal.
241
După alții: în Frigia sănătoasă.
242
După alții: Pigelona.
243
După alții: armeanul Sebastia.
244
După alții: Semneona.
245
După alții: Kuranat.
246
După alții: Button.
247
După alții: Adrassa.
248
După alții: Carpatin.
249
După alții: Bizienskaia.

250
Cf. mai sus, anaf. 7, p. 213. Textul grecesc este același în ambele locuri, dar cel latin prezintă diferențe. Ed.
251
Cf. mai sus, pp. 22–23: Textul latin este același în ambele locuri, iar cel grec are diferențe nesemnificative de trei sau patru cuvinte. Ed.
252
Vezi mai sus, p. 210. Textul latin este același în ambele locuri, dar cel grecesc este prezent doar aici. Ed.
253
Vezi mai sus, p. 211. Acolo, originalul latin prezintă diferențe față de pasajul dat aici în greacă și latină. Ed.
254
Comp. mai sus, anaf. 13, p. 216. Există diferențe atât în textele grecești, cât și în cele latine. Ed.
255
Cf. mai sus, anaf. 12, p. 216. Ambele texte sunt prescurtate aici. Ed.
256
Comp. mai sus, p. 101. Textul latin este același în ambele locuri, dar greaca se găsește doar aici, la fel cum și cuvintele ulterioare ale acestei epistole în ambele limbi se găsesc doar aici. Ed.
257
Iliada, cântecul 19, art. 302.
258
Cf. mai sus, p. 103. Textul latin este similar în ambele locuri; dar aici ambele texte au câte două adăugiri. Ed.
259
În anul 553 d.Hr.
260
Acest post-scriptum este scris doar în greacă; dar mesajul lui P. Vigilius este în ambele limbi. Ed.
261
Această scrisoare este menționată de Grigore în cartea a II-a Epistola 36 către episcopii Irlandei, numind-o carte. Faptul că a fost atribuită Papei Pelagius de către acest Grigore, pe când era diacon, este mărturisit de Paul Barnefridus, în cartea a 3-a De gestis Longobardorum, cap. 10, Ioan 20. Notă: Labbe. - În original este doar în latină. Ed.
262
Trimis în 78 împăratului Leon.
263
Mesajul 59.
264
Mesajul 60.
265
Mesajul 58.
266
Sent. 10 și 5. Cf. mai sus, p. 96.
267
Vezi mai sus, adunate 6.
268

În original, câmpul spune: „zonă afectată”.
269
Vezi mai sus, p. 36.
270
Vezi mai sus, p. 38.
271
Cf. mai sus, pp. 39–40.
272
Vezi mai sus, p. 37.
273
Vezi mai sus, p. 46.
274
Vezi mai sus, p. 47.
275
Cf. mai sus, pp. 47–48.
276
Vezi mai sus, p. 48.
277
Cf. mai sus, pp. 48–49.
278
Vezi mai sus, p. 75.
279
Cf. mai sus, pp. 77–78.
280
Vezi mai sus, p. 78.
281
Vezi mai sus, p. 79.
282
Cf. mai sus, pp. 81–82.
283
Cf. mai sus, pp. 82–83.
284
Cf. mai sus, pp. 83–84.
285
Vezi mai sus, p. 87.
286
Cf. mai sus, pp. 134–135.
287
Slich. Acte personale pentru fiecare volum. 4, p. 467. Ed. a 2-a, p. 74. Ed. a 3-a, p. 69.
288
Slich. volumul 4, p. 170. Ed. a 2-a, p. 75. Ed. a 3-a, p. 70.
289
Mansi, 9, 449 c.Slich. volumul 4. p. 450, 451. Ed. 2, p. 200. Ed. 3, p. 188.
290
Slich. volumul 4, pp. 620, 621. Ed. a 2-a, p. 277. Ed. a 3-a, p. 257.
291
Cf. mai sus, p. 131.
292
Slich. Acte Sun. volum personal. 2, p. 129 Ed. a 2-a, p. 75.
293

Cartea a 7-a, epistola 24. – Acest pasaj din operele Papei Grigore I cel Mare (590–604), precum și epistola următoare, sunt disponibile în original doar în latină. Ed.
294
Cartea a 2-a, ultimele 36.
295
De asemenea, într-un alt loc, Fericitul Grigorie menționează al cincilea conciliu și cele trei capitole, cum ar fi cartea a 3-a, epistola 2, 3, 4, 37, cartea a 5-a, epistola 64 și cartea a 7-a, epistola 53. Notă: Labbe.
296
Această scrisoare (așa cum o numește Justinian însuși la sfârșit) este menționată de Liberatus (capitolul 23), care mărturisește că a fost compusă la cererea lui Pelagius, diacon al bisericii romane și apocrisiarius, și apoi a fost aprobată de Papa Vigilius . Notă: Labbe - În original este disponibilă în greacă și latină. Vezi Mansi, 9, 488 sq. Migne, 86, 1, 945 sq. Ed.
297
ταῖς ἐπιμελείαις .
298
Sfântul Ioan Gură de Aur . Conversații despre Cartea Genezei, conform traducerii rusești. Sankt Petersburg 1851. Partea 1, pp. 202–203. Operele IV, 1 (Sankt Petersburg, 1898), p. 103.
299
Cuvântul 44, traducere în rusă. Moscova. 1844. Partea a 4-a, p. 144. Ediția a 3-a (Moscova, 1889), Partea a 4-a, p. 116.
300
Sfântul Ioan cel de Aur. Conversație despre Cartea Genezei a 13-a, în traducere rusă. Sankt Petersburg. 1851. Partea 1, pp. 205–206. Operele IV, I, pp. 104–105.
301
Cuvintele 45, în traducere rusă M. 1844. partea a 4-a, p. 158. Ed. a 3-a (M. 1889), partea a IV-a, 128
302
Viața lui Antonie, cap. 74 în traducere rusă. M. 1853. partea a 3-a, p. 268. Partea creativă a 3-a (Tr. Sr. l. 1903), p. 236.
303
În cuvântul arian 2, cap. 19 în limba rusă M. 1852. partea a 2-a, p. 285. Creativitate, partea a 2-a (Tr. - S. l. 1902), p. 287.
304
Ultimul către Epictet în limba rusă. Lane M, 1852, partea a 3-a, pagina 338. Creativitate. Partea a 3-a, pagina 298.
305
Conversația 16, în limba rusă. Traducere M. 1846. partea a 4-a, p. 269, ed. 4 (St. Tr. Serg. M. 1911), pp. 230–231.
306
Operele Sfântului Grigorie de Nyssa. Traducere rusă. Moscova. 1861, partea 1, pp. 192–196.
307
Ieronim, în scrisoarea 16, atribuie această opinie lui Origen .
308
Creația lui Vasile cel Mare în limba rusă. Traducere, Moscova. 1845 partea 1, pp. 57 și 58. Ed. 4 (Serg. L. 1900), pp. 52–53.
309

Operele lui Grigore Teologul conform traducerii rusești. Moscova. 1843, partea 1, p. 33. Ediția 3 (Moscova, 1889), p. 26.
310
Operele lui Grieg. Cuvintele lui Dumnezeu 15, în traducere rusă. Moscova. 1843, partea a 2-a, pp. 55–56. Ediția a 3-a (Moscova, 1889), pp. 46–47.
311
Creația lui Vasily a condus. Ave. cr. Întrebarea 267 în traducere rusă Moscova. 1846, partea a 4-a, p. 241. ed. 4 (St.-Tr. Serg. M. 1901) pp. 290–291.
312
Același loc, Moscova. 1847, partea a 5-a, pp. 245–246. Ed. 4, partea a IV-a, p. 207.
313
Operele lui Origen , învățătorul din Alexandria, în traducere rusă. Publicat în Kaz. D. Acad. Numărul I. Despre principii (Kaz. 1899), p. 46.
314
Ibidem, pp. 150–151.
315
Ibidem, p. 270.
316
Ibidem, p. 380.
317
Ibidem, p. 40.
318
Ibidem, p. 131.
319
Ibidem, p. 35.
320
Ibidem, p. 67.
321
Ibidem, p. 71.
322
Cartea a 2-a, Capitolul I. ibid., p. 88.
323
Ibidem, p. 86.
324
Ibidem, p. 101.
325
Ibidem, p. 293.
326
Ibidem, p. 147.
327
Ibidem, p. 144.
328
Ibidem, p. 382.
329
Ibidem, p. 78.
330
Ibidem, pp. 79–80.
331
Ibidem, p. 366.
332

Ibidem, p. 341.
333
De la George Kedrin, în anul al 25-lea al împăratului Justinian.
334
susteton .
335
μὴ ἐκστάς τοῦ εἰναι .
336
Creația lui Grigore Teologul în limba rusă. Moscova, 1844. Partea a 4-a, pp. 197–198. Ed. 3 (M. 1889), p. 160.
337
Lucrare a lui Vasili cel Mare, conform traducerii rusești, partea a 3-a, Moscova 1846, p. 174. Publicația 4 (St.-Tr. Serg. L. 1900), p. 146.
338
Creat de Grigore Bogosl. în traducere rusă Frequent 3, Moscova 1844. p. 86. Ed. 3 (M. 1889), p. 70.
339
Cf. mai sus, pp. 211–216.
340
Vezi mai sus, p. 67.
341
Vezi mai sus, p. 70.
342
Cf. mai sus, p. 16 și următoarele.
343
Ultimele trei lucrări ale lui Justinian (scrisoarea, confesiunea și scrisoarea) sunt disponibile în original, în greacă și latină. Ed.
Volumul 6
INFORMAȚII ISTORICE DESPRE AL ȘASELEA SINDICIU ECUMENIC
După condamnarea ereziilor eutihiene și acefaliene, care au respins Sinodul de la Calcedon, diverse erori ale monoteliților au degenerat din aceeași impietate eutihiană. Neîndrăznind să nege în mod deschis două naturi în Hristos, au început să nege în El două voințe și două acțiuni, pentru a atrage în secret, cel puțin, sufletele oamenilor în fostele erori eutihiene, lucru pe care nu-l puteau face în mod deschis. Conducătorul și instigatorul lor a fost Teodor, episcop de Pharan, într-un discurs adresat lui Serghie, episcop de Arsinoe, așa cum afirmă Serghie, episcop de Tempsana, conform mărturiei lui Ștefan, episcop de Dora, pe care a rostit-o la Sinodul de la Lateran, care a avut loc sub Martin I. Acest rău, al cărui autor și arhitect se spunea că Teodor al Faraonului este, a trecut de la el la Serghie, episcop de Constantinopol, care era sirian prin naștere și fusese crescut în societatea și sub îndrumarea iacobiților; A ajuns și la Cirus, episcopul Fasisului , și la alții, în special la patriarhul iacobit Atanasie, de asemenea sirian prin naștere, un om viclean și foarte ostil decretelor Sinodului de la Calcedon. Acesta din urmă l-a întâlnit pe Heraclius la Hierapolis, care la acea vreme își sărbătorea victoria asupra perșilor și prada obținută prin aceasta. Împăratul a încercat să-l scoată pe Atanasie din mocirla erorii, dar el însuși s-a afundat în ea. A început să-l îndemne pe Atanasie să accepte mărturisirea calcedoniană , promițându-i Patriarhia Antiohiei în cazul convertirii sale. Atanasie s-a prefăcut că mărturisește exact așa cum dorea Heraclius și, după ce a mărturisit două naturi în Hristos, a cerut părerea împăratului dacă există o singură voință și o singură acțiune în Hristos, sau două voințe și două acțiuni. Heraclius nu a găsit posibil să exprime nimic definitiv pe

această temă la acea vreme și s-a adresat lui Serghie, episcopul Constantinopolului, care nu era acolo, și apoi lui Cirus, care era atunci șeful Fasisului, cu privire la subiectul chestiunii propuse. L-au convins pe Heraclius că în Hristos există o singură voință și o singură acțiune; iar împăratul a publicat această opinie într-un edict oficial, pe care l-au numit o expunere (ἐ'κθεσις) . După aceasta, Cirus, ca și cum ar fi fost o răsplată pentru impietatea sa, a fost mutat în locul decedatului episcop de Alexandria, George, și, după ce s-a consultat cu Teodor de Faran 5 , a publicat nouă capitole cu anatemă. În al șaptelea dintre aceste capitole, el apără erezia menționată anterior cu toată puterea și amenință cu cea mai strictă anatemă pe cei care nu o acceptă. Serghie a acționat cu aceeași energie la Constantinopol. A convocat un conciliu de episcopi din regiunea sa 6 , în care a turnat aceeași otravă prin diverse trucuri și, în văzul tuturor oamenilor, a țintuit pe ușile bisericii catedralei o expunere., confirmată de autoritatea imperială și de semnăturile episcopilor. Drept urmare, erezia s-a răspândit pretutindeni în Egipt și în regiunea Constantinopolului.
Indigările și planurile sacrilegii ale acestor oameni au fost considerabil slăbite de Sofronie , un călugăr de înaltă evlavie. A făcut acest lucru la început prin scrisori către Cirus și Sergiu; mai târziu, când a fost ridicat pe tronul Ierusalimului, a convocat un sinod al episcopilor din regiunea sa, la care a dezvăluit noile planuri și trucuri ale monoteliților, cu care amenințau poporul ortodox și, după ce le-a dezvăluit, i-a condamnat. Iritat de acest lucru, Sergiu l-a denunțat la Papa Honoriu , acuzându-l că a tulburat întregul Orient cu noi expresii despre două voințe și două acțiuni și că a adus o mare insultă acefalilor, care în acel moment au început să arate intenții mai bune decât înainte și au devenit mai sensibili. Honoriu le-a scris lui Sergiu, Cirus și Sofronie pe un ton care arăta că papa avea un singur obiectiv, să pună capăt noilor chestiuni care dădeau naștere la discordie și conflicte. Interpretând această previziune a papei ca o aprobare a erorii lor, monoteliții au început să-i abuzeze de numele pentru a-și trata cu patronaj adepții.9
Însă când Severinus i-a succedat lui Honorius la tron, iar apoi Ioan al IV-lea i-a succedat lui Severinus, acesta din urmă, primind informații despre secta monotelită de la Heraclius, a distrus decretele conciliului lor roman și a încercat să-l îndepărteze pe împărat de la o asociere activă cu ei. Sub influența acestui fapt, așa cum afirmă Sfântul Maxim , Heraclius s-a eliberat de orice condamnare ecleziastică printr-un edict, în care a scris, printre altele, următoarele: „ Expunerea nu-mi aparține, nu am dictat-o și nu am ordonat să fie compilată; a fost compilată de Patriarhul Serghie acum cinci ani, când mă întorceam din Răsărit. M-a implorat, când am ajuns în acest fericit oraș, să public această expunere în numele meu și cu inscripția mea. Am făcut acest lucru la insistențele lui; acum, aflând că unii se înarmează împotriva expunerii , declar tuturor că nu-mi aparține.”
După aceasta, lui Heraclius i-a urmat fiul său , Constantin, iar lui Sergiu, episcop al Constantinopolului, Pirrhus, faimos pentru rolul său în ciuma și nebunia despre care vorbim. Pentru că l-a otrăvit pe Constantin de dragul mamei sale vitrege, Martina, a fost exilat în Africa și acolo s-a familiarizat cu învățătura catolică sub îndrumarea celui mai sfânt călugăr Maxim . 13 Apoi a fost trimis la Roma la Papa Teodor, care luase locul lui Ioan al IV-lea. Aici, după ce i-a prezentat lui Teodor o lucrare în care își exprima dezgustul față de orice erezie, a fost primit în comuniune de acest papă . 14 Dar, abia după ce a părăsit orașul, Pirrhus a luat din nou otrava la Ravenna, de care a fost eliberat la Roma. Drept urmare, Teodor a condamnat solemn, cu participarea întregului cler, la mormântul apostolului suprem și l-a lipsit de rangul său sfânt . 15
În această vreme, Constans, fiul lui Constantin și nepotul lui Heraclius, care a moștenit impietatea lor odată cu tronul , l-a ridicat pe monotelitul Pavel pe tronul

Constantinopolului . Sperând în patronajul împăratului, Pavel, ca un fel de fiară, a pustiit grădina Domnului, răspândind focul impietății până în Africa, care, însă, a fost imediat slăbit și aproape complet stins de eforturile neobosite ale pastorilor din Numidia, Mauritania și Bizanț . Aceștia au încercat din toate puterile să adune sinoade în diferite locuri, pentru a confirma poporul în tradițiile părinților lor și pentru a extermina erorile monotelite. În plus, prin numeroase și foarte puternice scrisori, uneori îi îndemnau pe împăratul Constans și pe episcopul Pavel să revină la îndeplinirea datoriei lor, iar alteori îl rugau cu stăruință pe papa de la Roma, Teodor, să înăbușe insolența ereticilor cu cele mai stricte definiții și denunțuri. Teodor l-a supus pe Pavel, a cărui nebunie și încăpățânare împotriva îndemnurilor primaților ortodocși creștea pe zi ce trece, unei anateme severe și l-a deposedat de tronul Constantinopolului . 18 După aceasta, Pavel a început să se înfurie și să se înfurie și mai tare. I-a biciuit cu nuiele și i-a exilat chiar și pe apocrisiarii romani, ale căror persoane sunt inviolabile conform dreptului internațional, și a distrus din temelii altarul care era destinat săvârșirii serviciilor divine la Constantinopol, conform ritului roman.

Mișcat de astfel de crude fărădelegi, Martin I, cel mai pios succesor al lui Teodor, a convocat un conciliu în Lateran , atât pentru a asculta plângerile lui Ștefan, episcopul Dorei, în numele lui Sofronie, episcopul Ierusalimului, care era pe atunci mort, cât și, în general, pentru a investiga întreaga chestiune a monoteliților. În prezența a o sută cinci episcopi adunați la acest conciliu, au fost citite cu voce tare multe plângeri prezentate împotriva ereticilor; au fost citite discursurile, scrisorile, discursurile și scrierile minore monotelite; au fost citite opiniile sfinților părinți, care vorbeau foarte elocvent împotriva noii doctrine sacrilegice. După o analiză atentă a tuturor acestora în cinci sesiuni sau conferințe, prin consimțământul marii majorități, două testamente și două acțiuni au fost recunoscute în Hristos Domnul , iar această recunoaștere a fost stabilită în douăzeci de canoane. Teodor al Faraonului, Cirus al Alexandriei, Serghie, Pir și Pavel, episcopi ai Constantinopolului, au fost declarați eretici. De asemenea, au fost condamnate expunerea lui Heraclius și modelul (τυ'πος), care atârna pe porțile bisericii ca regulă de credință și al cărui autor a fost Pavel .

Un asemenea curaj mare și un asemenea zel extraordinar al Papei Romei în restaurarea credinței au fost intolerabile pentru nelegiuitul împărat Constans 22. Nu numai că l-a supus la cea mai crudă execuție pe cel mai activ asistent și aliat al lui Martin în această luptă, cel mai pios și învățat călugăr Maxim, și pe doi dintre ucenicii săi, Atanasie, dar a ordonat și ca însuși Papa Martin, mai întâi prin Exarhul Olimpius, apoi prin Teodor Calliope, să fie prins și adus la Constantinopol. De acolo a fost exilat la Chersones, unde, în mijlocul diferitelor suferințe și dezastre, și-a glorificat și a încheiat marea preoție cu un fel special de martiriu prelungit și lent, devenind faimos în plus pentru numeroase minuni. Ceva mai târziu, când împăratul, urât de toți, s-a dus în Sicilia, un anume Andrei, fiul lui Troilus, i-a zdrobit capul cu o găleată într-o baie 23. Cu un sfârșit atât de dezastruos al vieții sale, Constans și-a început chinul veșnic în iad.

Constans a fost succedat de fiul său, Constantin, supranumit Pogonatus, un adept zelos al credinței ortodoxe. Dorind să îndepărteze pata ereditară care se abătea, cum s-ar spune, asupra casei sale, a intrat în comunicare mai întâi cu Domnus , 24 Papa Romei, apoi cu succesorul său Agatho, cu privire la convocarea unui conciliu ecumenic la Constantinopol, sub președinția unor legați papali. Agatho și-a exprimat consimțământul25 și și- a folosit autoritatea pentru a realiza acest lucru. După ce a întrunit un conciliu de 120 de episcopi la Roma, a trimis patru legați la Constantinopol pentru a prezida conciliul în numele său, și anume: preoții Teodor și

Gheorghe, diaconul Ioan și subdiaconul Constanțiu, înmânându-le scrisori excelente și foarte erudite către împărat și conciliu. În aceste scrisori, el a expus credința ortodoxă, bazată pe cele mai clare pasaje din Sfinta Scriptură, pe mărturia Sfinților Părinți și a tradițiilor.26 La acest Sinod de la Constantinopol, în numele Sinodului de la Roma, prezidat de Agaton, au participat episcopii Ioan al Portughezului, Abundantius al Paternului și Ioan al Reghiului, precum și Prezbiterul Teodor, ca vicar al episcopului Teodor al Ravenei. La Sinod au fost prezenți și trei patriarhi răsăriteni: Gheorghe al Constantinopolului, Macarie al Antiohiei, Petru al Alexandriei și, de asemenea, Prezbiterul Gheorghe, în numele Bisericii Ierusalimului. Împreună cu ei s-a aflat un număr foarte mare de episcopi, în privința cărora scriitorii nu sunt întru totul de acord între ei. Unii dintre ei par să se gândească doar la episcopii care au fost prezenți personal la Sinod, dintre care au fost aproximativ o sută șaptezeci; alții numără mult mai mult, și anume, până la două sute șaptezeci și nouă, incluzându-i probabil în acest număr și pe cei care au semnat scrisoarea Sinodului de la Roma și care au fost considerați ca fiind prezenți la Sinodul Ecumenic în persoana legaților. Astfel, în al douăzeci și șaptelea an al domniei împăratului Flavius Constantin Augustus, în al treisprezecelea an al consulatului său, în ziua a șaptea a Idelor lui noiembrie, în camera palatului numită Trullo, în prezența împăratului și a oficialilor curții, toți episcopii adunați și-au început sesiunile, îndreptându-și toate eforturile spre stabilirea unei reguli de credință de nezdruncinat . 27 În primul rând, 28 monoteliții au vorbit mult în apărarea doctrinei lor. Au recurs la interpretări incorecte, distorsiuni, chiar și la ficțiuni, și au exprimat multe absurdități, înfrumusețate cu un amestec de ceva adevărat. După ce toate aceste trucuri și subterfugii au fost ușor de recunoscut și respins, epistolele lui Agathon și apoi ale Conciliului Roman au fost propuse de conciliu și de legații papali . 29 Întrucât erau pătrunși de spiritul evlaviei evanghelice, întregul conciliu și-a exprimat simpatia și aprobarea pentru ei 30 .... Aici, Teodor, episcop al orașului Melitene, mai mult, se pare, din ignoranță decât din insolență, a înaintat o cerere foarte umilă pentru a nu se lua o hotărâre cu privire la două testamente. Părinții, unul după altul, au început să insiste să-i dezvăluie pe învățătorii săi de la care învățase o astfel de blasfemie, iar el a dezvăluit efectiv fărădelegile și înșelăciunea unor oameni. Apoi a fost descoperită erezia lui Macarie, primatul Antiohiei. Împăratul i-a cerut (și ochii tuturor s-au îndreptat spre Macarie) să-și exprime opinia cu privire la problema în discuție. Pline de învățături perverse, a început să afirme că voința lui Hristos și acțiunea Sa sunt divino-omenești (θεανδρικη), adică divino-omenești. Legații și părinții conciliului au încercat să-l îndepărteze de eroare și nebunie cu numeroase mărturii ale sfinților părinți. Neizbutind aceasta, întrucât Macarie opunea mărturiile mincinoase celor adevărate, iar pe cele pure celor corupte, l-au anatematizat și l-au detronat de pe tronul Antiohiei, alegând în locul său pe Teofan Sicilianul, om de o cinste și o credință dovedite 31 .

După toate acestea, a fost proclamată o anatemă unanimă și strictă împotriva tuturor monoteliților și a conducătorilor lor, printre care se număra și cel mai nelegiuit Polihroniu , care încercase să învie un mort prin intermediul unor vrăji magice și dăunătoare pentru a confirma și întări secta monotelită. Apoi, părinții au compus o formulă a credinței ortodoxe , în care mărturiseau două voințe în Hristos și două acțiuni - omenească și divină, și, de asemenea, că voința umană nu numai că nu se opune deloc celei divine, ci o urmează și se supune complet. Au pecetluit această definiție cu semnăturile lor, iar formula compusă a fost citită din nou în fața împăratului . După aceasta, împăratul și-a exprimat recunoștința față de părinți, iar părinții i-au mulțumit la rândul lor împăratului, cu o rugăciune comună pentru bunăstarea și succesul în toate întreprinderile unui suveran atât de pios și credincios.

În cele din urmă, i-au trimis pe Macarie și pe ceilalți care fuseseră detronați solemn la Roma, pentru a fi interogați de Agathon pentru vinovăția lor, 36 și i-au cerut să dea confirmarea conciliului și a decretelor sale canonice 37 . La toate acestea s-a adăugat un excelent edict38 al împăratului, prin care acesta, în termenii cei mai duri, poruncea tuturor să recunoască cu evlavie și în toată puritatea sfântul sinod al șaselea și stabilea pedeapsa pentru cei care acționau altfel. Cu toate acestea, înainte ca scrisoarea împăratului, a sinodului și a părinților sinodului înșiși să ajungă la Roma, Papa Agaton murise deja. Succesorul său, Leon al II-lea, a confirmat toate actele și decretele sinodului39 . Dar, cel mai important, acest sinod a fost confirmat de al șaptelea sinod ecumenic40 .

VI. SFÂNTUL SINDOC ECUMENIC DIN AL VI-LEA, AL TREILEA DE LA CONSTANTINOPOL

I. Preasfânta scrisoare trimisă lui Domnus, cel mai sfânt papă al Romei antice, dar înmânată lui Agathon, cel mai sfânt și binecuvântat papă al aceleiași Rome antice, deoarece Domnus a plecat din această viață 41

Semnarea celei mai înalte carte.

În numele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, autocratul Flavius Constantin (Pogonatus), împăratul credincios și mare. Cea mai înaltă hărtășire către Domnus, cel mai sfânt și binecuvântat arhiepiscop al Romei antice (noastre) și papă ecumenic 42 .

Preafericirea Ta paternă știe, așa cum știe majoritatea preasfintei tale biserici a Romei noastre antice, că din momentul în care Dumnezeu ne-a poruncit să domnim autocratic, de multe ori unii au exprimat dorința de a stârni o mișcare și o dispută între părți ale preasfintei tale biserici și apoi între părți ale întregii preasfinte mari Biserici a lui Dumnezeu, cu privire la expresii controversate într-una dintre dogmele evlaviei; dar noi am prevenit acest lucru, considerându-l nepotrivit și știind că dintr-o dispută privată nu numai că nu poate rezulta niciun acord cu privire la subiectul disputat, dar răul nu va face decât să se amplifice. Și, deși am fost extrem de îndurerați în suflet, atât din cauza ocării vrăjmașilor noștri pentru aceasta, cât și din cauza adevărului însuși, pentru că episcopii voștri și poporul nostru ortodox au căzut în schismă din cauza unor cuvinte noi, și pentru că aceasta a făcut plăcere celor nelegiuiți și eretici: dar ne-am încredințat Dumnezeului nostru, care vede ce e mai bine pentru noi, cu deplina încredere că, în momentul în care bunătatea Lui va porunci îndreptarea lucrurilor cele mai esențiale, El ne va acorda împrejurări favorabile pentru o adunare comună a ambelor tronuri, astfel încât, în conformitate cu definițiile celor cinci sfinte sinoade și cu explicațiile venerabililor sfinți părinți, să ajungă la o convingere neclintită și să se unească într-o singură gură și o singură inimă pentru slăvirea preacinstitului nume al Dumnezeului nostru. Dar, în timp ce noi nutrim dorința, ca oameni, Dumnezeu împlinește totul așa cum Îi place; căci El cunoaște viitorul și ceea ce ne este de folos și a binevoit să îndeplinească această chestiune în acest fel. Vă informăm pe Preafericirea Voastră Părinte că Teodor, preasfântul și binecuvântatul patriarh al orașului nostru domnesc, mântuit de Dumnezeu, prin hirotonirea sa a inspirat domnia noastră ideea de a trimite Preafericirii Voastre Părintești obișnuita invitație la sinod, așa cum se întâmpla sub patriarhii care au fost înaintea lui, în speranța că aceasta nu va fi respinsă. Întrucât a decis să vă trimită o scrisoare de îndemnare, a deja trimis-o și probabil este cunoscut de Preafericirea Voastră Părintești: nu consider necesar să detaliez această scrisoare în prezenta noastră scrisoare pioasă. Însă după ce scrisoarea menționată a fost trimisă fericirii voastre părintești, ne-am adresat preasfințitului și binecuvântatului patriarh menționat, precum și preasfințitului și binecuvântatului Macarie, patriarhul orașului Teopolis, cu

întrebarea: ce dificultate există între fericirea voastră părintească sau tronul vostru apostolic și ei, după ce tot ce privește credința noastră creștină imaculată și neschimbată a fost pus capăt prin învățătura sfinților apostoli și definițiile sfinților părinți aleși, și după ce toate ereziile au fost expuse și condamnate și nu a mai rămas nicio modalitate de a introduce dezbinări și schisme în sfânta și imaculata credință? Preasfinții patriarhi ne-au explicat că anumite expresii noi au fost introduse în expunerea credinței, unele din ignoranță, iar altele din curiozitate nepermisă în investigarea lucrărilor ascunse ale lui Dumnezeu.și că de la începutul acestei agitații asupra expresiilor până acum nu a existat niciun acord între cele două scaune pentru a obține o convingere fermă și sigură prin investigație. Să nu existe, așadar, nicio dispută nesfârșită asupra subtilităților deșarte, ca să nu existe prilej de laudă din partea păgânilor și ereticilor și ca să nu existe loc în ele pentru semințele dușmanului rasei umane. Căci, fiind lipsit de rasa umană, care era în robie față de el, și fiind rușinat de arătarea Dumnezeului nostru, el, spre propria sa mângâiere, produce continuu astfel de discordii. Dar, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, este rușinat și în aceasta prin zelul fericirii voastre părintești și prin faptul că noi, după Scripturi, lăsând deoparte orice zel, orice discordie și orice invidie, fugim la adevăr. Adevărul este plăcut lui Dumnezeu și, după cuvântul Domnului, oricine vrea să fie primul dintre toți, să fie slujitorul tuturor. Matei 23:11). Și în alt loc se spune: „ Prin aceasta veți cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă aveți dragoste unii către alții” (Ioan 13:35). Întrucât timpul nu este prielnic pentru o adunare deplină, vă rugăm binecuvântarea voastră părintească, prin această scrisoare pioasă a noastră, să trimiteți oameni utili și capabili, care să cunoască toată Scriptura inspirată de Dumnezeu și să posede o cunoaștere impecabilă a dogmelor, oameni care să reprezinte în persoanele lor tronul vostru apostolic și conciliul său, care să aducă cu ei cărțile necesare și care să fie învestiți cu autoritate, împreună cu preasfântul și preafericitul patriarh de aici și cu preasfântul patriarh al cetății Teopole, Macarie, pentru a începe cercetarea cu toată blândețea și cumpătarea și, prin harul Duhului Sfânt, să fie întăriți și întăriți în adevăr. Această scrisoare pioasă a noastră va fi o ocrotire pentru cei care vin în numele tronului vostru. Dumnezeu Atotputernicul ne este martor că nu suntem părtinitori în nicio parte a Bisericii: vom menține egalitatea amândurora, în niciun fel și în niciun fel neforțându-i pe cei care vor fi trimiși de la voi, îi vom primi cu toată cinstea, cu cinstea cuvenită (δορυφορι'ας) 43și o dispoziție prietenoasă. Și dacă ambele părți ale Bisericii ajung la o înțelegere, atunci așa să fie; dar dacă nu se ajunge la o înțelegere, îi vom trimite pe acei soli înapoi la voi cu cinstea cuvenită. După aceasta, vom fi liberi de condamnarea lui Dumnezeu, care ne amenință, ca cei numiți să păzească sfânta și imaculata credință pe care am primit-o, și apoi fiecare parte a Bisericii să-și urmeze propria opinie, pregătindu-se să dea un răspuns înaintea sfântului și cumplitului tron al Dumnezeului nostru. Avem dreptul să-i convingem și să-i invităm pe toți creștinii la tot ce este bun și la unitate, dar în niciun fel nu dorim să facem violență. Persoanele care trebuie trimise de binecuvântarea voastră părintească să fie distribuite în acest fel: din preasfânta voastră biserică, dacă îi place, trei persoane vor fi suficiente - este posibil să trimiteți mai multe, în general, cât doriți; din conciliu - până la doisprezece mitropoliți și episcopi; din cele patru mănăstiri bizantine - patru călugări din fiecare mănăstire. Dacă împrejurările ar fi favorabile, am încerca, așa cum s-a spus mai sus, să convocăm un conciliu complet; Însă, întrucât împrejurările sunt nefavorabile și Dumnezeu Însuși, prin propria Sa voință, aduce la îndeplinire ceea ce am amânat, dorința noastră hotărâtă este ca binecuvântarea voastră părintească în prezent să nu fie un obstacol în calea voinței lui Dumnezeu și să trimită aceste persoane. Nădăjduim că Dumnezeu,

care a binevoit să îndeplinească lucrul principal, în bunătatea Sa, binevoiește ca prin puterea Duhului Sfânt adevărul să strălucească, ca toți să-l recunoască fără schismă și dezacord și ca noi toți, cu o gură și o inimă, să slăvim bunătatea Lui. Ne temem să păstrăm tăcerea cu privire la următorul fapt - că oamenii care vin la sfintele biserici sobornicești și apostolice pentru sfințire nu vor fi duși de opinii contrare, văzând dezacordul reciproc al conducătorilor lor. Atât preasfântul și binecuvântatul patriarh de aici, cât și preasfântul patriarh al Teopolelui, Macarie, au insistat cu mare fermitate asupra excluderii preasfântului Vitalian din diptice, spunând că Honorius este pomenit în diptice de dragul onoarei tronului apostolic al Romei antice; apoi să nu-i primim în comemorare pe următorii patriarhi ai preasfintei biserici romane menționate anterior până când nu va avea loc o investigație și un acord cu privire la expresiile care cauzează discordie între cele două tronuri; în final, și fericirea voastră paternă într-un mod similar, doar mai târziu. Dar nu am fost de acord cu aceasta, adică cu excluderea menționatului Vitalian din diptice, pe de o parte pentru că menținem egalitatea completă și îi considerăm pe amândoi ortodocși, pe de altă parte - datorită dragostei arătate de menționatul Vitalian în timpul vieții sale, în timpul revoltei persecutorilor noștri. Dar le-am promis preasfinților patriarhi menționati anterior că fericirea voastră paternă va trimite cu siguranță oamenii necesari pentru o deliberare comună cu ei și că apoi, după ce problema va fi clarificată, se va face un aranjament final. Până atunci, nu am fost în niciun fel de acord să-l excludem pe preafericitul Vitalian. Aflând toate acestea,Fie ca binecuvântarea voastră părintească să se străduiască să urmeze voia lui Dumnezeu. Avem încredere, așa cum s-a spus mai sus, că Dumnezeu, care ne-a încoronat, văzând dorința noastră arzătoare cu privire la această chestiune, va potoli prin bunătatea Sa tulburările populare care ne amenință. Îi poruncim lui Teodor, faimosul patrician și exarh al iubitei noastre regiuni a Italiei, să ofere tot ajutorul trimisilor - în călătoria pe mare, în cheltuieli și în tot ce le este necesar; poruncim, dacă este nevoie, să se asigure un detașament de gardă de alergători pentru ei, astfel încât trimisii să poată ajunge la noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, fără a suferi vreo insultă sau pericol. Semnătură. Dumnezeu să vă păzească mulți ani, preasfinte și binecuvântat părinte.

II. Preasfânta scrisoare trimisă lui George, preasfântul arhiepiscop al acestui glorios oraș Constantinopol, noua Romă 44 .

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, al preacuviosului, preapașnicului autocrat Flavius Constantin, credincios lui Dumnezeu în Hristos Iisus, împărat. Înaltul titlu lui Gheorghe, preasfântul și binecuvântatul Arhiepiscop al Constantinopolului și Patriarh Ecumenic 45 .

Deși domnia noastră este constant împovărată de tulburări militare și civile, dar, punând în plan secund toate treburile statului nostru iubitor de Hristos, de dragul credinței noastre creștine, care ne ajută pe noi și armata noastră iubitoare de Hristos în războaie, considerăm necesar să trimitem Preafericirii Voastre Părintești această scrisoare pioasă și înaltă, prin care vă rugăm și poruncim Preafericirii Voastre Părintești să adune în acest oraș mântuit de Dumnezeu, domnitor, pe toți preasfinții mitropoliți și episcopi aparținând preasfântului vostru tron, pentru un studiu temeinic, cu ajutorul Dumnezeului nostru atotputernic și milostiv, al învățăturii îndelungate despre voința și acțiunea în dispensația întrupării celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeul nostru. Căci cu privire la această învățătură, nu mică neînțelegere a apărut între unele persoane ale sfintei Biserici a lui Dumnezeu. De asemenea, poruncim ca preasfințitul Arhiepiscop al slăvitului oraș Antiohia, Macarie, să fie informat despre aceasta, pentru ca și el să-i pregătească pe iubiții mitropoliți și episcopi ai scaunului său să se adune aici pentru un sinod în același scop. În legătură

cu această chestiune, ne-am adresat deja un îndemn prin preasfinţita noastră scrisoare către Domnus, cel aflat pe atunci în viaţă, preasfinţitul papă al tronului apostolic al Romei antice. După mutarea sa din această lume, preasfinţitul Agaton, recent ridicat pe tronul papal al Romei antice menţionate anterior, primind această scrisoare a noastră, a numit să fie prezenţi la examinarea învăţăturii menţionate anterior: reprezentându-se pe sine, pe Teodor şi Gheorghe, preaiubiţii prezbiteri, şi pe Ioan, preaiubitul diacon, şi în numele întregului său sinod, pe Ioan, Abundantius şi Ioan, preasfinţiţii episcopi, împreună cu ceilalţi clerici şi monahi. Acum au venit la picioarele noastre şi ne-au dat două reprezentări: una din partea preasfinţitului Papă Agaton, cealaltă din partea sinodului său. Şi astfel, ştiind că pentru noi primul şi cel mai important lucru, aşa cum s-a spus mai sus, este triumful Ortodoxiei, fie ca binecuvântarea ta părintească să se grăbească să adune curând în cetatea noastră domnitoare mântuită de Dumnezeu pe cei mai venerabili mitropoliţi şi episcopi menţionati mai sus, pentru a discuta învăţătura mai sus menţionată şi pentru a, cu ajutorul Dumnezeului cel generos care ne-a încununat, să întocmim o definiţie de nezdruncinat şi ortodoxă a acestei dogme. Dumnezeu să te păzească la mulţi ani, preasfinte şi binecuvântat părinte.

III. Scrisoarea lui Mansvet, episcop de Milano, către împăratul Constantin 46 .

Prea seninului şi paşnicului suveran, încoronat de Dumnezeu, preacuviosului Împărat Constantin, Mansvet, nevrednicul episcop al bisericii metropolitane din Milano, şi întregii sfinte frăţii episcopale, adunate în acest mare oraş regal, (urează) mântuire veşnică în Domnul.

Recunoscând înălţimea demnităţii imperiale şi regalitatea puterii celei mai sacre a bunicului şi străbunicului tău, aşa cum au fost acordate de sus, şi ştiind că ţi-au fost pe bună dreptate, trebuie să călcaţi pe urmele celor a căror poziţie înaltă aţi moştenit-o: instrumentele lui Dumnezeu nu ar trebui să fie diferite acolo unde posedă aceleaşi sceptre împărăteşti. Aşadar, trebuie să imitaţi domnia celor care au lăsat în urmă monumente de activitate utilă. Încă de la început, viaţa se dezvoltă sub influenţa faptului că mintea noastră se îndreaptă cu plăcere către tradiţiile paterne, păstrându-le ferm în memorie. Şi urmând calea predecesorilor, a anticilor, nu se poate abate de la legea dreptăţii şi să se abată de la calea adevărului, căci cine nu rătăceşte prin răscruci şi abisuri merge întotdeauna cu pas ferm pe cărările pavate. Iar tu, preacuvios împărat, ai oglinzi în care trebuie să-ţi vezi reflectată activitatea. Într-adevăr, dacă luăm în considerare activitatea supremului, înzestrat cu o mare inteligenţă, Constantin, care cu dragoste şi-a dedicat începuturile neamului său lui Hristos şi a devenit autorul stăpânirii credinţei creştine, atunci isprăvile sale se dovedesc a fi vrednice de mare glorie. Când în timpul domniei sale Biserica a început să pătrundăBoala intolerabilului tiran Arius, contagioasă pentru Dumnezeu şi mai rea decât orice calamitate, care a îndrăznit să propovăduiască că în Sfânta Treime există trei firi, adică trei zei, faimosul suveran, inspirat de zelul pentru credinţa ortodoxă, a convocat un sfânt sinod format din 318 sfinţi părinţi în oraşul Niceea, în regiunea Bitiniei. La acest sfânt sinod, viclenia şerpuitoare a sectei nelegiuite, împreună cu vinovatul ei Arius, a fost condamnată pentru totdeauna şi lovită de un blestem veşnic. După condamnarea sa, sfinţii părinţi au confirmat formula regulii despre unitatea credinţei ortodoxe şi au publicat capitolele decretelor canonice, pe care le primim cu tot respectul. După aceasta, preamilostivul şi paşnicul împărat Teodosie l-a descoperit pe un anume Macedonie, care, fiind înşelat de vicleniile diavolului, la sugestia Satanei, a declarat că Duhul Sfânt nu este de aceeaşi fire cu Dumnezeu Tatăl, ci o creatură. Şi apoi, convocat de mai sus-numitul prea ilustru suveran Teodosie, în oraşul domnitor Constantinopol, un sinod de 150 de părinţi l-a legat pe autorul respectivei insolenţe cu

lanțurile anatemei, împreună cu născocirile sale otrăvitoare. Odată cu încetarea acesteia, dușmanul secret, care obișnuia întotdeauna să dizolve ceea ce era unit și să despartă ceea ce era strâns legat, nu a lăsat Biserica lui Dumnezeu în pace de vicleșugurile sale nelegiuite. A apărut un om al păcatului, un fiu al pierzării, având formă de om, dar chipul diavolului, un anume Nestorie, mai degrabă un tâlhar decât un pastor al Bisericii Constantinopolului, care și-a pus gura pe cer și a cărui limbă s-a târât pe pământ. A căzut într-o asemenea groapă a distrugerii încât, umflat de mândrie și de o încredere în sine nesăbuită, a îndrăznit să spună că fericita Maria nu era Maica lui Dumnezeu, ci era mama unui om simplu și, negând adevărul celor două firi, a recunoscut în Hristos două persoane, una supusă suferinței, cealaltă impasibilă. Din cauza acestei învățături, insuportabile pentru urechile pioase, s-a adunat în orașul Efes un sinod format din 200 de sfinți părinți. În fruntea lui se afla Chiril de binecuvântată pomenire, întâmpinatul Bisericii Alexandrine, învestit cu autoritatea sfântului tron apostolic. Plin de râvnă aprinsă pentru Dumnezeu, îmbrăcat în scutul credinței și în armura puterii sobornicești, l-a condamnat la anatema veșnică pe autorul erorii eretice și semănătorul de impietate, pe menționatul Nestorie, împreună cu învățăturile sale otrăvitoare. După aceasta, două instrumente ale impietății, Dioscor, întâmpinatul Alexandriei, și Eutihie, arhimandritul Constantinopolului, sub pretexte plauzibile, încercând să pătrundă peste tot, ca o cangrenă, au vrut să infecteze niște oameni simpli cu ulcerul convingerii impietate. Ei au afirmat că în Domnul nostru Iisus Hristos, înainte de unire, existau două firi, iar după unire - una singură. Apoi, sfântul Sinod de la Calcedon a fost convocat de cel mai elegant și iubitor de credință creștină, împăratul Marcian, o venerabilă adunare de 630 de părinți, ai căror mediatori au fost ambasadorii preafericitului Leon, primatul Romei. Prin autoritatea lor, ereticii Dioscor și Eutihie menționați anterior au fost loviți cu anatemă și alungați din sânul Bisericii Catolice. Sfinții părinți care s-au adunat la acest sfânt sinod,După ce au distrus toate trucurile neadevărului eretic și au afirmat temeliile credinței, au alcătuit un simbol al credinței ortodoxe, distins prin eleganța expresiilor și frumusețea educației subtile, urmând pașii părinților anteriori atât ai Sfântului Sinod de la Niceea, cât și ai Primului Sinod de la Constantinopol și Efes, cu ale căror decrete este împodobit. Biserica lui Dumnezeu din întregul univers. În actele lor, au decretat că, dacă cineva îndrăznește să adauge sau să scadă dincolo de ceea ce este decretat aici cu privire la credință, va fi supus anatemei.

În cele din urmă, după ce toate acestea au fost înăbușite, în timpul domniei preacreștinului Împărat Justinian, al cărui nume strălucește prin faptele sale, s-au ridicat oameni care au insultat sfântul Sinod de la Calcedon și s-au lăudat cu voce tare că îl resping. Apoi, din ordinul împăratului menționat, a fost convocat un sinod pentru a doua oară în orașul Constantinopol, la care s-au adunat 160 de părinți venerabili. Părinții au examinat acele capitole pentru care Sinodul de la Calcedon a fost mustrat și au eliberat acel sinod de orice suspiciune de eroare impie, dovedind că a condamnat solemn cele trei capitole pentru care a fost acuzat. Urmând regulile părinților plecați și exemplele sacrei instituții, aceștia, întărind sfânta, imaculata și ortodoxa credință cu opinii neschimbate, i-au dat o confirmare de nezdruncinat.

Iată, preaelegante suverane, sunt instituțiile părinților din vechime, făcute cu consimțământul celor mai pioși împărați. Evlavia ta nu va îngădui în niciun fel să fie răsturnate sau chiar slăbite. Dacă există oameni care, umflați de îndrăzneala artei dialectice, ridicându-se pe picioroange mintale, umflându-și obrajii, vor cu întorsături confuze de frază și ambiguități evazive, cuvinte frumoase și fraze pompoase, să denatureze sensul simplu al credinței, să calce în picioare și să profaneze rânduielile date de părinți, atunci seninătatea ta nu va aproba această îndrăzneală. Să ne amintim

cuvintele profetului: Domnul va face cuvântul prescurtat în toată lumea (Isaia 10:23). Aceste cuvinte sunt pline de sfinții apostoli. Căci ce poate fi mai scurt decât un simplu simbol stabilit de apostoli, în care este cuprinsă taina ascunsă a sacramentului? Și dacă, preaslăvite Împărate, Domnul nu a stabilit regulile credinței cu dialecticieni, sau retori, sau gramaticieni, ci cu țărani și pescari, și le-a încredințat secretele legământului său și i-a făcut conducători cărora le-a dat puterea de a lega și de a dezlega, nu ți se par ție acei oameni, mare Împărate, cei mai desăvârșiți nebuni care sunt gata să denatureze tradițiile apostolice și decretele venerabililor părinți? Dar noi toți, care suntem sub puterea celor mai fericiți, mai creștini și mai ocrotiți de Dumnezeu suverani, domnii noștri, cei mai excelenți regi, iubitori de credința creștină, împreună cu sfântă devoțiune față de ei, cu tot respectul acceptăm, menținem, apărăm, cu aceeași zel și dispoziție propovăduim tradițiile sfinților apostoli și ale preaslăviților părinți care au fost prezenți la sinoadele menționate mai sus, și mai ales cuvintele lui Leon, capul tronului apostolic, de fericită pomenire; Îi primim și pe părinții ortodocși care, în diverse țări, aprinși de râvnă pentru Dumnezeu, ne-au lăsat învățături mântuitoare, cum ar fi învățătura lui Grigore, Episcopul de Nazianz de venerabilă amintire, Vasile, Episcopul Capadociei, Chiril, primatul Alexandriei, Atanasie, marele preot al aceleiași biserici alexandrine, precum și Ioan, primatul Constantinopolului, Ilarie, Episcopul de Poitiers, Augustin, vestit pentru toată înțelepciunea, Episcopul de Hipona, venerabila coroană a lui Hristos - mărturisitorul Ambrozie, primatul bisericii din Milano, și, de asemenea, cel mai învățat și luminat preot Ieronim. Primim cu toată devoțiunea tot ce au învățat, ceea ce au filosofat, ceea ce au predicat sau apărat, primim toate decretele și definițiile lor. La toate cele spuse, am considerat demn de efort să adăugăm o expunere a conținutului credinței noastre.
Expunerea credinței Părinților de la Conciliul de la Milano.
Mărturisim că credem într-o Treime sfântă indivizibilă, adică Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în Dumnezeu, unul ca întreit și întreit ca unul, într-o Treime alcătuită din persoane separate și distincte, adică Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, Fiul, prin care sunt toate lucrurile, Duhul Sfânt, în care sunt toate lucrurile, dar având o singură dumnezeire, o singură natură și o singură ființă, în trei ipostase sau persoane, astfel încât Tatăl este Tatăl, Fiul este Fiul, Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, dar într-o singură natură și într-o singură ființă, astfel încât credem în Dumnezeu unul, unic și suprem, nu introducând trei, așa cum a blasfemiat Arie, propovăduind trei dumnezei, cel mai înalt, cel mai mic și cel mai jos. Dar mărturisim Sfânta Treime în unitate și unitate în Sfânta Treime. Căci atunci când numim Tatăl atotputernic, această utilizare a numelui patern indică spre persoana Fiului; atunci când numim Fiul veșnic, indică spre persoana Tatălui veșnic; Când numim Duhul Sfânt, arătăm prin aceasta că persoana Lui purcede de la Tatăl veșnic.
Când Îl numim pe Dumnezeu Tatăl Atotputernic, misterul acestui nume nu poate fi desființat. Căci atunci când vorbim despre Tatăl, arătăm spre Fiul, iar când vorbim despre Fiul, arătăm spre Tatăl; când Îl numim pe Tatăl veșnic, afirmăm existența Fiului veșnic. Căci dacă nu putem găsi începutul acestui nume patern, când a început Tatăl să fie numit Tată, este evident pentru că nu găsim începutul Fiului Său. Să ne explice cineva, ne rugăm, când a primit Tatăl acest nume, și anume, numele de Tată? Să ne spună cineva dacă a fost numit astfel pentru prima dată în timp sau în afara timpului? Dacă este capabil să facă acest lucru, nu va exista nicio îndoială că în începutul indicat al numelui patern Fiul și-a primit începutul, și anume, când Tatăl a început să fie numit Tată. Dacă nu reușește, ceea ce trebuie să se întâmple în mod necesar, adică dacă nu este capabil să indice un astfel de început, să indice când a început Tatăl să fie numit Tată, atunci mărturisește împreună cu noi că Sfânta Treime

este de o singură natură și consubstanțială, că nici Tatăl nu a fost înaintea Fiului, nici Fiul după Tatăl, nici Duhul Sfânt inferior Lor. Căci dacă nu există un început al numelui Tatălui, atunci nu știm pe ce temei putem atribui un început Fiului: când Îl numim pe Dumnezeu Tatăl existent din veșnicie, atunci prin acest lucru arătăm că și Fiul există din veșnicie. Astfel, mărturisim Sfânta Treime într-o singură natură și într-o singură esență, dar în trei ipostase sau persoane.

Credem, de asemenea, în Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, adică în Fiul, născut fără început din Tatăl; credem că, fiind una dintre cele trei ipostase ale Sfintei Treimi, Fiul veșnic, El, spre împlinirea dispensațiunii, pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a pogorât din ceruri, S-a întrupat în pântecele Fecioarei Fiul lui Dumnezeu și al omului, unind cu Sine adevărata noastră fire primită de la sfânta și slăvita Născătoare de Dumnezeu Maria, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, alcătuită din două firi, și anume, cea divină și cea umană, de o ființă cu Dumnezeu Tatăl după dumnezeire și în același timp de o ființă cu noi după umanitate, nu împărțită în doi fii, ci unul și același Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului, având cu adevărat două firi, pentru că într-o singură ipostază sau persoană s-a săvârșit unirea dumnezeirii și a umanității, astfel încât din două firi desăvârșite nu doi fii, ci unul și același Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului, rămânând ceea ce era, a început să fie ceea ce nu era, fiind Fiul fără început al Tatălui veșnic, a devenit Fiul omului. Așadar, Domnul nostru Iisus Hristos este unul, având în Sine plinătatea firii dumnezeiești și plinătatea firii omenești: El este Unul-Născut și Cuvântul, fiind născut din Dumnezeu Tatăl și întâiul născut dintre mulți frați; căci, fiind Fiul lui Dumnezeu, S-a făcut Fiul omului. Drept urmare, mărturisim și noi două nașteri ale aceluiași Unul-Născut Cuvânt al lui Dumnezeu: una este nașterea veșnică, neasemuitătoare înainte de veci din Tatăl, cealaltă este întruparea în zilele de apoi din sfânta, slăvita Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria: Cel ce a strălucit mai presus de rațiune din Tatăl S-a născut mai presus de minte din Maică și, fiind Dumnezeu adevărat, S-a făcut om adevărat. De aceea, o mărturisim pe Sfânta și slăvita Pururea Fecioară Maria ca fiind cu adevărat Născătoarea lui Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu Cuvântul și-a primit începutul de la ea, ci pentru că în zilele din urmă, Unul-Născut Dumnezeu Cuvântul, care era mai înainte de veci, întrupându-se în mod inefabil din ea, a devenit om desăvârșit și nevăzut în dumnezeire a devenit vizibil în umanitate, fiind un Dumnezeu nepătimitor, nu S-a rușinat să devină om supus suferinței și, fiind nemuritor, să se supună legilor morții. Și îl mărturisim ca Însuși Dumnezeu și Domn, care S-a născut în trup în Betleem și s-a făcut în toate asemenea oamenilor, afară de păcat, a fost răstignit pentru oameni sub Pontius Pilat, pe El Îl mărturisim ca Dumnezeu, omul Său, Fiul Său al lui Dumnezeu, Fiul Său al omului, ceresc și pământesc, nepătimitor și supus suferinței. Căci Însuși Dumnezeul adevărat, născut în mod inefabil, negrăit, neînțeles din Tatăl, S-a născut din Sfânta Fecioară Maria și El este tocmai Domnul nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, proslăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Nu mărturisim că Sfânta Treime a primit adăugarea unei a patra persoane, ci mărturisim că Domnul nostru Iisus Hristos are cu adevărat două firi, dumnezeiasca și omenească, unite inseparabil și neschimbabil într-un singur ipostas. În același fel, suntem învățați de regula evlaviei că unul și același Domn al nostru Iisus Hristos are în Sine două voințe naturale și două acțiuni naturale.ca Dumnezeu perfect și om perfect, ce anume - S-a născut, A suferit, A fost răstignit, A fost îngropat și A înviat, S-a înălțat la cer, stă la dreapta Tatălui, va veni să judece viii și morții, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.

ACTELE SFÂNTULUI SINDOC AL ȘASELEA, CARE A FOST ȚINUT LA CONSTANTINOPOL, ÎMPOTRIVA CELOR CARE AU ÎNVĂȚAT ÎN MOD

INFONIC CĂ DOMNUL NOSTRU ISUS HRISTOS, ADEVĂRATUL NOSTRU DUMNEZEU, UNUL DIN SFÂNTA ȘI CONSTANTĂ TREIME, ARE O SINGURĂ VOINȚĂ ȘI O SINGURĂ ACȚIUNE ÎN ÎMPĂRTĂȘIREA ÎNTRUPĂRII

ACTUL UNU

În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor împărați Flavieni, a preacuviosului Constantin, marele împărat hirotonit de Dumnezeu, permanent August și autocrat, în al douăzeci și șaptelea an al domniei sale și al treisprezecelea consulat al blândeții sale de Dumnezeu, și, de asemenea, al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți, Heraclius și Tiberius, în al douăzeci și al doilea an, în ziua a șaptea a lunii noiembrie, a celei de-a noua indictione, sub președinția acestui preacuvios și iubitor de Hristos mare împărat Constantin, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla (τροῦλλος), și prin porunca blândeții sale de Dumnezeu, au fost prezenți și au ascultat: Nicetas, preailustul fost consul, patrician și stăpân al funcțiilor imperiale; Teodor, preailustul fost consul, patrician, comandant al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustul fost consul, patrician; Pavel, cel mai ilustru fost consul, patrician; Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leonțiu, cel mai ilustru fost consul și domestikos al mesei imperiale.

Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului; Abundantie, episcop al Paternei; Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile personale ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrovius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teognie, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și

călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită casa Arsikan din aceeași Romă antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei. – Când cei mai ilustri patricieni și consuli au șezut de partea dreaptă a preacuviosului și iubitorului de Hristos împărat al nostru, iar de partea stângă preavenerabilii vicari ai lui Agaton, preasfântul arhiepiscop al Romei antice, și iubitorii de Dumnezeu episcopi, reprezentanți ai conciliului roman, precum și preotul Teodor, locțiitor al iubitorului de Dumnezeu Teodor, episcop al Ravennei, Vasile, episcop al orașului Gortyn, Grigore preotul și monahul, apocrisiarul Teodor, preavenerabilul locțiitor al tronului Ierusalimului,și alți episcopi din conciliul preasfântului Papă al Romei antice Agathon; Când la dreapta împăratului ședea în același fel Gheorghe, preasfântul patriarh al Constantinopolului, noua Romă, Macarie, preasfântul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei, Petru monahul, preaiubitul preot și locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria, Teofan, episcop al Efesului, și ceilalți preaiubiți episcopi, amândoi supuși tronului preasfântului arhiepiscop al Constantinopolului și tronului preasfântului arhiepiscop al Teopolei Antiohiei, și când în mijloc era așezată sfânta și nestricăcioasa evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru, atunci preaiubiții preoți Teodor și Gheorghe și preaiubitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfântului Agaton, papă al tronului apostolic al Romei antice, precum și reprezentanți ai conciliului său, au spus: „Prea milostive suveran, în conformitate cu scrisoarea trimisă de curajul tău dumnezeiesc preasfântului Papă, am fost trimiși de el la preapioasele picioare ale domniei tale ocrotite de Dumnezeu cu un mesaj de la el însuși și cu un alt mesaj conciliar către evlavia ta ocrotită de Dumnezeu, care a fost compus „de către cei mai venerabili episcopi subordonați lui, mesaje pe care le-am prezentat puterii voastre încoronate de Dumnezeu. De acum aproximativ patruzeci și șase de ani, cei care au fost în diferite momente primații acestui oraș domnesc, ocrotit de Dumnezeu al vostru, adică Serghie, Pavel, Pir și Petru, precum și Cirus, care a fost cândva primatul Alexandriei, și Teodor, care a fost episcop al orașului numit Pharan, și alții care i-au urmat, au introdus unele expresii noi contrare credinței ortodoxe și au provocat tulburare în Biserica universală, mărturisind și învățând că în dispensația întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, există o singură voință și o singură acțiune, iar tronul nostru apostolic, dat vouă cu credință, a respins de multe ori această învățătură, apoi a implorat-o și până acum nu a reușit deloc să-i îndepărteze de o astfel de opinie calomnioasă: atunci vă rugăm puterea voastră încoronată de Dumnezeu, să spună reprezentanții Preasfintei Biserici a Constantinopolului de unde a venit această inovație.” - Preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Preasfântul arhiepiscop al acestei cetăți a noastre mântuite de Dumnezeu și Macarie, preaslăvitul arhiepiscop al orașului Antiohia, și conciliul subordonat lui, să răspundă la cuvintele pe care le-au auzit de la tronul apostolic al Romei antice, așa cum consideră de cuviință.” – Macarie, preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop al marelui oraș Antiohia, împreună cu ucenicul său, piosul preot și monah Ștefan, precum și cu Petru, preaiubitul de Dumnezeu mitropolit al Nicomediei, și cu Solomon, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Claneiei, atât în numele tronului acestei sfinte mari biserici (a Constantinopolului), cât și în numele tronului Antiohiei, au spus: „Nu am făcut nicio inovație în doctrină, ci așa cum am primit de la sinoadele ecumenice și de la sfinții părinți respectați, de asemenea de la întâmpărații acestei sfinte cetăți Serghie, Pavel, Pir și Petru, de la Honoriu, fostul papă al Romei antice, și de la Cirus, fostul papă al Alexandriei, adică despre voință și acțiune, așa am crezut,Noi credem și predicăm și suntem gata să apărăm acest lucru.”

Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Dacă vrei să aperi aceasta, atunci nu te vom accepta altfel decât dacă prezinți dovezi, așa cum chiar ai spus, de la sfintele sinoade ecumenice și de la sfinții părinți respectați.”
Macarie, preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Antiohiei, și cei care erau cu el au spus: „Preacuvios suveran, poruncește cartofilacului acestei sfinte mari biserici a lui Dumnezeu să aducă de la venerabila patriarhie cărțile sfintelor sinoade.”
Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Poruncim cartofilaxului, în a cărui jurisdicție se află actele sfintelor sinoade ecumenice, să le aducă de la venerabila patriarhie a acestei cetăți domnitoare ocrotite de Dumnezeu și să le citească.” Iar Gheorghe, preaiubitul diacon și cartofilax de Dumnezeu, după ce s-a retras pentru o vreme și s-a dus la biblioteca venerabilei patriarhii, a adus cărțile sfintelor sinoade ecumenice.
Preacuviosul împărat Constantin a spus: „Preacuviosul Gheorghe, diacon și cartofilax, să predea spre citire cărțile sfintelor sinoade pe care le-a adus.”
Ștefan, un preot și monah preacuvios, ucenicul preacuviosului episcop Macarie al Antiohiei, a luat prima carte a Faptelor Sfântului Sinod al Treilea, primul din Efes, și a început să citească. Când a ajuns la îndemnul scris de Chiril de fericită pomenire, primatul marelui oraș Alexandria, către împăratul Teodosie de fericită pomenire, și care începe cu cuvintele: „care este ținută la cinste de oameni”, și apoi a citit cuvintele puțin mai jos: „temelia neclintită a acestei împărății voastre iubitoare de Dumnezeu și preacuvioase este Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, pentru că prin El domnesc regii și cei puternici fac dreptate, după cum se spune în Scriptură, căci voia Lui este atotputernică”, atunci Macarie, preasfântul arhiepiscop al Antiohiei, a zis: „Iată, domnule, am dovedit că în Hristos este o singură voință”. Ca răspuns la aceasta, reprezentanții Scaunului Apostolic al Romei antice, unii dintre episcopii Sinodului de la Constantinopol și cei mai glorioși judecători, ridicându-se, au exclamat următoarele: „Macarie, preasfântul arhiepiscop al orașului Antiohia, pare să exagereze și să afirme fără temei, pe baza textului tocmai citit, că în cele două firi ale singurului nostru Domn Iisus Hristos, adică în cea divină și cea umană, există o singură voință. Preasfântul Chiril a scris aceste cuvinte, având în minte natura Sa divină și atotputernică, pe care o are în comun cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și este omnipotentă. De aceea, Chiril de fericită memorie a numit această voință omnipotentă, și nu că ar fi considerat această voință ca fiind una numerică.” - După ce a fost citită întreaga carte, preapiosul împărat Constantin a spus: „să se citească cealaltă carte a celui de-al treilea sinod.” - Și Solomon, iubitul de Dumnezeu diacon și notarul preasfintei patriarhii de la Constantinopol, a luat-o și a citit-o de la început până la sfârșit. - Atunci preacuviosul împărat Constantin a zis: „Pentru această zi, când se vor termina actele sfântului al treilea sinod, primul de la Efes, citirea ne este de ajuns. A doua zi, să ni se citească actele sfântului al patrulea sinod de la Calcedon.”
ACTUL DOI
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, marele suveran hirotonit de Dumnezeu, permanentul August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și în al 13-lea consulat al blândeții sale de Dumnezeu înțelepte, precum și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți, Heraclius și Tiberius, în al 22-lea an, în ziua a 10-a a lunii noiembrie, la indictionul a 9-a, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos mare împărat Constantin, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, și din porunca preaînțeleptei sale domnii, au fost prezenți și au ascultat: Nicetas, preailustrul fost consul, patrician și stăpânul funcțiilor imperiale; Teodor, preailustrul fost consul,

patrician, conducătorul alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preafamat fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, cel mai faimos fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai faimos fost consul; Toma, cel mai faimos fost consul; Pavel, cel mai faimos fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai faimos fost consul; Leonțiu, cel mai faimos fost consul și domesticus al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului; Abundantie, episcop al Paternei; Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile olografe ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fogius, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrobius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbri; Andrei, Episcop de Methymna; Teognius, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Kamudian; Antonie, Episcop de Hypep; Platon, Episcop de Cinna; Ioan, Episcop de Dascylium; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, prezbiter și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Romă antică, numită casa Arsikan; Anastasie, prezbiter și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, prezbiter și călugăr, ucenicul preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei. – Când cei mai iluștri patricieni și consuli, precum și cei mai venerabili și mai iubiți de Dumnezeu episcopi, s-au așezat în ordine în acea sală de judecată din Trullo, și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată în mijloc, preailustrul Pavel, consilierul privat și secretarul împăratului, a spus: „Evlavia voastră și sfântul vostru conciliu ecumenic își amintesc că în adunarea precedentă, după citirea actelor sfântului al treilea conciliu, primul din Efes, s-a hotărât să se citească în ordine actele celui de-al patrulea conciliu calcedonian, pe care le supunem discreției voastre."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Actele sfântului al patrulea conciliu să fie aduse și citite cu voce tare tuturor."
Și Antioh, un cititor foarte pios și notar al preasfințitului patriarh al Constantinopolului, a luat și a început să citească prima carte a sfântului sinod de la

Calcedon. Și după ce a citit epistola conținută în ea a lui Leon, papa al marelui oraș Roma, de preafericită pomenire, și a ajuns la locul unde este scris: „ambele firi, în comuniune reciprocă, își arată faptele proprii firilor lor: Cuvântul acționează așa cum este propriu Cuvântului, trupul așa cum este propriu trupului; una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă umilințelor”: atunci reprezentanții tronului apostolic al Romei antice, ridicându-se, au strigat: „Doamne preacurat, iată că sfântul părinte, ale cărui cuvinte se citesc, propovăduiește lămurit în Domnul nostru Iisus Hristos două fapte naturale, inseparabile și neamestecate. Sfântul Sinod al Patrulea a inclus acest mesaj, ca o afirmare a Ortodoxiei și o condamnare a oricărei erezii și ca fiind în concordanță cu mărturisirea supremului apostol Petru, în actele sale. Ce binevoiesc să spună preasfințitul Macarie și oamenii iubitori de Dumnezeu de aceeași cu el?

Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei, a spus: „Eu, domnule, nu mărturisesc două fapte și nu cred că Leon de binecuvântată pomenire a vorbit despre două fapte în aceste cuvinte.”

Preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Crezi că a mărturisit un singur act?”

Preacuviosul Arhiepiscop Macarie a spus: „Nu vorbesc despre un număr, ci urmând Sfântul Dionisie 47 numesc actul Său divin-masculin.” Preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Cum înțelegi tu actul divin-masculin?” Preacuviosul Arhiepiscop Macarie a spus: „Nu raționez.” - După ce prima carte a fost citită până la sfârșit, preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Să se citească cealaltă carte a sfântului Sinod de la Calcedon.” Și preacuviosul cititor și notar Antioh a luat și a citit această carte de acte.

Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Citirea de față este suficientă deocamdată. Să se aducă la următoarea sesiune cartea actelor sfântului al cincilea conciliu”.

ACTUL TREI

În numele Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, de Dumnezeu rânduitul mare suveran, permanentul August și autocrat, în al douăzeci și șaptelea an al domniei sale și al treisprezecelea consulat al blândeții sale de Dumnezeu înțelepte, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius, în al douăzeci și al doilea an, în a treisprezecea zi a lunii noiembrie, a celei de-a noua indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos mare Împărat Constantin și din porunca preaînțeleptei sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, erau prezenți și ascultau: Nicetas, cel mai ilustru fost consul, patrician și stăpân al funcțiilor imperiale; Teodor, cel mai ilustru fost consul, patrician, comandant al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, cel mai faimos fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai faimos fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai faimos fost consul; Toma, cel mai faimos fost consul; Pavel, cel mai faimos fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai faimos fost consul; Leonțiu, cel mai faimos fost consul și domesticus al mesei imperiale.

Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru,

locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului, Abundatie, episcop al Paternei, Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfințiți episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile olografe ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrovius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teognie, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită casa Arsicană din aceeași Roma antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei. – Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu mitropoliți și episcopi s-au așezat în ordine în acea cameră de judecată a lui Trullo, și când sfânta și intacta Evanghelie a fost așezată în mijloc, preailustrul Pavel, consilier privat imperial și secretar, a spus: „Împlinind cuvintele evlaviei voastre înțelepte, rostite în sesiunea precedentă, iată cărțile sfântului al cincilea conciliu ecumenic; pe care le supunem spre examinare.”

Prea piosul împărat Constantin a spus: „Prea piosul cititor și notar Antioh, care este prezent aici, să ia și să citească cartea.” Luând și deschizând cartea, Antioh a început să citească începutul ei, care avea următorul titlu: „Cuvântarea de binecuvântată memorie a lui Mina, Arhiepiscopul Constantinopolului, către Vigilius, preafericitul Papă al Romei, că în Hristos este o singură voință.” Reprezentanții Scaunului Apostolic Roman, ridicându-se în picioare, au exclamat: „Prea piosule domn, aceasta este o carte falsificată a celui de-al cincilea conciliu. Să nu se citească așa-numita cuvântare a lui Mina către Vigilius, pentru că este o falsificare. Poruncește ca paginile cărții să fie întoarse cu grijă și autoritatea ta prea pioasă se va convinge că așa-numita cuvântare a lui Mina către Vigilius a fost adăugată la începutul cărții nu în momentul în care au avut loc actele sfântului al cincilea conciliu, ci recent. Mina de binecuvântată memorie a murit în al douăzeci și unulea an al domniei lui Justinian, iar al cincilea conciliu a fost convocat în al douăzeci și șaptelea an al domniei sale, când Eutyches de binecuvântată memorie era episcop al acestui oraș domnitor.” Și preacuviosul împărat, împreună cu cei mai iluștri judecători și cu unii dintre preaiubiții episcopi ai sfântului sinod, după o examinare atentă, întorcând paginile și investigând, au descoperit că cele trei cadrane de la începutul cărții au fost adăugate ulterior și nu aveau numerele plasate de obicei pe fiecare cadran, ci primul număr era pe al patrulea cadran, pe cel care îl urmează - al doilea, apoi al treilea și așa mai

departe în ordine. Mai mult, au descoperit că scrierea acestor cadrane inserate la început, care conțin așa-numitul cuvânt al lui Mina către Vigilius, nu semăna cu cel prin care a fost scrisă inițial cartea. - Preacuviosul împărat a spus: „Să nu se citească acest cuvânt. Citirea să înceapă, ca de obicei, cu prefața la actele sfântului al cincilea sinod." Și prima carte a fost citită. - Preacuviosul împărat Constantin a spus: „Să se înceapă citirea celei de-a doua cărți a actelor aceluiași sfânt al cincilea sinod în ordine." Preacuviosul diacon și notar al preasfintei Patriarhii de Constantinopol, Pavel, a luat cartea și a început să citească. În timpul citirii actului al șaptelea, s-au găsit în el două articole, ca și cum ar fi fost în numele fericitei memorii Vigilius, unul către fericita memorie Justinian, fostul împărat, celălalt către fericita memorie Teodora, fosta Augusta. Acestea conțineau următoarele: „Îl anatematizăm pe Teodor, fostul episcop al Mopsuestiei, ca fiind întotdeauna străin de Biserică și adversar al sfinților părinți, care nu mărturisește că Dumnezeul întrupat Cuvântul, adică Hristos, are o singură fire, o singură persoană și o singură acțiune." Și legații tronului apostolic al Romei antice s-au ridicat din nou, împreună cu oamenii iubitori de Dumnezeu care erau cu ei, și au strigat: „Învățătorule, ferească Dumnezeu să se întâmple așa ceva; Vigilius nu a mărturisit un singur act. Aceste articole nu îi aparțin lui Vigilius. Această carte este falsă, așa cum este și începutul primei cărți a celui de-al cincilea conciliu. Căci, învățătorule, dacă Vigilius ar fi învățat un singur act și ar fi fost acceptat de conciliu„„Atunci cum se face că în definiția celui de-al cincilea conciliu nu există nimic despre o singură acțiune? Citește din nou această definiție, cel mai pios suveran, și vei vedea adevărul cuvintelor noastre." - Când aceeași carte a fost apoi citită în ordine până la definiție și definiția însăși a fost citită din nou până la sfârșit, atunci nu s-a găsit nimic în ea despre o singură acțiune.

Preacinstiții preoți Teodor și Gheorghe și preacinstitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului papă al Romei antice, au spus: „Rugăm înțeleapta voastră domnie să supună această carte cercetării prealabile pentru a descoperi falsurile făcute în ea." Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Cererea va fi îndeplinită la următoarea întâlnire. Acum să se citească cartea până la sfârșit." Și a fost citită.

Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „După ce au aflat acum conținutul cărților sinoadelor care au fost citite, să spună sfântul sinod și preaslăviții judecători: există vreo hotărâre făcută de aceste sinoade care să dovedească că în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos există o singură voință și o singură acțiune, așa cum a promis preaslăvitul Arhiepiscop al Antiohiei Macarie și cei mai evlavioși oameni de aceeași părere cu el"?

Sfântul Sinod și preaslăviții judecători au spus: „În sfintele sinoade care s-au citit, după cum știți, preacuvioșilor, nu am găsit deloc învățătura că în iconomia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, este o voință și o acțiune." - Preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Preacuviosul Arhiepiscop Macarie și cei care sunt cu el să continue, iar dacă sunt gata, după făgăduința lor, să prezinte mărturia sfinților părinți respectați ca dovadă (așa cum s-a făgăduit) a învățăturii că în iconomia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos este o voință și o acțiune, atunci să o prezinte."

Preasfințitul Arhiepiscop Macarie al Antiohiei și cei cu el au spus: „Dacă, conform poruncii tale, se acordă o întârziere, atunci vom prezenta mărturiile promise ale sfinților venerabili părinți." Preasfințitul Împărat Constantin a spus: „Preasfințitul Arhiepiscop Macarie și cei cu el să împlinească aceasta la următoarea adunare." - Preasfințitul Arhiepiscop Gheorghe al Constantinopolului și sinodul aflat sub autoritatea sa au spus: „Preacuvios suveran, vă rugăm să vă îngăduiți să auzim mesajele către curajul vostru cel înțelept de Dumnezeu atât de la preasfințitul Papă al

Scaunului Apostolic al Romei antice, cât și de la conciliul său, ca să putem cunoaște și înțelege toată puterea conținută în ele." Preasfințitul Împărat Constantin a spus: „Cererea voastră va fi îndeplinită la următoarea adunare."

ACTUL PATRU

În numele Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, de Dumnezeu rânduitul mare suveran, permanentul August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu în al 13-lea, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în al 22-lea an, în ziua a 14-a a lunii noiembrie, indictionul 9, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin și din porunca preaînțeleptei sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, au fost prezenți și au ascultat: Nicetas, cel mai ilustru fost consul, patrician și stăpân al funcțiilor imperiale; Teodor, cel mai ilustru fost consul, patrician, conducător al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, cel mai faimos fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai faimos fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai faimos fost consul; Toma, cel mai faimos fost consul; Pavel, cel mai faimos fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai faimos fost consul; Leonțiu, cel mai faimos fost consul și domesticus al mesei imperiale.

Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului, Abundantius, episcop al Paternei, Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți a 125 de preasfinți episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, lucru atestat de semnăturile personale ale episcopilor într-o scrisoare către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitine; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrobiu, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teogniu, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Ioan, Episcop de Dascylium; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai

mănăstirii numită casa Arsikan din aceeași Romă antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi s-au așezat în acea sală de judecată a lui Trullo, și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată în mijloc, preailustrul Pavel, consilierul privat și secretarul imperial, a spus: „Evlavia voastră cea înțeleaptă își amintește că în adunarea precedentă, după ce au fost citite actele sfântului al cincilea conciliu, preasfințitul arhiepiscop al acestui oraș protejat de Dumnezeu, George, împreună cu sinodul supus lui, a cerut preasfințitului vostru curaj să citiți, în prezența evlaviei voastre și în prezența acestui sfânt conciliu ecumenic, scrisorile atât ale preasfințitului papă al Romei antice, Agathon, cât și ale conciliului supus lui; cu privire la care ne supunem discreției voastre." Preasfințitul împărat Constantin a spus: „Să fie citite." – Și traducerea greacă a respectivelor mesaje a fost prezentată de cel mai faimos Diogenes, consilierul privat și secretarul împăratului, și această traducere a fost citită, conținând literal următoarele:
(Mesaj de la Papa Agaton).
Către cei mai pioși suverani, cei mai ilustri învingători și triumfători, cei mai iubiți fii ai lui Dumnezeu și ai Domnului nostru Iisus Hristos, Constantin împăratul suprem, Heraclius și Tiberius Augustus, episcopul Agaton, slujitorul slujitorilor lui Dumnezeu. În timp ce contemplam feluritele necazuri ale vieții omenești și gemeam cu lacrimi mari înaintea lui Dumnezeu, cel Unic și Adevărat, ca El să trimită, prin umbrirea milei divine, mângâiere sufletului tulburat și să scoată, prin atotputernicia dreptei Sale , din adâncul durerii și al durerii, El a socotit vrednic să-mi acorde mie, fiilor preailuși ai suveranilor, prin acțiunea neîncetată a harului, un mare și minunat prilej de mângâiere - propunerea cea mai pioasă a blândeții voastre pașnice, care, prin bunăvoința lui Dumnezeu, a fost acordată pentru confirmarea stării creștine încredințate vouă de Dumnezeu. În ea se descoperă că puterea voastră împărătească și bunăvoința după Dumnezeu, prin care domnesc regii, care este Regele regilor și Domnul domnilor, îngrijește și se străduiește cu atenție să cerceteze adevărul credinței neatinse, așa cum a fost transmisă de la apostoli și părinții apostolici, și are cea mai puternică dorință de a vedea în toate bisericile păstrarea adevăratei tradiții. Și ca o astfel de dorință pioasă să nu scape atenției celor care o aud, ca nu cumva, sub influența suspiciunii omenești, să ne îndepărtăm de propunere, crezând că suntem forțați de forța autorității și nu îndemnați cu deplină sinceritate să apărăm învățătura credinței noastre evanghelice, această dorință a fost proclamată prin mijlocirea noastră tuturor popoarelor și limbilor prin cele mai înalte scrisori adresate marelui preot Domnus de fericită memorie, predecesorul slăbiciunii noastre. Aceste scrisori au fost dictate de harul lui Dumnezeu prin intermediul trestiei - limba împărătească - și au venit dintr-o inimă curată, convingătoare și nu forțatoare, dând satisfacție și nu înspăimântătoare, nu insultătoare, ci îndemnând, invitând în numele lui Dumnezeu la lucrarea lui Dumnezeu; întrucât Însuși Creatorul a toate și Mântuitorul, care a putut, venind în lume în măreția dumnezeirii Sale, să-i sperie pe muritori, dimpotrivă, în dragostea de omenire a milei Sale de nepătruns, coborând cu smerenie la firea noastră, a binevoit să-Și mântuiască creația. Și de la noi El așteaptă o mărturisire de bunăvoie a adevăratei credințe în El, așa cum ne convinge fericitul Apostol Petru: „ Păstoriți turma lui Hristos care este în voi, nu de urgență, ci de bunăvoie și după Dumnezeu" (1 Petru 5:2).). Așadar, domni prea milostivi, inspirați de cele mai înalte litere și ridicați din adânci întristări la nădejdea mângâierii, reînnoiți de încrederea în succes, am început puțin câte puțin să arăt activ o ascultare zeloasă față de ceea ce fusese de

mult rânduit prin scrisoarea curajului vostru milostiv, pentru a găsi, în îndeplinirea poruncii voastre, oameni care se puteau găsi într-un timp atât de dificil și în condițiile unei provincii subordonate și călăuziți de sfatul colegilor mei episcopi, să conving, atât din partea conciliului cel mai apropiat de acest tron apostolic, cât și din partea clerului prietenos și a slujitorilor pioși ai lui Dumnezeu, iubitori ai statului creștin, să trimiteți la picioarele preapioasei voastre păci. Și dacă vasta întindere a provinciilor, în care se află conciliul smereniei noastre, nu ar necesita un timp atât de lung, atunci loialitatea noastră, cu supunere zeloasă, ar fi realizat de mult ceea ce se poate realiza în sfârșit abia acum. Însă, în timp ce consiliul nostru se întruna din diverse provincii, în timp ce încercam să chemăm persoane - unele din acest oraș Roma, supuse maiestății voastre celei mai senine și din locurile situate în apropierea lui, altele - din provincii îndepărtate, unde, fiind trimise de predecesorii apostolici ai smereniei mele, au predicat cuvântul credinței creștine - în timp ce aceste persoane se adunau, a trecut nu puțin timp, ca să nu mai vorbim de infirmitățile trupești ale smeritului vostru slujitor, printre care, asuprit de boli constante, abia exist și sunt împovărat de viață. Așadar, prea mulți domni și fii creștini, în conformitate cu preasfânta poruncă a blândeții voastre ocrotite de Dumnezeu, pentru a vă exprima ascultarea cuvenită, și nu pentru că ne bazăm pe cunoștința celor trimiși, ne-am străduit, cu devoțiunea unei inimi smerite, să trimitem următorii tovarăși ai noștri slujitori: Abundantius, Ioan și Ioan, preasfinții noștri frați episcopi, preaiubiții noștri fii, preoții Teodor și Gheorghe, împreună cu preaiubitul nostru fiu Ioan diaconul și Constantin subdiaconul acestei sfinte maici duhovnicești, tronul apostolic, precum și preotul Teodor, legatul sfintei biserici din Ravenna, și cu pioșii slujitori ai lui Dumnezeu, monahii. Căci este oare cu putință să căutăm o cunoaștere deplină a Scripturilor de la oameni care trăiesc printre oameni și prin munca mâinilor lor își câștigă pâinea cea de toate zilele cu multă osteneală? Păstrăm definițiile întocmite în mod legitim de sfinții și apostolicii noștri predecesori și de venerabilele sfinte sinoade, definiții făcute în simplitatea inimii și fără nicio ambiguitate de către părinții credinței, dorind și străduindu-ne întotdeauna să avem un singur și principalul bine, acela ca nimic din ceea ce a fost hotărât în mod legitim să nu fie diminuat, nimic să nu fie schimbat sau adăugat, ci ca unul și același lucru să fie păstrat, neschimbat în literă și în înțeles. Le-am încredințat acestor mesageri mărturiile unor sfinți părinți care au fost în această biserică apostolică a lui Hristos, precum și scrierile lor, astfel încât ei, primind permisiunea de la preamiloasa ta autoritate să facă comentarii,cel puțin cu ajutorul acestor cărți am încercat să răspundem satisfăcător la întrebarea blândeții voastre imperiale, în ce crede și ce învață această biserică apostolică bisericăA lui Hristos - mama lor spirituală și autoritatea voastră susținută de Dumnezeu - să răspundă nu cu elocvență lumească, pe care oamenii neînvățați nu o au, ci în simplitatea credinței apostolice, în care am fost crescuți din leagăn și în care îi rugăm pe toți să slujească și să asculte, împreună cu noi, Păzitorul autorității voastre creștine, Domnul cerurilor. De aceea le-am dat dreptul sau autoritatea de a răspunde autorității voastre preapașnice, conform poruncii acesteia, simplu și numai ceea ce le-a fost inspirat, astfel încât să nu îndrăznească să scadă, să adauge sau să schimbe nimic, ci să prezinte pur și simplu tradiția acestui tron apostolic în forma în care a fost confirmată de predecesorii noștri apostolici. În genunchii plecați ai minții, implorăm cu umilință mila voastră, mereu înclinată spre blândețe, ca, în conformitate cu cea mai harnică și augustă promisiune a celei mai înalte hărți imperiale, condescendența voastră care-L imită pe Hristos să binevoiască să-i primească și să asculte cu favor cele mai umile cereri ale lor. Pentru aceasta, preablânda ta evlavie va găsi o ureche deschisă la Dumnezeul Atotputernic la rugăciunile sale și va porunci întoarcerea trimișilor în patria lor nevătămați, atât în

adevărul credinței noastre apostolice, cât și în sănătate trupească. Pentru aceasta, Preaînalta Majestate, prin cele mai curajoase și invincibile isprăvi ale milei tale, ajutată de Dumnezeu, va întoarce la puterea maiestății tale milostive întregul stat creștin și va supune popoarele sub cel mai puternic sceptru al tău. Și fiecare suflet și toate națiunile vor vedea cu plăcere că ceea ce, prin inspirația lui Dumnezeu, această putere a promis în augustele sale scrisori cu privire la siguranța și securitatea celor trimiși, a fost împlinit de ea întocmai. Căci nu știrea lor ne-a dat curajul să-i trimitem la picioarele tale pioase, ci bunătatea ta poruncitoare și plină de har ne-a înclinat spre aceasta, iar prin smerenia și supunerea noastră porunca a fost îndeplinită. - Să comunicăm acum pe scurt evlaviei voastre instruite de Dumnezeu esența credinței noastre apostolice, pe care am primit-o prin tradiția apostolică a arhipăstorilor apostolici și a sfintei cinci sinoade ecumenice, prin care au fost stabilite și confirmate temeliile Bisericii Catolice a lui Hristos. Aceasta este poziția credinței evanghelice și apostolice și tradiția corectă: mărturisind sfânta și indivizibila Treime, adică Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - o singură dumnezeire, o singură natură și ființă sau esență, predicăm că este de o singură voință naturală, putere, acțiune, stăpânire, măreție, autoritate și slavă. Și orice s-ar spune despre această sfântă Treime în esența ei, noi, învățați de simbol, o înțelegem la singular, ca despre o singură natură a trei persoane având o singură esență. Când mărturisirea este exprimată despre una dintre cele trei persoane ale acestei Sfinte Treimi, despre Fiul lui Dumnezeu Dumnezeu Cuvântul și despre venerabila taină a dispensației Sale după trup, atunci, urmând tradiția evanghelică, afirmăm în unul și același Domn, Mântuitorul nostru Iisus Hristos – totul este dublu, adică mărturisim în El două naturi – divină și umană.din care și în care El constă prin virtutea minunatei și inseparabilei lor uniuni. Mărturisim, de asemenea, că fiecare dintre firile Sale are proprietăți naturale, cea divină are toate proprietățile divine, cea umană toate proprietățile umane, cu excepția păcatului. Și mărturisim ambele firi ale aceluiași Dumnezeu Cuvântul întrupat, adică făcut om, ca fiind unite fără confuzie, inseparabil, imuabil, împărțind doar în abstract ceea ce este unit, pentru a evita eroarea confuziei. Căci respingem în egală măsură blasfemia ca diviziuni. 48 și amestecuri. Dar, mărturisind două naturi, două voințe naturale și două acțiuni naturale în unicul nostru Domn Iisus Hristos, nu învățăm că acestea sunt opuse și dușmănoase una față de cealaltă (așa cum acuză cei care se abat de la calea adevărului tradiția apostolică; această impietate este străină inimilor credincioșilor), nu învățăm că acestea sunt împărțite, ca să zicem așa, în două persoane sau ipostase, ci spunem că unul și același Domn al nostru Iisus Hristos are în Sine atât două naturi, cât și două voințe și acțiuni naturale, adică divină și umană, pe care le are din veșnicie comune Tatălui, care este consubstanțial cu El, cel uman, dar primit de la noi împreună cu natura noastră în timp. Aceasta este tradiția apostolică și evanghelică, care conține materia spirituală a celei mai luminoase autorități a voastră, biserica apostolică a lui Hristos. Aceasta este mărturisirea pură a evlaviei. Aceasta este mărturisirea adevărată și necoruptă a credinței creștine, care nu a fost inventată de mintea omenească și pe care Duhul Sfânt a propovăduit-o prin apostolii supremi. Aceasta este învățătura neclintită și ireproșabilă a sfinților apostoli; și atâta timp cât această evlavie simplă este propovăduită liber și nestricăcioasă, puterea păcii voastre în starea creștină va fi protejată, întărită, mărită și va fi fericită (așa cum suntem pe deplin convinși de aceasta). Credeți-mă, cei mai smeriți, cei mai creștini fii suverani, că ofer aceste rugăciuni cu lacrimi pentru întărirea și înălțarea puterii voastre. Și oferindu-le dintr-o inimă curată (oricât de mic și nevrednic sunt), îndrăznesc să dau sfaturi, pentru că în victoria acordată vouă de Dumnezeu stă mântuirea noastră, în fericirea voastră - bucuria noastră, în sănătatea blândeții voastre - siguranța micimii noastre. Și de aceea,

cu inimă smerită și cu lacrimi, plecându-mă în gând, vă implor să-mi acordați mâna cea mai milostivă învățăturii apostolice, pe care împreună-lucrătorul în ostenelile voastre pioase, apostolul Petru, a predat-o, nu pentru a fi ascunsă sub obroc, ci pentru a fi proclamată mai tare decât trâmbița în tot universul. Adevărata sa mărturisire i-a fost revelată din cer de către Tatăl, iar pentru aceasta Petru a fost numit de Domnul fericitul Petru. Printr-o întreagă întrebare a primit de la Mântuitorul tuturor însuși datoria de a hrăni oile spirituale ale Bisericii. Fiind sub ocrotirea sa, această biserică a sa apostolică nu s-a abătut niciodată de la calea adevărului în vreo eroare. Autoritatea sa, ca supremă dintre toți apostolii, a fost întotdeauna recunoscută de întreaga Biserică Catolică a lui Hristos și de sinoadele ecumenice; învățătura sa apostolică a fost urmată în toate de toți cei mai venerabili părinți; prin această învățătură au strălucit cei mai respectați luminari ai Bisericii lui Hristos; Această învățătură a fost urmată de sfinții învățători ortodocși, iar ereticii au persecutat-o cu acuzații și respingeri false. Iată tradiția vie a apostolilor lui Hristos, care este menținută de Biserica de pretutindeni, care trebuie iubită și păzită cu o forță specială și propovăduită cu credință 49, care, dacă este mărturisită cu credință, împacă cu Dumnezeu, care face plăcut Domnului Hristos, prin care starea voastră creștină este păstrată și prin care curajului vostru cel prea pios i se acordă mari victorii de către Învățătorul ceresc, care ajută în pericole și învinge dușmanii. Această tradiție, ca un zid indestructibil, va păzi puterea voastră, pe care Dumnezeu a extins-o pretutindeni, va aduce teroare popoarelor răzvrătite și le va lovi cu mânia lui Dumnezeu; va acorda triumfuri victorioase în războaie împotriva dușmanilor învinși și supuși și, în timp de pace, va păstra întotdeauna măreția voastră cea prea credincioasă în siguranță și prosperitate. Această tradiție este regula adevăratei credințe, pe care, atât în împrejurări fericite, cât și în mijlocul calamităților, această biserică apostolică a lui Hristos, mama spirituală a puterii voastre celei mai pașnice, a păstrat-o întotdeauna cu viață. Nu există nicio îndoială că această biserică , prin harul Dumnezeului Atotputernic, nu s-a abătut niciodată de la calea tradiției apostolice și nu a fost afectată de inovații eretice, ci, așa cum de la început a primit credința creștină de la întemeietorii ei, apostolii supremi ai lui Hristos, așa va rămâne neatinsă până la sfârșit, conform făgăduinței divine a Domnului Mântuitor Însuși, pe care a rostit-o apostolului Său suprem în sfânta evanghelie: Simone, Simone , a zis el, iată, Satana vă dorește ca să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru voi, ca să nu piardă credința voastră. Și după ce vă veți fi întors la cer, întăriți pe frații voștri (Luca 22:31-32). Așadar, fie ca mila Ta împăcată să vadă că Domnul și Mântuitorul tuturor, care a dat credința, după ce a făgăduit să păstreze neatinsă credința lui Petru, i-a poruncit să-i întărească pe frații săi. Este bine cunoscut tuturor că această poruncă a fost întotdeauna împlinită cu credință de marii preoți apostolici, predecesorii smereniei și micimii mele, cu toată inegalitatea și neînsemnătatea ei față de ei, după ce au acceptat, prin favoare divină, slujirea, dorește să le calce pe urme. Căci vai de mine dacă neglijez să predic adevărul Domnului meu, pe care l-au predicat cu sinceritate. Vai de mine dacă ascund prin tăcere adevărul care a fost poruncit să fie dat negustorilor, adică să hrănesc și să învăț poporul creștin cu el, ce voi spune la judecata viitoare, înaintea lui Hristos Însuși, dacă aici, în absența Lui, mi-e rușine să predic adevărul cuvintelor Sale? Ce răspuns voi da pentru mine și pentru sufletele încredințate mie, când El îmi va cere o socoteală exactă a împlinirii datoriei pe care am acceptat-o? Cine, fii prea milostivi și pioși ai suveranului, nu se va mișca (spun aceasta cu tremur și confuzie) de acea promisiune minunată dată credincioșilor: pe oricine Mă mărturisește înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri? Și cine dintre necredincioși nu se va înspăimânta de acea amenințare prea crudă, în care Domnul Își exprimă indignarea și spune: „Și pe oricine

se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10:32-33 ; Luca 12:18)? Având în vedere aceasta, fericitul Pavel, apostolul neamurilor, mustră și spune: „ Dacă noi sau un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie contrară celei pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema” (Galateni 1:8). Când o astfel de pedeapsă amenință pe cei ce denaturează sau ascund adevărul, cum nu se poate evita orice abatere de la adevărul credinței Domnului? Ca urmare a acestui fapt și din memoria apostolică, predecesorii nevredniciei mele, cunoscând învățătura Domnului, ori de câte ori conducătorii Bisericii Constantinopolului au încercat să introducă o noutate eretică în neprihănita Biserica a lui Hristos, nu au neglijat să-i convingă și să-i îndemne cu rugăciune să părăsească eroarea eretică a învățăturii nelegiuite, cel puțin să nu o propovăduiască, ca nu cumva, propovăduind o voință și o faptă în două firi ale unuia dintre noi, Domnul nostru Iisus Hristos, să înceapă o schismă în unitatea Bisericii.” Această erezie a fost propovăduită de arieni și apolinarieni, eutihieni, timotei, acefali, teodosieni, gaieni și absolut toată mulțimea ereticilor care au contopit și au divizat taina întrupării lui Hristos. Într-adevăr, cei care contopesc taina sfintei întrupări, prin însuși faptul că mărturisesc o singură fire în Hristos, compusă din divină și umană, se străduiesc să recunoască în El, ca una, o singură voință și o singură acțiune personală; dar cei care despart unitatea inseparabilă a celor două firi, a căror existență o recunosc în Mântuitorul, nu recunosc unirea lor ipostatică, ci învață în mod neortodox că, cum ar fi, două ființe, două persoane sunt unite în El prin puterea voinței și a consimțământului. Biserica cu adevărat apostolicăA lui Hristos, mama spirituală a autorității voastre afirmate de Dumnezeu, așa cum mărturisește pe unicul nostru Domn Iisus Hristos ca fiind alcătuit din două și în două naturi, tot așa afirmă și că cele două naturi ale Sale, adică cea divină și cea umană, chiar și după ce unirea inseparabilă se găsesc în El necontopite, recunoaște și că fiecare dintre naturi are propriile sale proprietăți naturale și, în raport cu aceste proprietăți, mărturisește totul în Hristos ca fiind dual - că același Domn al nostru Iisus Hristos este Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, alcătuit după minunata întrupare a două și în două naturi, astfel încât nici divinitatea Lui nu poate fi gândită fără umanitate, nici umanitatea Lui fără divinitate. Drept urmare, urmând regula sfintei sobornicești și apostolice Biserici a lui Hristos, Biserica noastră mărturisește și propovăduiește în El și două voințe naturale și două acțiuni naturale. Căci dacă cineva înțelege aici voința personală, atunci, recunoscând trei persoane în Sfânta Treime, va trebui în mod necesar să recunoască trei voințe personale, trei acțiuni personale, ceea ce este absurd și extrem de ignorant. Dacă însă, în conformitate cu adevărul credinței creștine, voința este naturală, atunci de fiecare dată când se spune că în Sfânta și indivizibila Treime există o singură fire, trebuie să ne gândim, conform cerințelor logicii, atât la o singură voință naturală, cât și la o singură acțiune naturală. Dar când mărturisim în singura persoană a Domnului nostru Iisus Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, două firi, adică divină și umană, din care El constă chiar și după unirea miraculoasă, atunci pe bună dreptate mărturisim atât două firi în El singur, cât și două voințe naturale și două acțiuni naturale. Dar pentru ca sensul acestei adevărate mărturisiri să fie revelat minților voastre evlavioase din învățătura divin inspirată a Vechiului și Noului Testament (căci dragostea voastră poate pătrunde sensul Sfintelor Scripturi mai pe deplin și incomparabil mai bine decât slăbiciunea noastră o poate face în cuvinte trecătoare), Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeul adevărat și desăvârșit și omul adevărat și desăvârșit, în sfintele Sale evanghelii descoperă în Sine când însuși proprietăți omenești, când divine, când amândouă împreună, și prin aceasta îi învață pe credincioșii Săi să creadă și să predice că El este Dumnezeu adevărat și omul

adevărat. Întrucât în El se află natura desăvârșită a umanității noastre, cu excepția păcatului, El Se roagă Tatălui ca un om ca paharul suferinței să treacă de la Mine, zicând: Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta . Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Matei 26:39); și în alt loc: nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Marcu 14:36 ; Luca 22:42).). Dacă vrem să cunoaștem explicația sensului acestei mărturii de către sfinții și vrednicii părinți ai credinței și să înțelegem corect ce se înțelege prin voia mea și voia ta, atunci iată cum ne învață fericitul Ambrozie, în a doua carte dedicată fericitei pomeni a lui Grațian August, să înțelegem acest loc. „Și astfel", spune el, „a luat voia mea, a luat întristarea mea; spun cu siguranță întristare, pentru că predic despre cruce. Voia pe care a numit-o a Lui este a mea, pentru că a luat întristarea mea ca un om și a vorbit ca un om și de aceea a zis: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu . Acea întristare pe care a luat-o cu firea mea capabilă de suferință este întristarea mea" 50. Este evident, cel mai pios dintre suverani, că aici sfântul părinte consideră cuvintele Domnului, rostite de El în rugăciune: nu precum voiesc Eu , ca referindu-se la umanitatea Sa, prin care El, după învățătura fericitului apostol al neamurilor Pavel, a fost ascultător până la moarte, chiar moartea de cruce (Filipeni 2, 8). În același sens se spune că El a ascultat de părinții Săi, deoarece aici evlavia ne cere să înțelegem ascultarea Sa de bunăvoie nu după dumnezeirea Sa, prin care El domnește peste toate, ci după umanitatea Sa, căreia Se supune de bunăvoie (Luca 2:51). Și sfântul evanghelist Luca indică același lucru, înfățișându-L pe Același Domn al nostru Iisus Hristos rugându-se Tatălui după umanitatea Sa în cuvintele: Părinte, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ; dar nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu . Mărturisitorul lui Hristos, Atanasie, conducătorul bisericii alexandrine, în cartea sa împotriva ereticului Apolinarie despre Treime și întrupare, explică acest loc astfel, adăugând la el un altul. „Și când zice: Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu ; și în alt loc: duhul, într-adevăr, este binevoitor, dar trupul este neputincios ; atunci El descoperă în Sine două voințe, una omenească, proprie trupului, cealaltă divină. Căci voința omenească s-a ferit de suferință din cauza slăbiciunii trupului, dar cea divină era gata să o primească" 51. Ce ar putea fi mai corect decât această explicație? Cum nu se pot recunoaște două voințe, adică divină și umană, în Cel în care, conform definiției ecumenico-conciliare, sunt mărturisite două firi, chiar și după unirea inseparabilă? Căci Ioan, ucenicul iubit, care s-a așezat la sânul Domnului, exprimă același adevăr în următoarele cuvinte: M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (Ioan 6, 38); și în același loc: Voia Tatălui, care M-a trimis, este ca tot ce Mi-a dat El să nu pierd prin El, ci să-l înviez în ziua de apoi (Ioan 6:39).). Același evanghelist Îl înfățișează pe Domnul ca vorbind cu iudeii și spunând, printre altele: Căci nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis (Ioan 5:30). Înțelesul acestor cuvinte divine este descoperit de fericitul Augustin , cel mai faimos învățător, împotriva lui Maximin Arianul. El spune: „Când Fiul i-a zis Tatălui: Totuși, nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu ", la ce folosește dacă adaugi cuvintele tale și spui: Cu adevărat, El arată că voia Lui este supusă voinței Tatălui, ca și cum am nega că voia omului ar trebui să fie supusă voinței lui Dumnezeu? Oricine citește acest loc din Sfânta Evanghelie mai atent va vedea imediat că Domnul a spus aceasta conform firii omenești. Căci aici El a zis: Sufletul Meu este întristat până la moarte . Ar putea El să spună aceasta prin firea unui singur Cuvânt? Dar, omule, dacă socotești firea Duhului Sfânt ca fiind un suspin, de ce spui că este imposibil ca firea Cuvântului lui Dumnezeu să fie întristată? Pentru a înlătura o astfel de obiecție, El nu a zis: Sunt întristat, deși chiar dacă ar fi spus așa, ar trebui atribuit firii omenești; ci a zis: sufletul Meu este întristat , ceea ce la El, ca

om, era omenesc. Și în cuvintele: nu precum voiesc Eu, El Se arată ca dorind altceva decât Tatăl: dar acest lucru era posibil pentru El numai prin fire umană, întrucât a transformat slăbiciunea noastră nu în proprietatea Sa divină, ci în proprietatea Sa umană. Fără a-și fi asumat firea umană, Cuvântul singur nu ar fi spus în niciun fel Tatălui: nu precum voiesc Eu . „Căci firea Lui neschimbătoare n-ar putea niciodată să vrea altceva decât ceea ce voiește Tatăl. Dacă înțelegeți aceasta, arienilor, veți înceta să mai fiți eretici.” 52 În acest raționament, venerabilul părinte arată că atunci când Domnul spune: voia mea , se referă la voia Sa omenească, iar când spune că nu-Și face voia Sa proprie, ne convinge că nu caută să împlinească voia noastră mai presus de toate, ci prin virtutea ascultării supune voința noastră voinței divine. Din aceasta este clar că și El a avut o voință omenească, prin care S-a supus Tatălui și că a avut această voință umană în Sine liberă de orice păcat, ca Dumnezeu și om adevărat. Același lucru este revelat de Sfântul Ambrozie și de explicația sa a Sfintei Evanghelii după Luca în acest fel: „ El raportează a mea la umanitate, a Tatălui la divinitate. Căci dorința omenească este trecătoare, dar dorința divină este veșnică” 53Aducând în minte aceasta, sfântul părinte ne învață ce voință a avut Fiul din veșnicie, unit în mod natural cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, și ce El Însuși, primind umanitatea, a primit în timp în propria Sa persoană. Același lucru este exprimat de Sfântul Leon 54 , de memorie apostolică, în Epistola către Leon August, indicând separat pentru fiecare fire în Hristos ceea ce se spune despre El în Scriptură și, dovedind că ceea ce Domnul numește voia Sa se referă la umanitatea Sa, spune astfel: „prin fire slujitor n-a venit să facă voia Sa, ci voia Celui ce L-a trimis”. Aici sfântul părinte ne învață și noi să referim cuvintele de mai sus la firea umană a Domnului. Mai mult, cum ar putea fi înțelese cu pioșenie diversele mărturii ale Sfintei Scripturi despre aceasta, care se referă uneori la firea umană, alteori la dumnezeirea aceluiași Domn, Iisus Hristosul nostru, adevăratul Dumnezeu și om? Căci Scriptura spune: Toate câte a voit Domnul, le-a făcut în cer și pe pământ (Ps. 134, 6). De asemenea: După cum Tatăl învie morții și învie, tot așa și Fiul învie pe cine voiește El (Ioan 5:21). Și leprosului i-a zis: Voiesc să fii curățit (Matei 8:3). De asemenea: Nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul; și oricui voiește Fiul Îl va descoperi (Matei 11:27). În mod similar, Evangheliile indică voința Sa omenească atunci când spun că, umblând pe mare, a avut dorința, ca un om adevărat, să-i ajungă din urmă pe ucenicii Săi (Matei 14:25 ; Ioan 6:19). Și umblând cu ucenicii prin Galileea, nu voia ca nimeni să-L recunoască (Marcu 7:24). Ca om, El spune și: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis (Ioan 4:37). Nu a vrut să se ducă în Iudeea, pentru că iudeii căutau să-L omoare (Ioan 7:1). Și în alt loc: Sculându-se, a venit în hotarele Tirului și Sidonului și a intrat într-o casă unde nu voia ca nimeni să-L cunoască și nu putea să Se ascundă (Marcu 7:24). Putem oare să recunoaștem cu adevărat că El, Creatorul și Mântuitorul tuturor, despre care se spune: „ Tot ce a voit Domnul, a creat în cer și pe pământ”, pentru care a voi este același lucru cu a putea, la a cărui încuviințare puterile cerești ascultă cu frică, dorind să se ascundă într-o casă pământească, nu a avut putere, El care din veșnicie în măreție divină domnește cu Tatăl peste tainele cerului și în mâna căruia sunt marginile pământului? Și este necesar să recunoaștem acest lucru, dacă nu atribuim anumite expresii voinței Sale omenești, pe care a binevoit să o primească la timp. Și în ce eroare este cufundat cel care nu face o astfel de distincție! Trebuie să spună că prin una și aceeași voință Domnul poate face tot ce dorește în cer și pe pământ și, în același timp, cu toată dorința Sa, nu se poate ascunde într-o casă neînsemnată, așa cum mărturisește Evanghelia. Dar dacă luăm în considerare dispensarea umanității Sale, în care El a asumat slăbiciunea noastră, atunci tot ceea ce este nedemn de măreția Sa divină se dovedește a aparține umanității Sale, pe care El a

asumat-o în întregime, cu excepția păcatului, pentru a mântui complet această umanitate. Căci ceea ce El nu a asumat nu este mântuit, conform învățăturii celui mai neclintit propovăduitor al adevărului, Grigore de Nazianz 55. Astfel, voința omenească a fost asumată și mântuită de El împreună cu firea omenească, iar ceea ce este mântuit de cel care a asumat-o nu poate fi împotriva Lui. Căci Creatorul nu a creat nimic potrivnic Sieși și nu a asumat nimic de genul acesta în taina întrupării. Iar psalmistul David, scoțând în evidență persoana lui Iisus Hristos în psalmi, proclamă: Am vrut să fac voia Ta, Dumnezeul meu (Ps. 39:9). De asemenea: Jertfesc Ție de bunăvoie (Isaia 53:8). Este voia Tatălui diferită de voia Fiului după dumnezeire, sau Fiul vrea ceva diferit de Tatăl? Dacă Ei vor un singur lucru și nu există nicio diferență de voință în Sfânta Treime, atunci cum să înțelegem ceea ce mărturisește profetul despre persoana Sa: Am dorit să fac voia Ta, Dumnezeul meu , dacă nu înțelegem corect că aici se spune despre voia neprihănită a umanității Sale? De aceea se spune în continuare: Legea Ta este în mijlocul pântecelui meu . Căci nimeni nu se va îndoi că acest psalm profetic se referă în întregime la persoana lui Hristos. Același lucru, dacă cineva vrea să cunoască plinătatea credinței, este proclamat și de Apostolul Pavel în Epistola sa către Filipeni, vorbind despre unul și același Domn al nostru Iisus Hristos în felul următor: Cel ce era în chipul lui Dumnezeu, nu S-a făcut egal cu Dumnezeu printr-o răpire nefirească, ci S-a smerit, luând chip de rob și făcându-Se asemenea oamenilor și fiind găsit în chip de om, S-a smerit și făcându-Se ascultător până la moarte, și încă moartea crucii.(2:6-8). Acest predicator preaadevărat învață și despre diferența de chipuri, adică de firi în Hristos, și prezintă cu înțelepciune supunerea până la moarte a firii Sale omenești. Căci cine se va îndepărta atât de mult de lumina adevărului încât să-și imagineze că Domnul nostru Iisus Hristos spune că El, conform dumnezeirii Sale, ascultă de voința Tatălui, când este egal cu El în toate și în toate vrea același lucru ca Tatăl? Sau cine nu va înțelege că ascultarea se referă exclusiv la voința Sa omenească, în care nu a fost absolut niciun păcat? Nu s-ar fi spus: fiind ascultător până la moarte , dacă nu ar fi primit în Sine și voința omenească, așa cum a primit un suflet rațional și un trup, cu toate proprietățile lor, în întruparea Sa. Mai mult, pentru ca să fie clar spre preasfânta voastră bunăvoință că voința omenească în Hristos este naturală, rețineți că cei care neagă în Hristos o voință omenească, cu excepția păcatului, nu recunosc în El nici măcar un suflet omenesc. Cel mai înțelept predicator al adevărului, fericitul Augustin, în a cincea carte a discursului său împotriva lui Iulian Pelagianul, definește voința în următoarele cuvinte: „Ce este mișcarea spiritului, dacă nu mișcarea naturii? Căci spiritul este, fără îndoială, natură; prin urmare, voința este mișcarea naturii, pentru că este mișcarea spiritului.” Aceasta este voința umană, conform definiției acestui părinte cel mai înțelept: este clar că este mișcarea spiritului. În aceeași lucrare se spune: „Adevărul spune că, atâta timp cât există o oarecare voință, aceasta nu poate fi separată de natură.” Și din nou în aceeași carte: „Dacă voința este de undeva, atunci nu există, iar dacă originea ei nu este căutată, nu este pentru că voința nu este de undeva, ci pentru că este evident de unde provine. Voința vine de la acea ființă căreia îi aparține voința, adică de la un înger voința angelică, de la un om voința umană, de la Dumnezeu voința divină. Și dacă Dumnezeu produce în om o voință bună, atunci El face doar asta, că voința bună este generată de cel căruia îi aparține voința.” Și în alt loc spune: „De ce negi tu, închizând ochii, lucrurile evidente, că voința umană vine din firea omului?” De asemenea: „însăși mișcarea spiritului, fără nicio constrângere, este voință; prin urmare, a spune că voința vine din mișcarea spiritului este același lucru cu - voința vine din voință.” Și din nou: „Este oare cu adevărat, Iulian, că voința omului nu vine din om, când omul este o creație bună a lui Dumnezeu?” În final: „Ți-a trecut oare prin minte că voința

omului, deși are o origine, nu este din liberul arbitru? Spune-mi, de unde, dacă nu din fire, adică nu din omul însuși?" Din aceste mărturii este clar că fiecare dintre acele firi pe care le enumeră acest părinte duhovnicesc are propria sa voință naturală, specifică fiecăreia dintre ele. Căci firea angelică nu poate avea o voință divină sau umană, iar firea umană nu poate avea o voință divină sau angelică: așa cum nimic nu poate avea o fire sau o mișcare alta decât cea pe care o are, decât ceea ce îi este natural sau i-a fost dat la creație. Dacă toate acestea stau așa, atunci, evident, recunoscând că în Domnul nostru Iisus Hristos două naturi sau ființe, adică cea divină și cea umană, au fost unite în singura Sa ipostază sau persoană, este necesar să recunoaștem în El două voințe naturale, adică cea divină și cea umană. Căci nu se poate spune că divinitatea Sa în sine, prin natura sa, a avut o voință umană, nici nu se poate crede că umanitatea Sa, prin natura sa, a avut o voință divină. Pe de altă parte, este, de asemenea, imposibil să admitem că oricare dintre aceste două naturi ale lui Hristos a existat fără voință naturală, când atât voința umană a fost înălțată de omnipotența divinității Sale, cât și cea divină a fost revelată oamenilor prin umanitatea Sa. Prin urmare, este necesar să atribuim ceea ce este divin în El Lui ca Dumnezeu și ceea ce este uman Lui ca om:și amândouă trebuie recunoscute cu adevărat ca aparținând aceluiași Domn al nostru Iisus Hristos, în virtutea uniunii lor ipostatice. Acest lucru este convins de definiția adevărată a sfântului Sinod de la Calcedon: „urmând sfinții părinți, toți învățăm în unanimitate să mărturisim pe unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în umanitate, adevărat Dumnezeu și adevărat om, același din sufletul și trupul rațional, de o substanță cu Tatăl după dumnezeire și același de o substanță cu noi după umanitate, în toate asemenea nouă, afară de păcat, zămislit mai înainte de veacuri cu Tatăl după dumnezeire și în aceste zile de pe urmă pentru noi și pentru mântuirea noastră din Maria Fecioară Născătoarea lui Dumnezeu – după umanitate, unul și același Hristos, Fiul, Domnul, Unul-Născut, în două firi cunoscute inconfluent, neschimbat, inseparabil – astfel încât prin unire distincția celor două firi nu este în niciun fel încălcată, ci mai degrabă proprietatea fiecărei firi este păstrată și unită într-o singură persoană și un singur ipostas – nu tăiată sau împărțită în două persoane, ci unul și din același Fiu și singur născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Iisus Hristos." 56. Același lucru este propovăduit de sfântul sinod care a avut loc la Constantinopol în timpul domniei augustului împărat Justinian, în punctul 7 al definițiilor sale: „dacă cineva nu mărturisește că în două firi, în divinitate și umanitate, se recunoaște un singur Domn al nostru Iisus Hristos, pentru a semnifica prin aceasta diferența firilor din care s-a săvârșit unirea inefabilă fără confuzie, astfel încât nici Cuvântul nu s-a transformat în firea trupului, nici trupul nu s-a transformat în firea Cuvântului (căci ambele rămân ceea ce sunt prin fire, chiar și după ce s-a săvârșit unirea prin ipostas), ci acceptă această expresie în taina întrupării lui Hristos cu împărțirea în părți; „Sau, mărturisind numărul firilor în unul și același Domn Iisus Hristos, Dumnezeu Cuvântul întrupat, nu acceptă doar în imaginație distincția acestor firi, din care El este alcătuit, (distincție) nedistrusă prin unire (căci din ambele este unul și prin unul ambele), ci folosește acest număr ca și cum firile ar fi separate și fiecare ar avea propria sa ipostasă: să fie anatema." 57 De aceea Este necesar să păstrăm cu fidelitate ceea ce ne învață aceste venerabile sinoade, astfel încât să nu distrugem niciodată distincția firilor prin rațiunea unirii, ci, păstrând proprietatea fiecărei firi, să-l mărturisim pe unicul Hristos ca Dumnezeu adevărat și perfect și omul Său adevărat și perfect. Dacă, însă, distincția firilor Domnului nostru Iisus Hristos nu a fost în niciun fel distrusă, atunci este necesar să păstrăm această distincție în toate proprietățile. Căci cel care a învățat că distincția nu trebuie în niciun fel distrusă, a arătat prin acest fapt că această distincție trebuie păstrată în toate

aspectele. Dar dacă ereticii și adepții lor recunosc o singură voință și o singură acțiune, ce distincție poate fi recunoscută în ei? Sau cum poate fi păstrată distincția conform acestui sfânt sinod? Când afirmă că există o singură voință în El (ceea ce este absurd), atunci este necesar ca cei care afirmă acest lucru să o recunoască fie ca fiind divină, fie umană, fie ca fiind compusă din ambele, amestecată și contopită, sau altfel (așa cum insistă toți ereticii) că Hristos are o singură voință și o singură acțiune, ca provenind dintr-o singură (aici se contrazic) natură compozită. În orice caz, aici este distrusă distincția naturală, care chiar și după minunata unire... Sfintele sinoade ne-au confirmat și ne-au poruncit să păstrăm. Căci, deși au învățat că Hristos este una, una dintre persoanele sau ipostasurile Sale, tocmai datorită unirii ipostatice a firilor, totuși, în același timp, ne-au încredințat, chiar și în cea mai speculativă gândire, să cunoaștem și să propovăduim diferența firilor unite în El, chiar și după unirea lor miraculoasă. Și astfel, dacă în unul și același Domn al nostru Iisus Hristos proprietățile firilor sunt păstrate, datorită diferenței, atunci cu deplină credință se cere să recunoaștem diferența voințelor Sale naturale și acțiunilor naturale, astfel încât să putem părea în toate că urmăm învățătura părinților și să nu admitem nicio noutate eretică în Biserica lui Hristos.Deși există numeroase lucrări ale altor sfinți părinți, totuși, pentru a nu-i obosi, am inclus în această umilă epistolă doar un număr mic de mărturii din cărți grecești.

Din al doilea cuvânt al Sfântului Grigorie Teologul despre Fiul: „socotiți în locul șapte zicerea că Fiul S-a pogorât din cer, nu ca să facă voia Lui, ci voia Celui ce L-a trimis (Ioan 6, 38). Dacă aceasta nu ar fi fost spusă de Cel ce S-a pogorât Însuși, atunci am răspunde că aceste cuvinte au fost rostite în numele unui om, nu pe care Îl înțelegem în Mântuitorul (voia Lui, fiind complet îndumnezeită, nu este potrivnică lui Dumnezeu)” 58 .

Din cartea a doua a Sfântului Grigorie de Nyssa împotriva lui Eunomie: „Domnul, împăcând lumea cu Sine (2 Cor. 5, 19), a dăruit fapta bună pe care a făcut-o oamenilor sufletului și trupului, dorind cu sufletul și atingând însăși lucrarea cu trupul” 59 .

Din cartea aceluiași sfânt părinte împotriva lui Apollinaris: „pentru aceste cuvinte, exprimând ezitare, singura justificare va fi mărturisirea tainei, care este că a te teme de suferință este caracteristic slăbiciunii omenești, așa cum spune Domnul: duhul este binevoitor, dar trupul este slab (Matei 26:41), iar a percepe suferința după dispensație este caracteristic voinței și puterii divine. Și întrucât voința divină este diferită și voința umană este diferită: atunci cel care a primit suferințele noastre spune după umanitate ceea ce este în conformitate cu slăbiciunea trupului, dar împlinește a doua jumătate a spusului său, exprimând dorința de a împlini voința divină mai bine decât voința umană pentru mântuirea oamenilor. Spunând: nu voia mea , El a arătat spre natura umană cu aceste cuvinte; și adăugând cuvântul a ta , El a arătat identitatea propriei sale dumnezeiri cu dumnezeirea Tatălui, a cărui voință nu diferă în niciun fel de voința Tatălui datorită unității firii.”

Din discursul Sfântului Ioan, Episcopul Constantinopolului, către cei care nu veniseră la Slujba Divină și referitor la consubstanțial: „Dacă deci voia Tatălui și a Fiului este una, cum spune Fiul aici: totuși nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39 ; Luca 22:42)? Dacă aceasta este spusă după Divin, atunci va exista o oarecare contradicție și multe absurdități vor rezulta din aceasta; dar dacă este spusă după trup, atunci nu există nicio inconsecvență în aceste cuvinte. A nu pofti moartea nu este nimic de condamnat pentru trup, deoarece aceasta este o proprietate a firii sale; dar Fiul a revelat toate proprietățile naturale ale trupului, cu excepția păcatului, și le-a revelat cu atâta abundență încât gurile ereticilor sunt astupate. Așadar, când spune:

dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta , și nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu , atunci prin aceasta nu revelează nimic altceva decât că poartă adevăratul trup, care se teme de moarte, pentru că a te teme de moarte, a ezita, a „Tristarea este o proprietate a firii.”
Din cartea Sfântului Chiril al Alexandriei, „Comori”: „Când El se arată celor ce se tem de moarte și spune: dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine ”, atunci și aici trebuie să înțelegem că Cuvântul lui Dumnezeu a purtat trupul care se temea de moarte, dar El Însuși nu a fost supus în niciun fel suferinței. Căci a zis Tatălui: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu , și nu pentru că El Însuși, ca Cuvânt și Dumnezeu, se temea de moarte, ci pentru că s-a străduit să împlinească până la sfârșit dispensația; căci aceasta era voia Tatălui. Nu putea dori moartea, pentru că trupul, prin fire, a urât moartea.”
Aceste mărturii indubitabile dovedesc în egală măsură că respectivii venerabili părinți au mărturisit în unul și același Domn al nostru Iisus Hristos două dorințe naturale, adică divină și umană. Căci atunci când Sfântul Grigorie de NazianzEl spune că voința este proprie acelui om care este înțeleasă în Mântuitorul, arată că voința omenească a Mântuitorului, prin unirea ei cu Cuvântul, a fost îndumnezeită și, prin urmare, nu contrară lui Dumnezeu. De asemenea, dovedește că Hristos a avut atât o voință umană, îndumnezeită, cât și, în același timp (așa cum reiese din cele ce urmează) o voință divină, una și aceeași cu Tatăl. Dar dacă El a avut o voință divină și una îndumnezeită, atunci înseamnă că El a avut două voințe; căci ceea ce este divin prin natură nu are nevoie de îndumnezeire, iar ceea ce este îndumnezeit, evident, nu este divin prin natură. Când Sfântul Grigorie, marele Episcop de Nyssa, spune că adevărata mărturisire a tainei constă în aceasta, că este necesar să recunoaștem în Hristos o voință omenească și alta divină, atunci ce altceva ne convinge el cel mai evident să recunoaștem, dacă nu două voințe? De asemenea, când Sfântul Ioan, faimosul primat, învață că este rezonabil și fără a cădea în incongruență să recunoști o singură voință a Tatălui și a Fiului după dumnezeire și, în același timp, spune că același Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are o voință omenească după trup, care se îndepărtează de moarte, pentru că aceasta este o proprietate a firii umane, nedemnă de reproș: atunci este evident că el propovăduiește două voințe naturale în Hristos: cea divină, care este una în Tatăl și Fiul, și cea umană, care prin natura sa se îndepărtează de moarte. Și când cel mai neclintit predicator al credinței ortodoxe, fericitul Chiril, spune că, fiind Cuvântul, Hristos nu s-a temut de moarte, ci a dorit să desăvârșească dispensația până la sfârșit, pentru că aceasta a fost voia Tatălui, care este voia Fiului după dumnezeire, încât același Domn al nostru Iisus Hristos după umanitate a avut dorința de a nu muri, adică a avut un simț natural de autoconservare: atunci, fără nicio îndoială, el afirmă că în El sunt două dorințe, adică divină și umană: una, conform căreia a vrut să desăvârșească dispensația, cealaltă, conform căreia trupul, prin natura sa, s-a ferit de moarte. În mod similar, sunt indicate două acțiuni naturale ale lui Hristos, atunci când aceiași preaslăviți părinți indică acțiunea proprie fiecăreia dintre firile lui Hristos. De aceea Sfântul Ilarie, excelentul apărător al adevărului, în cartea a noua despre credință împotriva arienilor, ne învață astfel: „Unul-Născut Dumnezeu, născut din Fecioară ca om după împlinirea timpului, cu scopul de a-l ridica pe om în Sine la Dumnezeu, în tot felul de vorbire evanghelică a ținut la această metodă, că învăța să creadă în Sine ca Fiu al lui Dumnezeu și, în același timp, îi convingea să predice despre Sine ca fiu al omului, întrucât, fiind om, a vorbit și a făcut toate acțiunile proprii lui Dumnezeu și, fiind Dumnezeu, a vorbit și a făcut toate acțiunile proprii omului; totuși, în așa fel încât în ambele feluri de vorbire nu a vorbit niciodată altfel decât cu sensul de om și Dumnezeu, astfel încât două

naturi au fost cu adevărat înțelese în El.” Și, de asemenea, în aceeași lucrare, puțin mai departe, se spune: „Nu vedeți deci că El este mărturisit ca Dumnezeu și om în așa fel încât moartea ar trebui atribuită omului,învierea trupului către Dumnezeu? Dar nu este vorba însă ca și cum cel care a murit ar fi unul, iar cel care a înviat morții ar fi altul. Hristos a murit dezbrăcat de trup; pe de altă parte, cel care L-a înviat pe Hristos din morți este același Hristos care a fost dezbrăcat de trup. Luați în considerare în acțiunea învierii natura lui Dumnezeu și recunoașteți în moarte economia omului. „Și, deși ambele firi își îndeplinesc acțiunile proprii, nu uitați că Cel care le produce pe amândouă este totuși unul și același Hristos Iisus.” Poate fi considerat cu adevărat ambiguu faptul că aici sfântul părinte luminează cu lumina adevărului, spunând că unul și același Domn al nostru Iisus Hristos, fiind om, a vorbit și a săvârșit toate acțiunile proprii lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, fiind Dumnezeu, El Însuși a săvârșit toate acțiunile proprii omului și, în ambele cazuri, S-a revelat implicit ca Dumnezeu și om? Pentru a deschide calea adevărului celor care doresc să înțeleagă, el dovedește că același Hristos, fiind Dumnezeu și om, a avut atât puterea acțiunii divine, cât și acțiunea firii umane, arătând că ambele trebuie distinse în contemplare ca neschimbate; el declară că atât acțiunile puterii divine, cât și cele ale dispensației umane au fost săvârșite de unul și același Domn al nostru Iisus Hristos, combinând în Sine pe amândouă, care are din veșnicie o singură acțiune cu Tatăl și care, devenind om pentru noi în timp, fără a se diminua, și-a asumat acțiunea umană, pentru ca El să poată fi cu adevărat ambele și să fie cunoscut din acțiunile proprii fiecărei firi. Și Sfântul Atanasie, de asemenea, mărturisitorul „Cartea a treia împotriva arienilor ne învață: «Precum Domnul, îmbrăcându-se în trup, s-a făcut om, tot așa și noi, oamenii, asumați de Cuvânt, suntem îndumnezeiți de dragul trupului Său și moștenim deja viața veșnică. Am supus în mod necesar acest lucru unei examinări preliminare, astfel încât, dacă îl vedem pe Mântuitorul făcând sau vorbind ceva divin, cu instrumentul propriului Său trup, să putem înțelege că El face aceasta ca Dumnezeu; și din nou, dacă Îl vedem vorbind sau suferind într-un mod omenesc, să nu rămânem ignoranți că, purtând trup asupra Sa, S-a făcut om și astfel face și vorbește aceste lucruri. Știind ce este propriu ambelor firi și înțelegând că ambele sunt săvârșite de unul singur, vom crede pe bună dreptate și nu vom cădea niciodată în greșeală».”și a vorbit și a săvârșit toate acțiunile proprii lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, fiind Dumnezeu, El Însuși a săvârșit toate acțiunile proprii omului și, în ambele cazuri, S-a revelat implicit ca Dumnezeu și om? Pentru a deschide calea adevărului celor care doresc să înțeleagă, el dovedește că același Hristos, fiind Dumnezeu și om, a avut atât puterea acțiunii divine, cât și acțiunea firii umane, arătând că ambele trebuie distinse în contemplare ca fiind neschimbate; el declară că atât acțiunile puterii divine, cât și cele ale dispensației umane au fost săvârșite de unul și același Domn al nostru Iisus Hristos, combinând în Sine pe amândouă, care din veșnicie a avut o singură acțiune cu Tatăl și care, devenind om pentru noi în timp, fără a se diminua, și-a asumat acțiunea umană, pentru a fi cu adevărat ambele și a fi cunoscut din acțiunile proprii fiecărei firi. Și Sfântul Atanasie, de asemenea un mărturisitor al lui Hristos, în a treia sa carte împotriva arienilor, ne învață: „Precum Domnul, îmbrăcându-se în trup, s-a făcut om, tot așa și noi, oamenii, fiind primiți de Cuvânt, suntem îndumnezeiți de dragul trupului Său și moștenim deja viața veșnică. Am supus în mod necesar aceasta unei examinări preliminare, astfel încât, dacă îl vedem pe Mântuitorul făcând sau rostind ceva divin, cu instrumentul propriului Său trup, să putem înțelege că El face aceasta ca Dumnezeu; și din nou, dacă Îl vedem vorbind sau suferind ca om, să nu rămânem în ignoranță că, purtând trup asupra Sa, S-a făcut om și astfel face și vorbește aceste lucruri. Știind ce este propriu ambelor firi și înțelegând că ambele sunt săvârșite de

unul singur, vom crede pe bună dreptate și nu vom cădea niciodată în greșeală.”și a vorbit și a săvârșit toate acțiunile proprii lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, fiind Dumnezeu, El Însuși a săvârșit toate acțiunile proprii omului și, în ambele cazuri, S-a revelat implicit ca Dumnezeu și om? Pentru a deschide calea adevărului celor care doresc să înțeleagă, el dovedește că același Hristos, fiind Dumnezeu și om, a avut atât puterea acțiunii divine, cât și acțiunea firii umane, arătând că ambele trebuie distinse în contemplare ca fiind neschimbate; el declară că atât acțiunile puterii divine, cât și cele ale dispensației umane au fost săvârșite de unul și același Domn al nostru Iisus Hristos, combinând în Sine pe amândouă, care din veșnicie a avut o singură acțiune cu Tatăl și care, devenind om pentru noi în timp, fără a se diminua, și-a asumat acțiunea umană, pentru a fi cu adevărat ambele și a fi cunoscut din acțiunile proprii fiecărei firi. Și Sfântul Atanasie, de asemenea un mărturisitor al lui Hristos, în a treia sa carte împotriva arienilor, ne învață: „Precum Domnul, îmbrăcându-se în trup, s-a făcut om, tot așa și noi, oamenii, fiind primiți de Cuvânt, suntem îndumnezeiți de dragul trupului Său și moștenim deja viața veșnică. Am supus în mod necesar aceasta unei examinări preliminare, astfel încât, dacă îl vedem pe Mântuitorul făcând sau rostind ceva divin, cu instrumentul propriului Său trup, să putem înțelege că El face aceasta ca Dumnezeu; și din nou, dacă Îl vedem vorbind sau suferind ca om, să nu rămânem în ignoranță că, purtând trup asupra Sa, S-a făcut om și astfel face și vorbește aceste lucruri. Știind ce este propriu ambelor firi și înțelegând că ambele sunt săvârșite de unul singur, vom crede pe bună dreptate și nu vom cădea niciodată în greșeală.”„Trebuie să înțelegem că El face aceasta ca Dumnezeu; și, din nou, dacă Îl vedem vorbind sau suferind într-un mod omenesc, nu trebuie să rămânem ignoranți că, luând trup, S-a făcut om și astfel face și vorbește aceste lucruri. Știind ce este propriu ambelor firi și înțelegând că amândouă sunt realizate de una singură, vom crede drept și nu vom cădea niciodată în greșeală.”„Trebuie să înțelegem că El face aceasta ca Dumnezeu; și, din nou, dacă Îl vedem vorbind sau suferind într-un mod omenesc, nu trebuie să rămânem ignoranți că, luând trup, S-a făcut om și astfel face și vorbește aceste lucruri. Știind ce este propriu ambelor firi și înțelegând că amândouă sunt realizate de una singură, vom crede drept și nu vom cădea niciodată în greșeală.”
60. Cu ce înțelepciune ne învață acest venerabil părinte să înțelegem diferența firilor în Hristos față de calitatea acțiunilor, ca și cum ne-ar pune chiar obiectele înaintea ochilor și le-ar arăta cititorului cu mâna învățăturii spirituale, când spune că ambele, adică atât acestea, cât și alte acțiuni - divine și umane - decurg din unul și același lucru și ne asigură că cel care crede conform unei astfel de înțelegeri corecte nu poate cădea în eroare. În același fel, când spune că (Hristos) a vorbit și în același timp a acționat ca un om, ne învață că El are în Sine însuși proprietatea acțiunii umane și a vorbirii omenești. Căci dacă nu a acționat ca un om, atunci nu a vorbit ca un om, deși, vorbind și acționând ca un om, a acționat în același timp ca Dumnezeu.
Sfântul Dionisie Areopagitul , episcop al Atenei, în capitolul al doilea al cărții sale despre numele lui Dumnezeu, învață într-un mod similar: „Lucrarea cea mai condescendentă a lui Dumnezeu față de noi”, spune el, „este evidentă din faptul că, pentru noi și din noi, Cuvântul supranatural s-a făcut om complet și cu adevărat și a împlinit și a experimentat toate stările cele mai importante și mai bune, corespunzătoare activității sale divino-umane. Tatăl și Duhul nu au luat parte în niciun fel la ele: va spune cineva că prin voința sa cea mai condescendentă și mai milostivă și prin toate acțiunile divine inefabile și cele mai înalte pe care le-a săvârșit, devenind asemenea nouă, El este Dumnezeul neschimbător și Cuvântul lui Dumnezeu.”
Sfântul Ambrozie, în a doua sa carte către Împăratul Grațian (capitolul 4), spune: „El este deci egal în chipul lui Dumnezeu, dar mai mic în luarea trupului și a suferinței

omenești. Căci cum poate una și aceeași natură să fie atât mai mare, cât și mai mică? Cum, fiind mai mică, poate face aceleași lucruri pe care le face și Tatăl? Și cum poate aceeași acțiune să vină din puteri diferite, ca și cum cea mai mică ar putea face același lucru ca cea mai mare? Sau poate acțiunea să fie una cu diferența firilor? Prin urmare, trebuie recunoscut că Hristos nu poate fi numit mai mic în divinitate."
Din cartea episcopului roman Leon despre credință, către Sfântul Flavian, episcop și mărturisitor: „fiecare dintre cele două firi în unire cu celelalte acționează după cum îi este propriu: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă suferinței. Și precum Cuvântul nu a căzut de la egalitatea în slavă cu Tatăl, așa nici trupul nu a pierdut firea neamului nostru" 61 .
Din scrisoarea sa trimisă împăratului Leon: „Astfel, deși într-un singur Domn Iisus Hristos, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și (fiu) al omului, Cuvântul și trupul constituie o singură persoană, care în mod inseparabil și inseparabil are acțiuni comune: totuși, trebuie să înțelegem calitățile acțiunilor în sine și, prin contemplarea credinței pure, să discernem la ce trebuie atribuită umilința trupului și la ce înălțime a dumnezeirii: ce nu poate produce trupul fără Cuvânt și ce nu realizează Cuvântul fără trup."
Sfântul Grigorie de Nyssa în cartea a cincea împotriva ereticului Eunomie spune: „Și după ce a postit patruzeci de zile, a flămânzit după aceea. Căci a îngăduit firii, când a vrut, să lucreze la vremea potrivită după firea ei".
Din cartea comorilor Sfântului Chiril, Episcopul Alexandriei, capitolul 24: „Deci tot ce a fost spus și făcut (de Hristos) după cum este propriu lui Dumnezeu Îl arată pe Dumnezeu în Hristos Mântuitorul; la rândul său, tot ce a fost spus și făcut după cum este propriu omului arată omul adevărat în El. Aceasta este esența tainei. Dumnezeu Cuvântul S-a făcut om nu pentru a face și a crea totul ca Dumnezeu care nu S-a făcut om, ci pentru a, de dragul tainei iconomiei, să vorbească ceva în trup ca om.
Nu este oare absurd, cu o astfel de explicație a esenței misterului, ca ascultătorii să se simtă ofensați când El vorbește ceva ca un om? Căci El, vorbind ca un om, vorbește și ca Dumnezeu, având puterea să facă ambele lucruri."
Pentru cei care contemplă cu înțelegere duhovnicească, intenția acestor sfinți părinți este evidentă - să mărturisească, conform regulii de credință a Bisericii Catolice și Apostolice, două acțiuni în Hristos, adică cea divină și cea umană. Aceasta este înțeles atunci când Sfântul Dionisie spune că acțiunea lui Hristos, conform firii noastre, este diferită (de cea divină), și din aceasta se știe că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om cu adevărat și pe deplin; de asemenea, atunci când spune că El a făcut și a experimentat ceea ce este propriu acțiunii Sale divine și umane, adică acțiuni umane care nu-L umilesc pe Dumnezeu, iar în aceste acțiuni Tatăl și Duhul nu au luat parte în niciun sens. Căci acolo unde se recunoaște divizarea, acolo, fără nicio îndoială, se afirmă distincția. Dacă în ceea ce privește o acțiune acțiunea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh este una, dar în ceea ce privește o alta Tatăl și Duhul nu au nicio participare în niciun sens, atunci fără nicio îndoială trebuie să recunoaștem două acțiuni în unul și același Domn Iisus Hristos, Dumnezeul adevărat și desăvârșit și omul adevărat și desăvârșit. Și când marele învățător Ambrozie arată că nu poate exista aceeași acțiune care să vină de la două puteri, iar cea mai mică nu poate produce ceea ce face cea mai mare, și că acolo unde firile diferă, o singură acțiune nu poate fi recunoscută, atunci el afirmă clar că divinitatea și umanitatea lui Hristos nu pot avea o singură acțiune naturală, aceste firi să fie recunoscute ca aparținând unei singure persoane și fiind active în comunicare reciprocă. Dar dacă vorbim despre o acțiune inferioară și una superioară, atunci nu vorbim despre una, ci despre două acțiuni naturale ale unui

singur Hristos. Și când apărătorul adevărului, Sfântul Leon, în cartea sa dogmatică către mărturisitorul lui Hristos, Flavian, spune că „fiecare dintre cele două firi în unire cu cealaltă acționează așa cum îi este propriu”, și apoi, în abstracție, distinge că „Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului” și contemplă acțiunile proprii ambelor firi, fără a distruge comuniunea lor: atunci acest episcop excelent și, împreună cu el, întregul corp al părinților sfântului Sinod de la Calcedon, prin însăși faptele lor arată că Divinitatea lui Hristos a păstrat acțiunea naturală necontopită în unire; iar umanitatea Sa a împlinit ceea ce era propriu acțiunii firii umane și că ambele acțiuni izvorau necontopite și inseparabil din unul și același Domn Iisus Hristos, care este alcătuit din ambele firi și a rămas una și același în ambele. Și expunând simbolul adevăratei credințe lui Augustus Leo de binecuvântată memorie, el predică cu adevărat că persoana Cuvântului și a trupului este una, totuși deschide calea către înțelegere, astfel încât din calitățile acțiunilor înseși ale lui Hristos, adică din acțiunea naturală, să poată fi cunoscută fiecare dintre firile unite ipostatic în Hristos. Acest predicator al adevărului nu a permis ca acțiunea umană pe care Domnul a primit-o în timp împreună cu firea umană să fie atribuită ființei Sale veșnice sau ca măsura acțiunii umane să fie atribuită firii Sale divine; ci,lăsând intactă unitatea persoanei, el a distins firile, unite ipostatic în Hristos, după faptele lor. Dacă există două firi unite într-un singur Hristos, atunci cu adevărat sunt două dintre ele și faptele lor, care împreună cu firile lor sunt inerente unuia și aceluiași Domn Iisus Hristos. În mod similar, sfântul Grigore de Nyssa spune că Domnul Mântuitor a permis firii omenești pe care o avea în Sine să-și manifeste acțiunea la timp, pentru a arăta mai clar că firea umană în Hristos avea și ea puterea naturală de acțiune proprie ei. Din aceasta este evident că și el a recunoscut două acțiuni naturale în Hristos. Și fericitul Chiril, capul bisericii alexandrine, când arată că prin ceea ce a spus sau a făcut Domnul Mântuitor, ceea ce era propriu lui Dumnezeu, El L-a revelat pe Dumnezeu în Sine, și prin ceea ce a spus și a făcut, ceea ce era propriu omului, L-a revelat pe omul adevărat în El, atunci, evident, el, prin acțiunile naturale ale lui Hristos, L-a recunoscut ca Dumnezeu adevărat și desăvârșit și ca om adevărat și desăvârșit. Căci nu există o altă dovadă mai clară prin care una și aceeași persoană să poată fi dovedită a fi Dumnezeu și om, ca acțiuni naturale, din ale căror proprietăți se obține o convingere de nezdruncinat în existența în El a naturilor din care aceste acțiuni decurg în mod natural. Prin urmare, dacă se recunoaște că Hristos are două firi chiar și după unirea lor inseparabilă, atunci, întrucât dualitatea firilor a rămas neîmpărțită, acțiunile lor nu s-au putut amesteca, ci au izvorât din unul și același Domn Iisus Hristos, după firile lor. Nu lipsesc mărturii foarte puternice de la alți venerabili părinți, în care sunt mărturisite clar două acțiuni naturale în Hristos, ca să nu mai vorbim de Sfântul Chiril al Ierusalimului., Sfântul Ioan al Constantinopolului, precum și cei care ulterior, pentru corectitudinea venerabilului Sinod de la Calcedon și în apărarea cărții Sfântului Leon, au dus o luptă grea împotriva ereziilor monofiziților, din a căror eroare a izvorât noua eroare în cauză; precum Ioan, Episcopul Scitopolei, de fericită pomenire, Eulogius, Episcopul Alexandriei, Eufremius și Anastasie cel Mare, cei mai vrednici conducători ai Bisericii Antiohiei, și mai ales zelotul credinței drepte și apostolice, Justinian August, a cărui Ortodoxie, plăcută lui Dumnezeu în puritatea ei, a contribuit și ea la înălțarea statului. Și până în ziua de azi toate popoarele consideră pioasa amintire a faptului că Ortodoxia, răspândită în întregul univers prin cele mai auguste edicte, este glorificată. Unul dintre aceste edicte, trimis de el lui Zoilus, conducătorul Alexandriei, împotriva ereziei acefalilor, și suficient pentru a mărturisi adevărul credinței apostolice, îl transmitem împreună cu această scrisoare a noastră cea mai umilă către creștinismul

vostru cel mai luminos, prin purtătorii acestei scrisori. Însă, pentru ca citarea mărturiilor multor învățători să nu pară împovărătoare, mai ales celor în care, ca într-un sprijin de nezdruncinat, se află grija și preocuparea pentru întreaga lume, ne-am străduit să adăugăm la această scrisoare preasmerită câteva dintre multele mărturii. Și acesta este deja un lucru extraordinar și mare, că, după ce ați abandonat pentru o vreme grija întregului stat creștin și aprins de dragoste pentru adevărata credință, augusta și preapioasa voastră milostivire dorește să cunoască cu mai mare precizie învățătura predicării apostolice. Căci chiar și dintr-un număr mic de scurte mărturii ale diferiților părinți respectați, adevărul devine destul de evident, deoarece părinții vrednici de laudă au considerat că este de prisos să vorbească în detaliu despre un subiect cunoscut și clar tuturor. Cine, într-adevăr, în afară de o persoană slabă la minte, nu va vedea ceea ce este evident pentru toată lumea? Este imposibil și contrar ordinii firii ca o fire să nu aibă proprietăți și efecte: chiar și ereticii nu au încercat niciodată să spună aceasta, care au inventat împotriva adevăratei credințe tot felul de trucuri omenești, întrebări viclene și tot felul de concluzii care favorizează erorile lor. Cum poate o persoană sănătoasă la minte să creadă că cele două naturi din Hristos, adică cea divină și cea umană, ale căror proprietăți sunt recunoscute ca fiind păstrate în El, au un singur efect, când sfinții părinți ortodocși nu au recunoscut niciodată acest lucru și nici ereticii înșiși nu au reușit să-l inventeze? Presupunând că acțiunea este una, să ne spună ei dacă ar trebui să o recunoaștem ca fiind temporală sau veșnică, divină sau umană, creată sau necreată, dacă este aceeași cu acțiunea Tatălui sau diferită de acțiunea Tatălui. Dacă acțiunea este una și comună divinității și umanității lui Hristos (ceea ce este absurd), atunci, prin urmare, când Fiul lui Dumnezeu, care este Dumnezeu și om, a săvârșit acțiuni omenești pe pământ, atunci Tatăl a acționat în mod natural cu El într-un mod similar, deoarece Fiul face același lucru ca și Tatăl.Dacă (ceea ce este adevărat) acțiunile omenești ale lui Hristos sunt atribuite unicei Sale persoane, ca persoană a Fiului, care nu este aceeași cu persoana Tatălui, atunci în mod firesc, din cauza diferenței, acțiunile lui Hristos trebuie să fie și ele distincte: precum, după divinitate, ceea ce face Tatăl, face și Fiul, tot așa, după umanitate, El Însuși face ceea ce este propriu omului, El face ca om, pentru că El este adevărat atât Dumnezeu, cât și om. Drept urmare, este adevărată credința că același, fiind unul, are două acțiuni naturale, adică divină și umană, necreată și creată, ca Dumnezeu adevărat și perfect și omul adevărat și perfect, singurul mediator între Dumnezeu și oameni, Domnul Iisus Hristos. Prin urmare, din proprietățile acțiunilor, se cunoaște, fără îndoială, diferența dintre însăși firile care sunt în Hristos în uniune ipostatică.

Să adăugăm la toate acestea câteva dintre spusele josnice ale ereticilor urâți de Dumnezeu, ale căror cuvinte și gânduri ne inspiră dezgust, să le adăugăm pentru a le arăta celor pe cine au urmat inventatorii noii învățături despre o singură voință și acțiune în Hristos. Iată cuvintele ereticului Apollinaris împotriva lui Diodor, conform mărturiei găsite în edictul de credință ortodoxă al lui Justinian August de binecuvântată amintire: „un organ sau instrument mișcător produce de obicei o singură acțiune, dar organele care au aceeași acțiune au și ele o singură esență. Astfel, o singură esență s-a format din Cuvânt și din trup.” Iată și o vorbă a aceluiași eretic din discursul care poartă titlul „despre manifestările întrupării lui Dumnezeu Cuvântul”: „unul Hristos a fost trezit la activitate numai de voința divină, drept care recunoaștem și noi o singură acțiune în El, izvorând atât în minuni, cât și în suferințe din natura Sa unică și compusă. Căci El este și este mărturisit a fi Dumnezeul întrupat.” Ereticul Sever, într-un discurs solemn rostit în Daphnis despre martiriul Sfintei Eufimia, spune următoarele: „Anatematizăm Sinodul de la Calcedon, cartea lui

Leon, primatul Bisericii Romane, și pe cei care spun sau au spus că unicul nostru Domn Iisus Hristos, chiar și după unirea inefabilă și neînțeleasă, are două firi și două acțiuni sau proprietăți corespunzătoare acestora". Același Sever îi spune următoarele lui Serghie gramaticianul: „de aceea, din moment ce există unul care acționează, atunci acțiunea Lui și o mișcare activă sunt una". Iată și cuvintele lui Nestorie, iubitor de oameni, din a doua carte a lucrării numite „învățătură excelentă": „păstrăm firile necontopite, unite doar prin voință, și nu prin fire, și într-adevăr vedem că prin egalitatea demnității au revelat o singură dorință, acțiune și stăpânire. Căci Dumnezeu Cuvântul, asumându-și omul predestinat, nu S-a despărțit de el din cauza suferinței destinate acestui om". Iată cuvintele ereticului Teodosie al Alexandriei din cartea sa către Teodora Augusta: „rămâne să recunoaștem că acțiunea ambelor firi este una - îndumnezeită, deoarece atribuim uneia și aceleiași persoane atât minuni potrivite lui Dumnezeu, cât și suferințe naturale, fără prihană." Și puțin mai departe: „una și aceeași înțelepciune, omnisciență și cunoaștere proprie lui Dumnezeu atât în divinitate, cât și în umanitate sunt în unicul nostru Domn Iisus Hristos, deoarece recunoaștem, așa cum s-a spus mai sus, o singură acțiune vrednică de Dumnezeu." Și în alt loc: „întrucât există o acțiune a Lui, vrednică de Dumnezeu, atunci trebuie să fie neapărat inseparabilă și indivizibilă." Și în alt loc: „asimilându-și însușirile ei, adică însușirile trupului, le-a comunicat acțiunea firii Sale." Și ce înseamnă a comunica, dacă nu că trupul, animat de Cuvânt, unit cu El într-un mod necontopit și neschimbat, prin această unire a primit acțiunea divină?
Iată, prea evlavioși prinți și fii, învățătura Bisericii Catolice și Apostolice este luminată, ca prin raze spirituale, de mărturiile sfinților părinți și se dezvăluie întunericul orbirii eretice, care i-a condus pe imitatorii ei la eroare. Acum este necesar să arătăm pe ce modele a fost alcătuit conținutul noii învățături și pe a cui autoritate se bazează. Cirus al Alexandriei, în capitolul al șaptelea al definițiilor sale, spune: „unul și același Hristos și un singur Fiu săvârșește, după mărturia Sfântului Dionisie, printr-o singură acțiune divino-omenească atât acțiuni divine, cât și omenești". De asemenea, Teodor, fost episcop al Faranului, într-o epistolă către Serghie, episcopul Arsinoei, spune: „și de aceea o singură acțiune a întregului, ca a unuia și aceluiași Mântuitor al nostru". Serghie al Constantinopolului, într-o epistolă către Cirus al Alexandriei, spune: „Ai spus că (folosind expresiile tale sacre) unul și același Hristos săvârșește acțiuni divine și omenești printr-o singură acțiune și ai expus aceasta cu evlavie și subtilitate". De asemenea, în expunere (ἐ'κθεσις) și în alte scrieri, el afirmă că Domnul nostru Iisus Hristos are o singură voință și fiecare acțiune divină și în același timp umană. Dar afirmă că nu trebuie numit nici unul, nici două. Același lucru spune și în alte scrieri, amenințând cu interdicția, depunerea și excomunicarea. Pir în cartea dogmatică și în semnătura expunerii mărturisește o singură voință în Hristos; dar ulterior, în lucrarea despre credință, prezentată în mărturisirea fericitului Petru, apostolul principal, el mărturisește în unicul nostru Domn Iisus Hristos două voințe naturale și două acțiuni naturale și confirmă prin mărturiile sfinților părinți că acesta este adevărul credinței ortodoxe. Iar Pavel, succesorul lui Pir, în epistola către Papa Teodor de fericită amintire, predecesorul smereniei noastre, mărturisește că Hristos are o singură voință. El este, de asemenea, în prezentarea exemplului (τυ'ποϛ) afirmă că nu trebuie să se vorbească nici despre una, nici despre două dorințe și acțiuni într-un singur Domn Iisus Hristos, amenințând cu interdicția, depunerea și excomunicarea. Succesorul său, Petru, într-o scrisoare către Papa Vitalian de binecuvântată amintire, mărturisește că recunoaște atât una, cât și două dorințe, și una, cât și două acțiuni în economia întrupării marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Cine, întreb, cei mai blânzi și milostivi suverani, nu va fi doborât de întristare și nu va privi

cu tremur la astfel de curse care amenință viața umană și cu un strigăt lăuntric nu se va întoarce către Dumnezeu, izvorul milei, cu o rugăciune pentru eliberarea din cursele vrăjmașului, pretutindeni pregătit pentru corupția minții omenești, văzând cum oamenii, care se consideră vrednici de glorie pentru marea lor cunoaștere, au căzut în mrejele erorii eretice și, în plus, sunt nestatornici și șovăielnici în însăși eroarea? Astfel, Serghie, în diverse scrieri, mărturisește o singură voință și o singură acțiune în Domnul nostru Iisus Hristos; în expunerea sa, afirmă că fiecare acțiune divină și umană aparține numai lui Hristos; Dar după aceea afirmă, dimpotrivă, că unii părinți vorbesc despre o singură acțiune în Hristos, dar niciunul dintre ei nu vorbește despre două acțiuni și crede că nu este corect să vorbim nici despre una, nici despre două acțiuni în unicul nostru Domn Iisus Hristos. Și Pir, în semnătura modelului și în alte scrieri în apărarea lui Cirus din Alexandria, declară că se referă la o singură voință și o singură acțiune; și în epistolele către Papa Ioan de sfântă memorie, afirmă că Domnul Mântuitor are două voințe naturale. În mod similar, succesorul său, Pavel, în epistola către Papa Teodor de memorie apostolică, proclamă că Hristos are o singură voință; dar el însuși, în expunerea modelului, a decretat că nu este corect să vorbim nici despre una, nici despre două voințe sau acțiuni. Iar Petru declară că mărturisește atât una, cât și despre două voințe, și una, cât și despre două acțiuni în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, fiecare dintre ele condamnând, excomunicând și alungând pe cei care gândesc altfel. Așadar, Majestatea Voastră, numită de Dumnezeu, să examineze cu atenție cu ochiul rațiunii interioare, care a fost considerată vrednică în lumina harului lui Dumnezeu să discearnă nevoile popoarelor creștine: pe care dintre acești învățători ar trebui să-i urmeze poporul creștin, pe care dintre învățăturile lor ar trebui să le accepte pentru a dobândi frică, când ei condamnă reciproc pe toți și unii pe alții, așa cum reiese din diversele și inconstantele definiții din scrierile lor, unde se recunoaște o dorință și o acțiune, apoi nici una, nici două acțiuni, apoi o dorință și o acțiune și, în același timp, două dorințe și două acțiuni, de asemenea, o dorință și o acțiune și apoi nici una, nici două, și altfel - una și două. Cine, cei mai pioși suverani, nu se va întoarce indignat și nu se va apăra de erorile unei astfel de orbiri, dacă dorește să fie mântuit și să prezinte Domnului care va veni dreptatea neprihănită a credinței sale? Prin urmare, trebuie să eliberăm și să ne străduim cu toată puterea noastră, cu ajutorul lui Dumnezeu, să eliberăm de erorile unor astfel de învățători sfânta Biserică a lui Dumnezeu, mama puterii voastre preacreștine; și să mărturisească și să predice, împreună cu noi, întreaga adunare a primaților, preoților, clerului și popoarelor, în unanimitate, pentru a-I plăcea lui Dumnezeu și a mântui sufletelor, regula adevărului tradiției apostolice și dreptatea evanghelică, apostolică a credinței ortodoxe, care este întemeiată pe stânca tare a acestei Biserici a fericitului Petru, apostolul suprem, păzită de orice eroare prin ajutorul și ocrotirea sa. Am încercat să includem toate acestea în umila noastră scrisoare, plini de tristețe și suspinând neîncetat pentru astfel de erori ale capetelor Bisericii, care caută mai mult confirmarea propriilor opinii decât adevărul credinței și consideră sinceritatea îndemnului frățesc ofensatoare pentru ei înșiși. Nu din invidie (Dumnezeu îmi este martor), nu din mândrie, nu din dragoste pentru dispută și nu în zadar cenzurăm învățătura lor. Și nimeni să nu îndemne prin aceasta la mulțumirea de sine a aroganței omenești. Atât eu, cât și predecesorii mei apostolici, am convins, am întrebat, am mustrat, am implorat, am demascat și am folosit toate metodele de avertizare în conformitate cu natura noii răni - numai de dragul integrității adevărului însuși, de a cărui mântuire suntem convinși, de dragul domniei purei confesiuni evanghelice, pentru mântuirea sufletelor și statornicia statului creștin, pentru bunăstarea celor care dețin cârma guvernării Imperiului Roman. Și în ciuda

persistenței erorii adânc înrădăcinate, ei nu au tăcut, ci au continuat să mustre și să protesteze, și aceasta – din dragoste frățească, și nu din răutate sau din încăpățânare plină de ură (bucuria să fie străină, să fie străină inimii creștinului la vederea căderii altuia, când Domnul îi învață pe toți: Nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să trăiască (Ezechiel 18:32), și să se bucure mai mult de un păcătos care se pocăiește decât de nouă drepți (Luca 15:7)), care, pentru mântuirea oilor pierdute, plecându-se cu puterea măreției sale, a coborât din cer pe pământ). Ei au îndemnat și, întinzându-și mâinile spirituale, au dorit să-i îmbrățișeze pe cei care se rătăciseră de la adevăr la întoarcerea lor la unitatea credinței ortodoxe; așteptau convertirea lor la adevărul nestricat al credinței ortodoxe. Așadar, să nu se retragă din comuniunea cu noi, sau mai degrabă din comuniunea cu fericitul Petru, a cărui slujbă, deși nedemn, o îndeplinim și propovăduim regula tradiției; ci, în acord cu noi, să aducă neîncetat lui Hristos o jertfă rugătoare imaculată pentru statornicia autorității voastre prea curajoase și luminoase. Suntem încrezători, preapioase conducători, că nimic întunecat și ambiguu nu a rămas care să poată împiedica îndemnul celor care au urmat inventatorilor noii învățături. Căci atât dulceața înțelegerii duhovnicești, pe care o inspiră cuvintele părinților, este pusă înaintea ochilor, cât și duhoarea dezgustătoare a ereziei, vrednică de disprețul tuturor credincioșilor, este expusă. Întrucât inventatorii noii învățături s-au dovedit a fi adepți ai ereticilor, și nu ai sfinților părinți, și acest lucru este demascat. Astfel, indiferent de sensul pe care cineva încearcă să-l dea erorii sale, fiecare este demascat prin lumina adevărului, conform învățăturii Apostolului către Neamuri: Căci tot ce se arată este lumină (Efeseni 5, 13); pentru că adevărul rămâne întotdeauna neschimbat și unul și același, dar falsitatea se schimbă neîncetat și, schimbându-se, apare și este demascată ca fiind contrazicătoare pe sine. Iar inventatorii noii învățături s-au dovedit a se contrazice pe ei înșiși tocmai pentru că nu voiau să fie adepți ai credinței evanghelice și apostolice. Așadar, întrucât, prin inspirația lui Dumnezeu, adevărul a strălucit înaintea ochilor evlaviei voastre și falsitatea a fost dezvăluită, însemnată cu o vrednică dezgust, rămâne ca prin pioasele îndurări ale milei voastre încoronate de Dumnezeu adevărul să strălucească, primind o cunună a biruinței, iar noua rătăcire, inventatorii și adepții ei vor fi supuși unei pedepse vrednice de mândria lor și vor fi izgoniți din rândul întâistătătorilor ortodocși pentru impietatea eretică a inovației lor, pe care au încercat să o introducă în Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolică.Hristos și să întunece trupul indivizibil și fără prihană al Bisericii cu infecția impietății eretice. Căci este nedrept ca cei vinovați să-i rănească pe cei nevinovați sau ca cei necurați să-i priveze pe alții de plăcere. Când în lumea aceasta oamenii cruță pe cei condamnați, cei care au primit această milă nu simt niciun beneficiu de pe urma acestei mile la judecata lui Dumnezeu, iar cei care au cruțat sunt expuși între timp unui pericol nu mic pentru compasiunea lor nelegiuită. Suntem siguri că Dumnezeul Atotputernic a acordat îndeplinirea acestei fapte împrejurări fericite ale blândeții voastre, pentru ca, luând pe pământ locul și râvna Domnului nostru Iisus Hristos Însuși, care a considerat vrednic să încununeze puterea voastră, să puteți pronunța o judecată dreaptă pentru adevărul evanghelic și apostolic. Mântuitorul și Mântuitorul neamului omenesc, după ce a suferit ocări și fiind încă supus lor, a insuflat autorităților voastre curajul de a examina problema credinței Sale (așa cum cere dreptatea și hotărăște învățătura sfinților părinți și a sfintelor cinci sinoade ecumenice) și de a răzbuna, cu ajutorul Său, ocăra adusă Mântuitorului și Co-Țarului de către cei care disprețuiau credința Sa, împlinind cu generozitate și milă împărătească acea profeție pe care regele și profetul David a rostit-o lui Dumnezeu: Râvna pentru casa Ta m-a mâncat (Psalmul 68:10). Pentru o astfel de râvnă plăcută lui Dumnezeu, a primit laudă și a fost socotit vrednic să audă

de la Creatorul tuturor acel glas binecuvântat: Am găsit pe David, om după inima mea, care va împlini toate dorințele mele (Faptele Apostolilor 13:22). Și în psalmi i se dă făgăduința: Am găsit pe David, robul Meu, l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt, căci mâna Mea îl va susține și brațul Meu îl va întări (Psalmul 88:21-22). Și El, a cărui lucrare este rânduită cu râvnă arzătoare de preacuvioasa guvernare a milei Tale, ca răsplată pentru aceasta dăruiește fericire și grabă bună tuturor acțiunilor preacuratei Tale puteri. În Evanghelia Sa El dă o făgăduință, garantând aceasta cu cuvintele: Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da peste ele (Matei 6, 33) .). Căci toți cei la care au ajuns sfintele tale scrisori, aflând de intenția binevoitoare a augustei tale generozități și blândeți, plini de uimire față de o asemenea măreție a milei, au adus nenumărate mulțumiri și laude neîncetate Răspânditorului preacuratei tale puteri; pentru că tu, cu adevărat, ca cei mai pioși și mai drepți suverani, ai binevoit să împlinești lucrarea lui Dumnezeu cu frică de Dumnezeu, promițând deplină siguranță persoanelor trimise din micimea noastră. Și suntem încrezători că mila ta pioasă are puterea să-și îndeplinească făgăduința, întrucât această făgăduință, conform iubirii pioase de omenire a preacreștinei tale puteri, a fost dată lui Dumnezeu Însuși și, fără îndoială, se va împlini cu ajutorul Său atotputernic. Pentru aceasta vei avea laude de la toate neamurile creștine și amintire veșnică, și rugăciune neîncetată pentru sănătate și acordarea de victorii glorioase și desăvârșite se va înălța înaintea lui Hristos Domnul, a cărui lucrare o faci, până când, cuprinși de frică înaintea măreției tale supreme, neamurile păgâne își vor pleca gâturile sub sceptrul preaputernicei tale stăpâniri, astfel încât puterea preapioasei tale domnii să dăinuie până când fericirea împărăției veșnice va veni pentru tine după puterea cea vremelnică. Căci este imposibil să găsești vreo altă lucrare care să facă atât de mult mila curajului tău neînvins plăcută lui Dumnezeu ca aceasta, ca după alungarea celor ce se abat de la regula adevărului, integritatea credinței noastre evanghelice și apostolice să strălucească și să fie propovăduită pretutindeni. Așadar, fii suverani preacuvioși și de Dumnezeu instruiți, dacă șeful Bisericii Constantinopolului se va înțeles împreună cu noi să păstrăm și să propovăduim această regulă apostolică nestricăcioasă a credinței - Sfânta Scriptură, venerabilele sinoade și părinți duhovnicești, după mintea Evangheliei, prin care această regulă adevărată, cu ajutorul Duhului, se întărește pentru noi: atunci va fi pace mare pentru cei ce iubesc numele lui Dumnezeu (Psalmul 118), nu va fi niciun motiv de neînțelegere și se va întâmpla ceea ce este relatat în Faptele Apostolilor, când, prin harul Duhului Sfânt, oamenii vor ajunge la cunoașterea creștinismului - vom avea cu toții o inimă și un suflet (Faptele Apostolilor 4, 32).). Dar dacă (de la care Doamne ferește) ar dori mai degrabă să păstreze noutatea introdusă recent de alții și să se lase dus în mrejele învățăturilor străine de regula credinței noastre ortodoxe și apostolice - o noutate de la care, ca fiind dăunătoare sufletului, predecesorii apostolici ai smereniei mele m-au mustrat și m-au convins să mă retrag, dar care a fost păstrată până acum: atunci să se gândească ce răspuns satisfăcător va da pentru o astfel de nesocotire la judecata divină a lui Hristos, înaintea Judecătorului tuturor, care este în ceruri, căruia noi înșine trebuie să-i dăm socoteală, când El va veni la judecată, de slujba adevărului pe care am acceptat-o și de mândria contrară credinței creștine. Fie ca Dumnezeu să ne dea (pentru care mă rog cu smerenie) calm și liber, cu pură simplitate, să păstrăm intactă și neatinsă regula apostolică și evanghelică a dreptei credințe, așa cum am primit-o de la început. Mai mult, augustei voastre domnii vă va fi acordată o răsplată deplină pentru dragostea și respectul vostru față de dreapta credință sobornică și apostolică, vrednică de osteneala voastră pioasă, de la Însuși Regele statului creștin, Domnul Iisus Hristos, a cărui adevărată mărturisire vă străduiți să o păstrați intactă;

pentru că preasfânta ta milostivire nu a neglijat și nu a omis nimic din ceea ce privește acordul bisericilor, păstrând în același timp integritatea dreptei credințe. Judecătorul tuturor, Dumnezeu, privește intenția și primește zelul pios: El judecă și răsplătește intențiile ca pentru fapte deja săvârșite. Te implor, așadar, preacuviosule și preamilostive Auguste, și cu smerenia mea fiecare suflet creștin mă imploră, plecându-și genunchii cu smerenie, ca, pentru a completa toate binecuvântările imperiale bune și plăcute lui Dumnezeu, minunate, pe care suprema ta condescendență iubitoare de Dumnezeu a considerat vrednică să le dăruiască neamului uman, să poruncești ca această jertfă, plăcută țarului nostru Hristos Domnul, să fie adusă pentru restaurarea evlaviei desăvârșite, și anume, să acordi impunitate de a vorbi și dreptul liber oricui dorește să vorbească și să-și apere credința, pe care o deține și o mărturisește, astfel încât toți să vadă clar că nicio frică, nicio autoritate, nicio amenințare, nicio interferență nu poate îndepărta sau pune un obstacol cuiva care dorește să vorbească pentru adevărul credinței sobornicești și apostolice, astfel încât toți să poată în unanimitate, de-a lungul întregii lor vieți, să slăvească maiestatea ta imperială pentru o astfel de binecuvântare inefabilă și să se roage în unanimitate către Hristos Domnul pentru integritatea și înălțarea preacuratei tale puteri.
Semnătură. Fie ca harul suprem să păstreze puterea celor preacuvioși suverani și să plece gâturile tuturor popoarelor înaintea ei.
(Mesajul lui Agathon și al conciliului roman format din o sută douăzeci și cinci de episcopi, care era ca o instrucțiune către legații trimisă la al șaselea conciliu).
Către cei mai pioși suverani, cei mai ilustri învingători și triumfători, iubiții fii ai lui Dumnezeu și ai Domnului nostru Iisus Hristos, Constantin, marele împărat, Heraclius și Tiberius Augustus, episcopul Agaton, slujitorul slujitorilor lui Dumnezeu, cu toate sinoadele subordonate sinodului tronului apostolic.
Există speranță pentru primirea tuturor binecuvântărilor, având în vedere faptul că Majestatea Voastră Imperială examinează cu credință și dorește cu nerăbdare să îmbrățișeze adevărata mărturisire a Celui prin care este încoronat și așezat peste oameni pentru guvernarea lor mântuitoare, o mărturisire care Îi este mai plăcută decât toate darurile. Este darul cel mai desăvârșit al lui Dumnezeu, din care vine orice dar bun și la care se întoarce tot ce a primit din măreția Sa. Când El aranjează în locurile secrete ale minții și aprinde flacăra spirituală, atunci razele intenției pioase încep să strălucească pretutindeni, iar dulcea mireasmă din jertfa inimii se înalță la Domnul, care este încântat de un astfel de dar, acordă fericire în treburile pământești pentru el și va supune toate neamurile pe care le va atrage la mărturisirea adevăratei cunoașteri a Sa și, astfel, supunându-le puterii creștine, le va elibera de puterea întunericului, pentru a-i face fericiți pe cei umiliți, pe care i-a lăsat să se ridice spre nenorocirea și căderea lor. Lăudându-vă, ne minunăm, preacuvioși și curajoși suverani Augusti, de intenția vrednică a evlaviei voastre, pe care ați considerat-o vrednică de Dumnezeu cu privire la credința noastră apostolică, prin inspirația tainică a lui Dumnezeu, care convinge nu prin abundență de cuvinte sau prin elocvență înșelătoare, ci prin harul Său divin; căci doriți să știți, eliminând orice ambiguitate, ce constituie conținutul adevăratei credințe ortodoxe și apostolice. De aceea, noi toți, micii conducători ai bisericilor, slujitorii autorității voastre creștine, care suntem în țările nordice și apusene, deși săraci în cunoștință și simpli, dar prin harul lui Dumnezeu tari în credință, bucurându-ne de acele porunci pe care le-am învățat din preaînalta voastră scrisoare, am început din adâncul inimilor noastre și cu lacrimi să aducem mulțumiri pentru această intenție pioasă Creatorului și Ziditorului a toate Dumnezeului, care domnește și guvernează împreună cu voi. Această lucrare atât de lăudabilă, atât de minunată, atât de mântuitoare și mai ales plăcută lui Dumnezeu înainte de toate

jertfele pământești, care a fost zămislită prin pacea voastră, mulți regi pioși și drepți au vrut să o împlinească; dar, după cum se știe, doar puțini și rareori au avut ocazia, cu sinceritatea credinței apostolice, să o ducă la un sfârșit plăcut lui Dumnezeu. Dar credem că ceea ce a fost dat doar puținilor și rareori va fi acordat prin puterea divină a autorității voastre încoronate de Dumnezeu, pentru ca prin ea să strălucească în mintea tuturor cea mai clară lumină a adevăratei noastre credințe sobornice și apostolice, această lumină care, izvorând din adevăratul izvor de lumină, ca dintr-o rază de fulger dătător de viață, prin fericiții apostoli supremi Petru și Pavel și ucenicii și succesorii lor apostolici, cu ajutorul lui Dumnezeu, a fost păstrată în succesiune până la nevrednicia noastră, neîntunecată de vreun josnic întuneric eretic, neîntunecată de vreun amestec de erori eretice, ca de o ceață întunecată. Această lumină, maiestatea voastră încoronată de Dumnezeu, dorește să o păstreze prin eforturi pioase pură, nepătată, strălucind cu razele ei. Precum tronul apostolic, așa și predecesorii micii noastre credințe,Chiar și până acum au trudit mult și nu fără pericol pentru ei înșiși în această privință, când dând sfaturi prin decretale împreună cu marii preoți apostolici, când prin hotărâre conciliară proclamând tuturor conținutul regulii adevărului și apărând cu fermitate până la ultima suflare hotărârile pe care este nelegiuit să le schimbi, nefiind duși de lingușire, netemindu-se de pericole, pentru a dovedi în practică cuvintele evanghelice ale Domnului nostru, în care El, sub forma unei opinii, rostește porunca: „Pe cine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri” (Matei 10:32), și apoi îngrozește cu pedeapsa exprimată, amenințând cu asprime: pe cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, îl voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri (33). El nu vrea ca adevărata mărturisire a evlaviei să se schimbe odată cu diferența de împrejurări, așa cum nu îngăduie schimbarea El, de la care a izvorât cea mai adevărată mărturisire și care zice: „ Eu sunt și nu Mă schimb” (Malachi 3:6). Întrucât mila preapașnicei tale vitejii a rânduit să fie trimise dintre episcopi mai multe persoane distinse în viața și cunoașterea tuturor Scripturilor, atunci în ceea ce privește curăția vieții trebuie spus că cei ce trăiesc cu evlavie nu se laudă cu aceasta, dar în ceea ce privește cunoașterea trebuie observat că cunoașterea adevăratei evlavii este singura cunoaștere adevărată; Cât despre elocvența seculară, nu credem că în vremea noastră este posibil să găsim pe cineva care să se poată lăuda cu cunoștințe înalte, deoarece în țările noastre există o răscoală constantă și furioasă a diferitelor popoare, care uneori se luptă între ele, alteori fug separat și jefuiesc. Drept urmare, înconjurați de păgâni, ducem o viață plină de neliniște, trăim prin munca mâinilor noastre, deoarece întreținerea inițială a bisericilor, în mijlocul diferitelor calamități, a încetat treptat din cauza lipsei. Singurul nostru sprijin este credința noastră; a trăi cu ea este cea mai mare glorie pentru noi, a muri pentru ea este un câștig veșnic. Toată cunoașterea noastră constă în a păstra cu toate puterile minții noastre definițiile credinței sobornicești și apostolice, pe care tronul apostolic împreună cu noi încă le păstrează și le transmite. Credem într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, și în Fiul Său unul-născut, născut din El înainte de toți vecii, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, adică de o fire cu Tatăl, prin care toate lucrurile au fost create, atât în cer, cât și pe pământ; și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care purcede de la Tatăl. 62, cu Tatăl și Fiul împreună-adorați și glorificați; în Treime în Unitate și Unitatea în Treime, Unitatea în esență, Treimea în persoane sau ipostase, mărturisind pe Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, - nu trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu - Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt; nu un singur ipostas în trei nume, ci o singură ființă în trei ipostase, care au o

singură esență, o singură esență sau natură, adică o singură dumnezeire, o singură veșnicie, o singură putere, o singură stăpânire, o singură slavă, o singură închinare, o singură voință și acțiune naturală a Sfintei și nedespărțitei Treimi, prin care Ea a creat toate lucrurile, poartă de grijă tuturor lucrurilor și cuprinde toate lucrurile. Mărturisim pe unul dintre cei din această sfântă Treime de o ființă, Dumnezeu Cuvântul, născut din Tatăl mai înainte de veci, care în vremurile din urmă ale veacurilor, pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a pogorât din cer și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Sfânta, neprihănita, preaslăvita pururea Fecioară Maria, Doamna noastră, cu adevărat și propriu-zisă Născătoare de Dumnezeu, născut din ea după trup și devenit om adevărat, unul și același Dumnezeu adevărat și om adevărat: Dumnezeu, născut din Tatăl, om întrupat din Fecioară Maică, din trupul ei, având suflet rațional și gânditor; de o ființă cu Dumnezeu Tatăl în dumnezeire și de o ființă cu noi în umanitate și în tot ceea ce este asemenea nouă, afară de păcat; răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat, s-a înălțat la cer, șade de-a dreapta lui...Tată și venind din nou să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Îl recunoaștem pe același Domn al nostru Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, alcătuit din două și în două naturi, necontopite, neschimbate, inseparabile, veșnic, pentru că distincția naturilor nu a fost în niciun fel distrusă prin unire, ci dimpotrivă, proprietățile ambelor naturi au fost păstrate și unite într-o singură persoană, într-un singur ipostas, nu în două persoane diferite și separate și nu într-o singură natură compusă, mixtă, ci într-unul și același Fiu unic născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos; și recunoaștem chiar și după unirea ipostatică nu una în cealaltă, nici una și alta, ci același în două naturi, adică în cea divină și cea umană. Căci nici Cuvântul nu a fost schimbat în natura trupului, nici trupul nu a fost schimbat în natura Cuvântului: ambele au rămas cu natura lor. Distingem doar abstract naturile unite în El, din care El este alcătuit neconfuzit, inseparabil și neschimbat. Căci numai El este alcătuit din amândouă, și prin unul amândouă sunt revelate; pentru că măreția Dumnezeirii și smerenia trupului există împreună, întrucât ambele firi, chiar și după unirea lor, își păstrează proprietățile fără diminuare și împlinesc în comuniunea reciprocă ceea ce este propriu fiecăreia dintre ele: Cuvântul împlinește ceea ce este propriu Cuvântului, trupul împlinește ceea ce este propriu trupului; una strălucește prin minuni, cealaltă este supusă insultelor. Prin urmare, recunoscând că El are cu adevărat două firi sau ființe, adică divinitate și umanitate, neunite, inseparabile, neschimbate, noi, în mod consecvent și în conformitate cu învățătura regulii de credință, recunoaștem că același Domn al nostru Iisus Hristos, ca Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, are două dorințe naturale și două acțiuni naturale; pentru că acest lucru ne este, fără îndoială, învățat de tradiția apostolică și evanghelică și de învățăturile sfinților părinți, pe care sfânta Biserică apostolică îi primește....și venerabilele sinoade. Din învățătura lor am adunat această scurtă expunere a credinței. Căci credem ceea ce am primit prin tradiția apostolică, a cărei autoritate o urmăm în toate. Știm că și predecesorii smereniei noastre au învățat din ea și dorim să o păstrăm până la sfârșit - pentru viață și pentru moarte. Noi toți, oricine ne-am afla unde, cei mai smeriți capi ai bisericilor lui Hristos, știm că această regulă a mărturisirii curate, sobornicești și apostolice a fost proclamată cu un glas comun și apărată cu tărie de sfântul sinod, care s-a ținut sub memoria apostolică a Papei Martin în acest oraș Roma, loial autorității voastre prea creștine. La acest sinod au fost prezenți predecesorii micimii noastre și cu un glas conciliar comun au proclamat mărturisirea apostolică, pe care o primiseră de la început și au definit-o cu deplină claritate, pentru a preveni orice eroare de noutate. Așadar, fie ca bunăvoința domniei voastre, mișcată de zel și dragoste pentru adevărata mărturisire apostolică, să se străduiască să o

dezvăluie și să o explice mai detaliat, pentru ca ea să strălucească și mai puternic, luminată de torța împărătească. Intenția ta, ca venind de la Dumnezeu, va fi împlinită și de Dumnezeu, pentru ca adevărul să fie clar celor care se îndoiesc, iar puterea celor care îl mărturisesc cu sinceritate să crească, iar neghina să fie tăiată cu o coasă spirituală, pentru ca din mijlocul Bisericii lui Hristos să nu existe niciun motiv de blasfemie și ispită. Autorii acestor neghine, Teodor al Faraonului, Cirus al Alexandriei, Serghie, Pir, Pavel și Petru al Constantinopolului, și toți complicii lor, care, fără îndoială, aparțin partidului lor, fiind autorii unei noi erori și dușmani ai dispensației perfecte prin care suntem mântuiți, nu sunt doar adversari ai adevăratei mărturisiri, ci, abătându-se de la calea adevărului, s-au contrazis în învățătura lor, spunând când una, când alta și distrugându-și reciproc învățătura. Căci ceea ce nu are niciun temei în adevăr, apare în mod necesar în forme diferite datorită inconstanței erorii. Dar adevărata credință nu se poate schimba și nici nu poate fi predicată mai întâi într-un fel și apoi în altul. Vorbirea voastră să fie , ne învață Scriptura, da, nu, nici nu; dar mai mult decât acestea vine din vrăjmășie (Matei 5:37 ; 2 Corinteni 1:17).). Mai mult, mica noastră loialitate trebuie justificată în fața milei celor mai iluștri suverani ai noștri prin lentoarea cu care conciliul nostru a trimis persoanele pe care maiestatea voastră cea mai pioasă a ordonat să fie trimise prin augusta voastră scrisoare. Această întârziere s-a produs în primul rând pentru că regiunile multora dintre episcopii noștri se află lângă ocean, iar distanța mare a călătoriei necesită mult timp. În al doilea rând, ne așteptam ca din Marea Britanie să ne adauge la nedemnitatea colegului nostru celebrant și coleg episcop Theodore, arhiepiscop al insulei britanice și filosof, împreună cu alte persoane care au rămas acolo până acum, precum și alți episcopi ai acestui conciliu care se află în diferite țări, astfel încât mesajul nostru loial să aparțină întregii adunări a conciliului, astfel încât ceea ce am realizat să nu fie cunoscut doar unei părți, rămânând în același timp necunoscut celeilalte. Acest lucru este necesar în special pentru că printre națiuni, cum ar fi lombardii, slavii, francii galici, goții și britanicii, există mulți dintre colegii noștri slujitori care sunt constant preocupați cu mare interes să cunoască tot ceea ce se face în legătură cu credința apostolică. Și ei, fiind utili și fiind cu noi în unitate de credință și în unanimitate, vor apărea și ei, dacă va apărea vreo ispită în domeniul credinței, de care Dumnezeu să ne ferească, ca dușmani și adversari. Cu toată smerenia noastră, ne străduim cu toată puterea noastră ca statul supus autorității voastre creștine, în care este întemeiat tronul fericitului Petru, apostolul suprem, a cărui autoritate este onorată și respectată împreună cu noi de toate neamurile creștine, - astfel încât acest stat, prin venerația arătată fericitului Petru însuși, să apară mai presus de toate neamurile. Am avut grijă să trimitem la picioarele curajului vostru ocrotit de Dumnezeu persoane din rangul nostru cu o scrisoare de la toți episcopii regiunilor nordice și vestice. În ea am schițat și mărturisirea credinței noastre apostolice, astfel încât cei trimiși să nu apere ceva vag, ci să ofere adevăruri imuabile, strict și atent definite. În același timp, implorăm cu umilință autoritatea ta încoronată de Dumnezeu să poruncești cu bunăvoință ca însăși această mărturisire să fie propovăduită de toți și să primească putere de la toți, astfel încât Dumnezeu, care iubește adevărul și dreptatea, să trimită toată prosperitatea în vremurile prealuminoasei tale milostiviri, pentru că în ele strălucește adevărul predicării apostolice și al evlaviei, acordând puterii preacuratei tale păci cel mai bun și mai fericit succes în supunerea dușmanilor. Așadar, preacuvioși suverani, acordați-ne mila și blândețea care este obișnuită pentru voi să-i primiți pe episcopii și pe ceilalți oameni ai rânduielii bisericești trimiși de smerenia noastră, cucernici slujitori ai lui Dumnezeu, pentru ca prin mărturia lor, când se vor întoarce cu recunoștință în țările lor, lauda milei tale să se răspândească printre toate

popoarele. Astfel a fost glorificat Constantin cel Mare ., a cărui glorie trăiește chiar și după moartea sa și a cărui faimă constă nu numai în putere, ci și în evlavie: sub el s-a întrunit în orașul Niceea faimosul și preasfântul sinod format din 318 primați, pentru apărarea consubstanțialității Treimii. Astfel a devenit faimos Teodosie cel Mare, printre ale cărui alte virtuți evlavia este deosebit de faimoasă: prin eforturile sale, prin decizia a 150 de părinți, învățați de harul Duhului Sfânt, a fost confirmată consubstanțialitatea Duhului Sfânt cu Tatăl și cu Fiul. Astfel a devenit faimos excelentul iubitor de adevăr, împăratul Marcian, sub care sfântul Sinod de la Calcedon a fost de acord cu primul Sinod de la Efes, ca propovăduind credința sobornicească și apostolică, iar tulburarea crescândă a fost alungată din Biserica lui Dumnezeu: și acest împărat a urmat învățătura expusă în faimoasa lucrare a omului apostolic Papa Leon, pe care fericitul Apostol Petru a rostit-o în cuvintele sale. Astfel, ultimul și cel mai faimos dintre toți, marele Justinian, a devenit faimos., care prin curajul și evlavia sa a adus totul într-o ordine mai bună. De asemenea, stăpânirea preacuratei tale caritățiprin acțiuni curajoase, protejează statul creștin și îl aduce la o stare mai bună și, în același timp, prin eforturi pioase, ajută Biserica Catolică să se unească în unitatea adevăratei și apostolice mărturisiri, care este păstrată până în ziua de azi împreună cu noi de către sfânta Biserică Romană, astfel încât taina evlaviei pure să răsune mai clar decât o trâmbiță în întregul univers. Și oriunde, sub protecția autorității tale pioase, puritatea acestei adevărate mărturisiri prinde putere, lauda și meritul preailustrei tale autorități vor fi proclamate și, împreună cu laudele evlaviei, slava domniei tale va crește, cu ajutorul lui Dumnezeu, iar curajul împărătesc va pune stăpânire pe cei care vor fi atrași la mărturisirea adevăratei evlavii. Noi, însă, deși nevrednici, ne rugăm mila lui Dumnezeu să ne dea ocazia să păstrăm și să predicăm mărturisirea în toată puritatea, fără nicio poticnire, până la sfârșitul vieții noastre și, prin ea, să fim glorificați când Îl vom vedea pe Dumnezeu față în față. Căci, deși nu cunoaștem, așa cum spune Apostolul Pavel, înțelepciunea lumească și lingușirea deșartă, totuși, în simplitatea adevărului, proclamăm și apărăm regula credinței. Nu vrem să avem elocvență pompoasă și să ne angajăm în dispute; acest lucru ne este imposibil în împrejurările dificile în care ne aflăm. Dar celor care vor să se întoarcă la adevăr, le oferim cu simplitate din inimă și în cuvinte simple conținutul dreptei noastre credințe. Căci dorim mai mult să mântuim prin adevărul mărturisirii apostolice sufletele încredințate nouă, după cinste divină, decât să-i atragem pe ascultătorii noștri în eroare cu discursuri verboase. De aceea, îi primim pe toți preoții care vor să predice împreună cu noi în simplitatea inimii tot ce este conținut în această mărturisire a smereniei noastre ca împărtășitori ai sfintei noastre credințe, ca tovarăși și tovarăși slujitori ai tainei credinței, ca să spunem simplu, ca frați duhovnicești și tovarăși episcopi. Dar pe cei care nu vor să primească această mărturisire, îi recunoaștem ca dușmani ai mărturisirii sobornicești și apostolice, vrednici de osândă veșnică; și nu vom permite niciodată ca aceștia să fie primiți în comunitatea nevredniciei noastre, decât dacă se îndreaptă singuri. Și nimeni să nu creadă că depășim ceea ce am primit de la predecesorii noștri. Mai mult, va fi mare bucurie în cer și pe pământ dacă Dumnezeul Atotputernic, care domnește cu voi, prin evlavia voastră cea mai harnică, va împlini ceea ce va fi plăcut cerului și pentru care se va bucura pământul, când va veni o mare liniște pentru cei ce iubesc adevărul și nu va mai fi ispită pentru ei, când pata ispitei va fi îndepărtată de pe casa lui Dumnezeu, care a slujit la distrugerea multor slabi și simpli, când va fi o singură credință, o singură gură și un singur glas, o singură mărturisire a credinței sobornicești și apostolice pentru toți, când toți vor slăvi în unanimitate măreția lui Dumnezeu. Dumnezeul cel milostiv va binevoi să vă dăruiască vremurile celei mai strălucite fericiri pentru a îndeplini această lucrare.- să

reconstruim ceea ce este distrus în zidirea Bisericii lui Dumnezeu, să unim în unirea adevărului ceea ce este dezbinat, să legăm în dragostea credinței apostolice ceea ce este dezbinat, să adunăm în unitatea stăpânirii adevărului apostolic ceea ce este împrăștiat, pentru ca, într-un gând împreună cu noi toți, cu credință să aducem rugăciuni măriei lui Dumnezeu pentru dăruirea longevității și a deplinei bunăstări puterii curajului vostru, pentru ca prin osteneala blândeții voastre neînvinse popoarele să se unească în mărturisirea sfântului nume și în glorificarea cu laudă a adevăratei mărturisiri a Celui care singur săvârșește măreții minunate, care săvârșește minuni pe pământ, răspândind războaie până la marginile pământului, care adună ceea ce este împrăștiat și, după ce a adunat, îl ocrotește, care pune astfel de suverani pioși care să domnească peste poporul Său, care cu evlavie neobosită și osteneală constantă îl ocrotesc, cu ajutorul lui Dumnezeu.
Semnături.
Agathon, episcopul sfintei, sobornicești și apostolicei biserici a lui Dumnezeu din cetatea Roma, exprimând, împreună cu întregul consiliu al tronului apostolic, consimțământul la această scrisoare, redactată în apărarea corectitudinii mărturisirii apostolice în forma în care este prezentată mai sus, a semnat.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici Ostian, a semnat și această scrisoare, redactată în unanimitate de noi în apărarea credinței noastre apostolice.
Agnell, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Tarraco din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
(Agnell, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici Funda din regiunea Campania, a subscris și el la această scrisoare și așa mai departe) 63 .
Adeodat, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Formia, în regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al bisericii din Cumae, în regiunea Campaniei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Agnell, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Misenum din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gaudios, prin harul lui Dumnezeu, episcop al bisericii din Puteoli din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Locria 64 , a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Agnell, smeritul episcop al sfintei biserici din Napoli, în regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Aurelius 65 , umilul episcop al bisericii Nolane din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Barbatus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Benevento din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Decoro, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Capua, în regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Iulian, un episcop nevrednic al sfintei biserici Consentinus din regiunea Brutus 66 , a semnat și el această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Hydrunta din regiunea Brutus 67 , a semnat și el această scrisoare, redactată în unanimitate de noi în apărarea credinței noastre apostolice.
German, smeritul episcop al sfintei biserici din Tarentum, în regiunea Calabriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teofan, smeritul episcop al sfintei biserici din Torino, în regiunea Calabria, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Petru, smeritul episcop al sfintei biserici din Croton, în regiunea Brutus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Pavel, smeritul episcop al sfintei biserici din Scilacie din regiunea Brutus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gheorghe, smeritul episcop al sfintei biserici Tauridei din regiunea Calabriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teodor, episcopul sfintei biserici din Tropeia, în regiunea Calabria, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Abundantius, smeritul episcop al sfintei biserici din Tempsana din regiunea Brutus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Hyacinthus, smeritul episcop al sfintei biserici Surrentina 68 din regiunea Campania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Placențiu, smeritul episcop al sfintei biserici din Velitern, în regiunea Campaniei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Juvenal, smeritul episcop al sfintei biserici albaneze, a subscris și el la această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Vitus, smeritul episcop al sfintei biserici din Silva Albă, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Pavel, smeritul episcop al sfintei biserici din Nomentania, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, smeritul episcop al sfintei biserici din Porto, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ștefan, smeritul episcop al sfintei biserici din Praenest, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Felix, smeritul episcop al sfintei biserici din Spoleto, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gonestus 69 , smeritul episcop al sfintei biserici eseniene, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Felix, smeritul episcop al sfintei biserici din Camerun, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Florus, smeritul episcop al sfintei biserici din Fulgin, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Decentius, smeritul episcop al sfintei biserici din Foroflamena, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, smeritul episcop al sfintei biserici din Nursia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Felix, smeritul episcop al sfintei biserici din Asculan, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Adrian, smeritul episcop al sfintei biserici din Reatina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Florus, smeritul episcop al sfintei biserici din Furcon, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Clarence, smeritul episcop al sfintei biserici din Balnena, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Oreste, smeritul episcop al sfintei biserici din Vibon din regiunea Calabria, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teodosie, smeritul episcop al sfintei biserici din Siracuza din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Benedict, smeritul episcop al sfintei biserici din Messina, în regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, smeritul episcop al sfintei biserici Fermitania din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
(Ioan, smeritul episcop al sfintei biserici din Milano din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice) 70 .
Petru, smeritul episcop al sfintei biserici Tauromenium din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Iulian, smeritul episcop al sfintei biserici din Catania din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gheorghe, smeritul episcop al sfintei biserici Trioclețian din regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Gheorghe, smeritul episcop al sfintei biserici din Agrigentum, în regiunea Siciliei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Adeodatus, smeritul episcop al sfintei biserici din Leuca, legat al venerabilului conciliu al regiunilor galice, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Wilfrid, smeritul episcop al sfintei biserici din Eboracene 71 , din insula Britania, legat al venerabilului conciliu al regiunii britanice, a semnat și el această scrisoare, redactată în unanimitate de noi în apărarea credinței noastre apostolice.
Mauritius, smeritul episcop al sfintei biserici Tiburtine din regiunea Picenum, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Felix, smeritul episcop al sfintei biserici din Arelate, legat al venerabilului conciliu al regiunilor galice, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Taurinus, un diacon nevrednic al sfintei biserici din Telon, legat al venerabilului conciliu al regiunilor galice, a semnat și el această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Mansvet, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Milano, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, nevrednicul episcop al sfintei biserici din Bergamo, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Donatus, episcopul Sfintei Biserici din Laudun, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Anastasie, episcopul sfintei biserici din Ticinus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Valentin, episcopul Sfintei Biserici a Cunoștinței, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Desiderius, smeritul episcop al sfintei biserici din Cremona, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Grațian, episcopul Sfintei Biserici din Novara, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Desiderius, episcopul sfintei biserici din Eporedia 73 , a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, episcopul 74 al Sfintei Biserici 75 din Genova, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Deusdedit, episcopul sfintei biserici din Brixia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Avdakis, episcopul sfintei biserici din Derton, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Benenat, episcopul sfintei biserici din Asten, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Benedict, umilul episcop al sfintei biserici din Valvença, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Bonos, episcopul Sfintei Biserici din Albigan, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Teodor, smeritul episcop al sfintei biserici din Vercelli, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Rusticus, smeritul episcop al sfintei biserici din Taurinatus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, smeritul episcop al sfintei biserici din Vintimili, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Severus, smeritul episcop al sfintei biserici din Lunina, a subscris și el la această scrisoare, redactată în unanimitate de noi în apărarea credinței noastre apostolice.
Eleutherius, smeritul episcop al sfintei biserici din Lucena, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Maurian, episcopul sfintei biserici din Pisa, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Serenus, episcopul sfintei biserici din Populonia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Reparatus, umilul episcop al sfintei biserici din Florența, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Valerian, episcopul sfintei biserici din Roselle 76 , a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ciprian, episcopul sfintei biserici din Aretina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Vitalian, episcopul Sfintei Biserici Senense, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Marcian, episcopul sfintei biserici din Volaterra, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Mauritius, episcopul Sfintei Biserici din Suanen, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Agnell, episcopul sfintei biserici din Vulsinien, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teodor, episcopul Sfintei Biserici din Clusina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Custodele, smeritul episcop al sfintei biserici din Castro-Valentine, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Vitalian, episcopul sfintei biserici din Tusculan, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Mauritius, episcopul sfintei biserici din Anagnus, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Saturninus, episcopul sfintei biserici din Alethrina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Valerian, episcopul Sfintei Biserici din Rosana, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gaudios 77 , smeritul episcop al sfintei biserici din Signina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Agaton, episcopul sfintei biserici din Aquileia, în regiunea Istriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Cyriacus, episcopul Sfintei Biserici din Polen, în regiunea Istriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Aurelian, episcopul sfintei biserici din Parentia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ursinus, episcopul sfintei biserici din Kenet, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Andrei, episcopul sfintei biserici din Veientan 78 din regiunea Istriei, a subscris și el la această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gaudiențiu, episcopul sfintei biserici Tergestina 79 din regiunea Istriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Benenat, episcopul sfintei biserici Opitergia 80 din regiunea Istriei, a subscris și el la această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ursinian, episcopul sfintei biserici din Padova 81 din regiunea Istriei, a subscris și el la această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Pavel, episcopul sfintei biserici din Patavino 82 din regiunea Istriei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Pavel, episcopul sfintei biserici Altina 83 din regiunea Pentapolis, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Beatus, episcopul sfintei biserici din Pissarro din regiunea Pentapolis, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Dominic, episcopul sfintei biserici Fania din regiunea Pentapolei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Adrian, episcopul sfintei biserici din Numan, în regiunea Pentapolei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, episcopul sfintei biserici din Auxim 84 din regiunea Pentapolei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, episcopul sfintei biserici din Ancona, în regiunea Pentapolei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Benenat, episcopul sfintei biserici din Perusia, în regiunea Tusciei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Bonifaciu, episcopul sfintei biserici din Tudertino, în regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Exgiliarat, episcopul sfintei biserici a Metaurului 85 din regiunea Tusciei, a subscris și el la această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Amator, episcopul sfintei biserici din Blair din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gracios, episcopul sfintei biserici Sutrina din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teodor 86 , episcopul sfintei biserici Nepesiniei din regiunea Tusciei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ioan, episcopul Sfintei Biserici din Salerno 87 din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Theodore, episcopul sfintei biserici a Americii din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Barbacian, episcopul sfintei biserici Polymartium din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Deusdedit, episcopul sfintei biserici din Narnia din regiunea Tuscia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Teodor, smeritul episcop al sfintei biserici din Ravenna, a semnat și el această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Ștefan, episcopul sfintei biserici din Saranat 88 , a semnat și el această scrisoare, redactată în unanimitate de noi în apărarea credinței noastre apostolice.
Barbatus, episcopul sfintei biserici din Cornell, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Victor, episcopul Sfintei Biserici din Bononia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Florus, episcopul sfintei biserici din Cesena 89 , a semnat și el această scrisoare, pe care am compus-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Vitalie, episcopul sfintei biserici din Faventine, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Iustin, episcopul sfintei biserici Fidentine , 90, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Vincentius, episcopul sfintei biserici a Libiei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Placențiu, episcopul sfintei biserici din Flacentia 91 , a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Mauritius, episcopul Sfintei Biserici din Rhegium, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Petru, episcopul sfintei biserici din Mutina, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Gracios, episcopul sfintei biserici din Parmenia, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.

Magnus, episcopul sfintei biserici a Puniciei, a semnat și el această scrisoare, pe care am redactat-o în unanimitate în apărarea credinței noastre apostolice.
Preacuviosul împărat Constantin a spus: „Este destul să citim pentru astăzi. Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Antiohiei, și cei prezenți împreună cu el să prezinte la următoarea întâlnire mărturiile sfinților părinți pe care le-au făgăduit deja”.
ACTUL CINCI
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, a marelui suveran hirotonit de Dumnezeu, a permanentului August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și în al 13-lea consulat al înțeleptei sale domnii, și a celor ocrotiți de Dumnezeu frați ai săi Heraclius și Tiberius, în al 22-lea an, în ziua a șaptea a lunii decembrie, a celei de-a noua indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, și din porunca înțeleptei sale blândeți, au fost prezenți și au ascultat următorii: Nicetas, preailustrul fost consul, patrician și maestru al oficiilor imperiale; Teodor, preailustrul fost consul, patrician, comandantul alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustrul fost consul, patrician; Pavel, preailustrul fost consul, patrician; Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a Hormisdei; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leonțiu, cel mai ilustru fost consul și domestikos al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului, Abundantius, episcop al Paternei, Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinți episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, lucru atestat de semnăturile personale ale episcopilor într-o scrisoare către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrovius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teogniu, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, prezbiter și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia

numită Baia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Roma antică, numită casa Arsikan; Anastasie, prezbiter și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, prezbiter și călugăr, ucenicul preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli s-au așezat alături de cel mai pios și iubitor de Hristos împărat al nostru Constantin, iar în stânga sa preasfințitul locțiitor al lui Agaton, preasfințitul arhiepiscop al Romei antice, și episcopii iubitori de Dumnezeu care erau cu ei, și în dreapta sa, în același fel, a stat George, preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă, Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Theopolisului și Antiohiei, și episcopii iubitori de Dumnezeu care erau cu el, și când sfânta și nestricăcioasa evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, preailustritul Pavel, consilier privat imperial și secretar, a spus: „Este cunoscut evlaviei voastre instruite de Dumnezeu că în adunarea precedentă, la cererea lui George, preasfințitul arhiepiscop al acestui oraș imperial protejat de Dumnezeu, și a consiliului său, s-au citit două scrisori trimise domniei voastre protejate de Dumnezeu de către Agaton, preasfințitul papă al tronului apostolic al Romei antice, și consiliul său, și că un discurs a fost adresat lui Macarie, preasfințitul arhiepiscop al orașului... Antiohiei și celor ce erau cu el, ca să prezinte mărturiile deja făgăduite ale sfinților și preaslăviților părinți, ca dovadă a unei singure dorințe și a unei singure fapte în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu; pe care o supunem judecății voastre."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Macarie, preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop, și cei care sunt împreună cu el să declare dacă sunt gata să-și îndeplinească promisiunea".
Macarie, preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop, și cei care erau cu el au zis: „Da, domnule; iată că am adus două suluri în care am adunat diverse mărturii ale sfinților și preacuvioșilor părinți. Poruncește să fie citite."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Sulurile menționate să fie primite și citite în ordine."
Și Antioh, un cititor pios și notar al Preasfințitului Gheorghe, Patriarhul Constantinopolului, a luat și a început să citească primul sul, care avea acest titlu: „mărturiile sfinților părinți, învățând despre o voință a Domnului nostru Iisus Hristos, care este și voința Tatălui și a Sfântului Duh", și a citit în ordine toate mărturiile conținute în acest sul. În același fel au fost citite toate (mărturiile) conținute în al doilea sul.
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Luăm în considerare mărturiile prezentate acum de Macarie, preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Antiohiei, și de cei care sunt cu el; dar dacă doresc să prezinte și alte mărturii ca dovadă a unei singure voințe și a unei singure acțiuni în dispensația Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, pe care o recunosc, atunci să le prezinte la următoarea întâlnire."
ACTUL ȘASE
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, marele suveran hirotonit de Dumnezeu, permanentul August și autocrat, în al douăzeci și șaptelea an al domniei sale și al treisprezecelea an al consulatului blândeții sale de Dumnezeu înțelepte, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius, în al douăzeci și al doilea an, în ziua a doisprezecea a lunii februarie, a celei de-a noua indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin și din porunca preaînțeleptei

sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, erau prezenți și ascultau: Nicetas, preailustul fost consul, patrician și maestru al oficiilor imperiale; Teodor, preailustul fost consul, patrician, comandant al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustul fost consul, patrician; Pavel, preailustul fost consul, patrician; Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a Hormisdei; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leonțiu, cel mai ilustru fost consul și domestikos al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului; Abundantius, episcop al Paternei; Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile olografe ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrovius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teognie, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită casa Arsikan din aceeași Romă antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi au fost așezați în ordine în aceeași sală de judecată a lui Trullo, și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată la mijloc, preailuștrul Pavel, consilier privat și secretar al împăratului, a spus: „Este cunoscut evlaviei voastre instruite de Dumnezeu că în ziua a șaptea a lunii decembrie i s-a spus lui Macarie, prefectul marelui oraș Antiohia, și celor care erau cu el, să prezinte, dacă au, alte mărturii favorabile învățăturii lor, adică despre o singură dorință și o singură acțiune: despre care vă supunem spre examinare.”

Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop Macarie și cei care sunt împreună cu el să spună dacă s-au pregătit cum se cuvine, conform cuvintelor care le-au fost adresate.”
Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei, și cei care erau cu el au spus: „Iată, domnule, am adus un alt sul mic, care conține mărturiile diferiților sfinți părinți și îl prezentăm, conform poruncii dumneavoastră, spre citire.”
Și Antioh, un cititor pios și notar al preasfințitului Patriarh Gheorghe al Constantinopolului, a luat și a început să citească sulul, care avea acest titlu: „dovadă suplimentară a testamentului”; și l-a citit de la început până la sfârșit.
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Și noi luăm în considerare aceste mărturii. Dacă partea lui Macarie, preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Antiohiei, dorește să prezinte altceva în confirmarea învățăturii sale, atunci să vorbească.”
Macarie, arhiepiscopul Teopolei din Antiohia, și Ștefan, preot și monah, ucenicul său, și cei care erau cu ei au spus: „Socotim, domnule, că mărturiile sfinților și respectaților părinți, deja prezentate de noi, sunt suficiente și nu dorim să prezentăm nimic altceva.”
Preacuviosul împărat Constantin a spus: „Cele trei suluri prezentate de preaslăvitul Macarie să fie pecetluite atât de cei mai slăviți judecători, cât și de tronul apostolic al vechii Rome, precum și de sfântul tron al acestei preasfinte mari biserici.” Și au fost pecetluite.
Teodor și Gheorghe, cei mai venerabili prezbiteri, și Ioan, cel mai venerabil diacon, reprezentanți ai preasfințitului papă al tronului apostolic al Romei, precum și iubiții episcopi, clerici pioși și monahi care erau cu ei, au spus: „Preapioase suveran, cu mărturiile prezentate de iubitul de Dumnezeu Macarie, arhiepiscopul Antiohiei, Ștefan, ucenicul său, Petru, iubitul de Dumnezeu episcopul Nicomediei, și Solomon, iubitul de Dumnezeu episcopul Clanaeei, nu au dovedit în niciun fel o singură voință și o singură acțiune în dispensarea întrupării Domnului nostru Iisus Hristos. Ci au denaturat chiar aceste mărturii prezentate evlaviei voastre și sfântului conciliu. Au dat drept mărturii ale unei singure voințe în dispensarea întrupării Domnului nostru Iisus Hristos pe cele care se referă la doctrina unei singure voințe a Treimii; „Și acele mărturii care sunt relevante și care privesc cu adevărat dispensarea întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, le-au denaturat atât în sens, cât și în exprimare.” De aceea, vă rugăm de la preasfânta voastră curaj ca textele autentice ale mărturiilor patristice prezentate de ei să fie aduse de la venerabila patriarhie a acestei cetăți domnitoare și comparate cu sulurile pe care le-au prezentat, și vom arăta ce denaturare au făcut în aceste texte. Având la noi un sul care conține numeroase mărturii ale unor sfinți și respectați părinți, care arată clar că în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos există două voințe naturale și două acțiuni naturale, neîmpărțite și inseparabile, precum și mărturii eretice care vorbesc despre o voință și o acțiune și favorizează învățătura lui Macarie, preaiubitul de Dumnezeu arhiepiscop al Antiohiei, și a celor care sunt cu el despre o voință și o acțiune, vă rugăm ca toate acestea să fie citite înaintea evlaviei voastre.”
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Să se aducă aceasta și să se citească la următoarea adunare”.
ACTUL ȘAPTE
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, marele suveran hirotonit de Dumnezeu, permanent August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu în al 13-lea, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți

Heraclius și Tiberius în al 22-lea an, în ziua a 13-a a lunii februarie, indictionul zilei de 9, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin și din porunca preaînțeleptei sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, au fost prezenți și ascultați: Nicetas, cel mai ilustru fost consul, patrician și maestru al funcțiilor imperiale; Teodor, cel mai faimos fost consul, comandant al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, cel mai faimos fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai faimos fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai faimos fost consul; Toma, cel mai faimos fost consul; Pavel, cel mai faimos fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai faimos fost consul; Leonțiu, cel mai faimos fost consul și domesticus al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții prezbiteri Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu prezbiter și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; piosul prezbiter și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului; Abundantius, episcop al Paternei; Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile personale ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; piosul prezbiter Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cizic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Melitene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrovius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teogniu, Episcop de Ciea; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită casa Arsikan din aceeași Romă antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și intacta Evanghelie a fost așezată la mijloc, preailustrul Pavel, consilierul privat și secretarul imperial, a spus: „Autoritatea voastră inspirată de Dumnezeu își amintește că ieri Teodor și Gheorghe, iubiți de Dumnezeu prezbiteri, și iubitul de Dumnezeu diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului papă al tronului apostolic al Romei antice

Agathon, și iubiții de Dumnezeu episcopi, clerici și călugări pioși care erau cu ei au promis să prezinte mărturiile sfinților părinți, care arată mai clar decât lumina cele două voințe naturale și cele două acțiuni naturale în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și pe lângă acestea, să prezinte mărturii eretice, care vorbesc despre o singură voință și o singură acțiune; pe care le supunem spre examinare."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Reprezentanții lui Agaton, cel mai sfânt papă al orașului Roma, să prezinte respectivele dovezi."
Și au prezentat un sul purtând acest titlu: „mărturii ale sfinților și venerabililor părinți, care dovedesc că în Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sunt două voințe și două fapte". Piosul prezbiter și călugăr al mănăstirii numită casa Arsikan, Ștefan, unul dintre cei aparținând părții tronului apostolic al Romei antice, l-a luat și a citit de la început până la sfârșit mărturiile atât ale sfinților și venerabililor părinți, cât și ale ereticilor.
Prea evlaviosul împărat Constantin a spus: „Luăm în considerare mărturiile prezentate și citite acum de preasfințitul Agaton, Papă al orașului Roma. Teodor și Gheorghe, venerabilii prezbiteri, și Ioan, venerabilul diacon, să spună acum dacă doresc să prezinte și alte mărturii".
Teodor și Gheorghe, venerabilii prezbiteri, și Ioan, venerabilul diacon, au spus: „Am fi putut găsi și prezenta multe alte mărturii; dar pentru a nu vă obosi urechile instruite de Dumnezeu, considerăm mărturiile prezentate suficiente pentru a dovedi adevărul. Vă rugăm curajul confirmat de Dumnezeu să-l întrebați pe Gheorghe, preasfințitul arhiepiscop al acestei cetăți împărătești ocrotite de Dumnezeu a voastră, și pe conciliul supus lui, precum și pe Macarie, arhiepiscopul orașului Antiohiei, și pe episcopii supusi lui: dacă sunt de acord cu conținutul celor două scrisori citite, adică scrisoarea preasfințitului Agaton, papă al tronului apostolic al Romei antice, și scrisoarea conciliului supus lui"?
Gheorghe, preasfințitul Arhiepiscop al Constantinopolului, Macarie, preasfințitul Arhiepiscop al Antiohiei, și cei care erau împreună cu ei au spus: „Preacuvioase suverane, vă rugăm să ne dați copii ale scrisorilor menționate anterior. Vom examina și compara mărturiile sfinților și respectaților părinți conținute în ele cu cărțile venerabilei patriarhii de aici, iar la următoarea întâlnire vom da un răspuns cuvenit."
Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Cererea să fie satisfăcută imediat. Și sulul adus de reprezentanții preasfințitului Papă al orașului Roma să fie pecetluit cu pecețile ambilor preaslăviți judecători și ale ambelor părți, precum sulurile care au fost prezentate de preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Antiohiei Macarie." Și sulul a fost pecetluit.
ACTUL OPT
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, marele suveran hirotonit de Dumnezeu, permanentul August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu în al 13-lea, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în al 22-lea an, în ziua a 7-a a lunii martie, a celei de-a noua indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin, și din porunca preaînțeleptei sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, au fost prezenți și ascultați: Nicetas, preailustrul fost consul, patrician și maestrul funcțiilor imperiale; Teodor, preailustrul fost consul, patrician, comandantul alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustrul fost consul, patrician; Pavel, preailustrul fost consul, patrician;

Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a Hormisdei; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leonțiu, cel mai ilustru fost consul și domestikos al mesei imperiale.

Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; cuviosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop al Portusului, Abundantius, episcop al Paternei, Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, lucru atestat de semnăturile personale ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; cuviosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Teodor, episcop al Efesului; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Teodor, Episcop de Metilene; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Macrobiu, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teogniu, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnus; Ioan, Episcop de Daxylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită casa Arsikan din aceeași Romă antică; Anastasie, preot și călugăr al oratoriului venerabilei patriarhii de Constantinopol; Ștefan, preot și călugăr, ucenic al preacucernicului Macarie, Arhiepiscop de Theopolis al Antiohiei.

Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine în curtea aceea a lui Trullo, și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată la mijloc, preailustrul Pavel, consilierul privat și secretarul imperial, a spus: „Curajul vostru întărit de Dumnezeu își amintește că în adunarea precedentă, primind la cererea sa copii ale două scrisori trimise puterii voastre întărite de Dumnezeu de la Agaton, preasfântul și preafericitul papă al Romei antice, și de la conciliul său, George, preasfântul arhiepiscop al orașului său regal ocrotit de Dumnezeu, Macarie, preasfântul arhiepiscop al Antiohiei, și venerabilii episcopi care erau cu ei au promis, după citirea acestor scrisori, că vor da un răspuns cuvenit la următoarea adunare; pe care îl supunem discreției voastre."

Cel mai pios împărat Constantin a spus: „George, cel mai sfânt arhiepiscop al acestui oraș regal ocrotit de Dumnezeu, Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei,

și conciliul supus lor să spună dacă sunt de acord cu opinia scrisorilor trimise de Agaton, cel mai sfânt papă al Romei, și de conciliul său."
Gheorghe, preasfântul Arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Preacuviosul domn, văzând întreaga putere a scrisorilor trimise preasfântului tău curaj atât de la Agaton, preasfântul Papă al Romei, cât și de la conciliul său, și consultând cărțile sfinților și venerabililor părinți care se află în venerabila mea patriarhie, am găsit toate mărturiile sfinților și venerabililor părinți care se află în scrisorile menționate anterior ca fiind în acord și în niciun fel diferite de cărțile sfinților și venerabililor părinți; prin urmare, sunt de acord cu aceste scrisori și așa mărturisesc și cred."
Teodor, cel mai iubit episcop al Efesului, a spus: „Sire, mărturisesc și cred, așa cum este conținut în scrisorile preasfințitului Papă al Romei antice, Agaton, adică, că întru unul din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există două firi, două dorințe naturale și două acțiuni naturale."
Sisinnius, cel mai iubit episcop al Heracliei din Tracia, a spus: „Ascultând scrisorile lui Agaton, cel mai sfânt papă al Romei, trimise preacuviosului nostru suveran, nu le-am găsit în niciun fel contrare sfinților părinți și mărturisesc două dorințe și două fapte într-una de la Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Gheorghe, cel mai iubit de Dumnezeu Episcop al Cizicului, a spus: „Luând în considerare scrisorile Preasfințitului Papă Agaton al Romei, ținând cont de mărturiile conținute în ele despre două voințe și acțiuni și fiind de acord cu tot ce este conținut în ele, le urmez și, în conformitate cu ele, cred că sunt două voințe și două acțiuni într-una de la Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Căci chiar și atunci, când au fost citite aceste scrisori, am crezut și cred."
Ioan, cel mai iubit episcop de Calcedon, a spus: „Mărturisesc și cred în conformitate cu sensul scrisorilor trimise de Agaton, cel mai sfânt papă al Romei antice, către cel mai pios, întărit de Dumnezeu suveran și mare cuceritor împărat al nostru, care conțin doctrina a două naturi, două voințe și acțiuni la fel de naturale, existând neunite și inseparabile într-una singură din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu; și îi anatematizez pe cei care spun că în dispensația Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există o singură voință și o singură acțiune."
Sisinnius, cel mai iubit episcop de Hierapolis din Frigia, a spus: „Accept ceea ce a fost prezentat de Agaton, cel mai sfânt papă al Romei antice, suveranului nostru, piosul și victoriosul împărat Constantin, și mărturisesc două naturi într-una de la Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, și două voințe naturale și două acțiuni naturale inseparabil, imuabil, fără confuzie; și îi anatematizez pe cei care spun că există o voință și o acțiune în dispensația uneia de la Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Gheorghe, cel mai iubit de Dumnezeu Episcop al Visiei din Tracia, a spus: „Mărturisesc două dorințe firești și două acțiuni întru una de la Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. De asemenea, primesc acele scrisori care au fost trimise de Agaton, preasfântul Papă al Romei, către cel mai pios și de Dumnezeu ocrotit suveran și mare împărat al nostru, în care se află același lucru și le urmez în toate."
Grigore, cel mai iubit episcop de Mitilene, a spus: „Mărturisesc și astfel cred că într-unul din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există două firi și două dorințe naturale, precum și două acțiuni naturale și, în plus, urmez în toată puterea lor scrisorile lui Agaton, cel mai sfânt papă al Romei antice, către cel mai pios suveran și mare împărat al nostru."

Andrei, episcopul de Metimne, a spus: „Urmez scrisorile lui Agaton, cel mai sfânt papă al Romei, și pasajele din sfinții părinți citate în ele și astfel cred și astfel mărturisesc că în Cel din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, sunt două firi, două voințe și două fapte."
Serghie, episcopul de Silimbri, a spus: „Urmez scrisorile părintelui nostru Agaton, preasfântul Papă al Romei; le accept și le cinstesc, precum și scrisoarea preasfântului Leon, predecesorul fericirii sale, și mărturisesc în Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, două dorințe firești, precum și cele două acțiuni ale lor."
Dometius, episcopul Prusiei, a spus: „Scrisorile trimise de Agathon, părintele nostru și arhiepiscopul tronului apostolic și suprem al Romei antice, către încoronatul de Dumnezeu și permanentul suveran și marele împărat cuceritor, le primesc și le respect ca și cum ar fi fost rostite prin inspirația Duhului Sfânt prin gura sfântului și supremului apostol Petru și scrise cu degetul preafericitului Papă Agathon menționat anterior; și astfel cred și astfel gândesc că două firi într-una din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și două voințe naturale, precum și două acțiuni naturale într-o singură persoană, într-un singur ipostas, sunt inseparabile și indivizibile; de asemenea, îi anatematizez pe cei care spun că în Domnul nostru Iisus Hristos există o singură dorință sau o singură acțiune, după întruparea Sa, și nu numai în Sfânta Treime."
Genesius, episcopul Anastasiopolisului, a spus: „În virtutea scrisorilor preasfințitului Papă al Romei pe care le-am citit, cred și mărturisesc că în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există două firi, două dorințe naturale și două acțiuni naturale."
Teodosie, episcopul Melitinei, intrând în mijlocul sfântului conciliu ecumenic, a spus: „Domnule, sunt om de la țară și de aceea cer să se citească această carte". El a înmânat-o, iar aceasta a fost citită de Ioan, cel mai ilustru consilier privat și secretar al împăratului, și conținea următoarele: „Sfinții și venerabilii părinți, ale căror mărturii ambele părți le-au adus ca dovadă a învățăturii lor, au strălucit înaintea sfântului și ecumenicului al cincilea conciliu și au scris lucrările lor dogmatice, din care, așa cum s-a spus, ambele părți și-au adus mărturiile; dar niciunul dintre cele patru sfinte concilii ecumenice, nici al cincilea sfânt și ecumenic conciliu care a venit după ele, nu au însărcinat sfânta Biserică a lui Dumnezeu existentă în întreaga lume să determine, să transmită sau să predice în viitoarele studii dogmatice numărul referitor la întruparea Domnului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, cu excepția celor două firi care sunt în El neschimbate, necontopite și inseparabile într-o singură ipostază sau într-o singură persoană; sfântul ecumenic al cincilea conciliu ne-a poruncit să mărturisim în cuvinte minunile și suferințele Lui, unicului Domn Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Cerem autorității voastre prea pioase, care a depus mult zel și a făcut mult pentru a uni bisericile lui Dumnezeu situate pretutindeni, să confirme în scris" prin cele mai înalte decrete sau legi ale voastre, dogmele drepte și imaculate transmise nouă de către cele cinci sfinte sinoade ecumenice, astfel încât nimeni să nu îndrăznească să încalce sau să schimbe vechile granițe stabilite de părinții noștri pentru mântuirea tuturor, de asemenea, pentru ca nimeni să nu fie supus condamnării sau acuzației la care au fost supuși unii dintre cei care au fost supuși odinioară, care învățau fie despre o acțiune și o voință, fie despre două acțiuni și două voințe, decât dacă este dintre ereticii pe care cele cinci sfinte sinoade ecumenice și alte venerabile sinoade ortodoxe i-au respins împreună cu învățăturile și scrierile lor nelegiuite și, pe scurt, cu tot ceea ce a fost respins și respins de sfânta Biserică catolică. Mărturisim unul și același din sfânta Treime consubstanțială și de viață dătătoare, desăvârșită în divinitate și desăvârșită în

umanitate, având două firi, divină și umană, locuind în două firi și după unirea inefabilă și inseparabilă, în acțiunea lor reciprocă și după firi, unul și același Hristos, într-o singură ipostază sau într-o singură persoană locuind inseparabil și inseparabil, împlinind divinul și umanul. Și nimeni, așa cum s-a explicat „...din partea persoanelor de ambele părți, conform poruncii evlaviei voastre, să fiți supuși acuzației sau condamnării pentru aceasta."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Să spună Teodor, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Melitinei, cine sunt acei oameni care, împreună cu el, au întocmit carta pe care ne-a înaintat-o și pe care am citit-o acum."
Teodor, cel mai iubit episcop al Melitinei, a spus: „Petru, episcop al Nicomediei; Solomon, episcop al Clanaeei; Antonie, episcop al Hypepae și unii din secretariatul preasfințitului patriarh al Constantinopolului, și anume: Gheorghe, diacon și cartofilax; Anastasie, diacon și notar, ecdic al corăbiilor; Ștefan, diacon și cancelar; Dionisie, diacon și cancelar; Anastasie, prezbiter și monah și Ștefan, prezbiter, monah (care slujește) patriarhului Antiohiei."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Cine ți-a dat chiar acea carte pe care ai prezentat-o?"
Teodor, cel mai iubit episcop al Melitinei, a spus: „Acelși avva Ștefan care este cu patriarhul Antiohiei." Și a arătat spre el care stătea în spatele catedralei pe care ședea însuși Preasfântul Arhiepiscop al Antiohiei Macarie.
Gheorghe, episcopul Camuliei, a spus: „Sire! Primesc scrisorile trimise de Agaton, preafericitul Papă al Romei, și le voi urma, și astfel cred și mărturisesc că întru unul din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există două voințe naturale și două acțiuni."
Platon, episcopul Cinnae, a spus: „Am auzit scrisorile lui Agaton, cel mai sfânt Papă al Romei, și eu însumi cred și urmez puterea lor și cred, și astfel mărturisesc două naturi (și două dorințe naturale și două acțiuni naturale neconfundate și) inseparabil într-una din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Teodor, episcop de Verissa, în Armenia, a spus: „Auzind scrisorile trimise suveranului nostru binevoitor de către tatăl nostru, Papa Agaton din Roma, și luând la cunoștință mărturiile conținute în ele, cred, așa cum crede însuși tatăl nostru, Papa Romei antice, că într-unul din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există două naturi într-o singură persoană și două dorințe naturale, precum și două acțiuni naturale."
Și toți ceilalți episcopi preaiubiți de Dumnezeu, supuși tronului Constantinopolului, s-au ridicat și au strigat astfel: „Și noi, domn preacuvios, aflând despre scrisoarea trimisă puterii voastre preailustre de către Agaton, cel mai sfânt și mai binecuvântat papă al Romei antice, și despre o altă scrisoare de la sfântul conciliu supus lui și urmând sensul conținut în aceste scrisori, gândim, mărturisim și credem astfel că în unicul nostru Domn Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, sunt două firi inseparabile, imuabile, inseparabile și două voințe naturale și două acțiuni naturale; și pe toți cei care învață și spun că este o voință și o acțiune în cele două firi ale unicului nostru Domn Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, îi anatemizăm."
Sfântul Sinod a spus: „Dacă vă place evlavia voastră, atunci Teodor, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Melitenei, împreună cu persoanele pomenite de el, și anume: Petru, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Nicomediei, Solomon, Episcop al Claneiei, și Antonie, Episcop al Hypei, Gheorghe, diacon și cartofilax al acestei sfinte mari biserici, Anastasie, diacon și notar, ecdic al Carabienilor, Ștefan, diacon și cancelar, Dionisie, diacon și cancelar, Anastasie, preot și monah, Gheorghe, monah

atașat lui Macarie, preasfințitul Arhiepiscop al Antiohiei, și Ștefan, preot și monah, ucenicul aceluiași Macarie, să vină la mijloc și aici, împreună cu ei, fără ezitare, să spună ce gândește."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Să fie așa cum a hotărât sfântul conciliu".
Și episcopii și clerul mai sus numiți, ridicându-se și venind la mijloc, excluzându-l pe monahul Ștefan, ucenicul lui Macarie, preasfințitul arhiepiscop Teopolis al Antiohiei, au spus: „Acest Teodor, episcop al Melitinei, a mințit despre noi, pentru că hrisovul, înaintat cucernicului nostru suveran, a fost alcătuit de el fără știrea noastră; iar noi suntem gata să ne mărturisim credința ortodoxă."
Prea evlaviosul Împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Întrucât ne-au stârnit îndoieli cu privire la voi prin hrisovul înaintat de Teodor, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Melitinei, atunci nu ne veți satisface altfel decât prezentând la următoarea adunare o declarație scrisă a credinței voastre și trebuie să o bazați pe sfintele și intactele cuvinte ale lui Dumnezeu."
Gheorghe, preasfințitul Arhiepiscop al Constantinopolului, apropiindu-se de preapiosul Împărat Constantin, a spus: „Suveran încoronat de Dumnezeu, poruncește ca numele lui Vitalian, Papă al Romei, de binecuvântată amintire, să fie inclus în dipticele sfintelor biserici; deoarece, din cauza începerii apocrisiilor trimiși de Papa acestei Rome antice, pe atunci parte a sfintei mele biserici, precum și Macarie, preasfințitul Arhiepiscop al Antiohiei, și preaiubiții episcopi care se aflau atunci în acest oraș mântuit de Dumnezeu al tău, au înaintat, după cum se știe, cereri către preabinevoitoarea ta putere pentru a-l exclude din sfintele diptice pe mai sus-numitul Papă al Romei Vitalian, de binecuvântată amintire. Îndeplinește și această cerere a noastră; pentru că blândețea ta înțeleaptă îi găsește imediat pe cei care se unesc cu Biserica Catolică și pe cei care se despart de ea din cauza persoanei lor."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Fie așa cum cere Gheorghe, preasfântul patriarh al acestei cetăți a noastre, ocrotite de Dumnezeu și domnitoare."
Sfântul Sinod a exclamat: „Mulți ani lui Constantin, marele împărat; mulți ani împăratului ortodox; mulți ani apărătorului Ortodoxiei; mulți ani împăratului împăcătorului; mulți ani noului Constantin, marele împărat; mulți ani noului împărat Teodosie; mulți ani noului împărat Marcian; mulți ani noului împărat Justinian; noi, sclavii împăratului! Mulți ani lui Agaton, papa ortodox; mulți ani lui Gheorghe, patriarhul ortodox; mulți ani sinclitului imperial; mulți ani sinclitului ortodox!"
Sfântul Sinod a spus: „Dacă îi place celui mai pios suveran, atunci să spună Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei, cum crede într-unul din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și dacă mărturisește în El două dorințe naturale și două acțiuni naturale fără confuzie și inseparabilitate și dacă urmează scrisorile trimise puterii voastre înțelepte de către părintele evlaviei voastre, Agaton, cel mai sfânt papă al Romei antice, și dacă urmează mărturiile părintești conținute în ele."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Macarie, preasfințitul Arhiepiscop al Antiohiei, care a auzit ce a spus acest sfânt conciliu ecumenic, să spună ce gândește."
Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei, a spus: „Spun că nu există două dorințe sau două acțiuni în economia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, ci o singură dorință și o singură acțiune divino-omenească."
Sfântul Sinod a spus: „Întrucât preasfințitul Macarie nu recunoaște puterea scrisorilor ortodoxe prezentate de Agaton, preasfântul Papă al Romei, citite deja înaintea evlaviei voastre și primite de noi toți cu recunoștință: atunci vedem că trebuie să se ridice de pe scaun, ca unul care trebuie să răspundă."

Atunci Macrobius, cel mai iubit episcop al Seleuciei din Isauria, s-a ridicat în picioare, împreună cu Eulalius, episcopul de Zenopolis, Constantin (episcop) de Daliand și Teodor, episcopul de Olbia, amândoi făcând parte din conciliul scaunului Antiohiei, și a spus: „Și eu cred și cred în conformitate cu puterea scrisorilor prezentate împăratului nostru pios și suveran de către Agatho, cel mai sfânt papă al Romei, și mărturisesc atât două firi, cât și două voințe naturale și două acțiuni naturale, inseparabil, neschimbabil, fără confuzie, în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Constantin, episcopul Daliandului, a spus: „Mărturisesc două firi în Domnul nostru Iisus Hristos, neîmpărțite și inseparabile într-o singură persoană și un singur ipostas, și două dorințe naturale, precum și două acțiuni naturale."
Teodor, episcopul Olbiei, a spus: „Urmez sfântul conciliu ecumenic care a avut loc la Calcedon și scrierile lui Leon, fericitul papă al Romei antice, și mărturisesc pe Domnul nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, cunoscut neconfundat și inseparabil în două naturi și în două voințe și acțiuni naturale; urmez, de asemenea, tronul Constantinopolului și tronul Romei și scrisorile prezentate suveranului nostru, piosul și marele împărat, de către Agaton, preasfântul papă al Romei."
Eulalius, episcopul Zenopolei, a spus: „Cred, de asemenea, că există două firi, neunite și inseparabile, și două voințe și două acțiuni în economia întrupării celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Prea evlaviosul împărat Constantin a spus: „Dacă găsește bine sfântul tău conciliu, atunci să fie aduse aici mărturiile care au fost deja prezentate de Macarie, preasfințitul episcop al Antiohiei, și pecetluite de tine; să fie citite și comparate cu cărțile autentice care se află în venerabila patriarhie de aici."
Sfântul Sinod a zis: „Fie ceea ce este dat prin porunca pioasă a blândeții voastre".
Și Fotin, cel mai ilustru consilier privat și secretar al împăratului, a adus trei codice sigilate; (acestea au fost prezentate și oferite lui Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop al Antiohiei, care era prezent, pentru a putea stabili dacă acestea erau codicele care îi fuseseră prezentate anterior.) Luându-le în mâini și examinându-le, cel mai venerabil Macarie a spus: „Da, într-adevăr, acestea sunt și le recunosc."
Preacuviosul împărat Constantin a spus: „Macarie, preacuviosul arhiepiscop al Antiohiei, și Ștefan, preacuviosul preot și monah, ucenicul său, să spună ce dovezi au găsit aici în favoarea lor."
Macarie, cel mai sfânt arhiepiscop, a spus: „despre o singură dorință, care este a lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Iisus Hristos și a Sfântului Duh".
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Ce părere ai despre dispensațiunea Domnului nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime, Dumnezeu Cuvântul?"
Macarie, cel mai sfânt arhiepiscop, a spus: „Mărturisesc că Domnul nostru Iisus Hristos este unul din Sfânta Treime și, după întrupare, rămâne în două firi desăvârșite, neconfundate și nedespărțite, într-o singură persoană și într-un singur ipostas, iar distincția firilor prin unirea lor nu a fost nicidecum distrusă, ci, dimpotrivă, particularitățile ambelor firi s-au contopit într-o singură persoană și un singur ipostas. Și, întrucât El este unul din Sfânta Treime și, după întrupare, nu a acceptat o altă persoană, spunem că nu a acceptat nimic din păcat; de aceea, Îl mărturisim pe un singur Domnul nostru Iisus Hristos într-un chip nou, fără pofte trupești și gânduri omenești, pentru că, având o singură dorință de a accepta toate aceste patimi, El, după învățătura sfântului și venerabilului Augustin, a avut o singură și aceeași putere să le îndure pe toate. Am expus deja mărturisirea noastră de credință cu privire la aceasta și, în aceasta, suntem de acord cu învățătura atât a celor cinci sfinte sinoade, cât și a divin înțelepților Honorius, Serghie, Pavel, Petru și alții, pe care i-am pomenit în

mărturiile prezentate suveranului, mărturisind în Domnul nostru Iisus Hristos o singură voință ipostatică și a Lui". acțiune divin-masculină; pentru că noi, conform învățăturii Sfântului Dionisie, mărturisim că Dumnezeul întrupat, Cuvântul, nu a săvârșit divinul ca Dumnezeu și nu a săvârșit umanul ca om, ci a săvârșit o nouă acțiune divin-masculină."
Prea evlaviosul împărat Constantin a spus: „Să fie adusă mărturisirea menționată a credinței sale, dată nouă de Macarie, preasfințitul arhiepiscop al Antiohiei."
Și a fost adusă de Photinus, consilierul privat și secretarul împăratului.
Și a fost citită de Diogene, consilierul privat și secretarul împăratului, și conținea următoarele:
O expunere sau mărturisire de credință a ereziarhului Macarie.
Capul păcii lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, este evlavia; prin care, slujind cu o gură și cu o inimă Dumnezeului viu și adevărat, Treimei, ne ținem cu tărie la mărturisire, fiind îmbrățișați de pacea lui Dumnezeu. Învățând aceasta nu de la om și nu prin om, ci cu ajutorul harului dumnezeiesc și socotind toate celelalte ca fiind secundare, așa cum se cuvenea puterii tale divine și sfinte, tu, preacredincios împărate, ai arătat râvna divină inerentă ție. Și trezind ochii Bisericii, adică a episcopilor ei, îi constrângi pe fiecare dintre ei să răspândească lumina Ortodoxiei inerentă ei, pentru ca aceasta să strălucească mai abundent în lume. Dumnezeu să contribuie la lumina nesfârșită a predicii creștine în timpul domniei tale pioase și să distrugă greșelile nou născocite ale ereticilor. De aceea, mă supun de bunăvoie voii tale plăcute lui Dumnezeu. Și cine sunt eu, suveranul ales de Dumnezeu, un om josnic și respins, nevăzut și călcat în picioare în noroi, voi spune chiar - nevrednic să slujesc și să stau înaintea cumplitului altar? „Dar, fiindcă m-ați socotit vrednic, vă prezint mărturisirea de credință propovăduită de părinții noștri în Niceea și după ei. În această credință m-am născut, în ea am înviat, cu ea vreau să mor. Cred, așadar, într-un singur Dumnezeu, Tatăl, Atotputernicul, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-un singur Domn (al nostru) Iisus Hristos, Fiul Său singur născut, născut din El înainte de toți vecii, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Fiul desăvârșit al Părintelui desăvârșit, Cuvântul lucrător, înțelepciunea care conține și puterea care zidește toată făptura; și în Duhul Sfânt, care purcede de la Tatăl și S-a descoperit prin Fiul, adică oamenilor viața, cauza celor ce trăiesc și sfințenia nemuritoare, distribuitorul oricărei sfințiri; în Treimea desăvârșită, în slavă și veșnicie și împărăție și gândire, nedespărțită și neschimbată, o singură Dumnezeire și stăpânire. Căci în Sfânta Treime nu este nimic subordonat, sau inferior, sau incidental, care să nu fi existat mai întâi și apoi să nu se fi înălțat." Nu a existat niciodată un moment în care Fiul să nu fie prezent în Tatăl și Duhul în Fiul, ci Sfânta Treime pururea neschimbată și de o singură ființă, Dumnezeul nostru. Așadar, când vorbesc despre Dumnezeu, sunt luminat de o singură lumină și de trei: și anume, trei după proprietăți, adică după ipostase și persoane, și unul după esență, adică divinitatea. Căci El este împărțit inseparabil, ca să spunem așa, și unit separat; pentru că Dumnezeirea este una în trei, iar cei trei sunt una în care este Dumnezeirea, sau, mai precis, care sunt Dumnezeirea. Și nu extindem unirea la contopire, nici diviziunea la înstrăinare. Fie ca contopirea sabeliană și diviziunea ariană să fie la fel de departe de noi: ambele rele sunt diametral opuse una față de cealaltă, dar sunt similare în impietate. Căci ce nevoie este fie de rău pentru contopirea lui Dumnezeu, fie pentru a-L împărți în părți inegale? Căci pentru noi este un singur Dumnezeu Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, și un singur Domn Iisus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și un singur Duh Sfânt, în care sunt toate lucrurile. Aceștia trei sunt un singur Dumnezeu și aceștia trei sunt unul, așa cum am spus. Mărturisim, de asemenea, că unul din această Sfântă Treime,

Domnul Iisus Hristos, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu,Pentru noi, la sfârșitul zilelor, El S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat prin Duhul Sfânt și prin sfânta și neprihănita noastră Doamnă, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, și S-a făcut om, adică a primit trup adevărat de la ea, însuflețit de un suflet rațional și gânditor, și că acest suflet nu exista deloc mai înainte, ci a fost format în Sine în mod minunat; și că printr-o uniune economică și l-a însușit; și că nu a fost format din sămânță omenească, nici din lucrarea unui om, nici din voința unui om, ci prin lucrarea și voința puterii Dumnezeului Preaînalt. Căci îngerul i-a zis Preaslăvitei și adevăratei Născătoare de Dumnezeu: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, și cel ce Se va născut din tine este sfânt și Fiul lui Dumnezeu va fi numit. (Luca 1:35)). Și de aceea numai noi o numim pe Fecioară, mama lui Dumnezeu Cuvântul, Maica lui Dumnezeu în sens preeminent și în adevăr, întrucât ea a născut pe Dumnezeul cel veșnic, care S-a întrupat supranatural din ea. Și astfel Dumnezeu Cuvântul, întrupat ca noi, S-a născut în așa fel încât nu a încetat să fie ceea ce era, deși a luat trup și sânge, ci a rămas, așa cum era, Dumnezeu, adică prin fire și în adevăr. Nu spunem că trupul a fost convertit în fire divină, nici că firea inefabilă a lui Dumnezeu Cuvântul a fost transformată în firea trupului, așa cum au învățat nebunește nelegiuiții Apollinaris, Eutyhes și Severus. Căci prin unire nu este distrusă deloc diferența firilor, ci mai degrabă se păstrează particularitatea ambelor firi într-o singură persoană și într-o singură ipostază. Pentru că mărturisind că Cuvântul a fost unit cu trupul ipostatic, aducem cult divin numai Lui, Fiului singur-născut, Dumnezeului adevărat, Domnului Iisus Hristos, cunoscut în două firi fără confuzie și fără despărțire. Nu disecăm sau separăm omul de Dumnezeu și (nu spunem) că unul a făcut minuni, iar celălalt a îndurat suferințe omenești, așa cum spun Teodor și Nestorie, care Îl despart. Ci mărturisim că este unul și același, atât Dumnezeu, cât și om desăvârșit, de o ființă cu Tatăl în divinitate și de o ființă cu noi în umanitate; predicăm două nașteri ale unuia și aceluiași: una veșnică din Tatăl, după divinitate, și cealaltă, care a avut loc la sfârșitul zilelor, din Maria, Fecioara Născătoare de Dumnezeu, după umanitate - (predicăm) minunile și suferințele unuia și aceluiași și credem că din unul și același Hristos Dumnezeul nostru, într-un mod nou, se întâmplă fiecare faptă potrivită lui Dumnezeu și potrivită omului. Căci Dumnezeul întrupat, Cuvântul, nu săvârșește nici divinul ca Dumnezeu, nici umanul ca om, ci (săvârșește) o nouă acțiune divino-masculină și arată toată această acțiune ca fiind dătătoare de viață: deși acest lucru pare ciudat și teribil urechilor celor care bănuiesc că permitem această (acțiune divino-masculină) a două firi, unite inseparabil și ipostatic în Hristos Dumnezeul nostru, spre propria noastră distrugere și a altora; dar acest lucru nu a fost niciodată și nu va fi niciodată. De aceea spunem că unul și același Unul a săvârșit, adică a săvârșit în mod miraculos mântuirea noastră; El a suferit și el în propriul Său trup și a luat cu adevărat asupra Sa toate suferințele mântuitoare, care pot fi numite minuni, în timp ce trupul a suferit, desigur, nedespărțit de dumnezeire, întrucât nu era potrivit ca dumnezeirea să sufere; dar lucrarea lui Dumnezeu este că El, deși prin firea Sa umană, adică prin întreaga noastră alcătuire, a săvârșit-o printr-o singură voință divină, ca și cum în El nu ar fi existat nicio altă voință, contrară și împiedicând această voință divină și puternică a Lui. Căci este imposibil ca în unul și același Hristos Dumnezeul nostru să existe două voințe în același timp, fie reciproc contrare, fie complet identice. Iar învățătura mântuitoare a părinților purtători de Dumnezeu ne învață limpede că trupul rațional însuflețit al Domnului nu și-a îndeplinit niciodată mișcarea naturală separat și după propria-i poftă,contrar instrucțiunilor lui Dumnezeu Cuvântul s-a unit cu ea în ipostas, ci a produs când, ce și cât a dorit însuși Dumnezeu Cuvântul și să spună direct: așa cum trupul nostru este controlat, împodobit și pus în

ordine de un suflet rațional și gânditor, tot așa în Domnul Hristos întreaga Sa alcătuire umană, controlată întotdeauna și în toate de însuși dumnezeirea Cuvântului, a fost pusă în mișcare de Dumnezeu, conform învățăturii Grigore de Nyssa , care în cărțile sale împotriva lui Eunomie spune următoarele: „Întrucât Fiul este Dumnezeu, El este complet impasibil și nestricăcios, iar dacă în Evanghelie I se atribuie vreo suferință, atunci El a acționat în acest fel conform firii omenești, care, desigur, admite o astfel de slăbiciune. Cu adevărat, dumnezeirea realizează mântuirea prin mijlocirea trupului asumat de El; suferința aparține trupului, dar acțiunea aparține lui Dumnezeu" 92 , prin care am primit mântuirea și în raport cu această mântuire nu admitem dezbinare. Căci, murind odată și purtând păcatele multora și obținând prin Sine Însuși curățire și mântuire pentru noi, care eram în păcate, a înviat și ne-a înviat și ne-a viuzat, dăruindu-ne pacea veșnică. Și, înălțându-se la cer, S-a așezat la dreapta Tatălui Său. Și iarăși va veni cu slavă să judece viii și morții, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. Avem încredere că toți se vor înălța și se vor înfățișa înaintea Tronului Divin, pentru ca fiecare să primească de la Dumnezeu o răsplată dreaptă, care nu are sfârșit. Este necesar să adăugăm și aceasta: afirmând că singurul Fiu al lui Dumnezeu, adică Iisus Hristos, a murit în trup și a înviat din morți și mărturisind, de asemenea, că S-a înălțat la cer, săvârșim în biserici o slujbă fără sânge. Astfel, ne adunăm pentru binecuvântările mistice și suntem sfințiți, devenind părtași la sfântul trup și la scumpul sânge al lui Hristos, care este Mântuitorul nostru al tuturor. Îl primim nu ca pe un trup obișnuit - fie ca să nu fie - nici măcar ca pe trupul unui om sfințit și al cuiva care s-a apropiat de Cuvânt prin unire în sfințenie, sau care a devenit, cum ar fi, locașul lui Dumnezeu, ci ca pe trupul cu adevărat dătător de viață și propriu al Cuvântului Însuși. Căci El, ca Dumnezeu, fiind prin fire viață, Și-a făcut și trupul dătător de viață, după ce S-a unit cu acest trup. De aceea, când ne spune: Amin, amin vă spun: Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, nici nu beți sângele Lui (Ioan 6:53)), atunci nu-l acceptăm ca fiind trupul unui om ca noi - căci cum poate trupul omului să devină dătător de viață prin natura sa? - ci ca fiind cu adevărat propriul (trup) Fiului lui Dumnezeu, care pentru noi S-a făcut Fiul omului. Totuși, nu vom împărți cuvintele Mântuitorului găsite în Evanghelii nici între două ipostase, nici între persoane, ci, raționând corect, vom crede că atât cuvintele umane, cât și în același timp divine au fost rostite de una (și aceeași persoană). Prin urmare, toate cuvintele conținute în Evanghelii ar trebui atribuite unei singure persoane, unei singure ipostase întrupate a Cuvântului; pentru că, conform Scripturii, Domnul este unul, Iisus Hristos. Am fost învățați să raționăm astfel de apostoli și evangheliști și de toate Scripturile inspirate și de adevărata mărturisire a fericiților părinți care s-au întâlnit la Niceea și Constantinopol, și, de asemenea, la Efes pentru prima dată, apoi la Calcedon și Constantinopol a doua oară, adică cele cinci sfinte și ecumenice sinoade; și, în același timp, de epistolele sfinților Chiril și Leon; Tot ce au propovăduit și au primit, primim și predicăm și noi, dar ceea ce au respins, anatematizăm și noi, precum și orice erezie de la Simon până în zilele noastre, în special Arie, Eunomie, Macedonie și Apollinaris, Sabellius, Novatus și Savatius, Diodor și Nestorie, Eutyches și Dioscorus și Severus și Iulian, și ignorantul Temistius și toată adunarea lor nelegiuită, precum și Origen., Didim și Euvargiu și prostiile lor fabuloase. Îi anatemizăm și pe cei pe care al cincilea sfânt sinod i-a respins; mă refer la Teodor de Mopsuestia, blestematul învățător al ereziei și dezbinării lui Maxim; apoi scrierile nelegiuite ale lui Teodoret, (scrise) împotriva dreptei credințe și a celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril, și scrisoarea scrisă, cum se spune, de Ibas către Mara Persanul. Pe lângă toți acești eretici, îl anatemizăm și pe Maxim, care li s-a alăturat recent, nevrednic de acest nume, și pe ucenicii săi nelegiuiți; acest păgân a propovăduit maniheismul și

negarea trupului lui Hristos Dumnezeul nostru; (anatemizăm) și învățătura lui nelegiuită, pe care preafericiții noștri părinți au respins-o înaintea noastră; mă refer la Honorius, Sergiu și Cirus și la învățătorii și conducătorii bisericilor care au venit după ei, și pe lângă Heraclius, străbunicul vostru de binecuvântată pomenire; El a fost ortodox, iar Dumnezeu i-a revelat ramura ortodoxă în actuala domnie pioasă, pentru că el și sfinții noștri părinți au condamnat imediat această erezie reînviată a maximienilor. Au fost urmați de sfântul sinod, convocat aici din cea mai înaltă poruncă a suveranului, părintele vostru de binecuvântată amintire; și preasfințitul patriarh ecumenic Petru și predecesorul meu cel neînsemnat, preafericitul Macarie și locul tronului alexandrin Teodor, în prezența preafericiților episcopi și a sinodului imperial care erau acolo cu ei, după ce au examinat cele scrise împotriva lui (Maxim), l-au anatematizat și l-au condamnat la exil împreună cu nelegiuiții săi ucenici. Dar lăsându-i pe toți ereticii să-și plângă anatemele, mă întorc din nou către Dumnezeu și mă rog pentru păstrarea evlaviei voastre, care susține cuvântul Ortodoxiei; pentru că voi și strămoșii voștri ați fost candele ale credinței. Domnul să lumineze candelele credinței! Domnul să ocrotească pe păzitorii Ortodoxiei! Dumnezeu să-ți înalțe cornul! Dumnezeu să-ți liniștească împărăția, care a alungat orice vrăjmășie și a dăruit pace adâncă bisericilor și întregii lumi! Semnătură. Macarie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Teopole, care a dictat întreaga temelie a Ortodoxiei menționată mai sus, conform expunerii celor cinci sfinte și ecumenice sinoade și a sfinților și venerabililor părinți pe care i-am pomenit pe nume, care au explicat pe cât au putut că în Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, este o singură voință și că El ne-a descoperit lucrarea Sa divino-omenească, convins în sinea lui și mărturisind că este o nelegiuire a spune că în unul și același Hristos, Dumnezeul nostru, sunt două voințe și astfel gândind, învățând și nădăjduind să mă înfățișez înaintea cumplitei judecăți a lui Dumnezeu cu această credință ortodoxă a mea, am subscris."
Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Am aflat tăria mărturisirii de credință prezentate de Macarie, preaiubitorul de Dumnezeu arhiepiscop al Antiohiei; să spună însuși preaiubitorul de Dumnezeu Macarie dacă este de acord cu mărturiile prezentate de el."
Sanctitatea Sa Arhiepiscopul Macarie a spus: „Da, domnule!"
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Însuși preaiubitorul de Dumnezeu Macarie să explice dacă mărturisește două dorințe naturale și două acțiuni naturale în economia întrupării lui Hristos, Dumnezeul nostru."
Macarie, cel mai sfânt arhiepiscop al Antiohiei, a spus: „Nu voi spune că există două dorințe naturale sau două acțiuni naturale în economia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, chiar dacă aș fi tăiat în bucăți mici și aruncat în mare".
Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Dintre codicele aduse și recunoscute acum de preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Antiohiei Macarie, să se citească primele codice, pentru comparare cu cărțile autentice ale sfinților și venerabililor părinți, care se află în venerabila patriarhie, pentru care au fost deja cerute de partea tronului apostolic al preasfințitului Papă al Romei Agatho. Așadar, Gheorghe, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici a lui Dumnezeu, să aducă aceste cărți ale sfinților și venerabililor părinți de la venerabila patriarhie."
Au fost aduși. Apoi, cel mai ilustru consul Petru, din porunca preacuviosului nostru împărat Constantin, a început să compare cartea Sfântului Atanasie cu primul codex, iar Diogene, cel mai ilustru consilier privat și secretar al împăratului, a început să urmărească codexul în sine; l-a citit și conținea următoarele:

Sfântul Atanasie din al doilea cuvânt împotriva lui Apollinaris: „căci este limpede că Dumnezeu Cuvântul, care era în trup înainte de venirea Sa, nu era om, ci era Dumnezeu cu Dumnezeu, nevăzut și nepătimitor. De aceea, numele: Hristos nu este folosit separat de trup, deoarece suferința și moartea urmează acestui nume, așa cum scrie Luca: căci Hristos era să pătimească, fiind primul dintre învierea morților (Faptele Apostolilor 26:23), și așa cum spune Pavel: Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit pentru noi (1 Corinteni 5:7), și: omul Hristos Iisus, care S-a dat pe Sine răscumpărare pentru noi (1 Timotei 2:5-6); spune aceasta nu pentru că Hristos nu este Dumnezeu, ci pentru că este și om. De aceea se spune: aduceți-vă aminte de Iisus Hristos, care a înviat din morți, din sămânța lui David, după trup (2 Timotei 2:8). Prin urmare, Scriptura reunește ambele nume indicând existența atât a Dumnezeului contemplat în mod invizibil și cu adevărat existent, cât și a omului vizibil tangibil și cu adevărat existent, și nu prin separarea dintre persoane sau nume, ci prin naștere naturală și unire inseparabilă, astfel încât atunci când suferința este cu adevărat mărturisită în el, unul și același este cu adevărat mărturisit ca fiind atât ușor de suferit, cât și lipsit de patimă” 93 .

Există cuvinte omise de Macarie și Ștefan: unele înainte de această mărturie, iar altele după. „Dar voi spuneți: «Dacă a acceptat totul, atunci, fără îndoială, a avut și gânduri omenești: căci în gândurile omenești este imposibil să nu fii păcat; și cum ar putea fi Hristos păcat ?» – Deci spuneți: dacă Dumnezeu este creatorul gândurilor păcătoase, atunci Dumnezeu a trebuit să-și însușească ceea ce a creat, pentru că a venit să-Și aducă creația mai aproape de Sine. Dar, pe de altă parte, judecata care condamnă păcătosul nu va fi dreaptă. Căci dacă Dumnezeu a creat gânduri păcătoase, atunci de ce îl condamnă pe păcătos? Și cum este posibil ca o astfel de judecată să vină de la Dumnezeu? Dacă și Adam a avut astfel de gânduri, chiar înainte de a încălca porunca lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să nu cunoască binele și răul? Fiind rațional din fire, liber în gând, neavând experiență cu răul, cunoscând doar binele și fiind, ca să zicem așa, de un singur gând (Ps. 67:7), dar neascultând porunca lui Dumnezeu, omul a căzut în gânduri păcătoase, nu pentru că Dumnezeu a creat aceste gânduri care l-au captivat, ci pentru că diavolul, prin înșelăciune, le-a semănat în firea rațională a omului, care a devenit criminală și respinsă, astfel încât diavolul a stabilit o lege păcătoasă în firea umană, și din cauza faptei păcătoase domnește moartea. De aceea, Fiul lui Dumnezeu a venit să distrugă lucrările diavolului (1 Ioan 3:8). Dar voi ziceți: „El a nimicit fără să păcătuiască; dar aceasta nu este nimicirea păcatului. Căci diavolul n-a produs mai întâi păcatul în El. „De ce să fie nimicit păcatul, când El a venit în lume și n-a păcătuit?” Diavolul a produs păcatul, semănându-l în firea rațională și spirituală a omului. Prin urmare, a fost imposibil ca firea rațională și spirituală, păcătuind de bunăvoie și fiind condamnată la moarte, să se restaureze la libertate, după cum spune apostolul: „ căci slăbiciunea legii, în care firea era slabă” (Romani 8:3). De aceea, Fiul lui Dumnezeu a venit în persoană pentru a restaura firea umană în firea sa dintr-un nou început și printr-o naștere miraculoasă și nu a divizat compoziția originală, ci a respins sedimentul semănat, după cum mărturisește profetul, zicând: „ Mai înainte ca copilul să cunoască binele sau răul, leapădă răul, ca să aleagă binele” (Isaia 7:16). Și dacă fără de păcat nu s-ar fi arătat în firea care a păcătuit, atunci cum ar fi fost condamnat păcatul în fire, când firea nu a păcătuit cu faptă, iar Dumnezeirea nu cunoaște păcatul? De ce spune apostolul: „ Unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20)? Nu descriind locul, ci înțelegând firea, el spune: „ După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea , tot așa, printr-un singur om, harul va domni prin dreptate, spre viața veșnică”.(Romani 5:12, 21), astfel încât în aceeași fire în care a avut loc

progresul păcatului, a avut loc și arătarea adevărului și astfel, după eliberarea firii umane de păcat, lucrările diavolului au fost nimicite și Dumnezeu a fost proslăvit” 94 .

Când această carte și cuvintele omise înainte, după și în mijlocul acestei mărturii au fost astfel comparate, preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Să spună preaiubitul de Dumnezeu Macarie: de ce a omis aceste locuri necesare din mărturia sfântului și respectatului părinte?”

Cel mai iubitor de Dumnezeu Macarie a spus: „Mărturiile pe care le-am prezentat, le-am prezentat pentru propriul meu scop”.

După această întrerupere, citirea mărturiei menționate mai sus, ruptă incoerent de Macarie și Ștefan, a fost din nou continuată; Puțin mai departe se citea astfel: „De aceea, chipul robului, care s-a arătat în dumnezeirea Cuvântului, nefiind supus nevoinței, prin fire și putere descoperă în sine fără de păcat, distrugând bariera nevoinței și legea păcatului și captivând pe chinuitorul care îl luase captiv, precum zice prorocul: Te-ai suit înălțime, ai dus robia captivă (Psalmul 67:19). Cuvântul, opunându-se chipului robului vrăjmașului, câștigă biruință prin cel care a fost odată învins. De aceea, Iisus a trecut prin orice ispită, pentru că a acceptat tot ce se experimentează ispita; și prin aceasta a câștigat biruința pentru oameni, zicând: Îndrăzniți, am biruit lumea (Ioan 16:33). Căci diavolul nu a purtat război împotriva Dumnezeirii, pe care n-o cunoștea (și nici nu ar fi îndrăznit să o facă, de aceea a zis: dacă ești Fiul lui Dumnezeu (Matei 4:3)), ci împotriva omului, pe care l-ar fi putut înșela în vremurile de demult, și prin cel înșelat a extins efectul răutății sale la toți oamenii. Întrucât Sufletul lui Adam era cuprins în condamnarea la moarte și striga neîncetat către Stăpânul său, și, de asemenea, sufletele celor care au plăcut lui Dumnezeu și au fost îndreptățiți prin legea naturală au fost cuprinse împreună cu Adam și cu el s-au plâns și au strigat, apoi Dumnezeu, având milă de omul, creat de El, a binevoit prin taina arătării Sale să facă o nouă mântuire pentru neamul omenesc, să doboare pe vrăjmașul care l-a înșelat prin invidie și să arate înălțarea neasemuit de mare a omului prin unirea și comuniunea sa cu Cel Preaînalt în însăși firea Sa și în însăși realitatea Sa. De aceea Cuvântul, Dumnezeu și Creatorul primului om, a venit să se facă om, pentru înviorarea omului și răsturnarea vrăjmașului rău; și S-a născut din femeie, ridicând pentru Sine din prima creație un chip omenesc, în manifestarea cărnii fără pofte carnale și gânduri omenești, într-un chip reînnoit; pentru că în El este voia celei singure dumnezeiri și întreaga fire a Cuvântului în manifestarea unei forme omenești și a trupului văzut al celui de-al doilea Adam, nu în separarea persoanelor, ci în existența dumnezeirii și a umanității. De aceea, diavolul s-a apropiat de Iisus ca om, dar, negăsind în El semnele semănăturii sale de altădată, nici succes în întreprinderea sa de față, fiind rușinat și biruit, a cedat victoria asupra sa și, epuizat, a zis: cine este acesta care vine din Edom , adică din țara oamenilor, care vine cu mare putere ? (Isaia 63, 1). De aceea a zis Domnul: vine stăpânitorul acestei lumi și în Mine nu găsește nimic. (Ioan 14, 30)» 95 .

Sfântul Sinod a zis: „Iată, preaharve doamne, a rupt o altă mărturie, pentru că ceea ce urmează acestei mărturii și care va fi citită din ordinul puterii tale arată că această omisiune a fost făcută de el intenționat și în secret; iată ceva din această mărturie, ruptă incoerent de Macarie și Ștefan: «Al doilea Adam a avut și suflet și trup și întregul prim Adam. Căci dacă zicerea: nimic s-ar fi referit la existența omenească, atunci cum ar fi găsit un trup văzut pentru Cel ce a zis: nimic ? Dar nu a găsit nimic în El din ceea ce El Însuși a produs în primul Adam. Și astfel, în Hristos, păcatul a fost nimicit. De aceea, și Scriptura mărturisește: Cel ce n-a făcut păcat, înșelăciune nu s-a găsit în gura Lui» (1 Petru 2:22). De ce spui atunci că „nu este cu putință ca un om

odată captiv să se elibereze din captivitate? Pentru a atribui imposibilitatea lui Dumnezeu și posibilitatea diavolului, tu, ca și alți eretici, numești păcatul lui de nesters din firea omenească și afirmi că Dumnezeirea, care nu poate fi luată captivă, a venit în asemănarea cărnii și a sufletului, pentru ca El Însuși să rămână liber de captivitate și astfel să apară ca adevăr pur. Când nu a fost adevărul Dumnezeirii pur? Și ce folos este în aceasta pentru oameni, dacă Domnul nu S-a arătat în identitatea ființei și nu în înnoirea firii, așa cum spune Apostolul: Pe care L-a înnoit pentru noi o cale nouă și vie (Evrei 10:19-20), după cum s-a spus: Eu sunt calea, adevărul și viața (Ioan 14:6)" 96 .
Sfântul Sinod a spus: „Ați smuls și această mărturie a Sfântului Părinte în mod incoerent; este indecent ca ortodocșii să desfigureze astfel spusele Sfinților Părinți, smulgându-le incoerent; aceasta este mai degrabă lucrarea ereticilor."
Macarie, cel mai venerabil arhiepiscop, a spus: „Am spus deja că le-am smuls pentru a-mi atinge propriul scop."
Sfântul Sinod a exclamat: „A arătat clar că este un eretic: Anatema noului Dioscor; să fie detronat; alungă-l pe noul Dioscor; ani răi noului Apollinaris! Să fie pe bună dreptate deposedat de episcopia sa; să fie deposedat de omoforul care este pe el."
Apoi, după ce a fost demascat și a stat în mijloc cu ucenicul său Ștefan, Teofan, cel mai pios preot și stareț al mănăstirii din Baia, i-a întrebat pe aceiași Macarie și Ștefan: „A avut Domnul nostru Iisus Hristos o voință omenească și fără de păcat?"
Macarie și Ștefan au spus: „Nu admitem dorința omenească în Hristos, ci admitem dorința divină, și fără dorințe trupești și gânduri omenești, așa cum arată mărturia Sfântului Atanasie pe care am prezentat-o; căci dorința aparține numai dumnezeirii."
Teofan, cel mai pios preot și stareț, a spus: „Cum înțelegi tu poftele trupești și gândurile omenești?"
Macarie și Ștefan au spus: „poftele trupești și gândurile omenești aparțin unor oameni ca noi, dar Hristos nu a avut niciuna dintre ele".
Teofan, un preot și stareț foarte pios, a spus: „Dacă aduceți mărturia pe care ați rupt-o în întregime în mod incoerent, atunci va rezulta din ea că sfântul părinte Atanasie avea în minte pofte trupești și gânduri omenești păcătoase și pătimașe, semănate în firea omenească de către diavol, precum a spus însuși sfântul părinte mai sus. Și spun că Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, nu a avut o poftă trupească semănată mai târziu, nici gânduri păcătoase - fie să nu fie - ci o poftă firească, pe care Dumnezeu însuși, care l-a creat pe Adam, a pus-o în el." Vă voi întreba și aceasta: a avut Adam suflet rațional?
Macarie și Ștefan au spus da.
Teofan, cel mai pios preot și stareț, a spus: „A avut o dorință naturală?"
Ștefan, cel mai pios călugăr, a spus: „autocrat și liber, pentru că înainte de crimă a avut o dorință divină și a dorit același lucru ca Dumnezeu".
Dometius, cel mai iubit de Dumnezeu episcop al Prusiei, a spus: „Unde duce blasfemia ta absurdă? Dacă Adam a dorit același lucru ca și Dumnezeu, atunci rezultă că el a fost un creator pe picior de egalitate cu Dumnezeu."
Preacuvioșii prezbiteri Teodor și Gheorghe și preacuviosul diacon Ioan, reprezentanți ai lui Agaton, preasfântul papă al tronului apostolic al Romei antice, precum și preaiubiții episcopi, reprezentanți ai sinodului ținut sub el, au spus: „Dacă Adam a avut o voință divină înainte de cădere, atunci înseamnă că era de o ființă cu Dumnezeu, iar voința lui Adam era neschimbată și dătătoare de viață. Cum atunci s-a schimbat, a călcat porunca și a suferit moartea? Căci cel ce are o singură voință este complet de o ființă. Sau nu știți că Sfântul Chiril a spus: (Iisus Hristos) este de o ființă

cu Tatăl său, deci are o singură voință cu El? Pentru că într-o singură esență există cu siguranță o singură voință."
Teofan, cel mai pios preot și stareț, a spus: „Răspunde la ce te-am întrebat deja: a avut Adam o dorință naturală? Da sau nu?"
Macarie și Ștefan au spus: „Am spus deja: autocratic și liber."
Teofan, un preot și stareț foarte pios, a spus: „Ori fii de acord că a avut o dorință naturală, ori o respingi; și voi arăta aceasta de la sfinții și respectații părinți."
Când aceștia Macarie și Ștefan au insistat mult timp și nu au vrut nici să fie de acord, nici să respingă, atunci preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „preacuviosul prezbiter și stareț Teofan să aducă acele mărturii ale sfinților și respectaților părinți despre care a vorbit".
Și a adus două mărturii: una a Sfântului Atanasie, Arhiepiscopul Alexandriei, din discursul său despre întrupare, îndreptat împotriva lui Apollinaris; conține următoarele: „Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, a făcut păcatul înnăscut în el? Ce nevoie a fost de o poruncă? De ce l-a condamnat când păcătuise? De ce Adam, înainte de neascultarea sa, nu a cunoscut binele și răul? Pe care Dumnezeu l-a creat spre nestricăciune după chipul existenței Sale veșnice, pe El L-a creat prin fire fără păcat și prin voință liber." 97 Cealaltă a Sfântului Augustin , Episcopul de Hipona, din a cincea carte a sa împotriva lui (pelagianistul) Iulian; conține următoarele: „Ce este mișcarea sufletului, dacă nu mișcarea naturii? Căci sufletul este, fără îndoială, natură și, prin urmare, voința este mișcarea naturii, adică mișcarea sufletului."
Sfântul Sinod a spus: „Prea evlaviosul preot și stareț Teofan, prin mărturiile sfinților și respectaților părinți pe care le-a citat, a arătat clar și drept că dorința este naturală. Dacă primul Adam a avut o dorință naturală, atunci cum ar putea al doilea Adam, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, care în firea sa omenească s-a făcut asemenea lui în toate, afară de păcat, să nu aibă o dorință naturală? Astfel, dacă Domnul nostru Iisus Hristos, în umanitatea sa, a asumat atât dorința omenească fără păcat, cât și dorința divină mai înainte de veci cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, atunci este evident că ortodocșii trebuie să mărturisească în El două dorințe naturale inseparabil și fără confuzie, așa cum este evident din multe mărturii patristice că există două dorințe naturale în economia întrupării unei singure persoane sau a unui singur ipostas al celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Apoi, o altă mărturie a Sfântului Ambrozie, episcopul Milanolui, din cartea sa către împăratul Grațian, a fost citită din același codex; aceasta conține următoarele: „Totuși, pe omul pe care l-a arătat în adevărul trupului, l-a prezentat ca egal în voință (cu ceilalți oameni), zicând: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39). Și aceasta arată, de asemenea, că Hristos are întotdeauna aceeași voință ca și Tatăl."
Și puțin mai departe de mărturia de mai sus, aceiași Macarie și Ștefan au extras (incoerent) următorul pasaj: „Vedeți cum nu numai Fiul împlinește dorința Tatălui, ci și Tatăl – dorința Fiului. Ce altceva semnifică cuvântul: a da viață, dacă nu ceea ce se face prin suferința Fiului? Și suferința lui Hristos este voia Tatălui. Prin urmare, pe cine dă viață Fiul, El dă viață după voia Tatălui. Prin urmare, există o singură voință. Care este voia Tatălui, dacă nu ca Fiul să vină în lumea aceasta și să ne curețe de păcate? Ascultați ce spune leprosul: Dacă voiești, poți să mă cureți. Isus a răspuns: Voiesc, fiu curățit. Și îndată i s-a curățit lepra (Matei 8:3). Vedeți deci că Fiul este suveran în voia Sa și că Hristos vrea același lucru pe care îl vrea și Tatăl"?
Și ceea ce este omis din această mărturie de Macarie și Ștefan sună astfel: „dacă El spune hotărât: ce are Tatăl, acestea sunt ale Mele (Ioan 16:15), atunci nu există nicio îndoială că nimic aici nu este supus excepției. Căci orice voință are Tatăl, o are și

Fiul. Prin urmare, unde este o acțiune, este o voință; pentru că în Dumnezeu dispoziția voinței devine împlinirea acțiunii. Căci una este omenească și alta este a lui Dumnezeu. Se știe bine cum vrea omul să trăiască, deoarece ne temem de moarte; dar Hristos a suferit după voința divină, ca să sufere pentru noi; când Petru a vrut să-L îndepărteze pe Domnul de la suferință, Domnul i-a zis: tu nu gândești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Matei 16:23). De aceea, El primește voia mea, primește și întristarea mea. Spun cu îndrăzneală: întristare, pentru că propovăduiesc crucea. Aceasta a fost dorința mea, pe care El a numit-o a Lui, pentru că El a primit întristarea mea ca om și ca om a vorbit, și de aceea a zis: nu „Cum voiesc Eu, dar cum voiești Tu” (Matei 26:39). Întristarea pe care El a primit-o pentru patimile mele este a mea, căci nimeni nu se bucură când se pregătește să moară. El mă compătimește, se întristează cu mine și se întristează cu mine. Astfel, Cel ce n-a avut niciun motiv să sufere pentru Sine însuși a suferit pentru mine. Astfel, Tu, Doamne, nu înduri rănile Tale, ci ale mele, nu moartea Ta, ci slăbiciunea noastră. Profetul a spus: pentru că Te întristezi pentru noi, Te-am socotit, Doamne, că ești în durere la naștere , fiindcă nu Te întristezi pentru Tine însuți, ci pentru Mine (Isaia 53:4). Și ce este de mirare dacă Cel ce a vărsat lacrimi pentru unul a suferit pentru toți? Ce este de mirare dacă Cel ce a plâns, intenționând să-l învie pe Lazăr, se întristează înainte de moartea Sa? Dar chiar și acolo a fost mișcat până la lacrimi de dragostea surorii Sale, prin a cărei participare a fost atinsă simțirea omenească, iar aici cea mai profundă dispoziție a Sa produce lucrările dispensației, astfel încât, precum prin moartea Lui moartea tuturor a fost nimicită și prin rănile Lui rănile noastre s-au vindecat, tot așa prin întristarea Lui durerile noastre să poată fi vindecate.” „fie îndepărtat. Așadar, El se îndoiește, ezită ca om și este tulburat ca om; nu puterea sau divinitatea Lui este tulburată, ci sufletul Lui este tulburat și este tulburat pentru că Și-a asumat slăbiciunea omenească și, de asemenea, pentru că Și-a asumat un suflet pătimaș. Căci Dumnezeu, în măsura în care era Dumnezeu, nu putea nici să fie tulburat, nici să moară.”
O altă mărturie a Sfântului Dionisie, Episcopul Atenei și Martir, din același codex, a fost citită și din cartea despre numele lui Dumnezeu; și textul acestei mărturii a fost, de asemenea, comparat. Aceasta spune astfel: „Binefacerea divină față de noi s-a descoperit prin aceasta, că Cuvântul supraesențial, asemenea nouă și din noi, a primit pe deplin și cu adevărat esența, a împlinit și a îndurat tot ceea ce este propriu acțiunii divine umane, special și preeminent. La aceasta Tatăl și Duhul Sfânt nu au participat în niciun sens, decât dacă cineva ar spune - printr-o dorință bună și filantropică”.
Ei au smuls din această mărturie următoarele: „și cu toată acțiunea Sa divină cea mai înaltă și inefabilă, pe care o săvârșește și a devenit asemenea nouă, dar nu S-a schimbat, întrucât El este Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu”.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Ioan Gură de Aur , din omilia sa despre cuvintele: „ Părinte, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ” (Matei 26, 39). (Începutul său: „o rană adâncă”). De asemenea, această mărturie a fost comparată cu o carte găsită în biblioteca venerabilului patriarhie al acestei cetăți domnitoare. Această mărturie sună astfel: „Atâtea lucruri bune au venit și s-au desprins de pe cruce - și spuneți-mi, Hristos nu a vrut să fie răstignit? Cine poate spune aceasta? Și dacă nu a vrut, atunci cine L-a silit? Cine L-a silit? De ce a trimis El profeți mai dinainte, care au prezis că va fi răstignit, dacă nu a intenționat să fie răstignit și nu a vrut să treacă prin aceasta? Și de ce a numit crucea pahar, dacă nu a vrut să fie răstignit? Căci aceasta exprimă dorința pe care o avea pentru un astfel de lucru. După cum paharul este plăcut celor ce însetează, așa și Lui este răstignirea; de aceea a zis: „ Cu poftă am dorit să mănânc aceste Paște cu voi” (Luca 22:15), nu spunând aceasta fără motiv, ci pentru că după cină crucea a stat

înaintea Lui. Așadar, Cel ce numește acest lucru slavă, îl mustră pe ucenicul care Îl contrazice, face moartea pentru oi semnul unui bun păstor, spune că El dorește acest lucru cu poftă și merge de bunăvoie la el, de ce cere ca acest lucru să nu se întâmple? Și dacă nu ar fi vrut acest lucru, atunci ar fi fost greu să se oprească „Pe cei care au venit la El? Dar acum vedeți, El Însuși se grăbește la aceasta. Când au venit ei la El, El a zis: „Pe cine căutați?" Ei I-au răspuns: „Pe Isus". El le-a zis: „Eu sunt". Și s-au întors și au căzut la pământ (Ioan 18:6). Astfel, El i-a orbit mai întâi și a arătat că ar fi putut scăpa, apoi S-a predat, ca să știți că nu S-a supus la aceasta din necesitate sau constrângere sau din cauza violenței celor care au venit asupra Lui, ci de bunăvoie, din propria Sa alegere și dorință și printr-o pregătire îndelungată pentru aceasta. Din acest motiv, profeții au fost trimiși mai dinainte, iar patriarhii au prezis, iar crucea a fost prefigurată prin cuvinte și fapte. Căci jertfa lui Isaac a însemnat și crucea: de aceea, Hristos a zis: Avraam, tatăl vostru, s-ar fi bucurat să vadă ziua Mea; și a văzut-o și s-a bucurat (Ioan 8:56). Deci, patriarhul s-a bucurat, văzând chipul crucii, și El se leapădă de cruce însăși? Și Moise l-a biruit pe Amalec pentru că a arătat chipul crucii; și nenumărate evenimente pot fi văzute în Vechiul Testament care a prefigurat crucea. De ce era așa, dacă Cel care urma să fie răstignit nu a vrut-o? Ceea ce urmează stârnește și mai multă nedumerire. Căci, după ce a zis: depărtează paharul acesta de la Mine , a adăugat: totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.(Matei 26:39). Aici, literalmente, găsim două dorințe opuse una celeilalte, adică Tatăl dorește să fie răstignit, dar El Însuși nu dorește acest lucru. Între timp, peste tot vedem că El dorește același lucru cu Tatăl, alege același lucru cu El. Astfel, atunci când spune: „ Dă-le lor, precum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi" (Ioan 17:21), El nu exprimă altceva decât că Tatăl și Fiul au o voință. Iar când spune: „ Cele pe care le spun, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările acestea" (Ioan 14:10), El exprimă același lucru. Și când zice: „ Nu vorbesc de la Mine Însumi" (Ioan 14:10) și: „Nu am venit de la Mine Însumi" (Ioan 7:28) și: „ Nu pot face nimic de la Mine Însumi" (Ioan 5:30), nu exprimă faptul că nu are putere să vorbească sau să facă, nu, ci vrea să arate cu precizie că voia Lui este de acord cu voia Tatălui atât în cuvânt, cât și în faptă și că în toate dispozițiile El este unul și același cu Tatăl și că (ele) au una și aceeași esență, așa cum am explicat deja de mai multe ori. Căci cuvintele: „ Nu vorbesc de la Mine Însumi " nu înseamnă lipsire de putere, ci acord.

Și următoarele expresii din aceeași conversație, omise din această mărturie de aceiași Macarie și Ștefan, sună astfel: „Cum spune El aici: totuși, nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu ? (Matei 26:39). Poate că ți-am cauzat mult necaz, dar îndrăznește; deși s-au spus multe, știu bine că râvna ta este puternică; și vorbirea mea se apropie în sfârșit de rezoluție. De ce se spune aceasta? Ascultă cu atenție. Învățătura despre întruparea lui Dumnezeu a fost foarte greu de acceptat. Această iubire excesivă pentru omenire a Lui și marea Lui bunăvoință au fost teribile și au necesitat multe pregătiri pentru a fi acceptate. Căci imaginați-vă cum a fost să auziți și să aflați că Dumnezeul care este inefabil, nestricăcios, neînțeles, nevăzut, nemăsurat, în mâna căruia sunt marginile pământului (Ps. 95:4), care privește spre pământ și îl face să tremure, care atinge munții și îi face să fumege (Ps. 103:32), a cărui mare bunăvoință nici măcar heruvimii nu o puteau vedea, ci le acopereau fețele cu aripi întinse (Isaia 6:2), Cel ce întrece orice minte și înțelegere, părăsind îngeri, arhangheli și toate puterile raționale superioare, a binevoit să se facă om, să ia trup creat din pământ și țărână, să intre în pântecele Fecioarei, să fie purtat în pântece timp de nouă luni, să se hrănească cu lapte și să experimenteze tot ce este omenesc. De aceea, întrucât ceea ce urma să se întâmple era atât de minunat încât, chiar și după ce s-a

întâmplat, mulți nu cred, El, mai întâi, trimite proroci care au anunțat același lucru. Astfel, patriarhul a prezis acest lucru când a zis: Din rădăcina copacului, fiule, te-ai ridicat; te-ai culcat și ai adormit ca un leu (Geneza 49:9). Isaia spune: Iată, fecioara va rămâne în pântecele ei și va naște un fiu și-I vei pune numele Emanuel (Isaia 7:14); și în alt loc: L-am vestit ca pe un copil, ca o rădăcină într-un pământ însetat (Isaia 53:2). El numește pântecele Fecioarei un pământ însetat; pentru că nu a primit sămânță omenească și nu a avut parte de împreunare, ci L-a născut fără căsătorie. Și iarăși: Un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat (Isaia 5:6); și iarăși: O toiag va ieși din rădăcina lui Iese și o floare va răsări din rădăcinile lui (Isaia 11:1). Și (Baruh) în Ieremia spune: Acesta este Dumnezeul nostru, altul nu-I va fi socotit. El a urzit orice cale a vicleşugului și a dat-o lui Iacov, robului Său, și lui Israel, iubitul Său: după aceea S-a arătat pe pământ și a locuit cu oamenii (Bar. 3:37-38). Iar David, arătând spre venirea Sa în trup, a zis: El va veni ca ploaia pe lână și ca picura pe pământ (Ps. 71:6); pentru că a intrat în liniște și cu blândețe în pântecele Fecioarei. Totuși, aceasta nu este de ajuns, ci chiar și după venirea Sa, pentru ca evenimentul să nu fie considerat o nălucire, El confirmă acest lucru nu doar prin arătare, ci peste o lungă perioadă de timp și trecând prin tot ce este omenesc. Căci El nu intră direct într-un om desăvârșit și complet, ci în pântecele Fecioarei, astfel încât a îndurat atât purtarea în pântece, cât și nașterea, și hrănirea cu lapte, și creșterea, și prin lungimea timpului și diferența tuturor veacurilor El a confirmat adevărul evenimentului. Și confirmarea nu se mărginește la aceasta, ci, îmbrăcându-Se în trup, El îi permite să sufere neajunsurile firii, și să flămânzească, și să înseteze, și să doarmă, și să obosească: în cele din urmă, și mergând la cruce, El îi permite să experimenteze ceea ce este firesc trupului. De aceea, picături de sudoare au curs din ea și un înger s-a arătat ca să o întărească, iar ea este tristă și întristată; căci înainte de a rosti aceste cuvinte, El a zis: Sufletul Meu este tulburat și: Sufletul Meu este întristat până la moarte (Matei 26:38). Dacă, însă, cu toate aceste întâmplări concrete, gura cea rea a diavolului, prin Marcion din Pont, Valentin, Maniheu Persanul și mulți alți eretici, a hotărât să denatureze învățătura despre dispensațiune și să răspândească vreun zvon satanic, ca și cum Hristos nu s-ar fi întrupat, nu s-ar fi îmbrăcat în trup, ci aceasta ar fi fost doar o vedenie, o născocire, o reprezentare și o înșelăciune, în ciuda faptului că suferințele, moartea, îngroparea, foamea Lui mărturisesc acest lucru: atunci, dacă nimic de genul acesta nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi semănat diavolul cu atât mai mult aceste gânduri criminale de impietate? De aceea, precum a flămând, precum a dormit, precum a obosit, precum a mâncat, precum a băut, așa cere să fie izbăvit de moarte, arătând umanitatea Sa și slăbiciunea firii Sale, care nu poate fi lipsită de această viață fără suferință. „Cu adevărat, dacă n-ar fi spus așa ceva, atunci ereticul ar fi putut spune: dacă era om, atunci trebuia să experimenteze ceea ce este firesc omului. Ce anume? Ca, apropiindu-se de răstignirea pe cruce, să se teamă și să se întristeze și nu fără întristare să fie lipsit de această viață; căci dragostea pentru această viață este sădită în fire. De aceea, El, voind să-și arate adevărata îmbrăcăminte în trup și să confirme adevărul acestei dispensații, își descoperă suferințele cu mare claritate” 99 .

Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Ceea ce s-a făcut este de ajuns pentru astăzi; iar restul acestui codex, care a fost citit, să se citească în altă zi.”

ACTUL NOUĂ

În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, de Dumnezeu rânduitul mare suveran, permanentul August și autocrat, în al douăzeci și șaptelea an al domniei sale și al treisprezecelea consulat al blândeții sale de Dumnezeu înțelepte, și al fraților săi de

Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius, în al douăzeci și al doilea an, în ziua a opta a lunii martie, a celei de-a noua indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin și din porunca preaînțeleptei sale domnii, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, au fost prezenți și au ascultat: Nicetas, cel mai ilustru fost consul, patrician și stăpân al funcțiilor imperiale; Teodor, cel mai ilustru fost consul, patrician, șef al alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, cel mai faimos fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai faimos fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai faimos fost consul; Toma, cel mai faimos fost consul; Pavel, cel mai faimos fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai faimos fost consul; Leonțiu, cel mai faimos fost consul și domesticus al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; piosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți ai celor 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum atestă chiar semnăturile episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin; piosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Vasile, episcop de Gortina din Creta; Teodor, episcop de Efes; Sisinnius, episcop de Heraclia din Tracia; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Marinus, Episcop de Sardes; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Ioan, Episcop de Side; Teodor, Episcop de Melitina; Sisinnius, Episcop de Hierapolis în Frigia; Macrobius, Episcop de Seleucia în Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia în Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Methymna; Teognius, Episcop de Kyia; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Hypep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis în oraș; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia în Pont; Longinus, Episcop de Tyos; Dometius, Episcop de Prusias; Solomon, Episcop de Clanea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Myndus; Ioan, Episcop de Erisia; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preasfințitul prezbiter și stareț al venerabilei mănăstiri siciliene numită Baia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Romă antică, numită casa Arsicană; Anastasie, prezbiter și călugăr al oratoriului venerabilei Patriarhii de Constantinopol.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine în acea sală de judecată din Trullo și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, Constantin, preaiubitul de Dumnezeu arhidiacon al acestei sfinte, preasotonice și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și cel mai de frunte dintre preaiubiții de Dumnezeu notari ai preasfințitului Arhiepiscop Gheorghe al Constantinopolului, a spus: „Dumnezeiască înțeleaptă maiestate și sfântul conciliu ecumenic își amintesc că

ieri diverse mărturii din codicele prezentate de Macarie și Ștefan au fost comparate cu cărțile venerabilei patriarhii și s-a spus, de asemenea, că la o altă (sesiune) restul acestui codice ar trebui citit. Între timp, afară stau Petru, Episcopul Nicomediei, Solomon, Episcopul Clanaea, Antonie, Episcopul Hypei, Teodor, Episcopul Melitinei, Gheorghe, diacon și hirtofilax, Anastasie, diacon și notar, ecdic al navelor, Ștefan, diacon și cancelarie, Dionisie, diacon și cancelarie, Gheorghe, „călugărul Macreei, Anastasie, prezbiter și călugăr, și Ștefan, călugăr, ucenicul lui Macarie; nu este binevoitor puterii voastre dumnezeiești și sfântului sobor că vin ei? Vă supunem aceasta spre buna voastră rânduială."
Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să intre oamenii pomeniți mai sus." Și au intrat.
Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să se citească ce s-a făcut deja." Și s-a citit.
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Să se aducă codul mărturiilor prezentate de Macarie și Ștefan, pentru ca restul să poată fi citit și comparat cu cărțile venerabilului patriarhie."
Și a fost adusă. Diogene, cel mai ilustru consilier privat și secretar al împăratului, a luat-o și a început să citească. Conținea următoarele: de la Sfântul Atanasie, din discursul despre Treime și întrupare: „și dacă (Iisus Hristos) zice: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit (Matei 27:46), El spune aceasta în numele nostru" 100 ; și puțin mai departe: „și când zice: Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta (Matei 26:39): totuși nu voia Mea, ci a Ta (Luca 22:42); căci duhul este binevoitor, dar trupul este neputincios (Matei 20:41), arată prin aceasta două voințe: cea umană, proprie trupului, și cea divină, proprie lui Dumnezeu; iar cea umană, prin slăbiciunea trupului, se leapădă de suferință, dar voia Lui divină este gata pentru ea. Iar când Petru, auzind despre suferință, s-a înfricoșat și a zis: Tu ești milostiv, Doamne , Domnul, mustrându-l, zice: vino după Mine, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, pentru că nu gândești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Matei 16:23); așa se înțelege și aici" 101 . Expresiile omise din această mărturie de Macarie și Ștefan sună astfel: „ făcându-se asemenea oamenilor , el renunță la suferință ca om; dar ca Dumnezeu, neparticipând la suferință conform esenței divine, a acceptat de bunăvoie suferința și moartea" 102 .
Vasile, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Gortynului, a spus: „Iată, preacuvioase suverane, până acum nu au dovedit că (în Iisus Hristos) există o singură dorință, așa cum au presupus, ci dimpotrivă, prin ultima mărturie a Sfântului Atanasie, pe care au citit-o, au arătat clar că există două dorințe."
Monahul Ștefan, ucenic al lui Macarie, a spus: „Sfântul Grigorie Teologul în al doilea său cuvânt despre Fiul arată clar că există o singură voință în Domnul nostru Iisus Hristos. El spune: «Voia Lui, complet îndumnezeită, nu este potrivnică lui Dumnezeu»."
Vasile, episcopul Gortynei, a spus: „Care dorință numiți voi divinizată: divină sau umană? Dacă o numiți divină, atunci divinul nu are nevoie de divinizare; dar dacă este umană, atunci este evident că, chiar și cu această mărturie, arătați cu reticență două dorințe."
Dometius, cel mai iubit episcop al Prusiadei, a spus: „Cer puterii încoronate de Dumnezeu a suveranului și sfântului conciliu ca Gheorghe, cel mai pios călugăr, coleg de elev al lui Ștefan, să vină și să fie întrebat: Ștefan învață bine?"
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Să spună preacuviosul Gheorghe: oare colegul său de elevi, monahul Ștefan, învață corect?"

Prea venerabilul călugăr Gheorghe a spus: „Într-adevăr, domnule, el raționează împotriva învățăturii sfinților părinți; este un adversar al părinților."
O altă mărturie a Sfântului Chiril a fost citită și ea din același codex, din al doisprezecelea cuvânt al comentariului la Evanghelia după Matei. Aceasta a fost comparată și cu cartea harateană din biblioteca venerabilului patriarhie de aici, care conține textul acestei mărturii în următoarea formă: „și astfel expresia: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39) semnifică foarte bine transformarea și convertirea firii umane de la timiditatea slabă de inimă la îndrăzneala duhovnicească".
Expresiile care precedă această mărturie, pe care Macarie și Ștefan au omis-o cu răutate, sună astfel: „Și astfel El respinge acest pahar, ca și cum i-ar acuza deja pe cei care L-au răstignit de impietate. Deși există în El frica de a suferi conform umanității, aceasta este îndată distrusă de puterea și tăria Cuvântului care locuiește în El. Căci vedeți cum prin această respingere se descoperă în El ceea ce este propriu omului și divinul neschimbător strălucește îndată; căci a zis Tatălui ceresc: dar nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 20:39). Și vorbește aceasta într-un mod propriu omului; căci, întrucât este Dumnezeu, nu este în afara voinței Tatălui, ci mai degrabă El Însuși este voia lui Dumnezeu Tatăl, pentru că în înțelepciune este și voia Tatălui, iar înțelepciunea este Fiul. Și că Unul-Născut este numit și prin voia Tatălui, arată cântărețul divin, zicând: Doamne, prin voia Ta dă putere bunătății mele (Ps. 29:8), pentru că în Hristos fiecare dar al binecuvântărilor cerești este de la Dumnezeu Tatăl. Totuși, când Treimea este una și de o singură ființă și în ea se înțelege o singură dumnezeire, atunci cum ar putea Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt să nu aibă una și aceeași voință? De aceea, foarte potrivit cu starea de umilință și caracteristică omului, El tremură în liniște la moarte, care este potrivnică firii și a intrat în ea prin blestem, dar ca Dumnezeu, El îndată o disprețuiește și zice: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39). Vedeți cum în Hristos firea omenească se preface în sfârșit în cea mai înaltă îndrăzneală; pentru că a învățat să nu se teamă de moartea cea mai amară, dacă a primit-o cu deosebit folos pentru Dumnezeu. Căci este cu adevărat o mare răsplată că primim pentru Dumnezeu ceea ce este atât de potrivnic și vrăjmaș firii noastre, atunci când firea noastră în primul Hristos învață să fie curajoasă și să reziste unor atacuri atât de grele și crude.
Sfântul Sinod a spus: „Nu ați dovedit, prin intermediul codexului prezentat de dumneavoastră, că în economia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, există o singură voință, așa cum ați afirmat dumneavoastră, Ștefan, și învățătorul dumneavoastră Macarie; dar pe lângă aceasta, în mărturiile conținute în acest codex găsim că vrednicul de laudă Atanasie vorbește clar și tare despre două voințe, deși aceste mărturii le-ați citat în cea mai mare parte fragmentar și obscur și le-ați explicat pervers. Prin urmare, întrucât s-a arătat clar că v-ați preocupat de pervertirea dogmelor divine și ați denaturat învățătura sfinților și venerabililor părinți, ci mai degrabă ați acceptat opinia ereticilor și ați urmat ceea ce au învățat ei spre distrugerea poporului ortodox: atunci hotărâm să fiți lipsiți de orice demnitate ierarhică și slujire; «În ceea ce privește episcopii și clerul menționat mai sus, care s-au pocăit deja și stau în prezent la mijloc și împreună cu noi ținând de mărturisirea ortodoxă, decretăm ca aceștia să stea la locurile lor și ca declarațiile de credință promise de ei, confirmate prin jurământ, să fie prezentate la următoarea (sesiune)»."
Sfântul Sinod a exclamat: „Trăiască Împăratul! Trăiască Împăratul Ortodox! Afară cu ereticul! Ani răi pentru noul Eutihie! Ani răi pentru noul Apollinaris! Afară cu ereticul!"
Și ucenicul lui Macarie, Ștefan, a fost alungat și izgonit. Iar Petru, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Nicomidiei, Teodor, preaiubitul de Dumnezeu episcop al

Melitinei, Solomon, episcop al Claneiei, Antonie, episcop al Ipepului, Gheorghe, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofilax, Anastasie, diacon și notar, Ștefan, diacon și cancelarie, Dionisie, diacon și cancelarie, Anastasie, preot și monah și Gheorghe, monah al Macriei, au spus: „Suntem gata să prezentăm la următoarea adunare o expunere a credinței noastre ortodoxe, întărită prin jurământ”.
Sfântul Sinod a spus: „Să se facă ceea ce li se cere. Și întrucât s-a făcut deja destul pentru astăzi, atunci a doua zi să se aducă codexul, deja prezentat de Scaunul Apostolic al Romei antice, spre citire și comparare cu cărțile venerabilului patriarhie de aici. Căci nu dorim să supunem celelalte două coduri, prezentate atunci de Macarie și Ștefan și citite, spre comparare, întrucât mărturiile conținute în ele nu au nicio legătură cu subiectul dogmatic actual.”
ACTUL ZECEM
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, a marelui suveran hirotonit de Dumnezeu, constantului August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu în al 13-lea, precum și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți, Heraclius și Tiberius, în al 22-lea an, în ziua de 18 a lunii martie, a celei de-a 9-a indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos mare Împărat Constantin, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, și din ordinul preaînțeleptei sale domnii, au fost prezenți și au fost ascultați următorii: Nicetas, preailustrul fost consul, patrician și maestru al funcțiilor imperiale; Teodor, preailustrul fost consul, patrician, comandantul alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustrul fost consul, patrician; Pavel, cel mai ilustru fost consul, patrician; Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leonțiu, cel mai ilustru fost consul și domestikos al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; piosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți a 125 de preasfinții episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum o atestă semnăturile personale ale episcopilor în scrisoarea lor către preasfințitul împărat Constantin: piosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, episcop de Tesalonic; Vasile, episcop de Gortina din Creta; Filalit, episcop de Cezareea Capadociei; Teodor, Episcop de Efes; Sisinnius, Episcop de Heraclia din Tracia; Platon, Episcop de Ancyra din Galatia; Gheorghe, Episcop de Cizic; Marinus, Episcop de Sardes; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Ioan, Episcop de Side; Teodor, Episcop de Melitina; Iustin, Episcop de Tyana; Alipius, Episcop de Gangra; Ciprian, Episcop de Claudiopolis; Polieuct, Episcop de Mira din Licia; Teodor, Episcop de Stavropolis din Caria; Isidor, Episcop de Rodos; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia;

Macrobius, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Grigore, Episcop de Mitilene; Serghie, Episcop de Silimbrus; Andrei, Episcop de Metimna; Teognius, Episcop de Kiyia; Epifanie, Episcop de Euchaita; Gheorghe, Episcop de Camulia; Antonie, Episcop de Ilep; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Teodor, Episcop de Praenetus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justiniapolis în Gordia; Teodor, Episcop de Verissa; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Dometius, Episcop al Prusiei; Solomon, Episcop de Clanaea; George, Episcop de Cos; Demetrius, Episcop de Tina; George, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, preot și stareț al venerabilei mănăstiri siciliene numită Baia; George, preot și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsicană, situată în aceeași Roma antică; Anastasius, preot și călugăr al oratoriului venerabilei Patriarhii de Constantinopol.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli, precum și cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi, s-au așezat în ordine în acea sală de judecată a lui Trullo și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată la mijloc, Constantin, preaiubitul de Dumnezeu arhidiacon al acestei sfinte, preasobornice și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și cel mai de frunte dintre preaiubiții de Dumnezeu notari ai preasfințitului arhiepiscop al Constantinopolului, a spus: „Evlavia voastră și conciliul ecumenic își amintesc că în ședința precedentă a avut loc citirea mărturiilor rămase conținute în codexul prezentat de Macarie și Ștefan, că acestea au fost comparate cu cărțile sfinților părinți, care se află în venerabila patriarhie a acestei cetăți domnitoare și le cunoașteți puterea și că sfântul vostru conciliu a decretat ca în următoarea ședință să aibă loc citirea și compararea cu cărțile venerabilei patriarhii de aici a mărturiilor deja prezentate de partea tronului apostolic al Romei antice și că, în plus, Petru, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Nicomediei, și Teodor, preaiubitul de Dumnezeu episcop al…” Melitina și Solomon, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Claneiei, și Antonie, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Hypepului, precum și Gheorghe, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofilax, și Dionisie, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cancelar, și Anastasie, preacuviosul diacon și notar, ecdic de corabii, și Anastasie, preot și monah, și Gheorghe monahul, au făgăduit să prezinte sfântului și ecumenicului vostru sinod o expunere a credinței lor ortodoxe, întărită prin jurământ: pe care o prezentăm spre buna voastră rânduială.
Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să se citească ce s-a făcut deja.” Și s-a citit.
Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul sinod au spus: „Auzind mărturiile prezentate de Macarie și Ștefan, am recunoscut omisiunile pe care le-au făcut în aceste mărturii, întunecând și contopind întreaga dispensație a întrupării Domnului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Ne amintim, de asemenea, cum Petru, preacuviosul Episcop al Nicodimului, și Solomon, preacuviosul Episcop al Claneiei, și Antonie, preacuviosul Episcop al Hypepei, și Teodor, preacuviosul Episcop al Melitinei, și, de asemenea, Gheorghe, preacuviosul diacon și cartofilax, și Ștefan, preacuviosul diacon și cancelarie, și Dionisie, diacon și cancelarie, și Anastasie, preacuviosul diacon și notar, ecdic de corăbii, și Anastasie și Gheorghe, preacuvioșii monahi, au promis la o altă (sesiune) să prezinte acestui sfânt și ecumenic sinod expuneri ale credinței lor ortodoxe, confirmate prin jurământ. Dar, pentru aceasta, este necesar mai întâi să aducem la centru codicele sigilat al mărturiilor patristice, adus alături.” al tronului apostolic al Romei antice, pentru citirea și compararea lui cu

cărțile venerabilei patriarhii a acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare.” Și acest codex a fost adus pecetluit.
Și când a fost deschisă, Petru, preaiubitorul de Dumnezeu diacon și notar al preasfințitului arhiepiscop al Constantinopolului, a luat cartea originală, acoperită pe alocuri cu aur, adusă din tezaurul preasfintei mari biserici de aici, iar Solomon, preaiubitorul de Dumnezeu diacon și notar al aceluiași preasfințit arhiepiscop al Constantinopolului, a început să citească mai sus menționatul cod de mărturii, al cărui titlu este următorul: „mărturii ale sfinților și venerabililor părinți, care arată că sunt două voințe și două fapte în Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos”.
Sfântul Leon, Papă al Romei, din a doua sa scrisoare către Împăratul Leon, care începe cu cuvintele: „Îmi amintesc de promisiunea mea”.
„Deci, dacă Hristos a primit ceva la timp, a primit-o după umanitatea Sa, la care s-a adăugat ceea ce nu avea. Căci, după puterea Sa divină, Fiul, fără nicio distincție, are tot ce are Tatăl, și ceea ce a primit de la Tatăl în chip de rob, El Însuși a dăruit, fiind în chip de Dumnezeu. Așadar, în chip de Dumnezeu, El și Tatăl sunt una (Ioan 10:29), și în chip de rob n-a venit să facă voia Lui , ci voia Celui ce L-a trimis (Ioan 6:39): în chip de Dumnezeu. După cum Tatăl are viață în Sine, așa i-a dat și Fiului să aibă viață în Sine (Ioan 26), dar în chip de rob: sufletul Meu este întristat până la moarte (Matei 26:38).”
Această mărturie a fost comparată cu cartea de depozitare a vasului menționată mai sus și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, mărturia Sfântului Ambrozie, episcopul Milanoului, a fost citită din același codex, din a doua sa carte (λο'γου) către împăratul Grațian, începând cu cuvintele: „dar poate, cred că din cartea precedentă”: „așa că El primește dorința mea, primește și întristarea mea. Eu spun cu îndrăzneală: întristare, pentru că predic crucea. A fost dorința mea, pe care El a numit-o a Lui, pentru că El a primit întristarea mea ca om și ca om a vorbit, și de aceea a zis: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39). Întristarea pe care a primit-o pentru patimile mele este a mea, pentru că nimeni nu se bucură când se pregătește să moară. El are milă de mine, Se întristează cu mine și Se întristează cu mine. Astfel, pentru mine și în mine a suferit El care niciodată nu a avut motiv să sufere pentru sine. Așadar, Doamne, Tu nu suferi rănile Tale, ci ale mele, nu moartea Ta, ci slăbiciunea noastră. Profetul a spus că Te întristezi pentru noi și Te-am socotit, Doamne, ca fiind în chinuri , deoarece Tu ești”. „Nu te-ai întristat pentru Tine Însuți, ci pentru Mine” (Isaia 53:4). Și ce este de mirare dacă Cel ce a vărsat lacrimi pentru unul a suferit pentru toți? Ce este de mirare dacă Cel ce a plâns, intenționând să-l învie pe Lazăr, se întristează înainte de moartea Sa? Dar chiar și acolo a fost mișcat până la lacrimi de dragostea surorii Sale, prin a cărei participare a fost atinsă simțirea omenească, iar aici firea Sa cea mai profundă produce lucrările dispensației, astfel încât, așa cum prin moartea Sa a fost nimicită moartea tuturor, și prin rănile Sale rănile noastre au fost vindecate, tot așa prin întristarea Sa necazurile noastre să fie înlăturate. Așadar, El ezită ca om și este tulburat ca om: nu puterea sau dumnezeirea Lui este cea care este tulburată, ci sufletul Lui este tulburat și este tulburat pentru că Și-a asumat slăbiciunea omenească și, de asemenea, pentru că Și-a asumat un suflet pătimaș. Căci Dumnezeu, în măsura în care era Dumnezeu, nu putea nici să se tulbure, nici să moară. De aceea El spune: Dumnezeule, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit? (Matei 27:46). Deci spune aceasta ca un om care poartă necazurile noastre, pentru că noi, fiind în pericol, credem că suntem părăsiți de Dumnezeu. Ca om, El este tulburat, ca un om plânge, ca un om este răstignit. De aceea, Apostolul a spus că (evreii) au răstignit trupul lui Hristos (1

Corinteni 1:23). Și în alt loc, Apostolul Petru spune: Hristos, care a suferit în trup (1 Petru 4:1). „Deci, trupul a suferit, pentru că dumnezeirea este nepedepsită, dar trupul este supus suferinței după legea firii omenești.” Această mărturie a fost comparată și cu cea mai veche carte de haratai, care se află în biblioteca venerabilului patriarhie al acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia aceluiași Sfânt Ambrozie din a șasea carte a comentariului său la Evanghelia după Luca. Aceasta sună astfel: „Când a zis: nu voia Mea, ci a Ta să se facă (Matei 26:39), atunci El a atribuit omului voia Sa , iar voia Tatălui Dumnezeirii. Pentru că voia omenească este trecătoare, iar cea divină este veșnică.” Această mărturie a fost comparată cu cartea harateană, scrisă cu litere latinești, adusă de tronul apostolic al Romei antice și a fost tradusă de Constantin, cel mai iubit preot și ecdic al acestei sfinte mari biserici și un gramatician latin, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Ioan, Episcopul Constantinopolului, din a doua sa cuvântare către cei care au părăsit adunarea, începând cu cuvintele: „Iarăși cursele de cai”: „Aduceți-vă aminte iarăși de aceste cuvinte (ale mele), căci celor ce iubesc să se roage le va fi de folos să le amintească. El (Iisus Hristos) l-a indicat dinainte pe trădător și a prezis fuga tuturor (apostolilor) și propria lui moarte. Căci zice: Voi lovi Păstorul (Matei 26:31). El a prezis că (apostolul Petru) se va lepăda de El, și când și de câte ori, totul (a prezis) cu exactitate. Și după toate acestea, dând suficiente dovezi că știe dinainte ce are să se întâmple, Se duce și Se roagă. Și ei (ereticii) spun că această rugăciune este (lucrarea) dumnezeirii, dar noi spunem că este (lucrarea) dispensației. Judecă deci, și înaintea slavei Unul-Născut, nu exprima o opinie parțială despre nimeni. Căci, deși sunt judecat de prieteni (oameni de același rang cu mine), cer și mă rog ca judecata să fie judecată”. nestricăcios, astfel încât să nu arate nici afecțiune pentru mine, nici ostilitate față de ei. Căci din aceasta este prea clar că rugăciunea nu este lucrarea unei zeități; închinarea trebuie adusă lui Dumnezeu, deoarece este lucrarea lui Dumnezeu să primească rugăciunea și nu să o ofere. Dar, întrucât ei (ereticii) nu au rușine, voi încerca să vă arăt chiar din cuvintele rugăciunii că toate acestea sunt lucrarea dispensației și a slăbiciunii trupești. Căci atunci când Hristos spune ceva degradant, atunci în acest caz El spune (în Sine) ceva degradant și slab, astfel încât însuși excesul de depreciere în ceea ce se spune poate convinge chiar și pe cel căruia îi place să contrazică că aceste cuvinte sunt prea în dezacord cu această ființă nespusă și inefabilă. Așadar, să trecem la chiar cuvintele rugăciunii. Părinte, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta . Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Matei 26:39). Și puțin mai departe: „Întrebați pe eretic dacă Dumnezeu se teme și se îndoiește, dacă se înfricoșează și se întristează? Și dacă el spune: da! atunci părăsește-l cu totul și privește-l la fel de smerit ca pe diavol, chiar mai jos decât acesta (acesta din urmă), pentru că nici măcar diavolul nu îndrăznește să spună asta. Dacă (ereticul) spune că nimic din toate acestea nu este vrednic de Dumnezeu, atunci spune: aceasta înseamnă că Dumnezeu nu Se roagă, deoarece fără aceasta restul ar fi nelalocul lui, dacă acestea ar fi cuvintele lui Dumnezeu. Căci aceste cuvinte arată nu numai tristețe, ci și două dorințe, una potrivnică celeilalte, una a Fiului și cealaltă a Tatălui. Căci zicerea: nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu , este zicerea Celui care arată aceasta (și anume). Dar ei nu au fost niciodată de acord cu aceasta, iar când spunem că expresia: Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:29)) spus despre putere, ei spun că a fost spus despre voință, afirmând că Tatăl și Fiul au o singură voință. Dacă deci Tatăl și Fiul au o singură voință, cum poate El să spună aici: totuși nu precum voiesc Eu, ci precum

voiești Tu ? Căci dacă aceasta a fost spusă după dumnezeire, atunci aici există o contradicție și de aici vine mult nepotrivit; dar dacă a fost spusă după trup, atunci ceea ce s-a spus are sens și de aici nu vine nimic reprobabil. Căci refuzul de a muri în trup nu conține nimic vrednic de mustrare, deoarece este propriu firii și El a descoperit tot ce este propriu firii, excluzând păcatul, și în mare abundență, pentru a astupa gurile ereticilor. Când spune, deci: Dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine (Matei 26:39), și totuși nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39), El nu arată prin aceasta altceva decât că El este cu adevărat îmbrăcat în trup, care se teme de moarte. Căci este firesc să ne temem de moarte și să ne pocăim, să ne îndoim și să ne întristăm. Uneori o lasă (trupul Său) nelocuită și lipsită de propria putere, pentru ca, după ce i-a arătat slăbiciunea, să vă asigure și de existența (reală) a naturii (ei); alteori o ascunde (trupul), pentru ca să aflați că El nu a fost pur și simplu un om. Căci, așa cum s-ar putea crede dacă El ar dezvălui proprietățile umane în toate, tot așa (dimpotrivă), dacă Ar realiza în mod constant divinul, învățătura despre economie ar deveni incredibilă. De aceea El diversifică și amestecă cuvintele și faptele (adică divine și umane), pentru a nu da naștere la boală și nebunie nici lui Pavel din Samosata, nici lui Marcion și maniheenilor. De aceea El prezice ce va fi ca Dumnezeu și din nou se îndoiește ca om." Această mărturie a fost comparată și cu o carte găsită în biblioteca venerabilului patriarhat al acestei cetăți protejate și domnitoare de Dumnezeu și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Ioan, Arhiepiscopul Constantinopolului, din comentariul său la textul Evangheliei după Matei, unde spune: și a venit la ucenici și i-a găsit dormind (Matei 26, 40). Se citește astfel: „Așa cum cei care vindecă trupul îndură de bunăvoie durerea în timpul acestor vindecări, nu ca fiind de dorit, ci ca fiind necesară datorită sănătății care vine din ea, tot așa Mântuitorul, deși moartea în sine este de așa natură încât a fost necesar să o evite și, deși deja renunțase la ea, totuși a îndurat-o cu mărinimie pentru a le face oamenilor bine în multe feluri prin această dispensație. Căci El nu numai că ne-a pregătit să fim liberi de orice păcat, aducând (pentru noi) răscumpărarea, dar ne-a și asigurat pe deplin de adevărul învierii generale, arătându-Și trupul ca pârgă a învierii din morți. Și se poate, de asemenea, că dacă nu și-ar fi exprimat refuzul de a accepta moartea, ar fi crezut că a acceptat-o de bunăvoie, dar din îndrăzneală și nebunie. Dar acum, exprimându-Și în rugăciune refuzul de a o accepta, El (prin aceasta) a arătat excesul relelor care L-au abătut. Și astfel, zicând: să treacă paharul acesta de la tine ", a adăugat: totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu (Matei 36:39). Prin aceasta arată că are voia Sa" „voința proprie și că El preferă întotdeauna voința Tatălui față de a Sa și în orice pune voința Tatălui mai presus de a Sa, este de acord cu El și arată că El este de acord cu voința Lui." Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană, găsită tot în biblioteca venerabilului patriarhie de aici, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Atanasie, Arhiepiscopul Alexandriei, din discursul despre Treime și Întrupare, începând cu cuvintele: „Cei care (au intenționat) să înțeleagă cu răutate dumnezeiești Scripturi". Se citește astfel: „Și când zice: Tată, dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine (Matei 26:39): totuși nu voia Mea, ci a Ta (Luca 22:42), căci duhul este binevoitor, dar trupul este neputincios (Matei 26:41), El arată prin aceasta două voințe: cea umană, proprie trupului, și cea divină (proprie lui Dumnezeu); iar cea umană, din cauza slăbiciunii trupului, se leapădă de suferință, dar voia Lui divină este gata pentru ea. Și precum Petru, auzind de suferință, s-a înfricoșat și a zis: Tu ești milostiv, Doamne , dar Domnul, mustrându-l, zice: Urmează-Mie, Satano, tu ești o

piatră de poticnire pentru Mine, pentru că nu gândești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Matei 16:13), așa se înțelege aici. Făcându-Se asemenea oamenilor , se leapădă de suferință ca om; dar ca Dumnezeu, neparticipând la suferință după ființa divină, a acceptat cu ușurință suferința și moartea. De aceea nu a fost „este posibil ca El să fie ținut prin moarte” 103. De asemenea, această mărturie a fost comparată cu o carte aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia Sfântului Grigorie, episcopul Nyssei, dintr-o carte de respingeri scrisă împotriva ereticului Apolinarie, începând astfel: „Un bun început (pentru discursul nostru) ar putea fi”... Se citește astfel: „dar ei sunt tulburați, spune el, de necazul celor necredincioși. Pe noi ne huleste, numindu-ne tulburați și necredincioși, cei care ascultăm fără îndoială glasul Evangheliei, care proclamă: Părinte, dacă este cu putință, depărteze paharul acesta de la Mine ; totuși, nu voia Mea, ci a Ta să se facă (Matei 26:39 ; Luca 22:42). La aceste cuvinte adaugă propriile sale cuvinte de acest fel: „și nu-și amintesc, spune el, că aici este vorba despre voia personală nu a unui om de pe pământ, cum cred ei, ci a lui Dumnezeu, care s-a pogorât din cer”. Cine s-ar fi gândit să spună așa ceva? Nu vorbesc despre niciunul dintre ei, ereticii dovediți, ci cred că nici măcar tatăl impietății și al minciunilor însuși nu va inventa nimic mai mult. mai cumplit pentru blasfemie decât ceea ce s-a spus. Înțelege acest autor ce spune? Dumnezeu, care a coborât din cer, respinge propria Sa voință divină și nu vrea să meargă la lucrarea pe care o dorește? Deci voințele Tatălui și ale Fiului sunt împărțite? Cum va fi atunci comună voința amândurora? Cum, cu diferența voințelor, se va descoperi identitatea firii Lor? Căci este absolut necesar ca voința să fie în conformitate cu firea, așa cum spune Domnul undeva: Pomul bun nu poate rodi rău, nici pomul rău nu poate rodi bun (Matei 7:18). Dar rodul firii este voința, așa că voința firii bune este bună, iar cea a firii rele este rea. Prin urmare, dacă rodul voinței este diferit la Tatăl și la Fiul, atunci trebuie neapărat să se admită că firea amândurora este diferită. De ce se ridică împotriva lui Arie? De ce nu se alătură lui Eunomie, care, despărțind firea Tatălui și a Fiului, desparte voința odată cu firea și, prin aceasta, dovedește în primul rând diferența în esența lor, despărțind în același timp timpul de la (Fiul, ca) inferior înaintea superiorului, însăși conceptul de divinitate. Vom repeta ceea ce a spus: „nu-și amintesc”, spune el, „că aici vorbim despre voința personală, nu a unui om de pe pământ, cum cred ei, ci a lui Dumnezeu, care a coborât din cer”. Despre ce voință vorbește autorul? Despre ceea ce Domnul nu vrea să se împlinească, zicând Tatălui: nu voia Mea, ci a Ta (Luca 22:42).). Înțelege Apollinaris contradicția în care cade discursul său? Suferința se apropie și, în timp ce trădătorul nu s-a apropiat încă odată cu mulțimea (de oameni), această rugăciune are loc. Cine se roagă: omul sau Dumnezeu? Dacă crede că cel care se roagă este Dumnezeu: atunci vede în El o slăbiciune egală cu cea a omului. Și ce fel de Dumnezeu este el, când nu are nimic bun în sine, ci are nevoie de ajutor mai înalt? Mai departe, cum își condamnă Dumnezeirea propria voință? Ceea ce a vrut El a fost bine sau rău? Dacă este bine, atunci de ce nu este (ceea ce a vrut El) adus la sfârșit? Și dacă este rău, atunci ce comuniune are Dumnezeirea cu răul? Dar, așa cum am spus, (autorul) nu înțelege că discursul său cade într-o contradicție. Căci dacă zicerea: „Facă-se nu voia mea, ci a ta ” aparține Dumnezeului unic-născut, atunci acest discurs, printr-o anumită contradicție, se învârte în sine și nu are fermitate. Căci cel care nu dorește împlinirea voinței sale dorește cu siguranță același lucru, ca ceea ce dorește să nu se împlinească. La ce scop va duce o astfel de rugăciune: „Vreau să nu se împlinească ceea ce doresc”? Evident, rugăciunea se va transforma într-o contradicție cu ceea ce este dorit,

iar ascultătorul unei astfel de rugăciuni va trebui să întâmpine o dificultate în raport cu ambele (sensul rugăciunii). Oricare ar fi El, rezultatul rugăciunii va fi întotdeauna în contradicție cu dorința celui care se roagă. Să împlinească voința celui care se roagă? Dar El se roagă ca ceea ce dorește să nu fie. Nu să împlinească ceea ce dorește? Dar cel care se roagă dorește ca ceea ce nu dorește să fie pentru El; astfel încât, oricum ar accepta cineva rugăciunea, aceasta nu va avea un sens definit, contrazicându-se și distrugându-se singură. Pentru astfel de dificultăți prezentate de vorbire poate exista o singură soluție - o adevărată mărturisire a tainei, și anume, că frica de suferință este un atribut al slăbiciunii omenești, așa cum spune Domnul: duhul este binevoitor, dar trupul este slab (Matei 26:41), iar îndurarea suferinței, după dispensație, este lucrarea voinței și puterii lui Dumnezeu. Întrucât, așadar, voința omenească este una și voința divină este alta, atunci Cel ce a luat patimile noastre pentru Sine vorbește una ca om - ceea ce este propriu slăbiciunii firii; și apoi adaugă o altă zicere, ca și cum ar fi vrut, pentru mântuirea oamenilor, să aducă la împlinire o dorință înaltă și vrednică a lui Dumnezeu, superioară dorințelor omenești. Spunând: nu voia mea, El a desemnat prin acest cuvânt dorința omenească; și adăugând: a ta , El a arătat spre comuniunea cu Tatăl a dumnezeirii Sale, în care, potrivit comuniunii firii, nu este nicio diferență de voință; căci, vorbind despre voia Tatălui, El Însuși a indicat și voia Fiului. Și această voință constă în aceea că El voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:4).), care se putea împlini doar prin călcarea în picioare a morții, care era un obstacol în calea vieții. Iar expresiile umile care exprimă frica și starea (de frică) umană, Domnul și le însușește pentru a arăta că El avea cu adevărat natura noastră, prin împărtășirea slăbiciunilor (noastre), confirmând realitatea naturii Sale umane” 104 Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Grigorie din capitolul al patrulea al contemplației despre (structura) omului, care sună astfel: „căci sufletul arată în sine în mod direct regalitate și sublimitate și mare depărtare de josnicia grosolană prin chiar faptul că, fără să se supună, dispune liber, autocratic de dorințele sale” 105 .

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia aceluiași Sfânt Grigorie din capitolul treizeci și cinci al lucrării îndreptate împotriva lui Eunomie, începând cu cuvintele: „Nu a fost așa cum credea el”. Se citește astfel: „Este absolut necesar să fim de acord și să mărturisim că și firea (umană) are propria sa voință liberă, iar dacă (în ea), prin fire, a fost ceva diferit (de firea divină), atunci și dorințele (amândurora) trebuie să fie diferite. Și când unul sau altul are suficientă putere, atunci niciunul nu se va opri să-și împlinească dorința.” Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană, care se află în biblioteca venerabilului patriarhie de aici, și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Ioan, Arhiepiscopul Constantinopolului, din omilia sa despre cuvintele: Părinte, dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine (Matei 26:39), începând cu cuvintele: „o rană adâncă”.... Se citește astfel: „Totuși, aceasta nu este de ajuns, ci chiar și după venirea Lui, ca evenimentul să nu fie considerat o nălucire, El întărește acest lucru nu doar prin arătarea Sa, ci peste o lungă perioadă de timp și trecând prin tot ce este omenesc. Căci El nu intră direct într-un om desăvârșit (și deplin), ci în pântecele Fecioarei, astfel încât a îndurat atât purtarea în pântece, cât și nașterea, și hrănirea cu lapte, și creșterea, și prin lungimea timpului și diferența tuturor veacurilor El a întărit adevărul evenimentului. Și aceasta nu oprește mărturia, ci, îmbrăcându-Se în trup, El îi permite

să sufere neajunsurile firii, și să flămânzească și să seteze, și să doarmă și să fie obosit; în cele din urmă, și mergând la cruce, El îi permite să experimenteze ceea ce este firesc pentru ființa umană". carne. De aceea, picături de sudoare au curs din ea și un înger s-a arătat ca să o întărească, iar ea s-a întristat și s-a jelit; căci înainte de a spune aceste cuvinte, El a zis: „ Sufletul Meu este tulburat" și „ Sufletul Meu este întristat până la moarte " (Matei 26:38). Dacă, cu toate aceste evenimente reale, gura cea rea a diavolului, prin Marcion Pontul, Valentinul și Maniheu Persanul și mulți alți eretici, a hotărât să denatureze învățătura despre dispensațiune și să răspândească un zvon satanic că Hristos nu s-a întrupat, nu s-a îmbrăcat în trup, ci aceasta a fost doar o vedenie, o fantomă, o reprezentare și o înșelăciune, în ciuda faptului că suferințele Sale, moartea, îngroparea, foamea mărturisesc acest lucru; atunci dacă nimic de genul acesta nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi semănat diavolul cu atât mai mult aceste gânduri criminale de impietate? De aceea, precum a flămând, precum a dormit, precum a obosit, precum a mâncat, precum a băut, așa cere să fie izbăvit de moarte, arătând umanitatea Sa și slăbiciunea firii, pe care „nu o poate pierde această viață fără de care" suferință. Într-adevăr, dacă nu ar fi spus nimic de genul acesta, ereticul ar fi putut spune: dacă ar fi fost om, ar fi trebuit să experimenteze ceea ce era natural omului. Ce anume? Că, apropiindu-se de răstignire, ar fi trebuit să se teamă și să se întristeze și nu fără tristețe să fie lipsit de această viață; căci dragostea pentru această viață este sădită în natură. De aceea, El, dorind să-și arate adevărata îmbrăcăminte în trup și să confirme adevărul acestei dispensații, își dezvăluie suferințele cu mare claritate" 106. Această mărturie a fost comparată și cu o carte de pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia aceluiași Sfânt Ioan Gură de Aur despre a 81-a omilie a comentariului său la Evanghelia după Matei, începând cu cuvintele: „ Atunci a venit Iisus cu ei " (Matei 26, 36). Iată cum sună: „Și depărtând de ei, S-a rugat așa: « Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ; dar nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.» Și a venit la ucenici, i-a găsit dormind și a zis lui Petru: N-ați putut veghea împreună cu Mine un ceas? Duceți-vă și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită; căci duhul este plin de voie, dar trupul este neputincios (Matei 26:39-41). Nu fără motiv se adresează în special lui Petru, în timp ce și ceilalți ucenici dormeau; ci (spune aceasta) ca să-l mustre și pe El pentru ceea ce am spus mai sus, pentru că și alții au spus același lucru pe care l-a spus El: astfel, când a zis Petru: « Chiar dacă voi mânca și voi muri împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine» (Matei 26:35), atunci, (Evanghelistul) spune, tot așa au hotărât toți ucenicii (Matei 26:35). Apoi Se întoarce către toți și le mustră slăbiciunea, pentru că cei care înainte hotărâseră să moară împreună cu El, acum, când El se întrista, nu puteau... „Stăteau treji și participau la durerea Lui, dar au fost copleșiți de somn. Și El Însuși s-a rugat ca această chestiune (suferința) să nu pară o înșelăciune. Și sudoare curgea din El din același motiv, pentru ca ereticii să nu spună că durerea Lui era o chestiune de înșelăciune; din același motiv sudoare (curgea) sub formă de picături de sânge și un înger s-a arătat ca să-L întărească și au fost multe alte semne de frică, astfel încât „Nimeni nu a spus că aceste cuvinte sunt mincinoase; de aceea S-a rugat. Așadar, cu cuvintele: dacă ar fi cu putință (să treacă) El a arătat omenește (fire), iar cu cuvintele: totuși, nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu" , El a arătat (fire) devotată virtuții și rațională, învățându-ne să ascultăm de Dumnezeu, în ciuda împotrivirii firii. Și întrucât nu este suficient ca cei fără simț să arate o singură față, El adaugă și cuvinte." Din nou, întrucât cuvintele singure nu erau suficiente, ci faptele în sine erau necesare, El le-a adăugat la cuvinte, astfel încât cei mai zeloși adversari să creadă că El a devenit om și a murit, pentru că, dacă unii nu cred aceasta după ce s-au

întâmplat toate acestea, atunci nici nu ar crede dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat" 107. Această mărturie a fost comparată și cu cartea de caractere găsită în biblioteca venerabilului patriarhie de aici și s-a dovedit a fi în concordanță.
O altă mărturie a fost citită din același codex (Ioan Gură de Aur) din a 67-a conversație a celei de-a doua cărți a tâlcuirii sale a Evangheliei după Ioan, începând cu cuvintele: „Dulce este viața aceasta". Se citește astfel: „ Acum se tulbură sufletul Meu; și ce voi zice? Părinte, mântuiește-mă de ceasul acesta" (Ioan 12:27). S-ar părea că nu ar trebui să vorbească așa cineva care sfătuiește (pe alții) să meargă la moarte, și mai ales cineva care insistă (asupra acestui lucru). Dar ca să nu spună că Îi este ușor să filozofeze despre moarte când El Însuși este inaccesibil suferinței omenești, ușor să ne convingă când El Însuși este în afara pericolului, El arată că și El se teme de moarte și totuși, spre folosul (altora), nu refuză să moară. Totuși, aceasta este o chestiune de dispensație, nu de divinitate. De aceea El spune: acum se tulbură sufletul Meu . Și dacă nu este așa, atunci care va fi succesiunea dintre aceste cuvinte și următoarele: Părinte, mântuiește-mă de ceasul acesta ? Și El era atât de tulburat încât căuta chiar (El Însuși) izbăvirea (de moarte)? O, de ar fi cu putință să evite toate neputințele firii omenești. Dar Eu, spune El, nu pot spune nimic, cerând să fiu izbăvit (de moarte); căci pentru aceasta am venit în ceasul acesta (Ioan 12:27). Ca și cum ar spune aceasta: deși moartea ne aduce în tremur și învălmășeală, să nu o evităm, pentru că este necesar să îndurăm ceea ce trebuie să fie. (Căci și eu sunt indignat acum, dar) nu zic: mântuiește-mă din ceasul acesta , ci ce? Tată, proslăvește numele Tău , deși confuzia mă silește să spun contrariul. Zic: proslăvește numele Tău , adică ridică-mă la cruce. Prin aceasta El descoperă lămurit însușirile omenești și o fire care nu vrea moartea, ci este atașată de această viață și arată, de asemenea, că nu era străin de simțurile omenești. Căci, așa cum foamea și somnul nu constituie o crimă, tot așa și atașamentul de această viață. Iisus Hristos a avut un trup, numai curat de păcate, dar nu lipsit de nevoi firești; altfel nu ar fi fost un corp. 108. Această mărturie a fost comparată și cu cartea de pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia Sfântului Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, din capitolul douăzeci și patru al Comorilor, începând cu cuvintele: „Dacă prin oricare dintre celelalte". Se citește astfel: „Prin moartea Sa, Mântuitorul a desființat moartea (noastră). Și precum moartea nu ar fi fost desființată dacă nu ar fi murit, așa (ar fi fost) și cu fiecare dintre patimile trupești. Căci dacă nu ar fi experimentat frica, atunci firea (noastră) nu ar fi fost eliberată de frică. Dacă nu s-ar fi întristat, atunci nu ar fi fost niciodată eliberată de întristare. Dacă nu s-ar fi indignat și s-ar fi temut, atunci nu s-ar fi eliberat niciodată de acestea (patimi); și fiecăruia (fapt din viața Mântuitorului), săvârșit de El în mod omenesc, aplicând această regulă, veți găsi că în Hristos patimile trupești au fost descoperite nu pentru ca ele să aibă apoi aceeași putere ca în noi, ci pentru ca ceea ce a fost descoperit să fie desființat prin puterea Cuvântului inerent trupului, după schimbarea firii în bine". Această mărturie a fost comparată și cu cartea de haratai, aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a constatat că este în concordanță.
O altă mărturie a fost citită din același codex, din aceeași carte, care spune astfel: „Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut om, nu ca să facă și să vorbească din nou (cum era cuviincios Lui) ca Dumnezeu, înainte de întrupare, ci ca adesea și spre folosul dispensației să vorbească altfel după trup și ca (aceasta este cuviincios) unui om. Când această taină are o asemenea putere, atunci cât de nepotrivit ar fi să ne ofensăm, auzind că El spune (ceva) în așa fel încât este mai cuviincios unui om? Căci El vorbește atât ca om, cât și ca Dumnezeu, pentru că are autoritate peste amândouă. De

aceea, ca om, El a zis: acum sufletul Meu este tulburat , dar ca Dumnezeu: iarăși am putere să-L pun (sufletul Meu) și iarăși am putere să-L iau (Ioan 10:18). A fi tulburat este firesc trupului, dar a avea putere să-L pui și să-L iau din nou este o lucrare proprie puterii Cuvântului. De aceea, când El spune ceva ca Dumnezeu, deși pare a fi om, să nu ne ofensăm, „dar să reflectăm asupra Cuvântului, care este propriu trupului; tot așa, dacă El spune ceva ca un om, să nu ne ofensăm, ținând minte că pentru noi S-a făcut om și spune ceea ce este potrivit unui om.” Această mărturie a fost, de asemenea, comparată cu aceeași carte și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Chiril din învățătura împotriva lui Iulian, cartea a treia, capitolul al doisprezecelea, începând cu cuvintele: „Desigur că potrivnicul se străduiește” .... Se citește astfel: „dar, întrucât, dacă n-ar fi voit ceea ce era indezirabil (în sine), atunci n-ar fi suferit deloc; totuși, El arată în mod necesar că nu vrea ceea ce servește drept necinste celui care îl îndură, așa cum am spus mai sus; și, în același timp (arată că) vrea acest lucru, întrucât este folositor tuturor. Renunțarea la pahar include lipsa de voință, iar dorința voluntară de a suferi este exprimată în următoarele cuvinte către Tatăl: totuși, nu voia Mea, ci a Ta să se facă (Luca 22:42). Se spune, așadar, că Dumnezeu și Tatăl au binevoit, iar Fiul, ca să zicem așa, a consimțit în trup să sufere moartea pentru scopurile înțelepte ale dispensațiunii, (adică), pentru ca, cum se spune, să învie din morți, să desființeze moartea și să dărâme stricăciunea și să îndreptățească lucrurile cerești.” Și puțin mai departe: „Gândiți-vă, așadar, cum a făcut de dorit pentru Sine ceea ce (în sine) era indezirabil, pentru că servea drept o rușine celui care îl îndura, doar ca să poată înălța ceea ce I-a fost dat, adică pe noi. Așadar, a îndurat moartea, disprețuind rușinea, așa cum scrie divinul Pavel. Această suferință era indezirabilă pentru El, în ceea ce privește slăbiciunea sentimentelor umane; totuși, deși conținea multă rușine, era totuși de dorit, deoarece era acceptată de dragul lui Dumnezeu. El, se pare, (este gata) să îndure tot ce își pot dori cei ce cred în El, dacă numai El ar putea mântui pe mulți. Toată lumea vede bine acest lucru din narațiunile Evangheliei.” Această mărturie a fost comparată și cu cartea de pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a dovedit a fi consistentă.
O altă mărturie a fost citită din același codex, din volumul al unsprezecelea al comentariului la Evanghelia după Matei, care spune astfel: „pentru că, chiar dacă ceea ce s-a întâmplat nu a fost în întregime și complet de dorit pentru El, totuși, pentru mântuirea și viața tuturor, El a vrut să îndure suferința pe cruce. (A făcut aceasta) pentru că a văzut, a văzut clar, ce îmbunătățiri urmau să vină din aceasta și că aceasta slujește la reînnoirea firii umane și că prin propriul Său sânge o dobândește pentru Dumnezeu și Tatăl. Și dacă nu ar fi făcut suferința de dorit pentru Sine, deși (în sine) era foarte de nedorit pentru El, atunci ce motiv ar fi avut să se roage și să spună: Tată, dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine (Matei 26:39)”? Din volumul al doisprezecelea: „Deși frica de suferință este în El din cauza a ceea ce este omenesc în El, ea este slăbită de puterea și tăria Cuvântului care este inerent. Căci iată cum prin această respingere s-a revelat în El ceea ce este omenesc și divinul neschimbător a strălucit îndată, pentru că El a zis Tatălui ceresc: dar nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 26:39). Și spune aceasta într-un mod natural omului, căci, în măsura în care El este Dumnezeu, El nu este în afara voinței Tatălui, ci mai degrabă El Însuși este voința lui Dumnezeu Tatăl, întrucât voința Tatălui este și în înțelepciune, iar înțelepciunea este Fiul. Și că Unul-Născut este numit și voința Tatălui, este arătat de divinul psalmist, zicând: Doamne, prin voia Ta dă putere bunătății mele (Psalmul 29:8), pentru că în Hristos orice dar al binecuvântărilor cerești este de la Dumnezeu Tatăl. Totuși, dacă Sfânta Treime este una și de o singură

ființă și în Ea se înțelege o singură dumnezeire, atunci cum ar putea Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt să fie să nu aibă una și aceeași voință? Astfel, în deplină concordanță cu starea de umilință și caracteristică omului, El tremură în liniște la moarte, care este împotriva firii și a intrat în ea prin blestem, dar, ca Dumnezeu, o disprețuiește imediat și spune: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu (Matei 20:39). Aceste două mărturii au fost comparate și cu cartea de harate, aflată în biblioteca venerabilei patriarhii locale, și s-a constatat că sunt în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Chiril din a patra carte a comentariului său la Evanghelia după Ioan, care începe cu următoarele cuvinte: „De când S-a pogorât din ceruri". Se citește astfel: „El a afirmat în mod special că Fiul nu are absolut și nu simplu în orice sens (ὑπο'θεσις), nici măcar în orice privință, nici complet și nu perfect propria Sa voință, ci spune că El, ca Dumnezeu, văzând slăbiciunile noastre în această privință, hotărât să vă ofere, după cum văd, libertate, păzește voința Tatălui. Dar El îndură indezirabilul și îl face de dorit pentru noi. Mă refer la suferința de pe cruce, care era cu siguranță de dorit pentru Părinte, așa cum am mai spus. Se poate vedea, de asemenea, explicația adăugată imediat și motivul clar arătat pentru care El, așa cum a spus El Însuși, renunță la propria Sa voință și împlinește voința Tatălui. „Aceasta este" , spune El, „ voia Tatălui, ca toate câte Mi-a dat, să nu le pierd prin El, ci să le înviez în ziua de apoi" (Ioan 6:39). Și faptul că suferința de pe cruce pentru Unul-Născut pare a fi atât indezirabilă, cât și dezirabilă, a fost deja demonstrat clar. Să continuăm să supunem acest adevăr celei mai atente examinări, permițându-ne acest lux de dragul celor care caută adevărul."

Din același cuvânt: „De aceea, omule, nu te poticni deloc când auzi că (Isus Hristos) zice: Căci M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (Ioan 6:38). Repetăm aici din nou ceea ce s-a spus la început cu privire la o chestiune clară și definită; despre această chestiune a rostit Hristos zicerea menționată mai sus. Căci El spune aceasta, învățându-ne (că era de dorit să moară pentru toți, întrucât firea Lui divină a vrut acest lucru și, în același timp, indezirabil din cauza suferințelor de pe cruce și în măsura în care aceasta privea trupul, care are o aversiune față de moarte. Vorbirea noastră a devenit deja prea lungă; dar trebuie să arătăm totuși din însăși natura lucrurilor că era de nedorit ca Hristos Mântuitorul, în măsura în care era om, să sufere pe cruce. Spunem, așadar, că a fost lucrarea nebuniei iudaice că Hristos a fost în cele din urmă răstignit și acest lucru trebuia făcut de cei care deja dezvoltaseră pe deplin o astfel de îndrăzneală în ei înșiși, practicând-o din ceea ce făcuseră împotriva sfinților profeți și sfinților care erau pe atunci. Și întrucât altfel era imposibil ca ceea ce căzuse în moarte să fie readus la viață, decât dacă singurul Cuvânt al lui Dumnezeu s-ar fi făcut om și, devenind om, ar fi trebuit să sufere, atunci din acest motiv El a făcut pe indezirabil dezirabil." Aceste două mărturii au fost comparate și cu cartea haratai, care se află în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a constatat că sunt în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Chiril din cartea a opta a aceluiași comentariu, începând cu următoarele cuvinte: „ Și Maria a primit un litru de mir " (Ioan 12, 3). Se citește astfel: „Vedeți din nou din aceasta cum firea umană se tulbură ușor și ajunge repede la groază, dar puterea Lui divină și inefabilă rămâne neînvinsă și de nezdruncinat și are în minte doar puterea care I se cuvine. Pentru că amintirea morții care s-a strecurat încearcă să-L înspăimânte pe Iisus (Hristos), iar puterea divină liniștește imediat patima trezită și transformă imediat într-o îndrăzneală incomparabilă ceea ce a fost înăbușit de groază. Așadar, să ne gândim că și în Hristos Mântuitorul ceea ce este propriu omului se trezește în două și, în plus,

în moduri necesare. Căci era absolut necesar ca prin toate acestea El să nu apară imaginar și iluzoriu, ci mai degrabă în mod natural și adevărat ca un om născut din femeie, purtând tot ce este propriu omului, excluzând un singur păcat. Confuzia și teroarea sunt patimile noastre naturale, dar sunt departe de a fi considerate păcate. Și, în plus, ceea ce este propriu omului în Hristos se manifestă cu folos, (adică) nu pentru ca ceea ce se manifestă să fie întărit și să primească o nouă putere, ca la noi, ci pentru ca, după ce s-a manifestat, să fie distrus de puterea ființei." „Cuvântul, odată cu trecerea în primul Hristos al naturii la o stare mai bună și divină. Astfel, și nu altfel, această metodă de vindecare trebuie să fi trecut la noi înșine." Din cartea a zecea a aceluiași comentariu, începând cu cuvintele: „ Cine are poruncile Mele și le păzește " (Ioan 14:21): „precum El (Isus Hristos) este de o singură ființă cu Tatăl Său, așa are și El o singură voință cu El, pentru că într-o singură ființă există desigur o singură voință și o singură intenție și nu există discordie." Din cartea a doisprezecea a comentariului, începând cu cuvintele: „Și că Fiul este prin fire Dumnezeu": „când din partea evreilor nelegiuiți tot felul de impietate au fost folosite împotriva lui Hristos și când în cele din urmă nu a mai rămas nimic din ceea ce cruzimea de nedescris ar putea dezvălui, atunci trupul (al Lui) suferă din nou în cele din urmă ceva propriu și natural, pentru că este chinuit de sete, fiind epuizat de multe lovituri diferite. Deoarece durerile severe stârnesc setea, uscând umezeala din interior cu un fel de foc înnăscut și de nedescris și cu un fel de apropieri arzătoare aprind interiorul suferindului. Nu ar fi fost greu pentru Dumnezeul Atotputernic Cuvântul să respingă aceasta din trupul Său: dar El, așa cum a binevoit să îndure odihna de bunăvoie, așa îndură aceasta prin voință voluntară. Și de aceea a cerut să bea." Aceste trei mărturii au fost comparate și cu cărțile charateene găsite în biblioteca patriarhiei locale și s-a constatat că sunt în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Epifanie, Arhiepiscopul Ciprului, din lucrarea „Panarion", din cartea a șaizeci și noua, scrisă împotriva Ariomaniților și care începe cu cuvintele: „Celor ce stau pentru Meletie". Se citește astfel: „Și astfel vorbăreții, sărind în sus, ca și cum ar fi găsit dovezi pentru înfrângerea vrăjmașului, se întorc imediat (spre noi), zicând: vedeți că El (Isus Hristos) a avut nevoie de ajutor (de la) îngeri? Căci un înger L-a întărit, pentru că era întristat; Dar ei nu știu că, dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat și dacă El n-ar fi spus: „ Facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42), și dacă n-ar fi fost trist și dacă n-ar fi curs sudoare din trupul Lui, atunci venirea Lui în trup ar fi părut o fantomă și, prin urmare, maniheenii și marcioniștii ar fi cântat pe bună dreptate că venirea Lui în trup a fost o chestiune de imaginație și nu avea nicio bază în fapte reale. Dar, păzind viața noastră, El a acceptat toate acestea în întregime în scopul dispensației; și prin urmare, ca având unele dintre suferințele specifice omului, El a spus nu figurativ, ci pe deplin adevărat: „ Nu voia Mea" , pentru a arăta adevărata substanță a trupului și pentru a-i mustra pe cei care spun că El nu a avut o minte omenească și, de asemenea, să-i mustre pe cei care nu spun că El a avut un trup. Căci fiecare cuvânt divin, fiind printre fiii întunericului, mustră întunericul și luminează fiii adevărului. Observați, așadar, cât de mult bine este conținut în acest cuvânt. Sudoarea nu curge din lucruri netrupești și, de aceea, prin apariția sudorii, El a arătat că are carne adevărată, și nu una fantomă. Carnea, unită cu divinitatea, dar neavând nici suflet, nici minte, nu arată tristețe; și, de aceea, când S-a întristat, El a arătat prin aceasta că are atât suflet, cât și trup și minte, din care vine tristețea. Și din nou, spunând: nu voia mea, ci a ta , El a arătat (că are) o minte cu adevărat omenească, dar fără păcat." Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană, care se află în biblioteca venerabilului patriarhie de aici și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Grigorie, Episcopul de Nazianz, din al doilea discurs despre Fiul, începând cu cuvintele: „(întrucât viclenia) argumentele voastre și împletirea concluziilor". Se citește astfel: „Luați în considerare în locul șapte zicerea că Fiul S-a pogorât din cer, nu ca să facă voia Lui, ci voia Celui ce L-a trimis (Ioan 6:18). Dacă aceasta nu ar fi fost spusă de Însuși Cel Coborât, am fi răspuns că aceste cuvinte au fost rostite în numele unui om, nu de felul celui pe care îl înțelegem în Mântuitorul (voința Lui, ca fiind complet îndumnezeită, nu este potrivnică lui Dumnezeu), ci a unuia asemenea nouă, pentru că voința omenească nu urmează întotdeauna, ci foarte adesea contrazice și se opune voinței lui Dumnezeu. Căci astfel înțelegem cuvintele: Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta ; totuși, nu cum voiesc Eu , ci să biruiască voia Ta (Matei 26:39); și este incredibil că Hristos nu știa ce este cu putință și ce nu și că ar începe să opună o voință alteia. Dar, întrucât aceasta este vorbirea Primitorului (ceea ce înseamnă cuvântul coborât), și nu a primitului, vom da următorul răspuns: aceasta este spusă nu pentru că voința proprie a Fiului este cu adevărat distinctă de voia Tatălui, ci pentru că nu există o astfel de voință, iar sensul conținut în cuvinte este acesta: „ nu că fac voia mea ; căci n-am voință separată de voia ta, ci există doar o voință comună atât pentru mine, cât și pentru tine. După cum avem o singură divinitate, așa și o singură voință" 109. Această mărturie a fost comparată și cu o carte de pergament îngălbenită aflată în biblioteca venerabilei patriarhii locale și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, din capitolul douăzeci și patru al cărții „Comori", începând cu cuvintele: „Dacă de vreunul dintre cei care s-au întâmplat". Se citește astfel: „Când Se arată celor ce se tem de moarte și zice: dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine (Matei 26:39), atunci din nou aici trebuie să înțelegem că Cuvântul lui Dumnezeu a purtat trupul care se temea de moarte, dar El Însuși nu a fost supus în niciun fel suferinței. Căci a zis Tatălui: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu , și nu pentru că El Însuși, ca Cuvânt și Dumnezeu, se temea de moarte, ci pentru că se străduia să împlinească dispensația până la sfârșit; căci aceasta era voia Tatălui. Nu putea dori moartea, pentru că trupul prin fire era respins de moarte. Astfel, învățând că firea umană (a Lui) nu se preocupă de ceea ce este propriu ei, ci se străduiește să împlinească ceea ce Dumnezeu vrea, spune: după cum este propriu omului: nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu . Prin urmare, se pare, a adăugat: duhul este voitor, dar trupul este slab (Matei 26:41). „Această mărturie a fost comparată și cu cartea charatai, care se află în biblioteca venerabilului patriarhatul de aici și s-a constatat că era de acord.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia aceluiași Sfânt Chiril din a patra carte a comentariului la Evanghelia după Ioan, începând cu cuvintele: „ Căci M-am pogorât din cer " (Ioan 6, 38). Iată cum sună: „De aici veți înțelege cum a fost nedorit ca Mântuitorul Hristos (să accepte) suferința pe cruce, pe care a vrut-o atât pentru noi, cât și pentru bună plăcerea lui Dumnezeu Tatăl. Fiindcă, trebuind să se înalțe la El, Se întoarce către Dumnezeu cu aceste gânduri, ca și cum ar fi sub forma unei rugăciuni zicând: Tată, dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine ; dar nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu " (Matei 26:39). Și că Cuvântul era Dumnezeu nemuritor și nestricăcios și chiar viață prin fire și că nu cunoștea frica de moarte, acest lucru, cred, este bine știut de toți. Și de aceea El, fiind în trup, a hotărât să sufere ceea ce este propriu trupului și, fiind deja în pragul (morții), să exprime frica înaintea morții, pentru a se arăta ca un om adevărat. De aceea spune: dacă este cu putință, depărtează paharul acesta de la Mine . Dacă este cu putință , zice El, Tată , ca Eu, nesuferit moartea, să dau viață celor ce au căzut în moarte, dacă moartea" moare,

neașteptând moartea Mea, desigur, după trup, atunci , spune El, depărtează paharul acesta de la Mine . Dar, fiindcă, spune El, nu poate fi altfel, atunci să nu fie cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu . Vedeți cum firea slabă a omului găsește în Însuși Hristos ceea ce este propriu ei? (Vedeți cum) de dragul Cuvântului unit cu ea, se ridică la o îndrăzneală potrivită unei ființe divine și dezvăluie un gând reînnoit, astfel încât cineva ar putea crede că nu este călăuzită de propria voință, ci mai degrabă urmează indicația divină și ajunge la ceea ce ne conduce legea Creatorului? Că spunând aceasta acționăm cu dreptate, aflați aceasta din cele ce urmează: duhul , spune El, este voitor, dar trupul este slab (Matei 26:41). Căci Hristos știa cu siguranță că a părea frică de moarte și a simți frică înaintea ei este departe de a fi compatibil cu demnitatea cuvenită lui Dumnezeu. De aceea, El a prezentat o scuză foarte înflăcărată pentru cele spuse. Vedeți cum moartea, nedorită pentru Hristos din cauza constituției Sale trupești și din cauza necinstirii pe care o are „care provenea din ea, era totuși de dorit pentru El, în măsura în care ducea, prin buna plăcere a Tatălui, la scopul dorit pentru întreaga lume, adică mântuirea și viața tuturor?” Această mărturie a fost comparată și cu cartea de haratai, care se află în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a dovedit a fi în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Atanasie, Arhiepiscopul Alexandriei, din discursul despre Întrupare împotriva lui Apollinaris, începând cu cuvintele: „Așa este obiceiul (neîncetat) al celor pioși”. Se citește astfel: „Când Dumnezeu l-a creat pe Adam la început, a făcut păcatul înnăscut în el? Ce nevoie a fost de o poruncă? De ce l-a condamnat pe cel care păcătuise? De ce nu a cunoscut Adam binele și răul înainte de încălcarea legii? Când Dumnezeu a creat spre nestricăciune după chipul existenței Sale veșnice, l-a creat prin fire fără păcat și prin voință liber” 110. Această mărturie a fost comparată și cu o carte de pergament îngălbenită aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia Sfântului Augustin, episcopul de Hipona, din cartea a cincea împotriva pelagianistului Iulian, care spune astfel: „Ce este mișcarea sufletului, dacă nu mișcarea naturii? Căci sufletul este, fără îndoială, natură; prin urmare, dorința este mișcarea naturii, pentru că este mișcarea sufletului.” Această mărturie a fost comparată și cu cartea, scrisă cu litere latinești, și a fost tradusă de Constantin, cel mai pios preot și ecdic al acestei sfinte mari biserici și un gramatician latin, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Leon, Papa Romei, despre acțiuni, din scrisoarea sa către Flavian, Arhiepiscopul Constantinopolului, începând cu cuvintele: „După ce am citit scrisoarea”. Aceasta sună astfel: „Precum Dumnezeu nu se schimbă când arată milă, tot așa omul nu este înghițit de măreția demnității divine, deoarece fiecare dintre cele două firi, în unire cu cealaltă, acționează așa cum îi este propriu: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Una dintre ele strălucește prin minuni, cealaltă este supusă suferinței. Și precum Cuvântul nu a căzut de la egalitatea în slavă cu Tatăl, tot așa trupul nu a pierdut firea neamului nostru. Căci unul și același este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și cu adevărat Fiul omului.” Această mărturie a fost comparată și cu o carte pergamentată cu legătură de argint, aflată în depozitul sfintei mari biserici de aici, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia aceluiași Sfânt Leon din a doua sa scrisoare către preacuviosul Împărat Leon, începând cu cuvintele: „Mi-am adus aminte de făgăduința mea”. Se citește astfel: „Și astfel, deși într-unul Domn Iisus Hristos, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și (fiu) al omului, Cuvântul și trupul

constituie o singură persoană, care în mod inseparabil și nedespărțit are acțiuni comune: totuși, trebuie să înțelegem calitățile acțiunilor în sine și, prin contemplarea credinței pure, să discernem la ce trebuie să atribuim umilința trupului și la ce înălțarea dumnezeirii". Și puțin mai departe: „Și în sfârșit, dacă Domnul nu ar fi avut puterea Cuvântului, nu ar fi mărturisit că este egal cu Tatăl și dacă nu ar fi avut un trup adevărat, nu ar fi spus că Tatăl este mai mare decât El. Prin urmare, credința universală le acceptă pe amândouă și le apără pe amândouă. Ea, conform mărturisirii fericitului apostol Petru, crede că există un singur Hristos - Fiul Dumnezeului celui viu - atât om, cât și Cuvânt. Și astfel, deși din momentul în care Cuvântul s-a întrupat în pântecele Fecioarei, nu a existat nicio despărțire între un chip și celălalt, și în timpul întregii creșteri a trupului, în toate timpurile s-au săvârșit acțiunile unei singure persoane, totuși, tot ce s-a săvârșit inseparabil nu le amestecăm în niciun fel, ci prin natura faptelor știm care aparține cărui chip." Această mărturie a fost comparată și cu aceeași carte pergamentată cu o legătură de argint, aflată în depozitul de vase al preasfintei mari biserici de aici și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Iustin filosoful și martirul din expunerea de credință pe care a făcut-o cu privire la mărturisirea corectă. Aceasta începe cu cuvintele: „Destul împotriva evreilor și a neamurilor" și spune astfel: „precum puterea luminii, fiindcă există o singură lumină, nimeni nu se va despărți de trupul capabil să primească lumina, ci, despărțindu-le mintal, va recunoaște firea căreia îi aparține această acțiune. Tot așa și în Fiul cel Unul-Născut al lui Dumnezeu nimeni nu va despărți vreo acțiune de filiația unică, ci cu mintea va înțelege firea căreia îi aparține ceea ce se face." Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană găsită în biblioteca venerabilului patriarhie de aici și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Ioan, Arhiepiscopul Constantinopolului, din predica sa din ziua Apostolului Toma și împotriva arienilor. Aceasta începe cu cuvintele: „Ascultând de legea Bisericii" și spune astfel: „Auzind acestea, mi-am curățit sufletul de necredință, am părăsit gândurile șovăielnice, am acceptat o minte credincioasă, mi-am atins trupul cu bucurie și cutremur, am deschis ochiul sufletului cu degetele mele și în cele din urmă m-am convins că (în Iisus Hristos) există două acțiuni". Această mărturie a fost comparată și cu cartea de pergament care a fost adusă lângă tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Grigorie, episcopul Nyssei, din cartea a cincea împotriva lui Eunomie, începând cu cuvintele: „Despre spusele Apostolului Petru". Se citește astfel: „proprietățile dumnezeirii și ale trupului în contemplare rămân necontopite atâta timp cât fiecare dintre ele este considerată în sine; astfel spunem: Cuvântul era înainte de veci, dar trupul a fost creat în zilele de pe urmă: dar nimeni nu ar putea spune contrariul, că fie trupul este veșnic, fie Cuvântul a fost făcut în zilele de pe urmă. Natura trupului este pasivă, dar Cuvântul este activ, și nici trupul nu are putere atotcreatoare, nici dumnezeirea pasivă. Cuvântul era la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1), dar omul a experimentat moartea; și nici omenescul din veci, nici divinul nu sunt muritori. Și tot restul este contemplat în mod similar: nu firea omenească este cea care dă viață lui Lazăr și nu puterea nepătimitoare este cea care plânge peste cel care zace în mormânt; ci lacrimile sunt proprii omului, iar viața este proprie vieții adevărate; dar sărăcia omenească satisface mii de oameni, și nu puterea atotputernică este cea care fuge la smochin. Cine este obosit de călătorie și cine a alcătuit fără muncă întreaga lume printr-un cuvânt? Care este strălucirea slavei (Evrei 1:3) și ce este străpuns de cuie? Ce formă este pălmuită în suferință și ce este

glorificată din veșnicie? Și fără explicație este clar că loviturile se referă la slujitorul în care este Domnul, iar onorurile la Domnul cu care este slujitorul; dar prin unire și rudenie ambele devin comune, astfel încât Stăpânul ia asupra Sa rănile slujitorului, iar slujitorul este glorificat cu cinstea Stăpânului” 111

O altă mărturie a sa (Sfântul Grigorie de Nyssa) a fost citită și ea din același codex, din cartea a douăsprezecea a aceluiași (respingerile lui Eunomie), începând cu cuvintele: „Dar să luăm în considerare și ce urmează după acestea”. Se citește astfel: „Și între timp, merită să întrebăm de la cei care ne spun astfel de cuvinte: oare consideră ei că ceea ce se înalță și este vizibil și este cunoscut prin atingere și, pe lângă aceasta, este legat de oameni prin frăție ca fiind o particularitate a naturii divine sau umane? Căci dacă ceea ce este tangibil și vizibil și susține viața prin mâncare și băutură și este omogen și frățesc cu oamenii și restul, văzute în natura trupească - toate acestea se văd și în dumnezeire, atunci să afirme și ei acest lucru despre Dumnezeu cel Unul-Născut și să-I atribuie orice vor, atât acțiunea mersului, cât și mișcarea locală - care este proprie ființelor limitate de trup. Dacă, însă, Cel ce vorbește prin Maria vorbește fraților, iar Cel Unul-Născut nu are frați (căci cum s-ar putea păstra nașcurea unul-Născut cu frații?); dacă Cel ce a spus: duh (este) Dumnezeu (Ioan 4:24) însuși le spune ucenicilor: atingeți-Mă (Luca 24:39), pentru a arăta că natura umană este tangibilă, dar divină este intangibilă; și cel ce a spus: Mă duc „(Ioan 16:28) înțelege prin aceasta un transfer local, dar Cel ce îmbrățișează toate lucrurile, prin care, precum spune apostolul, toate lucrurile au fost create și în care toate lucrurile sunt ținute (Col. 1:16-17), nu are nimic în existentul din afara Sa față de care să poată exista vreo mișcare sau transfer (căci mișcarea nu poate avea loc altfel decât dacă obiectul care se mișcă părăsește locul în care se afla și ocupă un altul. Dar pentru că ceea ce pătrunde pretutindeni, există în toate, conține totul și nu este limitat de nimic din ceea ce există, nu există niciun loc gol în care să se poată mișca, întrucât plinătatea Dumnezeirii este pretutindeni)” 112 ... Aceste două mărturii au fost comparate și cu o carte pergamentată îngălbenită aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că sunt în concordanță.

Un alt pasaj a fost citit din același codex, mărturia aceluiași (Sfântul Grigorie de Nyssa), din scrisoarea către Eustatie despre Sfânta Treime, începând cu cuvintele: „Deși pentru noi toți”. Se citește astfel: „Să arate, așadar, prin ce mijloace au recunoscut această schimbare a firii (în Iisus Hristos), căci dacă ar fi posibil să contemplăm însăși firea divină în sine și din ceea ce este vizibil să determinăm ce este în El al nostru și ce este străin de El, atunci nu am avea nevoie de cuvinte și alte argumente pentru a înțelege ceea ce căutăm. Dar, întrucât această fire este mai presus de înțelegerea celor care o investighează și noi, prin intermediul anumitor argumente, formăm o presupunere despre ceea ce ne scapă înțelegerii, atunci este absolut necesar să ne călăuzim prin fapte și astfel să ajungem la investigarea firii divine. „Așadar, când vedem că acțiunile săvârșite de Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt diferite între ele, atunci din diferența acțiunilor discernem firile active. Căci este imposibil ca ceea ce este diferit în natură să fie același în felul acțiunii: focul nu produce niciodată frig, iar cristalul (gheața) nu încălzește; dar odată cu diferența naturilor, acțiunile care vin din ele diferă și ele între ele.”

O altă mărturie a fost citită din același codex de către el (Sfântul Grigorie de Nyssa), din aceeași carte: „Firea divină, în esența sa, cu toate numele inventate, rămâne, așa cum am spus, nemarcată. Studiind diversele Sale acțiuni, învățăm (să vedem în El) un binefăcător, totodată un judecător bun și drept și orice altceva de genul acesta; dar nu putem cunoaște natura actorului prin altceva decât prin contemplarea acțiunilor. Așadar, atunci când cineva definește sensul fiecăruia dintre aceste nume și natura

însăși la care se referă aceste nume, atunci va da înțelesuri diferite amândurora. Și ceea ce are un înțeles diferit, în acela și natura este diferită.” Aceste două mărturii au fost comparate și cu o carte de pergament îngălbenită, aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a constatat că sunt în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia Sfântului Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, dintr-un discurs salutator adresat preacuviosului Împărat Teodosie despre adevărata credință și care începe cu cuvintele: „Slava care este între oameni”. Se citește astfel: „Și astfel spunem că întregul Cuvânt, care este de la Dumnezeu, s-a unit cu tot ce este în noi, cu omenirea. Și cu ceea ce este mai bun în noi, adică cu sufletul, nu a dat nicio preferință în nicio privință; nu a impus numai trupului munca manifestării, ci a săvârșit frumos taina iconomiei prin ambele. Și-a folosit trupul ca și cum ar fi fost un organ pentru lucrările trupului și pentru neputințele trupești și pentru tot ceea ce nu conține nimic josnic; ci și-a folosit sufletul pentru patimi omenești și nevinovate. Se spune despre El că a fost flămând, a îndurat ostenelile călătoriilor lungi și frică, și groază, și tristețe, și suferință și moarte pe cruce.” Această mărturie a fost comparată cu cartea de pergament a sfântului conciliu efesean al treilea (ecumenic), primul, aflat în biblioteca venerabilului patriarhie de aici, care conține acest discurs de salut menționat mai sus, și s-a dovedit a fi în concordanță.
O altă mărturie a fost citită din același codex, din cartea a treizeci și doua a Comorilor, care spune următoarele: „Nu vom admite în niciun fel (gândul) că Dumnezeu și creația au aceeași acțiune naturală, astfel încât să nu atribuim o ființă divină creatului și, de asemenea, să nu punem în locul potrivit doar creaturilor ceea ce este preeminent în Dumnezeu. Ceea ce are invariabil aceeași acțiune și putere, atunci, în mod necesar, păstrează unitatea speciei.” Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană, care se află în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a constatat că este în concordanță.
De asemenea, din același codex s-a citit mărturia preacuviosului Împărat Justinian din cartea împotriva nestorieni și acefalilor, începând cu cuvintele: „Semnul exact al căii drepte și neatinse”. Se citește astfel: „Dar este necesar să spunem și ceea ce a spus după aceea Sfântul Leon și ceea ce calomniază. Când a spus că «fiecare dintre cele două firi în unire cu cealaltă acționează după cum i se cuvine: Cuvântul face ceea ce este cuvenit Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este cuvenit trupului; „Unul dintre ei strălucește prin minuni, celălalt este supus suferinței”, atunci ereticii au sărit imediat și au spus: nu este drept să spunem că acțiunile divinității și umanității în Hristos sunt diferite, ci o singură acțiune. Dar din nou aceasta (au spus ei), blasfemiind și nebunește ca Apollinaris; Pentru că toți sfinții părinți ne-au învățat să credem că patima și nepătimirea au fost combinate în unul și același (Iisus Hristos), așa ne-au învățat și ei să mărturisim că acțiunile unuia și aceluiași Domn al nostru Iisus Hristos sunt diferite. Mai ales Sfântul Chiril, mustrând pe cei care spun că divinitatea și umanitatea (în Iisus Hristos) au o singură acțiune, scrie următoarele în cartea a treizeci și doua a Comorilor: „Nu vom admite în niciun fel (gândul) că Dumnezeu și creația au una și aceeași acțiune naturală, ca nu cumva să atribuim o ființă divină creatului și, de asemenea, ca nu cumva să punem în locul potrivit numai creaturilor ceea ce este preeminent în Dumnezeu.” Iar Sfântul Atanasie, în cartea a patra despre arieni, scrie următoarele: „Am examinat în mod necesar acest lucru dinainte, astfel încât, dacă vedem că El face „dacă El face ceva cu un organ al trupului Său sau vorbește într-un mod divin, vom ști că El face aceasta pentru că este Dumnezeu. Și dacă Îl vedem vorbind sau suferind într-un mod omenesc, nu am rămâne în ignoranță că El, purtând trup, s-a făcut om și, prin urmare, face acest lucru.” Așadar, cunoscând lucrarea fiecăreia (dintre firi) și văzând că ambele (atât

divine, cât și umane) sunt făcute una (și același Iisus Hristos), credem corect și nu vom cădea niciodată în greșeală. Și aici, din (mărturiile) prezentate acum de sfinții părinți, se arată clar că acțiunile divinității și umanității în unicul nostru Domn Iisus Hristos sunt diferite și că Sfântul Leon a învățat despre aceasta în acord cu toți (părinții) care au fost înaintea lui." Această mărturie a fost comparată și cu cartea pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhie de aici și s-a constatat că este în acord.

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia aceluiași Sfânt Justinian, din scrisoarea sa dogmatică către Zoil, preasfântul Patriarh al Alexandriei, începând cu cuvintele: „Primind scrisoarea". Se citește astfel: „De aceea, Hristos este unul, care nu a distrus diferența firilor de dragul unei uniri inefabile - Cuvântul, cunoscut de minte, și omul, vizibil (cu ochi simpli), pentru că nici unirea nu a produs o fuziune, nici diferența esențelor prezente în El nu a necesitat disecție sau divizare. De aceea, văzând minunile lui Hristos, predicăm divinitatea Lui și văzând suferințele Lui, nu negăm natura Lui umană, dar, așa cum minunile (au fost săvârșite) nu în afara trupului, tot așa suferințele (au fost îndurate) nu separat de divinitate. Și este minunat că El suferea și nu suferea: suferind pentru că propriul Său trup suferea și El era în acest trup, și nu suferea pentru că Cuvântul era nepătimit, fiind prin fire Dumnezeu. Și fiind netrupesc, El era în trup pătimit, iar acest trup avea în sine Cuvântul nepătimit, distrugând slăbiciunile trupului însuși. Fiecare dintre aceste firi în unire cu cealaltă face ceea ce îi este propriu: Cuvântul face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul ceea ce este propriu trupului. Acest lucru este învățat și de Sfântul Chiril în cartea a treizeci și doua a Comorilor, explicând Epistola către Romani: „nu vom admite în niciun fel (gândul) că Dumnezeu și creația au aceeași acțiune naturală, ca să nu atribuim o ființă divină creatului și, de asemenea, ca să nu punem în locul potrivit doar creaturilor ceea ce este preeminent în Dumnezeu." Același sfânt părinte ne învață același lucru în epistola sa către Teodosie; spune următoarele: „Spunem deci că întregul Cuvânt, care este de la Dumnezeu, a fost unit cu întreaga umanitate care este în noi. Și față de ceea ce este mai bun în noi, adică sufletului, El nu a dat nicio preferință în nicio privință; Nu a impus munca manifestării numai trupului, ci a realizat-o frumos prin intermediul ambelor taine a dispensației. Și-a folosit trupul ca și cum ar fi fost un organ atât pentru lucrările trupului, cât și pentru slăbiciunile trupești și pentru tot ceea ce nu conține nimic josnic; ci Și-a folosit sufletul pentru patimi omenești și nevinovate. Se spune despre El că a fost flămând și a îndurat ostenelile călătoriilor lungi, frică, neliniște, întristare, suferință și moarte pe cruce. Deși nimeni nu L-a silit, totuși El de bunăvoie Și-a dat viața pentru noi, ca să domnească atât peste morți, cât și peste vii; trupul Său (Și-a dat), pentru a oferi un dar cu adevărat vrednic pentru curățirea trupului tuturor, și sufletul Său - pentru răscumpărarea sufletului tuturor. De aceea și El a înviat după aceea, fiind viață ca Dumnezeu. Este impropriu să spunem că trupul unit cu Cuvântul ar putea fi vreodată posedat de stricăciune sau că sufletul divin (al lui Iisus Hristos) a fost reținut la porțile iadului. Nu a fost abandonat în iad, așa cum a spus divinul Petru. Nu se poate spune, așa cum am spus deja, că natura, nesupusă morții și puterii ei distructive,adică divinitatea Unul-Născut, a răsărit din adâncurile pământului. Nu ar fi nimic demn de mirare dacă Cuvântul lui Dumnezeu, care prin puterea divinității și prin fire umple totul în mod minunat și inefabil și este omniprezent, ar fi rămas în iad." Apoi, continuându-și discursul, spune următoarele: „(proprietatea) patimii umane de a muri și a acțiunii divine de a învia; arătând aceasta, El este recunoscut de noi prin ambele și (în lumea care este) deasupra noastră, ca (adevăratul) Dumnezeu." Vedeți cum relatează acest venerabil părinte că două acțiuni naturale sunt într-o singură ipostază sau într-o singură persoană a lui

Hristos Dumnezeul nostru? Și puțin mai departe: „apoi, pentru noi, Cel ce S-a făcut om, a devenit vizibil și tangibil și, prin intermediul acțiunilor divine și umane, arătând că există în divinitate și umanitate, ne-a făcut să știm că ceea ce ne-a revelat este ceea ce El constă. Așa și Sfinții Părinți, mărturisind ambele aceste cuvinte, adică cele referitoare la divinitate și umanitate, prin fiecare dintre ele propovăduiesc inseparabilitatea și nedespărțirea (firilor) în economia marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.” Aceste două mărturii au fost comparate și cu cartea de pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhie de aici și s-a constatat că sunt în concordanță.

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Efrem, Arhiepiscopul Antiohiei, din apologia pe care a scris-o în apărarea Sinodului de la Calcedon și capitolul cincizeci și șase din lucrarea Sfântului Leon, care începe cu cuvintele: „Ceea ce trupul a păstrat neîncetat”. Se citește astfel: „Spune-mi, păstrându-ți gândul curat de orice antipatie: a existat vreodată un moment după întrupare când Cuvântul întrupat - Dumnezeu să nu fi avut trupul Său perfect animat? Sau, din moment ce a mers pe valurile mării, nu a păstrat picioarele Sale proprietățile naturii umane? Dar, cel mai bun dintre noi, în natura umană Hristos Dumnezeul nostru a împlinit supranaturalul, în timp ce propriul Său trup omenesc nu a fost distrus sau ruinat de aceasta. Mai mult, însăși modalitatea acțiunii te convinge să mărturisești că trupul și-a păstrat natura. Mersul și mersul pe picioare, dacă nu sunt un produs al imaginației noastre, sunt evident lucrarea naturală a picioarelor noastre, astfel încât însăși modalitatea acțiunii sugerează cu tărie păstrarea trupului în dimensiunile sale originale. Toată lumea numește un astfel de mers trupesc și senzual. Dar mersul pe mare a fost lucrarea unei zeități care acționează prin trup omenesc. Dacă, așadar, am spune că această acțiune a fost săvârșită pur și simplu de trup, sensul a ceea ce s-a împlinit ar fi de neînțeles. La fel ca și cum am atribui acest mers unei singure zeități, atribuindu-i-se mersul și mersul pe jos. Dar acum, mărturisind că „Dumnezeu întrupat, Cuvântul, a săvârșit această acțiune, spunem în mod constant că El a săvârșit una prin natura trupului, iar cealaltă prin natura cea mai înaltă a dumnezeirii. Astfel, și aici există două acțiuni. Și aceasta nu pentru că această acțiune, prin cauza uniunii ipostatice, așa cum proclamă Dumnezeu Cuvântul, avea proprietăți potrivite lui Dumnezeu. Prin urmare, ar fi obraznic să spunem că trupul nu avea toate proprietățile potrivite pentru el, ci era incomplet și imperfect. A spune acest lucru este mai rău decât (a spune că) nu a existat deloc.”

O altă mărturie a fost citită din același codex, din capitolul șaizeci și patru, care sună astfel: „Acest gramatician 113 citează (mărturia) lui Atanasie cel Mare din discursul despre economia întrupării sau despre manifestarea lui Dumnezeu Cuvântul. (Acest sfânt părinte) prezintă astfel dovezi din Scriptură: „când zice: Părinte, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta (de la Mine)” : (Matei 26:39): totuși, nu voia Mea, ci a Ta (Luca 22:42); „Duhul este într-adevăr binevoitor, dar trupul este slab (Matei 26:41), arătând astfel două voințe: cea umană, proprie trupului, și cea divină, proprie lui Dumnezeu, iar cea umană, din cauza slăbiciunii trupului, renunță la suferință, dar voința Lui divină este gata pentru ea” 114. Răspundeți-ne atunci: Primiți această zicere, o recunoașteți ca fiind bună și, ca să spunem așa, ca urmare a adevărului însuși, sau o respingeți ca pe ceva fals și fără sens? Dar nu veți spune că Atanasie cel Mare minte. Cum atunci, fiind un urmaș al acestui sfânt care spune că există două voințe, veți spune mai târziu că îl desparte pe Emanuel cei care spun că există două firi într-o singură ipostază? Deci este clar că acolo unde sunt două voințe, dintre care una este viguroasă și curajoasă și cealaltă slabă, există firi diferite într-una singură. Nimeni nu va îndrăzni să spună sau să-și imagineze că una și aceeași fire este

viguroasă și curajoasă în același timp și este numită și slabă. Este imposibil ca una și aceeași fire să aibă și „dobândesc (calități) opuse. Așadar, (chestiunea) se reduce la aceasta, că una și aceeași persoană nu este prin (una și) aceeași natură viguroasă și curajoasă și, de asemenea, slabă, ci prin virtutea uneia (naturi) se dezvăluie în ea proprietatea curajului, iar prin virtutea celeilalte, este expusă caracteristica slăbiciunii. Așa că, prin intermediul tuturor (celor de mai sus) și din ceea ce a arătat sfântul părinte, este clar că Domnul Hristos are două naturi în care există și este cunoscut."
Aceste mărturii au fost comparate și cu cartea charatai, prezentată de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că sunt în concordanță.
Atunci Teofan, cel mai milostiv preot și stareț al mănăstirii Bayia, s-a ridicat și a zis: „Prezentez evlaviei voastre și sfântului și ecumenicului sinod că acest Efrem, a cărui mărturie tocmai a fost citită, a fost patriarhul Antiohiei și că este înălțat în sfintele diptice ale acestei preasfinte și mari biserici."
Sfântul Sinod a spus: „Știm cu adevărat că acest Sfânt Efrem este preamărit în sfintele diptice printre sfinții și venerabilii părinți."
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia Sfântului Anastasie, Arhiepiscopul Antiohiei, din apologia pe care a compus-o în apărarea cărții Sfântului Leon, (și anume) din capitolul șaizeci, care începe cu cuvintele: „Dacă își amintește cineva ce am spus puțin mai înainte". Se citește astfel: „Dacă El (Iisus Hristos) a făcut în mod divin ceea ce trebuia să fie cunoscut ca Dumnezeu și a făcut în mod omenesc ceea ce era necesar să se vadă în El omul adevărat, atunci, evident, o acțiune aparține în întregime firii divine, iar cealaltă firii umane. Dacă aceste acțiuni diferă una de cealaltă, așa cum sunt în realitate, atunci de ce să acuzi pe cineva că le distinge una de cealaltă, vorbind despre una și cealaltă fire (în Iisus Hristos)? Este necesar, așa cum spunea Chiril 115 , să-i dăm lui Dumnezeu ceea ce este propriu Lui și umanității (să atribuim) ceea ce este cuvenit. Amândouă nu sunt aceeași (acțiune) și, prin urmare, (precum și) nu sunt atribuite în mod corespunzător (unei firi); dar, totuși, amândouă sunt pe deplin legate de unul (și același Iisus Hristos), întrucât El singur a fost și este, deși acționează diferit prin diferitele Sale firi. Așa cum nu este același lucru că a mustrat-o pe Maica Sa când a spus: Nu au vin (Ioan 2:3) și că a schimbat apa în vin: tot așa umanitatea nu este identică cu divinitatea, și divinitatea cu umanitatea, nici nu este identică ceea ce vine din (niciuna dintre) ele. Ambele sunt făcute de același Dumnezeu, care este și om, care nu a permis ca firile să fie amestecate, nici acțiunile care vin din ele. Ambele sunt imposibile și străine gândirii pioase. Așa cum a hrăni și a crește nu este lucrarea divinității, tot așa a învia morții nu este lucrarea umanității. „Așadar, ambele aparțin Celui care a unit în mod potrivit divinitatea cu umanitatea nu prin fuziune, ci prin unire necontopită. Așadar, există două acțiuni, așa cum există două firi, dar un singur agent, care este atât Dumnezeu, cât și om." Această mărturie a fost comparată și cu cartea charatai, adusă de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.
Vasile, cel mai iubit episcop al orașului Gortyn, care se află pe insula Creta, a spus: „Îl primește sfântul și ecumenic conciliu pe acest sfânt Anastasie, care a fost arhiepiscop al Antiohiei, a cărui mărturie a fost citită acum și care a scris în apărarea cărții Sfântului Leon?"
Sfântul Sinod a spus: „Îl primim pe Sfântul Anastasie, care a scris în mod ortodox în apărarea cărții sfântului și memorabilului Papă Leon." Teodor, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Melitinei, a spus: „Întregul Orient îl numește sfânt pe această binecuvântată amintire Anastasie, care a fost Arhiepiscop al Antiohiei, și pe oricine nu-l primește, Dumnezeu să-l anatemizeze." Și toți au spus la unison: „Amin".

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia Sfântului Ioan, episcopul Scitopolei, din cartea a opta împotriva blasfemiilor lui Sever. Aceasta spune astfel: „Să vedem de ce mai acuzi pe preasfințitul Papă Leon. El a spus: «Fiecare dintre cele două firi, în unire cu cealaltă, acționează după cum este cuviincios: Cuvântul face ceea ce este cuviincios Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este cuviincios trupului». Întrucât ai respins această zicere sacră ca fiind nepotrivită, atunci ascultă-l pe Iulian din Halicarnas, care vorbește contrar ție și astfel îți distruge (opinia). «Cuvântul (zice el) a făcut nestricăciunea; dar, după blasfemia ta, trupul a făcut stricăciunea. Spune-mi deci, preabunule, crezi că Dumnezeu Cuvântul a fost unit în esență cu trupul și sufletul, cu care El este de fapt unit? Da, spune el. (Crezi tu că) El, care este Dumnezeu peste toate, cu măreția dumnezeirii îmbrățișează cerul și pământul și marea, eterul și aerul, îngerii și arhanghelii (principii și puteri) și, pe scurt, susține în existență mii de mii și zeci de mii de zeci de mii de sfinți, slujitori și ființe nevăzute care se află în fericire netrupească și asigură existența amândurora, tuturor în general, vizibile și invizibile, și fiecăruia în parte? Cred că vei spune: da, dacă încă nu ai înnebunit complet. Și nu vei numi o astfel de providență acțiunea lui Dumnezeu? Și în aceasta (desigur) nu vei contrazice, dacă nici acum nu vrei să te înfrunți deschis împotriva lui Dumnezeu. Și în acest fel vei atribui acțiunea neîncetată Dumnezeului întrupat. Și ce vei spune despre sufletul rațional unit cu El ipostatic - gândește sau este lipsit de simț? Dar dacă (spui că ea) este lipsită de simț, atunci (înseamnă) ai căzut în blasfemia tatălui tău Apollinaris, care a spus că omenirea, unită cu Dumnezeu Cuvântul, este nebună. Dar dacă spui că ea are minte, gândește și nu este lipsită de simț precum cele fără suflet și fără grai, atunci vei fi pe deplin de acord, dacă vrei doar să urmezi propozițiile care decurg din aceasta, că această gândire este lucrarea minții. Astfel, ea știa că este unită cu divinitatea, deși era de aceeași natură umană, excluzând păcatul; sufletul, complet unit cu creatorul a toate - Dumnezeu, știa că întrece orice creație vizibilă și invizibilă și că cele mai înalte puteri o venerează. Ea își amintește de nașterea trupească din Fecioara Născătoare de Dumnezeu, despre umblarea pe pământ, despre suferința mântuitoare, despre cruce, despre mormânt, despre înviere, despre înălțarea la cer. Ea știe că întreaga oaste cerească o înconjoară și o slujește ca suflet al lui Dumnezeu. Cred că tu însuți vei spune despre o astfel de gândire că este lucrarea sufletului gânditor, unit inseparabil cu divinitatea. „Vedeți că în unul și același Domn al nostru Iisus Hristos vedem două acțiuni, divină și umană, (unite) inseparabil și imuabil”? Această mărturie a fost comparată și cu cartea de harate, care se află în biblioteca venerabilului patriarhie de aici, și s-a dovedit a fi în concordanță.

De asemenea, din același codex au fost citite mărturiile unor eretici grosolani, care spun că există o singură voință și o singură faptă în Domnul nostru Iisus Hristos: Ereticul Temistiu, din a doua sa respingere (îndreptată împotriva) cărții lui Teodosie, din capitolul patruzeci și unu: „dar nu spunem că unul și același are două cunoștințe sau două acțiuni, deoarece (El), ca Cuvânt cu adevărat întrupat, are o acțiune și o cunoaștere, iar noi cunoaștem toate acestea (ca o proprietate) numai a lui Hristos, deși El cunoaște și face un lucru prin trupul Său într-un mod propriu lui Dumnezeu, iar celălalt într-un mod omenesc. Chiar și atunci, așa cum a spus Sfântul Atanasie, că Hristos în timpul suferinței Sale a revelat două dorințe, nu-I vom atribui două voințe, care, conform acestor argumente ale tale, sunt în dușmănie una cu cealaltă. Ci să cunoaștem cu pioșenie o singură dorință numai în Emanuel, manifestându-și mișcările uneori într-un mod omenesc, iar alteori într-un mod propriu lui Dumnezeu.” Această mărturie a fost comparată și cu cartea de hrisoave aflată în biblioteca venerabilei patriarhii locale și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia ereticului Antim, dintr-o carte către preacuviosul Împărat Justinian, începând cu cuvintele: „bine este să-L avem pe Dumnezeu în minte în orice întreprindere”. Se citește astfel: „slăvind una fire a lui Dumnezeu Cuvântul, întrupat și venerat cu propriul Său trup, în această unică fire nu vom îngădui nici dumnezeirea Sa, nici sufletul Său rațional și gânditor, prin care este animat trupul împrumutat de la noi, consubstanțial cu noi și supus, unit ipostatic cu Dumnezeu Cuvântul. Doamne ferește. Dacă există o ipostas și o fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat, așa cum aceasta există de fapt, atunci există fără îndoială o voință și evident o acțiune, și o înțelepciune și o cunoaștere în amândouă”.
O altă mărturie a fost citită din același codex din aceeași primă carte: „În mod similar, același preasfânt părinte a învățat în cartea a patra a comentariului dialogic la Evanghelia Sfântului Ioan; el spune astfel: de aceea, înviind morții, Mântuitorul este arătat că nu acționează numai prin cuvânt sau prin porunci potrivite lui Dumnezeu, ci ca și cum un fel de ajutor încearcă să implice (în participare) în aceasta, mai ales sfântul Său trup, pentru a arăta că poate învia și a devenit, cum ar fi, una cu El. Așadar, când a înviat pe fecioara arhisinagogei, apoi, zicând: Doamnă, scoală-te , El, după cum este scris, a luat-o de mână (Luca 8:54 ; Matei 9:25), înviind ca Dumnezeu printr-o poruncă atotcreatoare, dar înviind și prin atingerea mâinii și arătând o acțiune asemănătoare cu amândouă. „Așadar, când știm că cunoașterea tuturor lucrurilor aparține acțiunii raționale, proprie lui Dumnezeu, și când suntem învățați că aceeași acțiune proprie lui Dumnezeu aparține amândurora, atunci cum poate fi „Nu mărturisim noi după aceasta că aceeași cunoaștere a tuturor lucrurilor aparține unicului Hristos, atât conform divinității Sale, cât și conform umanității Sale?” Aceste două mărturii au fost comparate și cu cartea „charatai”, care se află în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că sunt în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia ereziarhului Temistiu, din capitolul cinci al primei sale respingeri, (îndreptată) împotriva cărții lui Teodosie. Aceasta spune astfel: „Deși sfinții părinți spun hotărât că există o singură acțiune, totuși din acest motiv nu o limitează doar la ceea ce este propriu lui Dumnezeu și nu o pun astfel în umbra alteia - omenească. Dar, din moment ce unul și același Hristos a realizat tot ce ține de iconomie și ceea ce este propriu lui Dumnezeu și omenesc; atunci, așa cum am spus, (părinții) spun și ei că în Hristos există o singură acțiune.”
O altă mărturie a sa a fost citită din același codex, din capitolul treizeci și patru al aceleiași respingeri. Se citește astfel: „o singură cunoaștere în Hristos, precum și acțiunea, pentru că unul era cunoscătorul, ca fiind finit și agent.” A sa, din capitolul patruzeci și doi al celei de-a doua respingeri: „noi, fiind întemeiați într-un gând bun și, să se spună cu Dumnezeu, ținând de doctrina dreaptă, credem că Emanuel nu are două naturi, deși este compus din două, și că nu există în două naturi, pentru că una și cealaltă sunt separate, ci că Dumnezeu Cuvântul are o singură natură întrupată, un singur ipostas și o singură persoană. Prin urmare, cunoaștem o singură acțiune a unei singure persoane, precum și o singură cunoaștere, așa cum am exprimat acest lucru în diferite moduri.” Aceste trei mărturii au fost comparate și cu cartea harateană, care se află în biblioteca venerabilului patriarhat de aici, și s-a constatat că sunt în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia nelegiuitului Sever, din a doua scrisoare către contele Icumenius, care începe cu cuvintele: „Avem nevoie și de Scriptura inspirată”. Se citește astfel: „Dacă deci Cuvântul a transformat firea umană, pe care a unit-o cu Sine în mod ipostatic, nu în propria Sa fire, pentru că ceea ce era, aceea a rămas, nu (a transformat-o) în slava și acțiunea Sa, și dacă ceea ce era propriu trupului a devenit propriu Cuvântului, atunci cum putem admite că oricare dintre

chipuri a făcut ceea ce este propriu ei? Prin urmare, trebuie să-i blestemăm pe cei care admit că există un singur Hristos în două firi și să spunem că fiecare dintre firi face ceea ce este propriu ei. Adevărat, există o mare diferență în ceea ce face și realizează unul și același Hristos. Una dintre acestea este proprie lui Dumnezeu, iar cealaltă omului; de exemplu, mersul trupesc, mersul pe pământ și călătoria le recunoaștem ca (acțiuni) omenești, iar darul (capacității) de a merge sănătos cu picioarele slăbite și complet lipsit de capacitatea de a merge - ca fiind caracteristic lui Dumnezeu. Dar cu toate acestea, un Cuvânt întrupat a făcut ambele, și unul nu se raportează la una și celălalt la o altă fire. Deși realizate diferit, totuși, pe bună dreptate nu admitem că două firi sau chipuri au acționat." Această mărturie a fost comparată și cu o carte de pergament aflată în biblioteca venerabilului patriarhat de aici și s-a constatat că este în concordanță.

O altă mărturie a fost citită din același codex, din scrisoarea sa către ereticul Pavel, începând cu cuvintele: „Apostolul Pavel".

Se citește astfel: „Când se mărturisește o ipostază a lui Emanuel, atunci este firesc să mărturisim o singură natură întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul și, mai mult, să săvârșim ceea ce este propriu lui Dumnezeu și omului și să nu admitem, așa cum (se admite acest lucru) în cartea lui Leon, că două naturi și imagini au acționat și au fost în comunicare una cu cealaltă prin afinitate reciprocă. Această blasfemie vrea (să dovedească) că după unirea reciprocă ambele imagini acționează."

Această mărturie a fost comparată și cu cartea de pergament adusă lângă tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.

O altă mărturie a fost citită din același codex, din scrisoarea conciliară către ereticul Antim, începând cu cuvintele: „Ceea ce este pentru evlavia voastră". Se citește astfel: „A săvârșit semne dumnezeiești într-un mod divin și a rostit cuvinte omenești și dumnezeiești, și a săvârșit unele după cum se cuvine lui Dumnezeu, iar pe celelalte într-un mod omenesc; și când acțiunile, cuvintele, minunile și suferințele nu sunt distinse, atunci chiar și după unirea inefabilă a două firi nu vom permite o despărțire și nu vom separa cuvintele, suferințele și acțiunile, știind că unul și același a făcut minuni și a suferit, și a rostit în mod divin, economic și omenesc ceea ce, așa cum se spune în Scriptură, constă credința în Hristos și mărturisirea." Această mărturie a fost comparată și cu cartea de pergament adusă lângă tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex a fost citită mărturia sa către Teodosie, care sună astfel: „Trebuie să ne adaptăm acestor mai sus-numiți introducători necinstiți ai cultului uman și să anatemizăm atât nelegiuitul Sinod de la Calcedon, cât și cartea blasfemică a lui Leon, care a fost capul Bisericii Romane, pe care acest Sinod a numit-o stâlpul Ortodoxiei, după ce a stabilit definiția credinței contrară canoanelor și după ce a împărțit întruparea divină și inseparabilă și imuabilă între două firi, după unirea lor, acțiunile și proprietățile lor, așa cum aceeași carte arată clar celor care o citesc, explicând pe larg ce înseamnă a spune că un singur Domn și Dumnezeu Iisus Hristos (rămâne) în două firi după unirea lor inefabilă. De asemenea, acceptăm și glorificăm dreapta mărturisire, conținută în lucrarea „Enotikon" și proclamată de împăratul Zenon de cea mai luminoasă memorie." Această mărturie a fost comparată și cu cartea de charatai adusă de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia ereticului Teodosie, din cartea către Teodora Augusta, care începe cu cuvintele: „Mi s-a părut". Se citește astfel: „În cele din urmă, că acțiunea ambelor (firi) este una și potrivită lui Dumnezeu, pentru că spunem că minunile potrivite lui Dumnezeu și toate suferințele trupești și fără prihană

aparțin unuia singur; pe care El le-a îndurat de bunăvoie pentru noi în propriul Său trup". Și puțin mai departe: „Pentru că și noi mărturisim o singură acțiune, potrivită lui Dumnezeu, așa cum s-a mai spus".
O altă mărturie a fost citită din același codex, din aceeași carte, care spune astfel: „Când El are o acțiune potrivită lui Dumnezeu, este necesar ca aceasta să nu fie împărțită și să nu fie tăiată și să nu accepți una ca fiind imperfectă și având, conform umanității, nevoia de a se ridica la cel mai bun, iar cealaltă ca fiind complet perfectă și fără cusur, ca să nu cădem în învățătura rea, vătămătoare de suflet și nelegiuită a lui Nestorie."
O altă mărturie a fost citită din același codex, din aceeași carte, care sună astfel: „Și astfel, spunând că există una și aceeași înțelepciune și o singură cunoaștere proprie lui Dumnezeu în Dumnezeu Cuvântul și în sufletul rațional prin care a fost însuflețit trupul Său preasfânt, urmăm mai ales învățătura sfinților părinți, așa cum s-a arătat clar; vom dovedi, de asemenea, foarte clar unirea ipostatică neconfundată și vom înlătura de pretutindeni presupunerea dualității. Dar dacă nu facem aceasta, atunci ne vor urma, așa cum a spus cel mai înțelept Sever, două naturi și două acțiuni și două înțelepciuni în Hristos. Și aceasta este învățătura blasfemică a lui Teodoret și erezia iudaizanților care a venit de la el, și nu a noastră, pentru că afirmăm că Hristos este unul și același și mărturisim că El are o singură cunoaștere și acțiune proprie lui Dumnezeu." Aceste trei mărturii au fost comparate și cu cartea de harate, care se află în biblioteca venerabilei patriarhii locale și s-au găsit a fi în concordanță.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia lui Pavel, din Epistola către Iacov, începând cu cuvintele: „Pentru mine tot ce privește sfințenia ta". Se citește astfel: „De asemenea, acceptăm lucrarea «Enotikon», scrisă de Zenon de pioasă memorie și (care viza) răsturnarea Sinodului de la Calcedon, care, după o încercare zadarnică din partea lui Eutihie, a introdus cu zel în biserici învățătura lui Nestorie despre cultul omului, a învățat pentru distrugerea credinței ortodoxe că Hristos este și este cunoscut în două naturi și a apărat (că) aceste naturi, conform nebuniei nestoriene, (sunt) în număr de două, iar chipul filiației și demnității, ca să spunem așa, pur și simplu unite. Și astfel, în cele din urmă, prin intermediul acestei răutăți, a proclamat că unul și același Hristos rămâne Fiu și Domn, unul-născut, neconfundat, inseparabil, neschimbător, imuabil, iar pentru cea mai clară expunere a concepției sale a luat drept călăuză cartea lui Leon, pe care a numit-o și stâlpul ortodoxiei, în timp ce aceasta disecă pe Hristos prin dualitatea naturilor după unirea lor și împarte blasfemic între ele imagini și acțiuni, ziceri și proprietăți care nu au niciun cusur. Prin urmare, respingem." „...din moment ce încearcă să spună incredibilul." Și puțin mai departe: „Ei spun aceasta și nu știu că conciliul convocat în acest oraș, care nu s-a mai întâmplat niciodată, după sine, din cauza acestor fapte a decretat o astfel de zicere, care (a permis) o înrudire de imagini și a proclamat că există o singură persoană și a respins expresia: «de doi», ca fiind dușmană; întrucât ne-a arătat, inseparabil și indivizibil, un singur Emanuel, care este atât consubstanțial cu Tatăl și cu Duhul Sfânt conform divinității, cât și consubstanțial cu noi, oamenii, conform umanității, care face minuni și suferă, vorbește atât divin, cât și uman și ne-a învățat că El, ca unul, are o singură acțiune și o singură cunoaștere. Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu, în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii, deși dispensațional spune că nu cunoaște ziua de apoi." Această mărturie a fost comparată și cu cartea charataeia, adusă de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în acord.
De asemenea, din același codex a fost citită mărturia ereticului Teodor, din scrisoarea dogmatică către ereticul Pavel, începând cu cuvintele: „Când va veni vremea". Se

citește astfel: „Și pe lângă toate acestea, anatematizez sinodul care a avut loc la Calcedon și cartea lui Leon, și pe toți cei care au spus sau spun că într-un Hristos sunt două firi după unirea inefabilă, sau care Îl definesc în două firi și nu spun că are o persoană și o ipostas și o fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat și o acțiune, după învățătura părinților noștri purtători de Dumnezeu. Pe lângă toate acestea, accept și lucrarea „Enotikon" a cuvioasei pomeni a lui Zenon, care anatematizează sinodul menționat mai sus care a avut loc la Calcedon și cartea lui Leon." Această mărturie a fost comparată și cu cartea harateană adusă de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că este în concordanță.

De asemenea, din același codex s-a citit mărturia ereticului Pavel, din scrisoarea către mai sus-numitul Teodor, începând cu cuvintele: „Nu acum pentru prima dată, ci din vechime urâtorul binelui." Se citește astfel: „Și astfel, când examinăm cu atenție felul întrupării, mintea noastră vede pe deplin două (firi) neasemănătoare între ele, iar reflecția, căutând adevărata unitate, nu mai dezvăluie două, ci un singur compus Hristos Mântuitorul, care este de o ființă cu Tatăl prin dumnezeire și de o ființă cu noi, oamenii, prin umanitate, care face minuni și suferă, vorbește în mod divin și omenesc, iar acțiunea Lui este una, întrucât El este unul." Și puțin mai departe: „Și astfel (conciliul) numește cartea lui Leon stâlpul Ortodoxiei și binevoiește să o accepte ca sprijin și explicație a opiniilor sale, în timp ce între timp disecă în mod evident pe unicul Hristos prin dualitatea firilor prin unire; împarte în părți egale imagini și ziceri, acțiuni și toate trăsăturile. Așadar, nu-i acceptăm pe acei oameni care caută astfel de apologii de nesuportat și departe de știință și atât de inconsistente cu ceea ce se referă, încât distrug complet chiar lucrul (pe care trebuie să-l susțină). Aceste două mărturii au fost, de asemenea, comparate cu cartea charatai, adusă de tronul apostolic al Romei antice și s-a constatat că sunt în concordanță."

Preaiubitorii de Dumnezeu prezbiteri Teodor și Gheorghe și preaiubitorul de Dumnezeu diacon Ioan, care au ocupat locul lui Agaton, preasfântul papă al Romei antice, au spus: „Cerem evlaviei voastre și sfântului și ecumenicului sinod ca mărturia ereticului Apolinarie din cartea sa «Nedumeriri», care se află în cartea venerabilului patriarhie de aici, să fie citită și adăugată la acte; nu am pus-o în codexul care tocmai se citea, și totuși se armonizează și este de acord cu gândul lui Macarie și Ștefan despre o singură dorință și o singură acțiune."

Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Să fie ceea ce au cerut acești oameni preaiubitori de Dumnezeu".

Apoi, această carte de haratai a fost adusă din biblioteca venerabilului patriarhat de aici, având titlul: „Din nelămuririle lui Apollinaris", începând cu cuvintele: „Viața este cauza celor vii". Și această mărturie spune astfel: „Dumnezeu, care a luat organul, este Dumnezeu, în măsura în care acționează, iar omul după organ. Fiind Dumnezeu, El nu se schimbă; organul și ceea ce îl pune în mișcare săvârșesc una și aceeași acțiune. Și dacă este o singură acțiune, atunci o singură esență; și prin urmare o singură esență a Cuvântului și a acestui organ."

Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Să prezinte pomeniții Petru și Teodor, Solomon și Antonie, preaiubiții episcopi, Gheorghe și Dionisie, Anastasie și Ștefan, preaiubiții diaconi, precum și Anastasie și Gheorghe, preacuvântații monahi, mărturiile de credință pe care le-au făgăduit, confirmate prin jurământ."

Apoi, după ce au depus un jurământ sacru în fața Evangheliei nestricate a lui Dumnezeu, acești episcopi iubiți de Dumnezeu și preaslăviți clerici și călugări au prezentat cărți identice, care au fost citite; acestea conțineau următoarele:

„Către sfântul și ecumenicul sinod, întrunit acum din ordinul preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului nostru suveran și marelui împărat victorios, Constantin, în această cetate ocrotită și domnitoare de Dumnezeu, în sala de judecată a palatului imperial, așa-numita Trulla, o expunere a adevăratei mărturisiri, compilată și prezentată de mine, Petru, un nevrednic episcop al metropolei Nicomedia din regiunea Bitiniei. Întrucât sinodul vostru inspirat de Dumnezeu și onorabil a vrut să știe cum mențin (învățătura) cu privire la credința noastră creștină ortodoxă și imaculată și la dispensația întrupării marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta și de viață dătătoarea Treime, prin urmare, după ce am compilat această adevărată mărturisire scrisă, o supun sfântului și ecumenicului vostru sinod; aceasta conține, așa cum este prezentat mai jos, următoarele:
„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu unul-născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii (lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, prin care toate s-au făcut. Și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care purcede de la Tatăl și împreună cu Tatăl și cu Fiul este venerat și glorificat. Treimea de o esență, o dumnezeire, o esență, o putere, o autoritate și o stăpânire, un Dumnezeu, dacă Îl considerăm simplu, în timp ce înțelegerea desparte chiar și indivizibilul, unitatea în Treime și Treimea venerată în unitate; unitatea în raport cu esența sau dumnezeirea și Treimea în raport cu ipostasele sau persoanele. Mărturisesc, de asemenea, că unul dintre acești oameni din această sfântă și consubstanțială Treime este Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu unul-născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii), că la sfârșitul zilelor pentru noi și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer, S-a întrupat din Duhul Sfânt și...” Sfântă și preaslăvită Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria; o mărturisesc ca Născătoare de Dumnezeu în sensul propriu (κυπι'ως)) și cu adevărat, ca fiind născut în trup în vremurile din urmă pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, de o substanță cu Dumnezeu și Tatăl în dumnezeire și, de asemenea, de o substanță cu noi în umanitate, în tot ceea ce este asemenea nouă, cu excepția păcatului, (supus) suferinței în trup și nepătimitor în dumnezeire, cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, alcătuit dintr-un suflet rațional și un trup, din două naturi, dumnezeire și umanitate și, după unirea inefabilă și imuabilă, cunoscut inseparabil, neschimbat, imuabil și inseparabil în două naturi perfecte, pentru că diferența naturilor nu s-a schimbat în nimic nici după unirea ipostatică, ci cu atât mai mult proprietatea fiecărei naturi a fost păstrată și unită într-o singură persoană și un singur ipostas; mărturisesc nu împărțit și tăiat în două persoane, ci unul și același Fiu unic-născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Iisus Hristos. Și Sfânta Treime, după întruparea unuia dintre Sine, Dumnezeu Cuvântul, nu a primit adăugarea unei a patra persoane; ci, fiind pus în mod inefabil în pântecele feciorelnic al neprihănitei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, din ea (Dumnezeu Cuvântul) Și-a creat trup, animat de un suflet rațional și gânditor. De aceea mărturisesc și două nașteri ale Lui, una veșnică din Dumnezeu și Tatăl după dumnezeire, și cealaltă, care a avut loc recent, din această Sfântă Fecioară și Născătoare de Dumnezeu Maria după trup. Rămânând ceea ce era, a devenit neschimbat ceea ce nu era. Și astfel proclam un singur ipostas compozit al Său, în timp ce nici una, nici cealaltă natură nu s-a schimbat după unire, iar această unire inefabilă nu a admis divizare, deoarece o unire compozită sau ipostatică nu admite nici fuziune, nici divizare: păstrează caracteristicile ambelor naturi și o singură persoană a lui Dumnezeu Cuvântul. De aceea mărturisesc în unul și același Domn Iisus Hristos două voințe naturale și două acțiuni naturale, în virtutea mărturiilor prezentate de sfinții și venerabilii părinți

(găsite) în scrisorile prezentate preacuviosului și hirotonitului nostru suveran și marelui împărat victorios de către Agatho, preasfântul și binecuvântatul papă al Romei antice. Și, pur și simplu, sunt de acord în toate și ader în toate la punctele conținute în prezentarea mai sus menționată a acestui om preasfânt și într-o altă prezentare a sinodului ținut cu el. Mai mult, mărturisesc și pe același Domn al nostru Iisus Hristos, Dumnezeul adevărat, unul din Sfânta Treime consubstanțială și de viață dătătoare, răstignit de bunăvoie pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și s-a înălțat la cer și șade de- a dreapta Tatălui; și iarăși pe Cel ce vine cu slavă să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Aștept învierea morților și viața veacului viitor. Amin.
„Accept și respect cele cinci sfinte sinoade ecumenice, adică sinodul celor 318 sfinți părinți, care a fost ținut la Niceea, și sinodul celor 250 de sfinți și binecuvântați părinți, care a fost ținut în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnește (Constantinopol), și primul dintre cei 200 de sfinți părinți, care a fost ținut la Efes, și cel care a fost ținut la Calcedon, cu 630 de sfinți părinți, și sfântul al cincilea sinod, care s-a întrunit în zilele pioasei pomeniri a lui Justinian, din nou în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnește. Observ și respect atât ceea ce a fost hotărât și decretat de aceste cinci sfinte sinoade, și pe oricine l-au acceptat, îl accept și eu, și pe oricine l-au respins și l-au anatematizat, îl respin și îl anatematizez; îi anatematizez pe toți cei care au predicat și predică și vor predica că există o singură acțiune și o singură voință în economia întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Și astfel, am expus în scris, prin intermediul altuia, această adevărată mărturisire a creștinismului nostru pios și ortodox.” „credință în luna martie, în timpul celei de-a noua indiction.” Semnătură: „Petru, nevrednic episcop al mitropoliei Nicomediei din regiunea Bitinia, care este de acord cu tot și acceptă tot ce este conținut în această expunere a adevăratei mărturisiri și care mărturisește, așa cum s-a arătat mai sus, atât două firi, cât și două voințe naturale și două acțiuni naturale în economia întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și care i-a anatematizat și pe toți cei care spun că există o voință și o acțiune în dumnezeirea și umanitatea Lui. Am semnat aceasta în luna martie, în timpul celei de-a noua indiction.” – Și ceilalți au prezentat (aceleași prezentări) împreună cu el.
Gheorghe, cel mai iubit de Dumnezeu preot, călugăr și apocrizator al lui Teodor, cel mai pios locțiitor al tronului Ierusalimului, a spus: „Cer evlaviei voastre și sfântului și ecumenic conciliu ca conciliarul (mesajul) lui Sofronie, fost arhiepiscop al Ierusalimului de fericită pomenire, trimis de el lui Serghie, care era pe atunci patriarhul acestui oraș domnitor și ocrotit de Dumnezeu, dar neacceptat de acest Serghie și se află în mâinile mele, pentru ca în acest fel să se poată afla dacă este ortodox sau nu.”
Cel mai pios împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „să fie prezentat și citit la o altă (sesiune)”.
ACTUL UNSPREZECE
În numele Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați, preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului Constantin, a marelui suveran hirotonit de Dumnezeu, a permanentului August și autocrat, în al 27-lea an al domniei sale și în al 13-lea consulat al înțeleptei sale domnii, și a celor ocrotiți de Dumnezeu frații săi Heraclius și Tiberius, în al 22-lea an, în ziua a 20-a a lunii martie, a celei de-a 9-a indictione, sub președinția aceluiași preacuvios și iubitor de Hristos, mare Împărat Constantin, în camera curții palatului imperial, așa-numita Trulla, și din porunca blândeții sale de

Dumnezeu înțelepte, au fost prezenți și au fost ascultați următorii: Nicetas, preailustrul fost consul, patrician și maestru al funcțiilor imperiale; Teodor, preailustrul fost consul, patrician, comandantul alaiului imperial și ajutor al comandantului militar al Traciei; Sergiu, preailustrul fost consul, patrician; Pavel, cel mai ilustru fost consul, patrician; Iulian, cel mai ilustru fost consul, patrician și logofete militar; Constantin, cel mai ilustru fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasius, cel mai ilustru fost consul, patrician și comandant interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai ilustru fost consul, patrician și chestor; Polyeuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al regiunilor estice; Petru, cel mai ilustru fost consul și domesticus al mesei imperiale.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, au fost adunați și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului și binecuvântatului Agaton, arhiepiscop al Romei antice; preasfințitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare Constantinopol, noua Romă; iubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; piosul preot și monah Gheorghe; preasfințitul apocrisiarius Teodor, locțiitor al tronului Ierusalimului; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți ai celor 125 de preasfinți episcopi ai sfântului sinod al Romei antice, așa cum atestă semnăturile personale ale episcopilor într-o scrisoare către preasfințitul împărat Constantin; piosul preot Teodor, locțiitor al iubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, episcop de Tesalonic; Vasile, episcop de Gortina din Creta; Filalet, episcop de Cezareea Capadociei; Teodor, episcop de Efes; Sisinius, episcop de Heraclia din Tracia; Platon, episcop de Ancyra din Galatia; Gheorghe, episcop de Cizic; Marinus, episcop de Sardes; Petru, episcop de Nicomedia; Fotie, episcop de Niceea; Ioan, episcop de Calcedon; Ioan, episcop de Side; Teodor, episcop de Melitene; Iustin, episcop de Tyana; Alipius, episcop de Gangra; Ciprian, episcop de Claudiopolis; Polieuct, episcop de Mira din Licia; Teodor, episcop de Stavropolis din Caria; Tiberius, episcop de Laodiceea din Frigia; Cosma, episcop de Sinada; Ștefan, episcop de Antiohia din Pisidia; Teopemptus, episcop de Iustinople sau Mocis; Ioan, episcop de Perga; Isidor, episcop de Rodos; Sisinius, episcop de Hierapolis din Frigia; Teodor, episcop de Tars; Macrobius, episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Zaharia, Episcop de Leontopolis din Isauria; Grigore, Episcop de Mitilene; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teognie, Episcop de Kiia; Epifanie, Episcop de Evhaita; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, Episcop de Sozopolis din Tracia; Ioan, Episcop de Nyssa; Teodor, Episcop al Termelor Imperiale; Gheorghe, Episcop de Camulia; Zoit, Episcop de Chrysopolis din Asia; Patricius, Episcop de Magnezia; Antonie, Episcop de Hypep; Teodor, Episcop de Pergamon; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Ștefan, Episcop de Verinople; Andrei, Episcop de Mniza; Ioan, Episcop de Melitopolis; Ioan, Episcop de Filadelfia; Teodor, Episcop de Praeneto; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din orașul Graz; Minas, episcop de Carallia în Pamfilia; Callinicus, episcop de Colonia în Armenia; Teodor, episcop de Verissa; Tiberias, episcop de Amisus; Serghie, episcop de Sinope; George, episcop de Junopolis; Ștefan, episcop de Heraclia în Pont; Longinus, episcop de Tios; Dometius, episcop de Prusias; George, episcop de Cratia; Platon, episcop de Adrianopol; Solomon,Episcop de Clanaea; George, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Mynda; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Constantin,

Episcop de Varat; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopol în Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Pars; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, prezbiter și stareț al venerabilei mănăstiri din Sicilia numită Baia; George, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Romă antică, numită casa Arsikan.

Când ilustrii patricieni și consuli și toți cei mai venerabili și iubiți de Dumnezeu episcopi au fost așezați în ordine în aceeași sală de judecată a lui Trullo, și când sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a fost așezată la mijloc, Constantin, preaiubitul de Dumnezeu arhidiacon al acestei sfinte, preaecumenice și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și primul dintre preaiubiții de Dumnezeu notari ai preasfintului patriarh al acestei cetăți ocrotite și domnitoare de Dumnezeu, George, a spus:

„Preacuvioasa Voastră domnie și sfântul și ecumenicul vostru sinod, care sunteți obișnuiți să deosebiți pe cei care susțin și predică doctrina corectă de cei care mărturisesc incorect doctrina iconomiei unuia din Sfânta Treime, Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, știți cum, la ședința precedentă, Gheorghe, preasfințitul preot, monah și apocrizator al lui Teodor, preasfințitul locțiitor al tronului Ierusalimului, a cerut cu mult respect evlaviei Voastre și sfântului vostru sinod ca scrisoarea sinodală a lui Sofronie, fostul arhiepiscop al orașului Ierusalim de fericită pomenire, să fie adusă la centru și citită, pentru a (astfel) obține informații despre ea și a discuta dacă este ortodoxă; despre care o supunem spre buna voastră rânduială."

Prea evlaviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să se citească ce s-a făcut deja." Și s-a citit.

Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul sinod au spus: „George, preasfințitul preot, monah și apocrizator al preasfințitului locțiitor al tronului Ierusalimului, să prezinte menționatul sinod (scrisoarea) lui Sofronie, fost arhiepiscop al Ierusalimului, și să se citească așa cum a cerut-o." Agaton, preasfințitul cititor și notar al preasfințitului arhiepiscop al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, a citit (această scrisoare); ea conținea următoarele:

„Către preasfințitul domnului și preafericitul frate și împreună-slujitor Serghie, Arhiepiscop și Patriarh al Constantinopolului, Sofronie, slujitor nefolositor al sfintei cetăți a lui Hristos Dumnezeul nostru.

„Părinți! Părinți! Prea binecuvântați! Cât de dragă îmi este acum tăcerea și mult mai dragă decât înainte, pentru că, fiind liber de ocupații, din tăcere, am căzut într-o furtună de treburi și sunt aruncat încoace și încolo de treburile pământești. Părinți! Părinți! Dragi lui Dumnezeu! Cât de dragă îmi este acum neînsemnătatea și incomparabil mai dragă decât înainte, pentru că din bălegar, murdărie și nedescrisă și mare neînsemnătate m-am urcat la tronul ierarhic. Văd și un val care se ridică și, după val, pericolul care urmează. Căci ceea ce este plăcut nu pare atât de plăcut până când ceea ce este neplăcut nu a fost încercat și cunoscut, așa cum apare după încercare și după apariția amărăciunii. Astfel, sănătatea este foarte de dorit pentru cel care este bolnav după ce a fost sănătos; astfel, tăcerea este foarte plăcută pentru cel care este îngrijorat după tăcere; astfel, bogăția este foarte dragă pentru cel care, după bogăție, suferă sărăcie. Și astfel, altul vede ce se întâmplă, (vede) că există și rămâne întotdeauna în proprietăți fizice și esențiale aceleași cum părea înainte de experiența opusului, și totuși ceea ce există după experiența..." Cea din urmă este mai atractivă și mult mai dragă (pare) celui care a experimentat-o, chiar dacă (ceea ce se întâmplă după experiența opusului) nu a fost ceva special, ci mai plăcută și mult mai de dorit.

Acest lucru ne este arătat foarte clar de laudatul Iov, care a experimentat atât una, cât și alta, a rostit sentințe drepte și poate fi un judecător adevărat al celor spuse și poate pronunța o sentință imparțială și incoruptibilă. Deci ce spune acest ascet adamantin, care a pierdut plăcutul și s-a cufundat în neplăcut? Cine mă va aranja după lunile zilelor de dinainte, în care Dumnezeu m-a păzit? Ca atunci când lampa Lui strălucea pe capul meu, când prin lumina Lui umblam în întuneric: Când eram greu pe drum, când Dumnezeu îmi vizita casa: Când eram foarte bogat și slujitorii erau în jurul meu: Când cărările mele erau stropite cu untdelemn de sânge și munții mei erau stropiți cu lapte: Când ieșeam dis-de-dimineață în cetate și un tron mi-a fost pus pe ulițe. Când m-au văzut tinerii, s-au ascuns, dar toți bătrânii s-au ridicat. Dar nobilii au încetat să... „vorbesc, punându-și degetele la gură. Dar cei ce m-au auzit m-au binecuvântat" (Iov 29:2-10). De aceea, eu, cel preabinecuvântat, voi striga pe bună dreptate împreună cu Iov, care de cinci ori a rămas victorios, fiind îndemnat de amintirea binecuvântărilor de odinioară. A fost o viață liniștită și tăcută și o nimicnicie care n-a cunoscut furtuna; cine mă va rândui după lunile zilelor de altădată, în care Dumnezeu m-a ținut fără griji, ca atunci când lumina lampa Lui deasupra capului meu , când petreceam o viață pașnică și senină? când prin lumina Lui umblam în întuneric."; când am cules roadele tăcerii, când am fost împovărat cu vlăstarii liniștii; când am gustat din belșug roadele păcii sufletești; când m-am desfătat cu florile nepăsării; când am fost încoronat cu mugurii neînfricarii; când mi-am bucurat sufletul cu bucuriile nepăsării; când m-am bucurat de sărăcia pământească; când am cultivat brazdele de bălegar sigur; când am înotat peste marea sărăciei fără furtuni; când m-am bucurat de frumusețile unei chilii sărace; când am gustat mana cu miere a hranei pământești și când cineva se putea privi la mine ca la un alt Israel; când, fără plângere și cu recunoștință în sufletul meu, am mâncat din belșug hrana păcii și a raiului. De atunci, preaînțelepților, aceasta și chiar mai multe mi s-au întâmplat, de trei ori insultat, din cauza unei mari nevoi și constrângeri din partea clerului iubitor de Dumnezeu, a venerabililor monahi și a laicilor credincioși, care sunt cu toții cetățeni ai sfintei cetăți a lui Hristos Dumnezeul nostru, care m-au obligat cu forța și m-au silit prin cruzime (să primesc rangul episcopal): atunci nu știu și nu înțeleg ce pedeapsă (vrednică) (voi suporta) pentru a vă potoli pe voi, preasfinților, și a vă înclina, nu numai cu rugăciuni curate către Domnul, ca să mă ajute activ, atât de chinuit și în pericol, și să mă întărească, cel care am căzut în lașitate, ci și să mă instruiască în învățătura inspirată de Dumnezeu pentru călăuzire practică. (Faceți pentru mine) aceasta, ca tați și părinți, și, de asemenea, ca frați și rude de sânge. Așadar, dăruiește-mi ceea ce îți cer într-un mod părintesc și frățesc, căci cererea mea este dreaptă și voi urma îndrumarea ta și voi intra în unirea cu tine prin care credința unește pe cei cu aceeași minte, speranța unește pe cei cu minte dreaptă și dragostea leagă pe cei cu minte divină. Această frânghie triplă, țesută din aceste trei virtuți divine, nu cunoaște distrugere, nu se lasă ruptă, nu tolerează dezbinarea; dimpotrivă, este inseparabilă, îi conduce la o singură evlavie pe cei care rămân în această unire divină a ei. Și apoi o anumită tradiție apostolică și străveche, existentă în toate sfintele biserici situate în întregul univers, a servit drept îndrumare despre cum cei care au fost ridicați la demnitate ierarhică ar trebui să se adapteze sincer în toate la cei care au ocupat grade ierarhice înaintea lor, cum să filozofeze și cum să păstreze credința, pe care cel mai înțelept Pavel le-a transmis-o foarte exact, astfel încât să nu-și săvârșească isprăvile în zadar, pentru că dacă credința lor ar fi greșită în ceva, atunci întregul lor curs ar fi în zadar. Așadar, acest divin (Pavel), care a auzit sunete divine și a avut chiar cerul drept călăuză, și a devenit prematur un contemplator al paradisului și a auzit cuvinte inexplicabile altor oameni, s-a temut și a tremurat și, după cum spune el însuși, s-a temut ca nu cumva, după ce a predicat

altora predica mântuitoare, el însuși să devină cumva nevrednic. De aceea, acest ucenic ceresc al lui Hristos s-a suit la Ierusalim și s-a închinat ucenicilor divini care fuseseră înaintea lui și le-a declarat învățătura evanghelică pe care a propovăduit-o.care erau considerați precursorii celorlalți și i-a făcut părtași acestei învățături, dobândind astfel un sprijin solid pentru sine și pentru cei care după el primesc învățătura sa și devenind un exemplu frumos de mântuire pentru toți cei care doresc să calce pe urmele sale. Iar noi, ținând cu slugărință acest obicei și considerând ca o lege excelentă tot ceea ce se făcea cu decență în vechime, confirmat mai ales de învățătura apostolică, scriem despre cum menținem credința și vă trimitem vouă, înțelepți de Dumnezeu, spre luarea în considerare, astfel încât, fără a schimba limitele veșnice stabilite de părinții noștri, în ochii celor care știu, să ne arătăm capabili și având puterea nu numai să deosebim cu atenție învățătura adevărată de cea falsă, ci și să suplinim ceea ce lipsește pentru dragostea desăvârșită în Hristos. Așadar, voi vorbi despre ceea ce am învățat de la început, fiind născut și crescut în sfânta Biserică universală și despre ceea ce m-am obișnuit să gândesc din copilărie și despre ceea ce am auzit din predicile voastre inspirate de Dumnezeu.

De aceea, binecuvântaților, cred, așa cum am crezut de la început, într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, complet fără de început și veșnic, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, născut în veci și nepătimitor din Însuși Dumnezeu Tatăl, și necunoscând alt început decât Tatăl, și neprimind ipostasul Său de la altă sursă decât Tatăl, lumină de o singură substanță din lumină, Dumnezeu adevărat co-etern din Dumnezeu adevărat. Și într-unul Duh Sfânt, purcezând de la Dumnezeu Tatăl, care trebuie recunoscut atât ca lumină, cât și ca Dumnezeu, și cu adevărat co-etern cu Tatăl și cu Fiul, de o singură substanță și de o singură substanță, având aceeași esență și natură, precum și divinitate. În Treime, de o singură substanță, de o singură cinste și de o singură cinste pe tron, de o singură substanță, egal în natură și egal în slavă; într-o singură dumnezeire, având o singură întâietate comună, (συγκεφαλαιομε'νην)), și într-o singură stăpânire comună unită, care nu cunoaște nici fuziune personală, nici diviziune ipostatică. Căci credem în Treime în unitate și glorificăm unitatea în Treime: în Treime, pentru că există trei ipostase și în unitate după singularitatea Dumnezeirii. Sfânta Treime este numărată după ipostase personale, dar unitatea preasfântă nu cunoaște numărare. Și este divizată inseparabil, iar cea necontopită admite unirea. Împărțindu-se după ipostase numerabile și fiind numărată după caracteristici personale, se unește cu aceeași esență și natură și nu admite diviziune completă. Unitatea necompusă este una și nu admite nicio numerotare în raport cu esența. Credem într-un singur Dumnezeu fără să vedem, pentru că predicăm clar o singură Dumnezeire, deși este cunoscută în treimea persoanelor. Și proclamăm un singur Domn, pentru că știm cu siguranță că există o singură stăpânire, deși este cunoscută în trei ipostase. Întrucât Dumnezeu, ca Dumnezeu, este unul și divinitatea este una, El nu este împărțit și nu se descompune în trei zei și nu trece în trei divinități. Întrucât există un singur Domn, ca un singur Domn, El nu este dezintegrat și nu trece în trei domni și nu se găsește în trei stăpâniri. Aceasta este învățătura nelegiuită a arienilor; ea împarte un singur Dumnezeu în zei inegali și împarte o divinitate în divinități inegale și împarte în mod egal o stăpânire în trei stăpâniri eterogene. Deși un singur Dumnezeu este triunic și este cunoscut (în Treime), și este proclamat în trei ipostase și este venerat în trei persoane și este numit Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, totuși El nu este numit complex, sau compozit, sau contopit, nici nu S-a contopit într-o singură ipostasă și unit într-o singură persoană, ceea ce nu admite enumerare. Aceasta este doctrina fără de lege a sabelienilor; ea a contopit trei ipostase

într-una singură și a confundat trei persoane într-una singură. Unde este atunci, cei mai necredincioși, Treimea, dacă, în opinia voastră, Treimea este redusă la o singură persoană și dacă se revarsă într-o singură ipostază contopită? Sau unde este, cei mai nesăbuiți, unitatea, dacă unitatea este redusă la trei esențe și este extinsă în trei naturi și multiplicată în trei zeități? Ambele sunt necredincioase pentru ortodocși și complet incompatibile cu evlavia - nici unitatea în ceea ce privește ipostasele, nici treimea în ceea ce privește naturile. Una se înclină imediat spre iudaism și îl trage după ea pe cel care vorbește astfel; iar cealaltă se înclină spre păgânism și îl trage după ea pe cel care vorbește așa. Și, prin urmare, fie este un păgân complet cel care vorbește nebunește aceasta (cea din urmă) cu Arie, fie este un iudaizant cel care o acceptă în mod necredincios pe prima împreună cu Sabeliu. Prin urmare, teologii au binevoit să considere cu înțelepciune unitatea ca fiind una și singura Dumnezeire, având aceeași stăpânire consubstanțială și naturală, iar Treimea ca fiind trei ipostase necontopite, distinse printr-o triplă distincție personală, astfel încât „ unul ” nu ar fi deloc ceea ce era la Sabellius, care vedea unul peste tot și înlătura orice mulțime ipostatică; și, de asemenea, astfel încât (expresia) „ trei”„nu a justificat (o astfel de exprimare) în Arius, în care cei trei sunt gândiți ca fiind complet (esențe separate), eliminând orice exprimare despre unitatea divinității, esenței și naturii. Prin urmare, așa cum am învățat să ne gândim la un singur Dumnezeu, am acceptat și (ca regulă) să mărturisim o singură Divinitate. Și așa cum am învățat să onorăm trei ipostaze, tot așa suntem instruiți să glorificăm trei persoane, știind că singurul Dumnezeu nu este altul (diferit) de aceste trei persoane și știind, de asemenea, că aceste trei persoane consubstanțiale ale Treimii, care sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, nu sunt altele (diferite) de singurul Dumnezeu. Și de aceea predicăm că acești trei, în care este Divinitatea, sunt unul și proclamăm că acesta este cel trei în care este Divinitatea sau, ca să spunem mai precis și mai clar, care sunt Divinitatea și sunt cunoscute (ca Divinitate). Pentru că același lucru este atât unul, cât și (în același timp) este acceptat prin credință ca trei și este glorificat ca trei și este proclamat cu adevărat ca unul. Și unul este acceptat ca trei nu pentru că este unul, iar trei sunt numiți unu nu pentru că sunt trei. Acest lucru ar fi ciudat și complet plin de tot felul de iraționalitate. Același lucru este numărabil și nu admite numărarea: este numărat în raport cu cele trei ipostaze ale sale, dar nu admite numărarea în raport cu unicitatea Dumnezeirii, deoarece unicitatea esenței și naturii nu admite deloc numărarea, ca nu cumva să se introducă distincții (în conceptul) Dumnezeirii și apoi ca nu cumva esența, natura și unitatea (μοναπχει'α) să fie) să nu se convertească în politeism. Căci fiecare număr are diferența sa însoțitoare, iar fiecare diferență și distincție aduce cu sine un număr asemănător cu ea însăși. Așadar, preasfânta Treime nu este numărată prin esențe, sau naturi, sau zeități diferite, sau trei stăpâniri. Doamne ferește; așa cred arienii în mod nechibzuit, introducând cultul unui nou triteism și tânguind că (în Dumnezeu) există trei esențe, și trei naturi, și trei stăpâniri, și, de asemenea, trei zeități. Dar (Ea este numărată) prin ipostase și proprietăți raționale perfecte, care există în sine, sunt împărțite în raport cu numărul, dar nu sunt împărțite în raport cu divinitatea. Prin urmare, Preasfânta Treime este împărțită inseparabil și din nou unită separat. Căci, având o diviziune în raport cu persoanele, Ea rămâne indivizibilă și inseparabilă în esență și natură, precum și în divinitate. Și de aceea nu spunem: trei dumnezei și nu slăvim trei naturi în Treime și nu predicăm că există trei esențe în Ea și nu mărturisim trei zeități, nici de o singură esență, nici având esențe diferite, nici având una, nici origini diferite; ceea ce se predică despre Ea ca fiind singulară, prin faptul că nu admitem pluralitatea și nici nu permitem nimănui să-I împartă unitatea. Nu cunoaștem niciun trei dumnezei, nici trei naturi, nici trei esențe, nici trei zeități, nici omogene, nici eterogene, nici

asemănătoare, nici diferite în aparență (exterioară); într-adevăr, nu cunoaștem niciun dumnezeu, nici esențe, nici zeități și nu cunoaștem pe nimeni care să le cunoască, ci îl supunem anatemei atât pe cel care le acceptă, sau se gândește la ele, cât și pe cel care le cunoaște. Cunoaștem un singur început, o singură divinitate, o singură împărăție, o singură putere, o singură forță, o singură acțiune, o singură voință, o singură dorință, o singură stăpânire, o singură mișcare, care slujește pentru tot ceea ce a apărut după ea ca (forță) fie creatoare, fie providențială, fie susținătoare, fie conservatoare; o singură stăpânire, o singură veșnicie și tot ceea ce se află în trei ipostase personale ale singularului și incompatibile cu o singură esență și natură. Nu contopim ipostasele și nu le reducem la un singur ipostas. Și, de asemenea, nu divizăm o singură esență și nu o tăiem în trei esențe și nu divizăm pentru această singură zeitate. Ci (pentru noi) un singur Dumnezeu, o singură zeitate, strălucind în trei ipostase și trei ipostase și (trei) persoane, cunoscute într-o singură zeitate. Prin urmare, Tatăl este Dumnezeul perfect, Fiul este Dumnezeul perfect, Duhul Sfânt este Dumnezeul perfect, deoarece fiecare dintre aceste persoane are aceeași și una, indivizibilă, fără cusur și perfectă divinitate. Și deoarece El este Dumnezeu, fiecare (dintre aceste persoane), dacă este considerată în sine, rămâne aceeași, în timp ce mintea desparte chiar și indivizibilul. Așadar, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt numiți unul, altul și al treilea și, prin urmare, sunt predicați de cei învățați de Dumnezeu ca Dumnezeu, Dumnezeu și Dumnezeu; dar acești trei sunt un singur Dumnezeu, pentru că Tatăl nu este un alt Dumnezeu, iar Fiul nu este un alt Dumnezeu și Duhul Sfânt nu este un alt Dumnezeu, din moment ce Tatăl nu este o altă natură, iar Fiul nu este o altă natură și, la fel, Duhul Sfânt nu este o altă natură.Și aceasta inventează mulți și diferiți dumnezei (mintea noastră); dar Tatăl este Dumnezeu, iar Fiul este Dumnezeu, și tot așa Dumnezeu și Duhul Sfânt, întrucât o singură divinitate este indivizibilă și umple complet cele trei persoane și se găsește în fiecare dintre ele complet și perfect. Divinitatea nu admite divizare și în (fiecare dintre) cele trei persoane (este) complet și complet și, prin urmare, nu le umple în părți și nu în parte, ci în fiecare (dintre ele) se găsește cel mai complet și, rămânând una, apare în trei persoane. Și deși este în trei ipostase, totuși nu implică o mulțime de divinități, ca nu cumva ceea ce este complet nepătimitor și incorporeal și incapabil să suporte ceea ce este propriu creației să sufere un fel de divizare trupească. Prin urmare, Tatăl, fiind Dumnezeu Tatăl și nemaifiind nici Fiul, nici Duhul Sfânt, este în esență același cu Fiul și prin fire același cu Duhul Sfânt. Și Fiul, fiind Dumnezeu Fiul și nu Tatăl sau Duhul Sfânt, este prin fire propovăduit de același Tatăl și prin esență este contemplat de același Duhul Sfânt. Și Duhul Sfânt, fiind Dumnezeu Duhul Sfânt și nefiind considerat Tatăl și nefiind acceptat ca Fiu, este primit prin credință prin esență ca fiind același cu Tatăl și prin fire este propovăduit de același Fiu. Cel din urmă prin fire și prin identitatea ființei și prin afinitatea esenței, iar primul prin diferența proprietăților celor trei (persoane) și prin neasemănarea proprietăților personale care caracterizează fiecare persoană fără confuzie. După cum fiecare dintre ele are un (nume) inalienabil „Dumnezeu”, tot așa are și o proprietate caracteristică personală neschimbată și constantă, rămânând aceeași, inerentă numai ei, care o distinge de celelalte persoane, prin virtutea căreia Treimea uni-originară și uni-onorată, consubstanțială și împreună-tronată rămâne neconfuză. Astfel, Treimea este o Treime perfectă nu numai în perfecțiunea unicei divinități, ci este și super-perfectă și super-divină, indivizibilă și inalienabilă în glorie, veșnicie și împărăție. Nu există nimic în această Treime, nici creat, nici ministerial, nici incidental, care să nu fi existat înainte și care să se înalțe după. Astfel, Tatăl nu a fost niciodată fără Fiul, nici Fiul fără Duhul Sfânt, ci a existat întotdeauna aceeași Treime imuabilă și neschimbată. Și despre sfânta și consubstanțială, veșnică și originară, atotcreatoare și

împărătească Treime, după cum cred, o glorific și o cinstesc, ca să vorbesc pe scurt, v-am expus clar și limpede. Prescurtarea acestor definiții conciliare nu-mi permite să spun nimic mai mult decât atât (ca să nu sufere vreo diviziune trupească ceea ce este absolut nepătimitor și incorporeal și incapabil să suporte ceea ce este propriu creației. Prin urmare, Tatăl, fiind Dumnezeu Tatăl și nemaifiind nici Fiul, nici Duhul Sfânt, este în esență același cu Fiul și prin fire același cu Duhul Sfânt. Iar Fiul, fiind Dumnezeu Fiul și nemaifiind nici Tatăl, nici Duhul Sfânt, este prin fire predicat de același Tatăl și prin fire contemplat de același Duhul Sfânt. Iar Duhul Sfânt, fiind Dumnezeu Duhul Sfânt și nefiind considerat Tatăl și nefiind acceptat ca Fiul, este prin fire primit prin credință ca fiind același cu Tatăl și prin fire predicat de același Fiul. Acesta din urmă este prin fire și prin identitate de fire și prin afinitate de fire, iar primul este prin diferența proprietăților celor trei (persoane) și prin neasemănarea proprietăților personale care caracterizează fiecare persoană fără fuziune. Întrucât fiecare dintre ele are un (nume) inalienabil „Dumnezeu", tot așa are și o proprietate caracteristică neschimbată și constantă, rămânând aceeași, personală, inerentă numai ei, care o distinge de celelalte persoane, prin virtutea căreia Treimea uni-originară și uni-onorată, uni-esențială și uni-tronată rămâne necontopită. Astfel, Treimea este o Treime perfectă nu numai prin perfecțiunea unicei dumnezeiri, ci este și supra-perfectă și supra-divină, indivizibilă și inalienabilă în slavă, veșnicie și împărăție. Nu există nimic în această Treime, fie creat, fie ministerial, fie incidental, care să nu fi existat mai înainte și care să se fi înălțat după. Așadar, Tatăl nu a fost niciodată fără Fiul, nici Fiul fără Duhul, ci întotdeauna a existat aceeași Treime imuabilă și neschimbătoare. Iar despre sfânta și consubstanțială, veșnică și originară, atotcreatoare și împărătească Treime, după cum cred, s-o glorific și s-o cinstesc, ca să o spun pe scurt, am explicat clar și limpede pentru voi. Prescurtarea acestor definiții conciliare nu-mi permite să spun nimic mai mult decât atât (ca să nu sufere vreo diviziune trupească ceea ce este absolut nepătimitor și incorporeal și incapabil să suporte ceea ce este propriu creației. Prin urmare, Tatăl, fiind Dumnezeu Tatăl și nemaifiind nici Fiul, nici Duhul Sfânt, este în esență același cu Fiul și prin fire același cu Duhul Sfânt. Iar Fiul, fiind Dumnezeu Fiul și nemaifiind nici Tatăl, nici Duhul Sfânt, este prin fire predicat de același Tatăl și prin fire contemplat de același Duhul Sfânt. Iar Duhul Sfânt, fiind Dumnezeu Duhul Sfânt și nefiind considerat Tatăl și nefiind acceptat ca Fiul, este prin fire primit prin credință ca fiind același cu Tatăl și prin fire predicat de același Fiul. Acesta din urmă este prin fire și prin identitate de fire și prin afinitate de fire, iar primul este prin diferența proprietăților celor trei (persoane) și prin neasemănarea proprietăților personale care caracterizează fiecare persoană fără fuziune. Întrucât fiecare dintre ele are un (nume) inalienabil „Dumnezeu", tot așa are și o proprietate caracteristică neschimbată și constantă, rămânând aceeași, personală, inerentă numai ei, care o distinge de celelalte persoane, prin virtutea căreia Treimea uni-originară și uni-onorată, uni-esențială și uni-tronată rămâne necontopită. Astfel, Treimea este o Treime perfectă nu numai prin perfecțiunea unicei dumnezeiri, ci este și supra-perfectă și supra-divină, indivizibilă și inalienabilă în slavă, veșnicie și împărăție. Nu există nimic în această Treime, fie creat, fie ministerial, fie incidental, care să nu fi existat mai înainte și care să se fi înălțat după. Așadar, Tatăl nu a fost niciodată fără Fiul, nici Fiul fără Duhul, ci întotdeauna a existat aceeași Treime imuabilă și neschimbătoare. Iar despre sfânta și consubstanțială, veșnică și originară, atotcreatoare și împărătească Treime, după cum cred, s-o glorific și s-o cinstesc, ca să o spun pe scurt, am explicat clar și limpede pentru voi. Prescurtarea acestor definiții conciliare nu-mi permite să spun nimic mai mult decât atât (dar este și cea mai perfectă și cea mai divină, în glorie, veșnicie și

împărăție indivizibilă și inalienabilă. Nu există nimic în această Treime, nici creat, nici ministerial, nici incidental, care să nu fi existat înainte și care să se înalțe după. Astfel, Tatăl nu a fost niciodată fără Fiul, nici Fiul fără Duhul Sfânt, ci a fost întotdeauna aceeași Treime imuabilă și neschimbătoare. Și despre sfânta și consubstanțială, veșnică și originară, atotcreatoare și împărătească Treime, după cum cred, o glorifică și o cinstesc, pentru a vorbi pe scurt, v-am expus clar și limpede. Prescurtarea acestor definiții conciliare nu-mi permite să spun nimic mai mult decât atât (dar este și cea mai perfectă și cea mai divină, în glorie, veșnicie și împărăție indivizibilă și inalienabilă. Nu există nimic în această Treime, nici creat, nici ministerial, nici incidental, care să nu fi existat înainte și care să se înalțe după. Astfel, Tatăl nu a fost niciodată fără Fiul, nici Fiul fără Duhul Sfânt, ci a fost întotdeauna aceeași Treime imuabilă și neschimbătoare. Și despre sfânta și consubstanțială, veșnică și originară, atotcreatoare și împărătească Treime, după cum cred, o glorifică și o cinstesc, pentru a vorbi pe scurt, v-am expus clar și limpede. Prescurtarea acestor definiții conciliare nu-mi permite să spun nimic mai mult decât atât (Și cum mențin (învățătura) și cum gândesc și cum am învățat de la sfinții și, după părerea voastră, de Dumnezeu inspirați părinți, să predic despre întruparea filantropică și preaslăvită a unuia dintre cei din această preacinstită Treime, Dumnezeu Cuvântul și Fiul, adică despre cea mai mare umilință și despre condescendența divină și îndumnezeitoare față de noi, cei pământești, aceasta, ca înaintea adevărului însuși, văzând totul, am expus-o în această scrisoare conciliară și ți-o trimit spre atotînțeleapta voastră discernământ. „Cred, Preasfinte, și despre cum Dumnezeu Cuvântul, Fiul Unul-Născut al Tatălui, mai înainte de veacuri și vremuri, născut fără pătimire de Dumnezeu și Tatăl Însuși, având milă și compasiune pentru căderea noastră omenească, prin voia Sa liberă și prin voia lui Dumnezeu Părinte și prin consimțământul divin al Duhului, fără a fi despărțit de pântecele Celui ce dă naștere, S-a pogorât la noi, cei smeriți. Căci, precum are una și aceeași voință cu Tatăl și cu Duhul, așa are și El o ființă nemărginită și o natură de neînțeles; nu este în niciun fel (cu putință) de nedescris și nu-Și schimbă locul ca noi, prin fire poate săvârși fapte divine și a intrat în pântecele neînsuflețit, împodobit cu curăția fecioriei, a sfintei, slăvitei și înțeleptei de Dumnezeu și curate de orice întinăciune în trup, suflet și minte, Maria; Cel netrupesc se întrupează și ia chipul nostru, fiind, după ființa divină, în ceea ce privește chipul și forma, fără chip, și ca noi cel netrupesc se întrupează și El.” Cel cunoscut ca Dumnezeu cel veșnic devine un om adevărat. Și Cel ce este în sânul Tatălui veșnic este purtat în pântecele mamei, iar cel nelimitat prin timp primește un început temporal. El nu a devenit toate acestea în mod imaginar, așa cum li se pare maniheilor și valentinienilor nebuni; ci cu adevărat și în fapt El a renunțat (%Γ κenw'sa_s) la voința paternă și la propria sa și a asumat întreaga noastră alcătuire (%Γ _ɵӂ'rama), adică carne consubstanțială cu noi și un suflet rațional, omogen cu sufletele noastre și o minte complet identică cu mintea noastră. Căci acesta este omul și este cunoscut (ca om). Și El a devenit cu adevărat om din momentul acestei celei mai înalte zămisliri din Preasfânta Fecioară. El a binevoit să fie și să fie numit om, pentru ca prin lucruri asemenea să fie purificat, iar prin lucruri omogene să fie mântuit și prin lucruri înrudite să fie glorificat. De aceea Fecioara este aleasă sfântă și atât trupul, cât și sufletul ei sunt sfințite și astfel ea slujește întrupării Creatorului ca fiind pură, nevinovată și imaculată. Astfel Dumnezeu Cuvântul este întrupat, așa cum ni se cuvine, nu prin unirea cu un trup creat anterior, sau prin unirea cu un trup format anterior și existent independent, sau prin unirea cu un suflet existent anterior; dimpotrivă, ele și-au primit ființa doar atunci când Dumnezeu Însuși Cuvântul a fost unit cu ele; în mod natural, ele au fost unite simultan cu începutul existenței lor și,

prin ele însele, înainte de cea mai adevărată coborâre a Cuvântului la ele, nu au existat niciodată, ci au o existență care coincide (la început) cu condescendența naturală a Cuvântului; nici măcar o clipă existența lor nu a precedat condescendența Lui, așa cum (%Γ во'мвеі) o exprimă zgomotos.) Pavel de Samosata și Nestorie. (Trupul lui Iisus Hristos) a fost făcut atât trup (simplu) cât și trup al lui Dumnezeu Cuvântul; atât trup rațional însuflețit, cât și trup rațional însuflețit al lui Dumnezeu Cuvântul. În El și-a primit ființa și nu a avut ființă în sine. Tot ce intră în alcătuirea naturii umane în Iisus Hristos a fost adus la ființă simultan cu conceperea Cuvântului și a fost unit cu El în ipostas simultan cu timpul în care a fost adus la ființă – ființă adevărată, nu parțială, nepermițând divizarea, neacceptand nici schimbarea, nici fuziunea. Prin El (Iisus Hristos) a fost adus la ființă, în El și cu El a primit existența și a fost alcătuit împreună cu El. Nu admite niciun timp în care ar fi existat înainte de unirea necontopită și inseparabilă. Astfel, Cuvântul, fiind întrupat din sângele imaculat și virginal al preasfintei și imaculatei Fecioare Maria, a devenit cu adevărat om; Deși a fost purtat în pântecele unei fecioare și a împlinit timpul gestației legitime, în tot ce este natural și fără păcat, S-a făcut asemenea nouă, oamenilor, și nu a disprețuit josnicia noastră, foarte supusă patimilor, ci S-a născut ca Dumnezeu în trup omenesc, precum și în formă (umană), având un suflet rațional și netrupesc; acest trup El Însuși l-a înviat în Sine cu cel mai rațional duh, și nimeni altul. Și El Însuși păstrează pe Fecioara care a născut și o arată în sensul propriu și cu adevărat ca Maica lui Dumnezeu, deși nebunul Nestorie a înfuriat și armata lui sfidătoare de Dumnezeu a plâns și a suspinat și a urlat și din nou a fost chinuită din nou împreună cu el. Căci Cel ce S-a născut din Fecioară, sfânta Născătoare a lui Dumnezeu Maria, a fost Dumnezeu, care pentru noi a primit o a doua și trecătoare naștere după prima și veșnica Sa naștere de la Tatăl, o naștere naturală și inefabilă, deși Cel ce S-a întrupat s-a născut pentru a deveni asemenea nouă, cei trupești. El este cântat ca Dumnezeu întreg și este primit și ca omul întreg; El este, de asemenea, recunoscut ca omul perfect, deoarece a avut unirea a două naturi, divinitatea și umanitatea, și a fost cunoscut în două naturi perfecte, divinitatea și umanitatea. Căci nici unirea nu a fost ajutată de vreo schimbare sau amestec, nici divizarea și dezbinarea nu au fost introduse de diferența și dualitatea naturilor sau a ființelor după unire; deși aceasta (cea din urmă) îl întristează pe nebunul Nestorie, iar (cea dintâi) îl înfurie pe nesăbuitul Eutihie. Ceea ce este unit ipostatic nu acceptă schimbarea, nu cunoaște diviziunea, nu cunoaște ce este accesibil contopirii și nu admite semnele diviziunii. Ceea ce, după cum se știe, (este admis) de ignoranții Eutihie și Nestorie și de cei care nu cunosc puterea unirii ipostatice, prin care Cuvântul s-a întrupat și trupul însuflețit și rațional a fost invariabil îndumnezeit: una trage în marea contopirii, iar cealaltă duce în abisul separării. Și de aceea unul evită să mărturisească dualitatea firilor, iar celălalt găsește greu să mărturisească natura întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul și se teme să vorbească,că El are o singură ipostază compusă: ei sunt fugari, temători de frică acolo unde nu este frică. Noi însă, după ce am alungat nebunia cu gând curajos, urmându-i cu sclavie pe unul și pe altul dintre ei și așezându-ne fără teamă pe stânca evlaviei, propovăduim coborârea ipostatică a Cuvântului în trup, (împrumutată de la noi) rațională și însuflețită, și cinstim Cuvântul întrupat ca fiind singurul Hristos și Fiu, și spunem că El are o singură ipostază compusă și proclamăm că El este în două firi și credem că acest Dumnezeu Cuvântul are două nașteri: una din Dumnezeu Tatăl, pe care o cunoaștem ca fiind nelimitată în timp și veșnică, și cealaltă din Maica Domnului, pe care o recunoaștem ca fiind nouă și apărând în timp; și slăvim o singură fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat în El, nu cum spun Apolinarie, Eutihie și Dioscor, ci cum ne-a transmis înțeleptul Chiril. Mai mult, spunem că particularitățile

firilor au fost păstrate și proclamăm diferența celor care au unit, atât ceea ce se numește natural și constă în calitate, cât și ceea ce este conceput în esențial și constă în cantitate. Și nu ne temem nici de disecția lui Nestorie, nici nu respectăm schimbarea lui Eutihie. Căci nu spunem, precum Nestorie cel fără minte, că unirea este relativă și nu vorbim deșarte, ca și cum condescendența (ar consta) în asemănarea onoarei și asemănarea voinței și în impulsul și asemănarea dorințelor, și, de asemenea, nu vorbim în zadar, precum Eutihie cel lepădat de Dumnezeu, despre vreo fuziune și schimbare a lui Dumnezeu Cuvântul și a trupului însuflețit rațional, sau despre unirea firilor, esențelor și imaginilor, dintre care a avut loc o combinație minunată în Hristos. Prin urmare, mergând pe calea împărătească și de mijloc, detestăm fuziunea și urâm dezbinarea, ci în sufletele noastre onorăm o unire necontopită și în același timp inseparabilă a divinității și umanității, care singura poate fi admisă în unirea naturală și ipostatică. Divinitatea și umanitatea, unite reciproc, au păstrat-o pentru a nu admite schimbarea și a nu suferi divizare. Doctrina unirii, desigur, naturală și ipostatică (nu cunosc, în afară de aceasta, o altă unire în Hristos), nu cunoaște diferența și alungă complet diviziunea și păstrează neschimbat ceea ce a ajuns la unire și nu admite divizare în cel unit. Și de aceea, numindu-L pe Hristos compus din divinitate și umanitate, predicăm că El este atât Dumnezeu, cât și om, alcătuit din două naturi (pe care o recunoaștem ca fiind nouă și care a avut loc în timp; și glorificăm unica fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat în El, nu așa cum spun Apollinaris, Eutihie și Dioscor, ci așa cum ne-a transmis înțeleptul Chiril. Mai mult, spunem că particularitățile firilor au fost păstrate și proclamăm diferența celor unite, atât cea care se numește naturală și constă în calitate, cât și cea care este concepută în esențial și constă în cantitate. Și nu ne temem nici de disecția lui Nestorie, nici nu respectăm schimbarea lui Eutihie. Căci nu spunem, precum Nestorie cel golit de minte, că unirea este relativă și nu vorbim vorbe goale, ca și cum condescendența (ar consta) în asemănarea onoarei și asemănarea voinței și în impulsul și asemănarea dorințelor și, de asemenea, nu vorbim în zadar, precum Eutihie cel lepădat de Dumnezeu, despre o oarecare fuziune și schimbare a lui Dumnezeu Cuvântul și a trupului însuflețit rațional, sau despre unirea firilor, esențelor și imaginilor, din care s-a produs o combinație minunată în Hristos. Așadar, mergând pe calea împărătească și de mijloc, detestăm fuziunea și urâm dezbinarea, dar în sufletele noastre onorăm o uniune necontopită și în același timp inseparabilă a divinității și umanității, care singura poate fi admisă în unirea naturală și ipostatică. Divinitatea și umanitatea unite reciproc au păstrat-o pentru a nu admite schimbarea și a nu suferi dezbinare. Doctrina unirii, desigur, naturală și ipostatică (nu cunosc altă unire în Hristos în afară de aceasta), nu cunoaște nicio distincție și alungă complet dezbinarea și păstrează neschimbat ceea ce a venit în unire și nu permite dezbinare în cel care s-a unit. Și de aceea, numindu-L pe Hristos compus din divinitate și umanitate, predicăm că El este atât Dumnezeu, cât și om, compus din două naturi (pe care o recunoaștem ca fiind nouă și care a avut loc în timp; și glorificăm unica fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat în El, nu așa cum spun Apollinaris, Eutihie și Dioscor, ci așa cum ne-a transmis înțeleptul Chiril. Mai mult, spunem că particularitățile firilor au fost păstrate și proclamăm diferența celor unite, atât cea care se numește naturală și constă în calitate, cât și cea care este concepută în esențial și constă în cantitate. Și nu ne temem nici de disecția lui Nestorie, nici nu respectăm schimbarea lui Eutihie. Căci nu spunem, precum Nestorie cel golit de minte, că unirea este relativă și nu vorbim vorbe goale, ca și cum condescendența (ar consta) în asemănarea onoarei și asemănarea voinței și în impulsul și asemănarea dorințelor și, de asemenea, nu vorbim în zadar, precum Eutihie cel lepădat de Dumnezeu, despre o oarecare fuziune și schimbare a lui Dumnezeu

Cuvântul și a trupului însuflețit rațional, sau despre unirea firilor, esențelor și imaginilor, din care s-a produs o combinație minunată în Hristos. Așadar, mergând pe calea împărătească și de mijloc, detestăm fuziunea și urâm dezbinarea, dar în sufletele noastre onorăm o uniune necontopită și în același timp inseparabilă a divinității și umanității, care singura poate fi admisă în unirea naturală și ipostatică. Divinitatea și umanitatea unite reciproc au păstrat-o pentru a nu admite schimbarea și a nu suferi dezbinare. Doctrina unirii, desigur, naturală și ipostatică (nu cunosc altă unire în Hristos în afară de aceasta), nu cunoaște nicio distincție și alungă complet dezbinarea și păstrează neschimbat ceea ce a venit în unire și nu permite dezbinare în cel care s-a unit. Și de aceea, numindu-L pe Hristos compus din divinitate și umanitate, predicăm că El este atât Dumnezeu, cât și om, compus din două naturi (o altă unire în Hristos), nu cunoaște nicio distincție și alungă complet diviziunea și păstrează neschimbat ceea ce a venit în unire și nu permite diviziunea în ceea ce a unit. Și de aceea, numindu-L pe Hristos compus din divinitate și umanitate, predicăm că El este atât Dumnezeu, cât și om, compus din două naturi (o altă unire în Hristos), nu cunoaște nicio distincție și alungă complet diviziunea și păstrează neschimbat ceea ce a venit în unire și nu permite diviziunea în ceea ce a unit. Și de aceea, numindu-L pe Hristos compus din divinitate și umanitate, predicăm că El este atât Dumnezeu, cât și om, compus din două naturi (difūs) și este dual în raport cu firile. Și în egală măsură, atât în divinitate, El este perfect, cât și în umanitate. Prin urmare, învățând că El este în două firi, Îl înfățișăm ca Dumnezeu consubstanțial cu Tatăl și spunem că El este, de asemenea, consubstanțial cu Mama și cu noi, ca om, că El este vizibil și invizibil, de asemenea, că El este creat și necreat, că El este atât trupesc, cât și incorporeal, că El este atât descriptibil, cât și indescriptibil, că El este atât pământesc, cât și ceresc, că El este trup rațional, însuflețit și divinitate, că S-a arătat recent și este veșnic, că El este atât umilit, cât și înălțat, și tot ceea ce se găsește (propriu) unei firi duale inseparabil (unite), deși una a existat dintotdeauna, ca având o natură veșnică, iar cealaltă a primit invariabil ființarea de dragul nostru în vremurile recente, ca primind natura umană. Căci dacă unirea a fost imuabilă și inseparabilă, așa cum rămâne totuși imuabilă și inseparabilă, și aceste două sunt imuabil distincte și arată inseparabil diferența, atunci acestea au fost firile, esențele și imaginile din care s-a produs unirea inefabilă și în care se contemplă unul și același Hristos. Cel care a ieșit din ele rămâne unul; atunci nu mai este divizat și, nepermițându-se să fie tăiat sau schimbat, arată din ce este alcătuit. Aceasta este o ipostază și o persoană compozită; constă dintr-un amestec neamestecat și nu cunoaște nicio diviziune în ceea ce este unit, ci păstrează o ființă și o existență inseparabilă; și nu două, pentru că a devenit una, și nu amestecată și nu duce la o unitate și la identitatea naturală și esențială a ceea ce este alcătuit în mod natural, ci unul și în același timp este cunoscut atât (ca) unul, cât și (ca) doi. Unul în ipostază și persoană, dar doi în raport cu firile însele și cu caracteristicile lor naturale, de la care a primit (posibilitatea) de a fi una și a păstrat (posibilitatea) de a rămâne două prin natură. Prin urmare, rămânând același, El este contemplat ca un singur Hristos, și Fiu, și unul-născut, inseparabil în ambele firi, și în mod natural face ceea ce este propriu ambelor ființe, în virtutea calității esențiale și a caracteristicii naturale inerente ambelor. Dacă El are o fire singulară și necombinată, atunci cum poate să nu aibă aceeași ipostază și persoană? Și ar putea unul și același Unul să facă pe deplin ceea ce este propriu ambelor firi? Cum atunci dumnezeirea, neparticipând la trup, va săvârși fizic lucrările trupului? Sau cum ar putea trupul, care nu are dumnezeire, săvârși lucrări care sunt în esență recunoscute ca divine? Emanuel, fiind unul și în una și aceeași ființă ambele, adică atât Dumnezeu, cât și om, săvârșește cu adevărat ceea ce este propriu ambelor firi, producând ceea ce face într-un mod și altul diferit. Ca

Dumnezeu, El săvârșește ceea ce este divin, iar ca om, ceea ce este uman. El dorește să Se arate tuturor atât ca Dumnezeu, cât și ca om, și de aceea El săvârșește atât ceea ce este divin, cât și ceea ce este uman, și tot așa vorbește și pronunță (pe amândouă). Și nu așa cum își dorește Nestorie, cineva să facă minuni,și altul a făcut lucruri omenești și a suferit patimi. Dar unul și același Hristos și Fiu a făcut atât lucruri dumnezeiești, cât și lucruri omenești, unul într-un fel, celălalt în altul, așa cum învață dumnezeiescul Chiril, pentru că în ambele El are o putere inseparabilă, dar nicidecum divizibilă. Ca Dumnezeu El a fost veșnic și a făcut minuni, iar ca om El a fost cunoscut ca fiind recent arătat și a făcut umilitoare și omenești. Căci, așa cum în Hristos ambele firi își păstrează neschimbat particularitatea lor, tot așa fiecare chip în unire cu cealaltă păstrează ceea ce îi este propriu. Astfel, Cuvântul, (fiind) în comuniune tocmai cu trupul, face ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul face ceea ce este propriu trupului, în timp ce în același timp Cuvântul este cel care este în comuniune cu el. Și aceasta este cunoscută într-o ipostază și alungă separarea necredincioasă. Nu au lucrat separat, ca să nu credem că sunt separate. Să nu se bucure, așadar, Nestorie, amăgindu-se pe sine însuși în mod prostesc, pentru că atât chipul, cât și celălalt în unul Hristos și Fiu, după unirea amândurora (firilor), au făcut ceea ce li se cuvenea. Căci prin sine, fără a fi separată de cealaltă, a făcut ceea ce i-a fost propriu. Nu slăvim în El doi Hristoși și fii, dintre care unul, fiind Fiu și Hristos prin fire, face miraculoase, iar celălalt, fiind Fiu și Hristos prin har, face smeritul. Deși învățăm că cele două imagini acționează împreună, fiecare după propria sa particularitate naturală; Dar spunem că unul și același Fiu și Hristos împlinește în mod natural înaltul și josul, după calitatea naturală și esențială a fiecăreia dintre cele două firi ale sale, deoarece aceste firi, rămânând neschimbate și neamestecate și fiind cunoscute clar ca două și fiind unite fără confuzie, nu au fost lipsite de acestea (proprietăți ale lor) și au apărut într-o singură ipostază. Să nu triumfe în zadar Eutihie și Dioscor, răspânditorii unui amestec neevlavios inexistent; căci după unirea uneia și a celeilalte firi, fiecare dintre ei a împlinit ceea ce i-a fost propriu, evitând diviziunea, neacceptând schimbarea și păstrând diferența în raport cu cealaltă și menținând comunicarea și unirea inseparabile și indisolubile. Așadar, rămânând pioși și respectând limitele ortodoxiei, spunem că unul și același Hristos și Fiu le împlinește pe amândouă, pentru că El este Dumnezeu și om; și nu născocim nicio confuzie. În același fel spunem că ambele imagini, după comuniunea reciprocă, împlinesc ceea ce le este propriu, întrucât în unul și același Hristos sunt două imagini, împlinind în mod natural ceea ce le este propriu. Nu admitem deloc nicio despărțire, așa cum au vrut să ne defăimeze Eutihie aici și Nestorie acolo, venind din (principii) reciproc opuse și împărțind războiul nelegiuit ridicat împotriva noastră, cei pioși. Le considerăm ca nimic și recunoaștem în ambele firi atât acțiunea una, cât și cealaltă, adică esențialul și naturalul, cât și reciprocul, purtând inseparabil din ambele ființe și firi.prin rațiunea calității naturale și esențiale inerente acesteia și, în același timp, prin acțiunea reciprocă inseparabilă și neamestecată, însoțitoare a ambelor ființe. Aceasta servește drept cauză a diferenței de acțiuni în Hristos și, în egală măsură, dă ființa firilor firilor, deoarece divinitatea și umanitatea nu sunt aceleași în raport cu calitatea naturală inerentă fiecăreia dintre ele, deși s-au unit în mod inexprimabil într-o singură ipostază și s-au unit neamestecat într-o singură persoană, reunindu-se și unindu-se ipostatic, ne-au făcut unul și același atât pe Hristos, cât și pe Fiul. Dumnezeu Cuvântul este Dumnezeu Cuvântul și nu trup, deși a luat un trup animat rațional și l-a unit ipostatic printr-o unire naturală. Acest trup este un trup animat rațional și nu Cuvântul, deși este contemplat ca trupul lui Dumnezeu Cuvântul. Așadar, după unirea naturală și neconfuzată, adică adevărată și ipostatică, ei nu arată această acțiune ca fiind

indiferentă față de ambele, și noi nu numim această acțiune a lor unică și unică, sau esențială și naturală și complet indiferentă, pentru a nu le uni cu forța într-o singură esență și într-o singură natură, ceea ce adepții Acefalilor au făcut subiect de amuzament și în chiar discursurile lor o numesc fără rușine compusă. După cum mărturisim ambele acțiuni naturale atât în ființe, cât și în naturi, din care pentru noi s-a făcut o unire neconfuză în Hristos și a făcut din unicul Hristos și Fiul Dumnezeu întreg, care trebuie să fie recunoscut și ca omul întreg, astfel încât să nu contopim naturile unite neconfuz, deși din acțiuni și numai din acțiuni se cunosc naturile, conform învățăturii celor care pot (știe aceasta), și diferența esențelor este întotdeauna de obicei observată din diferența acțiunilor: tot așa învățăm și noi că fiecare rostire și acțiune, fie că este una divină și cerească, fie umană și pământească, purcede de la unul și același Hristos și Fiu și de la o ipostază complexă și singulară a Lui. Întrupându-se, El a rămas Dumnezeu Cuvântul și, în mod natural, prin Sine Însuși manifestă inseparabil și neamestecat ambele acțiuni, în conformitate cu firile lor: conform firii Sale divine, prin care este de o substanță cu Tatăl, divinul și inefabilul; și conform firii Sale umane, prin care a devenit de o substanță cu noi, oamenii, umanul și pământesc, de dorit și în armonie cu ambele firi. Și aceasta nu încetează să-i jignească pe unii dintre cei care văd, ca și cum Cel ce face în mod natural ambele firi nu ar fi atât Dumnezeu, cât și om. Prin faptul că El Însuși, unicul Hristos și Fiu, face ambele firi, este distrusă curgerea josnică (a învățăturii) lui Nestorie. Căci, așa cum am spus, afirmăm că în El nu sunt doi Hristosi și Fii care să facă ambele firi, (ci unul singur). Și când se arată că ceea ce este propriu ambelor firi după unire rămâne necontopit și, în același timp, manifestă o acțiune proprie amândurora, atunci aceasta răstoarnă urmașii (ai învățăturii) lui Eutihie, care tinde spre contopire,Deoarece firile sunt cunoscute într-un mod natural și într-un mod natural își descoperă natura, din care au provenit și s-au dezvoltat în mod inseparabil și natural (persoana lui Hristos). De aceea, născându-se odată cu nașterea noastră, El este hrănit cu lapte și crește și trece prin vârstele trupului până când ajunge la vârsta perfectă a unui om; suferă foamea și setea care ne sunt naturale și îndură oboseala unei călătorii ca și noi, pentru că El, asemenea nouă, a săvârșit și actul de a merge într-un mod omenesc. Și aceasta, fiind săvârșită în conformitate cu substanța umană, a servit ca o dovadă a firii Sale umane. De aceea, asemenea nouă, S-a mutat din loc în loc, pentru că era cu adevărat om și avea firea noastră în deplină alcătuire și, de asemenea, a luat descriptibilitatea trupului și a fost îmbrăcat într-un chip potrivit nouă. Căci chipul formei Sale era trupesc, adică chipul unui trup; prin urmare, fiind conceput în pântece, a fost format, a păstrat acest chip pentru totdeauna și îl păstrează intact pentru totdeauna. De aceea, când a fost flămând, a luat mâncare; de aceea, când a fost sete, a căutat băutură și a băut ca un om; De aceea, a fost purtat ca un copil, ținut în brațele unei fecioare și s-a odihnit la sânul unei mame; de aceea, când a simțit oboseală, S-a așezat și, având nevoie de somn, a adormit. De asemenea, când a primit lovituri, a simțit durere, când a fost biciuit, a suferit, iar când I-au țintuit mâinile și picioarele pe cruce, a îndurat durerea, pentru că a dat, așa cum a vrut, timp firii umane să facă și să sufere ceea ce îi era firesc, ca nu cumva întruparea Sa glorioasă să fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci nu a acceptat aceasta din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o din motive omenești. Să fie înlăturată această suspiciune josnică. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să îndure aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Dar (a acceptat aceasta) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze într-un mod omenesc și a decis să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care a devenit un om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești l-au

împins în mod natural la aceasta, deși oamenii necredincioși și trădători s-au bucurat cu îndrăzneală să-și ducă la îndeplinire trădarea, ci pentru că s-a îmbrăcat într-un trup pătimaș, muritor și stricăcios, inevitabil supus patimilor noastre firești, și în acest trup, conform propriei sale firi, a binevoit să sufere și să acționeze chiar până la învierea din morți. În el a rezolvat lucrurile noastre pătimașe, muritoare și stricăcioase și ne-a acordat libertatea de ele. Astfel, El a revelat în mod voluntar și în același timp în mod natural pe cel umilit și omenesc, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că El Însuși a fost vinovatul (El se hrănește cu lapte și crește și trece prin vârstele trupului până ajunge la vârsta perfectă a unui om; El suferă foame și sete ca și noi și îndură oboseala călătoriei ca și noi, pentru că El, la fel ca noi, a săvârșit și actul mersului într-un mod omenesc. Și aceasta, fiind săvârșită în conformitate cu substanța umană, a servit ca o dovadă a naturii Sale umane. De aceea, asemenea nouă, S-a mutat din loc în loc, pentru că era cu adevărat om și avea natura noastră în deplină alcătuire și, de asemenea, a luat descriptibilitatea trupului și a fost îmbrăcat într-un chip potrivit nouă. Căci forma înfățișării Sale era trupească, adică chipul unui trup; prin urmare, fiind conceput în pântece, a fost format, a păstrat această formă pentru totdeauna și o păstrează pentru totdeauna intactă. De aceea, simțind foamea, a luat mâncare; de aceea, chinuit de sete, a căutat băutură și a băut ca un om; de aceea a fost purtat ca un copil, ținut în brațele unei fecioare și s-a odihnit la sânul unei mame; de aceea, când a simțit oboseală, S-a așezat și, având nevoie de somn, a adormit. De asemenea, când a primit lovituri, a simțit durere, când a fost biciuit, a suferit, iar când I-au țintuit mâinile și picioarele pe cruce, a îndurat durerea, pentru că a dat, așa cum a vrut, timp firii umane să facă și să sufere ceea ce îi era firesc, ca nu cumva întruparea Sa glorioasă să fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat aceasta din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o din impulsuri omenești. Să fie înlăturată această suspiciune josnică. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să sufere aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Dar (a acceptat aceasta) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze ca un om și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care a devenit un om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești l-au mișcat în mod natural la aceasta, deși oamenii necredincioși și trădători s-au bucurat cu îndrăzneală să-și ducă la îndeplinire trădarea, ci pentru că s-a îmbrăcat într-un trup pătimaș, muritor și stricăcios, inevitabil supus patimilor noastre firești, și în acest trup, după propria sa natură, a binevoit să sufere și să acționeze chiar până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertatea de ele. Astfel, în mod voluntar și în același timp în mod natural, a revelat umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că el însuși a fost autorul (El se hrănește cu lapte și crește și trece prin vârstele trupului până ajunge la vârsta perfectă a unui om; El suferă foame și sete ca și noi și îndură oboseala călătoriei ca și noi, pentru că El, la fel ca noi, a săvârșit și actul mersului într-un mod omenesc. Și aceasta, fiind săvârșită în conformitate cu substanța umană, a servit ca o dovadă a naturii Sale umane. De aceea, asemenea nouă, S-a mutat din loc în loc, pentru că era cu adevărat om și avea natura noastră în deplină alcătuire și, de asemenea, a luat descriptibilitatea trupului și a fost îmbrăcat într-un chip potrivit nouă. Căci forma înfățișării Sale era trupească, adică chipul unui trup; prin urmare, fiind conceput în pântece, a fost format, a păstrat această formă pentru totdeauna și o păstrează pentru totdeauna intactă. De aceea, simțind foamea, a luat mâncare; de aceea, chinuit de sete, a căutat băutură și a băut ca un om; de aceea a fost purtat ca un copil, ținut în brațele unei fecioare și s-a odihnit la sânul unei mame; de aceea, când a simțit oboseală, S-a așezat și, având nevoie de

somn, a adormit. De asemenea, când a primit lovituri, a simțit durere, când a fost biciuit, a suferit, iar când I-au țintuit mâinile și picioarele pe cruce, a îndurat durerea, pentru că a dat, așa cum a vrut, timp firii umane să facă și să sufere ceea ce îi era firesc, ca nu cumva întruparea Sa glorioasă să fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat aceasta din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o din impulsuri omenești. Să fie înlăturată această suspiciune josnică. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să sufere aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Dar (a acceptat aceasta) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze ca un om și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care a devenit un om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești l-au mișcat în mod natural la aceasta, deși oamenii necredincioși și trădători s-au bucurat cu îndrăzneală să-și ducă la îndeplinire trădarea, ci pentru că s-a îmbrăcat într-un trup pătimaș, muritor și stricăcios, inevitabil supus patimilor noastre firești, și în acest trup, după propria sa natură, a binevoit să sufere și să acționeze chiar până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertatea de ele. Astfel, în mod voluntar și în același timp în mod natural, a revelat umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că el însuși a fost autorul (El S-a mutat din loc în loc, pentru că era cu adevărat om și avea firea noastră în întregime și, de asemenea, a luat descriptibilitatea cărnii și a fost îmbrăcat într-o formă potrivită nouă. Căci forma înfățișării Sale era trupească, adică forma unui trup; prin urmare, fiind conceput în pântece, a fost format, a păstrat această formă pentru totdeauna și o păstrează intactă pentru totdeauna. De aceea, simțind foame, a luat mâncare; de aceea, chinuit de sete, a căutat băutură și a băut ca un om; de aceea a fost purtat ca un copil, ținut în brațele unei fecioare și s-a odihnit la sânul mamei; de aceea, simțind oboseală, S-a așezat și, având nevoie de somn, a adormit. De asemenea, când a primit lovituri, a simțit durere, când a fost biciuit, a suferit, iar când I-au țintuit mâinile și picioarele pe cruce, a îndurat durerea, pentru că a dat, așa cum a vrut, timp firii omenești să facă și să sufere ceea ce îi era firesc, pentru ca întruparea Sa glorioasă să nu fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat aceasta din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o conform impulsurilor omenești. Să fie înlăturată această josnică suspiciune. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să îndure aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Ci (a acceptat-o) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze omenește și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care a devenit un om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești L-au mișcat în mod natural să facă aceasta, deși oamenii necredincioși și vicleni s-au bucurat cu îndrăzneală să-și îndeplinească viclenia, ci pentru că S-a îmbrăcat într-un trup pătimaș și muritor și stricăcios și inevitabil supus patimilor noastre naturale, și în acest trup, conform propriei sale naturi, S-a învrednicit să sufere și să acționeze chiar și până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertatea de ele. Astfel, El a revelat în mod voluntar și în același timp în mod natural umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că El Însuși a fost autorul (El S-a mutat din loc în loc, pentru că era cu adevărat om și avea firea noastră în întregime și, de asemenea, a luat descriptibilitatea cărnii și a fost îmbrăcat într-o formă potrivită nouă. Căci forma înfățișării Sale era trupească, adică forma unui trup; prin urmare, fiind conceput în pântece, a fost format, a păstrat această formă pentru totdeauna și o păstrează intactă pentru totdeauna. De aceea, simțind foame, a luat mâncare; de aceea, chinuit de sete, a căutat băutură și a băut ca un om; de aceea a fost

purtat ca un copil, ținut în brațele unei fecioare și s-a odihnit la sânul mamei; de aceea, simțind oboseală, S-a așezat și, având nevoie de somn, a adormit. De asemenea, când a primit lovituri, a simțit durere, când a fost biciuit, a suferit, iar când I-au țintuit mâinile și picioarele pe cruce, a îndurat durerea, pentru că a dat, așa cum a vrut, timp firii omenești să facă și să sufere ceea ce îi era firesc, pentru ca întruparea Sa glorioasă să nu fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat aceasta din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o conform impulsurilor omenești. Să fie înlăturată această josnică suspiciune. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să îndure aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Ci (a acceptat-o) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze omenește și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care a devenit un om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești L-au mișcat în mod natural să facă aceasta, deși oamenii necredincioși și vicleni s-au bucurat cu îndrăzneală să-și îndeplinească viclenia, ci pentru că S-a îmbrăcat într-un trup pătimaș și muritor și stricăcios și inevitabil supus patimilor noastre naturale, și în acest trup, conform propriei sale naturi, S-a învrednicit să sufere și să acționeze chiar și până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertatea de ele. Astfel, El a revelat în mod voluntar și în același timp în mod natural umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că El Însuși a fost autorul (ca întruparea Sa glorioasă să nu fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat-o din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o prin impulsuri omenești. Să fie înlăturată această suspiciune josnică. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să îndure aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Ci (a acceptat-o) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze omenește și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care S-a făcut om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești L-au mișcat în mod natural să facă aceasta, deși oamenii necredincioși și vicleni s-au bucurat cu îndrăzneală să-și îndeplinească viclenia, ci pentru că S-a îmbrăcat într-un trup pătimaș, muritor și stricăcios și inevitabil supus patimilor noastre firești și în acest trup, după natura sa, a binevoit să sufere și să acționeze chiar și până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertate de ele. Astfel, El a revelat în mod voluntar și în același timp în mod natural umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că El Însuși a fost autorul (ca întruparea Sa glorioasă să nu fie considerată un fel de ficțiune și o fantomă goală. Căci El nu a acceptat-o din constrângere sau necesitate, deși a suferit-o în mod natural și omenesc și a făcut-o și a săvârșit-o prin impulsuri omenești. Să fie înlăturată această suspiciune josnică. Căci Dumnezeu a fost Cel care a hotărât să îndure aceasta trupește și ne-a mântuit de patimile noastre și astfel ne-a acordat detașarea. Ci (a acceptat-o) pentru că El Însuși a vrut să sufere și să facă și să acționeze omenește și a hotărât să-i ajute pe cei care au văzut, pentru care S-a făcut om adevărat. Și aceasta nu pentru că mișcările naturale și trupești L-au mișcat în mod natural să facă aceasta, deși oamenii necredincioși și vicleni s-au bucurat cu îndrăzneală să-și îndeplinească viclenia, ci pentru că S-a îmbrăcat într-un trup pătimaș, muritor și stricăcios și inevitabil supus patimilor noastre firești și în acest trup, după natura sa, a binevoit să sufere și să acționeze chiar și până la învierea din morți. În el a rezolvat patimile noastre, muritoarele și stricăcioase și ne-a acordat libertate de ele. Astfel, El a revelat în mod voluntar și în același timp în mod natural umilitul și omenescul, rămânând în același timp Dumnezeu, pentru că El Însuși a fost autorul (ταμι'ας) pentru Sine al suferințelor și

acțiunilor umane și nu numai autorul, ci și mediatorul, deși Era întrupat în mod natural într-o natură pasională. Și prin urmare, ceea ce era uman în El era pentru că era om. Nu pentru că natura Lui nu era umană, ci pentru că S-a făcut om de bunăvoie și, devenind om, a acceptat-o de bunăvoie. Și nu prin forță sau prin necesitate, așa cum se întâmplă la noi (și în majoritatea cazurilor), și nu împotriva dorinței, ci când și așa cum a vrut, El Însuși a binevoit să se coboare spre noi, posedați de pasiuni, chiar acele pasiuni care sunt stârnite de natură. Dumnezeiești și slăvite și înălțate și evident ridicându-se deasupra nimicniciei noastre, precum au fost minunile și semnele și manifestările faptelor glorioase, cum ar fi: zămislirea fără sămânță, sportul lui Ioan în pântece, nașterea nestricăcioasă, fecioria cea neprihănită, care a rămas nevătămată înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere, învățătura cerească a păstorilor și chemarea magilor prin intermediul unei stele, aducând daruri și închinare, cunoașterea Scripturilor fără învățătură, pentru că, zic ei: cum aș putea să nu studiez cartea aceasta (Ioan 7:15)?), (cunoașterea) expunând parțial dragostea perversă a adepților pasionați ai ignoranței, schimbarea vinului (transformat) din apă, vindecarea bolnavilor, dăruirea vederii orbilor, îndreptarea cocoșaților, restaurarea puterii paraliticului, dăruirea șchiopului a capacității de a se mișca repede, cea mai perfectă curățire a leproșilor, saturația rapidă a celor flămânzi, orbirea celor care urmăresc, îmblânzirea vânturilor, stabilirea calmului pe mare, mersul trupesc pe ape, alungarea duhurilor necurate, agitația violentă a elementelor, deschiderea mormintelor de la sine, învierea în trei zile din morți, distrugerea nesfârșită a stricăciunii, distrugerea neîncetată a morții, ieșirea din mormânt, în timp ce pecetea de pe piatră și de pe mormânt a rămas intactă, intrarea nestingherită (în casă) cu ușile închise, înălțarea extrem de uimitoare și trupească de pe pământ la cer și tot ce este de genul acesta, depășind natura cuvântului nostru și puterea de exprimare și cucerind orice înțelegere umană - toate acestea, fiind realizate de Dumnezeu Cuvântul, dincolo de limitele minții și firii omului, a servit ca dovadă a esenței și naturii Divine, deși s-a săvârșit prin carne și trup și nu s-a săvârșit fără (participarea) cărnii, însuflețit rațional. Și de aceea nu-L considerăm pe Dumnezeu Cuvântul netrupesc și nu învățăm că El este în afara trupului, deși a făcut ceea ce este mai presus de trupuri. Căci Cuvântul a fost cu adevărat întrupat și, întrupat fiind fără minciună, S-a îmbrăcat cu trup și a fost cunoscut ca unicul Fiu, producând din Sine fiecare acțiune: divină și umană, smerită și maiestuoasă, trupească și netrupească, vizibilă și invizibilă, descriptibilă și indescriptibilă, corespunzătoare dualității firilor Sale și în Sine propovăduind neîncetat și proclamând neîncetat această dualitate. Unul și același, fiind indivizibil în ipostas Fiul și fiind cunoscut în două firi, prin una dintre ele a făcut minuni, iar prin cealaltă a făcut cele smerite. Și de aceea, cei înțelepți de Dumnezeu, încoronați de Hristos, Dumnezeul adevărat, și primind de la Dumnezeu darul vorbirii și descoperindu-ne înțelegerea divină, spun: când auziți expresii contrare despre unicul Fiu, atunci împărțiți cu decență cele spuse între firi - atribuiți firii divine cele mari și divine, iar firii umane cele mici și smerite. În acest fel veți evita discordia în expresii, dând fiecărei firi ceea ce este propriu ei și, în conformitate cu Sfânta Scriptură, mărturisiți un singur Fiu atât ca existent înainte de toate veacurile, cât și ca apărând recent. Și, de asemenea, iată ce se spune despre unicul Fiu: nimeni să nu înstrăineze nicio acțiune de la singura filiație, iar firea căreia îi aparține ceea ce se întâmplă, să fie determinat de natura însăși a acțiunii. Așa că au învățat foarte bine să mărturisească un singur Emanuel, căci așa se numește Dumnezeu întrupat Cuvântul și că El face totul, și nu unul înalt și unul jos, fără nicio distincție. Prin intermediul acestor firi ale Sale, El este cunoscut ca o dualitate neamestecată și nu este deloc împărțit în două ipostase și două persoane,Dar unul și același este Fiul nedespărțit și Hristos și este

cunoscut inseparabil în două naturi. Și afirmăm că toate acestea aparțin unui singur Fiu și credem că toate cuvintele și faptele sunt ale Sale, deși unele dintre ele sunt proprii lui Dumnezeu, iar altele sunt proprii omului, iar altele ocupă un fel de poziție de mijloc, având în ele însele atât ceea ce este propriu lui Dumnezeu, cât și ceea ce este omenesc. Spunem că aceeași putere are și așa-numita acțiune comună (nouă) și divino-umană, care în esența sa nu este aceeași, ci eterogenă și variată, așa cum a numit-o în mod divin Dionisie, vorbitorul de Dumnezeu, care a fost încântat de divinul Pavel din Areopag, deoarece conține în sine atât ceea ce este propriu lui Dumnezeu, cât și ceea ce este omenesc și, printr-o expresie foarte iscusită și complexă, denotă complet fiecare acțiune atât a uneia, cât și a celeilalte ființe și naturi. Prin urmare, glorificându-L pe Dumnezeu Cuvântul, veșnic și coetern cu Tatăl, afirmăm că El a primit o naștere temporală, prin care S-a născut, fiind întrupat din Fecioara Maria, care este numită cu adevărat și în mod propriu Maica lui Dumnezeu. Și de aceea, cei pioși cred, așa cum se cuvine să credem, că El S-a născut prin două nașteri; și fiind desăvârșit în dumnezeire, El a fost și desăvârșit în umanitate; nefiind împărțit prin diferența esențelor, El nu identifică în esență firile în virtutea identității persoanei. Dar dintre firile cărora El a devenit o ipostază, în acelea El a locuit inseparabil, săvârșind cu înțelepciune și cu adevărat toate lucrările noastre, atât acțiuni naturale, cât și fără prihană, departe de întinăciune și viciu, și astfel în care nu se găsește niciun semn de păcat, pentru că El nu a comis niciun păcat și nu a fost absolut nicio înșelăciune în gura Lui. El a umblat printre noi ca un om; fiind cunoscut ca un om desăvârșit și, în același timp, neîncetând să fie Dumnezeu, El a săvârșit și minuni, așa cum se cuvenea. El a fost cunoscut ca un Dumnezeu desăvârșit, deși era îmbrăcat în trup uman, animat rațional. El merge la suferință voluntară și se vinde voluntar evreilor sau, mai bine, se dăruiește voluntar pentru mântuirea oamenilor; El este, de asemenea, legat și suferă lovituri pe obraz, este scuipat, biciuit și batjocorit, este îmbrăcat în purpură, ca unul care domnește peste toate, și ia o trestie în mâini, ca un sceptru împărătesc, este judecat de tribunalul lui Pilat și, în cele din urmă, este pironit pe un lemn și, fiind ridicat pe crucea mântuitoare, își pătează ambele mâini și picioare cu sânge și este ridicat (pe cruce) alături de tâlhari și i se dă oțet să bea și gustă fiere și, strigând tare, își predă sufletul Tatălui și este străpuns în coastă cu o suliță, iar după moarte sângele și apa mântuitoare curg din mort; apoi mortul este dat jos de pe cruce și este pregătit pentru înmormântare, este uns cu mir și primește o înmormântare de trei zile și, după ce a înviat a treia zi, iese din mormânt și, împreună cu Sine, învie toți morții, prin învierea Sa din morți ridicându-i din mormânt și stricăciune la viața Sa veșnică și, după ce a înviat din morți, Se arată ucenicilor Săi și, prin acceptarea mâncării și a băuturii și atingerea mâinilor apostolilor, confirmă învierea trupului Său.și le împarte Duhul Sfânt, ca fiind înrudit cu El și consubstanțial; apoi ei se înalță la cer sau, mai degrabă, se înalță acolo ca Domnul cerurilor și se așează la dreapta Tatălui, având un tron părintesc, împărătesc și cel mai înalt. De acolo va veni din nou să judece peste cei vii și peste cei morți și să dea fiecăruia după faptele pe care le-a făcut, fie că a făcut fapte bune și pline de bunătate, fie fapte rele și rușinoase. Noi credem că El, împreună cu Tatăl și Duhul, are o stăpânire cu adevărat nesfârșită peste toate lucrurile, necunoscând nici sfârșit, nici hotar. De aceea, cum vorbesc și gândesc despre dispensația întrupării, adică despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul și despre asemănarea Lui cu noi, păcătoșii, aceasta am arătat pe scurt; dar despre înfățișarea și structura originală a lumii vizibile, pe care a primit-o recent, mărturisesc, iubitul lui Dumnezeu, că nu numai tot ce este vizibil, ci și cel nevăzut, a fost creat de un singur Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o natură veșnică și fără început; El a adus la ființă din neființă și fără nicio dificultate a dat mai întâi ființă tuturor și a

produs cu înțelepciune foarte multe și felurite (lucruri); Căci Tatăl a făcut toate lucrurile prin Fiul Său unul-născut în Duhul Sfânt și le menține prin providență înțeleaptă, ca Dumnezeu, care are stăpânire peste lucrările Sale. După ce a dat tuturor un început temporal, a atribuit celor sensibile o împărțire temporală, dar a onorat cele raționale și nevăzute cu o cinste mai mare. Și niciodată nu moare și nu este supus stricăciunii, așa cum cele vizibile curg și trec; totuși, nu este nemuritor prin fire și nu a fost transformat într-o ființă inefabilă (incoruptibilă), ci i-a dat har, care nu-i permite să fie supus stricăciunii și morții. Astfel, sufletele omenești rămân necoruptibile și astfel îngerii rămân nemuritori, nu pentru că ele, așa cum am spus mai înainte, au o fire incoruptibilă sau o ființă în sensul propriu nemuritoare, ci pentru că au primit de la Dumnezeu ca moștenire har, care dăruiește din belșug nemurirea și are grijă de asigurarea nemuririi pentru ei. Însă, deși sufletele omenești au fost eliberate prin harul lui Dumnezeu de moarte, care urmărește în mod natural (Г ѣм_тоlеѫ'оѫsan) tot ce există în natura creată, totuși, din acest motiv, nu vom presupune că ele au existat înainte de trupuri și nu vom crede că înainte de apariția și întemeierea acestei lumi vizibile au trăit un fel de viață veșnică, nu vom spune că au posedat viață cerească, trăind o viață netrupală și necorporală și veșnică în rai, care odinioară nu exista, așa cum doreau Origen cel rătăcit și complicii săi și oameni cu aceeași gândire, Didim și Evagrie, și restul hoardei lor, care născocesc fabule. Nu numai că predică aceasta în mod eronat, fiind duși de învățăturile păgâne și pângărind înalta origine a creștinismului, dar chiar neagă nebunește învierea acestor trupuri cu care suntem acum îmbrăcați și bolborosesc fără sens o mulțime de lucruri care sunt vrednice de fabulele lor nelegiuite. Ca o reproșă la adresa lor, este suficient să spunem ceea ce le-a spus Pavel corintenilor: și dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat (1 Corinteni 15:13).) și așa mai departe; și când au început astfel să fie duși de gânduri goale, atunci să se adauge următoarele: atunci este credința voastră zadarnică, dacă nu aveți parte de mărturisirea noastră sinceră și de învierea acestui trup? Am fost siliți să mărturisim învierea trupului chiar și atunci când ne-am apropiat de botezul mântuitor. Prin urmare, așa cum a contemplat unul dintre înțelepți, și întreaga dispensație glorioasă și maiestuoasă a Unul-Născut a fost împlinită glorios atât pentru a salva chipul, cât și pentru a acorda nemurirea trupului. Nu numai în aceasta sunt ei, nebunii, înșelați și induși în rătăcire (căci aceasta ar fi, ca și în născocirea relelor, o impietate tolerabilă), dar vorbesc și multe altele contrar tradiției apostolice și patristice: resping plantarea paradisului, nu vor (să admită) că Adam a fost creat în trup, cenzurează formarea Evei din el, neagă glasul șarpelui, nu admit că în acest fel Dumnezeu a stabilit distribuția armonioasă a corpurilor cerești, ci își imaginează că aceasta s-a produs ca urmare a condamnării și transformării originale. Delirează cu impietate și, în același timp, fabulos, ca și cum tot ce este rațional ar fi luat naștere în singularitatea minților, denigrează creația deasupra apelor cerești, vor să se pună capăt pedepsei, admit distrugerea completă a tot ceea ce este senzorial, vorbesc despre restaurarea tuturor ființelor raționale: îngeri, oameni, demoni și, din nou, își contopesc diversele proprietăți într-o singularitate mitică. (Spun) că Hristos nu este diferit de noi; Îl învață batjocoritor, nu așa cum predicăm noi cu pioșenie despre El, și vorbesc demonic despre glorie, onoare, împărăție și stăpânire; iar acești nefericiți scot mii de (absurdități) din comoara diavolească și impie a inimilor lor; nu numai cu o singură perversiune tulbure, ci cu mii dintre ele îi fac pe vecinii lor să bea și să ucidă sufletele oamenilor pentru care Hristos a binevoit să moară și pentru a căror răscumpărare și-a vărsat sângele Său divin și a oferit ca dar sufletul Său divin, care întrece orice demnitate. Noi însă, fiind adăpați cu laptele rațional al credinței drepte, fără prihană și raționale și după ce am gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, respingând toate

învățăturile lor întunecate și fiind liberi de toate vorbele lor goale și incoerente și urmând pe urmele părinților noștri, vorbim și despre sfârșitul lumii prezente și credem că după viața prezentă, cealaltă viață va continua pentru totdeauna și va primi, de asemenea, pedeapsa fără sfârșit. Cea dintâi (viața veșnică) va aduce bucurie pentru totdeauna celor care au făcut lucruri minunate, iar cea de pe urmă (pedeapsa) va asupri neîncetat și cu siguranță îi va chinui pe cei care au fost adepți ai răului aici și nu au vrut să se pocăiască înainte de a pleca și a pleca de aici. Căci viermele lor nu moare , spune Hristos - Judecătorul și Adevărul, și focul lor nu se stinge. (Marcu 9:46)). Am învățat să gândesc și să cred aceasta, înțelepților, din cea apostolică și evanghelică, din predica profetică și legală, paternă și magistrală și v-am expus-o clar, înțelepților, și nu v-am ascuns nimic. Totuși, prezentarea mea este consecventă și conectată; și, de asemenea, (acționăm) în conformitate cu tradiția străveche, pentru a transmite în scris și a face cunoscute sfintele sinoade și preasfintele adunări ale părinților noștri, pe care îi cinstim ca lămpi ale sufletelor noastre și ne rugăm ca ele să fie considerate aceleași pentru totdeauna, pentru ca și noi, împreună cu ei, să devenim părtași la viața binecuvântată, ca niște copii și succesori ai lor binecrescuți. Prin urmare, în raport cu dogmele divine ale Bisericii, acceptăm cele patru mari și sfinte sinoade ecumenice, care au strălucit cu luminozitate evanghelică și au fost împodobite cu (totul) număr de calități evanghelice. Spunem că printre ele primul loc este ocupat de adunarea care a fost ținută la Niceea, a 318 părinți purtători de Dumnezeu; aceasta, fiind formată prin inspirație divină, a distrus murdăria freneziei ariene. După aceasta, prin (împrejurările timpului), și nu datorită gloriei sau favorurilor, s-a întrunit o a doua adunare, care a avut loc în acest oraș regal; 150 de părinți înțelepți de Dumnezeu au fost trimiși de Dumnezeu să formeze această adunare, pentru a distruge impietatea lui Macedonie, Apollinaris și Magnus, care străluceа ca trei fulgere, și pentru a distruge uniunile unei astfel de grele încercări de foc a celor pioși. Gloresc a treia adunare, care a fost ținută prima dată la Efes, (ținută) numai prin (împrejurările timpului) și ținută întâlniri după voia divină; pentru că a doua adunare, așa-numita Dioscor, se dovedește a fi de acord cu opinia nelegiuită a lui Eutihie; această primă adunare a 200 de sfinți părinți este perfecțiunea, respingând idolatria omului a lui Nestorie și toată impietatea lui nelegiuită. Apoi, după nevoile timpului, numai după trei, se întrunește a patra adunare înțeleaptă de Dumnezeu, formată din 630 de părinți pururea pomeniți, luminatori ai credinței; Prin poruncă divină, este adunată într-un mod divin la Calcedon și o are ca tovarășă pe mucenița Eufimia, care până în ziua de azi luptă pentru păstrarea definiției lor de credință și vorbește mult și neîncetat în apărarea acestei glorioase și mari adunări. Distruge dualitatea grosolană (ξυνωπι'DAS)), mă refer la Eutihie și Dioscor și oprește răutatea lor, care curge parcă din izvorul apolinarian și umple toate râurile impietății. Împreună cu erezia nelegiuită a acestora, respinge prin cuvintele sale ortodoxe și cea mai nelegiuită erezie a lui Nestorie, cel care se împotrivește lui Dumnezeu. S-a adunat și împotriva acestei erezii, întrucât aceasta continua să suspine fără rușine; de aceea a ucis-o complet și a alungat-o din porțile bisericii. Pe lângă aceste mari și ecumenice și atotsfinte patru adunări la fel de onorabile ale sfinților și binecuvântaților părinți, primesc și un al doilea, pe lângă acestea și după acestea, al cincilea sfânt și ecumenic sinod, care a avut loc tot în acest oraș domnitor în timpul administrării sceptrului imperiului roman de către Justinian și, de asemenea (accept) toate decretele sale. A fost adunat pentru confirmarea faimosului Sinod de la Calcedon. El îl distruge și îl alungă spre distrugere mai întâi pe nebunul Origen.și toate delirurile sale pompoase, precum și născocirile, pline de impietate de tot felul; împreună cu acestea, învățăturile lui Evagrie și Didim și toate vorbele păgâne, monstruoase și complet fabuloase. După acestea, el îl smulge

pe Teodor din Mopsuestia, care a fost învățătorul nelegiuitului Nestorie, și ca pe niște buruieni nelegiuite îl smulge împreună cu născocirile sale nelegiuite. De asemenea, el (distruge) născocirile rele și nelegiuite ale lui Teodoret împotriva campionului evlaviei Chiril și tot ceea ce a spus împotriva celor douăsprezece capitole ale acestui divin Chiril ca acuzație împotriva lui, precum și primul sfânt sinod de la Efes și credința noastră ortodoxă, bucurându-se de patronajul nelegiuitului Nestorie. De asemenea, el face parte din această condamnare și ceea ce a fost scris în apărarea lui Diodor și Teodor. În același timp, el dezrădăcinează așa-numita scrisoare a lui Ibas, scrisă către Mara Persanul, ca fiind nu numai contrară dogmelor drepte, ci și plină de tot felul de impietate. Prin urmare, primesc cu dragoste și respect în egală măsură aceste patru sinoade sacre, mari și ecumenice. Pe lângă ei, cinstesc, glorific și respect acest al cincilea sinod. Și accept de bunăvoie tot ce este conținut în învățătura lor și în anatemele lor îndreptate împotriva ereticilor, precum și în definițiile lor. Prin urmare, îi aprob și îi accept de bunăvoie pe cei pe care i-au acceptat și i-au aprobat de bunăvoie și, de asemenea, îi anatematizez și îi resping pe cei pe care i-au anatematizat și i-au respins și i-au considerat excluși din Biserica noastră universală și sfântă. În urma acestor sfinte și binecuvântate cinci sinoade, recunosc o singură definiție a credinței și, de asemenea, recunosc o singură doctrină și un singur simbol, proclamate prin inspirația Duhului Sfânt de către preaînțeleapta și binecuvântata adunare divină din Niceea, formată din 318 părinți purtători de Dumnezeu. A fost confirmată de adunarea a 150 de părinți inspirați de Dumnezeu, care a avut loc la Constantinopol, și a fost confirmată de primul sinod de la Efes, format din 200 de părinți divini, și, de asemenea, acceptată și confirmată de adunarea a 630 de preasfinți părinți, care a avut loc la Calcedon și a exprimat o poruncă clară de a o păstra neschimbată, nevătămată și neclintită. Primim și cu aceleași mâini îmbrățișăm cu bucurie toate scrierile divine și înțelepte ale divinului Chiril, ca fiind complet corecte și distrugând orice impietate a ereticilor, în special cele două scrisori conciliare trimise lui Nestorie, cel care urăște și tăgăduiește pe Dumnezeu, și anume a doua și a treia, la care se adaugă douăsprezece capitole. Au ars toate gândurile rele ale lui Nestorie cu cărbuni egali cu numărul sfinților apostoli. În același timp, primesc scrisoarea scrisă de conciliu către preasfinții întâistătători ai Răsăritului; în ea cuvintele lor sunt numite sacre și pacea se stabilește între ei. La acestea includem și scrisorile întâistătăților Răsăritului, cum ar fi cele primite de același Chiril, despre care a mărturisit în expresii care nu lasă loc de îndoială că sunt ortodocși. Asemenea acestor monumente sacre ale preaînțeleptului Chiril, accept ca fiind sacre și la fel de onorabile pentru ei și slujind la plantarea aceleiași credințe ortodoxe, și mesajul dat de Dumnezeu și inspirat de Dumnezeu al marelui și gloriosului și înțeleptului Leon.candela Preasfintei Biserici Romane, sau mai degrabă (ca să spun) a tot ce este sub soare; pe care a scris-o, aparent sub influența Duhului Sfânt, ca să-i denunțe pe răul Eutihie și pe necredinciosul și nebunul Nestorie, către preasfințitul Flavian, conducătorul acestei cetăți domnitoare. Numesc și cinstesc această epistolă stâlp al Ortodoxiei, urmând sfinții părinți care au definit-o atât de bine, pe de o parte învățându-ne tot ce este ortodox, iar pe de altă parte distrugând orice calomnie eretică și alungând-o dincolo de ușile ocrotite de Dumnezeu ale sfintei noastre Biserici Catolice. Împreună cu această expunere și alcătuire divină, primesc și toate epistolele și învățăturile sale, ca venind de pe buzele celui mai bătrân dintre apostoli Petru; le sărut, le cinstesc și le respect cu tot sufletul meu. Acceptând acestea, așa cum am spus mai înainte, cele cinci sfinte și divine adunări ale fericiților părinți și toate scrierile preaînțeleptului Chiril, și în special pe cele scrise împotriva nebuniei lui Nestorie, și scurta expunere a primaților răsăriteni scrisă acestui preadivin Chiril, despre care el a mărturisit și el că era ortodoxă, și tot

ceea ce a scris Leon, preasfântul legislator al preasfintei Biserici Romane, și în special ceea ce a compus împotriva nerușinării lui Eutyhian și Nestoriene, recunosc ca definiții - ultima ca și cum ar fi a lui Petru, și prima ca și cum ar fi a lui Marcu. De asemenea, accept toate învățăturile divine și înțelepte ale tuturor faimoșilor învățători ai Bisericii noastre Catolice, fie că sunt conținute în cuvinte și scrieri, fie în vreo epistolă. Și, pe scurt, accept și respect tot ceea ce sfântul ecumenic...fie că sunt conținute în cuvinte și scrieri, fie în orice mesaje. Și, pe scurt, accept și respect tot ceea ce sfântul universalfie că sunt conținute în cuvinte și scrieri, fie în orice mesaje. Și, pe scurt, accept și respect tot ceea ce sfântul universal Biserica noastră , și din nou resping și anatematizez și consider obscen tot ceea ce ea detestă cu înțelepciune și pe care îl consideră ostil evlaviei sale, nu numai cărți mici și ziceri și învățături necredincioase și pervertite (παρε'γγραπτα), ci și persoanele eretice și calomniatoare și pe cei care introduc erezii calomnioase. Și pentru a vă satisface pe deplin, îi desemnez pe acei oameni pe care îi anatematizez și îi condamn nu numai cu limba și buzele, ci și cu inima și sufletul, ca fiind dovediți în tot ceea ce este potrivnic sfintei și sobornicești noastre credințe. Prin urmare, să fie ei pentru totdeauna sub anatemă și înstrăinați de sfânta și consubstanțială și adorată Treime, Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, mai întâi Simon Magul, care a fost primul care a pus în mod abominabil temelia tuturor ereziilor cele mai abominabile; după el Cleoviu, Menandru, Filet, Hermogene, Alexandru aramărul, Dositeu, Gorfeu, Saturninus, Masbotheus, Hadrian, Basilide, Isidor, fiul acestuia și care l-a întrecut în nebunie, Ebion, Carpocrate, Epifan, Prodic, Cerinthus, Artemon, Merint și Florin Secundus, Cassian, Theodot, Herakleon, Ptolemeu, Marcus, Colorvas, Ademis din Carystus, Teodot tăbăcarul, celălalt Teodot, Eufrat Persanul, Monoimus Arabul, Hermogenes, Tatian Sirianul, Sever, Asclepiodot, Armonius, fiul lui Bardesan și fiul lui în eroare, ca el în acesta. Hermophilus, Cerdon, Sacerdon, Marcion of Pontus, Apelles, Apollonides, Potitus, Preponus, Python, Synerus, Theodotus schimbătorul de bani, Montanus, Priscila și Maximilla, ucenicii înfocați ai acestuia, Nepos, Origen din Elkesia, un alt Origen din Adamantium, Sabellius din Libia, Novatus, Paul din Samosata, Epigenes, Cleomenes, Noetus din Smirna, Manes, omonimul maniei sale lipsite de Dumnezeu, Savaty, Arius, Meletius, Aetius, Eunomius, Asterius, Eudocosius, Donatus, Macedonius, care a fost vrăjmaș Duhului Sfânt și a primit numele vrednic de luptător al Duhului; Apollinaris din Laodiceea și fiul său, Apollinaris, Magnus, Polemon, Celestius, Pelagius, Iulian, apărători ai aceleiași nebunii; Teodor din Mopsuestia și Nestorie, cei mai josnici predicatori ai unei idolatrii josnice; Cilicienii Cirus și Ioan, cei mai lipsiți de Dumnezeu răspânditori ai aceluiași ateism; Eutyches, Dioscor, apărătorul lui Eutyches, și avdocatus din Barsum, Zoor, Timotheus, numit Elurus; Peter Mong și Acacius, care au apărat vidul (κενωτικο'ν) Zenon; Lampetius, conducătorul infamei erezii a marcioniștilor; Didim și Evagrie, primii învățători josnici ai minciunii secrete a lui Origen; Petru postavul, care a îndrăznit să adauge crucea la imnul de trei ori sfânt; un alt Petru, fără simț infecția iberică, și Isaia, tovarășul acestui Petru, care a introdus printre acefali o altă erezie a acefalilor; împreună cu toți aceștia, și înaintea tuturor, și după toți, și ca toți, și mai mult decât toți, să fie sub anatemă Severus, cel mai rău discipol al lor și cel mai crud tiran dintre toți acefalii noi și vechi, și cel mai rău dușman al sfintei Biserici sobornicești, și cel mai nelegiuit adulter al preasfintei biserici din Antiohia, și cel mai josnic desfrânat; Teodosie al Alexandriei, Antimus al Trapezuntului, Iacob Sirianul, Iulian al Halicarnasului, Felicissimus, Gaian Alexandrianul, de la care a izvorât erezia gaianiților sau a iulianiștilor; Dorotei, răspânditorul aceleiași erezii nelegiuite; Pavel, care era negru nu doar cu numele, ci era de fapt negru; Ioan gramaticianul, supranumit harnicul (Filopon), sau mai degrabă

cel care trudește în zadar (Mateopon), Conon și Eugeniu - cei trei răspânditori blestemați ai doctrinei trebovnost; Temistiu, cel mai nelegiuit tată, părinte și săditor al ignoranței; El a bâlbâit că Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, nu știe despre ziua judecății, în timp ce el însuși, cel lepădat de Dumnezeu, nu știa ce spune și nu înțelegea ce bâlbâie, șovăind de îndoieli, pentru că dacă ar fi cunoscut puterea cuvintelor Sale, nu ar fi generat o ignoranță distructivă și nu ar fi apărat cu înverșunare urâciunea ignoranței sale, scuipând din gândurile sale nebunești că Hristos, nu ca Dumnezeu veșnic, ci în măsura în care a devenit om adevărat, nu știe despre ziua sfârșitului (a lumii) și a judecății, numindu-L om simplu și astfel asimilându-și monstruozitatea acefaliților și predicând că Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, are o singură natură compusă. Petru Sirianul și Serghie Armeanul să fie sub anatemă împreună cu el, învățători ai ereziei neînsemnate a triteismului, nici de acord cu ei înșiși, nici de acord unul cu altul în învățătură; Damian, cel mai înfocat adversar al lor, care s-a dovedit a fi un nou Sabellius în vremurile noastre; Împreună cu ei, să se îmbrace și să se acopere cu anatemă și excomunicare urmașii impietății lor, Atanasie Sirianul, Anastasie Aposigarianul și cei care acceptă în mod dezagreabil și neștiințific acordul lor dezagreabil și, asemenea unor fiare fără minte, sunt înșelați de ei, ca și cum ar fi de acord între ei, dar între timp se înțeapă unii pe alții cu anateme, fie ei sub anatemă și excomunicare. Împreună cu ei, să fie îmbrăcați și acoperiți cu anatemă și excomunicare Beniamin Alexandrianul, Ioan, Serghie, Toma și Sever Sirienii, care încă duc o viață rușinoasă și luptă nebunește împotriva evlaviei. Să se împărtășească la aceste anateme împreună cu ei Alexandrianul Mina, răspânditorul și apărătorul ereziei gaianiților și un dușman deschis împotriva propovăduirii evlaviei; și împreună cu el, de asemenea, complicii și partenerii săi și cei care sunt egali în impietate. Toate ereziile care au apărut după arătarea lui Hristos (în trup) și au îndrăznit să fie vrăjmașe Bisericii lui Hristos, adică (ereziile) nicolaiților, euhiților,Kaian, Adamian, Marvilioți, Vorvorieni, Nasenieni, Stratioticieni, Athoniți, Pieieni (Setieni), Sofieni, Ofiți, Antitactiți, Peraticieni, Hidroparastatieni, Encratiți, Marcioniști, Frigieni, Pepusieni, Artotiriți, Taskodurgieni (Abrodicieni), Quartodecimani, Nazarineni, Melchisedechiți, Antidikomarioniți, Tafirieni, Marțieni (Circieni, Spathirieni, Soeroniști), Dulieni, Antropomorfiți, Hieraciți, Mesalieni, Eutyhiți, Acefaliți, Versunofiți (Venustieni), Isaia, Agnoiți, Iacobiți, Triteiști și dacă a apărut vreo altă erezie nelegiuită și tăgăduitoare. Prin urmare, îi anatematizez și îi resping cu sufletul și inima și buzele, gândurile și cuvintele și discursurile mele pe toți eresiarhii numiți mai sus și după ei pe cele mai nelegiuite erezii și schisme numite; și orice alt ereziarh rău intenționat și orice altă erezie cea mai nelegiuită și orice altă schismă care tăgăduiește pe Dumnezeu, pe care numai sfânta și universala noastră Biserică o anatematizează. Biserica . Îi anatematizez și îi resping pe toți asociații lor, adepți zeloși ai aceleiași impietăți ca ei, care au rămas nerușinați în aceasta și care au fost ostili predicării Bisericii noastre Catolice și au respins credința noastră ortodoxă și imaculată. Și din nou, exact în același mod, anatematizez toate scrierile lor nelegiuite, pe care le-au compus împotriva preasfintei noastre Biserici Catolice și au scris împotriva dreptei și imaculatei noastre credințe. Cu aceste erezii josnice anatematizez orice altă erezie nelegiuită și calomnioasă, pe care sfânta noastră Biserică Catolică o anatematizează și o condamnă de obicei....și autorii și autorii lor și zicerile și cărțile lor rușinoase și josnice. Onorând și conținând, având în minte și respectând doar învățătura sfintei Biserici sobornice și apostolice, pe care v-am expus-o deja parțial pe scurt prin prescurtarea, așa cum am spus, a scrisorilor conciliare, mă rog ca (mi-a fost sortit) să plec de aici cu ele la timpul rânduit pentru aceasta de Dumnezeu. De aceea, rog sfințenia voastră paternă, care primește aceste scrieri din

smerenia mea conform definiției conciliare, să le privească cu ochi părintești și să privească cu priviri frățești. Dacă am păcătuit în vreun fel din ignoranță, sau am omis ceva din uitare, sau am acordat puțină atenție la ceva în grabă, sau prin scurtimea prezentării am menționat ceva doar vag, sau nu l-am menționat deloc, sau dacă prin stângăcia limbii mele am tăcut ceva, sau am trecut cu vederea ceva în tăcere prin stângăcia limbii mele și slăbiciunea extremă a vocii mele, sau prin neputința unor cuvinte foarte grosolane, chiar împotriva voinței mele, atunci (cer) ca acestea să fie completate cu adăugiri și ziceri care vin din plenitudinea părintească și îmbunătățite prin corecturi și să i se acorde cea mai harnică putere, stârnită de speranțe frățești și udată de sugestii părintești, astfel încât ceea ce lipsește și este imperfect să nu rămână veșnic așa, și astfel încât ceea ce este slab și adesea denaturat prin ignoranță să nu rămână veșnic neputincios și slab pe viață. Când acest lucru este făcut de tine cu dragoste și sinceritate, atunci pe de o parte mă va îmbogăți și mă va vindeca, iar pe de altă parte va mărturisi despre prea binecuvântata ta compasiune și dragoste unii față de alții, adică despre dragostea ta frățească și dragostea pentru copiii tăi. Când voi fi astfel îmbogățit de voi și voi primi completare în ceea ce îmi lipsește și vindecare în ceea ce sunt slab, și voi fi îndreptat în ceea ce sunt șchiop și voi fi încoronat cu puterea și bogăția unui tată și frate, atunci ce recunoștință mă voi gândi să vă arăt și cu ea ce bucurie, sau ce bucurie voi putea exprima și cea mai mare plăcere? Dar aceasta ar fi cunoscută, preaiubitul de Dumnezeu, mai întâi de Dumnezeu și în al doilea rând de mine, experimentând o asemenea compasiune și culegând un beneficiu atât de evident. Poate că voi înșivă ați recunoaște și ați înțelege acest lucru, dacă ați cunoaște ardoarea inimii mele pentru evlavie și cu ochi duhovnicești ați începe să observați marea dispoziție a sufletului meu spre iubire. Nu vă voi mai întreba despre aceasta verbal, pentru că știu că veți împlini acest lucru înaintea celor mai neînsemnate cereri ale noastre, fiind aprinși de focul iubirii frățești și arși de zelul părintesc; ci vă rog și nu voi înceta să vă rog să trimiteți cele mai arzătoare rugăciuni și cereri către Dumnezeu pentru mine, stăpânit de frică și cutremur și neputând ridica greutatea jugului impus asupra mea; și nu numai despre aceasta, ci și despre faptul că tu, împreună cu mine, pastezi această turmă, pe care eu însumi am primit-o în grijă, dar fără ajutorul tău nu o pot nici pasce, nici hrăni cu plante divine și folositoare și să o păstrez sănătoasă și nevătămată. Și de aceea te rog și te rog,ca să nu sufere vreun rău din cauza lipsei mele de experiență, a lipsei de experiență și a stângăciei mele, care mă împiedică să o păstoresc așa cum ar trebui, și ca să nu fiu judecat în ziua judecății pentru că mi-am făcut mie însumi rău și să primesc acea pedeapsă nesfârșită pe care o primesc cei ce fură, junghie și distrug cele mai scumpe oi ale lui Hristos Dumnezeu. Pentru mântuirea, creșterea și calitatea lor, îmbunătățite prin pășuni frumoase, știu și înțeleg bine, fiind învățat de păstorul cel mare Hristos; dar dacă, preacuvioase, poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii acordate de Hristos, ajută-mă, ca să nu devin eu însumi și aceste prea scumpe oi ale lui Hristos pradă fiarelor sălbatice din cauza slăbiciunii mele. Vă adresez același apel îmbelșugat, să înălțați către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preailuștri, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, astfel încât Dumnezeul cel milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile voastre evlavioase, să le dăruiască o mulțime mare de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod

special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (nepermițându-i să fie hrănit așa cum se cuvine și ca în ziua judecății să nu fiu judecat pentru răul pe care i l-am făcut și să primesc acea pedeapsă fără sfârșit pe care o primesc cei ce fură și junghie și distrug oile cele mai scumpe ale lui Hristos Dumnezeu. Pentru mântuirea, creșterea și calitatea lor, îmbunătățite prin pășuni frumoase, știu și înțeleg bine, fiind învățat de păstorul cel mare Hristos; dar dacă, preacuvioase, poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii date de Hristos, ajută-mă, ca eu însumi și aceste prea scumpe oi ale lui Hristos să nu devenim pradă fiarelor sălbatice din cauza slăbiciunii mele. Vă adresez același apel îmbelșugat, să înălțați către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preailuștri, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, astfel încât Dumnezeul cel milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile voastre evlavioase, să le dăruiască o mulțime mare de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai

captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (nepermițându-i să fie hrănit așa cum se cuvine și ca în ziua judecății să nu fiu judecat pentru răul pe care i l-am făcut și să primesc acea pedeapsă fără sfârșit pe care o primesc cei ce fură și junghie și distrug oile cele mai scumpe ale lui Hristos Dumnezeu. Pentru mântuirea, creșterea și calitatea lor, îmbunătățite prin pășuni frumoase, știu și înțeleg bine, fiind învățat de păstorul cel mare Hristos; dar dacă, preacuvioase, poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii date de Hristos, ajută-mă, ca eu însumi și aceste prea scumpe oi ale lui Hristos să nu devenim pradă fiarelor sălbatice din cauza slăbiciunii mele. Vă adresez același apel îmbelșugat, să înălțați către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preailuștri, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, astfel încât Dumnezeul cel milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile voastre evlavioase, să le dăruiască o mulțime mare de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (și să nu primesc acea pedeapsă fără sfârșit pe care o primesc cei ce fură și junghie și distrug oile cele prea scumpe ale lui Hristos Dumnezeu. Pentru mântuirea, creșterea și calitatea lor, îmbunătățite prin pășuni frumoase, știu și înțeleg bine, fiind învățat de păstorul cel mare Hristos; dar dacă, preacuvioase, poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii acordate de Hristos, ajută-mă, ca eu însumi și aceste prea scumpe oi ale lui Hristos să nu devenim pradă fiarelor sălbatice din cauza slăbiciunii mele. Vă adresez același apel îmbelșugat, să înălțați către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preailuștri, care au primit de la Dumnezeu frâiele

conducerii statului, astfel încât Dumnezeul cel milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile voastre evlavioase, să le dăruiască o mulțime mare de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (și să nu primesc acea pedeapsă fără sfârșit pe care o primesc cei ce fură și junghie și distrug oile cele prea scumpe ale lui Hristos Dumnezeu. Pentru mântuirea, creșterea și calitatea lor, îmbunătățite prin pășuni frumoase, știu și înțeleg bine, fiind învățat de păstorul cel mare Hristos; dar dacă, preacuvioase, poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii acordate de Hristos, ajută-mă, ca eu însumi și aceste prea scumpe oi ale lui Hristos să nu devenim pradă fiarelor sălbatice din cauza slăbiciunii mele. Vă adresez același apel îmbelșugat, să înălțați către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preailuștri, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, astfel încât Dumnezeul cel milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile voastre evlavioase, să le dăruiască o mulțime mare de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească

și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (Preacuviosule, dacă poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii acordate de Hristos, ajută-mă ca eu însumi și aceste preaprețioase oi ale lui Hristos să nu devenim pradă animalelor sălbatice din cauza neputinței mele. Adresez același apel îmbelșugat către tine, să înalți către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preaiubiți, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, pentru ca Dumnezeul milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile tale evlavioase, să le dăruiască o mulțime de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență nelegiuită și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (Preacuviosule, dacă poți ajuta în ceva, atunci, cu ajutorul puterii acordate de Hristos, ajută-mă ca eu însumi și aceste preaprețioase oi ale lui Hristos să nu devenim pradă animalelor sălbatice din cauza neputinței mele. Adresez același apel îmbelșugat către tine, să înalți către Dumnezeu rugăciuni și cereri fierbinți și neîncetate pentru împărații noștri iubitori de Hristos și preaiubiți, care au primit de la Dumnezeu frâiele conducerii statului, pentru ca Dumnezeul milostiv și omenesc, care are puterea corespunzătoare voinței, fiind îmbunat cu rugăciunile tale evlavioase, să le

dăruiască o mulțime de ani, să le dea mari victorii asupra barbarilor și trofee, să-i încoroneze cu copiii copiilor și să se bucure de pacea divină și să le dea sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență nelegiuită și fără de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor prostească și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în așternutul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite, iar împreună cu ei întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele pline de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Vă implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preasfințitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; priviți-i cu ochi miloși și primiți-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a voastră și, în plus, o calitate distinctă, cu care îi uimiți întotdeauna pe cei care v-au văzut; Fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit abilitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (Le-a acordat o mare mulțime de ani, le-a adus mari victorii asupra barbarilor și trofee, i-a încoronat cu fiii copiilor și i-a încântat cu pace divină și le-a dat sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și lipsită de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor nechibzuită și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în scăunelul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite și, împreună cu ei, întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele inspiratoare de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Îți implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul de Dumnezeu diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preaslăvitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; privește-i cu ochi plini de har și primește-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a ta și, în plus, o calitate distinctivă, cu care îi uimești întotdeauna pe cei care te-au văzut; fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat duhovnicește și strălucitor cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit capacitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și bucurie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea sufletului dată de Dumnezeu, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (Le-a acordat o mare mulțime de

ani, le-a adus mari victorii asupra barbarilor și trofee, i-a încoronat cu fiii copiilor și i-a încântat cu pace divină și le-a dat sceptre suverane și puternice, răsturnând aroganța tuturor barbarilor, mai ales a sarazinilor, care acum s-au ridicat pe neașteptate împotriva noastră pentru păcatele noastre și distrug totul cu intenție crudă și brutală, cu o insolență impie și lipsită de Dumnezeu. De aceea, vă rugăm în mod special pe voi, cei preafericiți, să vă înălțați rugăciunile voastre cele mai fierbinți către Hristos, ca El, primindu-le cu bunăvoință de la voi, să le răstoarne repede vanitatea lor nechibzuită și, ca mai înainte, să le transforme nevrednicia în scăunelul picioarelor împăraților noștri dați de Dumnezeu, astfel încât și ei, care dețin puterea imperială asupra țării noastre, după ce s-au liniștit de ororile războiului, să petreacă zile fericite și, împreună cu ei, întregul lor stat să petreacă o viață fericită, fiind păzit cu tărie de sceptrele lor și gustând din roadele inspiratoare de bucurie ale restaurării păcii acordate de ei. Îți implor cu vrednicie dragostea frățească și pentru Leonțiu, preaiubitul de Dumnezeu diacon al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru și cancelaria venerabilului nostru secretariat și protonotar, și pentru preaslăvitul nostru frate Polieuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această lucrare sinodală; privește-i cu ochi plini de har și primește-i cu indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a ta și, în plus, o calitate distinctivă, cu care îi uimești întotdeauna pe cei care te-au văzut; fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat duhovnicește și strălucitor cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit capacitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi înșine, i-ai trimis plini de bucurie și bucurie că au fost onorați (să povestească despre) un astfel de conducător bizantin; ei încântă nesemnificația când ne vorbesc cu plăcere despre tine, despre puterea sufletului dată de Dumnezeu, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (și preavenerabilului nostru frate Polyeuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această alcătuire conciliară; privește-i cu ochi favorabili și primește-i cu o indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a ta și, în plus, o calitate distinctivă, cu care îi uimești întotdeauna pe cei care te-au văzut; fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit capacitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească) despre un astfel de primat bizantin; ei se bucură de nesemnificația noastră când ne povestesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (și preavenerabilului nostru frate Polyeuct, care poartă responsabilitățile referitoare la această alcătuire conciliară; privește-i cu ochi favorabili și primește-i cu o indulgență cuvenită. Aceasta a devenit a ta și, în plus, o calitate distinctivă, cu care îi uimești întotdeauna pe cei care te-au văzut; fiind la cea mai mare înălțime, te-ai îmbrăcat cu cea mai mare smerenie și i-ai captivat spiritual și luminos cu toate calitățile tale strălucitoare și le-ai dezvăluit capacitățile spirituale și strălucitoare ale sufletului și, mai degrabă, ca și noi, i-ai trimis plini de bucurie și veselie că au fost onorați (să povestească) despre un astfel de primat bizantin; ei se bucură de nesemnificația noastră când ne povestesc cu plăcere despre tine, despre puterea dăruită de Dumnezeu sufletului, despre sănătatea trupului dată de Dumnezeu și despre dorința ta de a trimite (νεμειν) un mesaj care ne luminează adevărata credință și luminează starea sufletului, ne instruiește în capacitatea de a conduce turma și ne face mai curajoși în conducerea turmelor lui Hristos aici (astfel încât, fiind protejați de gardul prudenței și al cunoașterii, cu ajutorul Providenței Divine, cu toiagul vegherii pastorale vom alunga lupii feroce și vicleni din staulul divin încredințat nouă și vom prezenta Creatorului oamenii

încredințați nouă liberi de orice pericol, în nădejdea de a primi răsplată pentru osteneala noastră de la cel mai drept Judecător). Toți cei care sunt cu tine, preasfinte, iubit de Dumnezeu și luminos, și mai ales în Hristos Dumnezeu, frăție, vă salut pe mine, smerit și neînsemnat, și pe toți frații care sunt cu mine. Roagă-te pentru mine, preasfinte frate, tare în Domnul."
Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „Am aflat de scrisoarea conciliului care a fost citită acum. Să spună preaiubitorii de Dumnezeu prezbiteri Teodor și Gheorghe și preaiubitorul de Dumnezeu diacon Ioan, care ocupă locul lui Agaton, preasfântul papă al Romei, dacă doresc să se facă altceva din nou."
Prea evlavioșii prezbiteri Teodor și Gheorghe și prea evlaviosul diacon Ioan, reprezentanți ai preasfințitului papă al tronului apostolic al Romei antice, au spus: „Evlavia voastră și sfântul și ecumenicul vostru conciliu știu că în scrisorile trimise evlaviei voastre de către Agaton, preasfințitul nostru papă, întreaga putere a credinței ortodoxe și apostolice este arătată prin foarte multele mărturii patristice conținute în ele. Am prezentat din abundență în codex alte mărturii, care au fost comparate cu cărțile sfinților și respectaților părinți. Deși am avut alte mărturii ale sfinților și respectaților părinți, suntem totuși mulțumiți cu acestea ca dovadă a credinței ortodoxe. Am prezentat, de asemenea, mărturiile ereticilor grosolani din codexul menționat mai sus, care conțin opusul (a ceea ce este conținut) în sfinții părinți, adică (învățătura) despre o singură voință și o singură acțiune în economia unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos. Ambele au fost comparate cu cărțile ereticilor grosolani, iar credința evlavioasă a părinților ortodocși și calomnia nelegiuită a ereticilor au devenit evidente pentru toată lumea. Și din moment ce ni s-a făcut cunoscut că unele dintre lucrările lor proprii s-au găsit în Macarie și ucenicul său Ștefan, fiind de acord cu opiniile ereticilor grosolani, care au fost preluate de la ei și se află în biblioteca venerabilei patriarhii a acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare: atunci, dacă va fi binevoitor suveranului înțelept de Dumnezeu și sfântului și ecumenicului sinod, să fie aduse aceste lucrări pentru ca (să fie posibil) să se cunoască puterea conținută în ele."
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au spus: „George, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofil al acestei preasfinte mari biserici, să spună dacă, după cele spuse de preasfințitul papă al Romei antice, Agaton, lucrările lui Macarie și ale ucenicului său Ștefan se află în biblioteca de aici."
Cel mai iubitor de Dumnezeu diacon și cartofilax Gheorghe a spus: „Da, domnule, după cum au spus cei care aparțineau tronului apostolic al Romei antice, am în biblioteca mea lucrările lui Macarie și Ștefan."
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să fie aduși".
Apoi, același diacon și cartofilăs preaiubitor de Dumnezeu, după ce a plecat pentru scurt timp și a vizitat depozitul său de cărți, s-a întors imediat și a adus două cărți și un caiet de cartofilăs.
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Preaiubitul de Dumnezeu Gheorghe să spună dacă cele două cărți pe care le-a adus și caietul de cărți care era cu ele sunt lucrările lui Macarie."
Preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofilac Gheorghe a spus: „Domnule, aceste două cărți și caietul cartografic găsit împreună cu ele au fost găsite în casa imperială (așa-numita) a lui Filip, într-o colecție (μιτα'τψ), aparținând mănăstirii Hrisopole, împreună cu diverse alte cărți. Din scrisul de mână al avvei Ștefan și din inscripțiile lor, este evident că aceste două cărți și caietul cartografic găsit împreună cu ele sunt lucrările lui Macarie și ale acestui Ștefan."

Preacuviosul Împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să le citească.” Și preasfințitul cititor și notar al preasfințitului Arhiepiscop al acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, Antioh, luând caietul cu harateea, a început să citească; acesta avea următoarea inscripție:
„O copie a cărții dăruite preacuviosului mare împărat Constantin în palat de către Macarie, preasfântul patriarh al Teopolisului sau Antiohiei din regiunea răsăriteană.”
În timpul citirii acestui caiet, preacuviosul împărat Constantin și sfântul sinod au spus: „Am văzut deja conținutul acestei cărți în sesiunile anterioare și citirea ei este inutilă; dar deocamdată să citească una dintre cele două cărți.” Apoi, preasfințitul cititor și notar Antiohiei a început să citească cea care avea următoarea inscripție:
„Vestire către cel mai pios împăciuitor, marele împărat Constantin, de la Macarie, episcopul Teopolelui.” Când s-a citit această inscripție, Teofan, cel mai iubit de Dumnezeu preot și stareț al venerabilei mănăstiri din Baia, a spus: „Prea pios suveran! Macarie, contrar cuviinței, a compus acest (cuvânt), care este numit și citit ca un cuvânt de vestire. Căci un cuvânt de vestire, sau cuvânt istoric, adresat de un preot împăratului este supus senatului și citit acolo. Între timp, înainte de a face aceasta, numitul Macarie a trimis acest cuvânt de vestire, în codice speciale, în Sardinia, la Roma și în alte locuri. În acest caz, a acționat contrar obiceiului sacru.”
Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Nu știm că am primit de la Macarie un cuvânt informativ, dar ne-a dat niște hrisoave; le avem, dar nu le-am citit până acum și le vom aduce la o altă întâlnire, întrucât sfântul vostru sobor trebuie să primească informații despre ele. Între timp, citirea așa-zisului cuvânt informativ să continue în ordine.” Și acest cuvânt informativ a fost citit, plin de tot felul de calomnii, în mod vădit în acord cu (învățăturile) ereticilor și îngăduind o singură dorință și o singură acțiune în iconomia întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.
Preacuviosul împărat Constantin și sfântul conciliu au zis: „Să se citească și cealaltă carte.” Și același preasfințit cititor și notar Antioh, luând această carte, a început să citească; avea următoarea inscripție:
„Cuvânt trimis de Macarie, Arhiepiscopul Teopolelui, către Luca, preot și călugăr, care se afla în Africa, scriind despre noua erezie a maximienilor.” Când citirea acestui discurs se desfășura deja de mult timp, sfântul sinod a spus: „După citirea cărții lui Macarie, dată celui mai pios și de Dumnezeu încoronat suveran și mare cuceritor împărat al nostru, precum și după citirea așa-numitului discurs informativ, așa cum este semnat, trimis puterii sale ocrotite de Dumnezeu, și după, după sfârșitul acestei citiri, s-a început citirea acestui discurs către Luca, un anumit călugăr african, care are forma respingerilor și conține silogisme aristotelice și este complet în dezacord cu sfintele și ecumenice cinci sinoade și cu sfinții și respectații părinți, care nu au permis niciodată așa ceva, poruncim ca citirea acestui discurs către Luca să fie oprită, deoarece conținutul său este străin și contrar înțelegerii bisericești și se contrazice complet atât pe sine, cât și adevărul. Dar să se citească restul acestei cărți.” Și din același codex s-a citit al treilea discurs al aceluiași Macarie pe aceeași temă, începând cu cuvintele: „Argumente în apărarea evlaviei împotriva dușmanilor”. După ce această citire a continuat mult timp, sfântul sinod a spus: „După ce am scuturat de pe noi praful vorbirii goale și nepotrivite despre lucrările lui Macarie și ale ucenicului său Ștefan, în special al treilea discurs, care se citește acum, și după ce le-am anatematizat cu vrednicie, poruncim ca citirea acestor lucrări vătămătoare de suflet să fie oprită. Și pentru a dovedi unanimitatea reciprocă a mărturiilor eretice deja prezentate de partea tronului apostolic al Romei antice, decretăm ca blasfemiile lor

evidente să fie extrase din aceste lucrări și să fie adăugate la aceste acte (ale sinodului).
Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Fie cum va voi sfântul sinod”. Și diverse blasfemii au fost extrase din lucrările mai sus menționate ale lui Macarie pentru a fi comparate cu mărturiile ereticilor grosolani și nelegiuiți. Ele au fost exprimate în următoarele cuvinte:
Ereticul Macarie dintr-o carte dată preacuviosului mare împărat Constantin, începând cu cuvintele: „Capul lumii lui Dumnezeu, întrecând orice pricepere, este evlavia”: „Printr-o singură dorință divină, ca și cum în El n-ar fi nicio altă dorință, contrară și împiedicând această dorință divină și puternică a Lui. Căci este imposibil ca în unul și același Hristos, Dumnezeul nostru, să existe în același timp două dorințe, fie reciproc contrare, fie complet identice.”
Ereticul Temistiu din capitolul patruzeci și unu al celei de-a doua cărți a respingerilor cărții lui Teodosie: „Deși sfântul Atanasie spune că Hristos a revelat două dorințe în timpul suferinței sale, totuși, din acest motiv nu admitem că în Hristos există două dorințe și, în plus, reciproc ostile, așa cum concluzionați, ci vom recunoaște cu pioșenie într-unul Emanuel o singură dorință, care s-a manifestat uneori în mod omenesc și alteori, așa cum se cuvine lui Dumnezeu.”
Ereticul Macarie de la al treilea cuvânt, începând cu cuvintele: „Argumente în apărarea evlaviei”: „Căci noi propovăduim o singură persoană în Hristos Mântuitorul, una din Sfânta Treime și învățăm că El, fiind unul, are o singură voință, așa cum au arătat cei care au fost înaintea noastră.”
Din același cuvânt: „Așadar, predicăm, în acord cu învățătorii, că există o singură voință în Hristos și că este în întregime divină.”
Ereticul Apollinaris: „și ei nu-și amintesc că această dorință este numită a lui Dumnezeu, care a venit din cer, nu a unui om de pe pământ, așa cum cred ei.”
Ereticul Macarie, din așa-numitul discurs informativ către cel mai pios împărat, începând cu cuvintele: „Este oarecum surprinzător, suveran invincibil”: „I-au condamnat și anatematizat pe sfinții noștri părinți care au învățat contrar acestui lucru și pe toți cei care au învățat clar că Domnul are o singură voință; unul dintre ei este Honorius al Romei, care a învățat foarte clar despre o singură voință. La fel (i-au condamnat) pe cei care au spus că există o singură acțiune, neținând cont (de faptul că) sfinții părinți recunosc în Hristos o singură acțiune dătătoare de viață.”
Ereticul Antimos, dintr-un discurs către împăratul Justinian, începând cu cuvintele: „Este bine să ne pomenim de Dumnezeu în orice ocazie”: „Deci, dacă Dumnezeu Cuvântul are o singură ipostază și o singură natură întrupată, așa cum există, atunci este sigur că există o singură voință și este clar că există o singură acțiune, o singură înțelepciune și o singură cunoaștere în amândouă.”
Ereticul Macarie, din cuvântul trimis de el către Luca, preotul și călugărul Africii, care începe cu cuvintele: „Cum este pentru cei care sunt aruncați de valuri în mare?”: „Ce natură au acelea (elementele) care sunt complet separate (din nou facem o concesie nebuniei tale), când El (Iisus Hristos) acționează într-o altă natură și nu săvârșește acțiunea singur?”
Ereticul Apollinaris din „Perplexități”: „Este firesc ca organul și ceea ce îl pune în mișcare săvârșesc o singură acțiune; și dacă există o singură acțiune, atunci există o singură esență. Și prin urmare a existat o singură esență pentru Cuvânt și organul Său.”
Ereticul Macarie din al optulea cuvânt către preotul și monahul Luca: „de aceea, în tot ce făcea El (Iisus Hristos), își făcea de obicei trupul Său cel sfânt un fel de ajutor, ca să arate că și acesta putea da viață și că se făcuse, cum ar fi, una cu El, desigur, nu

prin fire, ci prin virtutea unirii economice și a puterii vieții nesfârșite, pentru care ne-a strălucit întruparea cea negrăită. Și de aceea, când a înviat pe fiica mai-marii sinagogii, zicând: s-a arătat, scoală-te! Și au apucat-o de mână (Luca 8:54), dând viață ca Dumnezeu printr-o poruncă atotcreatoare și dând din nou viață și prin atingerea sfântului Său trup, a arătat prin ambele că are o singură lucrare înrudită. Vedeți cum, spunând că ambele chipuri lucrează, a arătat prin comuniunea amândurora că au o singură lucrare? Pentru că, deși a spus: înviind ca Dumnezeu, înviind și prin atingere, totuși, nu ne învață prin aceasta să înțelegem două învieri și două acțiuni, conform acestor noi dogme."

Din salutul ereticului Antim către Împăratul Justinian, care începe astfel: „Bine este să ne pomenim de Dumnezeu în orice ocazie": „Potrivit acesteia, același preasfințit părinte învăța în al patrulea volum de însemnări despre Evanghelia Sfântului Ioan, spunând: de aceea, înviind morții, Mântuitorul, după cum se dovedește, a acționat nu numai prin cuvânt și nu numai prin porunci divin potrivite, ci constant, mai ales în aceste cazuri, și-a făcut trupul sfânt un tovarăș înrudit, pentru a arăta că acesta poate învia și a devenit, ca să zic așa, una cu El. Astfel, când a înviat pe fiica conducătorului sinagogii, zicând: fată, scoală-te, așa cum este scris, a luat-o de mână și astfel a înviat-o pe de o parte ca Dumnezeu printr-o poruncă atotputernică, iar pe de altă parte prin atingerea mâinii, arătând prin ambele o acțiune asemănătoare cu ambele. „Așadar, când știm că omnisciența aparține acțiunii spirituale, potrivite lui Dumnezeu, și pe de altă parte suntem învățați că aceeași acțiune potrivită lui Dumnezeu este și în Dumnezeul întrupat, atunci cum am putea să nu mărturisim „pe baza faptului că aceeași omniscientă se află numai în Hristos, așa cum am spus, atât conform divinității Sale, cât și conform umanității Sale?"

Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Destul s-a făcut astăzi. Și, întrucât suntem ocupați cu treburile statului nostru iubitor de Hristos: atunci, după ce partea cea mai mare și cea mai importantă a lucrării prezente a fost îndeplinită în prezența evlaviei noastre, în următoarele întâlniri poruncim ca Constantin și Anastasie, cei mai glorioși patricieni, Polieuct și Petru, cei mai glorioși foști consuli, să fie prezenți în numele nostru, împreună cu sfântul și ecumenicul vostru conciliu."

ACTUL DOISPREZECE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailuștrilor noștri suverani Flavieni, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marele suveran, permanentul August și autocrat, în anul douăzeci și șapte și consulatul blândeții sale de Dumnezeu în anul treisprezece și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în anul douăzeci și doi, în ziua a douăzeci și doua a lunii martie, a noua indictionă.

În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.

Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al Romei antice; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; preacuviosul preot și monah Gheorghe,

apocrizatorul preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți ai venerabilului Sinod al Romei antice, alcătuit din o sută douăzeci și cinci de episcopi preaiubiți de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în supunerea lor față de preacuviosul împărat Constantin; preacuviosul presbiter Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, episcop de Tesalonic; Vasile, episcop de Gortina din Creta; Filalet, episcop de Cezareea Capadociei; Teodor, episcop de Efes; Sisinnius, episcop de Heraclia; Platon, episcop de Ancyra Galatiei; Gheorghe, episcop de Cizic; Marinus, episcop de Sardes; Petru, episcop de Nicomedia; Fotie, episcop de Niceea; Ioan, episcop de Calcedon; Ioan, episcop de Side; Teodor, episcop de Melitene; Iustin, episcop de Tyana; Adipius, episcop de Gangra; Ciprian, episcop de Claudiopolis; Polieuct, episcop de Mira Liciei; Teodor, episcop de Stavropolis Cariei; Tiberius, episcop de Laodiceea Frigiei; Cosma, episcop de Sinada; Ștefan, episcop de Antiohia Pisidiei; Ioan, episcop de Perga; Teoempt, episcop de Justinianopolis sau Mocis; Isidor, episcop de Rodos; Sisinnius, episcop de Hierapolis Frigiei; Teodor, episcop de Tars; Macrobius, episcop de Seleucia Isauriae. Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Zaharia, Episcop de Leontopolis din Isauria; Grigore, Episcop de Mitilene; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teogniu, Episcop de Kiia; Epifanie, Episcop de Evhaita; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, Episcop de Sozopolis din Tracia; Ioan, Episcop de Nyssa; Teodor, Episcop de Termele Imperiale; Gheorghe, Episcop de Camulia; Zoit, Episcop de Chrysopolis din Asia; Patricius, Episcop de Magnezia; Antonie, Episcop de Hypep; Teodor, Episcop de Pergamon; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Ștefan, Episcop de Verinople; Andrei, Episcop de Mniza; Ioan, Episcop de Melitopolis; Ioan, Episcop de Filadelfia; Teodor, Episcop de Praeneto; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din orașul Gor; Minas, episcop de Carallia în Pamfilia; Callinicus, episcop de Colonia în Armenia; Teodor, episcop de Verissa; Tiberius, episcop de Amisus; Sergius, episcop de Sinope; George, episcop de Junopolis; Ștefan, episcop de Heraclia în Pont; Longinus, episcop de Thios; Dometius, episcop de Prusias; George, episcop de Cratia; Platon, episcop de Adrianopol; Solomon,Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cos; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Constantin, Episcop de Varata; Teodosie, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopol în Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Paros; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, un preacuvios prezbiter și stareț al sfintei mănăstiri din Sicilia, numită Baia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Roma antică, numită casa Arsikan.

După ce cei mai ilustri patricieni și consuli s-au așezat lângă scaunul sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos Împărat al nostru Constantin, după ce toți cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine în aceeași sală de judecată a lui Trullo și după ce sfânta evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost pusă în mijloc, Constantin, preacuviosul arhidiacon al acestei preasfinte, sobornicești și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și primul dintre cei mai pioși notari ai preasfintului Arhiepiscop Gheorghe al Constantinopolului, a spus:

„Eminența Voastră, care vegheați neabătut asupra a tot ceea ce ține de înțelegerea precisă a credinței noastre creștine ortodoxe și imaculate, precum și asupra sfântului și ecumenicului vostru sinod, să știți că la ședința precedentă, în timpul citirii așa-numitei cuvântări informative a lui Macarie către cel mai pios și de Dumnezeu încoronat suveran și mare împărat al nostru, înțeleapta sa domnie a binevoit să spună că i-au fost date niște hârtii de către Macarie, dar nu le citise până acum și că la o altă ședință vor fi aduse sfântului vostru sinod, care trebuie să primească informații despre ele. Aici, la perdeaua ușii, stă Ioan, cel mai faimos patrician și chestor, trimis de cel mai pios și ilustru împărat al nostru cu niște hârtii. Vă raportăm despre acestea spre discreția voastră."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „Deocamdată să se citească în ordine cele ce s-au întâmplat." Și s-a citit.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „Să intre preaslavitul patrician și chestor Ioan." Și a intrat.
Cei mai ilustri demnitari și sfântul consiliu au spus: „Ilustrissimum patricianului și chestorului Ioan să declare de ce a venit la noi."
Prea gloriosul patrician și chestor Ioan a spus: „Împăratul nostru cel bun și de Dumnezeu ocrotit suveran și mare cuceritor, copleșit de dragostea pentru Dumnezeul care l-a încoronat și dorind să investigheze documentele despre care în sesiunea precedentă s-a menționat că au fost înaintate de Macarie, mi-a înmânat documentele și codicele care sunt acum la mine, poruncind să fie predate sfântului vostru consiliu pentru ca acesta să poată efectua o investigație asupra lor. Și a binevoit să vă anunțe prin mine că blândețea sa de Dumnezeu ocrotită nu le-a citit până acum, nici măcar inscripția lor, ci le-a găsit printre codicele de față, pe care împreună cu aceste documente le-a trimis sigilate, după cum vedeți."
Cei mai iluștri demnitari și sfântul consiliu au spus: „Să fie acceptate hârtiile și codicele prezentate de cel mai ilustru patrician și chestor Ioan." Și au fost înmânate două hârtii, sigilate cu o pecete de ceară purtând monograma suveranului Constantin: aceeași pecete se afla și pe codicele menționate anterior. Cei mai iluștri demnitari și sfântul consiliu au spus: „Cel mai ilustru patrician și chestor, care a îndeplinit porunca imperială, să se întoarcă acasă; și să fie citite hârtiile menționate anterior."
Venerabilul cititor și notar al preasfințitului Patriarh al Constantinopolului, Antioh, a început să citească unul dintre codice cu următoarea inscripție: „anunț către preacuviosul și împăciuitorul marelui Împărat Constantin de la Macarie, Episcopul Teopolelui". După ce au fost citite mai multe, cei mai glorioși demnitari și sfântul sinod au spus: „așa-numitul anunț a fost citit într-o altă carte în adunarea precedentă în prezența preacuviosului și de Dumnezeu ocrotitului nostru mare Împărat și nu este necesar să se citească din nou; ci să se citească hârtia găsită împreună cu acest codice".
Și venerabilul cititor și notar Antioh, luând hârtia, a citit următoarele:
„Notă: În ziua a douăzeci și doua a lunii septembrie, a șaptea indictionă, Zaharia, episcopul Claudiopolisului, Gheorghe, episcopul Adrasului din Isauria, și Tiberius, diaconul și notarul, au spus:
„Preasfântul nostru patriarh ne-a trimis la preasfântul patriarh al Constantinopolului pentru a-i prezenta un cititor de note. Unul dintre noi, diacon și notar al lui Tiberius, a luat asupra sa (această chestiune), iar când am intrat în casa patriarhului, cartofilaxul a ieșit în întâmpinarea lui și i-am spus: anunță-ne. Ne-a întrebat: de ce sunteți? I-am spus: vrem să intrăm și să ne închinăm la picioarele lui."

În timpul citirii, cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „Întrucât forța acestei lucrări nu are nicio legătură cu problema de față, nu vedem nevoia să o citim. Și restul să fie citit."
Cucernicul Antioh a luat și a început să citească un alt codex, care conținea o copie a scrisorii fostului Patriarh al Constantinopolului, Serghie, către Cirus, episcopul Fasisului, care suna astfel:
„Din prima observație directă, ni s-a revelat vioiciunea și hărnicia duhului iubirii voastre de Dumnezeu. Și acum am devenit și mai convinși de hărnicia și curiozitatea sa prin ceea ce a scris. Căci iubirea voastră de Dumnezeu, sugerând că a citit porunca pioasă dată de cel mai puternic și de Dumnezeu ocrotit împărat al nostru către iubitorul de Dumnezeu conducător al insulei Cipru, Arcadie, împotriva lui Pavel, conducătorul adunării dăunătoare a acefalilor, și a constatat că respectiva poruncă pioasă interzicea recunoașterea a două acțiuni în Hristos Dumnezeul nostru, ne-a adresat întrebarea dacă două acțiuni trebuie predicate în Domnul sau dacă trebuie recunoscută o singură acțiune. Prin urmare, vom prezenta simplu și pe scurt ceea ce știm. Afirmăm că nu a existat nicio discuție despre aceasta la sfintele mari și ecumenice sinoade și că nu se poate găsi nicio definiție asupra acestei probleme stabilită de niciunul dintre sinoadele ortodoxe. Dintre părinții faimoși, știm că unii, în special preasfințitul Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, în unele dintre scrierile lor spun că Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, are un singur efect dătător de viață. De asemenea, Mina binecuvântatului" memoria, Arhiepiscop al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, a compus un discurs adresat Preasfințitului Vigilius, fost Papă al Romei antice, în care a învățat că în Hristos există o singură voință și un singur efect dătător de viață, așa cum El Însuși este unul. Și pentru ca hărnicia ta învățată să poată învăța prin propria lectură puterea conținută în discursul menționat, am considerat necesar să facem o copie a acestuia, cu adăugarea diverselor mărturii necesare pentru atingerea scopului propus și am ordonat să-ți fie trimis împreună cu scrisoarea noastră. Și ceea ce spune bunătatea ta dumnezeiască, că Preasfințitul Papă Leon în cuvintele: „fiecare imagine acționează în concert cu celelalte" a învățat și a predicat că există două acțiuni în Hristos Dumnezeul nostru, atunci este necesar să știm că atunci când mulți din secta nelegiuită a blestematului Severus, care s-au înarmat întotdeauna împotriva dogmelor evlaviei, au început să latre și împotriva scrisorii menționatului ilustru părinte, care a devenit stâlpul comun pentru adepții Ortodoxiei, atunci diverși învățători faimoși ai Bisericii Ortodoxe s-au ridicat în apărare dreaptă și adevărată a scrisorii menționate; și, din câte știm, Niciunul dintre ei nu a spus că Leon de binecuvântată memorie, în zicala în cauză, a învățat despre două acțiuni. Dar, pentru ca, citându-le pe toate, să nu răspândim scrisoarea, am ordonat să adăugăm la discursul menționat mai sus, după mărturiile patristice, mărturia unuia dintre aceștia, care a câștigat mari laude din partea tuturor pentru că a predicat adevăratele dogme, mărturia unuia dintre aceștia, care a câștigat mari laude din partea tuturor pentru că a propovăduit adevăratele dogme, mărturia lui Eulogius, pastorul alexandrin de binecuvântată memorie, care a scris o întreagă lucrare în apărarea scrisorii menționate. În general, nici cei care, după cum știm, au apărat cu pioșenie scrisoarea menționată de mai multe ori, nici vreun alt mister divin inspirat al Bisericii, chiar și până în prezent, din câte știm, nu au spus„că în Hristos Dumnezeul nostru există două operațiuni. Dar dacă vreunul dintre cei mai învățați poate dovedi că unii dintre părinții noștri faimoși și purtători de Dumnezeu, a căror învățătură slujește drept lege pentru Biserica Catolică, au poruncit ca două operațiuni să fie recunoscute în Hristos, atunci trebuie să le urmăm pe deplin. Căci este necesar nu numai să urmăm învățătura sfinților părinți în spirit, ci și să folosim aceleași expresii pe care le-au

folosit și să nu introducem nimic nou. Așadar, iată ceea ce știm cu privire la întrebarea propusă. Și fie ca bunătatea voastră dumnezeiască, după ce ați primit și ați citit în ordine ceea ce v-am trimis, să atribuiți Dumnezeului rațiunii și părinților ceea ce este ziditor în aceste scrieri și lucrări; și să se roage pentru smerenia noastră ca un dar pentru noi și să le trimită un răspuns în curând."
După ce s-a terminat de citit această scrisoare, același pios Antioh a citit din același codex un cuvânt, despre care se spune că este de la Menas, Patriarhul Constantinopolului, către Vigilius, Papa Romei.
În timpul lecturii, cei mai ilustri demnitari și sfântul sinod au spus: „Este superfluu să citim prezentul discurs, deoarece este contrafăcut și falsificat; căci discursul lui Minas către Vigilius nu se găsește în registrele scrisorilor fericitei memorii a lui Minas, conducătorul acestui oraș domnitor, care sunt păstrate în gloriosul patriarhat de aici; și, de asemenea, în al treilea act plasat mai sus, în timpul citirii primei cărți a actelor sfântului al cincilea sinod, s-au găsit trei caiete falsificate în anexă, expunând un astfel de discurs. Și restul să se citească în același codex."
Același preaslăvit Antioh a început să citească copii ale actelor al șaptelea și al optulea ale sfântului și ecumenicului conciliu al cincilea, copiate din actele originale aflate în sfânta casă patriarhală.
Și când a avut loc citirea lor, cei mai iluștri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Și prezentele acte, al șaptelea și al optulea, ne sunt deja cunoscute din citirea anterioară a actelor sfântului al cincilea conciliu; și ne amintim, de asemenea, că atunci reprezentanții tronului apostolic al Romei antice au subliniat că respectivul act al șaptelea a fost falsificat, deoarece cele două petiții din el, despre care se presupune că a fost înaintat de Vigilius către Justinian și Theodora de binecuvântată memorie, nu erau autentice. Și, prin urmare, citirea celor două acte menționate este superfluă."
Apoi i-a fost prezentat venerabilului Antioh un alt codex, în care acesta a citit următoarele:
„O copie a scrisorii lui Serghie, arhiepiscopul Constantinopolului, către Honorius, Papa Romei."
„Suntem atât de strâns și inseparabil uniți în spirit cu Sfinția Voastră, încât ne străduim să vă avem ca sfătuitor sfătuitor al nostru cel mai sacru în toate gândurile și faptele noastre. Și dacă nu ar fi multe locuri care să ne despartă, am face acest lucru în fiecare zi, protejându-ne cu sfatul venerabilei și unanimității voastre frății, ca cu un zid de piatră. Totuși, întrucât atât cuvântul, cât și scrisoarea transmit cu ușurință ceea ce doriți, vă vom spune ceea ce vă scriem. Cu ceva timp în urmă, când suveranul victorios și ocrotit de Dumnezeu și marele împărat a pornit cu o armată să lupte pentru statul iubitor de Hristos încredințat lui de Dumnezeu și a ajuns în granițele provinciei Armenia, unul dintre conducătorii partidului blestemat al nelegiuitului Severus, pe nume Pavel, apărând în acele locuri, a venit la evlavia sa pentru a-l familiariza cu eroarea ereziei sale și, prin urmare, se presupune că îi face un serviciu. Maiestatea Sa imperială cea mai pioasă (căci primise darul de a abunda în cunoașterea dogmelor divine, împreună cu alte daruri ale lui Dumnezeu), după ce a expus și a învins falsa sa impietate, ca un adevărat apărător al preasfintei noastre Biserici, s-a opus josnicelor sale viclenii cu..." dogme drepte și fără prihană ale Bisericii, printre care a menționat o acțiune a lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Ceva timp mai târziu, același împărat ocrotit de Dumnezeu, aflându-se în țara Lazului, și-a amintit de conversația pe care, așa cum s-a spus, a avut-o cu ereticul Pavel, în prezența preasfințitului Cirus, care ocupa atunci tronul metropolitan al aceleiași provincii iubitoare de Hristos, Laz, care acum guverna marea Alexandria. Pomenit bărbat, după ce a ascultat conversația, a răspuns domniei sale că nu știe exact dacă ar trebui

predicate una sau două acțiuni în Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Prin porunca evlaviei sale, pomenit bărbat preasfințit ne-a întrebat prin scrisoare dacă ar trebui recunoscute una sau două acțiuni în Mântuitorul nostru Hristos și dacă cunoaștem vreun sfânt și binecuvântat părinte care recunoaște o singură acțiune. I-am indicat într-o scrisoare de răspuns ceea ce știam și i-am trimis și cuvântul lui Mina, fostul preasfințit patriarh al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, rostit și transmis de el Preasfințitului Vigilius, predecesorul sfinției voastre, care a fost aici, conținând diverse mărturii patristice despre o singură acțiune și o singură voință a Mântuitorului nostru Hristos. adevăratul Dumnezeu. În acest răspuns al nostru nu am comunicat nimic al nostru, de care sfințenia voastră poate fi asigurată citind copii ale acestuia, care vă sunt trimise prin prezenta. Și de atunci nu s-a mai auzit nimic despre această chestiune. Cu ceva timp în urmă, preasfântul patriarh al marelui oraș Alexandria, Cirus, fratele nostru comun și împreună-slujitor, mișcat de ajutorul și harul lui Dumnezeu, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți, și de zelul pios al celui mai puternic și victorios mare împărat, cu dragostea și blândețea lui Dumnezeu i-a convins pe urmașii nelegiuitilor Eutihie și Dioscor, Sever și Iulian, care se aflau în marele oraș Alexandria, să se alăture Bisericii Catolice și, după multă deliberare și muncă,pe care l-a abordat în această chestiune cu mare prudență și circumspecție rodnică, cu ajutorul harului ceresc i-a corectat pe cei capabili de corectare, s-au întocmit anumite capitole dogmatice între una și cealaltă parte, pe baza cărora toți cei care odinioară erau împărțiți în diferite părți, considerându-i pe criminalii Dioscor și Sever drept strămoși ai lor, au fost uniți cu preasfânta și una Biserică sobornicească, iar întregul popor alexandrin iubitor de Hristos, și odată cu el aproape tot Egiptul, Tebaida și Libia și celelalte provincii ale diecezei egiptene au devenit o singură turmă a lui Hristos adevăratul nostru Dumnezeu, iar cei care mai înainte, așa cum am spus, erau împărțiți într-o mulțime nenumărată de erezii, acum, prin harul lui Dumnezeu și râvna bineplăcută lui Dumnezeu a menționatului preasfințit ierarh alexandrin, au devenit toți una, cu o gură și un duh mărturisind dreptele dogme ale Bisericii; Printre capitolele menționate a fost capitolul despre unica acțiune a lui Hristos, marele nostru Dumnezeu și Mântuitor. În timp ce se întâmpla aceasta, venerabilul călugăr Sofronie, numit acum primat al Ierusalimului (după cum am aflat din auzite, căci nu primiserăm încă scrisoarea obișnuită), care se afla atunci în Alexandria și se afla cu preasfântul papă menționat, când acesta din urmă, așa cum s-a spus, prin bunăvoința lui Dumnezeu a aranjat o minunată uniune cu privire la foștii eretici și a intrat într-o discuție cu el despre aceste capitole, Sofronie a început să obiecteze la capitolul despre o singură acțiune și a afirmat că este necesar să recunoaștem două acțiuni în Hristos Dumnezeul nostru, nu altfel.

Și deși preasfințitul papă i-a citat în mod explicit unele mărturii ale sfinților părinți, care în unele dintre scrierile lor recunosc o singură acțiune, și deși a vorbit pe larg despre cât de des sfinții părinți, atunci când se ridicau astfel de întrebări, pentru mântuirea multor suflete, acționau aparent cu moderație și îngăduință, fără a încălca câtuși de puțin strictețea dogmelor drepte ale bisericii, l-a convins că, chiar și în cazul de față, când era vorba de mântuirea atâtor mii de oameni, nu ar trebui să existe o dispută aprinsă despre o astfel de chestiune, deoarece, așa cum s-a spus, unii dintre sfinții părinți au folosit și ei o astfel de expresie, fără a încălca prin aceasta spiritul Ortodoxiei, preaiubitul de Dumnezeu Sofronie nu a luat în considerare în niciun fel astfel de considerații. Când a venit la noi în acest scop cu o scrisoare de la același preasfințit tovarăș de slujire al nostru și a început să vorbească despre asta cu noi, insistând să excludă din aceste capitole, compuse după fosta unire, expresia „o singură acțiune”, am considerat acest lucru incomod. Și cum am fi putut să nu facem tulburare

și să nu ne oprim, când a face aceasta însemna să distrugem și să anihilăm tot acel acord și unitate atât de bine orânduite, atât în orașul Alexandria, cât și în toate provinciile supuse ei, care niciodată înainte nu îngăduia nici măcar pomenirea numelui dumnezeiescului și vrednicului nostru părinte Leon, sau a sfântului mare și ecumenic Sinod de la Calcedon, ci acum îl proclamă cu voce tare (numele Sinodului) la dumnezeiasca taină. După multe discuții cu numitul Venerabil Sofronie, în cele din urmă l-am rugat să ne aducă mărturiile sfinților și glorioșilor părinți, adică aceia pe care îi recunoaștem cu toții ca învățători obișnuiți și a căror învățătură sfinții bisericilor lui Dumnezeu o consideră lege, mărturii în care s-ar porunci literal să se recunoască două acțiuni în Hristos; dar el nu a fost în stare să facă aceasta. „Considerând că o dispută începuse să se aprindă printre unii dintre cei de aici și știind că din astfel de dispute se născuseră întotdeauna diferențe eretice de opinie, am considerat necesar să depunem toate eforturile pentru a opri și a distruge această dispută inutilă despre cuvinte și i-am scris preasfințitului Patriarh al Alexandriei, menționat în repetate rânduri, ca, după ce va fi aranjat, cu ajutorul lui Dumnezeu, o unire cu cei care erau anterior în dezbinare, să nu mai permită nimănui să predice despre una sau două fapte în Hristos Dumnezeul nostru, ci mai degrabă să ne insufle mărturisirea, așa cum au transmis sfintele și ecumenicele sinoade, că unul și același Fiu unic-născut, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, acționează atât conform divinității, cât și conform umanității și că fiecare acțiune proprie lui Dumnezeu și proprie omului purcede inseparabil de la unul și același Dumnezeu întrupat Cuvântul și este atribuită unuia și aceluiași, să mărturisim astfel deoarece expresia „o singură acțiune”, deși este folosită de unii dintre sfinții părinți, sună ciudat și scandalos în urechile unora, care presupun că este pronunțată în sensul distrugerii a două firi.”uniți în Hristos Dumnezeul nostru fără confuzie și ipostas, ceea ce nicidecum nu este cazul și fie ca niciodată să nu fie, așa cum expresia „două fapte” îi ofensează pe mulți, întrucât nu este folosită de niciuna dintre tainele divine și glorioase ale Bisericii, iar a o urma ar însemna să prefere două voințe opuse una alteia, de exemplu, voința lui Dumnezeu Cuvântul, care dorește să împlinească pătimirea mântuitoare, și voința umanității Sale, care este opusă voinței Sale, și astfel să introduci două care doresc opusul una alteia, ceea ce este impie. Este imposibil ca două voințe opuse una alteia să fie împreună într-un singur subiect. Învățătura mântuitoare a părinților purtători de Dumnezeu insuflă clar că trupul Domnului, însuflețit de duh, nu și-a făcut niciodată mișcarea naturală din sine și prin propria dorință, contrar îndemnului lui Dumnezeu Cuvântul, unit cu acesta ipostatic, ci a făcut mișcare când, ce și cât a vrut Însuși Dumnezeu Cuvântul; „vorbind mai clar, așa cum trupul nostru este condus, împodobit și orânduit de sufletul nostru spiritual și rațional, tot așa în Domnul Hristos toată amestecul Său omenesc a fost întotdeauna și în toate călăuzită de dumnezeirea Cuvântului Său, a fost mișcată de Dumnezeu, conform cuvântului” Grigore de Nyssa, care spune în cartea sa împotriva lui Eunomie: „De aceea, Dumnezeu Fiul este complet lipsit de patimi și nemuritor. Dacă Evanghelia vorbește despre vreo suferință în legătură cu El, atunci, desigur, El a împlinit-o prin firea umană, care a primit suferința. Căci cu adevărat dumnezeirea împlinește mântuirea fiecăruia prin trupul cu care este îmbrăcată, astfel încât suferința aparține trupului, iar acțiunea lui Dumnezeu.” Prin urmare, văzând că disputa începe să se aprindă, am considerat necesar să urmăm în toate expresiile obișnuite ale sfinților părinți și pe cele stabilite de conciliu și să nu introducem în regulă și legea dogmatică ceea ce este exprimat ocazional de unii dintre părinți și - fără scopul de a expune o învățătură clară și neîndoielnică pe această temă, nici să trecem drept dogmă bisericească ceea ce nu este spus deloc de cei mai faimoși părinți, dar care este

propovăduit acum de unii, spun despre două acțiuni. În cele din urmă, am hotărât și am hotărât ca numitul Venerabil Sofronie să nu mai vorbească despre una sau două acțiuni, ci să se mulțumească cu învățătura ortodoxă clară și comună menționată mai sus a sfinților părinți. După ce s-a liniștit în privința aceasta, venerabilul adesea pomenit ne-a rugat să-i dăm un răspuns despre aceasta prin scrisoare, pentru a putea arăta această scrisoare, așa cum a spus el, celor care ar dori să-l întrebe despre întrebarea menționată mai sus; ceea ce am făcut de bunăvoie. Cu aceasta a plecat de aici. Recent, piosul și de Dumnezeu ocrotit suveranul nostru, aflându-se în Edessa, ne-a onorat cu preasfințita poruncă de a selecta mărturiile patristice conținute în lucrarea dogmatică mai sus menționată a sfântului pomenit Menas, prezentată preasfințitului Vigilius, despre o acțiune și o voință, pe care le-am îndeplinit. Însă, amintindu-ne de cele întâmplate și știind că tulburarea a apărut din aceasta, am adus la cunoștința preacuvioasei sale domnii, prin smeritul nostru raport și prin intermediul unei scrisori către cel mai ilustru sacellarius imperial, toate detaliile problemei în ordinea în care le aveam și că nu era necesar să cercetăm problema de față, ci să ne mulțumim cu învățătura patristică general acceptată și, conform tuturor părinților, mărturisită despre această chestiune și să mărturisim că singurul Fiu al lui Dumnezeu, care este Dumnezeu adevărat și în același timp om, acționează în mod egal atât în divinitate, cât și în umanitate și că de la unul și același Dumnezeu întrupat, așa cum am spus mai sus, purcede inseparabil și nedespărțit acțiunea veșnică divină și umană. Căci acest Leo purtător de Dumnezeu ne învață, spunând clar: unul produce atât imaginea pe care o are despre al său, în comun cu celălalt. Ca răspuns la aceasta, am primit de la preablânda sa putere o poruncă preacuvioasă, vrednică de domnia sa ocrotită de Dumnezeu. După ce totul s-a făcut în acest fel de la început, am considerat rezonabil și în același timp necesar să vă oferim sfinției voastre frățești și unanime informații despre cele menționate parțial, prin copiile trimise către voi, și vă rugăm să citiți toate acestea și, dacă găsiți vreo deficiență,să o completezi conform harului dăruit ție de Dumnezeu, urmând în acest caz dragostea iubitoare de Dumnezeu și preaabundentă inerentă ție și să exprimi cu fermitatea dorită în venerabilele tale rânduri ceea ce gândești despre aceasta."
Apoi, răspunsul lui Honorius, Papa Romei, către Sergiu, a fost citit din același codex, cu următorul conținut:
„Am primit scrierile frăției voastre, din care am aflat că un anume Sofronie, fost călugăr și acum, după cum auzim, numit episcop al orașului Ierusalim, a ridicat o controversă și noi întrebări cu privire la exprimarea împotriva fratelui nostru, primatul orașului Alexandria, Cirus, care a predicat celor convertiți de la erezii unica acțiune a Domnului nostru Iisus Hristos. Acest Sofronie, venind la frăția voastră și după multe instrucțiuni diferite, părăsind această dezbatere, v-a rugat să-i explicați în scris ceea ce a auzit de la voi oral. Primind de la voi copii ale acestor scrieri trimise menționatului Sofronie și citindu-le, lăudăm frăția voastră pentru faptul că a fost scrisă cu mare previziune și precauție și elimină nume noi care pot duce oamenii simpli în ispită. Trebuie să procedăm așa cum am primit. Sub călăuzirea lui Dumnezeu am ajuns la măsura dreptei credințe, pe care apostolii au răspândit-o cu lumina adevărului Scripturii divine, mărturisind că Domnul Iisus Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, a produs divinul prin umanitatea unită cu Însuși Dumnezeu Cuvântul." ipostatic, și El a produs și omenescul, întrucât trupul a fost asumat inefabil și special de către dumnezeire, inseparabil, neschimbat, neconfundat, desăvârșit. Cel ce a manifestat dumnezeirea desăvârșită în trup prin minuni este și producătorul stărilor trupești în ocările suferinței, Dumnezeul și omul desăvârșit, singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni în ambele firi; Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, El

este Fiul omului care S-a pogorât din cer, același, după cum este scris, Domnul slavei cel răstignit, deși se știe că dumnezeirea nu poate fi deloc supusă vreunei suferințe omenești, trupul a fost primit nu din cer, ci de la Sfânta Născătoare de Dumnezeu, căci adevărul însuși spune în Evanghelie: nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului care este în cer (Ioan 3:13), învățându-ne clar că trupul, capabil de suferință, era unit în mod inexprimabil și într-un mod cu totul special cu dumnezeirea, neamestecat și, de asemenea, inseparabil.
„Cum poate cineva să prezinte unei minți uimite unirea neîndoielnică a două firi cu păstrarea individualității lor? În conformitate cu aceasta, Apostolul a spus și în Epistola sa către Corinteni: Noi vorbim despre înțelepciune printre cei desăvârșiți, dar o înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a domnitorilor veacului acestuia, care trece; ci vorbim despre înțelepciunea lui Dumnezeu, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri, spre slava noastră, pe care niciunul dintre domnitorii veacului acestuia n-a cunoscut-o; căci dacă ar fi cunoscut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei" (1 Corinteni 2:6-8). Întrucât, evident, dumnezeirea nu putea fi răstignită, nici să experimenteze suferința omenească, se spune: «Dumnezeu a suferit», «omenirea s-a pogorât din cer cu dumnezeirea», doar datorită unirii inefabile a firilor divine și umane. De aceea, mărturisim în Domnul Iisus Hristos o singură voință; căci este clar că firea noastră a fost acceptată de dumnezeire, nu cea păcătoasă, nu cea care a fost deteriorată după cădere, ci firea creată înainte de cădere. Hristos Domnul, care a venit întru asemănarea lui Dumnezeu" „Firmul păcatului a desființat păcatul lumii și din plinătatea Lui am primit cu toții; și, luând chip de rob, a fost găsit în asemănarea unui om. Fiindcă a fost zămislit fără păcat de la Duhul Sfânt, de aceea nașterea Lui din sfânta Fecioară cea neprihănită și Născătoare de Dumnezeu a fost fără păcat, nepărtășind obiceiului firii care păcătuise. Cuvântul: trup, după cum știm, este folosit în Sfânta Scriptură în dublu sens, bun și rău. Astfel, de exemplu, este scris: Duhul Meu nu va locui în veac în oamenii aceștia, pentru că sunt trup" (Geneza 6, 3). Și Apostolul: trupul și sângele nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și iarăși: cu mintea mea lucrez legea lui Dumnezeu, iar cu trupul legea păcatului. Văd o altă lege în mădularele mele, luptă împotriva legii minții mele și mă robește legii păcatului care este în mădularele mele (Romani 7, 25, 23). Și sunt multe alte locuri în care cuvântul trup este înțeles sau folosit în sens rău. Într-un sens bun, de exemplu, în următoarele cuvinte ale profetului Isaia: Orice făptură va veni să se închine înaintea Mea în Ierusalim (Isaia 66:23). Și în Iov: În trupul Meu voi vedea pe Dumnezeu (19:26). Și în alt loc: Orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu (Luca 3:6), și în multe alte locuri. Astfel, așa cum am spus, Mântuitorul nu Și-a asumat firea păcătoasă, luptând împotriva legii minții, ci a venit să caute și să mântuiască pe cei pierduți, adică firea păcătoasă a neamului omenesc. În Mântuitorul nu era altă lege în mădulare, sau o voință diferită sau contradictorie, întrucât El S-a născut mai presus de legea firii omenești. Deși este scris: N-am venit să fac voia Mea, ci Tatăl, care M-a trimis , și: Nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu, Tată., și alte lucruri asemenea: dar aceasta nu se spune despre feluritele voințe, ci despre dispensația umanității acceptate. Aceasta se spune pentru noi, cărora Învățătorul evlaviei le-a dat exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui, învățându-i pe ucenici că fiecare dintre noi nu trebuie să facă după voia sa proprie, ci să prefere voia Domnului în toate. Așadar, umblând pe calea împărătească, ferindu-ne de mrejele vânătorilor, așezați la dreapta și la stânga, să nu ne izbim piciorul de piatră, lăsând idumeenilor, adică ereticilor pământești, ceea ce le este cuvenit; și să nu ne atingă gândurile pământul, adică învățătura lor cea mincinoasă, nici măcar un centimetru, ca să putem ajunge la hotarele patriei, mergând pe cărările conducătorilor. Dacă unii, ca să zicem așa, oameni cu limbă încordată și-au pus în cap

să se dea drept învățători și să predice public pentru a impresiona mințile ascultătorilor lor, atunci nu trebuie să facem în dogme bisericești ceea ce conciliile nu au examinat și nici autoritățile legitime nu au considerat de cuviință să explice, astfel încât cineva să îndrăznească să predice în Domnul Iisus Hristos una sau două acțiuni, despre care nici Evanghelia, nici Scripturile apostolice, nici definițiile conciliului nu au decis, și poate unii, cum am spus, oameni cu limbă încordată au învățat ceva, coborând până la conceptele și gândurile pruncilor; nu trebuie să clasificăm drept dogme bisericești ceea ce fiecare dă drept propriul său gând, după propria sa înțelegere. Scriptura divină arată clar că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile au venit la ființă, singur acționează conform divinității și conform umanității. Dar cum ar trebui cineva să vorbească sau să gândească, cum ar trebui să aibă loc una sau două acțiuni de dragul treburilor divinității și umanității, acest lucru nu ne privește, lăsăm acest lucru gramaticilor sau scriitorilor de meserie, care în lucrările lor pentru copii au obiceiul de a afișa numele pe care le au. Știm din Sfintele Scripturi că Domnul nostru Iisus Hristos și Duhul Său Sfânt nu lucrează printr-o singură faptă sau două, ci în multe feluri. Căci este scris: „ Dacă cineva n-are Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9). Și în alt loc: „ Nimeni nu poate zice că Isus este Domn decât prin Duhul Sfânt”. Sunt însă împărțiri de daruri, dar este același Duh; sunt împărțiri de structuri, dar este același Domn; sunt împărțiri de lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți (1 Corinteni 12:3-6). Dacă sunt multe împărțiri de fapte, și Dumnezeu le produce pe toate în toate mădularele întregului trup, cu atât mai mult aceasta se poate rândui în mod desăvârșit la capul lui Hristos, Domnul nostru, pentru ca atât capul, cât și trupul să fie un singur lucru desăvârșit, adică să ajungă, după cum este scris: la bărbat desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos (Efeseni 4:13).Dacă în alții, adică în mădularele Sale, Duhul lui Hristos acționează în multe feluri, întrucât în El trăiesc, se mișcă și își au ființa, atunci nu ar trebui să mărturisim mult mai pe deplin și mai perfect, mai divers și inefabil, că El acționează prin Sine Însuși, mediator între Dumnezeu și oameni, în comuniunea ambelor naturi ale Sale? Trebuie să gândim și să suspinăm conform purtării poruncilor dumnezeiești, respingând ceea ce, conform noii expresii, este recunoscut ca dătător de scandal în sfintele biserici ale lui Dumnezeu, ca nu cumva cei infantili, împiedicându-se de numele „două acțiuni”, să creadă că simpatizăm cu nebunia nestoriană sau, dacă am începe din nou să mărturisim o singură acțiune a Domnului nostru Iisus Hristos, să nu pară urechii groase că mărturisim prostia Eutihienilor - având grijă ca cenușa celor ale căror instrumente deșarte și goale au fost arse să nu aprindă din nou focurile întrebărilor înflăcărate - în simplitate și adevăr, mărturisind numai pe Domnul nostru Iisus Hristos lucrând în firea divină și umană - considerând că este mai bine ca oamenii de știință naturali goi, filozofii leneși și pompoși să izbucnească împotriva noastră cu strigăte de broaște, decât ca popoarele creștine simple și smerite cu duhul să rămână flămânde. Nimeni nu va fi dus de filosofia și lingușirea deșartă a ucenicilor pescarilor care urmează această învățătură; căci orice argument puternic și subtil este zdrobit în praf în mrejele lor. Aceasta va predica frăția voastră împreună cu noi, așa cum o vom predica și noi în unanimitate cu voi, îndemnându-vă să evitați expresia nou introdusă „una sau două acțiuni” și să predicați în spiritul credinței ortodoxe și al unității catolice, că singurul nostru Domn Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul adevărat, acționează în două firi după dumnezeire și după umanitate. Semnătură. Dumnezeu să te păzească nevătămat, iubite și preasfinte frate.

Cei mai slăviți demnitari și sfântul conciliu au spus: „Este necesar să ne aduceți registrele și scrisorile dogmatice compuse de Serghie, fostul patriarh al acestei cetăți

domnitoare, către Honorius, către Cirus, către Sofronie sau către o altă persoană, sau de la Honorius către Serghie, asupra acestei chestiuni dogmatice, care se află în biblioteca slăvitei case patriarhale de aici, pentru comparare cu codurile date de Macarie preacuviosului nostru împărat și citite acum. Gheorghe, iubitul de Dumnezeu diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici, să meargă cu toată graba la biblioteca slăvitei case patriarhale și să aducă registrele și scrierile menționate anterior."

Gheorghe, diaconul și cartofilaxul preaiubit de Dumnezeu, a spus: „Așa cum a poruncit eminenta voastră și sfântul și ecumenicul vostru conciliu, voi pleca imediat și voi aduce cu mine ce voi găsi."

Cei mai ilustri demnitari și sfântul sinod au spus: „Să se îndeplinească promisiunea cuviosului diacon și cartofilaxului Gheorghe. Și cei care sunt însărcinați cu treburile la sfântul nostru sinod să meargă, împreună cu Ioan, preaiubitul de Dumnezeu episcop al orașului Rhegium, Gheorghe, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Cizicului, și Dometius, preaiubitul de Dumnezeu episcop al orașului Prusias, la Macarie și să-i arate acele două cărți și caietul de hârtie care este cu ele; și să afle de la el dacă acestea sunt cu adevărat lucrările lui Macarie. De asemenea, să-i arate cele trei codice și o hârtie care tocmai au fost citite în prezența noastră și să întrebe dacă le-a prezentat preaiubitului nostru suveran și marelui nostru împărat și să ne aducă imediat răspunsul pe care îl dă." Și pentru o vreme, preaiubiții episcopi menționati mai sus au ieșit, împreună cu Pavel și Ioan, cei mai iluștri funcționari cu însărcinări speciale și secretari ai împăratului, iar Agaton, venerabilul cititor și notar al preasfințitului patriarh al Constantinopolului, s-a dus la Macarie și, întorcându-se, a spus: „Prin porunca eminenței voastre și a sfântului și ecumenicului vostru conciliu, ne-am dus la venerabila casă patriarhală și, intrând într-o chilie unde se află Macarie, l-am întrebat, așa cum ați poruncit, dacă recunoaște cele două cărți inscripționate cu numele său și caietul de hârtie care este cu ele și dacă acestea constituie lucrările sale. Macarie le-a luat, le-a desfăcut, le-a examinat și a spus: da, domnule, într-adevăr, acestea sunt lucrările mele, le recunosc. În același fel, i s-au arătat trei codice și o hârtie, care au fost citite astăzi. După ce le-a examinat, a spus: da, domnule, le recunosc; anul trecut le-am prezentat împăratului și le recunosc cu adevărat."

Piosul diacon și cartofilac Gheorghe, intrând în mijlocul sfântului sinod, a spus: „După porunca eminentei voastre și a sfântului și ecumenicului sinod, m-am dus la depozitul de cărți al cinstitei case patriarhale și orice coduri sau liste am putut găsi, le prezint la discreția voastră."

Cei mai iluștri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Piosul diacon și cartofilax Gheorghe să predea codicele sau copiile pe care le-a adus cu el, spre citire sau comparare cu codicele prezentate de Macarie preacuviosului nostru împărat." Și venerabilul cititor și notar al lui Gheorghe, preasfințitul arhiepiscop al Constantinopolului, Antioh, luând codicele sau copia diferitelor scrisori ale lui Serghie, fostul patriarh al Constantinopolului, a citit scrisoarea lui Serghie către Cirus, fostul episcop de Laz. Și a fost comparat cu codicele lui Macarie, adus de preailustrul chestor Ioan, și s-a constatat că este în concordanță cu toate.

Apoi a fost oferit un alt codex sau copie, citit tot de venerabilul Antioh, conținând epistola lui Sergiu, fost patriarh al Constantinopolului, către Honorius, fost papă al Romei, și a fost comparat cu codexul prezentat de Macarie celui mai pios împărat și s-a constatat că este în concordanță cu toate. În mod similar, epistola latină autentică a lui Honorius, fost papă al Romei, către Sergiu, patriarhul Constantinopolului, a fost oferită de piosul diacon și cartofilax Gheorghe, împreună cu traducerea sa, iar aceeași epistolă latină a fost comparată de Ioan, cel mai pios episcop al orașului Portus,

singura persoană care a fost membru al conciliului Romei antice și s-a constatat că este în concordanță cu toate.
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Sfântul și ecumenicul vostru conciliu, luând cunoștință de cele citite și comparate astăzi cu privire la Serghie, fostul patriarh al acestei cetăți domnitoare, și Honorius, fostul papă al Romei, și Sofronie, fostul patriarh al Ierusalimului, să exprime ceea ce consideră."
Sfântul Sinod a spus: „Conform declarației eminenței voastre cu privire la ceea ce ni s-a citit din copiile scrisorilor lui Serghie și din scrisoarea latină autentică a lui Honorius, apoi în ceea ce privește scrisorile conciliare ale lui Sofronie, deja citite nouă, vom judeca acest lucru mai atent și îi vom spune eminenței voastre ce se cuvine, la următoarea ședință."
Cei mai glorioși demnitari au spus: „Sfântul tău sobor să facă așa. Și preacuviosul și de Dumnezeu rânduitul nostru suveran și mare împărat, imitând la fiecare ocazie în dragostea față de omenire pe Dumnezeul care l-a încoronat și așteptând convertirea lui Macarie, întreabă prin noi, nevrednicii săi slujitori, preasfântul și ecumenicul tău sobor, dacă va fi repus pe tronul său, dacă se va converti după depunerea sa de către sfântul tău sobor."
Sfântul Sinod a spus: „Domnia divină nu-i permite deloc lui Macarie să stea pe tronul învățăturii, care a îmbătrânit în dogmele impietății și care nu numai că a umplut întregul popor iubitor de Hristos care trăiește în această cetate ocrotită de Dumnezeu și domnitoare cu perversiune subterană și care a falsificat mărturiile sfinților și glorioșilor părinți, tăind unele și adăugând la altele, și prin intermediul codurilor pe care le-a prezentat, l-a atras pe cel mai pios și încoronat de Dumnezeu împărat al nostru pe calea falsă urmând opinia sa, dar și, prin intermediul scrisorilor sale și al oamenilor pe care i-a trimis, a ultragiat pe toți de la răsăritul soarelui până la apus și i-a îndepărtat de la adevărata credință și l-a lipsit pe drept și în mod legitim de veșmintele sale arhierești, astfel încât prin aceasta gândul propriei sale erezii să nu fie reînviat și mai mult și astfel încât, după cele scrise, ultima parte a acelui om să nu fie mai rea decât prima, mai ales având în vedere faptul că el, în prezența celui mai pios suveran și mare al nostru. Împăratul și întregul nostru sobor au fost întrebați în repetate rânduri dacă ar trebui și să mărturisească împreună cu toți în Domnul nostru". Iisus Hristos a avut atât două firi, cât și două voințe naturale și două acțiuni naturale, și nu a recunoscut deloc acest lucru, ci și-a confirmat definiția anterioară nelegiuită și a spus în următoarele cuvinte: „Dacă voi fi tăiat în bucăți și aruncat în mare, nu voi recunoaște nici două voințe, nici două acțiuni în Domnul nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime." Prin urmare, sfântul nostru sinod, așa cum s-a spus mai sus, nu-l va primi în niciun caz pe acest Macarie pe tronul episcopal, așa cum s-a spus, detronat și anatematizat de sinod și cere, de asemenea, să fie îndepărtat de la granițele acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare împreună cu poporul său cu aceleași gânduri."
Cei mai iubiți episcopi și venerabilii clerici, supuși tronului orașului Antiohia, s-au apropiat de cei mai glorioși demnitari și au spus: „Rugăm eminența voastră să raportați preacuviosului și de Dumnezeu încoronatului nostru suveran și marelui împărat despre numirea unui altul pe tronul episcopal al Antiohiei în locul lui Macarie, fostul nostru arhiepiscop, pentru ca un astfel de tron să nu rămână vacant."
Cei mai glorioși demnitari au spus: „Vom acționa în conformitate cu ceea ce a fost hotărât de sfântul și ecumenicul vostru conciliu și cu ceea ce au cerut preaiubiții de Dumnezeu episcopi și venerabilii clerici, supuși tronului orașului Antiohia, în timp ce sfântul vostru conciliu, în următoarea ședință, va împlini de fapt ceea ce a fost promis - cu privire la Serghie, Honorie și Sofronie."

ACTUL AL TREISPREZECEA

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor noștri conducători Flavieni, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marele împărat, permanentul August și autocrat, în anul douăzeci și șapte, și consulatul înțeleptei sale blândeți în anul treisprezece, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în anul douăzeci și doi, în ziua a douăzeci și doua a lunii martie, indictionul al nouălea.

În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.

Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al Romei antice; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; preacuviosul preot și monah Gheorghe, apocrizator al preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți ai venerabilului Sinod al Romei antice, alcătuit din o sută douăzeci și cinci de episcopi preaiubiți de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în recomandarea lor către preacuviosul împărat Constantin; preacuviosul presbiter Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, episcop de Tesalonic; Vasile, episcop de Gortina din Creta; Filalet, episcop de Cezareea Capadociei; Teodor, episcop de Efes; Sisinnius, episcop de Heraclia din Tracia; Platon, episcop de Ancyra din Galatia; Gheorghe, episcop de Cizic; Marinus, episcop de Sardes; Petru, episcop de Nicomedia; Fotie, episcop de Niceea; Ioan, episcop de Calcedon; Ioan, episcop de Side; Teodor, episcop de Melitene; Iustin, episcop de Tyana; Alipius, episcop de Gangra; Ciprian, episcop de Claudiopolis; Polieuct, episcop de Mira din Licia; Teodor, episcop de Stavropolis din Caria; Tiberius, episcop de Laodiceea din Frigia; Cosma, episcop de Sinada; Ștefan, episcop de Antiohia din Pisidia; Ioan, episcop de Perga; Teopemptus, episcop de Justinianopolis sau Mocis; Isidor, episcop de Rodos; Sisinnius, episcop de Hierapolis din Frigia; Teodor, episcop de Tars; Macrobius, episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Zaharia, Episcop de Leontopolis din Isauria; Grigore, Episcop de Mitilene; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teogniu, Episcop de Kiia; Epifanie, Episcop de Evhaita; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, Episcop de Sozopolis din Tracia; Ioan, Episcop de Nyssa; Teodor, Episcop de Termele Imperiale; Gheorghe, Episcop de Camulia; Zoit, Episcop de Chrysopolis din Asia; Patricius, Episcop de Magnezia; Antonie, Episcop de Hypep; Teodor, Episcop de Pergamon; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Platon, Episcop de Cynnae; Ștefan, Episcop de Verinople; Andrei, Episcop de Mniza; Ioan, Episcop de Melitopolis; Ioan, Episcop de Filadelfia; Teodor, Episcop de Praeneto; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Justinianopolis din orașul Gor; Minas, episcop de Carallia în Pamfilia; Callinicus, episcop de Colonia în Armenia; Teodor, episcop de Bereea; Tiberius, episcop de Amisus; Serghie, episcop de Sinope; George, episcop de Junopolis; Ștefan, episcop de Heraclia în Pont; Longinus, episcop de Tios;

Dometius, episcop de Prusias; George, episcop de Cratia; Platon, episcop de Adrianopol; Solomon,Episcop de Clanea; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appiaecia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Constantin, Episcop de Varat; Teodosie, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopol în Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; Gheorghe, Episcop de Cos; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Paros; Grigore, Episcop de Cantana; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalipolis; Teodor, Episcop de Olbia; Teofan, un preacuvios prezbiter și stareț al sfintei mănăstiri din Sicilia, numită Baia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii situată în aceeași Romă antică, numită casa Arsikan.

Când cei mai ilustri patricieni și consuli și toți cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu episcopi au fost așezați conform rânduielii în aceeași sală de judecată a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, Constantin, cel mai pios arhidiacon al acestei preasfinte, sobornicești și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și primul dintre cei mai pioși notari ai preasfintului patriarh al acestei cetăți domnitoare ocrotite de Dumnezeu, George, a spus:

„Sfântul și ecumenicul vostru conciliu își amintește că la ședința precedentă i s-a propus de către cei mai iluștri demnitari să-și declare opinia despre Serghie, Honorie și Sofronie, foștii patriarhi, și a promis să facă acest lucru la următoarea ședință, și că după ceea ce a fost hotărât de sfântul vostru conciliu să se îndeplinească și să se confirme cu privire la Macarie, iubiții de Dumnezeu episcopi și venerabilul cler, supuși tronului orașului Antiohia, au cerut să raporteze preacuviosului și ilustrului nostru suveran și mare împărat despre promovarea altuia pe tronul orașului Antiohia. Vă raportăm despre aceasta spre discreția voastră."

Cei mai glorioși demnitari și sfântul sobor au spus: „Să se citească ce s-a făcut deja." Și s-a citit.

Cei mai glorioși demnitari au spus: „Sfântul și ecumenicul vostru sinod să împlinească ceea ce li s-a promis la ședința precedentă". Sfântul sinod a spus: „În conformitate cu promisiunea pe care am făcut-o eminenței voastre, am examinat scrisorile dogmatice scrise de Serghie, fostul patriarh al acestei cetăți regale ocrotite de Dumnezeu, către Cirus, care era atunci episcop de Fasis, și Honorius, fostul papă al Romei antice, precum și scrisoarea de răspuns a acestuia din urmă, adică Honorius, către acel Serghie și, constatând că sunt complet străine de învățătura apostolică și de definițiile sfintelor sinoade și ale tuturor sfinților părinți glorioși, ci urmează învățăturile false ale ereticilor, le respingem complet și le detestăm ca fiind dăunătoare sufletului. Detestăm dogmele lor nelegiuite și am condamnat numele lor să fie excluse din sfânta Biserică a lui Dumnezeu, și anume, numele: Serghie, fostul primat al acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, care a început corespondența despre această dogmă nelegiuită, Cirus al Alexandriei, Pir, Pavel și Petru, care au prezidat și tronul acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și au fost de aceeași părere cu ei, apoi Teodor, fostul episcop de Faran. Toate aceste persoane menționate mai sus au fost menționate de preasfântul și „De trei ori binecuvântatul Agaton, Papă al Romei antice, într-un raport către cel mai pios și hirotonit de Dumnezeu suveran și mare împărat al nostru, iar acesta i-a respins ca gândind contrar credinței noastre ortodoxe; și hotărâm să-i supunem anatemei. „Mai mult, considerăm necesar, împreună cu ei, să-l alungăm din sfânta Biserică a lui Dumnezeu și să-l anatemizăm pe Honorius, fostul papă al Romei antice, deoarece din scrisorile sale

către Serghie suntem convinși că împărtășea pe deplin opinia sa și confirma învățătura sa nelegiuită. Am examinat, de asemenea, scrisorile conciliare ale lui Sofronie, de fericită pomenire, fostul patriarh al sfintei cetăți a lui Hristos Dumnezeul nostru, Ierusalim, și, găsindu-le în acord cu adevărata credință și în conformitate cu învățătura apostolilor și a sfinților părinți glorioși, le-am recunoscut ca ortodoxe și le-am acceptat ca utile sfintei Biserici sobornicești și apostolice și am considerat că este drept să-i includem numele în dipticele sacre ale sfintelor biserici."
Cei mai ilustri demnitari au spus: „Sfântul și ecumenic conciliu al vostru, după ce a dat un răspuns potrivit la întrebarea referitoare la persoanele propuse de noi, foștii patriarhi Serghie și Honorius, precum și Sofronie de fericită amintire, fostul arhiepiscop al Ierusalimului, după ce au vorbit și despre Pir, Pavel și Petru, foștii primați ai acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, și pe lângă acestea despre Cirus, fostul papă al Alexandriei, și Teodor, fostul episcop al orașului Faran, să-i spună lui Gheorghe, piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici a lui Dumnezeu, să prezinte spre citire în adunare scrierile sau scrisorile conciliare sau dogmatice ale persoanelor menționate anterior, care se află în onorata casă patriarhală, pentru ca și noi să le putem înțelege. Și cu privire la cererea episcopilor iubitori de Dumnezeu și a venerabililor clerici, supuși tronului marelui oraș Antiohiei, privind numirea unui primat pe tronul orașului Antiohiei, am adus-o la urechile înțelepte ale celui mai puternic și ocrotit de Dumnezeu împărat al nostru, iar domnia sa a poruncit ca…" „alegerea să fie făcută conform ritului obișnuit de către episcopii și clerul iubitori de Dumnezeu, supuși tronului menționat anterior, iar această alegere să fie prezentată celei mai smere puteri a sale."
Sfântul Sinod a spus: „Cererea eminenței voastre ca piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte și mari biserici, Gheorghe, să aducă adunării scrisorile dogmatice sau alte lucrări dogmatice scrise de Pir, Pavel și Petru, foști patriarhi ai acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, precum și de Cir, fost papă al Alexandriei, și Teodor, fost episcop al orașului Faran, pentru a le discuta, considerăm că este inutil să o îndeplinim, deoarece părerea lor despre o singură voință și o singură acțiune este cunoscută de toată lumea, iar apoi preasfințitul întâistătător al Romei antice Agaton le-a dezvăluit gândurile anterioare cu raportul său, sau, mai degrabă, a explicat că gândeau ca Serghie, care a început să introducă în Biserica universală noi expresii sau învățături calomnioase și blasfemii, motiv pentru care preasfințitul papă menționat anterior i-a respins cu scrierile lor."
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Chiar dacă raportul preasfințitului și de trei ori binecuvântatului Papă Agaton este în toate privințele ortodox și în acord cu adevărul, în conformitate cu declarația noastră anterioară, există o nevoie urgentă de a prezenta adunării scrierile persoanelor menționate anterior pentru o mai mare dezvăluire a opiniilor acestor persoane."
Sfântul Sinod a spus: „Întrucât eminența voastră insistă asupra unei anchete amănunțite a cazului lui Pir, Pavel și Petru, Cirus, fostul Papă al Alexandriei, Teodor, fostul Episcop al Faranului, atunci piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici, Gheorghe, să aducă adunării scrierile dogmatice ale persoanelor menționate anterior, pentru ca toată lumea să fie pe deplin convinsă că și ei au urmat în toate părerea rea a lui Serghie."
Piosul diacon și cartofilax Gheorghe a spus: „Conform declarației făcute de sfântul și ecumenicul vostru sinod deja în ședința precedentă, am ieșit atunci și am căutat ceea ce ați poruncit. Și pe lângă ceea ce adusesem deja, am găsit în biblioteca onoratei case patriarhale, în primul rând, scrisoarea lui Cirus, pe atunci episcop de Fasis, trimisă lui Serghie, fost patriarh al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, acum cincizeci

și șase de ani, conform celei de-a paisprezecea indictione a cercului trecut, în care l-a întrebat pe numitul Serghie cu privire la chestiunea acțiunilor; de asemenea, o altă scrisoare trimisă de același Cirus către numitul Serghie după ce primul fusese transferat de la episcopia Fasisului la scaunul marelui oraș Alexandria, anunțând urcarea la tron a așa-numiților Teodosieni, cu o copie a certificatului unirii care avusese loc între Teodosieni și numitul Cirus; de asemenea, diverse cărți ale lui Teodor, fost episcop de Faran, luate din biblioteca onoratei patriarhii, conținând scrisoarea sa către Serghie, episcop de Arsinoe, cu privire la un anumit act, și, de asemenea, „traduceri ale diferitelor mărturii patristice. Am luat, de asemenea, din bibliotecă alte șase cărți, conținând scrierile lui Pir, care a fost patriarh al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor după Serghie, și multe scrise de mâna sa despre o voință și un act și despre alte lucruri. Am luat, de asemenea, din cărțile depozitarului menționatei onorabile case patriarhale o listă cu diverse scrisori ale lui Pavel, care a fost patriarh al acestui oraș domnitor după Pir, în care se află o scrisoare scrisă de același Pavel către Teodor de sfânta memorie, fost papă al Romei, despre un testament; am luat, de asemenea, trei volume de salutări de la același Pavel către fostul nostru împărat de binecuvântată memorie și părintele preapiosului nostru suveran și mare împărat, despre o voință și un act. Am luat, de asemenea, o listă cu diverse scrisori ale lui Petru, care a fost și patriarh al acestui oraș domnitor după numitul Pavel, în care se află o scrisoare dogmatică scrisă de el către Vitalian de binecuvântată memorie, fost papă al Romei. Le am pe amândouă în mâinile mele, spre considerația dumneavoastră.”
Sfântul Sinod a zis: „Cei care se ocupă de treburile noastre să ia și să citească în ordine cărțile, listele și hârtiile care sunt în mâinile lui Gheorghe, piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici.” Iar Antioh, venerabilul cititor și notar, luând cele două scrisori scrise de Cirus către Serghie, împreună cu copia menționată anterior a certificatului, a citit literalmente astfel:
„Către cel mai venerabil domn, bunul arhipăstor, părintele părinților, patriarhul ecumenic Serghie, de la cel mai smerit al vostru Cirus. Când eram gata să trimit acest raport celui mai venerabil domn al meu, mi-au venit diverse gânduri și sufletul meu s-a împărțit între două opinii. Ar trebui, spun, să ascult de Cel care învață: Nu căuta ce este mai înalt pentru tine și nu încerca ce este mai puternic pentru tine și, punându-mi un lacăt pe buze, să practic tăcerea? Sau ar trebui să-l ascult pe Cel care spune: Caută, caută și rămâne cu mine ? După ce m-am testat suficient în acest sens, am îndrăznit să scriu atunci când am luat în minte învățătura inspirată de Dumnezeu a celei de trei ori binecuvântate voastre, convins că voi reuși în una dintre cele două, sau în ambele. Ori, îmi spun, mă vor accepta, ori mă vor corecta complet în ceea ce se raportează. Și raportul este următorul. Fiind admis, cei onorați de Dumnezeu, la picioarele preacinstite ale suveranului nostru hirotonit de Dumnezeu și, în același timp, fiind onorat de dumnezeiescul său...” „Cu condescendență, mi-am luat libertatea de a citi sfânta poruncă a blândeții sale către Arcadie, preasfântul arhiepiscop al Ciprului, împotriva lui Pavel, capul celor fără episcopi, compusă într-un mod preasfințit. Oricât de laudă și cu adevărat evlavioasă ar fi întreaga îndrumare a poruncii, cu pioșenie respectuoasă față de neprihănita noastră Ortodoxie, totuși, constatând că interzice a vorbi despre două acțiuni în Domnul nostru Iisus Hristos după unire, m-am abătut de la ea și am încercat să ofer preacinstita scrisoare a fericitului Leon, proclamând clar două acțiuni cu comuniunea lor reciprocă, așa cum ne învață preasfântul meu domn. Când în sfârșit am început să vorbim în acest fel, mi s-a poruncit să iau spre citire preacinstitul raport al inspirației tale divine, care a fost numit și a fost considerat un răspuns la porunca pioasă menționată anterior; căci menționa că îl disprețuia pe Pavel,

de asemenea, o copie a poruncii și admitea sensul conținut în scrisoarea ei. Atunci am înțeles că este necesar să tac și să nu contrazic în niciun fel și am învățat să recurg la învățătura ta inspirată de Dumnezeu, cerând să fiu vrednic de înălțimile ei onorabile, care luminează un spațiu larg, cum, refuzând să vorbesc despre două „...acțiuni după conjuncție, putem în toate locurile Scripturii să combinăm într-una, sau mai degrabă într-o singură acțiune, atât pătimașul, cât și impasibilul dispensației inefabile a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, astfel încât ignoranța noastră, luminată de învățătura voastră luminată de Dumnezeu, cel puțin în aceasta să fie asemănată cu un sol bogat și fertil și, primind cu ușurință sămânța cuvântului semănat, să aducă roade bune. Fie ca bunul meu domnul să binevoiască să trimită rugăciunile sale plăcute lui Dumnezeu pentru micimea mea și pentru cei care sunt cu mine. Semnătură. Prea smeritul Cirus, rugându-se pentru cinstita bunăstare a domnului meu venerat de Dumnezeu, a semnat."
Un alt mesaj al aceluiași Cirus, scris din Alexandria. „Domnului vostru preaslăvit de Dumnezeu întru toate și celui de trei ori binecuvântat părinte al părinților, patriarhul ecumenic Serghie, smeritului vostru Cirus. Și acum am onoarea să aduc domnului meu preaslăvit cele dintâi roade ale rodniciei și din nou duhovnicești, cultivate prin rugăciunile favorabile ale fericirii domnului meu preaslăvit de Dumnezeu, corespunzătoare atât învățăturii, cât și vremurilor preaslăvite ale suveranilor noștri ocrotiți de Dumnezeu și cu adevărat iubitori de Hristos. Vă informez că toți clericii care aderă la învățătura așa-numiților teodosieni în acest oraș iubitor de Hristos Alexandria, împreună cu cei care strălucesc în demnitate și armate, precum și cei care aparțin poporului, s-au alăturat preasfintei noastre Biserici sobornicești a lui Dumnezeu în mii în a treia zi a lunii iunie și s-au împărtășit împreună cu noi din tainele imaculate ale lui Dumnezeu, fiind conduși la aceasta, desigur, sub călăuzirea bunăvoinței Dumnezeului Atotputernic, prin învățătura comunicată mie de suveranii noștri binevoitori și victorioși și de sfințenia inspirată de Dumnezeu a stăpânului meu; astfel încât" A fost alcătuită astfel. , după cum este scris, sărbătoarea este în cei ce frecventează drumurile altarului (Psalmul 117:27), dar ca să vorbim mai sincer, atunci nu numai în cei ce frecventează, și nu pe acele drumuri ale altarului, ci în tot orașul Alexandria, iubitor de Hristos, și în locurile învecinate, chiar până la nori și dincolo de nori până la rândurile cerești, bucurându-se de pacea preasfintelor biserici și de cei ce se îndreaptă spre ea. Și cum s-a săvârșit această unire, am îndrăznit să-l pun în cele mai mici detalii de către urechile cele mai onorabile ale suveranilor noștri neînvinși și cei mai iluștri prin intermediul tovarășului meu de slujire, preaiubitul de Dumnezeu diacon Ioan, care a fost prezent la toate aceste mișcări. Și sunt convins că stăpânul meu preasfânt îl va aproba și în aceasta pe cel mai smerit slujitor al său. „De aceea, îl rog pe domnul meu de trei ori binecuvântat ca, fiind informat despre toate, să binevoiască să-l îndrepte pe smeritul său slujitor, dacă am omis ceva în mișcarea de față împotriva a ceea ce este cuvenit sau am făcut vreo greșeală din cauza necunoașterii a ceea ce este cuvenit. Această chestiune vă aparține, celui onorat de Dumnezeu, împodobit cu toate scripturile divine și desăvârșit de puterile de sus. Semnătură. Cyrus, cel mai smerit episcop, rugându-se pentru bunăstarea onoratului de Dumnezeu a domnului meu de trei ori binecuvântat, a semnat."
O copie a unui certificat încheiat între Cirus, fost papă al Alexandriei, și adepții sectei teodosiene.
„Înaintea feței Domnului Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, care luminează pe toți, care călăuzește pe toți la credința mântuitoare și adevărată în El și care adună într-una și aceeași sfântă Biserică a Sa , am făcut această confirmare a unirii sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, în ziua a patra a lunii mai, a șasea indictionă.

„Un certificat întocmit de Cirus, prin harul lui Dumnezeu, episcop, ocupând, prin voința sacră a bunilor și victorioșilor noștri suverani, locul tronului apostolic al acestui oraș iubitor de Hristos, Alexandria."
1) „Dacă cineva nu mărturisește pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea de o singură ființă, o singură Dumnezeire în trei persoane, să fie anatema."
2) „Dacă cineva nu mărturisește că Unul din Sfânta Treime, Dumnezeu Cuvântul, S-a născut înainte de vreme din Tatăl, mai înainte de veci, și S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Stăpâna noastră, Sfânta și slăvită Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, și S-a făcut om, a pătimit în trupul Său și a murit și S-a îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, să fie anatema."
3) „Dacă cineva mărturisește că suferințele și minunile nu sunt ale unuia și aceluiași Domn Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, ci unele sunt ale unuia și altele ale altuia, să fie anatema."
4) „Dacă cineva nu mărturisește că Dumnezeu Cuvântul, prin cea mai strânsă unire în pântecele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și al Pururea Fecioarei Maria, a luat asupra Sa prin unire trupul din Însăși Sfânta Născătoare de Dumnezeu, de o ființă cu noi, însuflețit de un suflet rațional și duhovnicesc, a luat într-o unire trupească și ipostatică și astfel a ieșit din ea una, neunită și indivizibilă, să fie anatema."
5) „Dacă cineva nu mărturisește că Preasfânta și Pururea Fecioară Maria este cu adevărat Născătoarea lui Dumnezeu, întrucât L-a purtat în pântecele său și L-a născut pe Dumnezeu Cuvântul întrupat, să fie anatema."
6) „Oricine nu mărturisește că din două firi, adică divinitate și umanitate, s-a făcut un singur Hristos, un singur Fiu, o singură fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat, după cuvintele Sfântului Chiril, neunită, imuabilă, neschimbată sau o singură ipostază compusă, care este Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, unul din Sfânta Treime consubstanțială, să fie anatema."
7) „Dacă cineva, spunând că Domnul nostru Iisus Hristos este contemplat în două firi, nu mărturisește că cel din Sfânta Treime este unul și același, și din veșnicie născut din Tatăl Dumnezeu Cuvântul, și în zilele din urmă întrupat și născut din preasfânta și neprihănita noastră Doamnă Născătoarea lui Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, ci admite că acesta este altul și că unul este altul, și nu unul și același, după expresia celui mai înțelept Chiril, desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în umanitate, și de aceea contemplat doar în două firi; (cine nu mărturisește) că unul și același a pătimit din ambele (firi), precum a spus același Sfânt Chiril, a pătimit în mod omenesc în trup ca om, Dumnezeu a rămas nepătimit în suferințele propriului său trup, că unul și același Hristos și Fiu a produs atât divinul, cât și umanul printr-o singură acțiune divino-omenească, după expresia Sfântului Dionisie, - într-o singură contemplare distingând ceea ce a avut loc unirea și considerând-o în minte ca rămânând imuabil și necufundat după unirea sa naturală și ipostatică; „Și pe de altă parte, (dacă cineva) recunoaște pe unul și același Hristos și pe Fiul ca fiind inseparabili și nedespărțiți, dar atunci când contemplă cu mintea sa cele două (firi), unite inseparabil una cu cealaltă, săvârșind o contemplare reală a lor, și nu în fantezia înșelătoare și în născocirile deșarte ale minții, nu le desparte deloc, ca și cum după unirea inefabilă și de neînțeles, împărțirea în două (firi) ar fi dispărut complet, vorbind după Sfântul Atanasie: împreună carne, împreună carnea lui Dumnezeu Cuvântul; împreună carne rațională însuflețită, împreună carne rațională însuflețită a lui Dumnezeu Cuvântul, în timp ce folosește o astfel de expresie atunci când împarte în părți - să fie anatema."
8) „Dacă cineva nu-i anatematizează pe eretici: Arie, Eunomie, Macedonie, Apollinaris, Nestorie, urâtul Eutihie, egeoții Cirus și Ioan și pe toți cei care au

contrazis în vreun fel cele douăsprezece capitole ale preasfințitului Chiril și nu s-au pocăit, ci au murit în această rătăcire și au gândit sau gândesc ca ei, să fie anatema."
9) „Dacă cineva nu anatematizează scrierile lui Teodoret, care sunt contrare adevăratei credințe a Sfântului Chiril, și așa-numita Epistolă a lui Ibas, și Teodor de Mopsuestia cu scrierile sale, și dacă cineva nu acceptă scrierile Sfântului Chiril, și în special pe cele care sunt îndreptate împotriva lui Teodor, și Teodoret, și Andrei, și Nestorie, și a celor care au filosofat sau au filozofat în acord cu și în acord cu ei, să fie anatema."
Apoi, același venerabil Antioh, luând cartea lui Teodor, fost episcop al Faranului, a citit discursul său adresat lui Serghie, fost episcop al Arsiniei, în dioceza egipteană, care conține următoarele:
„Tot ce a spus sau a făcut Domnul, conform istoriei, El a spus și a făcut prin minte, simțuri și organe senzoriale. Și astfel, în El, ca în întreg și unul, totul trebuie numit o singură acțiune a cuvântului, a minții, a corpului senzorial și a organelor."
Din același cuvânt:
„Întrucât El (Cuvântul), din cele mai înalte motive, de dragul unei dispensații divine și atotînțelepte, a îngăduit somnul, oboseala, foamea și setea atunci când a vrut, atunci avem tot dreptul să atribuim acțiunii atotputernice și atotînțelepte a Cuvântului trezirea și încetarea acestora (stări); de aici predicăm o singură acțiune a unuia și aceluiași Hristos."
Din același cuvânt:
„Cred că discursul de față ne-a arătat îndeajuns prin investigație că tot ceea ce se spune despre Domnul Hristos, fie despre Dumnezeu, fie despre suflet, fie despre trup, fie despre amândouă, adică despre trup și suflet împreună, s-a făcut individual și inseparabil, începând și, ca să spunem așa, curgând din înțelepciunea, bunătatea și puterea Cuvântului și trecând prin mijlocirea sufletului și trupului rațional. De aceea, toate acestea sunt și se numesc o singură acțiune a întregului, ca a unuia și aceluiași Mântuitor al nostru."
Din același cuvânt:
„Din aceasta ne este clar că lucrarea lui Dumnezeu este tot ceea ce auzim despre Hristos sau în care credem, fie că se referă la natura divină sau la cea umană. Prin urmare, tot ceea ce privește divinitatea și umanitatea Sa este numit cu pioșenie o singură lucrare."
Din același cuvânt:
„Așa că întreaga întrupare, de la început până la sfârșit, și tot ce este în ea, mic și mare, este cu adevărat acțiunea cea mai înaltă și divină."
Este din cuvânt, compilat din traducerile mărturiilor patristice.
„Voința divină, care este voința lui Hristos însuși; căci El are o singură voință, și anume voința divină."
Din același cuvânt:
„Așadar, prin aceasta suntem convinși fără nicio îndoială că tot ceea ce este relatat, fie divin, fie uman, despre Mântuitorul nostru Hristos în dispensația mântuitoare, inițial, ca să spunem așa, a primit un impuls și un început de la divin și a fost apoi desăvârșit de către trup prin sufletul spiritual și rațional, fie că vorbim despre o putere miraculoasă, fie despre o mișcare naturală a omului, de exemplu, dorința de hrană, somnul, oboseala, primirea neplăcerilor, durerea și întristarea, care sunt numite suferințe din obișnuință, din condescendență față de nume, dar care de fapt provin din mișcarea naturală printr-un animal viu și senzual. Și ceea ce este și se numește suferință în sens propriu, crucea, mortificarea, bătăile, rănile și străpungerea, scuipatul

și pălmuirea, toate acestea ar fi corect și just să fie numite o singură acțiune a unuia și aceluiași Hristos."
Din același cuvânt:
„Așadar, ar trebui să ne fie complet clar că tot ce are legătură cu întruparea Mântuitorului Hristos este, în esență, un act divin și mântuitor."
Din același cuvânt:
„Pe baza tuturor acestora și a altora asemenea, este destul de corect să considerăm și să numim tot ceea ce este caracteristic întrupării ca un act al lui Dumnezeu."
Din același cuvânt:
„Sufletul nostru nu a primit de la natură o astfel de putere încât să îndepărteze proprietățile fizice ale trupului din el și din sine însuși și niciodată sufletul rațional nu a fost atât de dominant asupra propriului său trup încât să triumfe asupra masivității, umezelii și culorii sale inerente și înnăscute și să-l plaseze în afara lor. Și toate acestea, conform dispensației Mântuitorului nostru Iisus Hristos, sunt spuse și au fost în trupul divin și dătător de viață. Căci a trecut fără greutate și, ca să spunem așa, netrupesc fără întârziere din pântecele Mamei, din mormânt și prin uși și a umblat pe mare ca pe uscat."
Din același cuvânt:
„Trebuie să gândim și să vorbim în așa fel încât tot ceea ce se nara despre întruparea Mântuitorului Hristos să cunoască o singură acțiune. Producătorul și creatorul acesteia este Dumnezeu, iar organul este omenirea. Astfel, tot ceea ce se spune despre El ca fiind potrivit lui Dumnezeu și ca fiind potrivit omului este acțiunea Dumnezeirii Cuvântului."
Apoi, același venerabil Antioh, luând o carte cu inscripția: „Pir, smeritul episcop, despre apă și acțiune", a citit articolul dogmatic al aceluiași Pir, care conține următoarele:
„Venerabilul Sofronie a atacat un punct ca fiind denaturat mărturia învățătorului purtător de Dumnezeu Dionisie prin schimbarea unui cuvânt. Vedeți, acest om, vorbind în acest loc foarte potrivit și credibil, printre altele a spus: dar ne impune o nouă acțiune divin-masculină a Dumnezeului matur. Într-adevăr, în lucrare este pus cuvântul «unul» în locul cuvântului «nou»; dar un astfel de cuvânt a fost introdus de preasfântul Cir nu ca o falsificare, fie-ar fi, cuvântul meu de onoare, ci ca și cum cuvântul «nou» nu ar putea fi înțeles altfel decât în sensul de «unul». Căci, spune el, negând extremele, făcând o afirmație și exprimând-o exclusiv, că învățătorul divin a învățat pe altul, evident pentru toată lumea, cum să nu mărturisească o acțiune a lui Hristos, de asemenea, una."
Apoi, o copie a scrisorii lui Pavel, fostul primat al acestui oraș ocrotit și domnitor de Dumnezeu, scrisă către Teodor, fostul Papă al Romei, a fost citită dintr-o listă de diverse scrisori, care începe astfel: „ Iată un lucru bun și frumos, dar ca frații să locuiască împreună " (Psalmul 132:1). Puțin mai târziu (după început), această scrisoare spune astfel: „Predicăm atât minunile aceluiași Dumnezeu Cuvântul întrupat, cât și recunoaștem suferințele pe care El le-a îndurat de bunăvoie pentru noi în trup. De aceea se spune că Dumnezeu a suferit și Fiul omului a coborât din cer, pentru unirea a două firi care întrece rațiunea și este inseparabilă ipostatic. De aceea, gândim și în Domnul și Învățătorul nostru Iisus Hristos o singură voință, pentru a nu atribui uneia și aceleiași persoane a Domnului nostru Iisus Hristos opoziție sau diferență de voințe, sau pentru a nu învăța că El se luptă cu Sine Însuși, sau pentru a nu introduce două care vor. Rostrângem o astfel de expresie „o singură voință" nu în sensul unui amestec complet sau al unei fuziuni a celor două firi contemplate în El, nu predicăm că ar trebui să existe una dintre cele două firi cu distrugerea celeilalte:

exprimăm cu un astfel de cuvânt doar că trupul Său animat raţional şi spiritual, din cea mai strânsă unire îmbogăţită inefabil de divin, a dobândit de la cel care l-a unit cu Sine o voinţă ipostatic divină, şi nu diferită."
Apoi, scrisoarea lui Petru, fost primat al acestui oraş domnitor, către Vitalian de binecuvântată memorie, fost Papă al Romei, a fost citită dintr-o altă copie, începând astfel: „Scrisoarea frăţiei voastre unanime şi sfinte ne-a adus bucurie spirituală". În timpul citirii acestei scrisori, care conţinea diverse mărturii patristice, cei care ocupau locul lui Agaton, cel mai sfânt Papă al Romei, au spus: „Vă informăm eminenţa că mărturiile patristice conţinute în scrisoarea actuală şi citită acum a lui Petru sunt citate de acelaşi Petru în fragmente, deoarece a vrut să-şi confirme propriul motiv ulterior despre o singură voinţă şi o singură acţiune".
Cei mai glorioşi demnitari au spus: „Ştim cu siguranţă, după cele spuse, preaiubiţilor de Dumnezeu, că aceste mărturii conţinute în această scrisoare sunt date fragmentar. Şi dacă va fi binevoitor sfântului şi ecumenicului conciliu, să nu se continue citirea unei astfel de scrisori."
Sfântul Conciliu a spus: „În conformitate cu cele spuse de eminenţa voastră, este suficient să citim prezenta scrisoare. Acum, când, la cea mai glorioasă cerere sau dorinţă a voastră, fostele scrisori şi scrieri dogmatice ale lui Pir, Pavel şi Petru, foşti patriarhi ai acestei cetăţi domnitoare, şi Teodor, episcop de Pharan, şi Cirus, fost papă de Alexandria, au fost raportate adunării şi citite cu voce tare nouă şi eminenţei voastre, şi s-a arătat clar că au recunoscut în mod impiu un singur act şi o singură voinţă în dispensarea întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, eminenţa voastră trebuie să fi fost pe deplin convinsă cât de bine şi de drept au fost deja respinse de Agaton, cel mai sfânt papă al Romei antice, în raportul pe care l-a făcut celui mai pios şi victorios împărat al nostru. În conformitate cu el, i-am condamnat şi noi, ca fiind raţionamente contrare adevăratei credinţe, să fie excluşi din dipticele sacre şi supuşi anatemei; şi blestemăm scrierile lor, ca fiind pline de impietate, şi le declarăm supuse distrugerii."
Cei mai ilustri demnitari au spus: „Dacă se dovedeşte că cei care au deţinut episcopatul după Petru în acest oraş ocrotit de Dumnezeu şi domneşte, şi anume: Toma, Ioan şi Constantin, au scris scrisori sau au compus cuvinte despre noua expresie, introdusă acum în mod nelegiuit în Biserica Catolică , atunci preacuviosul diacon şi împlinitor de hrisoave Gheorghe să ofere adunării copii ale acestora în copii sau în original, pentru ca sfântul vostru conciliu, după ce a primit informaţii despre ele, să poată pronunţa o judecată conformă cu dreptatea. De asemenea, dacă se dovedeşte că episcopi, clerici, monahi sau oricine altcineva a cerut de la cei care au deţinut episcopatul în acest oraş ocrotit de Dumnezeu şi domneşte cărţi despre un singur act şi o singură voinţă, atunci propunem ca preacuviosul diacon şi împlinitor de hrisoave Gheorghe menţionat anterior să raporteze adunării fără greş despre aceasta, pentru ca şi aceasta să fie distrusă prin hotărârea sfântului conciliu."
Prea evlaviosul diacon şi cartofilax George a spus: „Domnilor, am aici un codex sau o copie care conţine copii ale scrisorilor sinodale compuse de Toma, Ioan şi Constantin de binecuvântată amintire, care au fost patriarhi ai acestui oraş domnitor. În plus, scrisorile sinodale autentice cu peceţi pregătite de Toma de binecuvântată amintire, fostul patriarh, pentru Vitalian de binecuvântată amintire, fostul papă al Romei, pe care acesta, în ciuda dorinţei sale, nu i le-a putut trimite din cauza atacului şi invaziei sarazinilor fără de Dumnezeu, care, după cum ştiţi, au ameninţat constant în cei doi ani în care a fost episcop, şi pe acestea vi le voi prezenta acum, dacă comandaţi. De asemenea, am căutat cu atenţie cărţile compuse de diverşi episcopi, călugări, clerici

sau laici, despre voință și acțiune și le-am selectat; acestea se află în bibliotecă până la îndemâna dumneavoastră."
Cei mai ilustri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Copiile scrisorilor sinodale scrise de Toma, Ioan și Constantin, care au fost episcopi în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, despre care venerabilul de Dumnezeu diacon și cartofilax Gheorghe a spus că sunt în mâinile sale, și apoi scrisorile sinodale autentice, pe care, spune el, Toma le-a scris fericitei memorii a lui Vitalian, fostul papă al Romei antice, să le ofere adunării, iar cei care se ocupă de treburile noastre, luându-le, să le citească în auzul nostru, al tuturor." – Și piosul cititor și notarul preasfințitului Patriarh al Constantinopolului, Agaton, a luat scrisoarea catedrală autentică a fericitei memorii a lui Toma de sub sigiliu și, după ce a îndepărtat sigiliul de pe ea în fața tuturor, a citit următoarele în inscripție: „Preasfințitului și binecuvântatului frate și împreună-slujitor Vitalian, Toma, un episcop nevrednic, dorește mântuirea în Domnul." Începutul ei: „Cel care a adus totul din neființă în ființă." Această scrisoare catedrală a fost comparată cu copia adusă de cel mai pios diacon și cartofilăsc George și s-a dovedit a fi complet similară de la început până la sfârșit.
Apoi, din același codex sau listă, au fost citite copii ale scrisorilor sinodale ale fericitei memorii a lui Ioan, și el fost patriarh al acestui oraș domnitor, inscripționate astfel: „Către preafericitul și sfântul frate și împreună-slujitor Macarie, nevrednicul episcop Ioan", și începând astfel: „Cine va vorbi despre lucrările puternice ale Domnului?" (Psalmul 105:2).
Apoi, copii ale scrisorilor sinodale ale fericitei memorii a lui Constantin, fost patriarh al acestui oraș domnitor, au fost citite din același codex sau listă, înscrise astfel: „Către preafericitul și sfântul frate și împreună-slujitor Macarie, nevrednicul episcop Constantin", începând astfel: „Altele, poate, datorită marii modestii a pătimirii multora." – După ce le-a citit în întregime de la început până la sfârșit, sfântul sinod a spus: „Auzind scrisorile sinodale scrise de Toma, Ioan și Constantin, foști patriarhi ai acestui oraș domnitor, și constatând că nici nu au gândit, nici nu au scris nimic contrar dreptei credințe, considerăm necesar ca Gheorghe, un pios diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici, în ochii noștri, înaintea preapurului cuvânt al lui Dumnezeu, să ne asigure că, după tot felul de cercetări, nu a găsit pe nimeni să fi scris cărți și să le fi prezentat celor trei patriarhi menționate anterior, Toma, Ioan și Constantin, cărți care proclamă o singură voință și o singură acțiune în dispensația întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
Și piosul diacon și cartofilax Gheorghe, atingând cuvântul neprihănit al lui Dumnezeu care se afla înaintea lui, a rostit următorul jurământ: „Jur pe această sfântă Scriptură și pe Dumnezeu care a vorbit prin ea, că după toate căutările mele n-am găsit pe nimeni să fi compilat și transmis celor trei preasfinți patriarhi menționati mai sus, Toma, Ioan și Constantin, cărți despre o singură voință și o singură acțiune."
Sfântul Sinod a spus: „Întrucât piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte și mari biserici a lui Dumnezeu, Gheorghe, a rostit un jurământ trupesc în auzul nostru și al celor mai glorioși demnitari prezenți alături de noi, iar acest jurământ trupesc ne-a dat deplină asigurare că aceeași binecuvântată memorie Toma, Ioan și Constantin nu au cerut deloc cărți despre acțiune și voință, atunci decretăm să-i lăsăm pe acești trei oameni de binecuvântată memorie, adică Toma, Ioan și Constantin, în rangul lor anterior și, întrucât nu au fost găsiți în niciun fel fără prihană și infailibili în credința noastră creștină ortodoxă, să-i includem în dipticele sacre ale preasfintelor biserici. Și să ne aducă imediat cărțile compilate de diverse persoane sub Serghie, Pir, Pavel și Petru, despre care a vorbit piosul diacon și cartofilax Gheorghe, pentru ca noi să

putem realiza cu ușurință distrugerea lor." - Piosul diacon și cartofilax Gheorghe, după ce a plecat imediat și s-a întors puțin mai târziu cu diverse hârtii în mâini, a spus: „Prin voia sfântului vostru conciliu, am adunat toate cărțile și confesiunile din vremurile trecute și alte documente referitoare la mișcarea dogmatică actuală și găsite în biblioteca cinstitei case patriarhale; printre ele se află o altă scrisoare a lui Honorius, fostul Papă al Romei, pe lângă scrisoarea sa deja citită, în latină cu o traducere. De asemenea, am în mâini o carte despre piei, care conține liste de diverse scrisori dogmatice, în care se găsește scrisoarea dogmatică a lui Pyrrhus, fost arhiepiscop al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, scrisă spre binecuvântata memorie a lui Ioan, fostul Papă al Romei. Și vă prezint toate acestea la dispoziție." Sfântul Sinod a spus: „Să prezinte adunării cărțile și celelalte documente referitoare la mișcarea dogmatică actuală, despre care a vorbit George, piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte mari biserici, astfel încât, dacă le vom găsi contrare ortodoxiei la examinare, să le putem da spre distrugere. Și să predea scrisoarea latină a lui Honorius, fostul papă, cu traducerea ei, pe care același pios cartofilax George a spus că a găsit-o acum și o are la îndemână, precum și cartea care conține scrisoarea lui Pyrrhus către Ioan, fostul papă, spre citire, ca să putem obține informații despre ele." Și această scrisoare latină a lui Honorius cu traducerea sa a fost scoasă la iveală, având în titlu: „Către iubitul frate Sergius Honorius" și începând astfel: „Scrisă de iubitul nostru fiu diaconul Siricus". Puțin mai târziu, aceeași scrisoare spune așa: „Și către fratele nostru Cirus, guvernatorul orașului Alexandria, să desființeze numele nou inventat de «una» sau «două acțiuni», pentru ca predicarea clară a bisericilor lui Dumnezeu să nu fie îmbrăcată sau cufundată în întunericul unor dispute cețoase, ci este necesar să se îndepărteze complet din predicarea credinței cuvântul celei de-a una sau două acțiuni nou introduse. Căci ce vor să spună cei ce spun aceasta, dacă nu una sau două acțiuni în paralel cu numele uneia sau a două naturi în Hristos Dumnezeul nostru? Dumnezeiasca Scriptură exprimă clar acest lucru. Dar dacă Domnul Iisus Hristos este sau a fost Mijlocitor între Dumnezeu și oameni cu o acțiune sau două, este complet impropriu să gândim sau să vorbim despre aceasta." La sfârșitul aceleiași scrisori se spune așa: „Am hotărât să facem cunoscută aceasta preasfintei voastre frății prin intermediul acestei scrisori, spre înlăturarea și îndrumarea îndoielilor. Cât despre dogma Bisericii și ceea ce trebuie să menținem sau să predicăm pentru simplitatea oamenilor și pentru a evita complicatele încurcături ale întrebărilor, așa cum am spus mai sus, nu trebuie să afirmăm nici una, nici două operațiuni în mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, ci trebuie să mărturisim că ambele firi, unite într-una singură în unicul Hristos, au acționat și au produs fiecare în comuniune cu cealaltă, învățând că firea divină a produs ceea ce era propriu lui Dumnezeu, iar cea umană a realizat ceea ce era propriu trupului, inseparabil și fără confuzie, astfel încât nici firea divină nu s-a transformat în om, nici cea umană în divinitate, ci recunoscând diferențele firii ca fiind inviolabile. Căci același este smerit și înalt, egal cu Tatăl și mai mic decât Tatăl, născut înainte de veacuri s-a născut în timp, Cel prin care veacurile au venit în ființă a venit în ființă într-un anumit veac, Cel care a dat legea a devenit sub lege, pentru a-i răscumpăra pe cei de sub lege." legea; El a fost răstignit, El a triumfat, storcând pe cruce de la principatele și puterile scrisul care era împotriva noastră. Așadar, așa cum am spus, pentru a evita ispita unei noi invenții, nu trebuie să definim sau să predicăm una sau două acțiuni, ci în loc de una, cum o numesc unii, acțiuni, trebuie să mărturisim adevărul,că în ambele firi a acționat un singur Hristos Domnul și, în loc de două acțiuni, este mai bine, eliminând numele de acțiune dual, să predicăm că cele două firi însele au produs ceea ce le era propriu, cu unirea divinității și a trupului într-o singură persoană a Fiului unic-născut al lui Dumnezeu Tatăl, neconfundată,

inseparabilă, imuabilă. Am hotărât să facem cunoscut acest lucru preafericitei tale frății, pentru ca, propunând o singură mărturisire, să ne arătăm unanimi cu sfinția ta, adică în acord în spirit în predicarea egală a credinței. De asemenea, le-am scris fraților noștri comuni, episcopii Cirus și Sofronie, ca să nu fie găsiți insistând sau oprindu-se la un cuvânt nou, adică la numele uneia sau două acțiuni, ci, respingând folosirea unui astfel de cuvânt nou, au predicat împreună cu noi că un singur Hristos Domnul a produs atât divinul, cât și umanul în ambele firi, deși i-am rugat cu stăruință pe cei pe care menționatul frate și coleg episcop Sofronie ni i-a trimis să nu continue să folosească numele „două acțiuni" în predică, și au promis că menționatul om va face acest lucru, chiar dacă fratele și coleg episcop al nostru Cirus ar refuza invitația de a vorbi în predică: „o acțiune". De asemenea, ni s-a înmânat o carte, care conținea o scrisoare de la Pir, fostul primat al acestei cetăți regale, către Ioan, fostul papă al Romei, de binecuvântată memorie, care începea astfel: „Domnul și Dumnezeul nostru Hristos, intenționând să se înalțe la cer". Puțin mai târziu, această scrisoare spune: „Care dintre cei care se uită la noi, atât de ostil și văd că cei care au primit preoția sunt supuși ocărilor din partea celor care stau în rândurile turmei, nu va râde și nu se va îndepărta de învățătura noastră și nu va face din dezordinea noastră un prilej pentru impietatea lor? Războiul dintre cele două firi nu s-a potolit încă și începem o nouă tulburare." - În mod similar, cărțile și alte documente menționate mai sus au fost aduse și citite.chiar dacă fratele și episcopul nostru Cirus refuză invitația de a vorbi într-o predică: „o singură acțiune". - De asemenea, a fost înmânată o carte, care conținea o scrisoare de la Pir, fost primat al acestui oraș regal către Ioan de binecuvântată amintire, fost papă al Romei, care începea astfel: „Domnul și Dumnezeul nostru Hristos, intenționând să se înalțe la cer". Puțin mai târziu, această scrisoare spune: „Cine dintre cei care, privind la noi, atât de ostili și văzând că cei care au primit preoția sunt supuși ocărilor din partea celor care stau în rangul turmei, nu va râde și nu se va îndepărta de învățătura noastră și nu va face din dezordinea noastră un prilej pentru impietatea sa? Războiul dintre cele două firi nu a încetat încă și începem o nouă tulburare". - În mod similar, au fost aduse și citite cărțile și alte documente menționate mai sus.chiar dacă fratele și episcopul nostru Cirus refuză invitația de a vorbi într-o predică: „o singură acțiune". - De asemenea, a fost înmânată o carte, care conținea o scrisoare de la Pir, fost primat al acestui oraș regal către Ioan de binecuvântată amintire, fost papă al Romei, care începea astfel: „Domnul și Dumnezeul nostru Hristos, intenționând să se înalțe la cer". Puțin mai târziu, această scrisoare spune: „Cine dintre cei care, privind la noi, atât de ostili și văzând că cei care au primit preoția sunt supuși ocărilor din partea celor care stau în rangul turmei, nu va râde și nu se va îndepărta de învățătura noastră și nu va face din dezordinea noastră un prilej pentru impietatea sa? Războiul dintre cele două firi nu a încetat încă și începem o nouă tulburare". - În mod similar, au fost aduse și citite cărțile și alte documente menționate mai sus.

Sfântul Sinod a spus: „Primind informații despre cărțile, hârtiile și alte scrieri aduse nouă de George, piosul diacon și cartofilax al acestei preasfinte și mari biserici, am aflat că aparțin aceleiași nelegiuiri. Și decretăm ca acestea să fie date imediat spre distrugerea completă prin foc, ca fiind ignorante și vătămătoare sufletului." Și au fost arse.

Cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „S-a făcut destul astăzi."

ACTUL PATRISPREZECE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor conducători Flavieni, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marele împărat,

permanentul August și autocrat, în anul douăzeci și șapte, și consulatul blândeții sale de Dumnezeu înțelepte în anul treisprezece, și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în anul douăzeci și doi, în ziua a cincea a lunii aprilie, indictionul al nouălea.
În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.
Sfântul și ecumenic sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al Romei antice; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; preafericitul și preasfințitul Teofan, arhiepiscop de Teopolis al Antiohiei; preacuviosul preot și monah Gheorghe, apocrizatorul preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop de Portus, Abundantius, episcop de Paterna, Ioan, episcop de Rhegium, reprezentanți ai venerabilului Sinod al Romei antice, alcătuit din o sută douăzeci și cinci de episcopi preaiubiți de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în supunerea lor față de preacuviosul împărat Constantin; preacuviosul prezbiter Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, Episcop al Tesalonicului; Vasile, Episcop al Gortinei din Creta; Filalet, Episcop al Cezareei din Capadocia; Teodor, Episcop al Efesului; Teodor, Episcop al Trimithousului, ocupând locul lui Epifanie, preaiubitul de Dumnezeu Arhiepiscop al Ciprului; Sisinnius, Episcop al Heracliei din Tracia; Platon, Episcop al Ancyrei din Galatia; Gheorghe, Episcop al Ciziculuі; Marinus, Episcop al Sardesului; Petru, Episcop al Nicomediei; Fotie, Episcop al Niceei; Ioan, Episcop al Calcedonului; Ioan, Episcop al Sidei; Teodor, Episcop al Melitenei; Iustin, Episcop al Tyanei; Alipius, Episcop al Gangrei; Ciprian, Episcop al Claudiopolei; Polieuct, Episcop al Mirei din Licia; Teodor, Episcop al Stavropolei din Caria; Tiberius, Episcop al Laodiceei din Frigia; Cosma, Episcop al Sinadei; Ștefan, Episcop al Antiohiei din Pisidia; Ioan, Episcop al Pergei; Teopempt, Episcop de Justinianopolis sau Mocis; Isidor, Episcop de Rhodos; Sisinnius, Episcop de Hierapolis în Frigia; Teodor, Episcop de Tars; Macrobius, Episcop de Seleucia în Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia în Tracia; Zaharia, Episcop de Leontopolis în Isauria; Grigore, Episcop de Metene; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silivria; Andrei, Episcop de Methymna; Teognie, Episcop de Kiia; Epifanie, Episcop de Evhaita; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, Episcop de Sozopolis în Tracia; Ioan, Episcop de Nyssa; Teodor, Episcop de Termele Imperiale; Gheorghe, Episcop de Camulia; Zoites, Episcop de Chrysopolis în Asia; Patricius, Episcop de Magnezia; Antonie, Episcop de Hypep; Teodor, Episcop de Pergamon; Stratonic, episcop de Solus, și Tihon, episcop de Kiia, care au fost prezenți la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Genesius, episcop de Anastasiopolis; Platon, episcop de Cinna; Ștefan, episcop de Verinopol; Andrei, episcop de Mniza; Ioan, episcop de Melitopolis; Ioan, episcop de Flavias; Teodor, episcop de Praenet; Ioan, episcop de Dascylium; Teodor, episcop de Justinianopolis, în oraș; Mina, episcop de Carallia din Pamfilia; Callinicus, episcop de Colonia din Armenia; Teodor,Episcop de Verissia; Tiberius, Episcop de Amisus; Sergius, Episcop de Sinope; George, Episcop de Junopolis; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont;

Longinus, Episcop de Thios; Dometius, Episcop de Prusias; George, Episcop de Cratia; Platon, Episcop de Adrianopole; Solomon, Episcop de Clanaea; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Constantin, Episcop de Varat; Teodosie, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; George, Episcop de Cos; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Paros; Grigore, Episcop de Cantan; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii numită casa Arsicană, situată în aceeași Roma antică.
Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu episcopi au fost așezați conform rânduielii în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, Constantin, cel mai pios arhidiacon al acestei preasfinte, sobornicești și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și cel mai de seamă dintre cei mai pioși notari ai preasfintului patriarh al acestui oraș domnitor ocrotit de Dumnezeu, George, a spus: „Eminența Voastră și sfântul vostru conciliu ecumenic știu că în ziua a douăzeci și două a lunii martie trecute, George, cel mai pios diacon și cartofilax al acestei preasfinte, mari biserici a lui Dumnezeu, a prezentat diverse cărți și alte scrieri dogmatice pe hârtie și diverse cărți, care au fost date spre distrugere prin sentința sfântului și ecumenicului vostru conciliu. Eminența Voastră și sfântul vostru conciliu ecumenic își amintesc, de asemenea, că cu mult timp în urmă, două cărți de piele ale sfântului al cincilea conciliu au fost aduse din onorata casă patriarhală a acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, după citirea altor concilii, și că în prima carte la început trei sferturi fără „s-a găsit o inscripție, conținând așa-numitul cuvânt al lui Mina către Vigilius, pe atunci papă al Romei antice, despre care reprezentanții lui Agathon, cel mai sfânt papă al tronului apostolic al Romei antice, au bănuit, spunând că era falsificat; că după citirea acestei cărți, în timpul citirii celei de-a doua cărți a aceluiași sfânt conciliu al cincilea, au fost găsite așa-numitele două cărți ale lui Vigilius către Justinian, împăratul de binecuvântată memorie, și Theodora, fosta Augusta, cărți pe baza cărora reprezentanții aceluiași tron apostolic au spus că și aceste cărți erau falsificate și că au cerut ca aceste cărți să fie examinate la un moment convenabil. Despre care raportăm spre examinare.”
Cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „Ceea ce s-a făcut să se citească la timpul potrivit.” Și s-a citit.
Cei mai iluștri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Cele două cărți de piele ale sfântului conciliu al cincilea, care au fost deja prezentate de preacuviosul diacon și de cartofilaxul Gheorghe, trebuie aduse înapoi adunării, pentru a putea afla mai detaliat dacă au fost falsificate, conform celor amintite de cei care ocupă locul preasfințitului papă al Romei antice Agatho. De asemenea, trebuie adus sulul de hârtie autentic al actului al șaptelea al sfântului conciliu al cincilea menționat anterior, pentru a-l putea examina și a examina în mod corespunzător dacă a rămas intact.” Și acele două cărți de piele și sulul de hârtie au fost aduse de același preacuvios cartofilax Gheorghe.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul sobor au spus: „Să spună Gheorghe, cel mai pios diacon și cartofilăx al acestei preasfinte mari biserici a lui Dumnezeu: sunt cele două cărți și sulul de hârtie pe care l-a adus aceleași pe care le-a adus?”
Prea evlaviosul diacon și cartofilăsc Gheorghe a spus: „Exact, domnilor, acestea sunt aceleași două cărți care conțin actele sfântului și ecumenicului al cincilea sinod și sulul celui de-al șaptelea act autentic al aceluiași sfânt al cincilea sinod și în forma pe

care am adus-o mai înainte; dar, căutând cu atenție în biblioteca cinstitei case patriarhale, am găsit o altă carte de hârtie a aceluiași sfânt al cincilea sinod, despre care raportez; și dacă dorește sfântul vostru sinod, porunciți-mi să o aduc."
Sfântul Sinod a zis: „Gheorghe, piosul diacon și cartofilac al acestei onorabile case patriarhale, să aducă cartea de hârtie a sfântului sinod al cincilea, pe care, a zis el, o are în mână, ca să o compare cu cele două cărți pe piele care au fost deja aduse." Și a fost adusă.
Sfântul Sinod a spus: „Prea evlaviosul diacon și cartofilax Gheorghe să vină la centru și, în fața preacuratei evanghelii a Dumnezeului nostru, să ne asigure că aceste două cărți și sulul care i-au fost prezentate sunt acum în aceeași formă în care le-a găsit și le-a luat din biblioteca cinstitei case patriarhale."
Și, atingând neprihănita Evanghelie a lui Dumnezeu care se afla înaintea lui, același preapios diacon și cartofilax Gheorghe a spus: „Jur pe aceste puteri sfinte și pe Dumnezeu care a vorbit prin ele că într-adevăr aceste două cărți de piele ale sfântului al cincilea sinod și sulul celui de-al șaptelea act al aceluiași sfânt al cincilea sinod au fost aduse și prezentate și sunt acum exact în forma în care le-am găsit și le-am luat în biblioteca onoratei case patriarhale și nimic nu a fost adăugat sau eliminat nici de mine, nici de altcineva cu știrea mea; și, de asemenea, în prezent, cartea de hârtie a aceluiași sfânt al cincilea sinod pe care am găsit-o în aceeași bibliotecă a onoratei case patriarhale este în aceeași formă în care a fost găsită acolo." – Cei mai iubitori de Dumnezeu episcopi ai sfântului sinod s-au ridicat și au luat în mâinile lor cele două cărți despre piei și sulul de hârtie și, după ce au examinat cu atenție locurile suspectate și le-au comparat cu cartea de hârtie tocmai adusă de piosul diacon și cartofilăsc Gheorghe, și cu alte cărți vechi de hârtie ale aceluiași sfânt sinod al cincilea, au spus: „La cererea celor care ocupă locul preasfințitului papă al tronului apostolic al vechii Rome Agatho, am examinat cu atenție cele două cărți despre piei prezentate de Gheorghe, preapiosul diacon și cartofilăsc al sfintei mari biserici a lui Dumnezeu situată în această cetate domnitoare, și sulul de hârtie al actului al șaptelea al sfântului sinod al cincilea și le-am comparat cu cartea de hârtie a sinodului tocmai adusă și cu alte cărți vechi de hârtie ale aceluiași sfânt sinod al cincilea și am găsit acele două cărți despre piei și un sul de hârtie al actului al șaptelea, concordând cu acesta din urmă, dar conținând completări, și anume: așa-numitul cuvânt al lui Mina către Vigilius și două presupuse cărți de la Vigilius către împăratul Justinian de fericită pomenire și soția sa Teodora, cărți în care este prezentat ca anatematizant." Teodor, episcop de Mopsuestia, așa-numita scrisoare a lui Ibas și scrierile lui Teodoret, îndreptate împotriva celor douăsprezece capitole ale Sfântului Chiril, fost episcop de Alexandria, dar își prezintă doctrina pozitivă astfel: „Îl anatematizăm pe Teodor, fost episcop de Mopsuestia, ca fiind străin pentru totdeauna de biserici și adversar al sfinților părinți, Teodor, care nu mărturisește că Dumnezeu Cuvântul a fost întrupat, adică Hristos este o singură ipostază, o singură persoană, o singură acțiune."
Recunoaștem, așa cum au afirmat reprezentanții tronului apostolic al Romei antice, că acest lucru nu s-a făcut și nici nu s-a scris în timpul sfântului conciliu al cincilea, ci în prima carte a sfântului conciliu al cincilea au fost adăugate trei cuaternii, în care este conținut cuvântul menționat al lui Mina, apoi în a doua carte, în actul al șaptelea, a fost înlocuit al cincisprezecelea cuaterniu, iar înainte de al șaisprezecelea cuaterniu a fost adăugat un cuaterniu fără inscripție, unde sunt conținute așa-numitele două cărți ale lui Vigilius către Justinian și Theodora de binecuvântată memorie, ambele rămân fără inscripție; și acestea au fost inserate de cei care au comis falsificarea în respectivele două cărți și în sulul de hârtie, chiar prin numele acestora (inserții) exprimând o intenție rea împotriva dogmelor.„Întrucât astfel de cuvinte de la Mina

către Vigilius și de la Vigilius către Justinian și Theodora de binecuvântată pomenire nu se găsesc nici în cărțile vechi și nedeteriorate ale sfântului al cincilea conciliu care au fost aduse acum, nici în cartea de hârtie tocmai găsită în biblioteca cinstitei case patriarhale. Prin urmare, constatând că aceasta a fost introdusă cu răutate de către oameni care au comis falsificarea, cu ajutorul diavolului, decretăm ca acele locuri din sulul de hârtie deteriorat în care s-au făcut adăugirile să fie distruse și, în acele cărți, să se anuleze și să se distrugă locurile care au fost deteriorate și să se supună anatemei pe cei care au comis falsificarea și, împreună cu ei, să se anatemize pe nume așa-numitul cuvânt al lui Mina către Vigilius și cele două presupuse cărți ale lui Vigilius către Justinian și Theodora de binecuvântată pomenire."
Macrobius, cel mai temător de Dumnezeu episcop al Seleuciei din Isauria, a spus: „Vă raportez vouă, preailurite, și sfântului vostru sinod ecumenic, că a ajuns la mine o carte a sfântului al cincilea sinod, dată mie de un anumit comandant al alaiului imperial, Filip. Citind această carte, am descoperit că este falsificată în actul al șaptelea. Când l-am întrebat pe același Filip dacă a dat această carte cuiva, mi-a spus că a dat-o călugărului Ștefan, un ucenic al lui Macarie. Scrisoarea din acele locuri unde exista o deteriorare în carte este cu siguranță scrisul de mână al călugărului Gheorghe, un ucenic al lui Macarie; căci pe vremea când Macarie menționat anterior era patriarhul meu, mergeam la casa lui și îl vedeam adesea pe același călugăr Gheorghe scriind și știu sigur că această scrisoare este în mâna lui. De aceea, rog eminența voastră și sfântul sinod ca același călugăr Gheorghe să fie chemat la adunare și întrebat despre aceasta."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul sobor au spus: „Să intre în adunare pomenitul călugăr Gheorghe." Și a intrat.
Cei mai ilustri demnitari și sfântul sobor au spus: „Cartea care este la vedere să fie arătată preasfințitului monah Gheorghe, care stă în mijlocul adunării, ca să poată recunoaște dacă adaosul de pe acele două foi a fost scris de mâna lui". Preacuvântatul monah Gheorghe, după ce a examinat cartea, a spus: „Această carte, adusă acum de preafericitul Mitropolit al Seleuciei, Macrovius, și arătată mie, era la Filip, comandantul alaiului imperial; iar Filip era vecin cu tatăl lui Ștefan, care căzuse în aceeași erezie cu Macarie. Acum, când a apărut o chestiune de credință între Teodor, fostul patriarh al acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, și menționatul Macarie, au luat din casa patriarhală, așa cum au spus Macarie și Ștefan, copii ale așa-numitelor cărți ale lui Vigiliu, iar noi le-am copiat pe sferturi, iar aceste sferturi au fost date de ei preacuviosului nostru împărat. Cei din jurul lui Ștefan și Macarie erau mândri de faptul că i-au dat împăratului sferturile și le-au arătat tuturor celor care veneau la ei. Acest Filip, având această carte, a adus-o ereticului Ștefan spre inspecție, spunând că în drumul său din Apus a adus cu el cartea celui de-al cincilea sinod - uite, este bună. Dar în această carte nu existau așa-numitele broșuri ale lui Vigiliu. Ereticul Ștefan i-a zis: „Știi, cartea ta are omisiuni". Filip l-a chemat, zicând: „Adaugă, dacă știi vreo omisiune". Același Ștefan mi-a poruncit să scriu chiar aceste broșuri, iar eu am scris din copiile menționate anterior și le-am dat acestui Ștefan. Într-adevăr, aceasta este scrisă de mâna mea, recunosc. Și nu numai în această carte au făcut o astfel de adăugare la așa-numitele broșuri ale lui Vigiliu, dar indiferent câte cărți ale celui de-al cincilea conciliu au ajuns la ei fără așa-numitele broșuri ale lui Vigiliu, aceiași Macarie și Ștefan au făcut o adăugare la toate. Au dat și peste o altă carte latină a celui de-al cincilea conciliu, pe care, după spusele lor, au cumpărat-o de la fosta soție a patricianului Inochentie pentru șase monede. Povestea acestei cărți latine este bine cunoscută de Constantin, cel mai iubit de Dumnezeu preot al acestei sfinte mari biserici, bine familiarizat cu limba latină."

Cei mai ilustri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Constantin, care este aici, un preot foarte pios, familiarizat cu limba latină, să spună dacă preasfințitul călugăr Gheorghe a spus adevărul cu privire la cartea latină pe care a menționat-o.”
Cel mai pios preot Constantin, care cunoștea limba latină, a spus: „Știu, domnilor, că pe vremea fostului patriarh Pavel, când a sosit Fortunius, fostul arhiepiscop al Cartaginei și când era pe cale să slujească în preasfânta mare biserică, s-a pus întrebarea cum să stea, dacă deasupra mitropoliților care erau aici, sau sub ei. Când același Pavel, fostul patriarh, a cerut cartea celui de-al cincilea conciliu pentru a afla cum să stea, din întâmplare s-a găsit și o carte latină a aceluiași conciliu. Sub această îndrumare, Pavel i-a arătat un loc unde să stea. A luat această carte latină și mi-a spus: uită-te la ea, este complet asemănătoare cu sulul de hârtie autentic al sfântului al cincilea conciliu. Am constatat că această carte latină în actul al șaptelea are o omisiune în comparație cu sulul de hârtie. Patriarhul Pavel mi-a spus: Ia cu tine pe diaconul Serghie, numit Antipisidias, deoarece a copiat bine, și arată-i cum să scrie în latină și adaugă ce lipsește. Și am adăugat la această carte latină în actul al șaptelea așa-numitele cărți ale lui Vigilius, fostul Papa Romei, pe care am tradus-o în latină din același sul. Diaconul Sergius menționat anterior a copiat-o, așa cum s-a spus. Ceea ce a fost scris de diaconul Sergius, numit Antipisidias, a fost pus în aceeași carte latină de caligraful Teodor, care avea o afacere cu Sfântul Ioan Foca. Așa a fost, domnilor, știu sigur.”
Cei mai glorioși demnitari și sfântul sobor au spus: „Preacuviosul diacon Serghie, care este prezent aici și care a auzit cele spuse de preacuviosul preot Constantin, care cunoaște bine limba latină, să declare cu toată sinceritatea ceea ce știe.”
Cel mai pios diacon al preasfintei mari biserici, Serghie, a spus: „Acum mulți ani, fostul Patriarh al Constantinopolului, Pavel, m-a chemat și mi-a spus: uite ce traduce domnul latinistul Constantin din sulul celui de-al cincilea conciliu, scrie-o în latină. Auzind aceste cuvinte de la el, m-am supus, ca slujitor și subordonat, am scris și am dat cele scrise aceluiași domn Constantin, preot și latinist.”
Sfântul Sinod a exclamat: „Anatema așa-numitului cuvânt al lui Mina către Vigilius și celor care l-au inventat sau copiat. Anatema așa-numitelor cărți ale lui Vigilius către Justinian și Teodora de binecuvântată pomenire, care s-au dovedit a fi falsuri. Anatema tuturor falsificatorilor actelor sfântului și ecumenicului sinod al cincilea. Anatema celor care au predicat oral și au expus în scris, care predică sau vor predica o singură voință și o singură acțiune în iconomia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, unul din Sfânta Treime. Veșnică amintire sfintelor patru sinoade. Veșnică amintire sfântului sinod al cincilea. Mulți ani împăratului. Mulți ani marelui împărat Constantin. Mulți ani împăratului împăciuitor. Mulți ani păzitorului Ortodoxiei. Fiul lui Dumnezeu, dă-i viață. Fiul lui Dumnezeu, dă-i biruințe.” – Teodor, cel mai iubitor de Dumnezeu Episcop de Trimifunt din insula Cipru, care ocupă locul lui Epifanie, cel mai binecuvântat Arhiepiscop al aceleiași insule Cipru, împreună cu Stratonic, cel mai iubitor de Dumnezeu Episcop de Solus, și Tihon, cel mai iubitor de Dumnezeu Episcop de Citium, care au fost prezenți la Sinodul menționatei insule Cipru, cea iubitoare de Hristos, a spus: „Vă aducem la cunoștință, preaslăvitului și sfântului și ecumenic Sinod, că avem la îndemână mărturiile diferiților sfinți și glorioși Părinți, care confirmă două voințe naturale și două acțiuni naturale în iconomia întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu; printre ele se numără mărturia Sfântului Atanasie, fost Arhiepiscop al Alexandriei, dintr-o predică scrisă pe Evanghelie care zice: acum se tulbură sufletul meu (Ioan 12:27). Avem în provincie o carte a Sfântului Atanasie, care conține o astfel de predică a sa în întregime. Când am venit recent aici din porunca

preacuviosului și de Dumnezeu încoronatului nostru mare împărat și căutam cărți din care am luat mărturii patristice pentru a le aduce sfântului vostru sinod, am găsit o carte de hârtie foarte veche care conținea diverse omilii ale Sfântului Atanasie, printre care se află chiar acest cuvânt despre zicala: acum sufletul meu este tulburat . Așadar, întrebăm eminenta voastră și sfântul și ecumenicul vostru sinod dacă vă place să vă dăm spre citire o astfel de carte, care se află în mâinile noastre?
Cei mai ilustri demnitari și sfântul sinod au spus: „Cei care au luat sarcina de a conduce lucrările acestui sfânt sinod să ia cartea Sfântului Atanasie, pe care, spun preaiubiții episcopi ai insulei Cipru, o au în mâini, și să ne citească cu voce tare toate cuvintele conținute în ea, despre cuvintele: Acum sufletul meu este tulburat ”. - Și preasfințitul cititor și notar al preasfințitului Patriarh al Constantinopolului, Agaton, luând chiar această carte, a citit cuvintele conținute în ea, care sună astfel: „Atanasie, Arhiepiscopul Alexandriei, despre cuvintele: Acum sufletul meu este tulburat. Mare este beneficiul de a deveni asemenea Domnului, pentru că și noi devenim asemenea Lui. Dacă El nu ar fi devenit asemenea oamenilor, oamenii nu ar fi putut deveni asemenea lui Dumnezeu; dar oamenii devin asemenea lui Dumnezeu, devenind om. Cel care s-a coborât pentru a fi asemenea nouă a trebuit să fie asemenea lui mai ales în ceea ce aveam nevoie de o schimbare, în suferință, pentru ca aceasta să se transforme în dezinteresare. Nimeni să nu se clatine în credință din cauza suferinței, crezând că dumnezeirea este transformată (prin ei), ci (fiecare) să-și reprezinte suferința care vine la el din mișcarea trupului și a sufletului ca fiind trecătoare și cuceritoare. Căci s-a înălțat pentru a fi cucerită chiar în acest scop și a fost cucerită chiar în acest scop, pentru ca toată natura umană să fie reînnoită prin înrudirea sa cu ea. Pornind de la aceasta, suntem cu toții transformați, devenind din suferință dezinteresați, din morți vii. Nimeni să nu se clatine” să se năpustească în necredință, dacă Domnul, fiind atât Dumnezeu, cât și om, spune: Acum sufletul Meu este tulburat . Aceasta s-a întâmplat cu consimțământul dumnezeirii, cu trezirea trupului; căci Dumnezeirea ar fi putut opri tulburarea, dar nu a vrut să o facă, pentru a nu distruge asemănarea cu noi. Acest lucru poate fi înțeles oarecum din obiectele din jurul nostru. Când mierea este diluată cu apă, mierea nu se transformă în apă, ci numai apa preia controlul asupra mierii. Când există o oarecare mișcare a trupului în Domnul, atunci în acest caz avem ceva similar cu predominanța apei într-un amestec de miere și apă. Când natura divină se manifestă din nou, produce minuni și arată putere, atunci în aceasta avem o aparență a acesteia, ca și cum mierea preia controlul asupra apei. Dumnezeirea poate uneori să dea controlul trupului și alteori să o rețină până la distrugerea suferinței și slăbiciunii trupului. Dovada este că El se abține de la hrana trupească timp de patruzeci de zile întregi, iar trupul nu simte foame. După aceea , este scris, foame (Matei 4:3)). Aici predomină carnea. Apoi El a flămând după atâta timp; carnea a biruit pentru a îndura ispita, pentru a-l rușina pe ispititor, și astfel omul, care a căzut la început prin mâncare, s-a ridicat prin abținere de la mâncare. El îndură, de asemenea, confuzia cărnii înainte de apropierea morții. Și cum ar fi El unul ascultător, împlinind ascultarea noastră în locul nostru, dacă nu ar avea o dorință opusă și nu ar triumfa asupra acestei dorințe? Când avem un fel de dorință din partea cărnii, atunci dacă noi, biruiti de carne, nu ascultăm de poruncă, în acel caz se săvârșește păcat. În același fel, în Domnul trebuia să existe o dorință opusă din partea cărnii, dar ascultarea trebuia să învingă. Deși este Dumnezeu, El este în trup și, după trup, El împlinește ascultarea și triumfă asupra voinței trupului prin voința dumnezeirii, așa cum a spus: Căci M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (Ioan 5:38), numind voia trupului voia Sa, întrucât trupul a devenit a Lui, iar voia divină a Fiului este inseparabilă de voia lui Dumnezeu. Voia

trupului trebuia învinsă, pentru a se supune voinței divine. Astfel, neascultarea oamenilor este răscumpărată prin acea ascultare uimitoare pe care Hristos a săvârșit-o pentru noi. Priviți ce spune El în cazul excitării trupești: Și ce voi zice? Tată, mântuiește-Mă din ceasul acesta; dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta. Tată, proslăvește Numele Tău (Ioan 12:27, 28). Cuvintele: Ce voi zice? Tată, mântuiește-Mă din ceasul acesta , le-a rostit El după înclinația trupului; Cuvintele, pentru aceasta am venit în acest ceas , rostește El atunci când divinitatea câștigă stăpânire, astfel încât voința divină cu greu permite voinței carnale să se manifeste. Expresia, ce să spun , este ca vorbirea cuiva care este nedumerit, pentru a ne arăta că trupul este atât adevărat, cât și supus, incapabil să lovească ca un cal sub un călăreț sau să slăbească în vreun fel mâna de cârmă. În cele din urmă, cum își imaginează El suferința? Nu necinstea, nu ocara, ci slava Lui și a Tatălui. Și El mai degrabă dorește decât evită suferința. Tată, proslăvește numele Tău : nu va fi, spune El, niciun refuz din partea Mea, dar cel care refuză va ceda, iar cel care nu refuză va birui. Firea carnală refuză moartea, iar aceasta a fost în Hristos pentru că Cuvântul s-a făcut cu adevărat trup; iar voința divină alege mântuirea lumii, pe care moartea a săvârșit-o. Apoi vine împlinirea cuvintelor: Fac voia Celui ce M-a trimis . Hristos spune: Tată, proslăvește numele Tău ; și din cer a dat apoi răspunsul: L-am proslăvit și-l voi proslăvi din nou., ca să vedem că între Tatăl și Fiul nu este distanță, nici despărțire, ci mai degrabă să ne bucurăm de unirea noastră cu Dumnezeu, desăvârșită în Hristos. Nu este om care să nu se fi abătut de la voia lui Dumnezeu într-o oarecare măsură sau la un moment dat; numai în Hristos s-a păstrat statornicia voinței. Urmându-L, dobândim unirea cu Dumnezeu și unirea mântuitoare după asemănarea Lui, după asemănarea unirii divine, precum El Însuși a zis: Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30), ca și ei să fie una în noi (Ioan 17:21).

Sfântul Sinod a zis: „Și acum, în cuvântul citit, slăvitul Atanasie a explicat lămurit cele două voințe firești în iconomia întrupării celui din Sfânta Treime, a Domnului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."

Dometius, cel mai iubit de Dumnezeu episcop al Prusiadei, a spus: „Îi raportez eminenței voastre și sfântului și conciliului vostru ecumenic că un anume preot și călugăr, Polichronie, o persoană cu gânduri similare ereticilor Macarie și Ștefan, care dorește să apere dogmele lor nelegiuite, captivează fără nicio jenă oamenii simpli cu învățătura sa nelegiuită și falsă. Nu ar fi bine eminenței voastre și sfântului și conciliului vostru ecumenic ca el să vină la voi și să vă demonstreze despre propria sa credință?"

Cei mai ilustri demnitari și sfântul sobor au spus: „Destul pentru astăzi. Și să fie adus la noi preasfințitul preot și monah Polihronie într-o altă adunare pentru a fi interogat cu privire la propria sa credință." Și toată lumea a tăcut în liniște.

ACTUL CINCISPREZECE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor noștri conducători Flavii, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marelui împărat, permanentului August și autocrat, în anul al 28-lea și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu înțelepte în anul al 13-lea și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în anul al 22-lea, în ziua a 26-a a lunii aprilie, indictionul zilei de 9.

În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie,

preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.
Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al Romei antice; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Teofan, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; preacuviosul preot și monah Gheorghe, apocrizatorul preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop al Portusului, Abundantius, episcop al Peternei, Ioan, episcop al Reghiului, reprezentanți ai venerabilului Sinod al Romei antice, alcătuit din o sută douăzeci și cinci de episcopi preaiubiți de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în supunerea lor față de preacuviosul împărat Constantin; preacuviosul presbiter Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, Episcop al Tesalonicului; Vasile, Episcop al Gortinei din Creta; Filalete, Episcop al Cezareei din Capadocia; Teodor, Episcop al Efesului; Teodor, Episcop al Trimithusului, înlocuindu-l pe Epifanie, preafericitul Arhiepiscop al Constanței din Cipru; Sisinnius, Episcop al Heracliei din Tracia; Platon, Episcop al Ancyrei din Galatia; Gheorghe, Episcop al Cizicului; Marinus, Episcop al Sardesului; Petru, Episcop al Nicomediei; Fotie, Episcop al Niceei; Ioan, Episcop al Calcedonului; Ioan, Episcop al Sidei; Teodor, Episcop al Melitenei; Iustin, Episcop al Tyanei; Alipius, Episcop al Gangrei; Ciprian, Episcop al Claudiopolisului; Polieuct, Episcop al Mirei din Licia; Teodor, Episcop al Stavropolisului din Caria; Tiberius, Episcop al Laodiviei din Frigia; Cosma, Episcop al Sinadei; Ștefan, Episcop al Antiohiei din Pisidia; Ioan, Episcop al Pergei; Teopempt, Episcop al Justinianopolisului sau Mocisului; Isidor, Episcopul Rodosului; Sisinnius, Episcopul Hierapolisului din Frigia; Teodor, Episcopul Tarsului; Macrobius, Episcopul Seleuciei din Isauria; Gheorghe, Episcopul Visiei din Tracia; Zaharia, Episcopul Leontopolisului din Isauria; Grigore, Episcopul Mitilenei; Gheorghe, Episcopul Miletului; Serghie, Episcopul Silivriei; Andrei, Episcopul Metimnei; Teognius, Episcopul Kiiei; Epifanie, Episcopul Evhaitei; Petru, Episcopul Mesimbriei; Petru, Episcopul Sozopolisului din Tracia; Ioan, Episcopul Nyssei; Teodor, Episcopul Termelor Imperiale; Gheorghe, Episcopul Camuliei; Zoit, Episcopul Chrysopolisului din Asia; Patricius, Episcopul Magneziei; Antonie, Episcopul Hypepii; Teodor, Episcopul Pergamonului; Stratonicus, Episcopul Solusului și Tihon, Episcopul Kiiei, care au fost prezenți la Sinodul din insula Cipru, cea iubitoare de Hristos; Genesius, episcop de Anastasiopolis; Platon, episcop de Cinna; Ștefan, episcop de Verinopol; Andrei, episcop de Mniza; Ioan, episcop de Melitopolis; Ioan, episcop de Filadelfia; Teodor, episcop de Praeneto; Ioan, episcop de Dascylium; Teodor, episcop de Justinianopolis în oraș; Mina, episcop de Carallia Pamphylia; Kallinik,Episcop de Colonia din Armenia; Teodor, Episcop de Verissa; Tiberius, Episcop de Amisus; Sergius, Episcop de Sinope; George, Episcop de Junopolis; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Thios; Dometius, Episcop de Prusias; George, Episcop de Cratia; Platon, Episcop de Adrianopole; Solomon, Episcop de Clanaea; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Constantin, Episcop de Varat; Teodosie, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Platon, Episcop de Maggid; Teodor, Episcop de Nazianz; George, Episcop de Cos; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Paros; Ioan, Episcop de Lappa;

Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, episcop de Olbia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsicană din aceeași Romă antică. Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți episcopii cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu s-au așezat în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată la mijloc, Teodor, cel mai pios diacon al acestei preasfinte mari biserici a lui Dumnezeu și cel mai de frunte dintre cei mai pioși notari ai preasfintului arhiepiscop al acestui oraș domnitor ocrotit de Dumnezeu, George, a spus: „Eminența Voastră și acest sfânt și ecumenic conciliu își amintesc cu siguranță că în adunarea anterioară, Dometius, cel mai iubitor de Dumnezeu episcop al Prusiasului, a adus în atenția sfântului vostru conciliu că Policronie, cel mai venerabil preot și monah, apărând dogmele nelegiuitilor Macarie și Ștefan, corupe unii dintre oamenii iubitori de Hristos cu învățătura sa falsă și pentru a-l aduce înaintea sfântului vostru conciliu pentru judecată cu privire la credința sa, și că apoi eminența Voastră și sfântul vostru conciliu ecumenic au considerat potrivit ca numitul Policronie să vină la voi la o altă întâlnire. Iată-l pe numitul preasfințit Polcronie stând la perdea în prezent. Raportăm despre aceasta pentru considerația dumneavoastră."
Cei mai slăviți demnitari și sfântul sobor au zis: „Să intre preaslăvitul preot și monah Polihronie.” Și a intrat.
Cei mai slăviți demnitari și sfântul sobor au zis: „Preacinstitul monah Polihronie să vorbească despre credința sa, așa cum mărturisește despre dispensația întrupării celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.”
Cel mai venerabil călugăr Polihroniu a spus: „Voi da o expunere a credinței mele pe mormântul unui mort, chemându-L pe Fiul lui Dumnezeu să-l învie; dar dacă nu învie, atunci iată conciliul și împăratul: fie cu mine ce vor ei.”
Sfântul Sinod a spus: „Vrem să știm ce mărturie de credință vreți să puneți asupra mortului pentru a-l învia”.
Cel mai venerabil călugăr Polichronie a spus: „Voi pune expunerea mea deasupra mortului, iar apoi o vei citi.”
Sfântul sobor a zis: „Iată mortul este gata. Trimiteți mărturia credinței voastre, care trebuie pusă peste mort și să-l treziți, cum spuneți.” Și preasfințitul Polihronie a trimis o hrisov, pecetluit cu o pecete cu imaginea monogramei lui Polihronie Mărturisitorul, având inscripția: „Către încoronatul de Dumnezeu și preaînțeleptul mare împărat Constantin Polihronie”, și a zis: „Aceasta este credința mea, așa m-a instruit Dumnezeu; pun aceasta peste mort; și dacă nu învie, atunci aici, așa cum am spus mai înainte, împăratul și soborul: să judece așa cum poruncesc.”
Sfântul Sinod a spus: „Să se desigileze și să se citească hrisovul prezentat de preasfințitul monah Polihroniu.” - După ce acest hrisov a fost desigilat, preasfințitul Antioh, cititor și notar al preasfințitului patriarh al Constantinopolului, a luat și a citit hrisovul menționat, care conține următoarele expresii:
„Eu, Polichronie, salut și mă închin preablândului și încoronatului de Dumnezeu mare Împărat Constantin ca și cum aș fi în prezența lui. Și am văzut o mulțime de oameni în haine albe și în mijlocul lor un om a cărui vitejie nu o pot descrie, care mi-a zis: că întemeiază o credință nouă, grăbește-te, spune-i Împăratului Constantin să nu născocească o credință nouă și să nu o primească. Și când am mers de la Heraclia la Chrysopolis și m-am oprit sub soarele arzător (era cam ora șapte după-amiaza), am văzut un om cumplit, foarte strălucitor. El a stat împotriva mea, zicând: cine nu mărturisește o singură voință și o faptă divino-omănească nu este creștin. Am zis: iată

ce a predestinat și preaînțeleptul Împărat Constantin: o singură voință și o faptă divino-omănească. El a zis: foarte bun și plăcut lui Dumnezeu."
Sfântul Sinod a spus: „Prea venerabilul monah Polihroniu să spună dacă cele conținute în această hrisov au fost scrise de mâna sa și dacă această hrisov trebuie pusă asupra unui mort și înviată."
Preacinstitul preot și călugăr Polihroniu a spus: „Da, domnilor, aceasta este scrisă de mâna mea și aceasta este hrisoava care trebuie pusă de mine asupra mortului și să-l înviez."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul consiliu au spus: „Consimțim ca hrisovul citit să fie pus peste mortul Policronie, la sugestia sa, în afara acestui mare palat sacru, într-un loc public, în prezența noastră și a oamenilor care se vor întâmpla să fie acolo, pentru asigurarea poporului iubitor de Hristos în modul în care Dumnezeu va arăta adevărul." – Când cei mai iluștri demnitari și sfântul consiliu au ieșit și o mulțime de oameni se adunase în curtea din mijloc a băii publice a așa-numitului Zeuxipp, când mortul a fost pus pe un sicriu placat cu argint, în prezența atât a celor mai iluștri demnitari, cât și a sfântului consiliu, precum și a mulțimii de oameni iubitori de Hristos care erau acolo, Policronie, apropiindu-se, a pus peste mort hrisovul (cu expunerea) credinței sale și, în ciuda faptului că a așteptat câteva ore și i-a șoptit, același Policronie nu a putut face nimic nepotrivit și blasfemiant pe care îl promisese și a spus: „Nu pot învia morții". Oamenii prezenți acolo au strigat: „Anatema noului Simon, anatema lui Polihronie, înșelătorul poporului." Cei mai iluștri demnitari și sfântul și ecumenic conciliu, intrând din nou în curtea de judecată a palatului sacru, numit Trulla, în prezența preasfințitului preot și monah Polihronie, au spus: „Să vorbească din nou Polihronie dacă mărturisește două voințe naturale și două acțiuni naturale în economia întrupării celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu." Preasfințitul preot și monah Polihronie a spus: „Precum se spune în hrisovul pe care l-am înaintat și l-am pus asupra mortului, așa cred într-o singură voință și acțiune divino-bărbătească și nu spun nimic altceva."
Cei mai ilustri demnitari și sfântul consiliu au spus: „Cine a scris carta pe care ați înaintat-o?" Polichronius a spus: „Am scris-o chiar eu."
Sfântul Sinod a spus: „După ce preotul și monahul Polihroniu a trăit în gândurile sale rele până la adânci bătrâneți, iar acum, în ciuda îndemnurilor noastre cu privire la modul în care filozofează despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, a îndrăznit să ispitească Duhul Sfânt și, după ce a întocmit o carte blasfemică, nu s-a rușinat să spună că o va pune pe un mort și că, în confirmarea blasfemiei scrise în ea, ca să nu spună - credință, acest mort va învia - l-am dat deja în suflet anatemei despre care vorbește sfântul Apostol Pavel. Dar pentru asigurarea neamurilor iubitoare de Hristos, despre care mulți au fost înșelați în trecut atât de el, cât și de asociații săi, am permis ca întreprinderea sa irealizabilă și propunerea sa nebunească și îndrăzneață să fie duse la îndeplinire public și astfel, după ce mortul pe care îl găsise a fost adus în mijloc, în prezența noastră și a celor mai ilustri demnitari și a unei mulțimi de oameni iubitori de Hristos, și-a pus compoziția sa nelegiuită (pe mort), așa cum presupusese, și a stat foarte mult timp, atâta timp cât..." „cum a vrut, de către acest mort, și a șoptit în sinea lui ce gândea, până când a spus că nu poate face nimic. Și cum poate un blasfemiator să facă minuni? Decretăm ca el, ca seducător și înșelător al poporului și eretic evident, să fie lipsit de orice rang sacru și slujbă sacră." - Și după ce a fost detronat, sfântul sinod a strigat: „Anatema ereticului Polihronie și celor care filozofează cu el; anatema lui Macarie, Ștefan și Polihronie. Treimea i-a detronat pe acești trei." Cei mai glorioși demnitari au spus: „S-a făcut destul pentru această zi."

ACTUL ȘAISPREZECE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor noștri conducători Flavii, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marelui împărat, constant August și autocrat, în anul al douăzeci și optulea și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu înțelepte în anul al treisprezecelea și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclie și Tiberius în anul al douăzeci și treilea, în ziua a noua a lunii august, indictionul al nouălea.

În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.

Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții prezbiteri Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al vechii Rome; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu prezbiter și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; preafericitul și preasfințitul Teofan, arhiepiscop de Teopolis din Antiohia; preacuviosul prezbiter și monah Gheorghe, apocrizator al preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop al Tesalonicului; Teodor, un preacuvios prezbiter și locțiitor al preaiubitorului de Dumnezeu Teodor, arhiepiscop al Revennei; Ioan, episcop al Portusului; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Abundantie, episcop al Paternei; și Ioan, Episcopul de Rhegium, care împreună cu Ioan, preaiubitorul de Dumnezeu Episcop al Portusului, ocupă locul venerabilului sinod al Romei antice, format din o sută douăzeci și cinci de episcopi iubitori de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în prezentarea lor către preacuviosul Împărat Constantin; Filalete, Episcopul de Cezareea Capadociei; Teodor, Episcopul de Efes; Teodor, Episcopul de Trimythous, care ocupă locul lui Epifanie, preaiubitorul de Dumnezeu Arhiepiscop al Ciprului; Sisinnius, Episcopul de Heraclia din Tracia; Platon, Episcopul de Ancyra din Galatia; Gheorghe, Episcopul de Cyzic; Marinus, Episcopul de Sardes; Petru, Episcopul de Nicomedia; Fotie, Episcopul de Niceea; Ioan, Episcopul de Calcedon; Ioan, Episcopul de Side; Ioan, Episcopul de Amasia; Teodor, Episcopul de Melitene; Iustin, Episcopul de Tyana; Alipius, Episcopul de Gangra; Ciprian, Episcopul de Claudiopolis; Ioan, Episcopul de Pisinupta; Polieuct, Episcopul de Mira din Licia; Teodor, Episcop de Stavropole în Caria; Tiberius, Episcop de Laodiceea în Frigia; Cosma, Episcop de Sinada; Constantin, Episcop de Barat, care i-a succedat lui Pavel, Episcop de Iconium; Ștefan, Episcop de Antiohia în Pisidia; Ioan, Episcop de Perga; Teopempt, Episcop de Justinianopolis sau Macis; Isidor, Episcop de Rodos; Sisinnius, Episcop de Hierapolis în Frigia; Teodor, Episcop de Tars; Ștefan, Episcop de Anazarbus; Macrobius, Episcop de Seleucia în Isauria; Gheorghe, Episcop de Bizia în Tracia; Teodor, Episcop de Pompeiopolis; Zaharia, Episcop de Leontopolis în Isauria; Grigore, Episcop de Mitilene; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silimbria; Andrei, Episcop de Metimna; Teognius, Episcop de Kyia; Alexandru, Episcop de Kostrada; Epifanie, Episcop de Euchaita; Ioan, Episcop de Heracleopolis sau Pydachthoa; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, episcop de Sozopolis în Tracia; Ioan, episcop de Stoa; Ioan, episcop de Atena; Ioan, episcop de Argos; Teodosie, episcop de Lacedemon; Ioan, episcop de Nyssa; Teodor, episcop de Termele

Imperiale; Gheorghe, episcop de Camulia; Teodor, episcop de Ecclesina sau Justinianopolis în Armenia Mare; Gheorghe, episcop de Daranal sau Kamakhia; Zoit,Episcop de Chrysopolis în Asia, sau al templului lui Jupiter; Teodor, Episcop de Pergamon; Teodor, Episcop de Mastavra; Patricius, Episcop de Magnezia; Antoniu, Episcop de Hypepa; Ioan, Episcop de Aneia; Sisinnius, Episcop de Nyssa; Stratonic, Episcop de Solus, și Tihon, Episcop de Citium, care au fost prezenți la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Ioan, Episcop de Lappa; Grigore, Episcop de Cantana; Rheginus, Episcop de Pani; Martiriu, Episcop de Juliopolis în Galatia; Mihail, Episcop de Aspona; Piaton, Episcop de Cynnae; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Ștefan, Episcop de Verinopol; Andrei, Episcop de Mniza; Gheorghe, Episcop de Pimania; Ioan, Episcop de Melitopolis; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Filadelfia; Andrei, Episcop de Siland; Ioan, Episcop de Sithia; Teodor, Episcop de Daldus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Praenet; Ioan, Episcop de Hadrian în Bitinia; Gheorghe, Episcop de Gala; Sisinnius, Episcop de Basilinopolis; Polichronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Caesarea Bitiniei; Teodor, Episcop de Justinianopolis în Cetate; Minas, Episcop de Carallia în Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa în Armenia; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andrapus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Ark; Ioan, Episcop de Faustinople; Gheorghe, Episcop de Junopole; Foca, Episcop de Dadivria; Platon, Episcop de Adrianople; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia în Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcopul Polemoniei; Ioan, Episcopul Comanei; Teofilact, Episcopul Cerasuntiei; Solomon, Episcopul Clanaei; Teodor, Episcopul Amoriei; Zimarc, Episcopul Siddimei; Gheorghe, Episcopul Iniandii; Ioan, Episcopul Erisiei; Ioan, Episcopul Myndusului; Patricius, Episcopul Ilusiei; Cyricus, Episcopul Ancyrei din Sinai; Petru, Episcopul Appiei; Alexandru, Episcopul Nacoliei; Dometius, Episcopul Primnisi; Teodor, Episcopul Psivilusului; Pavel, Episcopul Sozopolisului din Pisidia; Marinus, Episcopul Filomiliei; Constantin, Episcopul Tivriei; Platon, Episcopul Magisului; Plousianus, Episcopul Sileiei; Teodor, Episcopul Nazianzului; Teodor, Episcopul Doarei; Gheorghe, Episcopul Cosului; Gheorghe, Episcopul Chiosului; Ștefan, Episcopul Parosului; Gheorghe, Episcopul Naxiei; Demetrius, Episcopul Tinei; Eutihie, Episcopul Miletului; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii numită casa Arsicană din aceeași Roma antică.Episcop de Nyssa; Stratonic, Episcop de Solus, și Tihon, Episcop de Citium, care au fost la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Ioan, Episcop de Lappa; Grigore, Episcop de Cantanus; Rheginus, Episcop de Paniium; Martiriu, Episcop de Juliopolis în Galatia; Mihail, Episcop de Aspona; Piaton, Episcop de Cinna; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Ștefan, Episcop de Verinopol; Andrei, Episcop de Mnisi; Gheorghe, Episcop de Pimaninus; Ioan, Episcop de Melitopolis; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Filadelfia; Andrei, Episcop de Silanda; Ioan, Episcop de Sitha; Teodor, Episcop de Daldus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Praenetus; Ioan, Episcop Adrian al Bitiniei; Gheorghe, Episcop de Gala; Sisinnius, Episcop de Basilinopolis; Polichronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Cezareea Bitiniei; Teodor, Episcop de Justinianopolis în orașul Justinia; Minas, Episcop de Carallia în

Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa în Armenia; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andrapus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Arcus; Ioan, Episcop de Faustinople; Gheorghe, Episcop de Junopole; Foca, Episcop de Dadivra; Platon, Episcop de Adrianople; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia în Pont; Longinus, Episcop de Thios; Anastasie, Episcop de Polemonium; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Cerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarcus, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomilia; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Magis; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milya; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsicană din aceeași Roma antică.Episcop de Nyssa; Stratonic, Episcop de Solus, și Tihon, Episcop de Citium, care au fost la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Ioan, Episcop de Lappa; Grigore, Episcop de Cantanus; Rheginus, Episcop de Paniium; Martiriu, Episcop de Juliopolis în Galatia; Mihail, Episcop de Aspona; Piaton, Episcop de Cinna; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Ștefan, Episcop de Verinopol; Andrei, Episcop de Mnisi; Gheorghe, Episcop de Pimaninus; Ioan, Episcop de Melitopolis; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Filadelfia; Andrei, Episcop de Silanda; Ioan, Episcop de Sitha; Teodor, Episcop de Daldus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Praenetus; Ioan, Episcop Adrian al Bitiniei; Gheorghe, Episcop de Gala; Sisinnius, Episcop de Basilinopolis; Polichronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Cezareea Bitiniei; Teodor, Episcop de Justinianopolis în orașul Justinia; Minas, Episcop de Carallia în Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa în Armenia; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andrapus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Arcus; Ioan, Episcop de Faustinople; Gheorghe, Episcop de Junopole; Foca, Episcop de Dadivra; Platon, Episcop de Adrianople; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia în Pont; Longinus, Episcop de Thios; Anastasie, Episcop de Polemonium; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Cerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarcus, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomilia; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Magis; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milya; Ioan, Episcop de

Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsicană din aceeași Roma antică.Episcop de Pimaninus; Ioan, Episcop de Melitopolis; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Filadelfia; Andrei, Episcop de Silanda; Ioan, Episcop de Sithia; Teodor, Episcop de Daldus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Praenetius; Ioan, Episcop de Adrian în Bitinia; George, Episcop de Gala; Sisinnius, Episcop de Basilinopolis; Polychronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Caesarea în Bitinia; Teodor, Episcop de Justinianopolis în Gordia; Minas, Episcop de Carallia în Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa în Armenia; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andrapus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Arca; Ioan, Episcop de Faustinople; Gheorghe, Episcop de Junopolis; Foca, Episcop de Dadivra; Platon, Episcop de Adrianopol; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcop de Polemonia; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Kerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarc, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomiliei; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Magis; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milet; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsiciei, situată, de asemenea, în Roma antică.Episcop de Pimaninus; Ioan, Episcop de Melitopolis; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Filadelfia; Andrei, Episcop de Silanda; Ioan, Episcop de Sithia; Teodor, Episcop de Daldus; Ioan, Episcop de Dascylium; Teodor, Episcop de Praenetius; Ioan, Episcop de Adrian în Bitinia; George, Episcop de Gala; Sisinnius, Episcop de Basilinopolis; Polychronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Caesarea în Bitinia; Teodor, Episcop de Justinianopolis în Gordia; Minas, Episcop de Carallia în Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa în Armenia; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andrapus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Arca; Ioan, Episcop de Faustinople; Gheorghe, Episcop de Junopolis; Foca, Episcop de Dadivra; Platon, Episcop de Adrianopol; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcop de Polemonia; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Kerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarc, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndus; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop

de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomiliei; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Magis; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milet; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsiciei, situată, de asemenea, în Roma antică.Episcop de Faustinopole; Gheorghe, Episcop de Junopolis; Foca, Episcop de Dadivria; Platon, Episcop de Adrianopole; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcop de Polemonia; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Kerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarc, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Mynda; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomilya; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Maggid; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milet; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsiciei, situată în aceeași Roma antică.Episcop de Faustinopole; Gheorghe, Episcop de Junopolis; Foca, Episcop de Dadivria; Platon, Episcop de Adrianopole; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcop de Polemonia; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Kerasuntia; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarc, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Iniandi; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Mynda; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyra din Sinai; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Marinus, Episcop de Filomilya; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Maggid; Plousianus, Episcop de Sileia; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Eutihie, Episcop de Milet; Ioan, Episcop de Corycus; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, un preavenerabil preot și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, preoți și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsiciei, situată în aceeași Roma antică.

Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai binecuvântați și iubiți de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, Teodor, cel mai pios diacon al preasfintei, sobornicești și apostolicei mari biserici a

lui Dumnezeu de aici, primul dintre cei mai pioși notari ai preasfintei arhiepiscop al acestei cetăți protejate de Dumnezeu și domnitoare, George, a spus: „Vă informăm pe dumneavoastră, preailuștre, și sfântului și conciliului vostru ecumenic, că Constantin, care se numește preot al preasfintei biserici a lui Dumnezeu din Apameea, în a doua provincie a Siriei, stă la perdea și cere permisiunea de a intra pentru a comunica sfântului vostru conciliu ceva despre mișcarea dogmatică actuală. Vă raportăm acest lucru spre examinare."
Cei mai iluștri demnitari și sfântul consiliu au spus: „Să intre preasfințitul preot." Și a intrat.
Sfântul Sinod a zis: „Preavenerabilul Constantin, care stă aici, să-și spună părerea despre sine și motivul pentru care a venit." Preavenerabilul Constantin a zis: „Numele meu este Constantin; sunt preot al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Apameea, în a doua provincie a Siriei, hirotonit de Avraam, episcopul Aretusei. Am venit la sfântul vostru sinod ca să vă spun că, dacă aș fi fost ascultat, nu am fi pătimit ceea ce am pătimit anul acesta, adică dacă am pătimit ceva în războiul cu Bulgaria. La început am vrut să intru în sinod și să cer să se încheie pacea, să se propună ceva conciliant și să nu fie mustrați nici unul, nici altul, adică nici cei care propovăduiesc o singură voință, nici cei care propovăduiesc două voințe. M-am dus la patricianul Teodor, comandantul militar, și l-am rugat să spună sinodului despre mine, pentru ca dragostea și pacea să se împlinească, pentru că Dumnezeu iubește pacea și dragostea mai presus de toate. Și acum nu-mi porunciți să scriu în siriană despre credința pe care mi-a dat-o Dumnezeu și să fie tradusă în greacă?"
Sfântul Sinod a spus: „Așa cum ne-ai dat informații despre tine în greacă, așa spune-ne și despre credința ta." - Prezbiterul Constantin a spus: „Îmi voi lua un interval de șase zile, îmi voi scrie credința și o voi aduce Sfântului tău Sinod."
Cei mai ilustri demnitari și sfântul conciliu au spus: „Conform presupunerii tale, ai venit la noi să ne spui despre credința ta. De aceea este necesar să vorbești imediat despre credința ta și despre modul de a face împăcarea despre care vorbești." - Preasfințitul preot Constantin a spus: „Recunosc două naturi, așa cum s-a spus la Calcedon, și două proprietăți și nu voi disputa despre acțiuni, dacă le numești proprietăți. Dar recunosc o voință în persoana lui Dumnezeu Cuvântul (căci, dacă vrei să știi întregul adevăr, nu știu în greacă ce înseamnă ipostas, dar recunosc voința în persoana lui Dumnezeu Cuvântul) și după întrupare; căci Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt sunt o singură voință."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Singura voință pe care o recunoașteți în dispensația întrupării Domnului nostru Iisus Hristos, aparține firii Sale divine sau firii Sale umane?" – Preasfințitul Constantin a spus: „Recunosc că voința aparține dumnezeirii."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „A avut sau nu firea umană a Domnului nostru Iisus Hristos voință?" – Preasfințitul Constantin a spus: „Firească – da, a avut-o din pântecele (mamei) până la cruce; dar eu recunosc aceasta ca o proprietate și este o proprietate."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Și ce dacă? A părăsit Hristos firea omenească după cruce?" – Prea venerabilul Constantin a spus: „Cu El nu a rămas voință omenească, ci a rămas cu carne și sânge, pentru că El nu are nevoie să mănânce, să bea, să doarmă sau să umble."
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Ați spus mai înainte că persoana lui Dumnezeu Cuvântul avea o singură voință, iar apoi ați spus că umanitatea Lui avea și o voință naturală. Cum rezultă din cuvintele dumneavoastră că El avea o singură voință personală și o singură voință naturală? Cum credeți că în

Hristos este o singură voință”? Prea venerabilul Constantin a spus: „Hristos a lăsat-o și a luat-o de la Sine împreună cu sângele și trupul Său”.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Unde a mai rămas carnea și sângele?” - Prea venerabilul Constantin a spus: „El însuși le-a dezbrăcat”.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Cine s-a lepădat de trup?” - Prea venerabilul Constantin a spus: „Hristoase”.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „împreună cu trupul a dezbrăcat El voința omenească”? - Prea venerabilul Constantin a spus: „da, domnilor, și această voință”.
Cei mai glorioși demnitari și sfântul conciliu au spus: „Și Macarie, fostul patriarh al Antiohiei, a crezut așa cum spuneți”? - Prea venerabilul Constantin a spus: „Da, domnilor, așa cum știu că cineva vrea, așa a crezut și Macarie. Așa am auzit de la el.”
Sfântul Sinod a spus: „Așa credeți și veți rămâne în această părere până la sfârșit”? - Constantin a spus: „Da, domnilor, așa cred și așa cred și altfel este imposibil.”
Sfântul Sinod a exclamat: „Aceasta este învățătura maniheilor; aceasta este credința lui Apollinare. Anatema lui și dogmelor lui; anatema noului maniheist; anatema noului Apollinare; maniheistul să fie alungat; anatema tuturor ereticilor.”
După ce Constantin a fost alungat, Gheorghe, cel mai sfânt arhiepiscop al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, a spus: „Eu și unii dintre cei mai binecuvântați episcopi supuși tronului meu cerem oarecare indulgență, pentru ca, dacă este posibil, să nu anatemizăm în exclamații persoane pe nume, adică Serghie, Pir, Pavel și Petru.”
Sfântul Sinod a spus: „Cei care au fost odată condamnați și, prin judecata noastră, au fost deja excluși din dipticele sacre trebuie anatematizați chiar și în exclamații pe nume.”
Gheorghe, cel mai sfânt arhiepiscop al acestui oraș domnitor, a spus: „Întrucât opinia mulțimii sau a celor mulți prevalează întotdeauna, este necesar să fie anatematizați persoanele menționate pe nume.” Și toți au strigat: „Mulți ani împăratului; mulți ani lui Constantin, marele împărat; mulți ani împăratului ortodox; mulți ani împăratului împăciuitor; mulți ani lui Constantin, noul Marcian; mulți ani lui Constantin, noul Teodosie: mulți ani împăratului Constantin, noul Justinian; mulți ani păzitorului Ortodoxiei; Doamne, păzește temelia bisericilor; Doamne, mântuiește pe păzitorul credinței! Mulți ani lui Agaton, papă al Romei. Mulți ani lui Gheorghe, patriarhul Constantinopolului. Mulți ani lui Teofan, patriarhul Antiohiei. Mulți ani Sinodului Ortodox. Mulți ani Sinclitului Ortodox. Anatema ereticului Teodor de Faran. Anatema ereticului Serghie. Anatema ereticului Cirus. Anatema ereticului Honorius. Anatema ereticului Pir. Anatema ereticului Pavel. Anatema ereticului Petru. Anatema ereticilor Macarie, Ștefan și Polihronie. Anatema lui Apergiu, care a fost episcop în Perge. Anatema tuturor ereticilor în general. Anatema tuturor celor care se prefac eretici. Fie ca credința creștină să crească. La mulți ani Sinodului Ecumenic Ortodox.”
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Sfântul și ecumenicul vostru conciliu să spună dacă nu a fost omis ceva ce ține de cea mai precisă înțelegere a subiectului prezent și dacă sfinția voastră nu are nevoie să intre într-un studiu sau o cercetare mai detaliată.”
Sfântul Sinod a spus: „Este suficient ceea ce s-a făcut și s-a obținut prin dezbateri cu privire la prezenta chestiune dogmatică. Și la următoarea întâlnire, la inspirația Duhului Atotsfânt și de viață dătător, vom stabili împreună o definiție în conformitate cu Ortodoxia.”
ACTUL AL ȘAPTESPREZECEA 116 .
În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei celor încoronați de Dumnezeu și preailuștiți conducători ai

noștri Flavii, a preacuviosului și hirotonitului de Dumnezeu Constantin, marelui împărat, constant August și autocrat, în anul al douăzeci și optulea și sub consulatul blândeții sale de Dumnezeu în anul al treisprezecelea și al fraților săi ocrotiți de Dumnezeu, Heraclius și Tiberius, în anul al douăzeci și treilea, în ziua a unsprezecea a lunii septembrie, indictionul zece.
În camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, în fața scaunului sacru al preacuviosului și iubitorului de Hristos mare împărat Constantin, și din porunca înțeleptei sale domnii, în numele său erau prezenți și ascultau: Constantin, preaslăvitul fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, preaslăvitul fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Polyeuct, preaslăvitul fost consul; și Petru, preaslăvitul fost consul.
Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al Romei antice; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Teofan, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; preacuviosul preot și monah Gheorghe, apocrizatorul preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop al orașului Porta, Abundantius, episcop al orașului Paterna, Ioan, episcop al orașului Rhegium, reprezentanți ai venerabilului sinod al Romei antice, o sută douăzeci și cinci de episcopi preaiubiți de Dumnezeu, desemnați prin propriile semnături în supunerea lor față de preacuviosul împărat Constantin; Preacuviosul preot Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu Arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, Episcop al Tesalonicului; Vasile, Episcop al orașului Gortina din Creta; Filalet, Episcop al Cezareei Capadociei; Teodor, Episcop al Efesului; Teodor, Episcop al orașului Trimitous, luând locul lui Epifanie, preafericitul Arhiepiscop al Constanței din Cipru; Sisinnius, Episcop al Heracliei din Tracia; Platon, Episcop al Ancyrei din Galatia; Gheorghe, Episcop al Cizicului; Marinus, Episcop al Sardesului; Petru, Episcop al Nicomediei; Fotie, Episcop al Niceei; Ioan, Episcop al Calcedonului; Ioan, Episcop al Sidei; Teodor, Episcop al Melitenei; Iustin, Episcop al Tyanei; Alipius, Episcop al Gangrei; Ciprian, Episcop al Claudiopolei; Polieuct, Episcop al Mirei din Licia; Teodor, Episcop al Stavropolei din Caria; Tiberius, Episcop al Laodiceei din Frigia; Cosma, Episcop de Sinad; Ștefan, Episcop de Antiohia din Pisidia; Ioan, Episcop de Perga; Teoempt, Episcop de Justinianopolis sau Mocis; Isidor, Episcop de Rodos; Sisinnius, Episcop de Hierapolis din Frigia; Teodor, Episcop de Tars; Macrobiu, Episcop de Seleucia din Isauria; Gheorghe, Episcop de Visia din Tracia; Zaharia, Episcop de Leontopolis din Isauria; Gheorghe, Episcop de Milet; Serghie, Episcop de Silimbri; Andrei, Episcop de Metimna; Teogniu, Episcop de Kiia; Epifanie, Episcop de Evhaita; Petru, Episcop de Mesimbria; Petru, Episcop de Sozopolis din Tracia; Ioan, Episcop de Nyssa; Teodor, Episcop al Fermelor Imperiale; Gheorghe, Episcop de Camulia; Zoites, Episcop de Chrysopolis din Asia; Patricius, Episcop de Magnezia; Antonie, Episcop de Hypep; Teodor, Episcop de Pergamon; Stratonic, episcop de Solus, și Tihon, episcop de Kitia, care au fost prezenți la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Genesius, episcop de Anastasiopolis; Platon, episcop de Cinna; Ștefan, episcop de Verinopol; Andrei, episcop de Mnisia; Ioan, episcop de Flavia; Teodor, episcop de Praenet; Ioan, episcop de Dascylium; Teodor, episcop de Justinianopolis, orașul Graz; Minas, episcop de Carallia din Pamfilia; Callinicus, episcop de Colonia Armeniei; Teodor, episcop de Verissa; Tiberius,Episcop de Amisus; Serghie, Episcop de Sinope; Gheorghe, Episcop de Junopolis; Ștefan,

Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Thios; Dometius, Episcop de Prusias; Gheorghe, Episcop de Cratia; Platon, Episcop de Adrianopole; Solomon, Episcop de Clanaea; Gheorghe, Episcop de Cynnae; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Myndos; Patricius, Episcop de Ilusia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Ioan, Episcop de Primnesia; Constantin, Episcop de Varat; Teodor, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; Demetrius, Episcop de Tina; Ștefan, Episcop de Naros; Gheorghe, Episcop de Cantan; Ioan, Episcop de Lappa; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Dalisande; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, prezbiter și călugăr al mănăstirii Renata, situată în Roma antică; Conon și Ștefan, prezbiteri și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsikan, situată în aceeași Roma antică.

Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu episcopi s-au așezat în ordine, în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată în mijloc, Teodor, preacuviosul diacon al acestei preasfinte, sobornicești și apostolice mari biserici a lui Dumnezeu și primul dintre cei mai pioși notari ai preasfintului arhiepiscop al acestei cetăți domnitoare ocrotite de Dumnezeu, George, a spus: „Sfântul și ecumenicul vostru sinod știe ce s-a făcut deja în ultima adunare, și anume, atunci s-a spus că ceea ce s-a făcut este de ajuns și s-a promis că se va publica, cu ajutorul harului divin al lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, un decret conform dreptei credințe. De aceea, amintim aceasta pentru discreție."

Cei mai glorioși demnitari și sfântul sobor au spus: „Să se săvârșească ritul citirii celor făcute mai înainte." Și s-a citit.

Sfântul Sinod a spus: „Să se citească definiția credinței ortodoxe, pe care am stabilit-o." Agaton, cel mai venerabil cititor și notar al lui Gheorghe, venerabilul arhiepiscop al acestui oraș domnitor ocrotit de Dumnezeu, a luat și a citit această definiție, care conținea următoarele:

„Sfântul, marele și ecumenicul sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a preacuviosului și preadevotatului credinței, marele Împărat Constantin, în acest Constantinopol domnitor ocrotit de Dumnezeu, noua Romă, în sala de judecată a palatului imperial, așa-numitul Trullo, a hotărât că există în următorul: Unul-Născut Fiu al lui Dumnezeu Tatăl", etc.

ACTUL OPTSPREZECE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, în timpul domniei de Dumnezeu încoronați și preailușilor noștri conducători Flavii, a preacuviosului și de Dumnezeu hirotonitului Constantin, marelui împărat, permanentului August și autocrat, în anul al 28-lea și al consulatului blândeții sale de Dumnezeu înțelepte în anul al 13-lea și al fraților săi de Dumnezeu ocrotiți Heraclius și Tiberius în anul al 23-lea, în ziua a 16-a a lunii septembrie, indictionul zilei a 10-a. Sub președinția celui mai pios și iubitor de Hristos mare Împărat Constantin, în camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, și din porunca înțeleptei sale domnii, erau prezenți și ascultau: Nicetas, cel mai faimos fost consul, patrician și stăpân al funcțiilor imperiale; Teodor, cel mai faimos fost consul, patrician, conducătorul alaiului imperial și asistent al comandantului militar al Traciei; Serghie, cel mai faimos fost consul, patrician; Pavel, cel mai faimos fost consul, patrician; Iulian, cel mai faimos fost consul, patrician și lagotet militar; Constantin, cel mai faimos fost consul, patrician și curator al casei imperiale a lui Hormisda; Anastasie, cel mai faimos fost consul, patrician și șef interimar al gărzii imperiale; Ioan, cel mai faimos fost consul, patrician și chestor; Polieuct, cel mai ilustru fost consul; Toma, cel

mai ilustru fost consul; Pavel, cel mai ilustru fost consul și guvernator al provinciilor orientale; Petru, cel mai ilustru fost consul; Leontius, cel mai ilustru fost consul și domesticus al tronului imperial.
Sfântul și ecumenicul sinod, convocat prin poruncă imperială în acest oraș regal ocrotit de Dumnezeu, a fost adunat și: preasfinții preoți Teodor și Gheorghe și preasfințitul diacon Ioan, ocupând locul lui Agaton, preafericitul și preasfințitul papă al vechii Rome; preafericitul și preasfințitul Gheorghe, arhiepiscop al acestui mare nume Constantinopol, noua Romă; preaiubitul de Dumnezeu preot și monah Petru, locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria; Teofan, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al Teopolei Antiohiei; preacuviosul preot și monah Gheorghe, apocrizatorul preafericitului locțiitor al tronului Ierusalimului Teodor; Ioan, episcop al Tesalonicului; Teodor, episcop al Tremitului, care ia locul lui Epifanie, preafericitul arhiepiscop al Ciprului; preacuviosul prezbiter Teodor, locțiitor al preaiubitului de Dumnezeu arhiepiscop Teodor al Ravennei; Ioan, episcop al Portusului; Ștefan, episcop al Corintului; Vasile, episcop al Gortinei din Creta; Abundantius, Episcop de Paterna; Ioan, Episcop de Rhegium, care împreună cu Ioan, preaiubitul de Dumnezeu Episcop de Portus, ocupă locul sinodului celor 125 de preaiubiți episcopi din Roma antică, desemnați prin propriile semnături în prezentarea lor către preacuviosul Împărat Constantin; Filalete, Episcop de Cezareea Capadociei; Teodor, Episcop de Efes; Sisinius, Episcop de Heraclia Traciei; Platon, Episcop de Ancyra Galatiei; Gheorghe, Episcop de Cyzic; Marinus, Episcop de Sardes; Petru, Episcop de Nicomedia; Fotie, Episcop de Niceea; Ioan, Episcop de Calcedon; Ioan, Episcop de Side; Ioan, Episcop de Amasia; Teodor, Episcop de Melitene; Iustin, Episcop de Tyana; Alipius, Episcop de Gangra; Ciprian, Episcop de Claudiopolis; Ioan, Episcop de Pisinus; Polieuct, Episcop de Mira Liciei; Teodor, Episcop de Stavropolis Cariei; Tiberius, episcop al Laodiceei din Frigia; Cosma, episcop al Sinadului; Constantin, episcop al Baratului, care a luat locul lui Pavel, episcop al Iconiei; Ștefan, episcop al Antiohiei din Pisidia; Ioan, episcop al Pergei; Teopempt, episcop al Justinianopolis sau Mocisului; Isidor, episcop al Rodosului; Sisinnius, episcop al Hierapolisului din Frigia; Teodor, episcop al Tarsului; Ștefan, episcop al Anazarbului; Macrobiu, episcop al Seleuciei din Isauria; Gheorghe, episcop al Visiei din Tracia; Teodor, episcop al Pompeiopolisului; Zaharia, episcop al Leontopolisului din Isauria; Grigore, episcop al Mitilenei; Gheorghe, episcop al Miletului; Serghie, episcop al Silimbriei; Andrei, episcop al Metimnei; Teogniu, episcop al Ciei; Alexandru, episcop al Cotradei din Isauria; Epifanie, episcop al Evhaitei; Ioan, episcop al Heracleopolisului și Pidachthoiei; Petru, episcop al Mesembriei; Petru, episcop de Sozopolis în Tracia; Ioan, episcop de Stoa; Ioan, episcop de Atena; Ioan, episcop de Argos; Teodosie, episcop de Lacedemon; Ioan, episcop de Lappa; Grigore, episcop de Cantana; Stratonic, episcop de Thesols, și Tihon, episcop de Citium, care au fost prezenți la Sinodul insulei Cipru, cea iubitoare de Hristos; Ioan, episcop de Nyssa; Teodor,Episcop al Termelor Imperiale; George, Episcop de Camulia; Teodor, Episcop de Ecclesina sau Justinianopolis în Armenia Mare; George, Episcop de Daranal sau Camacha; Zoitus, Episcop de Chrysopolis în Asia; Teodor, Episcop de Pergamon; Teodor, Episcop de Masturia; Teodor, Episcop de Adramytium; Patricius, Episcop de Magnezia; Antoniu, Episcop de Hypep; Ioan, Episcop de Aneia; Sisinius, Episcop de Nyssa în Asia; Rhyginus, Episcop de Pani; Martyrius, Episcop de Julianopolis; Mihail, Episcop de Aspona; Platon, Episcop de Cynnae; Genesius, Episcop de Anastasiopolis; Ștefan, Episcop de Verinople; Andrei, Episcop de Mnisi; Mercurius, Episcop de Pimani; Ioan, Episcop de Melitopolis; Constantin, Episcop de Lampsacus; Cyricus, Episcop de Adriania; Ioan, Episcop de Philadelphia; Andrei, Episcop de

Silanda; Ioan, Episcop de Sitha; Teodor, Episcop de Dalia; Ioan, Episcop de Dascylium; Ioan, Episcop de Hadrian; Sisinius, Episcop de Basilinopolis; Teodor, Episcop de Praenetus; Leontius, Episcop de Helenopolis; George, Episcop de Gala; Teodor, Episcop de Caesarea Bitiniei; Polichronius, Episcop de Theopolis sau Prusa; Anastasie, Episcop de Theotokiana sau Apollonia; Teodor, Episcop de Justinianopolis în orașul Grado; Minas, Episcop de Carallia în Pamfilia; Cosma, Episcop de Manouia; Nicetas, Episcop de Korakis; Teodor, Episcop de Verissa; Callinicus, Episcop de Colonia în Armenia; Tiberius, Episcop de Amisus; Ioan, Episcop de Andranus; Teodor, Episcop de Fildeș; Serghie, Episcop de Sinope; Grigore, Episcop de Arki; Ioan, Episcop de Faustinopolis; Irinarh, cel mai venerabil diacon, care deține locul lui Comitus, Episcop de Amastris; George, Episcop de Junopolis; Foca, Episcop de Dadivra; Platon, Episcop de Adrianopol; Gheorghe, Episcop de Cratia; Dometius, Episcop de Prusias; Ștefan, Episcop de Heraclia din Pont; Longinus, Episcop de Tios; Anastasie, Episcop de Polemonia; Ioan, Episcop de Comana; Teofilact, Episcop de Kerasuntia; Teodor, Episcop de Trebizonda; Solomon, Episcop de Clanaea; Teodor, Episcop de Amoria; Zimarc, Episcop de Siddima; Gheorghe, Episcop de Oniandis; Ioan, Episcop de Erisia; Ioan, Episcop de Mynda; Patricius, Episcop de Ilusia; Cyricus, Episcop de Ancyrosynaia; Petru, Episcop de Appia; Alexandru, Episcop de Nacolia; Dometius, Episcop de Primnisi; Teodosie, Episcop de Psivilus; Pavel, Episcop de Sozopolis din Pisidia; Cosma, Episcop de Kottnaea; Marinus, Episcop de Filomilya; Constantin, Episcop de Tivria; Platon, Episcop de Magis; Plousianus, Episcop de Syllea; Teodor, Episcop de Nazianz; Teodor, Episcop de Doare; Gheorghe, Episcop de Cos; Gheorghe, Episcop de Chios; Ștefan, Episcop de Paros; Gheorghe, Episcop de Naxia; Demetrius, Episcop de Tina; Gheorghe, Episcop de Thyra; Eutihie, Episcop de Milos; Ioan, Episcop de Coryca; Ioan, Episcop de Adana; Gheorghe, Episcop de Flavia; Eulalius, Episcop de Zenopolis; Constantin, Episcop de Daliand; Teodor, Episcop de Olbia; Gheorghe, preot și călugăr al mănăstirii Renata din Roma antică; Conon și Ștefan,prezbiteri și călugări ai mănăstirii numită Casa Arsiciană, situată în aceeași Roma antică; Leonty, cel mai venerabil diacon și călugăr al mănăstirii numită Chiliile Noi, situată tot în acea Roma antică; Iordan și Polichrony, cei mai venerabili prezbiteri, călugări și apocrisiari ai sfintei cetăți a lui Hristos Dumnezeul nostru, Ierusalim.

Când cei mai iluștri patricieni și consuli și toți cei mai binecuvântați și iubitori de Dumnezeu mitropoliți și episcopi s-au așezat conform rânduielii în aceeași curte a lui Trullo, și când sfânta și neprihănita evanghelie a lui Hristos Dumnezeul nostru a fost așezată la mijloc, Teodor, cel mai pios diacon al acestei mari biserici catolice și apostolice a lui Dumnezeu și primul dintre cei mai pioși notari ai preasfintului arhiepiscop al acestui oraș domnitor ocrotit de Dumnezeu, George, a spus: „Prea blând suveran! Este propriu înaltei evlavii să se îngrijească în primul rând de ceea ce privește închinarea la Dumnezeu și abia apoi să se ocupe de bunăstarea treburilor statului iubitor de Hristos. Tocmai aceasta este ceea ce faci tu, cel mai binevoitor, după ce ai lăsat deoparte orice tristețe pentru treburile lumești și după ce ai luat asupra ta, prin harul Duhului Sfânt, grija și preocuparea pentru treburile divine. Aceasta este una dintre cele mai glorioase fapte ale evlaviei tale, că ai ieșit la război împotriva diavolului și a nelegiuitei sale congregații; ai adunat războinicii sfinți enumerați, mă refer la prezentul sfânt și mare sinod ecumenic. Acest sinod, de-a lungul unei lungi perioade de timp, cu „Cu diligență a examinat chestiunea neprihănitei noastre credințe creștine, găsind un campion în evlavia voastră și, într-un fel, a distrus dezacordul care se ivise cu privire la Ortodoxie, bazându-se pe dogmele adevărului și aderând la tradițiile intacte și cu adevărat dumnezeiești ale preafericiților părinți, așa cum se

poate vedea din actele scrise referitoare la fiecare dintre acte, iar în prezent ați pronunțat o definiție exactă, bazată pe Sfânta Scriptură și în acord cu învățătura sfinților părinți, spre confirmarea dreptelor dogme și spre slava împărăției voastre pioase. Ținem această definiție în mâinile noastre și suntem gata să o citim, dacă domnia voastră dorește."
Preacuviosul Împărat Constantin a zis: „Să se citească decretul menționat mai sus."
Agaton, cel mai onorabil cititor și notar al preafericitului și sfântului Arhiepiscop al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, Gheorghe, luând decretul, l-a citit cuvânt cu cuvânt astfel:
„Sfântul Mare Sinod Ecumenic, întrunit prin harul lui Dumnezeu, la porunca onorabilă a preacuviosului și credinciosului mare Împărat Constantin, în acest Constantinopol ocrotit și domnitor de Dumnezeu, noua Romă, în camera de curte a palatului imperial, așa-numita Trulla, a decretat următoarele.
„Unul-născut Fiu și Cuvânt al lui Dumnezeu Tatăl, făcându-se om, în toate asemenea nouă, afară de păcat, Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, a proclamat lămurit în Evanghelie: Eu sunt lumina lumii; cel ce umblă după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8:22); și iarăși: pace vă las, pacea Mea vă dau (Ioan 14:27). Călăuzit în înțelepciune dumnezeiască de această învățătură divină a păcii, preablândul nostru împărat, apărător al gândirii drepte și adversar al gândirii rele, adunând prezentul nostru sfânt și ecumenic sinod, unind într-unul întreg trupul Bisericii. De aceea, sfântul nostru sinod ecumenic, lepădând greșeala impietății din vremurile de demult până acum și urmând cu statornicie calea cea dreaptă a sfinților și slăviților părinți, s-a alăturat cu pioșenie în toate glasului celor cinci sfinte și ecumenice sinoade, și anume, sinodul format din 318 sfinți părinți care s-au întrunit la Niceea împotriva furiosului Arie, sinodul format din 150 purtători de Dumnezeu" bărbați care au avut loc după el la Constantinopol împotriva luptătorului Duhului Macedonie și a nelegiuitului Apollinaris, precum și sinodul format din 200 de bărbați venerabili care s-au întâlnit la Efes pentru prima dată împotriva iudaizantului Nestorie, sinodul format din 630 de părinți iluminați de Dumnezeu care a avut loc la Calcedon împotriva sfidătorilor lui Dumnezeu Eutihie și Dioscor, pe lângă ultimul dintre ei, al cincilea sfânt sinod, care s-a întrunit aici împotriva lui Teodor de Mopsuestia, Origen , Didim și „Evagrie, împotriva operelor lui Teodoret, scrise pentru a respinge cele douăsprezece capitole ale lăudatului Chiril și împotriva așa-numitei scrisori a lui Ibas către Mara Persanul, a reînnoit fără nicio inovație definițiile evlaviei și a respins dogmele auto-inventate ale impietății. Și simbolul, expus de 318 părinți și din nou confirmat divin de 150 de părinți, care a fost acceptat și confirmat de bunăvoie de alte sfinte sinoade pentru distrugerea oricărei erezii dăunătoare sufletului, iar sfântul nostru sinod ecumenic l-a pecetluit divin."
Expunerea credinței celor 318 Sfinți Părinți care s-au adunat la Niceea
„Credem într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, născut din Tatăl, adică din esența Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate lucrurile s-au făcut, atât în cer, cât și pe pământ; care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât și S-a întrupat și s-a făcut om, a pătimit și a înviat a treia zi, care S-a suit la cer și va veni să judece viii și morții; și în Duhul Sfânt. Dar pe cei care spun că a fost un timp când (Fiul) nu a fost, că nu a existat înainte de nașterea Sa, ci a venit din ceva ce nu există, sau care afirmă că Fiul lui Dumnezeu are ființă dintr-o altă ființă sau esență, sau este supus transformării sau

schimbării, sfânta sobornicească și apostolică Biserică a lui Dumnezeu îi anatemizează.”

Expunerea credinței celor 150 de Sfinți și Fericiți Părinți care s-au adunat la Constantinopol

„Credem într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut, care a coborât din cer pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, și s-a făcut om, și a fost răstignit pentru noi sub Pontiu Pilat, și a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și s-a suit la cer și șade de- a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Și în Duhul Sfânt, Domnul, Dătătorul de viață, care purcede din Tatăl, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este venerat și slăvit, care a grăit prin proroci. Într-o Biserică sfântă, sobornicească și apostolică . Mărturisim un singur botez pentru iertarea păcatelor. Așteptăm învierea morților.” și viața veacului viitor. Amin.”

Sfântul și Ecumenic Sinod a spus: „Desigur, pentru cunoașterea și confirmarea desăvârșită a credinței ortodoxe, acest simbol pios și ortodox al harului divin este suficient. Dar, așa cum inventatorul răului, care a găsit un asistent în șarpe și prin el a introdus otravă mortală în natura umană, nu a fost inactiv de la început, tot așa acum, găsind organe potrivite propriei sale dorințe, și anume, Teodor, fost episcop al Faranului, Serghie, Pir, Pavel, Petru, foști primați ai acestei cetăți domnitoare, și, de asemenea, Honorius, fost papă al Romei antice, Cirus, care a fost episcop în Alexandria, Macarie, care a fost recent primat al Antiohiei, și Ștefan, ucenicul acestuia din urmă, nu a ezitat să stârnească prin ei în plenitudinea Bisericii ispita rătăcirii, semănând în cuvinte noi printre poporul ortodox erezia unei singure voințe a unei singure acțiuni în două firi ale uneia din Sfânta Treime, Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în acord cu planul nebunesc al nelegiuitilor Sever și Temistiu, străduindu-se prin intermediul unei născociri perfide să distrugă plenitudinea întrupării aceluiași Domn Iisus Hristos, Dumnezeul nostru,” introducând în el, fără slavă, trup fără voință și activitate, însuflețit duhovnicește. Aici, Hristos Dumnezeul nostru a ridicat un împărat credincios, un nou David, găsind un om după inima lui, care, după cum este scris, n-a dat somn ochilor lui, nici ațipeală pleoapelor lui (Ps. 131:4), până când n-a găsit, prin adunarea noastră sfântă și adunată de Dumnezeu, propovăduirea desăvârșită a Ortodoxiei. Căci, după cuvântul dumnezeiesc, unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20).). Acest sfânt și ecumenic sinod de față, primind cu brațele deschise supunerea preasfințitului și preafericitului Papă Agaton al Romei antice față de preapiosul și credinciosul nostru Împărat Constantin, excomunicându-i pe nume pe cei care au învățat și au predicat, așa cum s-a spus mai sus, o singură voință și o singură acțiune în economia întrupării lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și primind, de asemenea, cu simpatie o altă supunere sinodală față de înțeleapta sa domnie de la sfântul sinod format din 125 de episcopi iubiți de Dumnezeu, prezidat de același preasfințit papă, ca fiind de acord cu sfântul sinod de la Calcedon, cu sulul preasfințitului și preafericitului Papă Leon al aceleiași Rome antice, trimis lui Flavian de binecuvântată pomenire, pe care același sinod l-a numit stâlpul Ortodoxiei, precum și cu scrisorile sinodale scrise de fericitul Chiril împotriva nelegiuitului Nestorie și a episcopilor Răsăritului, - pe de altă parte, urmând cele cinci sfinte sinoade ecumenice și sfinții și slăviții părinți, în acord definitoriu mărturisește că Domnul nostru Iisus

Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, unul din sfânta Treime consubstanțială și de viață dătătoare, desăvârșit în dumnezeire, desăvârșit și în umanitate, cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, alcătuit dintr-un suflet și trup rațional, de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după umanitate, în toate asemenea nouă, afară de păcat, născut mai înainte de veacuri ale Tatălui după dumnezeire și în zilele de pe urmă pentru noi și pentru mântuirea noastră născut după umanitate din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, cu adevărat și adevărat Născătoarea lui Dumnezeu, - acel unul și același Hristos, adevăratul Fiu unul-născut, cunoscut în două firi fără contopire, neschimbat, inseparabil, indivizibil, fără distrugerea deosebirii firilor de dragul unirii, ci cu păstrarea particularității ambelor firi și combinarea într-o singură persoană și un singur ipostas, neîmpărțit sau împărțit în două persoane, ci unul și același Fiu unul-născut, Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos, așa cum ne-au învățat profeții de demult și ne-a învățat Însuși Iisus Hristos și așa cum ni s-a transmis simbolul sfinților părinți. De asemenea, predicăm, după învățătura sfinților părinți, că în El sunt două dorințe sau voințe naturale nedespărțite, neschimbate, nedespărțite, nedespărțite și neamestecate, și două voințe naturale nu potrivnice, cum spuneau ereticii nelegiuiți, nu, ci voința Lui omenească se dă în slujbă, nu contrazice și nu se opune, ci este supusă voinței Sale divine și atotputernice. Căci, după învățătura preaînțeleptului Atanasie, era necesar ca voința trupului să fie în acțiune, dar să fie supusă voinței divine. Precum trupul Lui se numește și este trupul lui Dumnezeu Cuvântul, așa și voința firească a trupului Său se numește și este voința proprie a lui Dumnezeu Cuvântul, după cum El Însuși spune: căci M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.(Ioan 6:38), a numit voința sa voința firii, întrucât și firea a devenit propriul său fire. După cum trupul său însuflețit, preasfânt și imaculat, fiind îndumnezeit, nu a fost distrus, ci a rămas în locul și poziția sa, tot așa și voința sa omenească, fiind îndumnezeită, nu a fost distrusă, ci a fost păstrată, după Grigore Teologul , care spune: voința celui ce este zămislit în Mântuitorul, fiind cu totul îndumnezeită, nu contrazice pe Dumnezeu. Afirmăm că în unul și același Domn Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, două acțiuni naturale sunt inseparabile, neschimbate, nedespărțite, neamestecate, adică acțiunea divină și acțiunea umană, în acord cu Leon Propovăduitorul lui Dumnezeu, care vorbește clar: fiecare fire produce ceea ce îi este propriu, în comuniune cu cealaltă, atunci când, adică, Cuvântul împlinește ceea ce este propriu Cuvântului, iar firea aduce la îndeplinire ceea ce este propriu firii. Să nu recunoaștem ca fiind una singură acțiunile naturale ale lui Dumnezeu și ale creaturii, ca să nu ridicăm creatul la esența divină și să nu reducem superioritatea naturii divine la locul propriu creaturilor. Atribuim unuia și aceluiași atât minunile, cât și suferințele, conform aceleiași naturi, din care El constă și în care are ființă, așa cum spunea minunatul Chiril. Și astfel, după ce am îngrădit din toate părțile cele inseparabile și neamestecate, să proclamăm tot ce s-a spus în cuvinte scurte. Crezând că Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, este unul din Sfânta Treime și după întrupare, spunem că cele două naturi ale Sale s-au manifestat în unicul Său ipostas, în care El S-a declarat cu adevărat, și nu duhovnicesc, prin minuni și suferințe pe tot parcursul vieții Sale economice, cu revelarea unei diferențe naturale în același ipostas, prin faptul că ambele naturi doresc și produc ceea ce le este propriu în comuniune cu cealaltă. Prin urmare, recunoaștem două voințe și acțiuni naturale, armonios combinate una cu cealaltă pentru mântuirea neamului omenesc. Și astfel, după ce toate acestea au fost stabilite de noi cu toată sârguința și atenția posibile, hotărâm că nimănui nu i se permite să propovăduiască o altă credință, sau să copieze, sau să compună, sau să țină minte, sau să învețe în vreun fel. Dar cei care îndrăznesc fie să formeze o altă credință, fie să răspândească sau să

învețe, fie să învețe un alt simbol celor care doresc să se întoarcă la cunoașterea adevărului din păgânism, sau iudaism, sau vreo erezie, sau să introducă cuvinte noi, sau să inventeze citirea, la transformarea a ceea ce am stabilit acum - aceia, dacă sunt episcopi sau clerici, vor fi străini - episcopii episcopatului, clericii clerului, iar dacă sunt monahi sau laici, vor fi sub anatemă.
Semnături:
Teodor, un smerit preot al sfintei biserici a Romei și ocupând locul lui Agathon, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat.
Gheorghe, un smerit preot al sfintei biserici a Romei și ocupând locul lui Agathon, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat.
Ioan, un smerit diacon al sfintei biserici a Romei și ocupând locul lui Agathon, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Constantinopolului, noua Romă, hotărând, semnând.
Petru, preot și locțiitor al tronului apostolic al marelui oraș Alexandria, semnat.
Teofan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Teopolis, adică Antiohia, hotărând, semnând.
Gheorghe, un smerit preot și ocupantul locului de preaiubit de Dumnezeu preot și locțiitor al tronului apostolic al sfântului oraș al lui Hristos Dumnezeul nostru, Ierusalim, a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Tesalonicului și Vicar al Scaunului Apostolic al Romei și Legat, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al orașului Trimifunt din insula Cipru și ocupând locul Sanctității Sale Arhiepiscop Epifanie, hotărând, semnând.
Teodor, un smerit preot și ocupând locul lui Teodor, preafericitul arhiepiscop al orașului Ravenna, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al sfintei biserici din Porta și legat al întregului sinod al sfintei și apostolice biserici de pe tronul apostolic al orașului Roma, hotărând, semnând.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Corint și legat al Scaunului Apostolic al Romei, a semnat decretul.
Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropolei Gortyn din insula Creta și legat al sfântului sinod al tronului apostolic al Romei antice, hotărând, semnând.
Abundantius, episcop de Tempsana și apocrisiarius al întregului conciliu al sfântului tron apostolic al orașului Roma, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Riga și apocrisiarul întregului sinod al sfântului tron apostolic al Romei antice, hotărând, semnând.
Filalete, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cezareea, mitropolit al primei provincii capadociene și exarh al diecezei pontiene, hotărând și semnat.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Efes și exarh al diecezei Asiatice, hotărând, semnând.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Heracliei, Mitropolit al provinciei Europene, hotărând, semnând.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Ancyrei, mitropolit al primei provincii Galatiene, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cyzic, mitropolit al provinciei Hellespontine, hotărând, semnând.
Marinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sardes, mitropolit al provinciei Lidia, hotărând să semneze.

Petru, nevrednicul episcop al lui Nicodim, mitropolitul provinciei Bitinia, hotărând, semnând.
Fotie, umilul episcop de Niceea, mitropolia provinciei Bitinia, a semnat decretul.
Ioan, umilul episcop de Calcedon, metropola provinciei Bitinia, hotărând să-l semneze.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Side, mitropolit al provinciei Pamfiliei, hotărând și semnând.
Justin, smeritul episcop al Tyanei, metropolei celei de-a doua provincii a Capadociei, hotărând și semnat.
Ioan, umilul episcop al Amasiei, metropola provinciei Helenopontiene, hotărând să-l semneze.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Melitina, Mitropolit al primei provincii armene, hotărând, semnând.
Alipius, umilul episcop de Gangra, sediul metropolitan al provinciei Paflagoniene, hotărând să-l semneze.
Ciprian, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Claudiopolis, Mitropolit al provinciei Honoratus, hotărând, semnând.
Ioan, smeritul episcop de Pisinus, mitropolia celei de-a doua provincii Galatiene, hotărând și semnat.
Polyeuctus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Myra, mitropolit al provinciei Lycia, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Stavropol, Mitropolit al provinciei Caria, hotărând, semnând.
Tiberius, umilul episcop al Laodiceei, metropola provinciei Frigia Pacatina, hotărând să-l semneze.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Synada, Mitropolit al provinciei Frigia Salutaria, hotărând să semneze.
Constantin, smeritul episcop de Varata, mitropolit al provinciei Licaonia, și înlocuindu-l pe Pavel, episcop de Iconium, după ce a hotărât, a semnat.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Antiohiei, mitropolit al provinciei Pisidia, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Perga, mitropolit al provinciei Pamfiliei, hotărând și semnând.
Teopemptus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Justinianopolis sau Mokis, mitropolia iubitoare de Hristos a celei de-a doua provincii a Capladociei, hotărând și semnând.
Isidor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Rodos, Mitropolit al Insulelor Cicladice, după ce a hotărât, a semnat.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Hierapolis, mitropolie a provinciei Frigia, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Tars, mitropolit al primei provincii Ciliciane, hotărând și semnând.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Anazarbus, mitropolit al celei de-a doua provincii Ciliciane, hotărând și semnând.
Macrovius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Seleuciei, metropola pământului Isaurian, hotărând și semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Atenei și legat al sfântului sinod al tronului apostolic al Romei antice, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Stova, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Argosului, hotărând, semnând.

Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Lacedemon, hotărând, semnând.
Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cantan în insula Creta, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Visia din ținutul Traciei, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Pompeipolis în provincia Paflagonia, hotărând să semneze.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Milet din provincia Caria, hotărând, semnând.
Zaharia, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Leontopolis, oraș din ținutul Isauriei, hotărând și semnând.
Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mitilene de pe insula Lesbos, hotărând, semnând.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Silimbria din provincia Europa, hotărând, semnând.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Methymna din insula Lesbos, hotărând, semnând.
Teognius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kian din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kotrad, hotărând, semnând.
Epifanie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Euchaita din ținutul Helenopontium, hotărând și semnând.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sozopol în Tracia, hotărând, a semnat.
Stratonic, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sola din insula Cipru, hotărând, semnând.
Tihon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kitium din insula Cipru, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nyssa din prima provincie capadociană, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ferma din prima provincie capadociană, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Camuliana, oraș din prima provincie capadociană, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Justinianopol sau al regiunii Eclesiale, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al regiunii Daranal din Armenia Mare, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Lappa din insula Creta, hotărând, semnând.
Zoit, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Christopolis sau Templul lui Jupiter din provincia Asiatică, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pergamon din provincia Asia, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mastura din provincia Asia, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adramit din provincia Asia, hotărând și semnând.
Patricius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Magneziei, un oraș de lângă Meandru în provincia Asia, hotărând să-l semneze.

Antonie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ipepa din provincia Asia, hotărând și semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Aneates din provincia Asia, hotărând și semnând.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nyssa din provincia Asia, hotărând și semnând.
Rigin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Paniei în ținutul Traciei, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Heracleopolis din a doua provincie a Armeniei, hotărând, semnând.
Martyrius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Iulianopolis, orașul primei provincii Galatiane, hotărând și semnând.
Mihail, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Asponitus din prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cinna din prima provincie Galatia, hotărând și semnând.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mniza din prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Genesius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Anastasiopolis din prima provincie Galatia, hotărând și semnând.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Verinopolis din prima provincie Galatia, hotărând și semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Miletopolis din provincia Hellespont, hotărând și semnând.
Mercurie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pimanina din provincia Helespontină, hotărând și semnând.
Dometius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Primnisum din provincia Frigia Salutaria, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ivor, hotărând, semnând.
Kirik, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adran, hotărând, semnând.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Silanda din provincia Lidia, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Filadelfia, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sitha din provincia Lidia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Dalda din provincia Lidia, a semnat și el.
(Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sitha din provincia Lidia, hotărând, semnând).
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Dascylium din provincia Hellespont, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Hadrian din provincia Helespontină, hotărând, semnând.
(Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Basilinopolis în provincia Bitinia, hotărând, semnează).
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Praenetus din provincia Bitinia, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kadosia în provincia Bitinia, hotărând, semnând.

Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cezareea din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Anastasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Teotokia din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al noului Justinianopolis sau Mela din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Mina, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Carallus din provincia Pamfilia, hotărând, semnând.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cantan din provincia Pamfilia, hotărând, semnând.
Nikita, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Korakisia, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Verissa din (a doua) Armenia, hotărând, semnând.
Kallinikos, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Colonia în Armenia (Marea) Armenie, hotărând, semnat.
Tiberius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Amisus în provincia Helenopontium, hotărând, semnând.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sinon în provincia Helenopontium, hotărând, semnând.
(Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Fildeș în provincia Helenopontium, hotărând, semnează).
(Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Trebizonda, hotărând, semnând).
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Andrapina, hotărând, semnând.
Grigorie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Arki din prima provincie armeană, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Faustinopolis din a doua provincie capadociană, hotărând, semnând.
Irinarh, prin harul lui Dumnezeu, diacon al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Amastra și înlocuitor al preasfințitului episcop al meu Comita, a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Iunopol, hotărând, a semnat.
Phocas, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Dadivriei, hotărând, a semnat.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Adrianopole și Honoria, hotărând, a semnat.
George, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cratia Honoria, hotărând, a semnat.
Dometius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Prusiada, hotărând, semnând.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Iraklia Pontului, a semnat decretul.
Longinus, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Tiius, hotărând și semnat. Anastasie, prin harul lui Hristos, Episcop de Polemonium, hotărând și semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Comona, hotărând, semnat. Teofilact, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al orașului Kerasount, hotărând, semnat.
Solomon, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Clania, hotărând, a semnat. Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Amoria, hotărând, a semnat. Zimark, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al orașului Sidi, hotărând, a semnat.
George, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Inianda, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Iris, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mind, hotărând, semnând.
Patrick, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ilusa, hotărând, semnând.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Appia, hotărând, semnând.
Kirik, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Ancyra Frigiei, a semnat decretul.

Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, Episcop de Nakolia, hotărând, a semnat.
Pavel, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sozopol în provincia Pisidia, a semnat decretul.
Marinus, umilul episcop Philomelius, a semnat decretul.
Constantin, smeritul episcop de Tivria, hotărând, a semnat.
Platon, umilul episcop al orașului Magida, hotărând, a semnat.
Plusian, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Syllea, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nazianz, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Doara, hotărând, semnând.
Demetrius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Tenedos, hotărând, semnând.
Ștefan, umilul episcop al insulei Paros, a semnat decretul.
Eutihie, umilul episcop al insulei Milos, a semnat decretul.
Gheorghe, umilul episcop al insulei Thera, după ce a hotărât, a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Corint, hotărând, semnând.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adana, hotărând, semnând.
Gheorghe, smeritul episcop al orașului Flaviada, hotărând, a semnat.
Eulalius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Zenopolis în Isauria, hotărând, semnând.
Constantin, smeritul episcop al orașului Dalisand, după ce a hotărât, a semnat.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Olbia, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Kos, hotărând, semnând.
Teodosie, smeritul episcop al orașului Psibila din Licaonia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Chios, hotărând, semnând.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Naxia, hotărând, semnând.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Lamnsak, hotărând, semnând.
Cosma, nevrednicul episcop al orașului Cotiana, hotărând, a semnat.
Polichronie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Teopolis din provincia Bitinia, hotărând, semnat prin Teodosie, cel mai venerabil preot al preasfintei mele biserici.
Petru, prin harul lui Hristos, episcop al orașului Mesimvria din provincia Emimont, hotărând, semnând.
Petru, nevrednicul episcop al orașului Sozopol din provincia Emimont, hotărând, semnând.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Trebizonda, hotărând, semnând.
Leonty, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Helenopolis din provincia Bitinia, hotărând, semnând.
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Sevastea, mitropolit al celei de-a doua provincii armene, hotărând și semnat.
Siluan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Lemnos, a semnat decretul.
Isidor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Avida, hotărând, semnând.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Neapole din provincia Caria, hotărând să semneze prin mitropolitul său Teodor, din cauza pierderii vederii care mi-a survenit.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Carpatia, hotărând, semnând.
David, smeritul diacon al preasfintei biserici din Bosfor și ocupând locul preasfințitului meu episcop Andrei, a semnat.
(Teodor, nevrednicul episcop de Fasis, în provincia Lazica, hotărând, semnând).
Kitonatus, un episcop nevrednic al sfintei biserici din Calaria din insula Sardinia, hotărând să semneze.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Aurelius, hotărând, semnând.

Semnătura celui mai pios și iubitor de Hristos împărat Constantin.
„Constantin, în Hristos Dumnezeul nostru, Împărat și Autocrat al Romanilor, am citit și sunt de acord.”
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Să spună sfântul și ecumenic conciliu dacă definiția tocmai citită a fost proclamată cu consimțământul tuturor celor mai onorabili episcopi”.
Sfântul Sinod a exclamat: „Toți credem aceasta: o singură credință; toți gândim aceasta; toți am semnat prin acord și simpatie. Toți credem ortodox. Aceasta este credința apostolilor, aceasta este credința părinților, aceasta este credința ortodocșilor. Mulți ani împăratului. Tu ai lămurit desăvârșirea celor două firi ale lui Hristos Dumnezeul nostru. Doamne, păzește candela lumii. Lui Constantin, noul Marcian, amintire veșnică. Lui Constantin, noul Justinian, amintire veșnică. Tu i-ai alungat pe toți ereticii. Doamne, păzește-l pe cel care i-a detronat pe eretici. Tu i-ai alungat pe cei care dezbină și se contopesc. Fie ca răutatea să dispară din împărăția ta. Dumnezeu să-ți păzească puterea. Dumnezeu să-ți liniștească împărăția. Viața ta este viața ortodocșilor. Împărate ceresc, păzește-le pe cele pământești. Prin tine Biserica universală a fost liniștită . Anatema lui Nestorie, Eutihie și Dioscor. Anatema lui Apollinaris și Sever. Anatema colegilor lor de cuget. Anatema lui Teodor al Faranului. Anatema lui Serghie și Honorie.” Anatema lui Pirus și Pavel. Anatema lui Cirus și Petru. Anatema lui Macarie, Ștefan și Polihroniu. Anatema tuturor ereticilor în general. Anatema celor care au predicat, predică și vor predica o singură voință și o singură acțiune în dispensația întrupată a lui Hristos Dumnezeul nostru.
Cel mai pios Împărat Constantin a spus: „Îl chem pe Dumnezeu ca martor înaintea sfântului și ecumenicului vostru sinod că, fără nicio favoritism sau ostilitate, prima mea dorință și preocupare este ca imaculata noastră credință creștină să fie ireproșabilă și să o păstrăm cu statornicie în numele lui Dumnezeu, conform învățăturii și tradiției transmise nouă prin Evanghelie, sfinții apostoli și prin expunerile celor cinci sfinte sinoade ecumenice și ale sfinților glorioși părinți. Această dorință ne-a apăsat greu de când, prin porunca Dumnezeului nostru, am ocupat cu putere tronul împărăției noastre. Când Dumnezeu a binevoit să ne ofere un moment convenabil, v-am chemat la un sinod, pentru ca voi, după ce ați definit Sfintele Scripturi ale lui Dumnezeu, să îndepărtați orice inovație în cuvânt sau gândire, introdusă de unii cugetători greșiți în imaculata noastră credință creștină în aceste vremuri apropiate și să ne-o predați în forma ei cea mai pură, în care, așa cum s-a spus mai sus, a fost expusă la sfintele și ecumenice cinci sinoade și de sfinții glorioși părinți, astfel încât noi înșine să o păstrăm în această formă până la moarte. Vă vom implora acolo, la teribilul scaun de judecată al lui Dumnezeu, când El va judeca viii și morții, dacă recunoașteți vreo omisiune în definiția pe care ați prezentat-o sau dacă vreunul dintre voi, poate, dorește să spună acest lucru. „După o analiză amănunțită a cuvântului, dacă ar fi rostit de vreunul dintre voi, noi, prin harul și inspirația Duhului Sfânt, am primi cea mai exactă înțelegere a sfintei și imaculatei credințe transmise nouă de sfinții apostoli și ucenici ai Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și de glorioșii părinți și cele cinci sfinte sinoade ecumenice care le-au urmat. Fie ca toate bisericile lui Dumnezeu, în timpul domniei noastre, cu o gură și o inimă, să înalțe un cântec Dumnezeului nostru cel mai milostiv, înțelegând corect cuvântul adevărului Său și fie ca mândria oricărei încrederi eretice să fie complet distrusă de bunătatea Lui.”
Sfântul Sinod a exclamat: „Mulți ani Împăratului. Mulți ani Împăratului iubitor de Hristos. Doamne, păzește-l pe piosul Împărat al creștinilor. Tu ai stabilit Ortodoxia. Definiția este Ortodoxă. Oricine contrazice această definiție este anatema. Cine

contrazice definiția este eretic. Cine contrazice definiția este schismatic. Cine nu acceptă definiția este apolinarian. Cine contrazice definiția este adept al lui Nestorie. Cine nu acceptă definiția este eutihian. Anatema nestorieni. Anatema eutihienilor. Anatema apolinarienilor. Anatema tuturor ereziilor care luptă împotriva lui Hristos. Veșnică pomenire Împăratului. Împărăția Ta dăinuie în veci de veci."
Cel mai pios Împărat Constantin a spus: „Deși venerația și evlavia voastră sunt, fără îndoială, obosite de lunga călătorie și de lunga ședere aici, dar, pe lângă răsplata de la dreptatea supremă, va primi o răsplată vrednică din partea împărăției noastre, pentru faptul că, după distrugerea neînțelegerii multora care s-au rătăcit în ceea ce privește credința ortodoxă, cu toții am fost de acord în unanimitate asupra aceleiași mărturisiri, nădăjduind să primim de la Dumnezeu cel generos mântuire adevărată și grabnică prin mijlocirea Sfintei Preacurate Născătoare de Dumnezeu și a sfinției voastre."
Sfântul Sinod a spus: „Preacuvioase și ilustre suveran! Conform obiceiului, am pregătit o salutare pentru statul tău venerat de Dumnezeu. Dacă îți place evlaviei tale, poruncește să fie citită."
Prea evlaviosul Împărat Constantin a spus: „Să se predea și să se citească cuvântul salutator alcătuit de sfântul vostru conciliu." Și a fost predat și citit cuvânt cu cuvânt astfel:
Salutări din partea celui de-al șaselea Sfânt Sinod Ecumenic către cel mai pios și iubitor de Hristos Împărat Constantin
Împărat iubitor de Hristos! Primind din mâna dreaptă așa cum merita, care a creat și conține toate lucrurile, diadema puterii autocratice, voi iubiți să o aduceți lui Dumnezeu, care v-a făcut rege, cu dragoste de oameni și blândețe, cu râvnă neîncetată pentru credință și dreptate; căci știți că El este împăcat prin astfel de daruri cu care Îi place să fie onorat. Ce ofrandă de daruri din partea voastră este mai potrivită lui Dumnezeu decât o exprimare arzătoare a iubirii pentru El și a credinței și a stării pacificate a sfintelor biserici prin voi? De aceea ați îndeplinit atâtea isprăvi dincolo de cele pe care le-ați făcut, pentru a aduce pe apostați la unanimitate. Și voi domniți în pace prin Hristos, iar Hristos iubește să dea pace prin voi bisericilor Sale. Și acum El a înălțat domnia voastră și a trezit râvna pentru Ortodoxie pentru a convoca acest sinod ecumenic, pentru a distruge noua născocire a ereziei care a apărut recent și pentru a confirma propovăduirea adevărului, astfel încât după aceasta alcătuirea Bisericii să fie pașnică și senină. Tu, preaînțelepte împărate, nu puteai îngădui ca în toate celelalte privințe să fim de un gând și de părtășie unii cu alții, ci în cea mai importantă privință a vieții noastre să ne deosebim și să ne separăm unii de alții, în ciuda faptului că suntem mădulare unii altora și alcătuim un singur trup al lui Hristos prin unanimitate față de El și unii față de alții și credință, ce ar putea fi mai potrivit pentru un împărat decât ca supușii săi să fie împodobiți mai întâi cu evlavie, prin care statul prosperă și în alte privințe? Și astfel, răspunzând la preasfânta ta poruncă, atât preasfințitul întâistătător al Romei antice și al acropolei apostolice, cât și noi, smeriții, toți preoții și slujitorii lui Hristos, ai trimis mai întâi în locul lui o inscripție scrisă și preoți care înfățișează chipul său, și împreună cu ei stăm cu toții personal în jurul tronului cinstit de Dumnezeu al statului tău. Dacă la început toți ar fi primit predicarea Evangheliei simplu și sincer și s-ar fi mulțumit cu decretele apostolice, lucrurile ar fi mers bine și confortabil, nici ereticii, nici ierarhii n-ar fi avut atâtea necazuri din cauza certurilor. Cei dintâi trebuiau să dobândească mântuirea în tăcere, cei din urmă să nu se lase duși de luptă și să nu-și piardă timpul de liniște cu necazuri, ci să filozofeze cu seninătate și să converseze cu Dumnezeu și să fie o pildă de virtute pentru subordonații lor. Dar puterea vrăjmașă a lui Satan nu dă odihnă, ci își pune înainte slujitorii ca și cum ar fi scutieri și lăncieri, care cu dogme false, ca și cum ar fi cu

săbii secrete, lovesc insidios gândurile multora. De aceea, Hristos Dumnezeul nostru, înțelepciunea și puterea Tatălui, prin care toate lucrurile au fost create și menținute, pune împotriva lor la momentul potrivit războinicii Săi, care iau sabia spirituală pentru a lovi și distruge pe cei care ridică mâna împotriva propriului Său popor și încearcă să ocupe sanctuarul Bisericii ca un tâlhar, pentru a lua mărgaritul păstrat acolo, cuvântul lui Dumnezeu, și a-l pângări cu dogme josnice, împotriva cărora se poruncește să se ascută sabia: sabia, se spune, se ridică împotriva păstorilor lupilor și ucide pe cei care risipesc oile. Astfel, ședințele tuturor consiliilor în general aveau loc atunci când autocrații și strămoșii luau armele împotriva celor neîncetat rebeli și războinici.Arie, cel care dezbină și fragmentează Treimea, s-a ridicat, și îndată veneratul Constantin și gloriosul Silvestru au convocat un mare și faimos sinod la Niceea, prin care însăși Treimea a dictat simbolul credinței și a condamnat vicleșugurile ariene și, pentru justa răsplată a Bisericii, l-a pedepsit pe însuși Arie în locuri necinstite, dar la fel de onorabile. Macedonie a respins divinitatea Duhului și a învățat că El este un sclav împreună cu conducătorul. Dar marele împărat Teodosie și Damasus, cetatea credinței, invulnerabil în gând ferm la atacurile și atacurile oamenilor cu alte gânduri, precum și Grigore și Nectarie, au convocat un sinod în acest oraș domnitor și au excomunicat din preoție limbajul necurat care rănise Duhul Sfânt cu blasfemii teribile și simbolul credințeiEi au adăugat că Duhul este Dumnezeu, confirmând acest lucru prin ceea ce au afirmat clar. Astfel, cei care au rupt unitatea Treimii au fost distruși de puterea Treimii. Există, de asemenea, o controversă mare și variată cu privire la dispensația Unul-Născut; dar să trecem cuvântul de la general la particular. Din nou Nestorie, și din nou Celestin și Chiril. Primul l-a divizat și umilit pe Hristos, cel de-al doilea, în alianță cu suveranul, împreună cu Domnul sceptrelor, l-a detronat pe cel care l-a divizat. Efesul și listele faptelor care au avut loc acolo vorbesc în tăcere despre aceste fapte în scris. Apoi, când nebunia lui Eutihie a început să spună alte prostii și a negat complet întruparea Mântuitorului și, ca prin magie, ne-a prezentat un fel de asemănare iluzorie a Lui; atunci ar fi trebuit ei să tacă, nu ar fi trebuit purtătorii de Duh să se ridice și, prin cuvântul lui Dumnezeu, să reducă la tăcere învățătura falsă? Nu s-ar fi mâniat Dumnezeu dacă nu ar fi început să-L apere de blasfemie? Și astfel, sulul lui Leon, ca un răcnet teribil de leu, răsunând din Roma, a înspăimântat fiara, până atunci arhimandrit, l-a alungat din turma monahală și i-a condamnat și a spulberat visul și născocirea. Acest sul scris de Dumnezeu l-a primit cu brațele deschise și cu mâna și limba preasfântul împărat Marcian și primatul Constantinopolului Anatolius, împreună cu întregul Sinod de la Calcedon adunat de Hristos, și cu acest sul au pus capăt și raționamentului lui Dioscor, în acord cu Eutihie. Și după aceasta, Vigilius a fost de acord și cu piosul Justinian și au convocat al cincilea sinod pentru a anatemiza scrierile cuiva de origine subterană și întunecată, pline de urâciune. În astfel de împrejurări și cu blândețea voastră iubitoare de Hristos, a fost necesar să se convoace această adunare sfântă și numeroasă pentru două scopuri benefice: să distrugă cauza discordiei bisericilor și să aducă la unitate pe cei dezbinați. Nu ai putea, suveran venerat de Dumnezeu, să înduri mult timp ca născocirea recentă a unei învățături false să sfâșie haina Ortodoxiei, dar prin noi, ca prin organele Duhului, îndrăznim să spunem, și împreună cu noi ai reparat ceea ce era rupt și l-ai adus în întregime, așa cum era înainte. Și astfel, inspirați de inspirația Duhului Sfânt, găsindu-ne cu toții în acord unii cu alții atât în gândire, cât și în exprimare, după ce am declarat unanimitatea cu dogmele prin scrisori de la preafericitul părinte și supremul nostru papă Agaton către statul tău, după ce am acceptat cu simpatie atitudinea sfântului sinod de 125 (episcopi), care a fost prezidat de el, predicăm că unul din Sfânta

Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, și după întrupare este glorificat în două naturi perfecte inseparabil, fără confuzie. Căci, ca Cuvânt, El este de o ființă și coetern cu Dumnezeu Tatăl; și ca primind trup de la Fecioara cea neprihănită și Maica Domnului Maria, El este om, complet de o ființă cu noi și supus timpului. Proclamăm, în conformitate cu vechea tradiție patristică și cu definiția divină de la Calcedon, că El este perfect în divinitate și perfect în umanitate. Și, așa cum acceptăm două naturi, tot așa recunoaștem în El două voințe naturale și două acțiuni naturale. Nu îndrăznim să spunem despre niciuna dintre naturile din Hristos,ca și cum în dispensația Lui nu ar fi avut voință sau ar fi fost inactivă, ca nu cumva, distrugând proprietățile, să distrugem odată cu ele și naturile cărora le aparțin proprietățile. Nu negăm voința naturală a umanității Sale sau acțiunea conformă cu natura, ca nu cumva să respingem cel mai important lucru din dispensația mântuirii noastre și să atribuim suferințe Dumnezeirii. Acesta a fost scopul celor care în vremurile recente au inventat în mod impie în El doar voință și numai acțiune, reînnoind gândirea greșită a lui Arius, Apollinaris, Eutyches și Severus. Dacă ne permitem să numim natura umană a Domnului fără voință și acțiune, cum va rămâne completitudine în umanitate? Căci completitudinea esenței umane nu este altceva decât voința esențială, prin care se caracterizează în noi puterea spontaneității. Același lucru trebuie spus și despre acțiunea esențială. Căci cum L-am putea numi perfect în umanitate dacă nu a suferit sau nu a acționat într-un mod omenesc? Așa cum unirea a două naturi ne-a păstrat o ipostază neamestecată și inseparabilă, tot așa o singură ipostază, manifestată în două naturi, a revelat proprietățile aparținând ambelor naturi. De aceea, recunoaștem în El două voințe naturale și două acțiuni naturale, manifestate împreună și inseparabil. Și alungăm noile expresii și inventatorii lor din gardul bisericii și îi supunem pe bună dreptate anatemei: ne referim la Teodor din Faran, Serghie și Pavel, Pir împreună cu Petru, foști primați ai Constantinopolului, precum și la Cirus, care a fost preot în Alexandria, și împreună cu el Honorius, care a fost primat al Romei, ca fiind urmați de ei în aceasta. Mai mult, dintr-un motiv special, îi anatemizăm și îi detronăm pe Macarie, fost episcop al Antiohiei, și pe Ștefan, ucenicul său, sau mai degrabă învățătorul său, care au încercat să apere impietatea predecesorilor lor și, s-ar putea spune, au înviat întregul univers și, prin scrisori răutăcioase trimise peste tot și prin instrucțiuni orale trădătoare date separat, au înșelat simplitatea multora - la fel și pe Polichronie, un bătrân cu o minte copilărească și extravagantă, care promite să învie morții și este ridiculizat pentru că nu o face - și pe toți cei care au crezut sau au îndrăznit să creadă o singură voință și o singură acțiune în dispensația lui Hristos. Să nu dea vina pe zelul divin al preasfântului papă și pe actuala adunare îngerească. Noi am urmat tradițiile aceluia, și el înaintea noastră și împreună cu noi tradițiile apostolice și patristice și nu am inventat nimic inconsistent și neconform cu elementele fundamentale ale lecturii lor. Pe de altă parte, noi ne-am opus răzvrătiților, dar nu ne-am răzvrătit și nu noi am început lupta, ci noi am ripostat împotriva celor care au început-o. A văzut cineva vreodată un spectacol atât de ciudat? În fața noastră se afla arena spirituală, iar campionul semnului fals se dezbrăca; dar nu știa că nu își va pune coroana victoriei, ci va fi lipsit de coroana preoției. De partea noastră, luptătorul cel mai important era apostolul cel mai important; căci imitatorul și participantul său la amvon ne ajuta și ne explica taina teologiei prin scrisori.Roma cea bătrână v-a oferit mărturisirea scrisă de Dumnezeu, hrisovul a transformat seara în zi în ceea ce privește dogmele, cerneala a dat lumină, Petru vorbește prin Agaton și, împreună cu Atotputernicul împreună-domnitor, regele autocrat a decretat - pe voi, cei rânduiți de Dumnezeu. Simon, remarcabil prin pana apostaziei, a căzut din zborul său înalt, iar monumentul acestui fapt slujește ca o mărturisire, dar credința se ridică, iar consimțământul popoarelor își

revine la propria frumusețe. „Soarele a răsărit și luna stă nemișcată ”, spune profetul (Habacuc 3:11). „Soarele a răsărit spre lumină” - aceasta înseamnă: mintea voastră s-a înălțat spre Soarele dreptății, privind în puritate cele mai curate lucruri și de acolo ne-a adus pace. Și luna stă nemișcată în rânduiala ei - aceasta înseamnă: Biserica și mireasa lui Hristos este îmbrăcată în splendoarea ei și împodobită cu evlavie, ca și cu feciorie, și, după ce a restaurat complet puritatea Ortodoxiei, strălucește lumii cu pace veșnică. Ascultați aceasta, toți cei care ați lepădat această umbră pământească și care urmează să vă nașteți din nou; căci văzul, nu auzul, dă satisfacție celor prezenți. Și singurului Dumnezeu înțelept și atotputernic, să înălțăm cu sârguință un imn de mulțumire, cântând: Slavă lui Dumnezeu în locurile de sus și pace pe pământ, căci Hristos, Iubitorul de oameni, a binevoit să-L îndemne pe Împăratul iubitor de Hristos să ia asupra Sa mijlocirea pentru unirea bisericilor.” Iar tu, preaharmos și iubitor de adevăr suveran, adu cinste celui care ți-a dat puterea, adaugă la decretele noastre pecetea, confirmarea ta imperială scrisă și confirmă toate acestea cu cele mai înalte edicte și cu decretele pioase obișnuite, pentru ca nimeni să nu contrazică ceea ce am făcut sau să ridice o nouă întrebare. Să știi, preailuritule împărate, că nu am înlocuit nimic din ceea ce a fost stabilit în general de toate sinoadele și glorioșii părinți, ci dimpotrivă, am confirmat totul. Și astfel, cu toții în unanimitate și în acord, strigăm: Doamne, mântuiește pe împăratul nostru (Psalmul 19:10), care după tine întărește temelia credinței. Binecuvântează-i viața, îndreptează cărările intențiilor lui. Zdrobește puterea vrăjmașilor lui și lasă să cadă neîncetat pe cei ce se ridică împotriva lui, căci el a făcut întotdeauna judecată și milă și și-a întins mâinile spre adevăr, care era în pragul distrugerii, și a mântuit poporul tău și l-a adus la unanimitate. Bucură-te, Constantinopol, nouă Romă, slăvită în numele statului. Iată, Împăratul tău, pios și curajos, își ia toată armura, puterea sa zeloșie; A îmbrăcat armură, dreptate și sfințenie, a pus coif, prudența, care este păzitorul virtuților, a luat scut, evlavia neclintită față de Dumnezeu. Barbarii să-l privească doar în o astfel de armură și nădăjduim că se vor preda puterii conducătorului. Bucură-te, cetate a Sionului, cap și conducător al universului. Odată Constantin te-a împodobit cu purpură și te-a încoronat cu credință, iar Constantin (acum) te-a încoronat cu amândouă, și porțile iadului nu vor birui împotriva împărăției tale ortodoxe. Bucură-te și fii în pace, Împărate înfloritor; Domnul Dumnezeul tău, care este puternic în tine, te va mântui, încingându-te cu putere și va pune peste tine o fire plăcută și veselă: și împărăția ta se va lărgi și brațul tău se va înălța și va birui toată nelegiuirea și împotrivirea vrăjmașă. Și tot ce este vrăjmaș se va tângui pentru soarta lor, dar cei ascultători se vor bucura, căci Eu sunt atotputernic, zice Domnul Atotputernic.

Semnăturile Catedralei

Teodor, un smerit preot al sfintei biserici a Romei și ocupând locul lui Agaton, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat acest discurs salutator cu o semnătură imploratoare.

Gheorghe, un smerit preot al sfintei biserici a Romei și ocupând locul lui Agaton, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat acest discurs salutator cu o semnătură imploratoare.

Ioan, un smerit diacon al sfintei biserici din Roma și ocupând locul lui Agathon, cel mai binecuvântat și universal papă al orașului Roma, a semnat această adresare salutatoare cu semnătură imploratoare.

Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Constantinopolului, Noua Romă, a semnat cu rugăciune această salutare.

Petru, prin harul lui Dumnezeu, prezbiter și locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria, a semnat acest discurs salutator cu semnătură imploratoare.

Teofan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Teopolis sau Antiohia, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Tesalonicului și Vicar al Scaunului Apostolic la Roma și Legat, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Trimifunt din insula Cipru și ocupând locul Sanctității Sale Arhiepiscop Epifanie, a semnat și el.
Teodor, preot al preasfintei biserici din Ravenna și ocupând locul preasfințitului Arhiepiscop Teodor, a semnat și el.
A semnat și Ioan, nevrednicul episcop al bisericii din Porta și legat al întregului conciliu al scaunului apostolic din Roma.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Corint și legat al tronului apostolic al Romei antice, a semnat și el.
Vasile, nevrednicul episcop al mitropoliei Gortyn din insula Creta și legat al întregului sfânt sinod al tronului apostolic al Romei antice, a semnat și el.
Abundantius, episcop de Tempsana și apocrisiarul întregului conciliu al Sfântului Scaun Apostolic al Romei, a semnat și el.
A semnat și Ioan, nevrednicul episcop al orașului Riga și apocrisiarul întregului sinod al sfântului tron apostolic.
Filalete, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cezareea, mitropolie a primei provincii capadociene, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Efesului din provincia Asia, a semnat și el această salutare.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Heraclius din provincia Europeană, a semnat și el acest discurs de bun venit.
Platon, prin harul lui Dumnezeu episcop al metropolei Ancyrei din prima provincie a Galatiei, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Cizicului din provincia Helespont, a semnat și el această salutare.
Marinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Sardes din provincia Lidia, a semnat această salutare cu aprobare imploratoare.
Petru, nevrednicul episcop al mitropoliei Nicomedia din provincia Bitinia, a semnat și el această salutare.
Fotie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Niceea din provincia Bitinia, a semnat și el această salutare.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Calcedonului din provincia Bitinia, a semnat și el această salutare.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei de Side din provincia Pamfilia, a semnat și el această salutare.
Justin, umilul episcop al mitropoliei Tyana din a doua provincie capadociană, hotărând să-l semneze.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Amasiei din provincia Helenpontine, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Melitinei din prima provincie a Armeniei, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu episcop al mitropoliei Pissinunte din a doua provincie a Galatiei, a semnat și el.
A semnat și Alipius, umilul episcop al mitropolei Gangra din provincia Paflagon.
Ciprian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Claudiopolis din provincia Honoria, a semnat și el.
Polyeuctus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei seculare din provincia Licia, a semnat și el.

Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei de Stavropol din provincia Caria, a semnat și el.
Tiberius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropolei Laodiceei din provincia Frigia Pacatina, a semnat și el.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei de Synnada din provincia Frigia Salutaria, a semnat și el.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Varatului din provincia Lacaonia și ocupând locul Preasfințitului meu Episcop Paul, adică Mitropolitul Iconiei, a semnat și el.
Și Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Antiohiei din provincia Pisidia, a semnat această salutare.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Pergei din Pamfilia, a semnat și el această salutare.
Theopemptus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Justinianopol sau Mokis din a doua provincie a Capadociei, a semnat și el.
Isidor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropolei Rodosului din Insulele Cicladice, a semnat și el această salutare.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Hierapolis din provincia Frigia Pacatiana, a semnat și el această salutare.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Tarsului din prima provincie Ciliciană, a semnat și el această salutare.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu episcop al mitropoliei Anazarbo din a doua provincie a Ciliciei, a semnat și el.
Macrovius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Seleuciei, în ținutul Isauriei, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Atenei și legat al Scaunului Apostolic al Romei antice, a semnat și el această salutare.
A semnat și Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Visia din ținutul trac.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pompeiopolis din provincia Paflagon, a semnat și el această salutare.
Zaharia, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Leontopolis din ținutul Isauriei, a semnat și el această salutare.
Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mitilene de pe insula Lesbos, a semnat și el această salutare.
Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kostrada în Isauria, a semnat și el.
Epifanie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Evhaita, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Heracleopolis în a Doua Armenie, a semnat și el.
Stratonikos, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Tesalonic din insula Cipru, a semnat și el.
Tihon, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kitia din insula Cipru, a semnat și el.
Petru, prin harul Dumnezeului nostru, episcop de Mesimvria Traciei, a semnat și el.
Petru, nevrednicul episcop de Sozopol în Tracia, a semnat și el.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Stowe, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Argos, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Milet din provincia Caria, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Lappa din insula Cipru, a semnat și el.

Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Lacedemon, a semnat și el.
Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cantana, în insula Creta, a semnat și el.
A semnat și Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Selimvria din provincia Europa.
A semnat și Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Methymna de pe insula Lesbos.
Teognius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Chia din provincia Bitinia, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nyssa din prima provincie capadociană, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Terme din prima provincie a Capadociei, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Camuliana din prima provincie capadociană, a semnat și această salutare.
Zoit, prin harul lui Dumnezeu episcop al orașului Cristopolis sau al templului lui Jupiter din provincia Asia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pergamon din provincia Asia, a semnat și el.
Patriciu, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Magnesia, aproape de Meandru, în provincia Asia, a semnat și el această salutare.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ana din provincia Asia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Mastevra din provincia Asia, a semnat și el.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Nîmes din provincia Asia, a semnat și el.
Rigin, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Panium, a semnat și el acest discurs de bun venit.
Martyrius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Iuliopolis în Galatia timpurie, a semnat și el.
Mihail, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Aspona, a semnat și el.
Platon, prin harul lui Dumnezeu episcop al orașului Cinna, în prima Galație, a semnat și el.
Genesius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Anastasiopolis, a semnat și el.
Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Mniz în provincia Galatia I, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Melitopolis în Hellespont, a semnat și el.
Kirik, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Hadrian în Hellespont, a semnat și el.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Basilinopolis în Bitinia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Praenetus din provincia Bitinia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Justinianopol sau Mela, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adranena, a semnat și el.
Solomon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Clanea, a semnat și această salutare.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Naxos, a semnat și el.
Polihroniu, prin harul lui Dumnezeu episcop de Theopolis sau Prusa, a semnat și prin preotul Teodosie, din cauza vârstei sale înaintate.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Amoria, a semnat și el.
Anastasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Polemonium, a semnat și el.

Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Arki în Armenia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Verissa în Armenia, a semnat și el.
Tiberius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Amisa, a semnat și el.
Mercurie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pimanin, a semnat și el.
A semnat și Mina, prin harul lui Dumnezeu Episcopul Caralliei în Pamfilia.
Cosmas, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Conan sau Monuy, a semnat și el.
Nikita, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Korakis, a semnat și el.
Dometius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Prusias, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Iunopol, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Daskylia, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kadoseev, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Cratia, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Filadelfia, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Daida, a semnat și el.
Teodot, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cezareea Bitiniei, a semnat și el.
Antonie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Hype în Asia, a semnat și el.
Anastasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Theotokiana sau Apollonia, a semnat și el.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sinope, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sith, a semnat și el.
Ioan, nevrednicul episcop de Faustinopolis din a doua provincie capadociană, a semnat și el.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcopul de Adrianopole, Honorias, a semnat și el.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Heraclia Pontica, a semnat și el.
Longinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Tyana, a semnat și el.
Ioan, nevrednicul episcop de Kaman în a Doua Armenie, a semnat și el.
Irinarh, din harul lui Dumnezeu, diacon al sfintei biserici a lui Dumnezeu din Amastria și ocupând locul preasfințitului episcop al meu Comita, a semnat și el.
Constantin, umilul episcop al orașului Tiberias, a semnat și el.
Alexandru, nevrednicul episcop al lui Pacolius, a semnat și el.
Zimark, prin harul lui Dumnezeu Episcop de Siddima în Licaonia, a semnat și el.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Virinopolis în Galatia, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Iniad, a semnat și el.
Teofilact, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Kerasunt, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Erizia în provincia Caria, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Minda din provincia Caria, a semnat și el.
Patrick, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ilus din provincia Pacatania, a semnat și el.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Appia din provincia Pacatina, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Nazianz, a semnat și el.
Marinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Philomeli, a semnat și el.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Magids, a semnat și el.
Plusianus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Silleum, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Doar în a Doua Capadocie, a semnat și el.
A semnat și Phocas, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Dadivara.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Kos, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Chios, a semnat și el.

Demetrius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Tina, a semnat și el.
Eutihie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Milos, a semnat și el.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Paros, a semnat și el.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Flaviada, a semnat și el.
Eulaliy, prin harul lui Dumnezeu Episcop de Zinopolis din Isauria, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Corint, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adana, a semnat și el.
A semnat și George, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Thira, de pe insulă.
Kallinikos, prin harul lui Dumnezeu, episcop al coloniei armene, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Ivor, a semnat și el.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Dalisand, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Olva în provincia Isauria, a semnat și el.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Lampsacus, a semnat și el.
Dometius, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Primnes, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Trebizonda, a semnat și el.
Leonty, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Helenonole în Bitinia, a semnat și el.
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Psivilus din provincia Licaonia, a semnat și el.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Cottium, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Adramit al Asiei, a semnat și el.
Sfântul Sinod a spus: „Rugăm puterea ta pioasă și de Dumnezeu încoronată, așa cum am implorat în discursul de salut rostit împărăției tale pioase, să dea, prin semnătura ta cea înaltă, confirmare hotărârii pe care am pronunțat-o și am semnat-o, citită înaintea domniei tale de Dumnezeu înțelepte."
Preacuviosul Împărat Constantin a spus: „Vom îndeplini acum cererea sfântului și ecumenicului sinod. Dar, întrucât, îndeplinind ceea ce se referă la o investigație amănunțită cu privire la ceea ce se raportează evlaviei noastre, nu am vrut să lăsăm nimic fără investigație, când preasfințitul Arhiepiscop al insulei Sardinia, Kitonatus, a fost acuzat de niște articole privind rezistența la slujba noastră și la statul nostru iubitor de Hristos, și, în ciuda acestui fapt, acuzațiile s-au dovedit a fi false, iar acest om sfânt nevinovat: atunci propunem sfântului și ecumenicului vostru sinod să-l primească pe acest preacinstit Kitonatus, să-l înscrie în rândurile sale și să ordone să subscrie la definiția credinței ortodoxe, pronunțată de Duhul Sfânt prin sfântul vostru sinod. Și după ce acest preacinstit Kitonatus a semnat respectivul decret, și, de asemenea, Teodor, Episcopul lui Aurelius, preacuviosul împărat a luat în mâinile sale decretul sfântului sinod, care fusese citit în prezența domniei sale, și l-a semnat cu propria sa mână, așa cum este conținut în decretul însuși, plasat anterior în acest act."
Sfântul Sinod a spus: „Rugăm puterea suverană cea înțeleaptă de Dumnezeu, pentru mai marea asigurare și întărire a credinței ortodoxe, să emită celor cinci tronuri patriarhale copii ale definiției citite în prezența preaseninei tale puteri, semnate de membrii sinodului și cu semnătura ta pioasă."
Cel mai pios împărat Constantin a spus: „Ceea ce sfântul și ecumenic conciliu al vostru a cerut acum, vom îndeplini cu evlavie."
Este necesar să se știe că, după cuvântul sau promisiunea preacuviosului și iubitorului de Hristos Împărat Constantin, copii ale decretului cu semnătura nepieritoarei sale domnii au fost livrate celor cinci tronuri patriarhale în următoarea formă:
Către Tronul Apostolic al Sfântului și Supremului Apostol Petru, adică Agaton, preasfântul Papă al Romei antice.
Către tronul preasfintei, sobornicești și apostolicei mari biserici a Constantinopolului, adică sfântului și binecuvântatului său Patriarh Gheorghe.

Către Tronul Apostolic al Sfântului Evanghelist Marcu, venerat în marele oraș Alexandria, prin preaiubitul de Dumnezeu prezbiter, monah și locțiitor Petru.
Către tronul marelui oraș Antiohia sau Teopolis, prin preasfințitul și preasfințitul Patriarh Teofan.
Spre tronul sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru sau Ierusalimului, cu locul lui Dumnezeu peste acest tron preaslăvit al preaiubitului de Dumnezeu preot Teodor, prin preotul monah Gheorghe al Sevastei, care mai târziu a devenit patriarhul Antiohiei.
O copie a scrisorii trimise de Sfântul și Ecumenicul al VI-lea Sinod către Preasfântul și Prea Fericit Papă al Romei Antice, Agathon.
Sfântul și Ecumenicul Sinod, întrunit prin harul lui Dumnezeu și prin preapioasa poruncă a piosului și credinciosului mare Împărat Constantin în acest Constantinopol ocrotit și domnitor de Dumnezeu, Noua Romă, în sala de judecată a palatului imperial, așa-numita Trulla, urează preasfințitului și preafericitului Papă al Romei antice Agathon sănătate în Domnul.
Bolile grave necesită un ajutor mai puternic, după cum știi, preafericite. De aceea, Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, cu adevărata putere creatoare și providențială a existenței, ți-a arătat un doctor înțelept în sfințenia ta preaslăvită, care prin mijloacele puternice ale Ortodoxiei distruge otrava infecției eretice și dăruiește sănătate desăvârșită membrilor Bisericii. Și ție, ca șef al primului tron al Bisericii universale, stând pe stânca cea tare a credinței, ți-am lăsat să faci ceea ce este necesar, după ce am apucat cu bucurie scrisoarea fericirii tale părintești către preacuviosul împărat, expunând adevărata mărturisire - în care recunoaștem teologia, rostită ca și cum ar veni din autoritatea supremă a apostolilor - prin care am oprit răspândirea opiniei despre erezia recent apărută, plină de multe erori, după ce Constantin, un sceptru divin domnind și milostiv conducător, ne-a dat exemplu în dogme, împreună cu care am răsturnat greșeala nelegiuită, făcând un atac împotriva dogmelor nelegiuite ale ereticilor. Anume, după ce am dărâmat din temelii cetățile ereziei josnice, după ce le-am atacat cu arme spirituale și paterne, după ce le-am luat de pe limbile lor mijloacele de comunicare reciprocă, am dărâmat turnul ereziei celei mai nelegiuite construite de ei și, după ce i-am condus dincolo de gardul taberei lui Dumnezeu, ca pe cei ce păcătuiseră împotriva credinței, după cuvintele lui David, i-am ucis cu anateme, conform sentinței împotriva lor pronunțate înaintea noastră în scrisoarea voastră sfântă - ne referim la Teodor din Faran, Sergiu, Honorius, Cirus, Pavel, Pirus și Petru. Pe lângă aceștia și după aceștia, i-au condamnat pe bună dreptate la anatema prescrisă ereticilor pe cei care în viață au adoptat impietatea acestora, ca să spunem mai clar, impietatea lui Apollinaris, Sever și Temistius, cei care îl urăsc pe Dumnezeu - și anume pe Macarie, care a fost episcop al marelui oraș Antiohia, de la care au deposedat pe bună dreptate chiar și veșmintele pastorale pentru rezistența sa nepocăită și încăpățânată față de credința ortodoxă, pe Ștefan, ucenicul acestuia din urmă în nebunie și învățător în impietate, și pe Polichronie, care devenise inveterat în dogmele eretice, în conformitate cu numele său, și în general pe toți cei care, fără pocăință, învață sau susțin sau au avut în mintea lor astfel de dogme.
Până acum am avut întristare, jale și mult plâns. Căci nu am râs de căderea vecinilor noștri, nici nu ne-am bucurat, bucurându-ne de mânia lor nestăvilită, nici nu ne-am umflat pentru aceasta, ci mai degrabă ne-am smerit. Nu am fost învățați așa, o, cap cinstit și sfânt, noi, cei care L-am dobândit pe Domnul tuturor, Hristos cel filantrop și preabun, care ne poruncește să imităm pe cât putem, după cum se cuvine binelui, legiuitorul Său ierarhic și să luăm exemplu din cârmuirea Sa pastorală și împăciuitoare. Însă atât preailustul împărat, cât și noi, în felurite feluri, i-am îndemnat

să se pocăiască și am făcut totul cu toată prudența posibilă, fără să cedăm nici prieteniei, nici ostilității, așa cum puteți afla despre esența problemei din ceea ce s-a întâmplat în fiecare problemă și este consemnat în procesele-verbale, care sunt acum trimise fericirii voastre, și apoi de la preaiubiții de Dumnezeu prezbiteri Teodor și Gheorghe, preacuviosul diacon Ioan și preacuviosul subdiacon Constantin, copiii voștri duhovnicești și iubiții noștri frați, care au înlocuit persoana sfinției voastre, și de la sfinții episcopi trimiși de sfântul vostru sobor, care au lucrat cu dreptate și cu folos împreună cu noi, conform învățăturii voastre în prima chestiune de credință. Astfel. Astfel, fiind luminați de Duhul Sfânt și călăuziți de învățăturile voastre, am respins dogmele fără valoare ale impietății, netezind calea cea dreaptă a Ortodoxiei și în toate cele preacuvios și ilustrul nostru Împărat Constantin a simpatizat cu noi cu înțelepciunea lui Dumnezeu și ne-a călăuzit; apoi unul dintre noi, preasfințitul întâistătător al acestui Constantinopol domnitor, a fost primul care a fost de acord cu compoziția despre Ortodoxie trimisă de tine preacuviosului nostru împărat, ca în toate în acord cu slăviții și înțelepții părinți și cu sfintele cinci sinoade ecumenice. Și astfel, cu sprijinul deplin al lui Hristos Dumnezeu, am realizat cu toții cu ușurință ceea ce ne-am străduit; căci Dumnezeu a călăuzit și a încoronat adunarea.
Și astfel, de acolo, harul Duhului Sfânt a strălucit asupra noastră, dând, prin rugăciunea voastră cea fierbinte, puterea de a tăia orice spin și orice pom care nu aduce rod bun și poruncind să fie distrus de foc. Și noi, fiind de acord cu inima, limba și mâna, cu ajutorul Duhului de viață dătător, am rostit o definiție clară și negreșită, necălcând, cum se spune, limitele străvechi, fie ca să nu fie, ci ținând la mărturiile sfinților și slăviților părinți. Am hotărât că, așa cum Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, este propovăduit și glorificat de noi ca fiind alcătuit din două firi și existând în două firi: divinitate și umanitate, inseparabil, neschimbat, necontopit și indivizibil, tot așa trebuie să recunoaștem și noi două acțiuni naturale ca fiind inseparabile, neschimbate, necontopite și inseparabile, așa cum s-a clarificat în definițiile noastre conciliare, cu care puterea împăratului nostru dumnezeiesc a binevoit să fie de acord și să le semneze cu propria sa mână - după ce a respins și a condamnat, așa cum s-a spus mai sus, cea mai impie și visătoare erezie despre o singură apă și o singură acțiune în economia întrupării lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și astfel a oprit tulburarea celor care se contopesc și se despart, a stins furtuna aprinsă a altor erezii și a proclamat clar împreună cu tine strălucirea credinței ortodoxe, pe care o rugăm sfinției tale părintești să o pecetluiască din nou cu cinstita ta scrisoare de răspuns. Încrezându-ne în Hristos prin tine, nădăjduim că bunătatea Lui cea preamiloasă va dărui prosperitate statului roman, încredințat de Dumnezeu celui mai blând împărat al nostru, și că sfinția ta cea preacinstită, care a mărturisit credința cu sinceritate și adevărată, va fi vrednică, pe lângă binecuvântările pământești, să se prezinte la cumplita Lui judecată nevătămat și după ce a mântuit turmele ortodoxe încredințate ei de Dumnezeu.
Noi și cei care sunt cu noi salutăm cu căldură toți frații în Hristos care sunt cu binecuvântarea voastră.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Constantinopolului, Noii Rome, a semnat.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, preot și locțiitor al tronului marelui oraș Alexandria, a semnat.
Teofan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Teopolis sau Antiohia, a semnat și el.
Gheorghe, smeritul preot al sfintei învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru, ocupând locul lui Teodor, fericitul preot și locțiitor al tronului apostolic din Ierusalim, a semnat și el.

Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al cetății Tesalonicului, a semnat pentru sine și pentru sinodul supus mie.
Filalete, nevrednicul episcop al mitropoliei Cezareei și exarh al diecezei Pontius, a semnat și el în numele său.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Trimifunt din insula Cipru și luând locul lui Epifanie, preasfințitul meu arhiepiscop al aceleiași insule Cipru, a semnat și el.
Kitonatus, nevrednicul episcop al sfintei biserici Calaria din insula Sardinia, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Teodor, preot al sfintei biserici din Ravenna și ocupând locul preasfințitului meu Arhiepiscop Teodor, a semnat și el.
Ioan, nevrednicul episcop al sfintei biserici din Porta și legat al întregului sinod al sfintei și apostolice biserici a scaunului apostolic al orașului Roma, a semnat și el pentru sine.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Corintului din țara grecilor, pentru sine și pentru conciliul supus mie, a semnat și el.
Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Gortinei din insula Creta, pentru sine și pentru catedrala subordonată mie, a semnat și el.
Abundantius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al sfintei biserici din Tempsana și legat al întregului conciliu al sfintei și apostolice biserici a scaunului apostolic al orașului Roma, a semnat și el pentru sine.
Ioan, păcătosul episcop al orașului Riga și legat al întregului conciliu al sfântului și apostolicului scaun al orașului Roma, a semnat și el.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Efesului și Exarh al Episcopiei Asiatice, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Heracliei din provincia Europa, a semnat pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Platon, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Ancyrei din prima provincie a Galatiei, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Cyzicului din provincia Hellespont, a semnat și pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Marinus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Sardesului din provincia Helespont, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Petru, nevrednicul episcop al mitropoliei Nicomediei din provincia Bitinia, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Fotie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Niceea din provincia Bitinia, a semnat pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Calcedonului din provincia Bitinia, a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Side din provincia Pamfilia, a semnat și pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Teodosie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Sevastei din a doua provincie a Armeniei, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Amasia din provincia Hellespont, a semnat și pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Melitinei din prima provincie a Armeniei, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Iustin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Tyana din a doua provincie a Capadociei, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.

A semnat și Alipius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al metropolei Gangrei din provincia Paflagon, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Ciprian, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Claudiopolis din provincia Honoria, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Pissinunte în a doua provincie a Galatiei, pentru sine și pentru conciliul supus mie, a semnat și el.
Polieuctus, prin harul lui Dumnezeu, episcop al metropolei seculare din provincia Licia, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei Stavropolului din provincia Caria, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Tiberius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Laodiceea din provincia Frigia Pacatiana, a semnat și pentru sine și pentru conciliul supus mie.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Mitropoliei de Synada din provincia Frigia Salutaria, a semnat pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Varat și ocupând locul lui Pavel, preasfințitul meu Mitropolit al Mitropoliei Iconiei din provincia Licaonia, a semnat și el.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Antiohiei din provincia Pisidia, a semnat și el pentru sine și pentru sinodul supus mie.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Pergei din provincia Pamfilia, a semnat și el pentru sine și pentru sinodul supus mie.
A semnat și Teopempt, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Justinianopol sau Mokis, mitropolia iubitoare de Hristos a celei de-a doua provincii capadociene.
Isidor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Rodosului din Insulele Cicladice, a semnat și el pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Sisinnius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Hierapolis din provincia Frigia Pacatiana, a semnat pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Mitropoliei Tarsului din prima provincie a Ciliciei, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Anazarbus din a doua provincie a Ciliciei, pentru sine și pentru conciliul subordonat mie, a semnat și el.
Macrovius, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Seleuciei din ținutul Isauriei, a semnat și pentru sine și pentru conciliul subordonat mie.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Visia din ținutul trac, a semnat.
Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Pompeiopolis din provincia Paflagon, a semnat și el.
Zaharia, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Leontopolis din ținutul Isauriei, a semnat.
Grigore, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mitilene de pe insula Lesboro, a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Milet din provincia Caria, a semnat.
Serghie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Seleuria din ținutul Traciei, a semnat.
A semnat și Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Methymna de pe insula Lesbos.
Alexandru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Kotrad din ținutul Isauriei, a semnat.

Epifanie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei iubitoare de Hristos Euchaita din provincia Helenopontium, a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Carpatia, a semnat și el.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Heracleopolis din a doua provincie a Armeniei, a semnat.
Petru, prin harul lui Hristos, episcop al orașului Mesimbria din provincia Ememontia, a semnat.
Petru, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Sozopol din ținutul trac, a semnat.
Edictul celui mai pios și iubitor de Hristos împărat Constantin, expus în al treilea vestibul al preasfintei mari biserici, lângă așa-numitul dikumval.
În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, al preacuviosului, iubitorului de pace și iubitorului de Hristos autocrat Constantin, împărat credincios în Iisus Hristos Dumnezeu, către tot poporul nostru iubitor de Hristos care trăiește în această cetate a noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare. – Sprijinul și temelia celei mai creștine administrații de stat, încredințată nouă de sus, este credința neclintită și de nezdruncinat în Dumnezeu, pe care Hristos Dumnezeul nostru a zidit Biserica.în locuința Sa și, ca Împărat al tuturor, a așezat tronul împărăției noastre și ne-a încredințat sceptrul autocrației. Căci Mântuitorul ne-a arătat mărturisirea tainică a Lui împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt, ca și cum ar fi unei pietre înalte și pretutindeni vizibile, care se ridică de la pământ la cer, pentru ca prin ea, ca pe o scară, să ne înălțăm la viața cerească și să primim ca răsplată puterea împărăției divine. Pe această piatră, pe care ni se poruncește să stăm ferm, am așezat treptele rațiunii și le poruncim supușilor noștri să se țină ferm de ea, ca nu cumva cineva, prin nepăsare, să fie răsturnat de duhul rău și viclean și să cadă în abisul răutății. Este întotdeauna plăcut pentru spiritul mizantrop să îndepărteze omul, creat după chipul lui Dumnezeu, de Dumnezeu și să-l captiveze cu tot felul de înșelăciuni; dar nu este nimic mai atrăgător și mai de dorit pentru el decât să fie ostil evlaviei și să tulbure pacea bisericii. El a arătat acest lucru și în vremurile recente, stârnind război între biserici, cu ajutorul unor arme care ascund gândurile criminale sub o cochilie și o acoperire sacră și scuipând învățături dăunătoare oamenilor iubitori de Hristos. Au inventat o nouă poziție despre o singură voință și o singură acțiune în întruparea Mântuitorului sau în cele două firi ale Sale, divină și umană, astfel încât vor să introducă în acest fel pe ascuns o singură fire în Hristos, reînnoind într-o formă nouă erezia acelei vechi și profunde fuziuni cu care Apolinarie a pierit, nelegiuitul Temistiu a fost anatematizat, Eutihie și Dioscor au fost detronați împreună cu gândurile rele ale amândurora, iar toți aceștia și cei care i-au urmat și au mers împotriva adevărului au fost condamnați prin decrete conciliare și patristice. O astfel de contagiune a fost comunicată mai departe bisericilor de către preoții sacrilegi ai timpului nostru, care au condus bisericile cu perversitate. Aceștia sunt: Teodor, fost episcop de Faran, Serghie, fost primat al acestei cetăți a noastre ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, pe lângă Honorius, fost papă al Romei antice, confirmatorul ereziei și care s-a luptat cu sine însuși, Cirus, care a primit primatul în Alexandria, dar s-a grăbit să respingă dogmele Ortodoxiei, la fel și Pirus, Pavel și Petru, care au moștenit unul după altul tronul patriarhal al acestei cetăți a noastre domnitoare și au transmis succesiv unul altuia lucrarea corupției. Din păcate, toți aceștia au avut admiratori și complici răi: Macarie, care a fost primatul Antiohiei, Ștefan, ucenicul său și autorul nebuniei, și Polichronius, care încărunțise în erezie de-a lungul timpului, care erau atât de geloși pe cei pe care îi urmau și le ardeau sufletele cu furia impietății, încât i-au convins pe iubitorii de Hristos să ia și să despartă mădularele lui Hristos unii de alții, astfel încât nici barbarii să nu se poarte atât de crud cum fac creștinii cu creștinii, în loc să se

jelească, găsind avantaj și plăcere în indignarea și discordia reciprocă a sfintelor biserici. Noi însă, imităm pe cei ce au domnit cu evlavie și în același fel din cele mai vechi timpuri, fiind arși de râvnă pentru credința dreaptă și fără prihană și socotind de cea mai mare importanță ca în timpul domniei noastre sfintele biserici ale lui Dumnezeu să trăiască în pace,a considerat că este extrem de nepotrivit să încălce în continuare pacea Bisericii. Și de aceea am convocat acest al șaselea sinod sacru și ecumenic, egal în onoare cu cele cinci sinoade ecumenice care l-au precedat; am ordonat o investigație a temeiurilor dogmelor false, adică a inovațiilor. Acest sfânt sinod, după ce a cântărit și a discutat separat toate circumstanțele cazului, i-a alungat din curtea sacră pe cei care denaturau învățătura adevăratei credințe și seduceau turma lui Hristos și a stabilit o definiție a credinței inspirate de Dumnezeu și care duce la unitatea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, pe baza învățăturii evanghelice și apostolice și în conformitate cu cele cinci sfinte sinoade ecumenice menționate anterior. Prin urmare, dorind să întărim și să confirmăm ceea ce a fost hotărât de ele, emitem acest edict pios, proclamând mărturisirea adevăratei credințe în Dumnezeu, în conformitate cu decretele bisericii. Credem în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea în Unitate și Unitatea în Treime, una fiind în trei ipostase. Credem în Unitate pentru unitatea și stăpânirea naturală, în Treime pentru perfecțiunea treimică și bogăția bunătății supranaturale. Unitatea, întrucât Treimea este cu adevărat unită într-una după dumnezeire, și Treimea, deoarece Unitatea este cu adevărat distinsă după particularitățile sale și nu este divizată după veșnicie; este coeternă cu Sine Însăși și onorabilă colectiv în esență. Nu a existat niciun moment în care Fiul să nu existe cu Tatăl; căci cum ar putea fi numit Tatăl, neavând cu Sine pe Fiul fără început? Nici nu a existat niciun moment în care Duhul Sfânt să nu existe împreună cu amândoi. Cei trei concepuți împreună sunt un singur Dumnezeu, doar diferența proprietăților particulare ale fiecăruia distinge o persoană în comunitatea firii, fără a o diviza. Tatăl este numai Tatăl, Fiul numai Fiul, Duhul Sfânt numai Duhul Sfânt. Prin aceste diferențe nu se îndepărtează unul de celălalt, ci, fiind inseparabil divizați în aceasta, comunică în unitatea esenței. Treimea este simplă, nu este împărțită în părți, nu este alcătuită din trei ființe desăvârșite, este perfectă pe Sine și superperfectă, este glorificată într-o singură fire și dumnezeire și într-o singură voință și o singură acțiune. Căci cei ce au o singură fire, au o singură voință și o singură acțiune, așa cum ne-a învățat luminatorul lumii, purtătorul de Dumnezeu Vasile. Mărturisim că Unul din Sfânta Treime, Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu și Dumnezeul nostru, co-etern și de o ființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în zilele cele de pe urmă și predestinate S-a pogorât din cer pentru mântuirea și recrearea neamului omenesc, adică S-a golit pe Sine până la umilința de bunăvoie, a intrat în pântecele neprihănitei Fecioare și Născătoarei de Dumnezeu Maria, pre-purificat de Duh în suflet și trup și, în timpul propriei Sale existențe, a primit din trupul Ei sfânt și neprihănit trupul de o singură esență cu noi și l-a unit cu Sine și l-a adaptat prin mijlocirea sufletului rațional și duhovnicesc și S-a născut din aceeași Fecioară Maică, mai presus de rațiunea și înțelegerea oricărei minți. Căci în zămislirea fără sămânță și supranaturală, nașterea este și ea inefabilă și inexplicabilă. Astfel, Hristos Domnul a venit la ființă după asemănarea noastră, experimentând în esență tot ce este al nostru pentru noi, excluzând un singur păcat, a devenit om complet, fără a înceta să fie complet Dumnezeu, a devenit în același timp pământesc și ceresc, vizibil și invizibil,muritor și nemuritor. Cele două firi, unite într-o uniune inseparabilă, ne-au dat un singur Emanuel, păstrând invariabil însușirile firilor din care este alcătuit. Cuvântul, fiind unul în naștere divină și paternă și veșnică, S-a arătat de două ori în naștere maternă și temporală în trup. De aceea, glorificând cele două nașteri ale lui Hristos Dumnezeul

nostru, onorăm unica Sa ipostasă, având existență în două firi desăvârșite. Cuvântul, fiind unul din Sfânta Treime și, când S-a întrupat, a rămas desăvârșit în dumnezeire și, de asemenea, desăvârșit în umanitate, de o ființă cu Dumnezeu Tatăl în dumnezeire și, în același timp, de o ființă cu noi în umanitate, capabil de suferință în trup și nepătimitor în dumnezeire. Așadar, nu distribuim minuni unuia, suferințe altuia, ci atribuim manifestarea amândurora aceluiași Domn Iisus Hristos, care pe de o parte face minuni și pe de altă parte suferă. După firea Sa dumnezeiască, El a arătat puterea semnelor, dar după chipul Său omenesc, El a luat asupra Sa suferințe proprii acestei firi, nu unele contrafăcute, pentru a preface în Sine patima noastră în depărtare, după cuvântul Apostolului: Se cuvine ca acest ființă stricăcioasă să se îmbrace în nestricăciune, iar acest ființă muritoare să se îmbrace în nemurire (1 Corinteni 15:51). Iubitorul de oameni nu a disprețuit să ia parte la adevăratele suferințe omenești și, fiind un Dumnezeu nemuritor, să se unească trupește cu un ființă muritoare prin suflet. Înțelegem un suflet perfect, complet în toate, neavând niciun cusur în comparație cu perfecțiunea omenească; iar semnul perfecțiunii umane este mintea, prin virtutea căreia atât dorim, cât și raționăm și ne deosebim de animalele iraționale. Nu există nimic nebun care să fie capabil de dorință, ci tot ce este capabil de dorință are o minte. Unde există o minte, există cu siguranță și voință. Astfel, dacă Mântuitorul a devenit un om perfect, rămânând în perfecțiunea divină, atunci El nu a fost nici fără minte, nici fără voință. Cei care încearcă să îndepărteze dorința naturală din sufletul omenesc al Domnului o descriu ca fiind nebună, ca fiind cu adevărat nebună; ei impun suferința și moartea unei naturi lipsite de patimă și ne vor pregăti o mântuire incompletă prin învățătura că Cuvântul nu a primit esența noastră în întregime. Căci dacă nu s-a unit complet cu întreaga fire umană, atunci omul întreg nu este mântuit. Ceea ce nu este primit, nu a primit vindecare, ci ceea ce este unit cu Dumnezeu, aceea este mântuit, după Grigore, care împărtășește același nume cu teologia. Dar să rătăcim aceștia în propriile lor opinii și ficțiuni. Noi, însă, neprefăcând taina adevăratei iconomii într-o glumă, credem că sufletul preasfânt al Mântuitorului nu numai că a avut rațiune și voință, ci a fost de fapt agitat de toate forțele naturale și asaltat de bunăvoie de patimi similare cu ale noastre, dar fără păcat, atunci când Cuvântul i-a permis să caute și să vrea ale sale. Astfel, conform mărturiei Scripturii, El a flămând după hrană trupească, a însetat, s-a întristat, a fost tulburat. Când Mântuitorul, de bunăvoie, a început să sufere pe cruce, a început să se întristeze și să se întristeze. Și aceasta se referă la proprietățile unui suflet rațional care posedă voință. Să ne învețe slăvitul nostru părinte Epifanie, care s-a exprimat într-un cuvânt împotriva ariomoniților astfel: din trup, unit cu divinitatea fără suflet și minte, nu este luptă. De aceea Însuși Domnul a zis: „ Întristat este sufletul Meu de moarte” (Matei 26:38). Apoi Se roagă ca paharul să treacă. Ca om, El a refuzat moartea; căci nu a avut dorința să moară, așa cum învăța gloriosul Chiril, pentru că trupul refuza în mod firesc moartea. Dar ca Dumnezeu, de bunăvoie a mers să sufere. O mărturie a acestui lucru este sincerul nostru luptător și purtător de Dumnezeu părinte Atanasie. În cuvântul despre Treime și despre întrupare, El spune așa: „Când zice: « Tată, dacă este cu putință să treacă de la Mine paharul acesta », totuși, să se facă nu voia Mea, ci a Ta» (Luca 22:42).), apoi prin aceasta El arată spre două voințe – omenească, adică trupească, și divină. Voința omenească, din cauza slăbiciunii trupului, refuză să sufere, dar voința Lui divină este gata pentru aceasta. Același, vorbind în ambele firi, uneori rostea un cuvânt în chip omenesc, alteori în chip divin; căci El, așa cum spune venerabilul Chiril, avea putere în ambele. Așadar, când spune: să nu se facă voia Mea, adică voia firii omenești, vrea să spună: acum strig ca un om. Și când spune: A Ta, vrea să spună: comună Mie, Cuvântului, și Ție. Tatăl și Fiul, după cum este clar, au o

singură voință datorită unității esenței lor, conform Sfântului Grigorie de Nyssa , care în discursul său împotriva lui Apollinaris s-a exprimat astfel: Cel ce a luat asupra Sa suferințele noastre vorbește ca și cum ar fi în numele omului ceea ce este propriu slăbiciunii firii (umane), dar adaugă un alt cuvânt, dorind ca, pentru mântuirea oamenilor, să fie acceptată o voință înaltă, dumnezeiască, separată de cea umană. Spunând: nu a mea, El a desemnat prin acest cuvânt omenescul; iar adăugând: a ta, El a arătat comuniunea Sa cu Tatăl după dumnezeire, în care nu există nicio diferență de voință datorită comunității firii. Dacă, așadar, așa cum spun Părinții, voința urmează firii, iar în Hristos există două firi, atunci trebuie neapărat să le cedăm și celor două voințe naturale. Căci, deși, așa cum am spus mai sus, în ambele firi a fost voită una și aceeași voință, totuși El a voit uneori ca Dumnezeu, alteori ca om, împreună cu diferența firilor arătând diferența dintre două dorințe sau voințe. Nu introducem voințe contrare și care se contracarează reciproc. Voința omenească a Mântuitorului nu a fost contrară voinței divine, ci voința umană îndumnezeită a firii umane primite a urmat în toate voința Cuvântului primit și îndumnezeit, așa cum spune Grigore Teologul .: voința aceluia, adică a omului, considerată în Mântuitorul, nu este contrară lui Dumnezeu, fiind în întregime îndumnezeită. Iată, pe scurt, raționamentul despre voințe. Să luăm în considerare și pe scurt chestiunea a două acțiuni și, folosind argumente similare, să dovedim două acțiuni naturale în Hristos Dumnezeul nostru. Cei care predică o singură acțiune în Hristos fie separă firile, fie le amestecă și le contopesc. Nestorie, închinătorul de oameni, și cei care erau afectați de nebunia lui, afirmând două firi, împreună cu ele despart persoanele și introduc tot atâtea ipostaze, dar predică în ele o singură acțiune corelativă. Relația a cel puțin două sau mai multe obiecte, existente separat și separat, este o uniune. Deci, așa cum s-a spus, cei care despart un Hristos în doi Hristosi predică, spunem noi, o singură acțiune corelativă. Dar Apollinaris, Temistius, Eutyches, Severus și cei care s-au unit în urâciunea lor, contopind și amestecând două firi în Hristos, predică în El o singură natură amestecată, fictivă și produc în mod miraculos în El o singură voință. Așadar, ei. Noi însă, evitând pericolul de a cădea într-una sau alta extremă - separarea sau fuziunea - și mergând ca și cum am fi pe calea împărătească, mărturisim că în Hristos două naturi și, corespunzător, două acțiuni naturale sunt unite într-o singură ipostază inseparabilă, combinând proprietățile ambelor naturi, nu pentru ca persoana să fie ceva diferit în comparație cu naturile, ci pentru ca natura umană în întregime să se fi înălțat în ipostaza Cuvântului și să producă invariabil tot ce-i este propriu, cu excepția păcatului, împreună cu Cuvântul, cu care este unită ipostatic, așa cum Cuvântul produce ceea ce este în întregime propriu cu natura umană pe care a luat-o asupra sa. Cu o astfel de credință pioasă a noastră, se va observa ceea ce spune fericitul Leon, că fiecare natură produce ceea ce este propriu ei, în comuniune cu cealaltă, în timp ce Cuvântul produce ceea ce este propriu Cuvântului, iar trupul împlinește ceea ce este propriu trupului. Căci ceea ce a avut ca fiind consubstanțial cu Tatăl, a împlinit-o în mod divin, dar printr-o formă umană. Și ceea ce a primit de la noi ca fiind de o substanță cu noi, a împlinit omenește, dar nu ca un simplu om, ci ca Dumnezeu întrupat. Și venerabilul Chiril spune în Comori: este necesar să știm că în El amândouă sunt împreună. Adevăratul Dumnezeu a fost în trup, iar adevăratul trup în Dumnezeu. Ceea ce era necesar pentru recunoașterea lui Dumnezeu în El, El împlinește divin. Și ceea ce era necesar pentru a vedea că El este cu adevărat om, El face și vorbește, proporționând adevărul cu taina. Mersul cu picioarele trupești și călătoria până la oboseală și vorbirea în limbaj omenesc a fost lucrarea firii omenești. Dar a vindeca mădularele paraliticului cu un cuvânt, a adapta limba mutului la rostirea sunetelor, a acorda iertare și însănătoșire celor suferinzi și împovărați de multe păcate

și boli a fost lucrarea puterii divine, dar nici una, nici cealaltă nu s-a împlinit fără cealaltă. Să ni se arate din nou Preasfântul Leon, care a scris următoarele într-o scrisoare către Împăratul Leon:După însăși zămislirea Fecioarei, divinitatea și umanitatea s-au unit într-o astfel de uniune încât nici divinul nu se împlinește fără om, nici umanul fără Dumnezeu. Aici, părintele a exprimat clar că în unitatea persoanei fiecare natură produce împreună ceea ce este înrudit și propriu ei, și nu separat și necontopit (cu alta), astfel încât ei să creadă că El este Dumnezeu și să fie siguri de dispensațiune.
Astfel, unicul Domn Iisus Hristos, desăvârșit în divinitate și desăvârșit în umanitate, acționează uneori ca Dumnezeu, alteori ca om, săvârșind două acțiuni naturale cu o dualitate de firi. Nicio persoană cugetătoare nu va fi de acord, după cuvintele înțeleptului Chiril, că ființele străine și eterogene au aceeași acțiune; ci, ca ființe sau firi de ordine diferite, ele trebuie să manifeste și acțiuni diferite. De asemenea, Vasile cel Mare dovedește într-un discurs împotriva lui Eunomie că firile diferite nu pot avea o singură acțiune. Astfel, noi predicăm ortodox două dorințe sau voințe naturale și două acțiuni naturale în economia întrupării celui din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și prin acest edict pios al nostru declarăm tuturor iubitorilor de Hristos că și ei ar trebui să gândească la fel. Acceptăm și onorăm cele cinci sfinte sinoade ecumenice: sinodul celor 318 părinți, care a ședințat la Niceea împotriva nebuniei ariene, care, cu ajutorul zeității treimice și la fel de onorabile, a definit simbolul divin al credinței ; conciliul format din 150 de părinți, adunați în cetatea noastră regală, ocrotită de Dumnezeu, împotriva opiniei și limbajului macedonean care luptă împotriva spiritului și împotriva lui Magnus apolinarian, care, prin inspirația Duhului Atotsfânt, a explicat simbolul măreț și onorabil menționat mai sus, confirmând mai expresiv cu acele cuvinte pe care le-au adăugat cu privire la Duhul Sfânt că El este Dumnezeu; conciliul adunat pentru prima dată la Efes, ai cărui vinovați au fost Celestin și Chiril, care împreună cu Domnul Hristos și cu Dumnezeul nostru nedespărțit l-au condamnat pe separatorul Nestorie împreună cu opinia sa josnică și nedreaptă; Pe lângă acestea, primim cu bunăvoință și pecetea și confirmarea tuturor conciliilor, sfântul conciliu de la Calcedon format din 630 de părinți, venerabili atât în număr, cât și în mulțime, de a cărui biciuire a evlaviei au fost loviți Dioscor și Eutihie și, pentru cel mai înalt grad de impietate, au fost îndepărtați din preoție. De asemenea, acceptăm conciliul care a fost convocat în timpul lui Justinian de binecuvântată amintire în orașul nostru, ocrotit de Dumnezeu și prosper, împotriva luptătorilor cu Dumnezeu Origen , Didim și Evagrie, pentru respingerea scrierilor lui Teodoret, îndreptate împotriva celor douăsprezece capitole ale preaslăvitului Chiril, și pentru distrugerea scrisorii despre care se spune că a scris-o Ibas către Mara Persanul. Astfel, după ce am așezat aceste concilii ecumenice și adunate de Dumnezeu în locurile secrete ale sufletului, ca pe o moștenire cerească, împrumutăm de la ele dogme, ca pe niște perle spirituale. Și pe cei pe care i-au respins și i-au anatemizat, îi anatemizăm și îi respingem și noi. Și pe cei pe care i-au primit, îi primim și noi și îi înscriem ca părinți ai noștri. Anatemizăm orice erezie care a pătruns în Biserică.Dumnezeu, începând cu Simon până acum, a tulburat pacea și unanimitatea credincioșilor. Pe lângă toate acestea, îi anatemizăm și îi respingem pe autorii și patronii unor noi dogme eretice deșarte, adică pe Teodor, care a fost episcop de Faran, Serghie, care a fost conducătorul acestei cetăți a noastre ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, de aceeași minte și de aceeași moralitate în impietate, precum și pe Honorius, care a fost papă al Romei antice, care împreună cu ei a simpatizat, a ajutat și a ajutat erezia, pe Cirus, care a fost episcop de Alexandria, la fel și pe Pirus, Pavel, Petru, care a prezidat în această cetate domnitoare, pe lângă

Macarie, care a fost episcop de Antiohia, pe Ștefan, ucenicul său, și pe nebunul Polihroniu, și pe toți cei care filozofează sau vor filozofa că în dispensația Mântuitorului nostru Iisus Hristos este o singură voință și o singură acțiune. După ce toate acestea au fost astfel decretate de acest sfânt conciliu ecumenic al șaselea (și confirmate prin semnătura statului nostru), poruncim ca nimeni să nu întreprindă nimic altceva în ceea ce privește credința, sau să inventeze o nouă invenție în dogmă, sau să dezvolte doctrina în general, sau să înceapă să vorbească despre o singură voință și o singură acțiune. Căci toți sfinții și venerabilii părinți învață că voințele și acțiunile urmează firilor; și așa cum credem că în Hristos există două firi, așa predicăm două dorințe sau voințe naturale și două acțiuni naturale. Acestea sunt dogmele adevăratei mărturisiri (credințe) în Dumnezeu; aceasta este predicarea vocilor evanghelice și apostolice; aceasta este învățătura sfintelor concilii și a venerabilelor ziceri patristice. Aceasta a fost păstrată intactă de Petru, stânca credinței, luminatorul apostolilor. În această credință trăim și domnim și de acum înainte nădăjduim să domnim împreună cu Dumnezeul co-domnitor. Ne rugăm ca împreună cu ea să ne putem muta de aici și să stăm înaintea tronului lui Hristos. Îi îndemnăm pe toți (să se întoarcă) la această mărturisire și îi invităm să-I slujească lui Dumnezeu împreună cu noi. Stând pe muntele cel înalt al împărăției, vestim și proclamăm sărbătoarea națională a păcii bisericești. Căci dezacordul de odinioară al iubitorilor de Hristos s-a transformat acum în unanimitate. Ispitele ereticilor au încetat și credința a primit cinstea cuvenită, cu ajutorul lui Hristos pentru bisericile Sale. El este pacea noastră, care a dărâmat zidul despărțitor (Efeseni 2:14) și a unit pentru o vreme într-unul ce era despărțit. Un Domn, o credință, un botez (Efeseni 4:5), o Biserică acum. în Dumnezeu. Așadar, oricine Îl iubește pe Hristos și se teme de Domnul și dorește mântuirea viitoare, să adere la această credință ortodoxă; căci este imposibil să te mântuiești printr-o altă credință. Dar dacă cineva se dovedește a fi atașat de persoane umane, nu arată o dragoste zeloșie pentru Dumnezeu și disprețuiește declarația noastră pioasă de față, atunci, dacă este episcop sau cleric, sau este îmbrăcat în haine monahale, va fi supus destituirii, dacă este în rang de funcționar, va fi pedepsit cu confiscarea averii și privarea de centură, iar dacă este în starea de persoană privată, va fi condamnat la exil din această domnie și în general din oricare dintre orașele noastre și, pe lângă toate acestea, nu va scăpa de pedeapsa de la judecata cumplită și dreaptă.
O copie a scrisorii sacre a preacuviosului și iubitorului de Hristos Împărat Constantin către preasfântul și binecuvântatul Papă al Romei antice Leon, trimisă împreună cu cei care au fost la sinod în numele primatului de fericită pomenire Agaton. Trimisă în ziua a 13-a a lunii decembrie. Indictionul al zecelea.
Către preasfințitul și binecuvântatul Arhiepiscop al străvechii și faimosului oraș Roma și Papă Ecumenic Leon.
Dorind împărăția cerească veșnică și fericirea și îndreptându-ne gândurile noastre pioase spre înfierea duhovnicească, ne îngrijim și facem ceea ce slujește la atingerea doritului. Ce a făgăduit Domnul în Evanghelie? Fericiți cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu (Matei 5:9). Dorind să îndeplinim această făgăduință, care ne conduce la înrudirea divină și ne dăruiește noblețea înfierii, și imitând pe Hristos Însuși, care ne-a încununat, care a împăcat totul în Sine cu Dumnezeu, ne străduim să aducem starea noastră iubitoare de Hristos la pace și unanimitate și, în special, ne îngrijim de bunăcuvântarea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu și folosim toate măsurile pentru a realiza unitatea în credință. Ne-am întristat foarte mult și în cele din urmă n-am mai putut suporta o astfel de dezbinare, care s-a agravat cu timpul, încât chiar și necredincioșii au râs de cei iubitori de Hristos și s-au bucurat de vrăjmășia reciprocă a creștinilor. Căci, părăsind lupta cu ei, și-au ascuțit limbile ca un

brici și, prin calomnii și neînțelegeri reciproce, au dezbinat credința. Greu a fost să oprim acest rău, care a început înainte de vremea noastră și s-a dezvoltat atât de mult încât boala părea incurabilă, iar a nu-l opri este și mai greu; și L-au mâniat pe Dumnezeu și mi-au insultat blândețea. Nu am găsit o cale mai bună de a vindeca boala care a cuprins bisericile lui Dumnezeu decât să invităm la sinod preoții și slujitorii lui Dumnezeu și doctorii acestor boli. Căci Bisericaa suferit adesea periculos de atacuri ale ereziei, dar nu a primit vindecarea Ortodoxiei altfel decât prin invitația unor regi pioși și iubitori de Hristos și a unor conferințe și adunări de preoți purtători de Dumnezeu. De aceea, noi, prin autoritatea noastră supremă, l-am invitat pe fericitul Papă Agaton să trimită pe cineva care să-i reprezinte persoana și am declarat celorlalți preasfinții primați ca fiecare dintre ei să-i cheme pe preafericiții preoți subordonați lui și să se adune cu toții împreună în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare, pentru a tăia obscenitatea mădularului putred sau seducător, mai ales când nu primește vindecare, și pentru a întări restul trupului lui Hristos cu un plasture, adică cu dogmele evlaviei, în cuvintele Evangheliei, astfel încât un mădular să piară și plinătatea întregii Biserici să fie mântuită. Și când, la invitația și porunca noastră, reprezentanții fericirii voastre și cei care sunt împreună cu el pe tron, preasfinții patriarhi și toți ceilalți preafericiți episcopi s-au adunat la pioasa noastră domnie, am intrat în discuții despre credință. În primul rând, reprezentanții sfântului Papă Agaton, și anume, preasfinții episcopi Abundantie, Ioan și Ioan, preaiubiții de Dumnezeu prezbiteri Teodor și Gheorghe și preaiubitul de Dumnezeu arhidiacon Ioan, preasfințitul subdiacon Constantin, preaiubitul de Dumnezeu prezbiter al bisericii din Ravenna Teodor și cei care erau cu ei, au prezentat și au prezentat domniei noastre atitudinea sa față de statul nostru, pe care am poruncit să fie citită cu voce tare tuturor, văzând în ea trăsăturile unei credințe sănătoase și nestricate. După ce am cântărit spusele evanghelice și apostolice, după ce am comparat cu ele ceea ce a fost decretat și hotărât de sfintele sinoade ecumenice și după ce am luat împreună cu scrierile patristice extrasele pe care le citează și negăsind nimic inconsistent, am recunoscut în ele cuvântul nestricat al adevăratei mărturisiri. Ca însuși conducătorul corului apostolic, Petru, am contemplat cu ochii minții primului văzător mărturisind taina întregii dispensațiuni și strigând în scris către Hristos: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Căci scrierea sa sfântă ni l-a descris în cuvânt pe Hristos însuși întreg, scriere pe care am primit-o cu bunătate și sinceritate și am înălțat-o cu palmele sufletelor noastre ca și cum ar fi fost Petru însuși. Numai Macarie, care a prezidat în Antiohia, a rămas în urma noastră, nu s-a binecuvântat și s-a alăturat celor cu care a fost dus, s-a dus împotriva jugului lui Hristos, s-a despărțit de ostia sfântă, nu a fost deloc de acord cu preacinstita scriere a lui Agaton, ca și cum s-ar fi răzvrătit împotriva supremului Petru însuși. De multe ori l-am mustrat, l-am convins mult. Am folosit toate metodele de adresare. Ce n-am spus? Ce n-am făcut în mod special..... Se desparte de lista sfântă. L-am întristat - cum am putea să nu ne întristăm? - Pântecele nostru era sfâșiat de regret pentru cel care părăsea turma Domnului. Dar avea înfățișarea unei desfrânate, și-a pus masca nerușinării și, împreună cu mustrarea, a respins evlavia, căci nu a gustat priceperea și a disprețuit cuvântul sfânt. Dar de ce să prelungim povestea a ceea ce este relatat mai detaliat în Faptele Apostolilor? Ți-au fost trimise și, prin intermediul lor, vei urmări întregul curs al problemei.Căci s-a împietrit astfel, și-a întins gâtul ca un nerv de fier, și-a făcut fața de aramă, și-a astupat urechile ca să nu asculte, și-a încăpățânat inima în neascultarea de lege, căci legea vine din Sion, dogmele din înălțimea apostolică: de aceea sfântul conciliu ecumenic l-a lipsit pe același nebun Macarie, împreună cu complicii săi, de veșmântul sacru. Pe de altă parte, toți împreună au rugat domnia noastră prin petiție scrisă să le

trimită la fericirea voastră. Am făcut aceasta; vi le-am trimis, lăsând întregul lor caz judecății voastre părintești. Sfântul conciliu a pronunțat un decret sacru și onorabil, pe care noi, împreună cu el, l-am semnat și l-am confirmat cu edictele noastre pioase, convingând tot poporul nostru iubitor de Hristos să urmeze credința înfățișată în ele și să nu inventeze nimic eretic. Slavă lui Dumnezeu, care face lucruri glorioase, care a mântuit credința noastră neatinsă. Și cum n-ar putea El să mântuiască, când a prezis că porțile iadului, vicleșugurile ereticilor, nu vor birui împotriva Bisericii pe acea stânca pe care a întemeiat-o; Din stâncă, ca din bolta cerului, a strălucit cuvântul adevăratei mărturisiri și a luminat sufletele iubitorilor de Hristos și a reînviat Ortodoxia căldicea. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la țintă și am mânat într-o singură turmă oile lui Hristos, care acum nu mai sunt înșelate de păstorii plătiți și, prin urmare, nu constituie pradă pentru lup, ci sunt păscute de un singur păstor bun, împreună cu care ați fost rânduiți să hrăniți și să vă dați viața pentru oi. Așadar, fiți curajoși și întăriți-vă, încingeți-vă cu sabia cuvântului, ascuțiți-o cu râvnă dumnezeiască, ridicați-vă cu vitejie în apărarea evlaviei și străduiți-vă să tăiați orice zvon eretic și să călăuziți, așa cum Petru odată, lovind cu sabia sa, a tăiat organul simțului urechii iudaice, prevestind surditatea sinagogii legale și robice. Întindeți securea duhului și orice pom care aduce rod de erezie, fie săditi-l din nou cu învățătură, fie tăiați-l cu penitențe canonice și aruncați-l în focul Gheenei viitoare; pentru ca, după ce va tăia tot ce dăunează credinței, trupul Bisericii să fie sănătos și întreg, întărit și crescând în pacea Duhului. Când această pace va rămâne neîntreruptă, poziția și rezistența vrăjmașilor se vor zdruncina, iar tronul domniei noastre se va întemeia pe stânca credinței, intențiile și aspirațiile statului nostru se vor îndrepta spre folos, întreaga stare a statului roman se va liniști împreună cu pacea credinței. Rugăm preasfintei tale supremații să trimită un apocrisiarius, pe oricine îl vei numi, pentru ca acesta să locuiască în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și să reprezinte fața sfinției tale în dogmatic, canonic, în general, în toate problemele bisericești care s-ar putea întâmpla. Fii sănătos în Domnul, preafericitule, și roagă-te cu stăruință pentru starea noastră.Pe de altă parte, cu toții împreună am implorat domnia noastră prin petiție scrisă să le trimitem la fericirea voastră. Am făcut aceasta; vi le-am trimis, lăsând întregul lor caz judecății voastre părintești. Sfântul Sinod a pronunțat un decret sacru și onorabil, pe care noi, împreună cu el, l-am semnat și l-am confirmat cu edictele noastre pioase, îndemnând tot poporul nostru iubitor de Hristos să urmeze credința descrisă în ele și să nu născocească nimic eretic. Slavă lui Dumnezeu, care face lucruri glorioase, care a mântuit credința noastră neatinsă. Și cum ar putea El să nu mântuiască, când a prezis că porțile iadului, vicleșugurile ereticilor, nu vor birui Biserica pe stânca pe care a întemeiat-o; din care stâncă, ca din bolta cerului, a strălucit cuvântul adevăratei mărturisiri și a luminat sufletele iubitorilor de Hristos și a reînviat Ortodoxia căldicea. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am atins scopul nostru și am mânat într-o singură turmă oile lui Hristos, care nu mai sunt înșelate de păstorii plătiți și, prin urmare, nu constituie pradă pentru lup, ci sunt păscute de un singur păstor bun, cu care ați fost rânduiți să hrăniți și să vă dați viața pentru oi. Așadar, fiți curajoși și întăriți-vă, încingeți-vă cu sabia cuvântului, ascuțiți-o cu râvnă dumnezeiască, ridicați-vă cu curaj în apărarea evlaviei și străduiți-vă să tăiați orice zvon și călăuzire eretică, așa cum Petru a lovit odată cu sabia sa și a tăiat organul simțului urechii iudaice, prevestind surditatea sinagogii legale și robice. Întindeți securea duhului și orice pom care aduce rod de erezie, fie săditi-l din nou cu învățătură, fie tăiați-l cu penitențe canonice și aruncați-l în focul Gheenei viitoare; pentru ca, după ce a tăiat tot ce este dăunător credinței, trupul Bisericii să fie sănătos și întreg, întărit și crescut în pacea Duhului. Când această pace va rămâne

neîntreruptă, poziția și rezistența dușmanilor vor fi zdruncinate, iar tronul domniei noastre va fi întemeiat pe stânca credinței, intențiile și aspirațiile statului nostru se vor îndrepta spre ceea ce este folositor, întreaga stare a statului roman va fi liniștită împreună cu pacea credinței. Rugăm preasfintei tale suveranități să trimiți un apocrisiarius, pe oricine vei numi, pentru ca acesta să locuiască în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și să reprezinte fața sfinției tale în dogmatic, canonic, în general, în toate problemele bisericești care s-ar putea ivi. Fii sănătos în Domnul, preafericitule, și roagă-te cu ardoare pentru statul nostru.Pe de altă parte, cu toții împreună am implorat domnia noastră prin petiție scrisă să le trimitem la fericirea voastră. Am făcut aceasta; vi le-am trimis, lăsând întregul lor caz judecății voastre părintești. Sfântul Sinod a pronunțat un decret sacru și onorabil, pe care noi, împreună cu el, l-am semnat și l-am confirmat cu edictele noastre pioase, îndemnând tot poporul nostru iubitor de Hristos să urmeze credința descrisă în ele și să nu născocească nimic eretic. Slavă lui Dumnezeu, care face lucruri glorioase, care a mântuit credința noastră neatinsă. Și cum ar putea El să nu mântuiască, când a prezis că porțile iadului, vicleșugurile ereticilor, nu vor birui Biserica pe stânca pe care a întemeiat-o; din care stâncă, ca din bolta cerului, a strălucit cuvântul adevăratei mărturisiri și a luminat sufletele iubitorilor de Hristos și a reînviat Ortodoxia căldicea. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am atins scopul nostru și am mânat într-o singură turmă oile lui Hristos, care nu mai sunt înșelate de păstorii plătiți și, prin urmare, nu constituie pradă pentru lup, ci sunt păscute de un singur păstor bun, cu care ați fost rânduiți să hrăniți și să vă dați viața pentru oi. Așadar, fiți curajoși și întăriți-vă, încingeți-vă cu sabia cuvântului, ascuțiți-o cu râvnă dumnezeiască, ridicați-vă cu curaj în apărarea evlaviei și străduiți-vă să tăiați orice zvon și călăuzire eretică, așa cum Petru a lovit odată cu sabia sa și a tăiat organul simțului urechii iudaice, prevestind surditatea sinagogii legale și robice. Întindeți securea duhului și orice pom care aduce rod de erezie, fie săditi-l din nou cu învățătură, fie tăiați-l cu penitențe canonice și aruncați-l în focul Gheenei viitoare; pentru ca, după ce a tăiat tot ce este dăunător credinței, trupul Bisericii să fie sănătos și întreg, întărit și crescut în pacea Duhului. Când această pace va rămâne neîntreruptă, poziția și rezistența dușmanilor vor fi zdruncinate, iar tronul domniei noastre va fi întemeiat pe stânca credinței, intențiile și aspirațiile statului nostru se vor îndrepta spre ceea ce este folositor, întreaga stare a statului roman va fi liniștită împreună cu pacea credinței. Rugăm preasfintei tale suveranități să trimiți un apocrisiarius, pe oricine vei numi, pentru ca acesta să locuiască în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și să reprezinte fața sfinției tale în dogmatic, canonic, în general, în toate problemele bisericești care s-ar putea ivi. Fii sănătos în Domnul, preafericitule, și roagă-te cu ardoare pentru statul nostru.Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am atins scopul nostru și am mânat într-o singură turmă oile lui Hristos, care nu mai sunt înșelate de păstorii plătiți și, prin urmare, nu constituie pradă pentru lup, ci sunt păscute de un singur păstor bun, cu care ați fost rânduiți să hrăniți și să vă dați viața pentru oi. Așadar, fiți curajoși și întăriți-vă, încingeți-vă cu sabia cuvântului, ascuțiți-o cu râvnă dumnezeiască, ridicați-vă cu curaj în apărarea evlaviei și străduiți-vă să tăiați orice zvon și călăuzire eretică, așa cum Petru a lovit odată cu sabia sa și a tăiat organul simțului urechii iudaice, prevestind surditatea sinagogii legale și robice. Întindeți securea duhului și orice pom care aduce rod de erezie, fie săditi-l din nou cu învățătură, fie tăiați-l cu penitențe canonice și aruncați-l în focul Gheenei viitoare; pentru ca, după ce a tăiat tot ce este dăunător credinței, trupul Bisericii să fie sănătos și întreg, întărit și crescut în pacea Duhului. Când această pace va rămâne neîntreruptă, poziția și rezistența dușmanilor vor fi zdruncinate, iar tronul domniei noastre va fi întemeiat pe stânca credinței, intențiile și aspirațiile statului

nostru se vor îndrepta spre ceea ce este folositor, întreaga stare a statului roman va fi liniștită împreună cu pacea credinței. Rugăm preasfintei tale suveranități să trimiți un apocrisiarius, pe oricine vei numi, pentru ca acesta să locuiască în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și să reprezinte fața sfințeniei tale în dogmatic, canonic, în general, în toate problemele bisericești care s-ar putea ivi. Fii sănătos în Domnul, preafericitule, și roagă-te cu ardoare pentru statul nostru.Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am atins scopul nostru și am mânat într-o singură turmă oile lui Hristos, care nu mai sunt înșelate de păstorii plătiți și, prin urmare, nu constituie pradă pentru lup, ci sunt păscute de un singur păstor bun, cu care ați fost rânduiți să hrăniți și să vă dați viața pentru oi. Așadar, fiți curajoși și întăriți-vă, încingeți-vă cu sabia cuvântului, ascuțiți-o cu râvnă dumnezeiască, ridicați-vă cu curaj în apărarea evlaviei și străduiți-vă să tăiați orice zvon și călăuzire eretică, așa cum Petru a lovit odată cu sabia sa și a tăiat organul simțului urechii iudaice, prevestind surditatea sinagogii legale și robice. Întindeți securea duhului și orice pom care aduce rod de erezie, fie săditi-l din nou cu învățătură, fie tăiați-l cu penitențe canonice și aruncați-l în focul Gheenei viitoare; pentru ca, după ce a tăiat tot ce este dăunător credinței, trupul Bisericii să fie sănătos și întreg, întărit și crescut în pacea Duhului. Când această pace va rămâne neîntreruptă, poziția și rezistența dușmanilor vor fi zdruncinate, iar tronul domniei noastre va fi întemeiat pe stânca credinței, intențiile și aspirațiile statului nostru se vor îndrepta spre ceea ce este folositor, întreaga stare a statului roman va fi liniștită împreună cu pacea credinței. Rugăm preasfintei tale suveranități să trimiți un apocrisiarius, pe oricine vei numi, pentru ca acesta să locuiască în cetatea noastră ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și să reprezinte fața sfințeniei tale în dogmatic, canonic, în general, în toate problemele bisericești care s-ar putea ivi. Fii sănătos în Domnul, preafericitule, și roagă-te cu ardoare pentru statul nostru.
Semnătura celui mai pios împărat.
Dumnezeu să te păzească, preasfinte și binecuvântat părinte, mulți ani.
O copie a poruncii sacre a aceluiași preafericit și iubitor de Hristos Împărat Constantin către sfântul sinod al tronului apostolic din Roma, trimisă prin aceleași sinodale.
Către toate sfintele sinoade de pretutindeni, aparținând sinodului tronului apostolic.
Luminată și circumspectă este preasfânta voastră adunare, pe care Duhul Sfânt a adunat-o pentru Biserică și înarmată cu cuvinte de evlavie, prin care i-ați biruit pe cei care bănuiau credința, sub conducerea ierarhului și patriarhului ecumenic, cu care știți să păstrați pacea și să purtați război. Căci este un timp pentru fiecare lucru , după Solomon (Eclesiastul 3:1). Bine era să păstrezi pacea cu toți cei ce sunt de un gând în ceea ce privește evlavia; dar este mai bine să lupți, când a fi împăcat înseamnă a fi de acord în rău. Căci Domnul a zis și: N-am venit să aduc pace, ci sabie (Matei 10:34). Și cuvântul credinței este asemănat cu o sabie cu două tăișuri, care desparte și excomunică pe cei credincioși de cei necredincioși, tăind afinitățile și înclinațiile spre impietate, afinitățile și unirile cu Dumnezeu prin pace și dragoste față de El. Nimic nu este mai bun decât dragostea față de El prin credință. Nici tatăl, nici mama, care naște împreună cu copiii și necazurile, nici frații, legați prin nevoia firii și diferiți în gânduri, nici unirea senzuală și nepătimitoare a căsătoriei legitime, împreună cu moartea unuia (dintre soți) pierzându-și puterea - nimic din toate acestea nu ne face părtași firii divine, ci doar credința în Dumnezeu și dragostea, din a căror îmbinare ne-am născut din nou și ne-am înnoit și am fost socotiți vrednici de a fi asimilați Creatorului. Însuși Mântuitorul a spus: cine iubește pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine (Matei 10, 37-38). Așadar, dacă cei ce au ales calea

evanghelică și au luat asupra lor demnitatea ierarhiei apostolice disprețuiesc totul, suferă până la sfârșit, chiar dacă s-ar întâmpla ca din pricina dragostei față de Dumnezeu să fie condamnați la moarte, atunci ce nu vor fi gata să îndure și să facă când vor vedea că este atacată credința, prin care vine și dragostea față de Dumnezeu - când vor vedea că Bisericaasediați de intrigi eretice, - când vor afla ei că adevărul este călcat în picioare de minciuni? Vor abandona cu adevărat lupta și apărarea, vor trece de partea vrăjmașului și vor uita porunca Evangheliei? Și cum va rămâne aceasta fără răspuns și fără pedeapsă? În niciun caz; dimpotrivă, luând toată armura duhului, se vor ridica împotriva atacatorilor. Aceasta este ceea ce a arătat preasfântul vostru sinod, luptând pentru evlavie, luptând astfel cu părintele comun și învingând falanga eretică. Dar când își amintesc cele ce vor fi discutate în continuare, cuvântul se întrerupe, limba refuză să continue. Trista poveste este următoarea. Ierarhii au devenit eretici și în loc de pace au vestit discordia oamenilor, au semănat neghină în loc de grâu în câmpul bisericii, au amestecat vin cu apă și le-au dat vecinilor să bea amestecul noroios, lupul a fost luat drept miel, mielul drept lup, minciuna a fost considerată adevăr și adevărul minciună. Toate treburile Bisericii au fost încurcate. Când se aflau într-o astfel de situație, când impietatea devora evlavia, am hotărât să facem pasul cel mai potrivit pentru noi și ne-am îndreptat privirea minții către singurul Dumnezeu înțelept și cunoscător și L-am rugat în rugăciuni neîncetate pentru rezolvarea dificultăților. De aceea, fiind luminați de Duhul Său, am hotărât să chemăm ochii Bisericii, adică preoții, pentru a examina adevărul. Suntem atât de preocupați de credință, atât de ocupați cu evlavia, atât de preocupați de starea Bisericii, încât, fiind asediați de preocupări militare, distrași de inițiative militare, nu am amânat convocarea acestui preacinstitul sinod, pentru ca după distrugerea discordiei dintre biserici să se stabilească o uniune a păcii. Căci credem că, odată cu pacea credinței, se va împăca și întregul nostru stat roman iubitor de Hristos. Și astfel s-a întrunit preacinstitul vostru sinod, iar dumneavoastră ați fost prezenți împreună cu arhipăstorul ecumenic, fiind de acord cu el în teologie în duh și în scris. Am primit scrisorile trimise atât de Preafericirea Sa, cât și de Sfinția Voastră. Au fost prezentate, citite, au proclamat cuvântul adevărului și au înfățișat chipul Ortodoxiei. Ele copiază în toată asemănarea și nu într-un mod pervertit învățătura sinodală și patristică; căci nu le-am tratat cu neglijență, ci le-am comparat cu grijă. De aceea, toți cu un minte și cu o limbă au crezut și au mărturisit și cu uimire au primit scrierea lui Agaton, ca pe glasul dumnezeiescului Petru însuși. Nimeni nu s-a opus, afară de unul. Căci niciunul dintre ei n-a pierit, ci doar fiul cel pieritor (Ioan 17, 12).), părintele încăpățânării și a fost alungat din corul îngeresc decent și atotsfânt. Îl lăudăm pe bună dreptate împreună cu profetul și, prin urmare, oferim condoleanțe. Cum ai dormit din înălțimile cerești ale preoției, o, Lucifer, care vii dimineața și care ai fost numit să luminezi sufletele credincioșilor cu lumina cunoașterii neclintite, care ai visat să înalți un tron al aroganței pe nori cu dogmele tale deșarte? Cum te-ai întors de la compania îngerească a atâtor preoți și ai zburat pe aripile nebuniei în cel mai adânc abis? De ce te-ai despărțit de masa mistică și ai imitat apostazia iudaică? De ce nu ai acceptat îndemnul fraților care au celebrat solemnitatea imperială și apostolică? De ce l-ai disprețuit pe iubitul celor care te-au iubit și te-au îndemnat la pocăință? Nu se ridică oare cel care cade sau se întoarce cel care se întoarce? De ce te-ai îndepărtat cu un dezgust nepocăit și te-ai întărit în intenția ta eretică și nu ai vrut să te îndrepți spre evlavie? În toate privințele ești dezonorat și mustrat pentru că ai învățat rău. O, nebunie și, în același timp, orbire! Amândouă par a fi unul și același lucru. Una duce în rătăcire pașii trupului, cealaltă pașii sufletului. Nu-i era rușine să învețe rău, ci îi era rușine să învețe bine. Așadar, Macarie, fostul primat al Antiohiei, fără binecuvântare,

și cei care odată cu el s-au îndepărtat de rangul lui Hristos, au fost, prin glasul comun al acestui sinod ecumenic, înstrăinați de rangul sacru și trimiși la discreția preasfântului papă.
Sfântul Sinod a decretat un decret onorabil și respectabil, în conformitate cu și în conformitate cu sfintele sinoade și cu iluștrii părinți, pe care statul nostru l-a semnat împreună cu el și l-a confirmat cu edictele sale pioase, prin care întreaga plenitudine a Bisericii a fost potolită prin rugăciunile voastre. Unde sunt cei care au inventat ispita ereziei zdrobite? Unde sunt cei care își pun masca sfințeniei pentru a dovedi învățătura falsă? Vălurile au fost îndepărtate de pe fețele lor, falsurile seducătorilor au fost expuse. Lupul și-a scos pielea și iese solemn ca un lup gol; rămâne acum, când este la vedere, ceea ce a fost în secret până când a ieșit la iveală. Prefăcătoria este condamnată, adevărul triumfă. Minciuna este dezrădăcinată, semănătorul de neghină este excomunicat. Grâul, poporul iubitor de Hristos, este adunat într-un singur grânar al Bisericii lui Hristos. Lumina Ortodoxiei a răsărit, întunericul rătăcirii a dispărut din vedere. Timpul jalei a trecut, întristarea s-a transformat în bucurie, jalea în bucurie, totul s-a întors spre bine. De aceea, noi, bucurându-ne împreună cu bisericile lui Dumnezeu, care au primit harul păcii, vă strigăm în chip apostolic: Bucurați-vă, bucurați-vă și iarăși zic: Bucurați-vă (Filipeni 4:4); căci Treimea ne-a dat o întreită bucurie. Fiți sănătoși, preasfinți patroni ai evlaviei și mijlocitori pentru statul nostru. Și mâna împărătească: citește 117. - Dat în ziua a zecea a Calendelor lui ianuarie, la Constantinopol, în palatul împărătesc, sub preacuviosul împărat, constantul August Constantin, în anul al douăzecilea, și al consulatului său în anul al treisprezecelea, în a zecea indictionă.
O listă a scrisorii trimise de preasfântul și binecuvântatul Papă al Romei antice Leon către preapiosul și iubitorul de Hristos Împărat Constantin, prin care se confirmă și se acceptă cele făcute și hotărâte la sfântul conciliu ecumenic al șaselea.
Către cel mai pios și ilustru suveran, cuceritor și triumfător împărat Constantin, fiu iubit al Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Episcopul Leon, slujitorul robilor lui Dumnezeu.
Mulțumim, mici și mari, Regelui împăraților, în a cărui putere sunt împărățiile lumii, care v-a încredințat împărăția pământească, ca voi înșivă să căutați mai bine decât cele cerești. Căci este mai important să acționați cu îndrăzneală, încrezându-vă în Dumnezeu, decât să domniți prin cinstea dată vouă de Dumnezeu. Cea dintâi vă este de folos, cea de-a doua supușilor voștri. Ați primit slava diademei paterne la naștere prin mila cerească. Evlavia voastră este rodul milei, iar puterea este păzitorul bunăstării. Prin cea dintâi, gândul regal este atașat de Dumnezeu, prin cea de-a doua, dreptatea este acordată supușilor. Abundența celei dintâi îi ajută pe săraci, vigilența celei de-a doua îi convertește pe cei care s-au abătut de la calea cea dreaptă. Regii nu sunt mai puțin preocupați de convertirea celor perverși decât de victoria asupra dușmanilor: căci, mi se pare, slujitorii se supun în puterea lor celui prin a cărui milă și dar domnesc. Așadar, evlavia voastră iubitoare de Hristos, făcută chipul lui Dumnezeu și pregătind în adâncul inimii voastre un loc vrednic Duhului Sfânt, ca și cap al Bisericii Domnului Iisus Hristos, luând ca exemplu de adevărată evlavie, îl prezintă pe El ca conducător al împărăției pe care i-a dat-o El, precum și pe cinstitului Său trup, care este sfânta mamă Biserică , ca pe adevăratul și exemplarul ei fiu, recunoscător și respectuos, bucuros de propria sa putere neclintită. Este scris despre tine, cel mai omenesc dintre împărați, și despre aceeași sfântă Biserică, care este în toată lumea: „ Împărații îți vor fi doici” (Isaia 49:23); este scris și: „Cinstea împăratului iubește judecata” (Psalmul 98:4).). Căci, dând întâietate treburilor divine față de cele omenești și preferând cu sinceritate credința ortodoxă preocupărilor

lumești, ce altceva faci dacă nu cinstesci judecata dreaptă a lui Dumnezeu și nu arzi cea mai curată jertfă și ardere de tot, emanând o mireasmă divină, pe altarul inimii tale, în cinstea măreției Sale nevăzute? Îndrăznim cu adevărat să spunem aceasta despre ridicarea la cer a duhului tău pios, cel mai creștin dintre regi, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, prin care numai orice greșeală este învinsă, iar corectitudinea credinței evanghelice și apostolice cu unirea iubirii sincere are putere printre toți capetele bisericilor lui Hristos. Căci acolo strălucește adevărul credinței creștine, unde arde dubla iubire față de Dumnezeu și față de aproapele. De ce, dacă Regele regilor, Dumnezeul Atotputernic, nu le-ar fi dăruit pe amândouă preoților săi, nu s-ar fi coborât niciodată nobilimea regală la cei mai umili slujitori ai săi și, lăsând deoparte pentru o vreme demnitatea regală, nu ar fi vrut să se numere printre cetele preoților de dragul râvnei pentru Dumnezeu? O, ce smerenie glorioasă, înaltă și adevărată, care a fost socotită vrednică să coboare de dragul iubirii pentru Dumnezeu! Ce rămâne atunci, cel mai august și mai credincios dintre regi, dacă nu ca Dumnezeu, care dăruiește creșterea, să insufle cu vrednicie astfel de lucrări în inima ta regală și să te sporească și să te umple cu lumina învățăturii sobornicești, pentru ca din ea să se risipească norii minciunilor eretice? În cele din urmă, i-am primit cu mare bucurie și veselie în Domnul, în luna iunie, în a zecea indictionă care a trecut recent, pe ambasadorii acestui tron apostolic al mamei voastre, Biserica Romană, pe slujitorii evlaviei voastre, fiii noștri, preoții Teodor și Gheorghe, diaconul Ioan, subdiaconul și regionalul sfintei noastre Biserici Constantin, împreună cu celelalte persoane care au mers cu ei, care au fost trimise acolo de predecesorul meu, Papa Agaton de memorie apostolică, în a opta indictionă, cu privire la credință, la porunca evlaviei voastre - i-am primit cu scrisoarea sacră a iubirii voastre pentru omenire și a actelor conciliare și, ca și cum dintr-o oarecare emoție a întristării am intrat în limanul păcii dorite, adunându-ne puterile, am început să exclamăm cu recunoștință: Doamne, mântuiește-l pe cel mai creștin împărat al nostru și ascultă-l în ziua în care te va chema pe tine, cel prin care, prin grija divin inspirată, evlavia tradiției apostolice și adevărate strălucește în tot universul, iar întunericul de nepătruns al minciunilor eretice a dispărut. Este vrednic să cântăm și să vorbim împreună cu profetul: Doamne, împăratul se va bucura de puterea Ta și se va veseli foarte mult de mântuirea Ta. I-ai dat ce-i dorea inima și l-ai lipsit de ce-i dorea buzele . (Psalmul 20:1-3) Când un împărat drept șade pe tron, cum spune un înțelept, nimic rău nu-i va sta înaintea ochilor. (Proverbe 20:8)Prin osteneala evlaviei voastre, cu ajutorul Domnului, răul pe care viclenia diavolului l-a produs pentru a înșela oamenii a fost distrus, iar binele credinței creștine, pe care Hristos l-a dat pentru mântuirea oamenilor, triumfă. După ce am analizat în ordine actele conciliului și am examinat totul în detaliu, am constatat că ceea ce au relatat legații tronului apostolic este în acord cu ceea ce a fost scris. Am aflat că sfântul mare sinod ecumenic al șaselea, care, prin harul lui Dumnezeu, a fost convocat recent prin poruncă imperială în cetatea imperială, a definit și a decretat același lucru cu privire la integritatea credinței ortodoxe și cu privire la regulile părinților, ca și întregul sinod prezent la acest sfânt și apostolic tron, pe care slujim și noi, și a mărturisit în unanimitate împreună cu noi că unul dintre cei din sfânta și indivizibila Treime este Domnul nostru Iisus Hristos, alcătuit din două firi inseparabil, inseparabil, inseparabil, Dumnezeu cu adevărat desăvârșit și în același timp om desăvârșit, cu păstrarea particularității fiecăreia dintre firi unite în El, împlinind divinul ca Dumnezeu și în același timp împlinind inseparabil umanul ca om, excluzând doar păcatul, și de aceea a predicat cu adevărat că El are două voințe naturale și două acțiuni naturale, prin care se dovedește în principal adevărul firilor Sale, adică în ceea ce privește asigurarea diferenței firilor, din care și în care constă unul și același Domn al nostru Iisus

Hristos. Prin aceasta ne-am convins că acest sfânt și vrednic de laudă sinod al șaselea, care, prin mila lui Dumnezeu, descoperă credincioșilor adevărul credinței creștine, a urmat neabătut predica apostolică, este de acord în toate cu definițiile celor cinci sfinte sinoade ecumenice, acceptă regulile lor, nu a adăugat și nici nu a scăzut nimic din ceea ce a fost stabilit cu privire la credința ortodoxă, ci a urmat direct calea împărătească și evanghelică. În acest fel, chipul dogmelor sfinte și învățătura faimoșilor părinți ai Bisericii Catolice a lui Hristos a fost păstrat și, de asemenea, a fost respectată rânduiala canonică spre zidirea tuturor. Și este, de asemenea, cu adevărat vrednic și plăcut lui Dumnezeu că adevărul predicii apostolice, care împodobește puterea autocratică și păstrează dragostea imperială pentru omenire, s-a înmulțit în întreaga lume prin edictul augustei evlavii și, ca o rază de soare, a luminat inimile tuturor oamenilor, astfel încât de acolo unde află despre înmânarea milostivă a dreptății către ei, de acolo primesc duhovnicește învățătura evlaviei. Astfel, prin decizia conciliară și glasul edictului imperial, ca și cu sabia cu două tăișuri a duhului, eroarea noii rușini a fost distrusă împreună cu vechile erezii și autorii minciunii au fost doborâți împreună cu blasfemia lor, cei care cu buze blasfemioase au încercat să afirme că există o singură voință și o singură acțiune în cele două naturi ipostatic unite ale Domnului nostru Iisus Hristos, din care și în care El este alcătuit inseparabil și inconfundabil. Acest model al tradiției ortodoxe și apostolice l-a predicat predecesorul meu, Papa Agaton de memorie apostolică, împreună cu conciliul său; acest model,După ce și-a expus în scris opiniile, a trimis prin solii săi evlaviei voastre, dovedind și confirmând cu mărturiile sfinților și glorioșilor învățători ai Bisericii, pe care sfântul și marele sinod, întrunit la invitația voastră, le-a acceptat în acest moment și le-a aprobat în toate împreună cu noi, recunoscând în ele învățătura autentică a fericitului Petru, luminatorul apostolilor, și văzând în ele semne de evlavie autentică. Astfel, sfântul ecumenic și marele sinod al șaselea, pe care mila voastră, prin inspirația lui Dumnezeu, l-a convocat cu sârguință și pe care l-ați îndrumat spre slujirea lui Dumnezeu, a urmat în toate regula apostolică și învățătura faimoșilor părinți. Și întrucât el, așa cum s-a spus mai sus, a predicat pe deplin definiția credinței ortodoxe, pe care tronul apostolic al fericitului apostol Petru, a cărui slujire, deși nevrednică, o celebrăm, a primit-o cu evlavie: atunci noi și, în persoana noastră, acest venerabil tron apostolic, cu un singur gând și un singur suflet suntem de acord cu ceea ce a fost definit de el și îl confirmă prin autoritatea fericitului Petru, ca pe o stâncă tare, care este Hristos, ca și cum ar fi fost stabilit de Domnul Însuși. Din acest motiv, pe măsură ce primim și predicăm cu fermitate cele cinci sfinte sinoade ecumenice - Niceea, Constantinopolul, primul Efes, Calcedonul și, de asemenea, Constantinopolul, pe care întreaga lume le confirmă și le recunoaște Biserică a lui Hristos, primim cu egală onoare și stimă cel de-al șaselea sfânt sinod, care a avut loc recent în cetatea imperială la insistențele pioase ale domniei voastre, ca explicând acele (sinoade) și fiind de acord cu ele, și hotărâm să-l includem printre ele cu demnitate, întrucât și acesta a fost convocat prin unicul și egalul har al lui Dumnezeu, și îi îndemnăm, de asemenea, să-i includem pe preoții lui Hristos, care s-au adunat cu credință la el, printre sfinții părinți și învățători ai Bisericii lui Dumnezeu. În ambele, același Duh al lui Dumnezeu a săvârșit mântuirea sufletelor, iar rodul neofilit al acestuia va fi atribuit de Domnul evlaviei voastre imperiale, prin ale cărei osteneli mereu memorabile, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, a atins o maturitate uimitoare. Mai mult, anatematizăm împreună cu conciliul toate ereziile și toți autorii și patronii lor, care, fiind înșelați de uneltirile diavolului, au încercat să introducă în biserică eroarea minciunii contrară credinței ortodoxe și apostolice, și anume: Arie, Sabeliu, Macedoniu, Apolinarie, Eunomiu, Nestorie, Eutihie, Dioscor, Timotei, Sever, Temistiu, Origen , Adamant,

Didim și Evagrie, precum și scrierile lui Teodoret, îndreptate împotriva celor douăsprezece capitole ale Preasfințitului Chiril, împreună cu așa-numita scrisoare a lui Ibas către Mara Persanul , împreună cu ei pe Iacob, Teodor, Gaion, Antimus, Zoar, Donatus, Navatus, Priscilian, Pavel, Fotin, Pelagiu, Celestiu, Iulian, Faustus și Maximinus, dintre care sfânta biserică sobornicească și apostolică i-a scos din lista părinților credincioși, ca neghina din aria Domnului, adică Biserica, prin vânturarea judecății lui Dumnezeu, condamnând. la pedeapsa din Gheenă. De asemenea, îi anatemizăm pe inventatorii noii erori, și anume pe Teodor, episcopul Faranului, Cirus, episcopul Alexandriei, Serghie, Pir, Pavel, Petru, mai degrabă subminatori decât conducători ai Bisericii Constantinopolului, precum și pe Honorius, care nu a luminat această Biserică apostolică cu învățătura tradiției apostolice, ci a încercat să discrediteze credința imaculată printr-o trădare josnică, și pe toți cei care au murit în rătăcirea lor. De asemenea, renunțăm și anatematizăm pe imitatorii și complicii lor, care au fost vreodată sau sunt acum, și anume Macarie, fostul înșelător al Bisericii Antiohiei, împreună cu ucenicul său al rătăcirii, sau mai degrabă învățătorul - Ștefan, împreună cu ei Polihronie, cu adevărat un nou Simeon, care, amuzându-se cu fantezia urâțeniei eretice, a făgăduit să învie morții, și când împlinirea îndrăznelii sale deșarte nu a urmat, a fost găsit mincinos înaintea tuturor, chiar și a celor care au filosofat sau filosofează ca ei, adică care au îndrăznit, îndrăznesc și au îndrăzneala să propovăduiască o singură voință și o singură acțiune în cele două firi ale Domnului nostru Iisus Hristos, pe care sfântul și ecumenicul al șaselea conciliu menționat anterior i-a respins, iar Macarie a fost îndepărtat din funcția de primat, iar ucenicul său Ștefan și cel mai nechibzuit bătrân Polihronie au fost lipsiți de cinstea preoțească, complicii lor și alții care nu au vrut să înțeleagă ce să binecuvânteze, au gândit la nelegiuire în paturile lor. Psalmul 35:5), care au încercat să-și seamăne peste tot erorile (în special Macarie, care, ascunzându-se sub pielea unei oi, s-a dovedit a fi lup și din păstor a ieșit hoț și tâlhar, a fost alungat de adevăratul păstor al oilor, Hristos, ca tâlhar și răspânditor de infecții), și de aceea au fost pe bună dreptate loviți de sabia anatemei și, fiind legați cu lanțuri veșnice, din cauza nevoirii lor de a se îndrepta, sunt ținuți în închisoare veșnică, pentru ca, după ce s-au însănătoșit în libertate, ei, cu îndrăzneala lor nestăvilită, să nu infecteze pe niciunul dintre cei lipsiți de experiență cu învățătura lor coruptă, care până atunci preferau să rămână cu încăpățânare în propria lor poziție decât să fie mântuiți întorcându-se la cunoașterea adevărului, căci dintr-o lungă boală inimile lor erau împietrite și tuturor li se părea că au căzut mai degrabă din conștiință decât din ignoranță, ca răzvrătindu-se în mod arbitrar împotriva adevărului apostolic și căutând mai mult slava lor decât a lui Dumnezeu. Între timp, Domnul le amintește celor ce rătăcesc, îndemnându-i la îndreptarea pocăinței: Nu voiesc moartea celui rău, ci să se întoarcă și să trăiască (Ezechiel 18, 32). Căci, după cum a socotit evlavia ta vrednică să ne amintești prin sfânta ta scrisoare neînsemnătatea, ca ei să fie învățați în dogmele credinței ortodoxe și în învățătura mântuitoare, ca să ajungă la cunoașterea credinței sănătoase, fără întârziere le-am dat lor, ca bolnavilor și naufragiatilor în credință, mâna învățăturii duhovnicești, ca să ajungă la limanul adevărului; fără neglijență le-am oferit, pe cât este potrivit slujbei noastre, ajutor medical pentru cunoașterea corectitudinii credinței sănătoase și nu am uitat să le oferim celor ce îl doresc medicamentul îndemnului. Deși natura scrisorii nu-mi permite să povestesc despre isprăvile uimitoare ale blândeții tale în folosul credinței evanghelice și apostolice și despre vigilența ta deosebită, totuși, din acest motiv, nu trebuie să trecem cu vederea principalele dovezi ale curajului tău, când întreaga lume de pretutindeni vorbește cu voce tare despre ele. Ridică-te, sfântă mamă Biserică., leapădă haina întristării, îmbracă-te cu haina bucuriei. Iată, fiul tău, cel mai

bogat dintre împărați, apărătorul tău, ajutorul tău, nu te înspăimânta. El este încins cu sabie, cuvântul lui Dumnezeu, cu care desparte pe cei necredincioși de cei credincioși, și-a pus scutul credinței și coiful mântuirii, nădejdea. Iată, campionul tău, un nou David, nu te teme, îndrăznește; căci nu numai regele poporului evreu, ci acest preacuvios rege al poporului iubitor de Hristos, mânjit de sângele unui nazarinean, a doborât pe vrăjmașul tău, pomposul Goliat, și a risipit întreaga lui oștire în toate părțile și cu o lovitură de piatră i-a străpuns fruntea, pe care nu era pecete de evlavie; după ce i-a fost îndepărtat capul, nu i-a mai rămas nicio putere; și iată, steagul biruitor este purtat pretutindeni. Adunați-vă deci și veniți împreună, popoare preacuvioase din întreaga lume, împreună cu preoții bisericilor lui Dumnezeu, cântați cu glas tare, zicând: noul David, cel mai bogat dintre augusti, a biruit nu numai în mii (căci nimeni nu poate îmbrățișa și exprima în număr victoria sobornicească a propovăduirii Evangheliei), ci l-a nimicit pe chiar conducătorul, vrăjmașul, conducătorul și născocitorul tuturor relelor și oricărei rătăciri - diavolul, împreună cu oștirile și tovarășii săi, cu arma adevăratei tradiții și mărturisiri ortodoxe și apostolice. Bucură-te de eliberarea ta, sfântă mamă Biserică, care a devenit nepăsătoare, adesea atacată, dar niciodată abandonată. Regele tău nebiruit, Hristos, ți-a ridicat în persoana unui rege iubitor de Hristos un campion, binefăcător și dătător generos, prin a cărui grijă credința ortodoxă, recăpătându-și strălucirea, luminează întreaga lume, toți credincioșii se bucură, aducând mulțumiri, iar necredincioșii sunt asupriți și zdrobiți de tristețe și înfrângere; bisericile lui Dumnezeu, eliberate de toate necazurile lor, respiră liber, se bucură de darurile împărătești, sunt ocrotite de mijlocirea autocratică; Lor augusta voastră evlavie, imitând pe Hristos, le promite după cuvintele Domnului: „ Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20), asemenea Domnului Iisus Hristos, prin a cărui pildă se bucură atât de o împărăție veșnică, cât și de slavă neîncetată; și fie ca puterea lui să se întindă în tot universul în vecii vecilor. Fie ca mărinimia voastră imperială să binevoiască să-l primească cu îngăduința obișnuită pe cel mai smerit purtător al acestei relații, subdiaconul și regionalul acestui tron apostolic Constantin, care a fost recent prezent la sfântul sinod care a avut loc acolo, împreună cu legații predecesorului meu de memorie apostolică, și să-și încline urechea cu favoare spre prezentarea sa și să-l primească după demnitatea sa de diacon. Fie ca harul ceresc să păzească puterea pioasă a suveranului și să-i supună gâturile tuturor popoarelor. - (Dat în Nonele lunii mai, indictionul zilei a zecea).

O copie a celei mai înalte porunci a lui Justinian Augustus, trimisă lui Ioan, Papa orașului Roma, ca confirmare a celui de-al șaselea Sinod de la Constantinopol 119 .

În numele Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Împăratul Cezar Flavius Justinian, credincios în Hristos Iisus, pios împăciuitor, constant August, către preasfântul și binecuvântatul Arhiepiscop al străvechii și venerabilei cetăți a Romei și Papă ecumenic Ioan.

Având mare grijă, mare grijă pentru statornicia neprihănitei credințe creștine, eram așadar încrezători că Dumnezeul nostru cel milostiv este ajutorul și ocrotitorul domniei noastre împotriva oricărui dușman al statului nostru, iubit de Hristos, când deodată ni s-a făcut cunoscut că hotărârea conciliului și hotărârea, stabilite, precum se știe, de sfântul sinod al șaselea, care s-a întrunit în timpul sfintei pomeniri a părintelui nostru în acest oraș împărătesc ocrotit de Dumnezeu, au rămas la unii dintre demnitarii noștri. Nu am presupus deloc că altcineva decât preacuvioasa noastră domnie le-ar putea păstra, pentru că Dumnezeul nostru, în multă milă, ne-a făcut păzitori ai aceleiași neprihănitei credințe creștine. Dar i-am chemat imediat pe părinții noștri, pe preasfinții și binecuvântații patriarhi, împreună cu apocrisiarul fericirii voastre, preasfântul senat, precum și pe iubiții de Dumnezeu mitropoliți și episcopi

care locuiesc aici, în cetatea imperială, apoi pe militarii care locuiesc în palatul sacru, de asemenea, din colegiile poporului și din gardă, pe lângă unii (persoane) din trupele iubite de Hristos, atât din alaiul imperial ocrotit de Dumnezeu, cât și din traca de est, precum și din armata armeană, de asemenea, din armata italiană, apoi din cabarieni și selteni sau din armata sardă și africană, care sunt admiși la evlavia noastră, și am ordonat ca documentele menționate anterior ale actelor conciliului să fie prezentate și citite înaintea tuturor persoanelor menționate mai sus. După ce am ascultat cu atenție toate documentele, am ordonat să fie sigilate. Toți ascultătorii ne-au dat aceste documente în mâini, pentru ca noi să le păstrăm neatins cu grijă, astfel încât cei care nu vor să aibă frică de Dumnezeu să nu aibă niciodată voința de a strica sau schimba ceva din ceea ce este plasat în actele conciliului menționate mai sus. Aceste documente complete, bine compilate în timpul sfintei pomeniri a părintelui nostru de la venerabilii sfinți părinți, despre care se știe cu adevărat că au confirmat credința propriei limbi și mâini în legătură cu Domnul nostru Iisus Hristos și au propovăduit-o deschis - aceste documente le vom păstra întotdeauna inviolabile și neschimbate, așa cum nădăjduim în Dumnezeul nostru milostiv, atâta timp cât Dumnezeu a rânduit ca duhul nostru să rămână în noi. Pentru a dedica binecuvântarea voastră paternă cursului acestei chestiuni, am considerat potrivit să comunicăm binecuvântării voastre informațiile despre aceasta. - Și cu mâna imperială : Dumnezeu să vă păzească, preasfinte și binecuvântat părinte, mulți ani. - Dat în ziua a treisprezecea a calendelor lui martie, la Constantinopol, în casa imperială, sub cel mai pios și constant împărat august Justinian, în al doilea an și după consulatul său în al doilea an, al celei de-a cincisprezecea indictione 120 .

CĂTRE CITITORI despre așa-numitele reguli ale celui de-al șaselea conciliu 121 .

Toți, atât greci, cât și latini, sunt de acord că sfântul sinod ecumenic al șaselea nu a stabilit reguli. Iar cele o sută două reguli cunoscute sub numele său nu au fost compuse de el și nu sunt recunoscute de tronul apostolic, deoarece au fost emise după al șaselea sinod, în timpul lui Justinian Rhinotmetos, așa cum afirmă Patriarhul Constantinopolului, Tarasie, în al patrulea act al sinodului al șaptelea, iar episcopii înșiși care au scris regulile mărturisesc în discursul lor către împăratul Justinian, spunând în el că au scris reguli sacre pentru că două sfinte sinoade ecumenice, unul în timpul lui Justinian cel Mare , celălalt sub Constantin, tatăl lui Justinian al II-lea, după ce au expus pe larg taina credinței, nu au stabilit deloc reguli sacre. Prin urmare, acest sinod, care a avut loc sub Rhinotmetos, grecii nu îl numesc al șaselea, ci al cincilea-al șaselea, deoarece, spune Theodore Balsamon, prin emiterea regulilor a completat ceea ce fusese omis de cele două sinoade care l-au precedat. Din actele conciliului în sine se poate observa că a trecut destul de mult timp de la sfântul conciliu ecumenic al șaselea până la emiterea regulilor. Sinodul ecumenic a fost de a noua indiction, iar expunerea regulilor în Trullo a urmat după a patra indiction, așa cum arată al treilea canon. Cercetătorii care au descris viața lui Rinotmet spun că acest conciliu din Trullo, numit al cincilea-al șaselea, a avut loc sub Serghie, primul episcop cu acest nume din Roma. La el, cu excepția unei mici părți, nu au fost aceiași episcopi care au format adunarea celui de-al șaselea conciliu ecumenic, dar, cu excepția a doar patruzeci și trei, semnăturile patriarhilor și episcopilor sunt diferite. Numărul părinților care s-au întrunit a diferit, de asemenea; Sinodul Ecumenic a fost format din 170 de părinți, iar la al cincilea și al șaselea, așa cum spun grecii înșiși, s-au adunat 227.122 .Printre cei prezenți nu se află nimeni care să reprezinte persoana papei. Între timp, nu numai regulile bisericii și tradițiile părinților, ci și faptele în sine dovedesc dreptatea a ceea ce locotenentul tronului apostolic i-a obiectat lui Dioscor la începutul sfântului sinod ecumenic de la Calcedon, spunând: „Dioscor a asumat persoana unui

judecător, pe care nu o avea și a îndrăznit să convoace un sinod fără autoritatea tronului apostolic, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată și nu se poate întâmpla." Dioscor, negăsind un răspuns la aceasta, s-a ridicat de la ședință și s-a așezat în mijloc, ca un pârât. Ceea ce este conținut în actele sfântului al șaptelea sinod ecumenic este în concordanță cu aceasta. La începutul respingerii definiției, care a fost pronunțată de falsa adunare a iconoclaștilor, ca răspuns la inscripția acesteia: „definiția sfântului mare și ecumenic al șaptelea conciliu", se spune literalmente astfel: „în ce fel marele și ecumenicul, atunci când nu a fost acceptat, nu au fost de acord cu el conducătorii altor biserici, ci au anatematizat-o"? Nu l-a avut printre colaboratorii săi pe Papa de atunci al Romei sau pe preoții care erau alături de el, fie prin locum tenens-ul său, fie printr-o scrisoare circulară, așa cum se obișnuiește la concilii. Însă ceea ce spune Balsamon, că italienii și latinii insistă că acest conciliu nu este ecumenic și că locotenenții papei de la Roma nu au fost prezenți la el, ca la primul conciliu la mulți ani după al șaselea, deoarece au fost răniți mortal de regulile acestui conciliu 123), și el însuși, nesuportând astfel de discursuri, ci examinând textul salutului și urmărind cu atenție semnăturile, a aflat din acesta din urmă că Vasile de Gortyn și un episcop de Ravenna erau prezenți acolo, ocupând locul întregului conciliu al bisericii romane - aceasta nu este în acord cu istoriile în care se spune următoarele despre acest conciliu: „Împăratul Justinian a poruncit ca episcopul Romei Serghie să fie adus la Constantinopol prin protospatarul Zaharia, care a refuzat să subscrie la aceste reguli 124), și când nu a putut îndeplini ordinul, să-l alunge din Roma cu rușine." Acest lucru este, de asemenea, incompatibil cu actele sfântului conciliu al șaselea în general. Este adevărat, după ultimele două acte, al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea, Vasile este inclus printre cei care iau locul conciliului de 125 de episcopi care a fost la Roma sub Agathon; dar acest lucru nu merită respectul cuvenit. Căci dacă ar fi fost loc de conciliu, cum se face că nu se face nicio mențiune despre el în scrisoarea pe care conciliul roman a scris-o împăratului Constantin? De ce Constantin însuși nu-l menționează în scrisoarea sa către succesorul lui Agathon, Leon, când îi enumeră pe cei trimiși de acolo și pe toți cei care au îndeplinit funcția de loc de conciliu? Dar chiar dacă admitem că Vasile a luat locul conciliului care era atunci la Roma, totuși, când a semnat canoanele redactate în Trullo, nu ar fi putut lua locul unui conciliu care nu a existat niciodată și nu a fost în niciun caz întrunit în scopul prezent. Cine nu va fi surprins de ceea ce spune Balsamon, că împreună cu Vasile din Creta și episcopul necunoscut de Ravenna (care ar fi trebuit să fie numit dacă ar fi fost prezent și nu s-ar fi bazat pe semnături goale fără nume), au fost prezenți la Trullo, adică al cincilea sau al șaselea conciliu, legații papei, episcopul Tesalonicului, al Dardanului sau al Sardiniei, Heraclius al Traciei și al Corintului? Căci dacă, pentru a semna, este suficient să mâzgălești numele celor care urmau să semneze, ce nu va îndrăzni nimeni să spună și să afirme? Așadar, numai Vasile din Creta se găsește a fi fost prezent și a semnat, așa cum s-a spus mai sus; pentru toți ceilalți și pentru papa însuși se lasă un spațiu gol în semnătură. Cât despre acești legați sau legatari, care, așa cum spune Balsamon, au o jurisdicție specială, nu este evident de nicăieri că au prezidat conciliul, sau au semnat înaintea celorlalți, sau și-au asumat autoritatea pe care o vedem în actele conciliului, demonstrată de cei trimiși din când în când de la Roma, care au adus cu ei ordine sau decrete speciale referitoare direct la problema pentru care a fost întrunit conciliul și care definesc comisia dată pentru executare necondiționată. Aceasta din urmă diferă foarte mult de locul tenens pe care legații Tesalonicului și alți legați l-au trimis în numele episcopului roman din Grecia și care privește tot felul de afaceri bisericești din anumite provincii, și nu vreo chestiune de credință sau elaborarea de reguli. Astfel, de exemplu, împăratul

Constantin Pogonatus, în scrisoarea către Papa Leon, pe care am menționat-o mai sus, a cerut să se trimită în orașul domnitor un apocrisiarius care să-l reprezinte pe papa în toate afacerile canonice și bisericești curente, în conformitate cu autoritatea dată. Prin urmare, este complet improbabil ca Vasile din Creta să înlocuiască întregul conciliu roman cu semnătura sa la conciliul al cincilea-al șaselea. Și fără aceasta, este imposibil să clasificăm acest conciliu drept ecumenic și nici să acceptăm regulile sale ca reguli ale unui conciliu ecumenic, așa cum au arătat oamenii înțelepți și antici, deși sunt semnate cu venerabilul nume al sfântului conciliu al șaselea.Sub acest nume unele dintre aceste reguli sunt date de unii dintre episcopii romani și de sfântul conciliu al VII-lea. 125 - aceasta se datorează faptului că acest nume a intrat în uz conform obiceiului general al Bisericii de Răsărit, pentru cei care citează referințe care doresc să se conformeze obiceiului general și pentru că multe dintre aceste reguli sunt potrivite pentru respingerea corupției eretice și pentru rânduiala bisericească 126. Că acest lucru este așa se poate vedea dintr-o carte foarte veche, încă păstrată în biblioteca apostolică 127 , ca confirmare a adevărului. În ea, imediat după reguli, se află semnătura împăratului Justinian, în timp ce tatăl său, Constantin, a semnat definiția sfântului sinod al șaselea după toți episcopii și numai la cererea episcopilor. Apoi, este lăsat un loc gol pentru semnătura papei cu următoarea inscripție: locul preasfințitului papă al Romei . Apoi, în continuare, semnăturile patriarhilor - Pavel al Constantinopolului, Petru al Alexandriei , Anastasie al Ierusalimului, Gheorghe al Antiohiei, Ioan noul Justinianopol. După ei, au semnat Ciriac, episcopul Cezareei Capadociei, și Ștefan, episcopul Cezareei Asiei. Apoi au fost lăsate locuri pentru semnăturile Heracleei, Sardiniei, Ravennei și Corintului. După aceasta, semnătura lui Vasile de Gortina în următorii termeni: Vasile, episcop al Mitropoliei Gortina de pe insula Creta, iubitoare de Hristos, și ocupând locul întregului sinod al sfintei Biserici Romane. Apoi semnăturile a 205 episcopi, dintre care doar 43, așa cum am spus mai sus, s-au dovedit a fi membri ai sfântului sinod ecumenic al șaselea și ai așa-numitului al cincilea-șaselea. De aici, călugărul Teofan, un istoric celebru, descriind viața lui Pogonat, spune literal: „Trebuie observat că unii bolboaresc prostii, spunând că regulile sinodului al șaselea, expuse punct cu punct, pe care le-au promulgat, au avut loc patru ani mai târziu”. El spune: „promulgate printre ei”, ceea ce înseamnă nu printre toți grecii sau printre cei care știu să prefere un singur adevăr tuturor lucrurilor. Și Manasses, Zonaras, Glyca și cineva necunoscut cu nume, dar vrednic de atenție pentru eleganța stilului său și alegerea subiectelor despre care vorbește, menționând clar al șaselea conciliu ecumenic din timpul domniei lui Pogonatus, trec cu tăcerea conciliul care a avut loc sub Justinian, adică al cincilea-șaselea. Dacă ar fi considerat ecumenic, atunci nu ar fi necesar ca cei care povestesc în detaliu despre subiecte de mult mai mică importanță să-l treacă cu tăcere. Dar au tăcut, ca de obicei, despre ceea ce nu era important pentru toată lumea, și nu pentru că, poate, cineva va spune că al cincilea-șaselea conciliu a fost un supliment al celui de-al șaselea. Căci suplimentele trebuie să fie de același rang cu ceea ce este suplimentat; iar acest lucru lipsește în această adunare, când Biserica Romană..., așa cum mărturisește și Balsamon și relatează în detaliu scriitorii latini antici; nu a acceptat regulile sale, deși nu pe toate, căci acelea dintre ele sunt de acord cu definițiile apostolice și bisericești, își păstrează vigoarea pe o bază diferită, ci doar acelea în care vechiul este înlocuit cu cel nou, iar normele transmise de apostoli se clatină. Următoarele, de exemplu, aparțin unor astfel de inovații. A doua regulă confirmă direct 85 de reguli apostolice, în timp ce unele dintre ele nu au fost acceptate de biserică 128. Învățătura sfântului mucenic Ciprian că cei botezați de eretici trebuie rebotezați nu este respinsă, deși este contrară verdictului Bisericii Catolice. Sunt enumerate doar regulile Părinților Răsăriteni,

excluzându-le pe cele cartagineze; regulile episcopilor romani și ale altor Părinți occidentali nu sunt deloc permise; iar cei care acceptă alte reguli în afară de cele enumerate în regulă sunt, de asemenea, supuși penitenței. În canonul al 13-lea, legea este dată Bisericii Romane cu privire la căsătoria preoților, iar concubinajul conjugal al preoților este numit strictețe și rânduială apostolică. În canonul 36 se stabilește că Scaunul Constantinopolului se va bucura de privilegii egale cu cele ale vechiului Scaun al Romei, în conformitate, se spune, cu decretele sfintelor sinoade al doilea și al patrulea; întrucât al doilea sinod a declarat clar că Scaunul Constantinopolului are precedență după Scaunul Romei și nu privilegii egale cu Scaunul Romei, iar al patrulea sinod a emis un canon privind privilegiile Constantinopolului, nu prin vocea comună a episcopilor, ci în ciuda faptului că unii nu l-au aprobat, iar legații papali s-au opus direct, astfel încât sinodul i-a cerut lui Leon al Romei să confirme canonul, dar acesta l-a respins și nu l-a acceptat deloc. Biserica Romană este acuzată că postește sâmbăta în timpul sfintei patruzeci de zile și se spune că acest lucru se face contrar obiceiului tradițional bisericesc. Acesta și alte câteva lucruri conținute în acele canoane și care contrazic vechile tradiții ale tronului apostolic, dezvăluie că al cincilea și al șaselea sinod nu este deloc ecumenic. Cu toate acestea, pentru a nu părea că ceva a fost omis, am considerat necesar să adăugăm aceste canoane aici.

Salutări din partea Părinților, adunați la Constantinopol în Palatul Imperial Trullo, către preacuviosul Împărat Justinian

Către preacuviosul și iubitorul de Hristos Împărat Justinian, Sfântul Sinod Ecumenic, convocat din cea mai înaltă voință și din porunca preacuvioasei tale puteri în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor.

După ce harul inefabil și dumnezeiesc al Mântuitorului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos s-a răspândit pe tot pământul și propovăduirea dătătoare de viață a adevărului a fost semănată în urechile tuturor, oamenii care ședeau în întunericul ignoranței au văzut marea lumină a cunoașterii și au fost eliberați de legăturile rătăcirii, trecând din robia lor de odinioară în împărăția cerurilor, iar balaurul dintâi, mintea cea mare, asirianul, lipsit de strălucirea frumuseții dintâi prin aroganță, este ținut captiv de fostii săi captivi și este lipsit de putere prin puterea Cuvântului întrupat, după cum este scris: „ Armele vrăjmașului s-au obosit până la capăt” (Psalmul 9:7). Căci pretutindeni slujba rațională este legalizată și se aduce arderea de tot, iar Dumnezeu, jertfit și împărțit pentru înnoirea trupurilor și a sufletelor împreună, îi îndumnezeiește pe cei ce se împărtășesc; din care demonii sunt alungați și adunarea sfântă a oamenilor din biserici este sfințită în mod tainic; raiul dulceații este deschis tuturor și în sfârșit totul s-a făcut nou. Însă, din moment ce ucigașul, diavolul, după ce odată și-a ridicat gâtul împotriva Domnului Atotputernic și a suferit chinurile apostaziei, neputând suporta că am fost ridicați din abisul fărădelegii și S-a înălțat la cer în persoana pârgilor noastre, adică Hristos, care S-a dat pe Sine pentru eliberarea noastră, nu încetează să arunce săgeți ale răului și să-i rănească pe credincioși cu patimi pentru ca aceștia să se despartă de lucrarea duhului, a onoarei și a harului dat lor, atunci bunul răsplătitor al isprăvilor noastre și autorul mântuirii, Dumnezeu, nu ne lasă fără ajutor, ridicând în fiecare generație oameni care i se împotrivesc cu arma evlaviei în arena acestei vieți și poartă război împotriva lui, care, după ce au scos sabia duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, și după ce s-au luptat astfel cu cel rău, i-au nimicit tirania asupra noastră, s-au făcut păstori de turme și le arată oamenilor căile Domnului, ca nu cumva, din necunoașterea lucrurilor mai bune, să intre în repezișuri și să cadă în abis. Căci Cel ce ne-a dat existența, care cu atâta măreție de bunăvoință și smerenie a recreat neamul nostru, ne-a chemat la Sine și ne-a înviat, a trebuit să ne arate calea spre fericire prin luminarii Bisericii și învățătorii care ne călăuzesc pașii către

Dumnezeu și ne îndreaptă spre Evanghelie, pentru care viața este în ceruri, după dumnezeiescul apostol (Filipeni 3, 20). Așadar, chiar și acum, când ne petreceam viața fără grijă și ne odihneam în somnul minții, încât pe neașteptate pentru noi tâlharul vrăjmaș a năvălit asupra noastră și, pe nesimțite, a furat virtutea și a pus răul în locul ei, Hristos Dumnezeul nostru, cârmaciul acestei mari corăbii a lumii prezente, a ridicat în persoana ta pe înțeleptul nostru conducător, un împărat pios, un judecător care prezidează cauzele după adevărul adevărat, păstrând adevărul pentru totdeauna, făcând condamnare și îndreptățire în mijlocul pământului și umblând pe cale neprihănită, pe care, purtându-l în pântece și înfășurându-l, hrănindu-l bine și îmbrăcându-l cu virtuți, umplându-l cu duhul dumnezeiesc, înțelepciunea a făcut ochiul universului, luminând limpede supușii cu curăție și strălucire a minții - cărora le-a încredințat Biserica sa.și a învățat zi și noapte să aibă grijă de legea ei pentru îmbunătățirea și zidirea popoarelor de sub conducerea ei, - care, întrecându-l pe zelotul Fineas în ardoarea iubirii de Dumnezeu și după ce a umilit păcatul prin puterea evlaviei și a chibzuinței, a vrut să izbăvească turma de rău și de infecție. Căci se cuvenea ca cel ce a primit conducerea neamului omenesc printr-o îndemnare de sus nu numai să aibă în vedere ceea ce-l privea pe el însuși - ca propria sa viață să primească o îndreptare bună - ci și să-i mântuiască pe toți cei de sub el de agitația și potopul căderii, de vânturile răutății, care atacau de pretutindeni și tulburau trupul josniciei noastre.

Și întrucât cele două sfinte sinoade ecumenice care s-au întrunit în această cetate regală și ocrotită de Dumnezeu, unul în vremea lui Justinian de fericită pomenire, celălalt sub împăratul nostru Constantin de pioasă pomenire, părintele blândeții voastre, după ce au explicat părintește taina credinței, nu au întocmit deloc, precum celelalte patru sfinte sinoade ecumenice, reguli sacre prin care popoarele să-și părăsească comportamentul rău și vicios și să se întoarcă la o viață mai bună și mai curată: pentru aceasta voi, dorind să adunați poporul sfânt, preoția împărătească pentru care a murit Hristos, un popor sfâșiat și epuizat de suferințele care vin din fărădelege, puțin câte puțin rupt și despărțit de turma divină, rătăcind în ignoranță și uitarea succeselor în virtute, vorbind în chip apostolic, călcând în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și socotind sângele legământului, prin care a fost sfințit, și Duhul, ca fiind necurate, har (Evrei 10:29), - dorind astfel să adunați acest popor dobândit în stăpânirea voastră, după asemănarea păstorului Hristos, care caută oaia pierdută pe munți, ca să se întoarcă „du-i în curtea Lui și înduplecându-i să păzească poruncile și poruncile divine, prin care suntem înviați, lăsând în urmă faptele moarte, - după ce ați discutat toate mijloacele de întoarcere la calea mântuirii și după ce L-ați întrebat pe Dumnezeu, după cum s-a spus: cine caută pe Domnul va găsi cunoștință cu dreptate, iar cei ce-L caută cu dreptate vor găsi pace, - ați hotărât să adunați acest sfânt și adunat de Dumnezeu sinod ecumenic, pentru ca prin consimțământul comun și unanimitatea multora ceea ce vă preocupa să fie adus la formă potrivită și, de asemenea, dacă vreo rămășiță de imaturitate păgână sau iudaică ar fi amestecată în grâul copt al adevărului, să fie smulse chiar din rădăcină, ca neghina, și secerișul Bisericii să arate curat. Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20), spune glasul Domnului. Din nou prin Ieremia El ne-a chemat: căutați-Mă din toată inima voastră și Mă voi arăta vouă." Așadar, adunându-ne conform poruncii evlaviei voastre în această cetate ocrotită de Dumnezeu și domnitoare, am scris rânduieli sacre. De aceea, vă rugăm pe evlavia voastră, invocându-vă cuvintele părinților care s-au adunat mai înainte în această cetate ocrotită de Dumnezeu sub împăratul nostru Teodosie de binecuvântată pomenire, ca, așa cum ați onorat Biserica cu hrisovul de a ne convoca, așa după ce am

luat hotărârile, să pecetluiți sfârșitul cu o sancțiune pioasă. Domnul să întărească împărăția voastră în pace și adevăr și să o dea mai departe generațiilor, iar la puterea pământească să adauge bucuria împărăției cerești.
Regula 1. Când începi orice cuvânt sau faptă, cea mai bună ordine este să începi cu Dumnezeu și să termini cu Dumnezeu, după cuvântul Teologului. De aceea, chiar și acum, când evlavia este deja propovăduită deschis de noi și Biserica, care este întemeiată pe Hristos, crescând și prosperând neîncetat, astfel încât să se ridice mai sus decât cedrii Libanului, noi, punând temelia cuvintelor divine, prin harul lui Dumnezeu hotărâm: să păstrăm neatinsă de inovații și schimbări credința transmisă nouă de martorii oculari și slujitorii Cuvântului, apostolii aleși de Dumnezeu, precum și de la cei 318 sfinți și binecuvântați părinți care s-au adunat la Niceea sub fostul nostru împărat Constantin împotriva nelegiuitului Arie și a heterodoxiei păgâne inventate de el, sau, mai bine zis, a politeismului, care, prin unanimitatea lor în credință, ne-au revelat și ne-au lămurit consubstanțialitatea în trei ipostaze ale naturii divine, nepermițând ca aceasta să fie ascunsă sub o obrăznicie de ignoranță, ci învățându-i pe credincioși să se închine cu o singură închinare Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, respingând și respingând ideea gradelor inegale în Dumnezeire, răsturnând și distrugând construcțiile copilărești construite din nisip de eretici împotriva Ortodoxiei. De asemenea, confirmăm credința propovăduită de cei 150 de sfinți părinți care s-au adunat în această cetate domnitoare sub fostul nostru împărat Teodosie cel Mare, primind spusele teologice despre Duhul Sfânt și respingându-l, împreună cu foștii dușmani ai adevărului, pe ignorantul Macedonie, care a îndrăznit cu îndrăzneală să-L considere pe Domnul un rob și a încercat cu trădare să dezbine unitatea indivizibilă, ca și cum taina speranței nu ar fi desăvârșită la noi. Îl condamnăm, împreună cu acest josnic și furios împotriva adevărului, și pe Apollinaris, locul ascuns al răului, care a dezvăluit cu nelegiuire că Domnul a luat asupra Sa un trup fără minte și suflet, insinuând astfel și că mântuirea a fost făcută pentru noi nedesăvârșite. Pecetluim, de asemenea, ca o cetate de nezdruncinat a evlaviei, învățătura expusă de cei două sute de părinți purtători de Dumnezeu care s-au adunat în cetatea Efes pentru prima dată sub fostul nostru împărat Teodosie, fiul lui Arcadie, predicând că unul Hristos este Fiul lui Dumnezeu și întrupat, recunoscând-o pe neprihănita Pururea Fecioară care L-a născut fără sămânță ca fiind cu adevărat și adevărată Născătoare de Dumnezeu și respingând absurda dezbinare a lui Nestorie, ca excomunicat din soarta lui Dumnezeu, Nestorie, care învăța că unul Hristos este separat om și separat Dumnezeu, și reînnoită impietatea iudaică. De asemenea, confirmăm credința, scrisă în manieră ortodoxă de 630 de părinți aleși de Dumnezeu în mitropolia Calcedonului, sub Marcian, care a fost și împăratul nostru, care a proclamat cu voce tare până la marginile pământului pe unicul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, alcătuit din două firi și glorificat în aceleași două firi, și l-a alungat din sfânta incintă a Bisericii, ca un fel de excrescență și ulcer dăunător, pe vanitosul Eutihie, care a anunțat că marea taină a dispensației s-a împlinit într-o fantomă, și cu el pe Nestorie și Dioscor, dintre care unul a fost un apărător și campion al dezbinării, iar celălalt al confuziei, și care din extreme opuse ale impietății au căzut în același abis al distrugerii și al nelegiuirii. De asemenea, recunoaștem și îi învățăm pe succesorii noștri să recunoască ca rostite de Duhul cuvintele pioase ale celor 160 de părinți purtători de Dumnezeu care s-au adunat în această cetate domnitoare sub pioasa memorie a lui Justinian.fostul nostru împărat care l-a anatematizat și l-a renunțat în mod colectiv pe Teodor de Mopsuestia, învățătorul lui Nestorie, Origen , Didim și Evagrie, care au reprodus fabule păgâne și ne-au repetat din nou în delirul minții și în viziuni somnoroase trecerile și transformările anumitor trupuri și suflete și

s-au răzvrătit cu nelegiuire împotriva învierii morților, precum și scrierile lui Teodoret împotriva adevăratei credințe și cele douăsprezece capitole ale fericitului Chiril și așa-numita Epistolă a lui Ibas. De asemenea, promitem să păstrăm credința neînvinsă a sfântului sinod al șaselea, care s-a întrunit recent în această cetate domnitoare sub fostul nostru împărat Constantin de divină amintire, care a primit și mai multă tărie din faptul că piosul împărat a confirmat cu o pecete faptele aceluiași ca o mărturie pentru veacurile viitoare, pe care Dumnezeu ne-a explicat-o cu bunăvoință să mărturisim două dorințe sau voințe naturale și două acțiuni naturale în dispensația întrupată a singurului nostru Domn Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, și i-a condamnat cu glasul evlaviei pe cei care au pervertit învățătura dreaptă a credinței și au propovăduit oamenilor o singură voință și o singură acțiune în singurul nostru Domn Dumnezeu Iisus Hristos, precum: Teodor (episcop) de Faran, Cirus al Alexandriei, Honorius al Romei, Serghie, Pir, Pavel, Petru, care a prezidat în această cetate ocrotită de Dumnezeu, Macarie, fostul episcop al Antiohiei, ucenicul său Ștefan și nebunul Polihroniu, și astfel au păstrat neînvins trupul comun al lui Hristos Dumnezeul nostru. Pe scurt, decretăm ca credința tuturor oamenilor care au slujit ca podoabă în Biserica lui Dumnezeu, care au fost lumini în lume, ținând cuvântul vieții și scrierile și dogmele lor născute de Dumnezeu, să fie păstrată fermă și să rămână neclintită până la sfârșitul veacurilor. Îi respingem și îi anatemizăm pe toți cei pe care i-au respins și i-au anatemizat ca dușmani ai adevărului, care s-au ridicat în zadar împotriva lui Dumnezeu și au urzit nelegiuire împotriva Celui Preaînalt. Dacă cineva nu ține și nu acceptă dogmele evlaviei menționate mai sus și nu gândește sau nu propovăduiește așa, ci încearcă să meargă împotriva lor, să fie anatema, conform definiției menționate anterior de sfinții și binecuvântații părinți menționati mai sus, și să fie exclus și alungat din lista creștinilor ca străin. Căci am decis în cele din urmă să nu adăugăm sau să scădem nimic din ceea ce a fost stabilit anterior, chiar dacă am putea în vreun fel.

2. Acest sfânt conciliu a considerat, de asemenea, excelent și foarte de dorit ca de acum înainte cele optzeci și cinci de canoane primite și confirmate de sfinții și binecuvântații părinți care au fost înaintea noastră și care ne-au fost transmise și nouă sub numele sfinților și glorioșilor apostoli, să rămână ferme și inviolabile pentru vindecarea sufletelor și vindecarea patimilor. Și întrucât în aceste canoane ni se poruncește să acceptăm decretele acelorași sfinți apostoli, (transmise) prin Clement, în care ceva fals și străin de evlavie a fost introdus de mult de cei cu alte minți în detrimentul Bisericii, ceea ce ne-a întunecat frumoasa frumusețe a dogmelor dumnezeiești: de aceea considerăm necesar, pentru zidirea și confirmarea turmei celei mai creștine, să respingem aceste canoane, neacceptând în niciun caz urmașii minciunilor eretice și neamestecându-i cu învățătura curată și nealterată a apostolilor. De asemenea, pecetluim cu consimțământul nostru toate celelalte rânduieli sfinte stabilite de sfinții și binecuvântații noștri părinți, și anume, rânduielile celor 318 sfinți purtători de Dumnezeu părinți care s-au adunat la Niceea, precum și părinții care s-au adunat la Ancyra, la Neocezareea, precum și la Gangra, pe lângă Antiohia Siriană, în Laodiceea Frigiană, alți 150 de părinți care s-au adunat în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnește, și 200 de părinți care s-au adunat în mitropolia Efesului pentru prima dată, și 630 de sfinți și binecuvântați părinți care s-au adunat la Calcedon, s-au adunat și la Sardica și la Cartagina, pe lângă cei care s-au adunat în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnește pentru a doua oară sub Nectarie, conducătorul acestui oraș domnesc, și sub Teofil, fostul arhiepiscop al Alexandriei, precum și rânduielile Dionisie, fost arhiepiscop al marelui oraș Alexandria, Petru, fost arhiepiscop al Alexandriei și mucenic, Grigore, fost episcop al Neocezareei, făcător

de minuni, Atanasie, arhiepiscop al Alexandriei, Vasile, arhiepiscop al Cezareei Capadociei, Grigore, episcopul de Nyssa, Grigore Teologul , Amfilohie al Iconiei , Timotei, fost arhiepiscop al Alexandriei, Teofil primul, arhiepiscop al aceluiași mare oraș Alexandria, Chiril, arhiepiscop al aceleiași Alexandrii, Ghenadie, fost patriarh al acestui oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, precum și regula stabilită de Ciprian, fost arhiepiscop al țării africane și martir, și sinodul care a fost ținut sub el, care a fost valabil în locurile mai sus-menționați primați și numai între ei, conform obiceiului transmis lor. Și nimănui să nu i se îngăduie să schimbe regulile mai sus menționate, sau să nu recunoască, sau să accepte alte reguli în afară de cele prezentate, compuse cu inscripții false de către unii oameni care au îndrăznit să facă comerț cu adevărul. Dar dacă cineva este condamnat pentru renovarea sau încercarea de a denatura vreuna dintre regulile mai sus menționate, va fi obligat să sufere penitență împotriva regulii pe care o definește și să se vindece cu ceea ce a încălcat.
3. Având în vedere faptul că Împăratul nostru pios și iubitor de Hristos a propus acestui sfânt și ecumenic sinod ca cei care sunt numărați în cler și care îi învață pe alții lucruri divine să fie făcuți slujitori curați și fără prihană și vrednici de jertfa duhovnicească a marelui Dumnezeu, care este atât jertfă, cât și episcop, și să fie curățiți de întinarea care s-a lipit de ei din căsătoriile nelegiuite, și în timp ce cei care aparțin preasfintei Biserici Romane au propus să respecte în această privință regula strictеții, iar cei care sunt sub jurisdicția tronului acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare regula filantropiei și indulgenței, noi, având ambele unite într-una singură, părintește și în același timp plăcută lui Dumnezeu, pentru a nu lăsa nici blândețea slabă, nici severitatea severă, mai ales când căderea prin ignoranță se extinde la un număr considerabil de oameni, am hotărât să supunem expulzării canonice pe cei legați prin a doua căsătorie și până la data de cincisprezece a lunii ianuarie trecute a celei de-a patra Indictione trecute, șase mii o sută (nouăzeci) și nouă, care au rămas în robia păcatului și nu au încercat să se trezească de el. Însă în ceea ce privește cei care au căzut într-o astfel de patimă a celei de-a doua căsătorii, dar înainte ca definiția noastră să fi recunoscut ce era folositor, au tăiat răul din ei înșiși și au rupt această legătură nefirească și nelegiuită, sau ale căror soții din a doua căsătorie au murit deja, sau care ei înșiși așteaptă cu nerăbdare convertirea, abia învățând castitatea și uitând în scurt timp nelegiuirile lor anterioare, în ceea ce privește aceștia, fie că sunt prezbiteri sau diaconi, este decretat ca ei, rămânând sub penitență pentru un anumit timp specificat, să se abțină de la orice slujbă sau acțiune sacră, ci să se bucure de cinstea scaunului și a poziției în poziție, mulțumindu-se cu primatul și implorând pe Domnul să le ierte păcatul ignoranței; căci nu se potrivește ca cineva care își vindecă propriile răni să binecuvânteze pe altul. Iar cei care s-au unit cu o singură soție, dacă văduva a fost una, și, de asemenea, cei care după hirotonire s-au unit într-o singură căsătorie nelegiuită, adică prezbiteri, diaconi și subdiaconi, după îndepărtarea din preoție pentru scurt timp și după penitență, să fie repuși din nou în gradele care le aparțin, cu interdicția de a promova la un alt grad superior, evident, după dizolvarea conviețuirii lor nelegiuite. Astfel, am decretat doar cu privire la cei condamnați pentru păcatele menționate anterior înainte de a cincisprezecea zi a lunii ianuarie a celei de-a patra indictione, așa cum s-a spus. Și din acest moment definim și restaurăm regula care spune: oricine după botez a fost obligat prin două căsătorii sau a avut o concubină, nu poate fi episcop, sau prezbiter, sau diacon, sau în general în lista sacră, și o altă regulă: oricine a luat în căsătorie o văduvă, sau un soț respins, sau o desfrânată, sau un sclav, sau dintre cei care joacă pe scenă, nu poate fi episcop, sau prezbiter, sau diacon, sau în general în lista sacră.

4. Dacă vreun episcop, preot, diacon, subdiacon, citeț, cântăreț sau portar se va amesteca cu o femeie consacrată lui Dumnezeu, să fie detronat, ca a stricat mireasa lui Hristos; iar dacă este laic, să fie excomunicat.
5. Nimeni dintre cei de pe lista sacră care trăiește fără persoanele nebănuite menționate în regulă să nu țină cu el o femeie sau o servitoare, astfel ferindu-se de vină. Dacă cineva încalcă ceea ce am hotărât, să fie detronat. Și eunucii să respecte același lucru, ferindu-se de vină; iar cei care încalcă acest lucru, dacă sunt clerici, să fie detronați, iar dacă sunt laici, să fie excomunicați.
6. Întrucât canoanele apostolice spun că dintre cei care sunt hirotoniți în cler necăsătoriți, numai cititorii și cântăreții (se pot) căsători, și noi, observând aceasta, hotărâm de acum înainte că un subdiacon, sau diacon, sau preot, după ce a fost săvârșită hirotonia peste el, nu are nicio permisiune de a forma o concubinaj. Dacă cineva îndrăznește să facă aceasta, să fie detronat. Iar dacă cineva care intră în cler dorește să se unească cu o soție conform legii căsătoriei, atunci să facă acest lucru înainte de hirotonia sa ca diacon, sau subdiacon, sau preot.
7. Întrucât am aflat că în unele biserici există diaconi care dețin funcții bisericești și că, din acest motiv, unii dintre ei, permițându-și să fie înfumurați și încăpățânați, stau deasupra prezbiterilor, hotărâm ca un diacon, chiar dacă este în demnitate, adică într-o funcție bisericească, să nu stea deasupra unui prezbiter, decât în cazul în care este reprezentantul patriarhului sau mitropolitului său într-un alt oraș într-o anumită chestiune; căci în acest caz va fi onorat ca luându-i locul. Dar dacă cineva îndrăznește să facă aceasta cu forța, un astfel de om, fiind detronat din rangul său, să fie ultimul dintre toți în rangul în care este numărat în biserica sa, deoarece Domnul ne poruncește să nu căutăm locurile dintâi, în învățătura expusă de sfântul Evanghelist Luca în numele Domnului și Dumnezeului nostru Însuși. El a spus o pildă celor chemați, observând cum își aleg locurile dintâi, vorbindu-le: Când ești chemat de cineva la o nuntă, să nu stai în locul dintâi, căci cel ce este mai onorabil decât tine va mânca; Și când va veni și cel ce te-a chemat, îți va zice: „Dă acestuia locul!” Și atunci vei începe să ocupi cu rușine locul cel mai de jos. Dar când ești chemat, du-te și șezut în locul cel mai de jos, pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a chemat, să-ți zică: „Prietene, șezut mai sus!” Atunci vei avea slavă înaintea celor ce sunt chemați împreună cu tine. Căci oricine se înalță va fi smerit, iar cine se smerește va fi înălțat. (Luca 14:7-11) Același lucru să se respecte și în alte ranguri sacre; căci recunoaștem că demnitățile spirituale sunt mai înalte decât demnitățile aparținând lumii.
8. Dorind să păstrăm în toate ceea ce au stabilit sfinții noștri părinți, reînnoim și regula care spune că în fiecare provincie să existe sinoade anuale ale episcopilor oriunde dorește mitropolitul. Dar, întrucât, din cauza incursiunilor barbarilor și a altor obstacole accidentale, conducătorii bisericilor nu pot ține sinoade de două ori pe an, s-a hotărât ca cel puțin o dată pe an, între sfânta sărbătoare a Paștelui și sfârșitul lunii octombrie a fiecărui an, să existe un sinod al episcopilor mai sus menționați în fiecare provincie pentru probleme bisericești care sunt susceptibile de a se ivi, în locul unde dorește mitropolitul, așa cum s-a spus mai sus. Iar acei episcopi care nu se adună la sinod, rămânând în orașele lor, într-o stare sănătoasă și liberi de orice muncă urgentă și necesară, să fie mustrați în mod frățesc.
9. Niciun cleric nu are voie să țină o cârciumă. Căci dacă nu are voie să intre într-o cârciumă, cu atât mai mult nu are voie să slujească altora în ea și să facă ceea ce este necuvenit pentru el. Dacă face așa ceva, atunci fie să se oprească, fie să fie detronat.
10. Un episcop, preot sau diacon care ia dobândă sau așa-numitele sutimi, fie va înceta să funcționeze, fie va fi demis.

11. Nimeni, fie cleric, fie laic, nu va mânca azime de la evrei, nu va intra în părtășie cu ei, nu va lua medicamente de la ei și nu se va spăla cu ei în baie. Dacă cineva îndrăznește să facă aceasta, atunci dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
12. Ni s-a atras atenția, de asemenea, că în Africa, în Libia și în alte locuri, cei mai iubiți conducători ai bisericilor de acolo, chiar și după hirotonirea lor, nu refuză să locuiască cu soțiile lor, cauzând astfel o piatră de poticnire și scandal neamurilor. Având mare grijă să aranjăm totul spre folosul turmelor încredințate lor, am hotărât ca de acum înainte să nu se mai întâmple nimic de genul acesta. Spunem aceasta nu în sensul de a nega sau denatura ceea ce a fost legiferat anterior de apostoli, ci aplicând grijă pentru mântuirea și prosperitatea neamurilor spre bine și pentru a nu da loc vreunei ocări împotriva stării sacre. Căci dumnezeiescul apostol spune: Faceți toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu. Fiți fără poticnire, atât față de iudei, cât și față de greci, și față de biserica lui Dumnezeu. Căci și eu, în toate, plac tuturor oamenilor, nu căutând folosul meu, ci folosul multora, ca să fie mântuiți. Fiți urmașii mei, așa cum și eu sunt al lui Hristos (1 Corinteni 10:31-33; 11:1). Dacă va fi prins cineva făcând aceste lucruri, să fie exmatriculat.
13. Întrucât în Biserica Romană, așa cum am aflat, s-a dat ca regulă ca cei care urmează să fie hirotoniți diaconi sau preoți trebuie să mărturisească că nu mai comunică cu soții/soțiile lor, noi, urmând vechea regulă a bunei rânduieli apostolice și a bunei rânduieli, dorim ca convietuirea legitimă a persoanelor sacre să rămână de acum înainte inviolabilă, fără a distruge în vreun fel unirea lor cu soțiile lor sau a le priva de unirea reciprocă la momentul potrivit. Așadar, dacă cineva se dovedește vrednic de hirotonire ca ipodiacon, sau diacon, sau preot, atunci concubinajul cu soția sa legitimă să nu fie un obstacol în calea promovării sale la un astfel de grad și să nu i se ceară în momentul hirotonirii o promisiune că va renunța la actul sexual legitim cu soția sa, ca nu cumva să fim siliți să insultăm căsătoria legitimă lui Dumnezeu și binecuvântată de prezența Lui, deoarece zicala Evangheliei spune: ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă (Matei 19:6), iar Apostolul învață: căsătoria este cinstită și patul nu este spurcat (Evrei 13:4), de asemenea: dacă ești atașat de o soție, să nu ceri dezlegarea ei (1 Corinteni 7:27). Știm că cei care s-au adunat la Cartagina, având grijă de curăția vieții clericilor, au spus că ipodiaconii care se împărtășesc cu sfintele taine, precum și diaconii și prezbiterii să se abțină de la concubinele lor în timpul hotărât al lor. Să observăm și noi cele transmise de apostoli și care au fost în vigoare din cele mai vechi timpuri, știind timpul pentru fiecare lucru, și mai ales pentru post și rugăciune. Căci cei care se apropie de altar în timpul celebrării sfintelor taine trebuie să se abțină de la toate, ca să primească în simplitate ceea ce cer de la Dumnezeu. Iar dacă cineva, acționând împotriva regulilor apostolice, îndrăznește să priveze pe vreunul din cele sfinte, adică pe preoți, sau diaconi, sau subdiaconi, de unirea și comuniunea cu o soție legitimă, să fie detronat. De asemenea, dacă vreun preot sau diacon își alungă soția sub pretext de evlavie, să fie excomunicat, iar dacă persistă, să fie detronat.
14. Să se respecte și regula sfinților și purtătorilor de Dumnezeu ai noștri părinți, că un preot nu trebuie hirotonit înainte de vârsta de treizeci de ani, chiar dacă omul este foarte vrednic, ci să fie amânată. Căci Domnul nostru Iisus Hristos a fost botezat și a început să învețe la vârsta de treizeci de ani. De asemenea, un diacon nu trebuie hirotonit înainte de vârsta de douăzeci și cinci de ani, nici o diaconiță înainte de vârsta de patruzeci de ani.
15. Subdiaconul nu va fi hirotonit înainte de a împlini vârsta de douăzeci de ani. Dar dacă cineva este hirotonit într-o stare sacră înainte de vârsta rânduită, să fie detronat.

16. Întrucât cartea Faptele Apostolilor relatează că Apostolii au hirotonit șapte diaconi, iar Părinții Sinodului de la Neocezareea, în regulile pe care le-au stabilit, s-au exprimat în mod expres astfel: conform regulii ar trebui să fie șapte diaconi, chiar dacă orașul ar fi foarte mare, de aceasta vă veți convinge din cartea Faptele Apostolilor, noi, după ce am reunit gândul Părinților cu zicerea apostolică, descoperim că nu vorbeau despre oameni care slujesc sacramentele, ci despre slujirea la mese. Căci în cartea Faptele Apostolilor se spune astfel: În zilele acelea, când se înmulțea ucenicii, s-a iscat o cârtire a grecilor împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau disprețuite în slujba lor zilnică. Și ucenicii, chemând mulțimea celor doisprezece, au zis: „Nu este potrivit ca noi, care am părăsit cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese". Luați în considerare, dar, fraților, șapte bărbați dintre voi, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune peste această slujbă; ci vom stărui în rugăciune și în slujba cuvântului. Și acest cuvânt a fost plăcut întregului popor. Și au ales pe Ștefan, om plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un străin din Antiohia, pe care i-au pus înaintea apostolilor (Faptele Apostolilor 6:1-6). Explicând aceasta, învățătorul Bisericii Ioan Gură de Aur se exprimă astfel: „Este de mirare cum poporul nu a fost împărțit în alegerea oamenilor, cum apostolii nu au fost respinși de ei. Dar este necesar să știm ce demnitate au avut acești oameni și ce hirotonire au primit. Hirotonire ca diaconi? Dar acesta nu era cazul în biserici. Nu este aceasta slujba prezbiterilor? Dar nu exista niciun episcop, ci doar apostoli. De aceea cred că nici numele de diaconi, nici numele de prezbiteri nu erau cunoscute și folosite." Pe baza acestui fapt, predicăm și că, conform învățăturii menționate mai sus, cei șapte diaconi menționați mai sus nu ar trebui considerați slujitori ai sacramentelor, ci că ei erau persoane cărora le-a fost încredințată gestionarea satisfacerii nevoilor comune ale celor adunați atunci; ei ne servesc nouă cel puțin în acest sens ca un exemplu de filantropie și grijă față de cei aflați în nevoie.
17. Întrucât clerul diferitelor biserici, părăsindu-și propriile biserici în care primiseră hirotonirea, a trecut la alți episcopi și a fost repartizat la alte biserici în afară de propriul episcop, dovedindu-se astfel neascultători: decretăm că, începând cu luna ianuarie a celei de-a patra indictione care a trecut, niciun cleric, indiferent de rangul său, nu va avea dreptul să fie repartizat la o altă biserică fără o scrisoare de demitere de la propriul episcop. Cel care nu respectă aceasta de acum înainte, ci aduce rușine celui care l-a hirotonit, va fi detronat, atât el însuși, cât și cel care a primit-o pe nedrept.
18. Clericilor care și-au părăsit locurile din cauza invaziilor barbare sau a altor împrejurări le poruncim să se întoarcă la bisericile lor de îndată ce împrejurările sau invaziile barbare din cauza cărora s-au mutat au încetat și să nu le părăsească mult timp fără motiv. Iar dacă cineva lipsește nerespectând acest canon, să fie excomunicat până se întoarce la biserica sa. Episcopul care îl reține este supus aceluiași lucru.
19. Capetenii bisericilor să învețe în fiecare zi, dar mai ales duminica, întregul cler și popor cuvintele evlaviei, alegând din dumnezeiasca Scriptură înțelegerile și poruncile adevărului și necălcând limitele deja stabilite sau tradiția părinților purtători de Dumnezeu; dar chiar dacă se propune un cuvânt din Scriptură, să nu-l explice altfel decât după cum au expus luminarii și învățătorii Bisericii în scrierile lor și să caute mai degrabă un nume bun în aceasta decât în alcătuirea propriilor cuvinte, ca nu cumva, în caz de eșec în aceasta, să se îndepărteze de ceea ce este cuviincios. Căci prin învățătura părinților pomeniți mai sus, popoarele, primind cunoștință despre ceea ce este de dorit și vrednic de alegere și despre ceea ce este nevrednic și vrednic de aversiune, își îndreaptă viața în bine și nu lâncezesc de boala ignoranței, ci, ascultând

această învățătură, se străduiesc să scape de boală și, de frica pedepselor amenințătoare, își fac mântuire.
20. Să nu-i fie îngăduit unui episcop să învețe public într-un alt oraș care nu-i aparține. Dar dacă se va găsi cineva făcând aceasta, să înceteze să fie episcop și să îndeplinească îndatoririle cuvenite unui preot.
21. Cei care sunt acuzați de crime conform regulilor și sunt supuși pentru aceasta expulzării complete și permanente cu retrogradare la locul de laici, dacă, căutând de bunăvoie spre convertire, resping păcatul prin care au căzut din har și devin complet străini de el, să se tundă în felul clerului. Dar dacă nu aleg de bunăvoie acest lucru, atunci să-și lase părul să crească precum laicii, ca și cum ar fi preferat convertirea în lume la viața cerească.
22. Poruncim ca cei care sunt hirotoniți ca episcopi sau orice alt cleric pentru bani, și nu prin încercare și alegere pentru felul lor de viață, să fie destituiți, precum și cei care i-au hirotonisit.
23. Nimeni, nici episcop, nici preot, nici diacon, atunci când împarte Sfânta Împărtășanie, să nu ceară bani sau altceva de la cel care se împărtășește pentru această Împărtășanie. Căci harul nu se vinde și noi nu împărtășim sfințirea Duhului pe bani, ci trebuie să o împărtășim celor vrednici de dar fără nicio socoteală. Dar dacă se găsește vreunul dintre cei numărați printre clerici cerând ceva de la cel căruia îi împarte Sfânta Împărtășanie, să fie alungat ca un zelot al rătăcirii și înșelăciunii lui Simon.
24. Nimănui din hirotonii sfinți sau călugărilor să nu i se permită să se distreze la curse de cai sau să se dedice jocurilor de teatru. Iar dacă vreun cleric a fost invitat la o nuntă, atunci, de îndată ce apar jocuri care servesc la înșelăciune, să se ridice și să se retragă imediat; căci așa poruncește învățătura părinților noștri. Iar dacă cineva este convins de aceasta, fie să înceteze, fie să fie detronat.
25. Pe lângă celelalte, reînnoim și regula care spune că în fiecare biserică, parohiile rurale sau cele situate în apropierea orașului rămân inviolabile pentru episcopii care le dețin, mai ales dacă le-au deținut și administrat fără dispută timp de treizeci de ani. Dacă, însă, în decursul celor treizeci de ani a existat sau va exista vreo dispută cu privire la ele, atunci cei care se consideră ofensați au voie să inițieze un proces în această privință la conciliul regional.
26. Preotul care a comis o căsătorie nelegiuită din ignoranță, să folosească amvonul conform celor rânduite de canonul sfânt, dar să se abțină de la alte fapte; căci unui astfel de om i se iertă îndeajuns. Cel care trebuie să-și vindece propriile răni să nu binecuvânteze pe altul; căci binecuvântarea este împărtășirea sfințeniei; cum poate atunci să o împărtășească altuia care nu o are din păcatul ignoranței? De aceea, să nu binecuvânteze nici public, nici în privat, să nu împartășească trupul Domnului, ci, mulțumindu-se să stea înaintea Lui, să-L roage cu lacrimi pe Domnul să-i ierte păcatul ignoranței. Este evident că o astfel de căsătorie nelegiuită va fi desfăcută, iar soțul nu va avea în niciun caz relații sexuale cu cea prin care a fost lipsit de dreptul de a săvârși sacramentul.
27. Nimeni dintre cei numărați printre clerici să nu se îmbrace în haine nepotrivite, fie când locuiește în oraș, fie când călătorește; ci fiecare dintre ei să poarte hainele deja rânduite pentru cei ce sunt în cler. Dacă cineva face aceasta, să fie excomunicat pentru o săptămână.
28. După ce am aflat că în diferite biserici, când se aduc struguri pe altar, conform unui obicei stabilit, preoții, unindu-i cu jertfa nesângeroasă a ofrandei, le împart astfel pe amândouă printre oameni, decretăm ca nimeni dintre cei sfinți să nu facă aceasta; ci să dea poporului, pentru regenerarea și iertarea păcatelor, doar ofranda; iar preoții să primească ofranda de struguri ca pârgă și, binecuvântându-i separat, să-i dea celor

care cer, în semn de mulțumire Dătătorului roadelor prin care trupurile noastre sunt hrănite și cresc, conform poruncii divine. Dar dacă vreun cleric va face împotriva acestei porunci, să fie detronat.
29. Regula părinților Sinodului de la Cartagina spune că ceea ce privește sfântul altar se săvârșește numai de către cei care nu au mâncat, cu excepția unei singure zile pe an, în care se celebrează Cina Domnului. Poate că acei dumnezeiești părinți au dat o astfel de rânduială din anumite motive locale utile Bisericii. Și întrucât nimic nu ne obligă să părăsim strictețea, atunci noi, urmând tradițiile apostolice și patristice, hotărâm să nu permitem postul în a cincea zi a ultimei săptămâni a Postului Mare și să necinstim întregul Post Mare.
30. Dorind să aranjăm totul pentru zidirea Bisericii, am hotărât să aranjăm și pentru preoții din bisericile barbare. Astfel, dacă ei consideră că este de datoria lor să depășească regula apostolică, care interzice repudierea soției sub pretextul respectului și să facă mai mult decât este prescris și, prin urmare, fiind de acord cu concubinele lor, se abțin de la contactul sexual unii cu alții, atunci decretăm că nu vor locui deloc cu soțiile lor, pentru ca astfel să ne dea o dovadă deplină a jurământului lor. Le-am rânduit aceasta doar pentru modul lor meschin de gândire și pentru moravurile lor ciudate și instabile.
31. Decretăm că clericii care celebrează liturghia sau botează în lăcașuri de cult situate într-o clădire rezidențială trebuie să facă acest lucru cu știrea episcopului locului. Prin urmare, dacă vreun cleric nu respectă acest lucru în acest mod, să fie detronat.
32. Ni s-a atras atenția că în țara armeană cei care săvârșesc jertfa fără sânge aduc vin curat la masa sfântă, fără niciun amestec de apă, referindu-se la învățătorul Bisericii Ioan Gură de Aur , care în comentariul său la Evanghelia după Matei spune astfel: „De ce nu a băut apă, ci vin după înviere? Pentru a dezrădăcina erezia cea rea. Căci, întrucât există unii care folosesc apa în sacramente, El, arătând că a folosit vin atât când a administrat sacramentul, cât și când, după înviere, a oferit nu masa sacramentală, ci o masă simplă, spune: din rodul viței; și vița produce vin, nu apă.” Pe această bază cred ei că învățătorul respinge ofranda apei în jertfa sfântă. Pentru ca ei să nu fie stăpâniți de ignoranță în viitor, le dezvăluim gândul învățătorului în spirit ortodox. Întrucât există o erezie străveche și malefică a hidroparastatienilor, care folosesc doar apa în jertfa lor în loc de vin, acest om purtător de Dumnezeu, respingând învățătura nelegiuită a acestei erezii și arătând cum se împotrivesc tradiției apostolice, a folosit cuvintele de mai sus. Între timp, el și-a trădat biserica, în care fusese încredințat conducerea pastorală, amestecând apa cu vinul atunci când este necesar să se săvârșească jertfa fără sânge, arătând spre amestecul de sânge și apă care a curs din coasta cinstită a Mântuitorului și Mântuitorului nostru Hristos Dumnezeu, pentru învierea și răscumpărarea păcatelor întregii lumi. Și în fiecare biserică în care au strălucit lumini spirituale, se păstrează acest rit moștenit de Dumnezeu. Astfel, Iacov, fratele lui Hristos Dumnezeul nostru după trup, căruia i s-a încredințat mai întâi tronul bisericii Ierusalimului, și Vasile, arhiepiscopul Cezareei, a cărui faimă s-a răspândit în întreaga lume, după ce ne-au transmis în scris ritul mistic, au rânduit ca paharul sfânt cu apă și vin să fie folosit în dumnezeiasca liturghie. Iar sfinții părinți care s-au adunat la Cartagina au menționat literal astfel: Să nu se ofere nimic în sfânta taină decât trupul și sângele Domnului, așa cum Însuși Domnul a dat, adică pâine și vin amestecate cu apă. Dar dacă vreun episcop sau prezbiter nu face după rânduiala dată de apostoli și aduce jertfa cea neprihănită fără a dilua vinul cu apă, să fie demis, ca proclamând taina imperfect și schimbând ceea ce a fost transmis prin inovație.

33. Întrucât am aflat că în pământul armean sunt hirotonișsi în cler doar cei care provin din linia preoțească, în care cei care îndrăznesc să facă acest lucru urmează obiceiurile iudaice, iar unii dintre ei sunt numiți cântăreți sacri și cititori ai legii divine fără a fi tunși: decretăm că de acum înainte nu va fi permis celor care doresc să hirotonească pe cineva în cler să acorde atenție liniei de origine a celui care este hirotonit, ci, verificând dacă sunt vrednici de a fi numărați printre cler după definițiile stabilite în regulile sacre, să fie hirotoniți conform legii bisericești, indiferent dacă sunt descendenți din strămoși sacri sau nu. De asemenea, nimănui să nu i se permită să rostească cuvântul lui Dumnezeu înaintea poporului după rânduiala celor numărați printre cler, decât dacă cineva are tunsura sacră și nu a primit binecuvântarea canonică a pastorului său. Dacă se va găsi cineva făcând împotriva celor scrise, să fie excomunicat.
34. Regula sacră proclamă clar că, așa cum crima de conspirație sau de șarlatanie este interzisă de legile externe, tot așa ar trebui interzisă cu atât mai mult în biserică. Și încercăm să observăm că, dacă se constată că vreun cleric sau călugăr este conspirator, complice sau complotist împotriva episcopilor sau a altor clerici, aceștia sunt complet destituiți din rangul lor.
35. Să nu i se permită niciunuia dintre mitropoliți, după moartea unui episcop care slujește sub scaunul său, să ia sau să-și însușească bunurile sale sau ale bisericii sale; ci acestea să fie în paza clerului acelei biserici în care defunctul a fost primat, până când va fi numit un alt episcop, cu excepția cazului în care nu mai există clerici în acea biserică; atunci mitropolitul să le păstreze intacte și să le dea pe toate episcopului care va fi hirotonit.
36. Reînnoind ceea ce a fost decretat de cei 150 de sfinți părinți care s-au întâlnit în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, și de cei 630 care s-au întâlnit la Calcedon, decretăm că tronul Constantinopolului se va bucura de privilegii egale cu cele ale Romei antice și va fi înălțat în treburile bisericești ca aceasta din urmă, fiind al doilea după el; după el să fie luat în considerare tronul marelui oraș Alexandria, apoi tronul Antiohiei și după el tronul orașului Ierusalim.
37. Întrucât în diverse vremuri au existat invazii barbare și, prin intermediul lor, foarte multe orașe au devenit supuse celor fără de lege, astfel încât era imposibil ca șeful unui astfel de oraș să-și ocupe scaunul după hirotonire și să se stabilească pe el într-o stare sacră și astfel, conform obiceiului stabilit, să săvârșească hirotonii și să facă tot ce este propriu unui episcop: de aceea, noi, păstrând onoarea și respectul preoției și nedorind în niciun caz ca opresiunea barbară să acționeze în detrimentul drepturilor ecleziastice, am hotărât să nu-i ținem în dizgrație pe cei care sunt astfel hirotoniți și nu au intrat în scaunele lor din motivul menționat mai sus, astfel încât să poată săvârși canonic hirotoniile diferiților clerici și să folosească puterea președinției în măsura cuvenită și ca fiecare rânduială emanată de ei să fie fermă și legitimă. Căci odată cu restricția aplicării exacte pentru timpul de necesitate, însăși regula de guvernare nu ar trebui să sufere o schimbare.
38. Respectăm regula stabilită de părinți, care spune aceasta: dacă vreun oraș este nou întemeiat de autoritatea imperială sau va fi întemeiat în viitor, atunci și ordinea treburilor bisericești să urmeze ordinea civilă și cea a zemstvei.
39. Întrucât fratele și împreună-slujitorul nostru Ioan, guvernatorul insulei Cipru, din cauza raidurilor barbare și pentru a se elibera de robia păgână și a fi supus cu sinceritate sceptrului puterii prea creștine, s-a mutat cu poporul său de pe insula menționată în regiunea Helespontină, cu ajutorul Dumnezeului filantrop și eforturile împăratului nostru iubitor de Hristos și pios: decretăm ca privilegiile acordate tronului numitului om de către părinții purtători de Dumnezeu care s-au întâlnit pentru prima

dată la Efes să fie păstrate inviolabil - ca noul Justinianopol să aibă drepturile Constantinopolului, iar preaiubitul episcop numit în el să fie capul tuturor (episcopilor) regiunii Helespontine și să fie hirotonit de propriii săi episcopi, conform vechiului obicei (căci părinții noștri purtători de Dumnezeu au hotărât ca obiceiurile să fie păstrate în fiecare biserică), și ca episcopul orașului Cizic să fie supus capului numitului Justinianopolis, urmând exemplul tuturor celorlalți episcopi sub preaiubitul de Dumnezeu Primat Ioan menționat anterior; și tot de către acesta din urmă, când va fi nevoie, va fi hirotonit episcopul aceluiași oraș Cyzicus.

40. Întrucât este foarte salutar să ne alipim de Dumnezeu prin retragerea din zgomotul vieții, nu trebuie să-i primim pe cei care au ales calea vieții monahale fără examen și fără timp, ci trebuie să respectăm și în legătură cu ei regula transmisă nouă de la părinți; de aceea trebuie să primim jurământul vieții după Dumnezeu atunci când este ferm, conștient și prudent, după deplina revelație a rațiunii. Așadar, cel care urmează să ia asupra sa jugul monahismului să aibă cel puțin zece ani, deși și aici depinde de discreția superiorului dacă nu va găsi mai util să prelungească perioada de intrare și confirmare în viața monahală. Căci, deși Vasile cel Mare în regulile sale sfinte legitimează includerea în rangul fecioarelor a celor care se dedică de bunăvoie lui Dumnezeu și aleg fecioria după ce au împlinit vârsta de șaptesprezece ani, noi, urmând exemplul (regulilor) referitoare la văduve și diaconițe, am stabilit, în conformitate cu acestea, perioada indicată pentru cei care au ales viața monahală. Apostolul divin a scris că o văduvă trebuie aleasă în biserică pentru șaizeci de ani (1 Timotei 5:9); iar rânduielile sacre au dat hirotonirea unei diaconițe pentru patruzeci de ani; întrucât au văzut că Biserica, prin harul lui Dumnezeu, a devenit mai puternică și merge înainte, iar credincioșii sunt fermi și de încredere în păzirea poruncilor divine. Și noi, văzând bine aceasta, am hotărât să marcăm mai degrabă pe cel care este pe cale să-și înceapă isprăvile după Dumnezeu binecuvântarea harului, ca pe un fel de pecete, aducându-l astfel la punctul în care nu ezită mult și nu se clatină, sau, mai bine zis, îndemnându-l să aleagă binele și să fie întărit în el.

41. Cei care doresc să se retragă în izolare în orașe sau sate și să se ocupe singuri de ei înșiși trebuie mai întâi să intre într-o mănăstire, să se obișnuiască cu modul de viață pustnic, să se supună timp de trei ani conducătorului mănăstirii în frica lui Dumnezeu și să împlinească ascultarea în tot ce este cuvenit și, după ce și-au declarat hotărârea pentru un astfel de mod de viață, să fie astfel testați de superiorul local, dacă îl aleg de bunăvoie din toată inima, apoi să rămână în afara izolarii încă un an, pentru a-și arăta mai bine înclinația; căci numai atunci vor da dovadă deplină că tind spre această tăcere nu de dragul căutării gloriei deșarte, ci de dragul celui mai adevărat bine. Dacă după atâta timp rămân credincioși aceleiași hotărâri, să se închidă, dar nu li se mai permite să se retragă din această singurătate după bunul plac, decât dacă sunt îndemnați să facă acest lucru de nevoia și folosul public sau de un alt fel de necesitate care îi amenință cu moartea, și atunci cu binecuvântarea episcopului locului. Cei care îndrăznesc să-și părăsească refugiile fără motivele menționate anterior vor fi mai întâi închiși în izolarea menționată împotriva voinței lor, apoi vor fi pedepsiți cu posturi și alte asprime, știind din cele scrise că nimeni, punând mâna pe plug și privind înapoi, nu are dreptul la Împărăția cerurilor (Luca 9:62).

42. În ceea ce privește așa-numiții pustnici, care în haine negre și cu părul lung umblă prin orașe, amestecându-se cu laici și femei și necinstind jurământul lor, decretăm: dacă hotărăsc, după ce își tund părul, să ia forma altor călugări, atunci să fie așezați într-o mănăstire și numărați printre frați. Dar dacă nu doresc acest lucru, atunci să părăsească cu totul orașele și să trăiască în pustiurile, de unde și-au luat numele.

43. Creștinului îi este îngăduit să aleagă un mod de viață ascetic și, după ce părăsește furtuna tulbure a treburilor cotidiene, să intre într-o mănăstire și să depună jurăminte monahale, chiar dacă a fost condamnat pentru vreun păcat. Căci Mântuitorul nostru Dumnezeu a zis: pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară (Ioan 6, 37). Așadar, întrucât viața monahală ne arată o viață de pocăință, îl aprobăm pe cel care se dedică ei cu sinceritate și niciun mod de viață nu-l va împiedica să-și împlinească intenția.
44. Un călugăr condamnat pentru desfrânare sau care ia o soție pentru relații conjugale și concubinaj va fi supus penitenței prescrise de regulile pentru desfrânați.
45. Întrucât am aflat că în unele mănăstiri de femei cele care urmează să fie cinstite cu această imagine sacră sunt îmbrăcate de cei care le aduc în senzual 129 și tot felul de haine, de asemenea, în bijuterii împodobite cu aur și pietre prețioase și, apropiindu-se de altar în această formă, le scot toată această splendoare materială și apoi imediat se săvârșește asupra lor binecuvântarea imaginii (monahice) și li se pune haine negre: atunci hotărâm că de acum înainte acest lucru nu se va mai întâmpla. Căci nu se cuvine ca una care s-a despărțit deja de toate farmecele acestei lumi prin propria sa voință și a ajuns să iubească viața după Dumnezeu și s-a așezat cu statornicie asupra ei și a ajuns astfel la o mănăstire, să-și amintească din nou, prin intermediul unei astfel de podoabe pieritoare și fragile, ceea ce a fost deja condamnat la uitare, și prin aceasta să-și șovăie și să se zbată în suflet precum valurile care inundă și se aruncă încoace și încolo, până în punctul în care nici măcar nu verse o lacrimă din când în când și astfel nu-și arată în exterior căința inimii, iar dacă o mică lacrimă cade, așa cum se cuvine, nu este mai mult de dragul dispoziției sale față de isprava monahală, ci mai degrabă pentru că părăsește lumea și ceea ce este în lume.
46. Cei care aleg viața ascetică și sunt însemnați într-o mănăstire să nu iasă deloc. Dacă o nevoie inevitabilă îi obligă să facă aceasta, atunci să o facă cu binecuvântarea și permisiunea stareței, și nu singuri, ci împreună cu unii bătrâni și cei care conduc mănăstirea, din porunca stareței. Nu este îngăduit deloc să petreacă noaptea în afara mănăstirii. De asemenea, bărbații care duc o viață monahală, când este nevoie, să iasă cu binecuvântarea celui căruia i-a fost încredințată stăpânirea. De aceea, cei care încalcă hotărârea pe care am făcut-o astăzi, fie că sunt bărbați sau femei, să fie supuși unor penitențe cuvenite.
47. Nicio femeie să nu doarmă într-o mănăstire pentru bărbați, nici bărbatul să nu doarmă într-o mănăstire pentru femei. Căci credincioșii trebuie să fie departe de orice piept de poticnire și ispită și să-și orânduiască viața după cuviință și după bunăvoință Domnului. Dacă cineva, fie cleric, fie laic, face aceasta, să fie excomunicat.
48. Soția unui bărbat care este ridicat la primatul episcopal, care a divorțat anterior de soțul ei prin consimțământ reciproc, după hirotonirea acestuia ca episcop, va intra într-o mănăstire construită departe de scaunul acestui episcop și se va bucura de întreținere din partea acestui episcop. Și dacă se dovedește vrednică, să fie ridicată la demnitatea de diaconiță.
49. Reînnoind această regulă sacră, decretăm ca mănăstirile odată sfințite cu știrea episcopului să rămână pentru totdeauna mănăstiri și bunurile aparținând lor să fie păstrate pentru mănăstire și să nu mai devină locuințe seculare și să nu fie date de nimeni în mâinile oamenilor seculari. Și dacă aceasta s-a făcut până acum, decretăm că nu va avea niciun efect. Iar cei care îndrăznesc să facă aceasta vor fi supuși penitenței în viitor, conform regulilor.
50. Nimeni, laic sau cleric, nu va mai juca jocuri de noroc de acum înainte. Dacă se va găsi cineva făcând aceasta, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.

51. Acest sfânt și ecumenic conciliu interzice cu desăvârșire organizarea așa-numitelor spectacole de mimică și a spectacolelor aferente, precum și spectacolele de dans și înjunghiere a animalelor pe scenă. Dacă cineva disprețuiește această regulă și se deda la oricare dintre aceste lucruri interzise, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
52. În toate zilele Sfântului Post Mare, cu excepția sâmbetei și duminicii și a sfântei zile a Bunei Vestiri, să se celebreze sfânta liturghie a darurilor mai înainte sfințite.
53. Întrucât rudenia prin spirit este mai înaltă decât uniunea prin trup și am aflat că în unele locuri unii care primesc copii de la sfântul și mântuitorul botez, după aceasta intră în concubinaj cu mamele lor văduve, decretăm că de acum înainte nimic de genul acesta nu se va mai face. Dacă se va găsi cineva făcând aceasta după această regulă, atunci mai întâi să fie îndepărtat din această concubinaj nelegiuit și apoi să fie supus penitenței desfrânaților.
54. În timp ce dumnezeiasca scriptură ne învață clar: „Să nu te apropii de aproapele tău, ca să-i descoperi rușinea” (Lev. 18:6), purtătorul de Dumnezeu Vasile în rânduielile sale a enumerat câteva dintre căsătoriile interzise, dar le-a trecut cu tăcere pe cele mai mari și prin ambele a aranjat să ne fie de folos. Căci, întorcându-se de la mulțimea numelor rușinoase, ca să nu pângărească cuvântul cu astfel de vorbiri, a desemnat necurățiile prin nume generale, prin care ne-a indicat pe scurt căsătoriile nelegiuite. Și întrucât, din cauza unei astfel de tăceri și incertitudini cu privire la interzicerea căsătoriilor nelegiuite, însăși firea s-a încurcat, considerăm necesar să expunem acest lucru mai direct și, de acum înainte, hotărâm că cel ce se unește cu fiica unchiului său în comuniunea căsătoriei, sau un tată și un fiu cu o mamă și o fiică, sau un tată și un fiu cu două surori fecioare, sau o mamă și o fiică cu doi frați, sau doi frați cu două surori, sunt supuși regulii a șapte ani de penitență, desigur, după despărțirea lor de concubinajul nelegiuit.
55. După ce am aflat că în orașul Roma, în timpul sfântului post al Postului Mare, sâmbetele acestuia se postesc contrar practicii bisericești tradiționale, sfântul conciliu a decretat ca și în biserica romană să se respecte cu strictețe regula care spune: dacă vreun cleric este găsit postind în ziua sfântă a Domnului sau sâmbăta, afară de unul, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
56. Am aflat, de asemenea, că în țara armenească și în alte locuri unii mănâncă ouă și brânză sâmbăta și duminica din cele patruzeci de zile sfinte. De aceea, s-a hotărât ca Biserica lui Dumnezeu din întreaga lume să respecte postul, urmând un singur rit și să se abțină atât de la toate lucrurile care se jertfesc, cât și de la ouă și brânză, care sunt rodul și urmașii a ceea ce ne abținem. Dacă nu respectă aceasta, atunci clerul să fie demis, iar laicii excomunicați.
57. Mierea și laptele nu ar trebui oferite pe altare.
58. Nimeni care este în rangul de laic să nu-și administreze dumnezeiești taine în prezența unui episcop, a unui preot sau a unui diacon. Oricine va decide să facă așa ceva, ca și cum ar acționa împotriva rânduielii, să fie excomunicat pentru o săptămână și să învețe din aceasta să nu fie mai înțelept decât se cuvine (Romani 12:3).
59. Botezul nu trebuie să fie săvârșit într-o casă de rugăciune situată în interiorul unei clădiri rezidențiale, ci cei care trebuie considerați vrednici de cea mai pură iluminare trebuie să vină la bisericile catolice și să primească acolo acest dar. Dacă cineva este condamnat că nu respectă cele ce am stabilit, atunci dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
60. Când Apostolul exclamă că cel ce se lipește de Domnul este un duh cu Domnul (1 Cor. 6:17), este limpede că cel ce comunică cu vrăjmașul devine una prin comunicarea cu el. De aceea, s-a hotărât să se pedepsească în orice mod pe cei care se

prefac a fi posedați de demoni și care, prin corupția moravurilor lor, își iau în mod fals chipul lor și să se supună acelorași rigori și munci la care sunt supuși pe bună dreptate demonizații autentici pentru a fi eliberați de viclenia sau, mai bine zis, de acțiunea demonului.
61. Cei care se adresează ghicitorilor sau așa-zișilor centurioni sau altora asemenea lor, pentru a afla de la ei dacă le vor descoperi ceva, vor fi supuși regulii penitenței de șase ani, conform decretelor anterioare ale Părinților cu privire la ei. Aceeași penitență trebuie impusă celor care conduc urși și animale similare pentru amuzamentul și ispita oamenilor simpli, celor care proorocesc prin amăgiri greșite despre soartă, despre soartă, despre genealogie și multe alte lucruri întunecate similare - precum și așa-numiților vânători de nori, jongleri, furnizori de talismane și ghicitori. Pe cei care se împietresc în aceasta și nu se abțin și nu fug de aceste practici dăunătoare și păgâne, îi hotărâm a fi complet alungați din Biserică, așa cum poruncesc și canoanele sfinte. Căci ce comuniune are lumina cu întunericul , cum spune Apostolul? Sau ce este unirea Bisericii lui Dumnezeu cu idolii? Sau ce parte voi avea cu un necredincios? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial ? (2 Corinteni 6:14-16).
62. Dorim să eliminăm complet din viața credincioșilor așa-numitele Kalende, Votes, Vrumalia și festivalul popular celebrat în prima zi a lunii martie, precum și dansurile populare ale femeilor, care pot provoca mari ispite și daune; respingem, de asemenea, dansurile și ritualurile săvârșite de bărbați sau femei în numele unor zei numiți fals de păgâni, conform unui obicei străvechi și străin de viața creștină, și decretăm ca niciun bărbat să nu se îmbrace în haine femeiești, sau nicio femeie în haine potrivite bărbaților, de asemenea, ca nimeni să nu poarte măști comice, vechi sau tragice - să nu invoce numele josnicului Dionysos când presează struguri în teascuri și să nu facă ceva nebunesc din ignoranță sau frivolitate când toarnă vin în butoaie. Cei care îndrăznesc să facă oricare dintre lucrurile menționate mai sus în viitor, știind acest (decret), poruncim, dacă sunt clerici, să fie destituiți, iar dacă sunt laici, să fie excomunicați.
63. Poruncim ca poveștile despre martiri, alcătuite în mod fals de dușmanii adevărului pentru a dezonora martirii lui Hristos și a-i duce pe ascultători la necredință, să nu fie publicate în biserici, ci mai degrabă aruncate în flăcări. Îi anatematizăm pe cei care le acceptă sau le iau în seamă ca fiind adevărate.
64. Laicul să nu țină discursuri sau să învețe în public, asumându-și astfel demnitatea de învățător, ci să urmeze rânduiala dată de Domnul și să deschidă urechea celor ce au primit harul cuvântului învățătorului și învață de la ei cele dumnezeiești. Căci Dumnezeu a rânduit într-o Biserică diverși membri, după cuvântul Apostolului, care explică Grigorie Teologul , spunând clar această rânduială: „Să cinstim această rânduială, fraților, să o păzim. Unul să fie ureche, altul limbă, altul mână, altul altceva. Unul să învețe, altul să învețe.” Și puțin mai departe: „Cel care învață (să învețe) în ascultare, cel care distribuie (să distribuie) cu plăcere, cel care slujește (să slujească) cu râvnă. Nu toți să fie limbă, ceea ce este chiar mai ușor decât altul, nu toți apostoli, nu toți tălmăcitori.” Și puțin mai departe: „De ce te faci păstor, fiind o oaie? De ce să fii în locul capului, când ești picior? De ce încerci să fii conducător când ești pus în rândurile războinicilor?” Și în alt loc: „Înțelepciunea poruncește: nu te grăbi cu gura ta (Eclesiastul 5:1), nu te împărți, săracule, cu bogatul (Proverbe 23:4), nu căuta să fii mai înțelept decât înțeleptul .” Dacă cineva este condamnat pentru încălcarea acestei reguli, să fie excomunicat timp de patruzeci de zile.
65. Poruncim ca în viitor să nu se mai folosească focurile pe care unii le aprind în fața prăvăliilor și caselor lor la luna nouă, peste care unii îndrăznesc să sară, conform unui obicei străvechi. Oricine face așa ceva, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este

laic, să fie excomunicat. Căci în cartea a patra a Regilor este scris: Și el (Manase) a făcut un altar întregii puteri a cerurilor, în cele două curți ale casei Domnului; și-a trecut fiii prin foc, a tors, a făcut vrăjitorii, a făcut temple și a înmulțit vrăjitoarele, ca să facă rău înaintea Domnului, ca să-L mânie (2 Regi 21:5, 6).
66. Începând de la sfânta zi a învierii lui Hristos Dumnezeul nostru, până la noua înviere, timp de o săptămână întreagă, credincioșii trebuie neapărat să-și petreacă timpul liber în sfintele biserici, bucurându-se de psalmi, imnuri și cântări duhovnicești și sărbătorind în cinstea lui Hristos, ascultând citirea dumnezeiești Scripturi și împărtășind sfintele taine; căci în felul acesta ne vom înălța și ne vom înălța împreună cu Hristos. De aceea, în zilele menționate anterior, nu trebuie să aibă loc curse de cai sau alte spectacole publice.
67. Dumnezeiasca Scriptură ne-a poruncit să ne abținem de la sânge, de la animale strangulate și de la curvie (Faptele Apostolilor 15:29). Prin urmare, îi supunem la penitență pe cei care, pentru a-și satisface stomacul pofticios, prepară cumva în mod artificial sângele vreunui animal pentru hrană și îl mănâncă în această formă. Așadar, dacă cineva de acum înainte mănâncă sângele vreunui animal în orice formă, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
68. Nimănui nu-i este îngăduit să deterioreze, să rupă sau să dea librarilor, așa-zișilor vânzători de mir sau oricui altcuiva spre distrugere cărțile Vechiului și Noului Testament, precum și cărțile sfinților și ale predicatorilor și învățătorilor noștri recunoscuți, cu excepția cazului în care unele dintre ele au devenit complet inutilizabile din cauza moliei, a apei sau a oricărui alt motiv. Oricine va fi condamnat pentru aceasta în viitor, să fie excomunicat pentru un an. De asemenea, cel care cumpără astfel de cărți să fie excomunicat dacă nu le păstrează pentru uzul său propriu, nici nu le dă altuia pentru bună folosință și depozitare, ci începe să le deterioreze.
69. Nimeni care aparține rangului de laic nu are voie să intre în altarul sacru; numai că acest lucru nu este în niciun caz interzis puterii și demnității regale, atunci când aceasta dorește să ofere daruri Creatorului, conform unei anumite tradiții străvechi.
70. Femeilor nu le este îngăduit să vorbească în timpul Sfintei Liturghii, ci, după cuvântul Apostolului Pavel, să tacă. Căci li se poruncește să nu vorbească, ci să asculte, precum spune și Legea. Iar dacă vor să învețe ceva, să-și întrebe bărbații acasă (1 Corinteni 14:34, 35).
71. Cei care studiază legile civile nu trebuie să folosească obiceiuri păgâne, și anume să meargă la teatru, sau să facă așa-numitele kilistre, sau să se îmbrace în haine care nu sunt în uz comun, nici când își încep studiile, nici când ajung la sfârșitul lor, nici în general în timpul acestui studiu. Dacă cineva de acum înainte îndrăznește să facă aceasta, să fie excomunicat.
72. Nu este îngăduit unui bărbat ortodox să se unească cu o femeie eretică, nici unei femei ortodoxe să se unească cu un bărbat eretic; iar dacă se întâmplă ca cineva să facă așa ceva, atunci căsătoria să fie considerată invalidă, iar concubinajul nelegiuit să fie desfăcut. Căci nu trebuie să amesteci ceea ce nu se poate amesteca, nici să unești un lup cu o oaie, nici soarta păcătoșilor cu partea lui Hristos. Dacă cineva încalcă ceea ce am hotărât, să fie excomunicat. Dacă cineva, fiind încă în necredință și nefiind numărat printre turma ortodocșilor, s-a unit cu celălalt în căsătorie legitimă, atunci unul dintre ei, alegând binele, s-a apropiat de lumina adevărului, iar celălalt, nevrând să privească razele divine, a rămas în lanțurile rătăcirii, iar soția necredincioasă dorește să continue să trăiască împreună cu soțul credincios, sau invers - soțul necredincios cu soția credincioasă, atunci să nu se despartă, după dumnezeiescul

apostol: căci soțul necredincios este sfințit prin soție, și soția necredincioasă este sfințită prin soț (1 Corinteni 7, 14).
73. Întrucât crucea dătătoare de viață ne-a arătat mântuirea, trebuie să avem toată grija să acordăm respectul cuvenit acelei lucruri prin care am fost mântuiți de căderea străveche. De aceea, oferindu-i venerație în gând, cuvânt și simțire, poruncim ca imaginile crucii, pe care unii le-au ridicat pe platformă, să fie complet distruse, pentru ca semnul victoriei noastre să nu fie insultat de călcarea în picioare de cei ce merg. Pe cei care în viitor vor ridica o imagine a crucii pe platformă, hotărâm să-i excomunicăm.
74. Așa-numitele agape (ospățuri ale iubirii) nu trebuie să se țină în clădiri dedicate Domnului sau biserici, și nici nu trebuie să existe mâncare sau mese așezate în interiorul acestui templu. Cei care îndrăznesc să facă acest lucru trebuie fie să înceteze, fie să fie excomunicați.
75. Dorim ca cei prezenți în biserici, când cântă, să nu recurgă la strigăte nestăvilite și să nu silească natura să strige și să nu introducă nimic indecent și necuviincios Bisericii, ci să-i ofere cu mare atenție și tandrețe psalmodie lui Dumnezeu, care vede taina; căci cuvântul sfânt i-a învățat pe fiii lui Israel să fie evlavioși.
76. Nu este îngăduit să se înființeze cârciumi în incintele sacre, sau să se ofere hrană, sau să se desfășoare vreun alt fel de comerț mărunt, păstrând în același timp respectul față de biserici. Căci Mântuitorul și Dumnezeul nostru, învățându-ne prin viața în trup, ne-a poruncit să nu facem din casa Tatălui nostru o casă de comerț. El a risipit restul schimbătorilor de bani și i-a alungat pe cei care au profanat locul sfânt. Prin urmare, oricine este condamnat pentru crima menționată anterior, să fie excomunicat.
77. Nu este îngăduit preoților, clericilor sau asceților să se spele în băi împreună cu femeile, nici măcar vreunui creștin sau laic. Căci aceasta este prima ocară din partea păgânilor. Dacă cineva este condamnat pentru aceasta, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
78. Cei care se pregătesc pentru botez trebuie să învețe credința pe de rost și în a cincea zi a săptămânii să dea un răspuns episcopului sau prezbiterilor.
79. Mărturisind nașterea divină din Fecioară ca fiind fără sămânță, fără durere și predicând întregii turme, îi mustrăm pe cei care fac ceva necuvenit din ignoranță. Prin urmare, întrucât se constată că unii, după ziua sfintei nașteri a Dumnezeului nostru, fierb făină de grâu și o împart unii cu alții sub pretextul de a cinsti nașterea neprihănitei Fecioare Maice, poruncim ca credincioșii să nu facă nimic de genul acesta. Căci a măsura și a reprezenta nașterea ei inefabilă prin nașterea comună și proprie nouă nu înseamnă a o cinsti pe Fecioară, care a născut în trup Cuvântul de neînțeles mai presus de minte și cuvânt. Dacă cineva va fi găsit în viitor făcând ceva de genul acesta, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
80. Dacă vreun episcop, sau preot, sau diacon, sau cineva trecut printre clerici, sau laic, atunci când nu are nicio nevoie extremă sau impediment care să-l oblige să lipsească din biserica sa pentru o perioadă lungă de timp, dar când locuiește în oraș, nu vine la adunarea bisericii în trei duminici în decurs de trei săptămâni, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie scos de la împărtășanie.
81. Am aflat că în unele țări, în imnul de trei ori sfânt, după cuvintele: „sfinte nemuritorule”, se proclamă ca o adăugare: „răstignit pentru noi, miluiește-ne pe noi”. Între timp, aceste cuvinte, ca fiind străine de evlavie, au fost excluse din acest imn de către foștii sfinți părinți, împreună cu ereticul fărădelegii care a introdus astfel de cuvinte. Prin urmare, noi, confirmând ceea ce a fost stabilit anterior cu evlavie de sfinții noștri părinți, îi anatemizăm pe cei care, chiar și după prezenta definiție, vor

accepta astfel de cuvinte în biserici sau în orice alt mod se vor atinge de imnul de trei ori sfânt. Și dacă cel care încalcă această definiție este o persoană sacră, atunci poruncim ca demnitatea sa sacră să fie deposedată, iar dacă este laic sau călugăr, să fie excomunicat.
82. În unele picturi ale venerabilelor icoane este înfățișat un miel arătat de degetul Înaintemergătorului, care a fost luat ca o imagine a harului, deoarece prin lege ni l-a indicat pe adevăratul Miel - Hristos Dumnezeul nostru. Noi, însă, respectând imaginile și umbrele antice, transmise Bisericii ca simboluri și schițe ale adevărului, acordăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii. De aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în pictură, hotărâm ca și în vremurile viitoare pe icoane, în locul vechiului miel, să fie înfățișată, prin această imagine, imaginea Mielului care ridică păcatul lumii, Hristos Dumnezeul nostru în formă umană, înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și amintindu-ne de viața Lui în trup, de suferința, de moartea mântuitoare și de răscumpărarea lumii care a venit din aceasta.
83. Nimeni să nu administreze Euharistia trupurilor celor morți, căci scris este: „ Luați și mâncați” (Matei 26:26); dar trupurile celor morți nu pot nici să primească, nici să mănânce.
84. Urmând decretele canonice ale părinților, stabilim și în ceea ce privește copiii: de îndată ce nu se găsesc martori de încredere care să confirme fără îndoială că au fost botezați și când ei înșiși, din cauza vârstei lor, nu sunt în măsură să dea un răspuns cu privire la taina învățată lor, atunci să fie botezați fără nicio ezitare, pentru ca o astfel de nedumerire să nu-i priveze de o astfel de purificare prin sfințire.
85. Am învățat din Scriptură că orice cuvânt va fi întemeiat în prezența a doi sau trei martori (Deuteronom 19:15). De aceea, poruncim ca robii eliberați de stăpânii lor să primească acest privilegiu în prezența a trei martori, care prin prezența lor vor da legitimitate eliberării și vor da credibilitate celor întâmplate.
86. Poruncim ca cei care recrutează și țin prostituate pentru ispita sufletelor, dacă sunt clerici, să fie excomunicați și destituiți, iar dacă sunt laici, să fie excomunicați.
87. Cea ce își părăsește soțul, dacă se căsătorește cu altul, este adulteră, după sfântul și dumnezeiescul Vasile, care a citat foarte potrivit din profeția lui Ieremia următoarele cuvinte: Dacă femeia este cu alt soț, nu se va întoarce la soțul ei, ci se va întina cu întinare (Ieremia 3:1). Și iarăși: Cel ce se însoțește cu o femeie adulteră este nebun și rău (Proverbe 18:23). Așadar, dacă se întâmplă ca (soția) să-și părăsească soțul fără motiv, atunci el este vrednic de indulgență, iar ea este vrednică de pocăință. Indulgența i se va da în legătură cu comuniunea cu Biserica. Cel ce își părăsește soția, unită cu el în mod legitim, și ia pe alta pentru sine este supus, după cuvântul Domnului, vinovăției de adulter. Regulile părinților noștri au decretat ca astfel de oameni să fie în categoria celor care plâng un an, în categoria celor care ascultă doi ani, în categoria celor care cad trei ani, iar în al șaptelea an să stea alături de cei credincioși și astfel să fie onorați cu ofranda.
88. Nimeni să nu aducă vite de niciun fel în sfântul templu, decât dacă vreun călător aflat în mare dificultate, din lipsă de țarc și adăpost, le scoate din ham într-un astfel de templu. Căci dacă vitele nu ar fi aduse, ar putea pieri; iar călătorul, pierzându-și jugul vitelor și fiind astfel lipsit de posibilitatea de a-și continua călătoria, ar fi în pericol de moarte. Am fost învățați că Sabatul a fost făcut pentru om (Marcu 2:27); prin urmare, mântuirea și bunăstarea omului trebuie puse mai presus de orice. Dar dacă se va constata că cineva a adus vite în templu fără nevoie, așa cum s-a spus mai sus, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.

89. Credincioșii, care petrec zilele suferinței mântuitoare în post, rugăciune și căință a inimii, ar trebui să rupă postul în jurul orelor de mijloc ale nopții adiacente Sâmbetei Mari, întrucât dumnezeiești evangheliști Matei și Luca, primul cu cuvintele: în seara Sabatului (Matei 28:1), celălalt cu cuvintele: foarte devreme (Luca 24:1), ne descriu noaptea adâncă.
90. Am primit canonic de la părinții noștri purtători de Dumnezeu să nu îngenunchem duminica, din respect pentru învierea lui Hristos. Ca să nu fim în necunoaștere a certitudinii acestui obicei, îi înștiințăm pe credincioși că, după obiceiul stabilit, sâmbăta, după intrarea de seară a clerului în altar, nimeni nu îngenunchează până în seara următoare, duminica, când, după intrarea în timpul aprinderii candelelor, ne plecăm din nou genunchii, înălțând astfel rugăciuni Domnului. Căci, primind noaptea de după sâmbătă ca prevestitoare a învierii Mântuitorului nostru, din ea începem duhovnicește cântările, mutând sărbătoarea din întuneric la lumină, astfel încât să prăznuim astfel învierea o zi întreagă.
91. Supunem pedepsei crimei femeile care administrează medicamente care provoacă avort și care iau otrăvuri care ucid embrionul.
92. Sfântul Sinod a hotărât că cei care răpesc soții în scopul concubinajului sau cei care îi ajută sau îi ajută pe răpitori, dacă sunt clerici, trebuie degradați din rangul lor, iar dacă sunt laici, trebuie anatematizați.
93. Soția unui soț care a dispărut din locul său de reședință și rămâne necunoscută și care conviețuiește cu alții înainte de a fi constatată moartea sa, comite adulter. Soțiile soldaților care se căsătoresc în timpul absenței necunoscute a soților lor sunt supuse aceleiași pedepse, precum și cele care se căsătoresc pentru că soții lor pleacă în țări străine fără a aștepta întoarcerea lor. Numai în acest ultim caz un astfel de act merită o oarecare indulgență, deoarece în acest caz există o probabilitate mai mare de deces. Dar cea care, din ignoranță, se căsătorește cu un bărbat abandonat pentru o vreme de soția sa și este apoi eliberată pentru că prima ei soție se întoarce la el, a comis adulter, dar din ignoranță; prin urmare, nu i se interzice să se căsătorească, ci este mai bine să rămână așa. Dar dacă un soldat a cărui soție, din cauza absenței sale îndelungate, s-a căsătorit cu un alt soț, se întoarce după un timp, atunci, dacă dorește, își poate lua din nou soția; și ei i se acordă iertare pentru ignoranță și pentru soțul ei, care a trăit cu ea într-o a doua căsătorie.
94. Regula îi supune pe cei care depun jurăminte păgâne la penitențe; și hotărâm excomunicarea pentru ei.
95. Pe ereticii care se alătură Bisericii Ortodoxe și partea celor mântuiți, îi primim conform următorului rang și ordine. Arienii, macedonenii, novatienii, care se numesc puri și stângaci, cvartodecimanii sau tetradiții și apolinarienii, dacă dau o mărturie scrisă de credință și anatematizează orice erezie care gândește diferit de sfânta Biserică apostolică a lui Dumnezeu, îi primim prin pecetluire, adică prin ungerea cu sfânt mir mai întâi a frunții, apoi a ochilor, nărilor, gurii și urechilor și pecetluirea lor, spunem: pecetea darului Sfântului Duh. În ceea ce-i privește pe paulineiști, Biserica Catolică a stabilit o definiție conform căreia aceștia trebuie să fie complet rebotezați. Eunomienii, care sunt botezați printr-o singură scufundare, montaniștii, care sunt numiți aici frigieni, sabelienii, care propovăduiesc filiația și fac alte lucruri intolerabile, și toți ceilalți eretici - căci sunt mulți dintre ei aici, mai ales cei care vin din țara Galatiei - pe toți cei care doresc să se alăture ortodoxiei, îi primim ca păgâni. Anume, în prima zi îi facem creștini, în a doua catehumeni, apoi în a treia îi conjurăm cu o suflare întreită pe față și urechi, și în acest fel îi catehumenim și îi forțăm să vină la biserică și să asculte Scripturile, iar apoi îi botezăm. Maniheilor, valentinienilor și marcioniților și unor astfel de eretici trebuie să le dăm o declarație scrisă a credinței și

să anatemizăm erezia noastră și pe Nestorie și Eutihie și Dioscor și Sever și ceilalți conducători ai unor astfel de erezii și adepții lor și toate ereziile menționate mai sus, și în acest fel trebuie să ia parte la sfânta împărtășanie.
96. Cei care s-au îmbrăcat cu Hristos prin botez au jurat să imite modul Lui de viață în trup. De aceea, îi vindecăm cu părință pe cei care, pentru a ispiti spectatorii, își împodobesc și își împodobesc părul cu coafuri artificiale și oferă astfel momeală sufletelor nestatornice, îi vindecăm cu o penitență potrivită, instruindu-i și învățându-i să trăiască cu modestie, astfel încât, părăsind seducția și infatuarea materiei, să își îndrepte neîncetat mintea spre o viață neîncetată și binecuvântată, să trăiască în frică (de Dumnezeu) și puritate, să se apropie cât mai mult de Dumnezeu prin curățire în viață și să împodobească omul dinăuntru mai mult decât pe cel dinăuntru cu virtuți și moravuri bune și fără prihană și astfel să nu poarte în sine nicio rămășiță a stricăciunii vrăjmașului. Dacă cineva acționează împotriva acestei reguli, să fie excomunicat.
97. Cei care, fie trăind cu o soție, fie în alt mod, transformă în mod imprudent locurile sacre în locuri comune, se comportă cu dispreț în preajma lor și rămân în ele cu o astfel de dispoziție, poruncim să fie expulzați și din acele locuri din venerabilele temple care sunt destinate catehumenilor. Dacă cineva nu respectă aceasta, atunci, dacă este cleric, să fie detronat, iar dacă este laic, să fie excomunicat.
98. Cel care ia în căsătorie o femeie logodită cu altcineva, cât timp bărbatul cu care este logodită este încă în viață, va fi vinovat de adulter.
99. În țara armenească, așa cum am aflat, se întâmplă și ca unii, gătind bucăți de carne, să aducă porții la sfântul altar și să le dea preoților, după obiceiul iudaic. De aceea, păstrând puritatea bisericii, hotărâm că nu este îngăduit niciunui dintre preoți să primească de la cei care aduc părțile de carne rânduite; ci să se mulțumească cu ceea ce îi place celui care aduce să dea, cu condiția ca această ofrandă să fie făcută în afara bisericii. Dacă cineva face aceasta altfel, să fie excomunicat.
100. „Ochii voștri să vadă drept și să vă păzească inima cu toată sârguința” , poruncește Înțelepciunea (Prov. 4:23:25), căci simțurile trupești își transmit foarte ușor impresiile sufletului. De aceea poruncim ca de acum înainte nimeni să nu mai scrie pe scânduri sau pe altceva imagini care încântă vederea, corupă mintea și duc la o explozie de plăceri necurate. Dacă cineva îndrăznește să facă aceasta, va fi excomunicat.
101. Marele și dumnezeiescul Apostol Pavel îl numește cu voce tare pe om, creat după chipul lui Dumnezeu, trupul lui Hristos și templu. Astfel, fiind pus deasupra oricărei făpturi sensibile, primind prin suferința mântuitoare demnitatea cerească, mâncându-L sau bându-L pe Hristos, este pe deplin potrivit pentru viața veșnică și cu sufletul și trupul se împărtășește din harul divin spre propria sa sfințire. Așadar, dacă cineva vrea să se împărtășească din preacuratul trup în timpul slujbei și să se apropie de împărtășania lui, să se apropie cu mâinile împreunate în formă de cruce și să primească împărtășania harului. Căci nu-i aprobăm deloc pe cei care, în loc de mână, pregătesc un vas de aur sau o altă substanță pentru primirea darului divin și prin ei sunt considerați vrednici de preacurata împărtășanie, pentru că preferă materia fără suflet și la îndemână chipului lui Dumnezeu. Dacă cineva este condamnat că dă preacurata împărtășanie celor care aduc astfel de vase, atunci atât el însuși, cât și cel care aduce astfel de vase să fie excomunicați.
102. Cei ce au primit de la Dumnezeu puterea de a lega și de a dezlega trebuie să fie atenți la calitatea păcatului și la disponibilitatea păcătosului pentru comunicare și astfel să folosească un leac corespunzător bolii, astfel încât, nerespectând măsura în ambele privințe, să nu fie înșelați în mântuirea celui bolnav. Căci boala păcatului nu este aceeași, ci variată și variată și produce multe lăstari dăunători, din care paguba se

dezvoltă și merge tot mai departe până când este oprită de puterea medicului. Așadar, cel ce arată arta duhovnic-medicală trebuie mai întâi să fie atent la firea păcătosului, dacă dorește vindecarea, sau, dimpotrivă, își aduce boala asupra sa prin propriile fapte - să vadă cum se preocupă de convertire într-o stare intermediară între una și cealaltă și, dacă nu se împotrivește medicului și agravează rana sufletului aplicând medicamentele propuse, să-i măsoare milă după vrednicia sa. Căci Dumnezeu și cel căruia i se încredințează conducerea pastorală au toată grija de a aduce înapoi oaia pierdută și de a vindeca pe cea rănită de șarpe. Nu trebuie să călărești peste stâncile disperării, nici să slăbești frâiele până la destrăbălare și nepăsare în felul tău de viață, ci trebuie în orice fel cu putință, fie cu astringente și antiseptice, fie cu medicamente înmuiante și liniștitoare, să reziste suferinței și să favorizezi vindecarea rănii, gustând din roadele pocăinței și orânduind cu înțelepciune o persoană, chemând-o la cea mai înaltă iluminare. Așadar, trebuie să știm atât ce ține de legea precisă, cât și ce este permis de obicei, iar în raport cu cei care nu au acceptat desăvârșirea, să urmăm exemplul credincios, precum ne învață Sfântul Vasile.
Semnături:
Împăratul Cinabrului:
Flavius Justinian, împăratul credincios al romanilor în Hristos Isus Dumnezeu, fiind de acord cu tot ce s-a hotărât și rămânând credincios, a semnat.
Scaunul Sfântului Părinte.
Pavel, nevrednicul episcop al Constantinopolului, noua Romă, hotărând, a semnat.
Petru, nevrednicul episcop al marelui oraș Alexandria, hotărând, a semnat.
Anastasie, smeritul episcop al sfântului oraș Ierusalim, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop al Antiohiei, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al noului Justinianopol, hotărând, a semnat.
Locul Tesalonicului.
Ciriac, nevrednicul episcop al Cezareei, metropola primei provincii capadociene, hotărând și semnând.
Ștefan, nevrednicul episcop al Cezareei, mitropolit al provinciei Asia, hotărând și semnând.
Locul Irakli.
Locul Sardiniei.
Locul Ravennei.
Locul Corintenilor.
Vasile, episcop de Gortyn, mitropolia insulei Creta, cea iubitoare de Hristos, și înlocuitorul întregului sinod al sfintei Biserici Romane, hotărând și semnat.
Ștefan, smeritul episcop al Ancyrei, metropola iubitoare de Hristos a provinciei Galatia, a semnat decretul.
Sisinnius, prin harul lui Hristos Dumnezeul nostru, episcop al metropolei Dirrah, hotărând, semnând.
Petru, nevrednicul episcop de Nicomedia, mitropolitul provinciei Bitinia, hotărând, semnând.
Gheorghe, nevrednicul episcop al Niceei, scaunul metropolitan al provinciei Bitinia, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop al Calcedonului, mitropolitul provinciei Bitinia, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop de Sid, mitropolit al provinciei Pamfiliei, hotărând și semnând.
Leonty, nevrednicul episcop de Sebaste în a doua provincie a Armeniei, hotărând, semnând.

Ioan, nevrednicul episcop al Amaseei, metropola provinciei Hellespont, hotărând și semnat.
Ioan, nevrednicul episcop de Pompeiopolis în prima provincie Ciliciană, hotărând, semnând.
Isidor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al mitropoliei Anazarvo din a doua provincie a Cilicianei, hotărând, semnând.
Macrovius, smeritul episcop al Seleuciei, metropola din provincia Isauria, hotărând, a semnat.
Justinian, nevrednicul episcop al mitropoliei Tyana din a doua provincie capadociană, hotărând și semnat.
Serghie, smeritul episcop de Gangra din provincia Paflogonia, hotărând, a semnat.
Ciprian, prin harul lui Hristos Dumnezeu, episcop de Claudiopolis în provincia Honore, hotărând, semnând.
Constantin, nevrednicul episcop de Pissinus în a doua provincie a Galatiei, hotărând și semnând.
Sisinnius, smeritul episcop al mitropoliei Stavropolitan din provincia Caria, hotărând, a semnat.
Ilie, smeritul episcop al mitropolei Iconium din provincia Licaonia, hotărând și semnat.
Ștefan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Antiohiei, Mitropoliei Pisidiei, hotărând, semnând.
Ioan, smeritul episcop al Pergei, în provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Theopemptus, umilul episcop al mitropolei Justinianopol sau Mokis din a doua provincie capadociană, hotărând și semnat.
Teodor, nevrednicul episcop de Fasit în țara Laz, hotărând, a semnat.
Tiberius, nevrednicul (episcop) de Traianopolis, metropola frigienilor din Pacatania, hotărând și semnat.
Ilie, smeritul episcop de Dasim, a doua mitropolie a lui Justinian, hotărând și semnat.
Gheorghe, smeritul episcop de Ususa în țara tracă, hotărând, a semnat.
Teognostus, nevrednicul episcop de Pompeiopolis în provincia Paflagoniană, hotărând și semnat.
Ștefan, nevrednicul episcop al Smirnei, metropolei din provincia Asia, hotărând și semnând.
Zaharia, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Leontopolis în Isauria, hotărând, semnând.
Theopemptus, episcop al orașului Apamea din provincia Bitinia, hotărând și semnat.
Moise, nevrednicul episcop al Theodoriei sau Hermiatei din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Sisinnius, smeritul episcop al orașului Mitilene de pe insula Lesbos, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop al orașului Silavria din provincia Europeană, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop de Milisia, orașul Karov, hotărând, a semnat.
Teofilact, smeritul episcop de Metimnon, hotărând, a semnat.
Ioan, prin harul lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, episcop în provincia Bitinia, hotărând, semnând.
Gheorghe, nevrednicul (episcop) de Dorantian Herson, hotărând, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop de Kotrada în provincia Isauria, hotărând, a semnat.
Epifanie, nevrednicul episcop al Evhaitei din Helenpolis, hotărând, a semnat.
Gheorghe, nevrednicul episcop al orașului Enites din țara Traciei, hotărând, a semnat.

Teodor, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Camulian, hotărând, semnând.
Mamal, nevrednicul episcop al orașului Mesimvria, hotărând, a semnat.
Pavel, nevrednicul episcop al orașului Terminus din provincia Hellespont, hotărând și semnând.
Ioan, nevrednicul episcop de Avidius în provincia Hellespont, hotărând, a semnat.
Andrei, nevrednicul episcop de Militopolis în provincia Hellespont, hotărând, a semnat.
Stavrakios, smeritul episcop de Adranius în provincia Hellespont, hotărând, a semnat.
Andrei, păcătosul episcop al lui Filip, hotărând, a semnat.
Siluan, păcătosul episcop al orașului Limna, hotărând, a semnat.
Andrei, păcătosul episcop al Amfipolei, hotărând, a semnat.
Isidor, umilul episcop al orașului Edessa, hotărând, a semnat.
Margarit, păcătosul episcop de Stov, hotărând, a semnat.
Pavel, păcătosul episcop al orașului Nyssa din a doua provincie capadociană, hotărând și semnând.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Ferma din a doua provincie capadociană, hotărând, semnând.
Platon, umilul episcop al orașului Kiscissa din prima provincie capadociană, hotărând, a semnat.
George, episcop de Kamakhi în Armenia Mare, hotărând, a semnat.
Maica, prin harul lui Dumnezeu, Episcopul Tiberiadei, hotărând, semnând.
Zoit, nevrednicul episcop de Chrysopolis sau templul lui Jupiter din provincia Asiatică, hotărând, a semnat.
Pavel, nevrednicul episcop al orașului Prienei din provincia Asia, hotărând și semnând.
Patrick, nevrednicul episcop de Protomeandropol Magnitsky din provincia Asiatică, hotărând și semnat.
Antonie, nevrednicul episcop de Ippe în provincia Asia, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al Aneiei, în provincia Asia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, episcop al orașului Paleopolis din provincia Asia, hotărând, semnând.
Sisinnius, un episcop nevrednic al orașului Nyssa din provincia Asia, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Foceea din provincia Asia, hotărând și semnând.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Sion din provincia Asia, hotărând, semnând.
Zotik, nevrednicul episcop de Varetia în provincia Asia, hotărând, a semnat.
Myron, smeritul episcop al orașului Tralae din provincia Asia, hotărând, a semnat.
Grigore, nevrednicul episcop al orașului Calanthus din provincia Asia, a semnat.
Ștefan, nevrednicul episcop al Magneziei din provincia Emilia, hotărând, a semnat.
Grigorie, nevrednicul episcop al orașului Evaza din provincia Asia, hotărând, semnând.
Nikita, păcătosul episcop al orașului Cidoneia de pe insula Creta, hotărând, a semnat.
Sisinnius, nevrednicul episcop de Herronis din insula Creta, hotărând, a semnat.
Theopemptus, nevrednicul episcop de Kissama din insula Creta, hotărând, a semnat.
Grigore, nevrednicul episcop al orașului Tavia din prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop de Iuliopolis în prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Mihail, nevrednicul episcop al orașului Aspona din prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.

Andrei, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Mnizena din prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Ștefan, nevrednicul episcop de Virinopolis în prima provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Sestov din provincia Lidia, hotărând, semnând.
Anastasie, nevrednicul episcop de Meonitopol din provincia Lidia, hotărând-o, a semnat-o.
Teodot, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Auriliopolis în provincia Lidia, hotărând, semnând.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Discolia din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Sisinnius, nevrednicul episcop de Basilinopolis în provincia Bitinia, hotărând și semnat.
Gheorghe, nevrednicul episcop al orașului Kadosei din provincia Bitinia, hotărând, semnând.
Ioan, smeritul episcop al orașului Helenpolis din provincia Bitinia, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Neocezareea din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Simeon, nevrednicul episcop al orașului Theotokia din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Cosma, nevrednicul episcop al orașului Praeneto din provincia Bitinia, hotărând și semnând.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Noua Justiniana din a doua provincie Bitinia, hotărând și semnat.
Isidor, nevrednicul episcop al Mândrilor din provincia Bitinia, hotărând și semnat.
Anastasie, episcopul de Linoi în provincia Bitinia, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Tat, smeritul episcop al orașului Kolyvras din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Teodor, smeritul episcop al orașului... din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Conon, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Coracius în provincia Pamfilia, hotărând, semnând.
Gheorghe, smeritul episcop al orașului Sidraei din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Kallinikos, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Koloniat din Armenia Mare, hotărând, semnând.
Fotie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al iubitorului de Hristos oraș Nicopole din Armenia Mare, hotărând, semnând.
Grigorie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Yutaley din Armenia Mare, hotărând, semnând.
Fotie, nevrednicul episcop de Sevastopol, hotărând, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Amasia din provincia Hellespont, hotărând și semnând.
Serghie, smeritul episcop de Andrap, hotărând, a semnat.
Photius, nevrednicul episcop al orașului Ivor din provincia Hellespont, hotărând și semnând.
Gheorghe, nevrednicul episcop al orașului Zilov, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Kurukuta din provincia Cilicia, hotărând, semnând.

Petru, nevrednicul episcop al orașului Zefiria din prima provincie a Ciliciei, hotărând și semnând.
Vasile, păcătosul episcop al orașului Epifanie din a doua provincie Ciliciană, hotărând, a semnat.
Pavel, nevrednicul episcop de Irenopolis în a doua provincie a Ciliciei, hotărând, semnând.
Teodor, smeritul episcop al orașului Kastavlov, hotărând, a semnat.
Sisinnius, nevrednicul episcop de Kitidiopolis, hotărând, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Olva din provincia Isauria, hotărând, semnând.
Pavel, smeritul episcop ... în provincia Isauria, hotărând, semnând.
Sisinnius, smeritul episcop al orașului Siluan din provincia Isauria, hotărând, a semnat.
Cosma, smeritul episcop al orașului Dalisand din provincia Isauria, hotărând, a semnat.
Gheorghe, nevrednicul episcop de Irenopolis în provincia Isauria, hotărând, semnând.
Zaharia, smeritul episcop al orașului Antiohia, hotărând, a semnat.
Ștefan, smeritul episcop al orașului Adras din provincia Isauriană, hotărând, a semnat.
Petru, nevrednicul episcop de Kelenderei în provincia Isauriană, hotărând, a semnat.
Cosma, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Dometiopolis, hotărând, semnând.
Vasile, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Ividinga în provincia Isauriană, hotărând, semnând.
Marcu, smeritul episcop de Zinopolis în provincia Isauriană, hotărând, a semnat.
Dometius, umilul episcop de Titopol în provincia Isauriană, după ce l-a definit, l-a semnat.
Gheorghe, episcop de Avramias în prima provincie armeană, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop de Kukusa în prima provincie armeană, hotărând și semnat.
Ioan, nevrednicul episcop de Faustinopolis în a doua provincie capadociană, hotărând, a semnat.
Ștefan, nevrednicul episcop de Sasima în provincia Capadocia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, diacon al sfintei biserici a orașului Amastris din provincia Paflagon și înlocuind pe preasfințitul meu episcop Zoilus, după ce a hotărât și a semnat.
Gheorghe, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Junopolis în provincia Paflagoniană, hotărând, semnând.
Foka, nevrednicul episcop al orașului Dadivrov, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Sorov din provincia Paflagoniană, hotărând, semnând.
Gheorghe, smeritul episcop al Cratiei, hotărând, a semnat.
Ștefan, smeritul episcop al orașului Heraclius Honorates, hotărând, a semnat.
Narsis, nevrednicul episcop de Kerasunt, hotărând, a semnat.
Dometius, smeritul episcop al orașului Polemonium, hotărând, a semnat.
Solomon, nevrednicul episcop de Kelaniya în a doua provincie a Galatiei, hotărând și semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al Amoriei în a doua provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Teodor, nevrednicul episcop de Trochnad în a doua provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Sigerma, smeritul episcop de Orcoset în a doua provincie a Galatiei, hotărând, a semnat.

Gheorghe, smeritul episcop al orașului Synnad din a doua provincie a Galatiei, hotărând, semnând.
Elpidius, smeritul episcop al Termelor Sfântului Agapius din a doua provincie a Galatiei, hotărând și semnat.
Zimarh, episcopul orașului Sidim din provincia Licaonia, hotărând și semnat.
George, episcop de Inianda în provincie (Licia), hotărând, semnează.
Teodor, episcop al orașului Arazov din provincia Licia, hotărând, a semnat.
Ioan, episcop de Tlata în provincia Licia, hotărând, semnând.
Zina, smeritul episcop al orașului Pinaria din provincia Licia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop de Xanthus, după ce a hotărât, a semnat.
Theopemptus, episcop al orașului Trotolycia din provincia Caria, hotărând, semnând.
Gheorghe, nevrednicul episcop al orașului Ilarim din provincia Caria, hotărând, semnând.
Gheorghe, nevrednicul episcop al orașului Antiohia din provincia Caria, hotărând, semnând.
Teodor, smeritul episcop al orașului Heraclia din Latma, în provincia Caria, hotărând, semnând.
Magnus, nevrednicul episcop al orașului Erizov din provincia Carianã, hotărând, a semnat.
Eugenius, episcop al orașului Trapezus din Pacatiana, hotărând, a semnat.
Andrei, episcop de Erigap în Pacatiana, hotărând, a semnat.
Kirik, nevrednicul episcop al orașului Ancyra din Pacatiana, hotărând, a semnat.
Platon, episcop al orașului Sebaste în Pacatiana, hotărând, a semnat.
Filip, nevrednicul episcop al orașului Cadov din Pacatian, hotărând, a semnat.
Teodor, episcop al orașului Pempo din Pacatiana, hotărând, a semnat.
Vasile, episcop de Colonia in Pacatiana, hotărând, a semnat.
Anastasie, episcopul de Taveriopolis în Pakatian, după ce a hotărât aceasta, l-a semnat.
Cosma, episcop al orașului Kolasai din Pacatiana, hotărând, semnând.
Grigore, nevrednicul episcop al orașului Ezian din Pacatian, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop de Somva, hotărând, a semnat.
Ioan, prezbiter al sfintei biserici a lui Dumnezeu din orașul Anemoria, în locul preasfințitului meu episcop Mamas, hotărând, semnând.
Leonty, nevrednicul episcop al orașului Dorylaeum din provincia Salutaria, hotărând, semnând.
Alexandru, nevrednicul episcop al orașului Nakoleia din provincia Salutaria, hotărând, semnând.
Patrick, smeritul episcop de Primnisea în provincia Frigia Salutarii, hotărând, a semnat.
Teodor, episcop al orașului Midan din provincia Salutaria, hotărând, semnând.
Agapit, smeritul episcop al orașului ... în Salutar, hotărând, semnând.
Ioan, diaconul sfintei biserici a orașului Cottiz, în locul preasfințitului meu episcop, hotărând, semnând.
Constantin, smeritul episcop al orașului Varita din provincia Licaonia, hotărând, semnând.
Eustatie, nevrednicul episcop al orașului Amiland din provincie (Lycaonian), hotărând, semnând.
Conon, nevrednicul episcop al orașului Aasada din provincia Licaonia, hotărând, a semnat.
Teodosie, smeritul episcop al orașului Verinov din Licaonia, hotărând, a semnat.

Longinus, smeritul episcop al orașului Mystian din Licaonia, hotărând, a semnat.
Kirik, smeritul episcop al orașului Derbe din provincia Licaoniană, hotărând, a semnat.
Alexandru, smeritul episcop al orașului Sumand din provincia Lycaonian, hotărând, a semnat.
Pavel, smeritul episcop al orașului Sozopolit din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Teodor, smeritul episcop al orașului Vindea din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Marinus, smeritul episcop al orașului Philomelium din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Sisinnius, smeritul episcop de Manopolis în provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop al orașului Galai din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop de Mamviades, hotărând, a semnat.
Conon, smeritul episcop al Laodiceei din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, episcop al orașului Adaideum din provincia Pisidia, hotărând, semnând.
Patricius, smeritul episcop al orașului Limnaea din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Conon, smeritul episcop al orașului Sinianda din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Ștefan, smeritul episcop al orașului Thyasaeum din provincia Pisidia, hotărând, a semnat.
Petru, smeritul episcop al Seleuciei... în provincie... hotărând, a semnat.
Platon, umilul episcop al orașului Mandaea din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Zaharia, smeritul episcop al orașului Lagina din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Gheorghe, smeritul episcop al orașului Codrilei din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Pavel, smeritul episcop al orașului Silea din provincia Pamfilia, hotărând, a semnat.
Constantin, smeritul episcop al orașului Eudochias din Pamfilia, hotărând, a semnat.
Ioan, smeritul episcop al orașului Adriana din Pamfilia, hotărând, a semnat.
Teodor, smeritul episcop al orașului Doarinas din a doua provincie capadociană, hotărând, a semnat.
Conon, umilul episcop al orașului Colonia din a doua provincie capadociană, hotărând și semnat.
Eustațiu, smeritul episcop al orașului Parnas din a doua provincie capadociană, hotărând și semnat.
Mihail, nevrednicul episcop de Nazianz în a doua provincie capadociană, hotărând, a semnat.
Faustinus, un episcop nevrednic din țara Giganților, hotărând, a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Petrov din ținutul Lazului, hotărând, semnând.
Ștefan, nevrednicul episcop al orașului Paria, hotărând, a semnat.
Gheorghe, nevrednicul episcop al Feorinei, hotărând, a semnat.
Isidor, umilul episcop, hotărând el însuși, a semnat-o.
Ioan, episcop al orașului Mosinei din provincia Frigia, hotărând, a semnat.
Ștefan, smeritul episcop al orașului Attada din provincia Frigia, hotărând, a semnat.
Marian, nevrednicul episcop de Kifariz în prima provincie armeană, hotărând, semnând.

Sfârșitul celui de-al șaselea volum.

Note

1
Lateraneni. sinod. secr. 1. 2.

2
Epist. act sinod Cyri VI. 13. Mai târziu. secr. 3 et epist. Sergii eod. secret.

3
Autorul hist. miscelul. lib. 18. Cedren. et Zonar. inHeracl.

4
Mai târziu, sinodul sec. 3.

5
Auct. hist. miscelul. Cedr. loc. cit. Mai târziu, secr. 3. Sext. act sinodal. 15.

6
Mai târziu. secțiunea 3.

7
Hist. miscelul. Cedren. et Zonar. loc. cit. Sugerează. Stefan Dor. Mai târziu. secr. 2.

8
Epist. Serg. ad Onoare. Sext. sinod. epist. 12.

9
Epist. Hon. ad Serg Sext. sinod. act. 12.

10
Auct. hist. miscelul. et Cedr. ubi supra.

11
Ex gestis s. Maximi, quac extant in codic. Vatican

12
Auct. hist. miscelul. lib. 18. Cedr. et. Zonar. in. Constant.

13
Auct. hist. miscelul. ubi supra.

14
Mai târziu. sinod. secr. 1. Hist. miscelul. ubi supra. Anastas. în Theodoro

15
În sugerează. Steph. Dorens. Laterane. secr. 2.

16
Zonar. în constantă. Hist. miscelul. ubi supra.

17 ani
Epist. episc. Aphric. secr. 1.

18 ani
Mai târziu. secr. 1. Anastas. în Theodor. Auctor vitae Martini papae, apud Surium. I.VI.

19
Mai târziu, sect. 1 ed. și următoarele.

20
Mai târziu. secțiunea 5.

21 de ani
Martini epist. ad Amandum. Sinod. Mai târziu. secr. 1, 4, 5.

22
Hist. miscelul. lib. 19. Martini papae epist. 14 și urm. Auct. vitae s. Martini. Anast. în s. Martin. Cedr. et Zonar. în constantă.

23 de ani
Cedr. Zonar. et auct. hist. miscelul. loc. cit.

24
Constantini epist ad. Domnum papam.
25
Anast. în Agathone et VI sin. act. 4.
26
sinodul VI. act. 1 și urm. Hist. miscelul. lib. 19. Anast. Cedr. et Zonar. loc. cit.
27
Faptele Apostolilor 1 .
28 de ani
Faptele Apostolilor 2 și următoarele.
29
Faptele Apostolilor 4 .
30
Faptele Apostolilor 8 și scrisoarea generală către Agaton.
31 de ani
Epist. Const. imper. ad Leonem papam secundum.
32
Zonar. et Cedr in Constantine.
33 de ani
Conciliul al VI-lea. Faptele Apostolilor 16.
34
Faptele Apostolilor 15 .
35 de ani
Faptele Apostolilor 17 .
36
Faptele Apostolilor 18 .
37
Trimis. Constant. către Leo.
38 de ani
A trimis consiliu lui Agathon.
39
Faptele Apostolilor 18 .
40
Aceste informații istorice despre al șaselea conciliu ecumenic (Historia sextae synodi) sunt traduse din aceeași ediție a lui Labbe , în care traducem toate actele conciliilor ecumenice. Autorul acestor informații favorizează evident biserica romană atunci când, de exemplu, încearcă să prezinte într-o formă diferită faptul istoric binecunoscut că Papa Honorius a fost monotelit, motiv pentru care a fost condamnat de al șaselea conciliu împreună cu alți eretici monoteliți, sau când spune că actele conciliului au fost trimise numai papei romane, în timp ce scrisorile care prezentau deciziile conciliului au fost trimise bisericilor din Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim. Ed.
41
Această cartă este disponibilă în original, în greacă și latină. Ed.
42
Traducerea latină adaugă: „dat la Constantinopol, în ajunul Idelor lui august, a șasea indictione (adică 12 august 680). Ed.
43
Conform unei alte interpretări δωροφορι'ας , care înseamnă: cu daruri potrivite. Ed.
44

Disponibil în original în greacă și latină. Ed.
45 de ani
În traducerea latină se adaugă: „dat la Constantinopol, în a patra zi a Idelor lui septembrie, în timpul domniei celui mai pios suveran, constantul August, împăratul Constantin, în al douăzeci și optulea an și al consulatului său în al doisprezecelea an” (adică 10 septembrie 680). Dar acest lucru nu este în concordanță cu ceea ce se spune mai jos, la începutul primului act . – Ed.
46
Această scrisoare este menționată de Paul Diaconul: De gestis Longobardorum. lib. VI, cap. 4. În original este disponibilă doar în latină. Ed.
47
Dionys. Epist. IV ad Cajum.
48 de ani
Aici, textul grecesc al scrisorii este întrerupt la mijlocul propoziției și continuă doar textul latin. Ed.
49
Și aici textul grecesc începe cu ultimul cuvânt al sintagmei προτρε'πεσθαι , care corespunde evident latinescului praedicanda est. Ed.
50
De fide ad Gratianum, lib. 2.cap. 3.
51
De natura humana suscepta et contra Arianos.
52
Contra Maximum, lib. III, cap. 20.
53
Lib. 19 super Luc. c. 22.
54
Epistola 97.
55 de ani
Ep. 1 la Cledonium.
56
Vezi Actele Sinoadelor Ecumenice; în traducerea rusă, vol. IV, pp. 108–109. (Conform ediției a doua, p. 52; conform ediției a 3-a, p. 48).
57
Vezi Faptele Apostolilor, vol. V, pp. 376–376.
58
Conform traducerii rusești M. 1844. partea a 3-a, p. 90.
59
Conform traducerii rusești M. 1863, partea a 5-a, p. 354.
60
Bazat pe traducerea rusă. M. 1852. Partea a 2-a, pp. 430–431.
61
Vezi Faptele Apostolilor, vol. III, p. 523. (Conform ediției a 2-a, p. 234; conform ediției a 3-a, p. 220).
62
În originalul acestei scrisori a Papei și a conciliului său este tipărit – În textul grecesc: : το ἐκ τον˜ Πατρὸς ἐκπορενομενον , în latină: ex Patre procedentem. Ed. Labbe , voi. VI, p. 681. Ed.
63
Această semnătură nu este prezentă în textul grecesc. Ed.

64
Pe teren: în regiunea Calabria.
65 de ani
În textul grecesc: Aurelian.
66
În câmp: în Calabria (Calabriae).
67
În textul grecesc: în Calabria (Χαλαβρι'ας).
68
În textul grecesc: Syrtis (Ζυρτης).
69
În greacă : Honoratus (Ονωρα'τος).
70
Textul grecesc nu conține această semnătură; spune doar Ιωα'ννης .
71
În greacă : Eunosician (εὐνοσηκῆς .
72
În greacă : Akloenian (ἀκλοε'νσου).
73
În greacă : Hiporic (᾽Ιππορι'κης).
74
În greacă : prin harul lui Dumnezeu (εὐσεβει'α Θεοῦ) episcop.
75
În greacă : a sfintei biserici catolice (καθολικῆς).
76
Potrivit altora: Russellinskaya, Rufelenskaya.
77
În greacă : Gavsiskos (Γαυζισκος).
78
În greacă : Keleanic (Κελαια'νης).
79
În greacă : Tyrgion (Τιργιω'νης).
80
În greacă : opetergirskoy (Οπετεργι'ρε).
81
În greacă : Patavinian (παταβι'νης); La altele: Putsinanian.
82
În greacă : Alpin (᾽Αλπινε'νσου); După alții: Altin.
83
În greacă : Atiminian (᾽Ατιμι'νου ; după alții: Alsienian, Ariminian.
84
În greacă : aussimarian (Αὐσιμαρὲς).
85
În greacă : manturiană (Μαντουρι'ας).
86
În greacă : Deodatus (Δεοδα'τος).
87
În greacă : Phalaran (φαλα'ρεως) și Falernian (φαλε'ρνου).
88
În greacă : Sansinate (σαναινα'της); După alţii: Sarsinate (în Umbria).

89
În greacă : Kesitoun (Κεσιτου'νης).
90
În greacă : Vicoaventin (βικοαβεντι'νης).
91
În greacă : Plakentian (πλακεντι'ας).
92
Operele Sfântului Grigorie de Nyssa în traducere rusă. Partea a 6-a, p. 38. Moscova, 1864.
93
Operele Sfântului Atanasie Alexandru în traducere rusă, partea a 3-a, pp. 387–388. Moscova, 1853.
94
Operele Sfântului Atanasie. Alexandru . în traducere rusă. Moscova. 1853, partea a 3-a, pp. 392–394.
95
Ibidem, pp. 397 și 398.
96
Ibidem, pp. 398 și 399.
97
Ibidem, p. 377.
98
Operele Sfântului Ioan Gură de Aur . În traducere rusă: Citirea lui Hristos. Martie 1862, pp. 137–140.
99
Operele Sfântului Ioan Gură de Aur . În traducerea rusă, vezi Joia lui Hristos, martie 1862, pp. 140–143.
100
Operele Sfântului Atanasie în traducere rusă, Moscova. 1953. vol. 3, p. 288.
101
Ibidem, p. 310.
102
Ibidem, pp. 310 și 311.
103
Creația Sfântului Afanas. mare în traducere rusă Moscova. 1853, pp. 310–311.
104
Operele Sfântului Grigorie de Nyssa în traducere rusă. Moscova, 1865, partea a 7-a, pp. 124–128.
105
Operele Sfântului Grigorie de Nyssa în traducere rusă. Moscova, 1861, partea 1, p. 88.
106
Opera Sfântului Ioan Gură de Aur în traducerea rusă vezi în Lecturile lui Hristos, martie 1862, pp. 141–143.
107
Comparați discursurile Sfântului Ioan Gură de Aur despre Evanghelia după Matei. Moscova, 1843, discurs 83, pp. 427–429.
108
Col. Conversații ale Sfântului Ioan Gură de Aur despre Evanghelia după Ioan, în traducerea rusă. Sankt Petersburg, 1853, partea a II-a, pp. 432–433.

109
Creația Sfântului Grigore de Nazianz. în traducere rusă Moscova, 1844, partea a 3-a, p. 20.
110
Creația Sfântului Atanasie în traducere rusă Moscova. 1853 vol. 3, p. 377.
111
Operele Sfântului Grigorie de Nyssa în traducere rusă. Moscova, 1864, v. 6, pp. 30–31.
112
Ibidem, pp. 238 și 239.
113
Se pare că îl înțelege pe Ioan Filopon.
114
Creația Sfântului Atanasie în traducere rusă Moscova, 1853, vol. 3, p. 310.
115
Kirill din capitolul douăzeci și trei din „Comori”.
116
Acest act al 17-lea este disponibil în original doar în latină. Ed.
117
Într-o limbă latină.
118
Conform unei alte interpretări, Teodosie.
119
Disponibil în original într-o limbă latină. – Ed.
120
Adică, în anul 687 d.Hr.
121
Acest articol „Către cititori”, găsit în ediția greacă și latină a actelor sinoadelor de Labbe , a fost evident scris de catolici, deși este imposibil de stabilit exact când. El respinge semnificația ecumenică a sinoadului al V-lea-VI-lea și caracterul obligatoriu al regulilor pe care le-a compilat, desigur pentru că multe dintre aceste reguli erau îndreptate împotriva inovațiilor Bisericii Romane care apăruseră în ea deja în secolele al VI-lea și al VII-lea. Se știe că sinoadele ecumenice al V-lea și al VI-lea nu au elaborat reguli speciale privind guvernarea bisericească. Prin urmare, pentru a restabili ordinea bisericească zdruncinată de eretici, pentru a revizui și corecta regulile bisericești care se înmulțiseră foarte mult din secolul al IV-lea, pentru a le armoniza cu legile statului și pentru a confirma toate acestea în practica bisericească, un sinod de ierarhi ortodocși (227 la număr) a fost compilat în anii 691-692 la Constantinopol, sub împăratul Justinian al II-lea Rinotmet. Acest conciliu, ca o completare la definițiile conciliilor ecumenice al cincilea și al șaselea, este numit al cincilea-al șaselea (πεντε'χτη , Quinti-sexta) sau, ca o continuare a conciliului din 681, este unit cu acesta sub denumirea generală de conciliul ecumenic al VI-lea Trullan . Sinodul din 691-692 se numește Trullan deoarece sesiunile sale au avut loc într-o secțiune a palatului imperial, sub bolți (ἐν τῶ τρου'λλω τοῦ βασιλιχοῦ παλατι'ου), unde a avut loc și conciliul din 681. Al cincilea-al șaselea conciliu are întreaga semnificație a unui conciliu ecumenic: căci a fost format din episcopi din diferite țări, nu numai din Est, ci și din Apus; la el au participat și ambasadori ai bisericii romane, așa cum reiese din nomocanoanele antice; doar că Papa Serghie de atunci nu a vrut să semneze regulile acestui conciliu, îndreptate împotriva inovațiilor romane (vezi Cursul de Drept al Arhiepiscopului Ioan, vol. 2, pp. 334–335, și citatele indicate acolo). În concluzie,

vom spune și în cuvintele finale ale articolului menționat „către cititori”: „pentru ca să nu pară că s-a omis ceva, am considerat necesar să plasăm aici” și acest articol. Ed.
122
Dar ce se întâmplă cu asta? Era absolut necesar ca doar acei sfinți părinți care au fost prezenți la conciliul precedent să fie prezenți? Mai mult, dacă aceste reguli au fost elaborate de un număr mai mare de episcopi, cu atât mai bine; acest lucru le conferă o semnificație mai mare. – Ed.
123
Nu-i așa că este adevărat? Dovada acestui fapt este chiar articolul, care vorbește în mod dezaprobator despre regulile îndreptate împotriva inovațiilor Bisericii Romane. – Ed.
124
Aceasta nu dovedește că nu au existat reprezentanți ai Bisericii Apusene la conciliu. Papa ar fi putut refuza să semneze regulile conciliului chiar dacă acești reprezentanți ar fi fost acolo. S-ar putea crede că reprezentanții înșiși, cum ar fi episcopul de Ravenna, Tesalonic, Dardanus etc., au refuzat, de asemenea, să semneze regulile; de aceea au fost indicate doar locurile unde trebuiau să semneze. Ed.
125
Ce altceva este necesar pentru a recunoaște semnificația universală a acestui conciliu? Ed.
126
Traducerea latină adaugă aici: „Aceste reguli nu își primesc forța din autoritatea acestui conciliu, ci din faptul că sunt în acord cu regulile apostolice și bisericești. Prin urmare, din faptul că unele dintre ele au fost acceptate, nu rezultă că toate regulile Trullan sunt aprobate.”
127
În traducere latină: „Vatican”.
128
Adică, occidental, nu toți. Ed.
129
Mai precis, ei sunt.
*
Textul a fost recunoscut și editat de echipa editorială a portalului de internet „Azbuka Vera”.
Volumul 7
INFORMAȚII ISTORICE DESPRE AL ȘAPTELEA CONCILIU ECUMENIC
În timpul domniei lui Leon Isaurianul, trăia în Arabia un evreu pe nume Sarantachin , un vrăjitor și jongler faimos. Acesta nutrea de multă vreme ură față de creștini. Pentru a-și satisface acest sentiment, s-a dus la Isis, regele Arabiei, pe care îl știa a fi un om foarte frivol; acesta s-a prezentat în fața lui ca un ghicitor iscusit și i-a promis suveranitate pe termen lung dacă va îndepărta imaginile sacre nu numai din templele creștine, ci și de la granițele întregului său regat în general . Omul vanitos nu a ignorat prezicerea vanitosă. A ordonat ca toate imaginile să fie distruse, oriunde s-ar afla, fie în temple, fie în piață. Și când creștinii nu au vrut să îndeplinească această poruncă, aceasta a fost repede executată de drabanții (regali) dintre evrei și arabi. Cu toate acestea, această prezicere falsă nu a avut consecințe atât de dezastruoase pentru nimeni precum pentru ghicitor și adeptul său; Căci după un an și jumătate, regele a murit, iar fiul și moștenitorul său, Ulid, a luat viața unui ghicitor evreu, fiind considerat vinovat de moartea tatălui său . 3 Zvonul despre distrugerea icoanelor și despre spiritele rele nemaiauzite s-a răspândit curând în toate provinciile creștine și

toată lumea a început să-și amintească de o astfel de crimă. Deși, fără îndoială, unii dintre oamenii care erau altfel, adică ostili venerației icoanelor, au fost infectați de exemplul lui Isis, în special 4 și împăratul 5 și episcopul de Nacolia Constantin; dar amândoi au găsit nu mică incitare în comunitate, 6 cu un anume Weser, care s-a născut din părinți creștini, dar a fost dus captiv în Siria și acolo, în compania arabilor, a fost impregnat de superstiții mahomedane. După ce și-a primit apoi libertatea și s-a întors sub puterea romanilor, s-a împrietenit mai întâi cu Constantin, apoi s-a strecurat în grațiile speciale ale împăratului. Incitat de sfaturile lui Weser și Constantin și și mai mult îndemnat de jurământul pe care îl depusese unor evrei care îi preziseseră puterea, Leo a declarat un război josnic împotriva imaginilor sacre. Nu numai că le-a distrus în temple și în case particulare, dar a răsturnat prin forța armelor și statuia Mântuitorului, care fusese obiectul unei venerații îndelungate și profunde și care se aflase mult timp într-un loc elevat și frumos deasupra porților de cupru ale capitalei. Cei care au văzut aceasta au fost indignați; o astfel de veste amară a dat o lovitură grea orașului; au luat armele .și să împrăștie gărzile regale și pe însoțitorii săi. Întâmpinat de o astfel de insultă, împăratul devine agitat și, ca om din fire crud și feroce, cade într-o furie sălbatică. Printr-un decret popular, el desființează orice venerație a icoanelor și îi pedepsește cu cruzime pe închinătorii lor: îi deposedează pe unii de proprietățile lor, îi întemnițează pe alții, le taie mâinile altora, îi ucide pe alții: în cele din urmă, ca un adevărat leu, sfâșie și chinuie întregul stat. Apoi se adresează unui om foarte inteligent 9 , un învățător 10. Iar cunoștințele sale excelente despre toate științele, puritatea dovedită a legii și comportamentul său excelent cu toți cei doisprezece însoțitori ai săi, pe care îi avea ca asistenți și colaboratori în discutarea decretelor bisericești și divine, i-au adus onoarea de a se bucura de cel mai drept respect din partea tuturor: astfel încât nu numai că mulți indivizi obișnuiau să-i invite ca oameni învățați și înțelepți, ci împărații înșiși se consultau cu ei în treburile lor. Leo, la început, a încercat să-i tragă în abisul erorilor sale prin convingere și conversații frecvente, dar apoi, fiind respins de fermitatea lor invincibilă, a ordonat să fie închiși în clădirea destinată locuinței lor și să fie arși noaptea, împreună cu biblioteca lor bine amenajată. În plus, a început să batjocorească invocațiile sfinților, să distrugă morminte, să profaneze moaște și nu se temea nici de oameni, nici de Dumnezeu. Și nu era nimeni care să îndrăznească să reziste leului înfuriat, cu excepția unui singur episcop al Constantinopolului, Gherman, pe care toată lumea îl iubea pentru sfințenia sa exemplară, pentru venerabilul său păr cărunt și extraordinara sa vigilență în păstrarea oilor. S-a întristat pentru dezastrul bisericii și, pe cât a putut, l-a stăpânit pe împărat. De asemenea, i-a scris o scrisoare episcopului Constantin al XI-lea , complicele împăratului și autorul atâtor rele. Cu această scrisoare, Gherman îl convinge să abandoneze ceea ce începuse, să aibă grijă de propria mântuire și de a (oilor) sale și să se întoarcă la tradiția strămoșilor săi. Constantin este viclean ipocrit și scrie cu viclenie ca răspuns că va încerca să nu jignească pe nimeni în viitor, nici cu cuvântul, nici cu fapta. În scrisorile 12 trimise altor episcopi, Herman le cere insistent să păstreze credința transmisă de strămoșii lor. Din aceste motive, împăratul îl ura puternic pe Herman, dar își reținea izbucnirile de furie, temându-se de marea sa putere și de înalta opinie a poporului ortodox despre el. Prin urmare, 13 chemându-l pe Herman la el, vorbește cu amabilitate cu el și, ca de altfel, condamnă ignoranța vremurilor trecute și acuză preoții care, prin aceeași ignoranță, au atras națiuni întregi la venerarea icoanelor. Herman încearcă cu înțelepciune să-l calmeze pe împăratul înfierbântat, îi explică beneficiul acestei chestiuni și dovedește că acest obicei bisericesc provine de la apostoli înșiși. După aceasta, împăratul și-a pierdut cumpătul și, după ce l-a copleșit pe episcop cu amenințări și blesteme, l-a alungat din palat. Nu

l-a cruțat 14și, de asemenea, Ioan Damaschinul , care era mai faimos decât toți ceilalți pentru cunoștințele sale despre lucrurile omenești și divine. Deoarece acesta din urmă a scris atât o lucrare pioasă, cât și una erudită despre venerarea religioasă a icoanelor, mâna dreaptă i-a fost tăiată de prințul sarazin, din porunca și înșelăciunea aceluiași Leon. Cu toate acestea, i-a fost dată din nou de preamilostiva Născătoare de Dumnezeu, către al cărei chip, ca către o ancoră sacră, s-a îndreptat cu lacrimi de evlavie și credință dublă.

Grigore al II-lea, Papa Romei, aflând cu mare tristețe despre ceea ce se întâmpla la Constantinopol, a convocat un conciliu la Roma în ziua a 15-a și, cu atâta zel cât se cuvine unui pastor și unui părinte, l-a îndemnat pe Împărat prin scrisoare să înceteze în sfârșit persecuția Bisericii : „nu este treaba Împăratului (scria el) să judece chestiunile divine și sacre, cu atât mai puțin să răstoarne tradițiile apostolice, care au fost întotdeauna onorate cu pioșenie și sfințenie de către antici”. Leon nu a ținut cont de aceste salutare îndemnuri: ar fi fost mai bine dacă acestea ar fi fost spuse unei vipere surde, și nu unui om. Între timp, Împăratul l-a detronat pe German de pe tronul Constantinopolului și l-a numit (în locul său) pe Anastasie, un om foarte nelegiuit. Pentru aceasta, Papa Grigore l-a lovit în cele din urmă cu sabia anatemei apostolice și l-a lipsit de putere în Italia, reținând taxele anuale pe care italienii le plăteau la acea vreme suveranilor Constantinopolului. Leo a construit o flotă uriașă pentru a-l pedepsi atât pe Grigore, cât și pe Italia și a ordonat ca întreținerea acestei flote să fie asigurată din taxa pe capetele sicilienilor și calabardienilor; iar moștenirea Bisericii Romane, care se afla în acele provincii, a fost confiscată pentru vistieria sa. Dar Dumnezeu l-a pedepsit pentru astfel de atrocități; prinsă într-o furtună violentă, flota tiranului nebun a fost zdrobită pe țărmurile Mării Adriatice.

Succesorul lui Grigore al II-lea a fost (Grigore) al III-lea. Pentru a oferi Bisericii asuprite ajutorul posibil, acesta i-a trimis lui Leon Grigore al XVI-lea , un preot al Bisericii Romane, instrucțiuni pe deplin demne de rangul apostolic și de vigilența pastorală; dar aceste instrucțiuni nu au fost transmise Împăratului: la început Grigore nu le-a putut anunța pentru că a fost intimidat de amenințările Împăratului, apoi a devenit victima înșelăciunii și a fost condamnat la un an de exil. Ofensat de un astfel de act nedemn, Papa a chemat cât mai mulți episcopi posibil în capitală și, înainte de mărturisirea Sfântului Petru, cu aprobarea întregului conciliu, i-a tăiat de la comuniunea bisericească pe persecutorii icoanelor, ca pe o infecție și o ruină pentru lumea creștină. Apoi (Papa) a încercat din nou să înmoaie sufletul Împăratului, trimițându-i o scrisoare împreună cu ecdicul lui Constantin al XVII-lea . Dar și acest mesager a fost închis în lanțuri și, suferind de duhoare și foame, a scăpat în cele din urmă din mâinile împăratului. Planurile lui Leon au fost în cele din urmă distruse de mari dezastre care au plouat din cer ca niște săgeți. Încrederea în împărat a fost subminată de rebeliune și secesiunea orașelor ; ciuma și dezastrele războiului au produs devastări jalnice; dar nimic nu a fost mai teribil decât cutremurul care timp de douăsprezece luni a lovit orașul regal și a distrus nu numai case particulare, mănăstiri, biserici, ci și zidurile orașului. În cele din urmă, Leo, neînvățat de nimic, în mijlocul unor torturi și chinuri crude, și-a abandonat spiritul nelegiuit. Succesorul lui Leo a fost fiul său, Constantin, care a fost poreclit Copronim, deoarece atunci când a fost botezat , s-a îngropat în cristelnița sacră. Înspăimântat de acest semn prevestitor, Patriarhul Herman a prezis că atrocitățile sale vor profana atât statul, cât și biserica . Consecințele au justificat predicția. Dacă Leo ar fi lovit biserica...cu biciuri, apoi Constantin, a lovit-o cu scorpioni; era un om născut pentru a eradica toată religiozitatea care mai rămăsese în el; este cel mai nerușinat hulitor al obiectelor și riturilor sacre, a căror închinare se îmbină cu închinarea la Dumnezeu; în schimb, a

fost foarte captivat de circ, jertfe, invocarea spiritelor rele și a umbrelor morților și alte vrăjitorii similare. În loc să marcheze începutul domniei sale cu un început bun, el a interzis imediat, printr-un decret public, numirea oamenilor faimoși pentru întreaga lor slujire adusă lui Dumnezeu sfinți, venerarea moaștelor lor și apelarea la ele cu rugăciuni ca mijlocitori și mijlocitori: a spus că nici ei nu pot oferi ajutor, nici chiar Maica Domnului însăși: nici măcar nu voia ca ea să fie numită cu acest nume. Într-o zi a luat o casetă plină cu aur și i-a întrebat pe cei prezenți cât o prețuiesc. Ei au spus că o prețuiesc mult. Apoi le-a arătat-o goală și a întrebat cât valorează acum. Și când au răspuns că acum nu mai valorează nimic, el a spus 21 : așa este și Maria: când L-a purtat pe Hristos în pântece, era la cinste, dar când L-a născut, nu a mai fost deloc mai presus de alte femei. Indignați de impietatea lui, cetățenii îl proclamă împărat pe Artabasdos Kuropalates, o rudă a lui Copronymus 22 căsătorită cu sora sa, dar care a luat armele împotriva lui Copronymus însuși; autorul și instigatorul atâtor rele, Weser, este ucis, icoanele sacre sunt returnate la locurile lor anterioare; Copronymus, anatematizat și acoperit de insulte, este lipsit de putere, iar Kuropalates este proclamat autocrat în locul său. Dar această bucurie a fost de scurtă durată. Copronymus a adunat imediat trupe, a asediat capitala atât pe uscat, cât și pe mare și a forțat-o să se predea, l-a capturat pe Kuropalates și i-a scos ochii: copiii, cufundați într-o durere profundă, au fost condamnați la moarte, astfel încât dintr-o familie atât de faimoasă nu a supraviețuit niciun apărător al adevăratei credințe. De asemenea, s-a purtat cu cruzime cu restul răzvrătiților; a luat averea unora și a împărțit-o soldaților; pe alții i-a alungat din patria lor și i-a ucis pe alții, tăindu-le mai întâi mâinile. Dar, pentru a nu ceda în nimic fiarelor sălbatice, a acționat cu cruzime chiar și cu propriile rude și cu oamenii cu aceleași gânduri, și s-a purtat în mod deosebit cu falsul patriarh Anastasie. Acesta din urmă a fost biciuit cu nuiele și, fiind așezat pe un măgar cu spatele, a fost dus de rușine pe străzile capitalei; dar apoi și-a reluat tronul de dinainte. Totuși, acest episcop, care la fiecare cuvânt despre slava sfinților izbucnea de obicei în blesteme, a murit la scurt timp după aceea. Trei mari preoți romani, Zaharia, Ștefan și Pavel, care au adunat la Roma tot atâtea sinoade, s-au străduit din greu cu scrisori, îndemnuri, cereri și alte mijloace să vindece nebunia acestui om pierdut. Dar Copronim nu s-a gândit nici să arate respect față de cei mai sfinți păstori, nici să se teamă de dreapta lui Dumnezeu.și nu a neglijat nicio blasfemie împotriva sfinților; dimpotrivă, pentru a extinde numele și importanța sectei sale prin autoritatea a aproximativ 24 de concilii, a chemat trei sute de episcopi la Constantinopol, dintre care Teodosie al Efesului și Paladie al Pergei, oameni insolenți și nelegiuiți, erau deosebit de proeminenți; prin intermediul lor, fără nicio teamă, putea obține vreun decret. Nu a existat nicio comunicare cu tronul apostolic (roman) în această privință: niciun episcop nu a fost invitat de la primele scaune ecumenice din Alexandria, Antiohia, Ierusalim: nimic decent nu s-a întreprins sau făcut; nimic altceva nu s-a spus la acest conciliu decât strigăte nerușinate și goale împotriva icoanelor. Călugărul Constantin, un om nelegiuit, este numit primat al bisericii din Constantinopol și aleargă în piață; împăratul și episcopii stau în jurul Patriarhului Constantin; venerarea icoanelor este complet interzisă; O anatemă nedemnă este pronunțată împotriva Patriarhului Gherman, a lui Gheorghe, episcopul Ciprului, și a lui Ioan Damascius, cei mai zeloși susținători ai icoanelor. Însă când Papa Ștefan a respins acest Sinod de la Constantinopol prin Sinodul de la Roma 25 , Copronim a început să-i forțeze pe toți episcopii și călugării 26 să subscrie la Sinodul său. Totuși, toți cei mai buni dintre ei au refuzat acest lucru și nu s-au temut de nestăpânirea acestui om, care deja le amenința capetele, ci au acceptat de bunăvoie ocazia care li s-a oferit de a bea paharul Domnului și de a-și spăla hainele în sângele mielului. Printre ei, Andrei Kalivite, un

călugăr foarte pios, (pielea i s-a jupuit de loviturile unui bici și a murit în martiriul său în timp ce era târât prin oraș cu piciorul tăiat), apoi Petru, un om de mare renume (i-au legat picioarele, l-au târât pe străzile capitalei și l-au înecat în mare), apoi Ștefan, conducătorul și instructorul pustnicilor (a petrecut mulți ani în închisoare). Ca primul (martir) Ștefan, a fost rănit pe tot corpul cu biciuri și pietre și aruncat într-o groapă adâncă, printre criminalii condamnați. Alți călugări 29au fost forțați să-și dea jos mantalele, să se căsătorească și să-și susțină existența prin vreun meșteșug josnic. Mănăstirile au fost date trupelor pentru a șterge chiar și amintirea monahismului sacru. Cărțile sfinților părinți, ustensilele sacre și moaștele au fost arse. Mai mulți senatori, bărbații cei mai faimoși, au fost biciuiți în piață cu bețe tari - pentru că venerau icoane, iar apoi au fost obligați prin jurământ să nu mai venereze icoane după aceea. Falsul patriarh Constantin, care a anunțat public acest lucru de la amvon, nu a scăpat de dreapta judecată a lui Dumnezeu. Puțin mai târziu, Copronim a decis să nege divinitatea Domnului Hristos și și-a împărtășit gândurile patriarhului: dar, din moment ce patriarhul nu a putut păstra secrete aceste gânduri ale suveranului, acesta din urmă a ordonat să fie biciuit public cu nuiele, apoi târât prin oraș și ucis într-un loc rușinos din capitală.
În cele din urmă, asuprit de crimele și sacrilegiile lui Copronim, în Arcadiopolis, în timpul expediției pe care o întreprinsese împotriva bulgarilor, s-a îmbolnăvit de o febră violentă; și pentru ca sfârșitul vieții sale să fie o pedeapsă pentru viața sa anterioară, picioarele i s-au acoperit de carbunculi arzători. Chinuit de o inflamație teribilă, nefericitul om a strigat că este condamnat viu la focul nestins pentru insultarea numelui și pentru că nu a cinstit-o pe Maica Domnului Maria. Înainte de moartea sa, însă, a poruncit ca ea să fie cinstită cu solemnitate și, prin sfârșitul său cel mai nefericit, a arătat foarte clar ce pedeapsă îl aștepta. Fiul său, Leon al IV-lea, care a avut cu Irina (un fiu) pe Constantin, i- a succedat . Nici el nu a domnit mult timp și, deși mai puțin nelegiuit (Copronim), a urât icoanele și i-a persecutat pe veneratorii lor; dar a condus imperiul pentru o perioadă foarte scurtă de timp și a murit de o moarte nefericită.
Apoi, sub semne favorabile, Irina 31 și- a început domnia alături de fiul ei, Constantin, o femeie faimoasă pentru devotamentul său față de credința catolică și pentru marea sa evlavie; pentru ea nimic nu era atât de important decât să trezească sentimentul religios adormit și să reunească orașul domnitor, care fusese supus în mod repetat anatemei și excomunicării din partea celorlalte părți ale bisericii, cu restul corpului ei. Dar când Pavel 32 a renunțat la patriarhatul Constantinopolului, s-a retras la mănăstirea Florus pentru a se impune de bunăvoie acolo penitență, iar când împărăteasa și fiul ei l-au întrebat motivul unui astfel de act, el a răspuns că, în calitate de om care și-a adăugat semnătura la Sinodul de la Copronim, la care s-a decretat în mod nelegiuit îndepărtarea icoanelor sacre din biserică, ar trebui pedepsit cu chinuri veșnice dacă nu se pocăiește. Apoi, mișcați de un astfel de răspuns și preocupați de alegerea unui patriarh vrednic, Irina și Constantin au avut, așa cum era necesar, o consultare și nu au găsit pe nimeni mai vrednic decât Tarasie. Dar el a refuzat această povară foarte grea și nu a cedat insistențelor autocraților până când aceștia nu i-au promis că îi vor oferi tot ajutorul pentru a declara consiliul.
Apoi Tarasie i-a scris Papei Adrian I, renumit pentru inteligența și mărinimia sa33 , o scrisoare conciliară conținând un discurs erudit și pios despre venerarea icoanelor. Împărăteasa și fiul ei au scris și ei și, cu eforturile lor conjugate, l-au rugat (pe Adrian) să contribuie cu influența sa la convocarea conciliului și să-și trimită legații la acesta. Nimic nu putea fi mai plăcut pentru papă decât această veste. Și astfel i-a trimis pe Petru34, protopopul bisericii Sfântul Petru, și pe Petru, starețul mănăstirii Sfântul

Sava, pentru ca aceştia să fie prezenţi la conciliu în numele său. Dar iconoclaştii, care domniseră de mult timp în acest oraş regal, au început să stârnească suspiciuni incredibile35 şi revoltă împotriva episcopilor în masele needucate ale poporului. Întrucât nici măcar autocraţii nu au putut potoli această revoltă a maselor înarmate, conciliul a fost amânat pentru o vreme. Apoi şi-au amintit de Nika 36 , mitropolia vieneză, care, fiind locul primului sinod, cel mai mare prin semnificaţia sa, şi locul distrugerii infecţiei ariene, era privită cu cel mai mare respect, ca şi cum ar fi fost rânduită de providenţa divină să-i înfrângă pe duşmanii bisericii. Şi astfel, cu permisiunea Celui Preaînalt, sinodul a fost mutat la Nikaea 37 sub împăraţii Irina şi Constantin în al optulea an al (domniei) lor: începutul discuţiilor a fost pus în a opta zi înainte de calendele lui octombrie, în biserica Sf. Sofia 38 . Pe lângă legaţii nanezi, au venit la sinod împreună cu Tarasie al Constantinopolului doi călugări foarte pioşi, Ioan şi Toma, care ocupau locul de conducători ai bisericilor răsăritene, şi trei sute cincizeci de episcopi 39 renumiţi pentru viaţa lor minunată şi educaţia lor excelentă, de asemenea, mulţi arhimandriţi şi o mulţime de călugări, care cu strălucirea sfinţeniei şi învăţăturii lor au dat sinodului părinţilor multă solemnitate şi, în final, câţiva senatori foarte faimoşi trimişi de împăraţi 40De îndată ce scrisoarea imperială a fost citită, trei episcopi, Vasile de Ancyra, Teodor de Mira şi Teodor de Amore, au prezentat petiţii în care cereau cu umilinţă iertare pentru că au subscris la Sinodul lui Copronim. Decizia cu privire la întrebarea dacă oamenii de acest fel ar trebui cruţaţi a şovăit când într-o direcţie, când în alta, până când, în cele din urmă, a fost adoptată o opinie mai blândă şi mai miloasă. Prin urmare, alţi episcopi, prinşi în aceeaşi mocirlă, şi anume: Ipatie de Niceea, Leon de Rodos, Nicolae de Hierapolis, Grigore de Iesenun, Grigore de Antioh de Pisidia, Leon de Carpatia şi, mai ales, Grigore de Neocezareea, care era conducătorul şi preşedintele falsului sinod, au început să ceară şi ei iertare pentru această vină şi crimă. I-au iertat pe toţi, atât pe cei care şi-au venit în fire şi au abandonat erezia, cât şi pe cei care au primit gradul de preoţie de la eretici şi le-au permis (cu excepţia cazului în care au comis alte crime) să rămână în rangul şi demnitatea lor.

Apoi 41 au fost citite mai întâi scrisorile lui Hadrian către împărătească şi fiul ei şi către Tarasie, în care era expusă învăţătura ortodoxă despre venerarea icoanelor, apoi scrisorile conciliare 42 atât ale lui Tarasie către patriarhii răsăriteni, cât şi ale patriarhilor răsăriteni către Tarasie, care conţineau o viziune sănătoasă asupra credinţei. Sinodul ecumenic a tratat toate aceste scrisori cu aprobare şi respect; dar pentru a da mai multă glorie credinţei exprimate în ele, sinodul a binevoit să extragă 43 din cărţile sfinţilor părinţi şi să arate tuturor aceste gânduri deosebit de clare şi deosebit de importante, pe care, cu măreţia caracteristică sfinţilor părinţi, le exprimă în favoarea venerării sfintelor icoane, ca un act transmis de apostoli, sfinţit prin cel mai vechi obicei al tuturor bisericilor, glorificat şi atestat prin multe minuni. Când astfel de gânduri ale celor mai glorioşi autori sfinţi au fost citite la sinod, toţi au dat cele mai hotărâte voturi în favoarea decretului 44 ca în bazilici şi alte locuri onorabile să fie aşezate icoane ale lui Hristos Domnul şi ale altor sfinţi ca o amintire a isprăvilor lor şi a datoriei de a-i imita, precum şi pentru venerarea lor cuvenită, astfel încât această venerare să se refere la sfinţii înşişi: au hotărât, de asemenea, ca moaştele sfinţilor să beneficieze, de asemenea, de venerarea cuvenită, iar cei care gândesc contrar acestui lucru să fie supuşi anatemei, iar episcopii şi clerul să fie destituiţi. După astfel de decrete preasfinte, au hotărât să aducă în centru sfânta icoană 45 a Mântuitorului şi, îngenunchind, să-L implore să le dea să vadă rodul decretelor lor. De asemenea, s-a hotărât să se judece cel mai criminal sinod 46 al lui Copronim, astfel încât să nu rămână nimic care să-i poată ameninţa pe credincioşii neexperimentaţi cu

pericolul. Prin urmare (actele sale) au fost citite în adunarea generală și cele mai deșarte motive ale sale au fost spulberate de arma celui mai neîndoielnic adevăr. De asemenea, s-a explicat (pe cât a fost necesar) că mărturiile sfintei scripturi, în care idolii păgâni sunt cenzurați, sunt îndreptate în mod foarte nejustificat de eretici împotriva icoanelor sfinților. Prin urmare, sfântul sinod a pronunțat pe bună dreptate anatema asupra autorilor sinodului menționat mai sus, falșii patriarhi 47 Anastasie, Constantin și Nichita: întrucât nu au arătat nicio rezistență și nu au devenit un zid pentru casa lui Israel, ci prin tăcerea și concesiile lor au încurajat și mai mult cruzimile. Leon și Coironim.

După ce toate acestea au fost îndeplinite în mod corespunzător, Patriarhul Tarasie, într-o scrisoare către Papa Adrian din Roma, a expus esența a tot ceea ce se făcuse la conciliu; iar Adrian nu numai că a aprobat acest conciliu, dar, într-o scrisoare către Împăratul Carol cel Mare, l-a chiar apărat de criticile aduse de unii. Deciziile acestui sfânt conciliu au fost ulterior aprobate de conciliul cunoscut în Occident drept al optulea conciliu ecumenic de către Papa Nicolae I într-o scrisoare către Împăratul Mihail și de către Leon al IX-lea într-o scrisoare către Episcopul Petru al Antiohiei și de multe alte autorități.

SFÂNTUL SINDOC ECUMENIC AL VII-LEA, AL DOILEA DIN NICEA

I. Prima Epistolă a Părintelui nostru Grigorie, Papă al Romei, către Împăratul Leon Isaurianul. Despre Sfintele Icoane

Împărate și frate ocrotit de Dumnezeu! Am primit scrisoarea ta trimisă împreună cu spatharocandul regal 52. Toate mesajele tale primite de la momentul urcării tale în regat, sau din indictionul al 14-lea, adică atât mesajul acestui 14, cât și mesajele din 15, și primul, și al doilea, și al treilea, și al patrulea, și al cincilea, și al șaselea, și al șaptelea, și al optulea și al noulea indictione 53 , le păstrăm cu grijă în sfânta biserică, la poalele odihnei 54 sfântului slăvit apostol și arhiereu Petru, unde sunt și mesajele predecesorilor tăi iubitori de Hristos, care au domnit cu evlavie. Și în zece dintre mesajele tale, așa cum se cuvine unui împărat creștin, ai dat o bună și pioasă promisiune de a respecta și a păstra neîncetat toate învățăturile sfinților noștri părinți și învățători; și ceea ce este cel mai important și cel mai important dintre toate este că acestea sunt scrisorile tale și nu ale altcuiva: atașate de ele sunt pecețile împărătești bine păstrate și semnături nu mai puțin bine păstrate, scrise de mână de tine, cu cinabru 55 , așa cum semnează de obicei împărații. În ele expui cu pioșenie și frumusețe mărturisirea credinței noastre ortodoxe fără cusur; acest lucru nu este de ajuns: ai scris că cel ce încalcă și distruge hotărârile părinților este blestemat. Și noi, primind astfel de (scrisori), am înălțat un cântec de laudă lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu, desigur, ți-a dat puterea împărătească. Dar dacă ai umblat bine, atunci cine ți-a captivat auzul și ți-a îndoit inima ca un arc încordat (Psalmul 17:35), încât ți-ai întors fața înapoi? Timp de zece ani, prin mila lui Dumnezeu, ți-ai isprăvit bine calea; niciodată nu ți-a trecut prin minte să prigonești sfintele icoane: și acum spui că ele iau locul idolilor și că cei ce se închină la ele sunt închinători de idoli și ai hotărât să le distrugi complet. Și nu te-ai temut de judecata lui Dumnezeu, introducând ispita în inimile oamenilor nu numai a celor credincioși, ci și a celor necredincioși. Hristos îți poruncește să nu ispitești nici măcar pe unul dintre acești micuți, pentru că pentru o mică ispită va trebui să mergi în focul cel veșnic (Luca 17:2). Dar ai ispitit toată lumea! Ca și cum nici nu te-ai gândi să vezi moartea și să dai un răspuns nefericit pentru aceasta! Scrii că nu trebuie să se închine lucrului mâinilor și vreunei asemănări, nici la ce este sus în ceruri și jos pe pământ , precum a zis Domnul (Exodul 20:4) .), și spui: arată-mi cine ne-a poruncit să cinstim lucrările mâinilor și să le venerăm. - Și mărturisesc că aceasta este legea lui Dumnezeu. Și de ce, ca împărat

și conducător al creștinilor, nu i-ai întrebat pe cărturarii credincioși despre aceasta? Și de la ei ai fi aflat pe deplin de ce Dumnezeu a numit idolii lucrările mâinilor și nu i-ai fi încurcat, perplex și confuz pe oamenii fără experiență. Dar te-ai lepădat de sfinții noștri părinți și învățători, deși ai dat o promisiune scrisă în propria ta mână că te vei supune și te vei urma. Scriptura noastră, lumina noastră și puterea noastră mântuitoare, acestea sunt sfinții noștri Părinți și Învățători purtători de Dumnezeu; cele șase sinoade care au avut loc despre Hristos ne-au mărturisit despre aceasta, dar nu le-ai acceptat mărturiile. Îți scriem fără metode științifice din necesitate; întrucât ești un om neînvățat. În cuvintele lui Dumnezeu există cu adevărat putere divină și dreptate; Dar te rugăm pe Dumnezeu: lasă aroganța și mândria care te-au cuprins și cu smerenie sinceră deschide-ți urechile către noi. Și fie ca Dumnezeu să te inițieze în adevărul celor spuse de El. Dumnezeu a vorbit despre idolatrii care ocupau pământul făgăduit. Ei se închinau la aur, argint și animale de lemn; se închinau la toate creaturile și la toate păsările și spuneau: aceștia sunt zeii noștri și nu există alt Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a spus că nu trebuie să ne închinăm imaginilor diabolice făcute cu mâinile, imaginilor care aduc rău și merită un blestem. Dar există imagini făcute cu mâinile care sunt destinate slujbei lui Dumnezeu și slavei Sale. Dumnezeu a vrut să-Și aducă propriul popor, poporul evreu sfințit, în pământul făgăduit, așa cum le-a promis lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, spunând că le va da pământul făgăduit și îi va face pe israeliți proprietari și moștenitori ai achizițiilor idolatrilor, că va zdrobi și va distruge complet această rasă, deoarece pângărise atât pământul, cât și văzduhul cu faptele sale criminale. Domnul a avertizat și a protejat poporul Său pentru ca aceștia să nu cadă în idolatria lor. Din poporul Israel, Dumnezeu a ales doi oameni, i-a binecuvântat și i-a sfințit pentru confecționarea de imagini făcute cu mâinile, dar pentru slava și slujba lui Dumnezeu și pentru o amintire pentru posteritate. Mă refer la Bețaleel și Eliab, din semințiile lui Iuda și Dan (Exod 31). Dumnezeu îi spune lui Moise: taie două table de piatră (Exod 34:2) și adu-le la Mine. Și (Moise) le-a tăiat și le-a adus. Și Dumnezeu a scris cu propriul său deget cele zece porunci dătătoare de viață și nemuritoare (λογος). Mai departe, Dumnezeu spune: (Exod 25:18)(și următoarele.) Fă heruvimi și serafimi și fă o masă și aurește-o pe dinăuntru și pe dinafară; fă un chivot de lemn care să nu putrezească și, ca aducere aminte pentru generațiile tale, pune în el mărturiile tale, adică tablele, tamna, toiagul și mana. Sunt acestea chipurile și asemănările făcute de mână despre care vorbește Dumnezeu sau nu? Nu; acestea sunt chipuri spre slava lui Dumnezeu și pentru slujba lui Dumnezeu. Când același mare Moise a dorit cu frică să vadă chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci, pentru a nu cădea în greșeală, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: (Exod 33:18) Arată-Te mie, ca să Te pot vedea. Și Domnul i-a zis: Dacă Mă vezi, vei muri; dar intră în crăpătura stâncii și Îmi vei vedea spatele . Dumnezeu i-a arătat într-o vedenie taina ascunsă din veacurile și generațiile anterioare. Însă în generațiile noastre, în zilele din urmă, El ni S-a arătat deschis și complet, atât pe dos , cât și pe față, și anume: văzând neamul omenesc pierind la sfârșit și având milă de creația Sa, L-a trimis pe Fiul Său, născut mai înainte de veci, Care, coborându-se din ceruri, a intrat în pântecele Preasfintei Fecioare Maria; și lumina adevărată a strălucit în pântecele Ei. Și această lumină, în loc de sămânță, s-a făcut deja trup. Și Domnul a fost botezat în râul Iordan și ne-a botezat și a început să ne împartă arvune ale cunoașterii lui Dumnezeu, ca să nu greșim; și, intrând în Ierusalim, în camera de sus a sfântului și slăvitului Sion, ne-a adus sfântul Său Trup ca hrană tainică și ne-a dat să bem adevăratul Său Sânge. Acolo ne-a spălat și picioarele. Și am mâncat și am băut cu El și mâinile noastre L-am atins și El ni s-a făcut cunoscut. Și adevărul ni s-a descoperit, și ispitele și întunericul care ne înconjurau au fugit de la noi și s-au ascuns.

Și glasul Lui s-a dus în tot pământul și cuvintele Lui până la marginile lumii (Romani 10:18). Din toată lumea, asemenea vulturilor, oamenii au început să se adune la Ierusalim, așa cum a spus Domnul în Evanghelie: „ Oriunde va fi trupul mort , acolo se vor aduna vulturii” (Matei 24, 28). Trupul este Hristos, iar vulturii care zboară sus sunt oameni evlavioși și iubitori de Hristos. Cei care L-au văzut pe Domnul în poveștile lor despre El L-au înfățișat așa cum L-au văzut; cei care l-au văzut pe Iacov, fratele Domnului, în poveștile lor despre El L-au înfățișat și ei așa cum au văzut; cei care l-au văzut mai departe pe primul mucenic Ștefan, în poveștile lor despre El L-au înfățișat și ei așa cum au văzut; în sfârșit - într-un cuvânt: cei care i-au văzut pe mucenici în persoană, care și-au vărsat sângele pentru Hristos, i-au înfățișat și ei. După ce au văzut 56, în cele din urmă, după aceste imagini, oamenii de pretutindeni au început să abandoneze cultul diavolului și să accepte acest nou cult, un cult nu nebunesc de sclavie, ci rațional liber. Care cult ți se va părea drept, Împărate? Cultul acestor icoane sau cultul înșelăciunii diavolului? În timpul ședерii lui Hristos la Ierusalim, Avgar, pe atunci prințul și conducătorul Edessei, auzind de minunile lui Hristos, I-a scris o scrisoare, iar Hristos i-a trimis un răspuns scris chiar de mâna sa și o imagine sfântă și glorioasă a Feței Sale. Trimite după acest Chip Nefăcut de Mâini și vezi. Popoarele din Răsărit se adună acolo în număr mare și aduc rugăciuni. Există multe alte imagini făcute de mâini, păzite cu grijă de mulțimea de spectatori iubitori de Hristos - imagini pe care le venerai zilnic 57... Nu-i disprețuiți voi acum? De ce nu-L descriem pe Tatăl Domnului Isus Hristos? Pentru că nu L-am văzut și este imposibil să vizualizăm și să înfățișăm viu natura lui Dumnezeu. Și dacă L-am fi văzut și cunoscut la fel de bine ca pe Fiul Său, am fi încercat să-L descriem și să-L înfățișăm viu (pe Tatăl), astfel încât voi, apropo, ați numi și chipul Lui idol. Vă sfătuim, ca frați în Hristos: întoarceți-vă din nou la adevărul de la care v-ați îndepărtat; lăsați-vă aroganța și lepădați-vă încăpățânarea; apoi scrieți despre aceasta tuturor și pretutindeni și întoarceți-vă (pe calea adevărului) pe cei seduși și orbiți de voi, deși voi, în nebunia voastră, nu acordați nicio importanță acestui lucru. Dragostea lui Hristos vede că atunci când intrăm în templul sfântului și supremului Petru și vedem o imagine picturală a acestui om sfânt, ne căim și lacrimile noastre curg ca picăturile care cad din cer în timpul unei ploi abundente. Hristos le-a redat vederea orbilor, dar voi ați orbit oameni care aveau o vedere excelentă și le-ați stat în cale, deși nu acordați nicio importanță acestui lucru; I-ai făcut fără minte și le-ai blocat calea cea dreaptă; i-ai lipsit de rugăciune și de râvnă trează și constantă pentru Dumnezeu și, în schimb, i-ai cufundat pe oamenii smeriți în somn, somnolență și neglijență; i-ai decapitat. Spui că ne închinăm pietrelor, zidurilor și scândurilor. Nu este așa, Împărate, cum spui tu: icoanele ne servesc doar ca mijloc de aducere aminte; ele trezesc și înalță mințile noastre leneșe, nepricepute și grosolane la lumea cerească, obiectelor cărora nu putem decât să le dăm nume, titluri și imagini. Nu venerăm icoanele ca pe niște zei, cum spui tu - fie să nu fie! - nu ne punem nădejdea în ele. Dacă avem înaintea noastră o icoană a Domnului, spunem: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ajută-ne și mântuiește-ne! Și dacă avem înaintea noastră o icoană a Sfintei Sale Maici, atunci spunem: Sfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului, fii mijlocitoare (a noastră) înaintea Fiului tău, adevăratul nostru Dumnezeu, pentru mântuirea sufletelor noastre! Dar dacă este vorba de o icoană a unui martir, de exemplu, Ștefan, atunci spunem: Sfinte Ștefan, care ți-ai vărsat sângele pentru Hristos și care ai îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu ca primul martir, fii mijlocitor al nostru! Așadar, ne adresăm fiecărui alt sfânt martir. Aici trimitem rugăciunile noastre prin icoane. Nu asta spui tu, Împărate, adică, ca și cum i-am numi pe martiri zei. Îți mărturisesc pe Dumnezeul cel viu, abate-ți mintea de la rău și

eliberează-ți sufletul de ispitele și blestemele care cad asupra ta din toate marginile universului; chiar și copiii mici râd de tine. Întoarce-te în școlile elementare și spune: „Sunt un distrugător și un persecutor de icoane”, și îndată (elevii) îți vor arunca tablele lor în cap; și ceea ce n-ai învățat de la cei înțelepți, vei învăța de la cei nebuni. Ai scris: „Ozia 58, regele evreilor, a poruncit să fie scos șarpele de aramă din templu, dar eu am poruncit să fie scoși idolii din biserică. Cu adevărat, Ozia a fost fratele tău și a avut aceeași încăpățânare ca tine; el la vremea lui i-a prigonit pe preoți, așa cum faci și tu (acum). Acest șarpe l-a adus sfințitul David în templu 59 împreună cu chivotul. Căci ce era acesta, dacă nu acel șarpe de aramă, care a fost sfințit de Dumnezeu pentru vindecarea bolnavilor răniți de șerpi? Domnul a făcut din el un mijloc de vindecare a păcătoșilor, pentru a le arăta oamenilor pe cel care a condus prima făptură creată de Dumnezeu - Adam și Eva - în păcat și pentru a le aminti de el; dar tu, așa cum te lauzi singur, ai alungat din biserică binecuvântarea lui Dumnezeu și sfințenia martirilor. La început ai mărturisit de bunăvoie și nu sub nicio constrângere, adevărata credință și apoi, semnând cu propria ta mână ceea ce ne-ai scris, ți-ai adus singur un blestem asupra propriului cap. Noi însă, având dreptul, autoritatea și puterea de la sfântul și supremul Petru, ne-am gândit și noi să te pedepsim; dar, din moment ce tu însuți ai adus un blestem asupra ta, atunci rămâi cu el și, împreună cu tine, și consilierii tăi, pe care i-ai prins în cursă, îi vor fi supuși. Ce intenție frumoasă, așadar, și ce cale bună ai croit pentru acești oameni? Dragostea lui Hristos vede: când noi înșine intrăm în bisericăși privim imaginile minunilor Domnului Iisus Hristos și, de asemenea, imaginile Sfintei Sale Maici, ținând în brațe pe Domnul și Dumnezeul nostru, care este hrănit cu lapte, și, de asemenea, Îngerii, stând în cerc și cântând imnul de trei ori sfânt, apoi părăsim (templu) nu fără o căință profundă. Și cine nu se va căi, ca noi, și nu va vărsa lacrimi de tandrețe, privind la cristelnițe, la preoții care stau în cerc, la cina mistică, la vindecarea orbului, la învierea lui Lazăr, la vindecarea leprosului și a paraliticului, la culcarea pe iarbă, la cutiile și coșurile cu resturi de pâine, la Schimbarea la Față pe Muntele Tabor, la răstignirea Domnului, la mormântul Său, la Învierea și sfânta Sa înălțare și la pogorârea Sfântului Duh? Cine nu se va căi și nu va vărsa lacrimi, privind imaginea lui Avraam cu o sabie ridicată amenințător peste gâtul fiului său? Cine nu se va întrista și nu va vărsa lacrimi, privind la toate suferințele Domnului? Împărate! Acceptă-ți să fii numit eretic, nu persecutor și distrugător de icoane și imagini grafice ale suferințelor Domnului. Dar (vei spune) este rău și indecent să fii numit eretic. Dar te voi întreba: de ce? Un om este declarat eretic atunci când este cunoscut de puțini oameni și când amăgirile sale întâmpină dificultăți - gândurile sale sunt confuze și greu de înțeles. Și astfel de predicatori ai propriilor dogme, lipsiți de smerenie, își dezvăluie imediat ignoranța, orbirea și căderea. Ei nu sunt supuși condamnării în așa măsură ca tine. Ai început o persecuție deschisă a ceea ce este clar ca lumina zilei și ai dezgolit bisericile lui Dumnezeu. Sfinții Părinți le-au îmbrăcat și le-au împodobit, dar tu le-ai dezbrăcat și le-ai dezgolit. Și ai făcut aceasta în prezența unui episcop atât de experimentat! Mă refer la Lord Herman, fratele și colegul nostru pastor. Cu el ar fi trebuit să te sfătuiești ca cu un tată și învățător și ca cu un om care este mai în vârstă decât tine și se remarcă printr-o mare experiență în probleme nu numai bisericești, ci și civile. Acest om are acum nouăzeci și cinci de ani și a fost consilierul tuturor patriarhilor și împăraților care erau cu el. Nu a cunoscut odihnă; căci era de folos în ambele feluri de probleme. După ce ați încetat să-l mai aveți ca tovarăș, ați început să-l ascultați pe nelegiuitul fiu al lui Apsimar și pe alții ca el. Când domnul Gherman și domnul Gheorghe, care era atunci patriarh, l-au convins pe Constantin, tatăl lui Justinian, fiul lui Constantin, să ne scrie la Roma, iată ce ne-a scris cu jurământ (dându-ne ordin să trimitem oameni de folos

pentru a convoca un Sinod Ecumenic): „Voi sta cu ei nu ca un împărat și nu voi vorbi ca un suveran, ci ca unul dintre ei; Vom urma decretele episcopilor și vom accepta opiniile celor care vorbesc bine și îi vom persecuta și exila pe cei care vorbesc rău. Dacă tatăl meu a corupt vreo învățătură a credinței curate și imaculate, atunci voi fi primul care îl va anatemiza." Și noi, cu permisiunea lui Dumnezeu, am trimis apoi ambasadori și al șaselea Sinod s-a ținut în pace. Știi, Împărate, că dogmele Sfintei Biserici nu sunt treaba împăraților, ci a episcopilor și trebuie definite precis și corect.Din acest motiv, în biserici sunt numiți episcopi, oameni liberi de treburile publice. Și împărații, prin urmare, trebuie să se abțină de la a se amesteca în treburile bisericești și să se ocupe de ceea ce le-a fost încredințat. Dar când totul se face pașnic și cu dragoste, atunci împărații iubitori de Hristos și episcopii pioși, în deliberările lor, sunt o singură forță, indivizibilă. Ai scris că ar trebui convocat un Sinod Ecumenic; acest lucru ni s-a părut inutil. Prigonești icoanele, le batjocorești și le distrugi. Fă-ne o favoare - lasă această chestiune și taci; atunci lumea se va liniști și ispitele vor înceta. Imaginează-ți că te-am ascultat, că episcopi s-au adunat din toată lumea, că sinodul și conciliul sunt deja întruchipate; Dar unde este împăratul iubitor de Hristos și pios, care, ca de obicei, ar trebui să stea în sinod și să-i cinstească pe cei ce vorbesc bine și să-i prigonească pe cei ce se îndepărtează de adevăr, - când tu însuți, împărate, ești un om inconstant și un barbar? Nu știi că încercarea pe care ai făcut-o la sfintele icoane mărturisește despre inconstanța, vanitatea și mândria ta? Într-o vreme când bisericile lui Dumnezeu se bucurau de o pace profundă, ați stârnit conflicte, dușmănii și ispite. Lăsați-vă planurile și liniștiți-vă; și nu va mai fi nevoie de un conciliu. Scrieți tuturor (din toate țările universului) pe care i-ați dus în ispită, precum Germanus, Patriarhul Constantinopolului, și Grigore, Papă, au căzut în greșeală cu privire la icoane; și vă vom ușura grija păcatului și a greșelii voastre, întrucât am primit de la Dumnezeu puterea de a rezolva problemele de pe pământ și din cer. Dumnezeu îmi este martor, indiferent câte scrisori ne-ați scris, le-am adus pe toate la urechile și inimile regilor Apusului și am încercat să-i împăcăm cu voi și să vă lăudăm și să vă înălțăm înaintea lor; deoarece știam cum ați trăit înainte. De aceea au primit portretele voastre cu o asemenea onoare pe care regii o arată de obicei unii altora când se întâlnesc. Așa v-au tratat până când au aflat despre porunca pe care ați făcut-o cu privire la icoane. Dar apoi au întrebat și au aflat cu siguranță că l-ați trimis pe spatharocandidatul Juvin la porțile de bronz să distrugă statuia Mântuitorului, la care s-au săvârșit multe minuni. Erau acolo femei zeloase care l-au implorat pe spatharocandidat, spunând: Nu! nu! nu faceți asta! Dar el nu a ținut cont de cererile lor, a ridicat o scară și, urcându-se pe ea, l-a lovit pe Mântuitorul în față de trei ori cu un topor. Văzând aceasta și neavând puterea să îndure o asemenea răutate, femeile au mutat scara și l-au biciuit până la moarte. Și tu, zelos al răului, ai trimis drabanți acolo și nu știu câte femei ai ucis acolo; în timp ce erau negustori din Roma, din Franța, din vandali, din Mauritania, din goți, într-un cuvânt: din toate țările din interiorul Occidentului. Ajunși acasă, au povestit, fiecare în țara lui, despre purtarea ta copilărească. Apoi au început să-ți arunce portretele pe jos peste tot, să le calce în picioare și să-ți desfigureze fața. Apoi longobarzii și sarmații și alte popoare vecine care locuiau în nord au atacat săraca Decapolis, au ocupat însăși metropola - Ravenna, ți-au alungat conducătorii și și-au instalat propriile palate. Vor să facă același lucru cu palatele regale care aparțin nouă și Romei; pentru că nu poți mijloci pentru noi. Și toate acestea sunt rezultatul imprudenței și prostiei tale. Ne înspăimântați și spuneți: „Voi trimite o armată la Roma și voi distruge icoana Sfântului Petru și voi încerca să-l aduc acolo legat pe episcopul Grigore, așa cum a făcut Constans cu Martin." Dar ar trebui să știți și să înțelegeți pe deplin că episcopii care au fost la Roma au stabilit pacea între Răsărit și

Apus și au devenit bastionul acestei păci. Împărații care au fost înaintea voastră au cucerit această pace prin sudoarea frunții lor. Dacă începeți să ne atacați cu nerușinare și să ne amenințați, atunci nu avem nevoie să ne angajăm în luptă cu voi. Episcopul roman se va retrage douăzeci și patru de stadii în țara Campaniei; și mergeți, urmăriți vânturile. Martin, care a fost episcop înaintea noastră, a luptat neîncetat pentru pace; iar ticălosul Constans, un tovarăș de gândire cu episcopii eretici de atunci, Sergiu, Pavel și Pir, infectat cu învățătura greșită despre Sfânta Treime, a trimis soldați, l-a prins, l-a târât cu forța la Bizanț și, după multe torturi, l-a trimis în exil. De asemenea, le-a făcut mult rău călugărului Maxim și ucenicului său Anastasie și i-a trimis în exil. Însuși Constans, care îi trimisese departe, a fost ucis și a murit în greșeala sa. Nezeuxius, care se afla atunci în alaiul său, a aflat cu siguranță de la episcopii sicilieni că era eretic și l-a ucis în templu; și a murit în erezia sa.Și că Martin este un om binecuvântat, o mărturisește Cherson, unde a fost exilat, precum și Bosforul și întregul nord și locuitorii din nord, care vin la mormântul său și primesc vindecare. Dă-ne, Doamne, ca și noi să călcăm pe urmele lui Martin. Totuși, pentru mulți, dorim să trăim și să trăim mult; căci ochii întregului Occident sunt îndreptați spre smerenia noastră. Poate că nu suntem vrednici de aceasta; dar popoarele Occidentului își pun mare speranță în noi și în cel a cărui imagine amenințați să o distrugi, adică în Sfântul Petru, pe care toate regatele occidentale îl venerează ca și cum ar fi un Dumnezeu pământesc. Dacă îndrăznești să faci o astfel de încercare, Occidentul este gata să te răzbune și pe acei popoare din Răsărit pe care i-ai insultat. Dar în numele Domnului te rugăm: lasă planurile tale copilărești. Știi că puterea ta nu poate fi o amenințare pentru întreaga Rome; poți amenința doar orașul însăși, din cauza mării adiacente, deschisă navelor; pentru că, așa cum am spus mai sus, dacă Papa s-ar retrage din Roma douăzeci și patru de stadii, nu s-ar teme deloc de amenințările voastre. Un singur lucru ne zdrobește, și anume că, în timp ce oamenii cruzi și sălbatici devin blânzi, voi ați devenit cruzi și neîmblânziți din blândețe. Întregul Occident aduce roadele credinței către sfântul și supremul apostol. Dacă trimiteți soldați să distrugă chipul Sfântului Petru, vă avertizăm, vom fi nevinovați de sângele pe care îl vor vărsa și acesta vă va cădea pe gât și pe cap. Recent, din interiorul Occidentului 60 De la Septetul 61 , care, prin harul lui Dumnezeu, tânjea să ne vadă fața, am primit o invitație să mergem la el și să-i dăm sfântul botez. Ca să nu dăm răspuns pentru neglijența și lenea noastră, ne pregătim deja de călătorie. Dumnezeu să vă pună frica Lui în inimă și să vă întoarcă de la acele erori pe care le-ați adus în lume la adevăr; și fie ca noi să primim de la voi, cât mai curând posibil, o scrisoare în care să fim înștiințați de convertirea voastră. Dumnezeu, care a coborât din ceruri și a intrat în pântecele Sfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, să locuiască în inima voastră, să izgonească din ea pe cei ce vă duc în ispite și să dăruiască pace tuturor Bisericilor creștine în vecii vecilor. Amin.

II. A doua scrisoare a părintelui nostru Grigorie, Papa Romei, despre sfintele icoane. Împărate ocrotit de Dumnezeu și frate în Hristos! Am primit scrisoarea ta trimisă de legatul Rufin; și însăși viața mea a devenit o povară pentru mine; din moment ce nu ți-ai schimbat convingerea, ci rămâi în aceleași rătăciri, negândindu-te nici la lucrurile care sunt ale lui Hristos, nici la a fi urmaș și ucenic al sfinților și slăviților noștri făcători de minuni, părinți și învățători. Nu voi arăta alți învățători; îi îndrept doar pe învățătorii din orașul și țara ta. Există oare învățători mai înțelepți decât Grigore Făcătorul de Minuni , Grigore de Nyssa , Grigore Teologul , Vasile al Capadociei, Ioan Gură de Aur ? Nu voi scrie despre mii de sfinți și purtători de Dumnezeu părinți și învățători ai noștri ca ei. Dar tu nu i-ai urmat pe ei, ci propria ta încăpățânare și patimile care locuiesc în tine; și în același timp scrii: „Sunt împărat și preot.” Da,

împărații care au fost înaintea ta au dovedit acest lucru atât prin cuvânt, cât și prin faptă: au construit biserici și le-au îngrijit: zeloși pentru credința ortodoxă, ei împreună cu episcopii au cercetat și au apărat adevărul; Aceștia sunt:Constantin cel Mare , Teodosie cel Mare, Valentinian cel Mare, Constantin, tatăl lui Justinian, care a fost la Sinodul al VI-lea. Acești împărați au domnit cu evlavie: împreună cu episcopii, în unanimitate și de un gând cu ei, au ținut sinoade, au cercetat adevărul dogmelor, au construit și au împodobit sfintele biserici. Iată preoți și împărați! Ei au dovedit acest lucru prin chiar faptele lor. Dar voi, de când ați primit puterea, nu ați respectat pe deplin decretele părinților, ci găsind sfintele biserici împodobite și presărate cu aur, veșminte cu franjuri, le-ați lipsit de aceste ornamente și le-ați devastat. Ce sunt templele noastre în sine? Nu sunt ele lucrări de mână, pietre, lemn, stuf, lut și var? Ci erau împodobite cu imagini pitorești și grafice ale minunilor săvârșite de oameni sfinți, imagini ale suferințelor Domnului, imagini ale sfintei slăvite Născătoare de Dumnezeu și ale sfinților apostoli. Pentru aceste imagini pitorești și grafice oamenii nu își cruță averea; Ținând în brațe copii recent botezați, bărbați și femei arată cu degetul spre ei, precum și spre tineri și păgâni recent convertiți, aceste imagini grafice și astfel îi zidești și le înalți mintea și inima spre înălțimi, spre Dumnezeu. Dar tu, poruncind oamenilor ascultători să lase toate acestea, ai început să-i ocupi cu fleacuri, prostii, fluiere, zornăitoare, chitare și lire și, în loc de binecuvântări și laude, ai început să-i ademenești cu fabule. Fie ca moștenirea ta să fie comună cu moștenirea vorbăreților. Ascultă, Împărate, smerenia noastră și părăsește-ți planurile! Urmează Sfânta Biserică așa cum ai găsit-o și ai primit-o! Dogmele nu sunt treaba împăraților, ci a episcopilor, întrucât avem mintea lui Hristos (2 Corinteni 2:14-17).). Una este să înțelegi decretele bisericești și alta este să înțelegi treburile lumești. Mintea războinică, grosolană și aspră pe care o posezi este aplicabilă problemelor de guvernare lumească, dar nu este aplicabilă problemelor de guvernare bisericească. Îți scriu despre diferența dintre un palat și un templu, dintre împărați și episcopi. Înțelege aceasta, vino-ți în fire și nu fi încăpățânat. Dacă cineva te lipsește de hainele tale împărătești, purpură, diademă, stacojiu și drepturile împărătești, se va dovedi că vei fi privit ca o persoană neglijată, urâtă și neînsemnată. Tocmai în această poziție ai pus bisericile. Acest lucru nu ți s-a întâmplat încă, dar ai lipsit sfintele biserici de podoabele lor și le-ai desfigurat. Așa cum un episcop nu are dreptul să se strecoare într-un palat și să fure onoruri împărătești, tot așa un împărat nu are dreptul să se strecoare în biserici și să aleagă clerici; Ca să nu mai vorbim de faptul că nu are dreptul nu numai să sfințească substanța pentru Sfintele Taine și să le săvârșească, ci nici să le primească fără preot. Fiecare dintre noi să rămână în rangul în care este chemat de Dumnezeu. Vezi tu, Împărate, diferența dintre episcopi și împărați? Dacă cineva te jignește, Împărate, îi confiști casa și îl jefuiești de toate averile, lăsându-l doar cu sufletul și, în final, fie îl spânzuri, fie îl decapitezi, fie îl exiliezi și îl desparți de copiii săi, de toate rudele și prietenii săi. Episcopii nu procedează în felul acesta. Când cineva păcătuiește și își mărturisește păcatul, atunci, în loc să-l spânzure sau să-l decapiteze, îi pun Evanghelia și Crucea pe cap, îl închid într-un loc retras, de exemplu, în depozitul de bunuri bisericești, îl obligă să îndeplinească diverse îndatoriri în biserică și în prezența catehumenilor, îi impun post pe burtă, priveghere pe ochi și doxologie pe buze. După o învățătură cuvenită și un post lung, îi oferă cinstitul Trup al Domnului și sfântul Sânge al Domnului și, făcându-l un vas ales și fără păcat, îl înapoiază Domnului curat și neprihănit. Vezi tu, Împărate, diferența dintre Biserică și stat? Împărații care au trăit cu evlavie și în Hristos nu au ascultat de episcopii bisericilor și nu i-au insultat. Dar tu, Împărate, călcând și denaturând acest obicei, condamnându-te pe tine însuți cu propria ta scrisoare și recunoscând că cel ce

respinge definițiile părinților este blestemat - tot așa tu, condamnându-te pe tine însuți și alungând Duhul Sfânt de la tine însuți, ne enervezi cu puterea ta materială militară și ne chinui tiranic. Întrucât nu avem arme, nici armuri, nici o armată pământească trupească, apelăm la comandantul întregii făpturi, Hristos, care stă în ceruri deasupra oștirilor puterilor superioare, ca să trimită un demon asupra ta, precum zice Apostolul: „ Dăruiți pe un astfel de om în mâna Satanei, spre pierzarea trupului, ca duhul să fie mântuit” (1 Corinteni 5:5).). Vezi, Împărate, la ce urâțenie și neomenie te-ai adus? Ți-ai târât sufletul într-o prăpastie prăpăstioasă pentru că n-ai vrut să te smerești și să-ți pleci gâtul încăpățânat. Da, acei episcopi care, cu bunele lor îndemnuri și instrucțiuni către regi, îi vor prezenta lui Dumnezeu ca fiind fără prihană și curați de păcate și crime, acei episcopi vor primi de la El mare laudă și slavă în ziua acelei sfinte și mari Învieri, când Domnul, înaintea feței Îngerilor, spre rușinea noastră, va descoperi faptele noastre secrete. Iar noi, smeriții, ne vom rușina atunci că, din cauza încăpățânării voastre, nu v-am putut dobândi - în timp ce episcopii care au fost înaintea noastră i-au dobândit lui Dumnezeu pe împărații care au fost în vremea lor. Aceasta ne va servi de rușine, deoarece îl prezentăm lui Dumnezeu pe împăratul care a fost în vremea noastră nu ca fiind faimos și glorios, ci ca fiind necinstit și adulter. Și acum te îndemnăm: pocăiește-te! întoarce-te! aprofundează adevărul și păstrează-l în forma în care l-ai găsit și primit! Aduceți cinste și glorie sfinților și glorioșilor noștri părinți și învățători, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, au risipit orbirea inimilor și ochilor noștri și ne-au dat vederea. Scrieți: „de ce nu s-a spus nimic la cele șase Sinoade despre sfintele icoane?” Împărate! La urma urmei, nu s-a spus nimic despre pâine și apă; la urma urmei, nu s-a spus dacă cineva trebuie sau nu trebuie să mănânce, dacă trebuie sau nu trebuie să bea. Dar știți de mult, știți din tradiție, că acest lucru este necesar pentru întreținerea vieții. Așadar, se știa și despre icoane din tradiție. Episcopii înșiși au adus icoane la Sinoade. Și nicio persoană iubitoare de Hristos și de Dumnezeu, pornind la drum, nu și-a făcut călătoria fără icoane; asta fac oamenii virtuoși și plăcuți lui Dumnezeu. Vă rugăm: fiți episcop și împărat, așa cum ați scris chiar dumneavoastră mai sus. Dacă dumneavoastră, ca împărat, vă este rușine de faptele voastre; atunci scrieți tuturor țărilor pe care le-ați sedus prin faptul că Grigore, Papa Romei, precum și Gherman, Patriarhul Constantinopolului, au păcătuit în privința icoanelor; și vom îndepărta vina acestui păcat de la voi, întrucât am primit de la Domnul autoritatea și puterea de a dezlega și lega pe pământ și în cer, și vă vom liniști. Dar voi n-ați vrut și nu vreți să faceți aceasta. Ca cei care trebuie să dați socoteală Domnului Hristos, vă instruim și vă învățăm ceea ce noi înșine am fost învățați de la Domnul. Dar voi evitați și nu mă ascultați pe mine, cel smerit, nici pe marele preot Gherman, nici pe sfinții și slăviții făcători de minuni, învățători și părinții noștri, ci urmați oameni corupți și nelegiuiți, rătăciți și îndepărtați de la adevărata învățătură. Fie ca soarta voastră să fie comună cu ei; iar noi, așa cum v-am scris deja, întreprindem, prin harul lui Dumnezeu, o călătorie în țara dinăuntru a Apusului la cei care doresc să primească sfântul botez. Deși am trimis deja episcopi și clerici ai Sfintei noastre Biserici acolo, conducătorii încă nu au consimțit să-și plece capetele și să fie botezați; căci insistă să fiu nașul lor. De aceea, prin harul lui Dumnezeu, pornim într-o călătorie, ca să nu dăm răspuns pentru neglijența și neglijența noastră. Domnul să vă inspire înțelegere și pocăință; să vă întoarcă la adevărul de care ați fugit și să vă conducă din nou la unicul păstor, Hristos, și la singura turmă a Bisericilor și preoților Ortodoxi; și Domnul și Dumnezeul nostru să dăruiască pace întregului univers acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
III. PREFAȚĂ 62 ANASTASIA BIBLIOTECARA către al șaptelea conciliu . (sub formă de scrisoare) către Ioan al VIII-lea, marele pontif

Către Domnul Ioan, marele preot și papă ecumenic, preasmeritul Anastasie.
Întrucât recent, pentru predecesorul fericirii voastre, Papa Adrian al 63-lea de binecuvântată memorie, a fost tradus sfântul Sinod Ecumenic al optulea și al 64-lea ; am decis că nu este nici bine, nici potrivit ca latinii să nu aibă o traducere a celui de-al șaptelea conciliu (ecumenic), care, în timpul domniei împărătesei Irina sau a împăratului Constantin, sub predecesorul vostru Adrian I de binecuvântată memorie, a deschis, în prezența vicarilor acestuia din urmă, sesiunile sale solemne la Niceea. Numele „al optulea conciliu" nu are nicio semnificație și nu poate fi păstrat dacă nu există un al șaptelea. Aceasta nu înseamnă că al șaptelea conciliu nu a fost tradus de nimeni înaintea noastră, ci că traducătorul, neacordând atenție idioteniei ambelor limbi, a tradus aproape peste tot cuvânt cu cuvânt și a urmat cuvintele atât de servil încât în această ediție este greu de găsit, sau mai degrabă complet imposibil, vreun loc inteligibil și, prin urmare, stârnește dezgust în cititori și este disprețuită de aproape toată lumea. Prin urmare, unii consideră această traducere complet nedemnă de a fi citită și nu este nevoie să vorbim despre rescrierea ei. Văzând aceasta, eu, necruțându-mi trupul slab, am încercat, cu ajutorul lui Dumnezeu, să traduc acest (conciliu) în latină, socotind că este nepotrivit și necuviincios pentru biserica voastră, adică biserica romană, învățătoarea tuturor bisericilor, să nu aibă acest conciliu, când cea mai magnifică podoabă a lui este deja cel mai recent, adică al optulea conciliu. Am fost îndemnat în special la această întreprindere de datoria mea de a sluji bibliotecii voastre sfinte, al cărei administrator, prin bunăvoința voastră, sunt - să slujesc cu ceea ce mi-a fost dat de sus, dacă numai eu, imitându-i pe apostoli, voi avea grijă să-mi glorific slujba. Este cu adevărat demn de remarcat faptul că în acest conciliu se găsesc unele reguli și decrete apostolice și cele ale celui de-al șaselea conciliu ecumenic, care nu sunt în traducere și care nu sunt permise printre noi. Și într-adevăr, în ceea ce privește regulile apostolice, știm cu siguranță că nu pot fi acceptate în întregime. Predecesorul vostru, Papa Ștefan de fericită memorie, a declarat în conciliu că nu trebuie acceptate mai mult de cincizeci dintre ele; deși unele dintre decretele pontifilor sunt evident preluate din aceste reguli. Prin urmare, conform definiției apostolatului vostru, Bisericaacceptă nu numai aceste cincizeci de canoane, ci și toate canoanele și decretele pontifilor romani, ca trâmbițe ale Duhului Sfânt, și, de asemenea, canoanele și decretele tuturor glorioșilor părinți și sfintelor sinoade, dar nu pe toate, ci numai pe acelea care nu sunt contrare nici dreptei credințe, nici bunelor obiceiuri și care nu se abat deloc de la decretele scaunului roman, ceea ce constituie o înfrângere puternică pentru adversari, adică pentru eretici. Prin urmare, acele canoane pe care grecii le-au emis în numele celui de-al șaselea conciliu, scaunul roman, care și-a trimis reprezentanții la acest conciliu, le admite în așa fel încât acelea dintre ele nu sunt în niciun fel acceptate care sunt contrare fostelor canoane sau decrete ale sfinților pontifi ai acestui scaun sau chiar bunelor obiceiuri. Deși toate rămân necunoscute latinilor până în ziua de azi, deoarece nu au fost traduse; dar nici nu se găsesc în arhivele celorlalte scaune patriarhale, deși se vorbește greaca acolo; și aceasta pentru că nu s-a găsit niciunul dintre ei care să dorească să le publice și care să simpatizeze cu ele . 65 Deși grecii afirmă că aceste reguli au fost publicate de aceiași părinți care au fost la al șaselea conciliu, ei nu pot dovedi acest lucru prin argumente credibile. Astfel, deja prin faptul că la acest conciliu grecii și-au numit adesea patriarhul ecumenic (universalis), apostolia voastră le poate da o ocazie să se înșele. Când eu, fiind la Constantinopol, i-am condamnat adesea pe greci pentru acest cuvânt și le-am reproșat vanitatea și mândria, ei au obiectat că nu-l numesc pe patriarh ecumenic (oecumenicus) - ceea ce mulți au tradus prin cuvântul universalis - pentru că este episcop peste întreaga lume, ci pentru că are autoritatea asupra unei părți a lumii în

care trăiesc creștinii. Ceea ce grecii numesc univers - οἰχουμένη printre latini înseamnă nu numai „lume” (orbis), din a cărei utilizare în sensul de univers derivă numele „universal”, ci și fiecare locuință sau loc locuit. De asemenea, trebuie remarcat că oriunde am folosit cuvântul subsistentia în traducerea acestui conciliu, am dorit să înțeleg prin el o persoană; deoarece ceea ce se numește ipostasis în greacă, unii au tradus prin cuvântul persona (persoană), iar alții prin cuvântul subsistentia. Mai mult, prin cuvântul substantiam mulți înțeleg o persoană, și mulți și o substanță (substantiam). Dar i-am urmat pe cei care doreau să înțeleagă prin cuvântul substantiam nu o substanță (substantiam), ci o persoană (căci sunt mulți astfel de persoane). Prin urmare, oriunde am găsit în acest codex cuvântul „ipostasis”, l-am tradus peste tot prin cuvântul substantiam și am vrut să înțeleg prin el „persoană”, așa cum au făcut mulți alții. Așadar, sfânta biserică, înzestrat cu o putere atât de mare, nu poate face concesii și nimeni, din motive proprii, nu poate refuza venerarea sfintelor icoane. Oricine se opune acestui lucru trebuie să fie mustrat de învățătura voastră pioasă și corectat de curtea apostolică - mai ales pentru că nimeni nu trebuie să se despartă de capul său și să respingă în vreun fel ceea ce scaunul vostru, care este învățătorul tuturor, a hotărât să respecte. Și ceea ce învață acest conciliu cu privire la venerarea icoanelor, tronul vostru apostolic a ținut și el din cele mai vechi timpuri, așa cum arată unele scrieri; și biserica universală a venerat întotdeauna sfintele icoane și le venerează încă, cu excepția doar a unor gali, cărora beneficiul lor nu le-a fost încă revelat. Ei spun că nicio lucrare a mâinilor omenești nu trebuie venerată; ca și cum cartea Evangheliei nu ar fi lucrarea mâinilor omenești? Între timp, ei îi aduc venerație, sărutând-o zilnic! Poate că un câine, cu siguranță nu vor nega, nu este lucrarea mâinilor omenești; și totuși ei venerează cartea Evangheliilor mai mult decât un câine. Același lucru trebuie spus și despre forma sfintei cruci, a cărei venerație este recunoscută de toți creștinii. În acest moment este potrivit următorul fel de raționament: dacă venerăm crucea, oricare ar fi ea, fie de aur, fie de argint, fie de lemn, dar în orice caz nu chiar cea pe care s-a săvârșit mântuirea noastră, ci forma și chipul ei; atunci de ce nu am venera forma și chipul Celui care a săvârșit această mântuire pe pământ? Căci Cel care a săvârșit mântuirea este mai vrednic de venerație decât substanța pe care s-a săvârșit această mântuire. Și de aceea chipul lui Hristos, care a săvârșit mântuirea, este mai vrednic de venerație decât chipul crucii, care numai a luat mântuirea. Așadar, preafericite Papă, urcă-te pe muntele înalt, stai cu mântuială și, ca o trâmbiță, înalță-ți glasul. Iată, prin darul lui Dumnezeu, un înger te-a lovit în coaste, așa cum l-a lovit odată pe Petru (Faptele Apostolilor 12:7); și te-ai sculat, ți-ai încins mijlocul, ai aprins o lumânare și arzi de râvna lui Dumnezeu. Nu-ți rămâne decât să-i înveți pe toți în credința pe care o mărturisești și să arăți tuturor calea pe care o parcurgi, până când, cu ajutorul lui Dumnezeu și sub călăuzirea ta, fiul profeților și apostolilor, noi toți, oile lui Hristos, încredințați privegherii tale de către Petru și pe Petru (pe Petru) (pe Petru), vom trece nevătămați pe calea cea nepătrunsă și vom ajunge la pășunile vesele ale vieții veșnice, calea pe care Însuși Hristos o deschide, transmițându-ți în și prin Sine cheile împărăției. Fie ca El să păstreze prin harul Său apostolia ta mulți ani, Doamne, Preasfânt Papă, spre slava Bisericii Sale și mântuirea noastră a tuturor.

Scurt rezumat al conținutului cărții

Primul act conține mărturii selectate din diverse lucrări aprobate de biserică, care dovedesc că ereticii care se convertesc de la erezie la credința ortodoxă, precum și creștinii ortodocși care au fost hirotoniți de eretici, pot fi primiți (în comuniune cu biserica).

Actul al doilea conține citirea scrisorilor Papei Hadrian, acceptarea lor și proclamarea acestei acceptări în ordine de către toți episcopii prezenți la conciliu.
Actul al treilea vorbește despre primirea înapoi în biserică a stareților care se întorceau de la erezie și conține scrisorile conciliare ale Patriarhului Tarasie și răspunsurile ierarhilor răsăriteni, precum și semnăturile episcopilor care aprobă cele scrise de Papa Adrian și de marii preoți răsăriteni și mărturisesc că și ei gândesc în același fel.
Apoi, actul al patrulea reunește mărturiile Sfintei Scripturi și ale diverșilor sfinți părinți în apărarea icoanelor.
Al cincilea act conține, pe lângă dovezile în apărarea icoanelor, dovezi care arată că acțiunile și raționamentul iconoclaștilor cu privire la icoane sunt echivalente cu acțiunile ereticilor nelegiuiți ai oricărei erezii.
Actul al șaselea prezintă blasfemiile ereticilor și puternica incoerență a acestor blasfemii.
În final, actul al șaptelea rezumă rezultatele acestui sfânt sinod, conține semnăturile episcopilor, scrisoarea sinodului trimisă împăraților, scrisoarea către clerul Constantinopolului, cuvântul laudativ și regulile proclamate de acest sinod, scrisoarea preasfințitului patriarh Tarasie către marele preot Hadrian, prin care aprobă sinodul, - scrisoarea sa și, de asemenea, către (Hadrian) despre faptul că nu trebuie înălțat în funcții bisericești pentru bani și, în final, scrisoarea sa către Ioan preotul, starețul și pustnicul pe aceeași temă.
IV. Cea mai înaltă și pioasă scrisoare 66 , trimisă de augustul Constantin și Irina către preasfântul și binecuvântatul Hadrian, Papă a Romei antice
Cei care primesc de la Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, puterea imperială sau cinstea marelui preot, trebuie să se gândească și să fie atenți la ceea ce este plăcut Domnului și să conducă poporul încredințat lor după voia Lui. De aceea, atât datoria noastră, cât și a ta, preasfinte cap, este să gândim fără prihană despre treburile Domnului și să acționăm în treburile noastre; întrucât de la Domnul am primit noi puterea imperială, iar tu demnitatea marelui preot. Acum începem discursul nostru. Fericirea Ta părintească știe ce s-a întâmplat în acest oraș al nostru conducător din cauza icoanelor vrednice de venerație: cum au fost distruse, cum conducătorii dinaintea noastră le-au necinstit și le-au insultat (oh, dacă numai acest lucru nu li s-ar fi imputat! ar fi fost mai bine să nu le extindă puterea asupra bisericii), cum au sedus tot poporul nu numai aici, ci și în Răsărit și i-au înclinat de partea Sa, până când în cele din urmă Dumnezeu ne-a încredințat nouă, celor care cu adevărat căutăm slava Lui, guvernarea acestor popoare și păstrarea tradițiilor apostolice și patristice. De aceea, cu inimă curată și cu adevărată evlavie, împreună cu toți supușii noștri și cu cei mai învățați preoți, am hotărât și am hotărât în mod deliberat să convocăm un sinod ecumenic. De aceea, vă rugăm pe fericirea voastră părintească, sau mai degrabă pe Dumnezeu Domnul, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să ajungă la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:4) – să vă dedicați acestei chestiuni și, fără nicio întârziere, să veniți aici la noi pentru stabilirea și confirmarea vechii tradiții despre venerabilele icoane. A face aceasta este datoria fericirii voastre, care, desigur, știe aceasta; căci este scris: Mângâiați, mângâiați, poporul Meu (preoții), zice Domnul (Isaia 40:1, 2); și iarăși: Căci buzele preoților vor păzi priceperea și vor căuta legea din gura Lui, căci El este un înger al Domnului Celui Atotputernic (Malahi 2:7). Și dumnezeiescul apostol, propovăduitorul adevărului, care a propovăduit Evanghelia din Ierusalim și din împrejurimi până în Iliria, a poruncit: Luați aminte la voi înșivă și la toată turma peste care Duhul Sfânt v-a pus episcopi, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Său (

Faptele Apostolilor 20:28). Așadar, să vină cel dintâi preot, care prezidează catedrala și în locul sfântului și preavrednicului de laudă Petru, și să se arate în cercul tuturor preoților de față; și astfel să se împlinească voia Domnului: Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu , se spune în Evanghelie: Acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20). Dumnezeu și Împăratul nostru și Stăpânul tuturor, Iisus Hristos, este martorul nostru, și noi, slujitorii Lui, că la sosirea aici a fericirii voastre părintești și sfinte, vă vom primi cu toată cinstea și slava și vă vom oferi toate mângâierile.
Și apoi, după sfârșitul sinodului, pe care nădăjduim că se va împlini prin bunăvoința lui Dumnezeu, te vom trimite înapoi la turma ta cu cinste și splendoare. Dar dacă binecuvântarea ta nu poate veni aici (ceea ce credem că nu se va întâmpla, pentru că știm că este plin de râvnă pentru treburile divine), atunci să aleagă oameni onorabili și pricepuți și să-i trimită aici cu o scrisoare, pentru ca să fie aici în numele binecuvântării tale sfinte și părintești; și, la sosirea lor cu toată preoțimea prezentă aici la sinod, să se confirme prin decret sinodal vechea tradiție a sfinților noștri părinți și să se dezrădăcineze toată neghina care a crescut rea, și să se împlinească cuvântul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, că porțile iadului nu o vor birui (Matei 16, 18). Și să nu fie nicio schismă sau dezbinare în cea una, sfântă, sobornică și apostolică biserică, al cărei cap este însuși Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.
Chemându-l la noi pe Constantin, preasfântul episcop de Leontini, care se află în insula noastră Sicilia, preaiubita de Hristos, pe care Preafericirea Voastră îl cunoaște și ea, și vorbind cu el față în față, l-am trimis la voi cu venerabila noastră poruncă prezentă. Și când va veni la voi, atunci trebuie să-l eliberați imediat, astfel încât să se poată întoarce la noi, după ce ne-ați scris despre sosirea voastră la noi în ziua în care vă va părăsi și va merge la noi. Apoi, desigur, trebuie să meargă la episcopul de Napoli, ca să se prezinte aici cu el. Și întrucât drumul vostru trebuie să fie prin Napoli și Sicilia, de aceea am poruncit comandantului Siciliei să aibă grijă ca voi să aveți parte de orice odihnă posibilă și să vi se arate onorurile cuvenite atunci când Preafericirea Voastră va ajunge la noi. Dat în a patra zi a calendelor din septembrie, a șaptea indiction, în orașul domnesc.
V. Apologia lui Tarasie față de popor, care a izbucnit de pe buzele sale în ziua în care autocrații au anunțat poporul că va deveni patriarh, rang la care a fost ridicat în a opta indictionă, 6293, la 67 de ani de la crearea lumii.
„Păzitorii neprihănitei noastre credințe creștine și zeloții slavei lui Dumnezeu, împărații noștri credincioși 68 , care au grijă de tot ce-I place Domnului și care ne este de folos nouă, creștinilor, și care acum sunt deosebit de preocupați de treburile bisericești, când au discutat problema numirii unui episcop pentru această cetate regală a lor, și-au îndreptat gândurile pioase asupra mea și au poruncit să fiu informat că sunt binevoitori să se oprească la mine. Când am declarat că sunt nevrednic de aceasta și nu le-am făcut nici cea mai mică concesie, ca unul care nu are puterea să ridice și să poarte acest jug greu, au poruncit să fiu adus înaintea feței voastre; întrucât și voi împărtășiți această dorință a lor. Așadar, acum voi, oameni care vă temeți de Dumnezeu și Îl aveți pururea în inimile voastre, care vă numiți cu numele lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, adică creștini, ascultați o scurtă scuză din smerenia și neînsemnătatea noastră. Tot ce am spus deja în apărarea mea față de împărații noștri pioși și atotortodocși, voi spune și înaintea feței voastre. Mi-e teamă să fiu de acord cu o astfel de alegere și, în numele lui Dumnezeu, beau în mă cuprinde teama de a decide asupra acestui lucru atât de ușor și fără nicio precauție, ca să nu cad sub o condamnare teribilă. Dacă dumnezeiescul Apostol Pavel, care a avut onoarea să audă glasul lui Dumnezeu, care a avut cerul ca școală, care a devenit un contemplator al paradisului, care a auzit cuvinte de negrăit și a purtat numele lui Dumnezeu înaintea feței

neamurilor și a împăraților, a spus în Epistola sa către Corinteni: ca să nu predic altora, eu însumi să fiu socotit ca un invalid (1 Corinteni 9:27); atunci cum pot eu, care mă mișc în lume și aparțin numărului laicilor, luptându-mă în slujba imperială 69 , să pășesc atât de nechibzuit și neatenție pe înălțimile preoției? Aceasta va fi o hotărâre teribilă pentru nesemnificația mea și o încercare îndrăzneață. - Dar cel mai important motiv al fricii și refuzului meu este următorul: privesc și văd: biserica întemeiată pe stânca lui Hristos, Dumnezeul nostruAcum este tăiată și sfâșiată, și uneori vorbim într-un fel, alteori în altul, iar coreligionarii noștri orientali încă altfel; creștinii occidentali sunt de aceeași părere cu ei; și suntem înstrăinați de ei și suntem anatematizați de ei în fiecare zi. Anatema este o pedeapsă gravă; îndepărtează pe cineva de Dumnezeu, îl alungă din Împărăția cerurilor și îl trage în întunericul din afară. Legile și decretele bisericești nu cunosc diviziuni sau dispute; ci, așa cum este natural pentru ei să mărturisească cu evlavie un singur botez și o singură credință, tot așa cunosc un singur acord în fiecare chestiune bisericească. Nimic nu este atât de nefavorabil și neplăcut lui Dumnezeu ca faptul că ne unim și devenim o singură biserică universală, așa cum mărturisim aceasta în simbolul credinței noastre neprihănite. De aceea, fraților, vă rog - și cred că și voi cereți, pentru că știu că aveți frică de Dumnezeu - pe preacuvioșii și ortodocșii împărați ai noștri să convoace un sinod ecumenic, pentru ca noi, ca fii ai unuia Dumnezeu, să fim una, ca închinători ai Treimii, să fim uniți, unanimi și de egală cinste, ca mădulare ale unuia dintre noi, Capul nostru Hristos, să fim un trup armonios și nedespărțit, ca închinători ai Sfântului Duh, să nu mergem unii împotriva altora, ci unii cu alții, ca închinători ai adevărului, să contemplăm și să rostim un singur adevăr, ca să nu fie între noi nici vrăjmășie, nici discordie și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, să ne ocrotească pe toți. Și dacă apărătorii Ortodoxiei, împărații noștri, poruncesc ca dreapta mea cerere să fie ascultată, atunci și eu mă voi supune, voi îndeplini porunca lor și voi accepta alegerea voastră; „Dacă nu, atunci găsesc imposibil să fac asta, ca să nu cad sub anatemă și să fiu condamnat în ziua Dreptului Judecător al tuturor, când nici împărații, nici preoții, nici conducătorii, nici mulțimea poporului nu mă pot salva. Răspundeți, fraților, la scuzele mele, sau mai degrabă, la cererea mea, cum doriți.” Toată lumea a ascultat cu plăcere cele spuse și toți și-au exprimat consimțământul pentru convocarea sinodului. Cu toate acestea, mai mulți nebuni au început să obiecteze. Ca răspuns la acestea, secretarul s-a întors din nou către popor și a spus: „Icoanele au fost aruncate de domnul Împăratul Leon, iar când s-a adunat sinodul, le-a găsit deja aruncate. Și din moment ce au fost aruncate de mâna împăratului, aspectul principal al anchetei este că au îndrăznit să distrugă în mod arbitrar un obicei străvechi transmis bisericii. Dar nu au legat adevărul lui Dumnezeu!” După ce a fost ridicat la rangul de patriarh, a scris scrisori sinodale către patriarhii Romei, Alexandriei, Antiohiei și ai Sfintei Cetăți, pe care le veți găsi în actele al doilea și al treilea, împreună cu răspunsurile la acestea.

VI. Scurtă prezentare a ceea ce s-a făcut înaintea conciliului

Când cei mai iubiți de Dumnezeu prezbiteri Petru și Petru au sosit din Roma și și-au prezentat scrisorile de autorizare, iar din Răsărit – Ioan și Toma, cei mai venerabili prezbiteri, monahi și sincelli dintre cei 70 de patriarhi răsăriteni care erau atunci și și-au prezentat și ei scrisorile de autorizare; atunci persoanele care conduceau imperiul au ordonat să se adune episcopii. Când aceștia din urmă au ajuns în orașul ocrotit de Dumnezeu și domnitor, autocrații se aflau în Tracia. – Mulți dintre episcopi, prinși în erezia acuzatorilor creștini, împreună cu mulți dintre laici, au complotat cu răutate să nu permită conciliul să aibă loc, ci să susțină cu fermitate răsturnarea și cenzura onorabilelor icoane. Au ținut multe întâlniri și conspirații împotriva patriarhului, astfel

încât s-au format chiar și mari adunări ilegale. Patriarhul a auzit de planurile lor răutăcioase și, când au început să țină și alte adunări ilegale, le-a declarat că Constantinopolul are propriul său episcop (local). Fără știrea acestui episcop, le-a spus el, nu aveți voie să țineți întâlniri, deoarece, conform regulilor, sunteți supuși depoziției pentru aceasta. Auzind aceasta, episcopii s-au înspăimântat și s-au supus. La sosirea împăraților la adunare cu alaiul lor: cu gărzi de corp, cu curteni și alte grade militare care slujeau în orașul domnesc, au hotărât să țină sinodul în cinstit templu al sfinților și atotlăudaților apostoli. - Și astfel, în ajunul zilei rânduite (pentru deschiderea sinodului), după amiază, armata s-a răzvrătit: soldații au făcut ravagii, au înfuriat și, venind la fontul botezului sfintei biserici catedrale, fiecare și-a strigat ale lui, dar toate s-au încheiat cu un singur lucru: să nu îngăduiți conciliul să aibă loc! Patriarhul a raportat această împrejurare împăraților și nu a primit nicio interdicție cu privire la întrunirea episcopilor în cinstit templu mai sus numit. A doua zi dimineață s-a ținut în el o întrunire a episcopilor; De îndată ce preasfințitul patriarh și preaiubiții episcopi au făcut mai multe apeluri și au fost citite decretele conciliare conform cărora un conciliu ecumenic nu trebuie convocat niciodată fără consimțământul celorlalți preasfinți patriarhi, imediat ce acestea au fost citite, o masă de soldați a înaintat și, oprindu-se în fața ușilor sfântului templu, a scos un strigăt. Soldații fuseseră incitați la aceasta de instigarea unora dintre episcopii rău intenționați care apăruseră la conciliu. După ce s-a întâmplat aceasta, puterea imperială, prin cubicularius 71Li s-a poruncit să spună conciliului: pentru a evita un atac dezordonat din partea poporului, împrăștiați-vă imediat! Și apoi să se facă voia Domnului! Când episcopii au părăsit astfel templul, unii dintre ei, răzvrătindu-se împotriva adevărului, s-au alăturat mulțimii și au recomandat în mod nelegiuit conciliul fals care precedase acesta, numindu-l al șaptelea conciliu. Când acest conciliu malefic a strigat până la refuz în acest fel și era deja cam pe la ceasul al șaselea, atunci revoltații, chinuiți de foame, s-au împrăștiat la casele lor și astfel mișcarea revoltei s-a potolit. Apoi, sub pretextul unei mișcări inamice, sau mai degrabă: după ce au răspândit zvonul că poporul hagarean înainta cu intenții ostile, împărații au dat ordin ca trupele să pornească în campanie; dar, de fapt, au îndepărtat doar trupele din orașul domnitor. Când trupele au ajuns la Malagen, atunci, din ordinul împăraților, toate s-au destrămat și au refuzat orice grijă față de ele, ordonând fiecăruia dintre soldați să se întoarcă în patria sa. După aceste evenimente, biserica s-a bucurat de pace timp de un an întreg, iar patriarhul a propovăduit tuturor cuvântul adevărului. Și imediat ce a trecut un an, împărații cei pioși au emis din nou un decret pentru convocarea unui sinod în mitropolia Niceei. Și acest decret a fost îndeplinit, întrucât episcopii erau adunați în Niceea. La fel, patriarhul cu locțiitorii din răsărit și apus au venit în același oraș. Și, prin harul lui Dumnezeu, a avut loc sinodul, ale cărui acte au fost următoarele.

REZUMATUL ACTELOR CONCILIULUI AL DOILEA DE LA NICEEEA

ACTUL UNU

În numele Domnului și Stăpânului nostru, Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și mama sa Irina, în al optulea an al consulatului lor, în ziua a opta a calendelor din octombrie 72 , a unsprezecea indictională, s-a întrunit sfântul și ecumenic sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a acelorași suverani ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea, în regiunea Bitiniei. Au fost adunați: Petru, preacuviosul prim-preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuviosul prezbiter, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, reprezentanți ai preafericitului și preasfințitului Adrian, Arhiepiscop al vechii Rome; Tarasie, preacuviosul și sfântul arhiepiscop al

marelui Constantinopol, noua Romă; Ioan și Toma, preacuvioșii preoți, monahi și locțiitori ai scaunelor apostolice din Răsărit; Agapius, episcop al Cezareei Capadociei; Ioan, episcop al Efesului; Constantin, episcop de Constanța, care se află pe insula Cipru; Nicolae, episcop de Cizic, Eftimie, episcop de Sardes, Petru, episcop de Nicomedia, Stavrakie, episcop de Calcedon, Ilie, episcop de Creta, Epifanie, diacon al bisericii din Catania, care a ocupat locul lui Toma, arhiepiscop al Sardiniei, călugărul Ioan, care a ocupat locul lui Nichifor, episcop de Dirrah, Daniel, episcop de Amasia, Nicolae, călugăr și stareț al mănăstirii numite Apra, care a ocupat locul de mitropolit de Tdan: Constantin, episcop de Gangra, Nichita, episcop de Claudiopolis, Teofilact, diacon și locțiitor al mitropoliei Stavropolis, Eustatie, episcop de Laodiceea, Mihail, episcop de Sinada, Constantin, episcop de Perga, Anastasie, episcop de Nicopolis din vechiul Epir, Cristofor, episcop de Fasis, Teodor, episcop de Seleucia, Vasile, episcop de Sglai, călugăr Nicolae, locțiitor al mitropoliei Mokissiei, Manuel, episcop de Adrianopole în Tracia, Constantin, episcop de Riga, călugărul Chiril, care a ocupat locul lui Niceta, Episcop al Goților, Teodor, Episcop al Cataniei, Ioan, Episcop al Tauromeniei, Gaudius, Episcop al Messinei, Teodor, Episcop al Panormului, Ștefan, Episcop al Vivoniei , Constantin, Episcop al Leontini, Teodor, Episcop al Taurinei, Cristofor, Episcop al Sfântului Kirdak, Teotim , Episcop al Crotonei, Vasile, Episcop al Nysiei, Constantin, Episcop al Carintiei , Ioan, Episcop al Trokalului , Teofan , Episcop al Liliviei, Teodor, Episcop al Tropaei, Serghie, Episcop al Nicoteriei, Prezbiterul Galato, care a ocupat locul lui Ștefan , Episcopul Siracuzei, Teodor, Episcop al Visiumului, Maurianus, Episcop al Pompeiopolisului, Prezbiterul Grigore, care a ocupat locul de Episcop al Smirnei, Episcop al Lentopolisului 78 , Eustratie, Episcop al Anamiei 79, Petru, Episcop de Hermium, Ioan, Episcop de Arcadiopolis, Sisannius, Episcop de Paria, Epifanie, Episcop de Milet, Grigore, preot și locțiitor al episcopiei de Nicopole, Niceta, Episcop de Prikonnisi , Eustratie , Episcop de Methymna, Leo, Episcop de Kiyia, Ioan, Episcop de Apra, Teofilact, Episcop de Kipsala, Teafan , Episcop de Sugdaia, Leo, Episcop de Mesimbria, Ioan, Episcop de Nyssa, Gheorghe, Episcop de Termele Imperiale , Gheorghe, Episcop de Camulia , Satiric , Episcop de Kiskissi, Constantin, Episcop de Mastauria, Gheorghe, Episcop de Briula , Teodosie , Episcop de Nyssa, Teofilact, Episcop de Tralles, Vasile, Episcop de Magnezia, Anelius, Ignatie, Episcop de Prinus, Sava, Episcop de Aneia, Vasile, Episcop de Magnezia din Maeandru, Grigore, Episcop de Paleopolis, Teofan, Episcop de Kaloy, Leonty , episcop de Algiz, Nicodim, episcop de Sevgaz al Evasiei), Licaste, episcop de Varetia, Teofilact, episcop de Ippe, Eustatie, episcop de Erifreia, Teofan , episcop de Leveda, Stratonic, episcop de Cyme. Teofan, Episcop de Timis, Cosma, Episcop de Mirra, Olvian, Episcop de Eleea, Pardus, Episcop de Pitana, Vasile, Episcop de Pergamon, Vasile, Episcop de Atrammiția (Adramytium), Marinus , Episcop de Atandria, Ioan, Episcop de Asa, Leo, Episcop de Focide, Nichifor, Diacon și Loc de muncă al Gargarei, Constantin, Diacon și Loc de muncă al Agaiului, Teognide, Loc de muncă al Sionului , Teofilact, Loc de muncă al Tiyei (Theia), Ioan, Episcop de Radesto, Ioan, Episcop de Papia, Melhisedec , Episcop de Calliopolis, Leo, Episcop de Madite, Sisinnius, Episcop de Zurul, Teofilact, Episcop de Chariopolis. Toma, episcop de Taonium (Daonia), Grigore, episcop de Theodoropolis, Sisinnius, episcop de Chalcis 91 , Ioan, episcop de Brisea, Beniamin, episcop de Lysica, Constantin, episcop de Juliopolis, Petru, episcop de Aspona, Sinesiu, episcop de Cynna, Teofil, episcop de Anastasiopolis, Leon, episcop de Minza, Antimus, episcop de Verinopolis, Spiridon, episcop de Cythra 92, Eustatie, episcop de Sol, Teodor, episcop de Citium, Gheorghe, episcop de Trimythous. Alexandru, episcop de Amathus, Mihail, episcop de Meletiopolis, Teodor, episcop de Herma, Vasile, episcop

de Adranuthira, Leo, episcop de Pimaninus (Pomaninus). Simeon, episcop de Oca, Strategius, episcop de Dardanus, Ioan, episcop de Lampsakos, Teodot, episcop de Palea, Nicetas, episcop de Ileus. Leo, episcop de Troa, Teodor, episcop de Avidus, Anastasie, episcop de Tripoli, Leo, episcop de Traculi, Ștefan, episcop de Sale, Ioan, episcop de Tavala, Ștefan, episcop de Silanga (Sealand). Ioan, Episcop de Setia, Teofan, Episcop de Mionia, Licaste, Episcop de Filadelfia, Mihail, Episcop de Tralles, Grigore, Episcop de Gorda, Ioan, Episcop de Dalda, Eustațiu, Episcop de Orcan, Teopist, Episcop de Hermocapelia, David, Episcop de Helenopolis, Cirion, Episcop de Lophi , Teofilact, Episcop de Apollonia, Constantin, Episcop de Cezareea Bitiniei, Gheorghe, Episcop de Basinopolis, Leo, Episcop de Arista, Nichifor, Episcop de Adran, Vasile, Preot și Locțiitor de Daskidia, Nichita, Episcop de Mel, Neofit, Episcop de Gordoserva, Leonțiu, Episcop de Linoia, Leo, Episcop de Aspendus, Ioan, Episcop de Ethenă, Leo, Episcop de Amina (Amisus), Constantin, Episcop de Zela, Marian, Locțiitor de Zalichia, Grigore, Episcop de Sinope, Gheorghe, Episcop de Nicopole de Sus, Constantin, Episcop de Sasima , Grigore , Episcop de Amastra, Heraclius, Episcop de Junopolis, Nicetas, Episcop de Dadivra, Teofan, Episcop de Sora, Teofil, Episcop de Prusias, Constantin, Episcop de Cratia, Nicetas, Episcop de Adrianopol, Ioan, Episcop de Heraclia Pontică, Teodor, Episcop de Comana, Nicetas, Episcop de Rhyzae , Nicefor , Episcop de Clanaea, Leo, Episcop de Trocnade, Leo, Episcop de Corydalis, Anastasie, Episcop de Patara, George, Episcop de Nyssa, Ștefan, Episcop de Araxes, Teodor, Episcop de Pinnarus, Nicodim, Episcop de Sidimas, George, Episcop de Unianda , Constantin, Episcop de Candiva , Stavrakios , Episcop de Zenopolis, Leontius, Episcop de Limyra, Ștefan, Episcop Kaunus, Constantin, Episcop de Tlia 99 , Constantin, Episcop de Comva, Petru, Diacon și Loc de Oricănda, Ioan, Diacon și Loc de Oricănda Fasilis, Teofilact, diacon și locțiitor al Cariei, Grigore, episcop de Civiri, Vasile, episcop de Taus, Dorotei, episcop de Neapolis, Constantin, episcop de Alabanda, Grigore, episcop de Heraclea, David, episcop de Iași, Grigore, episcop de Mylavia 100, Serghie, Episcop de Vegilium, Ioan, Episcop de Myndus, Stauraciu, Episcop de Stadia, Grigore, Episcop de Stratonice, Antim, Episcop de Ilarim, Teofilact, Loc de muncă al Amyzonei, Nicetas, Loc de muncă al Halicarnasului, Maurianus, Loc de muncă al Ceramusului, Teodosie, Episcop de Chona, Mihail, Episcop de Chaeretopus, Pantoleon, Episcop de Velentia, Gheorghe, Episcop de Pelta, Cristofor, Episcop de Atanasie, Leo, Episcop de Eumenia, Pavel, Episcop de Acmonia, Grigore, Episcop de Timenuthyria, Leo, Episcop de Threanopolis, 101 Leo, Episcop de Aleia, Nichifor, Episcop de Lunda, Gheorghe, Episcop de Appia, Constantin, Episcop de Euharpia, Mihail, Episcop de Hierapolis, Nicetas, Episcop de Nacolia, Cristofor, Episcop Provis, Nicolae, Episcop de Phitya, Teofilact, Episcop de Cinnavir, Nicetas, Episcop de Augustopolis, Constantin, Episcop de Cottuai, George, Episcop de Mida, Teofilact, administrator și locțiitor al Hypei, Ștefan, creditor al Otrei, Ioan, creditor al lui Hector, Constantin, Episcop de Amblad , Epifanie, Episcop de Perth, Sisinnius, Episcop de Philomeli, Mihail, Episcop de Pappus, Teodosie, Episcop de Sagalla , Sisinnius , Episcop de Apamea din Acibo, Constantin, Episcop de Conan, Nicifor, Episcop de Adad, Petru, Episcop de Thias, Leo, Episcop de Varus, Petru, Episcop de Seleucia din Pisidia, Leo, administrator și locțiitor al Sozopolisului, Marianus, Episcop de Magis, Pavel, Episcop de Attami, Nicifor, Episcop de Phlong, Leonțiu , Episcopul Sibyl. Manzon, Episcop de Prakan, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Eustațiu, Episcop de Velepder 105 , Sisinnius, Episcop de Sicus. Zaharia, episcop de Cardavund, Sisinnius, episcop de Musvad, Eustatie, episcop de Lama, Teofilast, episcop de Zenopolis,

Constantin, episcop de Dalisand, Anastasie, episcop de Lavsand, Macarie, episcop de Arcand.
Adunați în preasfânta biserică mare, numită Sfânta Sofia, au așezat în fața amvonului sacru al templului. Cei mai glorioși și nobili demnitari au fost prezenți la sinod, și anume: Petron, preaslăvitul consul , patricianul și conducătorul alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu, Ioan, ostiarius imperial și logofetul militar , precum și cei mai venerabili arhimandriți, stareți și călugări. Când sfânta și preacurata evanghelie a lui Dumnezeu le-a fost pusă în față, cei mai venerabili episcopi ai insulei Sicilia au spus: „Considerăm că este întru totul potrivit pentru acest sfânt și ecumenic sinod și o chestiune vrednică pentru el ca președintele , preasfântul arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, noua Romă, să abordeze cu adevărat problemele care vor face obiectul cercetărilor viitoare și să deschidă ușile dezbaterii.”
Sfântul Sinod a zis: „Să fie după cerința preasfinților episcopi”.
Tarasie, preasfântul și binecuvântatul Patriarh al Constantinopolului, a spus: „Acum este oportun să arătăm acel glas profetic pe care l-am auzit adesea în citirea Evangheliei: cel aspru se va netezi și marginea ascuțită a căii se va netezi .” (Luca 3:5 ; Isaia 40:4). Când Dumnezeu face ceva, atunci lucrarea merge cu mult succes; pentru că nimeni nu este capabil să se împotrivească voinței lui Dumnezeu. Deși, prin viclenia vechiului vrăjmaș rău, care voiește întotdeauna să zguduie și să arunce în confuzie sfânta biserică sobornicească , anul trecut, în prima zi a lunii august, în cetatea ocrotită și domnitoare de Dumnezeu, la deschiderea, sub președinția noastră 111 , a sinodului în cinstita templu a trâmbițelor Sfântului. În templul sfinților și preaslăviților apostoli, adică în templul sfinților și preaslăviților apostoli, o mulțime numeroasă de oameni, plină de mânie și fiere, a fost aruncată în confuzie și a vrut să pună mâna pe noi; Dar am fost mântuiți de aceasta prin mâna lui Dumnezeu, în ciuda faptului că în alianță cu mulțimea se aflau și unii dintre episcopi, ale căror nume ar fi ușor să le enumerăm; dar vom trece cu bucurie peste aceste nume, ca fiind cunoscute de toți. Și pentru o vreme părea că răzvrătiții ne-au luat ocazia de a exprima și confirma cuvântul pios al adevărului; dar împărații noștri cei mai blânzi, călăuziți de Dumnezeu, ca campioni ai ortodoxiei și persecutori ai impietății, nu le-au dat și nu le vor da somn ochilor și ațipeală pleoapelor până când nu vor restaura din nou unitatea în tabernacolul lui Dumnezeu, adică în biserica Sa, și nu-i vor aduce pacea. De aceea, prin voia și bună plăcerea lui Dumnezeu, ne-au adunat din nou laolaltă pentru același motiv. Dar fie ca ei să primească o răsplată pentru astfel de binecuvântări de la Hristos, Atotîmpăratul nostru, Care este capabil să-i răsplătească de multe ori. Să-L chemăm, așadar, oameni sfinți, în ajutor și, având frica Lui în suflet și judecata viitoare în amintire, să ne încingem coapsele minților cu adevăr și, imitându-i pe apostoli în toate, să executăm o judecată imparțială, pentru ca, fără nicio întârziere, să putem dezrădăcina orice inovație și să distrugem orice ambiguitate și orice exagerare, ca niște neghină amestecată în pâine curată, potrivnică adevărului și vrăjmașă Bisericii. Ceea ce are Biserica prin tradiție nu este și „ da și nu ”, ci în adevăr este „ da ” și va rămâne nevătămat și neclintit pentru totdeauna; căci Cel ce a zis: „ Porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16:18) nu este mincinos. Și cei care s-au împotrivit adevărului anul trecut să vină înainte, dacă suntem convinși că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu. Dacă au ceva de obiectat sau de spus în apărarea lor, să spună; căci în felul acesta se va lămuri subiectul investigației.
Constantin, cel mai iubit episcop de Constantia, care se află pe insula Cipru, a spus: „Dacă găsește bine acest sfânt și ecumenic sinod, atunci, în conformitate cu cele spuse de preasfântul și preafericitul Patriarh Tarasie, preafericiții episcopi acuzați în această chestiune să se prezinte în fața acestui sfânt și ecumenic sinod.”

Sfântul Sinod a zis: „Lăsați-i să intre.” Și episcopii menționati mai sus au intrat. Și când au intrat, cei mai glorioși demnitari au zis: „Domnii noștri au poruncit ca o scrisoare preacinstită și preaînaltă să fie trimisă întregului vostru Sfânt Sinod. Așadar, ascultați-o.”
Sfântul Sinod a zis: „Dumnezeu să întărească împărăția vitejilor noștri suverani.” Și preaslăvitul secretar Leonty a luat în mâini această pioasă și înaltă scrisoare și a început să citească.
Scrisoarea cea mai înaltă . Constantin și Irina, împărații romani ortodocși, către preasfinții episcopi, adunați la sinodul din Niceea din porunca pioasă a autorității noastre imperiale.
„Înțelepciunea de sine existentă a lui Dumnezeu și Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, care S-a arătat în trup și prin marea și dumnezeiasca Sa dispensație ne-a eliberat din cursele idolatriei, îmbrăcându-se în firea noastră, înnoind-o cu ajutorul Duhului Său de o substanță și devenind primul mare preot, ne-a onorat și pe noi, oamenii sfinți, cu acest nume. Astfel, El, bunul păstor, care a ridicat oaia pierdută pe umerii Săi, care a unit omul căzut cu turma Sa, cu puterile Sale îngerești și slujitoare, ne-a împăcat în Sine, a distrus zidul despărțitor al barierei, vrăjmășia, prin trupul Său și ne-a dăruit un drum pașnic. Din acest motiv, când a propovăduit Evanghelia, a spus tuturor: Fericiți cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu (Matei 5:9). De aceea, dorind ca starea noastră pioasă să fie socotită vrednică de acea stare binecuvântată pe care ne-o dăruiește înaltul titlu al înfierii, ne grăbim să îndreptăm viața întregului nostru Imperiu Roman spre pace și unanimitate. În special, dorim să avem grijă de bunăstarea celor ce se îndreaptă spre binele celor ce se îndreaptă spre binele celor ce se îndreaptă spre binele celor ce se întorc în sânul fiului nostru ... sfintele biserici ale lui Dumnezeu și prin aceasta realizează unitatea desăvârșită a preoților din Răsărit, Nord, Vest și Sud. Și, prin bunăvoința lui Dumnezeu, ei sunt prezenți aici în persoana locțiitorilor lor, care au adus și răspunsuri la scrisorile conciliare trimise de preasfântul patriarh; căci aceasta este legea cu privire la sinoade și această lege a existat din timpuri imemoriale în întreaga biserică universală. – Așadar, prin bunăvoința și inspirația Domnului nostru, v-am chemat pe voi, preasfinții Săi preoți, care conduceți oamenii la un legământ cu El prin jertfe fără sânge; și fie ca hotărârile voastre să fie în acord cu hotărârile fostelor sinoade ortodoxe și fie ca lumina Duhului să strălucească peste toți: căci nimeni nu aprinde o lampă , după cuvântul Domnului, nici nu o pune sub obroc, ci pe sfeșnic și luminează tuturor celor din casă . (Matei 5:15)). Astfel, veți urma legile transmise nouă mai înainte de părinții noștri, iar sfintele biserici ale lui Dumnezeu vor rămâne în relații pașnice. Noi luptăm atât de mult pentru adevăr, suntem atât de zeloși pentru evlavie, suntem atât de preocupați de bunăstarea Bisericii, suntem atât de doritori să confirmăm vechile decrete, încât, lăsând deoparte treburile militare și grija pentru cele politice și făcând din restabilirea păcii în Biserica Ecumenică prima noastră sarcină, nu ne-am obosit să convocăm acest sfânt sinod a doua oară; vă acordăm fiecăruia dintre voi dreptul, fără nicio teamă, de a spune orice dorește, pentru ca investigarea problemei să se desfășoare cât mai temeinic posibil și pentru ca adevărul să fie clarificat fără nicio constrângere, pentru ca orice discordie dintre biserici să fie eradicată și unirea păcii să ne unească pe toți. Când Preasfântul Patriarh Pavel, pregătindu-se, prin voia lui Dumnezeu, să fie eliberat de aceste legături și să părăsească această viață, pentru a se muta la viața de acolo, sau mai bine Domnului Hristos, a renunțat la episcopat, dedicându-se vieții monahale, iar când l-am întrebat: de ce faceți aceasta? El a răspuns: pentru că, dacă voi rămâne până la moarte în episcopatul acestei cetăți ocrotite de Dumnezeu și domnitoare, atunci voi cădea sub

anatema întregii biserici ecumenice - și o astfel de anatemă duce în întunericul din afară, pregătit pentru diavol și îngerii lui; - întrucât spun că a existat aici un conciliu care a respins icoanele pictate, pe care biserica ecumenică le apără, le primește și le acceptă ca o amintire a prototipurilor. Aceasta îmi tulbură sufletul și mă face să mă gândesc: cum pot scăpa de judecata lui Dumnezeu, fiind în relații cu astfel de oameni și fiind numărat printre ei." A spus acestea și unora dintre cei mai faimoși demnitari ai noștri și și-a încheiat viața cu această opinie. Așadar, după ce am discutat o opinie atât de teribilă cu autoritatea noastră imperială pioasă și după ce am auzit anterior aceeași nedumerire de la mulți, am început să ne punem întrebarea: ce trebuie făcut?
Și noi, din partea noastră, ne-am dat cuvântul că hirotonirea noului patriarh va pune capăt imediat nedumeririlor. Așadar, am chemat bărbați cu experiență în treburile bisericești și, invocându-L pe Hristos Dumnezeul nostru în ajutor, împreună cu ei am discutat întrebarea: cine este vrednic să fie hirotonit în sfânta catedrală a acestei cetăți a noastre ocrotite de Dumnezeu și domnitoare? Toți, cu un gând și un suflet, și-au exprimat votul pentru Tarasie, care acum prezidează în rangul de mare preot. Apoi l-am chemat și l-am informat despre natura judecăților noastre și despre decizia în sine; dar el în niciun fel nu a vrut și nu a îndrăznit să-și dea consimțământul pentru o astfel de hotărâre. Când l-am întrebat de ce nu vrea să fie de acord cu o astfel de alegere, a invocat mai întâi în răspunsul său pretextul că jugul preoției era peste puterile sale. Dar ne-am dat seama că acesta era doar un pretext pentru refuz și nu l-am lăsat în pace pe acest om, ci am continuat să-l convingem să accepte rangul de preot. Apoi, văzând insistența noastră, ne-a spus adevăratul motiv al refuzului: „Mă uit și văd: întemeiată pe stânca lui Hristos Dumnezeul nostru, Biserica Lui este divizată și sfâșiată, și uneori vorbim într-un fel, alteori în altul, iar coreligionarii noștri răsăriteni încă altfel; creștinii din apus sunt de aceeași părere cu ei; și suntem înstrăinați de toți și suntem anatemizați de toți în fiecare zi. Prin urmare, cer să se convoace un conciliu ecumenic, la care să fie prezenți locuitorii atât ai papei romani, cât și ai episcopilor răsăriteni." După ce am auzit această explicație, l-am adus pe acest om în fața evreilor care erau atunci prezenți, a celor mai glorioși demnitari ai noștri și a întregului popor iubit de Hristos. Și în prezența lor, el a declarat același lucru pe care ni-l spusese. Și toți, după ce l-au ascultat, au acceptat cu bunăvoință propunerea sa și au început să ceară autorității noastre imperiale iubitoare de pace și pioase să se convoace un conciliu ecumenic. Și am fost de acord cu această cerere, sau mai degrabă să spunem: v-am chemat laolaltă, prin bunăvoința și inspirația lui Dumnezeu. Și, din moment ce Dumnezeu v-a chemat deja din întregul univers, dorind să-Și stabilească propria hotărâre prin voi, iar Evanghelia se află deja înaintea voastră, strigând lămurit: judecați drept ; atunci stați neclintiți, ca apărători ai adevărului, și încercați să tăiați orice noutate și orice inovație. Și, așa cum marele apostol Petru a lovit nebunia robului (Ioan 18) și cu sabia tăiați organul sensibil al urechii evreiești; așa și voi, ridicați securea duhului și orice pom care aduce rod al încăpățânării, discordiei și inovației, sau sădiți-l cu glasul vostru învățător, sau tăiați-l cu pedeapsa canonică și trimiteți-l în focul Gheenei viitoare - pentru ca lumea spirituală să păstreze trupul bisericii intact și unit și să-l întărească cu tradiția paternă și pentru ca viața întregului nostru popor roman, împreună cu pacea bisericii, să curgă și ea în pace. - Am primit o scrisoare trimisă nouă de Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, prin locul său de onoare, Petru, cel mai iubit mare preot, și Petru, cel mai iubit preot și stareț. Care stau și ei împreună cu voi: și poruncim ca aceasta, în conformitate cu legea conciliară, să fie citită cu voce tare tuturor. Și îl ascultați cu tăcerea cuvenită, precum și scrisorile conținute în două caiete și trimise de episcopii și preoții din regiunea răsăriteană prin Ioan, un venerabil călugăr și fost sincel al scaunului patriarhal al Antiohiei, și Toma,

un prezbiter și stareț, care ei înșiși sunt deja printre voi; și din aceste scrisori veți afla care este părerea bisericii universale despre subiectul judecăților voastre."
Când s-a citit această hrisov, Sfântul Sinod a spus: „Dumnezeu să le păzească împărăția! Dumnezeu să le lungească anii! Dumnezeu să le dăruiască cât mai multă bucurie!"
După aceasta, au fost aduși Vasile, preasfințitul episcop al Ancyrei, Teodor al Mirei și Teodosie al Amoreei. Și când au stat în mijlocul sfântului sinod, Vasile al Ancyrei a spus: „Stăpânilor! Pe cât am putut, am cercetat chestiunea icoanelor și cu deplină convingere, ca smeritul vostru slujitor, m-am îndreptat către Biserica Catolică."
Preasfântul Patriarh, Tarasie, a spus: „Slavă lui Dumnezeu, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoașterea adevărului".
Episcopul Vasile al Ancyrei a citit următoarele dintr-un caiet: „Există un decret bisericesc, transmis canonic din timpuri imemoriale de sfinții apostoli și succesorii lor, sfinții noștri părinți și învățători, precum și de sfintele și ecumenicele șase sinoade și sinoadele ortodoxe locale, conform căruia cei care se convertesc de la orice erezie la mărturisirea și tradiția ortodoxă a Bisericii Catolice trebuie să renunțe în scris la erezia lor și să mărturisească în scris credința ortodoxă. Prin urmare, eu, Vasile, episcop al orașului Ancyrei, dorind să mă alătur Bisericii Catolice, dau această mărturisire scrisă a mea lui Adrian, preasfântul papă al Romei antice, și preafericitului patriarh Tarasie și preasfintelor tronuri apostolice, adică Alexandria, Antiohia și Sfânta Cetate, precum și tuturor episcopilor și preoților ortodocși, și ți-o prezint vouă, care ați primit autoritate prin autoritate apostolică. În același timp, vă cer binecuvântarea și îngăduința pentru încetineala mea; pentru că ar fi trebuit să mă îndrept fără întârziere spre mărturisirea ortodoxă, dar acest lucru s-a întâmplat din cauza extremei mele ignoranțe, lene și neglijențe mintale. Prin urmare, vă cer în mod special binecuvântarea să vă rugați pentru ca Dumnezeu să-mi arate și mie îngăduință. Cred, așadar, într-unul Dumnezeu Tatăl Atotputernicul și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul Său unul-născut, și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, și mărturisesc Treimea, de o singură ființă și împreună cu tronul, venerată și glorificată într-o singură dumnezeire, putere și tărie. Mărturisesc, de asemenea, tot ceea ce constituie dispensația Unului din Sfânta Treime, Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, așa cum au pronunțat sfintele și ecumenice șase sinoade. Și, respingând orice vorbire eretică nestăpânită, o anatemizez, așa cum și ele au anatemizat. Mă rog pentru mijlocirea neprihănitei noastre Doamne, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a sfintelor și cerești puteri și a tuturor sfinților și, venerând sfintele și cinstitele lor moaște (moaște), le sărut și mă închin cu evlavie înaintea lor, fiind încredințat că primesc sfințirea de la ele. Primesc, de asemenea, cinstitele imagini ale dispensației Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a făcut om pentru mântuirea noastră, și icoanele neprihănitei noastre Doamne și Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, îngerii dumnezeiești și sfinții apostoli, proroci și martiri, și toți sfinții. Le sărut și le aduc cinstirea cuvenită, respingând și anatematizând din tot sufletul și din tot cugetul meu sinodul adunat în mod nechibzuit, numit al șaptelea, pe care, însă, oamenii cu dreptate îl numesc pe bună dreptate și pe baza canoanelor un sinod fals, ca fiind străin de orice adevăr și evlavie; pentru că a rostit în mod grosolan, insolent și chiar impie, contrar hotărârilor bisericești date de Dumnezeu, a rostit numai calomnii, a profanat sfintele și onorabilele icoane și a decretat îndepărtarea lor din sfintele biserici ale lui Dumnezeu. La acest sinod au fost prezenți Teodosie, numit pe nedrept Efeseni, Sisinius din Perga, dar poreclit Pastillos, Vasile din Pisidia, poreclit nelegiuitul τρίχαχος . Vanitatea lor l-a infectat chiar și pe nefericitul Patriarh Constantin, care i-a urmat. - Și iată ce mărturisesc și recunosc și - Dumnezeu îmi este martor - pronunț următoarele anateme

din simplitatea inimii mele și după o cugetare sănătoasă. Anatema adversarilor creștinilor, adică iconoclaștilor! Anatema celor care aplică spusele sfintei scripturi, îndreptate împotriva idolilor, la venerarea icoanelor onorabile! Anatema celor care nu sărută sfintele și onorabilele icoane! Anatema celor care afirmă că creștinii recurg la icoane ca la zei! Anatema celor care numesc icoanele sacre idoli! Anatema celor care insultă și lipsiu de respect icoanele onorabile! Anatema celor care susțin că nu Hristos Dumnezeul nostru, ci altcineva ne-a izbăvit de idoli! Anatema celor care resping învățătura Sfinților Părinți și tradiția Bisericii Catolice și care se referă la opiniile lui Arie, Nestorie și Eutihie că nu trebuie să urmați învățătura Sfinților Părinți și a Sfintelor Sinoade Ecumenice și tradiția Bisericii Catolice! Anatema celor care îndrăznesc să spună că Biserica Catolică„Întotdeauna m-am închinat idolilor, anatema! Celor care spun că icoanele sunt o născocire a vicleniilor diavolului și nu o tradiție a sfinților părinți, anatema! Așa și așa recunosc! Și declar din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul, că dacă eu - ceea ce nu se poate întâmpla - prin înșelăciunea diavolului, oricând, de bunăvoie sau involuntar, mă lepăd de cele mărturisite aici, atunci să fiu supus anatemei de la Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt și de la biserica universală și să fiu lipsit de orice grad sacru. Conform canoanelor dumnezeiești ale sfinților apostoli și ale venerabililor noștri părinți, mă voi păzi de orice luare de mită și interes personal."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Întregul acest sfânt conciliu trimite glorie și mulțumire lui Dumnezeu pentru această mărturisire a ta, pe care ai prezentat-o Bisericii Catolice."
Sfântul Sinod a zis: „Slavă lui Dumnezeu, care a unit ce era despărțit." Apoi a fost adus Teodor, preasfințitul episcop al Mirei din Lichia, și a zis: „Și eu, păcătosul și nevrednicul, după îndelungă cugetare și cu atenție, am ales ce e mai bun și mă rog lui Dumnezeu și sfinției voastre să mă unească pe mine, păcătosul, împreună cu ceilalți, cu sfânta biserică sobornicească."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Omenosul Domn Hristos îi primește cu plăcere pe cei ce se pocăiesc."
Preaiubitul de Dumnezeu Teodor, Episcopul Mirei din Licia, a citit dintr-un caiet același lucru ca și Episcopul Ancirei, și anume: „Există un decret bisericesc transmis canonic" etc. La sfârșitul acestei lecturi, Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Aducem mulțumiri lui Hristos Dumnezeul nostru și pentru preacinstitul Episcop al lumii, Teodor." Eftimie, Preasfântul Episcop al Sardesului, a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu, care l-a unit cu Biserica Catolică."
Apoi a fost prezentat episcopul de Amorium, Teodosie, care a spus:
„Prea sfințiți și veneranți domnii mei și întregul sfânt sobor! Și eu, un rob păcătos și jalnic, rătăcitor, care am vorbit mult rău împotriva cinstitelor icoane, înțelegând adevărul, înțelegându-mă și cunoscându-mă pe mine însumi, am anatemizat și anatematizez pe față ceea ce am propovăduit în mod irațional în această lume. Cer și implor sfânta voastră adunare să mă primească pe mine, nevrednicul vostru rob, în comuniunea cu toți creștinii."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Prea Venerabilul Teodosie a arătat o mare căință a inimii și este vrednic de primire."
Sfântul Sinod a spus: „vrednic de a fi primit conform canoanelor sacre".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dacă nu există nimic altceva care să-l interzică canonic (să-l accepte), atunci este vrednic."
Și acest Teodosie din Amoria și-a citit caietul cu următorul conținut:
„Către Sfântul și Ecumenic Sinod Teodosie, cel mai mic dintre creștini. Mărturisesc și recunosc și primesc, sărut și venerez 112, mai întâi de toate, preacurata icoană a

Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și icoana mutată a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu care L-a născut fără sămânță; și cer mijlocirea Ei, ocrotirea și rugăciunile Ei în fiecare zi și în fiecare noapte ca să mă ajute pe mine, păcătosul, deoarece are îndrăzneală înaintea lui Hristos Dumnezeul nostru, care S-a născut din Ea. Primesc, de asemenea, icoanele sfinților și preaslăviților apostoli, proroci și martiri, părinți și asceți ai pustiei și le venerez nu ca pe niște zei - fie să nu fie - ci cu aceeași atracție și dorință sufletească pentru ele pe care am avut-o mai înainte, iar acum, din tot sufletul meu, îi rog pe toți să mijlocească pentru mine înaintea lui Dumnezeu, ca El să-mi dea, prin mijlocirea lor, să găsesc milă înaintea Lui în ziua judecății. De asemenea, mă închin rămășițelor sfinților; le cinstesc și le sărut ca pe rămășițele oamenilor care au luptat pentru Hristos și au primit de la El harul de a săvârși." vindecare, pentru a vindeca boli și a scoate afară duhurile; întrucât Biserica creștină , începând cu sfinții apostoli și părinți, posedă acest dar pentru timpul nostru. Și în ceea ce privește imaginile din biserici, cred că în primul rând ar trebui înfățișate icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Sfintei Născătoare de Dumnezeu, din orice substanță: aur, argint și toate culorile, pentru ca dispensația întrupării să fie cunoscută de toți. De asemenea, cred că este util să se înfățișeze viețile sfinților și preaslăviților apostoli, profeți și martiri, pentru ca ostenelile și isprăvile lor să fie cunoscute oamenilor, în special oamenilor de rând, conturate pe scurt (în mintea lor) și instruite. Dacă oamenii ies în întâmpinarea portretelor și imaginilor împărătești trimise în orașe și sate cu lumânări și cădelnițe, aducând omagiu nu imaginii de pe o scândură acoperită cu ceară, ci împăratului; atunci cu cât mai mult ar trebui înfățișate icoana Mântuitorului, Dumnezeului nostru și a Neprihănitei Sale Maici, și toți sfinții și binecuvântații părinți și asceți în bisericile lui Hristos Dumnezeul nostru, așa cum spune și Sfântul Vasile; „vitejia arătată în bătălii a fost adesea înfățișată" atât de istorici, cât și de pictori, unii decorându-le cu cuvinte, iar alții descriindu-le în imagini; și prin aceasta amândoi au inspirat pe mulți la curaj" 113. De asemenea, el spune în alt loc: „Cât efort ar trebui să depui pentru a găsi măcar o singură persoană care să se roage pentru tine Domnului" 114? Și Ioan Gură de Aur spune: „Harul sfinților nu este tăiat de moarte, nu slăbește odată cu moartea, ci chiar și după moarte sunt mai puternici decât cei vii." Se pot cita nenumărate alte mărturii. De aceea, vă îndemn pe voi, sfinți ai lui Dumnezeu, strigând: Am păcătuit împotriva cerului și înaintea voastră; primiți-mă așa cum Dumnezeu l-a primit pe omul desfrânat, pe desfrânatul și pe tâlhar; căutați-mă așa cum Hristos a căutat oaia pierdută, pe care a luat-o pe umerii Săi, ca să fie bucurie cu Dumnezeu și cu îngerii Săi pentru mântuirea și pocăința mea, după mijlocirea voastră, atotsfinților stăpâni. Anatema celor care nu se închină icoanelor cinstite și sfinte! Anatema celor care defăimează icoanele cinstite și cinstite! Anatema celor care îndrăznesc să respingă și să defăimeze icoanele cinstite sau să le numească idoli! Anatema celor care defăimează creștinii și distrugătorii de icoane! Celor care nu-i învață cu sârguință pe toți oamenii iubitori de Hristos să se închine icoanelor cinstite, sacre și vrednice de venerație ale tuturor sfinților care I-au plăcut lui Dumnezeu din vremea vecilor și să le primească cu dragoste, anatema! Celor care șovăie în gânduri și nu mărturisesc cu fermă convingere închinarea la icoanele cinstite, anatema!

Savva, cel mai venerabil stareț al mănăstirii studite, a spus: „conform decretelor sinoadelor apostolice și ecumenice, este vrednic de a fi primit".

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cei care odinioară calomniau Ortodoxia au devenit acum apărători ai adevărului!"

Constantin, cel mai iubit episcop de Constanța Ciprului, a spus: „Cuvântarea preasfințitului episcop de Amorea ne-a adus multe lacrimi în ochi".

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Sunteți de acord să le returnați catedralele?”
Cei mai venerabili călugări au spus: „Așa cum cele șase sfinte concilii ecumenice i-au primit pe cei care s-au convertit la erezie, așa îi primim și noi.”
Sfântul Sinod a zis: „Acest lucru ne place tuturor.” Și porunca a fost dată preacinstitului Vasile, episcop al Ancyrei, lui Teodor, cel mai cinstit episcop al lumii, și lui Teodosie, cel mai cinstit episcop al Amoriului, să-și ia la rânduielile și scaunele lor de odinioară.
Când s-a făcut aceasta, Eftimie, cel mai iubit episcop al Sardesului, a spus: „Dumnezeu i-a înălțat pe ortodocși”.
Sfântul Sinod a spus: „Ortodocșii în comuniune cu Sinodul, tatăl cu părinții; Dumnezeu i-a înălțat pe ortodocși.” După ei au fost drepții: Ipatie, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Niceei, Leon, preasfințitul Episcop al Rodosului, Grigore, preasfințitul Episcop al Pisinusului, Leon, preasfințitul Episcop al Iconiei, Gheorghe, preasfințitul Episcop al Pisidiei, Nicolae, preasfințitul Episcop al Hierapolisului și Leon, preasfințitul Episcop al Carpatiei.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Nu știu, pornind de la ce motive ați ținut o mare conferință, nici măcar în numele Domnului, și ați ținut, de asemenea, întâlniri, nici măcar în numele Duhului Său: anul trecut v-ați adunat în secret și v-ați unit împotriva adevărului. Și dacă ați acționat fără să țineți cont (din ignoranță), atunci arătați motivul acestei ignoranțe a voastră; și dacă ați acționat în virtutea unei convingeri false, atunci dezvăluiți-ne chiar această convingere a voastră, să fie auzită de noi toți. Și acest sfânt conciliu, având ca apărător adevărul de neînvins, va respinge și va distruge complet complexitățile și contradicțiile voastre, ca fiind false complexități și neavând niciun semn sau aparență de adevăr.”
Leo, cel mai iubit episcop de Rodos, a spus: „Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu și înaintea Bisericii și înaintea acestui sfânt sinod; pentru că, prin ignoranță, am căzut în greșeală și nu avem nimic în justificarea noastră”.
Grigore, cel mai venerabil episcop de Pisinunte, a spus: „Credem și mărturisim după credința transmisă de sfinții apostoli și părinți”.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dacă ați acționat pe vreun temei, atunci, așa cum vi s-a spus, explicați-l.”
Ipatie și episcopii care erau cu el au spus: „Doamne preasfinte! Nu avem nimic de spus: am vorbit din ignoranță și din prostie.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ce motiv ați avut să vă întoarceți la adevăr?”
Ipatie și episcopii care erau cu el au spus: „învățătura sfinților apostoli și părinți”.
Episcopul Grigorie de Pisinus a spus: „La Sinodul Sfinților Apostoli ținut la Antiohia, s-a spus că cei care sunt mântuiți nu ar trebui să se mai aventureze la idoli, ci să li se înfățișeze cel mai curat semn (al crucii) al Dumnezeului-omului, Domnul nostru Iisus Hristos. Și, de asemenea, fericitul Isidor de Pelusium spune că nu are sens un templu care nu este împodobit cu imagini.”
Preaveneratul episcop al Rodosului, Leon, a spus: „Tot ce spunem noi, păcătoșii și nevrednicii, este pios și adevărat – tot ce a fost examinat cu atenție; și glasul legii, al profeților, al apostolilor și al părinților ne-a convins pe deplin că adevărul și evlavia cer ca în biserică să existe icoane sfinte și onorabile, conform obiceiului transmis din vremuri străvechi de sfinții apostoli. Și acum suntem convinși de aceasta.”
Sanctitatea Sa Natriarhul Tarasie a spus: „Cum se face că ați fost episcop timp de opt sau nouă ani și tot nu ați fost convins de acest lucru?”
Preaveneratul episcop Leon al Rodosului a spus: „Acest rău, această învățătură nelegiuită există de mult timp; și, după păcatele noastre, am fost ispitiți de faptul că

există de mult timp și ne-am abătut de la adevăr. Dar noi nădăjduim în Dumnezeu - nădăjduim că vom fi mântuiți."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Bolile foarte vechi sunt foarte greu de vindecat. La fel, un suflet orbit de erezie are dificultăți în a recunoaște lumina Ortodoxiei."
Preasfântul Episcop Constantin al Ciprului a spus: „Voi, ca episcopi, nu ar fi trebuit să fiți învățați, ci dimpotrivă, voi înșivă ar trebui să fiți învățători ai altora".
Preaveneratul episcop Leon al Rodosului a spus: „Dacă cei care sunt sub lege n-ar fi continuat în păcat, nu ar fi fost nevoie de har".
Preasfântul episcop al Calcedonului, Stavranius, a spus: „Noi însă, fraților, nu suntem sub lege, ci sub har".
Ipatie și episcopii care erau cu el au spus: „Am primit învățături rele de la profesori răi".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Spui că învățătura rea este un semn că profesorii sunt răi; dar Biserica nu permite ca profesorii răi să fie primiți în preoție."
Preavenerabilul episcop Ipatie al Niceei a spus: „Acesta este un obicei ferm stabilit".
Prea venerabilul episcop Grigore de Pisant a spus: „Sfântul Ioan Gură de Aur spune: Am iubit chiar și o imagine umplută cu ceară, dacă respiră evlavie."
Sava, cel mai venerabil călugăr și stareț al Studiumului, a spus: „Binecuvântat fie Dumnezeu, care te-a călăuzit spre adevăr".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Am ascultat explicațiile și justificarea lor."
Sfântul Sinod a spus: „Da, Doamne!"
Ioan, cel mai venerabil monah și preot și locțiitor al tronului apostolic al Antiohiei, a spus: „Preasfinte Părinte! Mulți se întreabă insistent cum ar trebui primiți cei care vin din erezie; și rugăm Sfântul și Sfântul Sinod să aducă cărțile sfinților părinți, astfel încât, citindu-le și discutându-le, să ne putem forma o idee exactă din ele despre cum ar trebui primiți cei care vin, deoarece suntem în nedumerire."
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Vă rugăm, preasfinte doamne, să ni se prezinte cărțile menționate mai sus, pentru ca acest rit vrednic de laudă să fie săvârșit de noi întru totul corect."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Conform cererii celor mai iubitori de Dumnezeu oameni și locțiitori și a celor mai sfinți episcopi, aceste cărți ar trebui aduse."
Constantin, cel mai iubit de Dumnezeu notar al venerabilei patriarhii, a spus: „Prin porunca sfinției voastre, am adus cărțile sfinte pe care le-am luat din biblioteca venerabilei patriarhii de Constantinopol (și anume cărțile): regulile sfinților apostoli și ale sfintelor sinoade și ale sfântului nostru părinte Vasile și ale altor sfinți părinți."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „să se citească mai întâi cartea decretelor canonice".
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Același Constantin, cel mai iubit diacon și notar al venerabilei patriarhii, a citit:
A cincizeci și treia (a doua) regulă a Sfinților Apostoli: „Dacă vreun (episcop sau) prezbiter nu primește pe cel ce se întoarce de la păcat, ci îl respinge, să fie destituit (din preoție). Căci îl întristează pe Hristos, care a zis: « Bucurie este în cer pentru un păcătos care se pocăiește» (Luca, cap. 15, v. 7)."
Preacuviinciosul monah Sava și cei care erau cu el au spus: „Acest lucru este evident și este împărtășit de toată lumea; pentru că biserica primește pe oricine se pocăiește."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Există o altă regulă despre același lucru." A fost citită de același notar iubitor de Dumnezeu al venerabilei patriarhii.

Sinodul de la Niceea, Canonul opt: „În ceea ce privește cei care se alătură bisericii (generale și) catolice (și apostolice) dintre cei care uneori se numesc puri , sfântul și marele sinod a hotărât ca cei care au primit hirotonirea de la ei să rămână în cler așa cum au fost. Dar mai întâi, trebuie să ateste în scris că se vor alătura și vor urma decretele bisericii catolice și apostolice, adică vor avea comuniune bisericească atât cu bigamii, cât și cu cei care au căzut în persecuție, pentru care au fost stabilite atât timpul, cât și termenul. În general, trebuie să urmeze decretele bisericii catolice (și apostolice) în toate. Așadar, dacă în unele sate sau orașe se constată că toți (clerii) au fost hirotoniți numai de la ei (cei puri), atunci toți cei care s-au aflat în cler să rămână în aceleași rânduri” 116 ...
Teodor, cel mai venerabil episcop de Catania, care se află în provincia Sicilia, a spus: „Regula care a fost citită nu are nicio legătură cu această erezie”.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „dar se aplică oricărei erezii”.
Epifaniu, un foarte venerabil diacon al Bisericii din Catania și reprezentant al lui Toma, Arhiepiscopul Sardiniei, a spus: „Această regulă a fost spusă cu privire la cei curați”.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cum ar trebui să tratăm acum această erezie care a reapărut în prezent?”
Ioan, cel mai iubit locțiitor al tronului apostolic din Răsărit, a spus: „erezia separă pe fiecare om de biserică”.
Sfântul Sinod a spus: „Este evident”.
Cei mai venerabili călugări au spus: „Această regulă spune să-i primim pe cei hirotonișI (de eretici).”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și cum ar trebui să înțelegem cuvântul: a hirotoni ”?
Cei mai venerabili călugări au spus: „Doamne! Te rugăm să ne călăuzești.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cuvântul hirotonire poate fi folosit aici pur și simplu despre binecuvântare, nu despre hirotonire.”
Cei mai ilustri demnitari au spus: „Dacă nu mai există niciun alt obstacol, atunci, de dragul unei astfel de pocăințe, să fie acceptați conform canoanelor.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să examinăm și alte reguli referitoare la alți eretici.”
Sfântul Sinod a spus: „Asta vrem; să citească ei regulile.”
Același diacon și notar preaiubitor de Dumnezeu a citit: a treia regulă a Sinodului de la Efes.
„Dacă vreunul dintre cei care aparțineau clerului, în orice oraș sau sat, a fost supus interzicerii ritului sacru de către Nestorie și complicii săi pentru înțelepciunea lor ortodoxă, i-am condamnat pe aceștia să primească rangul lor. În general, poruncim acelor membri ai clerului care sunt de aceeași părere (sau care vor deveni de aceeași părere acum sau oricând după aceasta) 117 cu Sinodul Ortodox și Ecumenic să nu se supună în niciun fel episcopilor care au apostaziat sau apostaziază.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Această regulă este foarte clară și se referă la problema investigată.”
„Să se citească și celelalte reguli.”
Ștefan, cel mai venerabil călugăr și contabil al venerabilei patriarhii, a spus: „Avem la îndemână și scrisorile sfântului nostru părinte Vasile cu privire la întrebarea mai sus menționată, adică întrebarea dacă cei care se întorc de la erezie ar trebui să păstreze preoția. Și dacă porunciți, vor fi citite.”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească”.

Ștefan, călugăr și contabil, a citit: „din prima scrisoare canonică a sfântului nostru părinte Vasile către Amfilohie”.
„Este necesar să discernem răutatea encratiților. Ei vor să se facă inacceptabili pentru Biserică, au decis să grăbească săvârșirea propriului botez, prin care și-au schimbat propriul obicei. Prin urmare, din moment ce nimic nu s-a spus clar despre ei, cred că este potrivit să respingem botezul lor și, dacă cineva l-a primit de la ei, să botezăm pe cel care vine la Biserică. Dar dacă aceasta ar fi un obstacol pentru binele comun, atunci este din nou potrivit să ținem de obicei și să urmăm exemplul părinților, care ne-au aranjat cu prudență treburile. Căci mă tem că, în timp ce dorim să-i împiedicăm de la un botez grăbit, am putea împiedica pe cei care sunt mântuiți prin severitatea întârzierii. Dar dacă ei păstrează botezul nostru, să nu ne rușineze acest lucru: căci suntem obligați să nu le aducem recunoștință pentru aceasta, ci să ne supunem regulilor cu precizie. - Să se stabilească în orice mod ca, după botezul lor, cei care vin la biserică să fie unși de credincioși și astfel să se apropie de sacramente. Cu toate acestea, știu că i-am primit pe frații Zoin, Idoius și Satornik, care erau…” în societatea lor, către scaunul episcopal: prin urmare, cei uniți cu societatea lor nu mai pot fi înstrăinați de biserică printr-o judecată strictă, stabilind, prin acceptarea episcopilor, ca și cum ar fi stabilită o anumită regulă de comuniune cu ei” 118 .
Cei mai venerabili călugări au spus: „Vă rugăm să-i aduceți lui Rufinian mesajul Sfântului Vasile.”
Sfântul Sinod a spus: „să fie la cererea preasfinților monahi”.
Între timp, cel mai faimos secretar Leonty a spus: „deocamdată, să se citească și alte scrisori ale Sfântului Vasile”.
Ștefan, cel mai venerabil călugăr și contabil, a citit: „sfântul nostru părinte Vasile din scrisoarea către evesieni: «Ce fel de oameni sunt cei care au fost invitați din Galatia anul trecut, în nădejdea că prin ei vor putea să-și întoarcă episcopia - acest lucru este știut puțin de cei care s-au ocupat de ei.» Și puțin mai departe: «dacă spun că s-au pocăit, atunci să-și prezinte în scris pocăința și blestemul mărturisirii de la Constantinopol și excomunicarea ereticilor; să nu-i înșele pe oamenii simpli la minte» 119. Același lucru al său din scrisoarea către Occident: «așadar, unul dintre cei care ne provoacă o mare întristare este Eustatie din Sebaste, care este în Armenia Mică; El, care studiase cu mult timp în urmă sub Arie și, pe când prospera în Alexandria, compusese blasfemii nelegiuite împotriva singurului născut, un fost adept al lui Arie și considerat printre cei mai sinceri ucenici, când s-a întors în patria sa, iar preafericitul episcop Hermogenes al Cezareei l-a condamnat pentru credința sa rea, a dat o mărturisire de credință sănătoasă. Și astfel, primind hirotonirea de la el, după moartea sa, (Eustatie) s-a îndreptat imediat către (episcopul) Eusebiu al Constantinopolului, care el însuși, nu mai puțin decât oricine altcineva, apăra învățătura nelegiuită a arianismului. Apoi, alungat de acolo dintr-un anumit motiv, când a venit la compatrioții săi, s-a îndreptățit din nou, ascunzându-și înțelepciunea nelegiuită și arătând în cuvinte o oarecare corectitudine a credinței. Și ajungând din întâmplare la episcopat, imediat la sinodul care s-a ținut între ei în Ancyra, se află că a scris un blestem asupra dogmei consubstanțialității. „De acolo a venit la Seleucia și, împreună cu cei de aceeași părere cu el, a săvârșit fapta cunoscută de toți. Și la Constantinopol a fost din nou de acord cu tot ce a fost propus de eretici. Astfel, fiind înlăturat din episcopat, după ce fusese anterior detronat la Meletina, a plănuit o călătorie la voi ca mijloc de restaurare a sa. Ce i-a fost propus de preafericitul episcop Liberius, precum și la ce a fost de acord el însuși, nu știm, cu excepția faptului că a adus o scrisoare despre restaurarea sa și, după ce a prezentat-o conciliului de la Tyana, a fost de fapt repus în locul său anterior . ” 120

A fost citită și scrisoarea aceluiași părinte către consulul Terence, în care acest părinte menționa comunicarea sa cu Eustathius, care se convertise de la erezie.
Ștefan, preaslăvitul diacon și notar al venerabilei patriarhii, a citit:
Din definiția Sfântului al Treilea Sinod împotriva mesalienilor, adică a euhiților.
„Și ni s-a părut bine tuturor, și preapiilor episcopi Valerian și Amfilohie, și tuturor preapiilor episcopi ai provinciilor Pamfilia și Licaonia, ca tot ce este conținut în înregistrarea conciliului să fie în vigoare și în niciun fel să nu fie încălcat; ca tot ce s-a făcut în Alexandria să fie confirmat, astfel încât toți cei din întreaga provincie, eretici sau entuziaști mesalieni, sau cei suspectați de această erezie, fie membri ai clerului, fie laici, să fie de acord (cu ortodocșii), iar dacă vreunul a anatematizat deja (erezia lor) în scris, așa cum este scris în înregistrarea conciliului menționată mai sus, dacă sunt membri ai clerului, să rămână în cler, dacă sunt laici, să fie admiși la comuniune” 121 biserică.
Petru, cel mai venerabil cititor și notar al venerabilului secretariat patriarhal, a citit.
Sfântul nostru Părinte Chiril, Arhiepiscop al Alexandriei, către Maxim, Diaconul Alexandriei, pentru îndrumare.
„De la venerabilul monah Pavel am aflat că evlavia voastră încă refuză să comunice cu preaslăvitul episcop Ioan din cauza unor membri ai bisericii din Antiohia, dintre care unii împărtășesc gândurile lui Nestorie, în timp ce alții, deși le-au împărtășit, acum, poate, le-au respins. Fie ca îngăduința voastră să determine cine sunt aceia despre care se spunea că țin întâlniri și împărtășesc deschis și cu nerușinare gândurile lui Nestorie și le transmit altora - și cine sunt aceia care odinioară aveau o conștiință înțepenită, dar acum se pocăiesc de ceea ce au fost duși, dar încă le este rușine să-și recunoască păcatul. Ceva similar se întâmplă cu cei care sunt înșelați. Și dacă vedeți pe unii întorcându-se la dreapta credință, condamnați trecutul la uitare; căci este mai plăcut pentru noi să-i vedem renunțând la erezie decât să apere fără rușine obscenitățile lui Nestorie. Pentru a nu părea înclinați spre ceartă, intrăm de bunăvoie în comunicare cu preaslăvitul episcop Ioan, condescendenți față de el și din prudență, ca să nu părem prea stricți în judecățile noastre despre cei care se pocăiesc; pentru că această chestiune, așa cum am spus, necesită o mai mare prudență.”
Același tată al preotului și arhimandritului Ghenadie.
„Nu am aflat acum despre devotamentul tău zelos față de lucrarea evlaviei, dar o știu de mult timp. Și o aprob cu căldură, deoarece se străduiește să-ți petreci viața cu toată sârguința. Dar se întâmplă că prudența ne obligă să aruncăm lucrurile care nu sunt foarte necesare pentru a salva lucrurile care sunt mai necesare. Așa cum marinarii, în timpul unei furtuni violente care amenință nava, aruncă unele lucruri pentru a salva restul; așa și noi, în acele cazuri în care nu este posibil să se observe cea mai deplină sârguință în toate, lăsăm alte lucruri fără atenție, ca să nu pierdem totul. Și scriu acestea pentru că am aflat că evlavia ta este întristată pe preasfântul și preacuviosul nostru frate și tovarăș de slujire, Episcopul Proclu, pentru că l-a primit în comuniune (pe episcopul) din Elyos 122. Prin decretele Bisericii Palestinei, el nu este recunoscut ca primat; dar vanitatea deșartă, care se termină întotdeauna amar, l-a îndemnat la un act atât de îndrăzneț. Așadar, să nu fugă evlavia ta de la comunicarea cu preacuviosul și iubitorul de Dumnezeu Episcop Proclu. Atât evlavia mea, cât și a lui, aveau o singură preocupare, iar cursul nostru de acțiune era...” nu a stârnit nemulțumire la niciunul dintre cei prevăzători.”
După ce s-a citit aceasta, preacinstiții monahi au zis: „Dacă Sfântul Sinod poruncește, atunci să se aducă și să se citească scrisoarea Sfântului Atanasie către Rufinian.”
Sfântul Sinod a zis: „Să fie la cererea preacinstiților monahi”.
Călugărul mai sus numit Ștefan, ținând o carte în mâini, a citit:

„Sfântul Atanasie lui Rufinianus”.
„Către Domnul Rufinian, iubitul tău tovarăș de slujire, Atanasie - bucură-te în Domnul.”
Și nu mult mai târziu.
„Întrucât m-ați întrebat cu bunătate și într-un mod bisericesc (ceea ce se cuvine din nou reverenței voastre) despre cei care au fost duși de necesitate, dar nu corupți de credința rea, și ați vrut să vă scriu așa cum s-a decis despre ei în sinoade și pretutindeni, atunci să știți, domnul meu cel mult dorit, că la început, după încetarea violenței anterioare, a existat un sinod de episcopi (atât aici, cât și în alte părți) care s-au adunat din regiunile exterioare, a existat și un sinod al colegilor noștri slujitori care locuiau în Elada și, cu toate acestea, și al episcopilor din Spania și Galia, și atât aici, cât și pretutindeni, s-a hotărât ca cei buni să ierte pe cei căzuți și pe apărătorii impietății, dacă se pocăiesc, dar să nu li se dea un loc în cler, iar despre cei care nu au luat conducerea în impietate, ci au fost duși de necesitate și prin forță, s-a hotărât atât să li se acorde iertare, cât și să le fie un loc în cler, mai ales că reprezentau o justificare credibilă, iar aceasta era la ei, aparent, nu fără (o providență specială a lui Dumnezeu). Căci ei afirmau despre ei înșiși că nu s-au predat de partea lui” impietate, dar pentru ca niciun popor nelegiuit să nu fie pus și să corupă bisericile, au fost de acord mai degrabă să ajute la violență și să poarte povara asupra lor, numai dacă poporul nu ar pieri. Și afirmând aceasta, au vorbit, după cum ni s-a părut nouă, demn de probabilitate; căci au prezentat în justificarea lor că Aaron, fratele lui Moise, în deșert, deși a ajutat poporul în crima lor, a avut totuși aceasta ca scuză, că fără aceasta poporul, întorcându-se în Egipt, ar fi continuat în idolatrie. Căci gândul părea sănătos, că poporul, rămânând în deșert, s-ar putea și el îndepărta de impietate, dar întorcându-se în Egipt, ar face un obicei din aceasta și ar spori impietatea în ei înșiși. Și de aceea li se permite să fie în cler, iar celor care au fost înșelați și au suferit violență li se dă iertare. (Acest lucru a fost scris la Roma și acceptat de Biserica Romană.) Declar acest lucru și evlaviei voastre, fiind ferm convins că și ea va aproba această decizie 123 ”.
Citind aceasta, Savva și monahii care erau cu el au zis: „Acesta este glasul nu numai al Sfântului Atanasie, ci și glasul sinoadelor, căci același părinte spune că atât romanii, cât și grecii l-au primit. Și acest glas hotărăște să primească pe cei ce se întorc de la erezie la pocăință, dar să nu le îngăduie să săvârșească sfântul rit”.
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Părintele nu spune despre fiecare eretic care se convertește că nu trebuie primit (în cler), ci numai despre cei care au fost cei dintâi în erezie și s-au devotat cu pasiune ei și despre cei care, în prezența ortodocșilor, se ascund sub masca adevărului, ci săvârșesc răul cu mintea lor. Totuși, să se citească din nou aceeași scrisoare a acestui Părinte către Rufinian.” Și când s-a citit locul unde spune: „să ierte pe cei care au căzut și pe apărătorii impietății, dacă se pocăiesc, dar să nu le dea un loc în cler, și despre cei care nu au luat conducerea în impietate, ci au fost duși de nevoie și de forță, s-a hotărât atât să li se acorde iertare, cât și să le fie un loc în cler, mai ales că au prezentat o justificare demnă de credibilitate”, atunci cei mai venerabili monahi au spus: „Iată, așa cum am mai spus, acest Părinte nu primește în rândurile sacre pe cei care au căzut.”
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Nu este așa cum credeți: acest părinte nu primește în hirotoniile sfinte pe cei care au fost primii în erezie, ci pe cei care au fost duși cu forța. Nu i-a primit doar pe cei care au fost primii în erezie sau pe inovatorii ereziei, iar aceasta este bine, frumos și drept. Și Biserica l-a văzut de cinci ori pe Sfântul Atanasie ca pe un ascet; întrucât a fost trimis de mai multe ori la Roma și alungat în mod rușinos de cei care au fost primii în erezia ariană. Când s-a întors și a preluat conducerea Bisericii, dușmanii lui s-au schimbat pentru o vreme și i s-au

alăturat. Dar când, după îndepărtarea lui, au prins curaj, s-au întors la erezia lor anterioară și au început persecuții împotriva celor pioși. De aceea, cred, Părintele spune să nu primim astfel de oameni în preoție, deoarece el și ortodocșii au suferit multe necazuri din partea lor."
Cel mai venerabil călugăr Sava a spus: „Acest părinte nu poartă ranchiună."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Acest lucru este evident: pentru că nu a răsplătit nimănui rău pentru rău. Ci, fiind plin de râvnă pentru Dumnezeu și păzind Biserica , nu și-a risipit bunătatea cu neînțelepciune, ci a dat mai multă râvnă pentru Dumnezeu."
Ioan, cel mai venerabil călugăr și locțiitor al episcopilor răsăriteni, a spus: „Această graniță este frumos definită și servește drept avertisment pentru cei care ascultă."
Călugării au obiectat din nou și au spus: „Părintele îi admite pe cei care au fost duși și au suferit violență (în gradele sacre). Așadar, să spună: «Au fost duși și au suferit violență? Și acesta a fost motivul pentru care s-au îndepărtat de adevăr»?"
Ipatie și episcopii care erau cu el au spus: „Nu am suferit violență și nici nu am fost duși de răzbunare; ci, fiind născuți în această erezie, am fost crescuți și am crescut în ea."
Teodor, preaiubitul de Dumnezeu episcop al Cataniei, și preasfinții episcopi ai Siciliei care erau cu el, care, împreună cu Epifanie, diaconul Cataniei, ocupau locul lui Toma, episcopul Sardiniei, au spus: „Regulile sfinților părinți care au fost citite au fost proclamate cu privire la novațieni, encratiți și arieni; căruia dintre ei îi vom atribui pe conducătorii acestei erezii?"
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Constatăm că maniheiștii nu au acceptat icoane, nici marcioniții, nici pe cei care au contopit firea lui Hristos."
Epifanie, diaconul Bisericii din Catania și locțiitor al lui Toma, episcopul Sardiniei, a spus: „Este erezia care a apărut acum mai puțin sau mai dăunătoare decât cele care au existat înainte?"
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Răul este rău, mai ales în problemele bisericești; cât despre dogme, fie că păcătuiește cineva într-o chestiune mică sau mare, este totuna; pentru că în ambele cazuri se încalcă legea lui Dumnezeu."
Ioan, cel mai venerabil călugăr și locțiitor al episcopilor răsăriteni, a spus: „Această erezie este cel mai mare rău dintre toate ereziile. Vai de iconoclaști! Erezia lor este mai rea decât toate; pentru că răstoarnă dispensația Mântuitorului."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ceea ce a spus părintele nostru Atanasie ne înclină să le acceptăm, cu excepția cazului în care cei mai onorabili episcopi nu au comis încă nicio altă greșeală."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească și celelalte mărturii".
Constantin, cel mai venerabil diacon și notar al venerabilului patriarhat, a citit: „din actele sfântului și ecumenicului al patrulea sinod, care a avut loc la Calcedon".
„Episcopul oriental și cel mai venerabil episcop care erau cu ei au exclamat: «Toți am păcătuit, toți cerem iertare.»"
Și apoi: „Falassius, Eusebius și Eustathius, cei mai venerabili episcopi, au spus: Toți am păcătuit, toți cerem iertare." Și apoi:
„Ridicându-se împreună cu ei, preasfințitul episcop Juvenal a trecut pe partea cealaltă, iar episcopii răsăriteni și cei mai venerabili care erau cu ei au exclamat: «Bine că Dumnezeu v-a adus, ortodocșilor; bine că ați venit.» Și după multe altele:
„Cei mai venerabili episcopi ai Iliriei au spus: «Cu toții am fost induși în eroare, cu toții cerem iertare.»"

Savva, cel mai venerabil călugăr și stareț al mănăstirii studite, a spus: „Dacă sfântul sinod va găzdui bine, atunci vom analiza dacă cei care au fost primiți atunci în comuniune au fost hirotoniți eretici sau nu."
Sfântul Sinod a spus: „Acum începeți să examinați chestiunea hirotonirii."
Cel mai venerabil călugăr Antonie a citit:
„Din istoria bisericească a preotului roman Rufinus":
„Eusebiu se grăbește spre Alexandria, unde se adunase un sobor de mărturisitori (nu erau mulți la număr, dar (erau oameni) cu o credință nestricăcioasă și mari în merite). Unii dintre ei, arzând de flacăra credinței, credeau că preoția nu trebuie restituită nimănui care, vreodată, s-a pătat cu murdăria comuniunii eretice. Dar cei care, imitând pe apostoli, nu căutau binele lor, ci binele comun, sau L-au imitat pe Hristos, care, fiind viața tuturor, s-a golit pe sine pentru mântuirea tuturor și s-a dat morții pentru a da viață morților, spuneau că este mai bine să se coboare puțin față de cei excomunicați și să se lase în fața celor smerite, pentru a-i întoarce din nou la adevăr. Nu voiau să pregătească Împărăția cerurilor doar pentru ei înșiși prin puritatea lor, ci considerau că este mult mai glorios dacă sunt considerați vrednici să intre acolo împreună cu un număr mai mare (de aleși). Și de aceea au considerat că este drept să-i respingă doar pe cei vinovați de perfidie și să se comporte cu ceilalți preoți după dorința lor," Dacă ar fi vrut doar să blesteme păcatul perfidiei și să se întoarcă la credința și rânduielile părinților - au considerat că este drept să nu-i împiedice pe cei care se întorceau să vină, ci mai degrabă să se bucure de convertirea lor; pentru că acel fiu mai mic al Evangheliei, care a risipit averea tatălui său, nu a fost doar primit când s-a pocăit, ci a fost și considerat vrednic de îmbrățișarea paternă și a primit din nou inelul ca semn de încredere și a fost îmbrăcat în cea mai bună haină, prin care ce altceva se semnifică decât semnul preoției? Când aceste gânduri, extrase din autoritatea Evangheliei, au fost aprobate prin acest rit sacru și apostolic; atunci, conform definiției conciliului, lui Asterie i s-a încredințat (datoria) să aibă grijă (de aducere la îndeplinire a acestei definiții) în est, iar în vest aceasta i-a fost încredințată lui Eusebiu. - La această definiție a conciliului se adaugă și o discuție foarte completă despre Duhul Sfânt. Este necesar să credem că Duhul Sfânt are aceeași substanță și aceeași divinitate ca Tatăl și Fiul; pentru că cei care au început să separe slava Duhului Sfânt de slava Tatăl și Fiul au fost infectați cu murdărie."
Constantin, cel mai venerabil diacon și notar, a citit:
„Din Istoria bisericească a lui Socrate."
„Fotin, un discipol al lui Marcellus din Ancyra, fiind episcop de Sirmium, urmându-l pe învățătorul său, a spus că Fiul lui Dumnezeu era un om simplu." 124
Și din nou a citit din aceeași istorie: „cei adunați în Sardica, păstrând mărturisirea niceeană, au anatematizat această erezie. În același timp, au fost restituite locurile lui Pavel și Atanasie, precum și Marcellus din Ancyra, care a încercat să se justifice, afirmând că expresia din lucrarea sa nu a fost înțeleasă 125 , deoarece el însuși se îndepărtează de cei care spun că Domnul este un om simplu".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Multe cărți canonice, conciliare și patristice au fost deja citite; ele ne învață să-i primim pe cei care se abat de la erezie, cu excepția cazului în care au comis o altă crimă."
Sfântul Sinod a spus: „Bine ai făcut, Doamne, că prin mesaje și scrieri conciliare ne-ai învățat să recunoaștem acceptarea ereticilor."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să se citească din nou ceea ce s-a citit deja din epistola Sfântului Atanasie".
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească după porunca sfântului părinte al nostru".

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „să se citească la cererea preasfinților monahi”.
Ștefan, cel mai venerabil monah și contabil, a citit din scrisoarea Sfântului Atanasie către Rufinian, așa cum este scris mai sus.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Acesta este exact gândul părintelui nostru, așa cum am spus.”
Cei mai venerabili monahi au spus: „Noi, nevrednicii slujitori ai sfinției voastre, am spus deja mai înainte că, dacă sfintele și ecumenicele sinoade primesc pe cineva, atunci îl primim și noi, dacă nu există vreun obstacol în acest sens.”
Petru, cel mai iubit preot de Dumnezeu, care a ocupat scaunul apostolic al lui Hadrian, papa Romei antice, a spus: „Acest lucru este evident. Ereticul Macarie, condamnat de al șaselea conciliu, a fost exilat la Roma; iar preasfântul nostru părinte, Papa Benedict, i-a dat un termen de patruzeci de zile și i-l trimitea în fiecare zi pe consilierul său Bonifaciu, care îl mustra și îl instruia din dumnezeiești scripturi. Dar el nu a vrut niciodată să se îndrepte. Și el (Papa Benedict) a făcut aceasta pentru a-l convinge și a-l accepta.”
Sfântul Sinod a spus: „Dacă episcopii care sunt puși la încercare sunt gata să se convertească din toată inima, atunci slavă lui Dumnezeu și lor; dar dacă au vreo intenție rea, atunci Dumnezeu să-i judece, așa cum a făcut cu Arie și Nestorie și cu cei ca ei.”
Episcopii aflați sub examinare s-au anatematizat singuri, spunând: „Nu avem nicio intenție; dar dacă nu mărturisim așa cum face biserica universală , atunci să fim supuși anatemei de la Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să ne limităm la subiectul discuțiilor noastre”.
Petru, cel mai iubit preot de Dumnezeu, care a ocupat locul lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei, a spus: „După cum spun istoricii, Sfântul Meletie a fost hirotonit de arieni; dar, urcându-se la amvon, a proclamat cuvântul: «consubstanțial»; și hirotonirea sa nu a fost respinsă.”
Teodor, cel mai sfânt episcop al Cataniei, și episcopii sicilieni care erau cu el, au spus: „Arhipreotul tronului apostolic a spus adevărul”.
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Constatăm că Părinții nu se contrazic în nimic, dimpotrivă, toți, ca și cum ar avea un singur suflet, propovăduiesc același lucru, învață același lucru; dar Părintele nostru Atanasie a expus această învățătură ca și cum ar fi avut un scop special în minte. De aceea, a decis să-i primească în cler pe cei care căzuseră în erezie, care nu erau învățători de erezie.”
Cei mai venerabili călugări au spus: „Orice este hotărât la sfântul vostru consiliu, aceea acceptăm.”
Sfântul Sinod a spus: „Nădăjduim că după acest sinod nimeni nu va fi dus în rătăcire spre erezie; pentru că în renunțările lor, episcopii s-au anatematizat singuri, spunând: «Dacă ne întoarcem la erezia anterioară, atunci să fim detronați și sub anatemă».”
Constantin, cel mai iubit de Dumnezeu Episcop al Constanței Ciprului, a spus: „Preasfinte Doamne! Dacă au adus cu ei renunțări la erezie, atunci să le prezinte; iar dacă nu, să le întocmească și apoi Sfântul Sinod va pronunța judecata asupra lor.”
Ei au spus: „Avem denunțurile pregătite și le vom depune.”
Cei mai iluștri demnitari au spus: „Au renunțări în mâini și sunt gata să le prezinte.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Între timp, să se citească restul regulilor referitoare la materia de studiu actuală.”
Cosma, cel mai venerabil diacon și notar patriarhal, a citit:

„Din viața sfântului nostru părinte Sava”: „la al cincilea sfânt sinod ecumenic, care a fost glasul general și universal al bisericii, în prezența și cu consimțământul a patru patriarhi, Origen și Teodor de Mopsuestia au fost anatematizați, precum și învățătura lui Evagrie și Didim. Când împăratul nostru, ocrotit de Dumnezeu, a trimis actele conciliare la Ierusalim, toți episcopii palestinieni le-au confirmat și aprobat prin semnătură și oral, cu excepția lui Alexandru, episcop de Avila, care a fost demis din episcopat pentru aceasta și îngropat în Bizanț în timpul unui cutremur. Între timp, monahii din Noua Lavră s-au separat de comuniunea catolică. Patriarhul Eustohie a încercat să-i influențeze în diferite moduri, a petrecut opt luni mustrându-i și îndemnându-i și, nereușind să-i convingă să se alăture Bisericii Catolice, a profitat de ordinele împăratului și, prin conducătorul Anastasie, i-a alungat din Noua Lavră și, prin aceasta, a eliberat întreaga eparhie de infecția lor.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Vedeți, acest arhiepiscop a petrecut opt luni mustrându-i și tratându-i cu generozitate, deși știa că fuseseră anatematizați la conciliu. Așadar, am auzit deja decretele canonice și deciziile conciliare, precum și opinia definitivă a sfinților părinți: toți cei care se întorceau de la orice erezie erau primiți în mod egal.”
Sfântul Sinod a spus: „Dreptatea cere să se facă acest lucru; dacă nu există un alt obstacol canonic (în calea acceptării lor).”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Deci toată lumea este dispusă să le accepte”?
Sfântul Sinod a spus: „Este pe placul tuturor”.
Cei mai venerabili călugări au exclamat: „Și nouă ne face plăcere.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Repet din nou: dacă nu există niciun alt obstacol canonic, atunci cel care vine va fi primit; pentru că decretele canonice trebuie respectate pe deplin.”
Cei mai venerabili călugări au spus: „În conformitate cu cele șase sfinte și ecumenice sinoade, îi primim pe cei care se convertesc la erezie, dacă nu există niciun motiv care să le interzică să facă acest lucru.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și noi toți, instruiți de sfinții noștri părinți, hotărâm aceasta”.
Cei mai venerabili călugări au spus: „Unii dintre călugări au evitat conciliul. Ce ar trebui să facem în privința lor?”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Vom oferi un îndemn din regulile care au fost citite. Dar de ce nu au venit la acest sfânt sinod?”
Cel mai venerabil călugăr Sava a spus: „Nu știu; dar ei nu sunt la sinod.”
Eftimie, cel mai temător episcop al Sardesului, a spus: „Să fie aduse și citite cărțile pe care le-am cerut deja, ca să vedem dacă ar trebui să-i primim pe cei care au primit hirotonirea de la eretici”.
Constantin, cel mai iubit de Dumnezeu diacon și notar, a zis: „Întrucât ați dat poruncă să se citească mărturiile despre cei hirotoniși de eretici, avem cărțile la îndemână și, dacă veți porunci, vor fi citite.”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească”.
Ștefan, cel mai venerabil călugăr și contabil, a citit:
„Din Istoria Bisericii a lui Rufinus.”
„După ce a ajuns la episcopat, Macedonie a intensificat această luptă intestină de scurtă durată. Iar Acachie și Patrofil, după ce l-au alungat pe Maxim al Ierusalimului, l-au numit pe Chiril în locul său.” Apoi Cosma, cel mai venerabil diacon și venerabil cubicullariu patriarhal, a citit:
„Din a cincea carte a istoriei bisericești a lui Teodor Cititorul .”

„Dioscor, contrar spiritului canoanelor, permițându-și să sfințească episcopia Constantinopolului, îl ridică la episcopia acesteia pe un anume Anatolie, care venise la Constantinopol cu răspunsuri către biserica din Alexandria. Evtihie slujea și el alături de Dioscor. Anatolie, neștiind ce se va întâmpla cu aceasta, i-a spus cu recunoștință: oriunde te-ai arătat, ai sfințit pretutindeni. Aceasta s-a întâmplat în timpul consulatului lui Protogene și Asterie."
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Ce spui despre Anatolie? Nu a fost el președintele sfântului al patrulea sinod? Și totuși a fost hirotonit de nelegiuitul Dioscor în prezența (co-slujba) lui Eutihie. Așadar, și noi îi primim pe cei hirotoniți de eretici, așa cum a fost primit Anatolie. Din nou, există cu adevărat o poruncă dumnezeiască ca copiii să nu fie uciși în locul părinților lor, ci fiecare să moară pentru păcatul său (Ezechiel 18:4), și în sfârșit, hirotonirea este de la Dumnezeu. Și, deoarece unii s-ar putea îndoi de Anatolie, să se citească ce se referă la el."
Cosma, monah, diacon și cubicularius al venerabilului patriarhie, a citit:
„Începutul Sfântului Sinod Ecumenic de la Calcedon."
„Un sfânt și ecumenic conciliu a fost format atunci când, prin cea mai înaltă poruncă, s-au adunat în orașul Calcedon următorii: Paschasinus și Lucențiu, cei mai venerabili episcopi, și Bonifaciu, cel mai pios preot, care a ocupat locul celui mai sfânt și mai venerabil arhiepiscop al Romei antice, Leon; Anatolius, cel mai sfânt arhiepiscop al gloriosului Constantinopol, noua Romă" 126 .
Cei mai venerabili călugări au spus: „Și noi acceptăm acest lucru."
Apoi Constantin, diacon și notar (al venerabilului patriarhit), a citit:
„Din viața sfântului nostru părinte Savva."
„Așadar, când, așa cum s-a spus, patriarhii Flavian și Ilie au ajuns la Sidon și, după ce au trimis scrisori lingușitoare și înțelepte împăratului, au împrăștiat conciliul adunat la Sidon împotriva dreptei credințe și s-au întors la scaunele lor; atunci adepții lui Soterih și Filoxen, supărați de aceasta, l-au mâniat pe împărat, sugerându-i că fusese înșelat de viclenia și prefăcătoria patriarhilor și, primind de la el puterea dorită, au început să distribuie o cantitate suficientă de aur locuitorilor Antiohiei, să-l asuprească pe Flavian în orice fel, să-l tortureze cumva și să-l oblige să anatemizeze conciliul de la Calcedon și, în cele din urmă, după ce l-au lipsit de episcopie, l-au condamnat la exil. Când împăratul a aflat de aceasta, s-a bucurat foarte mult și l-a trimis pe Sever, căpetenia acefalilor, ca episcop la Antiohia. Acest Sever, primind patriarhia, a arătat multe cruzimi față de cei care nu intrau în comuniune cu el. El trimite o scrisoare conciliară arhiepiscopului Ilie și, nefiind primit de acesta, stârnește mânia celor din Antiohia." împărat, și apoi trimite din nou o scrisoare conciliară la Ierusalim în luna mai, a șasea indictionă, cu câțiva clerici și soldați imperiali. Aflând despre aceasta, Sfântul nostru Părinte Sava a apărut în sfânta cetate împreună cu ceilalți stareți ai deșertului, a alungat din sfânta cetate pe cei care veniseră cu scrisoarea conciliară de la Sever, a chemat de pretutindeni o mulțime de călugări, care, împreună cu locuitorii Ierusalimului, înaintea locului sacru al execuției, au strigat: „Anatema lui Sever și complicilor săi"; în timp ce membrii magistratului, conducătorii și trupele trimise de împărat erau prezenți și au auzit aceasta. Fiind sedus de o mândrie teribilă și bazându-se pe puterea imperială, acest Sever a bombardat Sinodul de la Calcedon cu zeci de mii de anateme și, încercând să susțină heterodoxia lui Eutihie, a predicat că Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, atât după întruparea Sa din Fecioară, cât și după întruparea Sa, are o singură fire și, ca un iubitor de confuzie, a inventat multe inovații contrare dogmelor și legilor drepte ale Bisericii; așa că acceptă al doilea Sinod din Efes, cel mai nelegiuit. și sfatul tâlharilor, și spune că este același cu cel care s-a adunat la Efes pentru prima dată; el dovedește, de asemenea, că învățătorii Chiril,

Arhiepiscopul de Dumnezeu purtător al Alexandriei, și Dioscor, care l-a primit în comuniune, ca persoană cu aceeași gândire a sa, pe ereticul Eutihie, și l-a detronat și l-a ucis pe preasfântul și ortodoxul Flavian, Arhiepiscopul orașului domnitor, sunt aceiași. Astfel, înaintând în impietate, acest Sever și-a ascuțit limba în blasfemii și prin învățătura sa a despărțit una Treime și divinitatea indivizibilă. El a spus și a afirmat că ipostasul este fire și firea este ipostas; nu a recunoscut nicio diferență între acești termeni și a îndrăznit să spună că sfânta și venerata și consubstanțială Treime a ipostasurilor divine este o Treime (în număr) atât a firilor, cât și a divinităților. - Așadar, împăratul Anastasie l-a silit pe Arhiepiscopul Ilie să-l primească în comuniune pe acest corupător și distrugător de suflete. Dar când acesta nu a fost de acord în niciun fel să facă aceasta, atunci împăratul, aprins de mânie, a trimis la el un anume Cezarean Olimpius, un comandant militar palestinian,și, în același timp, a trimis o scrisoare scrisă la Sidon, mărturisind că Sinodul de la Calcedon nu trebuie acceptat și toate acestea pentru a-l înlătura pe Ilie din episcopie în vreun fel. Acest Olimpiu, venind cu autoritate imperială și publicând scrisoarea menționată mai sus, prin multe combinații și mașinațiuni l-a înlăturat pe Ilie din episcopie și l-a trimis la Aila și l-a făcut episcop al Ierusalimului pe Ioan, fiul lui Marcian, care fusese de acord să-l primească pe Sever în comuniune și să anatemize Sinodul de la Calcedon, în a treia zi a lunii septembrie, la începutul celei de-a unsprezecea indictione. Sfântul Sava și ceilalți părinți din acel pustiu, aflând că Ioan fusese de acord cu aceasta, s-au adunat la el și l-au sfătuit să nu-l primească pe Sever în comuniune, ci să îndure pericole de dragul Sinodului de la Calcedon; și toți îi vor fi susținători. Astfel, Ioan, temându-se de părinți, a încălcat promisiunea pe care o făcuse generalului. Însă împăratul Anastasie, aflând că Ioan își încălcase promisiunea, s-a umplut de mânie și, după moartea lui Olimpiu, l-a trimis pe comandantul Palestinei, Anastasie Pamfil, ca să-l convingă fie pe Ioan să-l primească pe Sever în comuniune și să anatemizeze Sinodul de la Calcedon, fie să-l înlăture din episcopie. Ajuns la Ierusalim, Anastasie îl prinde pe neașteptate pe arhiepiscop și îl aruncă în închisoare sub pază. Toți locuitorii sfintei cetăți s-au bucurat de aceasta; căci Ioan era un calomniator și un trădător al arhiepiscopului Ilie. Un anume Zaharia, care conducea Cezareea, a intrat în secret în închisoare și i-a dat lui Ioan următorul sfat: „Dacă vrei să faci bine și nu vrei să pierzi episcopia, atunci nimeni nu te va sfătui să-l primești pe Sever în comuniune. Dar tu te prefaci că ești de acord cu conducătorul și spui: „Nici acum nu aș fi împotriva îndeplinirii propunerii tale; „dar ca nu cumva unii să spună că s-a folosit constrângere și violență împotriva mea, mă voi ascunde de aici și peste două zile, duminică, voi face de bunăvoie ceea ce îmi ceri.” Convins de aceste cuvinte, comandantul militar l-a întors la biserică. Astfel, după ce s-a ascuns în timpul nopții, arhiepiscopul a adunat călugări de pretutindeni și i-a trimis în Orașul Sfânt. Și când cineva, după ce a numărat mulțimea, a declarat că numărul călugărilor ajunsese la zece mii și căÎnsă împăratul Anastasie, aflând că Ioan își încălcase promisiunea, s-a umplut de mânie și, după moartea lui Olimpiu, l-a trimis pe comandantul Palestinei, Anastasie Pamfil, ca să-l convingă fie pe Ioan să-l primească pe Sever în comuniune și să anatemizeze Sinodul de la Calcedon, fie să-l înlăture din episcopie. Ajuns la Ierusalim, Anastasie îl prinde pe neașteptate pe arhiepiscop și îl aruncă în închisoare sub pază. Toți locuitorii sfintei cetăți s-au bucurat de aceasta; căci Ioan era un calomniator și un trădător al arhiepiscopului Ilie. Un anume Zaharia, care conducea Cezareea, a intrat în secret în închisoare și i-a dat lui Ioan următorul sfat: „Dacă vrei să faci bine și nu vrei să pierzi episcopia, atunci nimeni nu te va sfătui să-l primești pe Sever în comuniune. Dar tu te prefaci că ești de acord cu conducătorul și spui: „Nici acum nu aș fi împotriva îndeplinirii propunerii tale; „dar ca nu cumva unii să spună că s-a folosit constrângere

și violență împotriva mea, mă voi ascunde de aici și peste două zile, duminică, voi face de bunăvoie ceea ce îmi ceri.” Convins de aceste cuvinte, comandantul militar l-a întors la biserică. Astfel, după ce s-a ascuns în timpul nopții, arhiepiscopul a adunat călugări de pretutindeni și i-a trimis în Orașul Sfânt. Și când cineva, după ce a numărat mulțimea, a declarat că numărul călugărilor ajunsese la zece mii și căÎnsă împăratul Anastasie, aflând că Ioan își încălcase promisiunea, s-a umplut de mânie și, după moartea lui Olimpiu, l-a trimis pe comandantul Palestinei, Anastasie Pamfil, ca să-l convingă fie pe Ioan să-l primească pe Sever în comuniune și să anatemizeze Sinodul de la Calcedon, fie să-l înlăture din episcopie. Ajuns la Ierusalim, Anastasie îl prinde pe neașteptate pe arhiepiscop și îl aruncă în închisoare sub pază. Toți locuitorii sfintei cetăți s-au bucurat de aceasta; căci Ioan era un calomniator și un trădător al arhiepiscopului Ilie. Un anume Zaharia, care conducea Cezareea, a intrat în secret în închisoare și i-a dat lui Ioan următorul sfat: „Dacă vrei să faci bine și nu vrei să pierzi episcopia, atunci nimeni nu te va sfătui să-l primești pe Sever în comuniune. Dar tu te prefaci că ești de acord cu conducătorul și spui: „Nici acum nu aș fi împotriva îndeplinirii propunerii tale; „dar ca nu cumva unii să spună că s-a folosit constrângere și violență împotriva mea, mă voi ascunde de aici și peste două zile, duminică, voi face de bunăvoie ceea ce îmi ceri.” Convins de aceste cuvinte, comandantul militar l-a întors la biserică. Astfel, după ce s-a ascuns în timpul nopții, arhiepiscopul a adunat călugări de pretutindeni și i-a trimis în Orașul Sfânt. Și când cineva, după ce a numărat mulțimea, a declarat că numărul călugărilor ajunsese la zece mii și că Biserica nu putea găzdui atâția oameni; așa că s-a hotărât ca în Ziua Domnului toată lumea să se adune în biserica sfântului întâi mucenic Ștefan, care era suficient de mare pentru a găzdui o asemenea mulțime (de oameni). Și, în același timp, au vrut să se întâlnească cu nepotul împăratului, Ipatie, care fusese atunci eliberat din captivitatea lui Vitalian și venise la Ierusalim să se roage. Așadar, când toți călugării și cetățenii se adunaseră în venerabila biserică menționată anterior, atunci comandantul militar Anastasie și consulul Zaharia au intrat acolo. Când Ipatie a apărut atunci și a intrat în biserica primului mucenic cu mulțimea, comandantul militar se aștepta ca voința împăratului să fie îndeplinită. Între timp, arhiepiscopul s-a urcat la amvon, avându-i cu el pe Teodosie și Sava, cei mai bătrâni călugări și stareți, și tot poporul a strigat timp de multe ore: „Anatemizați-i pe eretici și confirmați sinodul!” Și imediat i-au anatematizat pe Nestorie și Eutihie, Sever și Soterih și pe toți cei care nu primesc Sinodul de la Calcedon.

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Am auzit poruncile Părinților: ce să facem deci? Să-i acceptăm pe cei inițiați ca eretici”?

Sfântul Sinod a spus: „Da, doamne, am auzit și am văzut ce trebuie acceptat.”

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Însă foarte mulți dintre cei care s-au adunat la Sfântul Sinod al șaselea au fost, desigur, hirotoniși de Serghie, Pir, Pavel și Petru, învățătorii ereziei monotelite; întrucât au ocupat succesiv Scaunul Constantinopolului. Și după Petru, care a ocupat Scaunul Constantinopolului, ultimul dintre ei, nu au trecut mai mult de cincisprezece ani până la Sinodul al șaselea. Și chiar episcopii: Toma, Ioan și Constantin, care au fost (pe Scaunul Constantinopolului) în perioada menționată mai sus, au fost hirotoniși de ereticii mai sus numiți și totuși acest lucru nu li s-a reținut. Această erezie a continuat acolo timp de cincizeci de ani. Dar părinții Sinodului al șaselea i-au anatematizat (doar) pe acești patru, deși ei înșiși au fost hirotoniși de aceștia.”

Sfântul Sinod a spus: „Este evident”.

Constantin, cel mai sfânt episcop al Constantinului, a spus: „Prea onorabili frați! Este suficient dovedit că acei eretici care se convertesc ar trebui primiți. Dar dacă cineva

are intenția de a merge la un eretic și de a primi hirotonisirea de la el, să nu fie primit."
Cei mai venerabili călugări au spus: „Și cu privire la aceasta există un mesaj de la Sfântul Vasile și cerem să fie citit."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „să se citească".
Constantin, notar și diacon, a citit:
„Din Epistola Sfântului Vasile către Nicopolitani."
„Nu recunosc drept episcop și nu aș include printre preoții lui Hristos pe cineva care, pentru a submina credința, a fost ridicat la primat cu mâini necurate. Aceasta este judecata mea și cu siguranță și voi gândiți la fel ca noi, dacă aveți o parte cu noi. Dar dacă vă țineți de propria părere, atunci fiecare este stăpânul propriei opinii. Suntem nevinovați de acest sânge. Scriu acestea nu pentru că nu am încredere în voi, ci pentru a-i sprijini pe cei care sunt susceptibili să fie nedumeriți când vor afla părerea mea că unii care nu sunt admiși la comuniune, chiar și cei care nu au primit punerea mâinilor de la eretici, apoi, după venirea păcii, le este greu să fie numărați printre ostia sfântă."
Cei mai venerabili călugări au spus: „Iată părintele care respinge hirotonirea ereticilor când spune: «N-aș număra printre preoții lui Hristos pe unul care, pentru a submina credința, a fost ridicat la primat cu mâini necurate»."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și mă îndepărtez de cei care au fost hirotoniți tocmai cu acest scop, adică să submineze credința, mai ales dacă ar exista episcopi ortodocși de la care cineva ar putea primi hirotonirea. Acesta este gândul părintești. Dacă cineva îndrăznește să primească hirotonirea de la eretici excomunicați după proclamarea unei hotărâri conciliare și opinia unanimă a bisericilor cu privire la Ortodoxie, atunci este supus depunerii."
Sfântul Sinod a spus: „Această judecată este dreaptă".
Cei mai venerabili călugări au spus: „Dar cum este scris la sfârșitul scrisorii: «apoi, după venirea păcii, întâmpină dificultăți pentru ei înșiși în a fi numărați printre ostia sacră»? Așadar, după venirea păcii, cei care au fost hirotoniți nu sunt acceptați" (adică de eretici).
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Părintele nu a spus că nu ar trebui acceptați, ci (a exprimat gândul) pentru ca aceia dintre ei care doreau să se alăture clerului ortodox să nu sufere opresiune; pentru că acest lucru nu se întâmplă cu adevărat fără obstacole și dificultăți. Așadar, Dumnezeiescul Părinte, într-o vreme când existau foarte mulți episcopi ortodocși, le-a interzis fiilor Bisericii să primească hirotonirea de la arieni; întrucât în acest caz nu ar avea nicio justificare. Și că acest lucru este într-adevăr așa este evident din faptul că moștenitorii Bisericii care au venit după el, care erau pe deplin conștienți de gândul Părintelui, i-au acceptat pe cei hirotoniți de eretici, numai că s-au corectat mai târziu, așa cum am aflat din ceea ce am citit mai devreme; pentru că Părinții sunt întotdeauna de acord unii cu alții și nu există opoziție între ei și numai cei care nu înțeleg scopurile lor înțelepte li se opun."
Cei mai venerabili călugări au spus: „Nedumerirea a fost rezolvată corect."
Sfântul Conciliu a spus: „Episcopii de acum să citească renunțările lor, ca cei care se adresează acum Bisericii Catolice."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să citească; întrucât chestiunea referitoare la două puncte care urmau să fie decise a fost cercetată temeinic, și anume, cea referitoare la cei care vin de la erezie la sfânta biserică sobornicească și cea referitoare la cei hirotoniși de eretici."
Ipatie, episcopul Niceei, a citit abdicarea sa. Conținutul acesteia era același cu cel prezentat de Vasile, cel mai venerabil episcop al Ancyrei.

Leo, episcop de Rodos, Nicolae, episcop de Hierapolis, Grigore, episcop de Pisinus, Gheorghe, episcop de Angiochia din Pisidia și Leo, episcop de Carpados, au citit renunțări similare.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Am aflat mărturisirea (acestor episcop) din ceea ce au citit. Vor fi primiți în următoarea adunare dacă nu există niciun alt obstacol."
Sfântul Sinod a zis: „Fie după porunca ta, preasfinte părinte".
Și la aceasta, Sfântul Sinod s-a ridicat și a proclamat: „Mulți ani împăraților!"
„Irenei și Constantine, mari împărați și autocrați, mulți ani."
„Mulți ani împăraților ortodocși."
„Doamne! Întărește-i pe cei care distrug inovația apărută. Doamne! Dăruiește-le o viață pioasă."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi toți".
ACTUL DOI
În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos conducători ai noștri, Constantin și a celei încoronate de Dumnezeu maici Irina, în al optulea an al consulatului lor, în a șasea zi înaintea calendelor din octombrie 127 , a unsprezecea indictionă, s-a întrunit sfântul și ecumenicul sinod, creat din mila lui Dumnezeu și din porunca pioasă a acelorași împărați ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea, care se află în Bitinia, și anume: Petru, preacuvilosul prim preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuvilosul prezbiter, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, ocupând locul lui Hadrian, preafericitul și preasfântul arhiepiscop al tronului apostolic al vechii Rome; Tarasie, preafericitul și preasfântul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Rome, și ceilalți episcopi împreună cu ei, precum și Ioan și Toma, preacuviloșii preoți, monahi și locțiitori ai scaunelor apostolice din Răsărit.
Ei au șezut înaintea amvonului preasfânt al templului, în preasfânta mare biserică numită Sofia. Cei mai glorioși și nobili demnitari au fost prezenți la sinod, și anume: preaslăvitul consul Netron, patricianul și comandantul alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu, Ioan, ostarionul imperial și logofetul militar. După ce întregul Sfânt Sinod a fost aranjat în ordinea indicată în primul act, împreună cu preaocrotiții arhimandriți, stareți și întreaga oaste de monahi, și după ce a fost așezată sfânta și neatinsă Evanghelia lui Dumnezeu, Nichifor, preaiubitul de Dumnezeu diacon și cartofilax al venerabilei patriarhii, a spus: „Un om de la împărat stă înaintea ușilor acestui cinstit templu; l-a adus cu el pe episcopul Neocezareei".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Lăsați-i să intre".
Cel mai ilustru ambasador imperial a intrat și a spus: „Am fost trimis de vitejii conducători să-l aduc pe preavenerabilul episcop de Neocezareea la sfântul și piosul vostru consiliu; și vi-l prezint."
Sfântul Sinod a spus: „Dumnezeu să-i păzească pe venerabilii noștri împărați".
Preasfântul Patriarh Tarasie i-a zis Episcopului Neocezareei: „Până acum n-ai avut ocazia să afli adevărul? Sau l-ai tratat cu dispreț, crezând că încă nu a fost înțeles? Și dacă ți-a rămas necunoscut, atunci nu te rușina să înveți cuvântul adevărului, așa cum nu ți-a fost rușine de cuvântul cel stricat".
Grigorie, episcopul Neocezareei, a spus: „Crede-mă, doamne, că mi-a fost necunoscut. Doresc cu tărie să știu (adevărul), așa cum îmi poruncesc domnul (adică patriarhul) și sfântul conciliu."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Spune-mi: ce vrei să știi?"

Grigore, cel mai venerabil episcop al Neocezareei, a spus: „Întrucât întreaga adunare vorbește și gândește la fel; atunci am înțeles și sunt pe deplin convins că tocmai adevărul este cel care este acum cercetat și propovăduit; și de aceea cer și eu iertare pentru impietatea mea de odinioară și vreau să fiu luminat și învățat împreună cu toți; întrucât greșelile și păcatele mele sunt nemăsurate: și fie ca Domnul să înmoaie sfântul conciliu și preasfântul conducător."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Poate că vrei să-ți întuneci gândurile cu un văl de viclenie și, dând cuvintelor aparența adevărului, în sufletul tău rămâi un ticălos."
Grigore, cel mai venerabil episcop al Neocezareei, a spus: „Nu, nu! Mărturisesc adevărul și nu voi minți și nu-mi voi schimba cuvântul."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ar fi trebuit să vă deschideți urechile mai devreme și să-l ascultați pe Pavel, care zice: «Țineți predania pe care ați învățat-o prin cuvânt sau prin epistola noastră» (2 Tesaloniceni 2:15), iar lui Timotei (1 Tesaloniceni 6:20) și Tit (3:9) le scrie: «Feriți-vă de vorbele murdare...» . Ce poate fi mai josnic și mai nou decât blasfemia că creștinii sunt idolatri?"
Grigore, cel mai venerabil episcop al Neocezareei, a spus: „Acest lucru a fost impie; și recunoaștem că a fost impie. Dar mulți au acționat așa; și noi am acționat așa. Și de aceea cerem iertare pentru greșelile noastre. Mărturisesc, doamne, înaintea preacinstitei tale sfințenii și înaintea tuturor fraților sfântului sinod, că am păcătuit, am acționat în mod nelegiuit și impie; și cerem iertare pentru aceasta."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cuvântul meu: la următoarea întâlnire, acțiunile sale vor fi examinate din nou – împreună cu abdicarea sa."
Sfântul Sinod a spus: „Conform poruncii sfinției voastre, episcopul actual să se prezinte cu renunțarea sa la următoarea sesiune; și va fi tratat așa cum va considera de cuviință."
Leonty, cel mai onorabil secretar al împăratului, a spus: „Consiliul preasfânt și convocat de Dumnezeu își amintește că la ședința precedentă a fost citită cea mai înaltă scrisoare a marilor noștri împărați ocrotiți de Dumnezeu, în care s-a menționat scrisoarea conciliară trimisă de preasfântul și preafericitul papă al Romei antice și scrisoarea din două caiete ale venerabililor episcopi ai Orientului; aceste scrisori au fost acum aduse; și vi le prezentăm la discreția dumneavoastră."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească scrisoarea lui Hadrian, cel mai sfânt și binecuvântat Papă al Romei antice".
Și Nichifor, cel mai faimos secretar imperial, l-a citit.
„Traducere a scrisorii latine a lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice."
„Episcopul Adrian, slujitorul slujitorilor lui Dumnezeu."
„Către cei mai pioși suverani și cei mai iluștri împărați și învingători, cei mai iubiți copii în Dumnezeu și în Domnul nostru Iisus Hristos, preaaugustilor Constantin și Irina . "
Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric" (2 Corinteni 4:6), care ne-a izbăvit pe noi de puterea întunericului (Coloseni 1:13) prin întruparea Fiului Său, lumina adevărată, în Care a binevoit să locuiască toată plinătatea dumnezeirii și prin aceasta să înnoiască toate lucrurile în El prin sângele crucii Sale , fie pământești , fie cerești (Coloseni 1:19, 20) - în marea bogăție a bunătății Sale, privind la fața Bisericii Sale, a binevoit să invoce mila Ta împărătească, prealuminoasă, cea prevăzută și predestinată, pentru apărarea credinței - ca prin Tine să alunge norii minciunii și să dea biruință adevărului. Pe cât am ascultat cu atenție vestea blândeții Tale care a ajuns la noi, pe atât de mult ne-a prins duhul triumfător chiar auzindu-l; și atâta bucurie plăcută ne-a cuprins inimile, încât cuvintele nu sunt suficiente pentru a o

exprima în limbaj omenesc. Am primit mult mai multă bucurie ca urmare a poruncilor tale decât am avut întristare din cauza ereziei schismaticilor, care ne-au asuprit mai înainte. - Întrucât aceste venerabile porunci nu ascund ce s-a întâmplat mai înainte în cetatea ta împărătească cu privire la venerabilele icoane, cum au fost distruse, necinstite și insultate de cei care au domnit înaintea ta (O, dacă nu li s-ar fi imputat acest lucru! Ar fi fost mai bine pentru ei să nu-și întindă mâinile împotriva bisericii !), cum toți oamenii care erau în regiunile răsăritene au fost în eroare și au tratat icoanele așa cum au vrut, până când Dumnezeu v-a ridicat ca conducători, căutând slava Lui în adevăr și dorind să păstrați tradițiile sfinților apostoli și învățătura tuturor sfinților; - atunci noi, constatând că în timpul domniei tale se aplică o grijă lăudabilă pentru venerabilele icoane și respingând nebunia ereticilor sau a conducătorilor care, frângând sulițe, și-au întins mâinile către biserică., credem pe deplin că puterea voastră imperială, glorificată de Dumnezeu în victorii, este străină de ferocitatea lor. De aceea, implorând mila Dumnezeului Atotputernic, Îi aducem mulțumiri nemărginite pentru voi; și rămâneți neclintiți în ceea ce domnia voastră a sfințit și a început să realizeze. Dacă rămâneți neclintiți în credința ortodoxă pe care ați primit-o și dacă cu ajutorul vostru sfintele și venerabilele icoane vor fi ridicate în forma lor originală, atunci veți fi asemenea binecuvântatei amintiri a suveranului și împăratului Constantin și a fericitei Elena, care au declarat credința ortodoxă universală și au înălțat-o pe sfânta voastră mamă spirituală sobornicească și apostolică, Biserica Romană, și împreună cu ceilalți împărați ortodocși au cinstit-o ca cap al tuturor bisericilor. Atunci veți purta numele ocrotit de Dumnezeu și preaharos al noului Constantin și al noii Elena, prin care sfânta biserică sobornicească și apostolică originală și-a primit puterea și asemenea căreia slava voastră imperială, prealuminoasă și preafamată pentru victoriile sale pe tot globul, va fi glorificată de popoare, mai ales dacă, urmând tradițiile credinței ortodoxe, veți primi cu dragoste definițiile bisericii fericitului Petru, prințul apostolilor, și așa cum au făcut cu zel predecesorii voștri, sfinții împărați, așa voi, cinstind-o cu laudă, veți iubi viceregele ei din adâncul inimilor voastre, și chiar mai bine, dacă puterea voastră dată de Dumnezeu îi va urma pe ortodocși, în spiritul sfintei noastre biserici romane - credința lor. Și însuși prințul apostolilor, căruia Domnul Dumnezeu i-a dat puterea să lege și să dezlege păcatele în cer și pe pământ, v-a patronat în repetate rânduri și a adus toate neamurile barbare sub picioarele voastre și v-a arătat întotdeauna ca biruitori. Însemnătatea sa sacră îi determină demnitatea și marea veneraţie care ar trebui arătată tronului său suprem de către toți credincioșii din lume; Căci Domnul l-a prezentat tuturor pe acest prinț ca păstrător al cheilor împărăției cerești și El Însuși îl onorează cu privilegiul de a-i înmâna cheile împărăției cerești. Astfel, înălțat cu o asemenea cinste glorioasă, a fost considerat vrednic să mărturisească acea credință pe care este întemeiată biserica lui Hristos. Mărturisirea binecuvântată a fost urmată de binecuvântarea răsplătirilor; prin predicarea acesteia, sfânta biserică universală a fost glorificată și de la ea toate celelalte biserici ale lui Dumnezeu au primit regula credinței; pentru că însuși prințul apostolilor, fericitul Petru, primul președinte al scaunului apostolic, a lăsat primatul apostoliei și grijii sale pastorale succesorilor săi, care au șezut neîncetat pe tronul său preasfânt: și așa cum puterea primatului i-a fost dată de Mântuitorul nostru, Domnul Dumnezeu, așa El Însuși a acordat-o și a predat-o prin poruncă divină succesorilor săi, marilor preoți, după a căror tradiție venerăm imaginile sacre ale lui Hristos și icoanele Preasfintei Maicii Sale, apostolilor și tuturor sfinților. Din vremea când biserica lui Hristos Dumnezeul nostru a început să se bucure de pace și odihnă, și până în zilele noastre, bisericile au fost împodobite cu sfinte icoane,,,După cum mărturisește fericitul și preasfântul Papă Silvestru. Povestind

în prefața sa despre vremea când piosul Împărat Constantin s-a convertit la credința creștină, el spune următoarele: După ce a trecut ziua și a venit liniștea nopții, sfinții apostoli Petru și Pavel i s-au arătat Împăratului în timp ce acesta dormea și i-au spus: întrucât ai pus capăt răutății tale și ți-a devenit dezgustător să versezi sângele nevinovatului; atunci Domnul Hristos Iisus ne-a trimis să-ți dăm porunci cu privire la dobândirea mântuirii. De aceea, ascultă poruncile noastre și fă tot ce îți poruncim. Silvestru, episcopul orașului Roma, fugind de persecuțiile tale, se află pe Muntele Soracte și acolo, în crăpăturile stâncoase, caută un refugiu secret. Cheamă-l la tine și el însuși îți va arăta un rezervor. După ce te va fi scufundat în el de trei ori, atunci puterea leproasă te va părăsi. După aceasta, tu, din partea ta, dă-i Mântuitorului tău următoarea răsplată: bisericile să fie restaurate după porunca ta în întreaga lume romană;" și curățește-te, lepădând superstiția idolilor și închinându-te și închinându-te singurului Dumnezeu, care este singurul Dumnezeu adevărat; și umblă după voia Lui. Așadar, trezindu-se din somn, își cheamă îndată curtenii, le povestește visul și îi trimite la Muntele Soract, unde Sfântul Silvestru, din cauza prigoanelor, se ascundea cu clerul său, în câmpul unui creștin și era ocupat cu cititul și rugăciunea. Când a văzut că a fost găsit de soldați, a crezut că este chemat la cununa muceniciei și, întorcându-se către toți clericii care erau cu el, a zis: Iată, acum este vremea potrivită, iată, acum este ziua mântuirii. Așa că s-a dus și a venit la împărat; și când s-a spus aceasta, a intrat la el cu trei prezbiteri și trei diaconi. Intrând, a zis: Împărate! pace și victorii ți se trimit din cer. - Împăratul l-a primit cu bucurie și i-a povestit tot ce i s-a întâmplat, ce i s-a spus și ce i s-a descoperit. La sfârșitul povestirii sale, a început să întrebe: ce fel de zei sunt Petru și Pavel, care l-au vizitat pentru vindecarea lui și i-au descoperit refugiul lui Silvestru. Silvestru a răspuns: nu sunt zei, ci slujitori și apostoli aleși ai lui Hristos, trimiși să îndemne oamenii ca, crezând, să moștenească mântuirea. Și când papa i-a vorbit astfel împăratului, prima întrebare a împăratului a fost: nu exista oare vreo imagine a acestor apostoli, astfel încât să poată recunoaște după pictură că aceștia erau chiar persoanele pe care le văzuse în revelație? (Atunci Sfântul Silvestru a trimis un diacon și i-a poruncit să aducă o icoană a apostolilor. Privind-o, împăratul a început să vorbească tare că aceștia sunt chiar cei pe care i-a văzut și că nu trebuie să amânăm ceea ce a fost revelat de Duhul Sfânt cu privire la rezervorul pe care, după cum își amintea, i l-au oferit pentru vindecarea sa. Iată, imagini ale sfinților, așa cum s-a spus mai sus, din vremea celor mai sfinte începuturi ale credinței noastre au fost printre toți creștinii; și până în ziua de azi se păstrează în biserici imagini sculptate și pictate ale sfinților; întrucât chiar și păgânii grosolani, luând în considerare istoria picturală a Scripturii divine,s-au întors de la închinarea la idoli și statui demonice la adevărata lumină a creștinismului și la închinarea la dragostea lui Dumnezeu. Și faimosul părinte și predicator, fericitul Grigorie, episcop al acestui tron apostolic, spune că icoanele sunt necesare pentru ca cei care nu cunosc scripturile să poată citi pe pereți ceea ce nu pot citi în cărți. Din acest motiv, sfinții și vrednicii de laudă părinți au hotărât ca bisericile să fie împodobite cu icoane și imagini pictate ale evenimentelor sacre și ale faptelor sfinților; și toți împărații ortodocși și cei mai pioși, toți preoții și slujitorii pioși ai lui Dumnezeu, precum și întreaga lume creștină, în virtutea tradiției pe care au primit-o de la sfinții părinți de la bun început, au păstrat icoane și imagini pictate pentru o dispoziție pioasă și o căință din inimă și le-au venerat în mod ortodox chiar și până în vremea străbunicului domniei voastre. - Dar străbunicul vostru, la instigarea unor oameni nelegiuiți, a detronat aceste icoane sacre și de atunci a apărut o mare rătăcire în interiorul granițelor Greciei și o mare ispită s-a răspândit în întreaga lume. Dar „Vai de cel prin care au intrat greșelile în toată lumea (Matei 8:7), după cum mărturisește chiar adevărul. De aceea, preafericiții mari preoți

romani ai acelor vremuri, domnul Grigorie și (celălalt) Grigorie, cuprinși de mare întristare, l-au implorat pe străbunicul preablândei tale evlavie și l-au îndemnat pe autoritatea sa apostolică să părăsească această nebunie și inovație și să așeze icoanele la locurile lor de odinioară. Dar el nu s-a înclinat în niciun fel spre rugăciunile lor mântuitoare. Mai mult, domnii Zaharia, Ștefan, Pavel și, de asemenea, Ștefan, predecesorii noștri, sfinții mari preoți, s-au adresat adesea cu o cerere pentru restaurarea acelorași sfinte icoane către bunicul și tatăl prealuminoasei tale blândeți și, de asemenea, a neînsemnătății noastre, foarte smerit, dar au cerut neîncetat autoritatea ta împărătească pentru aceasta." Și acum vă rugăm cu căldură ca, așa cum noi, în virtutea tradiției sfinților părinți și a predecesorilor noștri, venerabilii mari preoți, zugrăvim pitoresc în biserici evenimentele istoriei sfinte, spre dispoziția evlavioasă și spre zidirea celor neexperimentați, și așezăm în casa lui Dumnezeu chipul sfânt al Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în chipul Său întrupat și omenesc, precum și pe Preasfânta Sa Maică și pe sfinții apostoli, proroci, mucenici și mărturisitori, tot așa puterea voastră împărătească preamiloasă să contribuie la faptul că credința ortodoxă să înflorească în mod egal în țările grecești, astfel încât, după Scriptură, să fie o singură turmă și o singură staulă (Ioan 10, 10); pentru că icoanele sfinte rămân peste tot unde sunt creștini și toți credincioșii le aduc cinste. Din chipul văzut, mintea noastră, în zborul ei duhovnicesc, se ridică la măreția nevăzută a dumnezeirii, atunci când contemplă pe Domnul în trup, pe care Fiul lui Dumnezeu a binevoit să-l primească pentru mântuirea noastră. Acestui Mântuitor al nostru, care este în ceruri, ne închinăm și-i aducem laudă în duh, după cum este scris: „Dumnezeu este Duh" (Ioan 4:24)). Prin urmare, zeitatea pe care o venerăm spiritual. Nu adorăm icoanele în sine, așa cum unii proclamă; fie ca să nu fie așa! Nu; dragostea și aspirația noastră sunt dragoste și aspirație pentru Dumnezeu și sfinții Săi. Păstrând puritatea credinței noastre, folosim și noi icoane, ca pe niște cărți ale scripturii divine, pentru a ne aminti de Cel pe care Îl venerăm. Creatorul nostru, Domnul și Dumnezeul, care l-a format pe om din țărâna pământului după chipul și asemănarea Sa și l-a luminat cu darul previziunii, l-a înzestrat cu liber arbitru. Și chiar primul om, prin inspirație divină și în același timp prin propria sa voință, a dat nume speciale tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor pământului, iar aceste nume au rămas cu ei pentru totdeauna. La fel, Abel, înflăcărat de Duhul divin, prin propria sa voință a inimii, a adus Domnului daruri din întâii născuți ai turmei sale. Despre el citim că Dumnezeu a privit la Abel și la darurile sale. Apoi, Noe, după ce s-a terminat potopul, prin cea mai înaltă inspirație, din propria sa voință și din sentimentul propriei sale ingeniozități, a făcut un altar Domnului și pe acest altar a adus Domnului o ardere de tot din toate animalele și păsările curate. În mod similar, Avraam, așa cum este scris, din propria sa voință a zidit un altar în cinstea și slava lui Dumnezeu care i s-a arătat. Iacov a făcut același lucru când, fugind de fratele său Esau, a văzut în vis îngerii lui Dumnezeu urcându-se la cer și coborând din cer pe o scară, iar din vârful scării pe Domnul vorbindu-i. Când s-a trezit din somn, îndată, din propria sa voință, a luat piatra care era sub capul lui și a așezat-o ca stâlp (monument) și a turnat untdelemn pe vârful ei și a numit locul acela Betel, zicând: „ Nu este acesta așa, ci casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerului" (Geneza 28:17 și 18). Și Dumnezeul Atotputernic nu s-a mâniat pe el pentru că el, din propria sa dorință și înțelepciune, a așezat această piatră ca monument. Puțin mai departe în istoria Genezei se relatează că Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Betelului, unde ai turnat untdelemn pe piatră și Mi-ai făcut o jurământ. Iată, preaiubiți suverani, înalți conducători! Tot ce se face după priceperea omenească spre slava lui Dumnezeu nu trebuie interzis; toate acestea sunt pe deplin plăcute Creatorului nostru, Domnului." Același Iacov a sărutat

vârful toiagului fiului său Iosif și a făcut-o prin credință, așa cum mărturisește fericitul Pavel în Epistola sa către Evrei (11:21); el nu a cinstit toiagul, ci pe cel care îl ținea. Așa și noi, în dragoste și devotament față de Domnul și sfinții Săi, când înfățișăm venerabilele lor imagini în icoane, nu cinstim scândurile și picturile, ci pe cei în a căror cinste au fost făcute. Citim, de asemenea, că lui Moise i s-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru: „Și a făcut un capac al ispășirii de aur, lung de doi coți, jumătate lungime și un cot și jumătate lățime, și doi heruvimi de aur, cu fețele lor unul îndreptate spre altul" (Exod 2:1, 10, 19).și 20, Exod cap. 37). Și puțin mai departe: și vei pune (capacul ispășirii) pe chivot și în chivot vei pune mărturiile pe care ți le voi da și vei fi cunoscut de acolo și îți voi vorbi (Exod 25:21 și 22), adică de pe capacul ispășirii, între cei doi heruvimi, care erau deasupra vieții legământului. De asemenea, s-a poruncit ca heruvimii de pe perdele și de pe capacul tabernacolului să fie din material țesut de diferite culori. Suverani și mari conducători! Trebuie menționat că Domnul nostru Atotputernic, pentru mântuirea poporului Său, a binevoit să-I vorbească printre acești heruvimi făcuți manual. - Prin urmare, nu există nicio îndoială că tot ceea ce este stabilit în bisericile lui Dumnezeu spre slava și cinstea Lui, toate acestea sunt sfinte și ar trebui venerate. De asemenea, trebuie adăugat, pentru convingerea necredincioșilor și îndreptarea celor care greșesc, că Dumnezeu i-a poruncit robului Său Moise, zicând: (în cartea Numeri se spune cu privire la urgia care a lovit pe evrei) fă-ți un șarpe și pune-l pe un steag; și se va întâmpla, când șarpele va mușca pe un om, oricine este mușcat și îl va vedea, va trăi. Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus pe un steag; și s-a întâmplat, când șarpele a mușcat pe un om, și acesta s-a uitat la șarpele de aramă și a trăit (Numeri 21:8 și 9). O, cât de nebuni sunt cei ce sunt amărâți împotriva credinței creștine, când susțin că nu trebuie să se acorde evlavie și venerație icoanelor pe care sunt înfățișate chipul Mântuitorului și al Maicii Sale sau chipurile sfinților, prin ale căror virtuți se susține lumea și neamul omenesc primește mântuirea. Noi credem că poporul lui Israel, când s-a uitat la șarpele de aramă, a fost scăpat de nenorocirea care s-a abătut asupra lor. Chiar ne vom îndoi de mântuirea noastră atunci când privim la fața lui Hristos, Domnul nostru, și la sfinți și îi cinstim? Să nu simpatizăm cu o astfel de nebunie și iraționalitate. Să urmăm adevărata tradiție și să nu ne abatem de la învățătura ei sub niciun pretext. Citim, de asemenea, că regele Solomon a făcut heruvimi în templul pe care l-a zidit spre slava lui Dumnezeu și a zugrăvit templul în felurite culori. De aceea, noi și toți creștinii ortodocși, spre slăvirea credinței noastre și spre împodobirea casei lui Dumnezeu, folosim o varietate de culori și o împodobim cu imagini picturale. Prorocul Isaia, prorocind, spune: „ În ziua aceea va fi un altar Domnului în țara Egiptului și un stâlp Domnului în hotarul lui. Acesta va fi un semn veșnic pentru Domnul în țara Egiptului; căci vor striga către Domnul împotriva celor ce-i asupresc; și Domnul le va trimite un om care să-i mântuiască, un judecător care să-i mântuiască " (Isaia 19:19 și 20). Și David, slăvit între proroci, cântă, zicând: Mărturisirea și frumusețea sunt înaintea Lui (Ps. 95 , C). Și în alt loc: Doamne, am iubit frumusețea casei Tale și locul unde locuiește slava Ta (Ps. 25:8).). Proclamând venirea Mântuitorului nostru și întruparea Fiului lui Dumnezeu, El ne poruncește în mod convingător să ne închinăm feței Sale, în amintirea întrupării și dispensației Sale, zicând: Fața Ta, Doamne, voi căuta (Ps. 26:8), și mai departe: către fața Ta se vor ruga bogații (Ps. 44:13), și iarăși: lumina feței Tale, Doamne, este însemnată peste noi (Ps. 4:7). De aceea, fericitul Augustin , cel mai slăvit părinte și învățător excelent, spune în învățăturile sale: „Ce este chipul lui Dumnezeu, dacă nu fața lui Dumnezeu, prin care este însemnat poporul lui Dumnezeu"? Iar Sfântul Grigorie, Episcopul Nyssei, într-o predică scrisă despre Avraam, printre altele spune aceasta:

„Am văzut adesea o reprezentare picturală a acestei suferințe și niciodată nu am trecut pe lângă acest spectacol alb de lacrimi, atât de viu este prezentată ochiului această istorie prin artă” 128 . Un pasaj din comentariul său la „Cântarea Cântărilor”, unde învață în scris: „în arta picturii, o substanță cu diferite culori face asemănarea unui animal, dar cine privește o imagine pictată artificial cu vopsele nu se oprește la examinarea compozițiilor de culori impuse tabloului, ci este atent nu numai la ceea ce artistul a prezentat cu vopsele” 129 . În scrisoarea Sfântului Vasile, trimisă lui Iulian Apostatul, se spune: „Mărturisesc credința noastră creștină neprihănită, așa cum am moștenit-o de la Dumnezeu, și cred într-unul Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt; în aceste trei Persoane mă închin și dau cinste singurului Dumnezeu; mărturisesc, de asemenea, dispensația întrupării Fiului lui Dumnezeu; o mărturisesc pe Sfânta Maria, care L-a născut în trup, ca Născătoare de Dumnezeu. Îi primesc, de asemenea, pe sfinții apostoli, proroci și martiri, care se roagă lui Dumnezeu (și cred) că prin mijlocirea lor Dumnezeul filantrop își revarsă mila asupra mea și acordă iertarea păcatelor. De aceea, cinstesc imaginile lor pe icoane și le venerez deschis; pentru că acest lucru a fost transmis de sfinții apostoli și nu ar trebui interzis. De aceea, în toate bisericile noastre înfățișăm istoria lor.” Din omilia sa din ziua sfinților patruzeci de martiri: „vitejia arătată în bătălii a fost adesea înfățișată atât de istorici, cât și de pictori, unii decorându-le cu cuvinte, iar alții înfățișându-le în imagini; și prin aceasta amândoi i-au inspirat pe mulți la curaj. Ceea ce cuvântul narativ transmite prin ureche, pictura arată în tăcere prin imitație” 130Din omilia Sfântului Ioan, Arhiepiscopul Constantinopolului, cel cu Gură de Aur, despre parabola sămânței: „Dacă ai batjocori haina împăratului, nu l-ai insulta prin aceasta pe cel care o îmbracă? Nu știți că, dacă cineva necinstește chipul imperial, îl insultă prin aceasta pe împăratul însuși, pe prototipul însuși și rangul său? Nu știți că oricine calomniază un chip făcut din lemn și vopsea nu este judecat pentru că a tratat cu insolență un obiect neînsuflețit, ci pentru că s-a răzvrătit împotriva împăratului? El i-a adus o dublă insultă împăratului.” Și din nou din omilia aceluiași părinte în a cincea zi de Paște: „Toate au fost create spre slava lui Dumnezeu și spre folosul nostru: norii pentru a produce ploaie; pământul pentru a rodi; marea slujește marinarilor și nu simte invidie. Toate slujesc omului, sau mai degrabă, chipului lui Dumnezeu. Când portretele și imaginile imperiale sunt aduse în cetăți și judecătorii și oamenii de rând ies în întâmpinarea lor și le aduc omagiu; ei aduc omagiu nu unei scânduri sau unei imagini acoperite cu ceară, ci împăratului. Așadar, creația nu aduce omagiu unei imagini pământești, ci venerează însăși imaginea cerească.” Să arătăm și cuvintele Sfântului Chiril din comentariul său la Evanghelia după Matei: „credința înfățișează Cuvântul, care este chipul lui Dumnezeu, și, de asemenea, cum El a adus jertfa ispășitoare lui Dumnezeu pentru viața noastră. Cum S-a îmbrăcat, ca noi, în trup și s-a făcut om.” El merge puțin mai departe: „necesitatea imaginilor ne este demonstrată prin parabole, care, prin expresii metaforice, de exemplu, «ochi» sau «atingere», transmit esența a ceea ce este semnificat prin ele și a ceea ce este contemplat în mod invizibil prin gândire”. Din cuvântul Sfântului Atanasie, Episcopul Alexandriei, „Despre Întruparea Domnului” (despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul), care începe cu cuvintele: „În cuvântul precedent, luând nu mult din mult, ci cu suficientă măsură, am judecat”... În acest cuvânt spune mai departe: „întrucât chipul pictat pe lemn a devenit nevăzut din cauza impurităților exterioare, a fost necesar ca Cel al cărui chip era să vină din nou, pentru ca chipul să se poată reînnoi pe aceeași substanță; căci din cauza chipului zugrăvit, nu se leapădă însăși substanța pe care este scris, ci chipul se restaurează pe el” 131 , etc. De asemenea, din capitolul al nouălea al cărții a treia a fericitului Ambrozie către împăratul Grațian: „Când cinstim

dumnezeirea și trupul, nu-L despărțim pe Hristos? Sau când cinstim în El atât chipul lui Dumnezeu, cât și crucea, nu-L despărțim? Doamne ferește." De la Sfântul Epifanie, Episcopul Constanței Ciprului: „Este oare adevărat că atunci când un împărat are un portret, există deja doi împărați? Bineînțeles că nu! Există un singur împărat chiar dacă există un portret." Din cuvântul Sfântului Ștefan, Episcopul Bostrei, despre icoanele sfinților: „Iar în ceea ce privește icoanele sfinților, mărturisim că ele, ca orice lucrare în numele lui Dumnezeu, sunt o lucrare bună și sfântă, pentru că o icoană este una și un idol sau o statuie este alta. Când Dumnezeu l-a format pe Adam, adică l-a creat, a spus: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră. (Geneza 1:26)). Și El a creat omul după chipul lui Dumnezeu. Și ce se întâmplă atunci? Din moment ce omul este chipul lui Dumnezeu, este el un idol? Este el un obiect de idolatrie și impietate? Doamne ferește. Dacă Adam ar fi fost chipul demonilor, ar fi fost respins; dar din moment ce este chipul lui Dumnezeu, este vrednic de acceptare și venerație. Fiecare chip făcut în numele Domnului, sau al îngerilor, sau al profeților, sau al apostolilor, sau al martirilor, sau al oamenilor drepți este sfânt; pentru că închinarea nu se aduce copacului, ci ceea ce este contemplat pe copac și ceea ce este amintit. Cu toții îi onorăm pe conducători și îi acceptăm cu dragoste, deși sunt păcătoși. De ce nu i-am onora pe sfinții slujitori ai lui Dumnezeu? De ce să nu facem chipuri în memoria lor, ca să nu fie condamnați la uitare? Dar voi spuneți că Dumnezeu Însuși a interzis închinarea la lucrurile făcute de mâini. Spune-mi, evreule, ce este pe pământ care să nu fi fost făcut de mâini, de la crearea lumii de către Dumnezeu? Ce? Nu este Chivotul lui Dumnezeu, făcut din lemnul lui Sefim? Nu a fost făcut de mâini? Și altarul, și cuva de curățire, și cuva unde era mana, și masa, și sfeșnicul, și cortul dinăuntru și dinafară - nu sunt toate acestea lucrare de mâini omenești, când toate acestea au fost făcute de Solomon? - Și de ce se numește ceea ce este făcut de mâini Sfânta Sfintelor? Ce anume atunci? Heruvimii și cei cu șase aripi așezați în jurul altarului, nu erau ei chipuri ale îngerilor? Dar, în același timp, nu erau ei lucrare a mâinilor omenești? De ce atunci nu au fost ei respinși? - Întrucât aceste chipuri ale îngerilor au fost făcute din porunca lui Dumnezeu, ele nu sunt sfinte. Dar, întrucât idolii păgâni erau chipuri ale demonilor, Dumnezeu i-a respins și i-a condamnat. Dar noi, în amintirea sfinților, pictăm icoanele lor; Astfel pictăm icoane ale lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia și ale altor profeți, apostoli și sfinți martiri, care au fost uciși pentru Hristos, pentru ca oricine, văzându-i pe icoană, să-și amintească de ei și să-L slăvească pe Domnul care i-a glorificat. Trebuie să le aducem cinste și închinare și să le arătăm venerație după meritele lor, astfel încât, privind la ei, fiecare însuși să se grăbească să devină un imitator al faptelor lor; căci în ce altceva constă închinarea, dacă nu în a ne închina, așa cum noi, păcătoșii, ne închinăm unii altora din dragoste unii pentru alții și din respect reciproc? Așadar, ne închinăm chipului Domnului și îl slăvim și tremurăm înaintea lui tocmai pentru că este un chip al asemănării Sale, pentru că Domnul Însuși este scris pe el. De aceea, oamenii pioși și virtuoși, aducându-și aminte (de meritele) sfinților, nu-i împiedică pe alții să facă bine și nu râd de cei care cinstesc pe sfinții slujitori ai lui Dumnezeu și își amintesc de ei; pentru faptele bune vor primi o răsplată bună. Cât despre cei răi, ei vor trebui să dea socoteală de planurile lor nelegiuite, deoarece au neglijat adevărul și s-au îndepărtat de Dumnezeu. - Icoanele sunt scrise pentru a-i pomeni pe sfinți, cărora li se aduce cinste și închinare, ca slujitori ai lui Dumnezeu, rugându-se și mijlocind cu stăruință pentru noi înaintea lui Dumnezeu; pentru că datoria dreptății cere să ne amintim de mijlocitorii noștri și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ei. „Din cuvântul fericitului Ieronim, prezbiterul Ierusalimului: «Așa cum a binevoit Domnul să dea tablele iudeilor,sculptat de Moise din piatră și doi heruvimi de aur, în timp ce

alte națiuni s-au închinat celor făcute de om; „Așa că ne-a dat nouă, creștinilor, crucea și imaginile evenimentelor sfinte spre închinare și zidire.” - Așadar, prea evlavioși și iubitori de pace conducători și copii, am urmărit pe scurt aceste mărturii menționate mai sus ale sfinților părinți. Și istoria scripturilor divine ale Vechiului și Noului Testament mărturisește, de asemenea, faptul că ritualurile de închinare la Dumnezeu trebuie respectate; deoarece toate acestea sunt rânduite în biserici, prin porunca lui Dumnezeu, spre slava lui Dumnezeu și spre aducere aminte a faptelor pioase, în conformitate cu tradiția sfinților părinți. - Și cât despre sfintele icoane și imaginile picturale ale evenimentelor sacre, atunci cu toată smerenia și dintr-o inimă curată am încercat să explicăm acest lucru blândei voastre stăpâniri aprobate de Dumnezeu în această scrisoare apostolică. Am încercat să prezentăm celei mai blânde autorități a voastră într-o formă scurtă mărturiile diferiților venerabili părinți, care au și întemeiat sfintele icoane. Cu mare dragoste din inimă implor blândețea Ta și, ca și cum aș sta în genunchi înaintea Ta și aș cădea la picioarele Tale, te rog și îndemn și conjur înaintea lui Dumnezeu: poruncește ca icoanele sfinte din orașul tău regal ocrotit de Dumnezeu și din alte locuri ale Greciei să fie restaurate și confirmate în forma lor veche; păstrează tradiția preasfintei și sfintei noastre biserici și respinge înșelăciunea ereticilor nelegiuiți, pentru ca sfântul nostru sobornicesc și apostolic Roman... Biserica v-a primit în îmbrățișarea sa 132. Dacă însă, din cauza nebuniei și necredinței ereticilor, este imposibil să se restaureze icoanele sacre și venerabile și să se confirme vechea lor semnificație fără un act conciliar, și dacă autoritatea voastră cea mai ilustră și imperială dorește să invite preoții noștri, așa cum se menționează în ordinele voastre imperiale; atunci, mai întâi, să fie blestemat acel conciliu fals, în prezența ambasadorilor noștri, care, fără știrea tronului apostolic, în mod ilegal, nechibzuit și impiu, contrar tradițiilor sfinților și venerabililor părinți, s-a adunat asupra chestiunii sfintelor icoane; și apoi, conform obiceiului străvechi, autoritatea voastră cea mai pioasă și cea mai blândă, împreună cu augustul suveran, mama maiestății voastre imperiale și patriarhul aceleiași cetăți domnitoare, precum și întregul senat, după ce au depus jurământul sacru, binevoiește să ne trimită o notificare sub jurământ că nu aveți părtinire pentru nicio parte, ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite în niciun fel ca cei trimiși de noi să sufere vreo violență, ci îi veți primi cu onoare și respect cuvenit. - Și dacă amândoi sunt de acord (cu conciliul), atunci așa să fie; dar dacă nu sunt deloc de acord, atunci ai grijă să-i trimiți înapoi la noi cu deplină omenie; pentru că odată, oameni evlavioși și slujitori ai lui Dumnezeu, cunoscuți pentru râvna lor pentru credință și sfinte icoane, care au fost trimiși acolo la tine, au fost exilați și (acolo) și-au sfârșit viața în această lume pentru bună lor mărturisire. În plus, cerem autorității tale încoronate de Dumnezeu și preapioase următoarele: dacă te străduiești să menții credința adevărată și ortodoxă a Sfintei Biserici Catolice a Romei; atunci binevoiește să-ți înapoiezi pe deplin moștenirea Sfântului Petru, prințul apostolilor, patronul tău, care ne-a fost cedată din vremuri străvechi de împărații ortodocși sau de alți creștini credincioși, pentru podoaba aceleiași Biserici a lui Dumnezeu și pentru hrana săracilor. Atunci dreptul de a hirotoni arhiepiscopi și episcopi în districtul nostru să fie restituit canonic sfintei noastre Biserici Romane, astfel încât în loc de armonie să nu se stabilească în niciun fel discordie între preoți, așa cum este exprimat în cel mai ilustru decret al vostru: „orice neghină rău sădită să fie dezrădăcinată și să se împlinească cuvântul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: porțile iadului nu o vor birui” și iarăși: „Tu ești Petru și Eu voi zidi Biserica Mea pe șapte pietre. Și îți voi da cheile împărăției și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:18) .și 19). Scaunul Sfântului Petru se bucură de primat pe întregul glob și a fost stabilit

ca să fie capul tuturor bisericilor lui Dumnezeu. Și așa cum sfântul apostol Petru, după porunca lui Dumnezeu, a condus el însuși biserica; tot așa ulterior (în forma succesorilor săi) el a păstrat și păstrează întotdeauna primatul. Această poruncă referitoare la (numele) bisericii universale nu ar trebui să se mai aplice niciunui scaun, cu excepția primului, care confirmă fiecare sinod cu autoritatea sa și îl protejează cu moderația sa dovedită. Am fost foarte surprinși când am aflat că în decretele voastre imperiale emise despre patriarhul orașului domnitor, adică despre Tarasie, acesta a fost numit și ecumenic. Nu știm dacă acest lucru a fost scris din ignoranță sau la sugestia unor schismatici și eretici nelegiuiți; dar vă rugăm cu stăruință autorității voastre imperiale prea miloase să nu semneze niciodată ecumenic în niciuna dintre scrierile sale; deoarece este evident contrar decretelor sfintelor canoane și tradiției sfinților părinți. - Cel care se află în rangul doi nu poate purta în niciun fel acest nume, decât în virtutea autorității sfintei noastre Biserici Catolice și Apostolice. Prin urmare, dacă este numit ecumenic împotriva voinței sfintei Biserici Romane, care stă deasupra lui, care este capul tuturor bisericilor lui Dumnezeu, atunci, evident, se arată apostat față de sfintele sinoade și eretic; pentru că, dacă este ecumenic, atunci înseamnă că recunoaște pentru sine același primat bisericesc ca și cathedra noastră; ceea ce va părea ciudat tuturor creștinilor credincioși; pentru că Însuși Mântuitorul lumii a dat primatul și puterea asupra întregii lumi fericitului Apostol Petru, iar prin acest Apostol, ai cărui succesori am devenit noi, cei fără experiență, sfânta Biserică Romană Catolicească și Apostolică.până în ziua de azi deține și va deține întotdeauna primatul și puterea autorității. Prin urmare, dacă cineva îl va numi ecumenic sau va fi de acord cu aceasta (ceea ce noi nu credem); atunci să știe că este străin de credința ortodoxă și un apostat al sfântei noastre Biserici Catolice și Apostolice. Și însuși Tarasie, patriarhul orașului domnitor, ne-a trimis o scrisoare conciliară, împlinind vechiul obicei. După ce am primit-o și am examinat-o imediat, ne-am bucurat de mărturisirea sa atât a dreptei credințe, cât și a dogmelor celor șase sfinte sinoade și a dogmei cinstirii icoanelor; dar din nou am fost foarte indignați și întristați de faptul că, fiind ales din clasa laicilor și luat din serviciul statului, a fost ridicat brusc la rangul de patriarh și, contrar definiției sfintelor canoane, a fost numit patriarh. Și – e rușinos să spun, dar greu să taci – cei care până acum ar fi trebuit să fie sub îndrumare și pe care ar fi trebuit să-i învețe, nu se roșesc ca învățători, nu se tem și nu se rușinează să-și asume îndrumarea sufletelor, deși sunt complet necunoscuți de datoria de a învăța; pentru că nici măcar nu știu unde ar trebui să meargă ei înșiși. Cât de nedrept și cât de nerezonabil este acest lucru poate fi judecat de rânduielile lumești, de disciplina lumească: oare este posibil să alegi drept comandant militar un om neîncercat în greutăți îndurerate? Ce fel de conducători de suflete pot fi aceia care cu o grabă prematură doresc să urce pe înălțimile episcopiei? Ar trebui măcar să reflecteze asupra acestei comparații de lucruri și să se abțină de la a-și asuma brusc munci neîncercate; căci ce vor învăța cei care ei înșiși nu au studiat? De aceea, s-a decretat prin decret canonic ca în niciun fel să nu intre nimeni brusc în preoție dintr-un rang lumesc. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restaurarea sfintelor icoane, mărturisind despre credința sa; atunci nu ne-am fi putut da în niciun fel consimțământul pentru alegerea sa. Așadar, vă rugăm pe voi, mari conducători încoronați de Dumnezeu și preailuștri împărați, și din nou, îngenunchind, implorăm mila voastră luminată de Dumnezeu și, pe Dumnezeul Atotputernic, care v-a poruncit să domniți și v-a poruncit să vă urcați la cea mai înaltă treaptă de putere, vă invocăm evlavia voastră: plecați-vă cu bunăvoință urechea voastră cea mai plină de har către cea mai smerită cerere a noastră și restaurați cele mai sacre icoane la forma lor anterioară, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se bucure și să se bucure cu

mare bucurie. - Când o astfel de ispită nelegiuită a rătăcirii, care s-a strecurat în diferite țări ale Greciei, este distrusă și, prin semnul lui Dumnezeu, venerabilele icoane sunt restaurate la forma lor antică; atunci o mare bucurie se va răspândi în tot pământul și, de atunci înainte, cu ajutorul și sub ocrotirea Sfântului Petru, prințul apostolilor, veți domni, cu triumful unui cuceritor, peste toate națiunile barbare, așa cum fiul și socrul nostru spiritual, suveranul Carol, împăratul francilor și lombardilor și patrician al Romei, ascultând de îndemnurile noastre și acționând în toate conform sfatului nostru, a răsturnat și a călcat în picioare toate națiunile barbare care se aflau în apus,le-a supus și le-a anexat regatului său. Mișcat de o dragoste specială, el, după isprăvile sale dificile, nu a încetat să dea provincii, orașe și alte teritorii în posesia aceleiași biserici a apostolului lui Dumnezeu; și, de asemenea, moștenirea Sfântului Petru, luată de la poporul perfid al lombarzilor, a restituit-o prin curajul său aceluiași apostol al lui Dumnezeu, căruia îi aparținea de drept. Dar, pe lângă acestea, a donat neîncetat aur și argint pentru împodobirea bisericilor și pentru hrana săracilor; de aceea, amintirea regatului său va fi păstrată continuu de-a lungul veacurilor. - Așadar, iubind și onorând în mod special autoritatea dumneavoastră dată de Dumnezeu, vă rugăm cu stăruință să-i primiți cu cordialitate și bunătate pe purtătorii acestei scrisori a noastră, adică pe Petru, preaiubitul nostru protopop, și pe Petru, stareț și prezbiter al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava. Fie ca ilustrul vostru har imperial să dea ordine și cu privire la întoarcerea lor în siguranță la noi, astfel încât, aflând mai exact de la ei despre credința voastră ortodoxă și fiind încântați de planurile voastre, să ne grăbim să aducem cea mai mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, implorând mila divină să acorde o bucurie nemăsurată preacuvioasei voastre domnii și, împreună cu profetul, exclamând: Doamne, mântuiește-i pe cei mai neînvinși suverani ai noștri și pe marii împărați și ascultă-ne pe noi, în ziua aceea , rugându-ne pentru ei, Te chemăm (Psalmul 19:10), Creatorule, Stăpânul a toate, Domnul Dumnezeul nostru, în dreapta căruia sunt toate împărățiile lumii, prin care domnesc împărații și cei puternici scriu dreptatea (Prov. Sol. 8:15), și cu blândețe ne referim la tot ce privește evlavia, fie ca El să binevoiască să sufle în inimile pline de miere ale domniei Tale pioase atenție la smeritele noastre rugăciuni și la hotărârea de a restaura sfintele icoane la forma lor de dinainte și, prin mijlocirea preafericiților apostoli Petru și Pavel, să vă dăruiască ani lungi, plini de succes și fericiți și să vă dăruiască, împreună cu scriitorul puterii împărătești, atât sănătate trupească deplină, cât și mântuire spirituală și, precum v-a dăruit slava celei mai înalte puteri pe pământ, așa să vă dăruiască stăpânirea împărăției cerești în vecii vecilor. „Datat în ziua a 7-a a calendelor din noiembrie, a celei de-a noua indictione.” Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Ați primit voi înșivă această scrisoare de la preasfântul Papă și ați adus-o preapiilor noștri împărați?” Petru și Petru, cei mai iubiți de Dumnezeu preoți și reprezentanți ai preasfântului Hadrian, Papă al Romei, au spus: „Noi înșine am primit aceste scrisori de la părintele nostru apostolic și noi înșine le-am adus preapiilor suverani.” Ioan, preasfințitul logofete, a spus: „Acest lucru este cunoscut și de cei mai venerabili părinți sicilieni, și anume: preaiubitul de Dumnezeu Teodor, Episcop al Cataniei, și preasfințitul diacon Epifanie, care este cu el, reprezentantul Episcopului Sardiniei; „Căci amândoi, din porunca împăraților noștri pioși, au fost trimiși la Roma împreună cu preasfințitul legat al preasfințitului nostru patriarh.” Teodor, preaiubitul de Dumnezeu Episcop al Cataniei, a stat în mijloc și a spus: „Când preapioasa autoritate imperială a poruncit, prin venerabilul său decret, să fie trimis slujitorul sfinției voastre, preaiubitul de Dumnezeu preot Leon, care era cu mine, cu onorabilul mesaj al preasfințitului meu domnul; atunci comandantul diecezei mele siciliene m-a trimis la Roma cu preapioasa poruncă a împăraților noștri ortodocși. Apărând acolo, am proclamat credința și

ortodoxia preapioasei lor maiestăți.” „Și preafericitul papă, ascultându-ne, a spus: dacă aceasta se va rândui în zilele domniei lor, atunci Dumnezeu va mări preapioasa lor domnie mai mult decât toate domniile anterioare. Apoi a trimis scrisoarea pe care o citise preapioșilor împărați ai noștri, împreună cu scrisoarea către sfinția voastră și cu locțiitorii săi care sunt prezenți aici.” Cosma, diacon, notar și kuvuklisii 133 , a spus: „O altă scrisoare a fost trimisă de preasfântul papă al Romei antice preasfântului și ecumenicului nostru patriarh Tarasie. Orice va porunci sfânta ta adunare în această privință, se va face.”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească”.
Cosma, diaconul, notarul și kouvuklisianul menționat mai sus, a citit:
„Epistola lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, tradusă din limba romană în greacă.”
„Către iubitul meu frate, Patriarhul Tarasie, Episcop Airian, slujitor al slujitorilor lui Dumnezeu, cu grija pastorală ce se cuvine nouă, care suntem poporul lui Dumnezeu, și cu cea mai mare grijă, cântărind ce glas sănătos al predicii ar trebui să fie proclamat de predicator în orice moment și ce fel de pastor ar trebui să fie în convertire, astfel încât să fie aproape de toți atât în simpatia sa, cât și în comportamentul său frumos în toate privințele, și astfel încât cu compasiunea sa pioasă să-i atragă pe toți cei slabi la sine și cu cea mai înaltă contemplare a sa să se ridice la divin - cântărind toate acestea, am hotărât să vorbim cu iubita ta sfinție în spiritul unanimității sacre și să ne conducem discursul în cel mai temeinic mod. – În scrisoarea ta, care conține mărturisirea credinței tale, trimisă tronului nostru apostolic prin Leon, cel mai venerabil preot al tău, chiar pe prima pagină am constatat că venerația ta a fost ridicată la o înălțime ierarhică de la un rang secular și de la slujba de stat. – Aceasta mi-a lovit profund sufletul; și dacă nu am fi găsit în mărturisirea ta menționată mai sus o credință curată și ortodoxă, în spiritul simbolului sacru al celor șase sfinte și ecumenice sinoade și nu am fi aflat părerea dumneavoastră cu privire la sfintele icoane; atunci nu am fi îndrăznit să ne exprimăm atenția asupra acestei scrisori a dumneavoastră. Dar, pe cât de mult mi s-a întristat inima de poziția dumneavoastră anterioară, incomodă, pentru preoție – întrucât erați departe de noi; pe atât de mult mi s-a bucurat sufletul, văzând mărturisirea și adevărata dumneavoastră credință. În scrisoarea sinodală menționată mai sus a sfinției dumneavoastră găsim, pe lângă plenitudinea credinței, puritatea mărturisirii simbolului sacru și recunoașterea tuturor celor șase sfinte sinoade, un zel pentru icoanele sacre și onorabile, vrednice de laudă și admirație; Căci, așa cum se spune în scrisoare: „Accept și cele șase sfinte sinoade cu toate canoanele lor, care au fost proclamate în mod legitim și divin de către ele: pentru că în aceste canoane, printre altele, se spune: în unele picturi ale venerabilelor icoane este înfățișat un miel, arătat de degetul Înaintemergătorului, care a fost luat ca o imagine a harului, pentru că prin lege ne-a prefigurat pe adevăratul miel, pe Hristos Dumnezeul nostru. Noi însă, respectând imaginile și umbrele antice, transmise bisericii ca simboluri și schițe ale adevărului, acordăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii; de aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în operele de artă, hotărâm ca și în viitor pe icoane, în locul vechiului miel, să fie înfățișat chipul Mielului, care ridică păcatele lumii, Hristos Dumnezeul nostru, în formă umană, văzând prin această imagine înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și aducând aminte de viața Sa întrupată, de suferința Sa, de moartea mântuitoare și de răscumpărarea lumii care a rezultat .Prin această mărturie a credinței ortodoxe, preoția voastră a dărâmat atât intrigile oamenilor răi, cât și vorbăreala ereticilor, așa cum intențiile lor rele au fost respinse de noi și prin harul lui Dumnezeu și recunoscute ca neputincioase. - Încingându-ne coapsele minților,

Biserica noastră Catolică și Apostolică Romană mărturisește în unanimitate și unanim ceea ce este contrar nebuniei ereticilor. Când a fost biruită de ei, a făcut același lucru. Întrucât preaiubita Voastră sfințenie a hotărât să se aducă venerație și închinare cinstitelor icoane, cum ar fi: icoana lui Hristos Dumnezeul nostru, înfățișată în formă omenească, întrupată precum noi și pentru noi și prin noi 135 , și sfânta neprihănită și adevărată Născătoare de Dumnezeu și, în sfârșit, sfinților Săi; atunci aprobăm pe deplin o astfel de intenție ortodoxă a ta, dacă numai să rămâi același cum ai început să fii, și din grija noastră pastorală te sfătuim să păstrezi neclintit atât în predicare, cât și în învățare credința ortodoxă, pe care ai mărturisit-o deja, căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea care stă înaintea lui, care este Iisus Hristos (1 Corinteni 3:11). Așadar, oricine are o dragoste fermă pentru Hristos și pentru aproapele său și păstrează o credință fermă în Hristos, a pus ca temelie a sa pe Însuși Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și al omului; pentru că trebuie să se recunoască faptul că numai acolo unde Hristos este temelia este posibilă o zidire din fapte bune. Adevărul însuși vorbește de la sine: „Cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci se suie pe altă parte, acela este hoț și tâlhar; iar cine intră pe ușă este păstorul oilor” (Ioan 10:1 și 2), iar Mântuitorul Însuși a spus din nou: Eu sunt ușa (Ioan 10:7). Astfel, cel ce intră prin Hristos intră la oi pe ușă. Și cel ce intră prin Hristos, înțelegând adevărul, îl păzește, propovăduiește pe același Creator și Mântuitor al neamului omenesc și se hotărăște să stea în fruntea guvernării pentru a-i purta povara, și nu din dorința de glorie și onoruri trecătoare, cel ce, după ce a primit turma, veghează cu sârguință, ca oile lui Dumnezeu să nu fie amăgite de cuvintele oamenilor stricați și de vorbirile amăgitoare sau sfâșiate de duhul cel rău. Într-adevăr, fericitul Iacov, care i-a slujit lui Laban, socrul său, mulți ani, spune: „ Douăzeci de ani sunt cu tine; turma ta și caprele tale n-au fost fără rod; berbecii turmei tale n-am mâncat; nu ți-am adus carne; ți-am răsplătit de la Mine câștigul zilei și câștigul nopții. Am fost în căldură arzătoare ziua și în frig noaptea și somnul mi-a părăsit ochii.” (Geneza 31:38-40)). Dacă cel care păștește oile lui Laban trudește și veghează astfel, atunci ce trudă și ce veghere trebuie să poarte cel care păștește oile lui Hristos? Dar în toate acestea fie ca El Însuși să vă păzească și să vă învețe, Care pentru noi S-a făcut om și a binevoit să devină ceea ce El Însuși a creat; fie ca El Însuși să vă reverse dragostea și flacăra Duhului Sfânt, să vă păzească de orice întristare și să vă deschidă ochii minții, astfel încât prin grijile, isprăvile și zelul sfinției voastre, urmând tradiția apostolică a străvechii credințe ortodoxe, sfintele și onorabilele icoane, în limitele împăraților noștri pioși, să își primească vechea semnificație; căci prin aceasta preoția voastră va fi întărită. Împreună cu mărturisirea credinței voastre (din scrisoarea voastră) am aflat că cinstita voastră sfințenie le-a cerut zeloților ortodocși și apărătorilor adevărului, acționând spre slava lui Dumnezeu, împăraților noștri preapioși, să convoace un sinod ecumenic. Acceptând cu pioșenie cererea voastră, ei, în prezența întregului lor popor iubitor de Hristos, și-au exprimat consimțământul și au hotărât să convoace un sinod în cetatea lor domnitoare. - Cu mare bunăvoință și cu cea mai mare bucurie, pentru restaurarea vechii semnificații a sfintelor icoane, am trimis, conform conținutului celei mai înalte rânduieli a lor, pe iubiții noștri preoți, experimentați și înțelepți. Sfinția Voastră să propună îndată acelorași preacuvioși și biruitor împărați ca, mai întâi, în prezența legaților noștri, să fie anatematizat soborul fals împotriva sfintelor icoane, convocat fără știrea tronului apostolic, fără nicio bază și contrar tradiției preacinstiților părinți, pentru ca orice neghină să fie smulsă din rădăcini din biserică și să se împlinească cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos, că „porțile iadului nu o vor birui” și iarăși: „căci tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea . Și îți voi da cheile împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ, va fi

dezlegat în ceruri” (Matei 16:18 și 19). Scaunul Sfântului Petru, având întâietatea, strălucește în tot universul și este capul tuturor bisericilor lui Dumnezeu. De aceea, el, păstorind biserica după porunca DomnuluiA Lui, nu a părăsit niciodată primatul, ci l-a păstrat și îl păstrează întotdeauna. Dacă sfinţenia Voastră dorește să fie devotată acestui apostol suprem și, ca fiind cu adevărat ortodox și pios, din adâncul inimii și cu sinceritate spirituală se străduiește să păstreze în puritate și neprihănire riturile sacre și ortodoxe ale scaunului nostru apostolic; atunci să ofere următoarea primă jertfă Domnului Atotputernic: să se agațe în numele nostru de picioarele supreme ale celor mai pioși și încoronați de Dumnezeu mari împărați ai noștri, cu o cerere smerită și cu o invocație, ca și cum ar fi în fața lui Dumnezeu și a cumplitei judecăți, ca ei, păstrând tradiția acestei sfinte și preasfinte Biserici Romane a noastră, să ordone restaurarea și confirmarea străvechii venerații a icoanelor sacre atât în orașul ocrotit de Dumnezeu și domnitor, cât și în orice alt loc, și, de asemenea, ca, cu sârguința și ajutorul vostru, să persecute și să alunge eroarea eretică dăunătoare. Dacă icoanele sacre și onorabile nu sunt restaurate în interiorul granițelor voastre, atunci nu vom îndrăzni să recunoaștem hirotonia voastră, mai ales dacă îi urmați pe cei care nu cred în adevăr. Așadar, preacinstirea Voastră trebuie, cu deosebită râvnă și osârdie și cu o dăruire deosebită față de credință, să restaurați străvechea cinstire a sfintelor și cinstitelor icoane ale Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și ale Sfintei Sale Maici și Pururea Fecioarei Maria, și ale sfinților apostoli și ale tuturor sfinților proroci și mucenici, precum și ale mărturisitorilor, ca să putem cânta în unanimitate și cu vrednicie cântarea proorocească, zicând: Doamne, mântuiește pe preacuvioșii noștri împărați și ne auzi pe noi în ziua când Te chemăm (Ps. 19, 10); că au iubit frumusețea casei Tale și locul unde locuiește slava Ta (Ps. 25). „Celor pe care i-am trimis spre gemetele celor mai iluștri și pioși împărați, iubiților noștri confidenți, și anume: Petru, preot al sfintei biserici romane, și Petru, preot și stareț, le rugăm, din dragoste pentru Sfântul Petru, apostolul suprem, și pentru noi, să vă arate tot ajutorul și toată dragostea față de omenire, pentru ca și pentru aceasta să vă putem aduce o mare recunoștință. Dumnezeu Atotputernicul să vă păzească și să înmulțească peste măsură rodul încredințat vouă și să facă din el o bucurie veșnică pentru voi. Dumnezeu să vă țină sănătos, frate preaiubit.”

Petru și Petru, cei mai venerabili preoți, reprezentanți ai preasfințitului papă al Romei antice, au spus: „Să ne spună preaiubitul patriarh Tarasie al orașului donator: este sau nu de acord cu mesajul preasfințitului papă al Romei antice.”

Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Luminat de lumina lui Hristos și născându-ne prin Evanghelie, dumnezeiescul Apostol Pavel, în epistola sa către Romani, având în minte credința lor zeloasă și curată în Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, a spus așa: «credința voastră este propovăduită în toată lumea»” (Romani 1:8). Această mărturie trebuie urmată; a o contrazice înseamnă a acționa nerezonabil. De aceea, Hadrian, conducătorul Romei antice, călăuzit de mărturia de mai sus, le-a scris limpede celor mai pioși împărați ai noștri, precum și smereniei noastre, și a dovedit că el cuprinde pe deplin vechea tradiție a Bisericii Catolice. Și noi înșine, pe baza scripturilor, a concluziilor și a dovezilor, cercetând adevărul și ajungând să-l cunoaștem, pe baza învățăturii părinților, ferm, neclintit și conform literei pe care am citit-o, am mărturisit, mărturisim și vom mărturisi același lucru, primind, după vechea tradiție a sfinților părinți, icoanele pictate și închinându-le (icoanele) cu dragoste arzătoare; întrucât sunt date în numele Domnului Dumnezeu și al neprihănitei noastre credințe”. Doamnă, Sfânta Născătoare de Dumnezeu și sfinții îngeri și toți sfinții; dar evident că noi legăm închinarea și credința cu singurul Dumnezeu adevărat.”

Sfântul Sinod a spus: „Întregul Sfânt Sinod învață același lucru.”

Petru și Petru, cei mai iubiți preoți și emisari ai scaunului apostolic, au spus: „Sfântul Conciliu să ne spună: acceptă el mesajul preasfințitului papă al Romei antice?” Sfântul Sinod a spus: „Admitem și acceptăm.”
Ioan, cel mai iubit preot și trimis din partea districtului de răsărit, a zis: „Acum se cuvine să cântăm împreună cu psalmistul: mila și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat (Ps. 84, 11). Știm că mila și adevărul sunt Domnul nostru Iisus Hristos: preasfinții patriarhi și păstori ecumenici sunt și se numesc părtași ai acestor daruri. Mila și adevărul s-au întâlnit, adică Adrian, preasfântul papă al Romei antice, și Tarasie, preafericitul patriarh al Constantinopolului domnitor, care gândesc și mărturisesc același lucru. Dreptatea și pacea s-au sărutat; pentru că Irina, care poartă cu vrednicie numele ei , 136 regina și conducătoarea prin alegerea lui Dumnezeu, mișcată de inspirație divină, a dorit splendoarea Bisericii și, scriind o scrisoare, a dispus preasfânta Biserică Romană, care poartă cu vrednicie numele adevărului , și a îndemnat-o să se arate 137 în mijlocul soborului episcopilor răsăriteni, pentru a bucura adunarea sacră de față și a vesti credința ortodoxă. Și acum a fost o mare bucurie la citirea scrisorilor sfinte ale preasfântului Papă Adrian către cel ocrotit de Dumnezeu și preasfințitul nostru.” împărați luminoși și preasfințitului și preafericitului Patriarh Tarasie. Și aducem mari mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a fost socotit vrednic de o asemenea bucurie și veselie. „Binecuvântat fie Dumnezeu, care ne-a redat o astfel de guvernare grijulie (βασιλεια), care a ridicat toate neamurile la unanimitate și o singură minte și la păstrarea canoanelor și tradițiilor divine ale preasfintei biserici. Dar Hristos Dumnezeu, prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu care L-a născut pe El și pe toți sfinții, și prin preoții voștri, care sunteți de un gând și nu aveți nicio ispită în inimile voastre, ci vă străduiți să împliniți cele scrise, fie ca El să vă îndreptățească promisiunile unii față de alții și să-i păzească pe bunii noștri conducători mulți ani, să-i slăvească și să le înalțe cornul, să-i supună pe vrăjmașii lor sub picioarele lor și să-i facă să fie numărați printre rândurile sfinților împărați în secolul viitor - și fie ca El să păzească acest sfânt sobor de un gând.”
Agapius, preasfințitul episcop al Cezareei Capadociei, a spus: „În dumnezeiești noastre scripturi este scris că Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric (Geneza 1:4). Și astfel a trecut erezia întunecată a oamenilor cu gândire greșită și lumina Ortodoxiei a strălucit asupra tuturor, iar eu, urmând-o, primesc și salut cu dragoste sfintele și cinstitele icoane și îi anatematizez pe cei ce gândesc altfel.”
Ioan, episcopul Efesului, a spus: „Așa cum este conținut în scrisoarea sinceră a preasfințitului Papă al Romei, așa cred și mărturisesc - prin harul lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.”
Constantin, cel mai iubit episcop de Constanța Ciprului, a spus: „Sunt întru totul de acord cu scrisorile pe care le-am citit de la Preasfântul Papă Adrian al Romei către vitejii noștri suverani și către Preasfântul Patriarh și mărturisesc același lucru și cu această credință mă voi duce la tronul lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.”
Vasile, cel mai iubit de Dumnezeu Episcop al Ancyrei, a spus: „Raționez în conformitate cu conținutul scrisorii preasfințitului Hadrian, Papă a Romei antice, și cu raționamentul preasfințitului nostru părinte, Patriarhul Ecumenic; mă țin cu tărie de același lucru și voi învăța același lucru și cu acest raționament al meu voi pleca în veacul viitor.”
Nicolae, cel mai iubit de Dumnezeu episcop al Cizicului, a spus: „Gândesc și raționez în conformitate cu scrisoarea lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, și cu expunerea mărturisirii preasfințitului nostru patriarh Tarasie, și cu această mărturisire a mea voi pleca în lumea viitoare.”

Eftimie, preasfințitul episcop al Sardesului, a spus: „Și urmez cu sinceritate scrisoarea pe care am citit-o de la preafericitul papă al Romei antice și expunerea de credință a preasfințitului părintelui nostru Tarasie; filozofez și mărturisesc același lucru cu privire la credința ortodoxă și la icoanele sacre. Mărturisesc aceasta nu ca un om care a primit o învățătură nouă sau o născocire nouă, ci ca un om care a studiat cu atenție tradiția sfinților apostoli și a învățătorilor divini care au lăsat-o în sfânta biserică a lui Dumnezeu. De aceea, din tot sufletul meu primesc icoanele onorabile cu cinstea cuvenită și cu veneraţia cuvenită. Pe cei care gândesc altfel sau răspândesc învățături împotriva sfintelor icoane îi consider străini de Biserica Catolică, îi resping și îi proclam eretici."
Petru, preasfințitul episcop al Nicomediei, a spus: „Mărturisesc și mențin învățătura despre icoanele cinstite și sfinte, conform scrisorilor citite ale lui Hadrian, preasfințitul papă al Romei antice, și nu mă voi abate niciodată de la această învățătură. Le venerez și le cinstesc ca având să dea un răspuns în ziua judecății Judecătorului și Dumnezeului nostru."
Ilie, cel mai iubit episcop al Cretei, a spus: „Mărturisesc și mențin învățătura despre icoanele sacre, conform onorabilelor scrisori ale lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, și nu voi renunța niciodată la această învățătură. Și nu numai că le venerez, dar îi și anatematizez pe cei care nu mărturisesc aceasta".
Stavrakios, episcopul Calcedonului, a spus: „În conformitate cu scrisoarea lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, către cel mai sfânt patriarh al nostru Tarasie, primesc, salut cu dragoste și sărut icoanele sfinte ca o arvună a mântuirii mele și îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Nichifor, cel mai iubitor de Dumnezeu episcop de Dirrah, a spus: „Gândesc și învăț în conformitate cu scrisorile lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, către împărații noștri pioși și către cel mai sfânt și ecumenic patriarh Tarasie, precum și cu învățătura, credința și mărturisirea acestui preasfințit arhiepiscop Tarasie. Și cu această mărturisire a mea voi pune capăt scurtei mele vieți și voi sta înaintea tronului cumplit al lui Hristos."
Epifanie, diacon al Bisericii din Catania, care a ocupat locul lui Toma, episcopul Sardiniei, a spus: „Citirea scrisorii preafericitului Papă al Romei antice, Hadrian, către împărații noștri pioși și iubitori de Hristos, a prezentat în cea mai clară formă definiția Ortodoxiei și tradiția sfinților apostoli; același lucru a fost făcut prin scrisoarea sa trimisă preasfințului patriarh ecumenic Tarasie; și de aceea eu, fiind de acord cu ei în toate, venerez cu sinceritate icoanele onorabile și sacre care au fost de mult timp transmise Bisericii; mă închin lor și le cinstesc; dar îl resping pe oricine nu este de acord cu această învățătură, ca părtaș la o ostie eretică, și îl anatematizez."
Leo, preot al Preasfintei Biserici din Constantinopol și reprezentant al mitropoliei de Side, a spus: „În conformitate cu scrisorile conciliare citite ale preafericitului papă al Romei antice și cu învățătura preasfințitului patriarh Tarasie, accept, conform tradiției străvechi, cinstitele icoane; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Nicolae, starețul Apriei și reprezentant al mitropoliei Tyanae, a spus: „În conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, accept, conform tradiției antice, icoanele onorabile; dar îi anatematizez pe cei care cred altfel."
Constantin, cel mai iubit episcop de Gangra, a spus: „În conformitate cu scrisorile citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, accept icoanele onorabile, conform tradiției străvechi; dar îi anatematizez pe cei care cred altfel."
Nikita, preasfințitul episcop de Claudiopolis, a spus: „În conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, accept

onorabilele icoane, conform tradiției antice; dar îi anatematizez pe cei care cred altfel."
Teodor, preasfințitul episcop al Mirei din Licia, a spus: „Cred și mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și cu dragoste primesc sfintele și onorabilele icoane; îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Teofilact, diacon și exarh, reprezentant al mitropoliei cariene, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Mihail, preasfântul episcop al Sinadei, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și conform tradiției antice accept icoanele sacre și onorabile: dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Eustatie, cel mai iubit episcop al Laodiceei, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și accept icoanele onorabile și sacre, conform tradiției antice; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Constantin, preasfântul episcop de Perga, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, preasfântul papă al Romei antice, și accept icoanele onorabile și sacre, conform tradiției antice; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Anastasie, cel mai iubit episcop de Nicopole din Epir, a spus: „Mărturisesc, în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice; primesc sfintele și sacrele icoane și le venerez, conform tradiției străvechi; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Cristofor, cel mai iubitor de Dumnezeu episcop al Fasisului, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și accept icoanele sacre și onorabile, conform tradiției străvechi; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Teodor, cel mai iubit episcop al Seleuciei, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și accept icoanele sacre și onorabile, conform tradiției antice; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Grigore, prezbiterul Bisericii Sfinților Apostoli din Constantinopol și reprezentant al Mitropoliei de Mokis, a spus: „Mărturisesc în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice, și accept icoanele sacre și onorabile, conform tradiției antice; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Vasile, cel mai iubit de Dumnezeu episcop al Sileiei, a spus: „Mărturisesc, în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Adrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice; primesc icoanele sacre și onorabile și le venerez, conform tradiției străvechi; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, a spus: „Auzind scrisoarea lui Hadrian, preasfințitul papă al Romei antice, către împărații noștri pioși și iubitori de Hristos și scrisoarea sa către preafericitul și preasfințitul patriarh ecumenic Tarasie, i-am găsit complet ortodocși; de aceea sunt de acord cu ei; îi cinstesc în orice fel și cu dragoste sărut și primesc sfintele icoane; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel, ca fiind oameni străini de biserica universală."
Manuel, preasfințitul episcop de Adrianopol, a spus: „Mărturisesc, în conformitate cu scrisorile sinodale citite ale preafericitului Adrian, papă al Romei antice, și primesc

sfintele cinstite icoane, conform străvechii tradiții a bisericii universale: îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Marian, cel mai iubit de Dumnezeu episcop de Pompeiopolis, a spus: „Mărturisesc, în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice; primesc icoane sacre și le venerez, conform vechii tradiții a bisericii universale; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Ioan, cel mai sfânt episcop de Tauromenium, a spus: „Recunosc scrisorile trimise de Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, către împărații noștri pioși, precum și către cel mai sfânt patriarh ecumenic Tarasie, ca o definiție divină a Ortodoxiei și accept icoanele sacre și venerabile, conform vechii tradiții a bisericii ecumenice și apostolice; dar îi supun anatemei pe cei care gândesc altfel."
Și Chiril, episcopul Gothiei, a proclamat-o.
Teodor, preasfințitul episcop de Visios (Mitra), a proclamat și el.
Grigore, prezbiter și reprezentant al episcopiei Smirnei, a proclamat și el.
Gaudius în 138 , episcop de Messina, a fost și el proclamat.
Eustratie, cel mai sfânt episcop al Apameei, a proclamat și el.
Ioan, diacon și reprezentant al catedralelor apostolice din Răsărit, a proclamat și el.
Petru, preasfințitul episcop de Hermium, a proclamat și el.
Teodor, preasfințitul episcop al Panormiei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop al Arcadiopolei, a proclamat și el. Ștefan, preasfințitul episcop al Livoniei, a proclamat și el.
.....cel mai onorabil locțiitor al Leontonului a proclamat și el.
Sisinnius, preasfințitul episcop al Nariei, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Leontinei, a proclamat și el.
Ștefaniu, cel mai sfânt episcop al Mythosului (Miles), a proclamat și el.
Teodor, cel mai sfânt episcop al Tauriei, a proclamat și el.
Nikita, preasfințitul episcop de Lerikonnisi, a proclamat și el.
Hristofor, preasfințitul episcop al Sfântului Ciriac, a proclamat și el.
Eustratie (Eustichius), cel mai sfânt episcop al Metimnei, a proclamat și el.
Teotim, preasfințitul episcop al Crotonei, a proclamat și el.
Teofil, preasfințitul episcop al Chiosului, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Kios, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Nisiei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Apr, a proclamat și el.
Ignațiu, preasfințitul episcop de Prien, a proclamat și el.
Teofilact, cel mai sfânt episcop al Kypsellusului, a proclamat-o și el.
Teodor, preasfințitul episcop al Tropeiei, a proclamat și el.
Ștefan, preasfințitul episcop al Sugdeiei, a proclamat și el.
Serghie, preasfințitul episcop al Nicoterei, a proclamat și el.
Grigorie, preot și reprezentant al Preasfințitului Episcop de Nicopol, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop al Mesimvriei, a proclamat și el.
Teodosie, preasfințitul episcop al Amoriei, a proclamat și el.
A proclamat și Cyriacus, cel mai sfânt episcop de Drissipari.
Galatius, preot și reprezentant al persoanei Preasfințitului Episcop de Riga, a proclamat și el.
Teodosie, preasfințitul episcop al Nyssei, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop al Camuliei, a proclamat și el.
Soteric, preasfințitul episcop de Kiscis, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Masturiei, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Vriuli, a proclamat și el.

Ioan, preasfințitul episcop al Nyssei, a proclamat și el.
Teofilact, cel mai sfânt episcop al Trallesului, a proclamat-o și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Magneziei, a proclamat același lucru.
Savva, preasfințitul episcop al Aniei, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Paleopolisului, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Magneziei din Meandru, a proclamat și el.
Teofanie, preasfințitul episcop de Kalp, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Algiz, a proclamat și el.
Nicodim, preasfințitul episcop al Evgazului, a proclamat și el.
Licast (Luca), cel mai sfânt episcop al Varetei, a proclamat și el.
Teofilact, cel mai sfânt episcop de Hype, a proclamat-o și el.
Teofan, preasfințitul episcop de Leveda, a proclamat și el.
Sgrogonik, preasfințitul episcop de Cyme, a proclamat și el.
Cosma, preasfințitul episcop de Myene (Myra), a proclamat și el.
Olvian, cel mai sfânt episcop al Eleusului, a proclamat și el.
Sardes (Nard), cel mai sfânt episcop al Pittanului, a proclamat și el.
Vasile, cel mai sfânt episcop al Pergamonului, a proclamat și el.
Vasile, cel mai sfânt episcop de Atrammit, a proclamat și el.
Marin, preasfințitul episcop al Atandrei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de As, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop al Arcadiopolei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop al Focidei, a proclamat și el.
Nicephorus, diacon și locum tenens al lui Gargar, a fost de asemenea proclamat.
Constantin, diacon și locțiitor al orașului Agai, a fost și el proclamat.
Teogonia... și locotenentul Sionului, de asemenea, proclamat.
Ioan, preasfințitul episcop de Redest, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Panium, a proclamat și el.
Melhisedec, preasfințitul episcop al Calliopolei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Madita, a proclamat și el.
Teofilact, preasfințitul episcop al Charionolusului, a proclamat-o și el.
Toma, preasfințitul episcop al Daoniei, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Theodoropolelui, a proclamat și el.
Sisinius, cel mai sfânt episcop al Chalcidei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Vrysea, a proclamat și el.
Beniamin, preasfințitul episcop de Lysika, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Amastradei, a proclamat și el.
Teofan, preasfințitul episcop de Sarsk, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop de Derk, a proclamat și el.
Irakli, cel mai sfânt episcop al Junopolisului, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Iulianopolului, a proclamat-o și el.
Antonie, preasfințitul episcop de Triezen, a proclamat și el.
Nikita, preasfințitul episcop de Nakolia, a proclamat și el.
Petru, preasfințitul episcop de Aspona, a proclamat și el.
Sinesiu, preasfințitul episcop al Cinnae, a proclamat și el.
Sinesiu, preasfințitul episcop al Anastasiopolei, a proclamat și el.
Eustatie, preasfințitul episcop al Solului, a proclamat și el.
Teodor, preasfințitul episcop al Kitiei, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop al Trimythousului, a proclamat și el.
Alexandru, cel mai sfânt episcop al Amathusului, a proclamat și el.
Sisinnius, preasfințitul episcop al lui Adraniu, a proclamat și el.

Mihail, preasfințitul episcop de Melitopol, a proclamat și el.
Teodor, cel mai sfânt episcop al Germaniei, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Adranofirei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Pimaninus, a proclamat și el.
Sumeon, cel mai sfânt episcop de Oka, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Lampsak, a proclamat și el.
Nikita, preasfințitul episcop al Ileiei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop al Troaiului, a proclamat și el.
Teodor, preasfințitul episcop al Avidului, a proclamat și el.
Anastasie, preasfințitul episcop al Tripoliei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Trakul, a proclamat și el.
Ștefan, preasfințitul episcop de Sales, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop al Tavallei, a proclamat și el.
Ștefan, preasfințitul episcop al Silandului, a proclamat și el.
Nicolae, preasfințitul episcop de Pericommat, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Seta, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop de Liperi, a proclamat și el.
Teofan, cel mai sfânt episcop al Maeoniei, a proclamat-o și el.
Mihail, preasfințitul episcop de Stratonice, a proclamat și el.
Licaste, cel mai sfânt episcop al Filadelfiei, a proclamat și el.
Mihail, preasfințitul episcop de Tralles, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Gordei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop de Dald, a proclamat și el.
Eustatie, preasfințitul episcop al Orcanului, a proclamat și el.
Iosif, preasfințitul episcop al Ataliei, a proclamat și el.
Zaharia, preasfințitul episcop al Hierocezareei, a proclamat și el.
David, preasfințitul episcop al Helenopolisului, a proclamat și el.
Kirion, cel mai sfânt episcop al Loth-ului, a proclamat și el.
Și Constantin, cel mai sfânt episcop al Cezareei Bitiniei, a proclamat-o.
Teofilact, cel mai sfânt episcop al Apolloniei, a proclamat-o și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Vasinopol, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Arast, a proclamat și el.
Nichifor, preasfințitul episcop al Adranului, a proclamat și el.
Busuiocul, locum tenens al lui Dascylium, a mai proclamat.
Constantin, preasfințitul episcop al Carinului, a proclamat și el.
Nikita, cel mai sfânt episcop de Melsk, a proclamat și el.
Neophytos, preasfințitul episcop de Gordoserno, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop al Linoiei, a proclamat și el.
Ioan, cel mai sfânt episcop de Eten, a proclamat și el.
Constantin, preasfântul episcop de Zela, a proclamat și el.
Grigore, preasfântul episcop de Sinope, a spus: „Primind cele ce ne-au fost transmise de cei care au fost martori oculari ai Cuvântului de la început și de sfinții și binecuvântații noștri părinți învățați de ei, precum și scrisorile trimise acum de Hadrian, preasfântul papă al Romei antice, către împărații noștri pioși și iubitori de Hristos și către preasfântul patriarh ecumenic Tarasie, cred, mă închin și mărturisesc în conformitate cu această învățătură, pe care o mențin și o voi menține chiar și până la ultima mea suflare, dând venerație și închinare venerabilelor, sacrelor, onorabilelor icoane; dar îi anatematizez și îi resping pe cei care gândesc altfel.”
Constantin, preasfințitul episcop de Sasima, a spus: „Mărturisesc, în conformitate cu scrisorile conciliare citite ale lui Hadrian, cel mai binecuvântat papă al Romei antice;

accept icoanele sacre și venerabile și le venerez, conform vechii tradiții a Bisericii; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel.” A proclamat și Nikita, preasfințitul episcop de Dadivria.
Teofil, cel mai sfânt episcop al Prusiei, a proclamat-o și el.
Nikita, preasfințitul episcop de Adrianopol, a proclamat și el. Ioan, preasfințitul episcop de Heraclea, a proclamat și el. Constantin, preasfințitul episcop de Cratia, a proclamat și el. Nikita, preasfințitul episcop de Rizeia, a proclamat și el.
Nichifor, cel mai sfânt episcop al Claneiei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Trocnadius, a proclamat și el.
Anastasie, preasfințitul episcop al Patarei, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop al Nyssei, a proclamat și el.
Teodosie, preasfințitul episcop al Pinarei, a proclamat și el.
Nicodim, preasfințitul episcop al Sidizei, a proclamat și el.
Gheorghe, cel mai sfânt episcop de Gunian, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop de Kandiva, a proclamat și el.
Stavrakios, cel mai sfânt episcop al Zenopolisului, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Limyra, a proclamat și el.
Ștefan, preasfințitul episcop de Kaunos, a proclamat și el.
Constantin, preasfințitul episcop de Tloi (Tenia), a proclamat și el.
Constantin, preasfântul episcop de Comv, a proclamat și el. Petru, diacon și locțiitor al lui Hyrcan (Orcanus), a proclamat și el.
Ioan, diacon și locțiitor al orașului Fasalida, a fost, de asemenea, proclamat.
Savva...și locotenentul din Tiisk, au fost de asemenea proclamați.
Grigore, preasfințitul episcop de Quivira, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Tavei, a proclamat și el.
Dorotei, cel mai sfânt episcop al Neapolelui, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Heracliei, a proclamat și el.
David, preasfințitul episcop al Iașilor, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop de Milassa, a proclamat și el.
Serghie, preasfințitul episcop al Megiliei, a proclamat și el.
Ioan, cel mai sfânt episcop al Midvei, a proclamat și el.
Stavrakin, cel mai sfânt episcop de Stadion, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop al Stratonicei, a proclamat și el.
Teodosie, cel mai sfânt episcop de Khon, a proclamat și el.
Mihail, preasfințitul episcop de Kheretop, a proclamat și el.
Pantoleon, cel mai sfânt episcop al Valenciei, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Pelt, a proclamat și el.
Hristofor, preasfințitul episcop al lui Atanasie, a proclamat și el.
Leonty, preasfințitul episcop al Eumeniei, a proclamat și el.
Pavel, preasfințitul episcop al Acmoniei, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop de Timenufiri, a proclamat și el.
Leon, preasfântul episcop de Traianopolis, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Aleia, a proclamat și el.
Nichifor, cel mai sfânt episcop al Lundului, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop al Appiei, a proclamat și el.
Constantin, preasfântul episcop al Eucarpiei, a proclamat și el.
Mihail, preasfințitul episcop al Hierapolisului, a proclamat și el.
A proclamat și Cristofor, preasfințitul episcop de Promisso.
Nicolae, preasfințitul episcop al Figiei, a proclamat și el.
Teofilact, cel mai sfânt episcop de Kinnavor, a proclamat-o și el.

Nikita, cel mai sfânt episcop al Augustopolisului, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Cottiaea (Kotragia), a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Midai, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Docimium, a proclamat și el.
Damian, preasfințitul episcop laic, a proclamat și el.
Teofilact, administratorul și locțiitorul lui Aps, a proclamat-o și el.
Ștefan, alesul din Otresk, a proclamat și el.
Ioan, alesul lui Hector, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Amalandei, a proclamat și el.
Epifanie, cel mai sfânt episcop de Perth, a proclamat și el.
Sisinnius, preasfințitul episcop al Filomelei, a proclamat și el.
Ioan, preasfințitul episcop al Sibliei, a proclamat și el.
Mihail, cel mai sfânt episcop al papalității, a proclamat și el.
Teodor, preasfințitul episcop al Sagalliei, a proclamat și el.
Sisinnius, preasfințitul episcop al Apamiei, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Canaanului, a proclamat și el.
Lev, administratorul și locțiitorul orașului Sozopol, a proclamat și el.
Marian, preasfințitul episcop de Magid, a proclamat și el.
Nichifor, preasfințitul episcop al Flogiei, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Andida, a proclamat și el.
Manison, cel mai sfânt episcop de Prakan, a proclamat și el.
Teodosie, cel mai sfânt episcop de Germanicopolis, a proclamat-o și el.
Eustatie, preasfințitul episcop al Celenderiei, a proclamat și el.
Zaharia, preasfințitul episcop al Trapezopolei, a proclamat și el.
Sisian, preasfântul episcop de Sixi, a proclamat și el.
Zaharia, cel mai sfânt episcop al Cardabundei, a proclamat și el.
Sisinnius, cel mai sfânt episcop de Murbad, a proclamat și el.
Eustatie, cel mai sfânt episcop al Lamei, a proclamat și el.
Ștefan, preasfințitul episcop al Filadelfiei, a proclamat și el.
Leo, preasfântul episcop al Sibilelor, a proclamat și el.
Teodor, preasfințitul episcop de Kadius, a proclamat și el.
Mihail, preasfințitul episcop de Tiberiopolis, a proclamat și el.
Ioan, sfântul episcop al Azanului, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Dionysiopolisului, a proclamat și el.
.....și locotenentul din Nicopol a proclamat, de asemenea.
.....și reprezentantul colonial a proclamat și el.
Eustratie, preasfințitul episcop de Develt, a proclamat și el.
Leo, administratorul și locțiitorul orașului Zoropolis, a proclamat și el.
Teodor, cel mai sfânt episcop al Bulgarofigului, a proclamat și el.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Plutopolis, a proclamat și el.
Vasile, preasfințitul episcop al Pervereiei, a proclamat și el.
Mihail, preasfințitul episcop al Pamfiliei, a proclamat și el.
Ruben, preasfințitul episcop al Scopeliei, a proclamat și el.
Sisinnius, cel mai sfânt episcop al Gharialului, a proclamat și el.
Petru, preasfântul episcop al Monemvasiei, a proclamat și el.
Gabriel, preasfințitul episcop de Egen, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Porthm, a proclamat și el.
Vardanius, preasfințitul episcop de Doar, a proclamat și el.
Andronic, un preot și reprezentant al orașului Leontopolis sau Zalikh, a proclamat și el.

Leon, preasfințitul episcop al Sevastei, a proclamat și el.
Nikita, diacon și reprezentant al Halicarnasului, a proclamat și el.
Leo, preasfințitul episcop de Coridale, a proclamat și el.
Teodor, cel mai sfânt episcop al Crimeii, a proclamat și el.
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Hadrian, a proclamat și el.
Sfântul Sinod a spus: „Dreptatea cere ca și venerabilii călugări să voteze."
Venerabilii călugări au spus: „Dacă ordinul cere ca și călugării să voteze, atunci să fie conform ordinului vostru."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ordinul cere ca fiecare dintre cei prezenți la sinod să-și proclame mărturisirea".
Savva, cel mai venerabil călugăr și stareț de Studium, a spus: „Ținem învățătura conform credinței străvechi, din vremuri străvechi, a sfinților apostoli, proroci și învățători ai Bisericii Catolice și Apostolice și cu această credință am ascultat mesajul preafericitului și apostolicului Papă Adrian, care ne-a luminat mințile, pe împărații noștri pioși și iubitori de Hristos și pe Patriarhul Ecumenic Tarasie. Așa mărturisesc și așa cred; și venerez sfintele icoane; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Grigorie, cel mai venerabil monah și stareț al mănăstirii Sfântului Serghie, a spus: „Noi menținem învățătura după legea străveche și de mult stabilită, transmisă sfintei mari biserici a lui Dumnezeu de sfinții și preaslăviții apostoli și păstrată de sfinții și preasfinții noștri părinți și învățători și de cele șase sinoade ecumenice. Primind din toată inima scrisorile ortodoxe ale lui Hadrian, preasfințitul și apostolicul papă al Romei antice, către împărații noștri pioși și iubitori de Hristos și către preasfințitul și ecumenicul patriarh Tarasie, care ne-au bucurat și luminat mințile, mărturisesc și predic același lucru și cred că prin această adevărată mărturisire a mea, unită cu faptele bune, voi primi iertarea păcatelor pe care le-am săvârșit".
A mai proclamat Ioan, cel mai venerabil stareț al Paguriei.
Eustatie, cel mai venerabil stareț al lui Maximin, a proclamat și el.
Sumeon, cel mai venerabil stareț al Khorului, a proclamat și el.
Gheorghe, cel mai venerabil stareț de Pyg, a proclamat și el.
Sumeon, starețul Avramitului, a proclamat-o și el.
Iosif, starețul Heracliei, a proclamat și el.
Platon, starețul Sakudaion, a proclamat-o și el.
Grigore, starețul mănăstirii Iakino, a proclamat-o și el.
Și apoi toți călugării au proclamat același lucru.
ACTUL TREI
În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri Constantin și a celei încoronate de Dumnezeu maici Irina, în al optulea an al consulatului lor, în a patra zi a calendelor lui octombrie, în a unsprezecea indictionă, s-a întrunit Sfântul și Ecumenic Sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și porunca pioasă a acelorași împărați ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea, care se află în regiunea Bitiniei, și anume: Petru, preacuvilosul prim preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuvilosul preot, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, reprezentanți ai lui Adrian, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al tronului apostolic al vechii Rome, și Tarasie, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă, și Ioan și Toma, preacuviloșii prezbiteri, monahi și locțiitori ai tronului apostolic al regiunii răsăritene. Când s-au așezat înaintea amvonului cel mai sacru al templului din preasfânta mare biserică numită Sofia, unde erau prezenți și ascultau cei mai glorioși și nobili demnitari, și anume: Pegron, gloriosul fost consul, patrician și comandant al alaiului

imperial ocrotit de Dumnezeu, și Ioan, ostiarul imperial și logofetul logofetului militar, - când întregul Sfânt Sinod a fost aranjat în ordinea arătată în primul act, împreună cu preaiubiții de Dumnezeu arhimandriți, stareți și cu întreaga mulțime de monahi și când a fost așezată sfânta și neatinsă Evanghelia lui Dumnezeu; Atunci Demetrius, diaconul și scheuofilaxul cel mai ocrotit de Dumnezeu al preasfintei mari biserici a Constantinopolului, a spus: „Întrucât la sesiunea precedentă sfântul mare și ecumenic sinod, urmând hotărârile patristice și bisericești, a hotărât să-i primească pe cei care se convertesc la erezie, precum și pe cei hirotoniți de eretici, dar care respectă învățătura ortodoxă; 10 episcopii, care și-au citit deja mărturisirile ortodoxe, stau înaintea ușilor și cer permisiunea de a intra și de a fi judecați după discernământul vostru."
Sfântul Sinod a spus: „Lăsați-i să intre".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Episcopul de Neocezareea, cel mai iubitor de Dumnezeu și recent sosit, ar trebui să-și consemneze mărturisirea într-un caiet."
Grigore de Neocezareea a spus: „Dumnezeu să păzească domnia bunilor noștri suverani; Dumnezeu să-i bucure pe tronul lor sacru; Dumnezeu să-L ajute pe Domnul nostru și Dumnezeu să păzească Sfântul Sinod! Rugați-vă pentru sărăcia mea." Și luând caietul, l-a citit; conținea același lucru ca și caietele menționate în primul act.
După ce și-a citit spovedania, Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Mărturisești aceasta dintr-o inimă curată?"
Preaiubitul de Dumnezeu Episcop Grigorie al Neocezareei a spus: „În numele lui Dumnezeu și prin sfintele voastre rugăciuni și rugăciunile sfinților părinți, cu conștiință curată și cu toată curăția inimii mele, mărturisesc și cer fericirii voastre și întregului acestui Sfânt și sfânt Sinod să se roage pentru mine, păcătosul."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ce pot să spun despre asta?"
Prea sfinții episcopi ai Siciliei au spus: „Cum a fost și în alte cazuri, așa să fie și acum".
Sfântul Sinod a spus: „așa să fie".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Se zvonește că în timpul persecuției unii dintre episcopi i-au supus pe oameni evlavioși la o persecuție insuportabilă. Nu ar trebui să dăm crezare zvonurilor care se răspândesc fără nicio dovadă. Între timp, întregul Sfânt Sinod știe că Sfinții Apostoli poruncesc ca un episcop, sau preot, sau diacon care îi bate pe credincioșii care păcătuiesc, sau pe necredincioșii care trăiesc cu răutate și care vrea să-i sperie prin aceasta, să fie detronat."
Sfântul Sinod a spus: „Da, așa spun regulile."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și dacă da, atunci care este părerea dumneavoastră?"
Teodor, cel mai sfânt episcop al Cataniei, a spus: „conform regulilor sacre ale Bisericii Catolice, trebuie hotărât și acest Sfânt Sinod".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dacă un episcop a aplicat lovituri sau torturi oamenilor temători de Dumnezeu și, în același timp, celor care sufereau atunci persecuții, atunci este nevrednic de episcopat."
Sfântul Sinod a spus: „nedemn".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „pentru că el, ca un persecutor, a dat lovituri".
Preasfântul Episcop Teodor de Khagan și împreună cu el cei mai iubiți de Dumnezeu episcopi sicilieni au spus: „Al patrulea sinod tocmai s-a întrunit, așa cum a proclamat mai întâi: îndepărtați-l pe Dioscor, îndepărtați-l pe ucigaș, pentru că la sinodul tâlharului și-a ridicat mâinile împotriva oamenilor nevinovați."

Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al regiunii răsăritene, a spus: „Această definiție a rostit-o Sfântul Sinod, fiind plin de Duhul Sfânt.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Noi, așa cum s-a mai spus, nu credem zvonurile care se răspândesc.”
Sfântul Sinod a spus: „Fiecare persoană care a fost nedreptățită să prezinte la rândul ei o plângere acestui Sfânt Sinod sau sfinției voastre: și după ce adevărul va fi dezvăluit, să se facă așa cum a hotărât acest Sfânt Sinod.”
Grigore, cel mai temător episcop de Neocezareea, a spus: „Nimeni nu mă va acuza că bat sau pedepsesc pe cineva”.
Sfântul Sinod va spune: „Și noi ne bucurăm de aceasta.”
Grigore, cel mai iubit episcop de Neocezareea, a spus: „Nici în cetatea mântuită de Dumnezeu și domnitoare, nici de partea mea, nimeni n-a fost prigonit de mine”.
Sfântul Sinod a spus: „Dacă este așa, atunci să fie primit în locul său”.
Savva, cel mai venerabil călugăr și stareț de Studium, a spus: „Episcopii au declarat că el era conducătorul ereziei, în timp ce Sfântul nostru Părinte Atanasie, în scrisoarea sa către Rufinian, spune că este suficient să-i acceptăm pe conducătorii ereziei doar pentru pocăință.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dar el spune că nici nu a pedepsit, nici nu a persecutat.”
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Juvenal și episcopii din jurul său au fost conducătorii Sinodului Tâlharilor, dar au fost acceptați la al patrulea sinod.”
Ioan, cel mai venerabil logofete, a spus: „Deși Grigore de Neocezareea a fost conducătorul unui sinod nelegiuit, este de ajuns pentru sinodul vostru, convocat de Dumnezeu, că tot nu încetează să-i condamne erezia și învățătura.”
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al regiunii răsăritene, a spus: „Îi mulțumim lui Dumnezeu că bărbații care au participat la sinodul nelegiuit au rămas în viață; ei denunță și răstoarnă faptele lor nelegiuite și ei înșiși vorbesc public despre rușinea lor.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Știm cu toții că Juvenal a fost Patriarhul Ierusalimului și, conform rangului său, a fost președintele sinodului; dar mai târziu s-a pocăit de fărădelegile sale și a fost acceptat.”
Epifanie, cel mai venerabil diacon al Bisericii din Catania și reprezentant al lui Toma, episcopul Sardiniei, a spus: „Dar Juvenal nu a persecutat pe nimeni”.
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Dar acesta a mai spus că nu a persecutat pe nimeni. La fel și Eustatie al Sevastei a fost conducătorul ereziei macedonene; dar când a prezentat renunțarea sa scrisă, Sfântul nostru Părinte Vasile a acceptat-o.”
Cei mai venerabili călugări au spus: „Este adevărat; dar, întrucât Juvenal a tăcut, am trimis răspunsul.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Vă lăudăm ca zeloți ai decretelor canonice și evanghelice.”
Savva, cel mai venerabil călugăr și stareț de Studium, a spus: „Dumnezeu să-i păzească pe bunii noștri suverani, care au binevoit să convoace acest sinod pentru unitatea și unanimitatea Bisericii”.
Sfântul Sinod a zis: „Mulțumiri și slavă lui Dumnezeu”.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Chiar înainte de acest Sfânt Sinod, urmând exemplul sfinților noștri părinți, a proclamat că cei care vin din erezie trebuie acceptați, cu excepția cazului în care un alt motiv îi scoate din rangul sacru. Același lucru spunem și noi acum.”
Sfântul Sinod a spus: „Toți spunem același lucru”.

Ioan, cel mai venerabil preot și monah și reprezentant al regiunii răsăritene, a spus: „Gândurile bune exprimate în felurite forme sunt sfinte și utile”. Petru, cel mai iubitor de Dumnezeu preot și reprezentant al papei Romei antice Hadrian, precum și Ioan și Toma, cei mai iubitori de Dumnezeu preoți și reprezentanți ai regiunii răsăritene, au spus: „Să-și ocupe din nou scaunele”.
Sfântul Sinod a spus: „Toți spunem același lucru și suntem de acord cu el”.
Și cei mai venerabili episcopi din Niceea, Rodos, Iconium, Hierapolis, Pisinus și Cartagina s-au urcat în catedralele lor corespunzătoare.
Sfântul Sinod a spus: „Bine este că Dumnezeu i-a adus pe ortodocși”.
Constantin, preasfântul episcop al Constanței din Cipru, a spus: „În prima sesiune a acestui sfânt și ecumenic conciliu, am avut onoarea de a primi cea mai pioasă și mai înaltă hrisovă a împăraților noștri încoronați de Dumnezeu. În această înaltă hrisovă se spune că o hrisovă de la primatul Romei antice și două hrisove de la episcopii răsăriteni către preasfântul patriarh au fost trimise autorității lor preasfinte. Am auzit hrisova papei Romei și știm ce este conținut în ea. Prin urmare, vă rugăm domnia voastră, preaslăviți patricieni, să citiți scrisoarea din răsărit către acest sfânt și ecumenic conciliu, pentru a ști dacă episcopii răsăritului conțin același lucru ca papa Romei antice și preasfântul și ecumenic patriarh Tarasie, primatul orașului domnitor.”
Cei mai onorabili demnitari și Sfântul Sinod au spus: „Fie după cererea voastră”.
Ioan și Toma, cei mai iubiți prezbiteri de Dumnezeu și reprezentanți ai patriarhilor răsăriteni, au spus: „Cu permisiunea acestui sfânt și ecumenic sinod, cerem ca mai întâi să fie citite scrisorile Sanctității Sale Patriarhul Tarasie către cei mai sfinți episcopi ai Răsăritului, iar apoi răspunsurile lor.”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească”.
Apoi Ștefan, preaiubitul de Dumnezeu diacon și notar al venerabilului secretariat patriarhal, a citit:
„O copie a scrisorilor trimise episcopilor și preoților din Antiohia, Alexandria și Orașul Sfânt de către Tarasie, Sanctitatea și Preafericirea Sa Patriarh Ecumenic al Constantinopolului.”
„Domnul Dumnezeu, prin multe și minunate căi ale providenței, călăuzește viața omenească și îl călăuzește cu grijă pe fiecare până la sfârșitul vieții sale, pentru că fără El nimic nu s-a făcut (Ioan 1:3), și pentru că chiar și perii capului nostru Îi sunt numărați, pe mine, care până acum eram printre laici și eram în slujba guvernamentală, nu știu prin ce soartă (El Însuși știe aceasta) m-am ridicat la sfințita cathedra principală, după o cerere convingătoare și insistentă adresată mie de către campionii adevărului, cei mai pioși și ortodocși împărați ai noștri, precum și de cei mai sfinți episcopi și clerici. Am fost nevoit să cedez insistențelor lor și să-i las să culeagă rodul ascultării mele. Vă rog, preasfinților, ca pe niște părinți, să mă întăriți pe mine, un om slab de inimă, cu toiagul autorității voastre, adică cu îndrumările voastre părintești, și ca pe frați, să mă ajutați cu rugăciunile voastre curate, această armură completă a lui Dumnezeu împotriva uneltirilor vrăjmașului, să fac o călătorie furtunoasă, ca să mă pot îndrepta drept spre limanul voinței lui Hristos Dumnezeul nostru. – Cu adevărat, există un fel de război între noi, – „fără arme, este adevărat, doar în cuvinte, dar pentru asta fie îi învingem pe alții, fie suntem învinși de alții. Trofeul său victorios este adevărul invincibil. Și în viitor, când furtunile puternice vor dezlănțui, vă vom chema în ajutor. După ce le-am îndurat furia de scurtă durată, îl vom găsi pe Hristos mustrându-i și acordându-ne o viață liniștită. Aceasta este suficient pentru o prefață. Mai departe, acest gând va fi expus în modul cel mai precis. Și acum trec la cealaltă parte a discursului meu. Întrucât în toate bisericile există o tradiție străveche, sau mai degrabă apostolică, că cei care sunt ridicați la rang ierarhic

trebuie să prezinte o mărturisire de credință celor care au primit anterior gradele lor ierarhice; atunci, urmând exemplul lor, am considerat necesar să mă închin în fața voastră și să-mi expun deschis mărturisirea, așa cum am învățat de la trâmbițele Duhului, al cărui sunet s-a răspândit în tot pământul și cuvintele până la marginile universului , și, de asemenea, de la elevii și urmașii lor, părinții noștri divini." „Cred într-un singur Dumnezeu Tatăl Atotputernicul și într-un singur Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeul nostru, născut din Tatăl din veșnicie și din veșnicie, și în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, purcezând de la Tatăl prin Fiul, Dumnezeul adevărat - în Treime, consubstanțială, împreună-cinstită, împreună-înscăunată, veșnică, necreată, Creatorul întregii creații. Cred într-o singură origine, într-o singură dumnezeire și stăpânire, într-o singură împărăție, într-o singură putere și autoritate, în trei ipostase inseparabil despărțite și unite separat - nu pentru ca din trei imperfecte să se formeze unul perfect, ci din trei perfecți să fie unul supra-perfect, mai mult decât perfect, cum a spus marele Dionisie; astfel încât, după proprietățile personale, să fie trei venerați, iar după comunitatea firii, un singur Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, Furnizorul de toate. Mărturisesc, de asemenea, nașterea în trup a singurului Fiu al lui Dumnezeu din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos și Dumnezeu, care a avut loc pentru mântuirea noastră la sfârșitul zilelor - nașterea din Cel cu adevărat..." Sfântă Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria. Devenind complet asemenea nouă în esență, excluzând păcatul, El nu a încetat să fie ceea ce era, astfel încât cele două firi rămân neunite și cu două voințe și acțiuni inerente în ele. Îl mărturisesc răstignit pentru noi în trup și îngropat, și înviat și s-a înălțat la cer și este pe cale să vină să judece viii și morții. Mai mult, aștept învierea morților și pedeapsa veșnică pentru fiecare faptă bună și rea. Cer mijlocirea Preasfintei și Neprihănitei Pururea Fecioare Maria, a sfinților îngeri și a sfinților glorioși apostoli, profeți, martiri, mărturisitori și învățători. Cu dragoste primesc icoanele lor onorabile; Dar disprețuiesc toate inovațiile eretice, precum și inițiatorii și patronii lor, adică Simon, Marcion, Manes, Pavel de Samosata, Sabellius al Libiei și învățătura lor nelegiuită. De asemenea, primesc cele șase sfinte sinoade ecumenice, dogmele și învățăturile lor divine, așa cum ne-au fost transmise prin inspirație divină. Și întrucât primul dintre ele propovăduiește că Fiul este de o singură ființă și de un singur origine cu Tatăl; atunci îi anatematizez pe Arie, Aetie, Eudoxie, Demofil și după ei pe cei care sunt numiți pe bună dreptate Anomoeeni și Semi-arieni, și întregul lor sinod nelegiuit. Întrucât al doilea sinod învață că Duhul Sfânt este Dumnezeu, Domnul, Duhul dătător de viață; atunci îl resping pe Macedonie și pe toți cei care sunt de aceeași părere cu el, și împreună cu ei pe nebunul Apollinaris, care îl urăște pe Dumnezeu. Întrucât al treilea sinod învață că Domnul nostru Iisus Hristos este singurul nostru Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl și că S-a întrupat în zilele din urmă ale Sfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria pentru mântuirea noastră; prin urmare, neg mărturisirea mea despre Nestorie, care a adus cult divin omenirii, și, de asemenea, despre cei doi complici ai săi, și anume, Diodor și Teodor și toți cei care au patronat ciudata lor mitologie; întrucât ei reprezintă în Hristos o dualitate de persoane. Întrucât al patrulea sinod învață că Hristos Dumnezeul nostru, unul din Sfânta Treime, se întrupează, este alcătuit din două naturi; îl anatematizez pe Eutihie,Dioscor și toată mulțimea lor, precum și Sever, care a fost lovit de Dumnezeu, și Iulian din Halicarnas, care a fabulat că Iisus Hristos a primit un trup nestricăcios. Căci al cincilea conciliu, ca o sabie spirituală, a tăiat ereziile nefondate care se acumulaseră de-a lungul secolelor și i-a demascat pe inventatorii lor: Origen , Didim și Evagrie; atunci resping și eu aceste prostii ca fiind eretice și fabuloase. Întrucât al șaselea conciliu învață că în Hristos, așa cum există

două firi, din care El este alcătuit, tot așa sunt și două voințe și două acțiuni, conform ambelor firi - adică divină și umană; atunci îi anatematizez și pe Cirus, Sergiu, Honorius, Pirus, Pavel și pe toți cei care sunt de acord cu ei; și am urât învățătura lor ca pe strugurii Sodomei și ca pe mlădița Gomorei cu fructe amare. Accept însuși al șaselea Sfânt Sinod cu toate dogmele și canoanele sale divine, care spun: „Pe niște icoane venerabile, arătate de degetul premergătorului, este înfățișat un miel, care a fost acceptat ca imagine a harului, prin lege arătându-ne adevăratul miel, pe Hristos Dumnezeul nostru. În timp ce onorăm imaginile și baldachinele antice transmise Bisericii ca semne și prefigurări ale adevărului, preferăm harul și adevărul, care sunt acceptate ca împlinire a legii. Din acest motiv, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor prin arta picturii, poruncim ca de acum înainte chipul Mielului care ridică păcatele lumii, Hristos Dumnezeul nostru, să fie reprezentat în icoane după firea omenească, în locul vechiului miel, pentru ca prin aceasta, contemplând smerenia lui Dumnezeu Cuvântul, să fim conduși să ne amintim de viața Lui în trup, de pătimirile și moartea Lui mântuitoare și de răscumpărarea lumii săvârșită în acest fel” 139. Consider discursurile inutile ale oamenilor nebuni după acestea slabe, ca neprimite de voi și exprimate nu după harul divin. Trimițându-i pe acești oameni în pace, ne încingem coapsele minților noastre cu adevăr și, împreună cu pioșii campioni ai adevărului, împărații noștri credincioși, ne străduim pentru folosul unității sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu. Le-am cerut să convoace un sinod ecumenic cu tot poporul lor iubitor de Hristos, iar ei și-au exprimat cu pioșenie consimțământul față de cererea noastră. De aceea, primindu-vă pe voi, care ați fost zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, care sunteți piatra de temelie a lui Isus Hristos Însuși (Efeseni 2:20), așa cum s-a spus mai sus, ca și campioni, complici și ajutători, ne punem nădejdea în Dumnezeu; căci nu ne mulțumim să gândim ceva despre noi înșine ca de la noi înșine, ci îndestularea noastră este de la Dumnezeu (2 Corinteni 3:5). El restaurează mădularele sfâșiate și dezmembrate într-un singur trup armonios și nedesrămat, al cărui cap este Hristos: și să nu se mai risipească. În cele din urmă, rog sfințenia Ta să ne trimiți până la doi reprezentanți și scrisoarea ta teologică și să ne descoperi tot ce ți-a fost descoperit de Dumnezeu cu privire la această chestiune. Reprezentanții tăi să vorbească, iar scrisorile tale să fie citite la sinod în fața tuturor, pentru ca prin aceasta să se poată realiza reunificarea mădularelor despărțite. De asemenea, l-am rugat pe conducătorul Romei antice pentru acest lucru. Adresându-mă ție cu un cuvânt apostolic și ca și cum aș fi în persoana lui Dumnezeu, te implor frățește: după ce ai examinat totul cu mintea ta divină, dezvăluie-ne părerea ta; căci este scris: „Buzele preoților vor păzi priceperea și la gura lui vor căuta legea ” (Malahi 2:7). Suntem siguri că voi păstrați în voi înșivă semințele adevărului: și împărații noștri pioși și ortodocșii care sunt pretutindeni urmăresc și ei adevărul și slujesc Domnului Dumnezeu, astfel încât, după cuvântul lui Grigore Teologul , „noi, închinătorii Unului, am devenit una, noi, închinătorii Treimii, am crescut împreună, am devenit unanimi și deopotrivă onorabili, noi, închinătorii Duhului, am ars de râvnă nu unii împotriva altora, ci pentru unul cu alții, noi, închinătorii adevărului, am filozofat un lucru și am grăit un lucru” 140 , și pentru ca să nu fie între noi dezbinare și ceartă; ci, după cum avem un botez, o credință, așa să fie și între noi o singură înțelegere în orice treabă bisericească. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, să ne adune întru unul, să unească cele dezbinate, să vindece rana cea lungă, să întărească pe toți cu puterea credinței neprihănite, a mărturisirii adevărate și a unanimității, să păzească sfânta sa biserică și să potolească ispitele care năvălesc asupra ei. Fie ca aceasta să se împlinească prin mijlocirea neprihănitei noastre Stăpâne, Născătoarea lui Dumnezeu, și a tuturor sfinților. Amin.”

Petru și Petru, cei mai iubiți preoți de Dumnezeu și reprezentanți ai preafericitului Papă Adrian din Roma antică, au spus: „Primind o scrisoare de același fel, preasfântul nostru Papă, tocmai în acest scop, ne-a trimis scrisoarea de răspuns deja citită."
Ioan, cel mai temător de Dumnezeu preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Acest mesaj sacru și evlavia împăratului ne-au îndemnat să venim aici și să scăpăm din mâinile acestor dușmani fără de lege ai Bisericii."
Sfântul Sinod a zis: „Dumnezeu te-a călăuzit bine".
Constantin, cel mai temător de Dumnezeu diacon și notar, a spus: „Am în mâinile mele scrisorile trimise din Răsărit; dacă îmi porunci, le voi citi."
„Preasfințitului și binecuvântatului Domn și Învățător Tarasie, Arhiepiscop al Constantinopolului și Patriarh Ecumenic, episcopii răsăriteni doresc să se bucure în Domnul."
„Prea binecuvântat! Primind preasfintele și divin inspiratele scrisori ale sfințeniei voastre apostolice și paterne, noi, smeriții și ultimii dintre cei care am vrut să trăim în deșert, am fost cuprinși de tremur și bucurie - tremur pentru că ne temem de Cel pe care suntem condamnați să-L slujim pentru păcatele noastre și care umblă în jur, așa cum este scris, și, ca să spunem așa, caută în fiecare zi ocazie să ne omoare și să ne distrugă - bucurie pentru că în aceste scrisori, precum razele soarelui, strălucește expunerea exactă a credinței ortodoxe și învățătura apostolică și paternă este revelată cel mai clar. Amintindu-ne în acest moment cântecul profetului Zaharia, părintele vocii verbale, strigăm cu voce tare: „Răsăritul ne-a vizitat ", strălucind asupra noastră din înălțimile rațiunii teoretice și dumnezeiești - către noi, stând în întunericul și umbra morții, sau a rătăcirii rele, adică a răutății arabe, pentru a îndrepta picioarele minții noastre spre calea și căile vieții pașnice. Fie ca Dumnezeul David să cânte împreună cu noi: „Oricine vorbește despre lucrările puternice ale Domnului, toate laudele Lui vor fi auzite" ; pentru că Dumnezeu a avut milă de Poporul Său respins și a unit pe cei despărțiți prin unitatea credinței. El ne-a ridicat un corn al mântuirii (Luca 1:69) și al îndreptării în casa și templul plăcut lui Dumnezeu al Unul-Născut Fiului Său, Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Acest corn voi, Preasfinți, și, de asemenea, cei care ocupați, după rânduiala bisericii, al doilea loc (în biserică), împărații și conducătorii universului noștri încoronați de Dumnezeu, victorioși și aleși de Dumnezeu. Preotul este sfințirea și întărirea puterii imperiale, iar puterea imperială este tăria și cetatea preoției. Despre acesta, un suveran înțelept și cel mai binecuvântat dintre împărați a spus: Dumnezeu a dat cel mai mare dar oamenilor: preoția și puterea imperială; prima păzește și veghează asupra celor cerești, a doua, prin legi drepte, guvernează cele pământești. Acum, cu adevărat, zidul despărțitor al gardului este dărâmat, acordul a învins discordia, dezbinarea a făcut loc unității și orice disidență a fost netezită; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice rațiune, triumfă strălucitor și domnește fără teamă. Fiind acum un obiect de ocară pentru noi... vecini și obiect de batjocură și ridiculizare pentru popoarele din jurul nostru și, astfel, fiind călcați în picioare în noroi, ne îndreptăm privirea spirituală spre ceruri și strigăm cu bucurie în Psalm: „Într-adevăr, știu că m-ai dorit, căci vrăjmașul meu nu se va bucura de mine. Dar pe mine , pe cel prins în rătăcire, m -ai primit pentru nevinovăția mea , m-ai mântuit și m-ai ridicat și mi -ai întemeiat picioarele șovăielnice pe stânca credinței apostolice" (Ps. 40:12, 13).). Așadar, în ce ton ați aranjat să scrieți scrisorile voastre de Dumnezeu, pe care, mișcați de rânduieli canonice și călăuziți de regulile de decență transmise de la părinți, le-ați trimis împreună cu doi bărbați sfinți, venerabili și călăuziți de Dumnezeu către bărbații care au primit tronurile apostolice pentru a cârmui. Aceștia au venit și, prin voia și inspirația lui Dumnezeu, i-au întâlnit pe frații noștri prea evlavioși, oameni sfinți care și-au dat sufletele pentru dreapta întemeiere a

bisericilor și, fiind recunoscuți ca ortodocși după vechiul obicei , 141 s-au bucurat foarte mult, mai ales pentru că au găsit atât locuind într-un singur loc, cât și urmărind scopuri plăcute lui Dumnezeu. Apoi, anunțându-se, au prezentat scrisorile voastre ortodoxe plăcute lui Dumnezeu și admirabile și au discutat intenția sfinției voastre, voia stăpânilor noștri ocrotiți de Dumnezeu, așteptarea mântuirii comune a tuturor și nădejdea nerușinată în Dumnezeu? Acești doi frați, care aveau, ca să zicem, un singur suflet în două trupuri și se deosebeau prin unanimitate apostolică, mișcați de Duhul divin, în secret și în același timp cu mare înțelepciune le-au schimbat și le-au ascuns din cauza marelui pericol din partea vrăjmașilor crucii, - dar ei înșiși nu au îndrăznit, deși erau înțelepți, nici să creadă motivul apariției lor, nici să dea vreun rezultat acestei chestiuni, - mai ales că problema era periculoasă și necesita o consultare și o analiză atentă și repetată; „sfatul bun , este scris în Scriptură, te va păzi, dar un gând sfânt te va păzi” (Prov. 2:11). Și astfel au venit la noi în secret de la cei pe care îi luaseră cu ei pentru propria lor siguranță și, din același motiv, adunându-ne în liniște smerenia, ne-au legat mai întâi cu cele mai cumplite jurăminte să păstrăm secret ceea ce vor spune și, astfel, asigurându-se, ne-au dezvăluit toate împrejurările chestiunii. Iar noi, fiind uimiți și mișcați din inimă de această poveste minunată și de schimbarea uimitoare a împrejurărilor, vărsând lacrimi, ne-am ridicat să ne rugăm, ca niște păcătoși, cu frică și cutremur. Și după ce am înălțat rugăciunea potrivită Celui Ceea ce creează și îndreaptă totul spre bine, am implorat cu stăruință bunătatea Lui ca El să fie printre noi, cei neînsemnați, și prin Duhul Sfânt să reverse lumina cunoașterii în inimile noastre și să ne dea putere să îndeplinim o intenție utilă din punct de vedere social și un gând bun pentru îndeplinirea celei mai frumoase lucrări a noastre. Și El, filantropul, a făcut aceasta. - Așadar, Preasfinte, cunoscând ura acestui popor nevrednic față de noi, am hotărât să-i oprim pe trimiși și să-i împiedicăm să se întâlnească cu acei oameni la care au fost trimiși; i-am adus în mijlocul nostru și i-am îndemnat să nu introducă tulburări sau, mai bine, conflicte interne în bisericile care fuseseră calmate și pacificate prin harul lui Dumnezeu și în oamenii care erau puternic asupriți de jugul robiei și asupriți de o opresiune insuportabilă. - Ei, însă, reacționând dureros la aceasta, au spus: am fost trimiși cu acest scop, să ne dăm sufletele morții pentru biserică.și să ducem la bun sfârșit intenția preasfințitului patriarh și a împăraților pioși. La aceasta le-am spus: dacă sufletele voastre ar fi în pericol, cuvintele voastre ar putea avea încă putere; dar din moment ce se extinde la întregul corp al Bisericii, ce folos va ieși din ea? Sau mai degrabă: la ce rău nu se poate aștepta cineva dacă construiește o clădire peste o prăpastie și fără o temelie solidă. Și cum, au spus ei, cu ce față ne vom arăta celor care ne-au trimis, fără să le aducem nicio speranță? Aceasta ne-a pus într-o dificultate, dar cunoscându-i pe iubiții noștri frați Ioan și Toma, știind că sunt împodobiți cu râvnă divină pentru credința ortodoxă, că au fost sincelli a doi sfinți și mari patriarhi și că, cu toate acestea, sunt mari iubitori ai tăcerii sfinte, le-am spus: acum, fraților, este momentul potrivit pentru mântuire și pentru o ispravă mai mare decât tăcerea; Mergeți cu acești oameni, luați asupra voastră apărarea lor și spuneți cu voce vie ceea ce găsim imposibil să comunicăm în scris domnilor noștri. Știți cum, după cea mai scurtă acuzație, omul care a primit tronul lui Iacov, fratele Domnului, a fost exilat de două mii de voci. Când veți fi îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu și veți fi făcut cunoscut conținutul tradiției apostolice în bisericile lui Dumnezeu domnilor noștri care sunt în Egipt și Siria, atunci veți primi ceea ce doriți. Cum, au răspuns ei, putem noi, oameni simpli și ignoranți, slabi și neînvățați pentru o astfel de chestiune, să îndrăznim să întreprindem o chestiune care depășește puterile noastre? La aceasta le-am spus: Hristos Dumnezeul nostru, care a acționat prin oameni de viță umilă și simplă, adică prin sfinții apostoli și

prin ei a îndemnat întregul univers la ascultare de cuvântul dispensației, este capabil să vă dea cuvânt și să vă deschidă gura pentru o exprimare deplină a scopului și gândurilor celor care nici nu pot primi o scrisoare, nici nu pot scrie, nici nu îndrăznesc să șoptească despre ea. Dar ei, fiind iubitori de Dumnezeu și rămânând fii ai ascultării, au fost convinși de cuvintele noastre și au ascultat cererea noastră. I-am însoțit cu rugăciuni fierbinți și, după ce am adus o bucurie nu mică celor trimiși prin ei, ne-am despărțit de ei după o mare revărsare de lacrimi. Dar tu, Preasfinte și binecuvântate, primește-i pe frații noștri cu bunăvoință, așa cum se cuvine suveranității tale părintești, și fără jenă și frică omenească prezintă-i conducătorilor universului. Vei avea în persoanele lor oameni care cunosc exact Ortodoxia unanimă și unanimă a celor trei tronuri apostolice, prin care cele șase sfinte și ecumenice sinoade predică în unanimitate; dar ei nu recunosc același sinod, pe care unii îl numesc în secret al șaptelea, ci îl resping complet, ca fiind adunat pentru distrugerea tradițiilor apostolice și de învățătură și pentru distrugerea și înlăturarea icoanelor divine și onorabile. Dar tu, Preasfinte, arzând de râvnă dumnezeiască și având ca popor cu aceeași gândire pe conducătorii ocrotiți de Dumnezeu, aleși prin hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu să domnească peste tine, precum și sinodul păstrat și ocrotit de Dumnezeu, fii tare și curajos; și fie ca inima ta să se întărească, în pedepsirea apostolică a oricărei neascultări și în încurajarea la ascultarea de Hristos.Considerăm necesar să vă reamintim, de asemenea, băreților voștri clerici că, dacă, prin bunăvoința Atotîmpăratului Hristos, Dumnezeul nostru, și a celor mai pioși și victorioși conducători ai noștri, care au fost considerați vrednici să domnească împreună cu El, doriți să convocați un sinod, atunci absența preasfinților patriarhi ai celor trei tronuri apostolice și a celor mai binecuvântați episcopi de sub conducerea lor să nu vi se pară importantă; pentru că acest lucru nu depinde de propria lor arbitrarietate, ci de cele mai cumplite amenințări și pedepse mortale din partea conducătorilor lor. În această privință, ar trebui acordată mai multă atenție celui de-al șaselea Sfânt Sinod Ecumenic. Se pare că niciunul dintre cei care dețineau episcopate la acea vreme în aceste țări, care se află sub conducerea unor conducători nelegiuiți, nu a fost prezent la el; – dar acest lucru nu a dat naștere vreunei prejudecăți împotriva sfântului sinod și din aceasta nu a apărut niciun obstacol în calea proclamării dreptei învățături a credinței, mai ales când preasfântul și apostolicul papă al Romei, care a participat la el în persoana apocrisiei sale, și-a exprimat consimțământul pentru acest sinod. Așa să fie, Preasfânte, cu ajutorul lui Dumnezeu, și acum. Și precum atunci credința acelui sinod a răsunat până la marginile universului; tot așa acum credința sinodului care va fi convocat (prin harul lui Hristos, prin mijlocirea voastră și prin mijlocirea celui care ocupă acum tronul apostolic) va fi propovăduită în tot universul; întrucât scopul său este de a corecta și de a restaura la forma sa veche, conform tradiției apostolice, ceea ce a fost distorsionat tiranic. În apărarea smeritului nostru mesaj și în satisfacția fericirii voastre suverane și a împăraților voștri victorioși, am hotărât să adăugăm la ceea ce am scris o copie a mesajului sinodal al sfântului nostru părinte Teodor, Patriarhul Ierusalimului. - Acest om de binecuvântată pomenire și-a scris mesajul, conform obiceiului stabilit al Bisericii, către binecuvântata și binecuvântata memorie a preasfinților patriarhi, și anume, Cosma al Alexandriei și Teodor al Antiohiei; și chiar în timpul vieții sale a primit de la ei mesaje sinodale ca răspuns. Domnul să vă păzească nevătămați, cei care vă rugați pentru noi, Preasfânți și glorificați de Dumnezeu.”mai ales când preasfântul și apostolicul papă al Romei, care a participat la el în persoana apocrisiarii săi, și-a exprimat consimțământul față de acest conciliu. Același, preasfânt, fie să fie, cu ajutorul lui Dumnezeu, și acum. Și precum atunci credința acelui conciliu a răsunat până la marginile universului; tot așa

acum credința conciliului care va fi convocat (prin harul lui Hristos, prin mijlocirea ta și prin mijlocirea celui care ocupă acum tronul apostolic) va fi predicată în întregul univers; întrucât scopul său este de a corecta și de a restaura la forma sa veche, conform tradiției apostolice, ceea ce a fost pervertit într-un mod tiranic. În apărarea mesajului nostru smerit și în satisfacția fericirii tale suverane și a împăraților tăi victorioși, am considerat potrivit să adăugăm la ceea ce am scris o copie a scrisorii conciliare a sfântului părintelui nostru Teodor, patriarhul Ierusalimului. - Acest om de binecuvântată memorie și-a scris scrisoarea, conform obiceiului stabilit al Bisericii, către binecuvântata și binecuvântata memorie a preasfinților patriarhi, și anume, Cosma al Alexandriei și Teodor al Antiohiei; și chiar în timpul vieții sale a primit de la ei aceleași scrisori conciliare ca răspuns. Domnul să vă păzească nevătămați, cei care vă rugați pentru noi, cei preasfinți și preaslăviți de Dumnezeu."mai ales când preasfântul și apostolicul papă al Romei, care a participat la el în persoana apocrisiarii săi, și-a exprimat consimțământul față de acest conciliu. Același, preasfânt, fie să fie, cu ajutorul lui Dumnezeu, și acum. Și precum atunci credința acelui conciliu a răsunat până la marginile universului; tot așa acum credința conciliului care va fi convocat (prin harul lui Hristos, prin mijlocirea ta și prin mijlocirea celui care ocupă acum tronul apostolic) va fi predicată în întregul univers; întrucât scopul său este de a corecta și de a restaura la forma sa veche, conform tradiției apostolice, ceea ce a fost pervertit într-un mod tiranic. În apărarea mesajului nostru smerit și în satisfacția fericirii tale suverane și a împăraților tăi victorioși, am considerat potrivit să adăugăm la ceea ce am scris o copie a scrisorii conciliare a sfântului părintelui nostru Teodor, patriarhul Ierusalimului. - Acest om de binecuvântată memorie și-a scris scrisoarea, conform obiceiului stabilit al Bisericii, către binecuvântata și binecuvântata memorie a preasfinților patriarhi, și anume, Cosma al Alexandriei și Teodor al Antiohiei; și chiar în timpul vieții sale a primit de la ei aceleași scrisori conciliare ca răspuns. Domnul să vă păzească nevătămați, cei care vă rugați pentru noi, cei preasfinți și preaslăviți de Dumnezeu."
Copie a scrisorii conciliare a Sanctității Sale Teodor, Patriarhul Ierusalimului
„Și astfel, preafericiților, credem așa cum am crezut la început, într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, fără început și veșnic, Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, născut în veci și nepătimitor din Dumnezeu și Tatăl, care nu cunoaște alt început decât Tatăl și are ipostas de la El, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat; și într-unul Duh Sfânt, purcezând în veci de la Tatăl, lumină și Dumnezeu cunoscut prin Sine, cu adevărat co-etern cu Tatăl și Fiul, consubstanțial și împreună-originar și având una și aceeași esență, natură și dumnezeire; în Treime, consubstanțială, împreună-onorată și împreună-înscăunată, unită într-o singură Dumnezeire și într-o singură stăpânire comună, fără contopirea personalului și ipostaticului. Mărturisim Treimea în Unitate și slăvim Unitatea în Treime – Treimea după trei ipostase și Unitatea după unitatea Dumnezeirii – pentru că nu este propriu-zis una contopită, nici o treime complet divizibilă, ci mai degrabă Ea." (Dumnezeirea) este de așa natură încât ambele sunt păstrate în ambele 142. Împărțită după numărul de ipostase și enumerată după caracteristicile personale, Ea (Dumnezeirea) este unită prin identitatea esenței și naturii și nu admite divizibilitate completă. Dumnezeu este unul, deoarece singura Dumnezeire în treimea persoanelor este predicată și recunoscută cu voce tare. Și pentru că Dumnezeu este unul și Dumnezeirea este una, El nu este împărțit sau destrămat în trei dumnezei; aceasta ar fi învățătura nelegiuită a arienilor; „în plus, pentru că Dumnezeu este trei și este cunoscut ca trei și este predicat ca trei ipostase și este numit Tatăl și Fiul și Atotsfântul Duh, El nu trebuie să fie unit, alăturat

sau contopit într-una și aceeași ipostasă; ceea ce ar fi învățătura nelegiuită a lui Sabellian. Și de aceea teologii au decretat bine că ar trebui să ne gândim la unitatea într-o singură Dumnezeire și la Treime în trei ipostase necontopite. Nu cunoaștem niciun alt Dumnezeu, decât (Dumnezeu în) trei persoane; și, de asemenea, nu cunoaștem alte trei persoane consubstanțiale ale Treimii, care sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în afară de (persoanele) singurului Dumnezeu. De aceea, în predica noastră, îl numim pe Cel Unul Treime, în care locuiește Dumnezeirea, iar Treimea, căreia îi aparține Dumnezeirea, o proclamăm ca fiind una, sau mai degrabă: Treimea este Dumnezeirea și este cunoscută ca Dumnezeire."
„Credem și într-unul din aceeași Sfântă și consubstanțială Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, Care a fost în chipul lui Dumnezeu și nu a fost, cum spune Apostolul, egal cu Dumnezeu prin răpire, ci S-a smerit, luând chip de rob (Filipeni 2:0, 7), căci fiind de o singură ființă și întronat împreună cu Tatăl, la sfârșitul timpurilor nu a disprețuit să se nască din sfânta și fără prihană a noastră Doamnă, Maica Domnului, pentru a primi din trupul ei, însuflețit de un suflet rațional și inteligent, începutul firii noastre, nu prin sămânță, ci în mod creator prin Duhul Sfânt. Și astfel apare una dintre cele două firi opuse; Fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același Dumnezeu Cuvântul a devenit și prin fire om desăvârșit, fără a schimba firea umană și după ce a împlinit o răscumpărare nu iluzorie, ci prin trupul primit de la Sfânta Fecioară, însuflețit de un suflet rațional și rațional și socotit vrednic să locuiască în El, cu care a fost unit ipostatic, inseparabil și nedespărțit; El nu a schimbat nici firea Dumnezeirii Sale în ființa lui Dumnezeu." nici carnea, nici esența trupului Său în natura Dumnezeirii Sale. Astfel, cele două naturi, fiind unite pentru totdeauna una cu cealaltă în singura ipostază a lui Dumnezeu Cuvântul, ne-au revelat un singur Fiu și Domn al vizibilului și nevăzutului, muritor și nemuritor, descriptibil și indescriptibil, Dumnezeul perfect, cunoscut în două naturi și venerat în două acțiuni și voințe independente; „Căci El n-ar fi făcut nimic divin, dacă n-ar fi fost prin fire Dumnezeu; nici n-ar fi făcut nimic omenesc, dacă n-ar fi fost prin fire om. Mărturisim că El, fiind Dumnezeu și om, a fost răstignit pentru mântuirea noastră, a gustat moartea în trup și în trup a acceptat și o ședere de trei zile în mormânt, a înviat din morți prin puterea Dumnezeirii Sale, prin aceeași putere cu care a biruit iadul și i-a eliberat pe cei care fuseseră prizonieri acolo de-a lungul veacurilor, s-a înălțat la cer și stă de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl și, la glasul celor netrupești către apostoli, va veni din nou, pentru a judeca viii și morții în zilele celei de-a doua veniri a Sa." „Mărturisim, de asemenea, învierea morților în ziua de apoi, la sunetul trâmbiței arhanghelului, și răsplata, după judecata dreaptă a lui Hristos Dumnezeul nostru, pentru faptele noastre, bune sau rele, și, de asemenea, viața veșnică în veacul viitor."
„Acceptăm, confirmăm și salutăm din inimă cele șase sfinte sinoade ecumenice, întrunite în diferite locuri și în diferite vremuri, sub călăuzirea Duhului Sfânt, împotriva oricărei erezii. Acestea sunt predicate cu voce tare de bisericile ortodoxe din întreg universul și se bazează pe învățătura lor dreaptă și divin inspirată atunci când îi acceptă pe cei pe care îi acceptă și când îi resping pe cei pe care îi resping. Primul dintre aceste sinoade a fost convocat la Niceea, fiind format din trei sute optsprezece sfinți părinți, împotriva ereziei lui Arie și a blasfemiilor sale ucigașe. Acest eretic, divizând și tăind una și singură divinitate necontopită și tânguind că Fiul este creația Tatălui, în timp ce prin El toate lucrurile au fost create și aduse din neexistență în existență, a fost anatematizat de sinod, precum și de poporul său cu aceeași gândire, îndepărtat de altarele divine, hotărând că Domnul Iisus Hristos a fost născut de Dumnezeu Tatăl înainte de toate veacurile, fără timp și nu printr-o revărsare din esența și ipostasul Tatălui, că El este de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și clar

expus.” întreaga taină a dispensației împlinită de Hristos în simbolul sau mărturisirea dreptei credințe. Al doilea sinod s-a întrunit la Constantinopol, alcătuit din o sută cincizeci de părinți, împotriva luptătorului împotriva Duhului Macedonie și a aliaților săi, semi-arienii care îl urăsc pe Dumnezeu. Acest Sfânt Sinod, avându-l ca îndrumător și instructor pe Însuși Duhul Sfânt, a învățat că Duhul purcede de la Tatăl în mod atemporal și veșnic, că El este consubstanțial, împreună-închinat și împreună-glorificat cu Tatăl și Fiul și i-a supus anatemelor neîncetate pe cei care au blasfemiat în mod neiertat împotriva aceluiași Mângâietor, împreună cu nebunul Apollinaris, care, fiind el însuși nebun sau fără suflet, l-a numit în zadar pe omul care trăiește în Hristos Mântuitorul un om fără suflet. Al treilea Sinod, care a strălucit pentru prima dată la Efes din două sute de sfinți părinți pentru răsturnarea și respingerea închinătorului de oameni Nestorie și a poporului său cu aceleași gânduri - Nestorie, care, încurcat în propriile sale gânduri întinate, a bolborosit că Cuvântul veșnic al Tatălui este un lucru, iar Cel care S-a întrupat Căci mântuirea noastră din Fecioară este alta; și, fără să vrea, acest om nelegiuit a introdus o a patra persoană în sfânta și consubstanțială Treime; El nu numai că a împărțit cele două firi unite ale lui Hristos în două ipostase, dar a și îndemnat ca numele „Maica lui Dumnezeu” să fie respins, iar în schimb cel nelegiuit a legalizat zicerea „Maica lui Hristos”, pe când ea este cu adevărat Maica lui Dumnezeu și fecioară înainte și după naștere și întrece orice fire rațională și senzuală în slavă și strălucire. Și astfel, acest Sfânt Sinod de două sute de părinți, anatematizându-l pe el și vorbele sale goale, vătămătoare de suflet, a învățat că există un Fiu din Tatăl care a strălucit mai înainte de veci și că El S-a născut în zilele din urmă ale fecioarei celei neprihănite și Maicei lui Dumnezeu Maria, îmbrăcându-se în firea noastră și proclamand că acest Fiu, Dumnezeu, este atât Dumnezeu desăvârșit, cât și om desăvârșit, că există un Fiu și Hristos și Domn, într-un cuvânt: El este singura fire întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul (întruparea înseamnă unirea ipostatică a două firi), - și a legitimat ca Sfânta Maria să fie numită în primul rând și cu adevărat Maica lui Dumnezeu. Cum,Sinodul de la Calcedon, întrunit de Dumnezeu, alcătuit din șase sute treizeci de sfinți părinți, nu putea fi mai oportun pentru a distruge erezia care contopea firile lui Hristos; începutul acestei erezii a fost pus, prin propria sa ignoranță, de nechibzuitul Eutihie, care a negat că în unicul Hristos două firi sunt indisolubil unite și a învățat în mod ciudat că o singură fire este formată din două firi. El, avându-l pe nelegiuitul Dioscor ca protector și patron al său, s-a dovedit a fi un critic al dreptei învățături și un adversar al adevărului. Dar Sfântul Sinod i-a detronat pe amândoi și a supus născocirile lor deșarte, împreună cu ei înșiși, unor anateme grave, proclamând că cele două firi ale lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, sunt unite inseparabil, imuabil și neschimbat într-o singură ipostază a Lui și că El, rămânând perfect în dumnezeire și în umanitate, este alcătuit din două firi și este cunoscut în două firi. În același timp, a condamnat atât erezia nelegiuitului Nestorie, cât și pe el însuși și pe oamenii săi cu aceleași gânduri. Apoi, al cincilea sinod s-a întrunit în cetatea domnitoare, alcătuit din o sută șaizeci și patru de părinți. - Fiind călăuzit de Însuși Duhul Sfânt, acesta a confirmat cele patru sfinte sinoade care avuseseră loc înaintea sa și, urmând învățătura lor dreaptă, i-a anatematizat pe Nestorie, Eutihie, Teodor de Monsuetia cu blasfemiile sale, precum și pe Origen și Evagrie, Didim și toate fabuloasele lor absurdități elenice, precum și așa-numita scrisoare a lui Ibas către Mara Persanul și lucrările lui Teodoret, scrise de el împotriva celor douăsprezece capitole corecte ale Sfântului Chiril.

„După acesta, al șaselea Sfânt Sinod a strălucit, ca să zicem așa, un alt soare, alcătuit din două sute optzeci și nouă de părinți și având-și sediul în cetatea domnitoare. Fiind deschis aici, i-a anatematizat pe cei care au negat că în dispensația întrupării lui

Hristos Dumnezeul nostru există două voințe și acțiuni independente și, în mod ciudat, au învățat că există o voință și o acțiune în natura divină și umană a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică (anatematizați) pe Serghie, Pir, Petru, Cirus, Honorius, Teodor din Faran și vorbărețul bătrân Polihroniu - și pe toți cei care au afirmat, afirmă sau îndrăznesc să afirme că există o voință și o acțiune în cele două firi ale lui Hristos. Dacă, - așa a spus un înțelept undeva, - admitem că firea umană a Domnului nu are voință și acțiune, atunci cum se va păstra integritatea firii umane? Astfel, în conformitate cu cele două firi ale lui Hristos, după ce au proclamat în Hristos două voințe și două acțiuni, ca trăsături naturale ale ambelor firi, sfinții părinți au explicat în cel mai bun mod posibil marea taină a economiei mântuitoare și au păstrat Credința ortodoxă a tuturor bisericilor lui Dumnezeu este intactă și neîndoielnică. Recunoaștem că doar aceste șase sfinte sinoade au fost ecumenice și nu admitem niciun alt sinoad (ecumenic) în afară de acestea; deoarece nici din tradițiile apostolice, nici din decretele canonice patristice nu a rămas nimic care să necesite corectare sau vreun fel de completare. Prin urmare, îi anatemizăm pe toți ereticii cu gânduri rele, ca ucenici ai semănătorului de neghină, Satana, și învățători ai pierzării de suflete, începând cu cel rău conducător al lor, adică Simon vrăjitorul, și chiar până la ultimul și cel mai nelegiuit dintre ei, pe scurt, îi anatemizăm pe toți cu tot sufletul și gândul nostru, și mai ales pe cei care au fost anatemizați de cele șase sfinte și ecumenice sinoade care s-au întrunit anterior, inclusiv Sever, fondatorul acefaliților monofiziți, și Petru Knafevs, care a îndrăznit să facă o adăugire la imnul de trei ori sfânt și a îndrăznit să atribuie suferința unei zeități nepătimitoare, și pe toți cei care urmează blasfemia sa. Nu negăm, ci observăm cu fermitate și Acceptați atât sfintele sinoade locale, cât și decretele canonice și legile folositoare de suflet proclamate de ele prin inspirație divină. Acceptăm și salutăm cu dragoste tradițiile apostolice și bisericești, care v-au învățat să-i cinstiți pe sfinți, să-i veneraţi și să-i chemați cu dragoste și îi cinstim pe sfinți ca slujitori, prieteni și copii ai lui Dumnezeu. Onoarea acordată celor care sunt la fel ca noi, slujitori (ai lui Dumnezeu), care au păstrat dreapta credință, slujește ca dovadă a devotamentului nostru față de Stăpânul nostru comun, căci ei sunt corturile și lăcașurile curate ale lui Dumnezeu și oglinzile neocupate ale Duhului Sfânt; iar sufletele lor sunt în mâna lui Dumnezeu (Înțelepciunea lui Sol. 3:1), după cum este scris: „Da, Dumnezeu este viață și lumină, iar sfinții, fiind în mâna lui Dumnezeu, rămân în viață și lumină și de aceea moartea sfinților Săi este scumpă înaintea Domnului” (Psalmul 115:6) .). Ei mijlocesc cu îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Ca izvoare mântuitoare, Domnul Hristos ne-a dăruit rămășițele sfinților, care revarsă multe feluri de binecuvântări asupra celor slabi, turnând mir parfumat și alungând demonii. Iată ce spune marele învățător Atanasie, care înseamnă „nemuritor”: „oasele mucenicilor alungă bolile, vindecă pe cei slabi, dau vedere orbilor, curăță pe leproși, risipesc ispitele și necazurile și fac aceasta prin Hristos, care S-a sălășluit în ei.” Psalmistul a cântat la fel frumos: „Minunat este Dumnezeu în sfinții Săi” (Ps. 67:36). Și iarăși: „(Sfinții) care sunt pe pământul Său, Domnul S-a minunat de toate dorințele Sale în ei” (Ps. 15:3). Împreună cu ei ne închinăm și îmbrățișăm cu dragoste sfintele și cinstitele icoane, adică icoanele lui Dumnezeu Cuvântul întrupat pentru noi, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care a luat chip de rob. Icoana și chipul Lui nu reprezintă chipul dumnezeirii Sale unite inseparabil cu trupul Său nestricăcios, pentru că firea divină este nevăzută și de nedescris și n-are formă, căci nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri , a mărturisit Însuși Unul Născut (Ioan 1:18), ci ne închinăm chipului firii Sale omenești, pentru că, fiind Dumnezeu și nevăzut, S-a arătat pe pământ, a fost vizibil, a umblat printre oameni, a obosit și a simțit foame și sete, după legea firii

noastre asumate de El. Aşadar, ne închinăm chipului lui Hristos, adică chipului care a devenit vizibil oamenilor, deşi nu a fost despărţit de dumnezeirea Sa nevăzută – fie să nu fie – ci a fost unit cu El încă de la zămislire. Chiar dacă le spune iudeilor: De ce căutaţi să Mă omorâţi, pe Mine, un om pe care v-am spus să-L omorâţi (Ioan 8:40); totuşi, El nu era numai om, ci şi Dumnezeu; şi zicând: Eu şi Tatăl una suntem (Ioan 10:30). El nu ne neagă firea noastră în Sine. De asemenea, ne închinăm şi arătăm venerație icoanei naşterii inefabile a Lui, a Maicii Sale neprihănite, a Sfintei Născătoare de Dumnezeu şi a Preacuratei noastre Doamne. Ar trebui să venerăm şi icoanele sfinţilor apostoli, profeţilor şi martirilor biruitori, sfinţilor şi drepţilor, ca prieteni ai lui Dumnezeu. În acelaşi timp, nu atribuim cinste substanţei şi culorilor; ci, când vedem imaginea, ne ridicăm cu ochii minţii către prototip şi îi acordăm cinstea cuvenită, ştiind din învăţătura lui Vasile cel Mare.„...că cinstea dată icoanei se datorează prototipului. Şi întrucât unii se opun cu insistenţă şi spun că icoanele nu ar trebui venerate, deoarece sunt făcute de mâini şi, în mod nebunesc, sau mai degrabă cu impietate, le numesc idoli; atunci să ştie că atât heruvimii, cât şi scaunul ispăşirii, şi chivotul, şi masa, create de divinul Moise, prin poruncă divină, au fost făcute de mâini şi totuşi li s-a adus închinare. Scriptura divină condamnă pe cei care se închină chipurilor cioplite şi pe cei care jertfesc demonilor. Jertfele păgâne au fost respinse: jertfele drepţilor au fost acceptate. Aşadar, chiar dacă icoanele onorabile erau lucrarea unei pensule nepricepute, ele ar trebui cinstite de dragul prototipurilor. Aşadar, preasfinţilor, dacă, după primirea voastră plină de har a acestor mesaje ale noastre, există ceva în ele care necesită corectare, atunci învăţaţi-ne învăţătura voastră divină fără invidie şi mângâiaţi-ne cu răspunsul vostru, pentru ca astfel să părem deopotrivă credincioşi şi să fie slăvit Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin."

După ce au citit această scrisoare, Petru şi Petru, cei mai iubiţi de Dumnezeu preoţi şi reprezentanţi ai lui Adrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, au spus: „Suntem pe deplin mulţumiţi: pentru că papa nostru apostolic Adrian şi întregul Sfânt Sinod care este cu el sunt de acord cu dreapta credinţă mărturisită de Tarasie, cel mai sfânt şi binecuvântat patriarh al Constantinopolului. Şi binecuvântat fie Dumnezeu, că şi sfinţii episcopi răsăriteni au ajuns să fie de acord în credinţa ortodoxă şi în învăţătura despre venerarea cinstitelor icoane cu Preasfântul Adrian al Romei şi cu Tarasie, patriarhul noii Rome. Iar celor care gândesc şi mărturisesc altfel, anatema din partea sfinţilor trei sute optsprezece părinţi adunaţi aici."

Sfântul Sinod a zis: „Să fie, să fie, să fie".

Agapius, preasfinţitul episcop al Cezareei, a spus: „Primesc preasfintele scrisori trimise de cei mai sfinţi ierarhi ai Răsăritului către Tarasie, preasfinţitul şi ecumenicul patriarh, ca un stâlp al evlaviei, sunt întru totul de acord cu ele şi salut comuniunea lor; dar îi supun anatemei pe cei care gândesc altfel."

Ioan, cel mai sfânt episcop al Efesului, a spus: „Suntem de acord cu scrisorile ortodoxe trimise din Răsărit de episcopii de acolo către cel mai sfânt şi preafericit patriarh ecumenic Tarasie şi primim cu bucurie comuniunea lor; dar pe cei care gândesc altfel, care nu se închină sfintelor, sacrelor şi onorabilelor icoane şi nu le primesc, îi consider străini de biserica sobornicească şi apostolică şi îi anatematizez."

Constantin, cel mai sfânt episcop al Constanţei din Cipru, a spus: „Şi eu, nevrednic, găsesc scrisorile citite acum, trimise din Răsărit către Tarasie, cel mai sfânt arhiepiscop şi cel mai sfânt patriarh, neavând în niciun fel abatere de la definiţia credinţei proclamată de el: sunt de acord cu ele şi sunt de aceeaşi părere cu ele; primesc şi salut cu evlavie sfintele şi onorabilele icoane. Înalţ închinare şi slujbă celei singure Treimi supranaturale şi de viaţă dătătoare. Pe cei care gândesc diferit şi nu

preaslăvesc onorabilele icoane, îi excomunicăm din sfânta biserică sobornicească și apostolică, îi anatematizez și îi număr în aceeași soartă cu cei care neagă dispensația întrupării lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, după trup."
Vasile, cel mai sfânt episcop al Ancyrei, a spus: „Sunt de acord cu scrisorile trimise din Răsărit de către cei mai sfinți episcopi de acolo către cel mai sfânt arhiepiscop și patriarh ecumenic; susțin cu tărie și accept cu deplină bunăvoință și favoare ceea ce este conținut în mărturisirea lor; dar îi supun anatemei pe cei care gândesc altfel."
Nicolae, cel mai sfânt episcop al Ciziculuі, a spus: „Sunt de acord cu scrisoarea preasfințitului și binecuvântatului arhiepiscop și patriarh ecumenic care a fost citită și cu scrisorile episcopilor ortodocși trimise ca răspuns la aceasta din Răsărit cu privire la sfintele și cinstitele icoane și primesc împărtășania lor; pe cei care cred altfel îi anatematizez."
Eftimie, preasfințitul episcop al Sardesului, a spus: „Ca om care urmează adevărul în toate și a fost crescut în duhul învățăturii transmise de dumnezeiești apostoli și părinți, sunt de acord atât cu scrisoarea tocmai citită a lui Tarasie, preasfințitul și binecuvântatul arhiepiscop și patriarh ecumenic, cât și cu scrisorile trimise de patriarhii răsăriteni. Părerea lor și a mea cu privire la dogmele sacre și icoanele onorabile o consider a fi singura constantă și neschimbată. Iar pe cei care gândesc despre aceasta într-un mod nou sau vorbesc în gol despre sfintele icoane și nu sunt de acord cu preasfinții patriarhi îi consider eretici decăzuți și mă retrag din comuniunea cu ei".
Petru, preasfințitul episcop de Nicomedia, a spus: „În conformitate cu scrisorile trimise de episcopii districtului estic către preasfințitul și preafericitul arhiepiscop și patriarh ecumenic Tarasie, primesc cu bucurie, cinstesc cinstitele și sacrele icoane și le venerez; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel."
Ignațiu, preasfințitul episcop de Niceea, a spus: „Sunt de acord cu scrisorile ortodoxe trimise din Răsărit de episcopii de acolo către preasfințitul și preafericitul Patriarh Tarasie și accept ceea ce mărturisesc. Cinstesc sfintele și onorabilele icoane, mă închin lor și le primesc cu dragoste; dar pe toți cei care nu urmează această mărturisire îi consider străini de Biserica Catolică și îi supun anatemei."
Ilie, cel mai sfânt episcop al Cretei, a spus: „Urmez mesajele trimise din Răsărit".
Stavrakios, cel mai sfânt episcop al Calcedonului, a spus: „Consider că scrisorile lui Tarasios, cel mai sfânt și binecuvântat arhiepiscop și patriarh ecumenic, și scrisorile trimise din districtul estic de către episcopii de acolo sunt identice în calitățile lor interne, astfel încât nu se observă nicio diferență între ele, ci există o identitate completă, deoarece ambele sunt unul și același lucru, adică plinătatea întregii Ortodoxii. De aceea, și eu le mărturisesc și îi consider străini de adevăr pe cei care nu cred așa."
Nichifor, cel mai sfânt episcop de Dirrah, a spus: „Sunt de acord cu scrisorile ortodoxe trimise din Răsărit de episcopii de acolo către cel mai sfânt și ecumenic patriarh Tarasie și accept mărturisirea pe care o prezintă; dar îi anatematizez pe cei care gândesc diferit."
Epifanie, cel mai iubit diacon al Bisericii din Catania și reprezentant al lui Toma, cel mai sfânt episcop al Sardiniei, a spus: „Cu adevărat, fagurele de miere este un cuvânt bun și dulceața lui este tămăduirea sufletului (Prov. 16:24), așa cum este scris. Iată scrisoarea sinodală tocmai citită a preasfințitului și binecuvântatului arhiepiscop al Constantinopolului domnitor, noua Romă, pe care a trimis-o celor mai ortodocși episcopi ai Răsăritului, precum și scrisorile lor ca răspuns către el, acoperite cu flori ale fagurelui dulce și parfumat al credinței ortodoxe a sfinților părinți și umplând de mireasmă simțurile raționale din noi toți, cu puterea puternică a învățăturii ortodoxe

au vindecat pe cei șchiopi duhovnicește în credință. De aceea, eu, gândind la fel ca ei, primesc și admit onorabilele icoane conform tradiției străvechi, adică apostolice. „Și acea adunare, pe care unii o numesc fără temei și cu vorbărie al șaptelea sinod, precum și pe cei care gândesc la fel ca el, o supun unor anateme grave.”
Leo, cel mai sfânt episcop (primat) și reprezentant al mitropoliei de Side, a spus: „Prin harul lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, sunt de acord cu scrisorile trimise de episcopii răsăriteni către Tarasie, cel mai sfânt arhiepiscop și patriarh ecumenic, și mă țin cu tărie de mărturisirea lor; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel.”
Nicolae, cel mai venerabil călugăr și stareț de Apr și reprezentant al mitropoliei Tyana, a proclamat și el.
Grigore, preasfințitul episcop de Neocezareea, a spus: „Sunt de acord cu mesajele trimise din Răsărit de episcopii de acolo către preasfințitul și ecumenicul patriarh; primesc și admit cu dragoste sfintele și onorabilele icoane; și îi anatematizez pe cei care gândesc altfel.”
Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, a spus: „Oricine a avut grijă și are grijă de un mod de viață pios, desigur, are și o idee complet strălucită despre Ortodoxie. Așadar, firește, neînsemnătatea mea mi-a îndreptat cu atenție privirea inteligentă către scrisorile sacre și sinodale ale preasfințitului și fericitului Tarasie, primatul orașului domnesc, trimise de el primaților Răsăritului, precum și către scrisorile trimise de aceștia către el; și citindu-le am aflat că sunt în acord în toate cu credința ortodoxă a sfinților părinți. Prin urmare, gândesc la fel ca ei și accept icoanele sacre și onorabile, dar anatematizez deschis inovațiile și pălăvrăgeala celui de-al șaptelea conciliu fals și pe toți adepții săi.”
Anastasie, cel mai sfânt episcop de Nicopole, în vechiul Epir, a spus: „Văzând că scrisorile conciliare ale lui Tarasie, cel mai sfânt și ecumenic patriarh, și răspunsurile la acestea trimise de episcopii Răsăritului sunt unanime, sunt de acord cu ele și mărturisesc că și eu cred la fel și voi rămâne neschimbat până la sfârșit; primesc și admit cu dragoste icoanele onorabile și sacre; dar îi anatematizez pe cei care gândesc altfel.”
Ioan, cel mai sfânt episcop al Taorminei, a spus: „Întrucât am ajuns cu aceleași gânduri, așa am învățat și am vorbit un lucru; și astfel, întrucât scrisorile sinodale citite ale lui Tarasie, cel mai sfânt patriarh ecumenic, trimise de el celor mai sfinți episcopi ai Răsăritului, și răspunsurile trimise de aceștia către el, sunt întru totul în acord între ele în ceea ce privește sfânta și ortodoxa credință a celor șase sinoade ecumenice; atunci și eu cred așa, primind sfintele și onorabilele icoane și cinstindu-le și mă rog ca, trăindu-mi viața în această credință ortodoxă, să stau cu îndrăzneală înaintea tronului lui Hristos.”
Grigore, preasfințitul episcop de Pisinunte, a spus același lucru.
Nikita, preasfințitul episcop de Claudiopolis, a spus același lucru.
Vasile, preasfințitul episcop al Sileiei, a spus același lucru.
Mihail, cel mai sfânt episcop al Sinadei.
Teodor, cel mai sfânt episcop secular, de asemenea.
Leo, cel mai sfânt episcop al Iconiei.
Leo, preasfințitul Episcop de Rodos; – de asemenea.
Gheorghe, cel mai sfânt episcop al Pisidiei.
Și Eustatie, cel mai sfânt episcop al Laodiceei.
Constantin, cel mai sfânt episcop al Pergei, de asemenea.
Și Teodor, preasfințitul episcop al Seleuciei.
Teofilact, diacon și locțiitor al mitropoliei Stavropol, a spus același lucru.
Nicolae, cel mai sfânt episcop de Hierapolis, de asemenea.

Leo, cel mai sfânt episcop al Carpaților.
Teodosie, cel mai sfânt episcop al Amorului, de asemenea.
Cristofor, cel mai sfânt episcop al Fasidei, de asemenea.
Chiril, călugăr și reprezentant al lui Nikita, episcopul Goților, a spus același lucru.
Ceilalți sfinți episcopi au proclamat:
„Noi, întregul Sfânt Sinod, adunați prin harul lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și prin porunca pioasă a celor mai ilustri și ortodocși împărați ai noștri, primim scrisoarea Papei Hadrian al Romei antice către împărații noștri ortodocși și sulul citit acum, definiția Ortodoxiei de către Preasfântul și preafericitul Patriarh Ecumenic Tarasie, precum și mesajele trimise din Răsărit de către episcopi către Preasfântul său; suntem întru totul de acord cu ele; cu dragoste primim și cinstim icoanele sacre și venerabile și le venerăm; și respingem și anatematizăm falsul sinod care a fost împotriva lor și în respingerea lor. Dumnezeu să aibă în pază sfinții noștri stăpâni și pe Preasfântul Patriarh."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Pasiunea pentru vrăjmășie s-a potolit și zidul vrăjmășiei a fost distrus, pentru că noi, cei care am venit din răsărit, apus, nord și sud, am ajuns sub un singur jug, ne-am supus unei singure unanimități."
Sfântul Sinod a zis: „Slavă Ție, Dumnezeule, care ne-ai unit!"
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Slavă lui Hristos, dătătorul de pace, adevăratul nostru Dumnezeu, împreună cu Tatăl și cu Atotsfântul Duh în veci. Amin."
Sfântul Sinod a mulțumit.
Trăiască împărații!
La mulți ani lui Constantin și Irene, mari împărați și autocrați!
La mulți ani împăraților ortodocși!
Doamne, mântuiește-i pe cei ce păzesc credința!
Doamne, întărește-i pe apărătorii bisericii!
Amintire veșnică noului Constantin și noii Elena!
Dăruiește-le, Doamne, o viață liniștită!
La mulți ani patriarhilor!
La mulți ani de acum înainte la sinclitul sacru!
ACTUL PATRU
În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri Constantin și a celei încoronate de Dumnezeu maici Irina, în al optulea an al consulatului lor, în timpul calendelor lui octombrie, a unsprezecea indictionă, s-a întrunit Sfântul și Ecumenic Sinod, întrunit prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a suveranilor ocrotiți de Dumnezeu în Niceea, glorioasa metropolă din regiunea Bitiniei. Au fost adunați: Petru, preacuvilosul prim preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuvilosul preot, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, reprezentanți ai preafericitului și preasfințitului Adrian, arhiepiscop al vechii Rome, Tarasie, preacuvilosul și preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă: și Ioan și Toma, preacuviloșii preoți, monahi și locțiitori ai tronurilor apostolice ale eparhiei răsăritene.
Ei au șezut în fața amvonului cel mai sacru al templului, în preasfânta mare biserică numită Sofia, unde erau prezenți și ascultau cei mai glorioși și nobili demnitari, și anume: Petron, preaslăvitul consul, patrician și comandant al alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu, și Ioan, ostiarul imperial și logofetul militar; întregul Sfânt Sinod a fost aranjat în ordinea indicată în primul act. De asemenea, erau prezenți cei mai pioși arhimandriți și stareți și întreaga mulțime de monahi. Când a fost așezată sfânta și nestricăcioasa Evanghelie a lui Dumnezeu, preasfințitul Patriarh Tarasie a spus: „În

actele grijulii anterioare (ale acestui sinod), gâtul nostru, sub inspirația Domnului Atotputernic, care ne-a învățat, a prigonit adevărul, pentru că învățăm după epistolele citite ale celor mai sfinți oameni ai Răsăritului și Apusului. Dar, din moment ce cuvântul profetic ne poruncește: «Suie-te pe muntele înalt, propovăduiește Evanghelia Sionului, propovăduiește cu putere, înalță-ți glasul, propovăduiește Evanghelia Ierusalimului : propovăduiește, nu te teme»" (Isaia 40:9): atunci noi, oamenii sfinți, urmând această poruncă profetică, vom predica, ridicând glasurile noastre și vom vesti pacea Bisericii Sobornicești, care este adevăratul Sion și cetatea Împăratului ceresc, Hristos Dumnezeul nostru. Dar cum putem face aceasta? Să ni se aducă cărțile sfinților părinți glorioși și să ni se pună înaintea pentru a le asculta și, luând din ele, să-și adăpe fiecare turma. În felul acesta, mesajul nostru se va răspândi pe tot pământul și puterea cuvintelor noastre până la marginile universului; și nu mutăm hotarele stabilite de părinții noștri, ci, învățați de apostoli, păstrăm tradiția pe care am primit-o."
Constantin, cel mai sfânt episcop al Constantinopolului, a spus: „În conformitate cu cele spuse de Tarasie, cel mai sfânt și ecumenic patriarh, cuvintele fericiților părinți să fie aduse în mijlocul cărții și citite clar acestui sfânt sinod."
Preaslavitul secretar Leonty a spus: „În ascultare de porunca utilă și salutară a preasfințitului și binecuvântatului patriarh și cu consimțământul acestui conciliu ecumenic, am adus și prezentăm cele mai sfinte și sacre cărți. Dintre acestea, prima este cartea rostită și scrisă de Dumnezeu; intenționez să o citesc acum înaintea celorlalte. Așadar, să ascultăm cu atenție tot ce trebuie citit și să examinăm cu atenție forța celor citite, pentru a extrage pe deplin folosul lecturii."
El a citit:
„Din cartea Exodului fiilor lui Israel."
Domnul a zis lui Moise: „Să faci capacul ispășirii un înveliș de aur curat, lung de doi coți și jumătate și lat de un cot și jumătate. Să faci doi heruvimi ciopliți de aur și să-i pui de o parte și de alta a capacului ispășirii. Să faci heruvimi, unul de o parte și unul de cealaltă a capacului ispășirii; să faci doi heruvimi de o parte și de alta. Heruvimii să-și întindă aripile în sus, acoperind capacul ispășirii cu aripile lor, și cu fețele lor una îndreptate spre alta; fețele heruvimilor să fie pe capacul ispășirii. Să pui capacul ispășirii deasupra chivotului, și în chivot să pui mărturiile pe care ți le voi da. Și de acolo Mă voi cunoaște cu tine și îți voi vorbi din vârful capacului ispășirii, între cei doi heruvimi care sunt pe chivotul întâlnirii, despre tot ce îți poruncesc copiilor lui Israel ." (25:1, 17-22)
„Din (cartea) Numeri."
„Aceasta este sfințirea cortului, după ce au fost ispășite mâinile lui și după ungerea lui. Când intra Moise în cortul întâlnirii ca să vorbească cu El, auzea glasul Domnului care îi vorbea de deasupra capacului ispășirii, care era pe chivotul întâlnirii, între cei doi heruvimi; și Domnul îi vorbea." (7:88 și 89)
„Din (cartea) profetului Ezechiel."
„M-a dus în Templu și a măsurat Ailam, șase coți lățime pe o parte și șase coți lățime pe cealaltă parte" (41:1) și puțin mai departe: „Templul și ce era lângă el erau acoperite cu lemne de jur împrejur, și o platformă, și de la platformă până la ferestre; ferestrele se deschideau în trei părți spre față și chiar spre casa dinăuntru și spre exterior, și pe tot zidul de jur împrejur, atât pe interiorul, cât și pe exterior, și avea heruvimi și finici sculptați: un finic în mijlocul heruvimului și câte un heruvim; câte două fețe de heruvim, câte o față de om spre finic aici și acolo și câte o față de leu spre finic aici și acolo; tot Templul era sculptat de jur împrejur. De la platformă până la bolta heruvimilor" (41:10-20).

„Din Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei”:
„Mai întâi a fost un cort al dreptății, pentru slujbă, dar sfânt pentru popor. Căci mai întâi a fost zidit cortul, în care erau sfeșnicul, masa și pâinea punerii înainte, care se numește sfântă. După a doua perdea era cortul, care se numește Sfânta Sfintelor, având o cădelniță de aur și chivotul legământului, acoperit cu aur. În el se aflau vasele de aur cu mană, toiagul lui Aaron care a încolțit și tablele legământului. Și deasupra lui erau heruvimi ai slavei, care umbreau altarul .” (9:1-5)
Preasfințitul Pairiarh (Tarasie) a spus: „Sfinților, am avut ocazia să vedem că în Vechiul Testament existau imagini divine, heruvimi ai slavei care umbriau locul curățirii; de acolo le-a împrumutat și Noul Testament.”
Sfântul Sinod a spus: „Da, Doamne, este adevărat.”
Sfântul Patriarh (Tarasie) a spus: „Dacă Vechiul Testament avea heruvimi care umbriseră ispășirea, atunci și noi vom avea icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Sfintei Născătoare de Dumnezeu și ale sfinților Săi care umbriseră altarul (purificării).”
Cei mai distinși demnitari au spus: „Cu adevărat, aceasta este o instituție a lui Dumnezeu.”
Constantin, cel mai sfânt episcop al Constanței din Cipru, a spus: „Heruvimul, așa cum se citește, avea o față omenească. Cum spun atunci unii: cine a văzut fața heruvimului? Deși aici se spune despre o față sculptată.”
Preasfântul Patriarh (Tarasie) a scris: „Toți sfinții care au avut cinste să vadă îngeri i-au văzut în formă omenească, așa cum citim în diferite locuri din Scriptură; de aceea, Dumnezeu, vorbindu-i lui Moise: vezi și fă pentru Mine după tot ce-ți arăt pe munte (Exod 25:9), a avut în minte heruvimii. Și de aceea Moise, slujitorul lui Dumnezeu, a creat astfel de chipuri pe care le-a văzut; în același timp, a făcut heruvimii așa cum i-a văzut.
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Și când poporul s-a înclinat spre idolatrie, atunci Dumnezeu i-a zis lui Moise: să nu faci nicio asemănare, ca să nu le slujești.”
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al tronurilor apostolice ale Răsăritului, a spus: „Mai important decât aceasta este că Iacov a ridicat și un stâlp lui Dumnezeu într-un loc; de aceea Beg l-a binecuvântat, promițându-i daruri care sunt mai presus de orice cuvânt (Gen. 28:18:22), și aceasta în alt loc. Dumnezeu s-a luptat cu el în formă umană și l-a numit Israel . Acest cuvânt se traduce prin mintea care vede pe Dumnezeu. Iacov însuși a spus: Am văzut pe Dumnezeu față în față și sufletul meu este mântuit (Gen. 32:30). Aici au fost revelate nu numai puterile raționale, ci și Dumnezeu Însuși, invizibil prin natură și netrupesc; și au fost revelate în forma noastră.”
Demetrius, cel mai venerabil diacon și scheuofilax al preasfintei mari biserici din Constantinopol, a citit:
Sfântul Părinte Ioan Gură de Aur din discursul lui Meletie, începând cu cuvintele : „Privind în jurul acestei turme sfinte cu ochii în toate părțile și văzând tot orașul adunat aici, nu știu pe cine să binecuvântez.” Puțin mai departe în acest discurs este scris: „Cu adevărat, ceea ce se întâmpla era o școală a evlaviei, amintindu-și din necesitate adesea acest nume și păstrându-l pe sfântul însuși în suflet, au găsit în numele lui o armă împotriva oricărei patimi și gânduri nebunești și a devenit atât de răspândit încât se auzea peste tot și pe străzi, și în piață, și pe câmpuri, și pe drumuri. Totuși, nu numai de numele lui aveai o astfel de atașare, ci și de chipul lui fizic; așa cum ai făcut cu numele lui, așa ai făcut și cu chipul lui. Mulți au înscris acest chip pe cupe și inele, și pe peceți, și pe cupele camerelor de nuntă, și pe pereți și peste tot,

astfel încât nu numai să audă acest nume sfânt al lui, ci să vadă și chipul lui fizic peste tot și astfel să aibă o dublă mângâiere în despărțirea de el” 143 .
Petru, preasfințitul episcop al Nicomidiei, a spus: „Dacă Ioan cel cu limba rea vorbește așa despre icoane, cine va îndrăzni să spună ceva împotriva lor?”
Vasile, preasfințitul episcop al Ancyrei, a spus: „El i-a primit cu adevărat. Și sfinții care au trăit atunci au simțit o dragoste atât de puternică pentru această icoană, încât au înfățișat peste tot icoana Sfântului Meletie; pentru care părintele îi laudă mult.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și noi, împrumutând învățăturile de la părinții noștri, le numim cinstite, sfinte și sacre.”
Teodosie, cel mai venerabil stareț al mănăstirii Sfântului Andrei de Nisia, a prezentat cartea aceluiași Sfânt Ioan Gură de Aur și a cerut să o citească. Monahul Antonie a luat-o și a citit:
„Cuvântarea Sfântului Ioan Gură de Aur despre faptul că cineva este legiuitor al Vechiului și Noului Testament și despre veșmintele preoțești, începând cu cuvintele: „Profeții vestesc evanghelia împărăției lui Hristos.” Puțin mai departe în acest discurs se spune: „Am iubit și eu imaginea acoperită cu ceară, plină de evlavie; pentru că am văzut pe icoană un înger lovind hoardele barbarilor; am văzut triburile barbare călcate în picioare și pe bună dreptate David zicând: Doamne, în cetatea Ta vei smeri chipul lor (Ps. 72 , v. 20).
Sfântul Patriarh a spus: „Dacă cel care are buze mai scumpe decât aurul a zis: «Am iubit chiar și o icoană acoperită cu ceară», atunci ce vom spune despre cei care o urăsc?”
Vasile, preasfântul episcop al Ancyrei, a spus: „Când spune: «M-am îndrăgostit», cine va îndrăzni să spună contrariul?”
Ioan, cel mai venerabil călugăr și preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Cine este acest înger, dacă nu îngerul despre care este scris (2 Regi 19:35) că îngerul Domnului a ucis într-o singură noapte o sută optzeci și cinci de mii de asirieni care se înarmaseră împotriva Ierusalimului?”
Nichifor, cel mai sfânt episcop al Dirrahului, a spus: „Dar fie ca Domnul să fie milostiv pentru păcatele noastre, săvârșite de noi în legătură cu sfintele icoane”.
Grigore, diacon și notar, a citit:
„Din cuvântul Sfântului Grigorie de Nyssa , rostit la Constantinopol, despre dumnezeirea Fiului și a Duhului și despre Avraam, începând cu cuvintele :
„Ca în pajiști multicolore”... Și puțin mai departe: „Am văzut adesea o reprezentare pitorească a acestei suferințe și nu am trecut niciodată pe lângă acest spectacol fără lacrimi: atât de viu prezintă arta această poveste ochiului. Isaac stă întins în fața tatălui său chiar la altar, îngenuncheat și cu mâinile îndoite la spate: tatăl, stând în spatele tânărului (așa se citește în manuscris) pe genunchiul îndoit și cu mâna stângă împingând părul fiului său spre el, se apleacă spre fața care îl privește cu jale și își îndreaptă mâna dreaptă înarmată să-și junghie fiul, iar vârful cuțitului atinge deja corpul; apoi o voce vine la el de sus, oprind lucrul” 144 .
Cei mai distinși demnitari au spus: „Această imagine pitorească l-a mișcat atât de mult pe tatăl nostru încât a plâns.”
Vasile, cel mai sfânt episcop al Ancyrei, a spus: „Adesea, tatăl meu citea această poveste și probabil nu plângea: dar când vedea o reprezentare picturală a ei, plângea.”
Ioan, cel mai venerabil călugăr și preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Dacă acest învățător a beneficiat și i-a adus lacrimi în ochi din reprezentarea picturală a acestei istorii, cu atât mai mult aduce căință și folos celor needucați și simpli!”

Sfântul Sinod a spus: „Am văzut în multe locuri o reprezentare picturală a istoriei lui Avraam, așa cum vorbește tatăl.”
Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, a spus: „Dacă Sfântul Grigorie, care se gândea neîncetat la cele divine, a plâns când a văzut o reprezentare picturală a lui Avraam, cu cât mai mult o reprezentare picturală a dispensației întrupării Domnului nostru Hristos, care s-a făcut om pentru noi, poate aduce folos și (provoacă) șiruri de lacrimi în privitori?”
Sanctitatea Sa Patriarhul (Tarasie) a spus: „Dacă am vedea o icoană care Îl reprezintă pe Domnul răstignit, nu am plânge?”
Sfântul Sinod a spus: „Acesta este un spectacol maiestuos; pentru că în el se recunoaște culmea umilinței noastre pentru Dumnezeul întrupat.”
Ștefan, cel mai venerabil diacon, notar și referendar, a citit:
Sfântul Chiril al Alexandriei din scrisoarea către Acachie, episcopul Scitopolei, începând cu cuvintele:
„M-am bucurat foarte mult să-i văd pe ambasadorii sfinției voastre.” Puțin mai departe citim: „Așadar, am spus că legea este o umbră și o imagine și ca o pictură, oferită spre contemplarea obiectelor în sine. Umbrele pictorilor sunt primele temelii ale conturului. Dar când li se dau culorile culorilor, atunci frumusețea este dezvăluită în mod special.” Și puțin mai departe: „Așadar, în cartea despre facerea lumii este scris: Și s-a întâmplat, după aceste cuvinte, că Dumnezeu l-a ispitit pe Avraam și a zis: Iată-mă. Și a zis: Ia fiul tău iubit, pe care l- ai iubit, pe Isaac, și du-te în țara înaltă și jertfește-l acolo ca ardere de tot, pe unul dintre munții pe care ți-i dau râul. Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, și-a pus șaua pe măgar, a luat cu el cei doi tineri ai săi și pe Isaac, fiul său, și lemnele de luptă pentru arderea de tot și s-a sculat și a plecat și a ajuns la locul despre care i-a vorbit Dumnezeu în a treia zi. Și Avraam a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis tinerilor săi: „Ședeți aici cu măgarul; iar eu și tinerii vom merge acolo, ne vom închina și ne vom întoarce la voi.” Și Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot și le-a pus pe Isaac, fiul său; și a luat în mână atât focul, cât și cuțitul și i-au scos amândoi împreună .” Și puțin mai departe: „Și Avraam a zidit acolo un altar și a pus lemnele; și a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Și Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-și junghie fiul (Geneza 22 :1-6 și 9-10). Așadar, nu ar dori niciunul dintre noi să vadă povestea lui Avraam înfățișată pe o tablă, indiferent de modul în care artistul a reprezentat-o, fie împreună într-o singură imagine tot ce este spus, fie în părți și separat, și, în consecință, același (Avraam) ar fi înfățișat de mai multe ori și din părți diferite, adică fie stând pe un măgar împreună cu un copil și însoțit de slujitori, fie lăsând măgarul jos cu slujitorii, „după ce a pus lemnele peste Isaac și ținând sabia și focul în mâini, sau după ce și-a pus deja fiul pe lemne și și-a înarmat mâna dreaptă cu sabia pentru a efectua măcelul”? În multe locuri, Avraam, înfățișat din părți diferite, este peste tot aceeași persoană, deși scopul scriitorului a fost întotdeauna să se conformeze cerințelor circumstanțelor; pentru că ar fi incomod și chiar imposibil să vedem toate faptele menționate anterior ale lui Avraam deodată.”
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin în Cipru, a spus: „Aici Sfântul Chiril vorbește în acord cu Sfântul Grigore de Nyssa ”.
Cosma, diacon, notar și kuvouklis, citesc:
„Sfântul Grigorie Teologul dintr-o poezie găsită într-un discurs despre virtute, care începe cu cuvintele:
„În primul rând, mă rog lui Dumnezeu, Creatorul a toate.”
Și puțin mai departe:

„Să nu trec cu vederea ceea ce se spune despre Polemon; mai mult, este una dintre cele mai răspândite minuni. Căci la început nu era unul dintre oamenii cu gânduri bune și era foarte înclinat spre plăceri rușinoase; dar mai târziu, când s-a găsit sfătuitor, a fost cuprins de o dorință puternică de bine. Nu pot spune în cine s-a găsit sfătuitor, în vreun om înțelept sau în el însuși; dar s-a arătat atât de deasupra patimilor încât pot prezenta una dintre minunile sale. – Un tânăr nestăpânit invită o femeie indecentă. Când a ajuns aproape de poartă, pe care era o icoană a lui Polemon, care privea cu atenție; apoi, văzând această icoană (și era o icoană venerată), s-a întors imediat, spun ei, fiind cucerită de această privire: i-a fost rușine de cel înfățișat pe icoană ca și cum ar fi fost viu."
Vasile, preasfințitul episcop al Ancyrei, a spus: „Aici sfântul, cuvântătorul de Dumnezeu, părintele Grigorie vorbește despre icoana făcătoare de minuni a lui Polemon".
Sfântul Patriarh a spus: „Și această icoană s-a îndreptat spre castitate; pentru că dacă femeia indecentă nu s-ar fi uitat la icoana lui Polemon, nu s-ar fi oprit din comportamentul ei indecent."
Nichifor, cel mai sfânt episcop de Dirrah, a spus: „O icoană minunată și uimitoare, întrucât a salvat-o pe această femeie de un viciu rușinos."
Gheorghe (Grigorie), cel mai iubit diacon și notar al venerabilei patriarhii, a citit: „Antipater, episcop de Bostra, din predica despre femeia care sângerează, începând cu cuvintele:
„Scriptura ne învață că prima chemare a fost adresată evreilor." Și puțin mai departe: „Femeia cea însângerată a apucat marginile mântuitoare ale veșmântului Domnului și a strigat către El; pentru că L-a crezut drept Stăpânul firii și a experimentat toate chinurile bolii. Primind darul vindecării, a ridicat o statuie în cinstea lui Hristos; cheltuindu-și averea pe doctori, a adus restul averii sale lui Hristos."
Sfântul Patriarh a spus: „de aceea, cel ce pictează o icoană o aduce lui Dumnezeu, așa cum femeia care sângerează aduce o statuie".
Vasile, cel mai sfânt episcop al Ancyrei, a spus: „De fapt, aceasta este poruncită de Dumnezeu și El îi primește cu dragoste pe cei care fac icoane".
Toma, cel mai venerabil călugăr al mănăstirii Chenolakko, a spus: „Am adus cartea fericitului Asterie și o prezint spre examinare sfântului sinod."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Atunci Constantin, cel mai iubit diacon și notar de Dumnezeu, a luat cartea și a citit: „Fericitul Asterie, episcop al Amasiei, o poveste despre mucenița Eufimia" 145 .
„Recent, fraților, l-am avut în mâini pe faimosul și gloriosul Demostene și citeam discursul său în care se înarmează împotriva lui Eschine cu entimeme caustice. Fiind ocupat cu cititul de mult timp și simțind că atenția mea deja slăbise, m-am hotărât să mă odihnesc și să fac o plimbare, pentru ca spiritul meu să se calmeze oarecum de povară. Ieșind din casă, m-am plimbat o vreme cu niște cunoștințe prin piața orașului și apoi m-am dus la templul lui Dumnezeu să mă rog în voie. Intrând în el, am văzut într-unul dintre porticuri un tablou a cărui înfățișare m-a impresionat profund. S-ar fi putut crede că a fost pictat de Euphranor sau de un alt artist antic, care a adus arta picturii la o mare perfecțiune și și-a prezentat tablourile aproape ca și cum ar fi fost animate. Dacă doriți să mă ascultați, vă voi explica tabloul; pentru că timpul liber îmi permite să fac asta. Fiind elevi ai Muzelor, avem și noi vopsele nu mai rele decât cele ale pictorilor. – A fost o anumită fecioară castă care și-a dedicat virginitatea lui Dumnezeu. Se numea Eufemia. Când Un anumit chinuitor a stârnit o persecuție împotriva adepților evlaviei: apoi ea s-a dat de bunăvoie morții. Concetățenii ei și adepții aceleiași religii pentru care a fost condamnată la moarte, respectându-i curajul

și sfânta virginitate, i-au construit un mormânt lângă templu și, după ce au pus-o acolo într-un mormânt, i-au adus omagiu acolo, sărbătoresc anual ziua ei (a morții) și (în memoria ei) țin o sărbătoare publică și națională. Sfinții slujitori ai misterelor lui Dumnezeu rostesc apoi cuvinte de laudă la adresa ei și povestesc elocvent poporului adunat cum a realizat isprava martiriului. Un anumit pictor pios, cu mare măiestrie și foarte viu, a reprezentat într-o imagine istoria tuturor suferințelor ei și a atârnat această imagine lângă mormântul ei, astfel încât toată lumea să o poată privi. Această imagine reprezintă următoarele: pe un loc ridicat, pe un scaun asemănător unui tron, stă un judecător și privește amenințător și furios la fată. Arta picturii poate reprezenta viu mânia chiar și pe materia neînsuflețită. (Nu departe de judecător) stau mulți soldați și scutieri, care sunt de obicei alături de persoanele comandante. (Lângă ei) sunt scribi vizibili care notează întregul curs al procesului. Aceștia țin în mâini tăblițe și tăblițe. Un scrib, ridicând ușor mâna de pe tăbliță, privește atent la fată și aplecându-și ușor capul spre ea, cu ochii ca și cum i-ar ordona să vorbească mai clar, temându-se că nu va auzi unele dintre cuvintele ei și le va scrie incorect și fals. Fata stă în fața judecătorului îmbrăcată în haine de culoare închisă și, prin îmbrăcămintea ei, își arată modestia. Frumusețea este vizibilă pe chipul ei, așa cum a pictat-o artistul: dar în sufletul ei, după cum cred, există mult mai multe virtuți. Doi soldați o conduc la judecător, dintre care unul merge înaintea ei, iar celălalt, urmând-o, o îndeamnă să meargă. În poziția ei, sunt vizibile atât modestia unei fecioare, cât și neînfricarea unei martire. Și-a plecat capul la pământ, ca și cum s-ar fi ascuns de ochii oamenilor, dar în același timp a stat dreaptă și îndrăzneață, fără să arate nicio teamă.– Obișnuiam să-i laud pe alți pictori când vedeam tabloul unei celebre femei din Colchida care, dorind să-și lovească copiii cu o sabie, exprima pe față atât regret, cât și indignare puternică. Un ochi arăta o furie puternică în ea, celălalt, dimpotrivă, o mamă care își iubește cu tandrețe copiii și este îngrozită de crimă. Surpriza de care am fost cuprins la vederea acestui tablou s-a diminuat în mine când am văzut ultimul tablou. Cu mare surprindere am văzut în acest tablou că pictorul a combinat mult mai bine astfel de dispoziții ale sufletului care sunt complet opuse una alteia - neînfricarea masculină și modestia feminină. Mai departe în tablou sunt reprezentați călăii, în haine lejere, aproape goi. Ei deja au început să o tortureze pe fată. Unul dintre ei, luându-i capul și aplecându-l puțin pe spate, i-a adus fața într-o astfel de poziție încât celălalt să o poată lovi cu ușurință. Acesta din urmă s-a apropiat de fată și i-a scos dinții. Lângă călăi sunt înfățișate instrumentele de tortură - un ciocan și un burghiu. - Când îmi amintesc de asta, vărs involuntar lacrimi, iar un sentiment de mare durere îmi întrerupe narațiunea. Artistul a înfățișat picăturile de sânge atât de bine încât ai putea crede că acestea curg de fapt de pe buzele fetei și este imposibil să le privești fără lacrimi. Mai departe, este vizibilă o temniță, în care o fată respectabilă, îmbrăcată în haine închise la culoare, stă singură, întinzându-și mâinile spre cer și implorând pe Dumnezeu să-i ajute să-și aline nenorocirile. În timpul rugăciunii, deasupra capului ei apare acel semn pe care creștinii îl venerează și care este înfățișat peste tot. Cred că a fost o premoniție a martiriului ei iminent. În cele din urmă, nu departe de acesta, într-un alt loc al tabloului, artistul aprinde un foc puternic și îi înfățișează flacăra în unele locuri cu culori purpurii. În mijlocul focului, el așază o fecioară care își întinde mâinile spre cer, dar nu arată nicio tristețe pe față, ci, dimpotrivă, se bucură că se îndreaptă spre o viață netrupească și binecuvântată. După ce a înfățișat aceasta, pictorul și-a terminat lucrarea, iar eu îmi voi termina narațiunea. Dacă doriți și timpul vă permite: puteți privi tabloul singuri. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea noastră corespunde perfecțiunii tabloului.că altul ar putea să o lovească cu ușurință. Acesta din urmă s-a apropiat de fată și i-a scos dinții. Lângă călăi sunt înfățișate și instrumente de tortură -

un ciocan și un burghiu. - La amintirea acestui lucru, am vărsat involuntar lacrimi, iar un sentiment de mare durere mi-a întrerupt narațiunea. Pictorul a înfățișat picături de sânge atât de bine încât ai putea crede că acestea curg cu adevărat de pe buzele fetei și este imposibil să le privești fără lacrimi. Mai departe, este vizibilă o temniță, în care o fată respectabilă, în haine de culoare închisă, stă singură, întinzând mâinile spre cer și implorând pe Dumnezeu să-i ajute să-și aline nenorocirile. În timpul rugăciunii, deasupra capului ei apare acel semn, pe care creștinii îl venerează și care este înfățișat peste tot. Cred că a fost o prefigurare a martiriului ei iminent. În cele din urmă, nu departe de acesta, într-un alt loc al tabloului, pictorul aprinde un foc puternic și îi înfățișează flacăra în unele locuri cu culori purpurii. În mijlocul focului, el așază o fecioară care își întinde mâinile spre cer, dar nu arată nicio tristețe pe față, ci dimpotrivă se bucură că se îndreaptă spre o viață netrupească și binecuvântată. După ce a înfățișat aceasta, pictorul și-a terminat lucrarea, iar eu îmi voi termina narațiunea. Dacă doriți și timpul vă permite: puteți privi tabloul singuri. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea noastră corespunde perfecțiunii tabloului.că altul ar putea să o lovească cu ușurință. Acesta din urmă s-a apropiat de fată și i-a scos dinții. Lângă călăi sunt înfățișate și instrumente de tortură - un ciocan și un burghiu. - La amintirea acestui lucru, am vărsat involuntar lacrimi, iar un sentiment de mare durere mi-a întrerupt narațiunea. Pictorul a înfățișat picături de sânge atât de bine încât ai putea crede că acestea curg cu adevărat de pe buzele fetei și este imposibil să le privești fără lacrimi. Mai departe, este vizibilă o temniță, în care o fată respectabilă, în haine de culoare închisă, stă singură, întinzând mâinile spre cer și implorând pe Dumnezeu să-i ajute să-și aline nenorocirile. În timpul rugăciunii, deasupra capului ei apare acel semn, pe care creștinii îl venerează și care este înfățișat peste tot. Cred că a fost o prefigurare a martiriului ei iminent. În cele din urmă, nu departe de acesta, într-un alt loc al tabloului, pictorul aprinde un foc puternic și îi înfățișează flacăra în unele locuri cu culori purpurii. În mijlocul focului, el așază o fecioară care își întinde mâinile spre cer, dar nu arată nicio tristețe pe față, ci dimpotrivă se bucură că se îndreaptă spre o viață netrupească și binecuvântată. După ce a înfățișat aceasta, pictorul și-a terminat lucrarea, iar eu îmi voi termina narațiunea. Dacă doriți și timpul vă permite: puteți privi tabloul singuri. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea noastră corespunde perfecțiunii tabloului.

Cei mai ilustri demnitari au spus: „Aceasta înseamnă că arta pictorului este o ocupație sacră și nicidecum de așa natură încât să fie ridiculizată, așa cum fac unii în mod nechibzuit. Acest părinte îl prezintă pe pictor ca pe un om care săvârșește o faptă pioasă."

Constantin, preasfântul episcop al Constanței Ciprului, a spus: „Dar același părinte numește imaginea monument sacru. (Grigore) teologul o numește icoană venerabilă, Hrisostom - sfântă, iar acest părinte, a cărui predică tocmai a fost citită, sacră. Ce altceva se poate spune împotriva acestui lucru?"

Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „Toți, auzind învățăturile părinților noștri, ne-am mișcat în suflet și am plâns în anii care au trecut; să-i mulțumim lui Dumnezeu că, datorită învățăturilor sfinților părinți, am ajuns la cunoașterea adevărului."

Teodosie, preasfințitul episcop al Amorei, a spus: „Doamne preasfințite și pioase! Noi și întregul Sfânt Sinod, auzind învățătura sfinților noștri părinți despre icoanele sfinte, credem și mărturisim că acestea sunt sfinte și sfinte, iar oricine spune altfel să fie sub anatemă!"

Sfântul Sinod a spus: „să fie sub anatemă".

Nichifor, cel mai sfânt episcop de Dirrah, a spus: „Un pictor bun, cu ajutorul artei, prezintă întotdeauna faptele în același mod cum a făcut-o atunci când a pictat icoana muceniței Eufimia; de aceea, aici acest învățător laudă arta picturii."
Constantin, cel mai sfânt episcop al Constanței Ciprului, a spus: „Se pare că spune: «Mai întâi am lăudat lucrările din Colchida, până când am văzut icoanele acestui martir.»"
Sfântul Sinod a spus: „Și văzând-o, s-a mișcat."
Vasile, preasfințitul episcop al Ancyrei, a spus: „Părintele a cărui predică a fost citită a simțit același lucru ca și Preasfințitul Grigorie; amândoi au izbucnit în lacrimi la icoane."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „La sfârșitul cuvântului, părintele poruncește și încurajează zugrăvirea istoriei isprăvilor martirilor prin pictură, căci spune: dacă doriți și timpul vă permite, puteți privi singuri pictura; atunci veți vedea clar dacă narațiunea noastră corespunde perfecțiunii picturii."
Ioan, cel mai iubit preot de Dumnezeu și reprezentant al tronurilor apostolice ale Răsăritului, a spus: „Această icoană este mai presus de cuvinte. Providența a binevoit să o aranjeze astfel pentru oamenii simpli."
Constantin, cel mai sfânt episcop al orașului Constantin din Cipru, a spus: „Sfintele icoane au stârnit o asemenea tandrețe în oamenii sfinți; cu cât mai multă tandrețe ar trebui să trezească în noi?"
Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „Dacă oamenii sfinți spun asta, atunci noi nu avem nimic de spus".
Ioan, cel mai iubit preot de Dumnezeu și reprezentant al tronurilor apostolice din Răsărit, a spus: „Pictorii nu contrazic Scriptura, ci dimpotrivă, ceea ce spune Scriptura, aceea și ei înfățișează, astfel încât să fie în acord cu ceea ce este scris."
Teodor, preasfântul episcop al Amorului, a spus: „Duhul Sfânt apostol ne învață și spune: tot ce a fost scris mai dinainte, a fost scris mai dinainte spre pedeapsa noastră (Romani 15:4). Așadar, aceste sfinte și venerabile icoane și picturi și chipuri pictate pe lemn, precum și mozaicurile, au fost scrise spre învățătura noastră, ca o pildă pentru noi și pentru a trezi în noi râvna pentru isprăvile sfinților, pentru ca și noi să arătăm ca o astfel de pildă și să arătăm râvnă ascetică pentru Dumnezeu, pentru ca El să ne onoreze cu soarta și partea sfinților și să ne facă moștenitori ai împărăției Sale."
Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, a spus: „Fericitul și purtătorul de Dumnezeu învățător Asterie, strălucind ca o stea, ne-a luminat inimile tuturor. Astfel, Biserica Catolică a acționat în mod complet consecvent, primind sfintele și cinstitele icoane; în acest caz, este în acord cu învățătura sfinților noștri părinți".
Grigorie, preaiubitul diacon al sfintei mari biserici a preaslăviților apostoli, a citit: „Din descrierea martiriului sfântului mucenic Anastasie Persanul, care începe cu cuvintele:
„Unul-născut Fiu și Cuvânt al lui Dumnezeu, prin care toate s-au făcut ", și în care se spune puțin mai departe: „Când dorința de a fi luminat (botezat) s-a maturizat în el, l-a rugat cu stăruință pe bărbatul mai sus menționat să-l onoreze cu harul botezului. Acesta din urmă, temându-se de pericolul persilor și temându-se să nu intre în necazuri, a respins aceasta, ci împreună cu el au început să meargă la biserici, să se roage, să privească imaginile pictate ale sfinților martiri și să-i spună ce înseamnă acestea. Iar Anastasie, auzind de la el despre minunile sfinților, despre chinurile insuportabile provocate lor de tirani și despre răbdarea lor care întrece puterile omenești, a fost uimit și uimit. Și astfel, petrecând puțin timp cu bărbatul mai sus menționat iubitor de Hristos, a venit în sufletul său la minunata dorință de a merge la Ierusalim și acolo să fie cinstit cu sfântul botez".

Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „Se pare că tradiția referitoare la icoanele cinstite are forță juridică.”
Euonymus, cel mai venerabil diacon și monah, notar al celui mai venerabil episcop al goților, a citit:
Din povestea minunilor sfântului mucenic Anastasie, care începe cu cuvintele: „Vreau să ofer o poveste despre minuni”, în care puțin mai departe se spune: „Așadar, pe cât posibil, vom povesti despre ce s-a întâmplat în Cezareea Palestinei. Când moaștele sfântului s-au apropiat de sfânta cetate și când acest lucru a devenit cunoscut întregului oraș; atunci toată lumea s-a umplut de mare bucurie, au început să bată scândurile sacre 146 și s-au adunat cu toții în preacinstita templu a Maicii Domnului, numită «noua biserică ». Și de acolo, cu cruci și imnuri, au ieșit în întâmpinarea sfintelor moaște, cântând cu bucurie și veselie glorii. Păreau că au întinerit din nou sau mai bine s-au trezit, în prezența mucenicului, din lipsa de credință care îi înconjura și din alte slăbiciuni și au primit o mare mângâiere. În timp ce se rugau, sărutând racla cu raclete, făcând închinăciuni și aducând respectul cuvenit moaștelor și memoriei acestei sfinte, o anumită femeie, fără îndoială una din nobilime, după cum arătau chiar faptele ei, pe nume Arete 147 , dar prin felul ei de viață complet opus virtuții apete , a căzut” la îndoială și a zis: Nu mă închin moaștelor aduse din Persia. O, suflet nefericit și nechibzuit! Ea, nefericita, nu l-a ascultat pe sfântul psalmist David, care mustră obraznicia celor răi și zice: păzește-ți limba de rău și buzele tale de la grăitul vicleniei (Isaia 33:14) .). Ceea ce a făcut cu ea Dumnezeu, Care îi slăvește pe cei ce-L slăvesc, vă voi spune pe rând. De îndată ce moaștele au fost aduse în oraș, cetățenii s-au adunat și, după o adunare generală, au început să construiască o casă de rugăciune pentru sfânt lângă Tetrapil, care se află în mijlocul orașului. Au așezat acolo și icoana lui. În timp ce se construia încă, mucenița i s-a arătat în vis nefericitei femei, îmbrăcată în călugăr, și i-a zis: Suferi de șolduri? Iar ea i-a răspuns: Nu; nu cunosc nicio boală; sunt sănătoasă. La aceste cuvinte s-a trezit și, simțind că o boală a cuprins-o brusc, a început să țipe, să geamă și să lâncezească, încât era imposibil să o potolească în durerea ei insuportabilă. Apoi, simțind o ușurare trecătoare, a început să reflecteze și să se întrebe: ce fel de boală poate fi aceasta, atât de neașteptată și din ce motiv? A petrecut așa patru zile. În zorii zilei de a cincea, l-a văzut pe sfânt stând în fața ei, care i-a zis: Du-te la Tetrapil și roagă-te Sfântului Anastasie și vei fi sănătos. După ce s-a ridicat și și-a amintit de cuvintele nelegiuite pe care le spusese spre nenorocirea ei, și-a chemat slujitorii și le-a zis: „Ridicați-mă! Ridicați-mă! Să mergem la Tetrapil la Sfântul Anastasie. Acum știu din experiență că trebuie să ne închinăm moaștelor aduse din Persia și să le venerăm și, de asemenea, că nu trebuie să disprețuim ceea ce Dumnezeu a făcut curat.” Așa că slujitorii ei au luat-o, au pus-o pe o targă și au plecat. Când au început să se apropie de locul acela, și-a ridicat și ea ochii de departe și a văzut icoana acestui sfânt; apoi a început să se roage cu lacrimi și să strige: „Acesta este cu adevărat cel pe care l-am văzut în vis și care mi-a prezis nenorocirile care aveau să mă întâmpine; și aruncându-se pe platformă, a plâns mult timp și, după ce l-a ispășit pe sfânt, s-a ridicat sănătoasă. Și ea, care nu cu mult timp în urmă fusese purtată de alții și suferise în cel mai înalt grad, s-a întors acum acasă pe propriile picioare, lăudând și slăvind în unanimitate cu ceilalți pe Dumnezeu și preaslăvind pe mucenița.”
Petru și Petru, cei mai iubiți preoți de Dumnezeu și reprezentanți ai lui Hadrian, papa Romei antice, au spus: „Această icoană a Sfântului Anastasie cu onorabilul său cap se află și astăzi la Roma, într-o singură mănăstire.”
Ioan, cel mai venerabil episcop de Tauromenium, a spus: „Acești reprezentanți prea venerabili au spus adevărul; căci în Sicilia era o femeie posedată de un demon și, în

timp ce se afla la Roma, a primit vindecare de la icoana preasfântă menționată mai sus."
Ioan, cel mai iubit preot și călugăr de Dumnezeu și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Pe lângă cele spuse deja, mărturiile citite au dovedit și că icoanele sfinților săvârșesc minuni și aduc vindecări."
Petru, preasfințitul episcop al Nicomidiei, a spus: „Am adus cartea Sfântului Atanasie și o prezint sfântului sinod spre citire".
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Și diaconul Ștefan, luând cartea, a citit:
„Cuvântul sfântului părintelui nostru Atanasie despre minunea care s-a întâmplat în cetatea Berit din icoana Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu."
„Îndreptați-vă ochii minții și priviți această nouă minune care s-a împlinit acum. Priviți la minunea de neînțeles a lui Dumnezeu și dați slavă lui Dumnezeu. Luați în considerare dragostea Lui inefabilă pentru omenire și măreția dispensației Sale și înlocuiți lacrimile cu bucurie. Pentru Dumnezeu nimic nu este imposibil. Fiind Dumnezeu, El poate face totul. Dar ceea ce s-a întâmplat în zilele noastre și printre noi îngrozește inima tuturor celor care aude despre ele. Cu adevărat, cerul s-a îngrozit de ceea ce unii au îndrăznit să facă. Din nou s-au îngrozit abisurile; soarele, luna și stelele s-au întunecat de ceea ce se întâmplase; dar din nou toate puterile cerești s-au bucurat de ceea ce Domnul făcuse prin dispensația Sa. Ascultați, deci, și minunați-vă de ceea ce s-a întâmplat în zilele noastre. Înțelegeți, înțelegeți; plecați-vă urechea inimii înaintea auzirii exterioare și ascultați. Este un oraș numit Berit, care se învecinează cu Tirul și Sidonul și este supus Antiohiei. În acest oraș Berit erau foarte mulți evrei. Nu departe de sinagoga lor, care era foarte mare, un creștin a închiriat o casă mică de la cineva și în ea, vizavi de patul său, a pironit o icoană a Domnului nostru Iisus." Hristos. După puțin timp, acest creștin și-a găsit o cameră mai spațioasă, deoarece avea nevoie de ea. Și aceasta, după cum sunt convins, s-a întâmplat prin harul și darul Domnului nostru Isus Hristos, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:4).), și arată minunile Sale celor care Îl cinstesc și tuturor celor care cred în El, spre osândirea celor răi și confirmarea credincioșilor. Așadar, acest creștin, așa cum am spus, căuta un loc mai spațios pentru sine, l-a găsit într-un loc din oraș și, mutându-se acolo dintr-o casă care nu era departe de sinagoga evreiască, și-a mutat toate bunurile, dar, prin uitare (și în același timp prin dispensația lui Dumnezeu), a uitat și a lăsat acolo icoana Domnului, despre care am vorbit. Un anumit evreu a închiriat pentru sine chiar această casă unde se afla icoana Domnului; mutându-și toate bunurile, a început să locuiască în această casă, fără să observe deloc icoana Domnului, care se afla acolo, pentru că nu acorda atenție acelui loc. Într-o zi, acest evreu și-a invitat conaționalul de trib la cină. În timpul cinei, evreul invitat și-a ridicat ochii și a văzut icoana Domnului nostru Iisus Hristos. Apoi i-a spus celui care îl chemase: Cum ai această icoană, din moment ce ești evreu? Apoi a rostit multe blesteme nefondate împotriva Domnului. Nu îndrăznesc să le descriu - Doamne ferește!, deși oaspetele invitat le-a rostit împotriva Mântuitorului nostru. Atunci cel care chemase, văzând icoana Domnului, l-a potolit pe evreul pe care îl chemase, spunând că până acum nu văzuse această icoană; iar cel care fusese chemat a tăcut. Dar apoi s-a dus la episcopii săi și l-a acuzat pe evreul care locuia în casa unde era icoana Domnului, spunând că un evreu sau altul are o icoană a Nazarineanului în casa lui. După ce l-au ascultat, au zis: Dar poți dovedi aceasta? El a afirmat că o va dovedi în casa acelui evreu. Atunci s-au umplut de mânie, dar în seara aceea s-au potolit. Chiar a doua zi dimineață, preoții și căpeteniile evrei l-au luat pe informator și au adunat o mulțime din poporul lor și s-au dus la apartamentul evreului

unde era icoana Domnului. Când au ajuns la locul desemnat, preoții și căpeteniile preoților au năvălit în casă împreună cu informatorul și au văzut că icoana Domnului stătea. Atunci s-au mâniat foarte tare și l-au excomunicat din sinagogă pe evreul care locuia în această casă și l-au alungat. Au dat jos icoana Domnului nostru Iisus Hristos și au zis: „Precum părinții noștri L-au batjocorit odinioară, așa să-L batjocorim și noi." Apoi au început să scuipe în fața sfintei icoane a Domnului și să o biciuiască în fața celor adunați. Au biciuit icoana Domnului de ambele părți și au zis: „Ceea ce I-au făcut părinții noștri, vom face și noi icoanei Lui." Apoi au zis: „Am auzit că ne-au batjocorit împreună cu El și vom face și noi la fel." Apoi au rostit o mulțime de blesteme împotriva icoanei Domnului; nici nu îndrăznim să le rostim! Apoi au zis: „Am auzit că părinții noștri I-au pironit mâinile și picioarele. Și noi Îi vom face la fel." Apoi au bătut cuie în mâinile și picioarele Domnului, înfățișate pe icoană. Apoi, înnebuniți, au zis: „Am auzit că I-au dat să bea oțet și fiere cu un burete; și noi Îi vom face la fel." Și au făcut așa, ținând un burete umplut cu oțet la buzele Domnului, înfățișat pe icoană. Din nou au zis: „Știm că părinții noștri L-au lovit peste cap cu o trestie; și noi vom face la fel." Și luând trestia, I-au lovit capul de icoană. Apoi, în cele din urmă, au zis: „Știm cu siguranță,că I-au străpuns coasta cu o suliță. Nu vom rămâne în urma lor cu nimic, dar vom face și asta. Apoi au poruncit să se aducă o suliță și au rugat pe cineva să o ia și să înțepe coasta icoanei Domnului. Și îndată a curs din ea o mare cantitate de sânge și apă. Hristoase! slavă Ție! De neînțeles! slavă Ție! Cine este ca Tine, Doamne? Cine afară de Tine este Dumnezeu, făcând cele cumplite și cumplite? O, minune, mărturisind despre măreția Mântuitorului nostru! Cu adevărat, chiar și acum, văzând-o, sfintele puteri superioare s-au îngrozit! O, cât de filantrop ești, Doamne! O, cât de mărinimos ești! O, cât de milostiv ești! Căci mai înainte, pentru noi și pentru mântuirea noastră, Tu, fiind netrupesc, Te-ai întrupat din Fecioara Maria și ai fost răstignit cu trup, fiind nepătimit după dumnezeirea Ta. Acum, Doamne, Te-ai răstignit din nou în chip de icoană, spre mustrarea celor răi și a tuturor necredincioșilor și spre întărirea celor ce rămân în adevăr și cred în Tine. Dar slavă Ție, Doamne, singurul Atotputernic, și Preafericitului nostru Dumnezeu și Tată cu Duhul Sfânt. Amin. Și voi, copiii, ascultați ce a făcut Domnul după acestea, căci și restul a fost lucrarea bunăvoinței Sale. După ce a fost străpunsă coasta icoanei Domnului cu o suliță și a curs sânge și apă, precum s-a spus mai sus, preoții cei mai de seamă și preoții iudei zic: fiindcă închinătorii Lui vestesc că a vindecat pe mulți, să luăm acum acest sânge și apă, să-l ducem la sinagogă și, adunând pe toți cei afectați de neputințe, să-i ungem; și apoi vom vedea dacă aceasta a fost spusă cu adevărat despre El. Apoi au adus vasul lângă coasta icoanei Domnului, în locul unde o străpunsese sulița și de unde curgea sânge și apă, și au umplut vasul din locul străpuns de suliță. Și s-au dus cu batjocură, ca, după cum credeau ei, să-L batjocorească pe Domnul tuturor înaintea tuturor. Apoi i-au adus pe toți cei bolnavi de neputințe, dar mai întâi l-au adus pe cel pe care îl știau paralitic din naștere și l-au uns. Și omul acesta a sărit îndată și s-a ridicat complet sănătos. Apoi l-au adus pe orb; și și ei, fiind unși, și-au căpătat vederea. O mulțime nenumărată de cei afectați de demoni au fost îndată izbăviți de ei. O mare și nemărginită tulburare s-a răspândit în tot orașul; toată lumea a început să se adune de dragul nenumăratelor minuni. Toate mulțimile de iudei erau agitate. Erau foarte mulți locuitori ai orașului și toți s-au grăbit aici, aducând pe toți bolnavii care erau în casele lor, fie paralitici, fie șchiopi, fie fără brațe, fie ofiliți, fie leproși; i-au adus pe toți, încât în cele din urmă sinagoga, deși foarte mare, nu-i putea încăpea pe toți: pentru că, din cauza nenumăratelor minuni, o mulțime nenumărată de oameni s-a adunat laolaltă. Și toți marii preoți și preoții și poporul evreu, bărbați, copii și femei, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos și au strigat cu

voce tare: Slavă Ţie, Hristoase, pe care părinţii noştri L-au răstignit şi pe care şi noi L-am răstignit în chipul icoanei Tale. Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, care ai făcut atâtea minuni! Credem în Tine; ai milă de noi şi ne primeşte! Astfel au strigat toţi, şi strigătele lor s-au înălţat la înălţime; şi în timp ce episcopii ungeau, se făceau minuni - bolnavii se vindecau şi înviau. Apoi,După ce toţi s-au vindecat, îndată mulţimea de oameni s-a dus la episcopul bisericii de acolo, care ştia deja tot ce se întâmplase, şi a strigat cu voce tare: „Unul Dumnezeu Tatăl, un singur Fiu Născut, un singur Hristos, pe care părinţii noştri L-au răstignit. Noi ştim că El este Dumnezeu şi credem în El!”
Aşadar, după ce L-au slăvit pe Dumnezeu cu multe laude, au arătat episcopului această icoană şi i-au povestit tot ce făcuseră cu icoana Domnului şi i-au arătat şi sângele şi apa care curgeau din partea icoanei şi i-au povestit şi despre nenumăratele minuni săvârşite. Atunci toată mulţimea a cerut să fie cinstită cu sfântul botez. Episcopul, împreună cu clerul său, i-a primit, i-a catehizat timp de mai multe zile, apoi i-a botezat şi a sfinţit sinagoga din biserica Mântuitorului nostru Hristos. Şi la cererea lor, a transformat celelalte sinagogi ale lor în temple de martiriu. Şi astfel a fost mare bucurie în acest oraş, nu numai pentru că atâţia oameni au fost vindecaţi şi aduşi la viaţă, ci şi pentru că atâtea suflete au trecut din morţi la viaţa veşnică. Ştiind aceasta, iubiţi fraţi, am vrut să vă povestesc şi vouă despre aceasta, spre folosul sufletelor voastre, pentru ca voi, cunoscând puterea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru, Domnul nostru Iisus Hristos, să vă întăriţi mai mult în credinţa în El şi să vă bucuraţi de lucrurile mari pe care le-a făcut astăzi. De aceea, daţi-I slavă, bucurându-vă cu căinţă şi lacrimi şi mulţumind că ne-a socotit vrednici să credem în El şi să-L cunoaştem. Împreună cu El Tatălui şi Sfântului Duh fie slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.”
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Şi acest părinte, al cărui nume (Atanasie) înseamnă: nemuritor , a adus întregul conciliu la ruină şi lacrimi, pentru că nu numai că a recunoscut icoanele ca fiind onorabile, ci şi ca făcătoare de minuni.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dar poate cineva va spune: «De ce icoanele pe care le avem noi nu fac minuni?» Îi vom răspunde: pentru că, aşa cum a spus Apostolul, semne li se dau celor ce nu cred, şi nu celor ce cred. Cei care au recurs la această icoană erau oameni necredincioşi; de aceea Dumnezeu a făcut un semn prin ea pentru a-i atrage la credinţa noastră creştină, căci un neam rău şi preacurvar caută un semn, dar semn nu i se va da ” (Matei 12:39).
Teodor, cel mai iubit diacon şi notar, a citit:
„Epistola Venerabilului Pilus către Silentiarul Heliodor.”
„În ambele locuri, în vremuri diferite, prin minuni săvârşite zilnic, Domnul cheamă la credinţă tare pe cei slabi şi necredincioşi şi sporeşte şi mai mult credinţa şi nădejdea credincioşilor şi le face modul de gândire calm şi de nezdruncinat. Şi intenţionez acum să vă povestesc despre o mie de minuni, o minune a martirului nostru victorios Platon, care nu numai în patria noastră, ci şi în fiecare oraş şi în fiecare ţară, prin el, dă har gata celor care cer lui Dumnezeu şi arată o putere minunată. În muntele numit Sinai, unde Moise a primit legea de la Dumnezeu, trăiau călugări, atât locali, cât şi străini, şi printre ei era un anume galatean de naştere, împreună cu fiul său, care iubea viaţa pustie, săvârşind acolo mult timp isprăvile vieţii deşertului. Şi într-o zi au năvălit pe neaşteptate nişte barbari, păgâni în credinţă şi oameni disperaţi; fără dificultate i-au prins pe acei călugări pe care i-au găsit şi, împreună cu fiul bătrânului galatean, i-au făcut prizonieri şi, legându-le mâinile la spate, au făcut cu ei multe marşuri lungi prin deşerturi, mânându-i flămânzi şi goi, fără încălţăminte, prin acele locuri fără bucurie şi fără apă.” şi locuri aspre, obligându-i să fugă prin forţă şi constrângere şi

epuizându-i cu o frică necunoscută. Bătrânul, singur, ascunzându-se într-o peșteră secretă, curgea de lacrimi, neputând suporta pierderea fiului său iubitor de Dumnezeu, L-a rugat pe Domnul Hristos să se închine milei, prin mijlocirea mucenicului natal Platon. În același timp, fiul, legat în captivitate, L-a rugat pe Dumnezeu, prin rugăciunea aceluiași sfânt mucenic, să aibă milă de el și să facă o minune. Rugăciunile amândurora, atât ale tatălui din peștera muntelui, cât și ale fiului în captivitate, au fost ascultate; și astfel Platonul nostru, apărând deodată șezând pe un cal și conducând un alt cal înșelat, i se arată tânărului treaz, care îl recunoaște, pentru că a văzut adesea chipul sfântului pe icoane, îi poruncește îndată, ridicându-se dintre toți, să ia calul și să-l încălece. Și când legăturile de pe tânăr, ca o pânză de păianjen, s-au desfăcut deja, el, eliberat prin rugăciune și ridicându-se prin semnul lui Dumnezeu, călărește pe un cal, îl urmează cu îndrăzneală și bucurie pe sfântul mucenic călăuzitor. Curând, amândoi, atât Sfântul Platon, cât și tânărul călugăr, ca dacă este înaripat, ajunge la locuința în care bătrânul se roagă și plânge, iar mucenicul victorios, după ce l-a salvat pe fiul iubit al tatălui îndurerat, devine nevăzut. Așadar, în orice loc, asceții pururea pomeniți și slăviți ai Domnului Hristos pot săvârși orice faptă extraordinară și minunată pentru cei care strigă către Dumnezeu prin ei. Ți-am scris acestea ca un iubitor de mucenici și întotdeauna gata nesățios să cinstesc memoria mucenicilor de trei ori binecuvântați” 148 .
Sfântul Sinod a spus: „Este evident că tânărul l-a recunoscut pe mucenicul care i s-a arătat când a venit să-l salveze; pentru că îl cunoștea dinainte pe mucenic din imaginea sa din icoană.”
Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „Și am trăit ceva similar cu evenimentul tocmai relatat: când niște superiori au început să mă jignească, arhidiaconul meu, un om venerabil și temător de Dumnezeu, mi-a spus: L-am văzut pe patriarh în vis și mi-a spus: să vină mitropolitul la noi și să-i rezolve toate treburile așa cum dorește. L-am întrebat pe arhidiacon: în ce formă și înfățișare ți s-a arătat patriarhul? Mi-a răspuns: fața lui este roșiatică, părul lui este gri. I-am spus: patriarhul nu arată așa; această îmbrăcăminte are înfățișarea îmbrăcămintei Sfântului Nicolae și arată ca ceea ce l-ai văzut tu, judecând după cuvintele tale. Atunci mi-a spus: da! într-adevăr, l-am văzut pe omul care mi-a vorbit exact în această formă. Astfel, prin asemănarea imaginii Sfântului Nicolae de pe icoană, am aflat că i s-a arătat. Apoi, îndată, crezând cele spuse, m-am dus în cetatea ocrotită de Dumnezeu și domnitoare și toate chestiunile legate de episcopatul meu au fost aranjate după dorința mea.”
Toma, cel mai venerabil preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Unii vorbesc deșarte despre Sfântul Nil, ca și cum ar fi scris împotriva icoanelor; iată că avem în mâini o carte a acestui părinte. Ați vrea să ne porunciți să o citim?”
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească”.
Cosma, cel mai iubit diacon și cubicular iu de Dumnezeu, a luat-o și a citit:
„De la sfântul nostru părinte Nil către eparhul Olimpiodor:
„Îmi scrii: din moment ce te pregătești să ridici un templu maiestuos în cinstea sfinților martiri și a lui Hristos Însuși, glorificat prin martiriile, muncile și sudoarea lor, atunci nu ar fi foarte potrivit să așezi icoane în sanctuar: și să umpli pereții de ambele părți, dreapta și stânga, cu imagini ale tot felul de animale prinse, astfel încât să se poată vedea plase întinse pe pământ, iepuri, capre negre și alte animale fugind, pescari grăbindu-se după ei și urmărindu-i cu zel cu câinii, precum și plase aruncate în mare, tot felul de pești prinși și scoși pe uscat de mâinile pescarilor; pe lângă acestea, să faci mulaje din ipsos de tot felul pentru a încânta ochii în casa lui Dumnezeu; și în locul adunării generale a credincioșilor, să înfățișezi o mulțime de cruci și tot felul de păsări, vite, reptile și plante? Și voi spune ca răspuns la această scrisoare că este

copilăresc și potrivit ca tinerii să înșele ochii credincioșilor cu cele spuse mai sus. Dar este potrivit pentru un simț matur și bărbătesc să înfățișezi doar o cruce în sanctuarul de pe partea de est a...” templu. Căci prin singura cruce mântuitoare se mântuiește neamul omenesc și peste tot se propovăduiește speranța celor disperați; și fie ca mâna celui mai iscusit pictor să umple Sfântul Templu, atât aici, cât și acolo, cu povești din Vechiul și Noul Testament, astfel încât chiar și cei care sunt analfabeți și nu pot citi Scripturile divine, privind imaginile pitorești, să-și amintească faptele curajoase ale celor care au slujit cu sinceritate adevăratului Dumnezeu și să fie inspirați să concureze cu virtuțile glorioase și mereu memorabile prin care au schimbat pământul cu cerul, preferând invizibilul vizibilului. Și în locul adunării comune a credincioșilor, împărțită în multe temple, consider necesar să umplu fiecare templu cu o cruce cinstită ridicată în el și să lase totul de prisos. Vă sfătuiesc și vă rog să rămâneți în rugăciuni neîncetate, în credință neclintită și în darea de milostenie și, de asemenea, să protejați, să acoperiți, să împodobiți și să aduceți în siguranță partenerul, copiii și toate bunurile cu smerenie, încredere neclintită în Dumnezeu, învățătură în cuvinte divine, compasiune pentru semenii noștri, dragoste de omenire pentru slujitori și împlinirea tuturor poruncilor Domnului nostru Iisus Hristos.” 149 .
Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „Această scrisoare care a fost citită, care ne-a fost prezentată recent într-o formă deteriorată, ne-a ruinat și ne-a dus în rătăcire; pentru că am crezut că nu este deteriorată și nu a spus: - «și ici și colo pictează templul cu povești din Vechiul și Noul Testament», atunci nu am fi arătat o astfel de credulitate goală. Dar în loc de expresia: - «ici și colo pune icoane» - au pus: - «albește»; ceea ce ne-a dus la o mare eroare.”
Petru și Petru, cei mai iubiți preoți de Dumnezeu și reprezentanți ai lui Hadrian, papa Romei antice, au spus: „Ceva similar a făcut în vremurile străvechi de către dumnezeiasca memorie (împăratul) Constantin (cel Mare). După ce a construit templul Mântuitorului la Roma, el va înfățișa pe ambii pereți ai templului istoria Vechiului și Noului Testament, pe de o parte Adam, părăsind paradisul, iar pe de altă parte tâlharul, intrând în paradis și așa mai departe”.
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Dacă campionii dușmanilor creștinilor au avut dreptate, atunci de ce nu au prezentat adunării lor cartea Cuviosului Nil, spre confirmarea tuturor? Așadar, să spună preasfinții episcopi Grigorie al Neocezareei și Teodosie al Amoriei: a fost atunci prezentată această carte adunării?”
Prea sfinții episcopi Grigorie și Teodosie au spus: „Nu, Vlădica, dar în loc de cărți ne-au arătat fragmente și astfel ne-au înșelat.”
Eftimie, cel mai sfânt episcop al Sardesului, a spus: „Și cum se face că voi, fiind episcopi, nu ați cerut mărturii intacte din cărți?”
Grigorie, preasfințitul episcop al Neocezareei, a spus: „Crede-mă, frate! Nu este vorba că ne-a lipsit grija și râvna; ci, după cum este scris, inima noastră cea neînțeleaptă s-a întunecat și, prefăcându-ne a fi înțelepți, ne-am făcut nebuni” (Romani 1:21, 22).
Teodor, cel mai sfânt episcop al lumii, a spus: „În adevăr, aceste fragmente aduse de tine ne-au distrus și pe noi. Dumnezeu vede că mărturia venerabilului Nil, prezentată în mod neconcordant cu modul în care a fost prezentată, ne-a orbit, mai ales pe mine. Dar acum, după ce a fost citită în întregime, ne-a convertit, ne-a corectat și ne-a mântuit.”
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin în Cipru, a spus: „Întrucât există o altă carte similară, să se citească și ea”.
Apoi Constantin, diacon și notar al venerabilei patriarhii, a citit o altă carte care conținea scrisoarea mai sus menționată a aceluiași Nil.

Constantin, preasfântul episcop al Constanței din Cipru, a spus: „Este clar și evident că acest Sfânt și Dumnezeiesc Părinte Nil a primit sfintele icoane. Și totuși, la falsul sinod a fost acuzat că vorbește împotriva icoanelor. Prin urmare, acești nefericiți nu sunt doar urâtori ai creștinilor, ci și urâtori ai sfinților și paricidi, acuzându-i pe dumnezeiești părinți de minciună".
Eftimie, preasfințitul episcop al Sardesului, a spus: „Țin în mâini cartea sfântului mărturisitor Maxim și o ofer spre citire".
Apoi Constantin, diacon și notar al venerabilei patriarhii, a luat-o și a citit:
„Din decretele date de Sfântul Maxim împreună cu Teodosie, episcopul Cezareei Bitiniei, și consulii care erau cu el, începând cu cuvintele:
„Întrebări ridicate cu privire la neprihănita noastră credință creștină." Puțin mai departe se spune: „Maxim a spus: Învățătorule, după ce ai făcut un astfel de decret, să urmeze împlinirea a ceea ce a fost decretat; te urmez oriunde dorești." La aceste cuvinte, toți s-au ridicat și cu bucurie și lacrimi s-au închinat și au înălțat rugăciuni. Apoi fiecare dintre ei a sărutat sfânta evanghelie, crucea cea cinstită și icoana Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a Sfintei noastre, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care L-a născut; și apoi și-au pus mâinile în semn de confirmare a celor spuse." Și puțin mai departe: „Ava Maxim, întorcându-se către episcop, i-a zis cu lacrimi: Mare învățător! Toți așteptăm ziua judecății; știi ce este înfățișat și hotărât (să fie înfățișat) pe sfintele evanghelii, pe crucea dătătoare de viață, pe icoana Dumnezeului și Mântuitorului nostru și a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, care L-a născut."
Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „a folosit expresia «sărutat» în sensul de închinare, pentru că se închina Evangheliei și Crucii dătătoare de viață și, în același timp, cinstitelor icoane ale Mântuitorului și ale Preasfintei Sale Maici".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „icoanele cinstite se numără printre vasele sfinte".
Sfântul Sinod a spus: „Este evident".
Cei mai sfinți episcopi ai insulei Sicilia au spus: „ca tot ce este sfânt, icoanele sunt considerate sfinte".
Petru, preasfințitul episcop al Nicomidiei, a spus: „Avem și această carte a Sfântului Maxim și, dacă porunciți, se va citi din ea ceea ce s-a citit mai sus".
Cosma, diaconul și curatorul, l-a luat și a citit mărturia Sfântului Maxim de mai sus.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Iată, fraților, se spune că s-au sărutat. Și noi ar trebui să facem la fel cu evlavie: pentru că însăși închinarea noastră se cuvine numai lui Dumnezeu."
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al Orientului, a spus: „Dacă icoanele nu ar fi necesare, atunci, ca măsură de precauție, nu ar fi sărutate. Prin urmare, icoanele au aceeași semnificație ca Evanghelia și Sfânta Cruce".
Petru, preasfințitul episcop al Nicomidiei, a spus: „Și acestea nu au fost spuse de vreun om, ci de înțeleptul de Dumnezeu Maxim, asemenea sfinților părinți și, mai mult decât atât, un mărturisitor și apărător al adevărului. Aceasta le este de ajuns să-l imite și, asemenea lui, să sărute sfintele icoane".
Ilie, cel mai venerabil prim preot al Preasfintei Biserici a Maicii Domnului din Blacherne, a citit din hrisovul care conține definițiile sfântului și ecumenicului al șaselea conciliu.
Regula Sinodului al VI-lea și Ecumenic (al 82-lea)
„Pe unele picturi ale venerabilelor icoane este înfățișat un miel arătat de degetul Înaintemergătorului, care a fost luat ca o imagine a harului, deoarece prin lege ne-a

prefigurat adevăratul Miel, Hristos Dumnezeul nostru. Noi însă, respectând imaginile și umbrele antice, transmise bisericii ca simboluri și schițe ale adevărului, acordăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii. De aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în operele de artă, decretăm ca și în vremurile viitoare pe icoane să fie înfățișată, în locul vechiului miel, imaginea Mielului care ridică păcatul lumii, Hristos Dumnezeul nostru în formă umană, văzând prin această imagine înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și amintindu-ne de viața Lui în trup, suferind, moartea mântuitoare și răscumpărarea lumii care a venit din aceasta." După ce a citit acestea, s-a întors către sfântul sinod și a spus: „Onorabile și sfinți părinți! Nimeni nu a experimentat o persecuție a bisericii mai mare decât am experimentat eu din cauza păcatelor mele, dar această hrisov, semnat de părinții celui de-al șaselea sinod, a fost o momeală divină pentru mine; m-a condus la credința ortodoxă. Și nu numai ea, ci și preasfântul patriarh, căruia Dumnezeu să-i răsplătească."
Savva, cel mai venerabil călugăr, a spus: „De ce a citit asta dintr-un caiet și nu dintr-un codex?"
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „pentru că acesta este un caiet autentic, semnat de Sfinții Părinți".
Petru, cel mai sfânt episcop al Nicomediei, a spus: „Am un alt codex care conține aceleași reguli ale sfântului conciliu al șaselea."
Nikita, cel mai venerabil notar și diacon, a luat-o și a citit aceeași regulă.
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Unii, suferind de ignoranță, se ofensează în legătură cu aceste reguli, spunând: aparțin ele cu adevărat celui de-al șaselea sinod? Să știe că Sfântul Mare Sinod al șaselea a fost deschis sub Constantin împotriva celor care spuneau că în Hristos este o singură acțiune și o singură voință. La el, părinții i-au anatematizat pe eretici și au proclamat credința ortodoxă; apoi s-au întors acasă în al paisprezecelea an al domniei lui Constantin. După patru sau cinci ani, aceiași părinți s-au adunat sub Justinian, fiul lui Constantin, și au stabilit regulile menționate mai sus. Și nimeni să nu se îndoiască de aceste reguli; pentru că aceiași părinți care au semnat sub Constantin au semnat și prezentul caiet sub Justinian; ceea ce este evident din asemănarea inconfundabilă a semnăturilor lor în propriile mâini. Reprezentanții Sinodului Ecumenic au fost obligați să stabilească și regulile bisericești. Ei au spus că prin icoanele onorabile ajungem la amintirea vieții lui Iisus Hristos în trup și a morții Sale mântuitoare. Dacă prin ele suntem aduși la dispensația lui Hristos Dumnezeul nostru, atunci cum ar trebui să-i privim pe cei care leapădă icoanele onorabile?
Sfântul Sinod a spus: „împotriva evreilor nelegiuiți și a dușmanilor adevărului".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dar Domnul Dumnezeul nostru este bun; El ne primește pe toți și nu lasă toiagul păcătoșilor pentru soarta celor drepți" (Psalmul 124:3).
Leon, cel mai sfânt episcop al Rodosului, a spus: „Din sfintele Scripturi este clar că biserica noastră a fost persecutată și jefuită atâția ani; dar îi mulțumim lui Hristos Dumnezeul nostru, care l-a ridicat pe conducătorul nostru preasfânt pentru a o întemeia."
Petru și Petru, cei mai iubiți preoți și reprezentanți ai lui Dumnezeu care au ocupat locul lui Hadrian, papa Romei antice, au spus: „Avem în mâinile noastre cartea fericitului Leonțiu, episcop al Neapolelui din Cipru, și cerem să fie citită".
Atunci Ștefan, preasfințitul diacon și notar, a luat cartea și a citit:
„Leonțiu, episcop de Neapole, Cipru, din cartea a cincea despre apologia creștinilor împotriva evreilor și despre sfintele icoane."

„Acum, în sfârșit, vom compune o apologie pentru icoanele onorabile, pentru a astupa gurile celor ce spun minciuni; întrucât tradiția despre icoane este o tradiție legitimă. Ascultați ce spune Dumnezeu lui Moise: fă doi heruvimi sculptați din aur, care să umbrească scaunul ispășirii (Exodul 25:18 și 20). Și din nou, referitor la templul arătat de Dumnezeu lui Ezechiel, se spune: fețe de curmale, și lei, și oameni, și heruvimi de la platformă până la boltă"(Ezechiel 41:18 și 19). Cu adevărat un cuvânt teribil, care a poruncit lui Israel să nu facă chip cioplit, chip sau asemănare a nimicului din cer sau de pe pământ; dar Dumnezeu Însuși i-a poruncit lui Moise să facă animale cioplite și heruvimi; El i-a arătat, de asemenea, lui Ezechiel templul plin de chipuri cioplite și asemănări de lei, curmale și oameni. De aceea, Solomon, luând tipul templului din lege, l-a umplut (templul) cu aramă, lei ciopliți și turnați, boi, curmale și oameni și nu a fost condamnat de Dumnezeu pentru aceasta. Așadar, dacă vreți să mă condamnați pentru icoane, atunci condamnați-L și pe Dumnezeu, care a poruncit ca toate acestea să se facă spre pomenirea Lui. Evreul a spus: Dar aceste asemănări nu erau venerate ca zei; ele serveau doar ca mijloc de aducere aminte. Creștinul a spus: Bine ai spus; pentru că noi nu aducem cult divin picturilor, icoanelor și imaginilor sfinților. Dacă lemnul icoanei ar fi venerat ca Dumnezeu, atunci și ceilalți copaci ar trebui cu siguranță venerați; pentru că dacă lemnul icoanei ar fi venerat, atunci icoana nu ar trebui arsă nici măcar atunci când imaginea de pe ea este complet distrusă. Și din nou: atâta timp cât cele două bucăți de lemn care alcătuiesc crucea sunt împăturite în cruce, mă închin acestei imagini de dragul lui Hristos răstignit pe ea; dar când sunt separate una de cealaltă, le arunc și le ard. După cum cel care primește decretul împărătesc și sărută pecetea nu cinstește nici țărâna, nici hârtia, nici plumbul, ci aduce respect și adorație împăratului, tot așa și noi, copiii creștinilor, când ne închinăm chipului crucii, nu cinstim natura de lemn, ci privind crucea ca pe o pecete, un inel și o imagine a suferinței lui Hristos, oferim prin ea o sărutare și o adorație Celui care a fost răstignit pe ea; și, ca fii firești ai unui tată care i-a părăsit pentru o vreme, dintr-un sentiment de puternică atracție spirituală față de el, dacă îi văd toiagul în casă, sau scaunul său, sau hainele sale, cu lacrimi îmbrățișează toate acestea și le sărută, nu din respect pentru toate acestea, ci din dragoste și respect pentru tată; Așa și noi, toți credincioșii, ne închinăm crucii ca toiagului lui Hristos, și mormântului preasfânt ca tron și patul Său, și ieslei și Betleemului, precum și celorlalte sate sfinte ale Sale, ca casei Sale; și îi cinstim pe apostolii Săi și pe sfinții martiri și pe alți sfinți ca prieteni ai Săi, și pe Sion ca orașul Său, și primim cu dragoste Nazaretul ca țară a Sa și îmbrățișăm Iordanul ca baie divină. Cinstăm cu deosebită plăcere acele locuri unde El a umblat, unde a șezut sau a apărut, sau pe care le-a atins, chiar și cu umbra Sa, și le venerăm ca locuri ale lui Dumnezeu. Și nu cinstim locul în sine, nici casa, nici țara, nici orașul, nici pietrele, ci pe Hristos Dumnezeul nostru, care a umblat prin aceste locuri, care ni s-a arătat în ele în trup și ne-a izbăvit de rătăcire. De dragul lui Hristos, înfățișăm suferințele Sale în biserici, în case, în piețe, pe steaguri, în hambare, pe haine și în orice loc, ca să le putem vedea neîncetat, să ne amintim de ele și să nu le uităm, așa cum L-ați uitat pe Domnul Dumnezeul vostru. Și cum voi, închinându-vă cărții legii, nu vă închinați pielii și cerneii care este în ea,dar cuvintele lui Dumnezeu cuprinse în ea, așa și eu, închinându-mă icoanei lui Dumnezeu, nu mă închin lemnului și vopselelor - fie-ar să nu fie - ci privind chipul fără suflet al lui Hristos, cred că prin ea privesc la Hristos Însuși - și mă închin Lui. Și precum Iacov, primind de la copiii săi haina multicoloră a lui Iosif, pătată cu sânge, a sărutat-o cu lacrimi și a ridicat-o la ochi - și a făcut aceasta nu pentru că arăta dragoste sau respect pentru hainele în sine, ci gândindu-se prin aceasta să trimită sărutarea lui Iosif și ca și cum l-ar îmbrățișa el însuși în brațe - tot

așa noi toți creștinii, ținând și îmbrățișând cu trupurile noastre icoana lui Hristos, sau un apostol, sau un mucenic, cu sufletele noastre credem să-L primim pe Hristos Însuși, sau pe mucenicul Său. Spuneți-mi, voi, care credeți să nu arătați evlavie față de nimic făcut de mână sau chiar creat: nu se întâmplă adesea ca voi, văzând în camera voastră haina sau podoaba soției sau a copiilor voștri care au murit, să o luați, să o sărutați și să o udați cu lacrimi? Și pentru aceasta nu ești mustrat, pentru că nu te-ai închinat hainelor ca Dumnezeu, ci prin sărutare ți-ai exprimat dragostea pentru Cel ce a purtat odată aceste haine. Și noi înșine ne sărutăm adesea propriii copii și tați, deși sunt creaturi și păcătoși; și nu suferim mustrare pentru aceasta, pentru că îi sărutăm nu ca pe zei, ci prin sărutare arătăm dragostea firii noastre pentru ei. Așadar, așa cum am spus adesea, în fiecare sărutare și închinare trebuie să avem în vedere sfârșitul. Dar dacă mă mustri că mă închin copacului crucii ca pe Dumnezeu, atunci de ce nu-l mustri pe Iacov, care s-a închinat pe vârful toiagului lui Iosif (închinându-se în vârful toiagului lui Iosif (închinându-se în vârful toiagului lui Iosif (Evrei 11:21)? Este evident că nu s-a plecat privind la copac, ci prin copac către Iosif. Așadar, și noi privim prin cruce către Hristos. Și Avraam s-a plecat înaintea celor care i-au vândut un loc unde să-și îngroape soția, Sara (Gen. 23:7, 12), deși erau oameni răi, și a îngenuncheat la pământ; dar nu s-a plecat înaintea lor ca către zei. Și din nou: Iacov a rostit o binecuvântare asupra lui Faraon, un om rău și un închinător la idoli; dar nu a rostit o binecuvântare ca către Dumnezeu. Ci s-a aruncat la pământ și s-a închinat lui Esau, dar nu ca către Dumnezeu. Vedeți câte exemple de sărutare și închinare v-am arătat, transmise în Scriptură și care nu merită o mustrare? Și voi vă sărutați concubina în fiecare zi, poate una fără scrupule și rea, și nu sunteți supuși cenzurii, deși Dumnezeu nu a poruncit absolut niciodată să dați o sărutare trupească unei soții; Între timp, când vedeți că eu sărut icoana lui Hristos și a Preacuratei Sale Maici sau pe vreo altă persoană dreaptă, vă indignați și imediat vă întoarceți cu insulte și ne numiți idolatri. Spuneți-mi, nu vă este rușine după aceasta? Și nu vă este frică, nu tremurați și nu roșiți, văzând că în fiecare zi în tot universul distrug temple de idoli și construiesc temple martirilor? Dacă mă închin idolilor, atunci cum îi cinstesc pe martirii care au distrus idoli? Dacă am cinstit și am glorificat copacii ca pe zei, atunci cum i-aș cinsti și glorifica pe martirii care au distrus idoli de lemn? Și dacă aș glorifica pietrele ca pe zei, atunci cum aș da onoare și închinare martirilor și apostolilor care au distrus și au distrus idoli de piatră? Cum aș putea să-i cinstesc și să-i laud pe cei Trei Tineri care nu s-au închinat chipului de aur din Babilon și să le construiesc temple și să le stabilesc sărbători? Cu adevărat mare este îngrozirea celor răi; cu adevărat mare este orbirea evreilor, mare este impietatea lor. Adevărul suferă o asuprire nedreaptă printre ei. În limbajul evreilor nerecunoscători, Dumnezeu este insultat. Demonii sunt adesea alungați de rămășițele martirilor și icoanelor; și, între timp, oamenii obraznici și josnici îi ridiculizează și îi batjocoresc. Spune-mi, câte umbre (miraculoase) și izvoare au avut loc, adesea chiar sânge curge din icoane și moaște martirice... Și totuși, cei nebuni la inimă, văzând aceasta, nu sunt convinși, ci iau în considerare toate aceste fabule și vorbe deșarte. Mai mult, ei văd și că în fiecare zi, aproape în tot universul, oameni răi și fără de lege, idolatrii și ucigașii, desfrânații și tâlharii sunt brusc, pe neașteptate, învinși de Hristos și de crucea Lui, sunt respinși de întreaga lume și fac orice virtute. Spune-mi, în ce fel suntem noi idolatri, când ne închinăm oaselor și țărânei, hainelor și sângelui și mormântului martirilor și îi cinstim tocmai pentru că nu au adus jertfe idolilor? Evreul a spus: Cum atunci Dumnezeu poruncește în toate Scripturile să nu ne închinăm la nimic creat? Creștinul a spus: Spune-mi: sunt pământul și munții creația lui Dumnezeu? Evreul a spus: Cu siguranță. Creștinul a spus: Cum atunci (Scriptura) învață: „Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și

închinați-vă la așternutul picioarelor Lui, căci El este sfânt; și închinați-vă la muntele Lui cel sfânt" (Psalmul 98:5 și 9)? Și iarăși El Însuși (Dumnezeu) zice: Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele" (Isaia 66:1). Evreul a zis: „Dar voi nu vă închinați lor ca pe niște dumnezei, ci prin ele Celui ce i-a zidit." Creștinul a zis: „Cuvânt adevărat! Să știți, de aceea, că eu, prin cer și pământ și mare și copaci și pietre și moaște și temple și cruce și îngeri și oameni și prin orice creație văzută și nevăzută, aduc închinare și venerație singurului Stăpân și Creator; pentru că creația nu se închină de la sine și imediat Creatorului, ci prin mine cerurile aduc slavă lui Dumnezeu, prin mine luna se închină lui Dumnezeu, prin mine stelele îl slăvesc pe Dumnezeu, prin mine apele, ploile, roua și orice făptură se închină lui Dumnezeu și Îl slăvește. Și ca și cum un împărat binevoitor și-ar fi făcut cu propriile mâini o coroană din pietre felurite și prețioase, atunci toți cei ce se închină cu sinceritate împăratului ar începe să-i cinstească și să-i sărute coroana, nu aducând omagiu aurului sau margaritei, ci cinstind puterea împăratului însuși și mâinile sale cele mai iscusite care au pregătit coroana; tot așa, omule, toate neamurile creștine, când sărută vreo imagine a crucii și icoane, nu atribuie venerație lemnului sau pietrelor, sau aurului, sau unei icoane pieritoare, sau unui relicvar, sau rămășițelor, ci prin ele înalță slavă, sărutare și venerație lui Dumnezeu, Creatorul a toate acestea; pentru că cinstea arătată sfinților Săi se înalță la El. De câte ori alții, care au distrus și au hulit portretele împărătești, au fost supuși celei mai mari pedepse, ca fiind hulitori pe împăratul însuși, și nu scândura? Chipul lui Dumnezeu este omul, creat după chipul lui Dumnezeu și făcut în mod special locaș al Sfântului Duh. Așadar, pe bună dreptate cinstesc icoana robilor lui Dumnezeu și mă închin ei și slăvesc casa Sfântului Duh. Căci voi locui , spune El, „ în mijlocul lor și voi umbla" (2 Corinteni 6:16 ; Levitic 26:12).). Evreii, care se închinau regilor lor și celor străini, să se rușineze dacă îi numesc pe creștini idolatri. Dar noi, creștinii, în fiecare oraș și sat și în fiecare zi și oră, ne înarmem împotriva idolilor, cântăm împotriva idolilor, scriem împotriva idolilor și ne rugăm și împotriva idolilor și demonilor. Și cum ne numesc evreii pe noi idolatri? Unde jertfim acum oi, boi și copii idolilor? Unde se vede fumul jertfelor, al altarelor și revărsarea de sânge? Noi, creștinii, nu cunoaștem nici altar, nici jertfă, nici măcar nu știm sub ce formă există și ce sunt. Păgânii și-au întemeiat templele în numele unor oameni desfrânați, ucigași și oameni ticăloși și josnici, le-au ridicat idoli și i-au zeificat, dar nu au construit nici templu, nici altar profeților sau sfinților martiri. Israeliții care locuiau în Babilon aveau orgi, citere și alte instrumente muzicale; babilonienii le aveau și ei; dar primii le foloseau spre slava lui Dumnezeu, iar cei din urmă în slujba demonilor. Așadar, raționăm și cu privire la imaginile păgânilor și creștinilor, adică că primii le folosesc în slujba demonilor, iar noi spre slava lui Dumnezeu și în pomenirea lui Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu a făcut multe lucruri minunate, așa cum am auzit, prin intermediul pomului. El a dat numele pomului vieții și pomului cunoașterii; a numit și o altă grădină cu numele Sabec și o arată a fi grădina milei (Geneza 22:13). Apoi l-a acoperit pe Faraon cu un toiag (în mare), a despărțit marea, a îndulcit apele, a ridicat șarpele, a despicat stânca, a scos apă; prin pomul care a răsărit în cort, El a confirmat preoția pentru Aaron. Solomon spune: Binecuvântat este pomul prin care se află dreptatea (Înțelepciunea din Sol. 14:7). Elisei, aruncând pomul în Iordan, a scos fier din el (2 Regi 6:6), ca și cum ar fi o prefigurare a învierii lui Adam din iad. De asemenea, el îi poruncește (2 Regi 4:29) slujitorului său să-l învie pe fiul femeii sunamite cu un toiag. Și spuneți-mi deci: poate Dumnezeu, care a făcut atâtea minuni printr-un copac, să nu facă minuni și prin lemnul cinstit al sfintei cruci? Dacă este nelegiuit să cinstești oasele, atunci cum au fost mutate oasele lui Iosif din Egipt cu toate onorurile? Cum a înviat un mort,

atingând oasele lui Elisei? Dacă Dumnezeu face minuni prin oase, atunci este evident că le poate face prin icoane, pietre și multe alte lucruri. Avraam nu a permis ca trupul Sarei să fie îngropat în mormântul altcuiva, ci, de dragul onoarei, a îngropat-o în propriul său mormânt (Geneza 23). Și Iacov Îl onorează pe Dumnezeu printr-o piatră, așezând-o și ungând-o ca chip al lui Hristos, piatra de temelie (Geneza 28). Același Iacov a numit movila de pietre o mărturie între el și Laban (Geneza 31) .). Și Iisus Navin a mărturisit despre aceasta, așezând douăsprezece pietre ca aducere aminte a lui Dumnezeu. Dacă tu, o, iudee, ai avea în templul tău acei doi heruvimi sculptați care umbresc tronul ispășirii (și alte imagini) și dacă vreun idolatru păgân ar intra în templul tău și, văzându-i, i-ar mustra pe evrei pentru aceasta, ca și cum s-ar închina idolilor; atunci spune-mi, ce ai putea spune în apărarea lui cu privire la acești heruvimi, boi, curmale și lei sculptați care sunt în templu? Ai putea spune ceva mai adevărat decât că ei nu sunt în templu ca zei, ci că avem heruvimi în templu ca aducere aminte a lui Dumnezeu și pentru slava Lui. Și dacă este așa, atunci cum mă mustri pentru ei? Dar îmi vei spune că Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă imagini în templu. Și spun asta. Dar Solomon, fiind călăuzit de aceasta, a făcut multe lucruri pe care nici Dumnezeu nu i le-a poruncit, pe care nici tabernacolul mărturiei nu le avea, nici templul pe care Ezechiel l-a văzut, cu permisiunea lui Dumnezeu. Și totuși, acest lucru nu i-a fost reproșat lui Solomon; căci el, la fel ca noi, a făcut imagini spre slava lui Dumnezeu. Și tu, iudeule, mai aveai și alte lucruri în amintirea și slava lui Dumnezeu, și anume: toiagul lui Aaron, tablele scrise de Dumnezeu, rugul nears, piatra uscată din care a țâșnit apă, vasul care conținea mana, chivotul, altarul, placa cu numele lui Dumnezeu, efodul care era o amintire a lui Dumnezeu, tabernacolul locuit de Dumnezeu. Ah, dacă ai fi fost mai înainte un iubitor zelos al acestor lucruri și L-ai fi chemat pe Dumnezeu, care este mai presus de toate lucrurile, și ți-ai fi amintit de El prin aceste mici simboluri și nu ai fi pus vițelul deasupra tablelor înscrise divin! Ah, dacă ai fi avut o dorință puternică pentru acest altar de aur și nu pentru vacile samaritene! Ah, dacă ai fi primit toiagul înmugurit și nu Astarteea, care ți-a pustiit cetatea! Dacă ai fi sărutat piatra, care prin putere divină a scos apă, și nu pe Baal, zeul tău! Dar tu, Israel, nu te-ai închinat la toate acestea mai înainte, pentru că nu L-ai iubit pe Dumnezeu din toată inima ta; Căci cine își iubește prietenul sau regele, și mai ales binefăcătorul său, când își vede fiul, sau toiagul, sau tronul, sau coroana, sau casa, sau chiar sclavul, își ia binefăcătorul, îl sărută și îl onorează în ele; și aceasta trebuie spusă mai ales cu privire la Dumnezeu. Când îi vedeți pe creștini închinându-se crucii, să știți că se închină lui Hristos cel răstignit, și nu copacului. Dacă s-ar închina naturii copacului, s-ar închina tuturor copacilor și dumbrăvilor, așa cum tu, Israele, te-ai închinat odinioară, spunând copacului și butucului: Tu ești dumnezeul meu, Tu m-ai născut. Dar noi nu spunem crucii sau icoanelor sfinților: „Voi sunteți dumnezeii noștri”; pentru că nu sunt dumnezeii noștri, ci icoane ale lui Hristos și ale sfinților Săi, care sunt folosite pentru pomenirea și venerarea sfinților și, de asemenea, pentru frumusețea bisericilor; pentru că cine venerează un martir îl venerează pe Dumnezeu, iar cine se închină Mamei Sale Îl venerează pe El, iar cine venerează un apostol îl venerează pe Cel ce l-a trimis. Ah, dacă și tu ai făcut chipurile arătate de Moise și de profeți,„și astfel se închinau zilnic Domnului și Stăpânului lor, și nu chipului de aur al lui Nebucadnețar! Cum nu vă este rușine să vă înarmați împotriva mea și să defăimați chipurile și crucea, când și Avraam se închina idolatrilor, și Moise se închina idolatrului Ietro, Iacov Faraon, Daniel Nebucadnețar! Dacă acești oameni, fiind profeți și oameni drepți, de dragul unor beneficii, s-au închinat până la pământ acestor idolatri; nu mă îndreptățește aceasta cu atât mai mult, din moment ce mă închin crucii și chipurilor sfinților, prin care primesc de la

Dumnezeu mii de beneficii? Cine se închină regelui nu-și tratează fiul fără onoare; iar cine se închină lui Dumnezeu în orice fel respectă și onorează, ca Fiul lui Dumnezeu, pe Hristos Dumnezeul nostru, și chipul crucii Sale și chipurile sfinților Săi, și se închină; Căci a Fiului lui Dumnezeu se cuvine slava împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea, în vecii vecilor. Amin."
Constantin, episcopul Constanței din Cipru, a spus: „Acest părinte, a cărui mărturie am citit-o, a strălucit cu sfințenie într-unul dintre orașele Ciprului. De la el ne-au parvenit multe cuvinte laudative și festive, printre altele un cuvânt despre schimbarea la față a Mântuitorului nostru. De asemenea, a scris o biografie a lui Ioan, arhiepiscopul Alexandriei, numit cel Milostiv, și a Cuviosului Simeon cel Nebun, și a altora. Și în toate cuvintele sale este ortodox; și a înflorit în timpul împăratului Maurivius."
Ioan, cel mai iubit preot și locțiitor al tronului apostolic al Răsăritului, a spus: „Acest lucru se referă în mod evident la onoarea părintelui menționat mai sus. Reprezentanții preasfințitului papă au prezentat cartea sa sfântului sinod; în ea el dovedește în mod special și foarte pe larg că icoanele sacre ar trebui acceptate și venerate."
Același Ioan, cel mai iubit de Dumnezeu preot și reprezentant al Scaunului Apostolic Răsăritean, arătând Sfântului Sinod o carte, a spus: „Iată această carte, onorabili părinți, am găsit-o la domnul Procopie Silentiarius și, găsind-o, m-am bucurat foarte mult; pentru că avem în Răsărit o copie complet intactă a ei. În ea, fericitul Anastasie învață despre diferitele forme de cult. Și dacă Sfântul Sinod poruncește acest lucru, atunci să se citească."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Atunci, preacuviosul călugăr Ștefan a luat-o și a citit:
Sfântul Anastasie, episcopul Teopolei, a scris o scrisoare unui anumit scolastic, în care a răspuns la o nedumerire exprimată de acesta. Scrisoarea începe astfel: „Dacă ar fi recunoscut ca un om înțelept care a pus doar întrebări despre înțelepciune." Puțin mai departe în această scrisoare se spune: „și nimeni să nu se înșele în privința sensului închinării voastre. Ne închinăm atât oamenilor, cât și sfinților îngeri; dar nu le slujim ca pe zei; căci Moise zice: Domnul Dumnezeului vostru să vă închinați și numai Lui să-I slujiți (Deuteronom 6:13; Matei 4:10). Iată: la cuvântul „veți sluji" se adaugă „unul", dar la cuvântul „vă veți închina" nu se adaugă. Prin urmare, este posibil să te închini (și nu lui Dumnezeu), - pentru că închinarea este o manifestare a respectului, - dar este imposibil să slujești cuiva în afară de Dumnezeu. - Prin urmare, este imposibil nici să te rogi, - va spune cineva, poate, celui care trage o astfel de concluzie. Dar acesta din urmă, neavând învățat să înțeleagă sensul interior al celor citite, se supune opiniei majorității."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să luăm în considerare ce spune acest părinte despre închinare".
Sfântul Sinod a spus: „El a arătat diferența în închinare; pentru că în cuvintele: Domnul Dumnezeului tău te vei închina și numai Lui Îi vei sluji (Matei 4:10), el atrage atenția asupra faptului că la cuvântul «vei sluji» se adaugă «unul», dar în legătură cu închinarea acest lucru nu se face. Sinodul fals a citat acest pasaj în justificarea sa, dar este evident cât de nelegiuit l-a folosit."
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Dar fiți atenți la tâlcuirea părintelui preaînțelept. Cuvintele care alcătuiesc mijlocul discursului său ne îndeamnă cu tărie pe toți, chiar și pe cei care ne opun cu vehemență, să primim sfintele icoane și să ne închinăm lor. «Închinarea», spune el, «este manifestarea evlaviei». Astfel, toți cei care mărturisesc că icoanele sfinte ar trebui venerate, dar refuză să se închine la ele, sunt acuzați de

acest sfânt părinte că vorbesc ipocrit. Și, de fapt, neaducând închinare, care este un simbol al evlaviei, se arată că fac contrariul, adică arată lipsă de respect."
Leo, preasfântul episcop al Focidei, a zis: „Acum se cuvine să zicem, precum profetul: Mi-ai prefăcut jalea în bucurie; mi-ai sfâșiat sacul și m-ai încins cu veselie (Ps. 29, 12); căci dumnezeiești Scripturi ne-au întors mintea de la orice răutate și ne-au umplut de cunoștință și pricepere dumnezeiască."
Preasfințitul Constantin, episcopul Constanței Ciprului, a înmânat cartea Sfântului Anastasie, episcopul Teopolelui. Ștefan, preasfințitul diacon și potarius, a luat-o și a citit:
Sfântul nostru părinte Anastasie către Simeon, episcopul Bostrei, o predică despre Sabat, care începe cu cuvintele:
„Dacă, așa cum susțineți și dumneavoastră, ar trebui să se consulte cu părinții, precum și cu bătrânii", și în care puțin mai departe se spune: „În absența împăratului, portretul său este venerat în locul lui; dar când el este prezent, ar fi superfluu să se lase originalul și să se venereze portretul. Dar din faptul că portretul nu este venerat într-un moment în care cel pentru care este venerat este prezent, nu rezultă că nu ar trebui onorat." Și puțin mai departe: „Așa cum cel care necinstește portretul împăratului este supus unei pedepse juste, ca și cum l-ar fi necinstit pe împăratul însuși, deși portretul nu este nimic mai mult decât lemn și vopsele amestecate cu ceară; tot așa cel care necinstește imaginea cuiva, îl insultă chiar pe cel a cărui imagine este."
Ioan, cel mai venerabil monah, preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Părintele a arătat că în absența împăratului, se arată respect portretului său, dar în prezența sa nu este necinstit. Același lucru trebuie spus acum și despre Domnul tuturor, Iisus Hristos, Care nu este printre noi într-o formă senzorială; pentru că El este invizibil ochilor noștri senzoriali; ci, ca Dumnezeu, El este pretutindeni. Este necesar să-I cinstim chipul, așa cum a arătat părintele cu privire la portretul împăratului."
Grigorie, călugăr și stareț al mănăstirii Hormizd, a adus cartea Sfântului Sofronie. Preacuviinciosul călugăr Ștefan a luat-o și a citit:
„Sfântul nostru Părinte Sofronie, Arhiepiscopul Ierusalimului, un cuvânt de laudă pentru Sfinții Cirus și Ioan."
„Fie ca diferite persoane să arate diferite feluri de venerație față de sfinți: să răspândească informații despre darurile lor și să predice despre beneficiile lor în moduri diferite; unii (să facă aceasta) construind temple magnifice, alții decorându-le cu diverse marmură sau pietre prețioase încrustate în aur, alții cu imagini frumoase pictate și monumente de aur sau argint, alții cu țesături de mătase și hârtie. Pe scurt: fiecare să aibă grijă să aducă onoare martirilor, pe cât poate și dorește fiecare, și să încerce să se întreacă unii pe alții în această privință, arătând o puternică devoțiune față de sfinți și primind în schimb pentru cele pieritoare cele nepieritoare, în loc de cele trecătoare cele veșnice; căci cu astfel de daruri își răsplătesc de obicei adepții."
Din aceeași lucrare a aceluiași părinte - despre o minune săvârșită de aceiași sfinți. Povestea acestei minuni începe cu cuvintele:
„Am auzit că Alexandria este metropola Egiptului și a Libiei." Și puțin mai departe se spune: „ajungând la unul, care este culmea perfecțiunii, un templu, teribil și maiestuos la înfățișare și înălțime ajungând până la ceruri, și intrând în el, am văzut cea mai mare și mai uimitoare icoană, pe care în mijloc era înfățișat în culori Domnul Hristos, și Maica lui Hristos, Doamna noastră Maica Domnului și Pururea Fecioară Maria în stânga Lui, și în dreapta Ioan Botezătorul și înaintemergătorul aceluiași Mântuitor, care L-a vestit cu săltări în pântece - pentru că, chiar dacă ar fi vorbit înăuntru, nu L-ar fi auzit; aici erau înfățișate și unele dintre chipurile slăvite ale apostolilor și

profeților și din ceata martirilor; printre ei erau acești martiri - Cirus și Ioan. Ei, stând înaintea Domnului, I s-au închinat, îngenunchind și plecându-și capetele pe platformă și au mijlocit pentru vindecarea tânărului." Și puțin mai departe: „ajunși la icoana Mântuitorului pentru a treia oară, I s-au adresat cu aceleași cuvinte. După o lungă rugăciune, au căzut la pământ și au strigat doar: poruncește, Doamne." Domnul Hristos, ca fiind cu adevărat milostiv, a făcut un semn și cu buzele icoanei a proclamat: „dă-i-i". Apoi mucenicii s-au ridicat de la podea, adus, desigur, mulțumiri lui Hristos Dumnezeul nostru pentru că le-a auzit rugăciunea, apoi cu bucurie și încântare au spus: „Iată, pentru noi Domnul v-a dat har. - Așadar, mergeți la Alexandria, postiți și rămâneți în marele Tetrapil. Luați mai întâi puțin ulei din lampa din fața icoanei Mântuitorului într-un ulcior, luați-l cu voi fără să mâncați și ungeți-vă picioarele acolo cu el - și veți primi darul vindecării." Și puțin mai departe: „El, ridicându-se la locul lampei, a luat ulei, s-a dus la templul acestor sfinți; ajungând acolo, după porunca dată lui, și-a uns mâinile și picioarele și îndată boala l-a părăsit și a primit sănătatea."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „El spune că totul ar trebui acceptat pentru decorarea lăcașurilor sacre – atât ofrandele pictorilor, cât și ofrandele altor artiști."
Toma, cel mai venerabil monah și preot și reprezentant (al episcopilor) din Răsărit, a spus: „Această icoană, venerabili părinți, stă încă în Alexandria, în Tetrapila, și vindecă tot felul de boli."
Sfântul Sinod a zis: „Slavă Ție, Dumnezeule, Cel ce faci minuni prin icoane sfinte!"
Eustatie, cel mai venerabil călugăr, preot și stareț al mănăstirii Sfântului Maxim, a spus: „Și vă prezint, sfinți părinți, o carte a aceluiași părinte, care conține biografiile multor oameni. Spuneți ce vă place adunării voastre".
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Atunci, preacuviosul călugăr Ștefan a luat-o și a citit:
Sfântul nostru Părinte Sofronie din lămâi.
„Ava Teodor a spus că pe Muntele Măslinilor era un pustnic; un mare ascet, dar demonul desfrânării îl ataca puternic. Așa că într-o zi, când demonul a atacat puternic pe el, bătrânul a început să plângă amarnic și să-i spună demonului: «Până când nu mă vei părăsi? Pleacă în sfârșit de la mine, n-ai îmbătrânit cu mine?» Demonul i se arată vizibil ochilor și spune: «Jură-mi că nu vei spune nimănui ce-ți spun și nu te voi mai ataca niciodată.» Bătrânul i-a jurat, zicând: «Nu! Îți jur, celor care locuiesc în ceruri, că nu voi spune nimănui ce-mi spui.» Atunci demonul i-a spus: «Nu te închina acestei icoane și nu te voi mai ataca.»" Și pe icoană era o imagine a Maicii Domnului, Sfânta Maria Născătoarea de Dumnezeu, ținându-L în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos. Pustnicul i-a zis demonului: „Lasă-mă să mă gândesc." Dimineața i-a descoperit aceasta avvei Teodor Eliot; acesta a venit la el și i-a spus totul. Bătrânul i-a zis pustnicului: „Avva! Ți-e rușine că ai jurat demonului, dar bine ai făcut că mi-ai spus (mie). Este mai bine să nu rămână în acest oraș nicio casă desfrânată în care să nu intri, decât să refuzi să te închini icoanei Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, precum și Maicii Sale." Așadar, după ce l-a întărit și l-a încurajat cu multe cuvinte, s-a dus la locul lui. Apoi demonul i se arată din nou pustnicului și îi spune: „Dar tu, bătrâne nenorocit? Nu mi-ai jurat că nu vei spune nimănui? Cum i-ai spus totul celui care a venit la tine?" „Îți spun, bătrâne nefericit, că în ziua judecății vei fi judecat ca sperjur." Pustnicul i-a răspuns: „Ce am jurat, așa am jurat și că am încălcat jurământul, știu. Dar sunt un călcător de jurământ înaintea Domnului Creator; nu te ascult."

Constantin, preasfântul episcop al Constanței Ciprului, a spus: „Ca niște coliere de aur sunt părinții noștri purtători de Dumnezeu. Ei sunt de acord în ceea ce privește închinarea cinstitelor icoane”.
Ioan, cel mai venerabil monah, preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Acest cuvânt al părintelui nostru Sofronie dovedește un alt gând, că este mai bine să încalci un jurământ după ce ai jurat, decât să ții un jurământ cu privire la distrugerea icoanelor onorabile. Spunem aceasta pentru că unii astăzi se scuză cu un jurământ.”
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „întrucât a cunoscut bunătatea lui Dumnezeu, care îi primește pe cei ce se pocăiesc; atunci i-a convins să calce jurământul nelegiuit. Același lucru este valabil și acum: cei care au jurat această erezie, dacă nu au mai comis un alt păcat, au o scuză temeinică și nu pot spune nimic mai mult (în justificarea încăpățânării lor); dar dacă au căzut în alte păcate, atunci trebuie să-L ispășească pe Dumnezeu și să-L implore pentru iertarea jurământului nefondat.”
Teodor, cel mai sfânt episcop al Suvritului, a spus: „Apostolul suprem Petru s-a lepădat, dar s-a pocăit și a fost acceptat.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Irod nu și-a încălcat jurământul, ci a pierit; iar Petru s-a lepădat cu jurământ, dar apoi a ieșit și a plâns și a fost mântuit; pentru că Dumnezeu, în bunăvoința Sa, iartă orice păcat atunci când cineva se pocăiește din tot sufletul.”
Sfântul Sinod a zis: „Da, doamne! Așa ne învață Sfânta Scriptură.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Primul învățător de teologie Ioan a zis: „ Copiilor, dacă zicem că n-avem păcat, ne amăgim singuri” (1 Ioan 1:8). Așadar, dacă ne rugăm pururea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, atunci El va avea milă de noi și ne va ierta greșelile noastre.”
Nichifor, preasfințitul episcop de Dirrah, a spus: „Suntem cuprinși de o mare frică că am făcut multe rele și cerem permisiunea de a prezenta pe scurt pocăința și mărturisirea noastră”.
Leo, cel mai sfânt episcop al Finlandei, a spus: „Scris este: să nu iubești jurământul strâmb (Zaharia 8:17) și de aceea jurământul nostru strâmb nu merită respect, deoarece nu are nicio putere.”
Ioan, cel mai iubit preot de Dumnezeu și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Dacă poruncești, atunci să se investigheze acum problema jurământului”.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Această problemă a fost deja discutată. Dacă mai este ceva, atunci să fie investigat la o altă ședință, dar acum ne vom limita la problema pe care am decis-o deja.”
Teodor (Teodosie), cel mai iubit diacon, monah și notar de Dumnezeu, a citit:
Din minunile Sfinților Cosma și Damian.
„Un alt om, foarte milostiv, avea o fistulă în coapsă. Ceruse adesea ajutorul medicilor; chiar a suferit operații medicale. Astfel, a petrecut cincisprezece ani în chinuri aspre din cauza acestei boli, iar boala l-a învins din ce în ce mai mult și s-a întărit. Deschiderea fistulei era pătrată; lichidul acumulat curgea din ea, adesea doar băutura pe care tocmai o luase. Medicii declaraseră deja că boala era în plină dezvoltare și că nu se putea găsi nimeni care să-l poată ajuta cu această boală. Acest om a deznădăjduit în cele din urmă; dar mulți l-au sfătuit să meargă la sfânta casă a sfinților slujitori ai lui Dumnezeu Cosma și Damian. De îndată ce a dorit acest lucru (nevoia ne învață să facem multe lucruri), a văzut în vis că acești sfinți îi spuneau: «Vino la noi și te vei vindeca».” Apoi, încurajat de apariția sfinților, s-a dus la templul lor glorios și în fiecare zi nu a încetat să-i implore să fie izbăviți de boală. După ce a trecut un an și nu a primit nicio mângâiere, a ieșit în cele din urmă pe platforma care ducea la templul sfinților și și-a fixat privirea asupra icoanei Mântuitorului, care se

afla în partea dreaptă a porticului; pe ea erau pictate și Sfânta Născătoare de Dumnezeu Maria și slujitorii lui Hristos, sfinții Cosma și Damian. După ce a înălțat rugăciuni fierbinți și a plâns amarnic multe ore și s-a rugat fierbinte sfinților, s-a dus la locul unde se afla. Și noaptea i-a văzut pe slujitorii lui Hristos Cosma și Damian venind la el, iar printre ei și pe Preasfânta Fecioară, spunându-le: „Iată-l; ajutați-l repede".

A citit și din aceleași minuni - despre minunea cu soția unui anume Constantin din Laodiceea.

„S-a întâmplat ca un bărbat anume, servind în unitatea militară, pe nume Constantin, un om cu o credință statornică și un căutător zelos al ocrotirii sfinților glorioși Cosma și Damian, să părăsească acest oraș regal iubitor de Hristos pentru treburi încredințate lui. În fiecare absență, în virtutea credinței sale, purta, pentru propria sa siguranță, pe o icoană, chipul acestor sfinți. Venind în orașul Laodiceea, pe nume Trimitaria (Trimitania), a petrecut mult timp acolo, cu ocazia însărcinării primite, și a încheiat o căsătorie legitimă. Dar după câteva zile, femeia care se căsătorise cu el s-a îmbolnăvit; a început să o doară obrazul stâng, pe care se formase un abces. Fiind chinuită crud, i-a cauzat nu puțin necaz soțului ei, care, consolându-și soția, avea mare (speranță de) ajutor de la sfinți, dar a uitat că de obicei purta chipul lor cu el; și de aceea i-a spus: «Ce să-ți fac? Sunt într-o țară străină; Dacă aș fi în orașul meu natal, aș lua chipul lui Cosma și Damian și ți-ar alina imediat durerea și te-ar vindeca. Ca credincioasă, s-a minunat de vindecarea rapidă săvârșită de acești sfinți și, rugându-se ca și ea să fie învrednicită să se închine în templul lor glorios și binecunoscut la întoarcerea ei, s-a liniștit. În noaptea următoare, i-a văzut în vis pe acești mari și cumpliți vindecători și slujitori ai lui Hristos, Cosma și Damian, în forma în care sunt înfățișați pe icoană - i-a văzut ca și cum ar sta în fața ei și i-ar spune: „Ce este cu tine? De ce suferi?" Câte necazuri i-ai cauzat soțului tău? „Nu te îngrijora de nimic cât timp suntem cu tine." După ce i-au spus acestea, au plecat. Trezindu-se și dorind să afle înfățișarea exterioară a sfinților și slăviților Cosma și Damian, ea îl întreabă pe soțul ei cum sunt înfățișați și în ce formă li se arată bolnavilor. - Și când soțul ei i-a povestit despre înfățișarea lor și i-a povestit despre celelalte daruri ale lor, atunci ea i-a adăugat și ea povestea ei soțului ei despre înfățișarea lor exterioară și i-a povestit ce i-au spus sfinții într-o vedenie în vis. - În timpul conversației, soțul ei și-a amintit că avea pe piept o mică icoană cu o imagine a acestor sfinți. Apoi a scos-o și i-a arătat-o imediat soției sale. Văzând icoana, s-a închinat și a aflat că acești sfinți îi vorbeau cu adevărat noaptea și cu glasul lor. Și a fost imediat eliberată de boală."

Ioan, cel mai venerabil preot, călugăr și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Ni se arată clar că sfinții își descoperă puterea miraculoasă și prin icoane. Astfel, prin icoană, i s-au arătat acestei femei pentru a o vindeca".

Manzon, preasfințitul Episcop al Prakanei, a spus: „Când am părăsit anul trecut orașul imperial și m-am dus în orașul vostru, care mi-a fost rânduit ca loc de slujire, m-a lovit o boală foarte gravă, astfel încât m-a obligat să-mi chem rudele și să fac un testament. În prezența lor, sub asuprirea bolii, am adus (la mine) icoana lui Iisus Hristos și am spus: Doamne, care ai dat har sfinților tăi! privește spre mine. Și de îndată ce am pus această venerabilă icoană pe mădularul suferind, îndată boala m-a părăsit și m-am însănătoșit." Atunci Teodor, preasfințitul Episcop al Seleuciei, s-a ridicat și a spus: „Vestea aceasta a ajuns și la noi; căci distanța nu este mare."

De asemenea, Teodor, diacon, monah și scheuofilax al venerabilelor capele patriarhale, a citit:

Una dintre aceleași minuni este despre o soție care a fost copleșită de crampe stomacale.

„Preasfântul Pavel, stâlpul și învățătorul bisericii, proclamă frumos că nădejdea nu ne va rușina după ce dragostea lui Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre. Dobândind această nădejde, o femeie credincioasă, care a fost eliberată în diferite momente de boli grave de către sfinții glorioși Cosma și Damian, le înălța neîncetat rugăciuni în amintirea recunoștinței și, vizitând foarte des casa lor glorioasă, le aducea venerația cuvenită. Pe scurt: având-i în minte în fiecare zi pe marii și glorioșii sfinți Cosma și Damian, nu se mulțumea cu asta, ci pe fiecare perete al casei sale picta imagini ale lor și nu se putea mulțumi cu contemplarea lor. De aceea, dintr-un sentiment de dragoste extraordinară pentru ei, le-a făcut imagini; și nimeni să nu considere acest lucru incredibil; căci incredibilul în materie de folos spiritual nu este privit fără mustrare. Suferea în propria casă de dureri interne constante; „zăcând în pat, simțea o durere constantă și nu exista nici cea mai mică pauză în chinul ei. În timpul unei astfel de nenorociri, a trebuit să rămână singură pentru scurt timp.” Văzându-se într-o situație periculoasă, s-a mișcat din pat, s-a ridicat și s-a grăbit spre locul unde erau zugrăviți pe perete acești sfinți atotînțelepți; sprijinindu-se pe credința ei ca pe un toiag și îndreptându-se, a răzuit cu unghiile niște vopsea (de pe icoană), a aruncat-o în apă și a băut puțin - și îndată s-a însănătoșit: durerile de dinainte au încetat odată cu arătarea sfinților la ea. După ce s-a vindecat, s-a dus la acest mare templu, mulțumind Domnului Dumnezeu, care a dat astfel de daruri sfinților Săi și a povestit tuturor despre vindecarea astfel acordată ei prin puterea acestor sfinți.
Simeon, cel mai venerabil monah, prezbiter și stareț al acestei țări, a înmânat cartea, pe care Nikita, cel mai venerabil diacon și notar al venerabilului secretariat patriarhal, a luat-o și a citit-o:
„Sfântul Părintelui nostru Ioan Gură de Aur pentru spălare.”
„Totul a fost creat spre slava lui Dumnezeu și spre folosul nostru. Norul pentru revărsarea ploii, pământul pentru creșterea abundentă a roadelor, marea pentru îmbogățirea negustorilor. Toate lucrurile îți slujesc, omule, mai ales ca chip al Domnului; căci, așa cum atunci când portretele și imaginile împăratului sunt aduse în cetate, conducătorii și poporul ies în întâmpinarea lor cu bucurie, aducând omagiu nu tablei și imaginii, ci împăratului, tot așa creația aduce un omagiu nu imaginii pământești, ci celei cerești.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cărțile care au fost citite au fost aduse de la Biserica Sfinților Nemernicari (adică Cosma și Damian), situată în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor. Clerul prezent acolo ni le-a adus și a cerut să fie citite la sfântul sinod.”
Sfântul Sinod a zis: „Și a fost necesar, doamne, să le citim; pentru că au fost aduse spre folosul nostru, al tuturor.”
Petru, cel mai venerabil cititor și notar al venerabilului patriarhat, a citit:
Sfântul Atanasie din al patrulea (al treilea) cuvânt despre arieni, care începe cu cuvintele:
„Arienii, se pare, odată hotărâți să fie apostați”, și în care puțin mai departe se spune: „Dar aceasta poate fi văzută mai îndeaproape de altul în asemănarea chipului regal; căci în chip este forma și înfățișarea regelui, iar în rege este forma a ceea ce este reprezentat în chip; asemănarea regelui reprezentat în chip nu este diferită de el; astfel încât oricine privește chipul îl vede pe rege în el și invers, oricine privește regele știe că este reprezentat în chip. Dar față de această indiferență a asemănării, care după chip dorește să vadă pe rege, chipul poate spune: «Eu și regele suntem unul și același; eu sunt în el și el în mine. Ceea ce vedeți în mine, veți vedea în el; și ce ați văzut în el, veți vedea în mine». Prin urmare, oricine se închină chipului, se închină regelui în el, pentru că chipul este chipul și înfățișarea lui” 150 .

Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Însăși esența lucrurilor ne învață că cinstea imaginii se referă la prototip, iar necinstea este la fel. Părintele, însă, a luat ceea ce s-a citit doar ca exemplu."
Epifanie, cel mai temător de Dumnezeu diacon al Bisericii din Catania și care a ocupat locul lui Toma, cel mai venerabil episcop al Sardiniei, a spus: „Exemplele în chestiuni evidente sunt permise, așa cum părintele cel de Dumnezeu vorbitor (a dat ca exemplu) imaginea împăratului".
Nikita, cel mai venerabil diacon și notar, a citit:
Sfântul Vasile din cele treizeci de capitole până la Amfiloht despre Duhul Sfânt, și în special din capitolul 17:
„Deși imaginea împăratului se numește împărat, nu există doi împărați, deoarece nici puterea nu este împărțită, nici tăria nu este împărțită; căci, așa cum autoritatea și stăpânirea care ne guvernează sunt una, tot așa și lauda noastră este una, și nu multe. Prin urmare, onoarea imaginii trece la prototip."
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Această carte, pe care o avem în mâini, am adus-o cu noi din Răsărit și vă rugăm să o citiți".
Constantin, cel mai iubit diacon și notar de Dumnezeu, a citit:
Sfântul Vasile din cuvântul împotriva sabelieni și a lui Arie, începând cu cuvintele: „Iudaismul este în dușmănie cu păgânismul, iar ambele sunt în dușmănie cu creștinismul." Și puțin mai departe: „dar învățătura adevărului a evitat contradicțiile de ambele părți. Căci unde este un început și unul care este de la început, este un prototip și o imagine; acolo conceptul de unitate nu este încălcat. Prin urmare, Fiul, fiind născut din Tatăl și imprimându-l în mod natural pe Tatăl în Sine, ca imagine, este indiferent față de Tatăl; dar ca naștere, El păstrează în Sine consubstanțialitatea cu El. Cel care privește imaginea regală în piață și spune că ceea ce este înfățișat pe imagine este regele, nu recunoaște doi regi, adică imaginea și cel a cărui imagine; iar dacă, arătând spre ceea ce este scris pe imagine, spune: «acesta este regele», nu privează prototipul de numele regal, ci mai degrabă, recunoscând imaginea, confirmă onoarea dată regelui" 151 .
Ioan, cel mai venerabil călugăr și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Acel conciliu fals a rostit vorbe goale, ca și cum cel care se închină la o icoană (a lui Hristos) l-ar împărți pe Hristos în doi și ca și cum cel care vede o icoană și spune sau scrie: «Acesta este Hristos», l-ar împărți pe Hristos; ceea ce este o nebunie. - Vasile cel purtător de Dumnezeu, o lampă și un învățător al Bisericii lui Dumnezeu, inițiat de Duhul Sfânt în tainele divine, a spus că cinstirea chipului se referă la prototip și cel care își îndreaptă privirea spre chipul împăratului vede în el pe împărat și cel care se închină la ea (chipul) nu se închină la doi împărați, ci la unul. Părintele a spus clar că și chipul împăratului se numește împărat, și totuși nu la doi de la acest împărat. Prin urmare (cel care se închină la chipul lui Hristos și spune că acesta este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu păcătuiește. Este evident că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și este întronat împreună cu Tatăl în ceruri și este acolo împreună cu trupul Său. Dar puterea Lui este redată prin închinare și glorificare printr-un chip vizibil făcut cu picturi; cu ajutorul ei" „(chipul) ne amintim și de viața pământească a lui Hristos. De aceea, Tatăl a arătat că nu există două închinări, ci una singură, referitoare atât la chip, cât și la prototipul care este înfățișat pe el."
Petru și Petru, cei mai iubiți preoți și reprezentanți ai lui Hadrian, cel mai sfânt papă al Romei antice, au prezentat o carte pe care Demetrius, cel mai iubit diacon și scheuofilax al preasfintei mari biserici, a luat-o și a citit-o:
„De la sfântul nostru părinte Vasile, din scrisoarea sa către Iulian Apostatul."

„În conformitate cu credința creștină intactă, moștenită prin permisiune divină, mărturisesc și sunt de acord să cred într-un singur Dumnezeu Tatăl Atotputernic: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt. Îi venerez pe acești trei și îi glorific ca unul singur. Mărturisesc dispensația întrupării Fiului și pe Sfânta Maria Născătoarea lui Dumnezeu care L-a născut în trup. Îi primesc, de asemenea, pe sfinții proroci, apostoli și martiri și îi invit să mijlocească înaintea lui Dumnezeu, pentru ca prin ei, adică prin mijlocirea lor, Dumnezeul cel filantrop să fie milostiv față de mine și să primesc iertarea păcatelor. De aceea, cinstesc și mă închin imaginilor lor pe icoane, deoarece au fost date de sfinții apostoli și nu interzise de ei și sunt înfățișate în toate bisericile noastre."
Grigorie, preaiubitul diacon al (Bisericii) Sfinților și Ecumenicilor Apostoli, a citit:
Teodoret, episcop al Ciprului, din viața lui Simeon Stilitul, începând cu cuvintele: „Slaviosul Simeon, care a fost o mare minune în univers." Și puțin mai departe: „Se spune că în marea Romă acest om era atât de faimos încât au pus mici imagini cu el pe toate pragurile unităților meșteșugărești, așteptând protecție și patronaj de la aceasta."
Iosif, cel mai venerabil călugăr și stareț al mănăstirii Heraclie, a spus: „Și eu, păcătosul, vă prezint o carte care conține viața Sfântului Simeon, care a trăit pe un munte minunat, și aștept poruncile voastre."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Apoi Toma, diaconul și kouvuklisianul cel preaiubit de Dumnezeu, a citit:
Din viața sfântului nostru părinte Simeon, care a trăit pe un munte minunat, capitolul 118.
„Despre o femeie stearpă și demonizată, care locuia în Rosopol și care, după ce a fost vindecată și fertilă, a așezat în casa ei o icoană a acestui om drept, care a săvârșit minuni glorioase."
„O femeie din Rosopolis, în Cilicia, pe nume Teotecna, a trăit cu soțul ei timp de douăzeci de ani și nu a avut copii. Încă din copilărie fusese chinuită de un demon și și-a mușcat limba. Soțul ei, neputând suporta nenorocirile acestor chinuri, a alungat-o din casa lui și de atunci, timp de patru ani, nu a mai avut nicio legătură cu nicio altă femeie. Ea, găsindu-și tovarășe, s-a dus la acest om drept. Când demonul l-a văzut, a început imediat să scrâșnească din dinți și să se chinuie înaintea feței lui, contemplând împreună cu femeia chipul său spiritual, vorbind cu voce omenească: «Te voi îndepărta de ea, demon rău și necurat; se va întoarce la soțul ei și în anul care vine va avea un copil.» Și demonul zdruncinat de cruzime a strigat: «O, ce violență împotriva mea! Nu este treaba ta să rezolvi treburile conjugale, de ce îi dai un copil când încă nu are un copil de la mine? Ce rău ți-am făcut? Și ce ți-am greșit de mă desparți de soția mea? Dacă m-ai fi cumpărat ca sclav, poate că ai fi avut totuși dreptul să mă dai în sclavia oamenilor. Atunci Simeon a zis: „Mărturisește, tu cel rău, că ești un sclav rău și du-te să fii chinuit în flacăra aprinsă și mai întâi adu apă și adună lemne." Și demonul s-a repezit îndată, ca un vânt puternic și foarte arzător, a luat o găleată de la femeie, a umplut-o cu apă și a adunat lemne în pădure. După ce le-a adus, a strigat, zicând: „Vai de mine! Vai de mine, un sclav rău și născocitor de rele. Ce am pătimit? De ce m-a despărțit Sfântul Simeon de soția mea? Și ce să fac, un nenorocit, nu știu." Vorbind astfel în prezența oamenilor adunați și după ce a terminat treaba deja încredințată, a strigat tare. Apoi, văzând fulgerul aprins năvălind înaintea lui, a început să o învârtă pe femeie, provocându-i o durere mare și cumplită și a părăsit-o imediat. Femeia s-a întors la fosta ei poziție și Simeon a trimis-o sănătoasă, zicându-i: „Femeie, du-te acasă și locuiește cu soțul tău; Domnul i-a îndreptat inima și te va primi cu mare bucurie." Și așa s-a și întâmplat. Când s-a întors, îndată inima soțului ei

s-a umplut de dragoste pentru ea: a intrat la ea și ea a zămislit îndată în pântecele ei. Și după ce a trecut un an, au adus copilul la slujitorul lui Dumnezeu și au dat cinste și glorie lui Dumnezeu. Întorcându-se după rugăciune acasă, femeia, mișcată de credință, a așezat o icoană a sfântului în camera dinăuntru a casei sale; iar această icoană, umbrită de duhul sfântului care locuia în ea, făcea minuni. Înaintea ei, cei posedați de demoni erau curățiți și cei care sufereau de felurite boli erau vindecați. Apropo, o femeie credincioasă, care suferea de o scurgere continuă de sânge timp de cincisprezece ani, a venit să vadă această icoană și îndată sângerarea s-a oprit, pentru că a zis: „Dacă voi vedea numai chipul lui, atunci voi fi sănătoasă." Și când a văzut că izvorul sângelui ei secase, a alergat imediat la omul lui Dumnezeu, s-a închinat înaintea lui, a cântat un cântec și L-a slăvit pe Dumnezeu și a început să povestească tuturor despre minunea care i se întâmplase."
A citit și despre o altă minune a părintelui nostru Simeon.
„În acea vreme, în orașul Antiohia, un om oarecare care se ocupa cu comerțul era puternic asuprit de un demon rău, care uneori îl apăsa, încât se sufoca din cauza compresiei demonului asupra organelor sale respiratorii. Întorcându-se către sfânt, a primit, prin mijlocirea lui, vindecare și a rămas ca și cum nimic rău nu i s-ar fi întâmplat. Întorcându-se la casa sa, el, în semn de recunoștință față de sfânt, a așezat o icoană a lui într-un loc aglomerat și proeminent din oraș, deasupra porții atelierului său. Unii dintre necredincioși, văzând că îi aduceau laude cu onoruri și cu candele, s-au aprins de invidie și au încurcat la fel de mult oamenii nebuni, așa că s-a format o mulțime mare, care în confuzie a strigat: ia viața celui ce a făcut aceasta și aruncă icoana! Dar, după voia lui Dumnezeu, s-a întâmplat ca omul acesta să nu fie acasă și, între timp, au hotărât să pună mâna pe el, iar unii strigau una, alții alta; răutatea lor, în fața lui Dumnezeu Însuși, era foarte mare și invidia lor nu cunoștea măsură. - Hotărând la un astfel de act, s-au adunat." împreună, crezând că a venit vremea să se ridice și să se răzbune pe sfântul, care adesea denunța credința rea și rătăcirea celor dintre ei care erau duși de înțelepciunea elenă. Neputând să-și stăpânească o asemenea furie, au ordonat unuia dintre soldați să urce pe scară și să arunce icoana; s-a urcat și, abia întinzându-și mâinile pentru a îndeplini porunca, s-a repezit în jos de sus și a căzut la pământ. Tot poporul a intrat într-o mare agitație la aceasta și, înfuriat, i s-a dat ordin altuia să se ridice. Dar acesta, de îndată ce și-a întins mâinile, s-a repezit la pământ. Când s-a întâmplat aceasta, toți credincioșii s-au îngrozit și au început să-și înfățișeze semnul crucii pe ei înșiși. Dar necredincioșii s-au înfuriat și mai tare la aceasta și au ordonat unui al treilea să se ridice la cruce. Dar și acesta abia întinsese mâinile pentru a arunca icoana, când a fost aruncat la pământ în același fel. Atunci o mare frică a căzut peste toți credincioșii care stăteau în jur. Loviți de orbirea și îndrăzneala acestor oameni necredincioși și fără minte, s-au închinat icoanei cu rugăciune și dispersat."
Constantin, cel mai iubit de Dumnezeu Episcop al Constantinului din Cipru, a spus: „Sfinți Părinți! Iată ce am învățat din ceea ce am citit! Și credem. Dar și eu cunosc minuni similare și vreau să povestesc. Un anumit cipriot, originar din orașul Constantin, își conducea perechea de boi: mergând la serviciu, a intrat în casa de rugăciune a Sfintei Născătoare de Dumnezeu pe drum să se roage și, în timpul rugăciunii, a ridicat privirea și a văzut pe perete o icoană a Sfintei Născătoare de Dumnezeu pictată în culori și a spus: și ce face aceasta aici? A apucat toiagul ascuțit cu care mâna boii și a scos ochiul drept al icoanei. Ieșind din templu, și-a lovit perechea de boi cu acest toiag, dar toiagul s-a rupt și un fragment din el i-a intrat în ochiul drept și a orbit. L-am văzut pe acest om și știu că a rămas cu un singur ochi. – Un alt bărbat care locuia în orașul Kitium, în ziua Sfintei Născătoare de Dumnezeu,

pe 15 august, a intrat în biserică cu scopul de a o decora cu perdele și, luând un cui, l-a înfipt în perete chiar în fruntea icoanei Sfântului Petru. Apoi a legat o frânghie și a dat jos perdeaua și chiar în ceasul acela a simțit o durere insuportabilă în cap și în frunte și a zăcut în agonie două zile de sărbătoare. Aflând despre aceasta, episcopul de Kitium l-a certat și i-a poruncit să meargă și să scoată cuiul din icoană. S-a dus și a făcut aceasta; și de îndată ce cuiul a fost scos, durerea s-a potolit." – Cu această ocazie, episcopul de Kitium a fost întrebat și a confirmat cu jurământ la sinod că acest lucru era absolut adevărat. – „Acum doi ani, kitienii au ajuns în orașul sirian Gabala pe două corăbii. Când erau în Gabala, taxatorii agareni s-au dus la țărmul mării, iar unii dintre ei, venind la Gabala, au intrat într-unul dintre templele acelui oraș. Un agarean, văzând o icoană mozaică pe perete, a întrebat un creștin aflat acolo: „Ce folos aduce această icoană?" Creștinul i-a spus: „Aduce folos celor care o venerează cu evlavie, dar le face rău celor care nu o venerează." Atunci sarazinul a zis: „Iată, îi voi scoate ochiul și voi vedea ce rău îmi face." După ce a spus acestea, și-a întins sulița și a scos ochiul drept al icoanei, dar îndată ochiul drept i s-a vărsat pe pământ și a căzut în febră mare. Cei care erau cu el, văzând că era foarte bolnav, l-au luat și l-au dus în cetatea lor. Lucrul acesta ne-a fost spus de oamenii care erau în Cipru, în număr de treizeci și doi."
Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, a înmânat cartea; Grigore, preaiubitul diacon al Bisericii Sfinților și Ecumenicilor Apostoli, a luat-o și a citit:
„Sfântul Vasile: - din predica de ziua fericitului Varlaam, începând cu cuvintele: „În vremurile de demult se onora moartea sfinților." Puțin mai departe se spune: „Ridicați-vă acum înaintea mea, voi, pictori glorioși ai meritelor ascetice! Adăugați cu arta voastră această imagine incompletă a conducătorului militar! Cu florile înțelepciunii voastre luminați purtătorul încoronat, care este reprezentat neclar de mine! Lăsați-mă să fiu învins de zugrăvirea voastră a faptelor vitejene ale martirului; mă voi bucura să recunosc acum asupra mea o victorie similară a puterii voastre. Voi privi la aceasta mai exact descrisă de lupta voastră a mâinii cu focul. Voi privi la acest luptător, mai viu înfățișat în tabloul vostru. Lăsați demonii să plângă, chiar și acum învinși în voi de virtuțile martirului! Din nou, să li se arate mâna pârjolită și cuceritoare! Să fie zugrăvit în tablou Inițiatorul isprăvii în lupte, Hristos, căruia i se cuvine slava în vecii vecilor. Amin." 152
Constantin, cel mai iubit diacon și notar de Dumnezeu, a citit:
„Fotin, cel mai iubit de Dumnezeu preot și ecdic al preasfintei mari biserici a Constantinopolului"
din viața sfântului părintelui nostru Ioan Postitorul , care a fost episcopul acestui oraș .
„Acest miracol nu ar trebui să rămână necunoscut, deși însuși venerabilul părinte ar fi vrut să-l ascundă. Era noapte și mergeam cu mare grabă, întrucât aveam intenția să ajungem (la mormântul) împăratului Maurițiu, odată cel mai sincer și blând, și acum deja un martir; această onoare, contrar dorinței sale, i-a fost acordată de dragonul și tiranul infernal. Și în timp ce ne grăbeam, o femeie foarte cumsecade, atât în îmbrăcăminte, cât și în înfățișare, și în suflet, și mai mult decât atât foarte bogată, deși nu părea așa din cauza nenorocirii care o apăsa și, după cum mi s-a părut, din locuri îndepărtate, s-a alăturat mulțimii fraților noștri săraci și, urmărită de administratorii lor, nu le-a făcut nici cea mai mică concesie, ci, supunându-se nevoii, a lepădat rușinea și a răspuns insolenței cu insolență, deși, prin forța firii, era cuprinsă de lacrimi de rușine. Văzând aceasta, îmi părăsesc postul în care am fost numit și iau (sub protecția mea) această femeie. La întrebarea mea: ce vrea?, ea a răspuns că are un soț și că de trei ani este posedat de un..." demon. La mii, ca să zic așa, de locuri venerabile și la oameni pioși l-am dus pe acest nefericit om, întrucât nu puteam face

nimic mai mult. În sfârșit m-am întors din deșert; pentru că chiar cel care este cunoscut ca fiind un făcător de minuni mai mult decât toți ceilalți care sunt în el, a refuzat să ofere el însuși leacul și a spus doar: du-te la marele patriarh Ioan și de acolo adu cu binecuvântarea marelui episcop al lui Dumnezeu o icoană a Fecioarei Născătoare de Dumnezeu; când te întorci de la el, adu această carte în casa în care locuiești de partea ta. Iată, spune el mai departe. trebuie să-ți aduci înapoi soțul și să-l pui în casa ta; să nu vadă marea și domnitoarea cetate în care trebuie să mergi. Să nu faci o copie a icoanei și să nu o păstrezi. - Și va fi o binecuvântare peste casa ta și toți cei care locuiesc în ea vor primi o binecuvântare; și duhul rău va fugi imediat și nu se va mai apropia, pentru că Domnul este aproape și slava Lui este în veci. Amin. A doua zi am dus-o la patriarh, care obișnuia să viziteze biserica din apropiere a Maicii Domnului în zilele de vineri, și am început să-i povestesc împrejurările acestei chestiuni, parțial prea copilăresc și elocvent, parțial smerit și cu lacrimi. M-am bucurat, sperând să-l conving și sperând că mă va aproba pentru că am întreprins astfel de fapte sfinte. În timpul povestirii mele neînfricate despre cum, prin inspirație de la Dumnezeu, pustnicul a spus: „ce anume trebuie tu, smerit stăpâne, să-l alungi pe cel rău”, patriarhul mi-a întrerupt furios discursul. Da, doamne, continui; da, stăpâne; așa a fost vocea pustnicului. „Deci eu”, spune stăpânul, „trebuie să alung demonul, trebuie să spun: ție, necuratule, îți spun: ieși din această creație? Deci poruncești ca eu, muritor și păcătos, să rostesc un cuvânt gol? Dacă sunteți făcători de minuni, atunci alungați demonul din mine! Frate Fonit! Ai nevoie de rugăciuni mari, și anume, rugăciunile sfinților! Astfel, dincolo de orice așteptări, am eșuat și am plecat rușinat. - Am mers în tăcere,Ca un bețiv, oriunde trebuia, și lovindu-mă de cei pe care îi întâlneam, și ca și cum abia aș fi ajuns la marginea camerei patriarhale. În tăcere și cu mânie (căci o tristețe prea mare se transformase în mânie; căci nu găsisem o primire favorabilă din partea marelui ierarh al lui Dumnezeu) mă plângeam de multe lucruri, printre altele de faptul că niciuna dintre oile lui nu se putea aștepta la nimic bun de la el; întrucât el, păstorul nostru, luase înfățișarea și haina unui lup. Între timp, rămânând în această dispoziție, mi s-a născut acest gând: Trimit pe unul dintre cei care m-au urmat la casa mea să aducă, dintre cei care erau acolo, o icoană frumoasă a Doamnei, o decorez cât pot de bine, astfel încât, judecând după aspectul exterior, să se creadă că această icoană a fost primită de la marele părinte, ca și cum s-ar fi închinat deja (ceruirii); iau această icoană și o dau femeii, poruncindu-i să se roage pentru noi, să-și exprime cât mai multă recunoștință față de patriarh și apoi să se întoarcă cu bucurie. Ea s-a veselit puțin și a început să sară, neștiind ea însăși ce i se întâmplă. Atât bucuria ei, cât și a mea erau, ca să zic așa, pe jumătate. Deși păream vesel, nu eram vesel; ea nu numai că părea veselă, dar era cu adevărat fericită. Între timp, nici măcar nu se făcuse un început pentru rezultatele de succes ale acestei chestiuni. Apoi, gândindu-mă cum să-mi ușurez durerea, mi-am pregătit o durere de alt fel; pentru că am început să-mi amintesc și să mă gândesc: prin ce, când, unde, în prezența cui și prin mijlocirea cui am condus-o în înșelăciune și seducție pe această nefericită femeie, vrednică de milă și care își punea atâtea speranțe în noi. Eram deosebit de supărat că poate am îndepărtat-o pe această femeie de mijlocitori mai buni și că printr-un alt tată înțelept ar fi putut primi ajutorul de care avea nevoie. Pe lângă acestea, m-am gândit și la ce ar spune duhul și cum ne-ar defăima despre înșelăciunea mea, că, dimpotrivă, aș putea lega acest om de un demon; și în cele din urmă mi-am dat seama că devenisem pentru el un prilej de a mă defăima nu numai pe mine, ci pe toți creștinii în general, și în special pe preoți; căci ar spune: acest prezbiter a aruncat-o pe femeie într-o altă nebunie, a dat-o în mâna unui alt demon, demonul minciunilor; și aceasta, desigur, nu este altceva decât dorința de a alunga demonii prin puterea lui Belzebul.

Gânduri de acest fel îmi umpleau constant sufletul, îl chinuiau crud și îl asupreau complet și îmi provocau teama de a aștepta mari nenorociri atât din partea oamenilor, cât și din partea lui Dumnezeu Însuși. - Totuși, în mine se iveau și gânduri de alt fel; m-am scuzat și am considerat frica mea inerentă ca fiind o născocire a imaginației mele spirituale, spunându-mi: „Dumnezeu va avea grijă de viitor”; anul acesta, poate, cineva dintre noi va muri, fie această femeie, fie soțul ei, fie altcineva; și eu s-ar putea să mor de mai multe ori; și atunci nu va fi nicio tristețe. Mai mult: eliberat de dificultățile legate de această nefericită femeie, am crezut că sunt și eu liber de zvonurile populare. Dar după, cred, aproximativ trei ani, stăteam la cele mai sacre porți ale marelui templu - și atunci o femeie și-a ridicat sprâncenele și, privindu-mă,începe să ofteze repede și brusc și să spună ceva; apoi o întreabă pe vecina sa: este el sau nu? Ea, ca răspuns, i-a spus: „Da, chiar este el”. Apoi aleargă repede spre mine, cade în genunchi în fața mea, se aruncă la picioarele mele, îi îmbrățișează și începe să-i sărute, întinzându-se pe pământ. Eram mândru de asta și mă bucuram, priveam când încoace, când încolo la mulțimea de oameni, permițându-i arogant celor din jur să se uite la cel care zăcea (la picioarele mele) și prefăcându-mă că și eu eram unul dintre cei care sunt de mare importanță. Spunea atât una, cât și alta, ceea ce este tipic oamenilor aflați în nevoie, și adăuga adesea: „Mă rog Domnului”. Într-adevăr, Domnul este cu ea. Apoi ea, strângându-mă puternic, mă ridică cu forța pe spate. Am căzut și m-am prăbușit; din care s-a auzit un hohot de râs printre cei din jur. Când mi-am revenit din rușine, am lovit-o peste obraz, i-am chemat pe maiștri și le-am ordonat să o ducă pe nebună la tribunal. Și apoi, privind-o cu atenție la fața ei, am început să ghicesc ce fel de femeie era, mai ales că a adăugat: domnule! Domnul te va răsplăti pentru casa mea. Atunci am înțeles totul, am început să mă bucur și să mă indignez pe mine însămi în același timp și am întrebat un singur lucru: ai scăpat de durerea ta? sau: cum ai scăpat de ea? - M-a luat deoparte și mi-a povestit în liniște cum s-a întors lângă ea, cum a adus icoana la casa ei, cum au ridicat-o la o înălțime și au așezat-o în cea mai frumoasă formă deasupra pereților casei, cum a batjocorit-o duhul, cum aproape a spart-o și cum în cele din urmă a ieșit. Și după îndelungi suferințe, a continuat ea, ni s-a dăruit izbăvirea. - Și alții care suferă de boli similare sunt vindecați de locul sau, mai bine zis, de icoana Fecioarei Maicii Domnului. - Iată sfârșitul acestei întâmplări.”cum a adus icoana în casa ei, cum a fost ridicată la o înălțime și așezată în cea mai magnifică formă deasupra zidurilor casei, cum a batjocorit-o duhul, cum aproape a spart-o și cum a ieșit în cele din urmă. Și după îndelungi suferințe, a continuat ea, ni s-a acordat eliberarea. - Și alții care suferă de boli similare sunt vindecați de locul sau, mai bine zis, de chipul Fecioarei Maice. - Iată sfârșitul acestei întâmplări.”cum a adus icoana în casa ei, cum a fost ridicată la o înălțime și așezată în cea mai magnifică formă deasupra zidurilor casei, cum a batjocorit-o duhul, cum aproape a spart-o și cum a ieșit în cele din urmă. Și după îndelungi suferințe, a continuat ea, ni s-a acordat eliberarea. - Și alții care suferă de boli similare sunt vindecați de locul sau, mai bine zis, de chipul Fecioarei Maice. - Iată sfârșitul acestei întâmplări.”

Leo, preasfințitul episcop al Focidei, a spus: „Scris este: orice cuvânt să fie confirmat de doi sau trei martori, și acum ne-au apărut (ca martori) multe cărți care ne-au înflăcărat inimile și au prezentat motive destul de convingătoare pentru restaurarea sfintelor icoane.”

Apoi cititorul Petru a citit:

Din viața Sfintei Maria Egipteanca , începând cu cuvintele:

„Bine este să ascunzi secretul regelui, dar frumos este să descoperi faptele lui Dumnezeu.” Puțin mai departe se spune: „Alții au intrat în templu fără nicio piedică;

numai eu, nefericitul, nu am fost primit de el, ca și cum ar fi fost postată o gardă care să-mi bare intrarea. Astfel, o forță m-a ținut pe loc; și din nou am rămas în pronaos. De trei și chiar de patru ori am încercat să intru; în cele din urmă am obosit și tot nu am putut învinge această forță sau să-i rezist; căci trupul meu era epuizat de oboseală. – În cele din urmă am cedat și, dându-mă la o parte, m-am oprit într-unul din colțurile pronaosului templului. – Și abia am ajuns la conștientizarea motivului care mă împiedica să văd copacul dătător de viață. Cuvântul mântuitor s-a arătat ochilor inimii mele și mi-a arătat că ticăloșia faptelor mele era motivul care îmi bara intrarea (în templu). Și am început să plâng și să suspin și să-mi bat pieptul, scoțând gemete adânci din adâncul inimii mele. În timp ce plângeam, am ridicat privirea de unde stăteam și am văzut o icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Apoi mi-am îndreptat privirea spre ea și am spus: „Stăpână Fecioară, care L-ai născut pe Dumnezeu Cuvântul în trup! Știu sigur că este necuviincios și necuviincios pentru mine, complet întinată și atât de disperată, să privesc la icoana ta; căci tu, Pururea Fecioară, ai un trup și un suflet curat și neprihănit. Deci ar fi drept pentru curăția ta să mă urăști pe mine, disperata, și să mă detesti; dar, din moment ce am auzit că Dumnezeu, pe care L-ai născut, S-a făcut om tocmai pentru aceasta, ca să-i cheme pe păcătoși la pocăință; atunci ajută-mă pe mine, cel singuratic, care nu am ajutor pentru mine. - Mijlocește ca intrarea în biserică să mi se deschidă și mie și nu mă lipsi de prilejul de a vedea copacul pe care, fiind pironit în trup, Dumnezeul născut din tine Și-a dat sângele ca ispășire pentru mine. - Mijlocește, Doamnă, ca să mi se deschidă și mie ușa ca să mă închin crucii divine și dă-I Dumnezeului născut din tine garanția că nu-mi voi mai întina trupul cu vreo amestecătură murdară, - ci îndată ce voi vedea copacul mântuitor al Fiului tău, mă voi lepăda imediat de lume și de tot ce este în lume și mă voi duce acolo, unde Tu, Garantul mântuitor, îmi poruncești și unde mă vei călăuzi. Acestea zicând, și ca și cum ar fi fost o pedeapsă pentru aceasta, simțind în mine deplinătatea credinței, în nădejdea milei Maicii Domnului, m-am mutat din locul unde stăteam și m-am rugat și am intervenit din nou în mulțimea celor care intrau: și nimeni nu m-a împiedicat sau nu m-a împins, nimeni nu m-a împiedicat să mă apropii de ușa care ducea la templu. Frica și amorțeala au căzut asupra mea, am tremurat și m-am cutremurat din tot corpul. Când am ajuns la ușa, care până atunci îmi fusese inaccesibilă; atunci toată acea putere care mai înainte mă împiedicase acum părea să-mi elibereze intrarea. Astfel am intrat fără greutăți, am pătruns în Sfânta Sfintelor, am fost învrednicit să văd crucea dătătoare de viață, am înțeles tainele lui Dumnezeu și am văzut cât de gata este Dumnezeu să primească pocăința. - Așadar, aruncându-mă la pământ și închinându-mă acestui loc sfânt, m-am grăbit să apelez la mijlocitorul meu,și ajungând la locul unde fusese pecetluit garantul, a căzut în genunchi înaintea Sfintei Fecioare Maria și a rostit următoarele cuvinte: „Doamnă bună-iubită! Ți-ai arătat în mine dragostea ta față de omenire, nu ai disprețuit rugăciunea mea nevrednică; am văzut slava pe care noi, cei răi, nu suntem nevrednici să o vedem. Slavă lui Dumnezeu, care prin tine primește pocăința păcătoșilor. Ce mai pot gândi sau spune eu, păcătosul? A venit vremea, Doamnă, după promisiunea mea solemnă, să împlinesc și ce mai rămâne din garant. Așadar, condu-mă acum oriunde dorești, sau, mai bine zis, fii învățător al mântuirii pentru mine și călăuzește-mă pe calea care duce la pocăință.” Acestea fiind spuse, am auzit pe cineva strigând de departe: „Dacă te duci la Iordan, vei găsi acolo odihnă bună.” Auzind aceste cuvinte și convinsă că se refereau la mine, am strigat cu lacrimi: „Maica Domnului, Doamnă! Nu mă părăsi.” Acestea fiind spuse, am ieșit din pridvorul bisericii și am mers repede.”

Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Am văzut această icoană în sfânta cetate a lui Hristos Dumnezeul nostru și am sărutat-o adesea”.
Ștefan, preaiubitul de Dumnezeu diacon, notar și referendar al venerabilului secretariat, a citit:
Din povestea martiriului sfântului mucenic Procopie, care începe cu cuvintele: „Pe vremea aceea domnea chinuitorul Dioclețian.” Puțin mai departe se spune: „dobândind o mare bucurie și credință, tânărul și toți cei care erau cu el s-au înveselit și, la aceeași oră a nopții, au pornit înapoi cu soldații și au ajuns la Scitopolis. Aici, chemând în secret pe toți meșterii aurului și argintului, tânărul i-a întrebat: «Puteți să-mi faceți un vas așa cum voi comanda de la voi?» Dar ei, temându-se de cruzimea chinuitorului, au ținut o adunare și l-au numit pe unul dintre cei mai buni artizani dintre ei, pe nume Marcu, zicând: «Domnule! iată, el îți va îndeplini porunca.» Apoi, puțin mai departe în acest discurs, se spune: «Marcu nu a fost de acord să îndeplinească cererea. Dar tânărul i-a promis că până la moartea sa nu va dezvălui secretul regelui. Atunci Marcu, înclinându-se (la cererea sa), în timpul nopții, într-un loc retras și secret, a pregătit o cruce de aur și argint. – Și când crucea a fost complet pregătită și așezată, atunci pe ea s-au găsit trei imagini, iar în partea de sus, la capăt, era scris în ebraică: „Emanuel”, iar pe laterale erau înfățișați – la un capăt – Mihail, iar la celălalt Gavril. Observând aceasta, Marcu a vrut să distrugă aceste imagini, dar nu a putut, pentru că mâna lui s-a uscat ca și cum i s-ar fi uscat. Când a cântat cocoșul, conducătorul, adică tânărul, a intrat în casa lui Marcu ca să ia crucea și, văzând-o, s-a închinat ei și i-a zis lui Marcu: „Ce sunt aceste imagini și ce este această inscripție?” El a zis: „În ceasul acela, după ce am terminat această treabă, au apărut și aceste imagini; dar nu știu ale cui sunt aceste imagini și ce este această inscripție.” Dar tânărul a înțeles că în aceasta se afla un semn anume: și de aceea, închinându-se crucii, a înfășurat-o în purpură, i-a dat o mare recompensă artistului Marcu, și-a încheiat călătoria cu bucurie și a intrat în cetatea sa cu două detașamente.
Ștefan, cel mai venerabil monah și contabil al venerabilei patriarhii, a citit:
„Din viața sfântului nostru părinte Teodor, Arhimandritul Sikiei, care începe astfel: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos” (2 Cor. 1:3), și în care se spune puțin mai departe: „când avea doisprezece ani, a izbucnit o ciumă ucigătoare în patria lui, încât și el s-a îmbolnăvit și a fost aproape de moarte. L-au trimis la casa de rugăciune a Sfântului Ioan Botezătorul, care nu era departe de sat, și l-au pus la intrarea altarului, în vârful căruia, deasupra locului unde era pusă crucea, stătea icoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Pe când suferea de boală, deodată au început să cadă peste el picături de rouă din icoană și îndată, prin harul lui Dumnezeu, a primit alinare de boala sa, s-a însănătoșit și s-a dus la casa lui”. - Și puțin mai departe: „dorind așadar să-l imite pe David în psalmodia evlavioasă, a început să studieze Psaltirea; după mare osteneală a învățat șaisprezece psalmi cu greu și nu a putut recita pe de rost psalmul al șaptesprezecelea care urma. – Așadar, exersând în casa de rugăciune a sfântului mucenic Hristofor, care nu era departe de sat, și neputând învăța Psaltirea, a căzut cu fața la pământ și a început să se roage lui Dumnezeu să-l facă capabil să învețe Psalmii. Atunci Dumnezeul cel milostiv, care a zis: Cere și ți se va da (Matei 7:7), i-a dăruit ceea ce a cerut. Sculându-se (de la pământ) și ațintindu-și privirea asupra (icoanei) Mântuitorului și spunând în același timp o rugăciune, a simțit o dulceață în gura sa, mai plăcută decât mierea. Recunoscând harul lui Dumnezeu în aceasta, înghițind dulceața și mulțumind lui Dumnezeu, din acel moment a citit Psaltirea pe de rost mai ușor și mai ușor de înțeles.”

Cosma, cel mai iubit diacon și preot, a citit:
„Epistola lui Grigore, Preasfântul Papă al Romei, către Herman, Preasfântul Patriarh al Constantinopolului . ”
„Ce putere și ce fel de putere mi-ar putea bucura sufletul atât de mult ca vestea plină de bucurie despre tine, sfințit și călăuzit de Dumnezeu? Numele și virtuțile tale îmi sunt sacre. De aceea, chiar și acum, de îndată ce am primit vestea mesajului tău, m-am ridicat și din mare bucurie duhul meu s-a reînviat. Apoi, îndreptându-mi privirea spre cer, am adus mulțumiri Dumnezeului Atotputernic al tuturor, Care ți-a arătat acum o astfel de favoare, Care te ajută până la sfârșit și declară toate faptele tale lumii. Pentru aceasta mă rog zi și noapte; și nu voi părăsi niciodată acest sentiment; ci, încrezându-mă în Hristos, (întotdeauna) îl voi manifesta. Confirmarea cuvântului meu slujește amintirii în fiecare oră a vitejiei tale înalte, om vrednic de laudă și ales de Dumnezeu! Această amintire provoacă un torent de sunete în mine; și eu, neputând să rețin șirul greu de cuvinte de pe buzele mele, m-am grăbit imediat să mă exprim în scris. Am o nevoie stringentă și o nevoie mai mare decât oricare alta, să te proclam și să te proclam pe tine, fratele meu și campionul Bisericii, și să cânt despre isprăvile tale. Și dacă cineva le poate relata și le poate relata cum se cuvine, acesta este.” este cel care, în avantajul tău, a schimbat fapta bună cu rău, precursorul impietății, care acum el însuși a eșuat. Ca și cel alungat din cer, și el, când s-a gândit să acționeze cu aroganță și să folosească violența împotriva evlaviei, a fost înșelat în așteptările sale, întâmpinând rezistență din cer. În ceea ce privește Biserica, a experimentat același lucru ca Faraonul, conducătorul Egiptului, despre care Moise spune: „Vrăjmașul a zis: Voi urmări, voi împărți prada, îmi voi sătura sufletul” (Exod 15:9). Dar a experimentat și ceea ce experimentase diavolul însuși, căruia i s-a anunțat următorul blestem profetic: Din această cauză, Dumnezeu te va nimici complet, te va lua și te va îndepărta din locuința ta și rădăcinile tale din țara celor vii (Psalmul 51:7). Astfel, a pierit, înșelat peste așteptare în succesul acțiunilor sale; întrucât prin puterea ajutorului tău superior, lupta pământească împotriva lui Dumnezeu a apostatului a fost slăbită și întrucât mândria celui aproape luptător împotriva lui Hristos a fost în cele din urmă distrusă; astfel încât ceea ce s-a spus în Scriptură s-a împlinit în el: Arcul lui Cel puternic este obosit, iar cel slab este încins cu putere (1 Samuel 2:4).) Da, oricât de puternică ar fi ura față de cei necredincioși, ea nu este nimic în raport cu cei slabi cu Dumnezeu; ci împotriva celor nebuni el poartă război și pace împreună cu Dumnezeu. - Cum atunci tu, sfințitule, luptând împreună cu Dumnezeu, nu vei aduce în confuzie pe cei necredincioși, care L-au găsit pe Cel împotriva căruia s-au înarmat în secret, sau mai degrabă și mai adevărat, pe Cel care va lupta cu tine și va pune pe fugă pe potrivnicii tăi, când ai început războiul așa cum Dumnezeu Însuși ți-a poruncit? - El a poruncit ca tabăra împărăției lui Hristos să fie condusă de laurul cu adevărat glorios și împărțit, adică crucea dătătoare de viață, marele trofeu asupra morții, cu care Domnul a arătat cele patru hotare ale lumii, semnificând aceasta cu liniile crucii, împreună cu sfânta icoană a Doamnei tuturor, cu adevărat neprihănita Născătoare de Dumnezeu, a cărei față se va închina bogații; căci ea, cea preasfântă, pe care ai cinstit-o cu atâta evlavie, ți-a răsplătit cu cuvenita răsplată: căci cinstea dată icoanei este legată de prototip, așa cum spune (Sfântul) Vasile cel Mare . Scopul introducerii folosirii icoanelor onorabile este plin de evlavie, după cum spune Hrisostom: „Am iubit și chipul pictat plin de ceară, fiindcă este plin de evlavie: căci în icoană am văzut un înger urmărind hoardele barbarilor, iar David, pe bună dreptate zicând: Doamne, în cetatea Ta vei smeri chipul lor” (Psalmul 72, 20). Și Bisericaniciodată nu a păcătuit, deși există o astfel de opinie: fie ca Dumnezeu să se pogoare la aceasta! Tradiția despre icoane nu urmează păgânii; fie ca să nu fie! Scopul

acestei chestiuni este justificat, deși nu se acordă atenție la ceea ce se face. În orașul Paneas, nu s-au dat în lături de femeia care sângera, mișcați cu evlavie de amintirea minunii săvârșite asupra ei, când la picioarele statuii ridicate de ea în numele Domnului nostru a crescut o iarbă ciudată la aspect și necunoscută, care, fiind aplicată tuturor, prin mila și bunătatea lui Dumnezeu Însuși, Mântuitorul nostru, a servit ca leac pentru toate bolile. Este mai corect să spunem: această ridicare este legitimă și divină, deși harul și adevărul sunt mai expresive decât imaginile în sine și sunt mult mai vrednice de cinste decât o umbră. De aceea, ceata sfinților, după voia lui Dumnezeu, a transmis Bisericii, ca celei mai mari instituții mântuitoare, porunca de a reprezenta în culori, în formă omenească, ochilor tuturor, chipul onorabil și sfânt al lumii purtătoare de păcat, pentru ca, cu ajutorul chipului, să putem contempla în smerirea lui Dumnezeu Cuvântul măreția Lui și să ne aducem aminte de viața Lui în trup, de suferințele și moartea Sa mântuitoare și de răscumpărarea lumii care a venit din aceasta. Și în aceasta nu este nimic nepotrivit cu poruncile dumnezeiești. Dacă cuvintele profetice nu s-au împlinit, atunci să nu înfățișeze ceea ce nu s-a întâmplat încă, adică dacă Domnul nu S-a întrupat, atunci să nu înfățișeze chipul Său sfânt în formă omenească; dacă nu S-a născut în Betleem din slăvita Fecioară Născătoare de Dumnezeu, dacă magii nu au adus daruri, dacă un înger nu S-a arătat păstorilor, dacă mulțimea oștirii cerești nu a înălțat cântări către Cel Născut; Dacă Cel ce poartă toate lucrurile nu a fost purtat ca un prunc în coapsele celei care L-a născut și Cel ce dă hrană oricărei făpturi nu a fost hrănit cu lapte, să nu se înfățișeze acest lucru. Dacă Cel ce domnește peste viață și moarte nu a fost dus de un bătrân, dacă nu a fost recunoscut și proclamat de El ca Domn al tuturor și dacă nu I-a acordat iertare, dacă Cel ce șade sus (în cer) conform dispensației nu S-a pogorât în Egipt pe un nor ușor, adică (nu a fost purtat în brațele) prealuminoasei Sale și întărit prin virtutea și sfințenia Mamei Sale și nu S-a întors din Egipt și nu a locuit în Nazaret, să nu se înfățișeze acest lucru în picturi! Dacă nu a înviat morții, nu a înviat paraliticul, nu a dat curățire leproșilor, dacă nu i-a făcut pe orbi să vadă și apoi nu a limpezit vorbirea celor cu limbă înlănțuită, nu a întărit picioarele șchiopilor și nu a scos demonii; Dacă El nu a deschis urechile surzilor, nu a făcut minuni și nu a săvârșit semne divine, să nu înfățișeze acestea! Dacă El nu a acceptat de bunăvoie suferința, nu a dezarmat iadul și nu s-a înălțat și nu s-a înălțat la cer, pentru a veni din nou să judece viii și morții, atunci să nu fie nici scrise cu litere, nici pictate în pictură poveștile în care este relatat acest lucru. Dar, din moment ce toate acestea au fost și sunt o mare taină a evlaviei, atunci o, dacă ar fi posibil ca cerul, pământul și marea și toate animalele și plantele și totul să proclame acest lucru atât prin sunete, cât și prin scris și în imagini! Imagini ale acestui lucru,care nu există se numesc idoli. Au fost inventați de poezia mitică păgână, care prezenta inexistentul ca și cum ar fi existat. Dar Biserica lui Hristos nu are părtășie cu idolii; Doamne ferește! Nu ne închinăm la juninci, nici la vițelul aruncat în Horeb, iar creatura nu este Dumnezeu pentru noi. Nu recurgem la chipuri cioplite, nu săvârșim mistere, nici jertfe pentru care sunt uciși copii. Nu ne-am jertfit niciodată fiii și fiicele, pentru ca ceea ce a spus Solomon despre cei care se închină la idoli să ni se aplice nouă. Nu pângărim țara cu sânge? Nu facem icoane pentru templu, reprezentând idoli, și nu-i închinăm ca pe Dumnezeu? Nu înfățișăm reptile și vite pe pereții templului, sau nu ne-a văzut Ezechiel plângând pentru Adonis și jertfind soarelui? Despre astfel de închinători spune apostolul: Au slujit creaturii mai mult decât Creatorului (Romani 25). Sau nu punem noi icoane ale celor două desfrânate egiptene, Olada și Oliva, și nu le închinăm? Nu am jertfit și lui Baal din Babilon și lui Dogon din Palestina și nu ne-am închinat altor zei păgâni? Nu! nu! Să nu ne acuze nimeni de aceasta; pentru că poporul lui Hristos, purtând numele care este mai presus de orice alt nume, nu a

cinstit nimic din lucrurile existente și create decât sfânta și dătătoarea de viață Treime și nu a slujit nimănui decât Dumnezeului Treimic; Doamne ferește! - Riturile idolatriei sunt foarte bine cunoscute de toți. Pentru creștinii temători de Dumnezeu, Domnul slujește ca obiect de închinare. Dar dacă cineva, dus de patima acuzației precum evreii, ne va aplica ceea ce s-a proclamat în vremurile de demult împotriva idolatrilor și va atribui idolatria Bisericii noastre pentru că ea, cu ajutorul unor icoane onorabile, ne conduce în mod divin și miraculos la desăvârșire, atunci să nu fie considerat altceva decât un câine care latră, să fie aruncat departe, ca o piatră cu praștia, și să asculte ce s-a spus evreului: O, dacă semnele văzute prin care a fost condus Israel l-ar fi condus să se închine lui Dumnezeu! O, dacă prin chip ar fi ajuns la gândul Creatorului și n-ar fi cinstit vițelul de deasupra tablelor legământului! O, dacă ar fi căutat mai mult altarul sfânt și nu viței Samariei! O, dacă ar fi acordat mai multă atenție toiagului lui Aaron și nu Astarteei. Ar fi fost bine și drept să sărute piatra care a revărsat ploaia divină, și nu pe Baal. O, dacă și-ar fi îndreptat privirea mai mult spre toiagul lui Moise, spre vasul de aur, spre chivot, spre scaunul de ispășire, spre efud, spre masă, spre tabernacol, atât cele din interior, cât și cele din exterior! Toate acestea, făcute spre slava lui Dumnezeu, deși erau făcute de mâini omenești, se numeau Sfânta Sfintelor. O, dacă și-ar fi îndreptat privirea spre heruvimii sculptați, amintindu-și de care apostolul spune: heruvimii slavei umbreau altarul (de ispășire) (Evrei 9:5)), și căruia Scriptura îi atribuie slavă divină. Dacă ar fi luat aminte la toate acestea, nu s-ar fi închinat idolilor; - pentru că fiecare faptă făcută în numele Domnului este onorabilă și sfântă. Dar ce nevoie este să prelungim epistola și mai ales o epistolă către un om plăcut lui Dumnezeu și un vas ales al lui Dumnezeu, care a primit harul Duhului și care este capabil să-și îndrepte mintea spre adâncimile dogmelor divine și, sub îndrumare divină, să înțeleagă cele mai înalte obiecte ale cunoașterii. Am atins scopul propus și suntem uimiți de faptele măreție ale Zastuiniței tale și ale tuturor creștinilor, Doamna. Și nu este de mirare că ai părut călăuzit de Ea în toate, susținut și întărit de Ea împotriva dușmanilor, iar ei, fiind îmbătați de ură împotriva Ea de mult timp, au găsit un adversar la fel de puternic pe cât au avut un acuzator puternic. Căci dacă Betulia a fost salvată de mâna israelitului Iuda, care l-a ucis pe Olofern și pe care israeliții l-au proclamat ca eliberatorul lor; „cu cât mai mult ar fi trebuit sfințenia Voastră extraordinară, având o astfel de Slobornița, să triumfe asupra vrăjmașilor credinței și să-i încoroneze pe supușii Voștri cu victorie? Dar, Cel mai sfânt și iubit dintre toți creștinii, bucuria noastră neîncetată, nădejdea și veselia noastră! Dumnezeul nostru, mare în victorii, puternic și îndelung răbdător, care v-a călăuzit ca pe oile Sale (și v-a înălțat) mai mult decât Iosif, fie ca El să vă păzească, sfințiți, pentru mult timp - pe voi, ducând o viață complet creștină, învățând și încurajând pe toți să acționeze conform poruncilor divine și să respecte tradițiile lăsate de părinți și sfătuind pe cei ce nu au înțeles nimic pe deplin clar.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Și acest binecuvântat părinte, concurând cu dumnezeiescul Apostol Petru, ne-a vestit adevărul din Roma.”
Cel mai venerabil călugăr și notar Teodosie a citit:
„Epistola preafericitului Gherman, fost Patriarh al Constantinopolului, către Ioan, Episcopul Sinadului.”
Scrisoarea dumneavoastră, iubite de Dumnezeu, ne-a fost transmisă de preaslăvitul patrician Tarasie. Ea se referă la iubitul episcop de Nacolia. Vă informăm, așadar, că chiar înainte de a primi scrisoarea dumneavoastră, iubite de Dumnezeu, de îndată ce acest iubit episcop a sosit aici, am intrat în discuție cu el, dorind să-i cunoaștem părerea, adică dorind să știm ce gândește despre ceea ce ajunsese la urechile noastre despre el. Și iată ce a spus în propria sa justificare (este necesar să aducem totul la

cunoștința iubitului dumneavoastră de Dumnezeu pe scurt): în dumnezeiasca scriptură se spune: Să nu-ți faci nicio asemănare și să nu te închini la nimic din ce este în cer, sus sau pe pământ. Auzind acestea, am zis: Nu se cuvine să te închini la ceea ce este făcut de mâini, adică la ceea ce este făcut de oameni; Cât despre sfinții mucenici ai lui Hristos, îi cinstim ca pe niște adevărate margarete ale credinței, vrednice de toată cinstea, și le cerem rugăciunile. Și așa i-am răspuns: credința creștină constă în cinstirea și închinarea la singurul Dumnezeu, după cum este scris: „ Să te temi de Domnul Dumnezeul tău și numai Lui să-I slujești” (Deuteronom 6:13).). Și de aceea glorificarea și slujirea noastră de către sfintele puteri cerești, raționale, netrupești, precum și de către oamenii care au învățat calea mântuirii pe pământ, este înălțată numai până la El, așa cum în toate bisericile lui Hristos este cântată și glorificată Sfânta Treime în unitate, o singură stăpânire și o singură dumnezeire. De aceea, mărturisim pe Unul Dumnezeu și nu este nimeni în afară de El care să domnească prin propria Sa putere, să domnească pentru totdeauna și care să aducă la ființă tot ce este vizibil și nevăzut din neființă, adică (credem) în Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Sfânta, Consubstanțială și Dătătoare de Viață Treime. Crezând în Ea și mărturisind-o, am fost botezați, ca Însuși Dumnezeul întrupat Cuvântul, Unul din această sfântă și neînțeleasă Treime divină, Domnul nostru Iisus Hristos, izbăvit, (am fost botezați) în numele (Tatălui și) Fiului și al Sfântului Duh. – Nu ne închinăm făpturi. Doamne ferește! Și nu acordăm o asemenea evlavie sclavilor ca noi, așa cum se cuvine Domniei Divine; pentru că, închinându-ne împăraților și conducătorilor, nu le aducem aceeași închinare ca lui Dumnezeu. Și profetul Natan s-a închinat până la pământ lui David, care era rege și om; totuși, pentru aceasta, nu a fost acuzat că a onorat un om în afară de adevăratul Dumnezeu. De asemenea, nu acceptăm icoanele înfățișate în ceară și vopsele ca o subminare a adevăratei și desăvârșitei închinări aduse lui Dumnezeu; pentru că nu reprezentăm o imagine, o asemănare, o formă sau un aspect al Dumnezeirii, Care este invizibilă și pe care nici măcar cele mai înalte ranguri ale sfinților îngeri nu o pot înțelege și cuprinde pe deplin. Dar, din moment ce Fiul singurul născut, care este în sânul Tatălui, care a chemat creația Sa de la condamnarea morții la viață, prin bunăvoința Tatălui și a Sfântului Duh, a binevoit să se facă om, împărtășindu-se cu cea mai sinceră sinceritate din trupul și sângele nostru, așa cum a spus marele apostol, și în toate lucrurile a devenit asemenea nouă, excluzând păcatul; apoi noi, înfățișând o icoană a chipului Său omenesc și a formei Sale omenești după trup, și nu a dumnezeirii Sale, care este de neînțeles și nevăzută, ne străduim să prezentăm clar obiectele credinței și să arătăm că El nu S-a unit în mod fantastic și fantomatic cu firea noastră, așa cum au învățat în mod eronat unii eretici antici, ci că în realitate și în adevăr S-a făcut om desăvârșit, excluzând un păcat semănat în noi de diavol. Cu această înțelegere a credinței neprihănite în El, reprezentăm pe icoane chipul sfântului Său trup și îl sărutăm. și îl cinstim cu toate onorurile și venerația cuvenită; și astfel ajungem la amintirea întrupării Sale divine, de viață dătătoare și inefabilă. În același fel, prin pictură, reprezentăm și chipul neprihănitei Sale Maici, Sfânta Născătoare de Dumnezeu, și afirmăm că, fiind din fire femeie nu străină nouă, a zămislit în pântecele ei într-un mod de neînțeles pentru orice pricepere - nici îngerească, nici omenească - și a născut pe Dumnezeul nevăzut care S-a întrupat din ea și care cuprinde toate lucrurile cu dreapta Sa. O cinstim ca adevărata Maică a adevăratului Dumnezeu, o mărim, o socotim mai presus de orice creație văzută și nevăzută.De asemenea, îi preamărim și îi binecuvântăm pe sfinții martiri ai lui Hristos, pe sfinții apostoli și proroci și pe ceilalți sfinți, care, fiind robi ca și noi, au devenit adevărați slujitori ai lui Dumnezeu și, pentru faptele lor bune, pentru propovăduirea adevărului și, de asemenea, pentru îndurarea suferințelor pentru

Dumnezeu Însuși, s-au arătat plăcuți și iubiți lui Dumnezeu și au dobândit toată îndrăzneala înaintea Lui. Îi binecuvântăm pentru a le aminti de curajul și slujirea lor credincioasă față de Dumnezeu. Dar prin aceasta nu insinuăm că sunt părtași firii divine și nu le atribuim cinstea închinării potrivite gloriei și puterii divine, ci arătăm prin aceasta dragostea noastră pentru ei. Ceea ce ne-am convins de adevăr prin auz, transmitem și prin pictură, pentru a-l fixa mai ferm în memoria noastră. Legați prin trup și sânge, suntem siliți și prin vedere să confirmăm ceea ce slujește la satisfacția sufletului; pentru că sfinții lui Dumnezeu înșiși, observând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și învățând pe toți la aceasta, și-au vărsat sângele și au pus asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele nu sunt pregătite pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, potrivită Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești, sau în general creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie ale celei nevăzute, ci pentru ca prin aceste imagini să exprimăm dragostea noastră, pe care o nutrim pe bună dreptate pentru adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul Născut Fiu al lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi, totuși, conform credinței noastre, nu le tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El cuprinde totul cu mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul fiecărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; acesta este Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre și aceasta este mama care se roagă pentru noi. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca și tovarășilor noștri de slujbă, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, care au primit de la El cea mai înaltă îndrăzneală și binecuvântare și au fost socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și eliberarea de pericole prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:Devenind slujitori ca și noi, au devenit adevărați slujitori ai lui Dumnezeu și, pentru faptele lor bune, pentru propovăduirea adevărului și, de asemenea, pentru îndurarea suferințelor pentru Dumnezeu Însuși, s-au arătat plăcuți și iubiți lui Dumnezeu și au dobândit toată îndrăzneala înaintea Lui. Îi binecuvântăm pentru a le aminti de curajul și slujirea lor credincioasă față de Dumnezeu. Dar prin aceasta nu insinuăm că sunt părtași firii divine și nici nu le atribuim cinstea închinării potrivite gloriei și puterii divine, ci arătăm prin aceasta dragostea noastră pentru ei. Ceea ce ne-am convins de adevăr prin auz, transmitem și prin pictură, pentru a-l fixa mai ferm în memoria noastră. Legați prin trup și sânge, suntem siliți și prin vedere să confirmăm ceea ce slujește la satisfacția sufletului; pentru că sfinții lui Dumnezeu înșiși, observând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și învățând pe toți la aceasta, și-au vărsat sângele și au pus asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele nu sunt pregătite pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, potrivită Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești,

sau în general creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie ale celei nevăzute, ci pentru ca prin aceste imagini să exprimăm dragostea noastră, pe care o nutrim pe bună dreptate pentru adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul Născut Fiu al lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi, totuși, conform credinței noastre, nu le tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El cuprinde totul cu mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul fiecărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; acesta este Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre și aceasta este mama care se roagă pentru noi. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca și tovarășilor noștri de slujbă, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, care au primit de la El cea mai înaltă îndrăzneală și binecuvântare și au fost socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și eliberarea de pericole prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:Devenind slujitori ca și noi, au devenit adevărați slujitori ai lui Dumnezeu și, pentru faptele lor bune, pentru propovăduirea adevărului și, de asemenea, pentru îndurarea suferințelor pentru Dumnezeu Însuși, s-au arătat plăcuți și iubiți lui Dumnezeu și au dobândit toată îndrăzneala înaintea Lui. Îi binecuvântăm pentru a le aminti de curajul și slujirea lor credincioasă față de Dumnezeu. Dar prin aceasta nu insinuăm că sunt părtași firii divine și nici nu le atribuim cinstea închinării potrivite gloriei și puterii divine, ci arătăm prin aceasta dragostea noastră pentru ei. Ceea ce ne-am convins de adevăr prin auz, transmitem și prin pictură, pentru a-l fixa mai ferm în memoria noastră. Legați prin trup și sânge, suntem siliți și prin vedere să confirmăm ceea ce slujește la satisfacția sufletului; pentru că sfinții lui Dumnezeu înșiși, observând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și învățând pe toți la aceasta, și-au vărsat sângele și au pus asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele nu sunt pregătite pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, potrivită Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești, sau în general creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie ale celei nevăzute, ci pentru ca prin aceste imagini să exprimăm dragostea noastră, pe care o nutrim pe bună dreptate pentru adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul Născut Fiu al lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi, totuși, conform credinței noastre, nu le tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm

că Dumnezeu este fără început și infinit, că El cuprinde totul cu mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul fiecărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; acesta este Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre și aceasta este mama care se roagă pentru noi. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca și tovarășilor noștri de slujbă, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, care au primit de la El cea mai înaltă îndrăzneală și binecuvântare și au fost socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și eliberarea de pericole prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:Îi binecuvântăm pentru a le aminti de curajul și slujirea lor credincioasă față de Dumnezeu. Dar prin aceasta nu insinuăm că sunt părtași la firea divină și nici nu le atribuim cinstea închinării care se cuvine gloriei și puterii divine, ci arătăm prin aceasta dragostea noastră pentru ei. Ceea ce ne-am convins prin auzire, transmitem și prin pictură, pentru a-l fixa mai ferm în memoria noastră. Legați prin trup și sânge, suntem siliți și prin vedere să confirmăm ceea ce slujește la satisfacția sufletului; pentru că sfinții lui Dumnezeu înșiși, observând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și învățând pe toți la aceasta, și-au vărsat sângele și au pus asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele sunt pregătite, nu pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, care se cuvine Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești, sau în general creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie ale lumii nevăzute, ci pentru ca prin intermediul acestor imagini să ne exprimăm dragostea, pe care o purtăm pe bună dreptate față de adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul-Născut Fiu al lui Dumnezeu, care, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare a lui Dumnezeu, și ale sfinților Săi; dar, conform credinței noastre, nu-i tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El conține totul în mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Lui a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; adică Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre, și acesta este cel care se roagă pentru noi ca o mamă. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le oferim imnuri, ca tovarășilor noștri de slujbă, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, primind de la El cea mai înaltă îndrăzneală și binecuvântare și fiind socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și eliberarea de pericole prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:Îi binecuvântăm pentru a le aminti de curajul și slujirea lor credincioasă față de Dumnezeu. Dar prin aceasta nu insinuăm că sunt părtași la firea divină și nici nu le atribuim cinstea închinării care se cuvine gloriei și puterii divine, ci arătăm prin aceasta dragostea noastră pentru ei. Ceea ce ne-am convins prin auzire, transmitem și prin pictură, pentru a-l fixa mai

ferm în memoria noastră. Legați prin trup și sânge, suntem siliți și prin vedere să confirmăm ceea ce slujește la satisfacția sufletului; pentru că sfinții lui Dumnezeu înșiși, observând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și învățând pe toți la aceasta, și-au vărsat sângele și au pus asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele sunt pregătite, nu pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, care se cuvine Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești, sau în general creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie ale lumii nevăzute, ci pentru ca prin intermediul acestor imagini să ne exprimăm dragostea, pe care o purtăm pe bună dreptate față de adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul-Născut Fiu al lui Dumnezeu, care, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare a lui Dumnezeu, și ale sfinților Săi; dar, conform credinței noastre, nu-i tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El conține totul în mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Lui a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; adică Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre, și acesta este cel care se roagă pentru noi ca o mamă. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le oferim imnuri, ca tovarășilor noștri de slujbă, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, primind de la El cea mai înaltă îndrăzneală și binecuvântare și fiind socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și eliberarea de pericole prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:care slujește la satisfacția sufletului; pentru că înșiși sfinții lui Dumnezeu, respectând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și instruind pe toți la aceasta, își vărsă sângele și pun asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele sunt pregătite nu pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, potrivită Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești sau, în general, creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie nevăzute, ci pentru ca prin aceste imagini să exprimăm dragostea noastră, pe care o nutrim pe bună dreptate pentru adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul Născut Fiu al lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi, totuși, conform credinței noastre, nu-i tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El cuprinde totul cu mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm,

de asemenea, că slujitoarea Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; acesta este Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre și aceasta este mama care se roagă pentru noi. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca unor tovarăși slujitori ai noștri, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, care au primit de la El cea mai mare îndrăzneală și binecuvântare și au fost socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și izbăvirea de primejdii prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:care slujește la satisfacția sufletului; pentru că înșiși sfinții lui Dumnezeu, respectând slujba, glorificarea și închinarea Celui Unic și chemând și instruind pe toți la aceasta, își vărsă sângele și pun asupra lor cununa adevăratei mărturisiri. Astfel, icoanele sunt pregătite nu pentru a atribui închinarea în duh și adevăr, potrivită Dumnezeirii de neînțeles și de neapropiat, icoanelor făcute de mână sau lucrărilor mâinilor omenești sau, în general, creațiilor lui Dumnezeu, fie ale lumii văzute, fie nevăzute, ci pentru ca prin aceste imagini să exprimăm dragostea noastră, pe care o nutrim pe bună dreptate pentru adevărații slujitori ai Dumnezeului nostru, astfel încât noi înșine, prin fapte bune și rezistență la patimi, să devenim imitatori ai curajului și ai dragostei lor față de Dumnezeu. Fiecare să fie pe deplin convins că tocmai în acest sens sunt folosite icoanele în Biserica lui Dumnezeu și că nu așteptăm mântuirea de nicăieri, nici din lumea văzută, nici din veacul viitor, decât de la Unul și Unul Născut Fiu al lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi, totuși, conform credinței noastre, nu-i tratăm așa cum Îl tratăm pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și infinit, că El cuprinde totul cu mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că slujitoarea Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Lui și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; acesta este Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre și aceasta este mama care se roagă pentru noi. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca unor tovarăși slujitori ai noștri, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, care au primit de la El cea mai mare îndrăzneală și binecuvântare și au fost socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și izbăvirea de primejdii prin invocarea Dumnezeului nostru; pentru că este scris:decât de la Unul și Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi; totuși, conform credinței noastre, nu-i tratăm ca pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și fără sfârșit, că El cuprinde totul în mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că roaba Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Sa și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; adică Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre, și acesta este cel care se roagă pentru noi ca o mamă. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca unor tovarăși slujitori ai noștri, care

au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, primind de la El cea mai mare îndrăzneală și binecuvântare și fiind socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și izbăvirea de primejdii prin invocarea Dumnezeului nostru; căci este scris:decât de la Unul și Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt dăruiește cu generozitate darurile Sale dumnezeiești; pentru că niciun alt nume nu a fost dat oamenilor prin care să primim mântuirea. Deși sărutăm icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale neprihănitei Sale Maici, adevărata Născătoare de Dumnezeu, și ale sfinților Săi; totuși, conform credinței noastre, nu-i tratăm ca pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu este fără început și fără sfârșit, că El cuprinde totul în mâna Sa, că El este Creatorul nostru și Creatorul oricărei făpturi și cu adevărat Dumnezeu Mântuitorul, având putere în cer și pe pământ, cu adevărat întrupat pentru neamul omenesc; știm, de asemenea, că roaba Sa a devenit în același timp cu adevărat Maica Sa și este cea mai puternică mijlocitoare pentru neamul nostru; adică Domnul, care a săvârșit lucrarea mântuirii noastre, și acesta este cel care se roagă pentru noi ca o mamă. Și tuturor sfinților le aducem cinste și le aducem imnuri, ca unor tovarăși slujitori ai noștri, care au o fire asemănătoare cu a noastră, dar care au devenit plăcuți lui Dumnezeu, așa cum s-a spus mai înainte, primind de la El cea mai mare îndrăzneală și binecuvântare și fiind socotiți vrednici de harul de a cere binecuvântările Sale pentru noi, vindecarea de suferințe și izbăvirea de primejdii prin invocarea Dumnezeului nostru; căci este scris: „Pomenirea celor drepți este cu laudă” (Prov. 10:7). - Am prezentat toate acestea episcopului iubitor de Dumnezeu de Nacolia, menționat mai sus. El le-a primit și a mărturisit ca înaintea lui Dumnezeu că le va menține în acest fel și nu va spune și nu va face nimic care să ispitească oamenii sau să le dea pricină de indignare. - Așadar, știind acestea, iubitoarea voastră de Dumnezeu să liniștească sinodul vostru și să nu fie el însuși ispitit de acestea; ci, după ce l-ați chemat (pe episcop), după ce ați citit scrisoarea noastră de față și după ce v-ați convins de unanimitatea sa în această privință, să înalțe o rugăciune pentru prosperitatea și victoria pe termen lung a suveranilor și împăraților noștri suverani și să ceară pacea lui Dumnezeu pentru poporul creștin, care întrece orice pricepere.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Părintele nostru Sfântul Gherman vorbește în acord cu sfinții părinți care au fost înaintea lui.”
Sfântul Sinod a spus: „Într-adevăr, doamne, el este de acord cu ei în toate.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Primind această scrisoare (episcopul) de Nakolya a ascuns-o și nu a dat-o mitropolitului său.” Atunci fericitul Gherman i-a scris din nou episcopului de Nakolya, deoarece această erezie își avea originea de la el.
Teodor (Teodosie), cel mai iubit de Dumnezeu călugăr, diacon, notar și custode al vaselor, a citit:
„De la sfântul nostru părinte Herman către Constantin, episcopul Nacoliei.”
„Preaiubitorul de Dumnezeu Mitropolit Ioan de Sinad ne-a scris că dumneavoastră, iubitorule de Dumnezeu, nu i-ați transmis scrisoarea noastră. Nu puțin ne-a întristat acest lucru în ceea ce vă privește. Ați pus în plan secund, după cum se pare, atât frica de Dumnezeu, cât și dragostea și cinstea, pe care membrii lui Hristos ar trebui să le aibă mai presus de toate. De aceea, prin prezenta noastră scrisoare, vă poruncim iubitorului dumneavoastră de Dumnezeu să transmită imediat personal scrisoarea noastră menționată anterior iubitorului de Dumnezeu Mitropolit menționat anterior, să-i arătați tot respectul și să stați înaintea lui într-o poziție potrivită preoților. - Și așa cum iubitorul dumneavoastră de Dumnezeu a primit instrucțiunile noastre, promițând să le urmeze; așa să acționeze, fără să se lase dusă de propria rațiune. Știți bine și cu

siguranță nu ați uitat, după cum credem noi, că ne-ați cerut chiar să vă îndepărtăm din episcopatul dumneavoastră, exprimând disponibilitatea de a vă înarma împotriva dumneavoastră înșivă pentru acele cazuri în care, după cuvintele dumneavoastră, ați acționat inconștient; nu ați afirmat nimic ofensator la adresa Domnului sau a sfinților Săi și nici nu ați spus sau făcut ceva de acest fel cu privire la icoanele lor, cu excepția, poate, a unei referințe la învățătura lui Dumnezeu." Scriptura spune că nicio creație nu trebuie să primească onoare divină. Dar și noi acceptăm această învățătură și o menținem cu tărie și o mărturisim. V-am citit același lucru pe care l-am scris Mitropolitului preaiubit de Dumnezeu menționat anterior și, recunoscând că vom rămâne fermi în această privință, v-am dat o copie a acestei scrisori. Așadar, nu doriți să ofensați oamenii, lipsiți de experiență în înșelăciune, amintindu-vă de judecata cumplită a Domnului, care amenință chiar și pe cei ce ispitesc pe unul dintre cei mici; să știți, de asemenea, că până când nu veți da scrisoarea noastră Mitropolitului vostru preaiubit de Dumnezeu, până atunci, prin autoritatea Sfintei și consubstanțialei Treimi, nu aveți dreptul să îndepliniți nicio slujbă sacru. Trebuie mai degrabă să vă tratăm foarte strict decât să vă lăsăm fără îndemn și să vă permitem să rămâneți vinovați înaintea judecății lui Dumnezeu."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Onorabile frați! După cum am mai spus, această inovație a fost introdusă inițial de către cel menționat mai sus, episcopul de Nakolia."
Constantin, cel mai iubit diacon și notar de Dumnezeu, a citit:
„Scrisoare a lui Germanus, arhiepiscop de Constantinopol, către Toma, episcop de Claudiopolis."
„Într-una din zicerile sale, înțeleptul Solomon a spus: Fratele își ajută fratele ca o cetate tare și înaltă și se întărește ca o împărăție întemeiată. (Prov. Sol. 18:19) Dar eu, nenumărându-mă printre cei ce pot oferi ajutor, ci mai degrabă printre cei ce au nevoie de ajutor, am avut totuși dorința de a-ți scrie această scrisoare, iubitule de Dumnezeu, neputând purta greutatea gândurilor. Se aude că ai făcut ceva care, dacă zvonul despre aceasta este fals, să fie, după cuvintele lui Grigore Teologul , împrăștiat de vânt: dacă acest lucru este adevărat, atunci sunt complet pierdut în nedumerire. - Este posibil ca tu, ca mulți oameni ignoranți, să experimentezi dulceața iubirii doar cu buzele tale și să nu pătrunzi în adâncurile gândurilor, adică, chiar crezi că nu avem o dragoste sinceră pentru tine? Sau nu este așa? Nu arăți dispreț pentru incompetența noastră, lenea și nepăsarea noastră în ceea ce-I place lui Dumnezeu? Căci din partea noastră nu a existat o grijă și o competiție atât de mare pentru voia lui Dumnezeu, așa cum este cerută de sfânta poruncă exprimată în Sfânta Scriptură. Sau sunt greșite atât una, cât și cealaltă presupunere și ar trebui să presupunem ceea ce vă este mai revelat - nu îndrăznesc să spun: aveți mai multă iubire de sine și mândrie; pentru că dragostea , așa cum spune dumnezeiescul apostol, nu gândește răul (1 Corinteni 13:5)), - și că ați atins o asemenea deplinătate a cunoștințelor încât este necesar și util să ne-o descoperiți. Am avut un motiv întemeiat să exprimăm aceste nedumeriri; pentru că bunătatea voastră dumnezeiască, în timpul îndelungatei voastre șederi la noi, ne-a oferit judecățile și întrebările voastre, dar niciodată nu ați scos un singur cuvânt despre icoanele nici ale sfinților, nici ale Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos Însuși, precum și despre Maica Sa întrupată, sfânta și nestricăcioasa Născătoare de Dumnezeu. Când ați trăit la noi, nu ați arătat dorința de a afla mai amănunțit problema, adică nu ne-ați întrebat ce părere avem cu privire la această chestiune și, crezând că icoanele ar trebui respinse și distruse, nici măcar nu v-ați adresat nouă cu întrebarea: aceasta este părerea noastră? Ci ați preferat să păstrați tăcerea completă cu privire la această chestiune. Ajunși în orașul vostru, ați decis, așa

cum am aflat, să distrugeți icoanele, ca și cum aceasta ar fi o opinie comună și nu ar fi supusă niciunei îndoieli sau luări de în considerare. Încă o dată vă întrebăm: este adevărat acest lucru? Deși sufletele noastre nu sunt înclinate să creadă tot ce se spune fără discriminare, întrucât acest lucru se face adesea pentru a-i încurca pe aproapele nostru, totuși, considerând că este necesar cu circumspecție și precauție frățească să ne dezvăluim gândurile, am decis să examinăm temeinic această chestiune, amintindu-ne mai întâi că trebuie să ne ferim în orice fel de inovații, mai ales în acele cazuri în care oamenii care cred în Hristos pot avea ocazia să fie confuzi și ispitiți; în plus, mult timp a întărit acest obicei în biserici. - Dacă Scriptura poruncește să bem vin după sfat (Prov. 31:4); atunci cu mult mai mare discriminare trebuie să ne raportăm la ceea ce este în mare nevoie, ca să nu fim supuși acelei cumplite condamnări pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru un om care va ispiti pe unul dintre cei mici. Pe de altă parte, este datoria noastră să răsturnăm cuvintele și faptele necredincioșilor, care sunt îndreptate spre insultarea Bisericii lui Hristos și să arătăm că tot ceea ce este venerabil și divin în ea este de nezdruncinat. Așadar, mai întâi de toate, trebuie să știm cum același lucru a fost adesea adus spre rușinea noastră nu numai acum, ci și în trecut, atât de către evrei, cât și de către adepții idolatriei, care au un singur scop - să necinstească tot ce este neprihănit și divin în credința noastră și să nu încerce deloc să distrugă credința în lucrurile făcute de om; întrucât la ei toată grija și toată reverența este îndreptată către aceasta, să nu considere nimic mai înalt decât vizibilul și sensibilul și să umilească natura divină în orice fel, fie prin limitarea Providenței atotvăzătoare la un anumit spațiu, fie prin reprezentarea ei în imagini trupești. Unii dintre predecesorii noștri, ale căror lucrări nu le avem la îndemână, fără nicio disprețuire la adresa lor înșiși, i-au numit câini noi, lătrând în zadar și i-au alungat din turma lui Hristos. - Dar cuvântul adevărului îi înfrânează pe motivul propriilor lor fapte nelegiuite; îi mustră pe păgâni pentru rușinea și urâciunea misterelor și miturilor păgâne și îi face de rușine pe evrei, pentru că nu numai părinții lor au recurs la idoli, ci ei înșiși acționează împotriva legii divine,împlinirea cu care se laudă. De exemplu, ea (legea) afirmă că jertfele tipice (ar trebui) aduse într-un anumit loc, dar nu interzic acest lucru în niciun loc din univers, din cauza neascultării lor obișnuite față de Duhul Sfânt și ca urmare a aderenței la vechimea paternă, și astfel aduc jertfă idolilor, și nu lui Dumnezeu; pentru că adevărata slujire și închinare a adevăratului Dumnezeu constă în respectarea exactă a sfintei mărturisiri și a tuturor tainelor și legilor credincioase. Pentru sarazini (hagareni), care par să aibă aceeași părere despre ritualuri, este desigur suficient pentru rușinea și ocară lor să sublinieze închinarea pe care o sărbătoresc până în ziua de azi unei pietre fără suflet situate în deșert și a altor ritualuri amuzante transmise de părinții lor și săvârșite de ei la un festival remarcabil. Între timp, semnul distinctiv al tuturor creștinilor, care se găsesc în tot universul și sunt sub un singur jug, adică sub jugul Evangheliei, este, așa cum spune profetul, credința lor într-un singur Dumnezeu, Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Treimea necreată, veșnică, neschimbată, nevăzută, consubstanțială și co-înscăunată; prin care ei mărturisesc și întruparea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu și tot ceea ce este în conformitate cu simbolul sacru, citit cu un singur gând de tot poporul lui Hristos înainte de înălțarea tainică și sfântă. Mai mult, semnul distinctiv al creștinilor este renașterea spirituală, săvârșită prin botezul divin în numele acelorași trei ipostase divine, precum și transformarea săvârșită prin puterea divină și comuniunea cu tainele dătătoare de viață ale jertfei fără sânge. Prin aceasta strălucește lumina adevărului și este alungat întunericul impietății, care poartă în sine semnul cel mai clar al erorii sale, adică politeismul nelegiuit. Lumina adevărului și întunericul răutății sunt atât de opuse încât, vorbind în chip apostolic, Dumnezeu (le-a despărțit așa cum le-a despărțit

la început între lumină și întuneric). Așadar, să spună împreună cu noi preafericitul Evanghelist Ioan:consubstanțial și consubstanțial; și întruparea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu este, de asemenea, mărturisită, și tot ce este în conformitate cu simbolul sacru, citit cu un singur gând de către tot poporul lui Hristos înainte de înălțarea mistică și sfântă. Mai mult, semnul distinctiv al creștinilor este renașterea spirituală, săvârșită prin botezul divin în numele acestor trei ipostase divine, precum și transformarea săvârșită prin puterea divină și comuniunea cu tainele dătătoare de viață ale jertfei fără sânge. Prin aceasta strălucește lumina adevărului și este alungat întunericul impietății, care poartă în sine cel mai clar semn al erorii sale, adică politeismul impie. Lumina adevărului și întunericul impietății sunt atât de opuse încât, vorbind în mod apostolic: Dumnezeu (le-a despărțit astfel), așa cum a despărțit la început între lumină și întuneric. Așa să spună împreună cu noi preafericitul Evanghelist Ioan:consubstanțial și consubstanțial; și întruparea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu este, de asemenea, mărturisită, și tot ce este în conformitate cu simbolul sacru, citit cu un singur gând de către tot poporul lui Hristos înainte de înălțarea mistică și sfântă. Mai mult, semnul distinctiv al creștinilor este renașterea spirituală, săvârșită prin botezul divin în numele acestor trei ipostase divine, precum și transformarea săvârșită prin puterea divină și comuniunea cu tainele dătătoare de viață ale jertfei fără sânge. Prin aceasta strălucește lumina adevărului și este alungat întunericul impietății, care poartă în sine cel mai clar semn al erorii sale, adică politeismul impie. Lumina adevărului și întunericul impietății sunt atât de opuse încât, vorbind în mod apostolic: Dumnezeu (le-a despărțit astfel), așa cum a despărțit la început între lumină și întuneric. Așa să spună împreună cu noi preafericitul Evanghelist Ioan: Aceasta este victoria care a biruit lumea, credința noastră (Ioan 3:4). Să adăugăm și noi, în numele nostru, și să spunem: aceasta este stânca pe care Hristos a zidit biserica Sa , pe care porțile iadului, adică atacurile forțelor vrăjmașe, nu o pot zdrobi sau răsturna. De aceea am moștenit un nume nou, care, după cum spune Isaia, va fi binecuvântat. El spune așa: „ Vor binecuvânta pe adevăratul Dumnezeu” (Isaia 65:16). Proclamăm neînțelegerea și inaccesibilitatea firii Sale inefabile, predicând în același timp, fără cea mai mică îndoială, puterea și dumnezeirea Sa preanevăzută, indescriptibilă și complet neschimbată, care, după cuvintele preasfințitului Pavel, se poate vedea de la facerea lumii - prin contemplarea făpturilor (Romani 1:20). Astfel suntem învredniciți să-I slujim Dumnezeului viu și adevărat, onorați și glorificați prin libertatea cu care Hristos ne-a eliberat (Galateni 4) și eliberați de orice eroare idolească și impietate, a cărei principală distincție este să spunem pietrei: „Tu m-ai născut” și copacului: „Tu m-ai creat”, așa cum spune profetul despre aceasta, și, de asemenea, conform cuvintelor lui Isaia, să nu ne întoarcem privirea spre cer și să nu ne gândim - cine a creat toate acestea, cine a creat cu atâta înțelepciune lumea și i-a dat chiar acest nume pentru că a concentrat multă slavă și multă putere în ea. Mâinile Lui au creat toată oștirea cerurilor, așa cum spune un alt profet despre aceasta. Contemplând armonia din toată creația, prin analogie, cu puterea rațională a sufletului, se poate deslușI Cuvântul Său creator și, prin El, să se închine Tatălui Său, Dumnezeului adevărat, așa cum învață și fericitul Atanasie foarte clar în cuvântul său împotriva idolilor. „Așa cum lumina nu are nimic în comun cu întunericul și nici nu există înțelegere între Hristos și Belial (2 Cor. 6:14-15), tot așa creștinii, care se închină Unicului Dumnezeu venerat cu o slavă și o putere de neînțeles, nu au nimic în comun cu cei care își fac un dumnezeu și pe care profetul îi numește pe bună dreptate nenorociți; inima lor este cenușă (Is. 44:20), după cum spune Scriptura. Unii dintre ei cred că un nou dumnezeu este creat pentru ei din nimic prin acțiunea unui idol creat de propriile lor mâini. Și de îndată ce acest nou

dumnezeu al lor, dintr-un anumit motiv, a fost distrus și nimicit, ei țin cu tărie la ideea că nu au niciun Dumnezeu, decât dacă își fac altul în același fel. Și acest lucru ne este învățat clar de scriptura divină, vorbind despre crearea vițelului de către israeliți în deșert, când, răzvrătindu-se împotriva lui Aaron, au zis: fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră (Ex. 32:1)"), arătând prin aceasta că, în opinia lor, nu aveau niciun Dumnezeu, nici adevărat, nici fals, decât dacă acesta făcea la cererea lor un idol, căruia îi atribuiau apoi exodul din Egipt, arătând prin aceasta excesul impietății și nebuniei lor. Alții care au venit după ei, adoptând urâciunea idolatriei păgâne și încercând să o acopere cu numele zeilor pe care îi venerau, s-au ocupat cu zel de pregătirea idolilor lor, cum ar fi Zeus, pe care îl numeau tată și consul, adică suprem între zei și oameni, și, de asemenea, alții, ale căror nume sunt bine cunoscute de mulți. - Venerarea și glorificarea lor prin jertfele aduse lor constă în faptul că se comit curvie și necumpătare, se etalează tot felul de indecențe și, ca să spunem cel puțin, se rostesc cuvinte rușinoase și blasfemiatoare. Uneori încercau chiar să omoare oameni în cinstea lui Dumnezeu, iar manifestarea solemnă a faptelor rușinoase era considerată o onoare pentru ei, deoarece se făcea în cinstea zeilor pe care îi venerau (ei), ca și cum zeii înșiși ar fi făcut acest lucru și s-ar fi bucurat de ceea ce se făcea. Între timp, printre creștini, icoanele oamenilor sfinți, chiar înainte de vărsarea sângelui, dar după cuvântul apostolului, s-au împotrivit păcatului și au slujit adevărului cu cuvântul, adică profeți și apostoli, sau cei care s-au dovedit cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu printr-o viață pioasă și prin săvârșirea faptelor bune, nu sunt altceva decât un model de curaj, o imagine a unei vieți venerabile și virtuoase și un stimulent și o încurajare pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, pe Care L-au binevoit în această viață. Un cuvânt care povestește despre faptele oamenilor sfinți aduce folos celor care ascultă și îi cheamă adesea să le imite râvna. Același scop se atinge prin examinarea corectă a icoanelor, căci „ceea ce cuvântul narativ transmite prin ureche, pictura arată în tăcere prin imitație", spune Vasile cel Mare 153 , adăugând că mulți sunt îndemnați la imitație prin ambele metode. Poate cineva va spune că narațiunea faptelor (ale sfinților) înfățișate pe icoană este scurtă și generală; Dar pentru cei care o privesc, ea servește ca o reprezentare imitativă a însăși ideii (înfățișate pe ea) a sfântului, așa cum în cazul idolilor zeilor falși erau expuse urâciunile lor. Pe cine a învățat cu urechea faptele săvârșite de sfinți, această contemplare îl va face să-și amintească de ceea ce a auzit, iar pe cine nu știe încă despre ele, îl va pregăti pentru a le asculta cu sârguință și va trezi în el o dragoste puternică pentru ele și o glorificare a lui Dumnezeu, astfel încât ambele, după cuvântul Evangheliei, îi vor conduce pe cei care aud despre faptele bune ale sfinților să-L slăvească pe Tatăl nostru, Care este în ceruri. Dacă legislația dată prin Moise poruncește oamenilor să-și pună franjuri de iacint pe marginile veșmintelor lor, în amintirea a ceea ce s-a făcut (pentru ei) și pentru respectarea (poruncilor date lor), atunci cu atât mai mult ar trebui noi, prin imaginea picturală a oamenilor sfinți, să ne amintim de sfârșitul vieții lor și să le imităm credința, așa cum ne învață apostolul (Evrei 13:3).). Este necesar să se înfățișeze chipul Domnului pe icoane în forma Sa trupească, atât ca o denunțare a noțiunii deșarte a ereticilor care vorbesc în zadar că El nu S-a făcut cu adevărat om, cât și ca o călăuză pentru cei care nu se pot ridica la înălțimile contemplării duhovnicești, ci au nevoie de o oarecare asimilare trupească a ceea ce au auzit, în măsura în care aceasta este utilă și îngăduită. Taina care a deschis cerurile virtuții, ascunsă de veacuri și generații în Dumnezeu, care a creat totul, este asimilată nu numai prin auzire, căci credința vine din auzire , după cum spune apostolul (Romani 10:17), ci este întipărită și prin vedere în sufletele spectatorilor și strigă cu putere că Dumnezeu S-a arătat în trup. Această taină a fost acceptată de credință în lume și este menită să se dovedească a fi cea mai sfântă

și mai mântuitoare taină dintre toate celelalte. Ceea ce a fost scris și învățat prin predica Evangheliei despre viața Domnului pe pământ printre oamenii în trup este înscris nești în memoria oamenilor; iar slava și bunătatea Lui sunt foarte clar propovăduite de noi și servesc drept obiect de închinare; Pentru că închinarea nu se aduce unui amestec de lemn și vopsele, ci Dumnezeului nevăzut, Care locuiește în sânul Tatălui; El primește închinare în duh și adevăr, dăruindu-ne prin Sine Însuși acces la Tatăl, împreună cu Care I se aduce închinare. Și Iacov, când s-a închinat, cum se spune, la marginea toiagului lui Iosif, nu s-a închinat toiagului, ci Celui care îl ținea. În același fel, și poporul lui Hristos vorbește despre chipul sfintei și preaslăvitei Maici a Domnului și îl cinstește. O astfel de tradiție a fost primită de toți foștii conducători ai preasfintelor biserici și nu a întâmpinat niciun obstacol. Și când persecuțiile au trecut și credința s-a întărit cu îndrăzneală peste tot, apoi până în generația noastră au existat sinoade ecumenice care au stabilit canoane, în multe dintre capitolele lor referitoare la doctrina icoanelor. Nu puteau lăsa acest subiect fără explicații și să-l treacă sub tăcere, când, după părerea unora, acest obicei (de a face icoane), adoptat de noi din cele mai vechi timpuri, intră în contact (cu obiceiul de a face) imagini de idoli și cu acuzațiile îndreptate împotriva acestora din urmă în scriptura divină și duce la înstrăinarea de Dumnezeu. Cel care le-a spus apostolilor că va rămâne cu ei până la sfârșitul veacului, desigur că le-a promis și celor care vor supraveghea biserica Lui după ei: pentru că nu avea nicio intenție să rămână cu apostolii până la sfârșitul veacului prezent. Mai mult, dacă ar spune că va fi cu doi sau trei adunați în numele Lui; atunci ar lăsa cu adevărat adunări atât de uriașe, adunate din zel pentru evlavie (și credință) în El, neimplicate în inspirația Lui divină și le-ar lipsi de conducerea Lui; din moment ce au văzut că biserica...A Lui nu a atins perfecțiunea rânduită pentru ea, în timp ce El le-a încredințat-o cu condiția ca ei să I-o prezinte fără cusur, cusur sau ceva de genul acesta? Și nu în orașele mici și neînsemnate a fost stabilit acest obicei, ci, am putea spune, în aproape toate țările și în cele mai nobile și importante biserici. Și că obiceiul de a înfățișa narațiuni istorice din (sfintele) scripturi pe icoane este un obicei străvechi, dovada acestui lucru se găsește în discursul Sfântului Grigorie de Nyssa , intitulat „despre Avraam”. În acest discurs, el spune că povestea jertfei lui Isaac a fost reprezentată într-o imagine pictată. Dacă acesta a fost cazul cu persoanele și evenimentele din Vechiul Testament, atunci cu atât mai mult ar trebui înfățișate minunile dispensațiunii Domnului și suferințele Sale, precum și faptele curajoase ale sfinților martiri, stârnind zel bun în privitori. Acest lucru este clar confirmat de isprava curajosului și minunatului martor al adevărului, Anastasie. - Dar poate cineva va spune din nou că trebuie să urmăm ceea ce este proclamat în Sfintele Scripturi, și anume: Să nu-ți faci idoli, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai sub pământ; să nu te închini lor și să nu le slujești (Exod 20:4, 5). Și iarăși: Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău (Exod 20:7). Și în Deuteronom: „Să nu faci răutate și să nu-ți faci chip cioplit”. Toate acestea au evident sensul că firea divină este nevăzută și de neînțeles și nu trebuie considerată similară cu nimic vizibil și exprimată în ghiciri și presupuneri, care exprimă doar înțelegerea senzorială. Căci, după ce a spus mai dinainte: „N-ați văzut nicio asemănare în ziua când Domnul v-a vorbit pe muntele Horeb din mijlocul focului”, după ce a spus aceasta mai dinainte, Moise adaugă imediat: „Să nu faci răutate și să nu-ți faci chip cioplit”. Prin aceasta le amintește de confecționarea vițelului pe care îl făcuseră și, în același timp, îi avertizează să nu urmeze obiceiul egiptean pe care îl cunoșteau; nu ar cădea într-o astfel de impietate și nu ar considera divinul ca fiind asemenea acestei icoane. Marele apostol spune și acesta în predica sa dinaintea adunării atenienilor: „ Fiind generații

din Dumnezeu, nu trebuie să socotim că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului, sau ca o piatră lucrată prin meșteșuguri, sau ca priceperea omului” (Faptele Apostolilor 17:29). Același sens are expresia: nu luați în deșert Numele Domnului Dumnezeu , adică nu-L chemați și nu-L aduceți pe Dumnezeu (ca confirmare a cuvintelor voastre), când în realitate nu există așa ceva despre care vorbiți și căruia îi sunt atribuite în mod fals ființă și un nume. „ Dar pentru noi ”, spune marele apostol, „ este un singur Dumnezeu Tatăl, de la Care vin toate lucrurile și un singur Domn Iisus Hristos, prin Care vin toate lucrurile”.; și un singur Duh Sfânt, în care sunt toate lucrurile (1 Cor. 8:6). – Prin schimbarea expresiilor nu se introduce nicio diferență fizică (între persoanele Dumnezeirii); Doamne ferește! pentru că cele trei persoane sunt un singur Dumnezeu, așa cum învață înțeleptul Grigorie. Astfel, poporul lui Hristos nu a însușit până acum nimănui un nume superior oricărui nume, venerație sau slujire, cu excepția sfintei și dătătoarei de viață Treimi; Doamne ferește! Scriptura divină, după ce a legitimat pe deplin slujirea acestor persoane ale Sfintei Treimi, ne-a făcut în același timp străini și nu părtași la rătăcire; căci forma idolatriei este clară. Dar la noi, după cum o singură închinare a unui singur Dumnezeu, o singură credință în El și un singur botez mântuitor; tot așa și o singură slujire este adusă de noi Lui în forma în care a fost transmisă de sfinții apostoli și este păstrată (până în ziua de azi). Aceasta este jertfa de laudă, pe care dumnezeiescul apostol a poruncit să fie adusă lui Dumnezeu și Tatăl, adică rodul buzelor celor ce mărturisesc numele Lui; Aceasta este tradiția divină în tainele dătătoare de viață, vestită de prorocul Maleahi, care în numele lui Dumnezeu a spus: „ Căci de la răsăritul soarelui până la apusul lui, numele Meu este proslăvit printre neamuri și în orice loc se aduce tămâie numelui Meu și jertfa este curată” (Malahi 1:11). Așadar, templul lui Dumnezeu, adică biserica Lui , nu are părtășie cu idolii; să nu fie! Ea (biserica), după cuvântul apostolului, este numită stâlpul și temelia adevărului; dar numele idolilor, strigă prorocul Zaharia, vor fi nimicite de pe pământ; pentru că, odată cu răspândirea credinței lui Hristos, orice loc se va deschide casei lui David, adică bisericii lui Hristos. La aceasta să adăugăm ceea ce se spune în cartea Înțelepciunii lui Solomon și, de asemenea, ceea ce se găsește în marele Isaia. În Nervi se spune: „ Începutul minunilor este născocirea idolilor și născocirea lor este stricăciunea vieții”. Căci nici nu au fost de la început și nici nu vor fi vreodată: căci prin deșertăciunea oamenilor au intrat în lume și de aceea sfârșitul lor a fost socotit scurt (Înțelepciunea lui Solomon 14:12-14), etc. Și în profetul Isaia se spune: Cei ce fac dumnezei și cei ce-i cioplesc se vor rușina (Isaia 44:10). Și de aceea toți acești dumnezei, oricât de mulți ar fi fost, s-au uscat și au devenit surzi, și toate acestea au fost doar născocirea stăpânului; ci ei înșiși sunt un copac creat pentru a satisface nevoile omului și modelat în formă de om, pentru a arăta nebunia celor ce se închină lui. La aceasta (profetul) se adaugă: Vedeți, nu spuneți, căci este o minciună în mâna mea dreaptă (Isaia 44:20). El a adăugat aceasta pentru a răsturna răutatea descrisă mai sus. Așadar, noi, crezând în Fiul lui Dumnezeu, Care este adevărul și mâna dreaptă a Tatălui, suntem găsiți a nu fi părtași la condamnarea exprimată de profet. Și la aceasta voi adăuga la momentul potrivit zicala profetică: precum pleava la grâu(Ieremia 23:28). Ce afinitate există între frivolitatea capricioasă a celor care slujesc făpturii în loc de Creator, inspirați de duhurile răutății, și cuvântul hrănitor al adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu, care se găsește în tot poporul lui Hristos? Despre cei dintâi, profetul Isaia a spus că ei ardeau tămâie pe vârfurile munților și aduceau tămâie pe dealuri, sub stejar, plop și copac umbros; pentru că dă umbră bună, așa cum spune profetul din vremea lui Isaia (Osea 4:13). Dar poporul lui Hristos se închină Darului veacurilor, Dumnezeului nestricăcios, singurul și atotînțeleptul în casa Lui sfântă, săvârșind închinare în duh și

adevăr și aducând neîncetat toată lauda și slava Treimii dătătoare de viață. Sfârșitul rapid al idolilor, pe care înțelepciunea îl prezisese, adică distrugerea lor și faptul că nu vor rămâne veșnic, nu s-a împlinit niciodată, ci după arătarea marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe care Biserica Sa , fiind plină de sângele Său, îl mărturisește și îl slăvește întotdeauna cu evlavie de la marginile universului până la marginile pământului. Așadar, acest închinător adevărat și adevărat al Treimii, poporul lui Hristos, nu își asumă nimic din cele scrise în aceste cărți ca mustrare a idolilor, deși au icoane ale unor oameni sfinți în amintirea virtuților lor. Tot așa, nici fericitului Apostol Pavel nu i s-a imputat deloc ca o vină și o condamnare faptul că, în timp ce predica abolirea circumciziei trupești și îi mustra pe cei care voiau să fie îndreptățiți prin lege, el însuși l-a circumcis totuși pe Timotei, s-a prefăcut că respectă legea și a adus o jertfă în templu. Nu trebuie să privim la fapte în mod simplu, ci trebuie întotdeauna să ținem cont de scopul după care au fost călăuziți lucrătorii. Acest scop fie înlătură vina de la cel care face, fie, dimpotrivă, îl condamnă. Și dacă nu s-ar acorda o atenție deosebită acestui lucru, atunci poate că porunca lui Dumnezeu Însuși nu ar rămâne fără prihană în ochii păgânilor; pentru că atât sculptura, cât și lucrarea forjată sunt interzise de lege, și totuși heruvimii slavei care umbresc chivotul, așa cum îi numește apostolul, au fost făcuți în acest fel. Învățăm să aducem cinste acestor heruvimi nu numai din Scriptură, ci și fericitul Atanasie, explicând zicerea psalmistului: Cel ce șade pe heruvimi S-a arătat (Ps. 79:2), exprimă aceeași opinie. Mai mult, prototipurile acestor heruvimi sunt necunoscute prin natura lor oricărui om; pentru că sunt duh și foc și sunt străine de orice înveliș trupesc; iar dacă profetul vorbește despre ei într-un sens mai trupesc, atunci aceasta are un sens simbolic și misterios, iar ceea ce este potrivit să spunem despre ei nu poate fi înțeles altfel decât în sensul cel mai înalt. Trebuie spus, de asemenea, că creștinii, atunci când înfățișează portrete ale rudelor lor în carne și oase, sau ale cunoștințelor și prietenilor, nu îi cinstesc niciodată și nu îi onorează cu nicio cinste. Chiar și în virtutea poruncilor imperiale, închinându-se (în fața portretelor regale), ei nu inventează ceea ce fac cei care o acuză pe bună dreptate. zicând că s-au făcut nebuni și au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea chipului omului stricăcios (Romani 1:22 și 23), așa cum spune Apostolul. Astfel, este clar că mustrarea găsită în Scriptură nu este aplicabilă și nouă. Dacă am atribui unele gânduri pioase, care ar trebui să fie legate doar de cele divine, fiind duse de icoane, unor lucruri mai trupești, sau dacă am abandona cinstirea și slujirea evlavioasă, sau dintr-un anumit motiv ne-am umili complet credința; atunci ar fi bine să luăm de la noi ceea ce ne îndepărtează și ne distrage de la cinstirea plină de zel a singurului Dumnezeu adevărat. - Dar acum vedem că se întâmplă opusul acestui lucru. Cineva, privind conștient icoana unui sfânt, ca de obicei, spune: „Slavă Ție, Dumnezeule”, și în același timp rostește numele acestui sfânt. Astfel, în timpul rugăciunii noastre, se împlinește ceea ce ni se spune: atât prin cele văzute, cât și prin cele nevăzute, să fie preasfântul nume al lui Hristos. Însă, în același timp, nu permitem ca vreunul dintre oamenii sfinți să fie numit zeu, deși Dumnezeu, cel unic și preeminent, și-a însușit acest nume celor care I-au plăcut, așa cum este scris în cartea sfântă a psalmilor (81 psalmii 1 și 6). Mai mult, nu considerăm icoanele un sprijin suficient pentru cunoașterea lui Dumnezeu și, de dragul lor, nu disprețuim adunările care au loc în bisericile lui Dumnezeu, precum și glorificarea lui Dumnezeu în ele ziua și noaptea, sau, mai bine zis, în psalmi, seara, dimineața și la amiază, cum spune David, și mai ales în timpul tainei divine și a liturghiei. Dar, întrucât știm bine că nu există nicio speranță de a primi mântuirea de nicăieri altundeva, decât din credința pioasă și din mărturisirea singurului Dumnezeu adevărat venerat în Treime, dintre care prima este în inimă, iar a doua este rostită de

buze: căci cu inima credem în dreptate, dar cu gura mărturisirea se face spre mântuire: de aceea Îi aducem neîncetat cu buzele noastre laudă ca Dumnezeului care ne-a creat și purtăm măreția Lui în vasul (inimii). Întregul popor al lui Hristos se străduiește cu o dorință nesățioasă și cu un râvnă mișcată de Dumnezeu să primească trupul preasfânt al Domnului și sângele Lui, prin care, conform tradiției Sale, săvârșim pomenirea morții și învierii Sale, mult mai mult decât un cerb la izvoarele de apă. Nimeni să nu se simtă ofensat de faptul că facem iluminare și tămâie parfumată înaintea icoanelor sfinților. A face aceasta în cinstea sfinților a fost conceput într-un sens simbolic; pentru că ei își au odihna în Hristos și cinstea arătată lor Îi aparține Lui. Înțeleptul Vasile spune că cinstea arătată sfinților de către tovarășii lor de slujbă slujește ca dovadă a iubirii noastre față de Stăpânul comun. Luminile sensibile sunt un simbol al dăruirii de lumină imaterială și divină, iar tămâia aromatică este un simbol al celei mai pure și complete inspirații și al umplerii cu Duhul Sfânt. Am hotărât să scriem aceasta împotriva contradicțiilor aparente și, cum ar fi, extrase din Scripturi și vă rugăm să persecutați în orice fel ceea ce nu ispitește sau nu tulbură poporul; căci Domnul poruncește să nu disprețuiți nici măcar pe unul dintre cei mici. De asemenea, nimeni să nu fie ispitit de faptul că se rostește un astfel de lucru intolerabil - o condamnare teribilă se rostește asupra celor care venerează icoane. În zilele noastre, multe orașe și mulțimi de oameni se tem nu puțin din cauza aceasta. Să avem grijă cu toată sârguința să nu ne facem vinovați de aceasta. Dar mai ales trebuie să avem grijă dinainte ca adversarii credinței, dușmanii crucii lui Hristos, să nu trage din aceasta un motiv de mândrie și să spună că creștinii sunt încă în eroare: dacă nu ar vedea idolatrie în aceasta, nu ar fi respins atât de repede lucrurile făcute de om. Ce insultă și ce rău face aceasta credinței lui Hristos, va spune toată lumea deschis. Desigur, vor spune și ei, după obiceiul lor, că pentru cei care s-au rătăcit nu mai există nicio posibilitate de a primi adevărata înțelegere, ca și cum adevărul nu ar mai exista pentru ei. De ce să detaliem acest aspect, dacă chiar și cei mai pioși și iubitori de Hristos împărați ai noștri au ridicat în fața palatului regal un adevărat steag al iubirii lor față de Dumnezeu, adică o icoană pe care au așezat imagini ale apostolilor și profeților și au scris cuvintele lor despre Domnul, propovăduind astfel obiectul lăudat al convingerii lor - crucea mântuitoare? Principalul lucru este că prin diverse icoane Dumnezeu a săvârșit minuni, despre care mulți sunt dornici să vorbească, de exemplu, vindecarea bolnavilor - pe care noi înșine am experimentat-o - și, de asemenea, eliberarea de ispitele care adesea îi vizitau pe oameni în somn. Cel mai remarcabil lucru este că nu se găsește nicio obiecție sau îndoială împotriva faptului că icoana Preacuratei Maicii Domnului, situată în Sozopolul din Pisidia, a vărsat un șuvoi de mir din mâna sa. Mulți mărturisesc despre această minune. Dacă această acțiune miraculoasă nu este săvârșită acum de această icoană, nu rezultă că nu ar trebui să credem în ceea ce s-a întâmplat înainte.De asemenea, semnele și feluritele daruri ale Duhului Sfânt relatate în Faptele Apostolilor nu ar trebui considerate de necrezut, deși nu se mai săvârșesc deloc acum. Atunci Dumnezeu cel milostiv, prin intermediul unei astfel de condescendențe, i-a întărit pe cei foarte slabi în credința în El și și-a arătat prin aceasta puterea, așa cum a fost cu apostolii. Uneori umbra lor, alteori un ștergar scos din hainele lor, aducea vindecare. Și precum la ei umbra nu a oricărui trup, ci numai a lui Petru numai dădea vindecare celor suferinzi, și, de asemenea, ștergarele nu din orice haină, ci numai din hainele lui Pavel numai îi vindecau pe cei neputincioși ca răsplată pentru credința lor în Dumnezeul pe care L-au propovăduit, Care își arată harul și prin lucruri neînsuflețite, în același fel a binevoit El ca același lucru să fie și cu icoanele, adică nu orice icoană sau imagine pictată să fie o sursă de beneficii pentru credincioși, ci numai anumite icoane ale sfinților sau ale Domnului

Însuși; astfel încât nu se poate crede că vindecările se întâmplă de la sine; nu, ele se întâmplă numai prin harul Dumnezeului nostru. – De asemenea, cred că nu ar trebui să ignorăm ceea ce am descris în istoria mea bisericească. Eusebiu Pamphilus , și anume, că în orașul Paneas, care în Evanghelie se numește Cezareea lui Filip, conform tradiției se află casa unei femei cu o scurgere de sânge, care a fost vindecată atingând tivul veșmântului Mântuitorului. Înaintea ușilor acestei case, se spune, stă o statuie făcută din aramă și având chipul Domnului; iar în fața ei se află chipul unei femei îngenuncheate cu mâinile întinse, ca și cum ar cere milă. A fost făcută de femeia sângerândă din zel, în amintirea minunii săvârșite asupra ei. La picioarele acestei statui, create în numele Domnului, creștea un fel de iarbă, ciudată la aspect și necunoscută, care servea ca mijloc de vindecare a tuturor bolilor; pe care Eusebiu, după spusele sale, a văzut-o cu ochii săi. Este evident că Mântuitorul Și-a dat harul, în mila Sa, pe tăria credinței acestei femei, făcând să se înțeleagă prin aceasta, așa cum am explicat mai sus, că ceea ce se întâmplă nu trebuie privit simplu, ci că trebuie luat în considerare scopul pentru care se întâmplă. Același Eusebiu spune că a văzut și icoane pictate păstrate ale apostolilor Petru și Pavel și ale lui Hristos Însuși, pictate cu vopsele. Spunem aceasta nu pentru că noi înșine dorim să ridicăm statui de cupru, ci doar pentru a arăta că Domnul nu a respins ceea ce se făcea după obiceiul păgân, ci că a binevoit să arate lucrarea miraculoasă a harului Său prin această statuie. La noi, acest obicei a căpătat o formă mult mai decentă, încât să nu fie batjocorit. Cuvintele noastre să se încheie cu aceasta: „Acum, Dumnezeul adevărului, care v-a călăuzit în tot adevărul și a alungat din sufletele noastre orice pricină de discordie și orice pretext de răzvrătire, să ne dea nouă Împărăția cerurilor, precum noi, cu un gând și cu un gând, Îl slăvim.”

Preasfântul Patriarh (Tarasie) a spus: „Păzitorii Bisericii Catolice, sfinții noștri părinți, vegheând neîncetat asupra zidurilor ei mintale, au proclamat (părerea lor despre acest subiect). Au alungat orice tulburare și vorbărie deșartă și, păzind-o neîmprăștiată, au alungat toate hoardele de vrăjmași și cu sabia Duhului au nimicit atât ereziile vechi, cât și rătăcirea noii minciuni născocite de calomniatorii creștinilor. Așadar, să spunem cu toții într-un glas împreună cu învățătorul nostru, dumnezeiescul Apostol Pavel: Hristos este pacea noastră, care din două a făcut una (Efeseni 2, 14). A Lui se cuvine slava, cinstea și închinăciunea împreună cu Tatăl și cu Atotsfântul și Bunul și de viață dătătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”

Sfântul Sinod a proclamat: „Învățăturile Părinților Dumnezeu-grăitori să ne îndrepte. Iaducând din ele, am fost umpluți de adevăr; urmându-le, am alungat neadevărul; fiind învățați de ei, primim cu dragoste venerabilele icoane. Părinții predică, dar noi rămânem copii ascultători și ne lăudăm înaintea mamei noastre cu tradiția Bisericii Catolice. – Crezând într-un singur Dumnezeu, venerat în Treime, primim cu dragoste venerabilele icoane, iar cei care nu primesc această învățătură să fie sub anatemă; cei care gândesc diferit să fie izgoniți departe din Biserică. Urmăm vechea legislație a Bisericii Catolice. Păzim poruncile Părinților. Îi anatemizăm atât pe cei care adaugă ceva, cât și pe cei care îndepărtează ceva (din învățătura) Bisericii Catolice. Anatemizăm inovația avansată a acuzatorilor creștinilor. Primim cu dragoste icoanele onorabile. Îi anatemizăm pe cei care gândesc diferit. Anatemă pe cei care acuză creștinii sau persecută icoanele! Anatemă pe cei care aplică spusele divinei scripturi împotriva idolilor la icoane onorabile! Anatemă pe cei care” Nu primiți cu dragoste icoanele sfinte și onorabile! Anatema celor care numesc icoanele sfinte și onorabile idoli! Anatema celor care spun că creștinii recurg la icoane ca la zei! Anatema celor care au aceleași gânduri ca și cei care necinstesc și necinstesc icoanele onorabile! Anatema celor care spun că altcineva decât Hristos Dumnezeul nostru ne-a izbăvit de

idoli! Anatema celor care îndrăznesc să spună că Biserica creștină a acceptat vreodată idoli!
Când au fost proclamate anatemele de mai sus, Sfântul Sinod, prin gura lui Eftimie, episcopul Sardesului, a proclamat următoarele:
„Sfinții noștri părinți, împlinind porunca divină a lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu au ascuns lampa cunoașterii divine dată de El (I Cron.) sub un vas, ci au așezat-o pe sfeșnicul lucrării celei mai folositoare - învățătura, pentru ca să dea lumină tuturor celor care erau în casă, adică născuți în Biserica Catolică, pentru ca nimeni care mărturisește cu evlavie pe Domnul să nu se împiedice vreodată de piatra calomniei eretice. Ei au alungat orice greșeală eretică și orice mădular putrezit, dacă se îmbolnăvește incurabil, îl taie. Având un lopatar, curăță aria; în timp ce grâul, adică cuvântul hrănitor care întărește inimile oamenilor, îl depozitează în vistieria Bisericii Catolice și ard neghina calomniei eretice cu foc nestins. De aceea, în acel Sfânt și Ecumenic Sinod, convocat pentru a doua oară din bunăvoința lui Dumnezeu și din porunca pioșilor și preacredincioșilor noștri împărați, Irina - această nouă Elena și noul Constantin, urmașii ei ocrotiți de Dumnezeu, în această glorioasă metropolă a…”
Niceea, după ce a citit și a discutat învățătura preaslăviților și binecuvântaților noștri părinți, îl slăvește pe același Dumnezeu, Care le-a dat un cuvânt pentru învățătura noastră și pentru desăvârșirea Bisericii Catolice și Apostolice. Iar celor care gândesc altfel decât ei, dar încearcă să întunece adevărul real cu inovația lor, repetă neîncetat zicala Psalmului: cât de mult rău au urzit vrăjmașii împotriva sfântului tău și cât de mult s-au lăudat, zicând: nu este niciun învățător care să explice că noi denaturăm cuvântul adevărului. Noi însă, ținând în toate lucrurile de învățătura acestor părinți purtători de Dumnezeu ai noștri, propovăduim această învățătură cu o gură și o inimă, fără să adăugăm și fără să scădem nimic din ceea ce ne-a fost transmis; ci dimpotrivă, suntem confirmați și întăriți în ea. Mărturisim și învățăm așa cum au definit și confirmat sfintele și ecumenice șase sinoade. Și credem într-unul Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul unul-născut și Cuvântul Său, prin Care toate lucrurile s-au făcut. Și în Duhul Sfânt, Domnul și de viață dătătorul, de o ființă. și coetern cu Tatăl și Fiul Său, Care are un singur început cu El - în Treimea necreată, nedivizibilă, neînțeleasă, nedescrisabilă, Căruia singur îi aparține slujba divină, închinarea și venerația; într-o singură dumnezeire, o singură stăpânire, o singură putere, o singură împărăție și tărie; în Treime, care, fiind nedivizibilă, este împărțită după ipostase și, fiind împărțită (după ipostase), este unită după esență. Mărturisim, de asemenea, că unul dintre aceștia din sfânta și consubstanțială Treime, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, în zilele din urmă S-a întrupat pentru mântuirea noastră și s-a făcut om și a mântuit neamul nostru printr-o dispensație mântuitoare, suferință, moarte și înălțare la cer și ne-a eliberat de rătăcirea idolilor și, precum spune profetul, - nu un mijlocitor, nu un înger, ci Însuși Domnul ne-a mântuit. Și noi, urmându-L și însușindu-I glasul, strigăm cu voce tare: nu un sinod, nu o putere imperială,Nu complotul care urăște pe Dumnezeu ne-a mântuit de rătăcirea idolească, așa cum bolborea Sinedriul evreiesc, vorbind cu îndrăzneală împotriva sfintelor icoane. Ci Însuși Domnul slavei, Dumnezeul întrupat, ne-a mântuit și ne-a eliberat de rătăcirea idolească. De aceea, a Lui fie slava, a Lui fie cinstea, a Lui fie mulțumirea, a Lui fie lauda, a Lui fie înălțarea, a Lui se cuvine răscumpărarea și mântuirea; El singur poate mântui pe deplin și nimeni dintre oamenii muritori. – El Însuși a împlinit asupra noastră, prin dispensația întrupării, cuvintele prezise de profeți, când a venit sfârșitul veacurilor pentru noi. El a trăit cu noi și a umblat și a șters numele idolilor de pe pământ, așa cum s-a scris deja. Cu dragoste primim și cuvintele Domnului, apostolice și profetice,

prin care am fost învățați să o cinstim și să o preamărim mai întâi pe adevărata Născătoare de Dumnezeu, mai presus de toate puterile cerești, precum și pe sfintele și îngerești puteri, pe fericiții și preaslăviții apostoli și proroci, pe cei slăviți și biruitori, care au luptat pentru Hristos, pe mucenici, pe sfinții și purtătorii de Dumnezeu învățători și pe toți sfinții oameni, și să le cerem mijlocirea, întrucât ei ne pot apropia de Dumnezeu, Împăratul tuturor, desigur, dacă păzim poruncile Lui și ne străduim să trăim cu virtute. Cu dragoste primim și chipul crucii cinstite și de viață dătătoare și sfintele moaște ale sfinților; recunoaștem, primim și îmbrățișăm cu dragoste sfintele și cinstitele icoane, după străvechea tradiție a sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu, adică a sfinților noștri părinți, care ei înșiși le-au primit și au hotărât ca ele să fie în toate preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și în orice loc al stăpânirii lui Dumnezeu. Aceste venerabile și onorabile icoane, așa cum s-a spus mai sus, le cinstim și le primim cu dragoste și le închinăm cu evlavie, și anume: icoana marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a neprihănitei noastre Doamne și Preasfântei Născătoare de Dumnezeu, din care El a binevoit să se întrupeze și să ne mântuiască și să ne izbăvească de orice închinare nelegiuită și nebună la idoli, - icoanele sfinților și ale îngerilor netrupești, pentru că s-au arătat celor drepți în formă omenească, - chipurile apostolilor dumnezeiești și preaslăviți, ale profocilor de Dumnezeu grăitori și ale mucenicilor biruitori și ale oamenilor drepți, pentru ca, cu ajutorul chipurilor lor pictate, cineva să poată ajunge la amintirea și aducerea aminte a prototipului și să devină părtaș la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim astfel de către sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, n-a lăsat toiagul păcătoșilor în soarta drepților, ca cei drepți să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci a făcut bine celor buni și cu inima dreaptă, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: „Pe cei ce rătăcesc pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel!”A Lui Îi aparțin răscumpărarea și mântuirea; El singur poate mântui pe deplin, și nimeni dintre oamenii muritori. El Însuși a împlinit asupra noastră, prin dispensația întrupării, cuvintele prezise de profeți, când a venit sfârșitul veacurilor pentru noi. El a trăit cu noi și a umblat și a distrus numele idolilor de pe pământ, așa cum s-a scris deja. De asemenea, primim cu dragoste cuvintele Domnului și cele apostolice și profetice, prin care am fost învățați să o cinstim și să o preamărim mai întâi pe adevărata Născătoare a lui Dumnezeu, mai presus de toate puterile cerești, și, de asemenea, pe sfintele și îngerești puteri, pe fericiții și preaslăviții apostoli și profeți, pe cei glorioși și biruitori, care au luptat pentru Hristos, pe martiri, pe sfinții și purtătorii de Dumnezeu învățători și pe toți oamenii venerabili, și, de asemenea, să cerem mijlocirea lor, deoarece ei ne pot apropia de Dumnezeu, Regele tuturor, desigur, dacă păzim poruncile Sale și ne străduim să trăim cu virtute. Cu dragoste primim și chipul crucii cinstite și de viață dătătoare și sfintele moaște ale sfinților; Admițăm, primim și îmbrățișăm cu dragoste sfintele și cinstitele icoane, conform străvechii tradiții a sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu, adică a sfinților noștri părinți, care ei înșiși le-au primit și au hotărât ca ele să fie în toate preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și în orice loc al stăpânirii lui Dumnezeu. Aceste venerabile și cinstite icoane, așa cum s-a spus mai sus, le cinstim și le primim cu dragoste și le închinăm cu evlavie, și anume: icoana marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a neprihănitei noastre Doamne și preasfintei Născătoare de Dumnezeu, din care El a binevoit să se întrupeze și să ne mântuiască și să ne izbăvească de orice devoțiune idolească nelegiuită și nebună, - icoanele sfinților și ale îngerilor netrupești, pentru că s-au arătat celor drepți în formă omenească, - chipurile apostolilor

dumnezeiești și preaslăviți, ale profeților vorbitori de Dumnezeu și ale mucenicilor biruitori și ale oamenilor drepți, pentru ca, cu ajutorul chipurilor lor pictate, să ne putem aduce aminte de prototip și să devenim părtași la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim astfel de sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, n-a lăsat toiagul păcătoșilor în soarta drepților, ca cei drepți să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci a făcut bine celor buni și cu inima dreaptă, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: „Pe cei ce rătăcesc pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel!”A Lui Îi aparțin răscumpărarea și mântuirea; El singur poate mântui pe deplin, și nimeni dintre oamenii muritori. El Însuși a împlinit asupra noastră, prin dispensația întrupării, cuvintele prezise de profeți, când a venit sfârșitul veacurilor pentru noi. El a trăit cu noi și a umblat și a distrus numele idolilor de pe pământ, așa cum s-a scris deja. De asemenea, primim cu dragoste cuvintele Domnului și cele apostolice și profetice, prin care am fost învățați să o cinstim și să o preamărim mai întâi pe adevărata Născătoare a lui Dumnezeu, mai presus de toate puterile cerești, și, de asemenea, pe sfintele și îngerești puteri, pe fericiții și preaslăviții apostoli și profeți, pe cei glorioși și biruitori, care au luptat pentru Hristos, pe martiri, pe sfinții și purtătorii de Dumnezeu învățători și pe toți oamenii venerabili, și, de asemenea, să cerem mijlocirea lor, deoarece ei ne pot apropia de Dumnezeu, Regele tuturor, desigur, dacă păzim poruncile Sale și ne străduim să trăim cu virtute. Cu dragoste primim și chipul crucii cinstite și de viață dătătoare și sfintele moaște ale sfinților; Admițăm, primim și îmbrățișăm cu dragoste sfintele și cinstitele icoane, conform străvechii tradiții a sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu, adică a sfinților noștri părinți, care ei înșiși le-au primit și au hotărât ca ele să fie în toate preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și în orice loc al stăpânirii lui Dumnezeu. Aceste venerabile și cinstite icoane, așa cum s-a spus mai sus, le cinstim și le primim cu dragoste și le închinăm cu evlavie, și anume: icoana marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a neprihănitei noastre Doamne și preasfintei Născătoare de Dumnezeu, din care El a binevoit să se întrupeze și să ne mântuiască și să ne izbăvească de orice devoțiune idolească nelegiuită și nebună, - icoanele sfinților și ale îngerilor netrupești, pentru că s-au arătat celor drepți în formă omenească, - chipurile apostolilor dumnezeiești și preaslăviți, ale profeților vorbitori de Dumnezeu și ale mucenicilor biruitori și ale oamenilor drepți, pentru ca, cu ajutorul chipurilor lor pictate, să ne putem aduce aminte de prototip și să devenim părtași la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim astfel de sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, n-a lăsat toiagul păcătoșilor în soarta drepților, ca cei drepți să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci a făcut bine celor buni și cu inima dreaptă, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: „Pe cei ce rătăcesc pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel!”slăviți și biruitori, care s-au luptat pentru Hristos, mucenici, sfinți și purtători de Dumnezeu învățători și toți sfinții oameni, și, de asemenea, să cerem mijlocirea lor, întrucât ei ne pot apropia de Dumnezeu, Împăratul tuturor, desigur, dacă păzim poruncile Lui și încercăm să trăim cu virtute. Cu dragoste primim și chipul cinstitei și dătătoarei cruci și sfintele moaște ale sfinților; admitem, cu dragoste primim și îmbrățișăm sfintele și cinstitele icoane, după străvechea tradiție a sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu, adică a sfinților noștri părinți, care ei înșiși le-au primit și au hotărât ca ele să fie în toate preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și în orice loc al stăpânirii lui Dumnezeu. Aceste venerabile și onorabile icoane, așa cum s-a spus

mai sus, le cinstim și le primim cu dragoste și le închinăm cu evlavie, și anume: icoana marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a neprihănitei noastre Doamne și Preasfântei Născătoare de Dumnezeu, din care El a binevoit să se întrupeze și să ne mântuiască și să ne izbăvească de orice închinare nelegiuită și nebună la idoli, - icoanele sfinților și ale îngerilor netrupești, pentru că s-au arătat celor drepți în formă omenească, - chipurile apostolilor dumnezeiești și preaslăviți, ale profocilor de Dumnezeu grăitori și ale mucenicilor biruitori și ale oamenilor drepți, pentru ca, cu ajutorul chipurilor lor pictate, cineva să poată ajunge la amintirea și aducerea aminte a prototipului și să devină părtaș la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim astfel de către sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, n-a lăsat toiagul păcătoșilor în soarta drepților, ca cei drepți să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci a făcut bine celor buni și cu inima dreaptă, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: „Pe cei ce rătăcesc pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel!”slăviți și biruitori, care s-au luptat pentru Hristos, mucenici, sfinți și purtători de Dumnezeu învățători și toți sfinții oameni, și, de asemenea, să cerem mijlocirea lor, întrucât ei ne pot apropia de Dumnezeu, Împăratul tuturor, desigur, dacă păzim poruncile Lui și încercăm să trăim cu virtute. Cu dragoste primim și chipul cinstitei și dătătoarei cruci și sfintele moaște ale sfinților; admitem, cu dragoste primim și îmbrățișăm sfintele și cinstitele icoane, după străvechea tradiție a sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu, adică a sfinților noștri părinți, care ei înșiși le-au primit și au hotărât ca ele să fie în toate preasfintele biserici ale lui Dumnezeu și în orice loc al stăpânirii lui Dumnezeu. Aceste venerabile și onorabile icoane, așa cum s-a spus mai sus, le cinstim și le primim cu dragoste și le închinăm cu evlavie, și anume: icoana marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a neprihănitei noastre Doamne și Preasfântei Născătoare de Dumnezeu, din care El a binevoit să se întrupeze și să ne mântuiască și să ne izbăvească de orice închinare nelegiuită și nebună la idoli, - icoanele sfinților și ale îngerilor netrupești, pentru că s-au arătat celor drepți în formă omenească, - chipurile apostolilor dumnezeiești și preaslăviți, ale profocilor de Dumnezeu grăitori și ale mucenicilor biruitori și ale oamenilor drepți, pentru ca, cu ajutorul chipurilor lor pictate, cineva să poată ajunge la amintirea și aducerea aminte a prototipului și să devină părtaș la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim astfel de către sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, n-a lăsat toiagul păcătoșilor în soarta drepților, ca cei drepți să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci a făcut bine celor buni și cu inima dreaptă, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: „Pe cei ce rătăcesc pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel!”– imagini ale apostolilor dumnezeiești și atotgloriștilor, profeților vorbitori de Dumnezeu și martirilor biruitori și oamenilor drepți, astfel încât cu ajutorul imaginilor lor picturale să se poată ajunge la amintirea și aducerea aminte a prototipului și să se poată face părtași la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim în acest fel de sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, nu a lăsat toiagul păcătoșilor pe soarta drepților, pentru ca drepții să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci să facă bine celor cu inimă bună și curată, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: pe cei ce s-au rătăcit pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel.”– imagini ale apostolilor dumnezeiești și atotgloriștilor, profeților vorbitori de

Dumnezeu și martirilor biruitori și oamenilor drepți, astfel încât cu ajutorul imaginilor lor picturale să se poată ajunge la amintirea și aducerea aminte a prototipului și să se poată face părtași la o oarecare sfințire. Am fost învățați și întăriți să gândim în acest fel de sfinții noștri părinți și de învățătura lor dată de Dumnezeu. Și slavă lui Dumnezeu pentru darul Său nepătruns, că nu ne-a părăsit complet, nu a lăsat toiagul păcătoșilor pe soarta drepților, pentru ca drepții să nu-și întindă mâinile spre fărădelegi, ci să facă bine celor cu inimă bună și curată, precum a cântat psalmistul David, împreună cu care cântăm și noi: pe cei ce s-au rătăcit pe calea răutății, Domnul îi va număra cu cei ce săvârșesc fărădelegile. Pacea lui Dumnezeu lui Israel."

Ediția romană (ἐπμηνεια) a semnăturilor

În numele Domnului Iisus Hristos, Petru, prin harul lui Dumnezeu, primul preot al sfintei, sobornicești și apostolicei biserici a lui Dumnezeu și reprezentantul lui Hadrian, cel mai sfânt și apostolic papă al Romei antice, primesc pe toți cei care s-au întors de la erezia nelegiuită a denunțătorilor icoane, în conformitate cu învățătura și tradiția sfinților părinți, sunt de acord cu tot ce este spus mai sus și, în semn de aprobare, am semnat.

Petru, prin harul lui Dumnezeu, preot și stareț al mănăstirii Sfântului Sava și reprezentant al lui Hadrian, cel mai sfânt și apostolic papă al Romei antice, primesc pe toți cei care s-au întors de la erezia nelegiuită a denunțătorilor icoanelor cinstite, în conformitate cu învățătura și tradiția sfinților noștri părinți, sunt de acord cu tot ce este spus mai sus și am semnat în semn de aprobare a acestora.

Tarasie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Constantinopolului, Noii Rome, afirm că acesta este exact adevărul și, acceptând de bunăvoie toate cele afirmate mai sus, am subscris.

Ioan, prin harul lui Dumnezeu, prezbiter și sinod patriarhal, reprezentant al celor trei tronuri patriarhale: Alexandria, Antiohia și Ierusalim, simpatizez cu tot ceea ce este conținut în textul de mai sus și, fiind de acord cu aceasta, am semnat

Toma, prin harul lui Dumnezeu, preot și stareț al mănăstirii sfântului părintelui nostru Arsenie din Egipt, reprezentant a trei scaune apostolice: Alexandria, Antiohia și Ierusalim, simpatizez cu tot ceea ce este conținut în textul de mai sus și, fiind de acord cu acesta, am semnat.

Agapius, nevrednicul episcop al Cezareei Capnadociei, a primit de bunăvoie tot ce era scris mai sus și a semnat.

Ioan, episcopul Efesului, a primit de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și a semnat.

Constantin, Episcopul Constanței Ciprului, în conformitate cu învățătura de credință ortodoxă menționată mai sus și mărturisită de noi, primind cu dragoste icoanele sacre și onorabile și cinstindu-le de bunăvoie, a semnat cu propria sa mână.

Teofil, nevrednicul episcop al Tesalonicului, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Vasile, nevrednicul episcop al Ancyrei din Galatia, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Leo, episcop de Heraclia din Tracia, a semnat și el.

Nicolae, nevrednicul episcop al Cizicului, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Eftimie, nevrednicul episcop al Sardesului, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Petru, nevrednicul episcop al Nicomediei, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Ilie, păcătosul episcop al insulei Creta, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Ipatie, nevrednicul episcop al Niceei din Bitinia, a primit de bunăvoie tot ce era scris mai sus și a semnat.
Stavrakios, episcopul Calcedonului, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.
Leo, prin harul lui Dumnezeu, preot al preasfintei catolice mari biserici a lui Dumnezeu, conducător al mănăstirilor și edic al preasfintei biserici a lui Dumnezeu, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.
Epifanie, diaconul preasfintei biserici din Catania, care se află în regiunea Sicel, și reprezentant al lui Toma, preasfințitul arhiepiscop al Sardiniei. De obicei, oile înțelepte urmează glasul păstorilor lor, așa cum spune Domnul: Oile Mele ascultă glasul Meu. De aceea, eu, urmând glasul drept al păstorilor, încerc să calc pe urmele lor. Fiind de acord cu ei și cu toate mărturiile lor citite, am semnat.
Nichifor, nevrednicul episcop al provinciei Dirrah, care se află în regiunea iliră, a primit de bunăvoie toate cele scrise mai sus și le-a semnat.
Nicolae, călugăr, stareț și reprezentant al tronului Tianului, acceptând de bunăvoie tot ce este scris mai sus, a semnat.
Daniel, episcopul Amasiei, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, și-a semnat numele.
Gheorghe, un prezbiter nevrednic și reprezentant al tronului lui Nazianz, primind de bunăvoie tot ce este scris mai sus, a semnat.
Constantin, episcopul Gangrei, a acceptat de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și a semnat.
Nikita, episcopul Claudiopolisului, a acceptat de bunăvoie tot ce era scris mai sus și l-a semnat.
Grigore, smeritul episcop de Neocezareea, a primit de bunăvoie tot ce este scris mai sus și l-a semnat.
Grigore, nevrednicul episcop de Pisinunte, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al Mirei din Licia, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, și-a semnat numele.
Eustatie, nevrednicul episcop al Laodiceei Frigiene, a primit de bunăvoie tot ce era scris mai sus și a semnat.
Mihail, nevrednicul episcop al Sinadei, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a subscris. Gheorghe, nevrednicul episcop al Antiohiei Pisidiei, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a subscris.
Teofilact, un diacon nevrednic, exarh și reprezentant al glorioasei metropole Caria, a primit de bunăvoie tot ce este scris mai sus și a semnat.
Leo, nevrednicul episcop al Iconiei, a primit de bunăvoie tot ce era scris mai sus și și-a semnat numele.
Anastasie, episcopul Nicopolei, din vechiul Epir, a acceptat de bunăvoie tot ce este scris mai sus și l-a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop al Pergei, a primit de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și l-a semnat.
Grigore, prezbiter și reprezentant al tronului din Traianopolis, în Tracia, a acceptat de bunăvoie tot ce este scris mai sus și l-a semnat.
Leo, nevrednicul episcop de Rodos, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, și-a semnat numele.
Cristofor, nevrednicul episcop de Fasis sau Trebizonda, primind de bunăvoie toate cele scrise mai sus, a semnat.

Manuel, nevrednicul episcop de Adrianopole, a primit de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și l-a semnat.
Nicolae, nevrednicul episcop de Hierapolis în Frigia, a primit de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și l-a semnat.
Vasile, nevrednicul episcop al orașului Siley, primind de bunăvoie toate cele descrise mai sus, a semnat.
Galato, un preot neînsemnat și reprezentant al arhiepiscopiei siciliene, a acceptat de bunăvoie tot ce era scris mai sus și a semnat.
Teofilact, nevrednicul episcop al Evhaitei, a primit de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și l-a semnat.
Chiril, călugăr și reprezentant al lui Ioan, episcopul Goților. Fiind educat în predicarea apostolică și tradițiile părinților, accept cele scrise mai sus și am semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al Seleuciei, a primit de bunăvoie cele scrise mai sus și le-a semnat.
Ștefan, episcopul de Sugdai, a acceptat de bunăvoie tot ce este scris mai sus și l-a semnat.
Antonie, un călugăr nevrednic și reprezentant al tronului Smirnei, a primit de bunăvoie tot ce era scris mai sus și a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop al Rigei, a acceptat de bunăvoie tot ce a fost scris mai sus și l-a semnat.
Ioan, un călugăr sărac și păcătos, reprezentantul preasfințitului episcop Procopie, gândind în toate în acord cu părinții, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al Cataniei, dorind să imit pe urmașii adevărului și să urmeze calea învățăturii sfinților părinți și să fiu împodobit cu adevărata lor slavă - căci și eu doresc să fiu numărat printre rândurile lor - și fiind de acord în toate cu ceea ce au învățat și cu ceea ce este scris mai sus, am semnat.
Ioan, episcop de Tauromenium, urmând în toate învățăturile sfinților părinți și mărturiile lor citite mai sus, semnat.
Gaudius, nevrednicul episcop al Messinei, urmând în toate învățăturile sfinților părinți și mărturiile lor citite mai sus, a semnat.
Teodor, nevrednicul episcop al Panormiei, urmând învățătura și mărturiile sfinților părinți pe care le citise, a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop al Leontinei, urmând în toate învățăturile sfinților părinți și mărturiile lor citite mai sus, a semnat.
Ștefan, nevrednicul episcop de Vivonne, urmând în toate învățăturile sfinților părinți și mărturiile lor citite mai sus, a subscris. Ioan, nevrednicul episcop de Treokal, a subscris.
Teodor, nevrednicul episcop al Tauridei, urmând în toate privințele mărturiile mai sus citite ale sfinților noștri părinți, a semnat.
Hristofor, nevrednicul episcop al Sfântului Ciriac, urmând în toate învățătura sfinților părinți și mărturiile lor citite mai înainte, a semnat.
Vasile, nevrednicul episcop al insulei Liparit, este de acord în toate cu învățătura de mai sus a sfinților părinți și a semnat.
Teotim, episcopul Crotonei, este de acord în toate cu învățătura de mai sus a sfinților părinți și a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop de Carin, este de acord în toate cu învățătura de mai sus a sfinților părinți și a semnat.
Teofan, episcopul Liliviei, de asemenea.
Și Teodor, episcop de Tropeia.
Serghie, episcop de Nicoter, de asemenea.

Teodor, episcop de Visius, de asemenea.
Maurianus, episcop de Pompei, de asemenea.
Ioan, episcop al Sfintei Salonentiane, de asemenea.
Eustratie, episcop al regiunii Bitinia, de asemenea.
Petru, episcop de Hermium, de asemenea.
Ioan, episcop de Arcadiopolis, de asemenea.
Constantin, prezbiter și reprezentant al tronului Sevastopolului, de asemenea. Grigore, prezbiter și reprezentant al lui Nikita, episcop al coloniei, de asemenea.
Sisinnius, episcop de Paria, de asemenea.
Epifanie, episcopul Miletului, de asemenea.
Nikita, episcop de Prikonness, de asemenea.
Ioan, prezbiter și reprezentant al lui Nikita, episcopul coloniei.
Ursus, episcopul sfintei biserici avaritiene, de asemenea.
Eustratie, episcop de Mephina, de asemenea.
Leo, episcop de Kiev, de asemenea.
Ioan, episcop de Aprilie, de asemenea.
Teofilact, episcop de Kypsellus, de asemenea.
Lavreptius, episcop al sfintei biserici apsaretiene, de asemenea.
Lev, episcopul Carpatiei, de asemenea.
Eustatie, episcop de Crota, de asemenea.
Cyriacus, episcop de (Dri) Zipara, de asemenea.
Leu, episcopul Mesembriei, de asemenea.
Grigore, episcop de Derk, de asemenea.
Teodosie, episcopul Amoriei, de asemenea.
Ioan, episcop de Nyssa, de asemenea.
George, episcop al Fermelor Imperiale, de asemenea.
Gheorghe, episcop de Camulia.
Soterich, episcop de Kiscis, de asemenea.
Teofilact, episcop de Tralles, de asemenea.
Constantin, episcop de Mastavros, de asemenea.
George, episcop de Vriuli, de asemenea.
Ignatie, episcop de Prien, de asemenea.
Constantin (Constas), prefet și reprezentant al tronului lui Agai, de asemenea.
Teodosie, episcop de Nyssa, de asemenea.
Vasile, episcop al Magneziei, de asemenea.
Vasile, episcopul Magneziei Manandra, de asemenea.
Și Savva, episcop de Aneia.
Nicephorus, preot și reprezentant al lui Gargar, de asemenea.
Grigore, episcopul Paleopolisului, de asemenea.
Teofan, episcopul de Kaloy, de asemenea.
Leo, episcop de Algiz, de asemenea.
Nicodim, episcopul Evasiei, de asemenea.
Lycastes, episcop de Vareta, de asemenea.
Theognius, un presbiter și reprezentant al lui Filip, episcop de Siya, de asemenea.
Teofan, episcop de Levenda, de asemenea.
Și Stratonicus, episcop de Cyme.
Eustatie, episcop al Eritrei, precum și Teofil, episcop al Timnei.
Cosma, episcopul Mirei, de asemenea.
Olvian, episcop de Eleus, de asemenea.
Și Pard, episcop de Pitana.

Vasile, episcop de Pergamon, de asemenea.
Vasile, episcop de Atrammiția, de asemenea.
Marin, episcop de Atandra, de asemenea.
Ioan, episcop de As, de asemenea.
Leo, episcop de Focide, de asemenea.
Ioan, episcop de Redest, de asemenea.
Ioan, episcop de Panium, de asemenea.
Și Melhisedec, episcop de Kalliopolis.
Și Teofilact, episcopul de Chariopolis.
Leonid, episcop de Madite, sau Kola, de asemenea.
Sisinnius, episcop de Churula, de asemenea.
Thomas, episcop de Laon, de asemenea.
Grigore, episcopul Theodoropolei, de asemenea.
Și Sisinnius, episcop de Calcedon.
Beniamin, episcop de Lysik, de asemenea.
Ioan, episcop de Vrysa, de asemenea.
Și Spyridon, episcop al anticei Cythre.
Eustatie, episcop de Holm, de asemenea.
Teodor, episcop de Kitia, de asemenea.
George, episcop de Trimythous, de asemenea.
Alexandru, episcop de Amathus, de asemenea.
Constantin, episcop de Heliopolis, de asemenea.
Sinesius, episcop de Nyssa, de asemenea.
Și Teofil, episcopul Anastasiopolei.
Leo, episcop de Minsk, de asemenea.
Petru, episcop de Aspona, de asemenea.
Anthimus, episcopul Verinolului, de asemenea.
Mikhaid, episcop de Melitopol, de asemenea.
Și Sisinnius, episcop de Adrapia.
Teodor, episcop de Hermes, de asemenea.
Vasile, episcop de Adranofira, de asemenea.
Leo, episcop de Pimanin, de asemenea.
Simeon, episcop de Oka, de asemenea.
Strategius, episcop de Dardan, de asemenea.
Ioan, episcop de Lampsak, de asemenea.
Teodot, episcop al Palatinului. de asemenea.
Leo, episcop al Troaiului, de asemenea.
Nikita, episcop de Ileus, de asemenea.
Teodor, episcop de Avid, de asemenea.
Leo, episcop de Trakola, de asemenea.
Anastasie, episcop de Tripoli, de asemenea.
Ioan, episcop de Tavala, de asemenea.
Ștefan, episcop de Sala, de asemenea.
Ștefan, episcop de Siland. de asemenea.
Nicolae, episcop de Pericommatus, de asemenea.
Isus, prezbiter și reprezentant al tronului din Tiatira, de asemenea. Ioan, episcop al Set, de asemenea.
Constantin, episcop de Acras, de asemenea.
Teofan, episcop de Lima, de asemenea.
Mihail, episcop de Stratonice, de asemenea.

Lycaste, episcop de Filadelfia, de asemenea.
Mihail, episcop de Stall, de asemenea.
Grigore, episcop de Gorodeț, de asemenea.
Ioan, episcop de Dald, de asemenea.
Eustathius, episcop de Irken, de asemenea.
Iosif, episcop al Ataliei, de asemenea.
Teopist, episcop de Ermokapelius, de asemenea.
Zaharia, episcopul Hierocezareei, de asemenea.
Michael, episcop de Keras, de asemenea.
David, episcop de Helenopolis, de asemenea.
Kirion, episcop de Lof, de asemenea.
Basil, un preot și reprezentant al lui Dascylium, de asemenea.
Și Teofilact, episcopul Apolloniei.
Constantin, episcop de Cezareea Bitiniei, de asemenea.
Gheorghe, episcop de Vasilinopol, de asemenea.
Leu, episcop de Neocezareea, sau Arista, de asemenea. Nicephorus, episcop de Adran, de asemenea. Teodor, episcopul Prusiei, de asemenea.
Epifanie, episcop de Lampe, de asemenea.
Teodor, episcop de Irafeopolis, de asemenea.
Anastasie, episcopul de Cnossos, de asemenea.
Meliton, episcop de Cydon, de asemenea.
Leo, episcop de Kisam, de asemenea.
Teodor, episcop de Suvrit, de asemenea.
Leo, episcop de Fonica, de asemenea.
Ioan, episcop de Arcadia, de asemenea.
Epifanie, episcop de Eleuthern, de asemenea.
Fotinus, episcop de Canton, de asemenea.
Sisinnius, episcop de Chersonesos, de asemenea.
Grigore, prezbiter și reprezentant al scaunului Cefaleniei, de asemenea. Filip, episcop de Corcyrae, de asemenea.
Și Antonie, episcop de Triezen.
Petru, episcop de Monemvasia, de asemenea.
Gabriel, episcop de Egina, de asemenea.
Leo, episcop de Porem, de asemenea.
Filip, episcop de Ores, de asemenea.
Leo, episcop de Zakynthos, de asemenea.
Leo, episcop de Linoia, de asemenea.
Nikita, episcop de Mell, de asemenea.
Neofit, episcop de Gordoserv, de asemenea.
John, episcop de Tennessee, de asemenea.
Leo, episcop de Aspend, de asemenea.
Constantin (Constas), episcop de Zelj, de asemenea.
Grigore, episcop de Sinope, de asemenea.
Marin, diacon și reprezentant al lui Teodor, episcop de Andrap. Andronic, prezbiter și reprezentant al lui Ioan, episcop de Zalikh.
Constantin (Constas), Episcop de Sasima, de asemenea.
Grigore, episcop al Amastrei, de asemenea.
Irakli, episcop de Yunopolye, de asemenea.
Nikita, episcop de Dadivria, de asemenea.
Și Teofan, episcopul Sorocii.

Ioan, episcop de Heraclius, de asemenea.
Și Teofil, episcop al Prusiei.
Constantin, episcop al Cratiei, de asemenea.
Nikita, episcop de Rizei, de asemenea.
Constantin, episcop de Polemonium, de asemenea.
Teodor, episcop de Comana, de asemenea.
Ioan, episcop de Kerasunt, de asemenea.
Nicephorus (Epiphanius), episcop de Claneia, de asemenea.
Leo, episcop de Trondheim, de asemenea.
Ioan, diacon și reprezentant al tronului lui Fasilide, de asemenea.
Și Teodor, episcop de Pinnar.
Și Ștefan, episcop de Canouia.
Anastasie, episcopul Patrasului, de asemenea.
George, episcop de Nassau, de asemenea.
Constantin, episcop de Capdicus, de asemenea.
Leo, episcop de Corydal, de asemenea.
Nicodim, episcopul Sidimului, de asemenea.
Leo, episcop de Limir, de asemenea.
Constantin, episcop de Tlon, de asemenea.
Petru, diacon și reprezentant al tronului din Orinanda, de asemenea.
Ștefan, episcop de Araxes, de asemenea.
George, episcop de Iniandi, de asemenea.
Constantin, episcop de Combe, de asemenea.
Stavrakios, episcop de Zenopolis, de asemenea.
Grigore, episcop de Țibirsk, de asemenea.
Și Vasili, episcop de Tabak.
Doroteu, episcop de Napoli, de asemenea.
Constantin, episcop de Alabanda, de asemenea.
David, episcop de Iași, de asemenea.
Serghie, episcop de Vargilius, de asemenea.
Grigore, episcopul lui Heraclius din Lato, de asemenea.
Ioan, episcop de Myvda, de asemenea.
Stavrakios, episcop de Stadion, de asemenea.
Grigore, episcop de Stratonice, de asemenea.
Nikita, diacon și reprezentant al tronului din Halicarnas, de asemenea. Mihail, episcop de Khretop, de asemenea.
Pantaleon, episcop de Valentinus, de asemenea.
George, episcop de Pelt, de asemenea.
Cristofor, episcop de Antanas, de asemenea.
Leo, episcop de Eumenes, de asemenea.
Filip, episcop de Tranopolis, de asemenea.
Leo, episcop de Aley, de asemenea.
(Și Pavel, episcop al Acmoniei.)
Grigore, episcop de Timenutevski).
Nicephorus, episcopul Louisianei, de asemenea.
Gheorghe, episcop de Aptia, de asemenea.
Ioan, episcop de Sebaceous, de asemenea.
Zaharia, episcop de Trapezopolis, de asemenea.
Leo, episcop de Sevaste, de asemenea.
Teofilact, prezbiter și reprezentant al tronului lui George, episcop de Ipsos.

Constantin, episcop al Eucarpiei, de asemenea.
Andrei, episcop de Kedisos, de asemenea.
Dositeu, episcop de Psonunt sau Colose.
Constantin, episcop de Cottia, de asemenea.
Nikita, episcopul de Nakoli, de asemenea.
Leo, episcop de Docimium, de asemenea.
Ioan, prezbiter și reprezentant al tronului din Ektoria, de asemenea.
Mihail, episcop de Hierapolis, de asemenea.
Nicolae, episcop de Phitya, de asemenea.
Și Teofilact, episcopul Cinaborei.
Damian, episcopul laic, de asemenea.
Și Cristofor, episcop de Primis.
Nikita, episcop de Augustopolis, de asemenea.
Gheorghe, episcop de Midia, de asemenea.
Constantin, episcop de Amblad, de asemenea.
Și Ștefan, episcop și reprezentant al tronului de Ostrów.
Grigore, prezbiter și reprezentant al scaunului orașului Polybata.
Sisinnius, episcop de Philomeli, de asemenea.
Mihail, episcopul papal, de asemenea.
Sisinnius, episcopul Apamiei în Cybot, de asemenea.
Constantin, episcop de Comana, de asemenea.
Nicephorus, episcop de Hadad, de asemenea.
Petru, episcop de Totias, de asemenea.
Teodosie, episcop de Sigalas, de asemenea.
Leo, episcopul maestrului, de asemenea.
Petru, episcopul Seleuciei, de asemenea.
Nichifor, episcop al Flogiei, adică
Marin, episcop de Magid, de asemenea.
Leo, episcop de Andida, de asemenea.
Ștefan, episcop de Pannas, de asemenea.
Vardan, episcop de Doara, de asemenea.
Eustratie, episcop de Debelt, de asemenea.
Și Eftimie, episcop de Sozopol.
Teodosie, episcop de Budgarofig, de asemenea.
Gheorghe, episcop de Plotinopolis, de asemenea.
Și Vasili, episcop de Pervereisk.
Mihai, episcopul Pamfiliei, de asemenea.
Reuben, episcop de Skopel, de asemenea.
Sisinnius, episcop de Gariel, de asemenea.
Calist, episcopul cetății Eudochie, de asemenea.
Constantin, episcop de Ligino, de asemenea.
Ioan, episcop de Kudrul, de asemenea.
Și Teodor, episcop al Crimeii.
Constantin, episcopul lui Hadrian, de asemenea.
Teofil, episcop de Chiya, de asemenea.
Galatius, episcop de Mel, de asemenea.
Serghie, episcop de Ler, de asemenea.
Manzop, episcop al Eparhiei.
Eustatie, episcop de Kelendera.
Zaharia, episcop al orașului Caranbunea, de asemenea.

Sisinnius, episcop de Mosbad, de asemenea.
Eustathius, episcop de Lama, de asemenea.
Și Teodor, episcop de Germanicopolis.
Sisinvius, episcop de Sica, de asemenea.
Constantin, episcop de Daliand, de asemenea.
Leo, episcop de Sibelius, de asemenea.
Și Ștefan, episcop de Filadelfia.
Eudoxie, de asemenea, preot, călugăr și reprezentant al tronului din Metellopolis.
Constantin, episcop de Andrei, de asemenea.
Eustatie, episcop de Tena, de asemenea.
Și Teodor, episcop de Kad.
Mihail, episcop de Tiberiada, de asemenea.
Constantin, episcop de Ancyra, de asemenea.
Ioan, episcop de Azan, de asemenea.
Feofilakt, episcopul Mosinului, de asemenea.
Vasile, episcopul de Dionysiopolis, de asemenea.
Și Ștefan, episcopul Sinaiului.
Savva, arhimandrit și stareț al mănăstirii Studite.
Grigore, starețul de Hormizd, de asemenea.
Simeon, starețul Khorului, de asemenea.
Ioan, starețul Paguriei, de asemenea.
Eustathius, starețul lui Maximin, de asemenea.
Iosif, stareț și arhimandrit al lui Heraclius.
Toma, călugăr și reprezentant al lui Ioan, stareț de Chenolakko.
Platon, stareț și arhimandrit de Sakkodeon, de asemenea.
Feodor, stareț și arhimandrit de Panda, de asemenea.
Macarie, stareț și arhimandrit de Varda, de asemenea.
Strategii, și un călugăr al Sfântului Sion.
Grigore, starețul de Hyacint, de asemenea.
Iosif, starețul de Akemitia, de asemenea.
Mihail, starețul Sfântului Petru, de asemenea.
Teodor, stareț și arhimandrit de Bod, de asemenea.
Și Teofilact, un călugăr din Kafa.
Constantin, starețul Kalavriei, de asemenea.
Antonie, stareț de Dio, de asemenea.
Hilarius, starețul Florei, de asemenea.
Nikita, starețul Sfântului Alexandru, de asemenea.
Feodor, starețul Xerocin, de asemenea.
Nikita, starețul din Gudil, de asemenea.
Nikita, starețul Sfântului Ilie, de asemenea.
Feoktist, stareț de Avlet, de asemenea.
Constas, starețul Sfântului Kirik, de asemenea.
Ștefan, stareț de Kareon și arhimandrit, de asemenea.
Nichifor, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu, de asemenea.
Teofilact, starețul Sfântului Ilie, de asemenea.
Ioan, starețul de Chenolakko, de asemenea.
Pavel, starețul de Vistil, de asemenea.
Ștefan, stareț al Sfântului Kirik, de asemenea.
Lazăr, starețul Sfântului Autonomus, de asemenea.
Ignațiu, starețul Sicaea, de asemenea.

Grigore, starețul Callistratului, de asemenea.
Grigore, starețul de Monaco, de asemenea.
Sisinnius, staretul de Arite, de asemenea.
Anastasie, starețul Carneiei, de asemenea.
Vaan, stareț și arhimandrit de Ferm, de asemenea.
Petru, și starețul Americii.
Ștefan, stareț de Fermiz, de asemenea.
Toma, starețul de Hieragathus, de asemenea.
Și Teofilact, starețul de Kaeod.
Nicefor, starețul Sfântului Andrei, de asemenea.
David, starețul de Sfântul Firs, de asemenea.
Leo, starețul Chiliei Sfântului Gheorghe, de asemenea.
Ioan, starețul de Lakka, de asemenea.
Leo, starețul de Leuco, de asemenea.
Grigore, starețul Agavrei, de asemenea.
Și Isidor, starețul Latrei.
Dositeu, stareț de Mnemosyne, de asemenea.
Nicefor, starețul Sfântului Serghie din Media, de asemenea.
Teodor, starețul Amoriei, de asemenea.
Feodor, starețul Atraktului, de asemenea.
Constantin, starețul Sfinților Trei Tineri, de asemenea.
Ioan, starețul de Tsilad, de asemenea.
Antonie, starețul Dodekatronului, de asemenea.
Pavel, starețul Agniei, de asemenea.
Pavel, stareț al Sfântului Petru de Pimaninus, de asemenea.
Euchimon, starețul lui Krisi, de asemenea.
Manaris, starețul din Psarod, de asemenea.
Epifanie, starețul Paranandai, de asemenea.
Antonie, starețul Peristeronului, de asemenea.
David, starețul Sfântului Gheorghe, de asemenea.
Ioan, starețul Sfântului Zotik, de asemenea.
Agapius, starețul Sfântului Firs, de asemenea.
Și Daniel (Gabriel), starețul Sfinților Apostoli din Magnesia.
Teodosie, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Perizete, de asemenea.
Kallistos, și stareț al diferitelor mănăstiri cipriote.
Și Teofilact, abatele de Bordeaux.
Feodor, starețul Limbo-ului, de asemenea.
Constas, starețul de Hipona, de asemenea.
Gheorghe, starețul Domniței, de asemenea.
Și Euthymius, starețul Oxybetului.
Și Antonie, starețul de Uziisk.
Vasilie, starețul Sfântului Andrei, de asemenea.
Și Filip, starețul de Beom.
Vasile, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Orticida, de asemenea.
Akakiy, și el un călugăr al Sfântului Oreste.
Ioan, starețul Mântuitorului, de asemenea.
Petru, călugăr și reprezentant al chiliarismului.
Zaharia, starețul Sandeei, de asemenea.
Teofil, călugăr și reprezentant al starețului Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Fotnakh, de asemenea.

Kirik, starețul Dolokom, de asemenea.
Sergius, starețul Hermiumului, de asemenea.
Ioan, preotul Sfântului Serghie din Hermium, de asemenea.
Nikita, starețul din Oktay, de asemenea.
Și Antonie, stareț de Akkabor.
Petru, starețul Plataniei, de asemenea.
Marcu, starețul Sfântului Ioan Evanghelistul, de asemenea.
Leo, stareț al Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Saldal, de asemenea.
Constantin, stareț al Sfântului Ștefan de la Antipsis, de asemenea.
Teodor, călugăr și reprezentant al lui Teodot, stareț al Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Kaloketa.
Eutychian, un călugăr din Callistratus, de asemenea.
Teodot, călugăr al Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Epicanza, de asemenea.
Ioan, călugăr și reprezentant al lui Ștefan, stareț de Bonis, de asemenea. Calist, călugăr, tot al mănăstirii Bonis; asemenea.
Nikita, starețul mănăstirii Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Kastretii, de asemenea.
Samuel, și el un călugăr al Arhanghelului Gabriel.
Teodosie, starețul Sfintei Treimi, de asemenea.
Ioan, călugăr și reprezentant al lui Strategie, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu.
Ilarion, călugăr al Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Celia, de asemenea.
Teodosie, și el călugăr al Sfântului Teodor de Sicunda.
Pavel, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu, de asemenea.
Leu, starețul Sfântului Chiriac, de asemenea.
Epifanie, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Lyon, de asemenea.
Gheorghe, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu, de asemenea.
Cosma, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Paradis, de asemenea.
Euchimon, un călugăr al Mântuitorului de lângă Biranka, de asemenea.
Varda, stareț și arhimandrit al Prusiadei, de asemenea.
Petru, starețul Sfinților Apostoli din Castroprotile, de asemenea.
Vasile, și el călugăr al Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Amoreea.
Vasile, preotul mănăstirii Oxypetr, de asemenea.
Filip, stareț de Eumenes, de asemenea.
Vasile, starețul Sfântului Lucian, de asemenea.
Teofilact, starețul Pegadiusului, de asemenea.
Anfim, un călugăr din Psamath, de asemenea.
Mihail, starețul sfântului mucenic Gheorghe, de asemenea.
Și Christopher, starețul de Kandelsky.
Nikolai, starețul din Kenurg, de asemenea.
Și Sisinnius, starețul Lifiei.
Thomas, călugărul din Mosin, de asemenea.
Mihail, călugăr și reprezentant al starețului mănăstirii Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Pyrgus.
Grigorie, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Simbol.
Ioan, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Rudsk, de asemenea.
Constas (Cosmas), stareț al Sfântului Petru de Idendra, de asemenea.
Simeon, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Avramitsa, de asemenea.
Grigore, starețul Sfântului Clement, de asemenea.
Teognis, starețul sfântului apostol Timotei din insula Creta.
Ioan, starețul sfântului mucenic Teodor, de asemenea.

Teodosie, starețul Sfintei Născătoare de Dumnezeu, de asemenea.
Petru, stareț al Sfântului Ioan Evanghelistul din insula Creta, de asemenea.
ACTUL CINCI
În numele Domnului și Stăpânului, Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și a celei încoronate de Dumnezeu maici Irina, în al optulea an al consulatului lor, în a paisprezecea zi a lunii None din octombrie, a unsprezecea indictionă, s-a întrunit Sfântul și Ecumenic Sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a acelorași suverani ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea din regiunea Bitiniei. Au fost adunați: Petru, preacuvilosul prim preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuvilosul preot, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, reprezentanți ai preafericitului și sfântului Adrian, arhiepiscop al vechii Rome; Tarasie, preacuvilosul și sfântul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă; Ioan și Toma, preacuvilosii preoți, monahi și locțiitori ai scaunelor apostolice din Răsărit.
Adunați în preasfânta biserică mare, numită Sofia, au așezat în fața amvonului preasfânt al templului. La sinod au fost prezenți și cei mai glorioși și nobili demnitari, și anume: Petron, preaslăvitul consul, patrician și conducătorul alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu, Ioan, ostiarul imperial și logofetul militar, și întregul sfânt sinod, în ordinea arătată în primul act, precum și cei mai venerabili arhimandriți, stareți și toți monahii.
Când sfânta și preacurata evanghelie a lui Dumnezeu le-a fost pusă înaintea, preasfântul patriarh Tarasie a spus: „Dumnezeu, care a mai vestit și a descoperit prin prorocii Săi cele ce aveau să se întâmple, a vorbit prin profetul Ieremia despre cei care vor introduce lucruri noi în Biserica Catolică . Căci două rele au făcut: M-au părăsit pe Mine, izvorul apei vii, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot conține apa (Ieremia 2:13), deoarece expresia: «fântână spartă» semnifică fiecare cuvânt eretic din care s-au inspirat inițiatorii ereziei, menită să-i mustre pe creștini și să-i facă pe cei neexperimentați să bea învățături stricate și nerezonabile. Asupra lor este trimis vai în această rostire profetică.
Ei, imitând evreii și sarazinii, păgânii și samaritenii, precum și maniheii și fantasmagorii, adică teopashiții, au vrut să distrugă existența (thea) icoanelor onorabile; întrucât acest lucru fusese poruncit sfintei biserici sobornicești a lui Dumnezeu din cele mai vechi timpuri, după cum se va vedea din citirea cărților următoare."
Constantin, cel mai binecuvântat episcop al Constanței din Cipru, a spus: „Să fie citite ca o denunțare și o rușine solemnă a acestei adunări care urăște creștinii și este adunată pe nedrept."
Leontie, piosul secretar imperial, a spus: „Conform poruncii sfântului sinod, iată cărți divine care trebuie citite - și nu numai acestea, ci și cărțile ereticilor care din cele mai vechi timpuri au încercat să dărâme icoanele onorabile."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Cosma, diacon și kuvuklis, citesc.
„Sfântul Chiril, Arhiepiscop al Ierusalimului, al doilea discurs catehetic, începând cu cuvintele:
„Păcatul este un rău cumplit, iar fărădelegea este cea mai grea boală a sufletului."
Puțin mai departe se spune: „Care este părerea ta despre Nebucadnețar? N-ai auzit în Scripturi că era însetat de sânge, feroce și avea o fire de leu? N-ai auzit că a scos din mormintele lor oasele împăraților (Bar. 2:25)? N-ai auzit că a dus poporul lui Dumnezeu în robie? N-ai auzit că a orbit ochii împăratului, după ce i-a permis mai

întâi să vadă măcelul copiilor? N-ai auzit că a zdrobit heruvimii? Nu spun heruvimii contemplați de minte și de cele cerești, ci heruvimii care erau așezați în templu și umbriau tronul ispășirii, din mijlocul cărora vorbea glasul lui Dumnezeu" 154 .
Sfântul Patriarh a spus: „Să ne amintim cum a fost condamnat Nebucadnețar, care a răsturnat acei heruvimi, și ce pedeapsă a suferit." Sfântul Sinod a spus: „după crimă, pedeapsa."
Sfântul Patriarh a spus: „Așadar, oricine izgonește din biserică și răstoarnă ceva sacru este supus aceleiași pedepse."
Petron, cel mai faimos patrician, a spus: „Pedeapsa lui Nebucadnețar este mare, pentru că a fost detronat din împărăție și a petrecut șapte ani în pustietate, unde a mâncat iarbă ca un bou".
Cosma, diacon, notar și kouvuklisian, a citit:
„Sfântul Simeon Stilitul, care a trăit pe muntele minunat, a șaptea scrisoare către țarul Iustin cel Tânăr:
„Prea august și bun suveran! Cine va da ochilor mei izvoare de lacrimi, ca să plâng și să suspin amar și nestăpânit în toate zilele vieții mele nefericite? În ciuda întregului zel al puterii voastre imperiale încoronate de Dumnezeu și preacreștine, acești samariteni necredincioși și mai răi decât orice impuritate, necurați și josnici, care locuiesc în așa-numita Castra, lângă orașul Porfireon, au îndrăznit să comită astfel de fapte nelegiuite față de casa cinstită pe care puterea voastră iubită de Dumnezeu a poruncit să fie construită acolo, despre care blândețea voastră ocrotită de Dumnezeu știe exact din scrisoarea adresată smereniei noastre de către Pavel, preasfântul episcop al aceluiași Porfireon, și trimisă nouă prin preafericitul patriarh al Răsăritului, care însuși se întristează profund pentru aceasta; nu ești și mai întristat, preablândule autocrat? Astfel de nelegiuiri pe care le-a văzut cu ochii săi preafericitul episcop menționat anterior sunt suficiente pentru a face pietrele să vorbească. Smereniei noastre i se pare că acest act blasfemic care a ajuns la urechile noastre, remarcabil în impietatea sa și îndreptat cu insolență împotriva lui Dumnezeu Cuvântul Însuși" întrupat pentru noi și pentru Preasfânta și slăvită Născătoarea lui Dumnezeu și pentru Preasfânta și preaslăvita cruce și pentru sfinți, este vrednic de moarte și de distrugere completă. Prin urmare, vă aducem atenției voastre imperiale victorioase: dacă, în cazul insultei aduse portretului imperial, legile voastre preasfinte poruncesc ca cei care au îndrăznit să facă aceasta să fie pedepsiți cu o moarte nemiloasă și distrugătoare; atunci ce condamnare trebuie aplicată celor care, cu o nerușinare și o impietate de nedescris și – nu pot spune cu ce putere a răului – au îndrăznit să comită astfel de insulte la adresa icoanei Fiului lui Dumnezeu și a Preasfintei și Preaslăvitei Născătoare a lui Dumnezeu, fără să le arate nicio milă? De aceea, vă rugăm autoritatea voastră victorioasă să nu arate nicio clemență față de cei care au îndrăznit să facă aceasta, să nu-i cruțe și să nu accepte nicio cerere sau mijlocire pentru ei, ca să nu întreprindă altceva; exemplu pe care l-am văzut deja foarte bine și l-am relatat preasfântului și iubitului de Dumnezeu patriarh în luna august, referindu-mă la ceea ce se întâmpla în jurul lui; pentru că Dumnezeu nu le-a ascuns intențiile de la noi. – Prin urmare, cel mai august autocrat, suntem pe deplin convinși că inima ta ocrotită de Dumnezeu, strălucind de măreție, nu va tolera o astfel de rușine nepotrivită, despre care nu am mai auzit niciodată și poate că niciun creștin nu a auzit. Prin urmare, te conjur, domnule, pe Emanuel, Dumnezeul cel Preaînalt, să nu întârzii nicidecum executarea pedepsei cuvenite; ci poruncește să se facă o anchetă cu privire la ce s-a întâmplat prin crima lor incomensurabilă și cea mai odioasă din fântână, așa cum este expus în textul scrisorii adresate smereniei noastre. Să nu fie clemență stăpânirii tale, dacă se dovedește că unii au semănat cuvinte nepotrivite; chiar dacă aceștia erau

oameni care se bucurau de putere; pentru că ți-a fost dată puterea de Însuși Dumnezeu, Care este ofensat de această - întrecând orice altă - impietate; nu fi clemență„pentru ca și alții să simtă frică în tot timpul înstrăinării și închisorii lor. Și fie ca întunericul care este al lor să vină peste ei ca o premoniție a focului nesfârșit și sumbru care îi va arde. Și fie ca Duhul cel preasfânt și atotputernic al lui Iisus Hristos, Domnul nostru, care purcede de la Tatăl, să-i condamne la abisul subteran spre pierzarea veșnică. Dacă tu, biruitor ocrotit de Dumnezeu, vei arăta cu râvnă râvnă pentru Dumnezeul cel unic-născut împreună-domnitor; atunci vei primi mai mult de la ochiul Său atotvăzător decât a primit Avraam pentru jertfa sa, iar domnia ta iubitoare de Hristos va fi binecuvântată și înălțată de puterea Lui mult mai mult decât toate domniile anterioare; căci a Lui fie slava în vecii vecilor. Amin."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Vedeți ce părere a exprimat acest părinte?"
Vasile, cel mai sfânt episcop al Ancyrei, a spus: „îi consideră chiar nevrednici de clemență".
Ioan, cel mai venerabil călugăr și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Este evident pentru toată lumea că samaritenii sunt mai răi decât alți eretici și erezia lor este vrednică de respingere, nelegiuită și departe de har. Cei care resping icoanele onorabile, așa cum reiese din cuvântul de mai sus, sunt mult mai răi chiar decât acești eretici; dar este suficient dacă îi considerăm pe picior de egalitate cu samaritenii."
Constantin, cel mai binecuvântat episcop al Constanței din Cipru, a spus: „Însă eu îi consider pe distrugătorii de icoane mai răi decât samaritenii. Aceștia din urmă au acționat astfel din ignoranță, ca străini de creștinism; în timp ce primii au acționat conștient și, prin urmare, nu merită clemență, după cum este scris: Cine cunoaște voia domnului său și n-o face, va fi bătut cu multe lovituri."
Nicolae, preafericitul episcop al Cizicului, a zis: „Și eu, cel mai mic dintre voi, preafericiții, am adus cartea sfântului părintelui nostru Ioan, episcopul Tesalonicului, și vă rog să o citiți".
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Atunci Demetrius, preasfințitul diacon și sceuofilax, a luat această carte și a citit: „Ioan, Episcopul Tesalonicului, din predica care începe cu cuvintele: «Până acum vrăjmașul, ispitind pe Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos»... ... Puțin mai departe se spune: «păgânul a zis: nu zugrăviți voi în biserici icoane ale sfinților voștri și nu le veneraţi, și nu numai (icoane) ale sfinților, ci și pe Dumnezeul vostru Însuși? Tot așa, imaginați-vă că noi, arătând evlavie idolilor, nu le venerăm pe ei înșiși, ci pe acele puteri netrupești cărora li se aduce slujbă prin ei». Creștinul a zis: «ci noi facem icoane ale celor care au fost oameni și sfinți slujitori ai lui Dumnezeu și au purtat trup; facem aceasta pentru a ne aminti de ei și a-i cinsti; și de aceea nu facem nimic indecent înfățișându-i așa cum au fost. - Nu-i înfățișăm așa cum faceți voi; pentru că nu înfățișăm ființe netrupești într-o formă trupească; „Însă, când ne închinăm (la icoane), nu le slăvim pe ele, așa cum ai spus mai sus, ci pe acelea însele care sunt înfățișate în picturi, și nu le slăvim ca pe zei - fie-ar putea să nu fie - ci ca pe cei mai apropiați slujitori și prieteni ai lui Dumnezeu, care au îndrăzneala să mijlocească pentru noi. Dacă facem icoane cu Dumnezeu, adică cu Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, atunci Îl înfățișăm așa cum a fost văzut pe pământ și a interacționat cu oamenii, și nu așa cum ni-L imaginăm în firea divină; căci ce asemănare și ce chip poate fi pentru chipul netrupesc și nesimțibil al Cuvântului Tatălui? Dumnezeu, adică firea Sfintei și de o singură ființă a Treimii, este duh, după cum este scris (Ioan 4:24);" „Dar, din vreme ce, prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Său unul-născut, Dumnezeu Cuvântul, coborându-se din ceruri, S-a întrupat pentru mântuirea noastră de la Duhul Sfânt și de la Fecioara cea neprihănită și Născătoarea lui

Dumnezeu Maria, atunci noi înfățișăm firea Lui omenească, dar nu o Dumnezeire netrupească." Păgânul a zis: „Fie ca voi să-L înfățișați pe Dumnezeu Cuvântul în icoane ca fiind întrupat, dar ce spuneți despre îngeri? Îi înfățișați și voi în chip pitoresc, în formă umană, și li vă închinați, deși nu sunt oameni, ci sunt numiți raționali și netrupești, ceea ce sunt cu adevărat." „În același fel, imaginați-vă că noi, aducând omagii zeilor și slujindu-le sub formă de idoli, nu facem nimic nepotrivit, așa cum voi nu faceți nimic făcând imagini pitorești de îngeri." Creștinul a spus: „Cât despre îngeri și arhangheli și alte puteri sfinte mai presus de ei - voi adăuga la aceasta sufletele noastre omenești - Biserica Catolică îi recunoaște ca fiind raționali, dar nu complet netrupești și invizibili, cum spuneți voi păgânii, ci având doar trupuri subtile, aeriene și de foc, după cum s-a spus în Scriptură: El face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi foc arzător (Evrei 2:7). Și vedem că mulți dintre sfinții noștri părinți au această părere; printre ei este și Vasile cel Mare.și Sfântul Atanasie și Metodie cel Mare și cei care erau cu ei. Cu adevărat, numai natura divină este netrupească și indescriptibilă, iar creaturile raționale nu sunt complet netrupești și invizibile, precum natura divină; prin urmare, ele se află într-un anumit loc și sunt descriptibile. Dar dacă găsiți expresii în care îngerii, sau demonii, sau sufletele sunt numiți netrupești; au fost numiți așa pentru că nu constau dintr-un amestec al celor patru elemente materiale, iar trupurile lor însăși nu sunt atât de grosolane și diferite de cele cu care suntem îmbrăcați. Într-adevăr, în comparație cu noi, sunt netrupești; dar din moment ce erau adesea și de mulți vizibile simțurilor sub forma propriilor lor corpuri și erau vizibile celor ai căror ochi Dumnezeu le-a deschis și din moment ce sunt descriși prin loc; se dovedește că nu sunt complet netrupești, așa cum natura divină este netrupească. Așadar, nu păcătuim înfățișând îngerii în imagini și cinstindu-i; „pentru că nu îi venerăm ca pe zei, ci ca pe creaturi raționale și slujitori ai lui Dumnezeu, nu incorporeali în sensul predominant al cuvântului. Cât despre reprezentarea lor sub formă umană, aceasta se face deoarece apar de obicei în această formă acelor oameni cărora le sunt trimiși de unicul Dumnezeu."
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Am auzit ce a spus părintele – că acolo samaritenii au respins icoanele Domnului și Mântuitorului nostru și ale Neprihănitei Sale Maici, iar aici, după cum am aflat, păgânii. – Dar părintele a arătat că și îngerii ar trebui înfățișați; pentru că sunt descriptibili și multora li s-au arătat în formă omenească."
Sfântul Sinod a spus: „Da, Doamne!"
Călugărul Ștefan a citit:
„Dintr-o conversație între un evreu și un creștin."
„Evreul a zis: «Sunt convins de toate și cred în Iisus Hristos cel răstignit, că El este fiul Dumnezeului celui viu, dar mă simt ofensat de aceasta în ceea ce privește voi, creștinii, că vă închinați icoane; pentru că Scriptura poruncește hotărât să nu faceți sculpturi și nicio asemănare.» Creștinul a zis: «Scriptura vă poruncește să nu vă închinați unui zeu nou și să nu vă închinați vreunei asemănări cu Dumnezeu; dar icoanele pe care le vedeți sunt scrise pentru a aminti de mântuirea iubitoare realizată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos și înfățișează chipul Lui întrupat. Icoanele sfinților, de asemenea, arată isprăvile lor în lupta împotriva diavolului, victoriile și coroanele lor. Creștinii, închinându-se la ele, nu le zeifică, cum credeți voi; ci, fiind înflăcărați de zel, privesc cu credință la icoanele sfinților și își amintesc de evlavia lor. Când se închină la vreun sfânt, Îl cheamă pe Dumnezeu, zicând: Binecuvântat ești Tu, Dumnezeul acestui sfânt și al tuturor sfinților, Care le-ai dat răbdare și i-ai învrednicit de Împărăția Ta. Fă-ne și pe noi părtași lor și mântuiește-ne prin rugăciunile lor.» Privind la icoana Mântuitorului și închinându-ne la ea, ne întoarcem cu duhul

nostru…” Ochii și privirea inimilor noastre către Domnul a toate, Dumnezeu, și Îi aducem mulțumire pentru faptul că a binevoit, îmbrăcându-se în chip de rob, să primească omul, să mântuiască lumea și să devină asemenea nouă în toate, excluzând orice păcat. Astfel, ne închinăm și aducem venerație nu unei icoane sau picturi de lemn, ci Îl slăvim pe Domnul a toate, Hristos Dumnezeu. Dar, frate, îți voi arăta că lui Moise i s-a poruncit și a făcut doi serafimi sculptați, întinși deasupra cortului întâlnirii de o parte și de alta, unde nimănui nu i se permitea să intre decât marelui preot singur, și el doar o dată pe an să aducă tămâie în sfânta sfintelor. - Tot așa a făcut un șarpe turnat din aramă și, așezându-l în mijlocul taberei, a zis: oricine este mușcat de un șarpe, să-și întoarcă privirea spre șarpele de aramă și să creadă că acesta îl poate vindeca - și se va vindeca. Vedeți cum Moise, poruncind să nu se facă o asemănare, a făcut el însuși o asemănare.
Ioan, cel mai venerabil monah, preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Aici, preasfinții noștri părinți spun limpede că cei care neagă dispensația întrupării lui Hristos Dumnezeul nostru, precum evreii și samaritenii, neagă dispensația întrupării lui Hristos Dumnezeul nostru, astfel încât toți cei care resping icoanele sunt ca ei.”
Sfântul Sinod a spus: „Sunt asemănători”.
Epifanie, diacon și reprezentant al lui Toma, episcopul Sardiniei, a citit:
„Din cartea călătoriilor apocrife ale sfinților apostoli.”
„Așadar, pictorul, după ce a desenat o schiță în prima zi, s-a liniștit. A doua zi a pictat-o și astfel i-a înmânat icoana lui Licomede, care a primit-o cu bucurie și, după ce a pus-o în dormitorul său, a încoronat-o. Când Ioan a aflat mai târziu despre aceasta, i-a zis: dragul meu copil! Ce faci, ajungând în dormitorul tău și rămânând acolo singur? Nu mă rog oare cu tine și cu ceilalți frați? Sau ne ascunzi ceva? După ce a spus acestea, a intrat cu el în dormitor. Și a văzut icoana încoronată a bătrânului, lumânările așezate lângă ea și suporturile din fața ei. Apoi, chemându-l, i-a zis: Licomede! Ce înseamnă că ai această icoană? Care dintre zeii tăi este scris pe ea? Văd că trăiești ca un păgân. - La aceasta Licomede i-a răspuns: Am un singur Dumnezeu, Cel care m-a înviat din morți și, de asemenea, soțul meu. Dar dacă după aceasta Dumnezeu va fi numit zei și oameni, binefăcătorii noștri, atunci tu ești înfățișat pe icoană; te încoronez și te iubesc și te cinstesc, deoarece „Mi-ai devenit călăuză bună.” Ioan, necercetându-i încă chipul feței, i-a zis: „Îți râzi de mine, copile! Cum mă vei convinge că chipul meu seamănă cu acesta?” Atunci Licomede i-a adus o oglindă. Văzându-se în oglindă și privind atent la icoană, a zis: „Domnul Iisus Hristos trăiește, chipul meu seamănă cu el, dar tu ai făcut rău în această privință.”
El a citit și din aceeași carte (din capitolul) care începe cu cuvintele:
„Odată dorind să-L țin în brațe pe Isus”... Puțin mai departe se spune: „L-am atins în trupul material; dar când L-am atins altă dată, s-a găsit ceva imaterial și netrupesc sub mâna mea și era ca și cum nu ar fi fost nimic sub ea. Apoi, când unul dintre farisei L-a chemat la el și El a fost de acord cu invitația; atunci am fost prezenți cu El și fiecare dintre noi a primit pâine de la cei care L-au invitat. Printre ceilalți, El a primit și o pâine; dar Și-a binecuvântat pâinea și a împărțit-o între noi; și fiecare dintre noi s-a mulțumit cu mica bucată pe care a primit-o, iar pâinile pe care le-am primit (din mâinile proprietarului) au rămas întregi, așa că cei care ne-au invitat au fost uimiți. - Umblând cu El, am avut adesea dorința de a observa dacă a mai rămas vreo urmă a Lui pe pământ și, deși L-am văzut ridicându-se din pământ, nu am văzut niciodată vreo urmă a Lui. Aceasta, fraților, vă spun, ca să zic așa, ca să vă convertesc la credința în El; Dar fie mai bine ca lucrările Lui mari și minunate să fie ținute sub tăcere; căci sunt de negrăit și poate că nu există nicio modalitate de a...” spune-le sau

ascultă-i. Înainte de a fi prins de oamenii fărădelegi și de evrei, care erau călăuziți de îndrumarea șarpelui rău, El ne-a chemat pe toți și a spus: Cât timp nu sunt încă predat lor, să cântăm un imn Tatălui și apoi să pornim pe calea care ne stă înainte. Așa că ne-a poruncit să ne luăm unii pe alții de mână și să formăm astfel un cerc, iar El, fiind în mijloc, a spus: „Amin, ascultați-Mă." Apoi a început să cânte un imn și a spus: „Slavă Ție, Părinte!" Și noi, stând în jurul Lui, I-am răspuns: „Amin! Slavă Ție, Cuvânt! Slavă Ție, Har! Amin. Slavă Ție, Duh! Slavă Ție, Cel Sfânt! Slavă slavei Tale! Amin. Te lăudăm, Părinte! Îți mulțumim Ție, lumină în care nu este întuneric! Amin." Îi mulțumim, iar El spune: „Vreau să fiu mântuit și vreau să mântuiesc. Amin. Vreau să fiu eliberat și vreau să fiu eliberat. Amin. Vreau să fiu rănit și vreau să rănesc. Amin. Vreau să devorez și vreau să fiu devorat. Amin. Vreau să ascult și vreau să fiu auzit. Amin. Fiind întreg de rațiune, vreau să fiu înțeles. Amin. Vreau să fiu spălat și vreau să mă spăl. Amin. Har, îndrumă corul; vreau să cânt din flaut, săriți, toată lumea. Amin. Vreau să plâng, să plâng, toată lumea. Amin." Puțin mai departe citim: „Preaiubiților: După ce Domnul a cântat aceste lucruri cu noi, El a ieșit: și noi păream că ne-am rătăcit sau că suntem pe jumătate adormiți și am fugit cu toții în direcții diferite. Dar când am văzut suferințele Lui, nu am putut suporta suferințele Lui; ci am fugit la Muntele Măslinilor, plângând pentru cele întâmplate. Și după ce au început să strige: „Ridicați-L!" El a fost răstignit în ceasul al șaselea din zi și întunericul s-a așternut peste tot pământul. Atunci Domnul meu, stând în mijlocul peșterii și luminezându-mă, a zis: Ioane! Gloata din Ierusalim mă răstignește; Mă străpung cu o suliță și o trestie, mă fac să beau oțet și fiere. Dar Eu vă vorbesc și ascultați ce vă spun: Ți-am permis să urci pe acest munte ca să poți auzi ce ar trebui să învețe un elev de la un învățător și un om de la Dumnezeu. După ce a spus acestea, El mi-a arătat o cruce ca o lumină ridicată și în jurul crucii o mulțime mare și felurită de oameni,,,care în cruce a primit o singură formă și o singură înfățișare. Dar L-am văzut pe Domnul Însuși pe cruce ca neavând formă, ci doar rostind un glas, și nu un glas precum cel pe care îl auzim de obicei, ci unul plăcut, blând și cu adevărat divin. Glasul mi-a zis: Ioane! trebuie să auzi un lucru de la Mine; căci consider necesar să auzi un lucru de la ceea ce va fi: aceasta este ceea ce am numit pentru tine crucea luminii uneori Cuvântul, alteori mintea, alteori Hristos, alteori ușa, alteori calea, alteori pâinea, alteori sămânța, alteori învierea, alteori Isus, alteori Tatăl, alteori Duhul, alteori viața, alteori adevărul, alteori credința, alteori harul."

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să ne aruncăm privirea asupra întregii acestei compoziții; este contrară Evangheliei."

Sfântul Sinod a spus: „Da, doamne! El numește întruparea imaginară."

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „În aceste călătorii este scris că nici n-a mâncat, nici n-a băut, nici n-a călcat pământul în picioare, așa cum spun chibzuitorii; pe când în Evanghelia despre Hristos este scris că a mâncat și a băut, iar evreii au zis despre El: iată un om mâncător și băutor de vin (Matei 11:12), și dacă într-adevăr, așa cum spuneau ei, nu a atins pământul, atunci cum este scris în Evanghelie că Iisus, obosit de călătorie, S-a așezat lângă fântână?"

Constantin, cel mai sfânt episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Aceasta este cartea pe care s-a bazat falsul conciliu".

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Acest lucru este demn de râs".

Teodor, cel mai iubit episcop al Cataniei, a spus: „Aceasta este cartea care a distrus frumusețea sfintei biserici a lui Dumnezeu".

Eftimie, cel mai binecuvântat episcop al Sardesului, a spus: „Se cuvenea ca această adunare să ia o astfel de carte ca mărturie".

Constantin, cel mai binecuvântat episcop al Constanței din Cipru, a spus: „O, blasfemie! Aici se spune că pe Muntele Măslinilor Apostolul Ioan a fugit într-o peșteră în timpul crucii (lui Hristos); pe când Evanghelia mărturisește că a intrat în curtea lui Caiafa cu Hristos și că, împreună cu sfânta Maică a lui Hristos, a stat la crucea Lui."
Sfântul Sinod a spus: „Fiecare erezie este cuprinsă în această carte".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Eh! Eh! Pe ce cărți eretice își bazează ei erezia?"
Grigorie, preasfințitul episcop al Neocezareei, a spus: „Această carte este vrednică de dezgust și de ocară. Și din ea este luată mărturia împotriva icoanelor din povestea lui Licomede".
Ioan, cel mai venerabil călugăr și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „ea susține că Licomede a decorat icoana apostolului (Ioan) cu o cunună, așa cum făceau păgânii cu idolii".
Vasile, preafericitul episcop al Ancyrei, a spus: „Nu se poate ca Sfântul Ioan Teologul să vorbească împotriva Evangheliei sale".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Sunt gândurile citite mai sus conținute în Evanghelie?"
Sfântul Sinod a spus: „Nu! Nu acceptăm nici cele citite înainte, nici ultimele cuvinte despre Licomede."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Cine acceptă a doua, adică ceea ce s-a spus despre Licomede, acceptă prima exact în același fel ca acel conciliu fals."
Sfântul Sinod a spus: „Anatema lui de la prima până la ultima scrisoare".
Ioan, cel mai venerabil călugăr, prezbiter și reprezentant al patriarhilor răsăriteni, a spus: „Iată, preafericiților părinți, este evident că liderii ereziei care acuză creștinismul sunt, în realitate, complici și parteneri ai lui Nebucadnețar, și, bineînțeles, și samaritenii, și în final evreii și păgânii, și, pe lângă asta, maniheenii nelegiuiți și blestemați, a căror mărturie au adus-o înainte; căci aceste cuvinte aparțin celor care consideră dispensația întrupării lui Dumnezeu Cuvântul imaginară. Dar să fie anatema, și împreună cu scrierile lor."
Sfântul Sinod a spus: „anatema".
Petrona, cea mai venerabilă patriciană, a spus:
„Dacă poruncești, doamne, atunci să fie întrebați episcopii din Amoria și Neocezarea dacă această lucrare a fost citită la conciliul fals."
Grigore de Neocezareea și Teodosie de Amoria, când au fost interogați, au spus:
„Jurăm că nu: această lucrare nu a apărut acolo; am fost înșelați de un pliant falsificat."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Au spus orice au vrut, bazându-se pe propria lor rațiune."
Petron, cel mai venerabil patrician, a spus: „Dar, în același timp, au făcut totul cu permisiunea regală."
Grigore, preafericitul episcop al Neocezareei, a spus: „Învățătorule! Am spus de mai multe ori și spun din nou că această carte nu a apărut înaintea noastră, ci a fost prezentată doar o broșură falsă; iar povestea despre Licomede ne-a întunecat auzul."
Ioan, cel mai iubit preot, călugăr și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus:
„Dacă găsește bine acestui sfânt și ecumenic sinod, atunci să se hotărască ca nimeni să nu mai facă copii ale acestei cărți ticăloase!"
Sfântul Sinod a spus: „Nimeni să nu-l ignore! Și, în plus, considerăm că este vrednic să-l aruncăm în flăcări."
Cel mai venerabil cititor, Peter, a citit:

„Sfântul Amfilohie, episcopul Iconiei, dintr-o lucrare despre cărțile fals scrise de eretici, începând cu cuvintele…”
„Considerăm că este o chestiune de dreptate să expunem și să publicăm toată impietatea lor; căci publică niște cărți, despre care se spune că sunt apostolice prin inscripția lor, prin care cei simpli sunt ispitiți.” Puțin mai departe se spune: „Astfel vom arăta că aceste cărți, pe care ni le oferă renegații din biserică, nu sunt Faptele Apostolilor, ci scrierile diavolului.” Și puțin mai departe: „Dar Apostolul Ioan nu ar fi spus aceasta, când a scris în Evanghelie că Domnul a zis de pe cruce: Iată Fiul Tău (Ioan 19:26) și că din ziua aceea Sfântul Ioan a luat-o pe Maria la ai săi (v. 28). Cum spune atunci aici că nu a fost acolo (la cruce)? Dar nu este nimic ciudat în aceasta; căci, precum Domnul este adevăr, așa și diavolul este mincinos. El este mincinos și tatăl minciunii și, când spune o minciună, vorbește despre sine. Aceasta este ceea ce trebuie spus despre minciună.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Părintele nostru Sfântul Amfilohie este mare; să ascultăm ce spune despre aceste călătorii apostolice numite fals. Nu trebuie să credem inscripțiile lor.”
Vasile, cel mai sfânt episcop al Ancyrei, a spus: „Nimic nu este mai împotriva Evangheliei decât această compoziție nelegiuită. Este foarte firesc să conțină o opinie falsă despre icoane.”
Sfântul Patriarh a spus: „Părintele triumfă în mod clar asupra confuziei și a vorbelor deșarte din această carte.”
Sfântul Sinod a spus: „Da, Doamne!”
Nichifor, cel mai binecuvântat episcop de Dirrah, a spus: „Învățătorule! Ultima ar fi trebuit citită spre satisfacția tuturor, dar prima nu ar fi trebuit citită, pentru că ne-a întinat urechile.”
Sfântul Sinod a spus: „dar a fost permisă citirea ei ca o măsură de precauție.”
Preasfântul Patriarh Tarasie a spus: „Cei care rostesc vorbe deșarte împotriva icoanelor onorabile au adus dovezi de la Eusebiu, din scrisoarea sa către soția lui Licinius, Constantia. Să vedem ce părere are Eusebiu.”
Cel mai venerabil călugăr Ștefan a citit:
„(Cartea a opta) a lui Eusebius Pamphilus către Eufrație, începând cu cuvintele:”
„Îi voi mărturisi întotdeauna Domnului meu.” Și puțin mai departe: „Nu spunem că Fiul (întotdeauna) a coexistat cu Tatăl, ci că Tatăl a fost înaintea Fiului; căci dacă Ei (întotdeauna) au existat împreună, atunci cum ar putea Tatăl să fie Tatăl și Fiul Fiul? Sau cum ar putea fi unul primul și celălalt al doilea, și totodată unul nenăscut și celălalt născut? Dacă doi sunt considerați a exista dintr-un timp și a fi de aceeași onoare, atunci, așa cum am spus, fie amândoi sunt nenăscuți, fie amândoi sunt născuți; dar nici unul, nici celălalt nu este drept, pentru că atunci nu ar exista nici nenăscut, nici născut: între timp, unul dintre ei este considerat primul și mai bun decât al doilea atât în ordine, cât și în onoare; pentru că pentru al doilea a devenit cauza ființei și tocmai a unei astfel de (și nu a altei) ființe.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus sub forma unei întrebări: „Acceptăm aceasta?”
Sfântul Sinod a spus: „Nu, doamne! Ar trebui să fie urât și mai mult.”
Vasile, preafericitul episcop al Ancyrei, a spus: „Să nu spună așa ceva vreun creștin”.
Apoi, din aceeași epistolă, se citea: „Fiul Însuși ne învață că El este Singurul Dumnezeu adevărat, când spune: ca să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat . El nu spune că există un singur Dumnezeu, ci că există un singur Dumnezeu adevărat, cu adăugarea necesară: «adevărat»; pentru că Fiul Însuși este și Dumnezeu, dar El nu este Dumnezeu adevărat, deoarece există un singur Dumnezeu

adevărat; motiv pentru care El nu are pe nimeni înaintea Sa. Dacă Fiul Însuși este adevărat, atunci numai ca imagine a Dumnezeului adevărat; dacă El este Dumnezeu, deoarece Cuvântul era Dumnezeu, atunci El nu este deloc singurul Dumnezeu adevărat."
Cristofor, preafericitul episcop al Ciriacului, a spus: „Preasfinte Doamne și întreg sfântul și sacru sinod! Așa cum ne bazăm opiniile pe cărțile scrise de Dumnezeu ale apostolilor, profeților și altor sfinți, tot așa acel sinod fals ar fi trebuit să ia aceste cărți drept temelie."
Sfântul Sinod a spus: „Anatema acelor cărți și celor care le folosesc".
Petru și Petru, cei mai iubiți preoți de Dumnezeu și reprezentanți ai lui Hadrian, papa Romei antice, au spus: „Din această lectură a devenit evident că există aici un sens arian. Există și alte blasfemii în această carte a lui Eusebiu, dar conciliul nu a ordonat citirea lor".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Respingem această compoziție a sa."
Sfântul Sinod a spus: „Respingem și anatematizăm".
Cel mai venerabil călugăr Ștefan a citit:
„O obiecție a lui Antipater, episcopul Bostrei, la apologia lui Origen , scrisă de Efesbiu, episcopul Cezareei. Cartea I, începând cu cuvintele…"
„Preaiubitul de Dumnezeu și preasfințitul Părinte Ioane! Am crezut că am scris și am făcut destul pentru ceea ce a poruncit fericirea ta." Puțin mai departe se spune: „întrucât acesta (om) a fost un mare om istoric, cu dragoste și zel a examinat și a recenzat toate cărțile și lucrările celor mai vechi scriitori, chiar a expus opiniile aproape tuturor și el însuși în timpul vieții sale a scris foarte multe lucrări, dintre care unele sunt demne de respect în orice privință, apoi, referindu-se la opinia acestui om, mulți încearcă să o acapareze, spunând că Eusebiu nu ar fi decis să o accepte dacă nu ar fi aflat în mod sigur că opiniile tuturor anticilor erau înclinate în favoarea sa. Cât despre mine, sunt de acord și recunosc că acesta este un mare om istoric și nimic din lucrările celor mai vechi scriitori nu i-a scăpat cunoștinței; pentru că, bucurându-se de asistența regală, le putea obține cu ușurință de pretutindeni. Dar nu afirm că acest om a ajuns la o cunoaștere exactă a dogmelor. Prin urmare, trebuie admis că a fost un om cu multe aspecte ale învățăturii; dar faptul că cunoștea dogmele nu este de admis; dimpotrivă, știm că era foarte departe de o înțelegere exactă a lor". Și puțin mai departe: „Despre motivul pentru care atacăm acest lucru „Omule, nu este nevoie să vorbim acum, ca nu cumva, examinând mai precis această apologie, să dovedim că amândoi sunt eretici, atât apărătorul, cât și cel în favoarea căruia și-a compus apologia." Și puțin mai departe: „Arată-mi pe oricare dintre faimoșii învățători ai bisericii care au învățat clar și fără ezitare că sufletele omenești există înainte (de trupurile lor); și nu încerca să introduci paralogisme ca dovadă (a acestei învățături). Cât despre ceea ce încerci să dovedești, că asemenea lui (Origen) și alții au exprimat doctrina subordonării Fiului față de Tatăl; nu mă mir de asta; căci aceasta este părerea ta și a complicilor tăi. Acum nu vom vorbi deloc despre asta; pentru că chiar și în vremurile străvechi această învățătură a fost respinsă și respinsă de cercetarea universală și nu ar trebui crezută; și nu ar trebui investigată din nou de dragul acelor oameni prin al căror har ne-a fost propusă. O, apărător înfocat al erorilor lui Origen! Nici măcar nu ai auzit până acum că mulți sunt duși doar de titlul: „Despre principii"."
Sfântul Patriarh a spus: „S-a dovedit, și prin glasul Părinților, că această lucrare a lui Eusebiu este străină Bisericii Catolice."
Demetrius, cel mai venerabil diacon și skeuofilax, a citit:
„ Teodor Cititorul din Istoria Bisericii:"

„A existat un persan pe nume Xenaias. Calendion, în timpul administrării sale bisericești, descoperind că acesta interpreta greșit dogmele bisericii și corupea satele, l-a expulzat din acea țară. Auzind multe povești despre el de la diverse persoane și discutând cu atenție aceste povești, voi relata doar câteva dintre ele. A fugit de stăpânul său din Persia (și a venit în țara romană).” Și puțin mai departe: „Petru l-a numit, în locul lui Cirus, episcop al bisericii din Hierapolis. După scurt timp, episcopii veniți din Persia l-au acuzat că este sclav și că nu primise încă botezul divin. Petru, aflând aceasta, nu i-a păsat ce urma să se întâmple și a spus că hirotonirea unui episcop era suficientă pentru ca el să desăvârșească botezul divin” (155).
Ștefan, diacon și notar al venerabilei patriarhii, a citit:
„Ioan Diacrinomenon 156 din Istoria Bisericii”.
„Nu ar trebui, spunea Xenaias, să facem îngeri netrupești trupești și să-i înfățișăm într-o formă trupească, ca și cum ar avea forme omenești. De asemenea, nu ar trebui să-I dăm onoare și glorie lui Hristos prin intermediul unei icoane pictate a Lui; dimpotrivă, trebuie să știm că El acceptă doar slujba duhului și a adevărului.” Și puțin mai departe: „Trebuie să știm, de asemenea”, spune el, „că a-L înfățișa pe Duhul Atotsfânt și preasfânt în formă de porumbel este un semn de gândire copilărească: întrucât Scripturile Evanghelice nu învață nicăieri că Duhul Sfânt a fost un porumbel, ci spun doar că S-a arătat odată în formă de porumbel. Dacă aceasta a fost de dragul dispensației și nu conform însăși esenței Sale, El s-a arătat odată într-o astfel de formă; atunci nu rezultă deloc din aceasta că este potrivit ca cei pioși (creștinii) să-I facă o imagine trupească.” Învățând aceasta, Feloxen a adăugat chiar acest lucru la învățătură: „Adesea a detronat icoanele îngerilor și le-a distrus și a ascuns icoanele Mântuitorului în locuri inaccesibile!”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să ascultăm, oameni sfinți, ce fel de oameni nu au acceptat icoanele onorabile: cei care nu au acceptat botezul, cei care au fost maniheiști, cei care au susținut că dispensația lui Hristos era iluzorie. Din învățăturile lor murdare au primit imbold inițiatorii acestei erezii care atacă creștinismul.”
Savva, cel mai venerabil stareț al mănăstirii Studite, a spus: „Mulțumim lui Dumnezeu și bunei noastre voințe conducătorilor pentru faptul că falșii păzitori ai falsului sinod au suferit înfrângere împreună cu ereticii care au fost de acord cu ei în gândurile lor.”
Sfântul Sinod a spus: „Anatema lor.” Constantin, cel mai venerabil cititor al preasfintei mari biserici, a citit:
„Din viața binecuvântatului nostru părinte Savva.”
„Așadar, când patriarhii Flavian și Elias, așa cum s-a spus, au ajuns la Sidon și, după ce au scris o scrisoare măgulitoare și detaliată împăratului, au dispersat adunarea care se adunase la Sidon împotriva dreptei credințe și apoi s-au întors la scaunele lor, atunci adepții lui Soterih și Filoxen s-au indignat și l-au provocat pe împărat într-o mare mânie, ca și cum ar fi fost înșelat prin viclenie și înșelăciune. Apoi, primind puterea pe care o doreau, au distribuit o cantitate suficientă de aur locuitorilor Antiohiei și în diferite moduri l-au insultat pe Flavian, l-au asuprit și l-au forțat să anatemizeze Sinodul de la Calcedon; apoi l-au deposedat de episcopie și l-au condamnat la exil. Împăratul, însă, aflând de aceasta, s-a bucurat și l-a trimis pe Sever, exarhul acefaliților, ca episcop la Antiohia.”
Cel mai venerabil călugăr Antonie a citit.
„Din petiția înaintată de clericii și monahii marii și sfintei biserici a lui Dumnezeu din Antiohia către sfântul sinod, adunat în cetatea domnitoare împotriva ereticului și acefalitului Severus, și începând cu cuvintele:

„Acum este vremea, însă, preafericiților!” Și puțin mai departe spune: „Și ce și ce fapte, preafericiților, a îndrăznit să facă lângă izvoarele situate în Dafne, folosind pentru aceasta magia și mulțumind demonilor cu tămâie murdară, aceasta se vestește în tot orașul. Nici măcar nu a cruțat sfintele altare sau vasele sacre, distrugând unele ca fiind necurate și topind altele. Chiar și aceasta a îndrăznit să facă, preafericiților. Și-a însușit porumbeii de aur și de argint făcuți după chipul Duhului Sfânt și i-a atârnat deasupra jăspânitorilor sacre și deasupra altarelor, spunând că chipul porumbelului nu trebuie să poarte numele Duhului Sfânt.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Dacă Sfinții Părinți au acceptat porumbei închinați numelui Duhului Sfânt, cu cât mai mult (au acceptat imagini) ale Cuvântului întrupat și arătat pe pământ în trup? – Dar credeți-mă, chiar și Anastasie la Constantinopol a confiscat imagini de aur și argint pentru uz propriu, așa cum a făcut și Sever.”
Ștefan, cel mai iubit diacon, notar și referendar, a citit:
„Ioan, episcop de Gabala, dintr-un discurs despre viața și comportamentul ereziarhului Severus.”
„Sever nu i-a lăsat pe îngeri fără insultă și cinste; ci întotdeauna de la amvon rostea cuvinte lungi și adesea chiar în sanctuarul Preasfântului Mihail încerca să convingă gloata că nu hainele purpurii erau potrivite pentru îngeri, ci cele albe; între timp, el însuși știa că aceste puteri sfinte nu aveau nevoie să-și facă griji pentru îmbrăcăminte și făcea aceasta doar din dorința de a crea discordie pe această temă și de a incita pe mulți care gândeau diferit unii împotriva altora.”
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Să fim atenți la faptul că Sever, printre altele, s-a acuzat pe sine de același lucru; căci a spus că îngerii ar trebui reprezentați îmbrăcați nu în purpură, ci în haine albe.”
Demetrius, cel mai iubit diacon și scheuofilax de Dumnezeu, a spus: „Când am fost ridicat la rangul de scheuofilax, am început să examinez cu atenție sfânta mare biserică a Constantinopolului și am găsit acolo două cărți rămase, acoperite cu icoane de aur. Examinând aceste cărți, am aflat că ereticii le-au aruncat în foc și le-au ars. Am găsit și cartea lui Constantin Hartofilax, care vorbea despre icoanele cinstite; dar oamenii trădători au tăiat paginile unde se vorbea despre icoane, iar acum această carte este în mâinile mele și o declar sfântului sinod.”
Apoi, acest Dmitry a desfăcut cartea menționată și le-a arătat tuturor că paginile fuseseră decupate din ea.
Secretarul Leonty a spus: „Părinți! Un alt lucru de care ar trebui să ne minunăm în această carte este că, după cum vedeți, este din plăci de argint și este decorată pe ambele părți cu icoane ale sfinților; iar ereticii au lăsat icoanele înșiși (neatinse), în timp ce ceea ce s-a spus despre icoane le-au decupat. Aceasta este deja o chestiune de cea mai mare nebunie.”
Sfântul Sinod a spus: „Anatema celor răi care i-au masacrat”.
Leon, cel mai sfânt episcop al Focidei, a spus: „Această carte și-a pierdut paginile, iar în orașul în care locuiesc, peste treizeci de cărți au fost arse.”
Sava, starețul Studiumului, a spus: „Maeștri! Orbii de obicei nu văd lumina: pentru că orbii cu sufletul sunt cufundați în întuneric.”
Demetrius, cel mai iubit diacon și scheuofilax de Dumnezeu, a citit:
„Constantin, diaconul și cartofilaxul Preasfintei și Marii Biserici a lui Dumnezeu din Constantinopol , (din predică) despre toți martirii, începând cu cuvintele:
„Deși sărbătorile lui Hristos.” Puțin mai departe se spune: „Atunci judecătorii au spus: Nu credeți, nefericiților, că ne punem mântuirea în alamă și pietre? Nu ne îndreptăm privirea către o putere providențială și protectoare, de la care tot ce este frumos ne

este trimis? - La aceasta, martirii au spus: Cum se face că sculptorii și sculptorii pregătesc o mulțime de idoli, le dau diverse imagini și le pun în biserici, iar voi glorificați acești idoli cu jertfe, așteptând ajutor de la ei în circumstanțe dificile? - Dar ce este în neregulă cu voi? i-au întrebat tiranii; căci, așa cum spuneți, zeitatea însăși nu este înfățișată pe icoane. - Cum ne învinovățiți atunci, când voi înșivă aderați cu cea mai mare superstiție la același lucru ca și noi? - Judecători! au spus martirii: din moment ce voi, exprimând acuzații împotriva noastră, atacați chiar și imaginea icoanelor; atunci vom risipi eroarea și ezitarea voastră pe această temă. Noi nu reprezentăm în nicio imagine sau formă Zeitatea, care este simplă și de neînțeles, și nici nu ne gândim să aducem onoruri prin intermediul cerii și lemnului unei ființe care depășește tot ce există și care a existat înainte (cel (lume). Dar, din moment ce primul om a fost zdrobit pentru crima sa și pentru curajul său îndrăzneț și rebel; natura sa avea nevoie de un restaurator; pentru că, zăcând și nemaiavând puterea să ducă o nouă luptă și să provoace un adversar, nu se putea apăra, în timp ce inamicul purta război împotriva ei. - Între timp, a mai rămas un mijloc - să obțină victoria asupra tiranului într-o a doua bătălie. Prin urmare, Creatorul propriei Sale creații, unul din Treime, Dumnezeu Cuvântul, așa cum odinioară nu a încredințat actul creației nimănui altcuiva în locul Lui Însuși, tot așa acum, dorind să restaureze această imagine coruptă, nu a încredințat executarea acesteia nimănui, ci El Însuși prin propria Sa putere în formă de om a preluat isprăvile pentru noi. Și din moment ce fiecare luptător își învinge adversarul în trei moduri, sau mai degrabă într-unul din trei moduri, adică fie prin înșelăciune, fie prin lege, fie prin violență; atunci primul nostru Războinic a abandonat complet două dintre căile menționate mai sus, ca fiind rele și indecente, care nu duc la nimic și sunt inutile chiar și pentru cei pentru care isprava a fost întreprinsă. Cu ei, fie victoria ar fi falsă și ar aparține unei minciuni, dacă adversarul „ar fi fost răsturnați de o minciună, altfel violența ar fi prevalat, separat de orice dreptate. Prin urmare, neaprobând niciuna dintre celelalte căi, El intră în luptă pe baza legii. Luând trup, alcătuind din natură decăzută și animat de un suflet rațional, El a rămas ceea ce era - Nu Și-a abandonat natura și a acceptat, cu excepția păcatului, tot ceea ce constituie un om - El a luat un trup care nu este o fantomă.” Și puțin mai departe: „Așadar, Îl scriem pe scânduri în forma în care S-a arătat și a vorbit printre oameni, amintindu-ne cu ajutorul chipului Său divin de mântuirea pe care a realizat-o și nu decupăm, ca voi, diverse figuri, după bunul plac.”

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Păgânii i-au judecat pe martiri pentru că (nu au cinstit) idolii și le-au spus: de ce condamnați idolii noștri când voi înșivă aveți propriile voastre icoane? Sfinții au răspuns: noi nu facem idoli demonici, ci icoane ale Dumnezeului întrupat Cuvântul și ale sfinților Săi și totuși nu-i îndumnezeim.”

Cosma, cel mai iubit diacon și kuvouklisian, a spus: „Această carte pe care o prezint este Vechiul Testament; l-am găsit în patriarhat; i se atașează și scholie; printre altele, exista o scholie în apărarea icoanelor, dar calomniatorii adevărului au smuls această scholie. Acordați atenție ei; a fost ștearsă, dar aprofundați-o, venerabili părinți.”

Același preaslăvit Kosma a desfăcut cartea și le-a arătat tuturor celor prezenți la consiliu pasajul rupt.

El a citit: „Urmează pasajul: Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai sub pământ. Să nu te închini lor și să nu le slujești (Exod 20:3 și 4).

Notă: Dacă facem asemănări cu oameni pioși, nu este pentru a li se închina ca la zei, ci pentru ca, privind la ei, să ne aprindem de râvna lor. Dacă facem o asemănare a lui Hristos, nu este pentru a ne închina acestei asemănări, ci pentru ca, privind la ea, mintea noastră să fie inspirată. Nu ne închinăm la o icoană stricăcioasă a unui om

stricăcios; ci, din moment ce Dumnezeu a binevoit să devină om neschimbat, facem icoana Lui ca (o icoană) de om, deși știm că El este Dumnezeu prin fire. Nu numim icoana în sine Dumnezeu, ci știm că cel înfățișat pe icoană, căruia icoana îi servește ca asemănare, este Dumnezeu. Păgânii, însă, se înșală și numesc chiar și „asemănările zeilor și le aduc jertfe." A fost prezentată și o altă carte, care conținea o interpretare a scripturii, în care s-au găsit scholia menționată mai sus. Grigore, episcopul Neocezareei, a luat-o și a citit-o; iar ceea ce fusese distrus a fost adăugat din nou la ea și citit din nou.
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Acest lucru a fost făcut de oameni numiți patriarhi: Anastasie, Constantin și Nikita."
Teodor, preafericitul episcop al Mirei din Licia, a spus: „Dacă această comoară s-ar fi descoperit, atunci omul nu ar fi fost ispitit. Dar Dumnezeu să răsplătească în ziua aceea pe cei care au ascuns această comoară".
Teodor, preafericitul episcop al Cataniei, a spus: „Sunt vrednici de anatemă, pentru că s-au dovedit a fi denaturați ai adevărului și calomniatori ai părinților, iar cei anatematizați de ei sunt vrednici de binecuvântare".
Sfântul Sinod a spus: „Vai de sufletele celor ce au ascuns adevărul".
Petru, preafericitul episcop al Hermiumului, a zis: „Șterge-le numele din cartea celor vii și să nu fie scrișii împreună cu cei drepți".
Constantin, preafericitul episcop al lui Constantin al Ciprului, a spus: „Binecuvântat fie Dumnezeu, care a păstrat această comoară după atâtea încercări de a o arde, tăia și distruge".
Teodor, cel mai binecuvântat episcop al Mirei din Licia, a spus: „După ce au făcut aceasta, și-au pus candela sub obroc; dar binecuvântat fie Dumnezeu, care a luminat pe cei ce stau în întuneric."
Kosma, cel mai iubit diacon și preot, a spus: „Am găsit această carte în magazia de vase a venerabilului patriarhie; ea povestește despre isprăvile diferiților martiri și, în același timp, despre icoana nefăcută de mâini. Dar acele pagini în care se vorbea despre icoane sunt decupate. Și astfel v-o arăt tuturor."
Mihail, cel mai binecuvântat episcop al Sinadei, a spus: „Pastillarios a spus, Doamne Preasfințite, că cei care denaturează și interpretează în mod fals Scriptura divină sunt anatema."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „dar răutatea lor le-a căzut peste cap".
Ioan, cel mai iubit preot de Dumnezeu și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Ca să spun adevărul, comportamentul rău al celor care au ars cărți și au distrus icoane a dezvăluit adevărul și mai clar."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Au denaturat nu numai icoanele sacre, ci și evangheliile și alte lucruri sacre. Astfel, adevărul a devenit mai evident în timpul investigării lor."
Monahul Ștefan a spus: „Avem și o altă carte care a suferit din cauza trădării acuzatorilor creștinismului. Și dacă poruncești, o voi arăta tuturor".
Sfântul Sinod a zis: „Să se arate".
Și apoi a fost arătată întregului consiliu; două pagini din ea fuseseră șterse.
Grigorie, cel mai iubit de Dumnezeu preot și stareț al mănăstirii Hyacinthian, a zis: „Învățătorule! Am un exemplar al acestei cărți asemenea acestuia. Și dacă îl comanzi, citește-l."
Atunci Ștefan, călugărul și contabilul, a luat-o și a citit:
„Din a patra carte a istoriei bisericești a lui Evagrie."
„În ciuda faptului că Hozroi, apropiindu-se de oraș, a efectuat mii de atacuri, a construit un terasament mare care depășea chiar și zidurile orașului și a recurs la

nenumărate alte trucuri, a fost forțat să se retragă fără succes. Totuși, vă voi spune cum s-a întâmplat. Hozroi a ordonat trupelor sale să aducă cât mai multe lemne posibil, astfel încât între ele și oraș să poată turna tot felul de materiale. Lemnele au fost aduse mai repede decât se ordonase, iar Hozroi a construit un zid din ele lângă zidul orașului și, turnând pământ în mijloc, s-a îndreptat direct spre oraș. Astfel, puțin câte puțin, construind un zid de lemn, ridicând terasamentul și îndreptându-se spre oraș, s-a ridicat la o asemenea înălțime încât în cele din urmă s-a ridicat deasupra zidului orașului și de sus a putut arunca săgeți asupra celor de pe zid care se condamnau să apere orașul. Asediații, văzând că terasamentul se apropia de oraș ca un munte și că inamicul intenționa pur și simplu să coboare în oraș, au decis dis-de-dimineață să facă un pasaj subteran către terasament, care în romani se numește agesta (subminare), și acolo să aprindă un foc." pentru a distruge lemnul cu flăcări și a dărâma terasamentul în pământ. Fapta a fost îndeplinită. Dar, după ce au aprins focul, nu și-au atins scopul; pentru că focul nu avea ieșire prin care, urcându-se în aer, să poată înghiți lemnul. Complet pierduți în gânduri, au dus icoana creată de Dumnezeu, nefăcută de mâini, pe care Hristos Dumnezeu o trimisese lui Abgar când acesta voia să-L vadă. După ce au adus această icoană preasfântă în șanțul pe care îl săpaseră, au stropit-o cu apă și au aruncat câteva picături în foc și pe lemne. Puterea divină a venit imediat în ajutorul credinței lor și a împlinit ceea ce nu putuseră face înainte; flacăra a cuprins brusc lemnul și, mai repede decât putem spune, l-a transformat în cărbune, s-a mutat în copacii de sus și a devorat totul" 157 .

Leo, cel mai venerabil cititor al marii biserici a Constantinopolului domnitor, a spus: „Și eu, nevrednicul tău slujitor, când am mers în Siria cu apocrisiarii împărătești, am fost în Edessa și am văzut această icoană sfântă și nefăcută de mâini; o cinstesc și o închin cu credință."

Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ieri venerabilul stareț (al mănăstirii) Maximin a adus cartea «Lemonarium» și a fost citită. Și am găsit în bibliotecă un exemplar similar al acestui Limonarium, în care erau decupate acele foi unde se vorbea despre sfintele icoane."

Hristofor, preafericitul episcop al Sfântului Ciriac, a zis: „Doamne preasfinte! Eu, un slujitor nevrednic, îndrăznesc să vorbesc la acest sfânt și sfânt sinod ecumenic. Cuvântul profetic spune: păcătosul este prins în faptele mâinii sale (Psalmul 9:17). Ceea ce nădăjduiau să facă la soborul lor fals împotriva noastră a slujit la demascarea lor. Și au scos la iveală una, au denaturat alta, pentru ca adevărul să fie descoperit și răutatea lor să fie expusă."

Ștefan, călugăr și contabil, a spus: „(Iată) o carte dăruită de starețul (mănăstirii) lui Maximinus și care conține un cuvânt denaturat într-o altă carte."

Apoi, același Ștefan a citit:

„Din aceeași limonadă."

„Unii dintre bătrâni spuneau că pe Muntele Măslinilor era un pustnic, era un mare ascet, dar l-a atacat demonul desfrânării. Într-o zi, când l-a atacat puternic, bătrânul a început să plângă și să-i spună demonului: până când nu mă vei părăsi? Pleacă de la mine în sfârșit; nu ai îmbătrânit cu mine? Atunci demonul i s-a arătat vizibil și i-a zis: jură-mi că nu vei spune nimănui ce-ți spun eu și atunci nu te voi mai ataca. Bătrânul i-a jurat: nu! (a spus el), jur pe Cel ce locuiește în cele de sus că nu voi spune nimănui ce-mi spui tu. Atunci demonul i-a zis: nu te închina acestei icoane, - și nu te voi mai ataca. - Și această icoană avea o imagine a Maicii Domnului, Sfânta Maria Maica Domnului, ținându-L în brațe pe Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos. Pustnicul i-a zis demonului: Lasă-mă în pace, mă voi gândi. Chiar a doua zi dimineață i-a declarat aceasta avvei Teodor Eliot, care trăia atunci în pustiul Far, și i-a povestit

totul. La aceasta, bătrânul i-a zis pustnicului: „Tu, Avvă, ți-e rușine de tot când ai jurat demonului; dar totuși bine ai făcut că mi-ai spus aceasta. Este mai bine să nu rămână în cetatea aceasta nicio casă desfrânată în care să nu intri, decât să refuzi să te închini Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos și Maicii Sale." Așadar, după ce l-a învățat și l-a întărit cu multe cuvinte, s-a dus la locul lui. Apoi, demonul i se arată din nou pustnicului și îi zice: „Ce, bătrâne nebun? Nu mi-ai jurat că nu vei spune nimănui și cum i-ai spus totul celui care a venit la tine? Îți spun ție, bătrâne nebun, că în ziua judecății (de apoi) vei fi judecat ca un sperjur." Pustnicul i-a răspuns: „Ceea ce am jurat este adevărat și că mi-am încălcat jurământul, știu; dar sunt un călcător de jurământ înaintea Domnului și Creatorului și nu te voi asculta."
„De la același Lemonar"
„Aceiași părinți ne-au spus că pe atunci era o femeie iubitoare de Hristos în ținutul Apameei și a săpat o fântână. Cheltuise deja mult pe ea și săpase o fântână foarte adâncă; între timp nu a găsit apă. Apoi a căzut într-o disperare dureroasă; pentru că se făcuse mult efort și se făcuseră cheltuieli. Dar într-o zi, această femeie a văzut în vis că cineva i-a zis: „Du-te și poruncește să aducă o icoană a avvei Teodosie de Skopel și prin ea Dumnezeu îți va da apă". Atunci această femeie a trimis doi dintre oamenii ei și a primit o icoană a sfântului. Când a coborât-o în fântână, atunci îndată și imediat a ieșit apă, încât jumătate din fântână s-a umplut. Ne-au adus această apă și noi am băut-o și L-am slăvit pe Dumnezeul nostru."
„Din același."
„Dionisie, un preot al bisericii din Ascalon, ne-a povestit despre Avva Ioan Pustnicul; a spus că era un om mare în generația actuală; și ca dovadă că era plăcut lui Dumnezeu, ne-a povestit următoarea minune: acest bătrân trăia, spune el, într-o peșteră care se afla în stăpânirea lui Sokh, care era la aproape douăzeci de mile de Ierusalim. Acest bătrân avea în peșteră o icoană a Sfintei Doamne a Maicii Domnului și Pururea Fecioară Maria, ținându-L pe Hristos Dumnezeul nostru în brațe. Ori de câte ori dorea să meargă în pustiuri îndepărtate sau la Ierusalim pentru a venera sfânta cruce și locurile sfinte, sau pentru a se ruga la Muntele Sinai sau la martirii care erau departe de Ierusalim (căci era un bătrân care iubea foarte mult martirii), apoi la Sfântul Ioan la Efes, apoi la Sfântul Teodor la Euchaita, sau la Sfânta Tecla la Seleucia, sau la Sfântul Serghie la Arathas; apoi de fiecare dată pregătea o lampă și o aprindea după obiceiul său. Apoi, stând în rugăciune pentru o călătorie sigură, îi spunea Doamnei, rugându-se înaintea icoanei ei: Sfântă" „Maica Domnului: Mă duc într-o călătorie lungă care va dura câteva zile; de aceea, tu însăți ai grijă de lampa ta și păzește-o, după cum vreau eu, nestinsă, iar eu pornesc la drum cu ajutorul tău."
Acestea zicând, a pornit la drum. Și după ce și-a terminat călătoria, s-a întors uneori după o lună, alteori după două sau trei, alteori după cinci sau șase și a găsit această lampă plină și aprinsă, așa cum o lăsase la plecarea în călătorie. Fie că se trezea din somn, fie că se întorcea la peșteră de pe potecă, nu a văzut-o niciodată stingându-se de la sine."
Vasile, preafericitul episcop al Ancyrei, a spus: „S-a dovedit că obiceiul privind icoanele onorabile este un obicei transmis din vremuri străvechi".
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ne-am săturat deja de mărturiile patristice și am aflat că (obiceiul) de a ridica icoane onorabile se bazează pe o tradiție străveche. Astfel, suntem urmași ai sfinților părinți."
Sfântul Sinod a spus: „Suntem adepții lor și suntem de acord cu ei".
Ștefan, cel mai venerabil călugăr, a spus: „Avem și alte cărți despre problema icoanelor onorabile; sunt până la cincisprezece; așa cum porunciți"?
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Suntem mulțumiți și încântați".

Sfântul Sinod a spus: „Suntem mulțumiți”.
Sfântul Patriarh a spus: „Întrucât în lectura precedentă s-a arătat că Biserica a fost acuzată pentru icoanele onorabile de către evrei, păgâni, samariteni, manihei și fanatici, și întrucât suntem cu toții convinși (de instituirea divină a cinstirii icoanelor); atunci este drept să-l ascultăm și pe iubitul nostru frate, domnul Ioan, reprezentantul tronurilor apostolice ale Răsăritului. El are un studiu care explică de unde a început răsturnarea icoanelor.”
Sfântul Sinod a spus: „Doamne! Te rugăm chiar să asculți aceasta.”
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a citit din sul: „Eu, cel mai mic și mai mic dintre toți, vreau să spun acestui sfânt și sacru conciliu al vostru în tot adevărul, cum, când și unde a început erezia nelegiuită a denunțătorilor creștinilor și a persecutorilor icoanelor. Considerând că este mai bine să fiu scurt în cuvinte, am decis că ar fi bine să aștern această investigație pe hârtie, astfel încât nimic legat de această chestiune să nu-mi scape. Când a murit conducătorul arabilor nelegiuiți, pe nume Seleman, Umar a devenit succesorul său. Acesta, preluând conducerea, l-a chemat imediat pe dușmanul nemilos al creștinilor, Masalman, și l-a trimis să lupte împotriva lor. Dar, prin mila marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a preasfintei Născătoare de Dumnezeu care L-a născut, s-a întors în Siria cu rușine și cu pierderea armatei sale sarazine, nereușind nimic din ceea ce așteptase. - După moartea lui Umar, Yezid, un om frivol și frivol, a devenit succesorul său. Pe atunci, în Tiberiada era unul dintre evreii fără de lege, un vrăjitor, un instrument al demonilor vătămători de suflet, pe nume Tessarakondapihiy (Sarantapihiy), un dușman implacabil al Bisericii lui Dumnezeu. Aflând despre frivolitatea suveranului Yezid, acest evreu cel mai nelegiuit a venit la el și a început să-i arate niște magii și să prezică anumite lucruri. Când a obținut astfel favoarea acestui conducător și a putut fi mai îndrăzneț cu el, i-a spus: „Suverane! fiind îndemnat de urări de bine pentru tine, vreau să-ți ofer o modalitate ușoară și convenabilă de a-ți prelungi viața; și vei fi conducător timp de treizeci de ani, dacă numai vei îndeplini cuvintele mele.” - Atunci acest conducător nebun, fiind înnebunit de dorința pasională de longevitate, ca un om care iubea plăcerile și nu cunoștea moderația, ca răspuns la aceasta a spus: „Voi face cu bucurie tot ce-mi propui.” „Dacă într-adevăr se va împlini cu mine (ceea ce ai promis), atunci te voi înconjura cu cele mai mari onoruri.” La aceasta, vrăjitorul evreu i-a spus: „Ordonează imediat, fără nicio întârziere sau amânare, să se scrie o scrisoare circulară prin puterea autorității tale ca fiecare imagine pictată să fie distrusă, fie că este făcută pe scânduri, fie în mozaic pe pereți, fie pe vase sacre și pe îmbrăcămintea altarelor, și tot ce se găsește similar în toate bisericile creștine - ca acestea să fie distruse, la fel și toate celelalte imagini care există oriunde în piețele orașului pentru frumusețe și decență.” Incitat de ticăloșia satanică, acest vrăjitor a adăugat: „ordinează ca fiecare imagine să fie distrusă”, încercând în acest fel să-și arate cea mai ireconciliabilă ostilitate față de noi. Și conducătorul nelegiuit, foarte ușor influențat de cuvintele sale, a trimis să distrugă sfintele icoane din întreaga țară aflată sub puterea sa și astfel a lipsit bisericile lui Dumnezeu aflate sub puterea sa de podoabele lor înainte ca acest rău să aibă timp să se răspândească în toată țara - Întrucât cei mai iubitori de Dumnezeu creștini au fugit„ca să nu dărâme sfintele icoane cu propriile mâini; apoi cei trimiși pentru aceasta i-au invitat pe evreii care urăsc pe Dumnezeu și pe arabii nenorociți și astfel au ars onorabilele icoane și fie au revopsit clădirile bisericilor, fie au răzuit (picturile) de pe ele. Auzind aceasta, falsul episcop de Nacoli și cei cu el i-au urmat și pe evreii fără de lege și pe arabii nelegiuiți și au început să insulte bisericile lui Dumnezeu. Dar cred că va fi vrednic de urechile voastre sacre să aflați și despre sfârșitul pe care l-a

avut acest biet și mizerabil vrăjitor evreu. Din momentul în care Yezid a făcut aceasta la sfatul său, nu a trăit mai mult de doi ani și jumătate și a murit, plecând în focul veșnic, iar icoanele au fost restaurate la aspectul și gloria lor de odinioară. Fiul lui Yezid, pe nume Ulid, a poruncit ca acest vrăjitor să fie omorât rușinos, ca ucigașul tatălui său; și astfel a suferit o pedeapsă potrivită pentru magia sa."
Preasfântul episcop al Messinei a spus: „Și eu, copil fiind, eram în Siria când acest conducător sarazin distrugea icoanele".
Sava, cel mai venerabil monah și stareț al Studiumului, a zis: „Stăpâne! Și noi, nevrednicii robi ai sfinției voastre, vă rugăm ca sfintele icoane să fie așezate la locurile lor după vechiul obicei și ca creștinii evlavioși să săvârșească litaniile lor înaintea lor."
Sanctitatea Sa Patriarhul Tarasie a spus: „Ce spuneți, frați onorați?"
Sfântul Sinod a spus: „și toți aprobăm acest lucru".
Petru, cel mai sfânt mare preot și reprezentant al celui mai sfânt papă al Romei antice, a citit:
„Către Tarasie, preasfințitul Arhiepiscop al Constantinopolului, noua Romă, și Patriarhul (ecumenic) și întregului sfânt și ecumenic sinod, Petru, primul preot al preasfintei biserici a sfântului și preaslăvitului apostol Petru, și Petru, preot și stareț al mănăstirii Sfântului Sava, amândoi reprezentanți ai lui Hadrian, preasfințitul papă al Romei antice. În conformitate cu ceea ce a fost proclamat de noi toți, sau mai degrabă în conformitate cu vechea tradiție a Bisericii Catolice și a tuturor sfinților părinți, considerăm că este de datoria noastră să aducem venerabila icoană în mijloc și să o sărutăm. Preoți! Spuneți-mi, cum vedeți aceasta? Și facem o altă propunere ca toate scrierile scrise împotriva onorabilelor icoane să fie distruse cu anatemă și aruncate în foc. Vă rugăm să vă exprimați și dumneavoastră părerea despre aceasta, așa cum apare sfântului sinod."
Sfântul Sinod a spus: „Să fie întărită! Să fie așa!"
Petru, cel mai iubit preot de Dumnezeu și reprezentant al preasfințitului papă al Romei antice, a spus: „Dacă Sfântul Sinod poruncește, atunci de mâine dimineață să fie așezată icoana cinstită și o vom săruta cu toții".
Sfântul Sinod a zis: „Așa să fie! Așa să fie!"
Ioan, cel mai venerabil preot și reprezentant al episcopilor răsăriteni, a spus: „Binecuvântat fie Dumnezeu, care a glorificat acest oraș Niceea, iubitor de Hristos, în zilele împăraților noștri iubitori de Hristos, Constantin și Irina. Binecuvântat fie Dumnezeu, care a cinstit-o cu îndoită slavă: aici a fost detronat rușinosul Arie; aici a fost exterminată erezia iconoclaștilor care se împotrivesc lui Dumnezeu. Binecuvântat fie Dumnezeu, care a zis prin sfântul Apostol Ioan: Eu sunt Alfa și Omega (Apocalipsa 1:8, 22:13). Binecuvântat fie Dumnezeu, care a așezat credința ortodoxă în acest oraș."
Sfântul Sinod a proclamat, pronunțând fiecare verset separat de trei ori: „Învățătura părinților de Dumnezeu vorbitori ne-a îndreptat. Luând din ei, am băut adevărul. Urmându-i, am alungat falsitatea. Fiind învățați de ei, sărutăm icoanele cinstite. Fiind călăuziți de ei, le aducem cu vrednicie venerație. Părinții predică; noi, copii ascultători, ne lăudăm înaintea mamei noastre cu tradiția Bisericii Catolice. Crezând într-un Dumnezeu, glorificat în Treime, sărutăm icoanele cinstite. Cei care gândesc altfel să fie alungați departe de biserică. Ne supunem legii străvechi a bisericii. Păstrăm decretele părinților. Îi anatemizăm pe cei care adaugă sau scad ceva. Acceptăm icoanele cinstite. Îi anatemizăm inovația incidentală a acuzatorilor creștinilor. Îi anatemizăm pe cei care țin de o altă mărturisire. Anatema denunțătorilor creștinilor, adică iconoclaștilor. Anatema celor care iau din dumnezeiești scripturi

cuvintele îndreptate împotriva idolilor și le aplică icoanelor cinstite. Anatema celor care nu sărută sfintele și „Icoane onorabile. Anatema celor care numesc icoanele sacre idoli. Anatema celor care spun că creștinii au recurs la icoane ca la zei. Anatema celor care au aceleași concepte ca și cei care insultă și dezonorează icoanele onorabile. Anatema celor care spun că, în afară de Hristos Dumnezeul nostru, altul ne-a eliberat de idoli. Anatema celor care îndrăznesc să spună că Biserica Catolică a acceptat vreodată idoli."
„Mulți ani împărăților."
„Lui Constantin și Irene, mari împărați și autocrați, mulți ani."
„Mulți ani împăraților care mențin pacea."
„Dumnezeu să-i țină în pază pe luptătorii acestei noi inovații."
„Dăruiește-le, Doamne, o viață evlavioasă."
ACTUL ȘASE
În numele Domnului și Stăpânului nostru, Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și a celei încoronate de Dumnezeu maici Irina, în al optulea an al consulatului lor, cu două zile înainte de calendele lui octombrie, a unsprezecea indictionă, s-a întrunit Sfântul și Ecumenic Sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a acelorași suverani ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea din Bitinia. Au fost adunați: Petru, preacuvilosul prim-preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuvilosul prezbiter, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma, reprezentanți ai preafericitului și sfântului Adrian, arhiepiscop al vechii Rome; Tarasie, preacuvilosul și preasfințitul arhiepiscop al marelui Constantinopol, noua Romă; Ioan și Toma, preacuvilosii prezbiteri, monahi și locțiitori ai scaunelor apostolice din Răsărit. Ei au șezut înaintea preasfintei amvonuri a templului, în preasfânta mare biserică, numită Sofia. Cei mai glorioși și nobili demnitari au fost prezenți și ei la sobor, și anume: Petrona, cel mai glorios consul, patrician și comandant al alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu. Când întregul Sfânt Sobor a fost rânduit în ordinea arătată în primul act, - împreună cu cei mai ocrotiți arhimandriți și stareți și întreaga oaste de monahi, și când a fost așezată sfânta și neatinsă Evanghelia lui Dumnezeu; Leo, cel preaslăvit secretar, a spus: „Sfântul și binecuvântatul sinod știe că la ședința precedentă am examinat diverse spuse ale ereticilor respinși de Dumnezeu, care au acuzat sfânta și imaculata Biserică creștină de crearea de icoane sacre. Astăzi avem în mâini blasfemia scrisă a acestor acuzatori ai creștinilor, adică definiția fără sens, vrednică de respingere și autodistructivă a acestui sinod fals, care este de acord în toate cu blasfemia acestor eretici care se opun lui Dumnezeu. Mai mult, (avem în mâini) nu numai această (definiție), ci și o respingere extrem de iscusită și foarte benefică a ei, inspirată de Duhul Sfânt; întrucât acest sinod fals ar fi trebuit să fie respins public prin obiecții înțelepte și distrus prin respingeri puternice. Această (respingere) o supunem discreției voastre."
Sfântul Sinod a zis: „Să se citească".
Ioan, diaconul și sacellarius, citesc:
„Refutarea definiției alcătuite insidios și numite fals de către mulțimea acuzatorilor creștini . "
Volumul unu
„Demonul mizantrop se bucură întotdeauna atât de despărțirea de Dumnezeu, cât și de încurcarea în diverse ispite create de om după chipul lui Dumnezeu. Nu-i pasă atât de mult de nimic decât de a duce o luptă împotriva adevărului și de a perturba ordinea vieții bisericești. El a revelat acest lucru și în vremurile noastre printr-un conciliu la

care au fost chemați compilatorii prezentei «expoziții»; aceștia au (proclamat și) publicat în mod fals (convenția) lor sub numele de al șaptelea conciliu. După ce au prezentat o ostilitate simplă și binecunoscută față de idoli ca și cum ar fi fost un fel de momeală pe cârlig, și-au îndreptat gândurile impure împotriva imaginilor iconice și astfel i-au sedus pe cei fără experiență. Apoi, după ce au reînviat cel mai vechi și mai abominabil nume, mă refer la idolatrie, prin care se aducea slujbă sub forma idolilor demonici diavolului și puterilor rele și creaturii în locul Creatorului, și ai cărui adepți erau condamnați pe bună dreptate să fie numiți idolatri, au încercat să impună (acest nume) preoției împărătești și poporului sfânt, îmbrăcat în Hristos și prin harul Său eliberat de idoli și izbăvit de rătăcirea lor. - O, de-ar fi cuvintele pe care le-au..." vorbit ar pieri imediat ca un fruct prematur; din moment ce au devenit o ciumă în biserică! Dar, din moment ce delirurile unora dintre ei sunt deja îngrășate cu lapte, trebuie tăiați cu sabia Duhului, ca să nu aibă timp să ajungă la vârsta desăvârșită. Dar să ne fie călăuza Hristos Dumnezeul nostru adevărat, care luminează omul venind în lume, singura minte a celor care gândesc și sunt gândiți drept și singurul cuvânt al celor care vorbesc drept, care este și este pentru toți și pentru toți, care dă limbajul învățăturii atunci când este necesar să rostească un cuvânt; căci explicarea cuvintelor Sale luminează și luminează pruncii, alungă falsitatea și aruncă lumină - adevărul, strălucind clar și strălucitor tuturor. Zeloții evlaviei, primind-o cu dragoste și amintindu-și de cuvintele dumnezeiescului apostol, care a spus: vai de mine dacă nu propovăduiesc Evanghelia (1 Cor. 9:16), trebuie să o apere și să o confirme și să demasce falsitatea și să o arunce cu pietre din praștia Duhului. Prin urmare, atât prin Scriptură, cât și prin mărturii patristice, și prin intermediul cercetării și deducții, ei trebuie să iasă în față pentru a demasca vorbele deșarte, astfel încât cu sabia Duhului să-i străpungă dintr-o singură lovitură pe cei care au unit între ei să lupte pentru o astfel de impietate și să dovedească și să arate clar tuturor că buzele lor sunt mincinoase; întrucât s-au înarmat împotriva cunoașterii singurului Fiu al lui Dumnezeu și împotriva Bisericii Sale și au rostit cuvinte nelegiuite împotriva celei mai înalte (taine) întrupări a Sale. După ce le-au tăiat legăturile cu sabia Duhului, adică cu cuvântul lui Dumnezeu, și după ce au distrus jugul ignoranței lor, trebuie să prezinte într-o lumină clară toate izvoarele secrete ale întregii lor activități. Și Domnul a râs de ei, le-a îndepărtat masca podoabei și le va spune în mânia Sa: „Duceți-vă de la Mine , niciodată nu v-am cunoscut" (Matei 7:23).). De asemenea, El a prorocit despre ei prin profetul Ieremia: Profeții profetesc mincinos în Numele Meu: Eu nu i-am trimis, nici nu le-am poruncit, nici nu le- am vorbit; căci ei vă profetesc vedenii mincinoase, ghiciri, vrăjitorii și gândurile inimilor lor (Ieremia 14:14). De aceea vor fi împrăștiați pe drumurile Ierusalimului sau ale Bisericii Sobornicești, spre paguba tuturor celor ce mărturisesc cu evlavie pe Domnul, căci buzele omului sunt o cursă puternică și el este prins în cuvintele gurii sale. Răsplata buzelor lui va fi osândirea nelegiuirii lui; căci se spune: Te voi mustra și voi pune păcatele tale înaintea feței tale (Psalmul 49:21). Dar destul cu acestea. Și pentru a nu prelungi discursul cu introduceri lungi, vom trece la treabă și vom începe discursul nostru acuzator chiar cu inscripția. „Nu există altă modalitate de a arăta neputința vorbirii lor ignorante și goale decât demascându-le cu ajutorul unei prudente deosebite și găsind un singur refugiu sigur față de ele, și anume: să nu facem nicio inovație în chestiunea închinării la Dumnezeu, ci să ținem cont de învățătura apostolică și patristică și de tradițiile bisericești. Vă rugăm să citiți lucrarea cu atenție și nu în treacăt, pentru a înțelege clar esența obiecțiilor și a aduce cununi biruitoare Bisericii lui Dumnezeu." Grigorie, preaiubitul episcop de Neocezareea, a citit:
„Definiția Sfântului și Marelui și Ecumenicului Sinod al VII-lea" 158 .

Ioan, diacon al marii biserici a lui Dumnezeu, a citit:
„Începând cu o minciună și acoperindu-se cu ea în toate vorbele lor goale și nou inventate, acești acuzatori ai creștinilor au sfârșit cu o minciună. Cum este acest conciliu sfânt, când nici măcar nu are un concept despre ce este «sfânt»? Dimpotrivă, este josnic, abominabil și fals, pentru că cei care s-au adunat acolo, am putea spune în cuvintele profetului, nu au făcut nicio distincție între sfânt și josnic și au numit icoana Dumnezeului întrupat Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos, un idol, împreună cu chipul lui Satan. Cum este el măreț și universal, când conducătorii altor biserici nu l-au acceptat și nu au fost de acord cu el, ci dimpotrivă l-au anatematizat? Nu l-a avut ca complice în această chestiune pe Papa de atunci al Romei, sau pe preoții care l-au înlocuit, pe reprezentanții săi sau pe trimisul său, așa cum cere legea de la astfel de concilii. Patriarhii răsăriteni ai Alexandriei, Antiohiei și Cetății Sfinte și tovarășii lor de slujire, episcopii, nu au fost de acord cu el. Cuvântul celor adunați la acest conciliu este în sens deplin fum, plin de…” al întunericului și întunecarea ochilor celor nebuni și nici o lumânare pusă pe sfeșnic ca să dea lumină tuturor celor din casă; pentru că ceea ce spuneau ei era spus într-un loc ascuns și nu pe muntele ortodoxiei, iar mesajul lor nu s-a răspândit în toată lumea, nici cuvintele lor nu s-au răspândit până la marginile lumii, așa cum s-a întâmplat, asemenea cuvintelor apostolilor, cu spusele celor șase sfinte sinoade ecumenice. Cum este, așadar, el al șaptelea, când nu este de acord cu cele șase sfinte și ecumenice sinoade care au fost înaintea lui? Ceea ce este considerat al șaptelea trebuie să rezulte din ceea ce s-a întâmplat înainte și a constituit primele cifre ale numărătorii; căci ceea ce nu are nimic în comun cu ceea ce a fost numărat nu este numărat printre ele. Dacă cineva ar număra șase monede de aur în ordine și apoi ar adăuga la ele o monedă de cupru, nu ar numi-o al șaptelea; căci este făcută dintr-o substanță diferită. Aurul este un metal prețios și este ținut la mare preț, dar cuprul este ieftin și nu este ținut la o asemenea preț. Deci, acest sinod nu are nimic în dogmele sale care să corespundă aurului și să merite respect, dar dimpotrivă, este mult mai neînsemnat decât arama, necurățată de impurități și plină de otravă mortală și, prin urmare, este nevrednică să fie numărată printre cele șase sinoade preasfinte care au strălucit cu rostirile aurii ale Duhului. Ci înălțându-se pe sine însuși, asemenea celui care a zis: „Îmi voi pune scaunul de domnie deasupra norilor” (Isaia 14:13-14), proclamă următoarele.”
Episcopul Grigore a citit:
„Sfântul și Ecumenicul Sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin preasfânta purtare a Împăraților noștri ortodocși, Constantin și Leon, în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, în venerabila templu a Sfintei și Neprihănitei noastre Doamne, Născătoarea de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, așa-numitele Blaherne, a hotărât următoarele.”
Ioan, diaconul cel mai iubit de Dumnezeu, a citit:
„Dacă această adunare ar fi prin harul lui Dumnezeu, ar fi împodobită cu cuvinte rostite prin (inspirația) harului lui Dumnezeu și ar străluci cu adevăr; pentru că harul s-ar uni atunci cu adevărul și aceștia ar fi doi aliați și conlocuitori (inseparabili), așa cum mărturisește întemeietorul teologiei Ioan despre aceasta, zicând: harul și adevărul s-au potrivit lui Isus (Hristos) (Ioan 1:17). Așa că au părăsit adevărul, cu care se laudă pilda (Solomon), zicând: gâtul meu va învăța adevărul (Prov. 8:7), și s-au agățat de minciună. Este evident că s-au îndepărtat de har și, prin urmare, cuvântul lor nu este împodobit cu sare divină și nu dă har celor ce îl ascultă. Cât despre faptul că au fost adunați în preacinstul templu al Sfintei noastre Născătoare de Dumnezeu, nu este nimic surprinzător în această privință; căci nu au fost făcuți mai puțin frumoși prin aceasta, așa cum Ana și Caiafa și Sinedriul lor evreiesc, care se înarmaseră

împotriva lui Hristos, nu au câștigat nimic din faptul că a avut loc sfatul lor nelegiuit, îndreptat împotriva lui Hristos." în sfântul (templu). Se arată că sunt și mai vinovați pentru că în locuri sfinte țin soboare nelegiuite și vrăjmașe lui Dumnezeu. O, de ar fi pus la începutul tuturor cuvintele patristice ale lui Dumnezeu-grăitor Dionisie și ar fi păstrat intacte tradițiile sale și ale tuturor sfinților noștri părinți! Dar acest lucru nu li s-a întâmplat lor, după cum arată tot ce urmează în această expunere. Ca niște lupi, ascunzându-se în blană de oi, ei atacă (deși nu le convine) teologic, zicând astfel:
Grigore, episcopul Neocezareei, a citit:
„Cauza și scopul a tot este Dumnezeirea, Care, în bunătatea Sa, a chemat totul de la neexistență la existență, a hotărât ca totul să fie într-o formă frumoasă și bine ordonată, astfel încât, având bună-ordinea acordată prin har, totul să-și continue existența neschimbată și să rămână în adevărata sa poziție, fără a se abate în niciuna dintre direcții."
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Fiecare făptură, creată de Dumnezeu și primind de la El din neființă puterea înnăscută (ὑποστασικὴν) de a exista, pusă acum în mișcare și guvernată de porunca Lui, știe să păzească porunca Creatorului; căci El poartă de ea, fie că este fără suflet, fie că este însuflețită. Între timp, au îndrăznit să anatemizeze tradiția dată nouă de Hristos în sfânta Sa biserică spre aducere aminte a dispensației Sale mântuitoare, necunoscând că în biserică nu se face nimic separat de El. - Și de aceea se arată mai nesimțitori decât cei fără suflet și mai muți decât cei muți. Și nu numai aceasta (au făcut-o), dar și crezând că își fac bine procesiunea, și-au (întinat) limba cu cuvinte și învățături necurate, acuzând pe nedrept sfânta biserică a lui Dumnezeu, ca și cum s-ar lăuda cu idoli. Punând o minciună ca temelie a nădejdii lor, spun adevăratei nădejdi: nu vrem să cunoaștem căile voastre și nu vrem să urmăm tradiția străveche. Așa că vor auzi de la întemeietorul ei, Hristos: Nu vă cunosc . " Între timp, ei iau înfățișarea unui diavol triumfător, vorbind astfel."
Episcopul Grigore a citit:
„Lucifer (purtătorul de lumină), numit așa datorită gloriei sale de odinioară, ocupând locul care i-a fost rânduit lângă Dumnezeu, și-a îndreptat gândul deasupra Celui care l-a creat și prin aceasta a devenit întuneric împreună cu puterea sa apostată și, căzând din cea mai glorioasă, creatoare de lumină și mai luminoasă autoritate divină, a apărut în schimb ca creator, inventator și învățător al tuturor relelor. El nu poate vedea că la acea glorie în care a fost așezat, omul creat de Dumnezeu a fost acum înălțat; și-a epuizat toată răutatea împotriva lui și, prin lingușire, l-a făcut străin de gloria și luminozitatea lui Dumnezeu, convingându-l să se închine creaturii în locul Creatorului."
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Deși vorbirea lor este îndreptată împotriva idolatriei și a închinării la făptură, care a fost deja respinsă și a cărei urâciune a fost arătată atât de sfinții apostoli, înzestrați cu putere de sus, cât și de divinii profeți care au vorbit sub inspirația Duhului Sfânt, și de urmașii lor, divinii noștri părinți - deși aici, cum s-ar spune, se adunaseră toți elevii bisericii și ca și cum împrejurările ar fi cerut ca toate acestea să fie scrise; dar de când au părăsit biserica , au patronat minciunile și, străduindu-se să aducă triumful tatălui ei, diavolul, și-au ascuțit limba împotriva bisericii imaculate, au amestecat vinul cu apă și nu s-au temut să dea aproapelui lor o denaturare dăunătoare (a adevărului), atunci vor auzi pe bună dreptate cuvântul divin ca și cum li s-ar adresa psalmistul David, vorbitor de Dumnezeu: De ce vestiți legăturile Mele și luați legământul Meu pe buzele voastre? Dar ați urât pedeapsa și ați respins cuvintele Mele pe dos (Psalmul

49:16-17), făcându-vă astfel soarta comună cu cei care denaturează adevăratele dogme. De aceea, ascunzându-se în spatele măștii adevărului, ei spun:
Episcopul Grigore a citit:
„De aceea, Dumnezeu Creatorul n-a îngăduit ca lucrarea mâinilor Sale să meargă la pierzarea finală, ci prin lege și profeți a purtat de grijă pentru mântuirea ei. Și când nici măcar prin aceste mijloace nu s-a putut întoarce la gloria sa de odinioară, atunci în vremurile de pe urmă și predeterminate El a binevoit să-L trimită pe Fiul și Cuvântul Său pe pământ, Care, prin bunăvoința Tatălui și cu ajutorul Duhului dătător de viață, egal cu El în putere, a locuit în pântecele fecioarei și din trupul sfânt și neprihănit al Fecioarei a primit în substanța sau ipostasul Său trup de o substanță cu noi, l-a unit și l-a format prin intermediul unui suflet rațional și gânditor, S-a născut din el dincolo de orice cuvânt și rațiune, a îndurat de bunăvoie crucea, a luat moartea și, înviind din morți în trei zile, a împlinit întreaga dispensație a mântuirii."
Epifanie, diaconul și cuvii, citesc:
„Scriptura divină spune că la creație Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul și asemănarea Noastră»" (Gen. 1:26). Deci demnitatea și cinstea omului constă în faptul că cel pământesc a fost cinstit cu chipul lui Dumnezeu. Dar când a căzut prin amăgire și nu și-a păstrat demnitatea originară, iar neamul omenesc a căzut în idolatrie, atunci Dumnezeu și Cuvântul Tatălui, devenind om desăvârșit și neschimbându-și firea, l-au chemat din nădejdea lui. După ce l-a restaurat din idolatrie, l-a recreat în nemurire, acordându-i acest dar inalienabil. Această recreare a fost mai dumnezeiască și mai bună decât prima creație - este un dar veșnic. Așadar (calomniatorii creștinilor), dorind să eclipseze această măreție a darurilor, îndrăznesc să spună că a intrat o nouă idolatrie, adică înfățișarea icoanelor, și se laudă cu măreție că ei înșiși au făcut o nouă ispășire. Împodobindu-și gândurile cu felurite cuvinte, condamnă biserica ca fiind decăzută și, pentru a-și înmuia și a-și unge cuvintele, rostesc anumite pasaje din Scriptură. Dar cuvintele lor sunt înșelătoare și limba lor o săgeată care…" răni: căci ei promit pace în vorbe, dar în sinea lor nutresc dușmănie.
De aceea adaugă:
Episcopul Grigore a citit:
„El (Dumnezeu Cuvântul) ne-a eliberat de învățătura coruptă a demonilor, sau de eroare și de închinarea idolatră, și ne-a acordat închinare în duh și în adevăr."
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Slavilor! Ascultați și țineți-vă de adevăr. Toți apostolii divini în general și întreaga mulțime sfântă a părinților noștri propovăduiesc că Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, care a venit la oameni, ne-a izbăvit de rătăcirea idolilor. Avem și cuvintele profeților care au prezis aceasta și au zis: Iată, se spune: Vin zile, zice Domnul, că voi nimici numele idolilor de pe pământ și nu va mai fi amintire de ei (Zaharia 13:2). Așadar, voi înșivă trebuie să recunoașteți că Hristos Dumnezeu ne va izbăvi de rătăcirea idolilor. Dacă El a izbăvit, atunci cum au devenit cei care au crezut în El închinători la idoli? Să înceteze prostiile voastre (calomniatorilor!)! Dumnezeul întrupat mântuiește și suntem noi din nou captivi? Suntem noi din nou în mâinile chinuitorului nostru? Ascultați ce spune dumnezeiasca scriptură: Împărăția Ta este împărăția veacurilor și stăpânirea Ta este în fiecare neam și neam. Și Domnul va împărăți în veac, Dumnezeul tău, Sione, în toate neamurile (Psalmul 114:13; 145:10)"). Împărații pământului, de îndată ce obțin victoria, sunt ei înșiși învinși, dar acest lucru nu se întâmplă niciodată cu Dumnezeu: dimpotrivă, victoria rămâne victorie pentru totdeauna. Căci este scris că Dumnezeu nu se clatină ca un om, nici nu se schimbă ca fiul omului. În conformitate cu aceasta, Apostolul spune și: „Căci nu ne

pocăim de darul cel mare, ci de zidirea lui Dumnezeu” (Romani 11:29). Și ei spun același lucru, crezând că se împodobesc cu el, în timp ce ei înșiși sunt uimiți.”
Episcopul Grigorie a citit-o.
„Și apoi S-a înălțat la cer cu firea pe care și-o luase, lăsându-i pe sfinții Săi ucenici și apostoli ca învățători ai acestei credințe, ducând la mântuire. Ei, împodobind biserica noastră , ca mireasă a Lui, cu diverse dogme pioase și luminoase, au prezentat-o frumoasă și preastrălucitoare, ca și cum ar fi fost îmbrăcată în diverse haine de aur. Părinții și învățătorii noștri divini, precum și cele șase sfinte și ecumenice sinoade, primind-o astfel împodobită, i-au păstrat slava nestingherită.”
Epifanie, diacon și kuvuklis, citesc.
„Având o viziune ignorantă și neînvățată asupra lucrurilor, acești vorbăreți fără minte, cu vorbe goale nou inventate, nici măcar nu și-au înțeles propriile gânduri atunci când le-au expus în scris. - Dorind să-și acopere opiniile cu un văl trădător, ei cad neatenți într-o poziție foarte ridicolă atunci când laudă în mod repetat și maiestuos legislația bisericească și astfel, împotriva propriei lor voințe, confirmă că cele șase sfinte și ecumenice sinoade au păstrat-o în cea mai bună formă. În cuvinte se acoperă sub masca evlaviei, dar în realitate comit impietate; cu buzele lor laudă evlavia, dar în inimile lor sunt departe de ea, nefiind de acord în niciun fel să recunoască tradiția pe care în vremurile de altădată sfinții, dintre care erau atât de mulți, au acceptat-o pe deplin. Ar trebui să le fie rușine de mulțimea creștinilor, atât cei prezenți, cât și cei din trecut, prin care a fost predicată Evanghelia; pentru că ei resping și disprețuiesc construirea acestor monumente pictate, care contribuie la narațiunea Evangheliei. De la sfântul și ecumenicul al șaselea sinoad până la momentul în care au format un sinod împotriva onorabilelor icoane, nu au trecut mai mult de șaptezeci de ani, și este clar evident pentru toată lumea.” că tradiția de a picta imagini ale icoanelor nu a apărut în acești ani, ci în vremurile premergătoare celui de-al șaselea conciliu și, dacă spunem adevărul, ea a existat chiar și în vremurile predicării apostolice, așa cum aflăm acest lucru peste tot din chiar apariția sfintelor biserici. Și sfinții părinți mărturisesc acest lucru, iar naratorii istorici, ale căror scrieri s-au păstrat până în zilele noastre, confirmă că Hristos Dumnezeul nostru a venit la oameni în anul cinci mii cinci sute unu și a trăit cu noi treizeci și trei de ani și cinci de luni. După ce a împlinit marea și mântuitoarea taină a răscumpărării, S-a înălțat apoi la cer, suindu-se limpede acolo de unde S-a coborât și poruncind apostolilor să învețe tot ce ei înșiși fuseseră învățați de El. Și din acel timp până la împăratul Constantin, primul împărat creștin, au trecut aproape trei sute de ani, timp în care au domnit păgânii. În acest timp, foarte mulți dintre creștinii, care au dus lupta cea bună, și-au sfârșit viața ca martiri, răzvrătindu-se împotriva idolilor. Între timp, societățile creștine, încântate de zelul divin, au construit biserici, unele în numele lui Hristos, altele în numele sfinților; iar unele au înfățișat în ele pitoresc ceea ce se referea la la întruparea Dumnezeului nostru, iar alții - povești despre isprăvile martirilor. Alții, dorind să păstreze amintirea pentru totdeauna, au pictat pe o tablă o icoană a martirului lor preferat sau chiar a lui Hristos Însuși. De asemenea, pe haine și vase prețioase au pictat imagini ale sfinților noștri părinți și ale oamenilor evlavioși, apoi au săvârșit jertfe fără sânge în ele. Și toate acestea au ajuns în mod clar până la noi și vor rămâne pentru totdeauna. Dar când au apărut ereziile, pline de fiere și amărăciune împotriva Bisericii; atunci, prin inspirația lui Dumnezeu, în diferite momente s-au adunat șase sinoade ecumenice pentru a le răsturna, iar părinții sinoadelor au confirmat și au restaurat totul,transmise în scris și nescrise din cele mai vechi timpuri în Biserica Catolică, printre altele, dovezi în favoarea cinstitelor icoane. Și sfântul sinod al șaselea și ecumenic a pronunțat definiția sa împotriva celor care afirmă că în Hristos Dumnezeul nostru există o singură voință;

aceasta a fost în zilele împăratului de atunci Constantin; cu ajutorul său, prin bunăvoința lui Dumnezeu, s-a întrunit acest sinod. Când la scurt timp după aceasta, Constantin și-a încheiat viața și împărăția a trecut la fiul său Justinian; atunci părinții care s-au adunat la acest sinod, din nou prin inspirație divină, după patru sau cinci ani, s-au adunat în unanimitate și au stabilit reguli privind orânduirea treburilor bisericești, în număr de până la o sută două. Printre aceste reguli, în regula optzeci și doi și despre sfintele icoane este stabilit astfel: „Pe unele picturi ale icoanelor cinstite este înfățișat un miel, arătat de degetul Înaintemergătorului, care a fost luat ca o imagine a harului, deoarece prin lege ne-a prevestit adevăratul Miel, Hristos Dumnezeul vostru. Noi, însă, respectând imaginile și umbrele antice, transmise Bisericii ca simboluri și contururi ale adevărului, acordăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii. De aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în lucrările picturale, hotărâm ca și pe viitor pe icoane, în locul vechiului miel, să fie înfățișată imaginea lui Agitz, care ridică păcatul lumii, Hristos Dumnezeul nostru în formă omenească, văzând prin această imagine înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și amintindu-ne de viața Lui în trup, suferința, moartea mântuitoare și răscumpărarea lumii care a venit din aceasta.” Astfel vedem și înțelegem că atât înainte de sfintele sinoade, cât și după sfintele sinoade, imagini picturale ale icoanelor erau realizate în biserică conform tradiției, așa cum (s-a păstrat în ea) și tradiția Evangheliei. - Când citim, percepem cu urechile noastre ceea ce auzim și trimitem minții noastre; iar când vedem cu ochii noștri imagini ale icoanelor, suntem luminați mintal. Și prin aceste două căi, însoțindu-se reciproc, adică prin citit și prin pictură, dobândim cunoaștere a aceluiași lucru; căci ambele există pentru a aduce lucrurile în minte. De aceea, în Cântarea Cântărilor găsim aceste două simțuri unite într-o singură activitate comună, când se spune acolo:„Care a fost luată ca o imagine a harului, pentru că prin lege ne-a arătat mai dinainte pe adevăratul Miel, pe Hristos Dumnezeul vostru. Noi însă, respectând vechile imagini și umbre, transmise bisericii ca simboluri și prefigurări ale adevărului, dăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii. De aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în operele de artă, hotărâm ca și în viitor pe icoane, în locul vechiului miel, să fie înfățișat chipul Mielului, care ridică păcatul lumii, Hristos Dumnezeul nostru în formă umană, văzând prin această imagine înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și amintindu-ne de viața Lui în trup, de suferința, de moartea mântuitoare și de răscumpărarea lumii care a venit din aceasta.” Astfel vedem și înțelegem că atât înainte de sfintele sinoade, cât și după sfintele sinoade, în biserică se făceau imagini pictate ale icoanelor conform tradiției, așa cum (s-a păstrat în ea) și tradiția Evangheliei. – Când citim, primim cu urechile noastre ceea ce auzim și ne referim la minte; iar când vedem cu ochii noștri icoane, suntem luminați mintal. Și prin aceste două căi, însoțindu-se reciproc, adică prin citire și prin reprezentare picturală, primim cunoștințe despre același lucru; întrucât ambele există pentru a aduce lucrurile în memorie. De aceea, în Cântarea Cântărilor găsim aceste două simțuri unite într-o singură activitate comună, când spune:„Care a fost luată ca o imagine a harului, pentru că prin lege ne-a arătat mai dinainte pe adevăratul Miel, pe Hristos Dumnezeul vostru. Noi însă, respectând vechile imagini și umbre, transmise bisericii ca simboluri și prefigurări ale adevărului, dăm preferință harului și adevărului, acceptându-le ca împlinire a legii. De aceea, pentru ca perfecțiunea să fie prezentată ochilor tuturor în operele de artă, hotărâm ca și în viitor pe icoane, în locul vechiului miel, să fie înfățișat chipul Mielului, care ridică păcatul lumii, Hristos Dumnezeul nostru în formă umană, văzând prin această imagine înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și amintindu-ne de viața Lui în trup, de suferința, de moartea mântuitoare și de

răscumpărarea lumii care a venit din aceasta." Astfel vedem și înțelegem că atât înainte de sfintele sinoade, cât și după sfintele sinoade, în biserică se făceau imagini pictate ale icoanelor conform tradiției, așa cum (s-a păstrat în ea) și tradiția Evangheliei. – Când citim, primim cu urechile noastre ceea ce auzim și ne referim la minte; iar când vedem cu ochii noștri icoane, suntem luminați mintal. Și prin aceste două căi, însoțindu-se reciproc, adică prin citire și prin reprezentare picturală, primim cunoștințe despre același lucru; întrucât ambele există pentru a aduce lucrurile în memorie. De aceea, în Cântarea Cântărilor găsim aceste două simțuri unite într-o singură activitate comună, când spune: Arată-mi chipul tău și fă-ți auzit glasul; căci dulce este glasul tău și frumos este chipul tău (2:14). Armonizându-ne cu aceasta, să spunem și noi cu cuvintele psalmului: „ Cum am auzit, așa am văzut" (17:9). Și când este așa, atunci este foarte potrivit să le spunem celor care vorbesc împotriva icoanelor cele cinstite: „ Fiecare a grăit lucruri deșarte aproapelui său; buzele lingușitoare au grăit lucruri rele în inima și în inima au grăit rău" (11:3). De ei suntem mântuiți prin harul Mântuitorului nostru Hristos, Dumnezeul adevărat."
Volumul doi
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Uitând că Domnul cel nemincinos a rostit o făgăduință cu privire la Biserică, că nici porțile iadului nu o vor birui (Matei 16:18), ei poartă război împotriva ei cu capul gol și fața descoperită, deoarece au cele mai opuse opinii. Furând cuvintele Părinților, le dau drept ale lor și vorbesc așa."
Episcopul Grigore a citit:
„Creatorul răului, numit mai sus, neputând suporta decența bisericii, nu a încetat în diferite momente și prin diverse mijloace de înșelăciune să supună rasa umană puterii sale. Sub masca creștinismului, a introdus idolatria, convingându-i pe cei înclinați spre creștinism cu falsa sa înțelepciune să nu se îndepărteze de creație, ci să o venereze, să o onoreze și să o cinstească pe creația ca pe Dumnezeu, sub numele lui Hristos."
Edifaniy, diacon și kouvuklisian, citește:
„Cei care poartă război împotriva Ierusalimului spiritual, adică împotriva Bisericii Catolice, sunt ca cei care au luptat, ca să spunem așa, împotriva Ierusalimului pământesc. Și ei nădăjduiesc să folosească cuvântul patristic, așa cum Rapsak a folosit odată dialectul ebraic împotriva lui Israel. Acești eretici transformă învățătura patristică și cuvintele Bisericii în arme împotriva părinților și a Bisericii, dar Domnul a zis: după roadele lor îi veți cunoaște (Matei 7, 16). – Au ajuns ca niște morminte văruite, care pe dinafară par frumoase oamenilor, la fel ca acești acuzatori ai creștinilor, care se ascund în spatele zicerilor patristice, în timp ce pe dinăuntru sunt plini de oase și de tot felul de necurății, adică de învățături împuțite. Dar deschizându-le mormintele, vom scoate la iveală toată necurăția lor; căci ei, de bunăvoie, strică ceea ce a fost transmis Bisericii Catolice de către sfinții părinți. Ei chiar folosesc cuvintele lor, dar le distorsionează cu viclenie sensul; căci ceea ce au spus împotriva arienilor, aplică în mod pervers la inscripția venerabilelor icoane. Ceea ce Pururea memorabilul Grigorie, primatul bisericii din Nyssa, a spus în discursul său funerar adresat lui Vasile cel Mare , fratele său atât în trup, cât și în spirit, că acestea au trecut drept spuse împotriva icoanelor, iar părintele a învățat împotriva arienilor, așa cum reiese din prefața acestei secțiuni, care spune astfel: „Fără îndoială, toată lumea cunoaște scopul apariției învățătorului nostru în acest moment. După ce închinarea nebună la idoli a fost distrusă de predicarea lui Hristos și toate sanctuarele false se transformaseră deja în ruine și insignifianță, prin răspândirea predicării evlaviei în aproape tot universul, astfel încât conducătorul erorii umane a trebuit să se retragă de

pretutindeni, alungat din univers prin numele lui Hristos; inventatorul răului, fiind înțelept în rău, nu și-a abandonat intenția rea, cum să facă neamul uman supus lui însuși din nou prin înșelăciune. - Sub masca creștinismului, el a introdus din nou în secret idolatria, convingându-i pe cei care erau înclinați spre ea cu raționamentul său fals să nu se îndepărteze de creație, ci să se închine ei și să o onoreze și să onoreze creația numită Dumnezeu cu numele Fiului"... Dacă (spun ei) că această creatură a fost creată din nimic și prin natura ta este străină de esența divină, atunci nu acorda nicio atenție acestui lucru, ci, după ce ai adoptat numele lui Hristos pentru această creatură, închină-o, slujește-o, pune în ea speranța mântuirii, așteaptă-te la judecata de la ea. După ce s-a așezat complet în oameni capabili să-i stăpânească toată răutatea, adică Arius, Aztius, Eunomius, Eudoxius și mulți alții împreună cu ei, apostatul prin ei din nou, așa cum s-a spus, a introdus idolatria, care încetase, în creștinism; și boala oamenilor care slujesc creatura în loc de Creator a triumfat, astfel încât chiar și cu ajutorul regilor din acea vreme, eroarea s-a menținut și toți cei aflați la putere au învins această boală. În acest moment, când aproape toți oamenii erau gata să se supună forței copleșitoare, Dumnezeu îl ridică pe Marele Vasile, asemenea lui Ilie sub Ahab. După ce a primit preoția, care deja căzuse într-un fel în declin, el, prin puterea harului care locuiește în el, a reaprins, ca o lampă care moare, învățătura credinței 159„Să ne îndreptăm privirea spre adevăr; gândul tatălui este îndreptat în întregime împotriva adepților arianismului. El spune că Sfântul Vasile a apărut în vremurile în care trăiau Arie, Eunomie, Eudoxie, Macedonie și adepții lor, Anomoeenii și Semi-arienii, care numeau Fiul și Cuvântul Tatălui și Dumnezeu creatura. Cei care slujesc creatura ca Creator sunt numiți pe bună dreptate idolatri, atât de Creator, cât și de Biserica Catolică; pentru că cel căruia îi slujesc se spune că a venit din neființă în existență, ca toate creaturile create. - Dar creștinii nu numesc icoane onorabile zei, nu le slujesc ca zei și nu își pun speranța mântuirii în ele și nu vor primi judecata care va veni de la ele. Este adevărat, ei sărută cu dragoste icoanele și le venerează, dar numai pentru a-și aminti și a-și aminti de prototipurile lor și dintr-un sentiment de dorință puternică pentru ele: dar nu le slujesc (ca zei) și nu le aduc venerație divină nici lor, nici oricărui alt lucru care este numărat printre creație. Arienii, socotindu-l pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu printre creație, credeau că primesc de la El nădejdea mântuirii lor și credeau, de asemenea, că judecata care va lovi va fi îndeplinită de El; de aceea, Dumnezeiescul Tată, mustrându-i, a spus: „să o închiniți, adică creația, să o slujiți, să puneți nădejdea mântuirii în ea și să așteptați judecata de la ea". Astfel, răspânditorii acestei inovații se dovedesc a fi distorsionatori ai adevărului, după cuvântul profetului, cârciumari care amestecă vinul cu apa. Mai mult, ei se dovedesc a fi și distorsionatori ai edițiilor patristice (ale operelor): astfel, acest părinte purtător de Dumnezeu a spus: „a numit (creația) cu numele Fiului", iar ei, dorind să aplice acest gând imaginii iconice, în loc de: „cu numele Fiului", au folosit în mod fals expresia: „cu numele lui Hristos". – Evident, după ce a spus: „chemat cu numele Fiului", el se exprimă împotriva arienilor, ca blasfemiatori împotriva celei mai înalte și necreate nașteri divine a Fiului. De aceea i-a demascat pe conducătorii acestei erezii, spunând: „Mă refer la Arie, Eunomie, Quadoxie și Aetius". Aceștia, spunând: „Hristos" în loc de: „Fiul", au încercat să aplice această blasfemie imaginii icoanelor cinstite. Astfel, în acest caz, s-au dovedit a fi mincinoși și înșelători. Mai mult, adaugă ceea ce nu are temei."

Episcopul Grigore a citit:

„De aceea, după cum vechiul autor și desăvârșitor al mântuirii noastre, Iisus, i-a trimis pretutindeni pe cei mai înțelepți ucenici și apostoli ai Săi, îmbrăcați cu puterea Duhului Atotsfânt, pentru înfrângerea unor astfel de (idolatri); tot așa și acum a ridicat

pe slujitorii Săi, asemenea apostolilor, împărații noștri credincioși, înțelepți cu puterea aceluiași Duh, pentru îmbunătățirea și instruirea noastră, pentru distrugerea fortărețelor demonice ridicate împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și pentru demascarea înșelăciunii și rătăcirii diavolului."
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Cine a rostit vreodată o asemenea calomnie împotriva cerului? Ce impietate poate fi mai grosolană decât aceasta? O, ce blasfemie nerușinată și răutăcioasă! O, viclenie și răutate secretă! Ei vorbesc ca niște oameni învățați cu viclenie chiar de diavolul; căci vederea și privirea clară și luminoasă, care ne conduce la slava lui Dumnezeu, prin care înțelegem înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul și ajungem la amintirea vieții Sale în trup, a suferinței și a morții Sale mântuitoare, au îndrăznit să o numească o fortăreață demonică ridicată împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și o viclenie și o rătăcire diavolească. Și-au încordat arcul rigid ca să împuște pe cei nevinovați în secret (Psalmul 63:4). Căci dacă ar fi mărturisit că sfinții ucenici, îmbrăcați cu putere de sus, au fost trimiși să distrugă idolii, după pogorârea Duhului Sfânt peste ei, atunci nu ar spune că alții au fost ridicați după ce tradiția și învățătura celor dintâi s-au întărit timp de aproape opt sute de ani și sfinții părinți au confirmat-o și întărit-o ca o ancoră de încredere. Odată eliberați complet de idoli de Hristos, nu mai trebuie să ne apărăm în chestiunea idolilor; decât dacă îndrăznesc să spună că a avut loc o reorganizare." loc în Biserică și că i-au fost date legi și rânduieli noi, prin care au fost introduse în noi fenomene nerezonabile și pline de negări. Tocmai acesta este gândul exprimat de acești ilustri când au spus: „ca de demult, autorul și desăvârșitorul mântuirii noastre, Isus". Prin urmare, ar fi trebuit să spună: tot ce este uzat și vechi este aproape de distrugere și, din moment ce învățătura apostolică a devenit veche, am preferat să stabilim ceva nou. Căci atât Moise, cât și Aaron au fost preoți; dar când a apărut harul, apostolul a spus că va apărea un alt preot. Aceasta înseamnă că și ei trebuiau acum să dea un har, mai mare decât cel pe care îl aveau sfinții apostoli. Și spun: „pentru desăvârșirea și învățătura noastră". Dacă membrii acestui sinod ar fi fost episcopi care au păstrat pe deplin plenitudinea instituțiilor apostolice, ei înșiși ar fi trebuit să-i desăvârșească pe alții și să nu caute desăvârșirea de la alții. Este mai bine să spunem că au respins studiul învățăturii și tradiției sfinților apostoli și a glorioșilor noștri părinți și, prin urmare, s-au dovedit a fi neimplicați în învățătura lor, fiind în dezacord cu tradiția lor. Psalmistul David îi mustră și el, spunând: Domnul va nimici pe toți cei înșelători (Psalmul 11:4). Același David să ne proorocească nouă și noi împreună cu el: Armele vrăjmașului s-au epuizat și cetățile lui au fost nimicite (Psalmul 9:3). Când s-au epuizat armele vrăjmașului și cetățile sau cetățile lui au fost distruse? Nu atunci, când Hristos S-a făcut om, despre care este scris: El a împărțit lăcomia celor puternici (Isaia 53:12)? Nu s-a scris oare despre sfat cel fals, despre adunarea lor: „Armele inamicului s-au epuizat complet"? Dacă armele inamicului s-au epuizat complet și orașele impietății au fost distruse, cum pot ei să bolborosească faptul că au fost reconstruite și renovate? Nu este oare pentru a-și atribui distrugerea (orașelor) și mântuirea rasei umane? În acest fel, ei degradează marea taină a mântuirii noastre, dispensația lui Hristos, Dumnezeul tuturor, cu adevărat respectuos în vecii vecilor. Amin. Apoi, lingușindu-i pe împărați, spun astfel:
Episcopul Grigore a citit:
„Ei, mânați de râvnă pentru Dumnezeu și neputând vedea biserica credincioșilor jefuită de viclenia diavolilor."....
Epifanie, diacon și kouvuklisian, citește:
„Spunând acestea, ei nu cunoșteau făgăduințele pe care Biserica Catolică le-a primit de la Întemeietorul ei. Nici măcar nu mărturisesc că neamul uman este mântuit și

răscumpărat în Hristos Iisus, Domnul nostru. Pe cei pe care Hristos i-a răscumpărat cu propriul său sânge, îi vând din nou diavolului. Pe cei pe care Hristos i-a înviat prin propria sa moarte, îi ucid cu otrava mortală a buzelor lor. Să audă ce se cântă clar în Cartea Cântărilor, ca și cum ar veni de la persoana lui Hristos: Tu ești preabun, aproapele meu , Tu ești preabun și nu este nicio prihană în tine ” (P. P. 4.7). Acum au auzit deja că ea este preabună și aproape de Hristos și complet lipsită de prihană. Profetul Isaia îi adresează și el cuvintele sale, zicând: Iată, în mâinile mele am scris zidurile tale și tu ești pururea înaintea mea (Isaia 49:16). Cum poate atunci cea care a primit astfel de făgăduințe să sufere de puterea împotrivitoare a demonilor? Și dacă Hristos, după cuvântul dumnezeiescului apostol, este capul, atunci cine va putea s-o ia ca pradă? El și-a prezentat-o ca neavând nicio prihană sau pată; ce anume, atunci, este ea pângărită din nou? Ah, ce opinie (nelegiuită)! Evident, acest gând implică o negare a dispensației. S-au grăbit să umilească biserica ; de aceea Domnul îi va umili și vor fi umiliți și anatematizați de toți fiii ei; din moment ce ea a rămas nejefuită, nevătămată și de nezdruncinat. Între timp, după ce și-au umplut gurile cu lingușiri, trec la a povesti despre ceea ce au făcut și, lăudându-se, spun:
Episcopul Grigore a citit:
„Au chemat întreaga adunare sacră a episcopilor iubitori de Dumnezeu, pentru ca, adunați, să examineze Scripturile referitoare la obiceiul ispititor de a face chipuri care distrag mintea omenească de la slujirea înaltă și plăcută lui Dumnezeu, către venerația pământească și materială a creației și, după porunca lui Dumnezeu, să pronunțe ce vor hotărî; deoarece știu că este scris în proroci: Căci buzele preoților vor păzi priceperea și vor căuta legea de pe buzele Lui, căci ei sunt îngerii Domnului Atotputernic.” (Malahi 2:7)
Diaconul Epifanie a citit:
„Uitând nașterea lui Dumnezeu Cuvântul din Fecioară și marea și mântuitoarea taină a Lui, pe care ne-a dat-o, arătându-ne în trup și scoțându-ne din rătăcire și din slujirea nebunească a idolilor, dimpotrivă, însușindu-și mântuirea noastră și dorind să-și atribuie această slavă, vorbesc cu rușine despre Biserica Catolică. Desigur, Domnul le vorbește prin gura profetului: preoții au lepădat legea Mea și au pângărit sfintele Mele lucruri, nu au făcut deosebire între sfânt și profan și între necurat și curat nu au făcut distincție (Ezechiel 22, 26): pentru că au considerat icoanele Domnului și ale sfinților Săi ca fiind cu nimic diferite de chipurile demonilor, ci, la egalitate cu aceștia, le-au numit idoli și au condamnat în mod fals Biserica , pe care Hristos Dumnezeul nostru a dobândit-o cu sângele Său. Au numit chipurile Evangheliei, care sunt numite credincioase și sunt numite cinstite și sfinte, chipuri seducătoare ; întrucât nu își îndreaptă privirea spre ceea ce este vizibil, ci spre ceea ce este desemnat prin ele.”
Ascultând cu urechile, credincioșii rostesc: Slavă Ție, Doamne! și privind cu ochii, ei oferă exact aceeași doxologie. Privind imaginile, ne amintim de viața Domnului printre oameni. Ceea ce exprimă narațiunea în scris, același lucru este exprimat în pictură în culori. Dar să ne întoarcem la pălăvrăgeala lor nerușinată și lăudăroasă: „distrăgând mintea omenească de la slujirea înaltă și plăcută lui Dumnezeu către venerația pământească și materială a creației ”. O, nebunie! Având o limbă ascuțită în minciună ca o sabie ascuțită și crezând că imaculata noastră credință creștină s-a transformat în venerarea icoanelor, ei vorbesc jignitor despre ea, numind-o „venerarea pământească și materială a unei creaturi ”. Niciunul dintre oamenii de sub cer - creștinii - nu a oferit vreodată slujbă unei icoane. Idolatria este o invenție a păgânilor, o invenție a demonilor, o manifestare a lucrării lui Satan. A pierit odată cu apariția lui Hristos. Acum rămâne slujirea în duh și adevăr. Dar în biserică există diverse obiecte

în amintirea Lui și a sfinților Săi; icoanele sunt printre ele. Între timp, ei se acuză pe ei înșiși, zicând: să spună ce vor hotărî ei . Au uitat ce este scris de pe buzele Domnului: „ Cine vorbește de la sine își caută slava lui” (Ioan 7:18). Ei mărturisesc că vorbesc de la ei înșiși și nu din Duh. Cine îi va asculta? Cel ce nu este din Duh. Apoi, lăudându-se nu în Domnul, ci în limba lor, vorbesc așa.”
Grigore, episcopul Neocezareei, a citit:
„Și astfel noi, adunați la acest sfânt conciliu, trei sute treizeci și opt la număr, urmând decretele conciliului, primim și predicăm cu dragoste învățăturile și tradițiile pe care conciliile le-au confirmat și le-au poruncit să fie păstrate cu fermitate.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Se laudă și sunt mândri de numărul mare al congregațiilor lor. Conducând mulțimea instigată împotriva bisericii, nu-și stăpânesc limba, vorbesc despre lucruri la care nu au dreptul și calomniază cerul. Asemenea poporului evreu, s-au înmulțit și au devenit numeroși, dar Domnul nu i-a favorizat. De ce? Pentru că, după ce s-au alungat din biserică, au rătăcit într-un deșert fără apă, lipsindu-le vinul spiritual care înveselește inimile oamenilor. Apoi propovăduiesc despre ei înșiși, prefăcându-se că respectă decretele sinoadelor, dar, de fapt, resping aceste sinoade. Ei spun următoarele.”
Episcopul Grigore a fost imbogatit cu:
„Pe primul loc se află Sfântul și Marele Sinod Ecumenic, convocat la Niceea sub Sfântul și Marele Împărat Constantin. Acest Sinod l-a lipsit pe cel mai nelegiuit Arie de demnitatea sa sacră, deoarece a spus că Fiul necreat al lui Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, având în toate aceeași onoare și glorie cu Ei, este o creatură. De asemenea, a proclamat simbolul divin rostit al credinței noastre mântuitoare. - Apoi urmează Sinodul format din o sută cincizeci de sfinți părinți, adunați în această cetate domnitoare sub Împăratul Teodosie cel Mare. Acesta l-a condamnat pe luptătorul Duhului Macedonie, ca fiind blasfemie împotriva Duhului Atotsfânt și necreat și a învățat în mod nelegiuit că El nu era de o ființă cu Tatăl și cu Fiul. A continuat același simbol al credinței noastre mântuitoare, confirmând că Duhul Sfânt și Atotputernic este Dumnezeu.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Aceste două sfinte sinoade ecumenice au fost acceptate de nelegiuitul Nestorie și de ereticii care i se alăturau. Așadar, sinodul lor, condus de mulțimi de viermi, a acceptat aceste sinoade și, între timp, a introdus o altă erezie, după natura căreia adepții săi au fost numiți de sfânta biserică ecumenică a lui Dumnezeu acuzatori ai creștinilor, întrucât nu sunt în niciun fel diferiți de nebunii care, văzând soarele deasupra pământului, își spun unii altora: din strălucirea soarelui stelele s-au făcut nevăzute; acum este zi și nu noapte. În zadar, raționând despre cele clare și evidente, ei continuă”:
Episcopul Grigore a citit:
„După aceste sinoade a urmat sinodul format din două sute de sfinți părinți, care s-a întrunit pentru prima dată la Efes sub împăratul Teodosie cel Tânăr; acesta l-a condamnat pe Nestorie, care gândea în stilul evreiesc, care credea că Hristos Dumnezeu Cuvântul era separat de un alt Hristos, născut din femeie, și își imagina că Dumnezeu Cuvântul și omul erau separați și distincți și, prin urmare, învăța că există două ipostase într-un singur Hristos și respingea unitatea ipostatică, conform căreia nu se aduce închinare unuia în celălalt, ci se gândește la un singur Iisus Hristos, Fiul unic-născut, căruia i se aduce închinare una împreună cu trupul Său.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Acest conciliu a fost acceptat atât de Eutyches, cât și de Dioscorus și de alții de aceeași părere cu ei, dar cu toate acestea au rămas eretici, deoarece au introdus o altă

erezie. Și aceștia trebuie numărați printre ei, pentru că și ei au adus în Biserica Catolică o vorbărie nou inventată. Și așa cum copiii își povestesc în glumă unii altora ceea ce au spus și au făcut clar părinții lor, tot așa consideră necesar să-l instruiască și să scrie ceea ce este evident pentru toată lumea. Dar sunt ridiculizați de toată lumea. Apoi, din nou irosind cuvinte în zadar, spun:"
Episcopul Grigore a citit:
„Apoi urmează marele și gloriosul Sinod de la Calcedon, întrunit sub iubitul de Dumnezeu Împărat Marcian. Acesta i-a anatematizat pe Dioscor și pe nefericitul Eutihie, care învățau că după cea mai înaltă și ipostatică unire a lui Dumnezeu Cuvântul cu trupul, același și un singur Hristos și Domn nu locuiește în două firi, ci că din două firi a avut loc o unire și una a fost formată, amestecată și contopită. După acesta urmează Sinodul format din o sută șaizeci și cinci de sfinți părinți întruniți la Constantinopol sub Justinian de binecuvântată memorie. Acesta i-a anatematizat pe Origen , care este numit Adamantin, Evagrie, Didim, împreună cu scrierile lor nelegiuite, Teodor din Mopsuestia și Diodor învățătorul lui Nestorie, Sever, Petru, Zoor, împreună cu învățăturile lor nelegiuite și așa-numita Epistolă a lui Ibas către Mar Persanul; El a confirmat, de asemenea, învățătura sfântului și marelui conciliu al patrulea."
Diaconul Epifanie a citit:
„Aceste sfinte și ecumenice sinoade, care au fost înaintea lor, au fost acceptate de Serghie al Constantinopolului, Cirus al Alexandriei, Honorius al Romei și adepții lor, care erau numiți monoteliți. Cu toate acestea, Biserica Catolică îi anatematizează ca eretici; deoarece prin erezia lor răspândesc inovații deșarte. Tot așa și iconoclaștii, deși acceptă aceste sfinte sinoade, sunt alungați din Biserica Catolică pentru erezia lor. Vorbirea lor despre aceasta este zadarnică și inutilă și nu merită un răspuns; deoarece, numind sfintele sinoade, nu le ascultă, ci li se opun. Și dacă au făcut aceasta din ignoranță, atunci acesta este un semn al bunelor lor intenții și, în același timp, al ignoranței. Dar dacă știau ce fac, atunci acesta este un semn al impietății și al conștiinței lor distorsionate. Să arate că un sinod contrazice pe altul, cu excepția cazului în care acesta era format din oameni străini de Biserica Catolică și anatematizați de aceasta, precum sinodul lor. Sau să urmeze învățătura sfântă și aprobată și ceea ce este permis de biserică, să o accepte. Și dacă urmează (învățătura) lui" „...și dacă biserica, atunci să primească și ei cinstitele icoane; întrucât acestea au fost primite de sfintele șase sinoade ecumenice; dar dacă nu urmează Biserica Catolică, atunci nimeni nu-i va asculta, deoarece nu urmează tradiția ei plăcută lui Dumnezeu."
Episcopul Grigore a citit:
„În același fel, și conciliul care a avut loc pe vremea piosului împărat Constantin în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și care a fost alcătuit din o sută șaptezeci de sfinți părinți, i-a anatematizat și excomunicat pe Teodor de Faran, Cirus al Alexandriei, Honorius al Romei, Sergiu, Pavel, Pir și Petru, pe primații acestui loc, Macarie al Antiohiei și ucenicul său Stepabus, pentru că au spus că există o singură voință și o singură acțiune în cele două firi ale unuia Hristos Dumnezeul nostru."
Diaconul Epifanie a citit:
„Aceste cuvinte nu necesită critică, deoarece au fost examinate mai sus. Dar cu concluziile lor impure, ele expun din nou sfintele sinoade, spunând astfel:"
Episcopul Grigore a citit:
„Astfel, aceste șase sfinte și ecumenice sinoade au expus cu pioșenie și cu plăcere dogmele neprihănitei noastre credințe creștine; fiind învățate din evangheliile date de Dumnezeu, au transmis că o singură ipostază în Hristos, Domnul și Dumnezeul

nostru, are două firi, două voințe și două acțiuni și au învățat că minunile și suferințele aparțin aceleiași."
Diaconul Epifapie a citit:
„O, ce idee arogantă și deșartă! Ei încearcă să învețe Biserica ca și cum n-ar fi învățat încă dogmele divine: pe când despre ea se mărturisește că este plină de toată înțelepciunea, așa cum proclamă cu voce tare (dar prin inspirația) Duhului învățătorul tainelor ei (μυσταγωγος), dumnezeiescul apostol, zicând despre ea: ca înțelepciunea cea de nespus de mult a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută stăpânirilor și puterilor bisericii (Efeseni 3:10). Așadar, ei judecă nu numai greșit, ci și foarte periculos, deoarece pun o întrebare care nu este supusă investigației; pentru că Biserica Catolică a primit și a pecetluit aceste dogme, ca o ancoră tare, și nu are deloc nevoie de zidirea acestor învățători. Dar, împreună cu aceste dogme, ea a primit și venerabilele icoane, iar părinții noștri le-au cinstit cu venerație: le-au înfățișat în venerabilele temple pe care le-au construit; le-au înfățișat și în orice loc potrivit pentru aceasta și le-au sărutat cu dragoste. Între timp, acești învățători au îndrăznit să se pună deasupra întregii oștiri divine și, sfidându-le, și-au ridicat propriul tron, devenind mândri ca tatăl lui Dumnezeu." minciuni, diavolul. Au profanat și insultat lucrurile sfinte și le-au aruncat în foc. O, faptă rea! Fie ca planul lor să dispară și Domnul să-și păzească poporul de acest rău dăunător. Dumnezeu să dea tuturor să urmeze Biserica Catolică, să accepte imagini din istoria Evangheliei, precum și imagini ale martiriului și să le sărute cu dragoste, așa cum sfânta Biserică a lui Dumnezeu a primit acest lucru din cele mai vechi timpuri. Apoi, fără a-și abandona complexitatea, ei ciripesc astfel:
Episcopul Grigore a citit:
„Noi, cu mare grijă și precauție, sub inspirația Atotsfântului Duh, am examinat și am ajuns să cunoaștem aceste dogme și, procedând astfel, am descoperit că cea mai necesară dintre ele pentru mântuirea noastră, adică dispensația lui Hristos, este blasfemiată de arta picturii, care nu are nicio bază în ele, și că aceste șase sfinte și ecumenice sinoade adunate de Dumnezeu sunt subminate de aceasta."
Diaconul Epifanie a citit:
„Există grijă și precauție îndreptate împotriva unei minciuni, așa cum, de exemplu, Absalom și Ahitafel au folosit grijă și precauție împotriva tatălui său. Acești învățători au făcut același lucru împotriva sfinților părinți. Și Ahab credea că a primit cuvintele falșilor profeți prin inspirație divină; dar a fost înșelat în speranțele sale; iar scriitorul pildei a spus: «Există o cale pentru un om să creadă că are dreptate, dar aceasta din urmă îl duce în fundul iadului.»"(Prov. Sol. 14:12). Au pătimit la fel ca cei posedați de patima de a plăcea oamenilor și, de asemenea, ca și cei care vorbesc din pântecele lor, crezând că calea lor este dreaptă, în timp ce îi duce pe cei ce se încred în ea în fundul iadului. Căci cum este îndreptată blasfemic crearea de icoane de către pictori împotriva celei mai necesare taine a dispensației lui Hristos? Și din nou, cum sunt subminate cele șase sfinte și ecumenice sinoade de arta pictorilor și cum, împotriva voinței lor, sunt așezate icoane în biserici, când aceiași dumnezeiești părinți ai noștri, care au învățat și au explicat liber taina mântuirii noastre, au zugrăvit-o în temple onorabile, folosind arta pictorilor? Care dintre dumnezeieștii noștri părinți a proclamat că arta pictorilor nu este în acord cu cea mai necesară dogmă a mântuirii noastre, adică cu dispensația lui Hristos? Cine acceptă ceva, desigur, nu condamnă ceea ce acceptă. Așadar, ei știu să vorbească deșarte, dar nu să dovedească ceea ce spun. Se pare că au presupus că nimeni nu știe că distorsionează cuvântul adevărului. - Așadar, toate artele josnice, care distrag atenția de la scopul poruncilor lui Dumnezeu, trebuie respinse; dar artele de alt fel, artele utile în viață, nu poartă nimic indecent și nu au fost disprețuite sau respinse de sfinții noștri părinți. La fel și arta picturii; dacă cineva

o folosește pentru a înfățișa ceva rușinos, atunci trebuie disprețuită și respinsă. De exemplu, dacă cineva ar reprezenta în pictură imagini ale desfrânării, precum și spectacole, pozne, curse de cai sau dacă orice altceva asemănător acestora ar fi exprimat prin intermediul acestei arte; atunci invenția ei ar fi rușinoasă. Dar de îndată ce vrem să înfățișăm viețile oamenilor virtuoși, isprăvile martirilor și suferințele lor vrednice de povestit sau taina dispensației marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor; atunci, folosind arta pictorilor, acționăm foarte corect. Pictorul înfățișează și crucea; și totuși, nimeni dintre cei drepți nu respinge crucea pictată și nu o privează de harul divin, chiar dacă pictorul a înfățișat-o cu culori. Aceeași atitudine trebuie adoptată și față de cărți. Dacă cineva descrie povești rușinoase în cărți, atunci cărțile în sine sunt rușinoase și vrednice de respingere și ar trebui îndepărtate din auzul creștinilor; dar dacă cuvintele și poveștile sunt inspirate de Dumnezeu și duc la evlavie, atunci sunt vrednice de laudă și ar trebui acceptate și considerate demne de biserica lui Dumnezeu. În același fel, trebuie tratate și icoanele Domnului nostru Iisus Hristos și ale sfinților Săi. Astfel, dacă cineva face o harpă sau un gusli, atunci lucrarea lui este rușinoasă; dar dacă este unul dintre vasele sacre, atunci este vrednică de acceptare. Niciunul dintre cei cu mintea dreaptă nu va necinsti arta, dacă prin ea se pregătește ceva util pentru (satisfacerea) nevoilor acestei vieți; trebuie doar să se țină cont de scopul și modul în care este realizată opera de artă: dacă este pentru evlavie, atunci trebuie acceptată,dacă este vorba de ceva rușinos, atunci este o faptă plină de ură și trebuie respinsă. Dar cei care insistă asupra acuzației spun mai departe:
Episcopul Grigore a citit:
„Pictura ne amintește de Nestorie, care Îl împarte în doi fii pe unicul Fiu și Dumnezeu Cuvântul, care S-a întrupat pentru noi.”
Diaconul Eliphanius a citit:
„Din nou, așa cum am spus mai sus, ei doar vorbesc, dar nu dovedesc; căci cum amintește de Nestorie reprezentarea picturală a lui Hristos? Nestorie introduce doi fii: unul este Cuvântul Tatălui și celălalt născut din Fecioară, în timp ce adevărații creștini mărturisesc pe unul și același ca Fiu și Hristos și Domn și, reprezentând pictural cum Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, adică (a devenit) un om perfect, acționează perfect corect. Căci Dumnezeu Cuvântul este descris ca trăind printre noi în trup, dar nimeni nu s-a gândit măcar să-I înfățișeze pictural divinitatea, pentru că se spune: Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu (1 Ioan 4:12); căci El este de nedescris și nevăzut și neînțeles, dar este de descris după umanitatea Sa. Am ajuns să-L cunoaștem pe Hristos, alcătuit din două firi și, în plus, inseparabil din două firi, adică din cea divină și cea umană. Astfel, în unul și același Hristos sunt contemplate atât indescriptibilul, cât și descriptibilul. Mai mult, icoana este similară cu prototipul nu în esență, ci numai în reminiscență și în poziția membrelor înfățișate. Un pictor care înfățișează portretul unei persoane nu se străduiește să înfățișeze sufletul în portret; iar între sufletul uman și natura divină există o diferență imensă; căci cea din urmă este o natură necreată, creatoare și atemporală, în timp ce prima este atât creată, cât și temporară și creată de cea de-a doua. Și totuși, nimeni dintre cei cu dreptate, văzând portretul unei persoane, nu s-a gândit vreodată că pictorul separă omul de sufletul său. Și nu numai că portretului îi lipsește sufletul, ci și însăși esența corpului, adică carnea, mușchii, nervii, oasele și alte elemente, adică sângele, flegma, umezeala și bila, care nu pot fi înfățișate pe o icoană. Așadar, împreună cu celelalte presupuneri ale lor, și această vorbă goală se preface în praf. Dar ceea ce urmează este, de asemenea, demn de râs.
Episcopul Grigore a citit:

„Ea seamănă cu Arius, Dioscor, Eutyches și Severus, care învățau că cele două naturi ale aceluiași Hristos s-au contopit și s-au amestecat.”
Diaconul Epifavius a citit:
„O, povești necugetate și bătrâne! O, perfidie secretă! Ei rămân cu plăcere cu propriile lor deliruri. Fie nu știu că ereticii pe care îi enumeră se contrazic complet între ei, fie pur și simplu vor să spună prostii. Ereziile lui Arius, Dioscor și Eutihie sunt la fel de opuse lui Nestorie precum sunt între ele, deși sunt la fel de impie. Arius, spunând că Elefantul etern și necreat al lui Dumnezeu și Tatăl a venit din ne-etern, adaugă la această impietate o altă erezie, că Hristos nu are un suflet rațional, ci în loc de suflet are o dumnezeire, care a fost atinsă de suferință. Dioscor și Eutihie, pornind de la principii opuse lui Nestorie, care spunea că în Hristos sunt două firi și două ipostase și, contopind firile, au vorbit în zadar ca și cum (El ar fi avut) una (fire) și, prin urmare, s-au îndepărtat de calea împărătească, care nu se abate nici la dreapta, nici la stânga, și s-au abătut de la învățătura apostolică și patristică. Și ce spune sfântul catolic?” Ce au în comun biserica lui Dumnezeu și același lucru cu Arie, Dioscor și Eutihie prin faptul că permite imagini picturale? Nu sunt acestea doar cuvinte goale și deșarte, străine de porunca apostolică, care spune: Vorba voastră să fie întotdeauna cu har, amestecată cu sare (Coloseni 4:6). Ca mustrare la adresa lor, îndelung-răbdătorul Iov a mai spus: Se poate mânca pâine fără sare? Sau este gust în cuvintele subțiri ? (Iov 6:6). Se pare, așadar, că ei acuză Biserica lui Dumnezeu în zadar și fără scop, spunând că, înfățișând întruparea Domnului în icoane, a devenit ca Nestorie, care a despărțit în mod nelegiuit (ipostasul lui Dumnezeu Cuvântul), și ca Eutihie și Dioscor, care au contopit în mod nelegiuit (cele două firi). Este evident că acești eretici, așa cum s-a arătat, se opun unul altuia, dar amândoi sunt în dușmănie cu Biserica. Dacă admitem că, conform cuvintelor lor, Biserica l-a urmat pe Nestorie, atunci ei mint când spun că este de un gând cu Eutihie și Dioscor. Dar „Dacă, dimpotrivă, suntem de acord că ea este de aceeași părere cu Eutihie și Dioscor, atunci și în acest caz vor fi găsiți mincinoși; căci, așa cum s-a mai spus, Nestorie și Eutihie nu sunt de acord unul cu celălalt în impietate și astfel acest silogism al lor se dovedește a fi nefondat și superfluu.”
Volumul trei
Diaconul Epifanie a citit:
„Întrucât ei, lucrând la spini, vorbesc ceva străin de ceea ce au semănat apostolii și aduc rod de neghină eretică, Dumnezeu le vestește prin profet: mulți păstori au stricat via Mea, au pângărit partea Mea , vorbind așa”:
Episcopul Grigore a citit:
„Prin urmare, am considerat că este drept să dezvăluim în cel mai mic detaliu și prin intermediul acestei definiții eroarea celor care fac și venerează (icoane). Când toți părinții purtători de Dumnezeu și sfintele și ecumenicele sinoade au transmis credința și mărturisirea noastră curată, imaculată și credincioasă în Dumnezeu, în așa fel încât nimeni nu poate avea vreo idee despre divizarea sau confuzia din această unire, întrecând rațiunea și gândirea, inefabilă și de neînțeles, a două firi într-un singur Ipostas”...
Diaconul Epifanie a citit:
„Într-adevăr, inventând absurdități, și-au dezvăluit în detaliu propria eroare. Toți sfinții noștri părinți, care s-au adunat la cele șase sfinte sinoade ecumenice, au ridicat icoane venerabile atât în sfintele biserici, cât și în alte locuri considerate potrivite. Între timp, acești învățători, în cuvintele lor false, le-au prezentat ca negatori ai venerației icoanelor, numind-o o eroare și sugerând o altă idolatrie pe lângă cea demonică. Nu au găsit nicio diferență între aceste două subiecte reciproc opuse, ci

dimpotrivă, la ceea ce se face spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru și în amintirea vieții Sale în trup, și la ceea ce se face în cinstea și memoria demonilor de către păgânii și evreii care le slujeau, au dat unul și același nume cu buzele lor și nu s-au rușinat să exprime acest lucru în scris, amestecând ceea ce nu ar trebui amestecat. Ei introduc peste tot în învățătura teologică a Bisericii Catolice expresiile simple: «separare și confuzie».” De asemenea, vorbesc în zadar când spun că nimeni nu poate avea vreo idee despre divizarea în unirea care a avut loc ipostatic în trupul lui Dumnezeu Cuvântul. Se pare că nu au citit niciodată spusele Părinților, sau dacă le-au citit, atunci în treacăt, și nu cu atenție. Grigore Teologul distruge această ficțiune a lor, spunând: „Dacă firile se disting prin puterea gândirii, atunci și numele se disting”. Și toți sfinții noștri părinți, nepermițând confuzie, spun că două firi sunt separabile în sensul diferenței, dar nu al separării. Prin urmare, fie nu au acces la o înțelegere exactă a dogmelor, fie îi acuză cu viclenie pe sfinții noștri părinți, ca și cum nu ar vorbi în niciun sens despre o divizare între două firi unite în dispensația lui Hristos. - Nestorie împarte firile într-un mod concret, spunând că Cuvântul lui Dumnezeu este unul, iar Cel care S-a născut din Fecioară este altul - Îl împarte într-un om propriu și un Dumnezeu propriu. Biserica Catolică , însă, mărturisind o unire neconfuză, mental și numai mental, desparte firile, mărturisind inseparabil și după unirea lor unul și același Emanuel. Dar ei, suflând insultă din gură, spun:
Episcopul Grigore a citit:
„Ce idee nebunească este pentru un pictor să se străduiască, de dragul plăcerii sale jalnice, să realizeze ceea ce este imposibil de realizat, adică să înfățișeze cu mâini muritoare ceea ce crede în inimă și mărturisește cu buzele.”
Diaconul Epifanie a citit:
„A vorbi și a gândi astfel este un semn al unei minți paralizate; căci nu este firesc ca un om înțelept să acuze pe nevinovați. Ce invenție nou inventată să atașezi astfel de incongruențe obiectelor dedicate Bisericii! Dacă se spune despre un pictor că, de dragul unei plăceri jalnice, îl înfățișează pe o icoană pe Domnul nostru așa cum a devenit un om perfect și pe sfinții Săi; atunci trebuie să-i acuzi și pe cei care scriu divinele evanghelii și să-i numești scriitori jalnici pe cei care înfățișează crucea în pictură și să spui că fac asta de dragul unei plăceri jalnice. Și ce dacă? Atunci, tâmplarul care pregătește crucea ar trebui numit un tâmplar jalnic? Și zidarul care sculptează și modelează sfânta masă (altarul) este, de asemenea, un zidar jalnic? Și aurarul, argintarul și țesătorul, de asemenea? Nu ar trebui, în opinia lor nebună, să abandonăm toată cunoașterea și arta dată de Dumnezeu, atât pentru slava Lui, cât și după condițiile vieții noastre? Și, din moment ce au ajuns la culmea ignoranței și a înșelăciunii, atunci să audă din dumnezeiasca Scriptură cum înțelepciunea dată firii noastre de Dumnezeul nostru Creator, care dăruiește mari daruri, este lăudată în...” aceasta. - Astfel, în cartea lui Iov, Dumnezeu spune: Cine a dat femeilor înțelepciunea țesutului (Iov 38:36)? Și, de asemenea, dumnezeiasca Scriptură mărturisește că Dumnezeu i-a dat înțelepciune lui Bețalel în toate cunoștințele arhitecturale. Spune astfel: Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Iată, i-am pus numele Bețalel, fiul lui Urie, fiul lui Or, din seminția lui Iuda. Și l-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu: înțelepciune, pricepere și cunoștință, ca să priceapă în toate lucrurile. Și să fie arhitect, să facă aur, argint, miere, pânză albastră, pânză stacojie torsă și in fin țesut; și să facă pietre și tot felul de lucrări din lemn, în toate lucrările. Și l-am dat pe el și pe Eliab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan; și oricărei inimi pricepute i-am dat pricepere și vor face tot ce ți-am poruncit (Exod 31:1-6). Marele teolog Grigore vorbește și el în conformitate cu aceasta: „și Duhul Domnului s-a pogorât și i-a călăuzit, și Duhul lui „Cunoașterea l-a umplut pe Bețaleel, arhitectul cortului.” Astfel, ei, dezonorând și

condamnând cunoașterea dată de Dumnezeu oamenilor, aparțin ereziei acuzatorilor lui Dumnezeu, adăugând, conform celor scrise, păcat la păcat; „În timp ce copiii adevărați și nu nelegitimi ai miresei împodobite a lui Hristos, Biserica Catolică, care nu are nicio pată sau viciu, aducând jertfe și slujbe rezonabile singurului Dumnezeu și privind cu simțurile lor la icoana cinstită a lui Hristos, precum și la icoanele Sfintei Născătoare de Dumnezeu, precum și la sfinții îngeri și toți sfinții, sunt sfințiți și își îndreaptă mintea spre pomenirea lor, cu inimile lor cred în Singurul Dumnezeu, pentru îndreptățirea lor, și cu buzele lor Îl mărturisesc pentru mântuirea lor. În același fel, ascultând Evanghelia, umplu și ei simțul auzului cu sfințenie și har, iar cu inimile lor asimilează narațiunea scrisă. Ce spun atunci cei ce se umflă în zadar?”
Episcopul Grigore a citit:
„Iată, el (pictorul) a făcut o icoană și a numit-o Hristos; iar numele «Hristos» este numele atât al lui Dumnezeu, cât și al omului. Prin urmare, icoana este și o icoană atât a lui Dumnezeu, cât și a omului; și de aceea, așa cum și-a imaginat slăbiciunea sa, a descris divinitatea de nedescris descriind trupul creat, sau a contopit uniunea necontopită și a căzut în eroarea nelegiuită a contopirii. Astfel, a comis două blasfemii cu privire la divinitate: descrierea și contopirea. Închinătorul (icoanelor) cade în aceleași blasfemii. Dar vai de amândoi; căci ei rătăcesc împreună cu Arie, Dioscor și Eutihie și cu adepții ereziei acefaliților.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Pictura icoanelor nu a fost deloc inventată de pictori, ci dimpotrivă, este o lege și o tradiție aprobată de Biserica Catolicească și, după cuvintele dumnezeiescului Vasile, este în conformitate cu vechimea și vrednică de respect. Această vechime a lucrurilor și învățătura părinților noștri plini de Duh mărturisesc că, contemplând icoanele în temple venerabile, le-au primit cu dragoste și ei înșiși, construind temple venerabile, au așezat icoane în ele; apoi, în aceste temple, au adus Stăpânului a tot Dumnezeul rugăciunile lor plăcute și jertfele lor fără sânge. Aceasta înseamnă că pictura icoanelor este invenția și tradiția lor, și nu a pictorului. Doar latura tehnică a problemei aparține pictorului, iar instituția în sine a depins evident de sfinții părinți. - Numele «Hristos» denotă divinitatea și umanitatea, cele două firi desăvârșite ale Mântuitorului. Prin urmare, în firea în care El a devenit vizibil, conform acelei firi creștinii au învățat să-I zugrăvească icoana, și nu conform acelei prin care El este nevăzut; Aceasta din urmă este de nedescris, pentru că am auzit din Evanghelie: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu» (1 Ioan 4:12).” Așadar, atunci când Hristos este înfățișat într-o manieră picturală în natura umană, este evident că creștinii mărturisesc, așa cum a indicat chiar adevărul, că icoana vizibilă are comuniune cu prototipul doar în nume, nu și în esență. Între timp (iconoclaștii), spunând cu aroganță că nu există nicio diferență între icoană și prototip și privind obiectele care au esențe diferite, ei cred că sunt de aceeași esență. Și cine nu va ridiculiza ignoranța lor, sau mai degrabă nu va jeli impietatea lor? După ce și-au îndreptat mintea spre cenzură, ei spun ceea ce nu ar trebui spus - ei proclamă că sfânta Biserică a lui Dumnezeu, permițând icoane onorabile, este vinovată de amestecarea naturilor și a dat divinității aparența descriptivă. Apoi, adăugând nelegiuire la nelegiuire, strigă: „Vai!”. Dar fie ca boala lor să se întoarcă asupra capului lor. Dacă cel care blestemă vechiul Israel este blestemat, iar cel care îl binecuvântează este binecuvântat, cu cât mai mult este cel care blestemă noul Israel, Biserica lui Dumnezeu, supus unui blestem? Și cine nu-i va detesta când spun că Biserica a căzut în același fel ca Arius, Dioscor și Eutihie și erezia acefaliților; în timp ce ei înșiși i-au avut pe acești oameni ca ghizi și conducători ai ereziei lor nou inventate? - Și în primul rând, Eusebiu Pamfil este adus în față de ei ca martor; și totuși întreaga Biserică Catolică îl recunoaște ca susținător al

ereziei lui Arius, așa cum reiese din toate scrierile și publicațiile sale. – El Îl numește pe Dumnezeu Cuvântul, al doilea venerat și Ajutorul Tatălui și, având totodată al doilea grad de demnitate, nu recunoaște pentru El slava Consubstanțialului, spune că sfântul trup al Domnului s-a transformat în firea divinității. Susținând că firile s-au contopit într-una singură, el nu acceptă icoana, așa cum face întreaga mulțime de adepți a arianismului. Ei predică că Domnul nostru s-a făcut om fără suflet rațional și în loc de acesta a avut divinitate. Acestea au spus, așa mărturisește Grigore Teologul., pentru a transfera suferința la divinitate și, ca predicatori ai suferinței divinității, nu au acceptat icoane. Așadar, Sever, care a contopit (firile), nu a acceptat icoana lui Hristos Dumnezeul nostru în biserică, așa cum relatează mulți istorici. Trebuie să ne întrebăm cum spun ei că Biserica Catolică urmează pe Arie, și Dioscor, și Eutihie și erezia acefaliților, când acceptă picturi cu icoane. Scuipând multe, ei scot din gurile lor nestăpânite doar câteva ziceri blasfemiatoare și nimic mai mult. Așadar, să audă cu adevărat că firea divină, așa cum am spus, este mai presus de orice descriere, iar cea umană este descriptibilă. Totuși, nimeni dintre cei binecuvântați, numind firea umană descriptibilă, nu numește firea descriptibilă care este de nedescris. Și Domnul Însuși, ca om desăvârșit, fiind în trup în Galileea, nu a fost (în același timp) în Iudeea. Și El Însuși confirmă aceasta, zicând: să mergem iarăși în Iudeea (Ioan 11:7). Vorbind și cu ucenicii Săi despre Lazăr, El a zis așa: „ Mă bucur pentru voi... că n-am fost acolo” (Ioan 11:15), ci ca Dumnezeu El este în fiecare loc al stăpânirii Sale, rămânând pretutindeni de nedescris. - Cum se face că ei, născocind prostii deșarte, bolborosesc nestăpânit și spun că printr-o descriere a trupului pictorul a descris, așa cum și-a imaginat slăbiciunea sa mintală, dumnezeirea de nedescris? Dacă, odată cu firea umană, a devenit și firea dumnezeirii Sale de nedescris, când El s-a culcat și a fost înfășat în scutece într-o iesle; atunci și pe icoana, care înfățișează firea umană, este descrisă dumnezeirea Sa de nedescris. La fel, dacă odată cu firea umană a devenit și firea dumnezeirii Sale de nedescris pe cruce; atunci și pe icoana, care înfățișează firea umană, este descrisă dumnezeirea Sa de nedescris. - Dacă prima nu a existat, atunci cea de pe urmă nu este nicidecum posibilă. O, dacă ar ști ce a spus purtătorul de Dumnezeu Dionisie în cartea sa despre ierarhia (cerească); acolo spune astfel: „nu există o asemănare exactă între efecte și cauze, ci efectele poartă imaginile cauzelor, iar cauzele însele, în virtutea supremației lor, domnesc asupra efectelor”. Astfel, se arată chiar și celor neinteligenți că acest cântec al lor, îndreptându-și eforturile împotriva bisericii și nu împotriva artistului, încearcă să introducă o inovație deșartă. După ce au lepădat orice rușine, ei continuă cu încredere în sine”;

Episcopul Grigore a citit:

„Oamenii de bunăvoință îi condamnă (pe pictori) pentru că încearcă să înfățișeze natura divină de neînțeles și de nedescris a lui Hristos; dar cu siguranță vor recurge la o altă justificare vicleană și vor spune: «Înfățișăm o icoană numai a trupului Său, pe care am văzut-o, am atins-o și am mângâiat-o.» Aceasta este impietate și este o invenție a impietății nestoriene.”

Diaconul Epifanie a citit:

„Acuzatorii falși încă aderă la aceeași viclenie, deși au căzut într-o contradicție nerușinată. Totuși, exprimând ceea ce este în avantajul lor, cad în plasa blasfemiei. Continuându-și discursurile nebunești, îi calomniază pe creștini, spunând că aceștia din urmă descriu natura de neînțeles și indescriptibilă a lui Hristos. Apoi, folosind un artificiu, se prezintă drept creștini și răspund fals pentru ei, spunând: «Înfățișăm o icoană numai a trupului Său, pe care am văzut-o și am mângâiat-o și am mângâiat-o»; astfel încât, prin aceasta, ei (creștinii) par să încline din nou Biserica la blasfemia nestoriană. De aceea au adăugat: «Aceasta este impietate și o invenție a vicleniei

nestoriene».” Așadar, să audă întregul adevăr. Creștinii îl cunosc pe Unicul Emanuel - Hristos Domnul și Îl înfățișează pictural, întrucât Cuvântul S-a făcut trup. Ei alungă orice vorbărie deșartă și acceptă cu toată sinceritatea tot ceea ce se transmite în biserică. Privind imaginile pictate, nu se gândesc la nimic altceva decât la ceea ce este înfățișat pe ele. Astfel, când văd o imagine pictată a Fecioarei născând și îngeri stând cu păstorii, își amintesc că Dumnezeul întrupat S-a născut pentru mântuirea noastră și mărturisesc, zicând: cel netrupesc s-a întrupat, Cuvântul s-a îmbrăcat în trup, cel necreat a devenit creat, cel intangibil a devenit tangibil. În același timp, ei mărturisesc unul și același ca fiind perfect în dumnezeire și perfect în umanitate, Dumnezeul adevărat și omul adevărat. Mai mult, despre erezia josnică a lui Nestorie, s-a spus mai sus că imaginile iconice nu sunt deloc de acord cu ea și s-a spus deja destul despre asta și, dacă este necesar, se va spune mai mult. Imaginându-și că înțeleg ceva, ei vorbesc.”

Episcopul Grigore a citit:

„Aici trebuie să ținem cont și de faptul că, dacă, conform învățăturii Părinților Ortodocși, trupul este în același timp trupul lui Dumnezeu Cuvântul, neadmițând deloc ideea de divizare, ci primit în întregime și complet în firea divină și în întregime îndumnezeit, atunci cum îl vor sfâșia și despărți cei care în mod nelegiuit încearcă să facă aceasta? Același lucru trebuie spus și despre sfântul Său suflet. Când dumnezeirea Fiului a primit în propria sa ipostasă firea trupului, atunci sufletul a devenit un mediator între dumnezeire și trupul grosolan, și așa cum unul și același trup este în același timp trupul lui Dumnezeu Cuvântul, în același fel unul și același suflet este în același timp sufletul lui Dumnezeu Cuvântul. Amândouă împreună; pentru că sufletul, ca și trupul, a fost îndumnezeit, iar dumnezeirea era inseparabilă de ele chiar și în timpul separării sufletului de trup, în timpul suferinței voluntare; astfel încât unde este sufletul lui Hristos, acolo este dumnezeirea Lui, și unde este trupul lui Hristos, acolo este dumnezeirea.”

Diaconul Enifaniy a citit:

„Când cei care s-au îndepărtat de Biserica Catolică intenționează să rostească un cuvânt rău, adaugă la acesta ceva ce toată lumea mărturisește, astfel încât, după ce s-au recomandat ca oameni cu intenții bune, să poată câștiga astfel încredere în restul. După ce au spus câteva lucruri bune, adaugă apoi o pietricică la perle și spun că cei care acceptă picturi oneste cu icoane rup și reprezintă separat pe unicul Hristos. Ei proclamă cu dispreț că gândul de divizare (a lui Hristos) nu a fost niciodată admis. Este evident că ei ignoră spusele Părinților; căci toți Părinții predică clar separarea celor două firi, însă, așa cum s-a spus mai sus, numai în gând și nu în fapt, așa cum a îndrăznit Nestorie să blasfemie. Dacă, însă, Domnul este reprezentat în picturi ca devenind un om perfect; atunci în aceasta nu există cu adevărat un singur cuvânt despre o ruptură sau o reprezentare separată, sau vreo diviziune (a firilor), precum și despre fuziunea lor, așa cum au mărturisit adesea în mod fals; pentru că o icoană este un lucru și un arhetip este altul, și nicio persoană prudentă nu va căuta vreodată proprietățile arhetipului într-o icoană. Mintea adevărată nu recunoaște nimic mai mult într-o icoană decât asemănarea ei în nume, și nu în esența însăși, cu cel care este înfățișat pe ea, așa cum am spus adesea acest lucru, fiind forțați să facă acest lucru de raționamentul lor. Neputând spune nimic împotriva Bisericii Catolice, ei interpretează același lucru și despre același lucru, aruncându-se în palabre goale și continuând neîncetat să le spună ascultătorilor lor prostii. De aceea, toată lumea le consideră vrednice de ridicol. Având o limbă foarte înclinată spre păcat, vor spune uneori „separare”, alteori - „contopire”, și de aceea vorbesc.

Episcopul Grigore a citit:

„Așadar, dacă în timpul suferinței Divinitatea a rămas inseparabilă de ei (adică de suflet și trup); atunci cum acești nebuni, plini de tot felul de irațiuni, separă trupul, împletit cu Divinitatea și îndumnezeit, și încearcă să picteze o icoană a Lui ca un om simplu? Prin aceasta, ei cad într-o altă extremă indecentă, când separă trupul de Divinitate și îl reprezintă ca având propria sa ipostază, însușind trupului o persoană specială, pe care, după ei, o înfățișează în icoane. Prin aceasta, ei arată adăugarea unei a patra persoane la Treime; și, în plus, înfățișează ceea ce este îndumnezeit prin percepție ca neîndumnezeit. Astfel, gândindu-se să picteze o icoană a lui Hristos, ei sunt forțați fie să considere divinul ca fiind descriptibil și contopit cu trupul, fie să considere trupul lui Hristos ca neîndumneit și separat (de divinitate) și să recunoască trupul ca o persoană având propria sa ipostază și, în acest caz, să devină, precum nestorienii, luptători pentru Dumnezeu. Să le fie rușine să cadă într-o astfel de blasfemie și impietate, să se întoarcă și să-i lase să se întoarcă." „Încetați să mai înfățișați, să iubiți și să veneați icoana, care este numită în mod eronat și există sub numele lui Hristos. Să nu existe între noi nicio dezbinare nestoriană, nici fuziunea dintre ariani, Dioscor, Eutihie și Severi; amândoi sunt rele; sunt diametral opuse, dar la fel de nelegiuite."
Diaconul Epifanie a citit:
Răspânditorii acestei erezii creștin-acuzatoare nu aderă deloc la o singură cale, pe când ortodocșii, în raționamentul lor despre dogmele dumnezeiești, aderă de obicei doar la calea împărătească și nu se abat pe ici, pe colo. Dimpotrivă, după ce au pervertit căile Domnului și fiind mulțumiți cu propria lor rațiune, ajung ei înșiși la opinii opuse, socotindu-se deștepți în toate. Dar să-l asculte pe Isaia, care, fără a-și îngrădi libertatea, spune: Vai de cei înțelepți în ei înșiși și chibzuiți în ochii lor (Isaia 5:21). Ceea ce creștinii ortodocși nu au spus niciodată, ei socotesc a fi ceea ce mărturisesc, compun sofisme și paralogisme și acuză Biserica cu ele ; o insultă, o calomniază și, pe lângă acestea, îi atribuie impietate. Ceea ce au acceptat Diodor și Teodor din Mopsuestia, precum și Nestorie, Eutihie, Dioscor și Sever, care s-au înfuriat cu furie împotriva adevărului, ei adoptă pentru Biserica Catolică. Unind răul cu răul și rostind discursuri pline de nebunie și prostie, ei afirmă că ea este în legătură cu acei eretici nelegiuiți. Asemenea cârciumarilor care amestecă vinul cu apa, ei amestecă doctrina adevărată cu cea coruptă, pentru a înmuia puterea amărăciunii. - Erezia lui Dioscor și Eutihie, așa cum am mai spus, este opusă celei a lui Nestorie, și este imposibil ca ereziile opuse să fie în aceeași doctrină și mărturisire, așa cum este imposibil să vezi în același obiect în același timp alb și negru, cald și rece într-o stare neamestecată; așa nu există niciodată căldură în zăpadă, nici frig în foc. Cât despre nebunia discursurilor lor nechibzuite, o vom arăta foarte clar. Ei se grăbesc să acuze, spunând că icoana și prototipul sunt unul și același lucru și, prin urmare, atribuie atât fuziunea, cât și separarea (firilor lui Hristos) celor care înfățișează narațiunile Evangheliei pe pereți. Denaturarea adevărului de către eutyhieni, care afirmă că există o singură natură în unirea heterodoxă a lui Hristos și, prin urmare, învață despre fuziunea (firilor), nu are sens pentru ei, decât dacă afirmă că ipostasul și natura sunt una și aceeași. Noi, elevii Bisericii Catolice, le recunoaștem pe amândouă ca fiind speciale. Numim ipostas orice esență rațională cu proprietățile sale – numele este împrumutat de la ὑπεστάναι – a deveni sub ceva, a lua ceva asupra sa... și numim natură un obiect care există prin sine și nu are nevoie de altul pentru existența sa – numele este de la πεφυχέναι.- a lua ființă, a apărea în lume. Astfel, referitor la icoana lui Hristos și la Hristos Însuși, ei spun că, în esență, unul și celălalt nu sunt diferiți unul de celălalt. Dacă ar fi recunoscut diferența dintre ele, nu ar fi spus lucruri atât de goale și ciudate, pentru că este evident pentru toată lumea că o icoană este una și un

arhetip altceva; acesta din urmă este însuflețit, iar primul este neînsuflețit. Dar, din moment ce au bârfit că natura divină este descrisă pe icoană, și-au pierdut bunul simț și s-au lăsat pradă unei minți iraționale. Să presupunem că înaintea ochilor noștri sunt pictate imagini ale lui Petru și Pavel, dar sufletele lor cu siguranță nu sunt în icoane. Și cum va vedea cineva un suflet aici, când nici măcar trupul lui Petru nu este aici? Dacă sufletul nu este vizibil aici, atunci cine dintre cei care urmează adevărul va spune că trupul lui Petru este separat de sufletul său? - Nu este oare natura indescriptibilă a lui Dumnezeu Cuvântul cu atât mai inseparabilă de trup, atunci când este descris trupul asumat de El? Când Mântuitorul, obosit de călătorie, a cerut de băut femeii samaritene, iar când evreii au aruncat cu pietre în el, firea lui divină nu a obosit și nu a fost ucisă cu pietre. Să nu existe o astfel de blasfemie! Astfel, această încurcătură de limbă incontrolabilă, vorbele deșarte ale acuzatorilor creștini, care voiau să distrugă imaginile iconice, nu au izbucnit decât cu viclenie; adăugând nelegiuire la nelegiuire, vorbe deșarte despre adăugarea unei a patra persoane la Sfânta Treime. Noi, ca adevărați copii ai Bisericii Catolice, născuți în sine, acceptăm tot ce ține de dispensația Domnului nostru Iisus Hristos, dar îi detestăm pe Arie și Nestorie, pe Apolinarie și pe ucenicii săi, Eutihie și Dioscor; acceptăm venerabilele icoane; le considerăm doar icoane și nimic altceva; deoarece au doar numele prototipului, dar nu au esența acestuia. Umblând ca un rac înainte și înapoi, se schimbă pe o altă cale a blasfemiei și spun: „…
Episcopul Grigore a citit:
„Să se bucure, să se veselească și să fie încurajați cei ce creează adevărata icoană a lui Hristos, cei ce o venerează, o cinstesc cu cea mai sinceră dispoziție sufletească și o folosesc pentru mântuirea sufletului și a trupului. Autorul sfințirii noastre și Dumnezeu, Care a luat trupul nostru din noi, în timpul suferinței Sale de bunăvoie l-a dat tainelor Sale, pentru ca să fie o imagine a Lui și cea mai clară amintire a Lui. Pregătindu-se să Se dea de bunăvoie morții Sale pururea pomenită și dătătoare de viață, a luat pâine, a binecuvântat-o, a spus mulțumire, a frânt-o și, dând-o, a zis: luați, mâncați spre iertarea păcatelor... Acesta este trupul Meu (Matei 26:26 și 28). Tot așa, dând paharul, a zis: acesta este sângele Meu (Matei 26:28), faceți aceasta întru pomenirea Mea (Luca 22:19). Dintre toate câte sunt sub cer, nu s-a pomenit niciun alt chip sau chip care să poată înfățișa întruparea Lui. Așadar, aceasta este ceea ce slujește ca icoană (imagine) a trupului Său dătător de viață! Această icoană trebuie pregătită cu rugăciune și evlavie. Ce a făcut Ce vrea Dumnezeu atotînțelept să facă prin aceasta? Nimic mai mult decât să ne arate și să ne explice nouă, oamenilor, clar ce a făcut El în taina iconomiei. - Așa cum ceea ce a primit de la noi este o substanță trupească a unei ființe umane, complet perfectă, dar care nu reprezintă o persoană existentă independent; tot așa a stabilit ca după chipul (lui) să fie oferită substanța aleasă, adică substanța pâinii, care nu reprezintă chipul unui om, pentru ca idolatria să nu fie introdusă. Prin urmare, așa cum trupul natural al lui Hristos este sfânt, pentru că este îndumnezeit; așa cum ceea ce este astfel prin instituire este sfânt, adică chipul Său sfânt (în Euharistie), deoarece este îndumnezeit prin har prin sfințire. Și aceasta, așa cum am spus, este ceea ce Domnul Hristos a realizat, astfel încât, așa cum a îndumnezeit prin sfințenia Sa naturală, prin însăși unirea, trupul pe care L-a asumat, tot așa a sfințit și pâinea Euharistiei; deoarece a binevoit ca această pâine să devină un trup divin și un chip sincer al trupului Său natural, fiind sfințită prin influxul Duhului Sfânt; iar preotul slujește ca mijlocitor, care desparte această pâine și o rânduiește spre sfințire. În cele din urmă, trupul Domnului, înzestrat cu suflet și rațional, a fost uns de Duhul Sfânt în dumnezeire; în același fel, și chipul trupului Său dat de Dumnezeu, adică pâinea divină, împreună cu paharul cu sânge dătător de viață care a curs din

coasta Sa, este plin de Duhul Sfânt. Aşadar, aşa cum s-a spus mai sus, ni s-a arătat o imagine adevărată a dispensaţiei întrupării lui Hristos Dumnezeul nostru: ne-a fost dată prin propriile Sale buze de către adevăratul Dătător de viaţă al firii noastre." Diaconul Epifanie a citit.
„Se întâmplă de obicei ca odată ce un discurs a început să se abată de la adevăr, acesta, urmându-şi eroarea, să cadă în multe indecenţe periculoase. Aceşti introducători ai noii învăţături au păţit în cele din urmă acelaşi lucru. După ce s-au abătut de la adevăr din cauza confecţionării icoanelor, au căzut într-o altă nebunie extremă. Ei îşi proclamă învăţătura perversă şi distructivă ca şi cum ar veni de pe trepiedul delfic. Să asculte zicala din Proverbe: Gura omului este o cursă puternică şi este captivat de buzele (cuvintele) gurii sale (Prov. Sol. 6:2). - Ei oferă lemne, fân şi trestie, al căror capăt este ardere. Niciodată vreunul dintre trâmbiţele Duhului, sfinţii apostoli sau glorioşii noştri părinţi n-au numit jertfa noastră fără sânge, care se săvârşeşte în amintirea suferinţelor Dumnezeului nostru şi a întregii Sale dispensaţiuni, o imagine a trupului Său; pentru că nu au primit de la Domnul (porunca) să vorbească sau să mărturisească astfel, ci aud că El spune următoarele în Evanghelia Sa: dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, nici nu beţi sângele Lui, (nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu)" (cer). Şi: cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne în Mine şi Eu rămâne în el (Ioan 6:53 şi 56). (Isus) a luat pâine şi, după ce a binecuvântat-o, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor, zicând: Luaţi şi mâncaţi: acesta este trupul Meu. Şi luând paharul şi mulţumind, li l-a dat, zicând: Beţi din el, căci acesta este sângele Meu, al legământului cel nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor (Matei 26:26-28 ; Marcu 14:22-24 ; Luca 22:19-20). – Nu a zis: luaţi, mâncaţi; aceasta este o chip al trupului Meu. Tot aşa şi dumnezeiescul Apostol Pavel, extragându-se din dumnezeieştile cuvinte ale Domnului, a zis: Am primit de la Domnul ceea ce v-am dat şi eu, că Domnul Isus, în noaptea în care S-a dat Domnului, a luat pâine şi, după ce a mulţumit, a frânt-o şi a zis: Luaţi, mâncaţi: acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; faceţi aceasta spre aducere aminte „De Mine." Asemenea şi paharul, după cină, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; aceasta să faceţi, ori de câte ori îl beţi , spre pomenirea Mea. Căci ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El (1 Corinteni 11:23-26). Astfel, se dovedeşte limpede că nici Domnul, nici Apostolii, nici Părinţii n-au numit vreodată jertfa fără sânge adusă de preot icoană, ci au numit-o trupul şi sângele. Totuşi, unii dintre Sfinţii Părinţi au considerat că este pios să-i numească ἀντιτυπα înainte de a fi săvârşită sfinţirea.(în locul imaginii). Printre aceştia se numără Eustatie, un apărător ferm al credinţei ortodoxe şi distrugătorul impietăţii ariene, precum şi Vasile, distrugătorul acestei superstiţii, care a învăţat întreaga lume adevărata bază a dogmelor ortodoxe. Amândoi proclamaţi prin inspiraţia unuia şi aceluiaşi Duh; unul dintre ei, explicând zicala din cartea Proverbelor lui Solomon: veniţi, mâncaţi pâinea mea şi beţi vinul pe care vi l-am pregătit (9:5), spune următoarele: „prin vin şi pâine propovăduieşte chipul mădularelor trupeşti ale lui Hristos". Celălalt, trăgând din aceeaşi sursă, aşa cum ştiu toate tainele slujbei sacre, spune în rugăciunea ofrandei divine: „ne apropiem cu îndrăzneală de sfântul Tău altar: şi după ce am adus chipul sfântului trup şi sânge al Hristosului Tău, ne rugăm Ţie şi Te chemăm." – Ceea ce este adăugat după cuvântul „înlocuitor" arată foarte clar gândul părintelui; Căci ceea ce înainte de sfinţire se numeşte „înlocuitor", după săvârşirea sfinţirii se numeşte în sensul deplin al cuvântului trupul şi sângele lui Hristos, aşa cum se crede şi se crede. Între timp, aceşti luptători, dorind să distrugă complet sfintele icoane, au introdus o altă icoană, care nu este icoană, ci trup şi sânge. Apoi, fiind cuprinşi de impietate şi înşelăciune, se apără

cu sofisme și numesc sfintele daruri trupul lui Hristos, nu în sensul transubstanțierii, ci prin poziție, în sensul asimilării. Așa cum a spune aceasta este caracteristic nebuniei evidente, tot așa a numi trupul și sângele Domnului icoană este caracteristic unei nebunii similare și mai mult impietate decât ignoranță. Apoi, lăsând minciuna, ating puțin adevărul, spunând că ofranda este făcută de trupul divin. Și pentru că se grăbesc când încoace, când încolo; „atunci ceea ce vorbesc ei nu are deloc soliditate; pentru că, așa cum un ochi rănit nu vede corect, tot așa și ei, infectându-și și vătămându-și mintea cu raționamentul lor rău, suferă de același lucru pe care îl suferă nebunii, adică reprezintă un lucru ca fiind altul: numesc jertfa noastră sfântă o imagine a sfântului trup al lui Hristos, adică un trup prin asimilare. De asta suferă ei când, așa cum am spus mai sus, vor să alunge complet imaginile iconice din biserici și să se bucure de răsturnarea tradițiilor bisericești."
Volumul patru
Diaconul Epifanie a citit:
„Încă ținându-se de sofisme, își pun limba în joc, ascuțindu-și limba ca să insulte sfânta Biserică a lui Dumnezeu. Iată ce spun ei":
Episcopul Grigore a citit:
„Instituirea nelegiuită a icoanelor false nu are nicio bază nici în tradiția lui Hristos, nici în cea apostolică, nici în cea patristică: nu există nici rugăciune sacră care să le sfințească, să le facă sfinte din obiecte obișnuite; ci ele rămân mereu lucruri obișnuite, neavând nicio semnificație specială, în afară de cea pe care artistul le-a împărtășit-o."
Diaconul Epifanie a citit:
„Având o limbă vorbăreață și necunoscând frica de Dumnezeu, ei sporesc răul cu rău nou. Purtați de o îndrăzneală nestăpânită și preocupați de vanitate, au numit în mod fals și impiu icoanele pictate în numele lui Hristos pe cele care poartă aceste nume. Dacă ar fi îndrăznit să spună aceasta despre portretele țarilor, ar fi suferit pe bună dreptate pedeapsa cu moartea. Dar să sufere și să o accepte când există o răsplată pentru cuvinte și fapte. Multe ni s-au transmis nescrise, inclusiv pregătirea icoanelor; a fost, de asemenea, răspândită în Biserică încă din vremea predicării apostolice. Povestea femeii care sângerează, relatată de diverși istorici, arată că această femeie a ridicat un chip sculptat al Domnului și s-a înfățișat atingând tivul veșmântului Său: pentru că, așa cum povestește Evanghelia în continuare, s-a însănătoșit. Între ea și chipul Domnului a crescut iarbă, atingând picioarele chipului și vindecând orice boală. Mai mult, foarte mulți dintre sfinții noștri părinți au scris și ei că icoanele erau în uz printre creștini. Vasile cel Mare , a cărui învățătură a propovăduit până la toate capetele (universului), le menționează" în diverse dintre discursurile sale. Grigore, fratele său atât în trup, cât și în spirit, primatul (bisericii) din Nyssa, în discursul său despre Avraam. Grigore, numit teolog, în versurile sale, intitulate: „Despre virtute". Ioan, care a dobândit buze mai scumpe decât aurul, în discursul său funerar către Meletie, episcopul Antiohiei, și, de asemenea, în discursul său, intitulat: „El este singurul legiuitor al vechiului și noului testament". Chiril, care l-a înlăturat pe Nestorie, în prima sa scrisoare către Acachie, episcopul Scitopolei; și, de asemenea, Anastasie din Teopole, Sofronie și Maxim. Și de ce să-i pomenim pe nume? Toți sfinții noștri părinți au permis pregătirea icoanelor. Este o minciună (ereticii) spun că această chestiune nu este o tradiție a părinților. Da! este o tradiție a părinților și este complet naturală. Dacă părinții nu au transmis că Evanghelia trebuie citită, atunci nu au transmis cum să fie reprezentate icoanele. Dar dacă au transmis-o pe prima, atunci au transmis-o și pe cea de-a doua; pentru că reprezentarea este inseparabilă de narațiunea Evangheliei, și, invers, narațiunea Evangheliei din reprezentare. Mai mult, ambele sunt bune și vrednice de venerație; deoarece se explică reciproc și se

dovedesc, fără îndoială, una pe cealaltă. Dacă spunem: soarele este deasupra pământului, atunci cu siguranță în acest moment este zi; și în mod egal, dacă am spune: acum este zi, atunci cu siguranță soarele este deasupra pământului. În același fel, dacă vedem pe icoană un înger aducând vești bune Fecioarei, atunci, desigur, ne vom aminti de povestea Evangheliei conform căreia: îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu la Fecioară și a venit la ea și a zis: Bucură-te, plină de har! Domnul este cu tine! Binecuvântată ești tu între femei (Luca 1:26-28).). Și astfel, auzind din Evanghelie despre taina care s-a împlinit peste fecioară prin înger, ne amintim de aceasta și, văzând-o clar în icoană, ne amintim și de ceea ce s-a întâmplat. Cu toate acestea, ei s-au îndreptat imediat spre o altă cale a ignoranței, zicând:
Episcopul Grigore a citit:
„Și nu există nicio rugăciune sacră care să sfințească icoanele, să le facă sfinte din obiecte obișnuite, ci ele rămân mereu lucruri obișnuite, fără nicio semnificație specială, cu excepția celei pe care artistul le-a împărtășit-o.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Să audă adevărul. Peste multe dintre obiectele pe care le recunoaștem ca fiind sfinte, nu se citește nicio rugăciune sacră; pentru că prin chiar numele lor sunt pline de sfințenie și har. De aceea, cinstim astfel de obiecte ca fiind vrednice de venerație și le sărutăm. Astfel, însăși imaginea crucii dătătoare de viață, deși nu este necesară o rugăciune specială pentru sfințirea ei, este considerată de noi vrednică de venerație și servește ca mijloc suficient pentru a primi sfințirea. Cât despre închinarea pe care i-o aducem, imaginea ei pe ceva și amprenta ei în aer; nădăjduim că prin aceasta demonii sunt alungați. Același lucru este valabil și în ceea ce privește icoana; desemnând-o cu un anumit nume, atribuim cinstea ei prototipului; sărutând-o și închinându-ne în fața ei cu evlavie, primim sfințirea. De asemenea, atunci când sărutăm și îmbrățișăm diverse vase sacre; nădăjduim că prin ele vom primi o oarecare sfințire. „Sau trebuie să considere crucea și vasele sacre ca fiind obișnuite și nevrednice de onoare, precum munca unui tâmplar, a unui zugrav sau a unui țesător; întrucât aceste lucruri nu au rugăciunea sacră care le sfințește; „altfel trebuie să considere icoanele onorabile sacre și sfinte și vrednice de onoare. Dar dorind să semene semințele de neghină de alt fel, ei, ca și cum ar fi inspirați de Pitia, vorbesc mai departe.”
Episcopul Grigore a citit:
„Poate că unii dintre cei care sunt posedați de această eroare vor spune că tot ce am spus cu privire la respingerea icoanei care poartă numele lui Hristos a fost spus cu dreptate și cu evlavie; pentru că în El două firi au fost unite inseparabil și inseparabil într-un singur ipostas; dar apare nedumerirea cu privire la motivul pentru care condamnăm existența icoanelor celei preacurate și atotglorite (Fecioarei), care este cu adevărat Maica lui Dumnezeu, a profeților, apostolilor și martirilor; întrucât sunt oameni simpli și nu constau din două firi, adică divinitate și umanitate, unite într-un singur ipostas, după asemănarea unuia Hristos.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Nimeni care a fost crescut în Biserica Catolică nu ar putea crede sau spune că a raționat cu dreptate și evlavie introducând această inovație. Dimpotrivă, toți episcopii din Răsărit și Apus, Nord și Sud, i-au anatematizat pe cei care credeau așa. Cu toate acestea, ei au indus deja în rătăcire o mică parte din propriii lor membri ai Bisericii și i-au separat de trupul general al Bisericii. Au făcut aceasta fie pentru că nu cunoșteau cuvântul Domnului, fie pentru că au disprețuit ceea ce se spunea: oricine va sminti pe unul dintre acești micuți (care cred în Mine), să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării (Matei 17:6). Netezându-se nici măcar de Domnul

Înșuși, din moment ce mânia lor a căzut peste icoana Lui, nu se rușinează de sfinții Lui, ci chiar împotriva lor își îndreaptă limbile și vorbesc așa";
Episcopul Grigore a citit:
„Cât despre nedumerirea motivului pentru care condamnăm existența icoanelor celei mai imaculate și slăvite (Fecioara), care este cu adevărat Maica Domnului, a profeților, apostolilor și martirilor, din moment ce sunt oameni simpli și nu sunt alcătuiți din două naturi, adică divinitate și umanitate; atunci trebuie spus că după respingerea primei (icoanei lui Hristos), nu mai este nevoie de cea de-a doua."
Diaconul Epifanie a citit:
„Și mai întâi de toate, după ce au respins icoanele, nu au acționat în conformitate cu Evanghelia, nici cu Scriptura, nici cu Părinții, nici cu bunul simț; pe scurt, nu au făcut aceasta dintr-un simț al evlaviei, ci dimpotrivă, vorbind din pântecele lor, s-au răzvrătit împotriva Bisericii Catolice. În același fel, în ceea ce privește icoanele neprihănitei noastre Doamne Născătoare de Dumnezeu și sfinții care stau înaintea lor, nu pot prezenta o bază cu adevărat pioasă și rezonabilă pentru a le nega, așa cum am arătat deja cu ajutorul lui Dumnezeu, care dă pricepere. Și noi anterior, luându-ne învățătura de la sfinții părinți, am spus că cinstea dată icoanei se referă la prototipul ei și că cel care privește portretul împăratului îl contemplă pe împăratul însuși în ea și, în consecință, cel care se închină acestui portret prin ea se închină împăratului; deoarece imaginea și înfățișarea lui sunt înfățișate în portret. Și precum cel care insultă portretul împăratului își suferă pe bună dreptate pedeapsa, precum cel care îl insultă pe împăratul însuși, deși portretul nu este altceva decât lemn și vopsele amestecate și dizolvate cu ceară; tot așa cel care necinstește imaginea oricărui alt lucru" insultă chiar lucrul a cărui imagine este. Mai mult, însăși natura lucrurilor ne învață că, dacă se aduce o insultă unui portret, atunci prototipul suferă în același timp și necinste. Toți oamenii știu acest lucru - știu că ereticii se răzvrătesc împotriva părinților, se opun Bisericii Catolice și nu urmează natura lucrurilor. Apoi, având o limbă plină de minciuni, se gândesc să pervertească adevărul și, prin urmare, spun: „...
Episcopul Grigorie a citit: „Totuși, să vorbim despre ce stă la baza răsturnării icoanelor. Biserica noastră creștină catolică , ocupând terenul de mijloc între iudaism și păgânism, nu acceptă riturile niciunuia dintre ele, ci urmează o nouă cale de evlavie și ritualuri sacramentale date de Dumnezeu. De la iudaism nu împrumută jertfe sângeroase și arderi de tot. Cât despre riturile păgâne, pe lângă jertfe, are o aversiune față de orice idolatrie și închinare; din moment ce păgânismul a devenit conducătorul și inventatorul acestei arte rușinoase, neavând nicio speranță de înviere, a inventat o ocupație demnă de a prezenta lucruri neexistente ca fiind existente. Așadar, dacă nu este nimic străin în Biserica lui Hristos, atunci să fie alungată venerația icoanelor; ca fiind străină de ea și ca o invenție a oamenilor dați demonilor."
Diaconul Epifanie a citit:
„Scrisoarea lor, care este excesiv de verboasă și plină de vorbe goale, este grosolană și extrem de ridicolă. Cu raționamentul lor anterior, s-au dus când pe stânci abrupte, când în abisuri; și acum s-au târât în abisul iadului, spunând că Biserica Creștină ocupă terenul de mijloc între păgânism și iudaism. Apoi se contrazic din nou, spunând că nu acceptă riturile specifice unuia sau altuia dintre ei. Prin urmare, fie mint acolo, fie spun un neadevăr aici, iar dacă spun adevărul, se înșeală singuri. Neadevărul nu numai că contrazice adevărul, ci se contrazice și pe sine, așa cum spune psalmistul sacru David: « A mințit », spune el, «este necredincioasă sieși» (Psalmul 26:12). – Vasile, conducătorul bisericii din Cezareea, al cărui mesaj s-a răspândit pe tot pământul, chiar în prefața discursului său împotriva lui Sabellius spune aceasta: «Iudaismul este în dușmănie cu păgânismul și ambele sunt în dușmănie cu

creștinismul ...»” „Între timp, ereticii cred că sunt mai înțelepți decât părinții și, prin urmare, spun că credința creștină ocupă mijlocul între aceste două opusuri. – Într-adevăr, iudaismul a introdus o sărăcie a divinității, iar păgânismul a introdus politeismul. Grigore Teologul , condamnându-le pe amândouă, spune astfel: „Când numesc pe Dumnezeu, mă refer la Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, amândoi nerăspândind divinitatea dincolo de acest număr de Persoane, pentru a nu introduce o mulțime de zei și nelimitând-o la un număr mai mic, astfel încât să nu fim condamnați pentru sărăcia divinității, atunci când cădem fie în iudaism, apărând stăpânirea unui singur om, fie în păgânism, apărând politeismul.” În ambele cazuri, răul este egal, deși din cauze opuse 161 ”. Cât privește Vechiul Testament, pe care îl ținea poporul lui Israel, acesta este tradiția lui Dumnezeu, iar cele păgâne (religiile) sunt lucrarea demonilor. Astfel, și aici au considerat lucrările demonilor ca fiind una și le-au amestecat cu poruncile date de Dumnezeu, așa cum au numit icoana Domnului un idol pe picior de egalitate cu imaginile demonilor. Trebuie să-i acuze pe Abel, Noe și Avraam pentru jertfa de animale, precum și pe Moise, Samuel și David și pe ceilalți patriarhi; întrucât și aceștia din urmă, conform acestui raționament, au săvârșit jertfe ciudate și păgâne, deși Scriptura mărturisește despre jertfele lor: Domnul a simțit o mireasmă plăcută (Gen. 8:21). O, dacă ar ști adevărul și ar ști că Dumnezeu primește ceea ce este dedicat Lui; căci este scris: jertfit Domnului Dumnezeu , dar ceea ce este jertfit demonilor, El le urăște și le respinge; pentru că, după cum spune Scriptura, jertfit demonilor și nu lui Dumnezeu (Deut. 32:17). Răul devine rău din noi și prin noi și nu depinde de problema fundamentală. De aceea, apostolul spune (1 Corinteni 10:19-20): Ce este un idol? Sau ce este jertfit idolilor? Dacă păgânii, în jertfele lor, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu? - Apoi, amăgindu-se și mai mult pe ei înșiși și născocind ocări și minciuni, se uită în jur și spun următoarele:
Episcopul Grigore a citit:
„Fiecare gură să înceteze, așadar, să mai rostească remarci nedrepte și jignitoare împotriva opiniei și definiției pe care am adoptat-o, care este plăcută lui Dumnezeu. Sfinții care I-au plăcut lui Dumnezeu și au fost onorați de El cu demnitatea sfințeniei sunt întotdeauna vii pentru Dumnezeu, chiar dacă au plecat de aici: și de aceea cel care se gândește să-i învie prin intermediul unei arte moarte și josnice, care nu a fost niciodată vie, ci a fost inventată de vanitatea dușmanilor - păgânii - se dovedește a fi un blasfemiator.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Prin ceea ce au spus acum, au arătat că sunt străini și că nu au parte de pacea lui Dumnezeu, pe care Domnul nostru a dăruit-o cu sinceritate și fără înșelăciune celor ce cred în El, zicând: «Pacea Mea vă dau vouă, pacea Mea vă las»” (Ioan 14:27). Cum poate fi pace aici, când, ca urmare a opiniei și definiției lor, Biserica Catolică , întemeiată și întărită prin tradițiile sale, este aruncată în confuzie? Oamenii mișcați de râvnă pentru Dumnezeu sunt întotdeauna de acord cu părinții și cu tradiția rânduielilor bisericești și îi evită pe cei care gândesc contrar acestora ca fiind dușmani. Aceștia din urmă s-au separat complet de trupul Bisericii și, prin urmare, adevărații închinători, slujind lui Dumnezeu în duh și adevăr și permițând pictura de icoane doar pentru zidire și aducere aminte, îmbrățișându-le și sărutându-le cu dragoste, s-au îmbrăcat, contrar opiniei și definiției lor contrare lui Dumnezeu, în armura adevărului și nu încetează să-i lovească cu sabia Duhului. Sfinții care au plăcut lui Dumnezeu de la început și-au lăsat viața pentru folosul și mântuirea noastră și și-au transmis isprăvile Bisericii Catolice prin intermediul…” narațiune pitorească, pentru a ne aminti de ei și pentru a ne îndemna să le imităm viețile. Așadar, Sfântul Vasile, în elogiul său din ziua celor patruzeci de martiri, spune: „Aducându-i în mijlocul a ceea ce am

menționat, voi oferi celor prezenți aici beneficiul comun al lor, arătând tuturor, ca și cum ar fi, într-o imagine, isprăvile viteje ale acestor oameni; căci vitejia arătată în bătălii a fost adesea înfățișată atât de istorici, cât și de pictori, unii împodobind-o cu cuvinte, iar alții reprezentând-o în imagini; și prin aceasta ambele au îndemnat mulți la curaj. Ceea ce cuvântul narativ transmite prin ureche, pictura arată în tăcere prin imitație . „Amestecând lauda cu viclenia, ei continuă să vorbească";
Episcopul Grigore a citit:
„Cum îndrăznesc ei chiar și prin intermediul artei eline josnice, să o înfățișeze pe Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu, în care este cuprinsă plinătatea dumnezeirii, mai înaltă decât cerurile și mai sfântă decât Heruvimii? Sau iarăși: cum nu le este rușine să o înfățișeze prin intermediul artei păgâne pe cei care vor domni cu Hristos, vor așeza împreună cu El pe tron, vor judeca universul și vor fi asemănați cu chipul slavei Sale, când de ei, așa cum spun cuvintele (sfintelor scripturi), întreaga lume nu era vrednică (Evrei 11:38)? Este nevrednic de creștinii, care au primit nădejdea învierii, să folosească obiceiurile popoarelor devotate idolatriei și să-i insulte pe sfinți, care vor străluci din nou cu o asemenea slavă, cu o materie lipsită de glorie și moartă. Nu împrumutăm dovezi ale credinței noastre de la cei care sunt străini (nouă după credință), așa cum i-a mustrat Iisus când L-au numit Dumnezeu; pentru că a considerat că este nevrednic de Sine însuși să se folosească de mărturia demonilor."
Diaconul Epifanie a citit:
„Au început cu laude, cu scopul de a-i înclina pe cei simpli spre înțelepciunea lor deșartă. Dar cei care au înțelepciunea șarpelui și nu au viclenia lui, care au puritatea unui porumbel, știu să o cinstească atât cu cuvinte, cât și cu laude pe cea preacurată și preacurată și adevărată Maică a lui Dumnezeu și pe sfinți și, cu ajutorul cărților istorice, să le amintească virtuțile și, prin imaginea lor din icoane, să le cunoască isprăvile și curajul; ei îi preamăresc pe sfinți cu cele mai înalte laude și, după cuvintele dumnezeiescului apostol, îi recunosc ca fiind eliberați (din legăturile trupului) și fiind cu Hristos, unde mijlocesc pentru noi și aduc credință curată și imaculată și slujire în duh și adevăr unui singur Dumnezeu, și nu vreunei creaturi din tărâmurile cerești. Cât despre cei care consideră materia josnică, ei vor să dezonoreze adevărul; ar trebui să evite ce e mai rău și să îmbrățișeze ce e mai bun și să-și amintească cum sunt lăudate în Scriptură sfintele jertfe din vechime când erau aduse lui Dumnezeu. Dar când erau aduse demonilor, deși substanța lor era aceeași, erau o faptă plină de urâciune. Ei…" „să privească doar la ceea ce este înaintea ochilor lor și să acuze Biserica că conține simboluri inventate de păgâni; pe când, dacă o substanță, fiind folosită în diverse scopuri ilicite, este pângărită și devine abominabilă, latura sa utilă nu ar trebui neglijată din acest motiv. Dacă vor raționa și vor trata (diverse lucruri) în acest fel, atunci vor trebui să respingă tot ce este dedicat lui Dumnezeu, și anume, veșmintele sacre și vasele sacre; pentru că și păgânii au făcut idoli din aur și argint și le-au turnat libații din vin, iar evreii au adus pâine din făină oștirii cerești. Le rămâne să acuze Biserica Catolică de încă un lucru. Păgânii, în scrierile lor istorice, își laudă zeii și demonii. Nu ar trebui noi, în cărțile noastre istorice, să nu-L lăudăm nici pe Dumnezeul Preaînalt, nici pe sfinții Săi, ca să nu devenim ca păgânii? La urma urmei, împrumutăm aceste exemple de la păgâni! O, ce perversitate și ce lipsă de sens a conceptelor! Din moment ce suntem, fără îndoială, oameni senzuali, atunci pentru cunoașterea fiecărei tradiții divine și pioase și pentru amintirea ei avem nevoie de lucruri senzoriale. Apoi, ei, ca distorsionatori ai adevărului, după ce au pervertit „Atât căile, cât și gândurile Domnului", spuneți";
Episcopul Grigore a citit:

„Așadar, vom prezenta atât din scripturile inspirate, cât și de la părinții noștri cunoscuți, mărturii clare în favoarea învățăturii pe care am examinat-o și am investigat-o, vorbind în acord cu noi și confirmând dorința noastră pioasă. Cel ce le-a examinat nu ne va contrazice, iar cine nu le cunoaște, să le învețe și să le primească, pentru că sunt de la Dumnezeu. Și mai întâi (vom cita) spusele dumnezeiești (scripturii), unde se spune: Duhul este Dumnezeu: și cine se închină Lui trebuie să se închine în duh și în adevăr (Ioan 4:24), și iarăși: Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri (Ioan 18), și: Nici glasul Lui n-ai auzit (nicăieri), nici vedenia Lui n-ai văzut (Ioan 5:37), și unde, de asemenea, cei ce n-au văzut pe Dumnezeu, ci cred în El, sunt numiți fericiți (Ioan 20:29).”
Diaconul Epifanie a citit:
„Să nu se mire nimeni că unii, căutând să denatureze, după propria lor discernământă, învățătura dreaptă, folosesc cuvintele Scripturii. Chiar și ereticii își adună ocaziile pentru greșeala lor în Scriptura inspirată; cu raționamentele lor nelegiuite, denaturează ceea ce a fost spus drept de Duhul Sfânt. Aceasta a proclamat și Petru, acea trâmbiță cea mai înaltă a apostolilor; el spune: cei neînvățați și nestatornici răstoarnă (2 Petru 3:10) după propria lor voință; pentru că este caracteristic ereticilor să denatureze, după propria lor voință, înțelesul dogmelor adevărate și dumnezeiești. Astfel, zicala: Domnul m-a creat (m-a dobândit) începutul căilor Sale pentru lucrările Sale (Prov. 8:22), sfinții părinți o acceptă de obicei (ca o explicație) a dispensației întrupării lui Hristos, dar Arie, Eunomie și urmașii lor o au acceptat ca o explicație a celei mai înalte nașteri divine și, prin urmare, s-au abătut de la adevăratul înțeles. La fel, Apolinarie, înțelegând prost înțelesul zicerii Evangheliei: nimeni nu s-a suit la cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul omului (Ioan)” 3:13), a căzut în indecență, spunând că Dumnezeu a coborât din cer cu trupul pe care l-a avut și în cer, ca fiind mai înainte de veșnicie și de o substanță cu Sine. De asemenea, a denaturat, după propria sa discreție, zicerea apostolică, care spune: al doilea om este Domnul din cer (1 Cor. 15:47). Nu este de mirare dacă acești eretici, aderând la minciunile lor deșarte, ne aduc dovezi din scriptura divină; căci au învățat să facă aceasta de la învățătorii lor. Cuvintele rostite despre dumnezeirea nevăzută și de neînțeles, le-au aplicat la economia întrupării unuia din Sfânta Treime, Domnul nostru Iisus Hristos. – Cine dintre cei sănătoși la minte nu știe că expresia: Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri , este scrisă cu privire la natura divină și că, dacă expresia: Nici glasul Lui nu l-ați auzit (nicăieri), ale cărui vedenii cu El le-ați văzut , o înțelege cineva cu privire la omenire, atunci va denatura întreaga evanghelie? Unde vom plasa zicerea: Domnul a vorbit ucenicilor Săi (Matei 23:1) și: Domnul a zis către acei iudei care au venit la El și: Domnul a zis: Vai de voi, cărturari și farisei (Matei 23:13)? Sau cum să înțelegem expresia: Și-a deschis gura și i-a învățat (Matei 5:2)? Este evident că aceste expresii se referă la umanitate, în timp ce expresia: Nu I-ați auzit glasul, nici nu I-ați văzut vedenia, se referă la Ființa divină. Întrucât Dumnezeu Cuvântul, așa cum am spus mai înainte, a devenit om desăvârșit; am auzit glasul Lui și am văzut chipul Lui chiar și după înviere; căci El a fost atins (de Toma) și, arătându-se ucenicilor, le-a vorbit despre împărăție. Mai mult, slujba și închinarea divină, pe care creștinii le săvârșesc cu credință adevărată și pură, le-au asemănat cu închinarea servilă și senzuală. Prin aceste două lucruri au dat totul peste cap și de aceea sunt găsiți și numiți calomniatori ai creștinilor. Ei spun că creștinii atribuie slujba și închinarea cuvenite lui Dumnezeu icoanelor oneste și descriu o natură de neînțeles. O, ce perversiune (a sensului) și ce prostie! Cu greu te poți aștepta la altceva de la ei. Discursul nu este extins, ci este plin de calomnie și calomnie. Creștinii nu oferă închinare în duh și adevăr nici icoanelor, nici chipului divin al crucii și nici nu au făcut vreodată icoane ale naturii nevăzute și

de neînțeles; dar, de când Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, creștinii descriu și înfățișează pe icoane și lucrările economiei Sale omenești. Ei știu că Duhul este Dumnezeu și că cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și adevăr și, de aceea, în fiecare loc Îi aduc Lui, singurului Dumnezeu peste toate, glorificat în Treime, slujbă și închinare după credință. Primim chipul divin al crucii și icoanele onorabile cu dragoste și le venerăm cu evlavie, fiind împinși la aceasta de o dragoste puternică și de râvnă pentru prototipurile lor. Deșertăciunea, golul și inconsecvența frivolității eretice sunt dezvăluite de adevăr mai departe, atunci când ei, raționând nu în conformitate cu evlavia, spun: „...
Episcopul Grigore a citit:
„De asemenea, în Vechiul Testament se spune: Să nu-ți faci chip idolesc, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ (Deuteronom 5:8), căci pe munte, din mijlocul focului, n-ai văzut nicio asemănare, ci ai auzit doar un glas."
Diaconul Epifanie a citit:
„Din aceasta trag pretextul pentru impietatea lor și, asemenea unor copii, vor să-i sperie pe creștini cu sofismele lor. Dacă voi (spun ei) vă aduceți în minte pe Hristos și pe sfinții Săi cu ajutorul picturii de icoane, atunci cădeți în idolatrie. Acești oameni curajoși, care în discursurile lor anterioare au arătat preocupare doar pentru nedreptate, se referă la textul: ca să nu vă faceți vreo asemănare. Crezând adevărul în neadevăr și încercând să-și stabilească propriul adevăr, ei înșiși se conduc la impietate. Se laudă cu absența minciunii, dar ei înșiși sunt străini de adevăr. Cuvintele spuse poporului lui Israel, care a slujit vițelului și a gustat rătăcirea Egiptului, le-au transferat adunării divine a creștinilor; dar spunând astfel de lucruri ciudate, se trădează pe ei înșiși și sunt prinși de cuvintele buzelor lor. O, dacă ar fi înțeles că Dumnezeu, intenționând să-i conducă pe evrei în țara făgăduinței, le-a dat de aceea o poruncă: să nu vă faceți idol, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în cer sau jos pe pământ (Exod 20:4)," pentru că acolo locuiau idolatri, care se închinau demonilor, soarelui, lunii și stelelor și altor creaturi, chiar păsărilor și patrupedelor și târâtoarelor, numai că nu se închinau Dumnezeului viu și adevărat și adăugau: nu te închina lor și nu le slujești, pentru a-i abate de la idolatrie. - Când, după porunca Domnului, credinciosul Său slujitor Moise a zidit cortul mărturiei; atunci el, arătând că totul slujește lui Dumnezeu, a pregătit heruvimi umanoizi din aur, reprezentând chipul heruvimilor inteligenți. Aceștia au umbrit capacul ispășirii, care L-a prefigurat pe Hristos, - căci El este curățirea păcatelor noastre, așa cum spune dumnezeiescul apostol (1 Ioan 2:5). Așadar, Dumnezeu i-a adus la cunoașterea lui Dumnezeu în două moduri - pe de o parte, spunând: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești (Matei 4:10 ; Deut. 6:13), și pe de altă parte, făcând heruvimi turnați în aur, care umbriseră capacul ispășirii, adică, închinându-L. În aceasta „În felul acesta, atât prin văz, cât și prin auz, El i-a condus pe evrei la ideea că trebuie să se închine Domnului Dumnezeu și să-I slujească numai Lui. Aceiași eretici, având o concepție complet distorsionată, citează următoarea zicere apostolică."
Episcopul Grigore a citit:
„Și au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios întru asemănarea chipului omului stricăcios (Romani 1:23) și au cinstit și au slujit făptura mai mult decât Creatorul (v. 25). Și iarăși: Și măcar că am cunoscut pe Hristos după trup, totuși acum nu-L cunoaștem (2 Corinteni 5:10). Căci umblăm prin credință, nu prin vedere (v. 7). Același apostol spune clar: Așadar, credința vine din auzire, și auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10:17).
Diaconul Epifanie a citit:

„Este clar că ei înșiși au devenit asemenea păgânilor, care au schimbat slava lui Dumnezeu și au slujit făpturii în locul Creatorului; căci au schimbat și au denaturat gândurile apostolilor după propria lor poftă. Este evident pentru toată lumea că apostolul este un persecutor al păgânilor când spune: au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea chipului omului stricăcios , pentru că adaugă: și păsări și animale cu patru picioare și târâtoare . Dar au tăiat cu viclenie acest loc din Scriptură pentru a-i induce în eroare pe cei simpli, ca și cum apostolul ar fi avut în vedere aici icoanele pictate ale Bisericii, în timp ce următoarele cuvinte conțin o explicație foarte clară a textului; căci aici se menționează despre păsări și animale cu patru picioare și târâtoare și că (păgânii) slujeau făpturii în locul Creatorului. Istoricii buni știu că în vremurile străvechi egiptenii se închinau boilor și altor patrupede și felurite păsări și șoareci și albine și animale care sunt mult mai nesemnificative decât acestea, perșii soarelui și focului, în timp ce grecii slujeau oricărei făpturi. Chiar și unii dintre...” Evreii i-au urmat, așa cum relatează Cartea Regilor și narațiunile profetice. Să ne spună ei (ereticii) când și cum păgânii au devenit deșarte și inimile lor nechibzuite s-au întunecat? - înainte să creadă în Hristos sau după aceea? Cu siguranță înainte să creadă, căci acest lucru este evident. - Dacă vor afirma că păgânii au slujit idolilor după ce au crezut în Hristos, atunci voi spune că, potrivit acestei păreri a lor, prezicerile despre dispensația lui Hristos Dumnezeul nostru, care au fost rostite de profeți despre biserică, se dovedesc false. Ierusalimul va fi sfânt (au spus ei), și străinii nu vor mai trece prin el și: Nu voi nimici mila Mea de la ei, nici nu voi pângări legământul Meu și nu voi lepăda ce iese din buzele Mele (Psalmul 88:34-35). Dacă păgânii au pierdut cunoașterea lui Dumnezeu, s-au lăsat pradă unei minți nechibzuite și au slujit diavolului înainte de venirea lui Hristos, atunci în zadar este acuzația pe care o aduc acum împotriva creștinilor, iar profetul Isaia vorbește cu îndrăzneală împotriva lor, strigând: Vai de cei ce scriu răul, căci cei ce scriu răul scriu (Isaia) 10:1). Așadar, ei, înțelegând cu viclenie și înșelăciune cuvintele apostolilor și (în general) scripturile, încearcă să răstoarne marea și mântuitoarea taină a dispensației lui Hristos Dumnezeul nostru, prin care suntem răscumpărați din rătăcirea idolească, și vor să transfere această slavă asupra lor înșiși. Totuși, niciun creștin nu-i crede; pentru că toți mărturisim că Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, arătându-se printre noi în trup, ne-a înviat din rătăcirea idolească și din toată închinarea păgână. Dacă nu recunosc că s-a întâmplat acest lucru, atunci nu au un nume corespunzător. Cuvintele apostolului li se adresează lor: ce ai tu ce n-ai primit (1 Corinteni 4:7).)? Dacă au acceptat-o, atunci trebuie să mărturisească ispășirea și să accepte icoane, care slujesc la frumusețea Bisericii și, în același timp, ne aduc în memorie și ne comunică minților narațiunile și poveștile evanghelice din istoria evangheliei, așa cum s-a spus de multe ori. Întrucât prezintă și alte ziceri apostolice, și anume: Chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L cunoaștem. Umblăm prin credință, nu prin vedere - atunci vom prezenta interpretarea acestor locuri prin învățători cu voce tare. Așadar, Ioan, care a dobândit o învățătură mai valoroasă decât aurul și pietrele prețioase, explicând zicerea acestui apostol: De aceea, nici noi nu cunoaștem nimic după trup, chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, dar acum nu-L mai cunoaștem (2 Corinteni 5:16), spune astfel: „Nu cunoaștem pe niciunul dintre credincioși după trup; căci, deși trăiesc în trup, totuși viața trupului (păcătoasă) a trecut; suntem născuți din nou de sus prin Duh și am ajuns să cunoaștem structura, conduita și starea vieții cerești.” Și iarăși spune: „Apostolul arată că Hristos este conducătorul nostru; de aceea a adăugat: chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L mai cunoaștem . Spuneți-mi deci, ce înseamnă asta? A părăsit El cu adevărat trupul și acum nu mai rămâne cu trupul? Doamne ferește! El este chiar acum în trup; căci

același Isus, care S-a suit la cer, va veni în același fel... În ce fel? în trup, cu trupul. În ce sens spune apostolul: chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L mai cunoaștem? - Prin faptul că, chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos cel care a pătimit, acum nu-L mai cunoaștem. Cât despre noi, a trăi după trup înseamnă a fi în păcate, iar a nu trăi după trup înseamnă a nu fi în păcate. Dar în raport cu Hristos, viața după trup semnifică participarea Lui la suferințe, și anume: sentimentul Său de sete, foame, oboseală și nevoie de somn. El n-a făcut nicio nelegiuire și nu s-a găsit viclenie în gura Lui (Isaia 53:9); de aceea a zis: cine dintre voi Mă dovedește de păcat (Ioan 8:46) și din nou: vine stăpânitorul acestei lumi și n-are nimic în Mine (Ioan 14:30). Viața nu după trup, în raport cu El, înseamnă că El este liber și de aceste suferințe și nu că locuiește în afara trupului: căci El va veni cu el chiar și ca să judece universul; iar trupul Său va fi nepătimitor și nevătămat. „Și noi vom realiza aceasta când trupul nostru va deveni asemenea trupului Său în starea glorificată.” – Chiril al Alexandriei, campionul credinței noastre pure, explicându-ne această zicere, dă următoarea interpretare: „din moment ce singurul Fiu al lui Dumnezeu s-a făcut om și a apărut ca a doua rădăcină a rasei (umane), nu (păcătos) precum primul Adam, ci (sădit) așa cum se crede în mod obișnuit și așa cum este de fapt cazul pentru îmbunătățirea (noastră); suntem și noi transformați la viață - Acum nu suntem sub puterea morții, ci sub puterea Cuvântului atotvivitor Însuși, și nimeni (dintre noi) nu mai este în trup, adică în slăbiciune trupească, care este stricăciune. Pavel, desigur, nu spune că Hristos nu a fost întrupat; dar dacă spune: nimeni nu este cunoscut după trup , aceasta nu înseamnă asta; căci cum a murit atunci? Aceasta este cu siguranță slăbiciunea trupului. Deci cuvintele sale au acest sens: Cuvântul s-a făcut trup și a murit pentru toți, și astfel L-am cunoscut după trup; dar de acum înainte nu-L mai cunoaștem după trup; Căci, deși acum este în trup, așa cum a înviat a treia zi și S-a înălțat la ceruri „cer, totuși El este considerat a fi mai presus de legăturile firii pământești; căci El nu mai moare și nici nu este supus vreunei alte slăbiciuni, ci, ca Dumnezeu, El este mai presus de toate acestea.” Așadar, luați aminte la aceasta, voi, cei care iubiți contradicțiile! Nu numai că denaturați cuvintele apostolilor, ci vă opuneți și sfinților părinți. - Prin spusele apostolice citate mai sus, ei dovedesc că Hristos, după înviere, a devenit liber de suferință și, întrucât și noi am devenit asemenea trupului slavei Sale, ne învață și să nu umblăm după trup, adică să nu urmăm patimile firii pământești. - Dar voi, neputând călca pe urmele lor și gândind diferit, nefiind de acord cu părinții, introduceți o nouă opinie. Mergând pe o cale nebătută, vă conduceți atât pe voi înșivă, cât și pe cei care vă urmează peste stânci și prăpăstii și vă aruncați în abisul iadului. Totuși, nimeni nu vă crede; pentru că nu urmați învățătura părinților noștri pioși. Același Ioan (Hrisostom), explicând expresia: umblăm prin credință, nu prin vedere, spune așa: „ca să nu zică cineva: și ce dacă? Ce vrei să exprimi când spui: cât timp trăim în trup, ne îndepărtăm de Domnul” (2 Corinteni 5:6)? Înseamnă aceasta că noi, trăind aici, devenim străini de El? El a prevenit o astfel de înțelegere greșită a gândului, spunând: căci umblăm prin credință, nu prin vedere (ca și cum ar vorbi astfel): și aici Îl cunoaștem, dar nu atât de clar. El exprimă acest lucru și în alt loc, spunând: „ Acum vedem ca într-o oglindă, într-o taină, dar atunci față către față” (1 Corinteni 13:12). Ambii părinți aleși spun același lucru, întrucât însuși apostolul ne explică gândul său în celelalte ziceri ale sale, zicând: „Căci omul vede și el nădăjduiește; iar dacă nu vedem, nădăjduim, așteptând cu răbdare” (Romani 8:24-25).). Este clar deci că umblăm prin credință, nu prin vedere; căci aici nu-L vedem pe Dumnezeu, ci credem în El. Și vorbim prin credință despre creațiile Sale, că au fost create de El, așa cum același (apostol) proclamă cu glas tare (prin inspirație) a Duhului, zicând: prin credință înțelegem că lumile sunt

sfârșite prin cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 11:3). Mai mult, văzând mișcarea armonioasă a tuturor lucrurilor, ajungem la gândul la Dumnezeul atotînțelept care a creat totul; și deci iată ce înseamnă expresia: umblăm prin credință, nu prin vedere , și nicidecum ceea ce spun ei, în ignoranța lor distorsionând gândirea apostolică cu limbajul lor și aplicând această expresie la pregătirea unor icoane onorabile. Și de aceea, după ce am auzit învățătura patristică despre aceasta, să o urmăm și să detestăm inovația actuală, zicând: „ Am urât biserica celor răi și nu voi ședea cu cei răi” (Psalmul 25:5).
Volumul cinci
Diaconul Epifanie a citit:
„Întrucât ei năzuiesc spre rău, picioarele lor sunt încurcate în propriile mreje. Am arătat deja că nimeni crescut în biserică nu a schimbat slava lui Dumnezeu pentru pregătirea icoanelor sau pentru vreo altă creație. Să facem o respingere a celorlalte, având ca aliat al nostru adevărul neînvins; pentru că și ei, dorind să suplimenteze răul cu noi adăugiri, i-au adus în mijloc pe sfinții părinți și spun prostii, ca și cum ar vorbi și ei împotriva înfățișării pictate a icoanelor onorabile, dar adaugă:”
Episcopul Grigore a citit:
„În mod similar, învață ucenicii apostolilor și succesorii lor vorbitori de Dumnezeu, părinții noștri. Astfel, cel mai faimos purtător de stindard Epifanie din Cipru spune: «Fiți atenți la voi înșivă și păstrați tradițiile pe care le-ați primit. Nu vă abateți nici la dreapta, nici la stânga.» La aceasta adaugă: «Aduceți aminte, copii iubiți, că icoanele nu trebuie aduse în biserici, nici în mormintele sfinților, ci aduceți-vă aminte întotdeauna de Dumnezeu și păstrați-L în inimile voastre. Nu este potrivit ca un creștin să se înalțe la Dumnezeu prin ochi și prin rătăcirile minții.» El a exprimat și alte ziceri care tind să interzică pregătirea icoanelor, dar cei curioși le vor găsi singuri.»”
Diaconul Epifanie a citit:
„Cei care studiază subiectele bisericești cu dragoste și sârguință știu că cei care gândesc diferit și vor să-și stabilească propriul adevăr și se opun adevărului lui Dumnezeu, se referă la scrieri false și denaturate și nu sunt legitimi, nu sunt copiii potriviți ai Bisericii Catolice și nu-i îngăduie să fie considerați frații lor, ci, dimpotrivă, îi resping și spun: voi sunteți sămânța Canaanului, nu a lui Iuda (Daniel 13:56). Ei știu ce a spus Evanghelistul (Ioan în epistola sa): Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre noi; dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi (1 Ioan 2:19), și iarăși știu ce spune dumnezeiescul Apostol: După plecarea Mea, vor intra în voi lupi răpitori, care nu cruță turma, ca să-i smulgă pe ucenici după ei (Faptele Apostolilor 20:29-30). Și luați seama ca nimeni să nu vă amăgească prin filozofie și prin amăgire deșartă (Coloseni 2:8) și ce spune același Evanghelist: Nu dați crezare oricărui duh (1 Ioan 4:1). De aceea, fiecare creștin, când aude lucruri false, cărți, ar trebui să le deteste și să nu le accepte în niciun fel. Există chiar o Epistolă a divinului Apostol către Laodiceeni, găsită în unele ediții ale operelor Apostolului, dar părinții noștri au respins-o ca fiind străină de Apostol; maniheenii au introdus și ei Evanghelia după Toma, dar Biserica Catolică a respins-o cu pioșenie ca fiind străină. Mărturia citită acum este aceeași; este atribuită sfântului nostru părinte Epifanie, dar nu-i aparține. Acest părinte ales a publicat optzeci de capitole în care a distrus toate ereziile, atât păgâne, cât și evreiești, și tot ce a existat după apariția creștinismului, fără a lăsa niciuna. Dacă ar fi considerat realizarea de icoane străine de credința lui Hristos, atunci ar fi inclus-o printre erezii. Pe de altă parte, dacă bisericaar fi acceptat aceste poziții, îndreptate împotriva venerabilelor icoane; atunci venerabilele icoane nu ar fi înfățișate într-un mod pitoresc pentru împodobirea venerabilelor temple și pentru

amintirea noastră. Din aceleași mărturii pe care inovatorii le citează ca dovezi, rezultă și respingerea lor. Sfântul Epifanie a trăit pe vremea lui Teodosie și Arcadie. Astfel, înainte de apariția ereziei actuale, trecuseră aproximativ patru sute de ani; și între timp, niciun creștin nu a acceptat cărțile îndreptate împotriva icoanelor, cu excepția, poate, a falșilor reprezentanți ai inovației actuale. Dacă nu au fost acceptate în biserică de atâția ani, atunci nici acum nu ar trebui acceptate: din moment ce nu au fost niciodată acceptate. Scrisoarea pe care unii dintre ei au înaintat-o și care este atribuită în mod fals Sfântului Epifanie, primatul Bisericii Ciprului sub împăratul Teodosie, am luat-o în mână și am citit-o cu atenție, nu în treacăt, iar la sfârșitul ei am găsit un gând cu următorul conținut: „Deseori le-am spus tovarășilor mei de slujire că icoanele ar trebui distruse, dar cuvintele mele nu au fost acceptate de ei; nici măcar nu au vrut să mă asculte." Să ne îndreptăm privirea către ce dascăli faimoși și păzitori impecabili ai Bisericii au fost în Biserica din vremea mai sus-numitului părinte al nostru Epifanie: Vasile cel mare în faptă și cuvânt, Grigorie teologul , Grigorie, primatul orașului Nyssa, pe care toată lumea îl numea părintele părinților, și Ioan, de pe ale cărui buze curgea o vorbă mai dulce decât mierea, motiv pentru care a primit numele de buze de aur; pe lângă aceștia, Ambrozie, Amfilohie și Chiril al Ierusalimului.Așadar, autorul expunerii acestor poziții, îndreptate împotriva icoanelor onorabile, însuși spune că cuvintele sale nu au fost acceptate de sfinții părinți care erau atunci în viață. Cum vom accepta atunci ceea ce este scris fals împotriva Bisericii? La urma urmei, sfinții părinți înșiși nu au acceptat acest lucru? Am trăit deja până la sfârșitul secolelor, săraci atât în minte, cât și în cunoștință, încât suntem nevrednici să fim numiți chiar și ucenicii lor. Să nu mai existe această expunere josnică și obraznică. Cei care au luat-o ca armă împotriva Bisericii au fost lipsiți de bunul simț. Pentru noi, cei care Îl iubim pe Hristos, fie ca cuvântul Apostolului să rămână în toată puterea sa, spunându-ne să ținem de tradițiile pe care le-am primit și să respingem vorbele josnice și deșarte și să le considerăm false și falsificate. Cărțile sfântului nostru părinte Epifai, așa-numitul Ancyroth și alții, s-au răspândit în întregul univers și cuvintele lor au răsunat pretutindeni, astfel încât sunt împrăștiate aproape în întreaga Biserică. – Între timp, în tot universul nu se găsesc nici măcar două sau trei cărți care să conțină aceste ziceri, care răsună puternic împotriva icoanelor onorabile, cu excepția cazului în care aceste cărți ar fi fost scrise recent. Mai mult, dacă ar fi fost cunoscute Bisericii Catolice, s-ar fi răspândit și ele în toate bisericile, așa cum s-a răspândit așa-numitul Ancyroth al Sfântului Epifanie. Dar, întrucât sunt ciudate și denaturate, Biserica Catolică nu le-a acceptat: nici măcar nu au apărut în ea. Să nu apară acum, pentru ca pacea lui Dumnezeu și tradiția străveche să rămână în toate bisericile. Să nu dea frâu liber limbii lor cei care rostesc vorbe goale și dau mărturie mincinoasă împotriva celor binecuvântați, ca și cum l-ar contrazice pe Sfântul Epifanie. Nicidecum! Respingem această lucrare și îl considerăm pe însuși sfântul părinte învățător al Bisericii Catolice. Așadar, și dumnezeiești părinți, adunați în sfântul și ecumenicul al patrulea conciliu de la Calcedon, au anatematizat așa-numita scrisoare a lui Ibas, episcopul Edesei, către Mar Persanul, ca fiind în acord cu învățătura lui Nestorie; și la fel au făcut și părinții celui de-al cincilea sfânt conciliu; dar nu l-au anatematizat deloc pe Ibas însuși; pentru că li s-a părut nedrept ca această scrisoare să-i aparțină lui Ibas. De aceea, în anatemele lor, nu l-au anatematizat pe Ibas, ci așa-numita scrisoare a lui Ibas; căci purta numele său, dar nu-i aparținea cu adevărat. Tot așa și această compoziție falsă, îndreptată împotriva icoanelor cinstite, unii o atribuie Sfântului Epifanie, dar nu-i aparține deloc, așa cum s-a arătat. Ucenicii săi au construit un templu pe insula Cipru și l-au numit după acest părinte; în el, printre multe alte monumente iconice, au așezat icoana sa; Dacă ar fi disprețuit vederea venerabilelor

icoane, cum ar fi putut elevii săi să-i perpetueze memoria înfățișându-l pe o icoană? Gândiți-vă la aceasta, toți cei care auziți, și despărțiți adevărul de minciună. Aceste lucrări nu sunt lucrarea tatălui, ci sunt un fel de maniheism; și de aceea vom fugi de ele ca de cei plini de fiere amară. Maniheiștii, ca cei care au introdus doctrina fuziunii (a firilor în I. Hristos), nu puteau în niciun fel să admită icoane; ei afirmau,că Dumnezeu Cuvântul nu a luat trup adevărat, ci doar unul fantomatic și imaginar. De aceea, acești eretici, duși de fantezia lor și luând un lucru drept altul, spun următoarele:
Episcopul Grigore a citit:
„În același fel, Grigore Teologul spune în versurile sale: «Este nedrept să cuprinzi credința în culori, iar nu în inimă: pentru că ceea ce este conținut în culori se șterge ușor. Cât despre credința în adâncul sufletului, ea este după inima mea».”
Diaconul Epifanie a citit:
„Gândind greșit, au adus în discuție, într-o formă distorsionată, și zicala lui Grigore Teologul ; acest părinte a spus: «Este nedrept să limitezi credința în culori și nu în inimi; culorile se spală ușor; iubesc profunzimea.» Între timp, acești distorsionatori spun: «Este nedrept să limitezi credința în culori și nu în inimă; pentru că ceea ce este limitat în culori se șterge ușor. Cât despre credința în adâncul sufletului, ea este după inima mea.»” Și-au astupat urechile și au închis ochii și nu au vrut să înțeleagă adevărul, pentru că au disprețuit tradițiile Bisericii. Au auzit cu urechile și nu au înțeles, și s-au uitat cu ochii și nu au văzut; pentru că și-au împietrit inimile și au denaturat învățătura părinților și tradițiile după bunul plac. Sfântul Grigorie Teologul își explică exprimarea, pe care au adus-o în față, în operele sale poetice. El îi dă un sens moral, regulându-ne viața și ne îndeamnă să părăsim treburile temporale și lumești și plăcerile carnale, să urmăm calea vieții duhovnicești, care duce la cer, să nu ne încredem în această lume și să nu ne atașăm de lucruri trecătoare și trecătoare, pe care le-a numit vopsea, ci mai degrabă să ne agățăm de lucrurile duhovnicești și adevărate, care au un sprijin ferm în inimă și dăinuie veșnic. Viața noastră este trecătoare; această viață este doar o scurtă oprire; așa cum vopseaua și cerneala se estompează sau își schimbă culoarea după voia vopsitorului; așa este și în această viață, spune el: un anumit cerc al treburilor noastre uneori merge într-un fel, iar alteori altfel; în aceeași zi și uneori la aceeași oră, permite... se schimbă. Și tot ce este omenesc, ca o umbră, dispare și toată splendoarea puterii umane este mult mai ușor distrusă decât o bulă de ploaie; toată viața umană este ca iarba și toată slava umană ca o floare de câmp; în timp ce spiritualul rămâne neschimbat în existența sa și își găsește răsplata în ceea ce rămâne (veșnic). - Dacă cele spuse ar fi fost îndreptate împotriva icoanelor, atunci Sfântul Grigorie s-ar fi exprimat astfel: „este nedrept să concluzionăm credința în culori și să nu credem în Dumnezeu”, dar nu ar fi spus: „și nu în inimi”, adică ceea ce facem pentru împărăția cerească este ferm și constant, și nu ceea ce se face pentru această lume; aceasta din urmă este ceva fluid și rapid schimbător și, prin urmare, nu este demn de credință. Dar ereticii se dedau din nou la alegorii malefice și, ajustând totul la propriile lor concepte, citează ca dovezi spusele marilor mistere ale lui Vasile și Ioan, spunând „;
Episcopul Grigore a citit:
„ Ioan Gură de Aur învață astfel: «prin Scripturi ne bucurăm de prezența sfinților, având chipuri nu ale trupurilor lor, ci ale sufletelor lor, pentru că ceea ce spun ei slujește ca chipuri ale sufletelor lor.” - „Studiul sârguincios al Scripturilor inspirate de Dumnezeu, spune Sfântul Vasile, este calea cea mai extinsă spre dobândirea celor necesare; în Scripturi există și îndemnuri la săvârșirea de fapte bune și sunt oferite

biografiile unor oameni fericiți, ca și cum niște exemple animate ale unei vieți plăcute lui Dumnezeu, oferite spre imitarea faptelor lor plăcute lui Dumnezeu."
Diaconul Epifanie a citit:
„Nimeni cu mintea sănătoasă nu s-a gândit și nu se va gândi niciodată să lege aceste ziceri de răsturnarea unor icoane onorabile. - Este evident pentru toată lumea că noi, auzind despre curajul sfinților și răbdarea lor, le binecuvântăm fermitatea și curajul. - Și asimilând scripturile divine și citind biografiile oamenilor sfinți și văzând picturi de icoane, ajungem să ne amintim de viața lor plăcută lui Dumnezeu. - Ceea ce cuvântul comunică prin auz, pictura arată în tăcere prin imagine, așa cum a spus Vasile cel Mare în elogiul său către cei patruzeci de martiri. Și Ioan Gură de Aur, în elogiul său către cei patruzeci de martiri, spune și el că «unul este legiuitorul vechiului și noului testament», iar în predica despre veșmintele preoțești - care începe astfel: «profeții vestesc evanghelia împărăției lui Hristos», puțin mai departe spune: «Am iubit și eu tabloul acoperit cu ceară, pentru conținutul său pios; pentru că am văzut pe icoană un înger izbăvind hoardele barbarilor; Am văzut triburile barbare călcate în picioare și pe bună dreptate David zicând: „Doamne, în cetatea Ta vei smeri chipul lor" (Ps. 72 , v. 20). Astfel se dovedește că ereticii, fiind în afara oștirii divine, au denaturat cele spuse de bine de părinți. Și mai departe nu-și părăsesc răutatea și, invocând cuvintele sfântului părintelui nostru Atanasie, rostite împotriva idolilor, îi îndrumă spre răsturnarea picturilor icoanelor, zicând așa:
Episcopul Grigore a citit:
„De asemenea, Atanasie, luminarul alexandrin, a spus: «Cum să nu-i compătimească pe cei care cinstesc creația, pentru că cei văzători se închină orbilor și cei auzitori surzilor? Creatura nu va mântui niciodată creatura."
Diaconul Epifanie a citit:
„O, nebunie! Au inventat o nouă cale de blasfemie și s-au abătut de la adevăr. Părintele ales a vorbit aceasta împotriva idolilor și îi acuză pe creștini, ca și cum ei, după ce au învățat adevărul și mărturisirea curată și după ce au primit regenerarea divină, slujesc făpturile în locul singurului Dumnezeu al tuturor și îi declară idolatri. – Doamne! păzește poporul Tău și nu permite nimănui să fie dus de blasfemia lor. Toți cei care suntem chemați după numele Tău mărturisim că ne-ai mântuit de seducția și rătăcirea idolatrilor; și după ce Te-am cunoscut și am fost socotiți vrednici de regenerarea divină, nu ne-am abătut niciodată și nu am adus închinarea divină cuvenită Ție vreunei făpturi de sub cer, ci ți-o aducem numai Ție, singurului nostru Mântuitor; și cântăm: Doamne! afară de Tine nu cunoaștem pe altul, chemăm numele Tău. Tu Însuși ești martor la aceasta, și oastea sfinților îngeri și oastea divină a apostolilor, profeților, martirilor și părinților aleși. - Ca să ne amintim de măreția Ta și spre slava Ta, avem imaginea crucii divine și narațiunea Evangheliei și pictura de icoane și multe alte obiecte sacre. - Acceptăm toate acestea cu dragoste; pentru că toate acestea sunt rânduite și există pentru glorificarea numelui Tău. Cei care și-au strâns comori cu o limbă mincinoasă au urmărit lucruri deșarte și de aceea piere toată pălăvrăgeala limbii lor. Așa cum întunericul este alungat de îndată ce lumina începe să strălucească, așa minciunile care au ieșit din gurile lor au fost tăiate de sabia Duhului, de îndată ce adevărul a apărut. Dar ei continuă și spun următoarele:
Episcopul Grigore a citit:
„Amfilhie din Iconia spune și el următoarele: nu ne preocupă să înfățișăm chipurile sfinților pe scânduri cu vopsele, căci nu avem nevoie de asta, ci să imităm viața lor virtuoasă."
Diaconul Epifanie a citit:

„Este obișnuit ca ereticii să citeze fragmentar dovezi. Dacă cineva l-ar examina cu sârguință pe acest părinte, nu ar găsi la el un gând care să interzică înfățișarea icoanelor onorabile. - Lăudând curajul și fermitatea dispoziției spirituale a sfinților și preamărind faptele lor virtuoase, părintele a spus acestea pentru a ne pregăti să le imităm viețile; pentru că îi glorificăm și îi preamărim nu de dragul iubirii trupești, ci pentru că dorim să avem virtuțile lor înaintea ochilor pentru a le imita; în același mod, descriem istoria vieții lor în cărți și îi înfățișăm pictural pe icoane, deși nu au deloc nevoie de glorie istorică și monumente pentru ei înșiși, ci facem acest lucru spre propriul nostru folos. Nu numai suferințele sfinților înșiși ne călăuzesc spre mântuire, ci și însăși descrierea suferințelor lor și înfățișarea lor cu ajutorul picturii icoanelor, precum și celebrarea anuală a memoriei lor. Întregul caracter al discursului părintelui are acest sens, iar ceea ce a spus nu este îndreptat deloc spre denigrarea venerabilelor icoane, nici măcar o aluzie la acest lucru nu a fost făcută. Dacă el...” a spus: „Nu ne preocupăm să înfățișăm chipurile trupești ale sfinților pe scânduri cu vopsele”, apoi a spus aceasta având în vedere virtuțile; căci a adăugat în continuare: „ci să imităm viața lor virtuoasă”. Datoria noastră este să avem grijă să alegem virtuțile oamenilor viteji, să le imităm faptele și să le emulăm viața. Cât despre faptul că oamenii care adesea nu se gândesc la viața lor virtuoasă le dedică temple și le înfățișează în icoane; acest lucru nu este de laudă, pentru că nimeni nu ar lăuda dacă ar vedea că o persoană respinge virtuțile sfinților și totuși, zi de zi, pune icoane pentru ei, ridică o mulțime de temple, dobândește vase sacre pentru aceștia din urmă, fără să-și împodobească câtuși de puțin propriul templu cu virtuți plăcute lui Dumnezeu. Celor care au făcut aceasta, Dumnezeu le-a vorbit prin profetul Isaia: Dacă Îmi oferiți argint, este în zadar: tămâia este o urâciune pentru Mine. Când vă întindeți mâinile spre Mine, Îmi voi întoarce ochii de la voi: și chiar dacă vă înmulțiți rugăciunile, nu vă voi auzi . Deci ce veți face? Spălați-vă și fiți curați, îndepărtați răutatea sufletelor voastre dinaintea ochilor Mei, încetați să vă rugați.” răutatea. Învățați să faceți binele, căutați judecata, izbăviți pe cel nedreptățit, judecați orfanul și îndreptățiți pe văduvă (Isaia 1:13 și 15-17). - Așadar, când împlinim aceasta, atunci ofrandele noastre vor fi plăcute lui Dumnezeu, fie că sunt temple sfinte, fie vase sacre, fie icoane onorabile. Așadar, în memoria sfinților, se cuvine să le alegem virtuțile și, pe cât posibil, să-i imităm. „Acesta este un cuvânt laudativ pentru martiri”, spune Vasile cel Mare în cuvintele sale moralizatoare, „îndemnul celor adunați la virtute”. 163 În același timp, așa cum s-a spus, rămâne o faptă lăudabilă a ridica biserici, a înfățișa icoane și a oferi vase sacre lui Dumnezeu. Aceste lucruri trebuie făcute și nu le părăsiți (Matei 23:23), precum ne învață cuvântul adevărat. Nimeni nu ar putea dobândi virtute dacă nu ar merge în curtea Domnului, nu ar asculta cuvintele dumnezeiești și, cu ajutorul văzului, nu ar ajunge la cunoașterea narațiunii și învățăturii Evangheliei, precum și a poveștilor despre isprăvile martirilor. - În tot timpul și în tot locul, în fiecare zi și în fiecare ceas este necesar să ne îngrijim de virtute; căci a ne conforma patimilor lui Hristos întotdeauna și neîncetat și a ne umili trupul este datoria necesară a fiecăruia; și aceasta trebuie făcută cu grijă; aceasta este o condiție necesară (pentru a primi) Împărăția cerurilor. - Dar a înfățișa multe cruci într-o casă și a nu-ți păsa de împlinirea poruncilor Domnului și de imitarea patimilor Sale este lucrarea nebunilor, căci credința fără fapte este moartă (Iacov 2:20); pentru că și Domnul spune în Evanghelie: nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri (Matei 7:21).). Să citățm și o altă dovadă în confirmarea celor spuse. Sfinții noștri părinți, care ne-au explicat voia lui Dumnezeu, ne învață de obicei cu (în special) deplinătate să împlinim poruncile și, orice poruncă asupra căreia doresc să ne îndrepte atenția, o numesc de obicei cea mai înaltă și mai mare, astfel încât noi,

ținându-ne de ea ca de o ancoră fermă, totuși să nu le lăsăm pe celelalte (porunci) în dispreț. - Dar, întrucât (a cita mărturiile tuturor părinților) ar fi prea lung; atunci trecem peste cea mai mare parte a lor în tăcere și ne referim (doar) la Asterie din Amasia. În discursul său despre bogatul și Lazăr, după ce a spus ceva despre hrănirea săracilor și ca o mustrare a bogaților, el le sugerează bogaților că este mai bine să adune roadele milosteniei și să nu se îmbrace luxos și strălucitor în haine moi; apoi adaugă câteva cuvinte moralizatoare, adresate unor persoane care duc o viață foarte evlavioasă și și-au abandonat averea. El spune așa: „Nu-L înfățișați pe Hristos pe hainele voastre, ci mai degrabă dați tot ce cheltuiți pe ele săracilor". - Apoi, dorind să taie atașamentul pătimaș față de bogăție, adaugă: „Hristos se mulțumește cu o singură smerenie, arătată în întrupare, adică a binevoit Hristos Dumnezeul nostru să descopere tainele dispensațiunii Sale nu din tipurile de vanitate lumească și iubire de argint, pentru că nu este pios și nu-I este plăcut ca oamenii să strângă bogății pentru construirea de monumente evanghelice și, în același timp, inventând scuze pentru păcatele lor, să-i disprețuiască pe săraci, care au nevoie de pâine și haine și sunt fără adăpost. Aceasta este caracteristică (oamenilor devotați) iubirii de argint, și nu virtuții. După cum lumina nu are nimic în comun cu întunericul, iar dreptatea cu răutatea, tot așa atașamentul față de bogăție și patima pentru haine moi (nu au nimic în comun) cu descrierea evenimentelor evanghelice și cu narațiunea istorică despre ele. - Cea din urmă ne transmite clar narațiunea dispensațiunii și ne conduce la mântuire, dar prima este considerată vrednică de condamnare la chin, așa cum spune fratele lui Dumnezeu Iacov: Bogaților, plângeți și vă tânguiți din cauza necazurilor voastre cele grele care vin peste voi. Bogățiile voastre s-au stricat și molia v-a mâncat hainele. Aurul și argintul vostru sunt…" „Ruginiți, iar rugina lor va fi ascultarea voastră" (Iacov 5:1-3). Așadar, după cum se spune, tot ce se face în lume pentru bani piere; pentru că și cu cheltuieli mici putem avea hrană, îmbrăcăminte și adăpost și ne putem mulțumi cu acestea. „Tot ce se face nu din nevoie, ci pentru podoabă, este supus învinuirii nebuniei", cum a spus dumnezeiescul Vasile. „Deci, să ne mulțumim cu cele de trebuință și să-i săturăm pe săraci; să întindem mâna noastră (de ajutor) către ei, ca să auzim glasul Domnului zicând: Fericiți cei milostivi, căci ei vor căpăta milă" (Matei 5:5) și: „ În măsura în care ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești frați ai Mei, cei mai mici, Mie Mi le-ați făcut" (Matei 25:40).). Dar, din moment ce l-am menționat pe Asterie, vom folosi cuvintele sale și vom arăta că tradiția referitoare la icoanele cinstite este o lege străveche a Bisericii Catolice; pentru că, după ce a văzut icoana pătimirilor muceniței Eufimia, a vorbit cu laude despre această icoană în următoarele expresii: „Era o fecioară castă care și-a dedicat fecioria lui Dumnezeu. Se numea Eufimia. Când un anumit torționar a stârnit o persecuție împotriva adepților evlaviei, atunci ea s-a dat de bunăvoie morții. Concetățenii ei și adepții aceleiași religii pentru care a fost condamnată la moarte, respectându-i curajul și sfânta feciorie, i-au construit un mormânt lângă templu și, după ce au pus-o acolo în mormânt, i-au adus omagii, au sărbătorit anual ziua ei (moartea) și au ținut o sărbătoare publică și națională. Sfinții slujitori ai misterelor lui Dumnezeu rostesc apoi cuvinte de laudă la adresa ei și povestesc elocvent oamenilor adunați cum a realizat isprava martiriului. Un pictor pios, cu mare măiestrie și foarte viu, a înfățișat într-o imagine povestea tuturor pătimirilor ei și a atârnat imaginea lângă sicriul ei, astfel încât toată lumea să o poată privi. Această imagine arată următoarele: pe un loc ridicat, pe un scaun asemănător unui tron, stă un judecător și privește amenințător și furios la fecioară. Arta picturii poate reprezintă viu furia chiar și asupra materiei neînsuflețite. Mai departe stau războinicii și scutierii, care sunt de obicei prezenți alături de persoanele comandante. Și mai departe sunt vizibili scribii. Aceștia țin în mâini tăblițe și tăblițe.

Un scrib, ridicând puțin mâna de pe tăbliță, privește atent la fată și, aplecându-și puțin capul spre ea, cu ochii parcă îi poruncește să vorbească mai clar, temându-se că nu va auzi unele dintre cuvintele ei și le va scrie incorect și fals. Fata stă în fața judecătorului îmbrăcată în haine de culoare închisă și, prin îmbrăcămintea ei însăși, își arată modestia. Frumusețea este vizibilă pe chipul ei, așa cum a pictat-o artistul: dar în sufletul ei, după cum cred, există mult mai multe virtuți. Doi soldați o conduc la judecător, dintre care unul merge înaintea ei, iar celălalt, urmând-o, o îndeamnă să meargă. În poziția ei se poate vedea atât modestia unei fete, cât și neînfricarea unui martir. Și-a plecat capul la pământ, ca și cum s-ar fi ascuns de ochii oamenilor, dar în același timp a stat dreaptă și îndrăzneață, fără să arate nicio frică. – Am folosit să-i laud pe alți pictori când am văzut tabloul unei celebre femei din Colchida care, dorind să-și lovească copiii cu o sabie, exprima pe față atât regret, cât și indignare puternică. Un ochi arăta o furie puternică în ea, celălalt, dimpotrivă, o mamă care își iubește cu tandrețe copiii și este îngrozită de crimă. Surpriza cu care am fost cuprins de acest tablou s-a diminuat în mine când am văzut ultimul tablou. Cu mare surprindere am văzut în acest tablou că pictorul a combinat mult mai bine astfel de dispoziții ale sufletului care sunt complet opuse una alteia - neînfricarea masculină și modestia feminină. Mai departe în tablou sunt reprezentați călăii, în haine lejere, aproape goi.Începuseră deja să o tortureze pe fată. Unul dintre ei, luându-i capul și aplecându-l puțin pe spate, i-a adus fața într-o astfel de poziție încât celălalt să o poată lovi cu ușurință. Acesta din urmă s-a apropiat de fată și i-a scos dinții. Lângă călăi sunt înfățișate și instrumente de tortură - un ciocan și un burghiu. - La amintirea acestora, am vărsat involuntar lacrimi și un sentiment de mare durere mi-a întrerupt narațiunea. Artistul a înfățișat picături de sânge atât de bine încât ai putea crede că de fapt curgeau de pe buzele fetei și este imposibil să le privești fără lacrimi. Și mai departe, este vizibilă o temniță, în care stă singură o fată respectabilă în haine de culoare închisă; își întinde mâinile spre cer și Îl cheamă pe Dumnezeu să-i ajute să-i aline nenorocirile. În timpul rugăciunii, apare deasupra capului ei acel semn, pe care creștinii îl venerează și care este înfățișat peste tot. Cred că a fost o premoniție a martiriului ei iminent. În cele din urmă, nu departe de el, într-un alt loc al tabloului, pictorul aprinde un foc puternic și îi marchează flacăra în unele locuri cu culori purpurii. În mijlocul focului, el așază o fecioară care își întinde mâinile spre cer, dar nu arată nicio tristețe pe față, ci dimpotrivă se bucură că trece la o viață netrupească și binecuvântată. Cu aceasta, pictorul și-a terminat lucrarea, iar eu îmi termin narațiunea. Dacă vă place și timpul vă permite: puteți privi singuri tabloul. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea mea corespunde perfecțiunii tabloului.” Toate acestea spune Asterie. - Dacă examinăm spusele scripturii divine, vom vedea că tot ce a spus acest părinte - toate acestea le-a luat de acolo. Astfel, Dumnezeu, dând instrucțiuni robului Său Moise cu privire la cort și poruncindu-i să facă lucruri diverse și variate în el, a spus:„și închei narațiunea mea. Dacă vă place și timpul vă permite: puteți privi singuri imaginea. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea mea corespunde perfecțiunii imaginii.” Toate acestea spune Asterius. - Dacă examinăm spusele scripturii divine; vom vedea că tot ce a spus acest părinte - el a luat totul de acolo. Așadar, Dumnezeu, dând instrucțiuni slujitorului Său Moise cu privire la tabernacol și poruncindu-i să facă lucruri diverse și variate în el, a spus:„și închei narațiunea mea. Dacă vă place și timpul vă permite: puteți privi singuri imaginea. Atunci veți vedea clar dacă narațiunea mea corespunde perfecțiunii imaginii.” Toate acestea spune Asterius. - Dacă examinăm spusele scripturii divine; vom vedea că tot ce a spus acest părinte - el a luat totul de acolo. Așadar, Dumnezeu, dând instrucțiuni slujitorului Său Moise cu privire la tabernacol și poruncindu-i să facă lucruri diverse și variate în el, a spus: „Să

faci o perdea din albastru, purpuriu, stacojiu și in subțire, țesut; să faci heruvimii din lucrare țesută .” (Exod 26:31) Această instrucțiune ne învață că ceea ce se aduce lui Dumnezeu trebuie să fie preparat din multe substanțe și că obiectele destinate uzului uman, dimpotrivă, trebuie să se distingă prin modestie; căci s-a spus poporului: „ Să nu te îmbraci cu felurite haine, țesute din in și lână împreună” (Deuteronom 22:11). Apostolul divin prezintă foarte clar sensul acestor cuvinte; el poruncește: „ Femeile să se împodobească cu podoabe frumoase, cu rușine și cu sobrietate; nu cu împletituri, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care au făgăduința evlaviei.” (1 Timotei 2:9-10) Așadar, știind aceasta, aducem slujba noastră unui Dumnezeu în duh și în adevăr, dar, în același timp, tot ce este adus și închinat Lui, fie că este vorba de chipul divin al crucii cinstite, fie de sfânta evanghelie, fie de icoane cinstite, fie de vase sfinte, le primim și le sărutăm pe toate acestea cu dragoste, pentru că nădăjduim să primim sfințirea prin aceasta și aducem toată această închinare evlavioasă; căci se spune: Și închinați-vă așternutului picioarelor Lui, căci El este sfânt (Psalmul 98:5). De aceea, Grigore Teologul în predica sa despre Nașterea lui Hristos spune: „dați cinste... Betleemului... închinați-vă înaintea ieslei” 164. Ceea ce se aduce lui Dumnezeu este sfințește prin prezența Lui, după cum mărturisește dumnezeiasca scriptură; iar venerarea unui sfânt ca sfânt nu se respectă altfel decât prin închinare vizibilă. Dar ereticii încă suflă minciuni și, apucând ceva străin de Biserica Catolică, spun:
Episcopul Grigore a citit:
„Teodot din Ancira, un tovarăș al lui Chiril, învață în conformitate cu aceasta; el spune: «Am primit îndrumarea de a nu înfățișa chipurile sfinților pe icoane cu culori materiale, ci de a le imita virtuțile indicate în scrierile despre ele, ca și cum ar fi un fel de imagini animate; prin aceasta suntem treziți la un zel similar. Cei care ridică imagini să spună ce folos au obținut prin aceasta și la ce contemplare spirituală vin dintr-o astfel de aducere aminte. Este evident că aceasta este o invenție deșartă și o invenție a vicleniei diavolului.»”
Diaconul Epifanie a citit:
„Dacă Teodot ar fi fost în această viață, ar fi strigat către Dumnezeu împreună cu Sosanias: O, Dumnezeule veșnic și Cunoscător al lucrurilor tainice, Care ai știut toate lucrurile mai înainte de existența lor (Daniel 13:42)! Știți că cei care se întrec cu bătrânii confuziei babiloniene și introduc această inovație vătămătoare de suflet mă acuză pe nedrept. Vrând să pară deștepți și glorioși, ei rostesc ceva deșert; trestia scrierii lor se dovedește a fi falsă și ei înșiși sunt în mod evident distorsionători ai adevărului. Am examinat cuvintele lui Teodot în număr nu mic și am căutat cu atenție în ele zicala menționată mai sus, dar nu am găsit-o nicăieri; pentru că nu a spus nimic de genul acesta. S-a dovedit clar că această mărturie nu aparține lui Teodot; Acesta este un cuvânt plin de amărăciune și răutate: este caracteristic unei limbi nestăpânite și buze necurate să aibă îndrăzneala de a proclama că imaginile icoanelor cinstite „sunt o invenție a vicleniei diavolului”; aceasta este o invenție și o ficțiune a oamenilor care calomniază creștinii, și nu pe Teodot. Dacă, potrivit lor, Au citat această mărturie din (operele lui) Teodot; atunci ar fi trebuit să arate clar din care dintre lucrările sale a fost împrumutată această mărturie; dar, cunoscându-și minciuna, și-au acoperit înșelăciunea cu tăcere. Am adunat toate lucrările sale, și anume, cele șase volume scrise de el către Lausus împotriva lui Nestorie și comentariul său la simbolul compus de sfinții părinți care erau în Niceea și discursul despre Nașterea Domnului și despre Epifanie și discursul despre Ilie și văduvă și despre Sfântul Petru și Ioan și discursul despre șchiopul care ședea la poarta frumoasă și despre cei care au luat talanții și despre cei doi orbi și totuși nu am putut găsi zicala pe care au citat-o.

Dar chiar și în vremea când falsul lor consiliu tulbura poporul și când aceste cuvinte au fost incluse într-o serie de discursuri ale lor false, această mărturie nu a fost luată din codul Ancyra, ci, ca o infecție, a alunecat dintr-o cârpă falsă, prin care cei neexperimentați au fost seduși, dar oamenii pricepuți și convinși de adevăr o considerau totuși o minciună. Ca vinovați ai ereziei lor contagioase, ei indică și către apărător al lui Arius și aliat al lui Eusebiu din Nicomedia, Teogniu din Niceea și Maridus din Colchida, ei indică spre persoana care se afla în fruntea partidului oponenților sfântului Sinod de la Niceea. Ei spun așa:
Episcopul Grigore a citit:
„În mod similar, Eusebius Pamphilus , când Constanța augusteană i-a cerut să-i trimită o icoană, spune următoarele: «Întrucât ai scris despre o icoană despre care se presupune că este a lui Hristos și ai dorit să-ți trimit o astfel de icoană: atunci ce fel de icoană vrei să spui, pe care o numești a lui Hristos? Cea adevărată și neschimbătoare, care conține esența firii Sale, sau cea care reprezintă acea fire a Lui pe care a asumat-o pentru noi, îmbrăcându-se (ca să zicem în trup) cu veșmântul unui rob? Cât despre chipul Său ca Dumnezeu, eu însumi cred că nu-l cauți: căci ai fost învățat de El că nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl decât Fiul, nici nimeni nu-L cunoaște pe Fiul Însuși decât Tatăl care L-a născut». Și puțin mai departe: «Desigur, cauți o icoană care să-L înfățișeze sub forma unui rob și în trupul cu care S-a îmbrăcat pentru noi; dar suntem învățați că și aceasta este dizolvată de slava Divinității și că mortalitatea este înghițită de viață».” Și puțin mai departe: „Cine este atunci în stare să înfățișeze cu culori și umbre moarte și fără suflet strălucirea și razele strălucitoare ale slavei și demnității Sale - să-L înfățișeze așa cum este? Nici ucenicii Săi aleși nu L-au putut privi pe munte, ci au căzut cu fața în jos, mărturisind că strălucirea luminii le era de nesuportat. Așadar, dacă chipul pe care L-a asumat în întrupare a primit o astfel de putere de la Divinitatea care locuia în El; atunci ce vom spune despre acea stare a Lui când, după ce a lăsat deoparte mortalitatea și a spălat stricăciunea, a schimbat înfățișarea unui chip slugăresc spre slava Domnului și a lui Dumnezeu - după ce a câștigat victoria asupra morții, s-a înălțat la cer, a șezut pe tronul împărătesc la dreapta Tatălui și s-a odihnit în sânul inefabil și negrăit al Tatălui? Când S-a întors și S-a înălțat acolo, puterile cerești L-au lăudat, zicând: „ Ridicați-vă porțile, voinici, și ridicați-vă, porți veșnice, și va intra Împăratul slavei” (Psalmul 23:9).
Diaconul Epifanie a citit:
„Lor li se aplică în mod direct cuvântul profetic pe care Dumnezeu l-a proclamat prin profetul Ieremia, zicând: M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apa (Ieremia 2:13); - pentru că acești vorbăreți iubitori de minciună, părăsind învățătura oamenilor aleși și urmând exemplul celor care au fost scoși din arca Domnului de vânturatorul judecății divine, adică din Biserica Catolică, s-au îmbrăcat în apărarea ereziei lor. Cine dintre credincioșii (fiii) Bisericii și cei care au primit cunoașterea adevăratelor dogme nu știe că Eusebiu Pamfil s-a predat unei minți nerezonabile, a devenit de un singur gând și a fost de acord în doctrină cu adepții lui Arie și că în toate cărțile sale istorice l-a numit pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu o creatură, o persoană slujitoare și a doua care trebuie venerată? Dar dacă unii spun în justificarea sa că a subscris la decretul conciliului, noi admitem că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat, dar (credem) că a cinstit adevărul doar cu buzele sale, dar inima lui era...” departe de aceasta, așa cum arată toate scrierile și epistolele sale. - Dacă, însă, în momente diferite a vorbit când într-un fel, când în altul și, judecând după împrejurări, și-a schimbat opiniile și convingerile - uneori i-a lăudat pe adepții lui Arie, alteori s-a prefăcut a fi un adept al adevărului; atunci (în acest caz) se dovedește a fi, în expresia lui Iacov, fratele Domnului, un om

cu gândul dublu, nestăpânit în toate căile sale (Iacov 1:8) și, prin urmare, să nu creadă că va găsi ceva la Domnul. - Dacă a crezut cu inima spre îndreptățire și a mărturisit cu buzele cuvântul adevărului spre mântuire, atunci, desigur, ar fi cerut iertare pentru sine pentru toate scrierile sale, le-ar fi corectat și ar fi scris un cuvânt de îndreptățire pentru toate epistolele sale; dar nu a făcut deloc acest lucru, ci a rămas ca etiopianul, un om care nu și-a schimbat pielea. Astfel, explicând zicerea: Am zis Domnului: Tu ești Domnul meu (Psalmul 15:2), s-a îndepărtat de la adevărata înțelegere (a sensului acestor cuvinte) și spune astfel: „conform legilor oricărei firi, un tată în raport cu un fiu este, ca să spunem așa, și stăpânul său; și prin urmare, în raport cu singurul Fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeul care L-a născut este, ca să spunem așa, în același timp atât Dumnezeu, cât și Domn și Tată.” Într-un mod similar și în scrisoarea sa către Sfântul Alexandru, mentorul lui Atanasie cel Mare, care începe cu cuvintele: „cu ce chin și cu ce grijă am luat această scrisoare”, el își exprimă foarte clar blasfemia, vorbind astfel despre Arius și urmașii săi: „Se aduce și o acuzație împotriva scrisorilor lor, ca și cum ar spune că Fiul (lui Dumnezeu) a ieșit din neexistent, ca una dintre toate creaturile. Dar ei au prezentat scrisoarea pe care v-au trimis-o. În ea, expunându-și credința, mărturisesc cu propriile lor buze următoarele: Dumnezeul legii și al profeților și al noului legământ, care înainte de vremurile veșnice l-a născut pe Fiul unul-născut, prin care El a creat atât veacurile, cât și toate lucrurile - care a născut nu într-o fantomă, ci cu adevărat, cu o voință independentă și proprie, imuabilă și neschimbată, cea mai perfectă creație a lui Dumnezeu și nu ca una dintre creații.” Dacă deci această scrisoare a lor spune adevărul, atunci ei mărturisesc în scrisoarea pe care ți-au trimis-o că Fiul lui Dumnezeu (născut) mai înainte de veci, prin Care (Dumnezeu Tatăl) a creat și veacurile, este o creație imuabilă și perfectă a lui Dumnezeu, și nu una dintre toate creațiile. Dar scrisoarea ta îi acuză că spun că Fiul este una dintre creații. Totuși, ei nu spun aceasta, ci definesc clar că El nu este una dintre (seria generală de) creații. - Vezi să nu le dai un motiv și un stimulent pentru a respinge totul și a ignora totul după propria lor discreție. - Mai mult, i-ai acuzat că spun că Cel care este l-a născut pe Cel care nu există. Mă minunez! Poate cineva spune altfel? Dacă Cel care este unul, atunci este evident că tot ce există după El a venit de la El. Dacă nu este singurul Cel care este, ci Fiul a fost și Cel care este: cum atunci Cel care este l-a născut pe Cel care este? „Așadar, ar fi doi care sunt.” Așa i-a scris Eusebiu mereu memorabilului Alexandru. Există, pe lângă asta, și alte scrisori ale sale către același om sfânt, în care se găsesc diverse blasfemii, îndreptate în apărarea lui Arie. - De asemenea, în scrisoarea sa trimisă lui Eufrasion, el blasfemează foarte clar. Începutul acestei scrisori este următorul: „Îi mulțumesc Învățătorului meu pentru toate.” Și mai departe: „nu spunem că Fiul coexistă cu Tatăl, ci spunem că Tatăl există înaintea Fiului. Printre altele, Însuși Fiul lui Dumnezeu, Care El Însuși a știut și a văzut mai bine și mai temeinic decât oricine altcineva, că El este distinct de Tatăl și inferior lui în demnitate și putere. - El Însuși ne învață cu mare evlavie acest lucru, zicând: „ Tatăl care M-a trimis pe Mine este mai mare decât Mine ” (Ioan 14:28). Și puțin mai departe: „și Fiul este și Dumnezeu, dar nu Dumnezeu adevărat.” Astfel, din aceste scrieri ale sale reiese că aderă la gândurile lui Arie și ale urmașilor săi. Împreună cu această erezie apostată, adepții lui Arie afirmă și că în uniunea ipostatică există o singură natură și cred că Domnul nostru în dispensația Sa mântuitoare a luat trup fără suflet, adăugând că Divinitatea a înlocuit sufletul cu dorințele și mișcările sale, astfel încât, așa cum spune Grigore Teologul, să atribuie suferința Divinității. Și de îndată ce atribuie suferința Divinității, atunci sunt evident teopashiți. Adepții acestei erezii nu sunt de acord să accepte icoane, așa cum nelegiuiții Sever, Petru Knafevs și Filoxen din Hierapolis și toată hidra cu multe

capete și fără cap care îi înconjoară, nu permit acest lucru. Eusebiu a aparținut și el acestei adunări, așa cum s-a arătat deja din scrisorile și lucrările sale istorice; el a respins și icoana lui Hristos, ca fiind teopashită. De aceea, îi scrie Constanței, soției lui Licinnius, ca ea să nu-i ceară o icoană; pentru că în scrisoarea sa spune că imaginea pe care Iisus Hristos a primit-o la întrupare a fost schimbată în natura Divinității. Între timp, niciunul dintre sfinții noștri părinți nu a gândit sau nu a învățat așa; pentru că acesta nu este adevărul. — Să ascultăm ce spune Atanasie, exterminatorul nebuniei lui Arie, în scrisoarea sa dogmatică către preotul din Cezareea lui Eupsihie, și, de asemenea, Chiril în prima sa scrisoare către Sukens, episcopul Diocezariei, și în discursul său împotriva celor care amestecă firile. — Amândoi, trăind atât o viață pământească, cât și una cerească și fiind inspirați de același Duh, vorbesc în acord unul cu celălalt. — Atanasie, în scrisoarea menționată mai sus către Eupsihie, care începe cu cuvintele: „Pentru cine ne socotești, preacinstitulule?” spune, printre altele: „Toate oile au un singur fruct (lână): ele (produc) și vara în (țările) din sud; și această lână a lor merge pentru uzul comun al tuturor. Dar de îndată ce este vopsită cu o vopsea luată din mare, atunci după aceasta este deja numită purpură, și acest nume i se potrivește pe deplin; atunci este pe bună dreptate numită pentru uzul în primul rând numai al regilor; Și lâna nu este lână atunci; prin natură este aceeași cum era, dar prin uz nu mai este: nu mai este în uz comun, în virtutea demnității celui care o folosește. Tot așa și carnea, deși a fost împrumutată din natura comună, dar de îndată ce a devenit veșmântul regelui, atunci însăși slava celui care o folosește este demnă de ea, deși nu a fost astfel prin natură; astfel încât Iisus Hristos este numit pe bună dreptate Domnul slavei chiar și ca om. Natura pe care a asumat-o a fost supusă suferinței, dar insulta a trecut asupra Sa; pentru că a purtat această carne ca și cum ar fi fost o haină. - După cum cel care rupe haina purpurie este considerat a fi insultat, deoarece erau însuși regele, deși regele însuși nu a simțit nicio durere din cauza aceasta și deși doar insulta adusă purpurii sale i se transferă; - deci exact, deși Cuvântul Însuși este nepăsător, se spune că El a luat asupra Sa suferințele trupului. De aceea, Pavel Îl numește pe Domnul Hristos, ca om, Fiul lui Dumnezeu, iar înaintea lui Arhanghelul Gavriil, anunțând nașterea miraculoasă a Mariei, a spus: Bucură-te, cea plină de har! Domnul este cu tine. Și iată că vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt” (Luca 1:28, 31–32).). Așadar, Isus este numit Fiul lui Dumnezeu, nu pentru că trupul a fost schimbat în fire divină, ci pentru că, prin virtutea unirii sale cu Dumnezeu Cuvântul, a primit o demnitate egală. - În același fel, Chiril în scrisoarea menționată mai sus către Sukens, care începe cu cuvintele: „după ce am citit scrisoarea trimisă de sfințenia ta”, printre altele spune aceasta: „după înviere, același trup care a suferit nu mai avea în sine neputințe omenești și nu-l numim susceptibil la foame sau oboseală sau ceva de genul acesta, ci deja nestricăcios; aceasta nu este suficient: îl numim dătător de viață; pentru că este trupul Vieții, adică al Unul-Născut. - Este luminat de slavă dumnezeiască și este considerat ca fiind trupul lui Dumnezeu.” Prin urmare, dacă cineva l-ar numi divin, ca și cum nu ar acorda atenție umanității sale; atunci în acest caz nu ar păcătui împotriva bunului simț. De aceea, cred, divinul Pavel a spus: chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, totuși acum nu-L cunoaștem (2 Corinteni 5:16).). Trupul (lui Hristos), fiind trupul lui Dumnezeu, așa cum am spus, depășește tot ce este omenesc, dar totuși acest trup pământesc nu admite o trecere la natura divină; pentru că acest lucru este imposibil. Altfel am predica că Dumnezeirea a fost creată și că a primit în sine ceva (așa cum) nu-i este propriu prin natură. A spune că trupul a fost schimbat în natura Dumnezeirii este la fel de nerezonabil ca și a spune că Cuvântul a fost transformat în

natura cărnii. Așa cum aceasta din urmă este imposibilă, deoarece (Cuvântul) este imuabil și neschimbător, la fel este și cea dintâi; căci este imposibil ca vreunul dintre cele create să treacă în esența sau natura Dumnezeirii, iar trupul este, de asemenea, o creație. De aceea spunem că trupul lui Hristos este divin; pentru că este trupul lui Dumnezeu, strălucind de glorie divină, nestricăcios, sfânt, dătător de viață; că s-ar putea schimba în natura divinității, niciunul dintre sfinții părinți nu a gândit sau a spus acest lucru și noi nu credem acest lucru. - În același fel, în cuvântul său împotriva celor care au contopit esențele, care începe cu cuvintele: „ne-am asumat osteneala de a conduce un cuvânt pios cu privire la dogmele adevărului", spune printre altele, „și astfel, dacă (Iisus Hristos), după schimbarea trupului Său în firea dumnezeirii, ar fi încetat să mai fie Fiul omului, atunci desigur este evident pentru toată lumea că și noi am fi fost lipsiți de posibilitatea de a ne lăuda cu filiația, ca neavând cel întâi născut dintre mulți frați, ceea ce El a devenit făcându-se asemenea nouă". Și puțin mai departe: „Oare am fost noi cu adevărat lipsiți brusc de chemarea înaltă care ne-a fost acordată? Niciodată! Nu ne lăsăm duși de invenții stupide și nebunești într-o minte nerezonabilă și nu filozofăm mai mult decât ar trebui să filozofăm. Acceptând Scriptura sacră și divin inspirată ca regulă a credinței drepte și fără prihană, spunem că singurul Cuvânt al lui Dumnezeu, devenind întâiul născut dintre noi, nu a încetat să fie numit atât Dumnezeu adevărat, cât și, în același timp, atât Dumnezeu, cât și Fiul omului. Se pare că El nu a transformat trupul unit imuabil și inseparabil cu El în natura Dumnezeirii, ci mai degrabă este conceput ca acoperindu-l cu propria Sa slavă și umplându-l din belșug cu virtuțile dumnezeiești care I se potrivesc. În același fel, după trecerea timpului, El se va coborî din cer și se va arăta tuturor celor care trăiesc pe întregul pământ. În același fel, când El, după ce a împlinit frumos taina dispensației cu trupul Său, S-a înălțat la cer, atunci cei care au văzut aceasta au fost cu o mare uimire; căci, după cum este scris, un nor L-a luat" „...și unul dintre sfinții îngeri a strigat celor ce se miraseră de aceasta: « Bărbați galileeni, de ce stați și priviți spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat din mijlocul vostru la cer, va veni tot așa, cum L-ați văzut mergând la cer.»" (Faptele Apostolilor 1:11).). Au văzut cei cărora li se adresează acest discurs Cuvântul înălțându-se la Tatăl netrupat? Adică: a părăsit El asemănarea noastră și era deja fără un trup tangibil și vizibil? Era El deja transformat într-o natură intangibilă și invizibilă? Dar cine va îndrăzni să spună aceasta? Dacă El va veni în același fel în care S-a înălțat; atunci cât de nedrept va fi să spunem că El va veni din nou nu gol și netrupat, ci în trup?" Și puțin mai departe: „Să știți, așadar, că Cuvântul a fost transfigurat (înaintea ucenicilor), arătându-le coborârea Sa din cer, care avea să aibă loc în vremurile de pe urmă. Cât despre natura transfigurării, aceasta s-a săvârșit, după cum spune divinul evanghelist, nu în așa fel încât Cuvântul să-și lepede chipul omenesc, ci mai degrabă prin simpla iluminare a acestuia din urmă de către slava Sa. „Fața Lui a strălucit", a spus el, „așa că a început să trimită raze din sine ca soarele". Și puțin mai departe: „Înțeleptul Pavel a scris și despre Hristos că El va preface trupul pierzării noastre, ca să fie asemenea trupului Său în starea glorificată. Ce vor spune atunci după aceasta cei care susțin că trupul s-a schimbat în firea Cuvântului? Atunci și trupurile sfinților se vor schimba în firea dumnezeirii, ca și ele să fie asemenea trupului Său în starea glorificată? Nu este oare această vorbire a lor, plină de extremă ignoranță, teribilă? Ce fel de trup ar avea Cuvântul, fiind Dumnezeu, din moment ce trupul Său, cum spun ei, a fost complet prefăcut în firea Dumnezeirii? Dumnezeirea este ceva netrupesc și este adevărat că nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu nicăieri " (Ioan 1:18). Apoi, foarte clar, ca și cum și-ar îndrepta discursul împotriva lui Eusebiu însuși, acest părinte divin în același discurs spune aceasta: „referitor la acest subiect, spun ei, aduc și un alt gând; întrucât divinul Pavel

a scris: Dar chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos după trup, totuși acum nu-L mai cunoaștem . De aceea, spun ei, dacă El nu este înțeles după trup, atunci este necesar să spunem că trupul a fost schimbat în firea Cuvântului, astfel încât El să poată fi cunoscut ca Dumnezeu. Dar cred că un altul ar obiecta imediat la aceasta: apoi, când vorbește despre noi (apostolul): Dar cei ce sunt în trup nu pot fi plăcuți lui Dumnezeu. Dar voi nu sunteți în trup, ci în duh (Romani 8:8), oare ne recunoaște și pe noi ca fiind liberi de trup și sânge? Oare spune cu adevărat aceasta duhurilor netrupești? Nu este o înșelăciune să gândești și să vorbești așa? Deci, când apostolul vorbește despre noi, el înțelege prin expresia: în trup , patimi trupești nepotrivite și vicioase, iar când vorbește despre Mântuitorul nostru comun Hristos, Care este preacurat și n-a cunoscut eroare, pentru că El nu a comis păcat, atunci expresia: „după trup ar trebui înțeles diferit - în sensul că El nu mai are neputințe trupești." Așadar, din (învățătura) părinților vorbitori de Dumnezeu știm că reprezentanții acestor dispute de cuvinte nu au băut din izvoarele lui Israel, pentru ca (învățătura lor) să le fie (un ghid) către viața veșnică, ci au luat băutură din izvoare rele și secate. Urmând (o învățătură) străină, ajung pe stânci și abisuri; pe când, dacă ar fi elevi ai bisericii, ar trebui să-i prezinte mai întâi (ca mărturie) pe Vasile cel Mare , care spune că „onoarea icoanei aparține prototipului ei", și pe Grigore de Nyssa (care spune): „Am văzut o imagine vie a acestei suferințe și nu am trecut niciodată pe lângă acest spectacol fără lacrimi, atât de viu prezintă arta această istorie ochiului" și pe Ioan (Hrisostom), care spune: „Am iubit chiar și o imagine turnată în ceară, dacă respiră evlavie" și - învățători ca aceștia. - Apoi, fără a-și corecta câtuși de puțin pozițiile care se abat de la adevăr, ci sporind răul cu noi adăugiri, ei și spune":

Episcopul Grigore a citit:

„Am adunat, așadar, aceste mărturii din Scripturi și de la Părinți și le-am grupat în definiția noastră actuală, alegând, ca să spunem așa, puțin din mult, pentru a nu ne întinde discursul. Există, de asemenea, foarte multe alte pasaje, dar le-am omis de bunăvoie, deoarece sunt infinite la număr. Astfel, fiind instruiți ferm de Scripturile inspirate de Dumnezeu și de Părinți și, de asemenea, stabilindu-ne picioarele pe stânca slujbei divine a Duhului, noi toți, îmbrăcați cu rangul preoției, în numele sfintei, supraesențialei și dătătoarei de viață Treimi, am ajuns la o singură convingere și am hotărât în unanimitate că fiecare icoană, făcută din orice substanță, precum și una pictată cu culori prin arta nelegiuită a pictorilor, trebuie alungată din bisericile creștine; este străină lor și merită dispreț."

Diaconul Epifanie a citit:

„Răspânditorii nestăpâniți ai acestei inovații nu și-au putut pleca gâtul în fața tradiției Bisericii: ci orbiți de alegerea locurilor potrivite gândirii lor și de convingerea că au prins adevărul, au respins tradiția pioasă și nu și-au putut potoli setea din izvorul plăcerii; întrucât acesta nu putea fi în ei un izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. În schimb, irigându-se cu apă luată din bălți contaminate, au scos tulpini împuțite, având fiere amară ca rod. Adăugând minciună la minciună, au proclamat: «Sunt foarte multe alte mărturii, dar noi le-am omis de bunăvoie». Astfel, s-a spus deja mai sus că toate mărturiile pe care le-au adus de la părinții aleși - toate aceste mărturii, în dorința lor de a le confirma veridicitatea, le-au înțeles pervers, iar mărturiile împrumutate de la adversari nu sunt cuvintele Duhului Dumnezeiesc. De aceea, fericitul David le prevestește, cântând în Duh: Fiecare vorbește deșarte aproapelui său: buze viclene sunt în inimă și în inimă vorbesc rău (Isaia 11:3). În acord cu el, Isaia, care are îndrăzneală, proclamă, zicând: Planul celor răi urzește nelegiuire, pentru că nu știu să știe, căci ochii lor sunt întunecați ca să vadă (Isaia 44:18). După ce au părăsit definițiile și legile sănătoase, se ascund în spatele cuvintelor adevărului și încearcă să

proclame ceva pios, pentru ca, din cauza a ceea ce este adevărat și corect, să nu nutrească neîncredere față de ele în alte lucruri. Ei spun: „în numele Sfintei și supraesențialei și de viață dătătoarei Treimi"; Între timp, în mintea lor se gândesc să facă rău, proclamă și confirmă decizii după propria lor judecată, neascunzându-și deloc răutatea, negândindu-se la judecata lui Dumnezeu și neacordând atenție cuvântului Domnului, care proclamă: „ Oricine va face să se strice pe unul dintre acești micuți care cred în Mine, este prea mult pentru el, dar o piatră de moară va fi atârnată de gâtul lui și va fi înecat în adâncul mării" (Matei 18:6) .). Apoi, precum porcii care calcă în picioare perle, adică tradițiile bisericești, ei proclamă: „fiecare icoană, din orice substanță făcută... trebuie alungată din bisericile creștine; le este străină și merită dispreț." Nu au ținut acest sinod prin voia Domnului și nu au deliberat la inspirația Duhului Domnului, ci precum niște lupi feroce au atacat turma lui Hristos. Totuși, adevărul este clar și raza de lumină străpunge irezistibil. Cine nu știe că atunci când se aduce necinste unei icoane, această necinste este pe deplin legată de cel a cărui imagine slujește această icoană? Deci adevărul știe acest lucru și însăși natura lucrurilor ne învață acest lucru; și dumnezeiești părinți sunt de acord cu acest lucru, și anume: Sfântul Vasile spune: „cinstea unei icoane se leagă de prototipul ei"; Atanasie spune: „Cine se închină portretului împăratului, se închină împăratului însuși sub înfățișarea sa"; și Hrisostom mai spune: „Nu știți că atunci când insultați portretul împăratului, abuzați de prototipul însuși"? Și acești părinți au urmat însăși natura lucrurilor, dar ereticii s-au opus atât Bisericii, cât și adevărului; pentru că nu numai că sunt plini de blasfemie, dar pe lângă asta, cuvântul lor conține și un exces de nebunie și ignoranță. - Prin urmare, ar fi trebuit să propovăduiască o limbă comună și nu diferită de altele, și să păstreze și tradiția străveche și cu toată sârguința să aibă grijă de ceea ce, conform tradiției apostolilor și părinților, a fost păstrat și mărturisit de întreaga mulțime (de credincioși), și să nu introducă inovații și să nu abandoneze obiceiurile primite cu pioșenie de noi. Ceea ce este păstrat în Biserica Catolică conform tradiției, nu admite nici adăugire, nici scădere, iar oricine adaugă sau scade ceva este amenințat cu cea mai mare pedeapsă; căci se spune: Blestemat este cel ce mută hotarele părinților săi (Deut. 27:17). Dar ereticii nu aveau nicio dorință să cunoască adevărul și, de aceea, vor auzi următoarele cuvinte de înțelepciune: Cel ce face comori cu o limbă mincinoasă împinge deșertăciunea în cursele morții " (Prov. 21:4).

Volumul șase

Diaconul Epifanie a citit:

„O, de ar fi înțeles ei cuvântul pe care Domnul l-a zis mai-marele apostolilor, Petru: Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui (Matei 16:18). Dar ei s-au străin de această armonie (zicere) și de această dispensație și, în schimb, spun ceva vrednic de râs, definind următoarele":

Episcopul Grigore a citit:

„Nimeni să nu îndrăznească să se angajeze într-un act atât de impiu și indecent. Dacă cineva îndrăznește de acum înainte să facă o icoană, sau să o venereze, sau să o pună într-o biserică, sau în propria sa casă, sau să o ascundă, un astfel de om, fie episcop, fie preot, fie diacon, să fie detronat, iar dacă este călugăr sau laic, să fie anatematizat și să fie vinovat și înaintea legilor împărătești; căci este un adversar al hotărârilor lui Dumnezeu și un dușman al dogmelor patristice."

Diaconul Epifanie a citit:

„Au calomniat întreaga biserică, dar nu s-au mulțumit cu aceasta și nu s-au mulțumit cu această impietate, ci pe lângă aceasta au pronunțat și un decret nelegiuit și nefondat de a nu face icoane. Dar cine dintre cei ce gândesc și trăiesc cu evlavie le va asculta?

(Obiceiul de a pune) icoane onorabile în locuri proeminente s-a stabilit atât de mult în biserici, încât de la apariția Evangheliei până acum sunt așezate în ele la vedere; și tot ce se distinge prin vechime este vrednic de respect. - Căci ce altceva poruncește dumnezeiescul apostol, zicând în Epistola către Tesaloniceni: țineți tradițiile (2 Tesaloniceni 2:15), pe care le-ați primit; și, de asemenea, în Epistolele către Timotei și Tit spune că trebuie să ne îndepărtăm de inovațiile josnice (2 Timotei 2:16 și Tit 3:10). Noi toți, așadar, fiind creștini, născuți în sfânta biserică sobornicească, păstrăm tradițiile pe care le-am primit și le susținem și, urmând cuvintele dumnezeiescului apostol, respingem inovațiile deșarte. De asemenea, primim tot ceea ce glorioșii noștri părinți au binevoit să creeze în vremurile de mai târziu pe temelia apostolilor și a prorocilor, și detestăm tot ce este contrar acestui lucru ca fiind ostil și neprietenos, mă refer aici la tot ceea ce au bolborosit ereziile josnice și impie. Împreună cu ele, detestăm această erezie nou creată a calomniatorilor împotriva creștinilor; o considerăm o vorbărie impie și nestăvilită. Săvârșind nelegiuire după nelegiuire, acești eretici nu numai că și-au ascuțit limbile în minciuni și impietate, dar au și convins mâna conducătorilor să lovească crime imaginare, spunând că cel care nu le respectă trebuie considerat vinovat în fața legilor împărătești. Din acest punct de vedere, multe și diverse feluri de (nenorociri) au apărut în lume: puterea seculară și chiar episcopii înșiși, care s-au opus adevărului, s-au exercitat neîncetat în fapte de cruzime. Și ce limbaj poate relata aceste evenimente triste? Cum și de unde să înceapă povestea acestor evenimente? Câtă groază, cutremur și persecuție? Câți călugări au fost ținuți sub pază în orașe, au suferit biciuire și au fost prizonieri mulți ani cu lanțuri la picioare? Cărțile au fost arse, vasele sacre și templele sfinte au fost profanate, mănăstirile venerabile au fost transformate în adunări seculare josnice; astfel încât Bărbații cu cinste care locuiau în ele, după ce le-a fost jefuit ce aveau, au migrat în țări străine; pentru că, după apostoli, socoteau că este mai bine să trăiască printre păgâni decât să ducă o viață rea printre propriii lor cetățeni; au urmat cuvântul apostolului, care sfătuiește să nu mănânce nici măcar cu astfel de oameni (1 Corinteni 5:11).). Și ceea ce este mai rău dintre toate este că profanarea nelegiuită a mănăstirilor continuă până în ziua de azi. În loc de imnuri sacre și de glasul vesel caracteristic lăcașurilor celor drepți, în ele se aud sunete obscene și satanice, iar în loc de îngenuncheri constante, au loc dansuri și grimasă. Câte pericole și temeri au îndurat oamenii evlavioși? Au fost biciuiți, orbiți, nările li smulse, li s-au tăiat limbile; au suferit o fugă lipsită de glorie, adică exil; căci sunt împrăștiați în tot universul; fețele lor sfinte au fost pârjolite, bărbile lor arse, iar fecioarele logodite cu Hristos au fost forțate să se cupleze în concubinaj ilegal și violent și, ceea ce este mai rău dintre toate, au existat chiar și crime. Acestea sunt roadele celor care sunt ostili adevărului. Aceasta este în mod clar nebunie și nu o judecată dreaptă. Dar Dumnezeu a privit și a izbăvit Biserica Sa de aceste necazuri care s-au abătut asupra ei. Și slavă Lui! Amin. Dar ereticii, sub influența poftei lor nelegiuite, nu observă că ei înșiși sunt demascați de adevăr atunci când spun:

Episcopul Grigore a citit:

„De asemenea, hotărâm ca niciun om, fiind rector al unei biserici a lui Dumnezeu sau proprietar al unei case venerabile, sub pretextul de a slăbi o astfel de iluzie cu privire la icoane, să nu-și pună mâinile pe vase sfinte închinate lui Dumnezeu cu scopul de a le da un alt scop - neidolatr."

Diaconul Epifanie a citit:

„Asta au vărsat gurile oamenilor care nu se tem de Dumnezeu. Cine dintre oamenii ale căror minți sunt întemeiate în frica de Dumnezeu va îndrăzni să numească acele lucruri dedicate lui Dumnezeu cu numele de idoli? Dacă nu cumva este prea ignorant

și necultiv, dacă nu cumva a uitat marea și mântuitoarea taină pe care Dumnezeu Cuvântul a săvârșit-o, trăind printre noi în trup, care ne-a eliberat de rătăcirea idolilor. Oamenii pioși numesc de obicei idolii păgâni idoli. - Astfel de discursuri sunt în sensul deplin pălăvrăgeala celor care își emit sunetele și deliberările din pântecele lor, care le umple mințile de duhoare și, prin urmare, i-a făcut proști și vrednici de ridicol. De aceea spun ei:"
Episcopul Grigore a citit:
„Și, de asemenea, pe haine și alte învelișuri sau pe orice altceva dedicat serviciului sacru al lui Dumnezeu, sub pretextul de a da tuturor acestora un scop util."
Diaconul Epifanie a citit:
„Ei pronunță definiții. Ei calomniază faptul că sfânta biserică a lui Dumnezeu nu acționează bine permițând pictarea icoanelor; ei numesc icoanele un lucru josnic, idolii și statuile, iar între timp ei înșiși par să fi uitat comentariile lor ticăloase și hotărăsc ca (toate) acestea să rămână în biserică, ca fiind dedicate lui Dumnezeu. Dar dacă este dedicată lui Dumnezeu, atunci în ce fel este josnică și o invenție a vicleniei diavolului? Este evident că un astfel de răspuns este răspunsul lui Caiafa. În răutatea sa, l-a ucis pe Hristos, dar, deși inconștient, a spus adevărul, numindu-L Mântuitorul rasei umane. Ei au devenit ca el; în răutatea lor calomniază faptul că admiterea icoanelor este o greșeală; le numesc idoli și un lucru josnic și o invenție a vicleniei diavolului; dar dincolo de orice așteptare, ei sunt convinși de adevăr și se văd nevoiți să recunoască faptul că este dedicată și oferită lui Dumnezeu și astfel cad în mrejele propriilor dispute verbale. Prin urmare, pentru a-și deruta adepții, ei adaugă:
Episcopul Grigore a citit:
„Dacă cineva, primind puteri de la Dumnezeu, ar dori să folosească în alt mod aceste vase sau veșminte, atunci să nu îndrăznească să facă aceasta fără sfatul și știrea preasfintului și binecuvântatului patriarh ecumenic și fără porunca împărăților noștri pioși și iubitori de Hristos, ca nu cumva, sub un astfel de pretext, diavolul să umilească bisericile lui Dumnezeu. De asemenea (hotărâm) ca niciun om dintre cei aflați în autoritate, sau dintre cei subordonați lor, sau de rang secular să nu pună mâna pe templele divine sub același pretext și să le înrobească, așa cum s-a făcut de către unii care au acționat în mod dezordonat."
Diaconul Epifanie a citit:
„Cine nu va râde de o astfel de lege, sau mai degrabă cine nu va plânge din cauza ei? Din cauza acestor cuvinte goale, mulți au îndrăznit să pună mâna pe vasele sacre; evident că au împrumutat pretextul pentru aceasta de la ei; pentru că există atât de mult rău. Nu au observat nimic despre ei înșiși, considerându-se, așa cum spuneau ei înșiși, foarte binecuvântați; dar, de fapt, așa cum arăta adevărul, erau episcopi străini; și-au însușit aurul și argintul din ofrandele sacre și au atribuit pictura caselor publice și teatrelor; iar altarele au fost profanate printr-un astfel de ordin al lor. Dar spun cu mândrie":
Episcopul Grigore a citit:
„După ce am făcut o astfel de îmbunătățire și după ce am confirmat-o prin harul lui Dumnezeu, am considerat că este drept să expunem în scrierea noastră sobornică și plăcută lui Dumnezeu punctele principale ale definiției, deoarece, se pare, vorbim într-un mod apostolic și credem că avem duhul lui Hristos. Și așa cum cei care au trăit înaintea noastră, crezând în aceasta, și-au proclamat împreună definițiile, așa credem și noi în aceleași și, de aceea, pronunțăm definiții. Referindu-ne la unele definiții patristice, facem decrete după exemplul lor și în conformitate cu ele."
Diaconul Epifanie a citit:

„După ce au rostit mai sus multe feluri de vorbe deșarte și și-au dezvăluit clar minciunile, acum se străduiesc să se egaleze cu învățătorii bisericii și își clasifică cu aroganță definițiile josnice printre cuvintele sfinte ale părinților; vor să amestece minciunile cu adevărul așa cum o băutură otrăvită se amestecă cu mierea. Dar oamenii călăuziți de Duhul Divin deosebesc binele de rău, iar ceea ce este spus cu pioșenie, ceea ce respiră caracterul Sfinților Părinți, ei acceptă, dar ceea ce este spus cu perversitate și poartă pecetea ficțiunii lor, ei resping. Acești mincinoși mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar între timp se abat de la calea care duce la drumul împărătesc; cuvintele credinței noastre celei mai luminoase sunt pătate cu otrava înșelăciunii și își răspândesc ignoranța precum ereticii antici, care vorbeau și ei foarte mult în conformitate cu Biserica Catolică, dar au devenit criminali într-unul sau două puncte și au primit anatema ca soartă. Cei care vorbesc astfel și-au împărtășit soarta cu ei”:
Episcopul Grigore a citit:
„Cine nu mărturisește, conform tradițiilor apostolice și patristice, în Tatăl și Fiul și Sfântul Duh una și aceeași dumnezeire, natură și esență, voință și acțiune, putere și stăpânire, împărăție și autoritate în trei ipostase sau persoane, este anatema. - Cine nu mărturisește pe Unul din Sfânta Treime, adică Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Tatăl mai înainte de veci după dumnezeire și în zilele de apoi coborât din ceruri pentru mântuirea noastră, întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și născut din ea neînțeles de orice pricepere - anatema. Cine nu mărturisește că Emanuel este cu adevărat Dumnezeu și că de aceea sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, pentru că ea după trup a născut Cuvântul lui Dumnezeu, care s-a făcut trup - anatema. Cine nu mărturisește că Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl a fost unit ipostatic cu trupul și că El este un singur Hristos cu trupul Său, adică că El este atât Dumnezeu, cât și om, este anatema. Cine nu mărturisește că trupul Domnului este dătător de viață și că...” „Este trupul propriu al Cuvântului lui Dumnezeu și Tatăl, dar îl consideră a fi trupul altcuiva, unit cu El prin virtutea meritelor Sale și nu-l mai consideră cu adevărat dătător de viață, nu recunoaște, așa cum am spus, că a devenit trupul propriu al Celui care are puterea de a da viață tuturor Cuvintelor, este anatema. Cel care nu mărturisește cele două firi ale singurului Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, și cele două voințe naturale și două acțiuni naturale, conform învățăturii sfinților părinți, inseparabile, nedespărțite și necontopite, este anatema. „Cine nu mărturisește că Domnul nostru Însus Hristos, împreună cu trupul Său, animat de un suflet rațional, gânditor, stă (pe tronul slavei) împreună cu Dumnezeu Tatăl și cu slava Sa paternă va veni să judece viii și morții, că El nu este trup, dar nici netrupesc, astfel încât a fost vizibil chinuitorilor Săi și a rămas Dumnezeu în afara corporalității grosolane, este anatema.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Până acum rămân evlavioși și vorbesc după spusele sfinților părinți sau, mai bine zis, după ce și-au însușit învățătura lor, își atribuie slava lor; dar apoi vărsă învățătura propriei lor limbi otrăvite, o învățătură amară și plină de venin de șarpe mortal.”
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine încearcă să reprezinte proprietățile lui Dumnezeu Cuvântul după întruparea Sa prin intermediul culorilor materiale, în loc să se închine cu toată inima sa, cu ochii minții, Celui Ce este mai strălucitor decât lumina soarelui și Care șade în ceruri la dreapta lui Dumnezeu, este anatema.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Din punctul de vedere al unui astfel de gând fantastic, ei par niște alegoriști ciudați. În timp ce Apostolul a predicat că Fiul este chipul lui Dumnezeu și al Tatălui prin

imuabilitatea esenței Sale; ei au acționat diferit: adoptând o concepție falsă despre trupul asumat de Dumnezeu Cuvântul, vorbesc din propria lor minte nebună și exprimă un gând nou: «cine încearcă să prezinte chipul lui Dumnezeu Cuvântul după întruparea Sa prin intermediul culorilor materiale». - Că trupul asumat de Dumnezeu Cuvântul are o natură diferită, diferită de esența lui Dumnezeu Cuvântul, știm cu toții, fiind învățați de adevăr și de sfinții apostoli și de dumnezeiești noștri părinți. Dumnezeiescul Apostol Pavel, care a văzut nespusul, dorind să predice, așa cum s-a spus, consubstanțialitatea Fiului și a lui Dumnezeu Cuvântul cu Dumnezeu și Tatăl, nu a găsit nimic mai potrivit și mai potrivit decât să-l proclame pe Fiul ca chip al ipostasului Tatălui. Între timp, aceștia (ereticii), încercând să transforme adevărul în minciună, introduc în schimb gânduri ciudate și deșarte; pentru că sunt impregnați de ură față de icoanele cinstite. De aceea cad în gânduri care conțin…" blasfemie; fiind lăsați pradă unei minți irațională, ei mai spun:
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine, datorită întrupării Sale, încearcă să descrie ființa de nedescris a lui Dumnezeu Cuvântul și ipostasul Său în icoane în formă umană, prin intermediul culorilor materiale, și nu mai crede, ca teolog, că El, chiar și după întrupare, este totuși de nedescris, este anatema."
Diaconul Epifanie a citit:
„S-au îmbolnăvit de o lipsă de înțelegere a sensului tradițiilor bisericești și, căzuți victime ale acestei boli mortale, și-au deteriorat mintea; de aceea vorbesc astfel și amestecă înșelăciunea cu vorbirea corectă și își înșală mintea, contopindu-se cu natura indescriptibilă a lui Dumnezeu Cuvântul, trupul descriptibil și asumat. Acest lucru este foarte clar evident din cuvintele lor: «că El este indescriptibil chiar și după întrupare»." Au găsit vreodată acești filozofi vanitoși o asemenea frivolitate undeva sau vreodată? Este un lucru complet blasfemic să-L numim pe Domnul Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, de nedescris după întruparea Sa, mai ales când le-a spus ucenicilor Săi: Lazăr, prietenul nostru, a izbutit... și mă bucur pentru voi... căci eu nu eram acolo (Ioan 11:11 și 15). Este oare adevărat că expresia „eu nu eram acolo" nu este o indicație a descriptibilității? Da! Absolut este. Dar tăcem despre ceea ce se spune în Evanghelie despre Iisus Hristos înainte de patima Sa; voi povesti despre ce s-a întâmplat după înviere. Cel care li s-a arătat femeilor nu a fost nicidecum de nedescris; a se arăta la doi ucenici este un semn al descriptibilității; a intra cu ușile închise și a fi atins de Toma, ce altceva înseamnă dacă nu descriptibilitate? Faptul că ucenicii au mers în Galileea și L-au văzut acolo și I s-au închinat, înseamnă același lucru. Cât despre ucenici, care priveau cum S-a înălțat la cer și că un înger le-a stat și le-a zis: Bărbați galileeni, de ce vă „Stați și priviți spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat din mijlocul vostru la cer, va veni tot așa, în felul în care L-ați văzut mergând la cer (Faptele Apostolilor 1:11), nu este aceasta o dovadă a descriptibilității? Da! Dovadă completă. Așa au învățat toți părinții noștri purtători de Dumnezeu. Mai mult, este evident pentru oamenii cu dreptate că, în calitate de Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu și Tatăl, El este nevăzut, indescriptibil și de neînțeles și este în fiecare loc al stăpânirii Sale. Pe de altă parte, deoarece Și-a asumat natura umană, El este atât vizibil, cât și descriptibil, așa cum El Însuși le-a spus ucenicilor Săi că „nu era acolo". Mai mult, El este accesibil simțului nostru, așa cum ne-a asigurat Toma de acest lucru. Astfel, ca urmare a blasfemiei lor, inițiatorii acestei învățături fără sens, calomniind creștinii, cad în multe rele. Ei continuă calomniile lor și proclamă:
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine încearcă să înfățișeze pe o icoană uniunea inseparabilă și ipostatică a firii lui Dumnezeu Cuvântul și a trupului, adică acel lucru necontopit și inseparabil care a fost

format din ambele, și numește această imagine Hristos, în timp ce numele Hristos înseamnă atât Dumnezeu, cât și om, este anatema; pentru că prin aceasta inventează o ciudată fuziune a două firi."
Diaconul Epifanie a citit:
„O minciună josnică este adesea adăugată la vorbirea dreaptă. Așadar, ei resping în mod fals și nedrept pregătirea icoanelor, ca și cum ar fi contrară unirii inseparabile, necontopite și ipostatice a celor două firi în Hristos și ca și cum prin aceasta s-ar introduce o fuziune a firilor. Cu toate acestea, ei nu au legat adevărul lui Dumnezeu. «Hristos» este un nume care denotă două firi, una vizibilă și cealaltă invizibilă. Dar prin acest văl, adică prin trup, oamenii L-au văzut pe Hristos Însuși. Deși firea Sa divină era ascunsă în același timp, El a revelat-o prin semnele Sale. - Așadar, sfânta biserică a lui Dumnezeu, așa cum a primit de la sfinții apostoli și părinți, așa prezintă oamenilor aceeași imagine vizibilă, dar nu-L desparte pe Hristos, așa cum o calomniază în zadar. Desigur, o icoană are comuniune cu prototipul doar în nume și nu în însăși esența, așa cum am spus adesea; pentru că nu are un suflet, care nu poate fi descris, deoarece sufletul este și invizibil. - Dacă nu este posibil să înfățișezi sufletul într-un mod pictural, deși este creat; atunci cu cât mai mult nimeni, nici măcar..." Un om complet lipsit de minte, s-ar gândi să înfățișeze într-o imagine senzorială divinitatea de neînțeles și de nepătruns a Unul-Născut? Așadar, boala shkh-ului s-a întors împotriva lor. Anatema pe care au rostit-o în zadar va rămâne pentru totdeauna asupra lor, asupra lor înșiși. Mai departe, ei spun: „
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine, doar cu gând curat, desparte trupul, unit cu ipostasul lui Dumnezeu Cuvântul, și ca urmare încearcă să-l înfățișeze într-o icoană, este anatema."
Diaconul Epifanie a citit:
„Sfântul Grigorie Teologul spune astfel: «Dacă firile sunt prezentate separat de gândirea noastră, atunci și numele sunt distinse». Și foarte mulți dintre Părinți au susținut acest gând; pentru că, conform adevărului însuși, așa se dovedește a fi. Între timp, acești eretici, îndepărtându-se de adevăr și de tradițiile Părinților, spun astfel: «cine desparte trupul unit cu ipostasul lui Dumnezeu Cuvântul». Astfel, chiar și în aceasta se dovedesc a fi inconsecvenți cu exprimarea sfinților Părinți, ci, dimpotrivă, ei sunt în mod evident ostili adevărului și calomniază Biserica Catolică , ca și cum ar gândi la fel ca Nestorie. Rămânând consecvenți cu ei înșiși, adaugă ei."
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine împarte un Hristos în două ipostase, considerându-L parțial Fiul lui Dumnezeu și parțial Fiul Fecioarei Maria, și nu unul și același, și mărturisește că unirea dintre ele a fost relativă și, prin urmare, Îl înfățișează în icoană ca având un ipostas special, împrumutat de la Fecioară, este anatema."
Diaconul Epifanie a citit:
„Așa vorbeau ei, învârtindu-se în jurul lor; este aproape imposibil să numeri ce au spus în zadar. După ce au descoperit părerea nelegiuită a lui Nestorie, au legat-o de reprezentarea unor icoane oneste, construind niște concluzii fără sens și stupide, a căror respingere ne-am ocupat deja de multe ori și, prin urmare, acum au considerat necesar să le trecem sub tăcere. Apoi au dezlănțuit următoarele."
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine pictează pe o icoană carne îndumnezeită prin unirea ei cu Dumnezeu Cuvântul, ca și cum ar separa-o de divinitatea care a primit-o și a îndumnezeit-o și astfel ar face-o să pară neîndumneită, este anatema."
Diaconul Epifanie a citit:

„Deși Biserica Catolică Îl înfățișează pe Hristos în formă umană în pictură, ea nu separă trupul Său de divinitatea unită cu ea; dimpotrivă, ea crede că trupul este îndumnezeit și îl mărturisește ca fiind una cu divinitatea, conform învățăturii marelui Grigorie Teologul și cu adevărul, și nu face prin aceasta trupul Domnului neîndumnezeit, așa cum spun acești eretici, exprimându-se grosolan, ignorant și barbar. Așa cum cel care înfățișează un om în pictură nu îl face prin aceasta lipsit de suflet, ci dimpotrivă, acest om rămâne spiritual, iar tabloul este numit portretul său datorită asemănării sale; tot așa și noi, făcând o icoană a Domnului, mărturisim trupul Domnului ca îndumnezeit și recunoaștem icoana ca nimic altceva decât o icoană reprezentând asemănarea prototipului. Prin urmare, icoana primește chiar numele Domnului; numai prin aceasta este în comuniune cu El; din același motiv este venerabilă și sfântă. Dacă o pictură înfățișează un om josnic sau un demon, atunci este josnică și murdară; pentru că acesta este prototipul. Așadar, trudind la întrebări deșarte, ei adună sterilitate, și din adevărul este că primesc anatema și nu vor fi eliberați de aceasta din urmă: pentru că spun:
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine încearcă să-L înfățișeze pe Dumnezeu Cuvântul, care există după chipul lui Dumnezeu și în ipostasul Său, a luat chip de rob și s-a făcut asemenea nouă în toate, în afară de păcat, prin intermediul culorilor materiale, adică ca și cum ar fi un om simplu, și să-L separe de divinitatea inseparabilă și neschimbătoare, și astfel, ca să zicem, introduce un cuaternar în sfânta și dătătoarea de viață Treime - anatema.”
Diaconul Epifanie a citit:
„O, nebunia și prostia lor! Nu le este rușine să rostească anatema! Totuși, așa cum viermii se hrănesc tăvălindu-se în noroi, tot așa ei, atașați de acest gând, nu cunosc limite și încearcă să dezonoreze sfânta biserică , în timp ce ei înșiși sunt vrednici de condamnare; pentru că cei care o binecuvântează, așa cum spune dumnezeiasca scriptură, sunt binecuvântați, iar cei care o blestemă sunt blestemați. Cât despre faptul că pictorul se presupune că îl reprezintă pe Hristos Mântuitorul ca un om simplu, îl separă de Divinitate și apoi se presupune că introduce cuaternarul prin pictură; atunci cine nu va râde de această nebunie a lor, sau mai bine, cine nu va plânge de această blasfemie? Deși Hristos este înfățișat pe icoană în formă umană, cel care face (icoana) nu crede în cuaternar, ci mărturisește doar că Dumnezeu Cuvântul s-a făcut om cu adevărat, și nu fantomatic. Adevărat, Nestorie, care și-a corupt mintea și a acceptat blasfemic în Hristos două ipostase, precum și două naturi, a introdus cuaternarul: dar sfânta Biserică a lui Dumnezeu, mărturisind corect în Hristos un singur ipostas cu două naturi, a fost învățată de sus pentru a-L înfățișa prin intermediul icoanelor spre aducere aminte a dispensației Sale mântuitoare. Dar ereticii, dorind să se arate drept cei care gândesc bine, exprimă și ei ceva adevărat, vorbind astfel.”
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine nu mărturisește că Pururea Fecioară Maria este cu adevărat Maica lui Dumnezeu, că este mai presus de orice făptură văzută și nevăzută și nu-i cere mijlocirea cu credință sinceră, ca unul care are îndrăzneală înaintea Dumnezeului nostru născut din ea, este anatema.”
Diaconul Epifanie a citit:
„ Biserica Catolică , întemeiată și întărită în aceasta, nu are nevoie să asculte nimic din ceea ce se spune de cei ce gândesc împotriva tradiției ei divine. Și Domnul i-a izgonit pe demoni când au început să-L propovăduiască; și dumnezeiescul Apostol Pavel, împreună cu tovarășii săi, i-a izgonit și el când demonii au început să spună despre ei că sunt slujitorii Dumnezeului Celui Preaînalt, vestind calea mântuirii” (Faptele Apostolilor 16:17). Așadar, acești eretici sunt izgoniți din sfânta și

sobornicească Biserica a lui Dumnezeu, deși spun ceva adevărat. Apoi, ca niște câini care se întorc la vărsătura lor și ca niște porci spălați care se aruncă în groapa cu noroi, iarăși vărsă următoarele:
Episcopul Grigore a citit:
„Cine încearcă să înfățișeze în amintire pe icoane cu culori materiale fără suflet și fără glas chipurile sfinților, care nu aduc niciun folos (căci aceasta este o întreprindere stupidă și o născocire a vicleniei diavolului) în loc să înfățișeze virtuțile lor, care sunt relatate în scripturi, în sine, ca niște imagini animate ale lor, și astfel să stârnească în sine râvna de a fi asemenea lor, cum au spus dumnezeiești noștri părinți, este anatema."
Diaconul Epifanie a citit:
„Dumnezeiești noștri părinți n-au spus și n-au predicat nimic de genul acesta; acești mincinoși își însușesc numele de părinți: chiar s-au numit al șaptelea sinod, iar un înțelept a zis: să te laude cel sincer, și nu buzele tale; străinul, și nu buzele tale (Prov. 27:2). Nu au fost învățați de nimeni și nu au primit aprobare de la nimeni, ci doar și-au însușit aprobarea, și totuși vor ca oamenii să-i numească părinți și se străduiesc să fie învățători ai Bisericii Catolice și calomniază Biserica , ca și cum Hristos Dumnezeul nostru ar fi părăsit-o și s-ar fi predat idolatriei; pe când Dumnezeu Însuși i-a spus prin prorocul Isaia: Îți voi face o bucurie veșnică, o bucurie a neamurilor (Is. 60:15), și, de asemenea, prin Solomon: Tu ești toate lucrurile bune, aproapele meu, și nu este nicio vină în tine (Cântarea Cântărilor 4:7). Să fim, așadar, atenți la mintea lor necuviincioasă; ei calomniază Biserica , că a căzut în idolatrie și, în același timp, ei înșiși sunt mândri de numele învățătorilor săi. Dacă sunt părinții idolatrilor, atunci să spună: sunt ei învățători ai unei părți a Bisericii idolatre sau ai întregii Biserici? Dacă ei (învățătorii unei) părți, atunci trebuie să-și îndrepte privirea către plenitudinea Bisericii Catolice, să primească îndreptățire de la ea și să culeagă roadele adevărului, așa cum toți părinții noștri au îndreptat ceea ce a fost distrus de eretici și au adus în armonie ceea ce a fost tulburat de ei. Dar, din moment ce Biserica Catolică strălucește cu adevărata tradiție, ei, despărțindu-se de ea, se gândesc să o condamne în întregime, ca fiind păcătuită. Și este teribil să vorbești, dar și reprobabil să taci. În opinia lor, adevărata mărturisire a lui Hristos a dispărut și distrugerea a îmbrățișat totul. Dar să fie departe de urechile noastre acest lucru, ca și cum nu s-ar fi spus! Și astfel vor fi doborâți din toate părțile; pentru că realizarea de imagini pictate ale icoanelor onorabile a fost încredințată Bisericii Catolice din primele vremuri, iar această tradiție s-a reflectat în sfintele temple; a fost păstrată în succesiune și primită atât de sfinții părinți, cât și de întreaga oaste a creștinilor. Nu numai că s-au despărțit de aceasta întreaga oaste, dar, ceea ce este mai rău și mai cumplit dintre toate, strigătul anatemei lor a atins limitele extreme, așa cum a fost în Sodoma și Gomora; și de aceea păcatul lor este prea mare. Cine va putea după aceasta să suporte această furie nebună și imaginile acestor orori satirice? Ah, de-ar ști adevărul! Căci este evident pentru toți cei care vor să gândească cu pioșenie că, așa cum prin ceea ce este revelat în Scripturi despre sfinți ajungem să ne amintim de suferințele lor, tot așa prin pictura de icoane, privind la suferințele lor, ajungem să ne amintim de curajul și viața lor plăcută lui Dumnezeu. Apoi, ereticii se declară din nou pioși, spunând astfel:
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine nu mărturisește că toți sfinții care au existat de la început până în prezent, care I-au plăcut lui Dumnezeu atât înainte de lege, cât și sub lege și sub har, sunt venerabili înaintea ochilor Lui atât cu sufletul, cât și cu trupul, și nu cere rugăciuni de la ei, având îndrăzneala, conform tradiției bisericești, să mijlocească pentru pace, este anatema."

Diaconul Epifanie a citit:
„Când au spus: «conform tradiției bisericești», ar fi trebuit să spună: oricine nu acceptă imagini pictate iconice este anatema; deoarece folosirea icoanelor se bazează în Biserica Catolică pe o tradiție complet străveche și este acceptată în mod legal în ea pentru a ne aminti de prototipuri. Dar (ereticii), respingând fără rușine această tradiție spre propria lor distrugere, spun Bisericii Catolice: nu vrem să cunoaștem căile voastre. Exprimând o astfel de judecată, ei au respins și au călcat în picioare cu compoziția lor oferirea de mijlociri înaintea lui Dumnezeu. Și toată lumea știe acest lucru; acesta este obiceiul ereticilor, că de îndată ce au neglijat adevărul într-un singur cuvânt și (odată) s-au abătut de la calea adevărată, cad deja în multe și diverse erori. Aceasta pentru că adevărul este uniform, iar falsitatea este diversă. „Așadar, arienii, numindu-L pe Dumnezeu Cuvântul o creatură, împreună cu această blasfemie nelegiuită a lor, au bolborosit că, deși S-a făcut om, nu a primit un suflet. La fel și nefericitul Eutihie, crezând că există o singură fire în Domnul, blasfemiază, ca și cum Ar fi primit un trup divin, și nu de o singură fire cu firea noastră. În același fel, reprezentanții acestei erezii, imitând în zel, nu s-au mulțumit doar cu această inovație, ci, ca și cum nu s-ar fi săturat de acest rău, i-au adăugat o altă erezie înrudită. Apoi, dorind să se arate precum sfinții părinți și luând înfățișarea virtuții, spun iconoclaștii.
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine nu mărturisește învierea morților și judecata și răsplata vrednică a fiecăruia, după dreptele hotărâri ale lui Dumnezeu, și, de asemenea, că nu va fi sfârșit nici chinurilor, nici împărăției cerurilor, care va consta în bucuria contemplării divine; pentru că împărăția cerurilor nu este , cum spune dumnezeiescul apostol, mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:16), este anatema.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Aceasta este definiția fondatorilor originali ai adevăratei noastre credințe, sfinții apostoli și dumnezeieștii părinți: aceasta este mărturisirea Bisericii Catolice, și nu a ereticilor; dar ceea ce urmează le aparține lor, pentru că este plin de ignoranță și lipsă de educație; acolo este proclamat cu voce tare astfel”:
Episcopul Grigore a citit:
„Oricine nu acceptă acest sfânt și ecumenic al șaptelea sinod al nostru, ci îl necinstește în vreun fel și, de asemenea, nu acceptă în întregime (și din tot sufletul) definițiile sale, făcute pe baza învățăturii conținute în Scriptura divin inspirată, să fie anatema de la Tatăl și de la Fiul și de la Sfântul Duh, precum și de la sfintele șapte sinoade ecumenice.”
Diaconul Epifanie a citit:
„Depărtarea de adevăr este orbirea minții și a rațiunii. Așadar, gândurile de mai sus conțin mai multă ignoranță și nebunie decât impietate; acești eretici nu sunt înțelepți în nimic, decât numai în ignoranță. Ei s-au numit al șaptelea sinod și totuși își decretează anatematizarea ca și cum ar mai exista alte șapte sinoade în afară de ele; ei spun: «Să fie anatema sfintele și ecumenicele șapte sinoade».” Nu stârnesc atât râsul din cauza ignoranței lor, cât lacrimi din cauza impietății lor; pentru că, părăsind adevărul și abătându-se de la calea bătătorită și împărătească, cad în gropi, abisuri și stânci; lor li se aplică zicala din Proverbe: „ Rătăcesc pe cărările țăranilor lor și cu mâinile lor adună nerodire” (Proverbe 9:12). De aceea, iubitorii de adevăr și zeloții dreptății și-au înfipt în inimile lor săgețile pe care le-au ascuțit și (împotriva lor) arcurile îndoite cu care au aruncat (săgețile lor) în biserică . Ei justifică în sine cuvintele lui David, care cântă: „Au săpat o groapă și au săpat-o și au căzut în groapa pe care au pregătit-o ei înșiși; durerea lor s-a întors asupra capetelor lor și nelegiuirea

lor a căzut asupra capetelor lor" (Psalmul 7:16-17); pentru că au numit amarul dulce și dulcele amar și au considerat lumina întuneric și întunericul lumină, vorbind astfel."
Episcopul Grigore a citit:
„După ce am făcut aceste decrete cu toată precizia și grija, hotărâm că nu este permis nimănui să mărturisească o altă credință, adică să scrie sau să compună, sau să gândească diferit, sau să învețe; dar dacă cineva îndrăznește să compună o altă (mărturisire) de credință, sau să o propună și să o învețe, sau să o transmită celor care vor să se întoarcă de la o erezie sau o inovație la cunoașterea adevărului; sau dacă cineva introduce inovații pentru a răsturna ceea ce a fost acum stabilit de noi; atunci hotărâm că aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, sunt străini de episcopat, iar clericii de cler; iar dacă sunt monahi sau laici, atunci să fie anatematizați."
Diaconul Epifanie a citit:
„Înșelați de ignoranța lor, au extras acest lucru de la părinții noștri divini și l-au oferit ca fiind al lor. Prin urmare, această vorbire a lor este zadarnică și inutilă și nu merită un răspuns."
Episcopul Grigore a citit:
„Cei mai pioși împărați Constantin și Leon au spus: Sfântul și Ecumenicul Sinod să spună dacă mărturisirea care tocmai a fost citită a fost proclamată cu consimțământul tuturor celor mai binecuvântați episcopi."
„Sfântul Sinod a proclamat: Toți credem același lucru; toți gândim același lucru. Toți aprobăm acest lucru și îl acceptăm de bunăvoie și, prin urmare, am subscris; toți credem în credința ortodoxă; toți slujim cu înțelepciune Dumnezeirii raționale și Îl venerăm. Aceasta este credința apostolică, aceasta este credința patristică, aceasta este credința ortodoxă. Așa au slujit și s-au închinat toți lui Dumnezeu. Mulți ani împăraților. (Mântuiește, Doamne, luminatorii credinței)! Dăruiește-le, Doamne, o viață pioasă! Veșnică amintire lui Leon și Constantin! Tu ești pacea universului! Fie ca credința ta să te păzească! Tu Îl cinstesti pe Hristos; El te va păzi. Tu întemeiezi Ortodoxia. Dăruiește-le, Doamne, o viață pioasă. Să nu fie invidie pentru domnia lor; Dumnezeu să-ți păzească puterea; Dumnezeu să dăruiască pace împărăției tale; viața ta este viața celor pioși. Împărate ceresc! păzește (regii) pământului. Tu ai liniștit biserica universală ; voi sunteți luminatorii Ortodoxiei. Doamne, păzește luminatorii universului. Veșnică amintire lui Constantin și Leon. Mulți ani…" noul Constantin și cel mai pios împărat! Doamne! Păzește-l pe cel pios de la naștere! Dă-i, Doamne, o viață pioasă! Să nu fie invidie pentru împărăția lui. Mulți ani celei mai pioase și auguste (împărătese)! Dumnezeu să-i păzească pe cei pioși și ortodocși. Fie ca invidia să fie îndepărtată din împărăția ta. Dumnezeu să-ți păzească puterea. Dumnezeu să-ți liniștească împărăția. Ai rezolvat problema celor neînțeleși în dispensația lui Hristos. Ai proclamat cu tărie inseparabilitatea celor două firi ale lui Hristos. Ai confirmat dogmele sfintelor șase sinoade ecumenice. Ai distrus idolatria. I-ai publicat (și i-ai făcut cunoscuți) pe învățătorii acestei erori. Ai dat memoriei posterității (numele) celor care gândesc contrariul."
Diaconul Epifanie a citit:
„După ce au spus ceea ce le place împăraților și aprinși de o patimă nebună pentru minciună, ei proclamă ceea ce este caracteristic vicleniei diavolului însuși, zicând: «Ați nimicit idolatria»." O, de ne-ar fi surde urechile, ca să n-am auzi cuvântul acesta! Nu te împrieteni, spune proverbul, cu o femeie desfrânată (Prov. 5:3). Dorind să dezonoreze (și să ridiculizeze) învățătura despre economia care duce la mântuire, s-au dedat peste măsură la tot felul de blasfemii. Și ce să spunem împotriva unei astfel de mânii pline de lacrimi? Este oare același lucru cu ceea ce a spus divinul David prin inspirația Duhului Sfânt? Otrava de aspidă este sub buzele lor (Psalmul 139:3);

mormântul este deschis la gâtul lor; ei mint cu limba lor (Psalmul 5:10). Din cauza calomniilor lor, s-au îndepărtat de Biserică și au fost condamnați de Hristos Dumnezeul nostru, Care ne-a eliberat de rătăcirea idolească. El, Care a binevoit să se facă om desăvârșit pentru mântuirea noastră, a distrus toată idolatria. Astfel, prin profet, El a zis: Iată, vin zile și voi șterge numele idolilor de pe pământ și nu va mai fi amintirea lor (Zaharia 13:2). Evident, această profeție se referă la Lui, și nu puterii împărăților, cum spuneau ei. - Este obișnuit ca apostații să atribuie această milă și dar altora; dar creștinii, inspirându-se din cartea tunătorului Isaia, strigă: Nu un mijlocitor, nici un înger, ci Însuși Domnul ne-a mântuit (Isaia 63:9). Dacă, așa cum spun ei, soborul episcopilor și prezbiterilor și puterea împăraților ne-au smuls din rătăcirea idolatriei, atunci neamul omenesc este în eroare cu privire la adevăr; pentru că altul l-a mântuit și altul se laudă cu realizarea acestei mântuiri. Ei se laudă mult că au realizat răscumpărarea, în timp ce Hristos Dumnezeul nostru ne-a smuls din rătăcirea și amăgirea idolilor. O, ce aroganță și ce nebunie! Depărtându-se de adevăr, s-au orbit în minte și în gând. Dedicându-se lingușirii, rătăcesc în jurul propriilor gânduri și fantezii; neputând rosti laude armonioase și potrivite despre împărați, le-au atribuit în auzul a tot ceea ce privește Hristos Dumnezeul nostru. Ar fi trebuit mai degrabă să vorbească despre isprăvile lor de curaj, victoriile „... asupra dușmanilor, subjugarea barbarilor, pe care mulți i-au înfățișat în picturi și pe ziduri, stârnind astfel dragostea pentru ei și emulația în (sufletele) celor care văd (aceste imagini); de asemenea - protejarea celor supuși lor, consiliile lor, trofeele, decretele civile și construirea de orașe de către ei. - Acestea sunt laudele care fac cinste împăraților; ele stârnesc o bună dispoziție în toți cei supuși lor. Dar ereticii, având limba ascuțită și respirând mânie și dorință de denunțare, vor să-i doboare pe cei care au o inimă dreaptă într-un loc întunecat și de aceea vorbesc astfel."
Episcopul Grigore a citit:
„Ați distrus planurile celor răi: Herman, George și Mansur."
Anatema celui cu două ființe, Herman, închinătorul lemnului.
Anatemă pentru George, cel care gândește la fel ca el, distorsionatorul învățăturii paterne.
Anatema lui Mansur, care gândește precum sarazinii.
Anatemă pentru închinătorul la icoane și autorul minciunilor, Mansur.
Anatema lui Mansur, care îl calomniază pe Hristos și urzește răul împotriva imperiului.
Anatema lui Mansur, învățătorul impietății, care a pervertit scripturile divine.
Trinitatea i-a doborât pe acești trei."
Diaconul Epifanie a citit:
„Să răspundem la aceasta cu cuvintele profetului: Fața unei desfrânate era a ta, nu te-ai rușina înaintea tuturor (Ieremia 3:3). Așa cum femeile desfrânate sunt mândre de atașamentul lor față de faptele josnice și rușinoase și sunt obișnuite să batjocorească pe cei ce duc o viață cinstită, pentru că evlavia pare o deșertăciune păcătoșilor; tot așa fac și acești eretici: având buze înșelătoare, îi numeau cu mândrie și aroganță pe cei drepți răi; dar Domnul, ascunzându-Și pe drepții Săi în lumina neapropiată a feței Sale, i-a mântuit de indignarea lor și i-a izbăvit de acuzațiile reciproc contradictorii rostite de limbile lor; conținând cuvântul vieții, acești drepți au strălucit în univers ca niște lumini. Și în primul rând, Gherman a fost crescut în scripturile divine, fiind dedicat lui Dumnezeu din copilărie și a devenit asemenea părinților divini; raționamentul său trebuie urmat; Scrierile sale au căpătat o poziție fermă în tot universul; căci în gâtul lui erau mărirele lui Dumnezeu și în mâinile lui erau săbii cu două tăișuri, cu care i-a lovit pe cei care nu se supuneau tradiției bisericești.

Gheorghe, cipriot prin naștere, și-a trăit viața după Evanghelie; stabilindu-și ca modelul său de imitație Hristos Dumnezeul nostru, care ne-a dat un model în dispensația Sa, nu a contrazis și nu a strigat; fiind hulit, nu a răspuns cu hulă; îndurând tortura, nu a proferat amenințări; celui care îl lovea pe un obraz, i-l oferea și pe celălalt; dacă i se cerea să meargă o mie de pași, mergea de două ori mai departe; și-a luat jugul din tinerețe și a considerat că este mai bine, urmând cuvintele profetului, să stea și să tacă. Ioan, pe care îl numeau cu nevinovăție Mansur, a lăsat totul și, imitându-l pe evanghelistul Matei, l-a urmat pe Hristos: a considerat ocara pentru Hristos ca fiind bogății mai prețioase decât comorile Arabiei; a preferat să sufere cu poporul lui Dumnezeu decât să aibă dulceața trecătoare a păcatului. Așadar, luându-și crucea sa și a lui Hristos și urmându-L pe Hristos, el, ca o trâmbiță de la răsărit, L-a vestit pe El și lucrările Sale și a considerat inovația apărută în alte țări, precum și înșelăciunea nefondată îndreptată împotriva sfintei și sobornicești biserici a lui Dumnezeu și nebunia distructivă, de nesuportat. De aceea, i-a informat pe toți despre aceasta și, prin cereri și convingeri, i-a avertizat pe toți să nu se lase purtați de cei ce săvârșesc fărădelegile; s-a străduit să așeze în biserici legea cea veche și pacea pe care Domnul a dat-o ucenicilor Săi, ca semn distinctiv al celor ce cred în Numele Lui, zicând: Pacea Mea vă dau, pacea Mea vă las (Ioan 14:27).). - Așadar, când acești oameni atât de vrednici de respect și credință au apărut în Biserica Catolică, ce calomnie puternică și cumplită a fost inventată împotriva lor? Altul nu a putut suporta! Oameni nenorociți! Și-au dezgolit fără rușine limba și au rămas în completă ignoranță că Herman este un plantator de taine și un preot al lui Hristos, în timp ce îl numeau atât cu sufletul dublu, cât și un închinător la copaci, precum și pe George și Mansur. Chiar și printre oameni de rang inferior, nimeni nu ar aduce o astfel de blasfemie împotriva unui om de aceeași credință. Creștinii au suferit adesea o astfel de acuzație din cauza imaginii divine a crucii și a icoanelor onorabile, precum și din cauza ofrandelor sacre aduse lui Dumnezeu, numai de la evrei și agareni și alți necredincioși, dar un creștin nu a adus niciodată o astfel de acuzație împotriva coreligionarilor săi. Totuși, un om drept nu este de folos unei persoane nelegiuite, așa cum soarele nu este de folos unei persoane cu ochi bolnavi. Așadar, și ei, îndepărtându-se de adevăr și lepădând legile Bisericii, s-au dedat calomniei și vorbelor deșarte și nu le pasă de nimic mai mult decât să-i calomnieze pe creștini și pe preoții lui Dumnezeu, ca și cum l-ar fi părăsit pe Dumnezeul cel viu și adevărat și ar sluji icoanelor. Aceștia sunt vânători pasionați de calomnie, oameni care vorbesc nechibzuit și nesăbuit. Și cine dintre cei care se tem de Domnul nu va râde deschis de ei, sau mai bine, cine nu va scoate un strigăt amar chiar și în miez de noapte despre o astfel de răutate a lor? Și întrucât ei, după cuvintele dumnezeiescului Apostol, sunt născocitori de rele, evitând cu grijă investigațiile amănunțite și, în același timp, afirmând că vorbele lor deșarte au toată puterea; atunci noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, după ce am făcut destul pentru răsturnarea completă a concluziilor deșarte ale așa-zisei lor cunoașteri false și a rătăcirii lor, bazate pe o nouă minciună, numărându-i printre ereziile vechi, i-am tăiat cu sabia Duhului. Să instruim acum mințile celor care aud; dar celor ce înțeleg toate lucrurile limpede și celor ce capătă pricepere (Prov. 8:9), așa cum i s-a părut potrivit unui astfel de scriitor de pilde și, bineînțeles, adevărului însuși. – Sfânta Biserică CatolicăDragostea lui Dumnezeu, în felurite și variate feluri, atrage pe cei născuți în ea la pocăință și la capacitatea de a păzi poruncile lui Dumnezeu; se străduiește să ne îndrepte toate simțurile spre slăvirea lui Dumnezeu, care domnește peste toate, și se străduiește să facă aceasta atât prin auz, cât și prin văz; și de aceea tot ce s-a făcut pentru mântuirea noastră, ea le prezintă ochilor celor care vin. Astfel, când distrage pe cineva de la lăcomie și de la iubirea de bani, îi arată

icoana lui Matei, apostolul vameșilor, care a părăsit patima iubirii de bani și L-a urmat pe Hristos, apoi - Zacheu, urcându-se într-un smochin, dorind să-L vadă pe Hristos și dând jurământul de a da jumătate din averea sa săracilor și, dacă va lua ceva de la cineva, să-l întoarcă împătrit. Privirea constantă a acestor imagini de pe icoane slujește la păstrarea castității și la neîncetata amintire a acestui lucru, pentru ca (cel convertit) să nu se mai întoarcă la necurățiile sale. Apoi, dacă întâlnim un om posedat de patima curviei, atunci biserica îi prezintă (privirii) icoana lui Iosif cel cast, care, detestând curvia și învingând-o prin castitate, a devenit pentru noi un exemplu de imitație; pe de altă parte, o prezintă pe Susana, împodobită cu castitate și cu brațele întinse, strigând după ajutor, și pe Daniel prezidând ca judecător și smulgând-o din mâinile bătrânilor fără de lege; iar amintirea acestor imagini iconice servește la păstrarea unei vieți caste. Biserica a învățat că omul își petrece viața în lux, se îmbracă în haine moi și cheltuiește pe aceste haine ceea ce ar trebui dat săracilor, că, în general, a devenit dependent de efeminare - îi arată pe Ilie, îmbrăcat în milă și mulțumit cu mâncare săracă, și pe Ioan, îmbrăcat în piei de cămilă și mâncând miere sălbatică, arătând cu degetul spre Hristos și mărturisind că El este cel care ridică păcatul lumii. Mai mult, îi arată pe Vasile cel Mare și o mulțime de asceți și monahi, epuizați de trup. Ca să nu prelungim discursul, am menționat doar puțin, iar restul lăsăm ascultătorilor noștri să le examineze cu atenție; căci întreaga narațiune evanghelică este înfățișată de noi în imagini și ne conduce la amintirea lui Dumnezeu și ne umple inimile de bucurie. – Când totul este înaintea ochilor noștri, inima oamenilor care se tem de Domnul se bucură, fața lor strălucește, sufletul trece de la o stare de deznădejde la o stare de bună dispoziție și, împreună cu Dumnezeul David, cântă: Mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am bucurat (Psalmul 76:4).). Așadar, prin aceasta ne pomenim neîncetat de Dumnezeu. Cititul încetează uneori să mai răsune în venerabilele temple, iar imaginile pictate, atât seara, cât și dimineața și la prânz, ne povestesc și ne propovăduiesc neîncetat despre evenimente adevărate; pentru că ele sunt prezente neîncetat în temple. - Așadar, să acceptăm tradiția bisericii și să-i onorăm legislația. Să nu subminăm acest obicei pios și legitim și să nu încercăm să ne răzvrătim împotriva definițiilor antice și legitime - Tot ceea ce este afirmat în amintirea lui Dumnezeu Îi este plăcut. Toți cei care au primit cu adevărat înfierea în Biserica Catolică sunt participanți la această tradiție; iar dacă unii sunt în afara ei, atunci înseamnă că sunt copii nelegitimi și, prin urmare, nu sunt copii. Suntem, prin urmare, convinși că folosirea icoanelor onorabile în biserică este un lucru frumos, că cu ajutorul lor o persoană este adusă spiritual la amintirea prototipurilor sale și că, prin urmare, aceste icoane, ca semn al venerației noastre pentru ele, ar trebui să le sărutăm și să le acceptăm cu dragoste și, în general, să le arătăm închinarea cuvenită. Va fi plăcut să numim aceasta o acceptare iubitoare (a icoanelor) sau venerarea lor, este totuna; pentru că una și cealaltă au același înțeles, cu excepția cazului în care prin numele de închinare înțelegem venerația cuvenită numai lui Dumnezeu, întrucât această venerație este o cu totul altă chestiune, așa cum s-a spus de multe ori. Se cere un singur lucru: ca cel care vine la icoane să fie vrednic să le aducă închinare; dacă nu este vrednic de aceasta, atunci să se purifice mai întâi și apoi să recurgă la o imagine de icoană onorabilă. – Să nu existe nicio răzvrătire satanică împotriva închinării la ele și, de asemenea, să fie înlăturată frica, care are la bază născocirile false, ca și cum eu, recurgând la icoană și acceptând-o cu dragoste, m-aș dovedi a fi o persoană care îi slujește în spirit (venerație divină). Să fie înlăturat de la noi un astfel de gând. Luptătorii cu Dumnezeu și vorbăreții deșertați bolborosesc aceasta imitând șarpele (biblic); iar el, apropiindu-se de femeie, i-a șoptit mincinos, zicând: ce a spus Dumnezeu: să nu mănânci din toți pomii raiului (Gen. 3 cap.) 165 .

Așadar, ei înșală și inimile (slabe și) efeminate, zicând că cel ce se închină icoanei Domnului sau neprihănitei noastre Doamne și adevăratei Născătoare de Dumnezeu, sau sfinților îngeri, sau oricăruia dintre sfinți, aduce la aceasta slujbă duhovnicească, potrivită lui Dumnezeu. Așadar, să nu ne ispitească acest cuvânt al lor. Acesta este sfatul și tâlcuirea greșită a diavolului. Grigorie TeologulEl răstoarnă acest mit; ne îndeamnă, zicând: „Aduceți cinstire Betleemului și închinați-vă ieslei”. Împreună cu el (face același lucru) și cu pururea pomenitul Maxim, a cărui bună faimă s-a răspândit în toate bisericile; discutând cu unii oameni cu privire la treburile bisericești, a poruncit să fie aduse în mijloc chipul divin al cinstitei cruci, sfânta evanghelie și sfânta icoană și, în confirmarea a ceea ce a hotărât cu ele, a sărutat toate aceste obiecte sacre. Atanasie, al cărui nume înseamnă „nemuritor”, ne dă o poruncă foarte clară în scrisoarea către Marcellinus, plasată în cartea Comentarii la Psalmi, zicând astfel: „Cine ia cartea Psalmilor, de obicei o lasă, minunându-se în ea, ca în alte scrieri, de profețiile despre Mântuitor și li se închină”. - Vedeți? Dumnezeiescul Părinte ne poruncește să ne închinăm și profețiilor despre Mântuitor; și dacă este un lucru pios să ne închinăm acestor profeții, atunci nu ar trebui cei care văd împlinirea cuvintelor profetice reprezentate pe icoană să li se închine cu atât mai mult? Astfel spune profeția: Iată, Fecioara va zămisli în pântecele ei și va naște un Fiu (Isaia 7:14). Așadar, dacă vedem această profeție reprezentată pe icoană, adică dacă o vedem pe Fecioară îmbrățișând pe cel născut din ea, cum vom greși dacă nu ne închinăm acestei icoane sau nu o sărutăm? Cine dintre cei ignoranți la minte va îndrăzni să se opună unei astfel de sărutări? Să ne facem, așadar, vrednici de a ne închina lor, ca să nu fim pedepsiți ca Uza, dacă ne apropiem de această chestiune în mod nedemn (2 Samuel 6:6). El s-a atins de chivot și îndată a pierit (a murit); pentru că s-a apropiat de el în mod nedemn (6, 7), deși chivotul era, de asemenea, decorat cu diverse figuri și era făcut din lemn, așa cum se fac icoanele. Unii spun că este suficient să ai imagini cu icoane doar pentru a le aminti, dar nu pentru a le săruta; o acceptă pe una și o resping pe cealaltă și astfel se dovedesc a fi un fel de semi-mincinoși, sau parțial mincinoși și parțial spunând adevărul; pentru că pe de o parte mărturisesc adevărul, iar pe de altă parte spun o minciună. O, ce nebuni sunt! Așadar, dacă am adus vreodată acuzații împotriva Ortodoxiei și a adevărului, acum să ne facem apărătorii lor și să cerem iertare pentru că am criticat tradițiile bisericești. În toate vom păzi poruncile și statutele și vom acționa după cuvântul profetic, care spune: „ Nu se va ști ție, omule, ce este bine sau ce cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să fii gata să umbli cu Domnul Dumnezeul tău?” (Mica 6:8)). Mai mult, să ne îmblânzim mânia, să ne înfrânăm limba, ca să ne abținem de la vorbiri rușinoase și deșarte; să ne facem privirea castă, să ne obișnuim pântecele cu înfrânarea; să fim sârguincioși în psalmodie și rugăciune și, pentru tot ce ne-a dat Dumnezeu, să-I aducem mulțumire; să nu ne obișnuim buzele cu jurământul, ci să urmăm cuvântul lui Dumnezeu, care zice: „ Vă spun însă: Să nu jurați deloc ” (Matei 5:34). Să disprețuim slava pământească; să ne însușim cea mai mare dintre toate binecuvântările, mila și dragostea, și să adăugăm la aceasta frica de Dumnezeu; căci dacă nu este frică de Dumnezeu, atunci dragostea nu are vrednicie; așa, de exemplu, Iosafat era în prietenie cu Ahab, dar a auzit: „ Ajuți tu pe cel rău sau ești prieten cu cel urât de Domnul” (2 Cronici 19:2). „Să facem acum totul cu frică de Dumnezeu, cerând mijlocirea preacuratei noastre Stăpâne, adevărata Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, a sfinților îngeri și a tuturor sfinților; să sărutăm cinstitele lor moaște, ca să primim sfințirea de la ei. Astfel, ne vom face gata pentru orice faptă bună în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava, stăpânirea și

închinarea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”

ACTUL ȘAPTE

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și a celei de Dumnezeu încoronate mame a sa Irina, în al optulea an al consulatului lor, cu trei zile înainte de Idele lui Octombrie, a unsprezecea indictionă, s-a întrunit Sfântul și Ecumenic Sinod, convocat prin harul lui Dumnezeu și prin porunca pioasă a acelorași suverani ocrotiți de Dumnezeu, în slăvita mitropolie Niceea, în regiunea Bitiniei. Au fost adunați: Petru, preacuviosul prim-preot al preasfintei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, preacuviosul prezbiter, monah și stareț al venerabilei mănăstiri a Sfântului Sava din Roma. Reprezentanții preafericitului și sfântului Adrian, arhiepiscop al vechii Rome; Tarasie, preacuviosul și sfântul arhiepiscop al marelui numit Constantinopol al noii Rome; Ioan și Toma, preavenerabilii prezbiteri, monahi și locțiitori ai scaunelor apostolice din Orient, Agapius, Episcop de Cezareea, Ioan, Episcop de Efes, Constantin, Episcop de Constanța în Cipru, Leon, Episcop de Heraclia din Tracia, Vasile, Episcop de Ancira, Nicolae, Episcop de Cizic, Eftimie, Episcop de Sardes, Petru, Episcop de Nicomedia, Ilie, Episcop de Creta, Ipatie, Episcop de Niceea din Bitinia, Teofil, Episcop de Tesalonic, Stauraciu, Episcop de Calcedon, Leon, Prezbiter și Reprezentant al Mitropoliei Side, Epifanie, Diacon și Reprezentant al Sardiniei, Nichifor, Episcop de Dirahium, Nicolae, Prezbiter, Abate și Reprezentant al Tyanei, Daniel, Episcop de Amasea, Grigore, Prezbiter și Reprezentant al Mocisului, Constantin, Episcop Gangra, Nilus (Nikita), Episcop de Claudiopolis, Grigore, Episcop de Neocezareea, Grigore, Episcop de Pisinus, Teodor, Episcop de Mira în Licia, Eustatie, episcop de Laodiceea din regiunea Frigia, Mihail, episcop de Sinada, Gheorghe, episcop de Antiohia din Pisidia, Teofilact, diacon și reprezentant al Cariei, Leon, episcop de Iconium. Anastasie, episcop de Nicopole, vechea Enira, Constantin, episcop de Nerga, Grigore, prezbiter și reprezentant al Traianopolisului, Leon, episcop de Rhodos, Cristofor, episcop de Fasis, Manuel, episcop de Adrianopole în Tracia, Nicolae, episcop de Hierapolis în regiunea Frigiană, Vasile, episcop de Sylaeus, Teofilact, episcop de Euchaita, Chiril, călugăr și reprezentant al goților, Teodor, episcop de Seleucia, Ștefan, episcop de Sugdaea, Antonie, călugăr și reprezentant al Smirnei, Constantin, episcop de Riga, Ioan, călugăr și reprezentant al Patrasului, Teodor (Dorotei), episcop de Catania, Ioan, episcop de Tauromenia, Gaudius, episcop de Messina, Teodor, episcop de Panormus, Ștefan, episcop de Kibon, Constantin, episcop de Leontine, Ioan, episcop de Treokalos (Trokalos), Teodor, episcop de Taurina, Cristofor, episcop al Sfântului Cyriac, Vasile, episcop al insulei Liparita, Teotim, episcop al Cretei, Constantin, episcop al Carinei. Teofan, episcop de Lilivaea, Teodor, episcop de Tropaea, Serghie, episcop de Nicotera, Teodor, episcop de Visium, Maurianus, episcop de Pomneiopolis, Ioan,Episcop de Sfânta Salonentia, Eustratie, Episcop de Apameia din regiunea Bitinia, Petru, Episcop de Hermia, Ioan, Episcop de Arcadiopolis, Constantin, Presbiter și Reprezentant de Sebastopolis, Grigore, Presbiter și Reprezentant de Nicopolis în a Doua Armenie, Sisinnius, Episcop de Naria, Epifanie, Episcop de Milet, Ioan, Presbiter și Reprezentant de Colonia, Ursus, Episcop al Bisericii Ivaritiene, Eustratie, Episcop de Methymna, Leo, Episcop de Kyia, Ioan, Episcop de Apra, Teofilact, Episcop de Cypsellus, Laurențiu, Episcop al Bisericii Apsetiene, Leo, Episcop de Carpatia, Eustatie, Episcop de Tradus, Ciriac, Episcop de Drysipar, Leo, Episcop de Mesimbri, Grigore, Episcop de Derke, Teodor, Episcop de Heraclea, Teodosie, Episcop de Amorea, Ioan, Episcop de Nyssa,

Gheorghe, Episcop al Termelor Imperiale, Gheorghe, Episcop de Camulia, Soterichus. Episcop de Kiscis, Teofilact, Episcop de Ipepa, Damian, Episcop de Mitilene, Teofilact, Episcop de Tral, Constantin, Episcop de Mastauras, Ignatie, Episcop de Prinus, George, Episcop de Brioula, Constantin, Presbiter și Reprezentant al Agaiei, Teodosie, Episcop de Nyssa, Episcopul Vasilei, Episcopul de Nyssa, Vasile, Episcopul Magnesiei, Menandus, Sava, Episcop de Aneia, Nicefor, Presbiter și Reprezentant al Gargariei, Grigorie, Episcop de Paleopolis. Teofan, Episcop de Kaloi, Leo, Episcop de Algiz, Nicodim, Episcop de Eugaz (Evaz), Licaste, Episcop de Vareta, Teogniu, Prezbiter și Reprezentant al Sionului, Toma, Episcop de Leveda, Stratonicus, Episcop de Cyme, Eustatie, Episcop de Erifraia, Teofil, Episcop de Timna, Cosma, Episcop de Mira, Olvian, Episcop de Eleea, Padrus, Episcop de Pittanus, Vasile (Ioan), Episcop de As, Leo, Episcop de Focida, Ioan, Episcop de Radesto, Ioan, Episcop de Panium în Tracia, Melhisedec, Episcop de Calliopolis, Teofil (Teofilact), Episcop de Chariopolis, Leonida, Episcop de Madite sau Icelus (Silad), Sisinnius, Episcop de Chalcis (Churul), Toma, Episcop de Daonia, Grigore, Episcop de Theodoropolis, Beniamin, Episcop de Lysica, Ioan, Episcop de Brisaea, Spiridon, Episcop de Palea sau Cythra, Eustathius, episcop de Sol, Teodor, episcop de Citium, George, episcop de Trimythous, Alexandru, episcop de Amathus, Constantin, episcop de Juliopolis, Sinesius, episcop de Civa, Teofil, episcop de Anastasiodolus, Leo, episcop de Minza, Petru, episcop de Aspona, Antimus, episcop de Verinople, Mihail, episcop de Melitopolis, Sisinnius, episcop de Adrania, Teodor, episcop de Herma, Vasile, episcop de Adrianofira, Leo, episcop de Nimanina, Simeon, episcop de Oca, Strategius, episcop de Dardanus, Ioan, episcop de Lampsacus, Teodot, episcop de Padae, Leo, episcop de Troa, Teodor, episcop de Avidus, Nilus (Nicetas), episcop de Elea, Anastasie, episcop de Tripolye. Leo, Episcop de Trakul, Ștefan, Episcop de Sala, Ioan, Episcop de Tavala (Gabala), Isoi, Prezbiter și Reprezentant al Tiatirei, Ștefan, Episcop de Silanda, Nicolae, Episcop de Pericommatus, Ioan, Episcop de Seta, Constantin,Episcop de Akras, Teofan, Episcop de Maeonia, Mihail, Episcop de Stratoniceea, Grigore, Episcop de Gord, Ioan, Episcop de Dalda, Eustațiu, Episcop de Irkan, Iosif, Episcop de Atalia, Teopist, Episcop de Ermocapelia, Zaharia, Episcop de Hiero-Cezearea, Mihail, Episcop de Cezareea (Keras), David, Episcop de Măslinii, Kirion, Episcop Lofsky, Vasile, prezbiter și reprezentant al Daskyliei, Teofil, episcop de Apolloniada. Constantin, Episcop de Cezareea Bitiniei, Gheorghe, Episcop de Basilinopol, Leo, Episcop de Neocezarea sau Arista, Nichifor, Episcop de Adranus (Adrianopol, Hadrian), Teodor, Episcop de Prusia, Epifanie, Episcop de Lampe, Teodor, Episcop de Heracleopolis, Anastasie, Episcop de Cnossos, Melito, Episcop de Cydon, Leo, Episcop de Kissam. Teodor, Episcop de Suvrita, Leo, Episcop de Fenicia, Ioan, Episcop de Arcadia, Epifanie, Episcop de Eleuthern, Fotin, Episcop de Cantan, Sisinnius, Episcop de Chersones, Grigore, Prezbiter și Reprezentant al Cefaleniei, Filip, Episcop de Corcyra, Antonie, Episcop de Triezen, Petru, Episcop de Monemvasia, Gavriil, Episcop de Egina, Leo, Episcop de Poremus, Filet, Episcop de Oreia, Leo, Episcop de Zakynthos, Leo, Episcop de Lipoi, Nicetas, Episcop de Mel, Neofit, Episcop de Gordoserva, Ioan, Episcop de Stens, Leo, Episcop de Aspendus, Constantin, Episcop de Zella, Grigore, Episcop de Sinoia, Marinus, Diacon și Reprezentant al Andrapus, Constantin, Episcop de Zalichos, Grigore, Episcop de Amastris, Heraclius, Episcop de Ionopolis, Nicetas, Episcop de Dadivria, Teofan (Teofil), Episcop de Prusias, Constantin, Episcop de Cratia, Nicetas, Episcop de Adrianopol, Nicetas, Episcop de Rhyzae, Constantin, Episcop de Polemonia, Teodor, Episcop de Comana, Ioan, Episcop de Kerasuntia, Nicefor, Episcop de Clanaea, Leo, Episcop de Trocnade, Ioan, Diacon și Reprezentant al Fasilisului,

Teodor, Episcop de Pinnarus, Ștefan, Episcop de Kamna, Anastasie, Episcop de Patara, Gheorghe, Episcop de Nyssa, Constantin, Episcop de Candiva, Leo, Episcop de Corydalis, Nicodim, Episcop de Sidimas, Leo, Episcop de Tlia (Limyra), Petru, Diacon și Reprezentant al Oricandei, Ștefan, Episcop de Araxes, Gheorghe, Episcop de Unianda (Giniavda), Constantin, Episcop de Comva, Stavrakios, Episcop de Zenopolis, Grigore, Episcop de Kiviri, Vasile, Episcop de Taus, Dorotei, Episcop de Neapolis, Constantin, Episcop de Alabanda, David, Episcop de Iassos, Grigore, Episcop de Milano (Milas), Serghie, Episcop de Vargilia, Grigore, Episcop de Heraclia de Latma, Ioan, Episcop de Stadia, Grigore, Episcop de Stratonicea, Niceta, diacon și reprezentant al Halicarnasului, Mihail, Episcop de Chereton, Leo (Pantaleon), Episcop de Valenti, Gheorghe, Episcop de Tegla, Cristofor, Episcop de Atanasie, Leo, Episcop de Eumenes, Buric, Episcop de Acmonipp, Grigore, Episcop de Timenophyria, Filip, Episcop de Tranopolis, Leo, Episcop de Aleia, Nicefor, Episcop de Lund, Gheorghe, Episcop de Aptium, Ioan, Episcop de Sibeia, Zaharia,Episcop de Trapezopolis, Leo, Episcop de Senasta, Andrei, Episcop de Cidesta, Dositeu, Episcop de Psonia sau Colas, Constantin, Episcop de Cottiaia, Nicetas, Episcop de Nacolia, Leo, Episcop de Docime, Teofilact, Presbiter și Reprezentant al Ipsosului, Constantin, Episcop de Eucarpium, Mihail, Episcop de Hierapolis, Ioan, Presbiter și Reprezentant al Scaunului Aktoriei, Nicolae, Episcop de Phitya, Teofilact, Episcop de Cannavarius, Damian, Episcop de Myra, Cristofor, Episcop de Promysus, Nicetas, Episcop de Augustopolis, Constantin, Episcop de Amblad, Ștefan, Presbiter și Reprezentant al Otrei, Gheorghe, Episcop de Mida. Grigorie, preot și reprezentant al lui Polibot, Sisinnius, episcop de Filomeli, Mihail, episcop papal, Sisinnius, episcop de Anamea din Cnvat, Constantin, episcop de Catania, Neophytos (Nicephorus), episcop de Adad, Petru, episcop de Thias, Teodosie, episcop de Agalasia, Leo, episcop de Varus, Petru, episcop de Seleucia din Idia (Pisidia), Nicephorus, episcop de Flogie, Marinus, episcop de Magis, Leo, episcop de Andis, Ștefan, episcop de Parnas, Bardanius, episcop de Daoras, Eustratie, episcop de Debelia, Eftimie, episcop de Sozopol, Teodor, episcop de Bulgarophygia, Gheorghe, episcop de Plutinopol, Vasile, episcop de Pervereus, Mihail, episcop de Namphylia, Ruben, episcop de Scopela, Sisinnius, episcop de Garilee. Calist, Episcop de Eudochia, Constantin, Episcop de Lagna, Ioan, Episcop de Kurdalia, Teodor, Episcop de Crimna, Constantin, Episcop de Hadrian, Teofil, Episcop de Chi, Galatie, Episcop de Mel, Serghie, Episcop de Lere, Manzon, Episcop de Eparhia Prakanei, Eustațiu, Episcop de Celendera, Zaharia, Episcop de Cardabondu, Sisinnius, Episcop de Musbad, Eustațiu, Episcop de Lama, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Sisinnius, Episcop de Sikia, Constantin, Episcop de Daliand, Leo, Episcop de Siben, Ștefan, Episcop de Filadelfia, Eudoxie, Prezbiter și Reprezentant al Metellopolisului, Teodor, Episcop de Cadius, Teofilact, Episcop de Mosinia, Vasile, Episcop de Dionysiopolis, Ștefan, Episcop de Sinnae, Constantin, Episcop de Andra, Eustațiu, Episcop de Tena, Ioan, Episcop de Decatera, Ioan, Episcop de Niceea Tracia, Teofan, Episcop de Lebed, Ioan, Episcop de Lifoprosopul, Nichifor, Episcop de Arcadiopolis, Teodor, Episcop de Heracleopolis sau Pidakhf, Constantin, Episcop de Meter, Lacaste, Episcop de Filadelfia (Filadian), Mihail, Episcop de Tralles, Ioan, Episcop de Limna, Leo, Episcop de Amis, Mihail, Episcop de Tiy, Epifanie, Episcop de Perth, Ioan, Episcop de Thembiada, Ștefan, Episcop de Orimne, Heraclius, Episcop de Samia, Ioan, Episcop de Pranet.Episcopul Phityae, Teofilact, Episcopul Canavariei, Damian, Episcopul Mirei, Cristofor, Episcopul Promysus, Nicetas, Episcopul Augustopolisului, Constantin, Episcopul Ambladului, Ștefan, Prezbiter și Reprezentant al Otrei, Gheorghe, Episcopul Midiei. Grigorie, preot și reprezentant al

lui Polibot, Sisinnius, episcop de Filomeli, Mihail, episcop papal, Sisinnius, episcop de Anamea din Cnvat, Constantin, episcop de Catania, Neophytos (Nicephorus), episcop de Adad, Petru, episcop de Thias, Teodosie, episcop de Agalasia, Leo, episcop de Varus, Petru, episcop de Seleucia din Idia (Pisidia), Nicephorus, episcop de Flogie, Marinus, episcop de Magis, Leo, episcop de Andis, Ștefan, episcop de Parnas, Bardanius, episcop de Daoras, Eustratie, episcop de Debelia, Eftimie, episcop de Sozopol, Teodor, episcop de Bulgarophygia, Gheorghe, episcop de Plutinopol, Vasile, episcop de Pervereus, Mihail, episcop de Namphylia, Ruben, episcop de Scopela, Sisinnius, episcop de Garilee. Calist, Episcop de Eudochia, Constantin, Episcop de Lagna, Ioan, Episcop de Kurdalia, Teodor, Episcop de Crimna, Constantin, Episcop de Hadrian, Teofil, Episcop de Chi, Galatie, Episcop de Mel, Serghie, Episcop de Lere, Manzon, Episcop de Eparhia Prakanei, Eustațiu, Episcop de Celendera, Zaharia, Episcop de Cardabondu, Sisinnius, Episcop de Musbad, Eustațiu, Episcop de Lama, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Sisinnius, Episcop de Sikia, Constantin, Episcop de Daliand, Leo, Episcop de Siben, Ștefan, Episcop de Filadelfia, Eudoxie, Prezbiter și Reprezentant al Metellopolisului, Teodor, Episcop de Cadius, Teofilact, Episcop de Mosinia, Vasile, Episcop de Dionysiopolis, Ștefan, Episcop de Sinnae, Constantin, Episcop de Andra, Eustațiu, Episcop de Tena, Ioan, Episcop de Decatera, Ioan, Episcop de Niceea Tracia, Teofan, Episcop de Lebed, Ioan, Episcop de Lifoprosopul, Nichifor, Episcop de Arcadiopolis, Teodor, Episcop de Heracleopolis sau Pidakhf, Constantin, Episcop de Meter, Lacaste, Episcop de Filadelfia (Filadian), Mihail, Episcop de Tralles, Ioan, Episcop de Limna, Leo, Episcop de Amis, Mihail, Episcop de Tiy, Epifanie, Episcop de Perth, Ioan, Episcop de Thembiada, Ștefan, Episcop de Orimne, Heraclius, Episcop de Samia, Ioan, Episcop de Pranet.Episcopul Phityae, Teofilact, Episcopul Canavariei, Damian, Episcopul Mirei, Cristofor, Episcopul Promysus, Nicetas, Episcopul Augustopolisului, Constantin, Episcopul Ambladului, Ștefan, Prezbiter și Reprezentant al Otrei, Gheorghe, Episcopul Midiei. Grigorie, preot și reprezentant al lui Polibot, Sisinnius, episcop de Filomeli, Mihail, episcop papal, Sisinnius, episcop de Anamea din Cnvat, Constantin, episcop de Catania, Neophytos (Nicephorus), episcop de Adad, Petru, episcop de Thias, Teodosie, episcop de Agalasia, Leo, episcop de Varus, Petru, episcop de Seleucia din Idia (Pisidia), Nicephorus, episcop de Flogie, Marinus, episcop de Magis, Leo, episcop de Andis, Ștefan, episcop de Parnas, Bardanius, episcop de Daoras, Eustratie, episcop de Debelia, Eftimie, episcop de Sozopol, Teodor, episcop de Bulgarophygia, Gheorghe, episcop de Plutinopol, Vasile, episcop de Pervereus, Mihail, episcop de Namphylia, Ruben, episcop de Scopela, Sisinnius, episcop de Garilee. Calist, Episcop de Eudochia, Constantin, Episcop de Lagna, Ioan, Episcop de Kurdalia, Teodor, Episcop de Crimna, Constantin, Episcop de Hadrian, Teofil, Episcop de Chi, Galatie, Episcop de Mel, Serghie, Episcop de Lere, Manzon, Episcop de Eparhia Prakanei, Eustațiu, Episcop de Celendera, Zaharia, Episcop de Cardabondu, Sisinnius, Episcop de Musbad, Eustațiu, Episcop de Lama, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Sisinnius, Episcop de Sikia, Constantin, Episcop de Daliand, Leo, Episcop de Siben, Ștefan, Episcop de Filadelfia, Eudoxie, Prezbiter și Reprezentant al Metellopolisului, Teodor, Episcop de Cadius, Teofilact, Episcop de Mosinia, Vasile, Episcop de Dionysiopolis, Ștefan, Episcop de Sinnae, Constantin, Episcop de Andra, Eustațiu, Episcop de Tena, Ioan, Episcop de Decatera, Ioan, Episcop de Niceea Tracia, Teofan, Episcop de Lebed, Ioan, Episcop de Lifoprosopul, Nichifor, Episcop de Arcadiopolis, Teodor, Episcop de Heracleopolis sau Pidakhf, Constantin, Episcop de Meter, Lacaste, Episcop de Filadelfia (Filadian), Mihail, Episcop de Tralles, Ioan, Episcop de Limna, Leo,

Episcop de Amis, Mihail, Episcop de Tiy, Epifanie, Episcop de Perth, Ioan, Episcop de Thembiada, Ștefan, Episcop de Orimne, Heraclius, Episcop de Samia, Ioan, Episcop de Pranet.Episcop de Sozopol, Teodor, episcop de Bulgarofig, Gheorghe, episcop de Plutinopol, Vasile, episcop de Pervereus, Mihail, episcop de Namphylia, Ruben, episcop de Skopel, Sisinnius, episcop de Garileea. Calist, Episcop de Eudochia, Constantin, Episcop de Lagna, Ioan, Episcop de Kurdalia, Teodor, Episcop de Crimna, Constantin, Episcop de Hadrian, Teofil, Episcop de Chi, Galatie, Episcop de Mel, Serghie, Episcop de Lere, Manzon, Episcop de Eparhia Prakanei, Eustațiu, Episcop de Celendera, Zaharia, Episcop de Cardabondu, Sisinnius, Episcop de Musbad, Eustațiu, Episcop de Lama, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Sisinnius, Episcop de Sikia, Constantin, Episcop de Daliand, Leo, Episcop de Siben, Ștefan, Episcop de Filadelfia, Eudoxie, Prezbiter și Reprezentant al Metellopolisului, Teodor, Episcop de Cadius, Teofilact, Episcop de Mosinia, Vasile, Episcop de Dionysiopolis, Ștefan, Episcop de Sinnae, Constantin, Episcop de Andra, Eustațiu, Episcop de Tena, Ioan, Episcop de Decatera, Ioan, Episcop de Niceea Tracia, Teofan, Episcop de Lebed, Ioan, Episcop de Lifoprosopul, Nichifor, Episcop de Arcadiopolis, Teodor, Episcop de Heracleopolis sau Pidakhf, Constantin, Episcop de Meter, Lacaste, Episcop de Filadelfia (Filadian), Mihail, Episcop de Tralles, Ioan, Episcop de Limna, Leo, Episcop de Amis, Mihail, Episcop de Tiy, Epifanie, Episcop de Perth, Ioan, Episcop de Thembiada, Ștefan, Episcop de Orimne, Heraclius, Episcop de Samia, Ioan, Episcop de Pranet.Episcop de Sozopol, Teodor, episcop de Bulgarofig, Gheorghe, episcop de Plutinopol, Vasile, episcop de Pervereus, Mihail, episcop de Namphylia, Ruben, episcop de Skopel, Sisinnius, episcop de Garileea. Calist, Episcop de Eudochia, Constantin, Episcop de Lagna, Ioan, Episcop de Kurdalia, Teodor, Episcop de Crimna, Constantin, Episcop de Hadrian, Teofil, Episcop de Chi, Galatie, Episcop de Mel, Serghie, Episcop de Lere, Manzon, Episcop de Eparhia Prakanei, Eustațiu, Episcop de Celendera, Zaharia, Episcop de Cardabondu, Sisinnius, Episcop de Musbad, Eustațiu, Episcop de Lama, Teodor, Episcop de Germanicopolis, Sisinnius, Episcop de Sikia, Constantin, Episcop de Daliand, Leo, Episcop de Siben, Ștefan, Episcop de Filadelfia, Eudoxie, Prezbiter și Reprezentant al Metellopolisului, Teodor, Episcop de Cadius, Teofilact, Episcop de Mosinia, Vasile, Episcop de Dionysiopolis, Ștefan, Episcop de Sinnae, Constantin, Episcop de Andra, Eustațiu, Episcop de Tena, Ioan, Episcop de Decatera, Ioan, Episcop de Niceea Tracia, Teofan, Episcop de Lebed, Ioan, Episcop de Lifoprosopul, Nichifor, Episcop de Arcadiopolis, Teodor, Episcop de Heracleopolis sau Pidakhf, Constantin, Episcop de Meter, Lacaste, Episcop de Filadelfia (Filadian), Mihail, Episcop de Tralles, Ioan, Episcop de Limna, Leo, Episcop de Amis, Mihail, Episcop de Tiy, Epifanie, Episcop de Perth, Ioan, Episcop de Thembiada, Ștefan, Episcop de Orimne, Heraclius, Episcop de Samia, Ioan, Episcop de Pranet.

Când stăteau înaintea amvonului preasfânt al templului, în preasfânta mare biserică numită Sofia, unde erau prezenți și ascultau cel mai glorios și nobil demnitar al lui Petron, gloriosul consul, patricianul și conducătorul alaiului imperial ocrotit de Dumnezeu, precum și cei mai venerabili arhimandriți, stareți și călugări, când toți erau așezați în ordinea arătată în primul act și când s-a oferit evanghelia lui Dumnezeu, Teodor, preasfântul episcop al Taurianei, care se află în insula Sicilia, a luat în mâini definiția compusă și a citit:

„Definiția Sfântului Mare și Ecumenic Sinod, al doilea de la Niceea."

„Sfântul Mare și Ecumenic Sinod, prin harul lui Dumnezeu și din porunca pioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și a mamei sale Irina, al doilea,

convocat în slăvita mitropolie Niceea din regiunea Bitiniei, în sfânta biserică a lui Dumnezeu, numită Sofia, urmând tradiția Bisericii Catolice, a hotărât următoarele”: „Hristos Dumnezeul nostru, care ne-a dat lumina cunoașterii și ne-a izbăvit din întunericul nebuniei adicțiuni de idoli, logodindu-se cu Sine Biserica Catolică , care nu are pată sau viciu, a făgăduit că o va ocroti și a confirmat această făgăduință ucenicilor Săi, zicând: „ Eu sunt cu voi în toate zilele , până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Această făgăduință a dat-o nu numai lor, ci și nouă, care, prin cuvântul lor, am crezut în numele Lui. Și astfel unii, ignorând acest dar, ca provocați de un vrăjmaș viclean, s-au îndepărtat de adevărata învățătură; răzvrătindu-se împotriva tradiției Bisericii Catolice, au greșit în înțelegerea adevărului și, după cum se spune în Proverbe, s-au rătăcit în hotarele câmpului pe care l-au cultivat și au adunat stearpă cu mâinile lor (Proverbe 9:12). Au îndrăznit să respingă jertfele sfinte plăcute lui Dumnezeu și s-au numit preoți, deși ei înșiși nu erau astfel de preoți. Dumnezeu vestește despre ei prin profet, zicând: „ Mulți păstori au stricat via Mea, au pângărit partea Mea” (Ieremia) 12:10). Urmând oameni nelegiuiți și călăuziți de propriile lor gânduri, au defăimat sfânta biserică a lui Hristos Dumnezeu, împodobită de El, și nu au făcut distincție între cele sfinte și cele rușinoase; încât au considerat icoana Domnului și a sfinților Săi ca fiind una cu idolii Satanei. De aceea, Domnul Dumnezeu, care nu poate suporta să-i vadă pe cei supuși Lui infectați cu o astfel de urgie, în bunătatea, râvna Sa și porunca preacuvioșilor noștri suverani Constantin și Irina, ne-a chemat aici de pretutindeni, pe noi, reprezentanți ai preoției, pentru ca tradiția divină a Bisericii Catolice să fie confirmată printr-un decret comun. Așadar, am cercetat și examinat problema cu mare atenție și, urmând adevărul, nu scădem nimic și nu adăugăm nimic, ci păstrăm tot ce este mai bun în biserică și urmăm sfintele șase sinoade ecumenice și mai întâi pe cel care s-a întrunit în slăvita mitropolie a Niceei, și apoi pe cel care a fost după el în orașul împărătesc ocrotit de Dumnezeu (Constantinopol).”

„Credem, deci, într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, născut din Tatăl înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut, care pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer și S-a întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut om, a fost răstignit pentru noi sub Pontius Pilat, a pătimit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, s-a suit la cer și șade de -a dreapta Tatălui și va veni din nou cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit; - și în Duhul Sfânt, Domnul și de viață dătătorul, care purcede din Tatăl, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, care a vorbit prin proroci; - într-o sfântă, sobornicească și apostolică biserică . Mărturisesc un singur botez pentru iertarea păcatelor: aștept învierea morților și viața lumii pentru Vino. Amin. Îi detestăm și îi anatemizăm pe Arie și pe asociații săi, care au împărtășit cu el gândurile sale nebunești și nelegiuite, precum și pe Macedonie și pe adepții săi, frumos numiți Spiritiști. O mărturisim și pe Sfinta noastră Fecioară Maria, care este cu adevărat și în adevăr Maica lui Dumnezeu, întrucât a născut în trup pe Cel din Sfânta Treime, Hristos Dumnezeul nostru, conform învățăturii Sinodului ținut la Efes, care i-a excomunicat pe nelegiuitul Nestorie și pe adepții săi, pentru că au introdus o dualitate de persoane (în Hristos). Dar împreună cu ei mărturisim două naturi în Cel care S-a întrupat pentru noi din neprihănita Maică a lui Dumnezeu și din Maria cea Veșnică, recunoscându-L atât ca Dumnezeu perfect, cât și ca om perfect, așa cum a declarat Sinodul ținut la Calcedon, care i-a alungat pe blasfemiatorii Eutihie și Dioscor din pridvorul divin. Printre ei îi

includem și pe Sever, Petru și toată ceata lor, care s-au unit și au vărsat multe blasfemii; și, în același timp, anatemizăm delirurile lui Origen., Evagrie și Didim, la fel ca și al cincilea conciliu (ecumenic), care a avut loc la Constantinopol. În plus, predicăm două voințe și două acțiuni în Hristos, în conformitate cu proprietățile speciale ale firilor, așa cum au fost proclamate de al șaselea conciliu, care a avut loc la Constantinopol și i-a respins pe Serghie, Honorie, Cirus, Pir, Macarie, care au respins evlavia, și pe oamenii lor cu aceleași gânduri. Pe scurt: păstrăm inviolabil toate tradițiile bisericești, confirmate în scris sau nu. Una dintre ele poruncește să se facă icoane pictate; deoarece aceasta este în acord cu istoria predicării Evangheliei, servește ca o confirmare a faptului că Dumnezeu Cuvântul este adevărat și nu a devenit om într-un mod fantomatic și servește în folosul nostru: pentru că astfel de lucruri, care se explică reciproc, se dovedesc fără îndoială reciproc. Pe această bază, noi, cei care umblăm pe calea împărătească și urmăm învățătura divină a sfinților noștri părinți și tradiția Bisericii Catolice - căci știm că Duhul Sfânt locuiește în ele - cu toată sârguința și circumspecția, hotărâm ca sfintele și cinstitele icoane să fie aduse (spre venerație) întocmai ca chipul cinstitei și dătătoarei cruci, fie că sunt făcute din vopsele, fie din mozaic, fie din orice alt material, numai dacă sunt făcute în mod decent și fie că vor fi în sfintele biserici ale lui Dumnezeu pe vase și veșminte sacre, pe ziduri și pe table, fie în case și de-a lungul drumurilor, și în egală măsură fie că acestea vor fi icoane ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fie ale neprihănitei noastre Doamne, Sfânta Născătoare de Dumnezeu, fie ale îngerilor cinstiți și ale tuturor sfinților și drepților oameni. – Cu cât devin mai des obiect al contemplării noastre cu ajutorul icoanelor, cu atât cei care privesc aceste icoane sunt mișcați să-și amintească de prototipurile însele, dobândesc mai multă dragoste pentru ele și primesc mai multe îndemnuri pentru a le oferi sărutări, venerație și închinare, dar nu acea adevărată slujire care, după credința noastră, se potrivește numai firii divine. Ei sunt îndemnați să aducă tămâie la icoane în cinstea lor și să le sfințească, așa cum fac aceasta în cinstea chipului crucii cinstite și de viață dătătoare, a sfinților îngeri și a altor ofrande sacre și așa cum, după o dorință pioasă, se făcea de obicei în vremurile de demult: pentru că cinstea dată icoanei se referă la prototipul ei, iar cel care se închină icoanei se închină ipostasului a ceea ce este înfățișat pe ea. Această învățătură este cuprinsă în sfinții noștri părinți, adică în tradiția Bisericii Catolice, în care evanghelia a fost transmisă de la un părinte la altul. Astfel, urmăm exemplul lui Pavel și întregii cete de dumnezeiești apostoli și sfinți părinți, păstrând tradițiile pe care le-am primit. Astfel, cântăm profetic bisericilor cântece de biruință: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, propovăduiește fiicei Ierusalimului, bucură-te și fii frumoasă din toată inima ta! Domnul a luat fărădelegile tale, te-a izbăvit din mâna vrăjmașilor tăi: Domnul va împărăți în mijlocul tău și nu vei vedea răul și pacea va fi cu tine în veac” (Tefon 3:14 și 15).

Prin urmare, decretăm ca cei care îndrăznesc să gândească sau să învețe diferit, sau, urmând exemplul ereticilor indecenți, disprețuiesc tradițiile Bisericii și inventează orice inovație, sau resping orice este dedicat Bisericii, fie că este vorba de Evanghelie, fie de imaginea crucii, fie de pictura icoanelor, fie de sfintele rămășițe ale unui martir, și, de asemenea, (îndrăznesc) să inventeze cu viclenie și înșelăciune ceva pentru a răsturna cel puțin una dintre tradițiile legitime găsite în Biserica Catolică și, în final (îndrăznesc) să dea uz obișnuit vaselor sacre și mănăstirilor venerabile - decretăm ca aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, să fie destituiți, iar dacă sunt călugări sau laici, să fie excomunicați.

Petru, nevrednicul prim preot al scaunului sfântului apostol Petru și reprezentantul lui Hadrian, papa Romei antice, a hotărât și a semnat.

Petru, un nevrednic preot și stareț al mănăstirii sfântului nostru părinte Sava și reprezentant al lui Hadrian, papa Romei antice, a hotărât și a semnat.
Tarasie, prin harul lui Dumnezeu, episcop al Constantinopolului, Noii Rome, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Ioan, prin harul lui Dumnezeu, preot și sincel patriarhal, reprezentant al celor trei scaune apostolice - Alexandria, Antiohia și Ierusalim, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Toma, prin harul lui Dumnezeu, preot și stareț al mănăstirii sfântului părintelui nostru Arsenie, situată în Egipt, reprezentant a trei scaune apostolice - Alexandria, Antiohia și Ierusalim, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Agapius, nevrednicul episcop de Cezareea, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Ioan, nevrednicul episcop al Efesului, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Constantin, prin harul lui Dumnezeu, episcop al insulei Cipru, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Leo, prin harul lui Dumnezeu, episcop de Heraclia din Tracia, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Vasile, nevrednicul episcop al Ancyrei, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Nicolae, nevrednicul episcop de Cizic, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Eftimie, nevrednicul episcop al Sardesului, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Petru, nevrednicul episcop de Nicomedia, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Ilie, păcătosul episcop al Cretei, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Ignațiu, nevrednicul episcop de Niceea, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Stavrakios, păcătosul episcop al Calcedonului, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Leo, preot al preasfintei mari biserici a lui Dumnezeu și reprezentant al mitropoliei Sidi, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Daniel, al treilea episcop al Amasiei, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Constantin, nevrednicul episcop de Gangra, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Epifanie, diaconul preasfintei biserici din Catania, care se află pe insula Sicilia, și reprezentant al lui Toma, preasfințitul arhiepiscop al Sardiniei, urmând învățătura patristică și tradiția Bisericii Catolice, a hotărât și a semnat.
Nichifor, și nevrednicul episcop de Dirrah.
Și Anastasie, nevrednicul episcop de Nicopol.
Nikita, nevrednicul episcop de Claudiopolis, de asemenea.
Grigore, cel mai smerit episcop al Neocezareei.
Grigore, nevrednicul episcop de Pisinunte, de asemenea.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Mirei din Licia.
Teofilact, un diacon și exarh păcătos, precum și reprezentant al tronului de Stavropol sau Caria.

Și Eustatie, nevrednicul episcop al Laodiceei.
Mihail, și nevrednicul episcop al Sinadei.
Și Leo, nevrednicul episcop de Iconium.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop al Antiohiei din Pisidia.
Constantin, nevrednicul episcop al Pergei, de asemenea.
George, păcătosul prezbiter și reprezentant al tronului din Monissos, de asemenea.
Și Cristofor, nevrednicul episcop de Trabizonda.
Leo, și nevrednicul episcop de Rodos.
Emanuel, nevrednicul episcop de Adrianopole, de asemenea.
Vasile, nevrednicul episcop de Sileius, de asemenea.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Seleuciei.
Și Nicolae, nevrednicul episcop de Hierapolis.
Constanțip, și el nevrednicul yeshiscop al Rigei.
Chiril, un călugăr păcătos și reprezentant (Nikita) al episcopului Nikopol de Gotland.
Și Ștefan, nevrednicul episcop de Sugday.
Și Teodor, nevrednicul episcop de Catania.
Ioan, nevrednicul episcop al Tambrovniei, de asemenea.
Platon (Halogon), un preot nevrednic și reprezentant al lui Ștefan, episcop de Siracuza.
Și Gaudius, nevrednicul episcop de Messina.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Panormiei.
Ștefan, nevrednicul episcop de Vivonne, de asemenea,
Constance, nevrednica episcopă de Leontine, de asemenea.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Tauridei.
Și Hristofor, nevrednicul episcop al Sfântului Ciriac.
Vasile, nevrednicul episcop al insulei Liparit, de asemenea.
Teotim, nevrednicul episcop de Crotona. de asemenea.
Și Constance, nevrednica episcopă de Carinus.
Și Teofan, nevrednicul episcop de Lilywei.
Ioan, nevrednicul episcop de Treokal (Trival), de asemenea. Teodor, nevrednicul episcop de Tropae, de asemenea.
Și Serghie, nevrednicul episcop al Nicoterei.
Și Teofilact, nevrednicul episcop al Evhaitei.
Și Maurianus, nevrednicul episcop de Pompei.
Teodor, nevrednicul episcop de Vienne (Visius), de asemenea.
Antonie, un călugăr păcătos și reprezentant al tronului Smirnei, de asemenea.
Eustatie, un episcop nevrednic al Apameei, de asemenea.
Și Teofan, nevrednicul episcop de Leved.
Și Petru, nevrednicul episcop de Hermium.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Arcadiopolis.
Și Sisinnius, nevrednicul episcop al Pariei.
Epifanie, nevrednicul episcop de Melitene, de asemenea.
Nikita, nevrednicul episcop de Prikones, precum și Constanța, nevrednica episcop de Sevastopol.
Ioan, un preot nedemn și, de asemenea, reprezentant al tronului colonial.
Și Eustratie, nevrednicul episcop al Metimnei.
Leo, și nevrednicul episcop de Kiev.
Grigore, un prezbiter nevrednic și reprezentant al tronului din Nicopol, de asemenea.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Apra, de asemenea.
Și Teofidact, nevrednicul episcop de Kinsell.

Teodor, nevrednicul episcop de Heracleopolis, sau Pidacht, de asemenea. Eustatie, nevrednicul episcop al orașului Kotrad, de asemenea.
Și Cyriacus, nevrednicul episcop de Drysipar.
Leo, nevrednicul episcop al Mesimvriei, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Derk, de asemenea.
Ioan, nevrednicul episcop de Nyssa, de asemenea.
George, nevrednicul episcop al Fermelor imperiale, de asemenea.
Soteric, nevrednicul episcop de Kiscis, de asemenea.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop de Camulian.
Damian, nevrednicul episcop de Mitilene, de asemenea.
Constance, nevrednica episcopă de Mastaurus, de asemenea.
Și George, nevrednicul episcop de Vriuli.
Și Teodosie, nevrednicul episcop de Nyssa.
Și Teofilact, nevrednicul episcop de Tralles.
Olvian, nevrednicul episcop de Elaisv, de asemenea.
Și Pard, nevrednicul episcop de Pitani.
Leo, și nevrednicul episcop de Algiz.
Teognis, un preot nevrednic și reprezentant al Sionului, de asemenea. Stratonicus, un episcop nevrednic de Cyme, de asemenea.
Vasile, nevrednicul episcop al Atrammiței, de asemenea.
Și Teofilact, nevrednicul episcop de Hype.
Teofan, nevrednicul episcop de Kaloy, de asemenea.
Leo, nevrednicul episcop al Focidei, de asemenea.
Vasile, nevrednicul episcop al Pergamonului, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Paleopolis, de asemenea.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Assos, de asemenea.
Vasile, nevrednicul episcop al Magneziei, de asemenea.
Marin, nevrednicul episcop al orașului Atandra, de asemenea.
Și Licaste, nevrednicul episcop de Baret.
Constance, reprezentanta orașului Agai, de asemenea.
Nikifor, reprezentantul lui Gargar, de asemenea.
Nicodim, nevrednicul episcop al Evasiei, de asemenea.
Și Savva, nevrednicul episcop al Aniei.
Și Nichifor, nevrednicul episcop al Arcadiopolei.
Cosma, nevrednicul episcop al Mirei, de asemenea.
Ioan, episcop al sfintei biserici din Saluntine, de asemenea,
Și Ursus, nevrednicul episcop al sfintei biserici avaritiene.
Și Laurentie, păcătosul episcop al sfintei biserici apsarite.
Și Eustatie, nevrednicul episcop de Sol.
Și Spyridon, nevrednicul episcop de Cyphra.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Kitiei.
Și George, nevrednicul episcop de Trimythous.
Și Alexandru, nevrednicul episcop de Amathus.
Și Ioan, nevrednicul episcop al Niceei din Tracia.
Ioan, și nevrednicul episcop de Redest.
Și Melhisedec, nevrednicul episcop de Calliopolis. Și Leonidas, nevrednicul episcop de Kiel.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Panium.
Și Teofilact, nevrednicul episcop de Haritopol.
Ioan, nevrednicul episcop de Lifoprosopul, de asemenea.

Și Sisinnius, nevrednicul episcop al Calcedonului.
Și Sisinnius, nevrednicul episcop de Churule.
Și Beniamin, nevrednicul episcop de Lysik.
Constance, prezbiter și reprezentant al Examiliei, de asemenea. Constance, episcop nevrednic al mitropolei, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Theodoropolis, de asemenea. Constans, nevrednicul episcop de Juliopolis, de asemenea.
Și Teofil, nevrednicul episcop de Anastasiopole.
Leo, și nevrednicul episcop de Mizuya.
Și Sinesius, nevrednicul episcop de Kinsk.
Petru, nevrednicul episcop de Aspona, de asemenea.
Anfim, nevrednicul episcop de Verinopol, de asemenea.
Și Lycaste, nevrednicul episcop de Filadelfia.
Ștefan, nevrednicul episcop de Siland, de asemenea.
Și Teofan, nevrednicul episcop de Mion.
Mihail, nevrednicul episcop de Cerasee, de asemenea.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Seta.
Ioan, nevrednicul episcop de Dald, de asemenea.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Tawal, de asemenea.
Teopist, nevrednicul episcop al Hermocapilului, de asemenea.
Nicolae, nevrednicul episcop de Aureliopolis, de asemenea.
Anastasie, nevrednicul episcop de Tripolie, de asemenea.
Zaharia, nevrednicul episcop al Hierocezareei, de asemenea.
Mihail, nevrednicul episcop de Tral, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop al orașului, de asemenea.
Leo, nevrednicul episcop de Triculki, de asemenea.
Și Eustatie, nevrednicul episcop al Hircanidelor.
Iosif, nevrednicul episcop al Ataliei, de asemenea.
Leonty, și nevrednicul episcop de Pimanin.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Lampsak.
Nektarios (Nikita), episcopul nevrednic de Ileus, de asemenea.
Vasile, nevrednicul episcop al Adranofirei, de asemenea.
Simeon, nevrednicul episcop de Oka, de asemenea.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Herma, de asemenea.
Și Fodot, nevrednicul episcop de Palaia.
Și Teodor, nevrednicul episcop de Abydos.
Strategius, nevrednicul episcop de Dardanus, de asemenea.
Mihail, și nevrednicul episcop de Melitono.
Sisinnius, nevrednicul episcop al lui Adranius, de asemenea.
Și Teofilact, nevrednicul episcop al Apolloniei.
Și Constas, nevrednicul episcop al Cezareei Bitiniei.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop de Vasilinopol.
Și Kirion, nevrednicul episcop de Lof.
Leo, nevrednicul episcop al orașului Arista, de asemenea.
Nimfa, nevrednica episcopă de Adran, de asemenea.
Și Theodore, nevrednicul episcop al Prusiei.
Basil, un preot și reprezentant al lui Dascylium, de asemenea.
David, și nevrednicul episcop de Helenopolis.
Anastasie, nevrednicul episcop de Cnossos, de asemenea.
Și Sisinnius, nevrednicul episcop de Herson.

Epifanie, nevrednicul episcop de Eleutherium, de asemenea.
Și Meliton, vrednicul episcop de Cydon.
Și Fotin, nevrednicul episcop al Cataniei.
Leo, și nevrednicul episcop al Feniciei.
Nikita, nevrednicul episcop de Kladibrens, de asemenea.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Arcadia.
Leo, și nevrednicul episcop de Kissam.
Teodor, nevrednicul episcop al orașului Subrit, de asemenea.
Epifanie, nevrednicul episcop al orașului Lampa, de asemenea.
Și Ioan, nevrednicul episcop al Limbo-ului.
Gabriel, și nevrednicul episcop al Eghinei.
Petru, și nevrednicul episcop de Monembassy.
Și Anthony, nevrednicul episcop de Triezen.
Și Leo, nevrednicul episcop de Porthmia.
Și Filip, nevrednicul episcop de Ores.
Nektarios (Nikita), episcopul nevrednic al lui Mel, de asemenea.
Neofit, nevrednicul episcop de Gordo-Sârb, de asemenea.
Grigore, un prezbiter nevrednic și reprezentant al lui Cefalenius, de asemenea. Filip, un episcop nevrednic de Corcyrae, de asemenea.
Leo, nevrednicul episcop de Zakynthos, de asemenea.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Haemus.
Constance, nevrednica episcopă de Sasima, de asemenea.
Leo, și nevrednicul episcop de Aspond.
Leo, și nevrednicul episcop de Amisus.
Și Irakli, nevrednicul episcop de Junopolis.
Și Teofan, nevrednicul episcop al Soriei.
Nektarios (Nikita), episcopul nevrednic al lui Hadrian, de asemenea.
Ioan, nevrednicul episcop al Heracliei Poctia, de asemenea.
Constanța, nevrednicul episcop al Cratiei, de asemenea.
Și Teofil, nevrednicul episcop al Prusiei.
Mihail, și nevrednicul episcop de Tiy.
Și Teodor, nevrednicul episcop de Comana.
Ioan, nevrednicul episcop de Kerasunt, de asemenea.
Constanța, nevrednicul episcop al Cratiei, de asemenea.
Nektarios (Nikita), nevrednicul episcop de Rizei, de asemenea.
Și Nichifor, nevrednicul episcop al Claneiei.
Leonty, nevrednicul episcop al orașului Troknad, de asemenea.
Și Teodor, nevrednicul episcop de Pinnar.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop de Nyssa.
Ștefan, nevrednicul episcop de Kamny, de asemenea.
Constance, și nevrednica episcopă de Tleia.
Constance, nevrednica episcopă de Candib, de asemenea.
Leonțiu, nevrednicul episcop al orașului Coridal, de asemenea.
Petru, un diacon nedemn și reprezentant al tronului oricandian (oribandian), de asemenea.
Și Nicodim, nevrednicul episcop de Sidim.
Ioan, nevrednicul diacon și reprezentant al lui Fasilide, de asemenea.
Și Ștefan, nevrednicul episcop de Iniandi.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop al Iniadelor.
Leo, nevrednicul episcop al orașului Limir, de asemenea.

Stavrakios, nevrednicul episcop de Zenopolis, de asemenea.
Constance, nevrednica episcopă de Combe, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Țibirsk, de asemenea.
Și Vasili, nevrednicul episcop de Tabuk.
Și Doroteu, nevrednicul episcop de Napoli.
Constance, și nevrednica episcopă de Alabanda.
Grigore, nevrednicul episcop al Heracliei, de asemenea.
David, nevrednicul episcop al Iașilor, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Milassa, de asemenea.
Și Serghie, nevrednicul episcop al orașului Vragilia.
Ioan, nevrednicul episcop al orașului Minda, de asemenea.
Stavrakios, nevrednicul episcop al Stadionului, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop de Stratonice, de asemenea.
Nikita, nevrednicul preot și alesul din Ceram (Halicarnas), de asemenea.
Maurianus, nevrednicul episcop al orașului Acmonia (Ceramium), de asemenea.
(Pavel, nevrednicul episcop al orașului Acmonia, de asemenea).
Leo, și nevrednicul episcop de Aleia.
Zaharia, nevrednicul episcop de Trapezopolis, de asemenea.
Leo, și nevrednicul episcop de Eumenes.
Și Filip, nevrednicul episcop de Tranopolis.
Și Dositei, nevrednicul episcop de Khonsky.
Și George, nevrednicul episcop de Pelt.
Și George, nevrednicul episcop al Appiei.
Ioan, nevrednicul episcop de Sublia, de asemenea.
Și Pantoleon, nevrednicul episcop al Galatiei.
Mihail, nevrednicul episcop de Kheretop, de asemenea.
Grigore, nevrednicul episcop al Timenofiriei, de asemenea.
Și George, nevrednicul episcop de Mindai.
Nikita, nevrednicul episcop al orașului Nakolia, de asemenea.
Constans, nevrednicul episcop de Cottiae (Catievium), de asemenea. Leo, nevrednicul episcop de Docilia, de asemenea.
Constanța, nevrednică să fie și ea episcop al orașului Eucarpia.
Mihail, nevrednicul episcop de Hieropolis, de asemenea.
Damian, nevrednicul episcop al orașului Cinabru, de asemenea.
(Și Nikita, nevrednicul episcop de Augustopolis.)
Teofilact din Cinabru), de asemenea.
Grigore, un prezbiter nevrednic și reprezentant al lui Polibote, de asemenea. Teofilact, un prezbiter și reprezentant al tronului lui Ipsos, de asemenea. Nicolae, un episcop nevrednic al Phitya, de asemenea.
Ștefan, prezbiter și reprezentant al tronului Ostriei, de asemenea. Constanța, episcop nevrednic al orașului Amblad, de asemenea.
Epifanie, nevrednicul episcop al orașului Pelt, de asemenea.
Mihail, nevrednicul episcop Pupp (Papp), de asemenea.
Și Sisinnius, nevrednicul episcop de Philomeli.
Ioan, nevrednicul episcop de Thymbriada, de asemenea.
Ștefan, nevrednicul episcop al Orimnei, de asemenea.
Și Nichifor, nevrednicul episcop de Fogles.
Și Marinus, nevrednicul episcop de Magid.
Leo, nevrednicul episcop al Didei, de asemenea.
Ștefan, nevrednicul episcop al Parnasului, de asemenea.

Și Teofil, nevrednicul episcop de Chiyya.
Serghie, nevrednicul episcop de Ler, de asemenea.
Și Heraclius, nevrednicul episcop de Samos.
Și Galaktion, nevrednicul episcop de Mel.
Constance, nevrednica episcopă de Andreas, de asemenea.
Și Eustatie, nevrednicul episcop de Tena.
Și Calist, nevrednicul episcop al orașului Evdochia.
Și Teodor, nevrednicul episcop al Crimeei.
Constance, nevrednica episcopă de Lagna, de asemenea.
Constanța, nevrednica episcopă de Andriana, de asemenea.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Carduli.
Eustratie, nevrednicul episcop de Debelt, de asemenea.
Și Eftimie, nevrednicul episcop de Sozopol.
Teodor, nevrednicul episcop de Bulgarofig, de asemenea.
Și Gheorghe, nevrednicul episcop de Plutinopole.
Și Seinnius, nevrednicul episcop de Gariel.
Și Reuben, nevrednicul episcop de Skopel.
Și Vasili, nevrednicul episcop de Pervereya.
Mihail, și nevrednicul episcop al Pamfiliei.
Și Manzon, nevrednicul episcop de Prakan.
Și Eustatie, nevrednicul episcop al Celenderei.
Și Sisinnius, nevrednicul episcop de Musbad.
Și Eustathius, nevrednicul episcop de Lamswy.
Leo, și nevrednicul episcop al Sibilei.
Și Ștefan, nevrednicul episcop de Filadelfia.
Zaharia, nevrednicul episcop de Cardabunda, de asemenea.
Și Ștefan, nevrednicul episcop al Sinaiului.
Constanța, nevrednicul episcop al Ancyrei, de asemenea
Și Teodor, nevrednicul episcop de Cadius.
Și Ioan, nevrednicul episcop de Azan.
Și Feofilakt, nevrednicul episcop de Mosin.
Ioan, nevrednicul episcop al Tranetei, de asemenea.
Sfântul Sinod a proclamat: „Cu toții credem aceasta, cu toții gândim aceasta, cu toții suntem de acord cu aceasta și am subscris. Aceasta este credința apostolică; aceasta este credința ortodoxă; această credință a întemeiat universul. Crezând într-un singur Dumnezeu glorificat în Treime, primim cu dragoste icoanele onorabile. Anatema să fie cei care acționează altfel! Excluziți din Biserica Catolică cei care gândesc altfel! Urmăm vechea legislație a Bisericii Catolice. Păstrăm definițiile Părinților. - Îi anatemizăm pe cei care adaugă ceva la (învățătura) Bisericii Catolice sau scad din ea. Anatemizăm inovația făcută de acuzatorii creștinilor. Primim cu dragoste icoanele onorabile. Îi anatemizăm pe cei care acționează altfel. Îi anatemizăm pe cei care aplică icoanelor onorabile spusele scripturii divine îndreptate împotriva idolilor. Anatema pe cei care nu primesc icoanele sfinte și onorabile cu dragoste! Anatema pe cei care numesc icoanele sacre idoli! Anatema pe cei care spun că creștinii recurg la icoane ca la zei! Anatema pe cei care spun că nu Hristos Dumnezeul nostru, ci un altul care ne-a eliberat de idoli! Anatema celor care îndrăznesc să spună că Biserica Catolică a acceptat vreodată idolii! La mulți ani împăraților! La mulți ani lui Constantin și mamei sale Irina! La mulți ani împăraților victorioși! Amintire veșnică noului Constantin și noii Elena! Dumnezeu să le păzească puterea! Rege ceresc, păzește-i pe (regii) pământului! Anatema tuturor ereticilor! Anatema teribilului sinod

care s-a înarmat împotriva icoanelor onorabile! Anatema celui care acceptă spusele nelegiuite ale ereticilor! Anatema falsului episcop de Efes, Teodosie! Anatema lui Sisinnius, supranumit Pastilla! Anatema lui Vasile, care poartă josnica porecla „Trikakkav" 166 !
„Sfânta Treime a răsturnat învățătura celor trei. Anastasie, Constantin și Niceta, care au ocupat succesiv scaunul Constantinopolului, ca și cum ar fi fost noii Arius, Nestorie și Dioscor, anatema!"
„Sfânta Treime a răsturnat doctrina celor trei. Mai mult, anatema celor care concurează cu și imită răutatea tripartită a acestor așa-zișiereziarhi. Lui Teodor, Antoniu și Ioan, ca fantomă și docetiști, lui Manetus, Apollinaris și Eutyches, anatema! Lui Teodor din Siracuza, în Sicilia, supranumit Crifinus, și celorlalți tovarăși ai săi în apostazie, anatema."
„Anatema conducătorilor ereziei, Ioan de Nicomedia și Constantin de Nacolia! Ei au distrus icoana Domnului și a sfinților Săi; pentru aceasta Domnul i-a umilit și pe ei."
„Oricine apără pe cineva care este devotat ereziei acuzatorilor creștinilor sau care își petrece viața în ea, este anatema."
„Oricine nu-L mărturisește pe Hristos așa cum este descris de firea umană este anatema."
„Oricine nu acceptă narațiunile Evangheliei prezentate într-o manieră ilustrată este anatema."
„Oricine nu sărută icoanele așa cum sunt făcute în numele Domnului și al sfinților Săi, acela să fie anatema!"
„Oricine disprețuiește orice tradiție bisericească, fie ea scrisă sau nescrisă, este anatema pentru el!"
„Veșnică amintire ortodoxului Herman."
"Veșnică amintire lui John și George."
„Veșnică amintire propovăduitorilor adevărului."
„Treimea i-a glorificat pe acești trei. Fie ca și noi să fim vrednici să urmăm judecățile lor prin mila și harul primului și marelui Arhiereu, Hristos Dumnezeul nostru, prin mijlocirea neprihănitei noastre Doamne, a Sfintei Născătoare de Dumnezeu și a tuturor sfinților. Fie! Amin."
„Către cei mai pioși și iluștri suverani ai noștri Constantin și mama sa Irina, Tarasie, nevrednicul episcop al orașului vostru cel ocrotit de Dumnezeu și domnitor al Noii Rome, și întregului Sfânt Sinod, întrunit pentru a doua oară prin harul lui Dumnezeu și sub ocrotirea stăpânirii voastre iubitoare de Hristos în această glorioasă metropolă a Niceei . "
„Împărați preasuverani! Slăvit este capul bisericii, Hristos Dumnezeul nostru; căci inima voastră, păzită de mâinile Lui, a rostit un cuvânt bun și ne-a poruncit să ne adunăm în numele Lui, pentru a păstra învățătura fermă și divină a bisericii neclintită și indestructibilă. - Așa cum capetele voastre sunt încoronate cu aur și pietre care emit raze strălucitoare, așa mințile voastre sunt împodobite cu învățătura evanghelică și patristică. Ca adevărați ucenici și tovarăși ai celor al căror mesaj s-a răspândit în întregul univers și ca conducători ai întregului vostru popor care poartă numele lui Hristos, ați perpetuat cuvântul adevărului și ați zugrăvit caracterul ortodoxiei și evlaviei, ați strălucit pentru credincioși ca niște lămpi care emit strălucire din toate părțile, ați dat o mână (de ajutor) bisericilor aflate în pericol, ați confirmat în ele doctrina sănătoasă și ați întărit unanimitatea printre cei de opinii diferite. – Așadar, trebuie spus cu îndrăzneală că, prin bunăvoința lui Dumnezeu și cu ajutorul vostru, evlavia a fost întărită, iar buzele noastre s-au umplut de bucurie și limba noastră de veselie. Exprimăm acest lucru și în scris. Căci ce poate fi mai vesel și mai plăcut decât

păstrarea fermă a treburilor bisericești? Dar au apărut oameni care au aparența evlaviei, căci sunt îmbrăcați cu rangul sacru, dar îi neagă sensul, cărora li se aplică pe deplin acuzația rostită de profet împotriva preoților babilonieni, unde se spune: nelegiuirea a ieșit din Babilon de la bătrânii judecătorilor (Daniel 13:5). Sau mai degrabă, după ce au format Sinedriul lui Caiafa, au devenit inventatorii unor dogme nelegiuite. Având buzele pline de calomnie și amărăciune, au conceput ideea de a dobândi glorie în fapte rele și, posedând o limbă calomnioasă și o trestie (pană) gata de slujba ei, s-au înarmat împotriva cuvintelor rostite de Dumnezeu Însuși și au numit preoția împărătească, poporul sfânt, persoanele îmbrăcate în Hristos și mântuite prin harul Său de eroarea idolatră, idolatri. - Având gânduri viclene, și-au întins mâinile fără de lege peste imaginile pictate ale icoanelor onorabile. Mai mult, ceea ce era făcut din plăci (mozaic), l-au denaturat, iar ceea ce era făcut din ceară colorată, l-au netezit - și astfel, în loc de frumusețe, a apărut urâțenia în templele onorabile. În același timp, au dat focului ceea ce, în memoria lui Hristos Dumnezeul nostru și a sfinților Săi, era înfățișat pe scânduri; pe scurt, au jefuit și au adus dezordine în bisericile noastre. - Ei au fost în același timp eresiarci și ierarhi; în loc de pace, au vestit discordia oamenilor, iar în loc de grâu pe câmpurile bisericești au semănat neghină; au amestecat vinul cu apă și le-au dat vecinilor lor amestecul vătămător să bea. Fiind de fapt lupi arabi, s-au prezentat ca fiind îmbrăcați în piele de oaie și, distorsionând adevărul, s-au agățat de minciuni. În acest caz, conform expresiei profetului, au spart ouăle Assidu-ului și au întins o țesătură de păianjen, iar cel care a vrut să le mănânce ouăle, a rupt sigiliul (acesta) și a găsit un bazilisc în el., plin de otravă și de suflare mortală (Isaia 59:5). - Întrucât lucrurile erau într-o astfel de stare și minciunile devorau adevărul; atunci voi, cei mai blânzi și mai curajoși împărați, nu ați îngăduit să existe o astfel de eroare contagioasă și vătămătoare sufletului în vremurile voastre; ci ați încercat să o distrugeți prin harul Duhului care locuiește în voi, astfel încât atât treburile bisericești, cât și toți cei subordonați erau în bună rânduială și împărăția voastră era guvernată pașnic, după înțelesul numelui vostru (Irina - pace). Ați considerat că este imposibil să permiteți ca noi să gândim la fel despre alte lucruri, ci în ceea ce privește cel mai esențial lucru din viața noastră, adică pacea bisericească, ne-am despărțit și am fost separați, și aceasta într-un moment în care Hristos este capul, iar noi, prin urmare, suntem mădulare și trebuie să formăm un singur trup în virtutea unanimității noastre și a unei singure credințe. De aceea ați poruncit ca acest sfânt și numeros sinod al nostru să se adune în această mitropolie a Niceei, pentru ca noi, după ce am distrus dezbinarea, să aducem la unitate ceea ce era înstrăinat și să rupem și să distrugem veșmântul rușinos recent țesut din fire spinoase, adică învățătura mincinoasă, și în locul lui să desfăcăm tunica Ortodoxiei. Și astfel noi, urmând tradițiile apostolice și patristice și, îndrăznesc să spun, fiind uniți într-unul prin Duhul Atotsfânt și îmbibați de unanimitate, în conformitate cu tradiția Bisericii Catolice și cu învățătura unanimă a celor șase sfinte sinoade ecumenice, am anatematizat: nebunia lui Arie, nebunia lui Macedonie, mintea fără minte a lui Apollinaris, îndumnezeirea lui Nestorie, învățătura nebunească despre fuziunea (firilor în Ioan Chr.) a lui Eutihie și Dioscor, mai departe vorbele deșarte ale lui Origen , Didim și Evagrie și vicleșugurile monotelite sau malefice ale lui Serghie, Honorie, Cirus, Pir și ale altora cu mintea lor înrudită. Cerând în unanimitate și unanimitate cuvântul Duhului Sfânt și luând din El apă curată, am șters cu buretele dogmelor divine această ultimă inovație înrudită, inventată în zadar împotriva icoanelor onorabile și i-am aruncat mult dincolo de gardul bisericii pe cei care introduc vorbe deșarte nou inventate. Așa cum mâinile și picioarele se mișcă în conformitate cu mișcările sufletului, așa și noi, primind har și putere de la Duh, cu

ajutorul și sprijinul autorității voastre, am proclamat în unanimitate evlavia și am propovăduit adevărul, adică, că în orice fel trebuie acceptate icoanele cinstite ale Domnului nostru Iisus Hristos (întrucât S-a făcut om desăvârșit), dacă sunt pictate corect din punct de vedere istoric, conform narațiunii Evangheliei, precum și icoanele neprihănitei noastre Sfinte, ale Sfintei Născătoare de Dumnezeu și ale sfinților îngeri, în măsura în care s-au arătat în formă omenească celor care au fost vrednici de aceasta, precum și icoanele tuturor sfinților. De asemenea, muncile și isprăvile lor să fie înfățișate pe scânduri, pe pereți, pe vase sacre și veșminte, în același mod în care Sfânta Biserică Catolică a acceptat astfel de imagini încă din cele din timpurile străvechi.al lui Dumnezeu și așa cum a fost legiferat de sfinții noștri primii profesori și urmașii lor, dumnezeiești noștri părinți. De asemenea, am legiferat să le închinăm (προσχυνειν), sau ceea ce înseamnă și să le sărutăm (ασπαζεσθαι). Ambele cuvinte (adică προσχυνειν și ασπαζεαθαι) au același sens; deoarece χυνειν în greaca veche înseamnă atât a săruta (ασπαχεσθαι), cât și a iubi (φιλειν), iar prepoziția πρὸς (să) indică o oarecare creștere a iubirii, ca de exemplu φερω (doar aduc) și προσφρω (aduc deja) accidental (am adus deja accidental). ciocniți de) și προσχυρῶ (ating), χυνῶ și προσχυνῶ (sărut și mă închin). Această ultimă – προσχυνῶ – indică sărutarea și iubirea neîncetată; căci ceea ce sărutăm, aceea iubim, aceea ne închinăm și ceea ce iubim și ne închinăm, aceea neapărat sărutăm. După cum mărturisește acest lucru obiceiul omenesc pe care îl respectăm în legătură cu prietenii, mai ales la întâlniri, când ambele se efectuează. Și nu numai că facem acest lucru acum, ci am făcut-o și în vremurile de demult; întrucât găsim dovezi în acest sens în scriptura divină. Astfel, în istoriile regilor este scris: Și s-a sculat David, a căzut cu fața la pământ, s-a închinat lui Ionatan de trei ori și l-a sărutat (1 Samuel 20:41). Ce este aceasta, spune Domnul în Evanghelie despre farisei? Lor le place să stea întâi la cine... și sărutări în piețe (Matei 23:6-7). Este evident că aici, prin cuvântul sărutare (ασπασμός), El înseamnă închinare (προσχύνησις). Având o părere înaltă despre ei înșiși și considerându-se drepți, fariseii doreau cu ardoare ca toți să li se închine și nu să-i sărute pe buze. Sărutul este mai degrabă un simbol al smereniei, nu al gândurilor fariseice. Atunci și dumnezeiescul Apostol Pavel a sărutat, așa cum scrie Luca despre el în Faptele Apostolilor: „ Și când eram în Ierusalim, frații ne-au primit cu bunăvoință. Și dimineața, Pavel a intrat cu noi la Iacov, și au venit toți prezbiterii. Și, după ce i-a sărutat, a spus fiecăruia ce făcuse Dumnezeu printre neamuri prin slujba lui” (Faptele Apostolilor 21:17-19). Așadar, și aici, cuvântul sărut, după apostol, descrie închinarea respectuoasă pe care o arătăm unii altora, așa cum s-a spus despre Iacov: „Și s-a închinat până la vârful toiagului său” (Evrei 11:21).). În conformitate cu aceasta, Grigore Teologul spune și el : „Aduceți cinste Betleemului și închinați-vă ieslei”. Cine atunci dintre cei care gândesc sănătos și corect va crede că aceste cuvinte ale dumnezeieștii Scripturi vorbesc despre slujirea duhului? Doar unul dintre nebuni și unul care nu înțelege Scriptura și învățătura Părinților va crede așa; dar pentru că Iacov nu a slujit muchiei toiagului, iar Grigore Teologul ne poruncește să nu slujim nici ieslei. Desigur că nu. Și noi, îmbrățișând crucea dătătoare de viață, cântăm cu toții la unison: „Ne închinăm crucii Tale, Stăpâne, ne închinăm chipului care a străpuns coasta dătătoare de viață a bunătății Tale”. Cuvântul „a se închina” semnifică aici și o sărutare, care este de fapt rostită; căci cu propriile noastre buze sărutăm atât crucea, cât și chipul. Este adevărat că atât în divinele scripturi, cât și la sfinții noștri părinți, care s-au exprimat foarte precis, cuvântul închinare (προαχύνησις) se găsește adesea în legătură cu slujirea cu duhul, dar (aceasta înseamnă doar că) acest cuvânt, având multe înțelesuri, printre altele înseamnă închinare combinată cu slujirea (lui Dumnezeu). Uneori, închinarea este adusă ca urmare a reverenței, iubirii și fricii, așa

cum și noi ne închinăm la cea mai luminoasă și mai blândă putere imperială. - Există o altă închinare adusă doar ca urmare a fricii, așa cum Iacov s-a închinat la Esau. Există închinare adusă ca semn de recunoștință, așa cum, de exemplu, Avraam s-a închinat fiilor hetiților în semn de recunoștință pentru țarina pe care a primit-o de la ei pentru mormântul soției sale Sara. Unii se închină, de asemenea, conducătorilor lor în speranța de a primi răsplată de la ei, așa cum, de exemplu, Iacov s-a închinat la Faraon. – De aceea, în divină scriptură, suntem învățați: să vă închinați Domnului Dumnezeului vostru și numai Lui să-I slujiți (Luca 4:8).) despre închinare se spune simplu, fără adăugarea lui „unul", deoarece cuvântul închinare are diverse înțelesuri, deși se pronunță întotdeauna la fel, iar cuvântul „a sluji" se folosește cu adăugarea: „unul", și noi aducem cu adevărat slujirea noastră unui Dumnezeu. După astfel de dovezi evidente pentru toată lumea, este clar și sigur că este plăcut și plăcut lui Dumnezeu ca închinarea și sărutarea să fie aduse imaginilor iconice ale dispensației Domnului nostru Iisus Hristos, precum și imaginilor neprihănitei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria și venerabililor îngeri și tuturor sfinților. - Dacă cineva nu tratează această chestiune în acest fel, ci ezită și este slab în ceea ce privește închinarea venerabilelor icoane; atunci Sfântul și Ecumenic Sinod, protejat de acțiunea Duhului lui Dumnezeu, precum și de tradițiile patristice și bisericești, îl anatematizează pe acesta; iar anatema nu este altceva decât despărțirea de Dumnezeu. Dacă unii, luând armele împotriva acestor definiții, îi incită pe alții și își fac rău propriilor suflete, insultându-L pe Hristos și desfătându-se în trădarea lor împotriva Bisericii; atunci aceștia se dovedesc a fi nebunește ostili evlaviei și complici și asociați ai ereticilor antici. V-am trimis pe frații și împreună-slujitorii noștri, episcopii iubiți de Dumnezeu cu stareți și clerici, ca să relateze și să explice tot ce am făcut și să le aducă la urechile voastre preaînalte. Și pentru a da forță și incontestabilitate celor hotărâte de noi și pentru a satisface autoritatea voastră preapioasă, am adăugat și mărturii părintești, împrumutând din multe câte ceva care prin claritatea lor luminează și confirmă adevărul. – Mântuitorul nostru comun, care domnește cu voi și care a binevoit să așeze pacea Sa în biserici prin voi, să vă păzească împărăția pentru mulți ani împreună cu sinodul și conducătorii și să vă dăruiască victorii prin armata voastră preacredincioasă, așa cum El Însuși a spus: „Pe moartea Mea, zice Domnul, voi proslăvi pe cei ce Mă proslăvesc" (1 Samuel 2:30), El Însuși vă va încinge cu putere, va izgoni tot ce vă este potrivnic și vă va da ascultare. Bucură-te, cetate aceasta! Bucură-te, noul Sion, observatorul întregului univers. – În vechiul Sion a domnit David, iar în acesta, asemenea lui David, împărații pioși sunt treji. Domnul este în mijlocul vostru și fie ca numele Lui să fie binecuvântat în vecii vecilor. Amin."
„Către preoții și clericii preaiubitori de Dumnezeu ai preasfintei mari biserici a lui Dumnezeu și ai tuturor bisericilor din cetatea ocrotită și domnitoare de Dumnezeu, Sfântul Sinod, întrunit pentru a doua oară la Niceea."
„Hristos Dumnezeul nostru, adevărul, lumina și strălucirea Tatălui, care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată și ne-a smuls din nebunia idolilor, a șters numele idolilor de pe pământ și a făgăduit că nu va mai exista amintire a lor, a binevoit, după cum știți, să-i inspire pe împărații noștri credincioși, pioși și ortodocși, să ne adune în glorioasa metropolă Niceea, ca să prefacem discordia în acord, ca să distrugem zidul despărțitor al vrăjmășiei și să confirmăm legislația originală a bisericii catolice. - Când noi, prin lucrarea și inspirația Duhului Sfânt, ne-am adunat în acest scop, atunci toți au vorbit cu un glas, și răsăritul și miazănoaptea și apusul și dinspre miazăzi au ajuns la o unitate. Și starea pașnică a sfintelor biserici a triumfat prin puterea credinței, care a îndreptat calea picioarelor noastre; și tulpinile ereziei, care au crescut din buruienile vechiului vrăjmaș rău, au fost smulse din rădăcini. Și acum stăm pe un

munte înalt și vă vestim, împreună cu o sărbătoare națională, bucuria păcii bisericești. Căci ce este mai plăcut decât aceasta? Îndrăznețul Isaia din vechime a prezis: Frumoase sunt picioarele celor ce propovăduiesc pacea (pe munți), cei ce aduc vești bune (Isaia 52:7). Ar fi atât potrivit, cât și foarte de dorit și ar servi drept podoabă și bucurie sfintei voastre evlavii, dacă întreaga voastră oaste aleasă de Dumnezeu, adunată ca spectatori, ar privi puterea a ceea ce, prin harul lui Dumnezeu, s-a făcut și s-a spus (la conciliu), atât pentru confirmarea tradițiilor legitime ale Bisericii Catolice, cât și pentru distrugerea și răsturnarea celor care erau vrăjmași adevărului și au respins tradițiile apostolice și patristice ale Bisericii Catolice sau, după cum li se părea, le-au distrus. – Dar, întrucât drumul (aici) este parțial pe uscat și parțial pe mare, era nevoie de două lucruri: corăbii și animale de povară. Și întrucât oastea voastră sfântă nu avea nici una, nici alta, ați fost lipsiți de oportunitatea de a fi prezenți cu noi. – Totuși, spiritual și mental, ați putut fi cu noi și să împărtășiți aceleași convingeri pentru plinătatea bisericii catolice. Și întrucât suntem mădulare (ale unui singur trup) între noi, și ai noștri Capul este Hristos Dumnezeu; atunci am considerat necesar să vă trimitem un scurt mesaj despre ceea ce am făcut cu ajutorul lui Dumnezeu; întrucât limbajul relatează evenimentele în scris și le prezintă ca și cum ar fi înaintea ochilor. Când ne-am adunat aici, călăuziți de învățătura luminoasă a părinților, ne-am oprit ferm asupra unui singur gând, am ajuns la o singură convingere, fără a uita cântecul pe care l-a învățat Moise și care spune: Întreabă pe tatăl tău și el îți va spune, pe bătrânii tăi și ei îți vor spune (Deuteronom 32:7). Așadar, am urmat tradiția Bisericii Catolice și nu am adăugat, nici nu am scăzut nimic, ci, conform învățăturii Apostolului, menținem tradițiile pe care le-am primit și admitem și primim cu dragoste tot ceea ce Sfânta Biserică Catolică a primit de la început, atât în scris, cât și nescris., inclusiv imaginile icoane pictate. Și ceea ce au respins părinții noștri dumnezeiești, respingem și noi și considerăm că este ostil Bisericii. Aici trebuie să includem și recenta inovație a acuzatorilor creștini, care, asemenea cangrenei, a pătruns în bisericile noastre. Totuși, Domnul Dumnezeu nu ne-a disprețuit complet; pentru că adevărul a fost descoperit și Ortodoxia a strălucit înaintea tuturor, iar falsitatea, împreună cu întunericul care se naște odată cu ea, a fost alungată. Dacă, așa cum vorbeau ei în zadar, reprezentarea icoanelor era ca idolatria; atunci aceasta ar distruge taina răscumpărării noastre, împlinită de Fiul lui Dumnezeu prin arătarea Sa în trup, pe care El a asumat-o pentru noi fără păcat, și, de asemenea, făgăduințele profetice ar fi în zadar, despre care una spune: să-I slujim în sfințenie și dreptate (înaintea Lui) în toate zilele vieții noastre (Luca 1:75), iar alta spune: și Domnul S-a sculat ca și cum ar dormi, ca un om puternic și vesel de vin; și a lovit pe vrăjmașii Săi în spatele Lui, le-a dat o ocară veșnică (Psalmul 77:65-66)). Dacă, așadar, prin învierea Lui, o ocară veșnică a fost dată dușmanilor noștri, adică diavolilor răi; atunci cum slujesc din nou creștinii idolilor? O, ignoranță și impietate! Ah, dacă ar fi crezut că a ispiti chiar și pe unul dintre cei mai mici credincioși în Hristos înseamnă a fi supuși unei pedepse insuportabile! Cu cât mai mare este pedeapsa pentru tulburarea universului? Dar ei au prețuit cuvântul Domnului, respingând tradițiile Bisericii. De aceea, Domnul i-a prețuit și i-a numărat alături de Arie, Eunomie, Macedonie, Apolinarie, Nestorie, Eutihie, Dioscor, Serghie și Honorie. Imitând nebunia lor, au spus lucruri deșarte și împreună cu ei au fost loviți cu pietre din praștia adevăratei mărturisiri și rândurile lor au fost zdrobite, pentru că Domnul nu a lăsat pentru totdeauna toiagul păcătoșilor peste soarta Bisericii; căci, asemenea evreilor, se îngrijeau de lucruri deșarte, iar după Sinedriul lor au ocupat locul al doilea. Sinedriul iconoclaștilor era același cu Sinedriul lui Caiafa. Primii au complotat în zadar împotriva Domnului, dar acesta a izbucnit în mânie împotriva

icoanei Sale. Ei și-au atribuit răscumpărarea săvârșită de Domnul lor înșiși și altor oameni. Acest Sinedriu a avut un mare consiliu, dar nu în numele Domnului; ținea întâlniri, dar nu prin inspirația Duhului Său; pentru că a distrus frumusețea templelor onorabile. În acest Sinedriu nu era o singură persoană care să reprezinte chipul lui Dumnezeu; pentru că au dezonorat, au distrus și au aruncat în foc icoana Domnului și a sfinților Săi. Acest Sinedriu, în furia și nebunia sa, a introdus discursuri satanice în definiția sa. Acest Sinedriu are doar numele de sacru, dar convingerile sale erau nesfinte, dar rele. Acest Sinedriu avea buze nestăpânite și duhul unor Hristoși falși; căci purta doar masca adevărului, dar el însuși propovăduia liber o minciună. Acest Sinedriu, sau neghina din ogorul Domnului, adică Biserica Catolică, Sfântul nostru Consiliu a împrăștiat-o și a separat-o cu vânturatorul judecății divine. Prin urmare, faptele ei sunt îndepărtate din Biserica Catolică și condamnate. Adevărata și cea mai corectă judecată a Bisericii constă în a nu permite inovații în ea și, de asemenea, a nu respinge nimic. De aceea, urmând legile părinților și primind har de la unicul Duh, am păstrat neschimbat și fără diminuare tot ce privește Biserica, așa cum au transmis sfintele șase sinoade ecumenice; și tot ce au lăsat în Biserică vrednic de venerație, acceptăm toate acestea fără nicio ezitare. Printre astfel de lucruri, așa cum s-a spus, este și pregătirea icoanelor. Și ne închinăm lor cu evlavie și le sărutăm; căci ambele au aceeași semnificație. Oricine ține de această mărturisire este un adevărat fiu și părtaș al Bisericii Catolice. Astfel, toate ispitele au trecut, toate au fost distruse; adevărul domnește, falsitatea a fost izgonită; semănătorul de neghină a fost complet slăbit, iar pâinea, adică poporul iubitor de Hristos, a fost adunat într-un singur grânar al Bisericii lui Hristos. Lumina Ortodoxiei a strălucit, întunericul rătăcirii a fost risipit; întristarea s-a transformat în bucurie, plânsul a fost înlocuit de veselie, jalea de bucurie. Totul s-a schimbat în bine, de aceea și noi, în chip apostolic, vă proclamăm: Bucurați-vă în Domnul (Filipeni 3), bucurați-vă și iarăși bucurați-vă , căci Treimea ne-a dat o întreită bucurie, Căreia i se cuvine toată slava, cinstea și puterea în vecii vecilor. Amin.”

ACTUL OPT

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, în timpul domniei preacuvioșilor și iubitorilor de Hristos suverani ai noștri, Constantin și a celei de Dumnezeu încoronate mame a sa Irina, în al optulea an al consulatului lor, în ziua a zecea a calendelor lui noiembrie, a unsprezecea indictională, patronii suverani ai Ortodoxiei, ca glorioși predicatori și păzitori ai adevărului, fiind mișcați de dragostea divină, au considerat că este imposibil să nu fie prezenți la sinod. De aceea, au trimis patriarhului poruncă să-i aducă pe toți episcopii iubitori de Dumnezeu în cetatea lor ocrotită de Dumnezeu și domnitoare, Noua Romă. Primind această scrisoare, a îndeplinit porunca împăraților. Discutând tot ce fusese hotărât de ei și primind un rezultat excelent al acțiunilor lor, patriarhul și episcopii iubitori de Dumnezeu împreună cu el au pornit la călătorie și au îndreptat-o spre cetatea ocrotită de Dumnezeu. Când au ajuns acolo, împărații i-au primit pe toți cu favoare. Împărăteasa, radiantă de fericire și ocrotită de Dumnezeu, după o sfătuire pioasă, a stabilit chiar această zi pentru prezența ei la sinod printre episcopi; care a avut loc în palatul numit Magnaura. Când sfânta evanghelie a lui Dumnezeu a fost pusă în față, atât împărăteasa, cât și fiul ei co-domnitor s-au așezat împreună cu întregul consiliu; apoi, la porunca lor, patriarhul s-a adresat consiliului cu un discurs potrivit. Și apoi împărații înșiși, inspirați de Dumnezeu, s-au adresat întregului consiliu cu un discurs blând și plăcut, astfel încât atât patriarhul, cât și toți episcopii cei mai iubitori de Dumnezeu au exprimat liber tot ce au considerat necesar. După aceasta, împărații au fost încântațisă spună sinodului următoarele: „definiția proclamată de voi să li se

citească cu voce tare lor și tuturor oamenilor iubitori de Hristos din jurul nostru”. Întregul sinod și-a exprimat consimțământul pentru aceasta, iar Cosma (Toma), cel mai iubit diacon și kuvouklisian de Dumnezeu, a citit definiția. După citirea ei, împărații au spus următoarele: „Sfântul și Ecumenic Sinod să spună dacă definiția citită a fost proclamată prin consimțământul vostru comun”. Ca răspuns la aceasta, episcopii au exclamat: „Credem că da, gândim cu toții că da și am semnat cu toții prin aprobare comună. Aceasta este credința apostolică, aceasta este credința ortodoxă, această credință a întemeiat universul. Crezând într-un singur Dumnezeu, glorificat în Treime, primim cu dragoste icoanele Sale onorabile: anatema să fie cei care gândesc diferit; exmatricularea din biserică a celor care gândesc diferit. Urmăm vechea legislație a Bisericii Catolice. Îi anatemizăm pe cei care adaugă ceva Bisericii Catolice sau scot ceva din ea. Anatemizăm inovația introdusă de calomniatori împotriva creștinilor. Acceptăm venerabilele icoane. Îi anatemizăm pe cei care gândesc altfel. Îi anatemizăm pe cei care împrumută din Dumnezeiasca Scriptură ziceri îndreptate împotriva idolilor și le aplică venerabilelor icoane. Îi anatemizăm pe cei care nu primesc sfintele icoane cu dragoste. Îi anatemizăm pe cei care numesc sfintele icoane idoli. Îi anatemizăm pe cei care spun că creștinii recurg la icoane ca la zei. Îi anatemizăm pe cei care spun că altul în afară de Hristos Dumnezeul nostru ne-a răpit.” departe de idoli. Spunem cu îndrăzneală că Biserica Catolică a acceptat întotdeauna idoli! Anatematizăm adunarea care s-a răzvrătit cu cruzime împotriva venerabilelor icoane! Anatema celui care acceptă scrieri nelegiuite impregnate de erezia lor! Anatema falsului episcop de Efes, Teodosie! Anatema lui Sisinnius Pastilla! Anatema nefericitului Vasile, supranumit Trikakkavu! Treimea a dezrădăcinat învățătura celor trei. Anatema lui Anastasie, Constantin și Niceta, care au prezidat succesiv scaunul Constantinopolului, ca și cum ar fi fost noii Arius, Nestorie și Dioscor. Anatema arhipreoților Ioan de Nicomedia și Constantin de Nacolia. Au disprețuit icoana Domnului și a sfinților Săi; iar Domnul i-a disprețuit.”
„Oricine nu mărturisește pe Hristos Dumnezeul nostru așa cum este descris, să fie anatema.”
„Oricine nu permite reprezentarea narațiunilor Evanghelice, să fie anatema.”
„Oricine nu sărută icoanele făcute în numele Domnului și al sfinților Săi, să fie anatema.”
„Oricine respinge orice tradiție scrisă și nescrisă a Bisericii, să fie anatema.”
După ce aceasta a fost proclamată, patriarhul le-a prezentat împăraților volumul decretului pe care îl citise și, împreună cu întregul conciliu, le-a cerut să-l sigileze și să-l confirme cu semnăturile lor pioase. Apoi, cea mai pioasă împărătească, radiantă de fericire, l-a luat și l-a semnat, apoi l-a înmânat fiului ei co-domnitor, pentru ca și el să-l poată semna. După ce toate ecourile s-au împlinit astfel, au dat decretul patriarhului prin Stavrakios, cel mai ilustru patrician și logotet (ministru) al postului.
Atunci toți episcopii au început să-i laude la unison pe împărați, proclamând astfel: „Mulți ani împăraților! Mulți ani lui Constantin și mamei sale Irina! Mulți ani împăraților ortodocși! Mulți ani împăraților victorioși! Mulți ani împăraților împăciuitori! Veșnică amintire noului Constantin și noii Elena! Dumnezeu să le păzească domnia! Dăruiește-le, Doamne, o viață pașnică! Întinde-le, Doamne, împărăția! Împărăte ceresc! Păzește-i pe împărații pământului!”
După aceste exclamații laudative, împărații au ordonat citirea mărturiilor patristice, care fuseseră deja citite înainte în mitropolia Niceei și scrise mai sus în actul al patrulea, și anume, mărturiile lui Ioan Gură de Aur (din discursul laudativ) către Meletie, episcopul Antiohiei, Asterie, episcopul Amaseei (din narațiune) despre mucenița Eufimia, Ioan, episcopul Tesalonicului, din cuvintele sale împotriva

păgânilor, Sfântul Simeon Stilitul din scrisoarea sa către împăratul Iustin și fericitul ascetic Nil din scrisoarea sa către consulul Olimpiodor și din regula a 82-a a sfântului și ecumenicului al șaselea sinod.
Când aceasta a fost citită în auzul tuturor, și al glorioșilor lor căpetenii și al poporului iubitor de Hristos, atunci toți au fost mișcați în inimă și s-au simțit atrași spre adevăr. Și episcopii iubitori de Dumnezeu, împreună cu poporul, au început din nou să rostească binecuvântări cuvenite; căci palatul imperial menționat anterior era plin de oameni; întregul oraș și rândurile militare erau prezente acolo și s-au ridicat de la locurile lor. Atât lăudau, cât și mulțumeau cu bucurie lui Dumnezeu, care le plăcuse atât de mult.
Regulile bisericești proclamate de al Doilea Conciliu de la Niceea
1. Că este necesar să se respecte regulile bisericești în toate.
Mărturiile și îndrumările pentru cei care au primit treaba preoției sunt cuprinse în schițele decretelor canonice, pe care le primim de bunăvoie împreună cu David, cel care vorbește de Dumnezeu, și îi cântăm Domnului Dumnezeu, zicând: Pe calea mărturiilor Tale m-am desfătat ca în toate bogățiile (Psalmul 119:14) și: Tu ai poruncit dreptatea, mărturiile Tale dăinuie în veac: dă-mi pricepere și voi trăi (Psalmul 119:138 și 144). Dacă rostirea profetică ne poruncește să păzim mărturiile lui Dumnezeu în veac și să trăim în ele, atunci este evident că ele rămân neclintite și neclintite. Despre aceasta, văzătorul de Dumnezeu Moise vorbește astfel: La acestea nu se cuvine să adaugi și din acestea nu se cuvine să scazi (Deuteronom 12:32, 4, 2). Tot așa, dumnezeiescul apostol (Petru), lăudându-se cu ele, exclamă: în care îngerii vor să pătrundă (1 Petru 1:12) și (Pavel): dacă noi sau un înger din cer vă va propovădui o Evanghelie contrară celei pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema (Galateni 1:8). Fiindcă aceasta este așa și fiindcă aceasta ne este atestată, atunci cu bucurie, ca și cum cineva ar fi găsit o pradă mare, și cu dragoste primim rânduielile divine și menținem în întregime și neclintit decretul acestor rânduieli, explicat de trâmbițele Duhului Sfânt, de preaslăviții apostoli și de cele șase sfinte și ecumenice sinoade, precum și de sinoadele, adunate local pentru publicarea unor astfel de porunci, și în final de sfinții noștri părinți. Toți au fost luminați de unul și același Duh și au legiferat ce era folositor. Și pe care îi anatemizează, îi anatemizăm și noi, iar pe care îi alungă, îi excomunicăm și noi; și pe care îi supun la pocăință, îi supunem și noi; pentru că dumnezeiescul Apostol Pavel, care S-a suit până la al treilea cer și a auzit cuvinte negrăite, strigă lămurit: nu fiți iubitori de argint în fire, ci mulțumiți-vă cu ce aveți (Evrei 13, 5).
2. Episcopul care este hirotonit trebuie să promită că va respecta cu strictețe aceste reguli și, în caz contrar, să nu fie hirotonit.
Întrucât facem acest jurământ lui Dumnezeu în psalmodie: Voi medita la îndreptările Tale, nu voi uita cuvintele Tale (Psalmul 119:16), este salutar pentru toți creștinii să păzească acest lucru, mai ales pentru cei care primesc demnitatea preoțească. De aceea, decretăm ca oricine urmează să fie ridicat la rangul de episcop să cunoască desăvârșit Psaltirea, pentru a putea astfel să-și învețe tot clerul din ea. De asemenea (decretăm) ca mitropoliții să-l testeze până la punctul unei convingeri neîndoielnice, dacă este pregătit să citească cu discernământ, și nu în treacăt, rânduielile sacre și Sfânta Evanghelie, cartea dumnezeiescului Apostol și toată scriptura dumnezeiască, precum și să trăiască după poruncile dumnezeiești și învățătura poporului încredințat lui; întrucât esența ierarhiei noastre constă în cuvintele lui Dumnezeu, adică în adevărata cunoaștere a scripturilor dumnezeiești, așa cum a spus marele Dionisie. – Dacă arată ezitare și nu exprimă o bucuroasă disponibilitate de a acționa și de a învăța

în acest fel, atunci să nu fie hirotonit, pentru că Dumnezeu a spus profetic: ați respins mai iscusit; Te voi lepăda, ca să nu-Mi mai fii preot. (Osea 4:6)
3. Ca un episcop să nu fie ales de autoritățile seculare.
Fiecare alegere a unui episcop, sau prezbiter, sau diacon, făcută de către conducătorii laici, trebuie să rămână invalidă, conform Canonului Sfântului Apostol (30), care spune: „Dacă vreun episcop, folosindu-se de conducătorii laici, primește putere (episcopală) în biserică prin intermediul lor, atunci să fie depus și excomunicat, și toți cei ce sunt în comuniune cu el": pentru că cel care urmează să fie ridicat la rangul de episcop trebuie să fie ales de episcopi, așa cum au hotărât sfinții părinți care au fost la Niceea în Canon care spune: „Este cel mai potrivit ca toți episcopii districtului local să hirotonească un episcop. Dacă acest lucru este dificil, fie din cauza împrejurărilor care îi constrâng, fie din cauza distanței călătoriei, atunci cel puțin trei episcopi, adunându-se la un loc, trebuie să facă alegerea, însă, în așa fel încât cei absenți să aibă parte de ea, exprimându-și consimțământul prin scrisori. Aprobarea unor astfel de acțiuni pentru fiecare district trebuie să aparțină mitropolitului" (paragraful 4).
4. Episcopii să se abțină de la acceptarea oricăror daruri.
Propovăduitorul adevărului, dumnezeiescul Apostol Pavel, ca și cum ar fi stabilit o regulă pentru prezbiterii efeseni, sau mai degrabă pentru întreaga clasă preoțească, a rostit cu îndrăzneală următoarele: „ N-am dorit nimic, nici argint, nici aur, nici haine. V-am spus toate lucrurile, că cei ce se ostenesc astfel trebuie să ajute pe cei slabi și să socotească că este mai ferice a da decât a primi" (Faptele Apostolilor 20:33, 35). De aceea, noi, fiind învățați de el, hotărâm ca un episcop să nu se gândească nicidecum, din lăcomie josnică, să caute în păcate pretexte pentru a cere aur, argint sau orice altceva de la episcopi, clerici sau monahi supuși lui; Pentru că dumnezeiescul apostol spune: cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Cor. 6:9) și: copiii nu trebuie să primească avere de la părinți, ci părinții de la copiii lor (2 Cor. 12:14). Așadar, dacă se află cineva îndepărtând de la slujbă sau excomunicând pe vreunul dintre clericii supuși lui, sau încuind un templu cinstit (pentru ca să nu se săvârșească slujba divină în el) pentru a extorca aur sau altceva, sau pentru o relație personală, atunci o astfel de persoană, ca cea care își extinde mânia la lucruri nesimțite, este cu adevărat nesimțită și trebuie să fie supusă la ceea ce a supus pe altul, iar boala lui se va întoarce împotriva lui (Psalmul 7:17), ca un călcător al poruncii lui Dumnezeu și al hotărârilor apostolice; pentru că marele apostol Petru poruncește, zicând: Păstoriți turma lui Dumnezeu care este în voi, luând în frunte, nu de silă, ci de bunăvoie și după Dumnezeu; nu pentru câștig nedrept, ci de bunăvoie; nu ca mai-marii, ci fiți pilde turmei. Și când vă veți arăta păstorului cel mare, veți primi cununa slavei, care nu se veștejește . (1 Petru 5:2-5)
5. Că cei care calomniază clericii pentru faptul că aceștia din urmă au fost numiți în funcții bisericești și nu au făcut o donație sunt supuși penitenței.
Păcatul care duce la moarte se numește un astfel de păcat atunci când cei care îl săvârșesc rămân incorigibili. Dar mai rău decât aceasta este atunci când se ridică cu mândrie împotriva evlaviei și a adevărului, preferă mamona ascultării de Dumnezeu și nu țin de poruncile Lui. În aceștia nu este Domn Dumnezeu, dacă nu s-au smerit încă și nu s-au trezit de rătăcirea lor; căci ar trebui mai degrabă să alerge la Dumnezeu și cu inimă smerită să ceară iertarea acestui păcat și iertare, și să nu se laude cu dăruirea nedreaptă; căci Domnul este aproape de cei smeriti cu inima (Psalmul 33:19). De aceea, acei clerici care se laudă că au fost hirotonișsi la treapta bisericească pentru aur și își pun nădejdea în acest obicei josnic, care înstrăinează de Dumnezeu și de orice treaptă ierarhică și, de aceea, cu un aer obraznic, cu cuvinte jignitoare, îi necinstesc pe cei aleși de Duhul Sfânt pentru o viață virtuoasă și hirotonișsi fără darul aurului - acești

clerici ar trebui mai întâi coborâți la ultimul grad al treptei lor; iar dacă persistă, atunci să-i îndrepte cu pocăință. Dar dacă se dovedește că cineva a făcut aceasta la hirotonire, atunci să se procedeze conform canonului apostolic (29), care spune: „Dacă vreun episcop, sau preot, sau diacon primește această demnitate pe bani, atunci atât el, cât și cel care l-a hirotonit să fie destituiți și să fie despărțit cu desăvârșire de comuniunea bisericească, așa cum Simon vrăjitorul a fost despărțit de mine și de Petru". Și, de asemenea, conform celei de-a doua reguli a sfinților noștri părinți care s-au adunat la Calcedon, care spune: „Dacă vreun episcop săvârșește o hirotonire pe bani și transformă harul nevândut în vânzare, și pentru bani hirotonește un episcop, sau un corepiscop, sau un presbiter, sau un diacon, sau pe oricine altcineva dintre cei numărați în cler, sau numește pentru bani un ecleziastic, sau un ecdikos, sau un prosmonarius , sau în general pe cineva într-o funcție ecleziastică de dragul propriului său profit: atunci cel care a încercat aceasta, fiind condamnat, va fi în pericol pentru propriul său grad, iar cel numit de el nu va folosi în niciun caz hirotonirea sau producția cumpărată, ci va fi străin de demnitatea sau funcția pe care a primit-o pe bani. Dacă cineva apare ca mediator într-o astfel de extorcare josnică și ilegală, atunci acela, dacă este cleric, va fi detronat din rangul său, dar dacă este laic sau monah, să fie anatematizat."

6. Formarea anuală a unui consiliu local.

Întrucât există o regulă care spune că de două ori pe an, în fiecare regiune, problemele canonice ar trebui discutate de o adunare a episcopilor, iar venerabilii părinți ai celui de-al șaselea sinod, ținând cont de dificultățile celor care se adună și de lipsa fondurilor pentru deplasări, au hotărât ca să aibă loc neapărat și urgent un sinod o dată pe an și ca erorile să fie corectate, atunci reînnoim și noi această regulă, iar dacă se găsește vreun conducător care interzice acest lucru, atunci să fie excomunicat. Dacă vreunul dintre mitropoliți neglijează să îndeplinească acest lucru din cauza nevoii și violenței sau dintr-un motiv întemeiat, atunci să fie supus penitenței, conform regulilor. Când se ține sinodul despre probleme canonice și evanghelice, atunci episcopii adunați să considere că este grija și grija lor să păzească poruncile divine și de viață dătătoare ale lui Dumnezeu, pentru că, dacă sunt păzite, răsplata este mare (Psalmul 18:12), căci porunca este o candelă, legea este o lumină, iar mustrarea și învățătura sunt calea vieții, iar porunca Domnului este strălucitoare și luminează ochii (Psalmul 18:9). Mitropolitul nu îndrăznește, de asemenea, să ceară vite sau orice altceva pe care episcopul îl aduce cu el. Dacă este condamnat pentru aceasta, atunci să dea înapoi de patru ori mai mult.

7. Dacă sfintele moaște nu sunt așezate în bisericile restaurate, atunci acestea ar trebui completate.

Dumnezeiescul Apostol Pavel a zis: „ Unor oameni li se îngăduie păcatele, iar altora le urmează" (1 Timotei 5:24). Dacă unele păcate sunt îngăduite, altele le urmează. Astfel, după erezia nelegiuită a defăimătorilor creștinilor, au urmat alte nelegiuiri; pentru că, de îndată ce au îndepărtat icoanele cele cinstite din Biserică, au părăsit și alte obiceiuri, care, după legea scrisă și nescrisă, trebuie restaurate și păstrate. De aceea, hotărâm ca în toate acele biserici cinstite care sunt sfințite fără sfintele moaște ale mucenicilor, așezarea moaștelor să se facă cu rugăciunea obișnuită. Și dacă, după această hotărâre, se va găsi un episcop care sfințește o biserică fără sfinte moaște, atunci să fie detronat, ca a încălcat tradițiile Bisericii.

8. Că evreii nu ar trebui acceptați dacă convertirea lor nu vine dintr-o inimă sinceră.

Întrucât unele persoane de confesiune iudaică, trecând de la o credință la alta, și-au pus în cap să-L batjocorească pe Hristos Dumnezeul nostru, pretinzând că sunt creștini, în timp ce ei înșiși Îl neagă pe Hristos și respectă în secret și pe ascuns

Sabatul și alte ritualuri iudaice, atunci hotărâm să nu primim astfel de persoane nici în părtășie, nici în rugăciune, nici în biserică ; ci să fie clar că sunt evrei prin mărturisirea lor; nici să le botezăm copiii, nici să cumpărăm sau să dobândim pe vreunul dintre ei ca sclavi. Dar dacă vreunul dintre ei se va converti cu sinceritate și cu credință sinceră și din toată inima mărturisind adevărata credință, respingând solemn obiceiurile și ritualurile iudaice - cu scopul de a mustra și corecta pe alții; atunci (hotărâm) să primim o astfel de persoană și să-i botezăm copiii și să le întărim renunțarea la modul de gândire iudaic. Dar dacă nu sunt astfel, atunci în niciun caz să nu-i primim.
9. Să nu se ascundă cărțile care conțin erezia acuzatorilor creștini.
Toate amuzamentele copilărești, batjocurile sălbatice și scrierile false îndreptate împotriva icoanelor onorabile trebuie prezentate episcopiei Constantinopolului pentru a fi adăugate la celelalte cărți ale ereticilor. Dacă se găsește cineva ascunzându-le, atunci episcopul, preotul sau diaconul trebuie detronat, iar monahul sau laicul trebuie anatematizat.
10. Clericul să nu-și părăsească parohia și să se mute în alta fără știrea episcopului.
Întrucât unii clerici, nesocotind decretul canonic, părăsindu-și parohia, merg la altele, mai ales în acest oraș ocrotit de Dumnezeu și domnitor, și stabilindu-se cu conducători seculari, celebrează Slujba Divină în oratoriile lor; atunci, fără (știrea) propriilor lor și a Episcopului Constantinopolului, nu este îngăduit să fie primiți în nicio casă sau biserică. Dar dacă cineva face aceasta și persistă, să fie detronat. Iar cei (clericii) care fac aceasta cu știrea clerului mai sus numit să nu-și ia asupra lor slujbe seculare și lumești, deoarece acest lucru este interzis de canoanele divine. Dar dacă se descoperă că cineva deține o slujbă cu așa-zișii nobili, atunci fie să o părăsească, fie să fie detronat; mai degrabă să se ocupe de educația copiilor și a slujitorilor și să le citească dumnezeiești scripturi, deoarece pentru aceasta a primit preoția.
11. Să existe administratori în episcopii și mănăstiri.
Obligați să păstrăm toate regulile divine, nu trebuie sub nicio formă să încălcăm regula care spune că trebuie să existe un osuar în fiecare biserică. Și dacă fiecare mitropolit numește un osuar bisericii sale, atunci, desigur, acest lucru este bine; dar dacă acest lucru nu se face, atunci rămâne la latitudinea Episcopului de Constantinopol să numească un osuar bisericii sale (a mitropolitului). În același mod, mitropoliții trebuie să numească osuare bisericilor episcopilor aflați sub jurisdicția lor, dacă acești episcopi nu îi aleg. Același lucru trebuie observat și în ceea ce privește mănăstirile.
12. Episcopul sau starețul să nu dea sau să vândă proprietăți bisericești.
Dacă se dovedește că vreun episcop sau stareț vinde vreunul dintre pământurile aparținând unei episcopii sau mănăstiri în mâinile autorităților sau le dăruiește altei persoane, atunci hotărâm că un astfel de transfer nu este valid, conform regulii (38) a sfinților apostoli, care spune: „episcopul să aibă grijă de toate treburile bisericești și să le administreze ca și cum ar fi sub supravegherea (directă) a lui Dumnezeu. Nu este drept ca el să-și însușească ceva din ceea ce este al bisericii sau să dea rudelor ceea ce (este donat) lui Dumnezeu. Dacă sunt săraci, atunci să le dea ca săracilor, dar sub acest pretext să nu vândă ceea ce este al bisericii.” Dacă arată clar că pământul cauzează o pierdere și nu aduce niciun profit: atunci și în acest caz, nu dați pământul conducătorilor locali, ci clericilor sau fermierilor. Dar dacă fac o înțelegere vicleană și un conducător secular cumpără un ogor de la un fermier sau un cleric, atunci în acest caz vânzarea este invalidă și ceea ce a fost vândut se returnează episcopiei sau mănăstirii. Episcopul sau starețul care face aceasta va fi exclus, episcopul din episcopie și starețul din mănăstire, ca risipind cu răutate ceea ce nu a strâns.

13. Că cei care transformă mănăstirile în locuințe obișnuite merită o mare condamnare.
În calamitatea care s-a abătut asupra bisericilor din cauza păcatelor noastre, unele temple sfinte, episcopii și mănăstiri au fost furate și transformate în locuințe obișnuite. Dacă cei care le posedă doresc să le returneze de bunăvoie, pentru a le restaura din nou ca mai înainte, atunci acest lucru va fi atât frumos, cât și nobil. Dar dacă nu, atunci hotărâm să-i detronăm pe aceștia, dacă sunt de rang preoțesc; dar dacă sunt monahi sau laici, atunci să-i excomunicăm, deoarece au fost deja condamnați de Tatăl și de Fiul și de Duhul Sfânt. Și să fie un loc unde viermele nu moare și focul nu se stinge (Marcu 9:44); pentru că se împotrivesc glasului Domnului, care zice: Nu cumpărați casa Tatălui Meu pentru casa Tatălui Meu (Ioan 2:16).
14. Să nu se citească de la amvon într-o adunare bisericească fără hirotonire. Este evident pentru toată lumea că preoția este inseparabilă de hirotonire și că respectarea preciziei în conducerea preoției este o lucrare plăcută lui Dumnezeu. Dar, întrucât vedem că unii, fără hirotonire, după ce au primit tunsura clerului în copilărie, dar încă nu au primit hirotonirea episcopală, citesc în biserică de la amvon și fac aceasta în mod neconform cu regulile, decretăm ca acest lucru să nu se mai întâmple de acum înainte. De asemenea, decretăm ca același lucru să se respecte și în ceea ce privește monahii. Hirotonia unui cititor este permisă a fi efectuată de fiecare stareț în propria mănăstire și numai în a sa, dacă el însuși a primit hirotonia de la episcop în funcția de stareț, desigur, fiind deja preot. În același mod, coripiscopii, conform obiceiului străvechi, trebuie să prezinte cititori cu permisiunea episcopului.
15. Un cleric să nu fie repartizat la două biserici.
De acum înainte, niciun cleric să nu fie repartizat la două biserici; căci aceasta este caracteristică comerțului și interesului egoist josnic și este străină obiceiului bisericesc. Am auzit chiar de la glasul Domnului că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: sau îl va iubi pe unul și îl va urî pe celălalt, sau îl va ține pe unul și îl va neglija pe celălalt (Matei 6:24). De aceea, fiecare, după cuvântul apostolului (1 Evrei 7:20), trebuie să rămână și să fie într-o singură biserică la ceea ce este chemat; pentru că tot ce se întâmplă în treburile bisericești din cauza unui interes egoist josnic este străin de Dumnezeu. Căci pentru nevoile acestei vieți sunt felurite ocupații, și dacă cineva are nevoie, să-și procure, cu ajutorul lor, cele necesare trupului; pentru că apostolul a zis: „ Aceste mâini ale mele au slujit nevoilor mele și celor ce sunt cu mine” (Faptele Apostolilor 20:34). Aceasta trebuie respectată în această cetate ocrotită de Dumnezeu, dar în alte locuri, din cauza lipsei de oameni, se poate face o excepție.
16. Ca un om de rang sacru să nu se îmbrace în haine luxoase. Orice lux și orice podoabă trupească sunt străine rangului preoțesc. De aceea, episcopii sau clericii care se împodobesc cu haine strălucitoare și somptuoase trebuie să se îndrepte; dar dacă rămân încăpățânați, trebuie să fie supuși pocăinței, la fel ca cei care se ung cu miresme. Dar, de vreme ce rădăcina întristării a răsărit (Evrei 12:15), erezia calomniatorilor creștinilor a devenit o pată necurată pentru Biserica Catolică, iar cei care au primit-o nu numai că au detestat imaginile iconice pictate, ci au și lepădat orice evlavie, i-au prigonit pe cei ce trăiesc cu modestie și evlavie, și în ei s-a împlinit cuvântul Scripturii: Evlavia este o urâciune pentru păcătos (Sir 1:25); atunci, dacă există unii care batjocoresc pe cei ce se îmbracă în haine simple și modeste, să fie îndreptați prin pocăință. Din cele mai vechi timpuri, fiecare om sacru purta haine ieftine și modeste, deoarece tot ceea ce este luat nu din nevoie, ci pentru podoabă, este supus acuzației de deșertăciune, așa cum a spus marele Vasile. Nimeni nu purta haine de mătase multicoloră și nu cosea împodobiri de altă culoare pe marginile hainelor

lor, pentru că auziseră din limba vorbitoare a lui Dumnezeu că în casele împăraților sunt haine moi (Matei 11:8).
17. Nimeni să nu înceapă să zidească o casă de rugăciune dacă nu are mijloacele necesare pentru a o termina.
Unii călugări, dorind să conducă și evitând ascultarea, își părăsesc mănăstirile și încep să construiască case de rugăciune, neavând mijloacele să-și ducă la bun sfârșit întreprinderea. Așadar, dacă cineva se hotărăște să facă acest lucru, să fie oprit de episcopul locului. Dar dacă are mijloacele să-și ducă la bun sfârșit planul, atunci să se ducă la bun sfârșit ceea ce dorește. Același lucru trebuie respectat și în ceea ce privește laicii și clerul.
18. Femeile să nu locuiască în episcopii și mănăstiri.
Dumnezeiescul apostol spune: fiți fără poticnire chiar și față de cei din afara bisericii (1 Corinteni 10:32); dar, între timp, prezența femeilor în episcopii, precum și în mănăstiri (bărbătești), slujește drept pretext pentru orice ispită; și de aceea, dacă se află că cineva are o sclavă sau o femeie liberă într-o episcopie sau într-o mănăstire pentru un anumit fel de slujbă, atunci să fie supus pocăinței, iar în caz de încăpățânare să fie detronat. Dar dacă se întâmplă ca femeile să fie în căsuțe de la țară, iar episcopul sau starețul dorește să facă o călătorie prin acele locuri, atunci femeia care se află în acel moment în prezența episcopului sau a starețului în niciun caz să nu slujească, ci să rămână în alt loc până când episcopul sau starețul se întoarce, ca să nu existe nicio ocară.
19. Alegerea preoților, călugărilor și călugărițelor să se facă gratuit.
Urâciunea lăcomiei a avut o asemenea putere asupra rectorilor bisericilor, încât unii chiar și dintre așa-zișii bărbați și femei evlavioși, uitând poruncile Domnului, au căzut în greșeală și îi consideră pe cei care se dedică chemării sfinte și vieții monahale ca aur. Aceasta, spune Vasile cel Mare , al cărui început este necurat, devine cu totul nevrednic; căci este imposibil să slujești lui Dumnezeu prin mamona. Prin urmare, dacă se observă că cineva acționează în acest fel, atunci dacă este vorba de un episcop sau stareț sau de cineva din rânduiala preoțească, atunci să se îndrepte sau să fie detronat, conform canonului al doilea al Sinodului de la Calcedon; dacă este vorba de o stareță, atunci să fie expulzată din mănăstire și dată altei mănăstiri spre ascultare, la fel și un stareț care nu are hirotonire preoțească. Cât despre lucrurile pe care le aduc (la mănăstiri), fie că sunt dobândite de ei înșiși sau au fost transmise de la părinți la copii prin drept de dar, am hotărât ca aceste lucruri, dacă cei care le aduc declară că le închină lui Dumnezeu, conform promisiunii lor, să rămână în mănăstire, fie că donatorul însuși rămâne în ea, fie că o părăsește, atâta timp cât această ieșire nu depinde de vina starețului.
20. Că de acum înainte mănăstiri duble să nu mai existe – și despre mănăstiri duble 168 .
Hotărâm ca de acum înainte să nu mai existe mănăstiri duble; căci aceasta este o ispită și o piatră de poticnire pentru mulți. Dar dacă unii vor să renunțe la lume împreună cu rudele lor și să urmeze viața monahală, atunci bărbații să se retragă la o mănăstire masculină, iar femeile să intre la o mănăstire feminină; căci aceasta este plăcută lui Dumnezeu. Mănăstirile duble care există până în ziua de azi să fie guvernate după regula sfântului nostru părinte Vasile și să fie organizate după porunca lui astfel: călugării și călugărițele să nu locuiască în aceeași mănăstire, căci locuința împreună dă naștere la adulter. Niciun călugăr să nu îndrăznească să vorbească singur cu o călugăriță, sau o călugăriță cu un călugăr; niciun călugăr să nu doarmă într-o mănăstire feminină și să nu mănânce singur cu o călugăriță. Și când lucrurile necesare vieții sunt aduse de la secțiunea bărbaților la călugărițe, atunci stareța să le primească

împreună cu o altă călugăriță bătrână. Dacă se întâmplă ca un călugăr să dorească să vadă o rudă, atunci să i se explice în câteva cuvinte scurte în prezența stareței și să o părăsească imediat.
21. Călugării să nu-și părăsească mănăstirile și să se mute în altele.
Un călugăr sau o călugăriță nu ar trebui să-și părăsească mănăstirea și să meargă la alta. Dacă se întâmplă acest lucru, atunci este necesar să i se ofere ospitalitate și să nu fie primit fără permisiunea starețului său.
22. Călugării să mănânce cu femeile, dacă este nevoie, cu moderație și cu sentiment de recunoștință (față de Domnul) și evlavie.
Mare lucru este să oferi totul lui Dumnezeu și să nu fii robi al poftelor tale; căci Dumnezeiescul Apostol zice: Fie că mâncați , fie că beți, faceți totul spre slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10, 31). Și Hristos Dumnezeul nostru în Evanghelia Sa a poruncit să se taie chiar începutul păcatelor; căci El pedepsește nu numai adulterul, ci osândește și mișcarea gândului spre adulter, întrucât zice: Oricine se uită la femeie ca să o poftească, a și preacurvit cu ea în inima lui (Matei 5, 28). De aceea, învățați de aceasta, trebuie să ne curățim gândurile, pentru că, deși toate lucrurile sunt bune, totuși nu toate sunt de folos , precum ne învață Apostolul (1 Corinteni 10, 23). Așadar, fiecare om are nevoie să mănânce pentru a trăi, iar cei ce duc o viață de căsătorit, au copii și trăiesc în pace, nu este condamnabil ca bărbații și femeile să mănânce împreună, cu condiția să mulțumească Dătătorului de mâncare și să mănânce fără nicio ocărare teatrală sau cântece satanice, fără chitare și curvie, care sunt mustrați cu viciu, zicând: Vai de cei ce beau vin cu harpe și cântăreți, dar nu privesc la lucrările Domnului și nu se uită la lucrările mâinilor Lui (Isaia 5:12). Și dacă ar fi astfel de oameni undeva printre creștini, atunci să se îndrepte singuri. Dar dacă nu se îndreptă singuri, atunci să se respecte ceea ce ne-a fost arătat canonic în legătură cu ei. Iar cei ce duc o viață liniștită și monotonă, ca cei ce au jurat Domnului Dumnezeu să ia asupra lor jugul monahismului, să stea singuri și să tacă (Plângerile lui Ieremia 3:28). Însă chiar și celor care au ales viața preoțească le este complet interzis să mănânce cu femei în case particulare, cu excepția, poate, a unor bărbați și femei temători de Dumnezeu și venerabili, pentru ca această împărtășire a hranei să ducă la zidire spirituală. Același lucru trebuie respectat și în ceea ce privește rudele. Dacă se întâmplă ca un călugăr sau o persoană de rang sacru să nu aibă nevoi urgente în timpul unei călătorii și, din necesitate, dorește să se refugieze într-un han sau într-o casă oarecare, atunci i se permite să facă acest lucru, pentru că necesitatea îl obligă să facă acest lucru.
Un elogiu rostit sfântului conciliu de Epifanie, diaconul bisericii din Catania, Sicilia, și locțiitor al lui Toma, arhiepiscopul insulei Sardinia
Primind Duhul Divin și prevăzând foarte clar răscumpărarea neamurilor săvârșită de Hristos și nerămânând în necunoștință de mulțimea oamenilor care aveau să primească mântuirea prin El, profetul Isaia, ca și cum ar fi fost în numele lui Dumnezeu, a prezis următoarele celor care urmau să fie aleși să supravegheze staulele sfinte: „Intrați pe ușile Mele și conduceți pe poporul Meu și dați la o parte pietrele din cale” (Isaia 62:10). Ce uși se înțeleg aici, dacă nu Scriptura inspirată și cuvintele sfinților proroci? Explicând ambele, păstorii oilor inteligente deschid, cum ar spune, uși înaintea privirii lor mentale și le conduc la ușa largă și adevărată, adică la Domnul nostru Iisus Hristos, Care a devenit cu adevărat pentru noi ușa către Tatăl, după cum El Însuși spune: „ Eu sunt ușa” (Ioan 10:9). Mai departe, pietrele aruncate pe drum sunt, desigur, ispite ale răutății eretice, care, ca niște pietre aruncate pe drumul credinței noastre, se străduiesc, pe cât posibil, să împiedice cu nelegiuire pe cei ce vor să se grăbească la Hristos, Care este calea cea adevărată, și se grăbesc să le blocheze

calea spre mântuire. Și iarăși: prin cuvântul cale se înțelege aici, fără îndoială, Domnul nostru Iisus Hristos, după cum El Însuși a zis: Eu sunt calea (Ioan 14:6). Astfel, cei mai experimentați dintre preoți, cu multă înțelepciune și pricepere, sub călăuzirea Duhului, după ce ne-au curățat calea, adică înțelegerea credinței, de ispitele eretice, ca de niște pietre, nu numai că le întorc înapoi pe capetele celor ce le-au aruncat, ci și înlesnesc și netezesc în acest fel calea care duce la viață pentru popoarele încredințate lor, pentru ca toți să poată înțelege aceasta și să zică: Sufletul nostru este ca o pasăre scăpată din mrejele vânătorilor: mrejele s-au rupt și suntem scăpați. Ajutorul nostru este în numele Domnului (Psalmul 123:7 și 8). Iată, așadar, urmând poruncile Domnului, un sobor divin de preoți sfinți s-a adunat pentru a explica și formula, pe baza învățăturii patristice, venerabila taină a dispensației lui Hristos. Aceasta nu înseamnă că ei au vestit poporului chiar această taină pentru prima dată. Cu aproape opt sute de ani mai devreme, ea fusese deja vestită în întreaga lume. Ei, însă, prin explicațiile Scripturii divine, au prezentat cât mai clar posibil sfatul (lui Dumnezeu) pus în aplicare de Hristos despre mântuirea (rasei umane) și i-au considerat pe eretici ca fiind loviți de Însuși Duhul Tatălui. Ei cunosc rostirea profetică, care, ca și cum ar fi din partea lui Dumnezeu, le vestește aceasta, zicând: „ Ascultați, preoților, și porunciți casei lui Israel” (Amos 3:13).), fără îndoială spiritual. Fiind de acord cu ei și gândind în același fel, ne bucurăm de acest cor triumfător și, mișcându-ne condeiul după dorința sufletului nostru, încercăm să facem ceea ce îi este posibil, să marcăm timpul prezent cu cuvinte potrivite, să încununăm spectacolul prezent cu flori de laudă; pentru că nu există niciun obstacol în acest sens. Desigur, s-ar putea să nu putem atinge pe deplin acest scop din cauza sărăciei și slăbiciunii minților noastre; dar ceea ce ne este accesibil, ne vom grăbi să facem. Adesea, chiar și o mică pietricică capătă aspectul de a contribui la stabilitatea pietrelor mari așezate laolaltă. Dar oricare ar fi vorbirea noastră, ea trebuie rostită în auzul tuturor; și trebuie să o considerați cu mare favoare și să o aprobați, călăuziți de scriptura inspirată de Dumnezeu. O, cea mai sacră poziție! restaurați din nou și mântuiți omul, creat după chipul lui Dumnezeu, și străduiți-vă să-i întoarceți frumusețea sa originală, pe care a pierdut-o prin neglijență; care este foarte bine expusă în poruncile legii, în narațiunile oamenilor care au făcut în mod obișnuit bine și rău, în cuvintele sacre ale psalmilor și în pildele care ne prezintă filosofia morală. Dar era imposibil ca firea noastră, cedând ușor păcatului, să-și recapete demnitatea de odinioară, pe care o pierduse în Adam. Este clar că avea nevoie de o altă putere, mai puternică și mai invincibilă, care să o vindece de slăbiciunile și rănile sale și, împreună cu o mai mare libertate, să o restabilească la o stare mai sănătoasă. Cea mai mare parte a profeților, mișcați de Duhul divin, știind acest lucru, în diferite locuri și în diferite forme, i-a prezis atât de mari binecuvântări; căci fiecare dintre profeți, la vremea sa, a prezis că, potrivit bogățiilor bunătății Sale, Fiul și Cuvântul, coetern și consubstanțial cu Dumnezeu Tatăl, va coborî la extremitatea noastră, va asuma natura noastră și, prin puterea focului invizibil și imaterial al Divinității Sale, o va restaura la starea sa de odinioară. Astfel, unul a prezis zămislirea neartificială și nașterea imaculată din Fecioară, altul alungarea completă a prințului acestei lumi și slăbirea păcătoșeniei și a înșelăciunii diabolice care ne-au cuprins. Altul a prezis căderea finală a aceluiași Satan și a demonilor care deveniseră apostați împreună cu el, înaintea feței lui Dumnezeu care urma să Se arate, și că noi, cei răscumpărați, ar trebui să aducem mulțumiri speciale Mântuitorului nostru pentru binecuvântările generoase care au fost revărsate asupra noastră. Altul a prezis suferința voluntară a Dumnezeului întrupat, coborârea Sa în iad și întoarcerea Sa puternică de acolo împreună cu sufletele ținute acolo în lanțuri din care nu se puteau elibera în niciun fel. Altul a prezis înălțarea Sa glorioasă de la noi la

Tatăl ceresc și șederea Sa la dreapta Sa.Tatăl, și încă una despre venirea Duhului Sfânt din ceruri și pogorârea Lui peste noi, care am crezut cu sinceritate în El, precum și despre răspândirea rapidă a predicării Evangheliei printre toate neamurile și distrugerea completă a idolilor în întregul univers datorită convertirii sincere a păgânilor la unicul nostru Dumnezeu adevărat; întrucât în întregul univers Îi oferim slujbă inteligentă și spirituală, care se va săvârși continuu și pentru totdeauna. Toate acestea s-au împlinit cu adevărat la timpul lor și au ajuns la sfârșitul lor glorios. De aceea, ascultați-l pe Pavel, care, confirmând adevărul acestui lucru, strigă cu glas tare: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut în trup, a fost propovăduit printre neamuri , a crezut în lume, a fost primit în slavă (1 Timotei 3:16). O! aceasta este predica unui mare învățător! Dumnezeu, spune el, S-a arătat în trup: aceasta este cauza tuturor lucrurilor bune; Acesta este darul cel nemărginit, bogăția cea îmbelșugată, izvorul nesecat de binefaceri, hrană pentru cei flămânzi, pâinea cerească dătătoare de viață, izvor neîncetat pentru cei însetați, și cine bea din ea nu va seta niciodată. Cu aceasta S-a arătat El în trup, dar El, spune Pavel, a fost și primit în lume cu credință. Spune, fericite Pavele, cum au crezut în El în lume; dă-ne și nouă să bem acele cuvinte negrăite cu care ție însuți ți s-a dat să bem în lăcașurile tainice ale raiului. Dă-ne și nouă acum să bem acea propovăduire pe care ai propovăduit-o în toate neamurile, din care ești socotit apostol. Toarnă în biserica de acum cuvântul adevărului și orbește ochii duhovnicești ai ereticilor, așa cum ai (orbit) odinioară pe vrăjitor (Faptele Apostolilor 13:8-12); explică cu aceeași îndrăzneală taina dispensațiunii. După moarte vorbești și mai elocvent și în duh împlinești tot ce îți dorești. Acest învățător mai spune: Mie, cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi s-a dat acest har, să vestesc printre neamuri bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să luminez pe toți (și să învăț) care este dispensația tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile (Efeseni 3:8, 9). De aceea, ascultați: a spus, a crezut în pace, împăcând toate lucrurile în Sine, făcând pace prin sângele crucii Sale , fie cele de pe pământ , fie cele din ceruri (Coloseni 1:20). O, ce predică înaltă este aceasta! O, ce milă de negrăit este aceasta! Unul-născut Fiul a făcut pace cu toate lucrurile prin sângele crucii Sale. Cum se face că, după o pace atât de negrăită, unii susțin că aparținem încă acelorași vrăjmași trădători? Cum se face că, după ce a fost stabilită cunoașterea singurului Dumnezeu adevărat, îndrăznesc să spună că creștinii se închină la idoli? Acest lucru este deosebit de ciudat când profetul proclamă distrugerea lor completă și spune: În ziua aceea, Domnul se va arăta și va nimici de pe pământ pe dumnezeii neamurilor: și fiecare I se va închina cu evlavie din locul Lui, toate insulele neamurilor (Zah. 13:14). Iată, auzim că idolii sunt dărâmați și că fiecare trebuie să se închine lui Dumnezeu în locul său. Cum suntem atunci noi, cei care acționăm conform acestui lucru, acuzați că suntem dependenți de idolatrie? Dar cine ar putea reînnoi pe pământ vechea eroare idolatrică? Dacă cei mai nelegiuiți demoni, cărora le este plăcut, pot face aceasta, atunci cum poate să nu fie tulburată întreaga taină a dispensației, când Sfânta Scriptură strigă că Domnul i- a lovit pe vrăjmașii Săi în urma lor (Psalmul 78:66) și adaugă că Hristos le-a dat ocară veșnică (v. 66)? Cine poate încă să facă ceva, cu siguranță nu este considerat a fi printre cei morți, ci printre cei vii. Cum ar putea fi adevărate cuvintele Domnului, rostite de El ucenicilor Săi, când i-a încurajat și i-a convins să îndure tot felul de greutăți? El a spus: „ Îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).). Dacă demonii ar fi avut puterea să recâștige ceea ce Hristos, conform promisiunii Sale, cucerise, atunci aceasta nu mai este o victorie și nu poate fi numărată printre faptele vitejene. Ce fel de victorie este aceasta dacă eliberatorul nu obține în cele din urmă niciun avantaj, ci este urmărit de atacuri similare din partea celor învinși, și nici măcar atacuri similare, dar

mai puternice? Căci dacă aș avea ceva și l-aș pierde, atunci slăbiciunea mea ar fi mult mai expusă prin aceasta decât dacă nu l-aș avea deloc și nu l-aș dobândi deloc. Mai departe, unde, în opinia ta, este locul idolilor? Acolo, spun ei, unde i-ai așezat. Dacă sunt în locurile lor anterioare în templele idolilor, atunci acest lucru nu poate fi în niciun fel pus pe seama creștinilor. Într-adevăr, în unele locuri unde se aflau odinioară templele demonice, vedem idoli abandonați de antici; Ei au fost lăsați, presupun, ca o amintire a fastului cu care se aduceau jertfele aici sau chiar pentru a ne aminti de răscumpărarea noastră și pentru a trezi în noi, la vederea acestor imagini fragile, un sentiment de recunoștință. Din aceste imagini, de care am fost eliberați, spun ei, a izvorât cultul creștinilor, deși nu se găsesc în bisericile creștine. O, răutatea ascunsă aici! O, cea mai josnică blasfemie! Cum s-a putut întâmpla aceasta acolo unde Hristos este capul și temelia, așa cum a spus cel mai înțelept Pavel? Atunci am fost în zadar amăgiți de nădejdea că suntem creștini; apoi am fost amăgiți de predicatorii care ne-au prezis că Dumnezeu a apărut în lume, care era capabil să ne elibereze de înșelăciunea demonică. Cum au putut calomniatorii noștri să se gândească la asta? Îi întrebăm pe cei care cred așa: De ce s-a întâmplat asta? A fost din cauza permisiunii capului nostru sau pentru că, deși El voia ca acest lucru să nu se întâmple, El nu ne putea ajuta? Nu este aceasta o blasfemie vădită? Dacă Sfântul Pavel spune adevărul când Îl numește pe Hristos Fiul lui Dumnezeu, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu; cum, întreb eu, ar fi putut ceva ce există să obțină victoria asupra puterii și înțelepciunii de neînvins a lui Dumnezeu, care a dat existență tuturor lucrurilor? Evident, dacă s-a întâmplat așa, atunci nimic altceva nu va scăpa de aceleași obiecții: cum poate El să fie numit Dumnezeu Atotputernic, Tată puternic și puternic, dacă ceea ce era odinioară supus puterii Sale a căzut deja sub puterea vrăjmașilor? Sau din nou: în ce condiție a permis Fiul Bisericii să slujească din nou cu robie unor duhuri atât de crude și nemiloase, când El Însuși a logodit-o cu Sine cu sângele Său și când psalmistul spune: Cât de înalt este cerul față de pământ, așa Domnul Și-a întărit mila peste cei ce se tem de El (Ps. 102:11))? - Dacă El S-a întrupat pentru a ne elibera de ei, așa cum spun cuvintele profetice, și între timp noi nu suntem eliberați, așa cum spun ereticii; atunci nu a existat răscumpărare; este imaginară, pentru că în acest caz Domnul ne-a slujit nu ca o sursă de bucurie, ci ca o cauză a unei sclavii mai mari și mai crude, făcându-i pe dușmanii noștri cu atât mai feroce, cu cât râdeam mai mult de ei, considerându-ne deja eliberați de ei. Dar unde va fi atunci loc pentru mila nemărginită, pe care El a promis că o va stabili peste ei în înălțimea cerului de pe pământ?În ce fel, așadar, se manifestă nemărginirea Lui? Sau, de asemenea: cum se spune că El a îndepărtat fărădelegile noastre de la noi cât de departe este răsăritul de apus (prin care este reprezentată răscumpărarea completă), dacă noi suntem încă atașați de aceleași erori? Și îi considerăm pe medici foarte experimentați doar atunci când oferă asistență (esențială) prin intermediul științei lor cuiva care este la pat și și-a pierdut puterea trupească și îl restabilesc la sănătatea sa anterioară, atunci când nu îl ameliorează doar pentru o vreme de durere pentru a-l face subiectul observațiilor lor științifice, ci atunci când îi fac cursul vieții complet fiabil și îi oferă măsuri preventive în cazul în care, prin lipsa sa de experiență, devine din nou victima acelorași suferințe. Exact același lucru este valabil și aici; Dacă este adevărat, așa cum s-a demonstrat deja, că Unul-Născut Fiul al lui Dumnezeu și Tatăl S-a îmbrăcat cu natura noastră, atunci este evident că El a înzestrat-o din belșug cu propriile Sale binecuvântări și a umplut-o cu darurile speciale ale Duhului, astfel încât să nu mai aibă nevoie de nimeni altcineva, deoarece a primit o dată pentru totdeauna puterea de la Cel care a luat-o asupra Sa. Cred că acest lucru este sugerat și de fericitul Evanghelist, când spune că în timpul botezului Mântuitorului nostru Hristos, Ioan Botezătorul a văzut

Duhul Sfânt coborând din cer și odihnindu-se peste El; prin care s-a însemnat că El a îmbogățit firea (noastră) cu tot felul de daruri. Cât despre relația (a acestui eveniment) cu propria Sa fire, atunci cu siguranță El nu a avut nevoie de coborârea Duhului din cer, pentru că El Însuși este în toate egal cu Duhul. Ar putea oare sfințenia Lui să fie cu adevărat sporită, când poartă în Sine chipul Tatălui și rămâne întotdeauna și neschimbat de o substanță cu Duhul? Nu! Duhul a prefigurat acel har care urma să fie revărsat peste noi; căci ceea ce pierdusem în Adam, am fost înzestrați din belșug prin Hristos și în Hristos, iar fosta bogăție (a darurilor firii noastre) ne-a fost redată. Dacă, așadar, se spune că harul Duhului s-a coborât și a rămas peste El și nu se poate nega că Cuvântul ne-a păstrat firea chiar și după aceasta; atunci este evident că acest har a trecut peste întreaga rasă (umană). Cum pot ereticii să susțină că am păcătuit cu adevărat și că am însușit idolilor cinstea care ar trebui adusă lui Dumnezeu? Suntem îmbogățiți cu har (care ne eliberează de idoli) prin Hristos, trebuie să le spunem (ca răspuns) celor care anticipează totul pentru ei înșiși. Mai mult, dacă ar spune că prin Hristos am fost (cu adevărat) învredniciți de aceste binecuvântări de nedescris, dar după aceasta am căzut din nou în aceleași erori, atunci răspunsul trebuie să fie: prin urmare, în opinia lor, harul dat nouă de Duhul a devenit slab, insuficient și nu mai rămâne până la sfârșit cu cei care au devenit odată părtași la el. Și ce poate fi mai nelegiuit sau mai nefericit decât un astfel de raționament? În ce fel poate Cel ce este tot adevărul și dă putere dătătoare de viață tuturor, adică Duhul atotcugetător și atotputernic al Tatălui, să simtă o deficiență în natura Sa și să fie supus oricăror limitări? Sau cum se spune: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20)? Dar este acesta un glas mântuitor, dacă nu pare că făgăduința conținută în el s-a împlinit de fapt? Căci El a dat o astfel de făgăduință sfinților apostoli care erau atunci cu El. Cum au rămas ei în trup până la sfârșitul veacului, când au rămas în viață doar pentru scurt timp după întoarcerea Lui la cer și și-au sfârșit viața în moarte, murind după legea generală a firii? Dar darul acestei evanghelii a trecut la noi; ne-am supus propovăduirii lor, iar Hristos, care a locuit cu ei în trup, rămâne cu noi spiritual pe tot parcursul vieții noastre. Prin urmare, în cazul de față, trebuie să plângem pentru eroarea ereticilor, care au tratat acest lucru cu atâta dispreț, au negat dogme atât de evidente, au ridiculizat făgăduințele divine referitoare la Biserica Catolică, respingându-le în mod nelegiuit; Căci Biserica nu s-a depărtat niciodată de credința transmisă ei, ci rămâne, după cum se spune în Scriptură, o fecioară curată și păstrează neîntinată arvuna Mirelui ei Hristos, adică harul Duhului dat ei. De aceea David, prevestind multor neamuri de odinioară statornicia credinței date ei, a proclamat: Dumnezeu este în mijlocul ei și nu se va clătina (Psalmul 45:6), căci El a întemeiat lumea, care nu se poate clătina (Psalmul 92:1), adică chiar și atunci când o asaltează uneltirile diavolului. Deși unii dintre ereticii vechi și moderni au vrut să zdrobească cetatea făgăduinței evanghelice date ei, de fapt ei înșiși au suferit ceea ce plănuiau împotriva ei; în timp ce ea singură a fost păstrată pentru totdeauna neclintită, după făgăduința Celui ce a zis cu adevărat către ea: Poate o femeie să-și uite copilul și să nu aibă milă de rodul pântecelui ei? Și chiar dacă o femeie va uita, Eu tot nu te voi uita, zice Domnul (Isaia 49:15). Să lăsăm deci deoparte vicleșugurile pe care le-au folosit în această privință și, închinându-ne de departe la discursurile lor din deșert, să ne desfătăm cu părerile înțelepte ale sfinților părinți. Toate ne dovedesc că Dumnezeu, venind în lume în chip omenesc, ne-a izbăvit de rătăcirea idolilor: așa vestesc cuvintele profetice pentru ca toți să le audă, și este explicat și harul apostolic. Suntem convinși de adevărul acestei învățături nu pe baza argumentelor înțelepciunii omenești, ci, așa cum este spus în Scriptură, prin arătarea (puterii) Duhului. (1 Corinteni 2:4)). Nu puterea de convingere a cuvintelor

lor ne-a îndemnat să credem acest lucru, caracteristic păgânilor, ci însăși adevărul a ceea ce dovedesc. Și într-adevăr, unde este hoarda distrugătoare a demonilor? Unde sunt jertfele idolatre fără sens și josnice? Unde sunt prezicerile seducătoare și vătămătoare de suflet ale zeilor falși? Unde sunt festivalurile zgomotoase în cinstea lui Venus? Unde sunt misterele sacre ale lui Ceres? Unde sunt jertfele străinilor în cinstea Dianei? Unde sunt festivalurile nebunești în cinstea lui Dionisie, cu urâțenia de neiertat a oamenilor? Unde sunt, de asemenea, crimele comise de zei sub pământ, pe pământ și în văzduh, de care se desfătau atât de mult? Nu au dispărut toate acestea odată cu venirea singurului Fiu al lui Dumnezeu în cel mai rușinos mod? Nu este oare adevărat că templele care le-au fost odinioară dedicate sunt acum distruse conform decretelor imperiale și prefăcute în țărână? Nu a dispărut oare amintirea lor din inimile tuturor creștinilor și nu apare aceasta în următoarea profeție ca un fapt deja împlinit: Tot pământul este plin de cunoașterea Domnului, precum ape acoperă marea (Isaia 11:9)? Să-L cinstim, așadar, pe Domnul, Care S-a arătat și ne-a izbăvit de cea mai crudă rătăcire. Să cântăm un cântec milei Sale nemărginite și să vestim de pe cel mai înalt munte al Bisericii cumplita și inefabilă coborâre a dispensației Sale. Să ne ridicăm glasurile și să vestim neîncetat măreția Lui neînțeleasă, povestind despre fapta bună făcută pentru noi. Să spunem și noi împreună cu profetul: Cine este Dumnezeu ca Tine, care îndepărtezi fărădelegea și lași nelegiuirea ca rămășiță a moștenirii Tale (Mica 7:18)? Să formăm coruri și să strigăm acestei sfinte adunări: „Bucură-te!” Bucură-te, așadar, preasfânt și dumnezeiesc sobor! Bucură-te, preasfințiți campioni ai sfinților părinți! Bucură-te, adunare în mijlocul căreia este prezent Dumnezeu, precum se spune în Scriptură. Bucură-te, sobor, plin de iluminare duhovnicească; Cine va fi luminat de lumina ta, nu-și va poticni picioarele duhovnicești ale sufletului său de piatra vorbirii eretice și a mincinoasei deșerturi. Bucură-te, contemplatorule al studiilor divine; cine te urmează cu smerenie va fi izbăvit de sabia care îl amenință; bucură-te, rai pururea înflorit, în mijlocul căruia este sădit pomul vieții. Bucură-te, stâlp de aur și de foc al noului Israel al lui Dumnezeu; tu care izbăvești din mâna Egiptului, adică de rătăcirea ereticilor, cu învățătura dogmatică luminoasă și cu ajutorul ortodoxiei patristice te călăuzești la pământul făgăduit. Propovăduiește deschis slava sfintei și sobornicești biserici. Întărește cu zidirea minților șovăitoare pe stânca cea tare a evlaviei.

(Bucură-te) și tu, alesul și preasfântul predicator - un urmaș al sfinților părinți și președintele actualului nostru sinod; tu împodobești cel mai înalt tron al nostru, prin mila lui Hristos; tu ești oglinda marelui și primului păstor, cel mai curat receptacul al Duhului, cea mai fidelă balanță a dogmelor ortodoxe, cea mai curată lampă care indică regulile vieții în Hristos; tu strălucești cu totul cu lumina sfeșnicului cu șapte brațe. Strălucește asupra noastră cu lumina celor mai clare și mai strălucitoare cuvinte ca și cum ar veni din lampa nevăzută a amvonului sacru. Împărtășește pâinea dătătoare de viață a învățăturii divine cu cei flămânzi și hrănește oamenii pierduți în pământul străin al populației eretice. Devino pentru noi un nou Iosif, distribuitorul de pâine; lămurește nedumeririle care apar la citirea pildelor Scripturii; hrănește-ne cu interpretări spirituale detaliate. Privește și vezi copiii tăi adunați înaintea ta, care au fost împrăștiați de haite de lupi. Cu zborul rapid al minții tale, adesea îi anticipează și îi alungă cu înțelepciunea ta. Inspiră neîncetat pace în turma ta. Rugăciuni frecvente și rostite către Dumnezeu îți vor fi răsplata, ca să se înnumească precum stelele, după făgăduințele date ție în persoana lui Avraam. Bucură-te și tu, sfântă cetate Niceea; numele tău este pomenire printre mitropoliți; ție ți se cuvine cea mai slăvită întâietate printre provinciile Bitiniei. Odinioară ai fost sfințit de picioarele a trei sute optsprezece părinți sfinți și purtători de Dumnezeu, iar acum ești sfințit de picioarele

urmașilor lor, care alcătuiesc și ei numărul trei sute cu adăugarea a cincizeci, fără a-i socoti pe venerabilii monahi, dintre care era o mulțime aproape nenumărată; ești înconjurat de aceleași binecuvântări și recunoștință. În tine temelia Ortodoxiei, care fusese atacată de diavol și se afla într-o poziție periculoasă, amenințând să fie răsturnată, a primit stabilitate și fermitate. În tine, acel cor divin al părinților, întinzând mrejele sfinte ale Scripturii, a prins cu ele pe fiara feroce și neîmblânzită, adică pe Arie, și l-a lovit cu anateme cumplite; Am învățat să-L propovăduim pe Fiul lui Dumnezeu și Tatăl ca Domn și de o ființă cu Tatăl. O pereche de împărați pioși, adică Irina, noua Elena, împreună cu fiul ei, noul Constantin, au condus adunarea acestui preasfânt și numeros sinod; harul Duhului, care a strălucit atunci și strălucește acum în sfinții părinți, să-i păzească mulți ani; să le dăruiască o împărăție neclintită și să calce în picioare neamurile vrăjmașe, pentru ca abundența binecuvântărilor să nu se usuce pentru noi. Bucură-te, așadar, podoabă sacră a metropolelor; în tine a apărut începutul binecuvântărilor mai înainte și acum (în tine) se desăvârșesc, adică s-a restaurat tradiția originară cu privire la venerabilele icoane ale Bisericii Catolice. - Acum să se bucure cerul și norii să ude cu adevăr. Acum zidul despărțitor al gardului s-a prăbușit, dând loc unificării celor dezbinați și toate cele patru țări ale lumii au ajuns la un acord și unanimitate. Acum multe păreri, trase în direcții diferite, s-au contopit într-una singură și de la un capăt al pământului până la altul un imn armonios se înalță către Dumnezeu. Bucură-te și tu, care te-ai răspândit în tot globul, catolici! Biserică , bucură-te și veselește-te de adunarea copiilor tăi; scoate-ți zdrențele rupte și îmbracă-te cu tunica neatinsă a Ortodoxiei și a unității. Nu vei mai fi un obiect de ocară pentru dușmanii tăi, un obiect de batjocură și ridicol pentru popoarele din jurul tău. Nu te vei mai teme de disprețul omenesc, adică de la evrei și agareni, care trăiesc fără Dumnezeu și fără revelația sacră. Buzele ereticilor nu te vor mai mustra, ca și cum te-ai fi îndepărtat de unicul Dumnezeu, deoarece le arăți dreaptă cinste prietenilor Săi. Nu vei mai fi considerat un închinător al templelor asemenea idolilor, pentru că în mijlocul tău s-au ridicat cele mai sacre icoane. Se cuvine ca ție, ca mireasă a Împăratului veacurilor, a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, care în trupul asumat de El după dispensația Sa are un chip omenesc, să porți un chip pictat al Lui în chip omenesc, pentru ca să se vadă că ești mireasă împărătească. De asemenea, se cuvine ca pe preasfinții tăi ziduri să fie un chip pictat sau mozaic al Maicii lui Hristos, Care te-a logodit cu Sine; căci harul care a strălucit asupra ta prin ea va fi propovăduit în pace tuturor neamurilor în general. Dacă El nu S-ar fi întrupat din ea, atunci cum te-ai fi unit prin legături spirituale cu un astfel de mire? De asemenea, se cuvine să ai în tine icoane pictate ale tuturor sfinților apostoli, profeți, mărturisitori, patriarhi, sfinți părinți, de asemenea mărturisitori și martiri, precum și a întregii cete de oameni evlavioși; căci tu însăți arăți cu întreaga ta înfățișare desăvârșirea Răsăritului, care te-a luminat de sus. Unii au prezis chemarea ta și prin profețiile lor, cum s-ar spune, te-au logodit cu mirele. Alții ți-au administrat cuvântul evangheliei și au adunat staulele tale spirituale împrăștiate pe tot pământul. Alții mai târziu, prin aderarea lor fervență la dogme, au cumpărat siguranța turmelor tale. Alții și-au vărsat sângele, păstrându-și activitatea neprihănită până la moarte și astfel dovedindu-și adevărul. „Oferindu-le o cunună împreună cu zeci de mii de îngeri cerești și predicând despre ei cât mai mult posibil, vestiți virtuțile Celui Ce v-a chemat din întunericul rătăcirii idolești la lumina Sa minunată, adică la Sine și Tatăl cel fără de început, precum și la Duhul Său împreună-veșnic și de o singură ființă, adică la o singură fire, credință și mărturisire care întrece orice putere. A Lui fie slava și puterea acum și în vecii vecilor. Amin.”

Preasfântului și binecuvântatului frate și împreună-slujitor al Domnului Adrian, Papă al Romei antice, Tarasie, prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Constantinopolului, Noii Rome, se bucură în Domnul.
Mântuirea dispensației marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos a fost pe deplin suficientă pentru păstrarea păcii, unanimității și armoniei între toți creștinii. El Însuși, după învierea Sa din morți, a suflat și a zis apostolilor Săi: Pacea Mea vă dau, pace vă las (Ioan 14:27). De aceea, dumnezeiescul Apostol Pavel, care a fost răpit până la al treilea cer, a intrat în rai și a auzit cuvinte de negrăit, a vestit, zicând așa: El (Hristos) este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a dărâmat zidul despărțitor al zidului: vrăjmășia în trupul Lui (Efeseni 2:14 și 15) și din nou în Epistola către Tesaloniceni El proclamă: De aceea, fraților, stați tari și țineți învățăturile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră (2 Tesaloniceni 2:15). Dar vechiul vrăjmaș rău, diavolul, nu a încetat în diferite momente să dezbine și să sfâșie biserica întemeiată pe temelia apostolilor și a prorocilor., întrucât îi era plăcut; a încercat să intre el însuși în ea cu ajutorul unor oameni răi ascultători de el și să semene neghină în pământul cultivat de trâmbițele Duhului, de către sfinții apostoli, care, primind putere de sus, l-au arat cu brazdele activității lor și au lăsat pe cei ce au crezut prin ei să seceră hrană pentru viața veșnică. Învățătura lor cea de Dumnezeu a fost primită de păstorii și păzitorii ei, sfinții noștri părinți, care au trăit în vremuri diferite; au smuls din rădăcini neghina care se strecurase și o depășise, adică ereziile și inovațiile, și au lăsat pâine curată în câmp pentru seceriș. Și sfinția ta frățească și arhiepiscopală a vorbit cu ei prin învățăturile lor cele de Dumnezeu și a învățat de la ei cuvântul adevărului; și acum a poruncit ca buruienile care au crescut să fie tăiate cu sabia Duhului, înțelegând cu dorința dreaptă a preacredincioșilor și iubitorilor de pace împărați ai noștri; Prin urmare, în conformitate cu cererea noastră scrisă, ea a trimis bărbați cu același nume ca primul dintre apostoli, Petru, să formeze un sinod ecumenic. Când au sosit, împărații cei pioși și iubitori de pace i-au primit favorabil și le-au poruncit să vină la noi; și prin intermediul lor am primit și noi scrisoarea dumneavoastră. După o conversație potrivită cu ei, i-am invitat și pe sfinții oameni care sosiseră din Răsărit, Ioan și Toma; aceștia sunt oameni elocvenți, învățați, distinși prin bună purtare și modestie; și ei erau aici; căci au sosit aici cam în aceeași perioadă. Și astfel, când, prin porunca și zelul divin al împăraților noștri pioși și evlavioși, s-au adunat toți episcopii iubiți de Dumnezeu din această regiune, sinodul a început să se întrunească. Dar unii, mișcați de considerații nebunești, au provocat o insurecție și ne-au obligat să amânăm întâlnirea; și din necesitate am rămas tăcuți timp de un an. După ce a trecut un an, episcopii iubitori de Dumnezeu au primit din nou de la împărații noștri pioși porunca de a se aduna la Niceea, glorioasa metropolă a regiunii Bitinia. Apoi i-am luat cu noi pe oamenii iubitori de Dumnezeu și pe reprezentanții voștri care erau cu noi, precum și pe cei care veniseră din Răsărit, și împreună cu ei am pornit spre această metropolă. Și când ne-am așezat, L-am făcut pe Hristos cap; căci pe tronul sfânt zăcea sfânta Evanghelie, care a vestit tuturor oamenilor sfinți adunați aici: judecați judecata dreaptă (Ioan 7:24), judecați între Biserică și inovația care a avut loc. Apoi, când s-a hotărât să se citească scrisoarea sfinției voastre, atunci am stat cu toții în cerc și ne-am săturat, ca la o cină împărătească, cu mâncărurile duhovnicești pe care Hristos le-a pregătit pentru oaspeți prin scrisoarea voastră: și voi, ca un ochi, ați îndreptat întregul trup pe calea cea dreaptă și adevărată. Astfel, mădularele separate au fost unite într-unul singur; adevărata concordie și biserica sobornicească au fost afirmate.au dobândit unitate. În același timp, citirea scrisorilor din Răsărit le-a dezvăluit frumusețea tradiției patristice, iar puterea adevărului s-a întărit; căci foarte multe

mărturii patristice au fost citite. După aceasta, mărturisirea adevărată și intactă a fost proclamată de noi toți, care a fost trimisă și vouă și a fost prezentată și împăraților noștri pioși. În același timp, toți noii eresiarhi și adepții lor, care și-au sfârșit viața nepocăiți, au fost condamnați și detronați împreună cu cei care au propovăduit erezia în biserica catolică înaintea lor: întrucât cei care au fost în viață au mărturisit mântuirea în note scrise de propriile lor mâini. Hristos Dumnezeul nostru, această piatră pe care suntem întemeiați, nu a îngăduit în niciun fel ca tunica Sa, țesută de sus până jos, adică biserica Sa întemeiată de El și pe El , să fie tăiată și ruptă, iar mădularele ei să fie împrăștiate în diferite direcții. Împreună cu vechile erezii, El a răsturnat cu cuvântul harului Său și a distrus cu sabia Duhului rătăcirea noii vorbe goale, îndreptate de calomniatorii feroce ai creștinilor împotriva icoanelor onorabile. Și am fost pe deplin mulțumiți și am învățat din experiență că adevărul are putere asupra tuturor lucrurilor și triumfă asupra tuturor, după adevăratul cuvânt al Celui ce a spus acestea. Nimic nu i se poate împotrivi. Și este suficient de puternic să poarte război împotriva oricărui vrăjmaș și să doboare hoardele care se ridică împotriva lui. Și acum a oprit gurile martorilor mincinoși și întunericul calomniilor nepotrivite s-a risipit; în locul lui a strălucit frumusețea dogmelor adevărate; pentru că, odată cu alungarea calomniei eretice de pretutindeni, Biserica și-a primit frumusețea ca moștenire și s-a liniștit de necazurile care au cuprins-o. Aceasta pentru că este neclintită și nebiruită; porțile iadului și necredința nu o pot birui niciodată, după cum am auzit din cuvântul Domnului. Atunci gura noastră s-a umplut de bucurie și limba noastră de veselie (Psalmul 125:2); și ne-am bucurat de biserica în care, prin voia lui Dumnezeu, prezidăm. Aceasta s-a împlinit prin buna plăcere a lui Hristos, Dumnezeu peste noi toți, cu ajutorul împăraților noștri ortodocși și prea viteji. Au restaurat icoanele onorabile în fiecare loc, atât în bisericile venerabile, cât și în camerele lor împărătești. Domnul Dumnezeu să-i răsplătească, să înalțe cornul împărăției lor, să dăruiască pace bisericilor Sale și mântuire nouă, tuturor creștinilor. Fie numele Lui binecuvântat în vecii vecilor. Amin.

Preasfântului și binecuvântatului frate și împreună-slujitor al Domnului Adrian, Papă al Romei antice, Tarasie, nevrednicul Episcop al Constantinopolului , (dorește) să se bucure în Domnul.

Suntem învățați de multe ori și în multe feluri de către Evanghelie, Apostoli și Părinți să fim liberi de iubirea de argint atunci când suntem hirotoniți preoți și să nu fim iubitori de aur sau de bani sau lacomi atunci când hirotonisim vreun om sacru. Aceasta vom arăta în următoarele mărturii din scrierile divine și patristice. Cei care își pun mâinile sunt slujitori, nu vânzători ai Duhului. Cei care au primit harul Duhului fără plată au primit porunca de a-l distribui fără plată; căci au primit un drept generos la aceasta din cuvântul Domnului. Dar dacă cineva este convins că l-a dobândit cu bani, îl declară detronat din treapta sfântă. Deși a primit har cu numele, cuvântul nu se potrivește cu fapta; căci nimeni nu poate sluji lui Dumnezeu și lui Mamona, după cum aflăm din Evanghelie. (Matei 6:24) Și, fiindcă l-am auzit pe Dumnezeu strigând prin profet: „Preoților, vorbiți cu toată inima către Ierusalim” (Isaia 40:2), apoi amenință și spune: „ Dacă străjerul vede sabia venind și nu sună din trâmbiță, și poporul nu se apără, și sabia le va găsi și le va lua viața, voi cere sânge din mâna străjerului” (Ezechiel 33:6), atunci, temându-ne de o acuzație pentru tăcere, proclamăm aceasta tuturor conducătorilor bisericilor aflate sub jurisdicția noastră, ca să avem îndrăzneală să spunem, după cuvintele dumnezeiescului apostol: „ Suntem curați de sângele” (Faptele Apostolilor 20:26) celor ce calcă decretele canonice și mai ales celor ce hirotonesc sau au fost hirotonișipentru bani. Dumnezeiescul apostol Petru, al cărui tron l-a moștenit sfințenia voastră frățească, a respins pe cei ca Simon Magul. Și de

aceea nu ezităm să proclamăm adevărul, păstrând și menținând ceea ce ne-a fost învățat în rânduielile sfinților și preaslăviților apostoli și ale glorioșilor noștri părinți, și dacă vreunul dintre acestea a fost încălcat de unii, atunci îi detestăm pe aceștia. Sfinția Ta frățească și arhipreoțească, îndreptând după dreptate și cu voia lui Dumnezeu slujba preoției, a dobândit o mare slavă. Cel dintâi și mare arhipreot Hristos Dumnezeul nostru a zis prin prorocul: „Precum este viu pentru Mine, că numai pe cei ce Mă slăvesc pe Mine îi voi slăvi" (1 Samuel 2:30).). Tu, omule al dorințelor duhovnicești, știi că erezia nelegiuită a lui Macedonie și a urmașilor săi, luptătorii Duhului, este mult mai tolerabilă. Aceștia (cei din urmă) vorbeau deșarte cum că Duhul Sfânt este creația și sclavul lui Dumnezeu și al Tatălui, dar cei (cei care inițiază pentru bani), se pare, își fac din Duh propriul sclav. Fiecare stăpân, dacă dorește, vinde tot ce are, fie că este vorba de un sclav, fie de ceva din posesiunile sale; exact în același fel, cumpărătorul, dorind să devină stăpânul a ceea ce cumpără, îl dobândește pentru prețul de argint. În același fel, cei care comit această faptă fărădelegii Îl umilesc pe Duhul Sfânt; păcătuiesc în același fel ca cei care hulesc că Hristos scoate demonii din cauza lui Beelzebul, dar este mai corect să spunem că sunt ca Iuda, care L-a trădat pe Hristos în mâinile ucigașilor de Dumnezeu, evreilor, pentru prețul de argint. Și din moment ce Duhul Sfânt este de o singură ființă cu Hristos Dumnezeul nostru, este evident că vor avea aceeași soartă. Dar dacă El nu este vândut, și este evident că nu este, atunci nu există nicio îndoială că ei nu au harul Duhului Sfânt, adică sfinția harului preoției; nu l-au primit și nu-l au. Să-și amintească de Sfântul Petru, care spune celui care a încercat aceasta: „ Nici parte, nici sorți n-am în această treabă" (Faptele Apostolilor 8, 21). Dacă este vândută vrednicia preoției, atunci, desigur, o viață cinstită și rămânerea în curăție și virtute sunt de prisos pentru ei. Dumnezeiescul Apostol Pavel este de prisos pentru ei, care învață că episcopul trebuie să fie fără prihană, cinstit, învățător al înfrânării, sobru, ținând cu tărie cuvântul credincios după învățătură, ca să poată și să încurajeze prin învățătura sănătoasă și să mustre pe cei ce se împotrivesc (1 Timotei 3, 2 ; Tit 1, 8-9). Toate acestea sunt neglijate atât de vânzătorul, cât și de cumpărătorul preoției. Mărturiile sacre selectate, citate mai jos, arată că este complet străin de preoție cel care fie dă, fie primește mită înainte de hirotonire, fie în timpul hirotonirii în sine, fie chiar după hirotonire; pentru că atunci când a lua - totul înseamnă a lua.

Regula a 39-a a Sfinților Apostoli

Dacă cineva, episcop, preot sau diacon, primește această demnitate pe bani, atunci să fie detronat, iar cel care l-a numit să fie exclus complet de la comuniune, precum Simon Magul.

Din Faptele Sfinților Apostoli

Când a văzut Simon că Duhul Sfânt este dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a adus argint, zicând: „Dați-mi și mie această putere, ca oricine îmi voi pune mâinile peste el să primească Duhul Sfânt!" Petru însă i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, căci n-ai căutat să dobândești darul lui Dumnezeu cu argint. N-ai nici parte, nici sorți în această pricină, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te, dar, de această răutate a ta și roagă-te lui Dumnezeu să ți se ierte gândul inimii tale, căci te văd în fiere amară și în lanțuri nedreptății." (8:18-23)

Din a treia carte a regilor

Și Ieroboam nu s-a întors de la nelegiuirea lui, ci s-a întors și a făcut din partea unui singur popor preoți ai înălțimilor: pe cine a vrut, și-a umplut mâna și a devenit preot pe înălțimi. Și acest cuvânt a devenit un păcat pentru casa lui Ieroboam, pentru căderea ei și pentru că a pierit-o de pe fața pământului . (13:33-34)

Din a patra carte a regilor, despre lepra lui Ghehazi

Naaman s-a întors la Elisei cu toată oștirea lui și a venit și s-a înfățișat înaintea lui. Și a zis: „Iată, acum știu că nu este Dumnezeu în tot pământul, decât numai în Israel. Primește acum o binecuvântare de la slujitorul tău!" Elisei a zis: „Viu este Domnul, cu care am slujit înaintea Lui, s-o primesc oare?" Elisei l-a stăruit s-o ia, dar el n-a vrut. Și puțin mai departe: Ghehazi a zis slujitorilor lui Elisei: „Iată, domnul meu a cruțat acest sirian, ca să nu ia din mâna lui ce adusese. Viu este Domnul că voi lua ceva de la el." Ghehazi a alergat după Naaman . Și puțin mai departe: Naaman a zis: „Ia doi talanți de argint." Elisei a luat cei doi talanți în doi saci și două haine de schimb. Și puțin mai departe: Elisei a zis: „De unde vii, Ghehazi?" Ghehazi a răspuns: „Slujitorul tău n-a ieșit nicăieri." Elisei i-a zis: „N-a fost oare inima mea cu tine și n-ai văzut când s-a întors omul acela din carul său ca să te întâmpine? Și acum ai luat argintul și ai luat hainele, ca să cumperi cu ele vii, livezi de măslini, vii, oi și boi, tineri și tinere. Și lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna." Și leprosul a dispărut de la fața lui ca zăpada. (5:15-16, 20-21, 23 și 25-27)

Din interpretarea Sfântului Vasile asupra lui Isaia.

„Legea a dat ca ajutor, ca să nu vorbească așa cum a fost cuvântul acesta, pentru că nu este îngăduit să se dea daruri pentru acesta" (Isaia 8:20). Dar această lege nu este ca acest cuvânt al unui ventriloc; căci nu înșeală, precum acest cuvânt, ci este un învățător al adevărului. Ei prorocesc pentru argint; și ceea ce este cel mai ridicol, cei care sunt înșelați le plătesc argint ca recompensă pentru minciunile lor. Dar acest cuvânt, adică cuvântul legii, nu este astfel încât să se dea un dar pentru el, pentru că nimeni nu vinde harul lui Dumnezeu. Se spune: fără plată ați primit, fără plată veți da (Matei 10:8). Vedeți cum s-a indignat Petru pe Simon, care a oferit argint pentru harul Duhului? „Aruncii voștri ", spune el, „să piară împreună cu voi, căci n-ați căutat să dobândiți darul lui Dumnezeu cu argint " (Faptele Apostolilor 8:20). Deci cuvântul Evangheliei nu este același cu cuvintele venale ale ventrilocilor. Căci cine poate da o recompensă vrednică pentru ei? Ascultați-l pe David, care este nedumerit și spune: Ce voi răsplăti Domnului pentru tot ce mi-a dat? (Psalmul 115:3). De aceea, nu vă grăbiți să dați daruri pentru aceasta, daruri egale în valoare cu harul Său; un singur dar este vrednic - păstrarea darului. Cel ce v-a dat comoară nu cere pentru ea prețul darului, ci păstrarea, care ar fi vrednică de dar" 170 .

Din scrisoarea sa către episcopii subordonați lui, despre faptul că nu trebuie să se hirotonească pe bani.

„Ei cred că nu păcătuiesc pentru că nu iau înainte de hirotonire, ci după hirotonire. Dar când iei - totul înseamnă a lua. De aceea, vă rog, lăsați acest venit, sau mai degrabă, această intrare în Gheenă, și, pângărindu-vă mâinile cu astfel de daruri, nu vă faceți nevrednici de a săvârși sacramente curate" 171 .

Din viața Sfântului Ioan Gură de Aur .

Autorul extinderii discursului nostru, Eusebiu, acuzatorul a altor șase episcopi, s-a apropiat de toți episcopii, cerând să fie primit în comuniune. Unii dintre episcopi au obiectat (la aceasta, spunând) că nu ar trebui să-l primească ca pe un calomniator. Apoi a făcut o cerere, spunând: Întrucât această chestiune a fost investigată timp de doi ani și s-a acordat o amânare martorilor; de aceea, vă rog, din dragostea voastră pentru Dumnezeu, să-mi permiteți să prezint martori acum și imediat. Deși Antoninus, episcopul care a luat aurul și a hirotonit, este mort, totuși cei care au dat și au fost hirotoniți rămân în viață. Acest conciliu a considerat că este drept să înceapă examinarea cazului. Și examinarea cazului începe cu citirea înregistrării a ceea ce s-a întâmplat anterior. Martorii au intrat și cei șase care au dat și au fost hirotoniți au intrat. La început au refuzat, dar din moment ce martorii, atât cei laici, cât și cei

prezbiteri, pe care se pare că se bazau, și-au menținut ferm poziția în mărturia lor, atunci la început au refuzat, dar când martorii i-au acuzat, amintind atât locuri, cât și vremuri și relatând felurile și cantitățile lucrurilor date, atunci conștiința lor a fost tulburată și, din necesitate, au mărturisit de bunăvoie, spunând: Mărturisim că am dat; dar am crezut că aceasta este ordinea, să fim eliberați din serviciul public. Dar acum cerem: dacă nu este cuviincios pentru noi să rămânem în slujba Bisericii, atunci măcar să primim aurul pe care l-am dat, pentru că am dat unele dintre lucrurile soțiilor noastre. În această privință, Ioan a făcut o promisiune conciliului: Îi voi elibera de instanța seculară, după ce l-a rugat pe rege; și le porunciți să ia ceea ce au dat de la moștenitorii lui Antonin. Consiliul a poruncit: să ia aurul de la moștenitorii lui Antonin, ca aceștia să ia parte la împărtășanie înăuntrul altarului, dar să fie în afara preoției, ca nu cumva, dacă iertăm acest lucru, să se ia naștere obiceiul iudaic sau egiptean de a vinde și cumpăra preoția. Ei spun că sabotorul și falsul patriarh al iudeilor schimbă arhisinagogile în fiecare an sau o dată la doi ani pentru a colecta argint; în mod similar, imitatorul său, patriarhul iudeilor egipteni, pentru ca cuvântul profetic să se împlinească: preoții lui au răspuns cu mită, iar prorocii lui înțelepți cu argint (Mica 3:11).

Dintre regulile celor șase sute treizeci de părinți adunați la Calcedon, a doua regulă

„Dacă vreun episcop săvârșește o hirotonire pe bani și transformă harul nevândut într-o vânzare, și pentru bani hirotonește un episcop, sau un chorepiscop, sau un prezbiter, sau un diacon, sau pe oricine altcineva dintre clerici, sau numește pentru bani un ecleziastic, sau un ecdecus, sau un prosmonarius , sau în general pe cineva într-o funcție ecleziastică de dragul propriului profit: atunci cel care încearcă aceasta, fiind condamnat, să fie în pericol pentru propriul rang, iar cel numit de el să nu se folosească deloc de hirotonirea sau funcția pe care a cumpărat-o, ci să fie străin de demnitatea sau funcția pe care a primit-o pe bani. Și dacă cineva apare ca intermediar într-o astfel de extorcare josnică și ilegală, atunci și el, dacă este cleric, să fie detronat din rangul său, iar dacă este laic sau monah, să fie anatematizat.”

Din scrisoarea enciclică a lui Gennadius, cel mai sfânt arhiepiscop al Constantinopolului, și din conciliul care a fost cu el

„De aceea, să fie respins și înstrăinat de orice demnitate și slujbă sacră și supus blestemului anatemei, atât cel care se gândește să dobândească preoția pe bani, cât și cel care promite să o administreze pe bani, fie că este cleric sau laic, fie că este condamnat sau nu pentru această chestiune. Este imposibil să unești vreodată pe cei incompatibili și să împaci pe Mamona cu Dumnezeu, sau pe cei care o slujesc să-L slujească pe Dumnezeu. Domnul are și următoarea vorbă de necontestat: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona ” (Matei 6:24).

Din regulile celui de-al șaselea conciliu ecumenic, regula 22

„Poruncim ca cei care sunt hirotoniți ca episcopi sau orice alt cleric pentru bani, și nu prin încercare și alegere pentru felul lor de viață, să fie destituiți, precum și cei care i-au hirotonit.”

Să privim la toate acestea, nu numai episcopii, ci și cei numărați în cler și toți cei vii în univers. Se cuvine să fim cu luare aminte la cele ce am auzit, ca să nu cădem vreodată (Evrei 2:1). Căci n-am fost răscumpărați cu aur stricăcios sau cu argint din viața deșartă, moștenită de la părinții noștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, ca al unui miel, fără prihană și preacurat (1 Petru 1:18-19). Învață-ne și pe noi, omule preasfinte, să urmăm cele poruncite în Scripturi, în Evanghelie, în apostoli, în rânduielile sfinte și în părinți. Suntem convinși de cuvintele gurii tale. Suie-te la înălțime, înalță-ți glasul și întărește-ți glasul; mergi prin locuri largi, propovăduiește cu îndrăzneală, ca să poți în sfârșit să extermini și să distrugi hirotonia cea mitatoare

și tot ce o însoțește prin iubirea de argint, prin nedreptate și prin josnica cumpărare egoistă. Când aceasta și viciile înrudite cu ea vor fi îndepărtate de la poporul ales, chemat cu numele lui Hristos și răscumpărat în mod gratuit; atunci toată necurăția care însoțește acest viciu va fi dezrădăcinată, preoții vor înflori ca pasărea pasăre, suflând mireasma lui Hristos celor mântuiți și cântând bisericii cântecul triumfător: „ Domnul a luat fărădelegile tale de la tine” (Țefonia 3:15), și totodată îndulcind roadele culese și înmulțindu-le într-o bătrânețe venerabilă, adică făcându-i moștenitori ai unei vieți binecuvântate și fără sfârșit.
Către preaiubitul de Dumnezeu și venerabilul împreună-slujitor, domnul Ioan, preot și stareț, care a lepădat grijile lumești, Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului, Noua Romă.
Udat de dumnezeiești izvoare ale Duhului lui Dumnezeu și sfințit de inspirația Sa, David, prooroc printre regi și rege printre prooroc, a cântat: „ Din început am știut din mărturiile Tale că m-ai întemeiat pe vecie” (Ps. 119, 152). Pentru cei ce au pricepere, această imn nu este mincinoasă, iar pentru cei ce o cântă este neclintită. Moise, văzătorul de Dumnezeu, a spus despre toată Scriptura cea de Dumnezeu grăitoare că nimic nu se poate adăuga la ea sau scoate din ea (Deut. 12, 32). Cei ce studiază cu sârguință și atenție, și nu superficial, tot ce învață (Sfântul) Iisus și Părinții, care le citesc cu atenție și își întăresc mintea în evlavie și adevăr și nu se lasă duși de propriile pofte, sunt luminați în mod miraculos din munții veșnici, fiind luminați de poruncile evanghelice și apostolice. Psalmistul îi numește munți pentru că cei ce se țin cu sârguință de ei și umblă în ei se înalță la cele cerești și veșnice (îi numește el) pentru că nu au apărut recent și nu sunt trecători, ci s-a vorbit despre ei înainte de întemeierea lumii, deși au fost proclamați predicatori ai predicii evanghelice chiar și în vremurile din urmă. Așadar, omule al dorințelor, desigur, al dorințelor Duhului, știind că ești devotat lui Dumnezeu din tinerețea ta, pentru liniștea sufletească îți împărtășim doar câteva dintre mișcările inimii. Cea mai mare parte dintre ele să fie cinstite cu tăcere. Desigur, ai auzit despre sinodul care a avut loc din bunăvoința lui Dumnezeu în cetatea Niceea. Ne-am adunat la acest sinod, precum și preoții care săvârșesc sfintele taine, reprezentanți ai papei Romei antice și cei mai sfinți episcopi ai Răsăritului, și foarte mulți dintre episcopii iubiți de Dumnezeu, din porunca împăraților noștri pioși. Au fost prezenți și venerabilii arhimandriți și stareți și o mulțime de monahi. Și după multe discuții care au avut loc între noi, s-a hotărât ce este adevărat și plăcut lui Dumnezeu. Conform legii străvechi a sfinților noștri părinți, bisericaam primit din nou legea de a face imagini pitorești și de a le așeza în locuri proeminente, astfel încât să ne înalțe mintea și să ne dea sfințire. Ceea ce ne descoperă Sfânta Evanghelie atunci când o citim, ni se descoperă și icoanele; așa cum mărturisesc actele martiriului, povestind despre suferințele martirilor, și icoanele (spun) despre acestea. Le primim cu dragoste, deoarece sunt o reflectare a prototipurilor și nimic altceva. Crezând într-un Dumnezeu glorificat în Treime și slujindu-I numai Lui, cerem mijlocirea neprihănitei noastre Doamne, a Sfintei Născătoare de Dumnezeu, a sfinților îngeri și a tuturor sfinților și venerabililor părinți ai noștri. În același timp, majoritatea venerabililor episcopi au adus o plângere la sinod - și am prevăzut această plângere - că foarte mulți dintre episcopi au vândut preoția pe bani. Deși suntem plini de păcate și încurcați în lanțurile lor - fie ca Domnul să fie milostiv cu noi - totuși am ajuns să cunoaștem atât poruncile Evangheliei, cât și definițiile canonice și, dintr-o inimă curată, necălăuziți de iubirea de argint și cu o conștiință care se străduiește repede spre Dumnezeu, ne străduim să urmăm în toate definițiile canonice și evanghelice. Și dorim să ne supunem și ne supunem definițiilor evanghelice, apostolice și patristice; suntem, de asemenea,

preocupați ca toți cei care au primit preoția ca soartă a lor, precum și toți cei care sunt chemați cu numele lui Hristos, să acționeze și să trăiască în același fel. Dacă unii nu se supun acestor porunci, atunci nu pot fi părtaș unor astfel de preoți, ci sunt străin de unii dintre ei, pentru că nu sunt preoți. Nu sunt leneș în a protesta împotriva lor, și acest lucru le este de folos. Astfel, regulile divine detronează și lipsesc de demnitatea preoțească atât pe cel care dăruiește, cât și pe cel care primește la hirotonirea în preoție. Moise, văzătorul de Dumnezeu, așa cum am spus mai sus, strigă că nimic nu se poate adăuga la ele sau lua din ele; Și David, imnograful, cântă și noi împreună cu el: „ De la început am știut din mărturiile Tale că le-ai întemeiat pe vecie” (Psalmul 118:152). Și cine se poate împotrivi acestui lucru? Mărturiile lui Dumnezeu au fost deja stabilite și înrădăcinate în Biserica lui Dumnezeu, deși uneori unii nu le ascultă și nu le păzesc. Așa că ele rămân pentru totdeauna și fericiți sunt cei ce le păzesc cu sârguință și le ascultă, și nu cei ce ascultă de munte. - De aceea, fiecare episcop, sau prezbiter, sau diacon, dacă este condamnat că a dat sau a primit hirotonire pe bani, să cadă din preoție. Poate că unii spun: ne vom pocăi și Dumnezeu ne va ierta aceasta. Da, și spun că Dumnezeu primește orice pocăință și, în virtutea pocăinței, iartă păcatele pe care le-am săvârșit. Știu că David a fost împovărat cu adulter și crimă, dar s-a pocăit, a fost acceptat (de Dumnezeu) și a fost vrednic de mărturie despre sine: „ Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima mea, care va face toată voia mea” (Faptele Apostolilor 13:22 și Psalmul 88:21) .și așa mai departe), evident pentru că a fost îndreptat prin pocăință. Dar știu din nou și ce a auzit de la Dumnezeu: Nu-Mi vei zidi casă, căci ești un om al sângelui (1 Cronici 22:8 și 28:3). Știu, de asemenea, că Manase a primit iertarea nelegiuirii sale prin pocăință. Știu, de asemenea, că desfrânatele și vameșii au fost acceptați prin pocăință; dar niciunul dintre ei nu a fost vrednic de preoție, cu excepția cazului în care a făcut-o înainte de botez. Cunosc câțiva călugări care, fiind în lume, au fost captivați de desfrânare și, fiind călugări, ca niște lămpi, au strălucit în lume cu o viață ascetică; dar niciunul dintre ei nu a intrat în preoție. Dacă s-a întâmplat acest lucru, atunci aceasta nu este o regulă bisericească. Știm, de asemenea, despre Maria, că ea a fost anterior o desfrânată și apoi a devenit castă; cu toate acestea, ea nu a fost înregistrată ca diaconiță, deși a devenit sfântă și eliberată de orice faptă rușinoasă. Și ce este de spus despre asta? Cunoscând adevărata învățătură și fiind inițiat în taine de către dumnezeiești apostoli și urmașii lor, sfinții noștri părinți, spun cu îndrăzneală și tare că un episcop, sau prezbiter, sau diacon, hirotonit pe bani, este străin de preoție; pentru că harul Duhului dumnezeiesc nu se vinde pe bani. Aceasta este lucrarea lui Caiafa, aceasta este o invenție simoniană; este străină de puritatea preoțească. Dacă cineva este prins în curvie după botez, atunci să nu fie primit în preoție; acest lucru este poruncit de canoanele dumnezeiești. Dar dacă cineva care a săvârșit aceasta este ridicat la preoție, atunci imediat ce se află acest lucru, să fie detronat. Oricine se pocăiește cu ardoare de păcatele sale în nădejdea bunătății și iubirii lui Dumnezeu este eliberat de păcatele sale, așa cum am spus mai sus. În același timp, îl anatematizez pe Novatus și pe adepții ereziei sale nelegiuite, ca disprețuind pocăința și neacceptând iubirea lui Dumnezeu pentru omenire. Mărturisesc, de asemenea, că un episcop hirotonit pe bani va fi acceptat (de Dumnezeu), dacă se pocăiește: căci Dumnezeu este bun față de toți și mila Lui este deschisă oricui se pocăiește. El aduce pe un astfel de om în împărăția Sa; dar, întrucât, după cuvintele apostolului, un preot trebuie să fie fără prihană, atunci cel care a hirotonit pe cineva pentru bani sau a fost hirotonit pentru ei este străin de preoție, după cum știm cu toții, copii ai Bisericii, învățați prin definiții canonice. Așadar, pocăința este frumoasă și bună; ea duce la Dumnezeu și eliberează de păcate. Eu însumi am nevoie de mila Lui; știu că El iubește omenirea și primește pe toți cei ce

vin la El; căci a zis prin profet: Vorbeşte mai întâi de nelegiuirile tale, ca să fii îndreptăţit (Isaia 43:26) şi: Îmi voi mărturisi Domnului nelegiuirea mea împotriva mea şi Tu ai iertat răutatea inimii mele. Şi: De aceea, orice om sfânt se va ruga Ţie la vremea potrivită (Psalmul 31:5-6).). Ştiu că şi corinteanul care curvise a fost primit de dumnezeiescul Apostol Pavel, dar nu a fost ridicat la preoţie. Dacă un tată, din atracţia iubirii sale fireşti, şi-a primit fiul, care îi părăsise casa şi îl neglijase, când s-a întors, cu cât mai mult nu primeşte şi nu îmbrăţişează Tatăl nostru al tuturor, Dumnezeu, pe orice persoană pocăită; pentru că El este milostiv? Nu voieşte moartea păcătosului, ci să i se facă frate şi să trăiască (Ezechiel 33, 11). În Evanghelie am auzit cuvântul Domnului Însuşi, spunând pilda celui care dusese o viaţă nesăbuită (şi am aflat) că Tatăl ceresc l-a primit când s-a pocăit; El se bucură de fiecare păcătos care se pocăieşte. Pocăinţa este o unealtă mare, este o cale mare spre mântuire, o călăuză spre împărăţia cerească, o călăuză spre viaţa nestricăcioasă; Este egală cu isprăvile martiriului, duce la Dumnezeu şi se uneşte cu Dumnezeu; este toiagul neamului omenesc şi învierea celor căzuţi. Fericiţi sunt cei care o primesc cu dragoste; Cei devotaţi ei îşi petrec viaţa cu îngerii; cei care o practică se retrag de orice rău şi fac binele. Pocăinţa, aşadar, este hrănitoarea şi tovarăşa iubirii, a carităţii, a rugăciunii, a postului, a abstinenţei, a castităţii, a smereniei, a bunătăţii, a milei şi însoţeşte toate acestea. Sau mai degrabă: toate acestea sunt pocăinţă. Cel care o neglijează nu aparţine numărului celor care se mântuiesc, ci numărului celor care pier, în care viermele nu moare şi focul nu se stinge. - Să fim izbăviţi de aceasta şi să fim vrednici de binecuvântările făgăduite prin bunătatea şi mila lui Hristos Dumnezeul nostru. Aceasta este ceea ce propovăduim, omule preasfinte, deşi unii vor să ne batjocorească. Şi întrucât ştim că accepţi atât definiţiile evanghelice, cât şi pe cele apostolice şi canonice, îţi scriem. Te rugăm să prezinţi şi aceasta venerabililor bărbaţi, monahi şi asceţi şi, dacă îţi place, îţi vom arăta şi noi însăşi scrisoarea. Dorim să ne pomeniţi şi pe noi în rugăciunile voastre ridicate la cer, pentru ca să fim izbăviţi de relele care ne asaltează; căci atacurile asupra noastră vin atât din interior, cât şi din exterior; Acum suntem izbăviţi de ele şi (în viitor) nădăjduim să fim izbăviţi de Hristos Dumnezeul nostru, de îndată ce sufletul nostru va fi păstrat curat; căci cel ce se încrede în Domnul nu se va ruşina. De aceea spunem iar şi iar: Roagă-te pentru noi, soţ iubit, atât lui Dumnezeu, cât şi nouă, sau mai degrabă tatăl nostru! Ştim că ne iubeşti ca un tată. Şi Dumnezeul păcii, care a chemat la sine atât pe cei de departe, cât şi pe cei de aproape, să păzească în pace viaţa noastră a tuturor celor chemaţi după numele Lui, prin mijlocirea şi rugăciunile neprihănitei noastre Stăpâne, Născătoarea lui Dumnezeu, şi a tuturor sfinţilor Săi. Amin. Salutări din partea noastră tuturor fraţilor pe care îi puteţi întâlni; îi rugăm să se roage pentru noi împreună cu voi.

Cum ar trebui să înţelegem că numele lui Dumnezeu nu poate fi nici amestecat, nici generalizat cu nimic şi cum ar trebui să privim fiecare rostire profetică care condamnă idolii ?

Dumnezeiescul Apostol Pavel, care S-a suit până la al treilea cer şi a pătruns în rai, care a auzit cuvinte de negrăit şi a propovăduit Evanghelia de la Ierusalim până în Iliria, denunţând închinarea nelegiuită şi deşartă a grecilor, spune astfel: „ Au schimbat slava Dumnezeului nestricăcios în asemănarea unui chip al omului stricăcios şi în păsări şi în patrupede şi în târâtoare şi au cinstit şi au slujit făptura mai mult decât Creatorului” (Romani 1:23 şi 25). Deci, după înţelesul acestui loc, se poate înţelege că grecii şi-au însuşit numele lui Dumnezeu, care nu trebuie confundat şi nici generalizat cu nimic, pietrelor şi copacilor. Au făcut aceasta pentru că erau străini de orice evlavie şi, despărţindu-se de iudei, au înnebunit; s-au amestecat cu păgânii şi le-au adoptat obiceiurile; Apoi, părăsindu-L pe Creatorul nevăzut şi neînţeles al tuturor,

Dumnezeul nostru, au adus jertfe demonilor, lui Baal, Astarteei, lui Apollo, lui Zeus (Jupiter), Artemis (Diana), Afroditei (Venus), lui Dionysos (Bacchus), lui Mercur și foarte multor altora, și și-au numit idolii zei, precum și chipuri de păsări, patrupede și reptile. De aceea a spus apostolul: Dumnezeu i-a dat în voia unei minți nepricepute, ca să facă lucruri nepotrivite: plini de tot felul de nedreptate, răutate, viclenie, lăcomie: plini de invidie, de ucidere, de râvnă: șoptitori, defăimători, scârboși lui Dumnezeu, aroganți, mândri, îndrăzneți de rele (Romani 1:28-30).
De aceea Dumnezeu le-a dat (evreilor) prin Moise legea, apoi prorocii, care au vestit mai înainte arătarea Mântuitorului nostru Hristos Dumnezeul nostru, care i-a mustrat, a amenințat, i-a îndemnat și i-a mângâiat, cu scopul de a-i întoarce la cunoașterea adevărului, la părăsirea creației și la slujirea Dumnezeului celui viu și adevărat, al cărui nume nu are nimic comun cu creația și cu idolii idolatri, căci apostolul spune: Ce părtășie este lumina cu întunericul? Și ce înțelegere este Hristos cu Belial ? (2 Corinteni 6:14-15). Dar nici legea, nici prorocii nu i-au putut converti, pentru că au stăruit în nimicirea lor. De aceea, Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, vestit de proroci, împreună-veșnic și împreună-veșnic cu Tatăl, S-a arătat – Dumnezeu, care S-a întrupat din neprihănita Născătoare de Dumnezeu, Pururea Fecioară Maria. S-a făcut om asemenea nouă, fără păcat, ca să ne smulgă din rătăcirea celor care se închină la idoli și să ne izbăvească de robia diavolului. Și astfel, împlinind toate tainele dispensației Sale, a pătimit în trup pe cruce, a fost îngropat și a înviat și S-a înălțat la cer, de unde S-a coborât: ne-a eliberat de toate relele și viciile și i-a trimis la toate neamurile pe sfinții Săi ucenici și apostoli, care au primit putere de sus, așa cum le-a făgăduit. Duhul cel adevărat și de viață dătător, având o putere cu Tatăl și purcând de la Tatăl prin Fiul. - Prin El au fost puternici în faptă și au eliberat (rasa) omului de slujirea deșartă a idolilor, învățându-ne să credem într-un singur Dumnezeu, în Treime cântată și glorificată, și atât ei înșiși, cât și urmașii lor, glorioșii noștri părinți, au lăsat simboluri în biserică. Păstrându-le, precum și chipul crucii cinstite, sfânta Evanghelie, transmisă în scris, icoanele cinstite și multe alte ofrande închinate (lui Dumnezeu), recurgând la ele și închinându-ne cu evlavie înaintea lor, noi - creștinii - primim sfințirea de la ele. Cu toate acestea, creștinii nu au recurs niciodată la ele ca la zei, așa cum păgânii au recurs la idoli. Să nu existe o astfel de acuzație. Acestea sunt prostiile și vorbele deșarte ale iconoclaștilor, motiv pentru care sunt numiți pe bună dreptate calomniatori ai creștinilor. Fiindcă sunt nebuni, fiecare spune lucruri deșarte în sinceritatea lui: buze lingușitoare în inimă și în inima lor vorbesc rău. (Ps. 11:3-4)).
Ceea ce s-a spus în legea divină și de către profeți și apostoli împotriva idolilor, ei au întors cu viclenie împotriva descrierii evenimentelor Evangheliei, denaturând Scriptura divină după bunul lor plac. Nu s-au gândit la nimic altceva decât la faptul că Hristos Dumnezeul nostru nu ne-a izbăvit și nu ne-a mântuit de acei idoli. O, nebunie și rătăcire! Nu au deosebit sfântul de josnic. Au numit icoana Domnului și a sfinților Săi la fel ca imaginile idolilor. O, impietate! Vai de ei, pentru că s-au îndepărtat de Dumnezeu. Dar noi, creștinii, cinstindu-L pe singurul Dumnezeu lăudat în Treime și slujindu-I numai Lui, prin semne senzoriale ne ridicăm în gând la cele spirituale. Fiind senzoriali, cum altfel am tinde spre cele spirituale, dacă nu prin semne senzoriale - transmiterea scrisă și imaginile iconice, care servesc drept amintire a prototipurilor și ne conduc la ele. Auzim un lucru cu ajutorul auzului și înțelegem altul cu ajutorul văzului. Ceea ce este cunoscut în ambele moduri nu are nicio contradicție între ele, este înțeles reciproc și merită respect egal.
Pentru o înțelegere mai clară, voi prezenta și alte câteva considerații în apărarea acestui lucru (și anume): Toate creaturile lui Dumnezeu au această proprietate comună, aceea că sunt în comunicare reciprocă și au afinitate una cu cealaltă. Dar

dacă una dintre ele este mai înaltă decât alta în demnitatea și poziția sa, atunci tot ce există este în comunicare reciprocă unul cu celălalt. Astfel, îngerii, minți pure, au fost aduși din neexistență în existență de către Dumnezeu, Creatorul a toate, la fel cum este și natura umană. Este ceva între măreție și umilință, între natura îngerilor și lucrurile pământești; și, din moment ce ambele sunt creaturi, sunt în comunicare una cu cealaltă. Mai mult, îngerii sunt minți pure și incoruptibile, dar omul este muritor; dar el, fiind rațional și capabil să primească cunoaștere, participă în această privință la natura angelică. Atunci natura umană are ceva în comun cu celelalte animale, deoarece atât ea, cât și ele sunt ființe trupești și mănâncă și dorm. Ele au părtășie și cu pământul, din care au fost luate; căci se vor dizolva din nou în el, până când vom fi transformați din stricăciune în nestricăciune. În același fel, cele patru elemente, pământul, apa, aerul și focul, au ceva în comun între ele, și anume: pământul este uscat și rece, focul este uscat și cald, apa este rece și umed, aerul este cald și umed. Întrucât pământul este uscat, are ceva în comun cu focul, iar întrucât este rece, are ceva în comun cu apa. În același fel, în acest sens, celelalte elemente au părtășie între ele. Prin urmare, prin analogia acestor patru elemente, corpurile noastre sunt alcătuite și ele din patru elemente: sânge, flegma, bilă și bilă neagră. Sângele este cald și umed și are o analogie cu aerul; bila este caldă și uscată și are o analogie cu focul; bila neagră este uscată și rece și este asemănată cu pământul; flegma este umedă și rece și este asemănată cu apa. Pentru o mai mare claritate, voi spune: Doamne, suveran! Deși stăpânirea ta strălucește mai presus de toate și deși tu, împreună cu suverana și împărăteasa, mama ta, îi întreci pe toți în demnitate și, la îndemnul tău, tot ce îți este supus va fi pedepsit, - totuși ești oameni și ești supus unor limite; pentru că fiecare om este un animal muritor rațional. Și Petru și Pavel și toți ceilalți oameni sunt supuși acelorași limite. Prin urmare, ești părtaș la ceea ce este comun oamenilor și, prin urmare, ai atribute comune tuturor oamenilor, în timp ce Dumnezeu, fiind nevăzut și neînțeles, necercetat și indescriptibil, impasibil, nemuritor, singurul Împărat al împăraților și Domn al domnilor, nu are nimic în comun cu îngerii, sau cu oamenii, sau cu orice altă creatură; pentru că El este Creatorul și toate celelalte lucruri sunt creaturi, El este Furnizorul și toate celelalte lucruri sunt sub providența Lui. Deci Dumnezeu este în afara oricărui lucru creat și, prin urmare, numele Lui nu are nimic în comun cu nimic. Dacă puterile îngerești și oamenii pioși și temători de Dumnezeu se împărtășesc și ei de Dumnezeu, atunci ei se împărtășesc de har, și nu de esența Lui. Fie ca și tu să fii vrednic de a fi în comuniune cu El prin fapte bune. Și astfel fie ca El să înalțe împărăția ta și să-ți înalțe mintea și gândurile spre aceasta,care ne aduce în împărăția Lui cea veșnică, prin harul Său și prin mijlocirea sfintei și neprihănitei noastre Doamne Născătoare de Dumnezeu și a tuturor sfinților Săi. Amin.
Sfârșitul celui de-al șaptelea volum.
Note
1
Soare septembrie. actul 5. Auct. Hist misk lib 21 Zonar. et Cedren. În Leon
2
Deși autorul informațiilor se referă la Kedrin, acesta din urmă nu menționează Sarantihium. Și se spune vag: niște evrei au venit la Isis. Numele Sarantihium în sine este grecesc (ora patruzeci).
3
În Kedrin: Evreii ca profeți falși
4
Auct. Hist. miscel. loc. Cit.
5

Germani, ad Johannen epistol. În Sun 7 act. 4.
6
Licitație diversă ubi supra
7
Cedrini și Zonar. Se spune în Kedrin că niște evrei au prezis stăpânirea lui. Pe când era încă tânăr, i-au cerut un jurământ că le va face ce le cer. Când prezicerea lor se va adeveri. Prezicerea s-a adeverit și au cerut să fie distruse icoanele.
8
Istoricul Misk și Cedrin
9
Zonar Cedr. Și istoria nu este aceeași
10
În Biserica Răsăriteană antică exista o instituție specială formată din doisprezece învățători și președintele lor. Datoria lor era, în primul rând, să-i învețe pe oameni. În acest scop, unul dintre ei își alegea explicația Evangheliei și era numit învățătorul Evangheliei, altul explicația Apostolului și era numit învățătorul Apostolului, un al treilea explicația Psaltirii și era numit învățătorul Psaltirii. În plus, învățătorii erau împărțiți în învățători care învățau în biserică și învățători care învățau în afara bisericii. Președintele era numit simplu învățător διδάσχαλος . În al doilea rând, trebuiau să rezolve diverse nelămuriri religioase, în astfel de cazuri chiar împărații apelând adesea la ei. Sediile lor erau situate lângă marele palat, nu departe de marea biserică.
11
Istoricul Misk și Cedrin
12
Germani, in epist ad Joan et Thomam in sinodul VII. Act. 4
13
Actorul. misc. et Cedren. în Leon.
14
Surius volumul 3 in vit S.Iohan Damasceni
15
Hadrianus papa primus in epist. Ad Carolum, et ad imper. Gregor. Secundus in epist. 1 et 2 ad Leon. Auct. hist.misc. Cedren et Zonar. ubi supra.
16
Anast. În Greg. Tertio
17 ani
O funcție ecleziastică. Îndatorirea ecdikului sau a defensorului (apărătorului) consta în principal în apărarea drepturilor bisericii în fața instanței civile – Du Cange.
18 ani
Cedr. și Zonar în Leon
19
Auct. Hist. diverse În fin. Lib.28.
20
Cedr. În Leon. Et auctor misc. lib. 21.
21 de ani
Zonar in Constantin. Et auct. Hist.misc.lib.21. infin. Cedren, ubi supra.
22
Auct. Hist. miscel.lib.22 Zonar et Cedren in Copron.
23 de ani
Anastas.in vit.horum pontificumet Hadrian.in ep.ad constant.et Iren.

24
Auct. Hist. miscel Zonar et Cedren. ubi supra.
25
Hard.în epistol.ad Carolum.
26
Zonar Cedren, etauct. Hist. miscel, ubi supra.
27
Ex actis matyr.apud Suriam 17 Octobris.
28 de ani
Ex actis matyr. Stephan.et sociorum.
29
Auct. Hist. miscel Zonar et Cedren. ubi supra.
30
Auct. Hist. miscel lib. 23 Zonar et Cedren. în Leon.
31 de ani
Auct. Hist. miscel lib. 23 Zonar et Cedren. în Constantino.
32
Epist. Constantini ad sinod. În actul sinodilor. 1.
33 de ani
Auct. Hist. miscel lib. 23 Zonar. ubi supra.
34
Hadrianus in epistola ad Constant. in sinod.7.act 2.et epist.imperator.in.act.1.
35 de ani
Auct. Hist. diverse. ubi supra.
36
Actul syn. din septembrie 1.
37
Sinodul Cedr. și Psel. de 7.
38 de ani
Adică 24 septembrie. Kalendele sunt prima zi a fiecărei luni, ultima zi a lunii este ajunul calendelor lunii următoare, penultima este a treia zi dinaintea calendelor lunii următoare etc.
39
Nicolaus epistol.ad Michaelem incip.Proposueramus.
40
În 7 Syn.act.1.
41
Actul 2 .
42
Actul 3 .
43
Faptele Apostolilor 4 și 5.
44
Actul 7 .
45 de ani
Actul 5 ad fin.
46
Actul 6 .
47
Actul 7 la sfârșit.

48 de ani
Actul 7 .
49
Epist. Hard.ad Carol.
50
Actul 10 .
51
Această propunere incipientă.
52
Spafarokandidatul combina două funcții înalte la curtea judecătorească – spadasinul țarului și garda de corp a țarului.
53
O indiction este un an dintr-o perioadă de 15 ani, așa că după a 15-a indiction începe din nou prima indiction.
54
În latină: confesiuni.
55 de ani
Cu cerneală roșie.
56
θεωρησα'ντες – a fi văzut teoretic, contemplativ, cu ochii minții.
57
În original: προσυνεῖς – te închini. Aceasta este, după toate probabilitățile, o greșeală. În general, acest loc este distorsionat.
58
Nu Ozia, ci Ezechia a zdrobit șarpele de aramă (2 Regi 18:4).
59
Templul nu a fost terminat sub David, ci sub Solomon.
60
Germania.
61
Numele unui prinț german. Du-Cange notează că ar trebui citit probabil Mepet: și acest nume ar putea fi identic cu titlul regilor iberici – Mepe.
62
Această prefață este disponibilă în original doar în latină.
63
A fost Hadrian al II-lea.
64
Autorul este catolic, iar catolicii nu s-au limitat la cele șapte concilii ecumenice. Al optulea conciliu ecumenic este considerat a fi conciliul ținut în 869 la Constantinopol împotriva lui Fotie.
65 de ani
Neputând nega însăși existența conciliului, autorul, catolic fiind, este obligat să suspecteze redactarea acelor decrete ale conciliului care sunt nefavorabile catolicilor.
66
Acest document este disponibil în original doar în latină.
67
785 de ani.
68
Constantin și Irina.
69

El a fost secretar.
70
συγ-χελλος din συν – cu și χέλλα , c ella – celulă – conlocuitor al patriarhului, asistentul său. Aceasta este o înaltă funcție bisericească: din sincelli erau numiți în mare parte succesorii patriarhilor și mitropoliților. Du Cange.
71
Ministru al curții și păstrător al comorilor regale și al trezoreriei statului.
72
Adică, pe 24 septembrie.
73
Bibonsky.
74
Pe teren: Theodore.
75
În traducere latină: Cannes (cannae).
76
În latină: Hieropolitan.
77
Pe teren: Christopher.
78
Puncte și în original: lipsește numele.
79
Pe teren: Amasian.
80
În latină: Proto-Nesilic.
81
Pe câmp și în latină: Stefan.
82
Ape calde.
83
Pe teren: Kavulian.
84
Pe teren: Criulian.
85
Pe teren: Theodore.
86
Pe teren: Leu.
87
Pe teren: Teofilact.
88
Pe teren: Marian.
89
Pe teren: Osian.
90
În latină: adevărat.
91
Pe teren: Calcedonul Traciei.
92
În latină: cipriot.
93

În latină: lotic.
94
În latină: asimic.
95
Pe teren: George.
96
Pe teren: Vriesean.
97
Pe teren: Onniand.
98
În latină: Lev.
99
În latină: thailandeză.
100
Pe teren: Milassky.
101
Pe teren: Tranopolsky.
102
Pe teren: Amaland.
103
Pe teren: Sagallas.
104
Pe teren: Leu.
105
Pe teren: Kalindersky, iar în latină: Tsylindersky.
106
᾽Από ὑπάτων – Acesta era numele dat consulilor onorifici, consules codicillares, honorarii. În cel de-al VI-lea Conciliu, aceleași persoane sunt numite ἀπο υ#πάτων într-un loc și pur și simplu ύπατολ , consuli, în altul. Faptele Apostolilor 18. Du Cange.
107
Patricienii sunt primele persoane din stat după țar.
108
᾽Οστλάπλος – portar. Acesta a fost numele primului funcționar al curții. – Du Cange.
109
Λογοθέτης – un ministru sau cancelar la curtea bizantină. Erau mulți logoteți: logotet sau ministru al comunicațiilor, logotet sau ministru de finanțe, logotet militar, logotet al curții sau ministru al justiției, λογοθέτης τουν σεχρέτων – ministru de interne.
110
Pasajul este remarcabil prin faptul că scriitorii catolici atribuie președinția conciliului nu lui Tarasius, ci legaților papali, care sunt numiți mai sus decât Tarasius în lista episcopilor.
111
Vezi citatul anterior.
112
Mă înclin.
113
Operele Majestății Voastre în traducere rusă. Partea a 4-a, p. 296. Moscova, 1846.
114
Ibidem, p. 306.

115
Adică, pentru a nu accepta drept preoți profesori răi.
116
Actele Sinodului Ecumenic în traducere rusă, vol. 1, p. 166.
117
Actele Sinodului Ecumenic în traducere rusă, vol. 2, p. 17.
118
Cartea de reguli, ediția din 1839, pp. 344–345.
119
Creștinismul Sfântului Vasile cel Mare, în traducere rusă. Moscova 1854, partea a 7-a, pp. 214 și 215.
120
Chiar acolo. Partea a 7-a, pp. 247–248.
121
Actele Sinodului Ecumenic în traducere rusă. Kazan 1861, volumul 2, pp. 22–23.
122
Adică, Ierusalim.
123
Lucrare a Sfântului Vasile cel Mare în traducere rusă. Moscova 1853, pp. 424–426.
124
Istoria Bisericii. Prescurtată în traducere rusă. Sankt Petersburg. 1850, p. 151.
125
Ibidem, p. 160.
126
Faptele Soarelui. Sob. în traducere rusă. vol. 3, p. 124.
127
Adică, 26 septembrie.
128
Operele Sfântului Grigore cel Mare în traducere rusă. Moscova, 1862, partea a IV-a, p. 193.
129
Operele Sfântului Grigore cel Mare în traducere rusă. Moscova, 1862, partea a III-a, pp. 23 și 24.
130
Lucrare a Sfântului Vasile cel Mare în traducere rusă, partea a 4-a. Moscova, 1846, p. 290.
131
Operele Sfântului Atanasie în traducere rusă, partea 1. Moscova, 1851, pp. 98 și 99.
132
Urmează un text latin fără traducere în greacă.
133
O poziție ecleziastică. Este dificil de stabilit în ce consta.
134
Polul drept. Toată lumea are locul 82.
135
Adică, e vina noastră.
136
Ce înseamnă: pace .
137
În persoana reprezentanților săi.

138
Pe teren: Gaudiosius.
139
Dreptul a 6-a duminică. Cartea personală a 82-a. ediție corectă 1839, pp. 116 și 117.
140
Opere de Grieg. Dumnezeu. în traducere rusă. Moscova, 1868, partea 1, pp. 220–221.
141
Rugați-vă în fața icoanelor de la intrarea în casă.
142
Adică, există trinitate în unitate și unitate în trinitate.
143
Hrisostom. Cuvinte și demoni. Pentru diverse ocazii. Vol. 1 în traducere rusă. Sankt Petersburg, 1864, pp. 49 și 50.
144
Televiziunea Grieg. Nissk. În traducere rusă. Partea a 4-a, p. 393, ed. Moscova 1862.
145
În traducerea rusă, vezi Chronicle Reading 1827, partea 27, pp. 33 și următoarele.
146
Așa adunau creștinii antici credincioșii în biserici, înainte de introducerea clopotelor.
147
Adică virtutea.
148
Operele Sfântului Nil Sin. Partea a 3-a, pp. 436–438, în traducere rusă. Moscova. 1859.
149
Operele Sfântului Nil Sin. în traducere rusă. Moscova. 1859, partea a 3-a, pp. 434–435.
150
Operele Sfântului Aan cel Mare în traducere rusă. Partea a 2-a, Moscova 1862, pp. 386–387.
151
Lucrare a Sfântului Vasile cel Mare în traducere rusă, partea a 4-a. Moscova, 1846, pp. 381–382.
152
Operele Majestății Voastre în traducere rusă. Moscova, 1846, partea a 4-a, pp. 278–279.
153
Lucrare a Sfântului Vasile cel Mare în traducere rusă. Moscova, 1846, partea a 4-a, p. 296.
154
Creația Sfântului Kiril. Hier. pe strada rusească Moscova 1855, p. 36.
155
Biserica de Est. Evagrie pe strada rusească, Sankt Petersburg, 1853, p. 535.
156
Adică separați; acesta era numele dat celor care nu acceptau Sinodul de la Calcedon.
157
Istoria Evagr. în traducere rusă. Sankt Petersburg, 1853, pp. 220–221.
158

Aceste cuvinte și tot ceea ce va citi mai departe acest Grigore al Neocezareei, toate acestea sunt luate din definiția conciliului, care s-a numit în mod fals al șaptelea ecumenic și este aici respins (nota traducătorului latin).
159
Operele lui Gr. Nissk. Partea a VIII-a în traducere rusă. Moscova 1871, pp. 303–304.
160
Lucrare a Ta Marelui. în traducere rusă. Partea a 4-a, ediția din 1846, p. 376.
161
Lucrare a Sfântului Grigore Dumnezeul în traducere rusă, partea a 3-a, ediția din 1844, p. 240.
162
Lucrare a Sfântului Vasile cel Mare în traducerea rusă. Moscova, partea a 4-a a ediției din 1846, p. 296.
163
Lucrarea Majestății Voastre pe Frontul Rusesc, partea a 4-a. Moscova. 1846, grupa 296.
164
Lucrare. Gr. zeu. în traducere rusă. partea a 3-a. Moscova 1844, p. 249.
165
Acest pasaj este redat foarte inexact: aici atât cuvintele șarpelui către femeie, cât și răspunsul soției către șarpe sunt contopite într-unul singur.
166
Cel mai impiu, cel mai ticălos.
167
Altfel: paramonaria.
168
Adică, să existe departamente - masculine și feminine.
169
Aceste cuvinte au fost rostite înainte de suferință. După înviere, Domnul a vorbit mai pe scurt: pace vouă și a repetat aceste cuvinte de mai multe ori (Ioan 20:19, 21, 26).
170
Operele lui Vasili Veliki în traducere rusă. Partea a 2-a, Moscova 1845, pp. 308–309.
171
Ibidem. Partea a 6-a. Moscova 1847, p. 146.
172
Altfel: paramonaria.
*
Textul a fost recunoscut și editat de echipa editorială a portalului de internet „Azbuka Vera”.
Actele Sinoadelor Ecumenice

Sinoadele Ecumenice sunt principalele evenimente ale celei mai rodnice perioade a istoriei bisericii. Sunt strâns legate de perioada constantiniană și erau imposibile înainte de aceasta. În primele trei secole ale istoriei bisericii, au avut loc Sinoade locale, dar acestea au exprimat adesea opiniile Bisericilor locale în opoziție cu opiniile altor Biserici. Sfântul Ieromucenic Ciprian al Cartaginei , recunoscând Sinoadele Bisericii sale ca fiind inspirate de Dumnezeu, a insistat pe această bază asupra autorității lor universale. Teologia emergentă ante-niceeană era foarte imperfectă. Principalii săi reprezentanți, Origen în Răsărit și Tertulian în Apus, au fost

condamnați în timpul vieții lor. Constantin cel Mare , după ce a oprit persecuția și a deschis calea convertirii pentru milioane de supuși ai săi prin convertirea sa personală la creștinism, a făcut cea mai mare revoluție din istoria creștinismului. Înainte de el, populația creștină a Imperiului Roman, conform diferitelor estimări, constituia între 5 și 10% din total. Datorită lui, în câteva decenii, creștinismul a fost acceptat de o majoritate semnificativă a populației imperiului, iar expansiunea misionară în țările vecine a avut succes. O mare parte din viața Bisericii a început să depindă de Împărat: în special, Împărații au participat activ la activitățile doctrinare ale Bisericii, au fost cel mai important factor în unitatea bisericească și chiar „centrul comunicării bisericești". Sinoadele Ecumenice au devenit posibile. În documentele canonice ortodoxe, nu vom găsi o definiție a unui Sinod Ecumenic, caracteristicile sale formale necesare. Sinoadele Ecumenice s-au ghidat în procedura lor de precedentele Sinoadelor Ecumenice anterioare, iar absența unor reglementări stricte a făcut posibilă adaptarea la circumstanțele și nevoile momentului. Prin urmare, dintre cele șapte Sinoade Ecumenice ale Bisericii Ortodoxe, nu există niciunul care să fie complet similar cu oricare altul.

Primul Sinod Ecumenic, care a avut loc în anul 325 la Niceea, în Asia Mică, este deosebit de important ca precedent. Sinodul, la fel ca toate Sinoadele Ecumenice ulterioare, a fost convocat de Împărat, care a pus la dispoziția părinților Sinodului mijloacele de transport ale Poștei Imperiale. Constantin, care nu era botezat la acea vreme și nici măcar nu era catehumen, a devenit președintele de onoare al Sinodului. El a fost cel care a adus o contribuție decisivă la dezvoltarea definiției credinței Sinodului, convocat pentru a condamna învățătura lui Arie. Acesta din urmă s-a abătut grav de la credința creștină originală în Divinitatea Domnului nostru Iisus Hristos, afirmând că El este o creație, deși superioară tuturor celorlalte. Prin Providența lui Dumnezeu, Sinodul a făcut mult mai mult decât și-a propus, excluzând prin Simbolul său toate formele de subordonare, adică ideea inegalității dintre Tatăl și Fiul. Înainte de Sinod, nu exista un Simbol al Credinței la nivel de Biserică . Fiecare regiune avea propriul Simbol. La Sinod, Arhiepiscopul... Eusebiu de Cezareea a fost rugat să citească Crezul bisericii sale, care includea și Sfântul Oraș Ierusalim. Tuturor le-a plăcut Crezul Bisericii Palestiniene, dar atractivitatea sa se explica prin faptul că îi mulțumea pe toți prin vaguitatea sa. Constantin a luat cuvântul și a propus includerea în Crez a unui singur cuvânt: „Consubstanțial". Împăratul, venit din Occident și al cărui principal consilier ecleziastic la acea vreme era episcopul spaniol Hosius de Cordoba, urma tradiția occidentală, în care cuvântul Consubstanțial era o expresie a triadologiei ortodoxe. În Orientul grec, acest cuvânt avea un sunet complet diferit și a fost chiar condamnat de un Sinod Antiohian din secolul al III-lea ca expresie a modalismului - o învățătură care nega existența reală a trei Persoane Divine. La Sinod nu au fost aproape deloc episcopi occidentali, pentru care era dificil să călătorească departe în Orient, așa cum a fost cazul la Sinoadele Ecumenice ulterioare, Occidentul, dacă a fost reprezentat deloc, a fost reprezentat de un număr foarte mic de episcopi sau reprezentanți ai acestora. Totuși, în ciuda caracterului dubios al termenului propus din punctul de vedere al teologiei răsăritene, Conciliul, urmând autoritatea imperială, a acceptat această propunere.

Timp de câteva decenii, Crezul de la Niceea a devenit un simbol al luptei pentru Ortodoxie împotriva arianismului. Cert este că Sinodul nu a fost acceptat de toți. În general, în istoria sinoadelor, cel mai important moment definitoriu este recepția, adică acceptarea sinodului de către întreaga Biserică. Un sinod poate avea toate semnele formale ale corectitudinii, dar dacă contrazice Adevărul, Biserica îl respinge, așa cum au fost respinse al Doilea Sinod de la Efes din 449 sau Sinodul de la Florența

din 1439. Formal, este necesară confirmarea sinodului de către următorul Sinod Ecumenic.
Controversele trinitare au făcut ravagii timp de mai multe decenii. Victoria finală a Ortodoxiei niceene a fost confirmată de al Doilea Sinod Ecumenic, care a avut loc în 381 la Constantinopol. Sinodul a fost precedat de urcarea pe tron a împăratului Sfântul Teodosie I cel Mare în partea de est a Imperiului Roman. El a convocat acest Sinod, care a devenit Sinodul doar al părții de est a Imperiului. Nici sediul roman, nici vreun alt scaun bisericesc occidental nu au fost reprezentate la Sinod. Mai mult, în a treia sa regulă, Sinodul a decretat: „Episcopul Constantinopolului va avea avantajul onoarei după Episcopul Romei, întrucât Constantinopolul este noua Romă". Biserica Romană din Apus și o serie de biserici din Răsărit și-au urmărit originile până la apostoli și și-au bazat poziția ecleziastică remarcabilă pe aceasta. Regula citată a celui de-al Doilea Sinod Ecumenic bazează avantajul ecleziastic al capitalei orientale pe poziția sa politică.
Cea mai importantă lucrare a Sinodului a fost completarea Crezului de la Niceea cu mai multe prevederi, în principal despre Duhul Sfânt. Astfel, prin eforturile a două Sinoade Ecumenice, a fost compilat Crezul de la Niceea-Constantinopolitan , care este citit și astăzi la botez și răsună la Divina Liturghie.
Conciliul a rezumat disputele despre Sfânta Treime, afirmând învățătura ortodoxă despre consubstanțialitatea Persoanelor sale. Arianismul a fost forțat să iasă din Imperiu și a fost păstrat, uneori timp de secole, doar în rândul acelor triburi germanice care au acceptat creștinismul în timpul dominației temporare a arianismului în Imperiu.
Cât despre receptarea Sinodului, aceasta a fost lungă și dureroasă. Biserica Romană , care avea deja pretenții destul de mari la putere, considera că Sinodul imperial al Imperiului de Răsărit, care a avut loc fără nicio participare a Romei, îi încălca prerogativele. Biserica Milaneză, în persoana episcopului său Sfântul Ambrozie, nu a susținut în niciun fel pretențiile romane, considerand că Sinodul care se desfășura doar în partea de est a Imperiului a încălcat principiul unității episcopatului ecumenic. A treia regulă a Sinodului a dat o lovitură nu numai pretențiilor romane, ci și pretențiilor Alexandriei de primat în partea de est a Imperiului. Abia la mijlocul secolului al V-lea, al Doilea Sinod Ecumenic a devenit universal acceptat.
Perioada controverselor triadologice a fost urmată de o perioadă mai lungă și mai dureroasă de controverse hristologice, controverse despre unirea Divinității și umanității în Hristos. Deși hristologia era deja discutată în secolul al IV-lea, iar al Doilea Sinod Ecumenic l-a condamnat pe Apolinarie din Laodiceea, care recunoștea plinătatea Divinității în Hristos, dar nega plinătatea umanității în El, învățând despre absența celui mai înalt principiu spiritual uman („duhul", sau „mintea", sau „sufletul rațional") în Hristos, inițiatorul marilor controverse hristologice poate fi considerat Arhiepiscopul Constantinopolului, Nestorie, căruia i-a fost greu să exprime unitatea Dumnezeu-omului Hristos și, de fapt, a învățat despre două persoane, două subiecte în Hristos. Prin urmare, a considerat că este incorect din punct de vedere teologic să o numească pe Preasfânta Fecioară Maria Maica lui Dumnezeu, deoarece Ea nu L-a născut deloc pe Dumnezeu, ci pe un Om în Care Dumnezeu a locuit. Potrivit lui Nestorie, Ea ar fi trebuit să fie numită Maica Omului sau Maica lui Hristos. Pentru a analiza „scandalul ecumenic" care a apărut în această legătură, împăratul Sfântul Teodosie al II-lea a trebuit să convoace un Sinod Ecumenic. Acest împărat nu dorea să conducă Biserica și, prin urmare, a rezultat un experiment istoric interesant. Împăratul nu a predeterminat rezultatele Sinodului, așa cum s-a întâmplat la toate celelalte Sinoade Ecumenice, și chiar orașul Efes, care era foarte departe de reședința

imperială, a fost desemnat ca loc al Sinodului. Sinodul a avut loc în 431. Principalul adversar al lui Nestorie a fost Sfântul Chiril al Alexandriei., care a acționat și în numele Bisericii Romane, întrucât reprezentanții romani au sosit foarte târziu la Sinod. Episcopii sirieni, care simpatizau cu compatriotul lor Nestorie, au întârziat și ei. Fără să-i aștepte, Sfântul Chiril a început sesiunea Sinodului și a obținut rapid condamnarea lui Nestorie, care, însă, nu a dorit să apară la sesiunile Sinodului și, prin urmare, a fost condamnat în lipsă. Episcopii sosiți din Siria, în frunte cu Ioan al Antiohiei, nu au recunoscut faptele Sfântului Chiril, nu au dorit să se alăture Sinodului și și-au format propriul mic „sinod" care l-a condamnat pe Sfântul Chiril și pe episcopul local Sfântul Memnon, care îl susținea. Legații romani, care au sosit ultimii, i s-au alăturat Sfântului Chiril. A apărut o situație dificilă. Împăratul a fost totuși forțat să abandoneze poziția sa de neintervenție. Pentru început, el, ca și cum nu ar fi văzut antagonismul flagrant dintre cele două adunări bisericești efesene și dorind să-i înlăture de pe scenă pe principalii vinovați ai tulburărilor, a anunțat recunoașterea decretelor atât ale Sinodului Sfântului Chiril, cât și ale „concilierului" Ioan al Antiohiei. Din ordinul împăratului, atât Chiril, cât și Memnon al Efesului și Nestorie au fost arestați. Dar o astfel de decizie nu putea fi decât temporară. Reprezentanții ambelor părți au venit la împărat și au început negocieri intense, în timpul cărora Teodosie, care inițial simpatizase cu alesul său, Nestorie, s-a înclinat de partea Sfântului Chiril. Nestorie a fost exilat, iar Sfântul Chiril a putut să se întoarcă la Alexandria. Pacea bisericească a fost practic restabilită. Doar Siria nu a vrut să recunoască rezultatele Sinodului. Împăratul a pus presiune pe Ioan al Antiohiei și pe episcopii subordonați lui și a obținut ca Ioan să fie de acord cu Sfântul Chiril cu privire la restabilirea comuniunii bisericești. Ambele părți au dezvoltat o mărturisire comună de credință, care a fost semnată în 433. Aceasta poate fi considerată rezultatul dogmatic al Sinodului. Sinodul în sine nu a dat nicio definiție a credinței și doar a confirmat Crezul de la Niceea (nici măcar pe cel niceo-constantinopolitan) . Prin urmare, cercetătorii încă se dezbat despre învățătura dogmatică a celui de-al Treilea Sinod Ecumenic. Sinodul a aprobat scrisorile dogmatice ale Sfântului Chiril către Nestorie, iar disputa este legată de statutul acestor scrisori: sunt ele pur și simplu aprobate de Sinod sau pot fi considerate o expresie exactă și literală a învățăturii Sinodului însuși.

Controversele cristologice au continuat chiar și după condamnarea lui Nestorie. Pe de o parte, nu toată lumea a acceptat această condamnare, pe de altă parte, Sfântul Chiril a avut adepți care au vrut să meargă mai departe decât Sfântul Chiril însuși în demontarea nestorianismului. Influentul Arhimandrit Eutihie al Constantinopolului a dezvoltat la curte o învățătură cu adevărat monofizită despre dizolvarea umanității în Divinitatea lui Hristos, că Hristos nu este consubstanțial cu noi în umanitate. Eutihie a fost condamnat de Arhiepiscopul Constantinopolului Sfântul Flavian, dar a fost achitat în 449 la al Doilea Sinod de la Efes, sub președinția lui Dioscor al Alexandriei. De când împăratul Teodosie al II-lea a revenit la o politică de neintervenție, pacea bisericească a fost din nou încălcată. Occidentul nu a recunoscut sinodul „tâlhar" din 449, iar în Orient Dioscor a încercat să-și stabilească influența peste tot cu ajutorul aliaților săi, cum ar fi, de exemplu, Sfântul Juvenal al Ierusalimului. Moartea lui Teodosie în 450 a schimbat situația. Sora sa, Sfânta Pulcheria, care a domnit împreună cu soțul ei, Sfântul Marcian, a preluat puterea. Cuplul regal a decis să convoace un nou Sinod Ecumenic. Papa de la Roma, Sfântul Leon I cel Mare, s-a opus acestei idei. Pe de o parte, Papa se temea că episcopii răsăriteni, care inevitabil ar fi majoritatea covârșitoare la noul Sinod, s-ar comporta din nou ca susținători activi sau complici lași ai lui Dioscor al Alexandriei. Pe de altă parte, Papa considera că Sinodul era

inutil, deoarece Papa își exprimase deja opinia asupra controversatei probleme în scrisoarea sa către Flavian al Constantinopolului. Dar în Orient, problema era privită cu totul altfel. Sinodul din 449, corect din punct de vedere formal, deși în esență greșit, putea fi desființat doar de un nou Sinod.
Al Patrulea Sinod Ecumenic, care s-a întrunit în 451 la Calcedon, o suburbie a Constantinopolului din Asia Mică, a fost cel mai reprezentativ dintre toate Sinoadele Ecumenice și a fost excelent organizat. La numeroasele sale sesiuni, fie împăratul Marcian, fie un colegiu de oficiali ai săi au prezidat. Doar la o singură sesiune, care urma să ducă la bun sfârșit condamnarea lui Dioscor, care fusese deja decisă în principiu, președinția a fost acordată legaților Papei de la Roma. Papa se aștepta ca lucrarea dogmatică a Sinodului să se limiteze la semnarea scrisorii papale către Flavian. Sinodul a examinat această scrisoare împreună cu multe alte documente și a dezvoltat propria definiție a credinței, care afirma că Hristos este unul, „cunoscut în două naturi fără fuziune, imutabilitate, indivizibilitate, inseparabilitate". Imaginea unirii naturilor în Hristos este descrisă aici prin patru definiții negative, unde primele două afirmă că fiecare dintre cele două naturi rămâne ea însăși, fără a se contopi cu cealaltă sau a se transforma în ea, iar celelalte două - că cele două naturi ale Dumnezeului-om rămân în unitate completă. Pentru a nu agrava relațiile cu episcopatul egiptean, Conciliul l-a condamnat pe Dioscor nu pentru erori dogmatice, ci doar pentru erori canonice. Episcopilor egipteni li s-a făcut o concesie prin faptul că, la cererea lor, li s-a permis să nu semneze definiția calcedoniană a credinței: aceștia făceau referire la faptul că nimic important nu se făcea în Egipt fără voința arhiepiscopului alexandrin. Aceasta prefigura o luptă dificilă pentru primirea Conciliului. Canonul 28 al Conciliului, spre marea nemulțumire a Romei, a confirmat al doilea loc al Scaunului Constantinopolului după cel Roman și chiar a declarat că are privilegii egale.
Sinodul Ecumenic IV a fost un moment de cotitură în istoria bisericii. Acesta a fost urmat de o criză cauzată de rezistența față de Sinodul de la Calcedon în Egipt, Siria și în alte părți, care a dus în cele din urmă la formarea unor întregi biserici anticalcedoniene și a facilitat cucerirea musulmană a Orientului.
Adversarii Sinodului de la Calcedon nu au acceptat formula sa „Hristos este una în două firi ". Ei au insistat asupra formulei „una fire a lui Dumnezeu Cuvântul întrupat". Această formulă datează de la ereticul Apolinarie din Laodiceea. Sfântul Chiril al Alexandriei a acceptat-o la vremea sa, deoarece credea că aparținea Sfântului Atanasie cel Mare . Majoritatea apărătorilor Sinodului de la Calcedon erau adepți ai Sfântului Chiril. Eforturile lor au avut ca scop demonstrarea faptului că Calcedonul și Sfântul Chiril nu se contraziceau. Adversarii Calcedonului, care se considerau cei mai fideli adepți ai Sfântului Chiril, i-au revizuit teologia, eliminând tot ceea ce nu corespundea formulei „una fire". Al Cincilea Sinod Ecumenic, care a avut loc la Constantinopol în 553 sub împăratul Sfântul Chiril, și-a stabilit sarcina de a explica definiția calcedoniană a credinței în legătura sa cu învățătura Sfântului Chiril.
Justinian I cel Mare. Acest împărat a condus Biserica cu autoritate, emitând edicte doctrinare și legiferând activ în sfera ecleziastică. Monofiziții, adversari ai Calcedonului, au identificat ortodoxia calcedoniană cu nestorianismul. Pentru a respinge această eroare, Justinian a emis un edict împotriva celor „trei capitole" cu 10 ani înainte de Conciliu. Acest edict a condamnat tendințele nestoriene ale unor teologi pre-calcedonieni: Teodor de Mopsuestia, pe care împăratul a propus să-l condamne personal, Teodoret de Cir , care a scris mult împotriva Sfântului Chiril, și Ibas de Edessa. Al Cincilea Conciliu Ecumenic s-a alăturat condamnării celor „trei capitole", în „canoanele" sale dogmatice a dezvoltat un sistem hristologic subtil, acceptabil

pentru admiratorii terminologiei Sfântului Chiril și a confirmat condamnarea nestorianismului și monofizitismului. Uneori, Conciliul nu este foarte apreciat pentru că nu a adus toate rezultatele istorice așteptate. Dar Conciliul, care nu a putut convinge popoarele îndepărtate: copții împreună cu etiopienii, parțial sirienii, armenii, a însemnat totuși o victorie decisivă asupra monofizitismului pe baza teologiei grecești. Conciliul a confirmat, de asemenea, condamnarea lui Origen cu doctrinele sale platonice, care avusese loc anterior la Conciliul local de la Constantinopol din 543. Papa roman Vigilius, și acesta este singurul caz din istorie, se afla la Constantinopol în timpul Conciliului. Dar nu a vrut să apară la Conciliu, încercând să evite un conflict cu episcopatul occidental, care era în mare parte împotriva condamnării „celor trei capitole". Justinian a ordonat Conciliului să-l excomunice pe Vigilius din comuniunea bisericească. Abia după încheierea Conciliului, Vigilius, sub presiunea împăratului, a fost de acord să-l recunoască. Nici Conciliul Ecumenic al V-lea, nici al VI-lea nu au emis niciun canon, deoarece funcția de legislație bisericească era îndeplinită de puterea imperială.

Al șaselea Sinod Ecumenic a fost precedat de evenimente turbulente. La începutul secolului al VII-lea, Persia a preluat pentru scurt timp controlul asupra regiunilor estice ale Imperiului, care erau locuite predominant de monofiziți. Când împăratul Heraclius i-a învins pe perși, s-a pus problema modului de a lega mai ferm ținuturile estice, eliberate de perși, dar încă nesigure, de Imperiu. Patriarhul Serghie al Constantinopolului a căutat o formulă cristologică care, fără a contrazice Calcedonul, să fie acceptabilă pentru anticalcedonieni. La început a dezvoltat doctrina energiei unice divino-umane, sau a acțiunii în Hristos, apoi, sub influența Papei Honorius, a preferat doctrina voinței unice în Hristos, adică monotelismul. Această doctrină a fost formalizată sub forma unui decret imperial și publicată în 638 sub numele de „Ekthesis", adică expunere (a credinței). Lupta împotriva monotelismului a fost condusă de Sfântul Sofronie al Ierusalimului , apoi de Sfântul Maxim Mărturisitorul . Între timp, un nou dușman apăruse în Orient – arabii, inspirați de islamul recent apărut, care au cucerit rapid Siria, Palestina și Egiptul. Monotelismul își pierdea sensul politic, iar împăratul Constans al II-lea a decis să-l abolească oficial. Cu toate acestea, întrucât monotelismul prinsese rădăcini în unele locuri, s-a decis abolirea lui într-o formă blândă. Edictul imperial, emis în 648, sub numele de „Typos", adică „model de credință", abolind „Ecthesis"-ul lui Heraclius, interzicea orice dispute despre una sau două energii, despre una sau două voințe în Hristos. Mulți ortodocși au fost mulțumiți cu acest lucru, dar Sfântul Maxim Mărturisitorul credea că, după tot ce fusese spus de părțile aflate în dispută, retragerea în tărâmul incertitudinii însemna trădarea adevărului. Sfântul Maxim a încercat o lovitură de stat ecleziastică și politică. El l-a inspirat pe noul Papă, Sfântul Martin Mărturisitorul, să convoace un Sinod la Roma și a insistat asupra autorității universale a acestui Sinod, convocat nu de Împărat, ci de Papa Romei, care nu era recunoscut de puterea imperială. Ulterior, acesta este conceptul canonic al unui conciliu ecumenic care a prevalat la Roma: este convocat de Papă, are loc sub președinția sa, iar puterea imperială trebuie să accepte supus decretele sale pentru executare. Sinodul Lateran din 649 de la Roma a anatematizat atât Ecthesis, cât și Typos, precum și pe Patriarhii Constantinopolului, care au susținut aceste edicte. Reacția Constantinopolului a fost imediată. Sfinții Martin și Maxim au fost arestați, duși la Constantinopol pentru a fi judecați și trimiși în exil. Condamnarea monotelismului a avut loc la cel de-al VI-lea Sinod Ecumenic din 680–681 de la Constantinopol. Sinodul a fost prezidat de Împăratul Constantin al IV-lea, iar în absența sa de un colegiu de oficiali ai săi. Sinodul a dezvăluit din nou diferențele dintre eclesiologia răsăriteană și cea apuseană. În timp ce la Roma se

credea că a cădea în erezie însemna automat apostazia față de Biserică, în Orient se pornea de la faptul că disputa divizase Biserica.în două, iar la Conciliu ambele părți trebuie să se întâlnească pentru a afla adevărul. Prin urmare, apărătorul fervent al monotelismului, Patriarhul Macarie al Antiohiei, a stat la Conciliu ca egal și și-a exprimat liber opinia până în momentul în care s-a luat o decizie de condamnare a monotelismului, iar Macarie a refuzat să o accepte. Abia atunci a fost anatematizat și exilat la Roma. Patriarhii monoteliți decedați au fost, de asemenea, anatematizați. Papa Honorius a fost, de asemenea, anatematizat. Definiția credinței dată de Conciliu s-a bazat pe scrisoarea enciclică a Sfântului Sofronie. Conciliul nu l-a menționat pe Sfântul Maxim cu niciun cuvânt amabil. Monotelismul nu a dispărut complet după condamnarea sa la Conciliu. Adepții acestei erezii s-au separat într-o biserică specială , care a supraviețuit în Munții Libanului până la sosirea cruciaților în Orient, apoi s-a supus Papei.
În anii 691–692, în aceeași Cameră Trullan a Palatului Imperial din Constantinopol unde s-a întrunit cel de-al VI-lea Sinod Ecumenic, împăratul Justinian al II-lea a convocat un nou Sinod, al cărui scop era codificarea regulilor bisericești. Justinian al II-lea nu a renunțat deloc la puterile bisericești de care se bucurau predecesorii săi, dar trei patriarhate au ajuns în teritorii cucerite de arabi. Deși bizantinii credeau că legile imperiale erau obligatorii pentru toți creștinii, era totuși mai convenabil să legifereze la scară universală sub forma unor reguli bisericești. Sinodul nu numai că a revendicat autoritate universală, dar a fost și acceptat de Biserică ca fiind ecumenic: este numit al Cvintuplul al VI-lea, deoarece părea să compenseze lipsa legislației canonice la Sinoadele V și VI sau, pur și simplu, al VI-lea. Chiar și Biserica Romană a fost convinsă de Iustinian al II-lea să accepte Conciliul, deși regulile sale condamnau trăsăturile canonice ale Bisericii Apusene: celibatul obligatoriu al preoților, postul sâmbăta etc. Conciliul nu numai că a elaborat un corpus extins de reguli, în număr de 102, dar a și acordat autoritate universală regulilor unui număr de concilii locale și sfinți părinți.
În 726, au început dispute legate de icoanele sfinte și venerarea lor. Iconodulii credeau că iconoclasmul era rezultatul influențelor evreiești sau musulmane. De fapt, acesta își are originea în secta monofizită. În 754, Sinodul de la Hieria (o suburbie a Constantinopolului din Asia Mică) a proclamat iconoclasmul ca învățătură a Bisericii Ecumenice. Ortodocșii, nerecunoscând natura ecumenică a conciliului, l-au numit „fără cap”, deoarece nu era prezent niciun patriarh sau reprezentant patriarhal. După conciliu, persecuția iconodulilor a devenit deosebit de acerbă. Aceștia au fost conduși de împăratul Constantin al V-lea, care poate fi considerat principalul teolog al iconoclasmului. Dacă iconoclasmul original și-a epuizat argumentele invocând interdicția din Vechiul Testament de a-L reprezenta pe Dumnezeu, Constantin a trebuit să răspundă la justificarea cristologică a venerării icoanelor în Sfântul Ioan Damaschin : dacă Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat, atunci El poate fi reprezentat. Astfel, controversele privind icoanele au continuat controversele cristologice din secolele anterioare. Constantin al V-lea a manifestat tendințe monofizite clare în polemicile sale, în timp ce Conciliul din 754 a avut grijă să nu contrazică cele șase Concilii Ecumenice. În 780, împărăteasa Irina, nora văduvă a lui Constantin al V-lea, a venit la putere. Mereu o veneratoare de icoane, ea a început să acționeze deschis în apărarea sfintelor icoane. Restaurarea venerației icoanelor a fost o sarcină extrem de dificilă: o parte semnificativă a populației și o mare parte a armatei au aderat la iconoclasm. Toate scaunele erau ocupate de episcopi iconoclaști, fie convinși, fie indiferenți față de icoane, fie juraseră credință iconoclasmului în scopuri profesionale. Când, în 784, patriarhul, care se pătase de iconoclasm, a fost de acord să se retragă,

Irina l-a ridicat pe secretarul ei personal, Tarasie, pe tronul patriarhal; acesta, fiind laic, trecuse toate gradele de hirotonire în câteva zile. Este adevărat, Irina s-ar fi putut baza pe monahi, care, în cea mai mare parte, au luptat cu curaj pentru venerarea icoanelor. Însă monahii au propus măsuri prea dure pentru represalii împotriva iconoclaștilor. Dacă Irina ar fi ascultat de călugări și ar fi început să-i priveze pe episcopii iconoclaști de scaunele lor și chiar de rangul lor, prea mulți s-ar fi ridicat împotriva ei. Evenimentele din 786 au arătat cât de dificilă a fost restabilirea venerației icoanelor. Împărăteasa a convocat Sinodul Ecumenic la Constantinopol, dar imediat ce a început prima sa sesiune, biserica, unde se întruneau episcopii, soldații au năvălit și au dispersat Sinodul. S-a dovedit că conspirația era condusă de un grup de episcopi iconoclaști cei mai activi. Sinodul a fost reunit la Niceea, un oraș mic și bine fortificat, unde situația putea fi controlată cu o armată și o forță de poliție reduse. Sinodul a fost foarte bine pregătit: cele șapte sesiuni de lucru ale sale au avut loc în scurtul interval 24 septembrie - 13 octombrie 787. Sinodul se grăbea în mod clar să ia decizii mult mai dificil de contestat după ce fuseseră luate. Dintre episcopii prezenți la Sinod, marea majoritate erau foști iconoclaști. Mulți călugări au fost chemați la Sinod pentru a exercita presiune morală asupra lor. O clemență decisivă a fost demonstrată față de iconoclaști. Toți cei care au fost de acord să accepte venerarea icoanelor și-au păstrat atât rangul, cât și scaunele. Doar câțiva episcopi, enumerați la începutul Sinodului, au lipsit la sfârșitul acestuia. Aceștia, trebuie să presupunem, erau iconoclaști principiali care au preferat să se ascundă pentru a nu semna definiția conciliară a credinței. Chiar și episcopilor care au instigat rebeliunea din 786, care au trebuit să fie supuși curții conciliare, li s-a promis iertare deplină în avans în caz de pocăință.

Definiția credinței dată de Conciliu arată că venerarea icoanelor este o formă de mărturisire a Întrupării lui Dumnezeu. Conciliul i-a anatematizat pe patriarhii iconoclaști și pe unii episcopi care au participat activ la mișcarea iconoclastă. Nimeni nu a vorbit nici măcar despre posibilitatea anatematizării împăraților iconoclaști, deoarece în Bizanț acest lucru era practic imposibil.

Monahii au fost nemulțumiți de rezultatele Sinodului, iar în anii imediat precedenți Sinodului au început ciocniri serioase între monahi și ierarhie, ceea ce a dus la persecutarea mănăstirilor rebele de către autoritățile imperiale. Sinodul nu a adus o reconciliere completă cu Roma, care, nemulțumită cu restabilirea venerației icoanelor, a cerut revenirea sub jurisdicția papală a unor teritorii întinse din Balcani și sudul Italiei, pe care împăratul iconoclast Constantin al V-lea le atribuise Patriarhiei de Constantinopol. Roma l-a acuzat, de asemenea, pe Patriarhul Tarasie că a ridicat un laic la acest rang și a formulat alte pretenții. La traducerea mesajului papal către Sinod, toate aceste reproșuri și cereri au fost pur și simplu omise și nu au fost auzite la Sinod.

Al VII-lea Conciliu Ecumenic a fost ultimul. Unul dintre principalele motive pentru aceasta a fost diviziunea politică din lumea creștină cauzată de papalitate. Alianța papalității cu francii a dus la încoronarea regelui franc Carol cel Mare cu coroana imperială. Papa Hadrian I a creat astfel „Imperiul Roman” al francilor în anul 800. Unitatea lumii creștine, personificată de împăratul romanilor de la Constantinopol, a fost distrusă, ceea ce a accelerat îndepărtarea Romei de comuniunea cu patriarhatele răsăritene.

Actele Sinoadelor au început să fie publicate în Occident încă din secolul al XVI-lea, când au fost publicate nu mai puțin de 6 ediții. În secolul al XVII-lea au existat și 6. În secolul al XVIII-lea au existat doar 4 ediții, dintre care una a fost realizată de greci ortodocși la Veneția. Cea mai completă a fost ediția Mansi, care a fost reluată cu

adăugiri la sfârșitul secolului al XIX-lea - începutul secolului al XX-lea. Această ultimă ediție în 51 de volume a fost retipărită în 1961 la Graz (Austria). Toate aceste ediții sunt foarte imperfecte. Actuala ediție academică, bazată pe toate manuscrisele cunoscute, a fost inițiată de savantul german Eduard Schwartz, care în perioada 1914–1940 a publicat Actele Sinoadelor Ecumenice III și IV, precum și unele Sinoade locale în textele grecești originale și traduceri latine antice. Adepții lui Schwartz au publicat actele celui de-al Cincilea Sinod Ecumenic în 1971 și pe cele ale celui de-al VI-lea Sinod Ecumenic în 1990–1992.
Traducerea în limba rusă a Actelor Sinoadelor Ecumenice a fost realizată de Academia Teologică din Kazan și a cunoscut 4 ediții înainte de revoluție. Ultima ediție, a 4-a, din 1908, a fost republicată la Petrograd în 1996.

Protopop Valentin Asmus , Magistru în Teologie, Profesor la PSTGU